

*MASTER
NEGATIVE
NO. 92-80529-5*

MICROFILMED 1992

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES/NEW YORK

as part of the
"Foundations of Western Civilization Preservation Project"

Funded by the
NATIONAL ENDOWMENT FOR THE HUMANITIES

Reproductions may not be made without permission from
Columbia University Library

COPYRIGHT STATEMENT

The copyright law of the United States -- Title 17, United States Code -- concerns the making of photocopies or other reproductions of copyrighted material...

Columbia University Library reserves the right to refuse to accept a copy order if, in its judgement, fulfillment of the order would involve violation of the copyright law.

AUTHOR:

MEINEKE, AUGUST

TITLE:

POETARUM
COMICORUM...

PLACE:

PARIS

DATE:

1855

Master Negative #

92-80529-5

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

880.12

P754 Poetae comici.

Poetarum comicorum Graecorum fragmenta, post Augustum Meineke, recognovit et Latine transtulit F. H. Bothe; accessit index nominum et rerum quem construxit J. Hunzicker. Parisiis, Didot, 1855.
x, 807 p. 26 cm.

P887 Copy in Phoenix. 1855.

A

19789 2-1-49 F

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 13 1/2 X
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 3/31/92 INITIALS TM
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

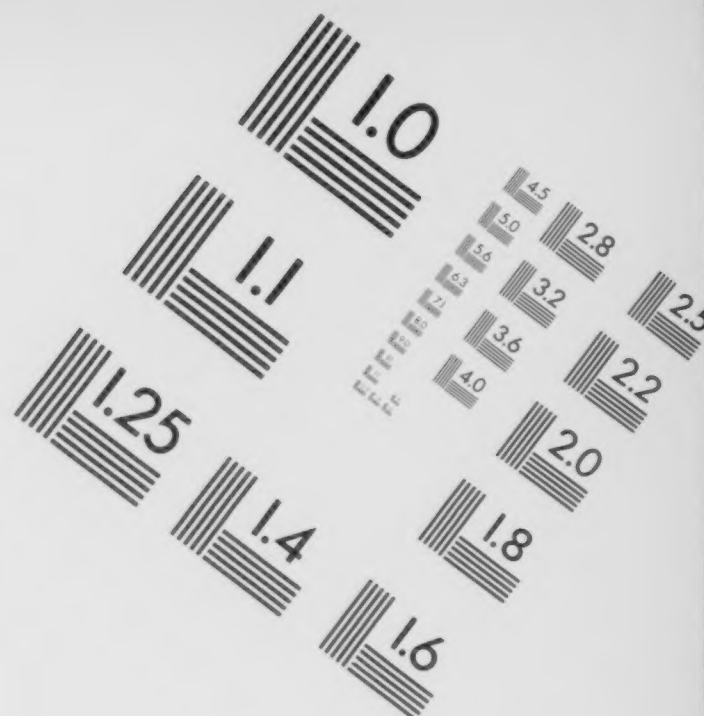
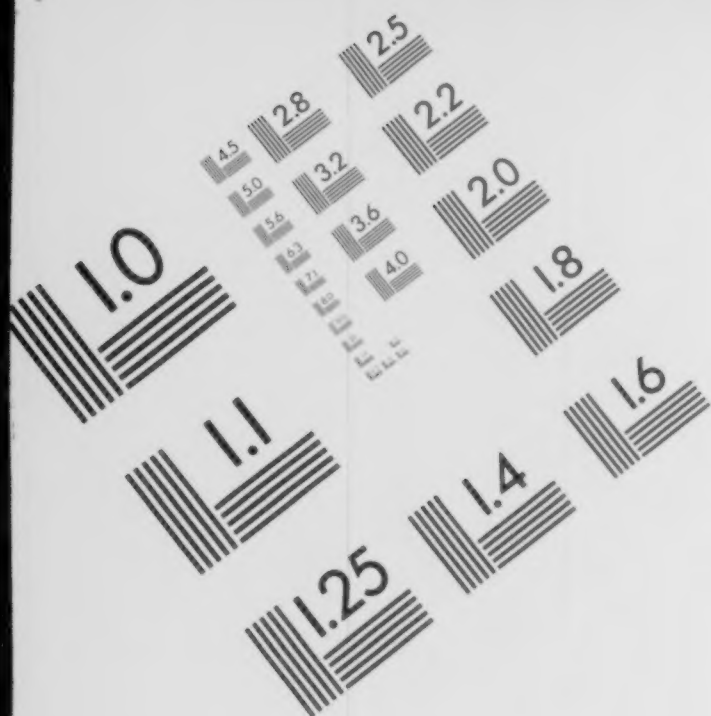

AIM

Association for Information and Image Management

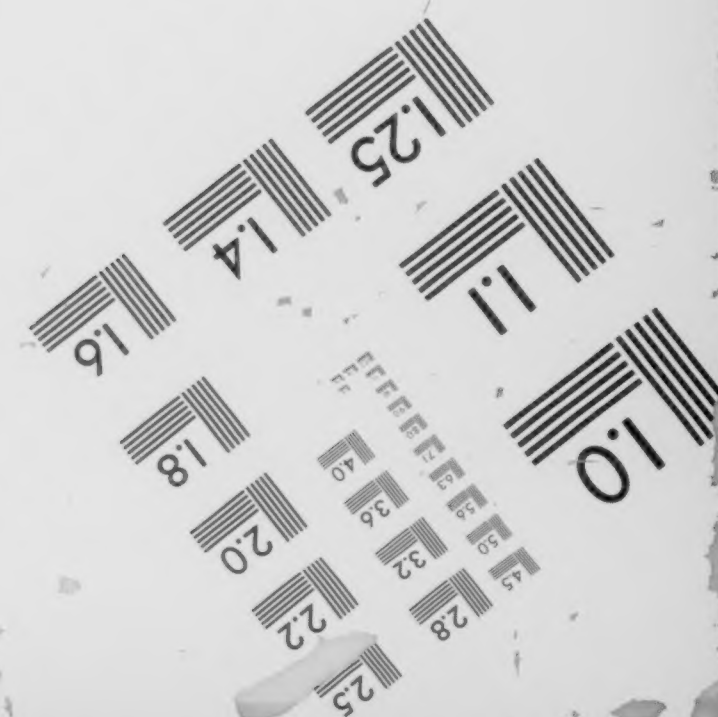
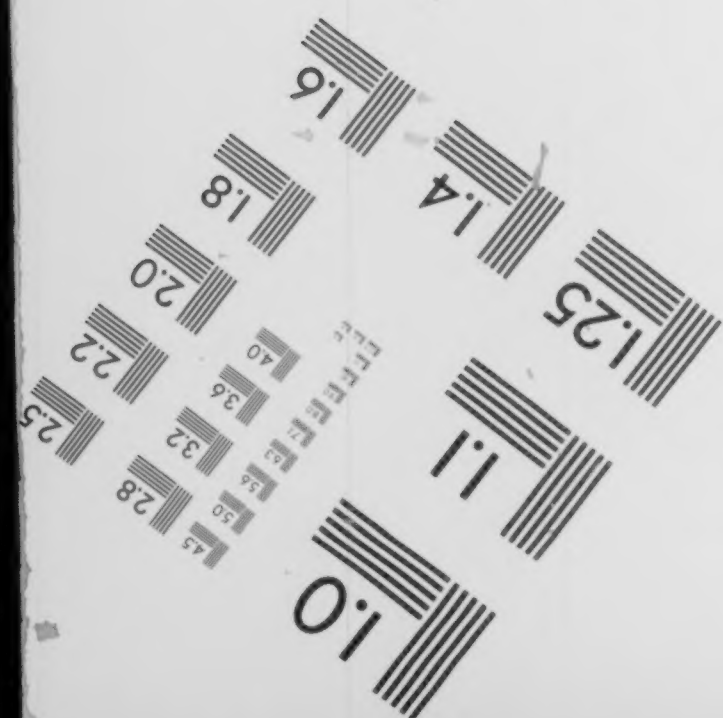
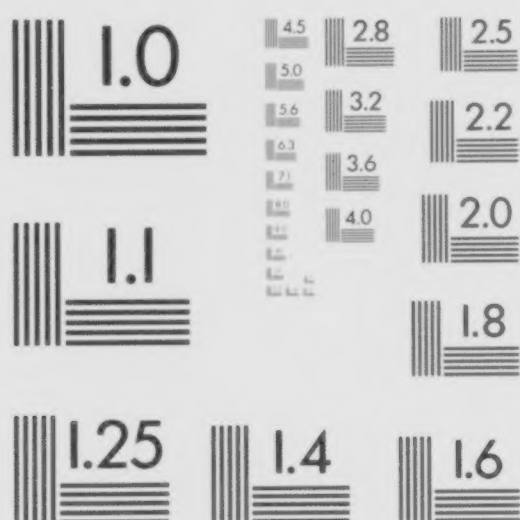
1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910
301/587-8202

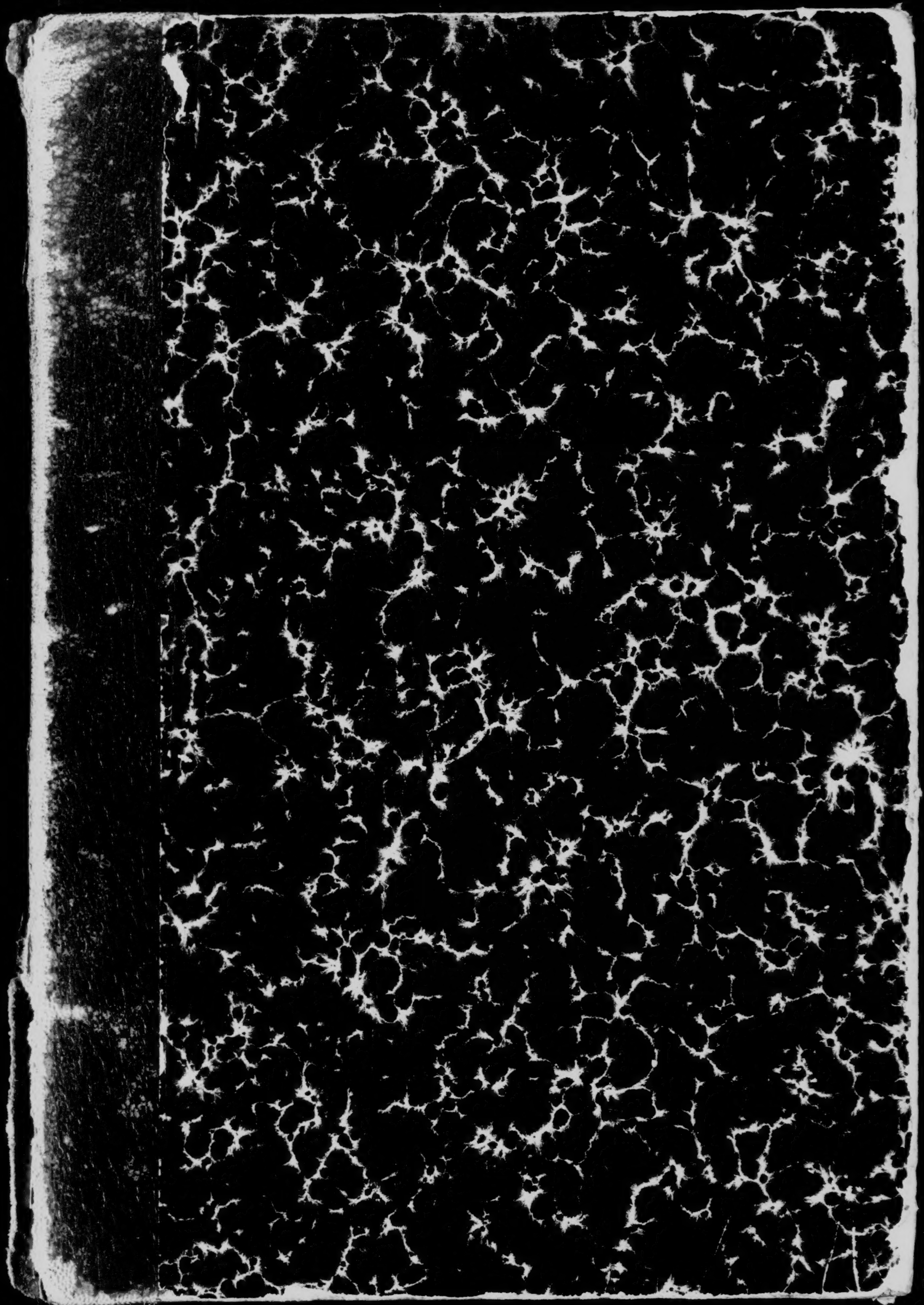
Centimeter

Inches

MANUFACTURED TO AIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

880
WITHDRAWN

Columbia University
in the City of New York

THE LIBRARIES

Class 881

POETARUM
COMICORUM GRÆCORUM
FRAGMENTA.

POETARUM
COMICORUM GRÆCORUM
FRAGMENTA

POST

AUGUSTUM MEINEKE

RECOGNOVIT ET LATINE TRANSTULIT

FREDERICUS HENRICUS BOTHE.

ACCESSIT

INDEX NOMINUM ET RERUM

QUEM CONSTRUXIT

I. HUNZICKER.

UNION COLLEGE LIBRARY.

UNION COLLEGE LIBRARY.

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI FRANGIÆ TYPOGRAPHO.

M. DCCC. LXXIV

LIBRARY

890.12
P754

Exchange
JAN 13 1943

BIBLIOTHECA
VIRIATRUM
VIARELLI

FM 64-17

PRÆFATIO.

Quum ante hos viginti annos Græcorum ingenii monumenta in unam *Bibliothecam* colligere institui, tanto incepto minime satisfactum iri intellexi, si eos solummodo, quorum integri libri supersunt, scriptores atque poetas æqualibus his voluminibus includerem. Non debebam enim in hoc opere, quod ad promovenda in Gallia nostra studia humanitatis suscepi, Græcarum literarum speciem animo concipere talem, qualem vulgares et tralatitii libelli nobis adumbrant. Namque hæc illarum hodie est conditio, ut, quæ plurimum et prope sola celebrantur nomina illustrissima, sint quasi quædam ἀκροπόλεων sive turrium arborumve cacumina summa, urbes olim florentissimas et lætissimas silvas lato aquarum diluvio tectas et absorptas indicantia. Sane princeps et instar omnium est Homerus, at unus servatus ex grandi illo Cyclo epico; similiter ineffabilis illa Lyre Græcæ ubertas evanuit prope tota præter una epinicia Pindari; periit comœdia triplex præter unum Aristophanem; periit philosophia multiplex præter Platonem et Aristotelem.

Quid multa? quocumque te verteris, *specimina* modo ingenii græci deprehendas: longe plurima eorum, quæ benigno flatu produxit hæc *divinæ particula auræ*, fatorum disperdidit iniquitas. Atqui ex perditis hisce nisi præcipua certe cognoveris et in numero habeas, sperare noli te ad Græcarum literarum tolerabilem aliquam notitiam intelligentiamque esse perventurum. Parum autem juvant leves plerumque et perfunctoriæ descriptiones, quæ hic illic jactantur, generum atque operum perditorum, non ex ipsarum illæ naufragii reliquiarum diligenti investigatione ductæ, sed ingeniose et delectabiliter confictæ. Immo unum sæpe fragmentum, in quo antiquus scriptor loquitur ipse, imaginem ejus certiore distinctioreque formam in animo tuo relinquit quam

7
PRAEFATIO

arguta adumbrationes sine rei de qua agitur specimine sincero et nativo documento. Hæc igitur veri atque solidi studii in Græcis literis materia ne diutius desideraretur in Gallia nostra, ante omnia prospiciendum esse putavi, quamquam probe sciebam molem quam volvo sic immani pondere auctum iri. Sed *quid non vincit amor patriæ* simul et Græcarum literarum? Non modo partes voluminum, sed integra volumina non pauca et majore ceteris impendio eum in finem *Bibliothecæ* nostræ adjecimus (*), ut, suo digna nomine, omnia colligat et suis locis reponat quæcumque ex græci ingenii monumentis scriptis interitum effugerunt. Ita, superstitem fulgorem undique cingente perditorum umbra tenuiore, tanquam tabula artificis manu picta prodit Græcia literata.

Hanc instituti mei partem paullo disertius commemorandi occasionem præbuerunt Comædiæ poetarum fragmenta cuncta in hoc volumine comprehensa. Est enim illa quoque inter acerbis jacturas, quas longa temporum barbaries nobis inflixit. De cujus generibus pauca, quæ potissimum tenenda sunt, in universum disserere libet.

Ut cetera poesis, ita Comædia græca, cum Bacchicis sacris conjuncta, obscuras habuit origines primas, de quibus ipsi veteres et

(*) Etiam si qua cognovimus inedita fragmenta aut excerpta servari in bibliothecis, operam dedimus, ut his quoque veterum scriptorum reliquie auferentur. Sic novas partes librorum Dionysii Halicarnassensis, Dexippi et fragmentum unicum ionicæ historiæ Eusebii protulimus ex Constantini Porphyrog. Excerptorum capite *Περὶ πολιορκιῶν*, partim allato ex Græcia a Minoide *Μηνᾶ*; alias partes magis conspicuas ejusdem Dionysii, porro Polybii et Diodori, ex eorundem Excerptorum capite *Περὶ ἐπιβολῶν* in Escorialensi bibliotheca asservato, præsertim vero amplissima et summi ad omnem rem historicam momenti excerpta Historiarum Nicolai Damasceni, a Millero illius bibliothecæ exploratore detecta: quæ in Hispaniam nostris sumptibus profectus plene et accurate descripta retulit C. Müllerus. Idem e codicibus Parisinis tum Pseudocallisthenis opus protraxit, tum fragmenta Joannis Antiocheni adauxit. His nova mox in Auctario Fragmentorum Historicorum accedent, quæ ex libro Escorialensi Bussemakerus descripsit. Is enim nunc ipsum in Hispania bibliothecis versatur, unde jam Aristotelis problemata inedita eruit nostræ editioni inserenda, præterea fabellas ex Babrio expressas aliæque minoris momenti. Inedita complura in Geographorum Minorum voluminibus prodibunt, præterea Prisciani philosophi opus in Plotini volumine, et ex codice Parisiensi Narratio de Apollonio Tyrio, olim ex interpolatissimo Augustano edita. Poetarum Græcorum ante incognita fragmenta Letronnius ex papyro eruit, ad calcem Aristophanis, in alioque volumine Dübnerus ex antiquo codice Florentino initium et paraphrasin integri carminis Maximi *περὶ καταρχῶν*, cujus extremam modo partem tenemus. Alia alibi nova ex codicibus producta, præsertim in scholiis; illa autem quæ vir immortalis Angelus Maius aliique detexerunt, suis quæque locis, ut æquum erat, reddita et plerumque emendatiora referuntur.

parcissime narrant nec inter se consentiunt. Effloruerat autem jam Persici belli temporibus, et ante Cratinum fabulæ aliquot prodierunt, quas postera ætas oblivione non delevit. At pater comædiæ græco ingenio dignæ habendus est Cratinus, non Susario, sicuti tragædiæ, non Thespis, sed Æschylus. Uterque poeta artem et inchoavit et perfecit, ita ut æqualibus et posteris relinquerent illi quidem varias, pro diversitate indolis, singula excolendi vias, verum ad ipsam artis summam adjiciendi facultatem præciderent. Ergo post Magnetis leviores, ut videtur, facetias Cratinus produxit *antiquam* quæ dicitur comædiam, id est ejusmodi poema, quale nos hodie, nisi Aristophanem legere daretur, vix mente concipere atque imaginari possemus. De hac prope dixerim non sine quadam injuria pronuntiari quod recte de ceteris « esse aliquod poeseos genus »: imo comædia antiqua est totius poeseos et omnium generum quasi *bacchanal*; nihil enim in epico carmine exprimitur grave et jucundum, nihil in lyrico spirat sublime et divinitus afflatum, nihil tragædia loquitur elatum et severum, elegia molle et tenerum, quin eadem omnia, sensus eosdem et eosdem modos, ludibunda resonet comædia. Archilochum autem imbibit totum. Jam vero ætatem reputa, qua *πύμφθογγον* hoc *ὄργανον* pulsabant poetæ ingeniosissimi: est nimirum immortale illud sæculum, a Persicis bellis ad finem Peloponnesiaci, quo sæculo græci animi vis fecunda fructus protulit longe uberrimos et venustissimos, etiam eorum, quæ posterius floruerunt, tum quidem spargens semina, velut Pericles eloquentiæ a Demosthene consummata. Nihil igitur omnium, quæcumque per illud tempus agitabat Atheniensium mens vividissima, nihil, inquam, alienum erat a comædia: semper vigil atque alacris cuncta pervadebat, non solum rerum publicarum administrationem, sed mores, sed religiones, musicam, poesin, philosophiam. In hisce omnibus quæ quocumque modo ad vitium spectare viderentur vel ipsi populo vel poetæ partibus quibusdam in re publica vel litteraria addicto, ea vividis coloribus depicta et lætissimis fictionibus exaggerata in scena exhibebantur: ut illa etiam quæ calidius et per manifestam iniquitatem jactantur, nos doceant quinam certis temporibus fuerint animi *mobilium* Cecropidarum. Sic quod vulgo fertur de comædia, « esse vitæ imaginem et magi-

stram, » de antiqua solum prorsus et plane valet; in nostra etenim illud *vita* de moribus modo et affectibus eorumque fatalibus eventis capitur, non, ut in illa, de tota populi vita et actione. De moribus autem quia mentio incidit, hoc addere placet: non negamus cum cynica impudentia et obscœna nudatione multa proferri in antiqua comœdia atque agi (non a mulieribus quidem, quarum partes viros egisse constat, neque coram matronis et civium filiabus); sed iidem illi poetæ, qui immundis facetiis nonnunquam indulsisse reperiuntur, horribili flagello cædebant homines vitiosos et scelestos, quos hodierni ludi comitas et urbanitas salibus et risu perfundit.

Verum læta illa libertas, ut sunt res humanæ, abiit in licentiam et *vim dignam lege regi*; accessit infelix belli Peloponnesiaci exitus, et fortuna urbis fracta. Sic factum ut illo tempore Comœdia modum verteret et exoriretur quam veteres critici appellarunt *mediam comœdiam*. Aliam enim post illa comicus jocus ludendi formam circumspicere debebat, quæ nihil haberet quod in potentium hominum, quibus tum summa in civitate potestas demandata erat, reprehensionem incurreret, vel ipsum populum, jam ex debilitate suspiciorem, offenderet. Neque tamen ideo media hæc comœdia ingenuos spiritus dimisit, sed ad modestiam quandam sese composuit et leniorem jocosum temperavit. Rarissima fiunt argumenta a publicis rebus petita, privati autem homines, quorum mores vel dicta offensioni aut risui erant, sæpe traducuntur. Fuit autem hæc comœdia jocosarum fictionum feracissima, quæ sæpe ex mythologiæ græcæ inexhausto fonte ducebantur, sæpe etiam ex philosophorum moribus singularibus. Præcipua vero in hac erat sedes *parodiarum* quas hodieque vocamus, et personarum ultra verum exaggeratarum quas dicimus *grotesques*: atque harum personarum pars transit etiam in novam comœdiam, certe milites gloriosi et parasiti, qui sæpe ita exhibentur, ut mediæ quam novæ comœdiæ ingenio appareant propinquiore.

Talis erat rei comicæ Athenis conditio usque ad cladem Chæronensem: nullum ex media hac ætate servatum est monumentum. Successit *nova* comœdia, quam imitando expresserunt Latini poetæ; horum viginti quinque fabulas habemus superstites, præterea ge-

neris hujus rationem totam et olim explicuere multi et nuperrime duumviri juvenes ex certamine literario coronati.

Horum poetarum, quorum numerus centum et viginti nomina excedit, fragmenta per varios scriptores dispersa, post instauratum literarum Græcarum studium, pulchritudine sua multos eruditos allicuerunt: inter quos, post Henricum Stephanum, eminent Hugo GROTIUS, qui plurima et in Stobæo suo et in *Excerptis Tragicorum et Comicorum* elegantissime reddidit versibus latinis. Illos autem, qui singulis poetis doctam curam adhibuerunt, si hoc loco enumerarem, inutiliter longus esse merito viderer, quia totum opus absolvit unus AUGUSTUS MEINEKE, universam comœdiam Græcam et omnes omnino ejus reliquias (præter Aristophanis fabulas superstites) voluminibus quinque complexus. Per longam annorum seriem eximius vir, quicquid a Græcis scriptoribus nobis relictum aut ab Latinis e græco ductum est, accurate et patienter legebatur, quæcumque ad rem comicam spectant diligenter excerpens. Immensam et mole et varietate materiam sic collectam deinde (quod erat difficillimum) acri et sobrio judicio disposuit in lucidumque ordinem redegit. Cujus sive *Historiam criticam comœdiæ Græcæ* legas, sive fragmentorum commentarium criticum, nescias quid magis in eo viro admireris, doctrinam consummatissimam, animi sagacitatem, an prudentissimam judicii circumspectionem, an veterum poetarum sensum subactum et elegantem. Sic Meinekianum nomen, dum bonæ literæ vigeant, cum Græcæ Comœdiæ memoria conjunctum permanebit.

Hodie quidem plurima, quæ ille per arduam disquisitionem documentis allatis subductisque argumentis extra omnem dubitationem posuit et vera esse demonstravit, paucis verbis, breviter et simpliciter narrari possunt (qui docti et critici viri triumphus maximus haberi debet): ut nobis, sine ullo rei detrimento, multo brevioribus esse licuerit. Tamen, quamquam in arctioribus nos finibus continere volebamus, augere nonnulla et rectiora, si fieri posset, perfectioraque tradere φιλοτιμούμενοι, egregium criticum C. Gabrielem Cobet identidem invitavimus ut Comicorum recensione manum admoveret, sed impetrare ab eo non potuimus. Deinde illustrem virum Theodorum Bergk eadem prece adivimus, haud

faventiore tamen fortuna : « majores enim (ille rescripsit) suas fuisse partes in utraque editione Meinekii, quam ut res sibi jam sit integra. »

Interea scitarum emendationum specimina nobis mittebat vir sagax *Fridericus Henricus Bothe*, cui, post illas repulsas, hoc muneris demandavimus, ut ex magno opere Meinekii exciperet veterum poetarum versus, explicaret, emendaret ubi vitium traxisse viderentur, denique latinitate donaret. Quod ille ita præstitit, ut ab una parte plura quam postulabamus invitis largiretur. Sane verissimum est, fragmenta pleraque ad nos transmissa esse per homines a poesi alienissimos; neque cujusvis est comici joci ludibria liberima recte perspicere : ut hinc sponte nascatur suspicio, multa in illis fragmentis a poetarum sensu et verbis fuisse detorta. Nihilominus est ubi Bothius nobis videatur nulla prorsus urgente necessitate traditam scripturam attrectavisse : cujusmodi correctiones sæpe delevimus, sæpius inter ceteras opiniones criticorum ipsis Bothii verbis in annotatione memoravimus. Ubique vero et codicum lectiones et probabiliores philologorum sententias summa religione indicavimus, quo in re dubia lector suum judicium habeat integrum. Facile autem agnosces in Bothio diutinam cum poetis consuetudinem atque familiaritatem, rhythmicæ elegantia sensum delicatissimum, in judicando libertatem integram, in omnibus agile et vividum acumen.

Denique, præter tot poetica lumina, eminet hoc volumen rerum ex omni vita græcanica poetarum copia atque varietate summa : quas omnes multum intererat in uno conspectu proponi, ætatibus et generibus comædiæ ubique distinctis. Eam provinciam humanissimo juveni *Jacobo Hunziker* demandavimus, qui nuper Plutarchorum operum indice generali scienter confecto eruditorum laudem sibi paravit. Eadem sequetur accuratissimam *σύνολον* huic volumini subjunctam. Ubi litera A indicat antiquam comædiam, M mediam, N novam, quibus literis nostra pagina, deinde parenthesis poetæ et fabulæ nomen subjicitur. Datum Parisiis, m. Junio MDCCCLV.

POETARUM
COMICORUM GRÆCORUM
FRAGMENTA.

COMOEDIÆ VETERIS
GRÆCORUM POETARUM
FRAGMENTA QUÆ SUPERSUNT.

I.
SUSARION.

Tzetzes apud Cramerum Anecd. Oxon. vol. 3, p. 336 : Ὁ Σουσαρίων οὗτος ὁ κωμικός· φαύλης τῆς γυναικὸς τούτου φανείσῃς καὶ τούτου ἀπολιπούσης, εἰσελθὼν ἐν τῷ θεάτρῳ ἀνεφθέγγετο ταδί·

Ἀκούετε λαῶ· Σουσαρίων λέγει τάδε,
υἱὸς Φιλίνου Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος·
οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.

(Καὶ γὰρ τὸ γῆμαι καὶ τὸ μὴ γῆμαι κακόν.)

Scholiasta Dionysii Thracis p. 748 : Πρῶτον οὖν Σουσ. τις τῆς ἐμμέτρου (non metro soluta, ut Megarensium ex tempore fusæ) κωμῳδίας ἀρχηγὸς ἐγένετο (cf. Aspas. ad Ephant. incert.), οὗ τὰ μὲν δράματα (non scripta [v. Bentleyi Phalar. p. 258 seqq.], ad quæ edenda pluribus actoribus utebatur ἀτάκτως εἰσαγομένοις, non tribus tantummodo, ut post Cratinus, teste Anonymo De com. p. XVI) λήθη κατενεμήθη, δύο δὲ ἢ τρεῖς ἔαμβοι τοῦ πρώτου δράματος ἐπὶ μνήμῃ φέρονται· εἰσὶ δὲ οὗτοι Ἀκούετε etc. Similiter Anonymus Crameri ibi vol. 4, p. 315 seq., qui quidem non magis quam Tzetzes et schol. Dionysii habet versum καὶ γὰρ — κακόν, servatum illum a Stobæo Flor. 69, 2, nec sane pertinentem ad superiora nec ab eodem, cujus illa sunt, profectum; quem Susarionem credere ne Aristotelis quidem prohibet silentium quo loco agit de originibus comædiæ, Susarionis lusibus non commemoratis, ut quorum fortasse nonnisi isti versiculi superessent. Ceterum de Tripodisco Thucydides

Audite, populi! Susarion hæc prædicat,
Philini Megaris filius Tripodiscius:
Malum mulieres; attamen, cives mei,

FRAGMENTA COMOEDIÆ VETERIS.

4, 70 : ἐστὶ δὲ κώμη τῆς Μεγαρίδος, ὄνομα τοῦτο ἔχουσα, ὑπὸ τῆ ὄρει τῇ Γερανεῖα. Cf. Pausan. Att. 43, 8. Floruit Susarion sexto seculo ante Chr. natum, circa olymp. 50, 2, Urbis conditæ 175. Megarensis in Atticam profectus, apud Icarios, Dionysiacorum sacrorum cultu nobilitatos, primus omnium versibus comædias docuisse fertur, quarum illi versus jam apud veteres solæ reliquæ erant.

II.
CHIONIDES.

Suidas : Χιονίδης Ἀθηναῖος, κωμικός τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ὃν καὶ λέγουσι πρωταγωνιστὴν (actorem primarum partium) γενέσθαι [τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας], διδάσκειν δὲ ἔτεσιν ὀκτώ πρὸ τῶν Περσικῶν. Similiter Eudocia p. 436; neque abhorret ipse Aristoteles, sed emendatus, qui Art. poet. 3, 5, Ἐπίχαρμος, inquit, οὐ πολλῷ πρότερος ὢν (scil. quinto seculo ante Chr. nat.) Χιονίδου καὶ Μάγνητος; perperam enim in libris deest οὐ, sicut alibi sæpius raptum a simili —ος, quod antecedit. Chionidis fabulæ commemorantur tres : Ἡρώες, Πτωχοὶ, Πέρσαι ἢ Ἀσσύριοι, sed Persarum nullum superest fragmentum, nisi forte eo pertinebant incerta ista, quæ significat Vitruvius 6, p. 146. Erant inter veteres criticos qui de Πτωχοῖς fabula ad Chionidem referenda dubitarent. Nomen poete modo Χιονίδης, a Χίων, Χίωος, modo scribitur Χιονίδης, a Χίωνις vel Χιώνη, sed meliores libros

non potis est quisquam instruere sine malo domum.
(Malum est uxorem ducere et non ducere.)

fere priorem formam ostendere dicit Meinek. Histor. crit. Comicorum Gr. vol. 1, p. 29.

I. ΗΡΩΕΣ.

Argumentum fabulae ex paucis reliquiis parum intelligitur; quorum quidem primo pater aliquis de plebe castigat ignavum filium, eumque imitari jubet nobiliores juvenes, qui belli molestias non detrectent, secundo horum alicujus referri videntur verba faceta de illis molestiis.

1.

Πολλούς ἐγὼ δα καὶ κατὰ σὲ νεανίας
φρουροῦντας ἀτεχνῶς κἀν σάμακι κοιμωμέ-
νους.

Pollux 10, 43 : ἐστὶ δὲ ὁ σάμαξ ῥίψι καλάμου τοῦ καλομένου σάκτου· μάλιστα δὲ ἐπὶ στρατείας τούτῳ ἐχρῶντο, ὡς Χιονίδης ἐν Ἡρώσι· Πολλούς κτλ. Photius Lex. p. 498, 3 : Σάμακα Ἐρατοσθένους ἀπέδωκε τὸν φορμὸν (corbem; stoream)· ἀμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον· οὕτως Ἀσίππος. Conf. Hesych. v. Σάμαξ.

2.

Καὶ μὴν μὰ τὸν Δῖ οὐδὲν ἔτι γέ μοι δοκῶ
ἀγνοῦ διαφέρειν ἐν χαράδρᾳ πεφυκότος.

Suidas, Ἄγνος : φυτὸν, ὃν καὶ λόγον (viticem, vimen,) καλοῦσιν. καὶ ἀρσενικῶς (more Atticorum : v. Ael. Dionys. apud Eustath. Odys. p. 1638, 11. Odys. 9, 427 : εὐστρεφέεσσι λύγοισι)... Χιονίδης ἐν Ἡρώσι· Καὶ μὴν κτλ. Dioscor. 1, 36 : Ἄγνος ἢ λύγος, παρὰ ποταμοῖς τραχέσι τε τόποις καὶ χαράδραις φυόμενος.

3.

Antiatticista p. 97, 8. Ἐπέτης, χωρὶς τοῦ α,
Χίων. Ἡρώσι.

II. ΠΤΩΧΟΙ.

1.

Athenæus 14, p. 638, D : Ὁ δὲ τοὺς εἰς Χιονί-
δην ἀναφερομένους ποιήσας Πτωχὸς Γνησίππου τινὸς

HEROES.

1.

Multos ego novi juvenes et tibi minime equipara-
biles,
qui haud cunctanter vigilant et in juncino strato
dormiunt.

2.

Et sane, per Jovem, nihil jam mihi videor
differre a vimine, quod in torrentibus provenit.

μνημονεύει παιγνιογράφου τῆς Ἰλιάδος μούσης, λέγων οὕτως·

Ταῦτ' οὐ μὰ Δία Γνήσιππος, οὐδὲ Κλεομένης,
ἐν ἐννέ' ἂν χορδαῖσι κατεγλυκῆνατο.

Vocabulo παιγνιογράφου mihi aliquis videtur interpretatus esse exquisite dicta τινὸς τῆς Ἰλ. μούσης, et delectam. De Gnesippo dicam ad Cratini Βουκόλους fr. 2; de Cleomene Meinekus : « Eiusdem generis poeta fuit Cleomenes, Sapphoni, Meleto et Lamynthio junctus ab Epicrate Athen. 14, p. 605, E. Eundem dithyrambicum poetam fuisse docui ex Athenæo 9, p. 402, A, et Aristophanis scholiasta Nub. 332 (327); ætate autem Cinesia et Philoxeno (quarto seculo ante Chr. nat.) haud dubie fuit superior ». Libri οὐδ' ὁ Κλ. ἐν ἐννέα χορδαῖσι κατεγλυκῆνατο. Mein. οὐδὲ Κλ., Porsonus ἐν ἐννέ' ἂν χορδαῖσι κατεγλυκῆνατο.

2.

Idem 3, p. 119, E : Ἀττικοὶ δὲ οὐδετέρως λέγουσι (τὸ τάρχιος), καὶ γίνεται ἡ γενικὴ τοῦ τάρχιος. Χιονίδης Πτωχός·

Ἄρ' ἂν φάγοιτ' ἂν καὶ τάρχιος, ὦ θεοί.

ἢ δὲ δοτικὴ τάρχιε, ὡς ἕξει,

Ἐπὶ τῷ τάρχιε τῷδε τοῖνον κόπτετον.

Potest ut hi versus se exceperint, quibus aliquis convivas, si omnino salsamentis quoque vescantur, vorare salsamenta jubeat apposita delicatiora. At quosnam convivas? Puto, ipsos deos, quos homo compellet, siquidem exclamatio ὦ θεοὶ frigeret. Riddle poeta deos duo finxerit mendicorum habitu (v. Odys. 13, 429 seqq.) epulatum venientes ad virum divitem, qui mendicos veros vocaverat, cibo vinoque invitandos : non alienos enim ab ejusmodi lusibus deos novimus ex Ovidio (Met. 8, 626 seqq.) aliisque, in quibus ipso Homero : v. ann. ad Odys. 2, 225, et de mendicis homericis Odys. 18. Cf. etiam fr. 3 hujus fabulae. « Præpositio ἐπὶ eandem vim habere videtur, quam habet apud Aristoph. Plut. 628 : μαμισταυλημένοι Ἄνδρες γέροντες ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις.

3.

Septennis.

MENDICI.

1.

Sic per Jovem non Gnesippus, neque Cleomenes,
septem chordis animos deleniisset.

2.

Igitur fortasse etiam salsamento vescamini, o dii.
Huic salsamento igitur dentem illidite!

et fragm. inc. 528. Ἐπὶ τῷ τάρχιε τὸν γέλωτα κατέδομαι. » Mein. Κόπτετον liber Venetus, alii κόπτετον, quod minus placet.

3.

Idem 4, p. 137, E : Ὁ δὲ τοὺς εἰς Χιονίδην ἀναφερομένους Πτωχὸς ποιήσας τοὺς Ἀθηναίους φησὶν « ὅταν Διοσκούριος ἐν Πρυτανείῳ ἀρίστον προτιθῶνται, ἐπὶ τῶν τραπέζων τιθέναι τυρὸν καὶ φουστὴν, δρυπεπεῖς τ' ἐλάας καὶ πράσα », ὑπόμνησιν ποιουμένους τῆς ἀρχαίας ἀγωγῆς. Simplicioribus hisce epulis aliorum deorum dives ille videtur prætulisse salsamenta, quæ convivis suis apposuit. — Meinekus in ed. altera versus ita scribendos suspicatur :

Ἐπὶ τῶν τραπέζων δὲ τιθέασι τυρίον
φουστὴν τε καὶ δρυπεπεῖς ἐλάας καὶ πράσα.

EX FABULA INCERTA.

1.

Πυθοῦ χελιδὼν πηνίχ' ἄττα φαίνεται.

Harpocration p. 39, 17 : ἐνιαχῶ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα· Χιονίππου· Πυθοῦ κτλ. Ita Bekkerus ex Philem. p. 30; libri χίονι που vel χίονι που aut χιονιοπου. Recte Sturzium Χιονίδου. Omissio nomine auctoris eundem versus habet schol. Platonis p. 371, qui addit etiam hunc :

Ὀπηνίχ' ἄτθ' ἕμεῖς κοπιᾶτ' ὀρχοῦμενοι,

qui Meinekio ad eundem poetam referendus esse videtur.

2.

« Vitruvius præfat. libri 6, p. 146, commemorato Epicuri dicto, pauca fortunam sapientibus tribuere, quæ autem maxima et necessaria sint, animi mentisque cogitationibus gubernari, eandem sententiam ab Eucrate, Chionide, Aristophane, expressam fuisse dicit. » Mein.

III.

MAGNES.

Atheniensis, Icarius, æqualis fere Chionidis, olympiade ferme 87 (a. C. circa 430) senex obiit.

3.

Si Dioseuris prandium paretur in prytaneo,
Athenienses apponere in mensis
caseum, et mazam, et maturas olivas, et porra.
FABULÆ INCERTÆ.

1.

Quære hirundo quandonam appareat.

Fabulas Magnetem docuisse novem, duasque reportasse victorias, affirmant Suidas et Eudocia; sed Aristophanes Eq. 483 : ὁς πλείστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστῃσε τρόπαια, et Anonymus De com. p. XIV extr., auctor est eum undecies vicisse. Idem dicit : Τῶν δὲ δραμάτων αὐτοῦ οὐδὲν σώζεται, τὰ δὲ ἐπιφερόμενά ἐστιν ἐννέα, quorum quidem dramatum γνησιότητα dubiam fuisse, Athenæus indicat, bis dicens : Μάγνης ἢ ὁ ποιήσας τὰς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένας κωμωδίας. Senem Magnetem displicuisse Atheniensibus, eodem loco Equitum refert Aristophanes, ubi et aliquot illius comædiarum tituli significantur verbis ψάλλον, περυγίζων, λυδίζων, ψηγίζων, καὶ βαπτόμενος βατραχίους. Quattuor modo fabularum fragmenta exstant; tituli præterea supersunt Βαρθιτισταί, Βάτραχοι, Ὀρνίθες, Ψῆνες.

I. ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Athen. 9, p. 367, F : Ἐπὶ τοῦ σκεύους οὖν εἴρηκε (vocabulum παροψίς) Ἀντιφάνης... καὶ ὁ τὰ εἰς Μάγνητα ἀναφερόμενα ποιήσας ἐν Διονύσῳ πρώτῳ·

Καὶ ταῦτα μὲν μοι τῶν κακῶν παροψίδες.

« sunt hæc malorum meorum additamenta : quasi germanice dicas meiner Leiden Nebenschüsseln (francogallice par surcroît de malheur). Similiter Æschylus Ag. 1422 (1335) : Εὐνῆς (εὐνίς) παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς. » Mein.

2.

Idem 14, p. 646, E : Ταγηνίτης πλακοῦς, ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένος, ὁ καὶ ταγηνίας μνημονεύει Μάγνης ἢ ὁ ποιήσας τὰς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένας κωμωδίας ἐν Διονύσῳ δευτέρῳ,

Ταγηνίας ἤδη τεθέασαι χλιαροῦς
σίζοντας, ὅταν αὐτοῖσιν ἐπιγέης μέλι;

« Crateti tribuit Pollux 6, 79 : unde verissime Jungermannus alteram Dionysi recensionem ad Cratetem auctorem referendam esse suspicatus est. » Mein.

II. ΑΥΔΟΙ.

In hac fabula Lydicarum saltationum fractam molliem risisse videtur Magnes. E Mein.

Athen. 15, p. 690, C : Μνημονεύει τῆς βακκάριδος καὶ Σοφοκλῆς Μάγνης δ' ἐν Λυδοῖς·

Quando tandem vos lassati estis saltando....

BACCHUS.

2.

Jamne vidisti elibantios panes calidos
stridentes, ubi mel iis infundis?

1.

Λούσαντα γὰρ καὶ βακκάριδι κεχρημένον...

Λούσαντα dictum pro λουσάμενον, ut κεύθει pro κεύθεται OEdip. T. 915, et quae similia habent grammatici. Xp̄ cod. B, ceteri δεῖ. Plinius 21, 6, 16: « *Baccar* quoque radice tantum odorata est, a quibusdam *Nardum rusticum* appellatum. Unguenta (μύρον βακκάρινον) ex ea radice fieri solita apud antiquos: ... odor est ei cinnamomo proximus: gracili solo neque humido provenit. » De quo consule J. H. Voss. ad Virg. Idyll. 4, 19.

2.

Pollux 7, 188: Κοσκινομάντες δὲ εἶρηκε Φιλίππιδης. M. δὲ ἐν Λυδοῖς Ὀνειρομάντεσιν ἀναλύταις. « De ἀναλύταις, quod hominum genus veneficia solvere putabatur, v. Lobeck. Aglaoph. p. 644. » Mein. Fulgentius Mythol. 1. : « Onirocriten soporis nugas hariolantem advertas. »

III. ΠΟΑΣΤΡΙΑ.

Schol. Platonis p. 336 Bekk. : Μυσῶν ἔσχατος ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων. M. Ποαστρία.

Ὀὐκ ἔστιν οὐδέεις, οὐδ' ὁ Μυσῶν ἔσχατος.

Siehenkees. Ποαστρία, sed ferri potest codicis scriptura Ποαστρία, *Sarritrix*, idque eo magis, quia insuetae sarrindi mulieres. De Mysis, Asiae populo, v. Iliad. B, 858; qui posteriore tempore contemebantur, ut Cares et Phrygii: unde proverbium ὁ ἔσχατος Μυσῶν. Plato Gorg. p. 521: Εἴ σοι Μυσὸν γε ἦδιον καλεῖν (καλεῖσθαι?).

IV. ΤΙΤΑΚΙΔΗΣ.

Τιτακίδης, i. e. tribulis Titacidarum in Attica (v. Behr. ad Herodot. 9, 73) ex emendatione Bernhardy pro Πυτακίδης, quod nullo sensu vocabulum est. Suidas: Νῦν δὲ ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν... M. δὲ ἐν Πυτακίδη.

Εἰπέ μοι νῦν δὲ μὲν ὤμνους μὴ γεγονέναι, νῦν δὲ φῆ:

Quidam grammatici νῦν et νῦν δὲ sive νύνη ita distinguunt, ut νῦν de tribus temporibus, νῦν δὲ autem non nisi de praeterito dici existimarent: vid. Mein. p. 11.

LYDI.

1.

Lotum oportet et baccaride unctum (*venire ad [epulas?]*)

2.

Somniorum interpretibus.

E FABULA INCERTA.

Pollux 2, 101: Πρόστομον ξίφος τὸ ἐστομοιμένον καὶ τομὸν τὸ δὲ μαλακὸν καὶ ἄτομον ἀπρόστομον, ὡς Μάγνης.

IV.

ECPHANTIDES.

Hunc Nækius (Chær. p. 52) Cratino et Teleclide paulo antiquiorem fuisse statuit, quoniam Aspasius ad Aristot. Eth. Nicom. 4, 2, τῶν ἀρχαίων παλαιότατον ποιητὴν appellat, si veri sunt libri; sed nolim adeo ineptae sententiae insinulari Aspasium, eumque arbitror dixisse Ἐκφ. παλαιότατος ποιητής, exclusa interpretatione τῶν ἀρχαίων. Præterea ex schol. Aristoph. Vesp. 1182 intelligitur Androcleon perstrinxisse, quem Cratinus quoque et Teleclides in fabulis suis laceverant. Hesyechius: Καπνίας Ἐκφαντίδης... Καπνίας ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ μηδὲν λαμπρὸν γράφειν et schol. Aristophanis ad Vesp. 151: (τῶ) καπνίας ἐν τοῖς περὶ Κρατίνου διώριστα [?] τὸ ἀπόθετον ἢ καὶ παλαιὸν δι' ὃ Ἐκφαντίδην καπνίαν καλοῦσι. Potest igitur ut id cognomen Ecp. acceptum tulerit Cratino, quocum videtur perpetuas exercuisse similitudines. « Equidem illa Hesyechii verba cum veterum scriptorum de Cratino et Platone iudicii comparabam, quibus λαμπρὸν χαρακτήρα, splendidum dicendi genus et troporum luminibus frequens, attribuunt. Hanc igitur virtutem qui Ecp. deesse putarent, *fatum pro luce eum dare* dictitabant. » Mein. Sed recte, ut nobis videtur, observavit Lehrsus Quæst. epic. p. 23, « non admodum probabile esse illis vetustis temporibus poete comico ex dicendi genere cognomen adhasisse. Καπνίας dicebatur genus vini cui sive colore sive vapore sive temperamento similis visus ille homo. » Unius modo fabularum Ecp. titulus superest:

ΣΑΤΥΡΟΙ.

Athen. 3, p. 96, B, C: Τῶν δ' ἐφθῶν ποδῶν μνημονεύει... Ἐκφαντίδης ἐν Σατύροις: « Πόδας τε εἰ δέοι προιάμενον καταφαγεῖν ἐφθόους ὄσος. » Depravata; scribamus

SARRITRIX.

Nemo est, ne ultimus quidem Mysorum.

TITACIDA.

Die mihi: modo negabas te natum esse; nunc autem [ais.

FAB. INCERT.

Non præacutum (gladium).

Πόδας τιν' ἂν δέοι προιάμενον καταφαγεῖν ἐφθόους ὄσος.

Facile τὰ abierit in τει, sicut alias ε et ι, itemque α et ει, permutata inter se deprehenduntur. Meinekius cum Dindorfio Πόδας ἐπεὶ δέοι κτλ., trochaicis numeris.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Aspasius ad Aristotelis Ethica Nicom. 4, 2: Διασύρονται γὰρ οἱ Μεγαρεῖς ἐν κωμῳδίᾳ, ἐπεὶ καὶ ἀντιποιοῦνται αὐτῆς, ὡς παρ' αὐτοῖς εὐρεθείσης, εἶγε καὶ Σουσαρίων ὁ κατάρξας κωμῳδίας Μεγαρεὺς: ὡς φορτικοὶ τοῖνον καὶ ψυχροὶ διαβάλλονται, καὶ πορφυρίδι χρώμενοι ἐν τῇ παρόδῳ. Καὶ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐπισκώπτων αὐτοὺς λέγει που (Vesp. 57) « Μηδ' αὖ γέλωτα Μεγαροῦν κεχλεμμένον » ἀλλὰ καὶ Ἐκφ. παλαιότατος τῶν ἀρχαίων ποιητής (v. supra) φησι Μεγαρικῆς κωμῳδίας ἄσμα δειμαί, αἰσχύνομαι (codex ap. Gaisf. ad Hephæstion. p. 97 ἄσμα δειμ' ἡσχύνομην) τὸ δρᾶμα Μεγαρικὸν ποιεῖν. » Restituamus senarius secundum Mein. et Bern. Felicianum, qui hæc ita vertit apud Gaisford. ad Hephæst. p. 97.

Prætereo carmen Megaricæ comædiæ: nam me pudet Megaricam facere fabulam.

His Meinekius respondere suspicabatur græca

Ἄσμη οὐ δειμὶ Μεγαρικῆς κωμῳδίας αἰσχύνομαι τὸ δρᾶμα Μεγαρικὸν ποιεῖν.

Malim αἰσχύνομαί τοι, vel potius ἡσχύνομην τοι, dr. M. π. Duo hæc esse fragmenta vel diversorum comicorum, vel unius Ecp. visum erat Bergkio Commentt. de reliquiis com. Att. p. 358, non sane abs re. Omnem vero offensivam tollit Hermannii scriptura, quam partim prævererat olim Meinekius ad Menandr. et Philem. p. 382:

Μεγαρικῆς κωμῳδίας ἄσμη ἦδον, εἰ μὴ ἡσχύνομην τὸ δρᾶμα Μεγαρικὸν ποιεῖν.

SATYRI.

Pedes coctos suis aliquem emere oportet, quos comi [edat.

FAB. INCERT.

1.

Megaricæ comædiæ carmen canerem, nisi puderet me

2.

Poeta anonymus (fortasse Cratinus) apud Hephæst. p. 96 Gaisford.:

« Εὐῖε, κισσογαῖτ' ἀνάξ, γαῖρ' » ἔφασκ' Ἐκφαντίδης.

Sic Pauvius; libri ἔφασκε φαντίδης. Suidas, Εὐῖε: Διονύσιον. ὕμνος ἐνθουσιαστικός. Ex hisce comparatis Nækius Chær. p. 53 exsculpere conatus est Ecp. phantidis fabulam inscriptam Διονύσιος, nomen poetæ forte excidisse putans apud Suidam. Sed lexicographi verba ista videantur infuscata, quum dixisset Εὐῖον, ὦ Διόνυσε, quæ habes ap. Aristoph. Thesmoph. 937, id carmen recte hymnum appellaverit.

3.

Schol. Venet. Aristoph. Vesp. 1182: Ἀνδρακλέα δὲ Κρατίνος Σεριφίους φησὶ δοῦλον καὶ πτωχόν, ἐν δὲ Ὁραῖς ἡταιρηκότα Ἀριστοφάνης τὸν αὐτόν. Τηλεκλείδης δὲ καὶ Ἐκφ. βαλλαντιοτόμον.

4.

Pollux 2, 127: Κακηγορία· κακηγορίστερος παρὰ Φερεκράτει, καὶ κακηγορίστατος παρὰ Ἐκφαντίδη.

V.

CHOERILUS.

Hesyechius: Ἐκχειρολιωμένη: οὐ (sic Casaubonus pro τοῦ) Χοιρίλου οὔσα. Ἐκφαντίδῃ γὰρ τῷ κωμικῷ Χοιρίλος θεράπων ἦν, ὅς συνεποιεῖτο κωμῳδίας. Cave credas grammatico interpretanti verbum ἐκκεχ., sed similis notionis est ἐκχειρολιῶν atque ἐκπαυλίσειν, *depravare*, quasi germanice dicas per jocum *verchaerilen*, i. e. ἐκπαυλίσειν διὰ τὸν Χοιρίλον. Dixerit Cratinus vel aliquis inimicus Chærili comædiam ἐκχειρολιωμένην, i. e. corruptam perditamque opera Chærili, Ecp. phantidem dominum adjuvantis in componendis fabulis. Neque bonus poeta fuit, opinor, ipse Ecp., et pejor etiam Chærilus, æquiparandus cognomini, de quo Flacci sunt noti versus.

drama Megaricum facere.

2.

« Εὐῖε, hedera redimite deus, salve! » dicebat [Ecp. phantides.

3.

Androcles erumenarum sector.

VI.

TOLYNUS.

Etym. M. p. 761, 47, Τολύνειον (ita Mein.; libri Τολύνιον) : τὸ καλούμενον Κρατίνειον μέτρον πολυσύνθετον, ἀπὸ τοῦ Μεγαρέως Τολύνου· ἐστὶ δὲ προγενέστερος Κρατίνου. De metro Cratino v. Hepphæst. et Hermann. Doctr. metr. p. 582. Sed Meinekius Hist. crit. com. p. 38, « Fortasse, » inquit, « corruptus est grammatici locus, et pro Τολύνειον scribendum Τελλήνειον. Zenobius Prov. 1, 45 : Τέλλην αὐλήτης ἐγένετο καὶ μελῶν ποιητής, πρίν τι κατέλειπεν εὐρυθμότατα καὶ χάριν ἔχοντα πλείστην, καὶ σκώμματα κομψότατα. In eum exstat epigramma Leonide Tarentini, Anthol. Palat. VII, 719, ex quo perantiquum poetam fuisse intelligitur :

Τέλληνος τὸδε (libri corrupto metro ὄδε. Both.)

τύμβος· ἔγω δ' ὑπὸ βλώλει πρέσβυν
τῆνον, τὸν πρῶτον γνόντα γελοιομελεῖν.

Ceterorum scriptorum, qui Tellenem commemorant, loca collegit Ruhnkensius Epist. crit. I, p. 118. « Hæc etsi non inepta est conjectura, tamen dissimiliora mihi videntur horum poetarum nomina, quam quæ facile permisceantur : itaque Tolumnum non asperuor.

Hi fere fuerunt poete, quos præcursores dicas veræ et perfectæ artis : aucta enim mirum in modum libertate popularis imperii audaciaque demagogorum simul totis viribus insurgens poesis comica non modo malos turbulentosque homines exagitabat (v. Horat. Serm. I, 4, 1 — 5), verum, quo cives ad omnis honestatis studium amplectendum excitaret, omnem divinarum humanarumque rerum orbem percurrit. Hanc summi floris ætatem inde ab olympiade octogesima ad nonagesimam sextam pertinuisse statuit Meinekius. Sed in vitium (ut Horatii verbis utar, A. P. 282) libertas excidit et vim Dignam lege regi. Lex est accepta, chorusque Turpiter obtinuit sublato jure nocendi. Inprimis ille significat legem, archonte Morychide latam olymp. 85, 1, qua primum cautum est μη κωμῳδεῖν ὄνομαστί, quæ tamen lex eo tantummodo valuisse videtur Meinekio, ne poete comici, quem insectarentur, eum nominatim ignominiosas partes agentem in scenam producerent. (Iisdem temporibus etiam illam legem perlatam esse suspicaris, qua ne quis Areopagita comedias scribendis operam daret prohibitum est : v. Plut. Bellone an pace præst. Athen. p. 348, C. E. Mein.) Inde autem ab olympiadis

92 anno 1 soluta democratia, sævientibusque Triginta viris, tum coorto, quod maximum momentum habuit, bello Peloponnesiaco res Atheniensium publicæ ac privatæ adeo afflictæ sunt, ut sumptus ad choros, eum tragicos, tum comicos, quamvis minus splendidos, non amplius suppeterent civibus.

Sed redeamus ad ætatem illam, quam dixi in superioribus, illustratam clarissimis comicorum ingeniis, Cratini, Cratetis, Pherecratis, Eupolidis, aliorumque, de quibus jam ordine exponendum est.

VII.

CRATINUS.

Platonius De diverso ingenio principum comediæ veteris Græcorum, pag. xiv ed. Didot. Κρατίνος, ὁ τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας ποιητῆς (Callimedidis filius, tribulis τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς et taxiarchus secundum Suidam et paræmiographos v. Ἐπειοῦ δευτέρου), ἄτε δὲ καὶ τὰ τοῦ Ἀρχιλόχου ζηλώσας (ita Hemsterhus., i. e. « quippe etiam Archilochi carmina æmulatas; » codices vitiose ἄτε δὲ κατὰ τὰς Ἀρχ. ζητήσεις) αὐστηρὸς μὲν ταῖς λοιδορῆσι ἐστίν· οὐ γὰρ, ὡς περὶ ὁ Ἀριστοφάνης, ἐπιτρέχειν τὴν χάριν τοῖς σκώμμασι ποιεῖ, τὸ φορτικὸν τῆς ἐπιτιμῆσεως διὰ ταύτης (intell. τῆς χάριτος) ἀναρῶν, ἀλλ' ἀπλῶς, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν γυμνῆ τῆ κεφαλῆ τίθησι τὰς βλασφημίας κατὰ τῶν ἀμαρτανόντων. Ut decrepitem et nugatorem quum risisset eum Aristophanes Eq. 493 seqq., quæ fabula acta est olymp. 88, 4, irritatus ejusmodi dieteris Cratinus sequente anno Ἡστίνην miro omnium applausu docuit, sed brevi post vitam finivit. Lucianus in Macrob. 25 : Κρατίνος δὲ, ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητῆς, ἐπὶ τὰ πρὸς τοῖς ἐνεθήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ τῆ τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν Ἡστίνην, καὶ νικήσας, μετ' οὐ πολλὴν ἐτελεύτησε. Quum hanc fabulam eum πρὸς τῆ τέλει τοῦ βίου docuisse dicat Luc., ex eo Meinek. colligit obiisse Cratinum olymp. 89, 1, proindeque natales ejus incidere in olymp. 65. Ceterum uni Suidæ, fortasse decepto verbis Aristophanis Acharn. 800, κωμῳδίας μοιχὸν, audit παιδικῶν ἡττημένον, verius alterum quod dicit, φιλοπότης, quippe firmatum ipsius jocis in Ἡστίνην, Aristophanis autem testimonio Eq. 373 et Pac. 666 seqq. Priore loco poeta ei σὲ μη μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου (intell. οἰκίᾳ) κώδιον, quæ sic interpretatur Suidas : Κρατίνου κώδιον : κώδιον ἐστὶ τὸ ἅμα τοῖς ἐρίοις δέρμα σκευαζόμενον. ὡς ἐνούρητῆν δὲ καὶ μέθυσον διαβάλλει τὸν Κρατίνον... γενοίμην οὖν, φρεῖν, εἰς τὴν οἰκίαν Κρατίνου

ΑΡΧΙΛΟΧΟΙ.

Argumentum hujus fabulæ ignoratur; sed magni fecisse dicitur Cratinus Archilochum : quare non est quod dubitemus, quin chorus constiterit Archilochis personatis, quos Bergkiius (Commentt. p. 4 sq.) « acerborum censorum partes sustinuisse existimat, qui validis et vibrantibus sententiis vitia quædam satis gravia exagitaverint. » — Actam esse fabulam circa finem olympiadis 82 (448 a. C.) efficitur ex fr. 1.

1.

Plut. Vita Cimonis 10, de munificentia viri exponens : Αὐτῷ δὲ νεανίσκῳ παρείποντο συνήθως ἀμπερόμενοι καλῶς, ὧν ἕκαστος, εἴ τις συντύχοι τῷ Κίμωνι τῶν ἀσπῶν πρεσβύτερος ἡμισεμένος ἐνδεὴς, διημεῖθοντο πρὸς αὐτὸν τὰ ἱμάτια· καὶ τὸ γινόμενον ἐφάνετο σεμνόν· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ νόμισμα κομίζοντες ἀφθονον, παριστάμενοι τοῖς κομφοῖς τῶν πενήτων ἐν ἀγορᾷ, σιωπῆ τῶν κερματίων ἐνέβαλλον εἰς τὰς χεῖρας· ὧν δὲ καὶ Κρ. ὁ κωμικὸς ἐν Ἀρχιλόχοις εἶκοι μεμνησθαι διὰ τούτων·

Κἀγὼ γὰρ ἠύχουν Μητρόβιος ὁ γραμματεὺς σὺν ἀνδρὶ θεῖῳ καὶ φιλοξενωτάτῳ καὶ πάντ' ἀρίστῳ τῶν Πανελλήνων προτοῦ, Κίμωνι λιπαρὸν γῆρας εὐωχοῦμενος αἰῶνα πάντα συνδιατρέψειν· ὁ δὲ λιπὸν βέβηκε πρότερος.

Scripsimus apud Plutarchum διημεῖθοντο pro διημεῖθετο, quum sequatur τὰ ἱμάτια, quod illi convenit : v. de hoc usu verborum pluralis numeri, constructorum cum nominibus collectivis, Matth. Gr. §. 301, Iliad. 15, 265, Thucyd. I, 106; 4, 99; 6, 35. Metrobium Winkelmannus Proleg. ad Plat. Euthyd. p. 40, consentiente Bergkio Commentt. p. 19, eundem esseputat, quem Plato Euthyd. p. 272, C, et Menex. p. 236, A, patrem dicit Comi fidicinis. De scribis Atheniensium v. Schæmann. De comit. p. 318 seqq., Bæckh. Corp. inscriptt. 1, p. 200, etc. V. 3 libri πρώτου, Reisk. πρόμῳ, Hermannus probabiliter προτοῦ. olim. — Obiit Cimon olymp. 82, 3 : hoc anno igitur vel sequenti hæc fabula acta

2.

Clemens Alex. Strom. i, p. 280 (329) : Κρ. γοῦν ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις ποιητὰς καταλέξας ἔφη.

κώδιον, ὥστε μου κατοῦρεῖν ἐκείνον, εἰ μή σε μισῶ. Etiam Horatius Epist. I, 19, 1 : *Prisco si credis, Mæcenas docte, Cratino, Nulla placere diu nec vivere carmina possunt, Quæ scribuntur aquæ potioribus.* — « Fabulas Cr. docuisse perhibetur unam et viginti, testibus Suida v. Κρατίνος, Eudocia p. 271, et Anonymo De com. p. xvi, victoriam autem in poetarum certaminibus novies reportavisse (v. Suid., Eudoc.), πρωταγωνιστῆ usus Cratete (v. schol. Aristoph. Eq. 499). Commentatores nactus est Callistratum, Asclepiadem Myrleanum (v. Athen. 11, p. 465 et 501), Lycophronem in libris De comædia, et Galenum ipso teste in duobus libris inscriptis Τὰ παρὰ Κρατίνου πολιτικὰ ὀνόματα. » E Mein. De ingenio Cratini dissentiens a Platonio Anonymus De com. p. xvi, postquam rudem antiquiorum comicorum rationem attigit, ita pergit : Ἐπιγενομένος δὲ ὁ Κρατίνος κατέστησε μὲν πρῶτον τὰ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ πρόσωπα [μέχρι τριῶν], συστήσας τῇ ἀταξίᾳ, καὶ τῷ χαριέντι [τῆς κωμῳδίας] τὸ ὠφέλιμον προστέθηκε, τοὺς κακῶς πράττοντας διαβάλλον καὶ ὡς περ δημοσίᾳ μάστιγι τῆς κωμῳδίας κολάζων. In his solæ codd. κατέστησε — μέχρι τριῶν, item συστήσας τὴν ἀταξίαν, eum opus sit contrario σ. τῇ ἀταξίᾳ, *resistens confusioni*; putida vero interpretatione τῷ χαρ. τῆς κωμ. et ineleganter μάστιγι τῇ κωμῳδίᾳ κολ. Bene habet δημοσίᾳ μάστιγι τῆς κωμῳδίας, nec raro librarii adscriptum (τη) et ε (της) permiscuerunt. Ceterum Aristoteles Art. poet. 5, 4, ignorari dicit, τίς τὰ πρόσωπα ἀπέδωκεν, ἢ πρόλογους, ἢ πλήρη ὑποκριτῶν, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Rursus Anonymus De com. p. xiv, de Cratino : Γέγονε δὲ ποιητικώτατος, κατασκευάζων εἰς τὸν Λισγύλου χαρακτήρα, quam laudem pariter circumcidens Platonius loc. citato, εὐστοχος ὧν, inquit, ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν δραμάτων καὶ διασκευαῖς (inveniendis disponendisque fabularum argumentis. Mein.), εἶτα προῖον καὶ διασπῶν (divellens) τὰς ὑποθέσεις οὐκ ἀκαλοῦθως πληροὶ τὰ δράματα. Λαμπρὸν eum τὸν χαρακτήρα vocat Suidas v. Κρατ., ταυροφάγον Aristophanes Ran. 343, εἰ τοῖς διθυράμβοις ἄθλον ἦν ἡ βούς, ὅθεν καὶ ὁ Κρατ. ταυροφάγος (Apollon. Lex. Homer. p. 156). Sectatores habuit Græcorum Eupolin, Aristophanem, quamvis insectantem, Cratetem, Teleclidem, Strattidem, alios, Romanorum Lucilium teste Flacco Serm. 1, 4.

ARCHILOCHI.

1.

Equidem ipse sperabam Metrobii scriba, me cum viro divino atque hospitalissimo,

omniumque olim Græcorum optimo, Cimone, felici senectute convivantem, totam vitam ducturum esse; sed ille me deserens abiit prior.

Οἷον σοφιστῶν σμῆνος ἀνεδιφῆσατε.

Libri mendose Ἀρχιλόγειος (ei correctum adscripto ei, ut sit Ἀρχιλόγειος). Deinde scribam καταδείξας et in verbis Cratini ἀναδιφῆσατε. Nam nos si audis, nescio quis conspectis Archilochis pedisse quos suos sciscitari jubet, qualis sit illa turba σοφιστῶν, i. e. σοφῶν, doctorum, philosophorum, artificum, poetarum, ut late patet usus nominis σοφιστής. Eodem respiciens Diogenes L. Proem. 12 : οἱ ποιηταὶ σοφισταί, καθὰ καὶ Κρ. ἐν Ἀρχιλόγῳ (sic) τοὺς περὶ Ὀμηρον καὶ Ἡσίοδον ἐπαινῶν οὕτω καλεῖ.

3.

Athen. 4, p. 164, E : Ταῦτα τοῦ Μάγνου ἐξῆς καταδραμόντος ἀποδέψας ὁ Κύνουλκος εἰς τοὺς παρόντας τῶν φιλοσόφων ἔφη

Εἶδες τὴν Θασίαν ἀλμυρῆν, οἱ ἄττα βαύζει; ὡς εὖ καὶ ταχέως ἀπετίσατο καὶ παραχρῆμα! οὐ μέντοι παρὰ κωφῶν ὁ τυφλὸς εἴοικε λαλῆσαι,

ὡς ὁ Κρ. ἐν τοῖς Ἀρχιλόγειος ἔφη. Ταχ. καὶ παραχρ. synonyma conjuncta, ut Dinarchus C. Dem. p. 66 : τὴν εἰσαγγελίαν εὐθὺς παραχρῆμα ἀναιρούμενος, etc. Τὴν Θασίαν ἀλμυρῆν intelligo metaphoricè coryphæum Archilochorum. « Suspicio ipsum Archilochum significari, poetam maledicentissimum, quem constat Pariorum coloniae in Thasum ducendae praefuisse, in eaque insula domicilium collocasse. Ceterum Thasia salsamenta magna olim laude ferebantur. » E Mein. Proverbio dicebant τυφλὸς παρὰ κωφῶν, caecus apud surdum, indicantes, utrimque errari; nunc autem nec male ultus est inimicos Archilochus, neque illi id non persenserunt.

4.

Suidas : Διὸς ψῆφος οὕτως (immo ὁ τόπος : simili omisso per negligentiam δτος degeneraverit in in οὕτος, οὕτως) καλεῖται, ἐν ᾧ Ἀθηναῖοι καὶ Ποσειδῶν ἐκρίθησαν. Κρ. Ἀρχιλόγειος.

Ἐνθα Διὸς μεγάλου θάκοι πεσσοὶ τε καλοῦνται.

ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ διεκρίθησαν, Διὸς ψῆφος καλεῖται· τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ἀθικτῶν.

2.

Quantum sophistarum (i. e. poetarum) exercitum [conquisivistis!]

3.

Vidistine Thasium salsamentum, qualia latrat? Ut bene citoque et extemplo vindicavit injurias! sane non dixit caecus apud surdum.

Schol. Aristoph. Nub. 94 : Φροντιστήριον, οἰονεὶ βουλευτήριον ἢ σύνοδος τις καὶ θάκος σοφῶν. θάκος δὲ καλεῖται ὁ τόπος ἀττικῶς, ἐνθα πολλοὶ συνέρχονται σκεψόμενοι. Hesychius : Διὸς θάκοι καὶ πεσσοί· τινὲς γράφουσι ψῆφοι. φασὶ δὲ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων διαφηρίσει, ὅτε ἡμφισβήσεται Ἀθηναῖοι καὶ Ποσειδῶν, τὴν Ἀθηναῖον Διὸς δεηθῆναι ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ψῆφον ἐνεγκεῖν. Fuse rem narrat Apollodorus 3, 14, commemoratam etiam Herodoto 8, 55, et Pausaniae Att. 24., ad quos remitto lectores. Meinek. : « Eodem loco Πεσσοὶ nomen inditum fuit, quod illic Jovem talis lusisse ferebant (?); cf. schol. Eur. Med. 68, πεσσοὺς : τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν. » Verisimilius videtur, πεσσοὺς etiam significasse ψῆφους, sicut Latinis calculum tabellam sententiamque iudicis (v. Gesneri Thes. Lat. I. v. calculus, 6); quod indicatur etiam varietate ab Hesychio annotata. Item Mein., καλοῦνται illustrans : « Eundem verbi καλεῖν usum habemus jam apud Homerum II. 11, 757 : πέτρης ᾗ Ὀλενίης καὶ Ἀλεισίου ἐνθα κολῶνη κέκληται, etc. »

5.

Athen. 3, p. 86, E : Τῶν δὲ πινῶν μνημονεύει Κρ. ἐν Ἀρχ. « Ἢ μὲν σηπίησι καὶ ὄστρεοῖσιν ὁμοίη. » Idem ib. p. 92, E : ὄστρεα δὲ μόνον οὕτως (non ὄστρεα) ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Κρ. Ἀρχ. « Πίνησι καὶ ὄστρεοῖσιν ὁμοίη. » Recte Meinekius probante Dindorfio :

Ἢ μὲν δὴ πίνησι καὶ ὄστρεοῖσιν ὁμοίη.

6.

Stephanus Byz. v. Δωδώνη, p. 323 : Δωδωναῖος... καὶ Ὀμηρος (II. 16, 233) « Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε. » καὶ Κρ. Ἀρχ.

Δωδωναῖο κυνὶ βωλοκόπω, τίτθη, γερᾶνῳ προσείκας.

Ita Heringa Obs. p. 233; libri προσεικώς. Sententia obscura.

7.

Athen. 9, p. 375, A, de sue : Περὶ δὲ τῆς ἡλικίας τοῦ ζῆφου Κρατίνος φησιν ἐν Ἀρχ.

Ἰδὴ δέλφακες, χοῦροι δὲ τοῖσιν ἄλλοις.

« Forsan, inquit Mein., ἡμῖν μὲν vel ἐμοὶ μὲν

4.

Ubi Jovis magni sedes et calculi qui vocantur.

5.

Illa quidem pinnis ostreisque similis.

6.

Dodonæo cani glebas frangenti (?), o nutrix, grui

7.

Mihi jam suculae, porci autem ceteris.

praependendum. » Dobræus : « Exoletos quosdam dicit. Martialis : Vir aliis..., puer mihi. »

8.

Idem 9, p. 416, D : Ὠμολίνου δὲ μέμνηται Κρ. ἐν Ἀρχ.

Ὠμολίνου κόρη

βρούσου ἀτιμίας πλέως.

Libri κόρη, quod emendavit Mein. Pollux 10, 64, annotavit, praeter Cratinum, Aeschylum ἐν Προμηθεὶ πυρκαϊῇ dixisse Ὠμολίνον. « Figurata dicta videntur de aemuli poetae fabula, quam squalidae puellae comparat. » Mein.

9.

Hephaestion 15, p. 88, postquam asynarteti Archilochii hoc exemplum posuit Ἐρασμονίδη Χαρῖλαι, χρημᾶ τοι γελῶν, ita pergit : Κρ. δὲ ὅταν λέγῃ ἐν τοῖς Ἀρχ.

Ἐρασμονίδη Βάθιππε τῶν ἀωρολείων,

τοῦτο τὸ μέτρον ἀγνοεῖ, ὅτι οὐκ ἀντικρὺς μιμεῖται τὸ τοῦ Ἀρχιλόγου τὸ Βάθιππε. Male libri μμ. τοῦ Ἀρχ. τὸ Ἐρασμονίδη. Schol. Hephaestionis : ἀωρολείους τοὺς ἐξω ὄρας λειουμένους, ὅν ἐν γῆρα καλλωπιζομένους, et similiter Anecd. Bekker. p. 476, Ἀωρόλειος : ὁ παρὰ τὴν ὄραν καὶ ἡλικίαν λειαινόμενος. « Erasmonidis nomine neque Archilochus Charilaum, neque Cratinus Bathippum dixit, quod uterque Erasmonide patre usus fuerit, sed patronymicum illud, ut alia multa, ἐπιθετικῶς interpretandum est, quasi dicas venustulum (ἐράσμιον). Habent enim talia fere ironiae et ludibrii colorem. V. egregiam ann. Lobeckii ad Soph. Ajax. p. 299 (vers. 822). Ex eodem genere est Plautinus ille Bombomachides, etc. » Mein.

10.

Hesychius, Εὐδοντι δ' αἰρεῖ προκτός : παροιμία ἀπὸ τοῦ εὐδοντι κύρτος αἰρεῖ. » (Recte Photius Lex. p. 29, 1, Εὐδοντι δ' αἰρεῖ κύρτος : παροιμία· καθεύδουσι γὰρ καθέντες τοὺς κύρτους.) λέγουσι δὲ ὅτι, ὅταν τοὺς κύρτους καθῶσιν, αὐτοὶ μὲν (sic Meinek. pro δέ : intell. piscatores) καθεύδουσι, ὁ δὲ κύρτος αἰρεῖ τοὺς ἰχθῦς. Κρ. Ἀντιλέγω

8.

Crudis linteis oppleta virgo turpitudine plena.

9.

Erasmonide Bathippe, inpestive glabrorum.

10.

Dormienti capit culus.

11.

More Samio (i. e. porcino, a samænarum rostris).

(sic, sed Phot. Ἀρχιλόγειος). Adde Proverb. Bodl. 429. « Acerbissime Cratinus hæc dixisse videtur de exoleto quodam, cui sua sponte et nullo cum labore plurimi amatores obtigerant. » Mein.

11.

Photius Lex. p. 498, 10 : Σαμιακὸν τρόπον : Κρ. Ἀρχ., * εἰσαμῖαν ἐπισκώπτων μινῶνα ναυσί* (Bergkiius scribendum esse vidit εἰς ἡγήναν ἐπισκ. Μένωνα sive potius Μένωνα collato Etym. M. p. 736, 46. Deinde Nækius Chær. p. 156 ὅσι) γὰρ ἐμπερεῖς εἶχε τὰς πρῶρας τὰ τῶν Σαμίων πλοῖα. Adde schol. Arist. Pac. 143. De proris Samiacarum navium ad suillorum rostrorum similitudinem effictis Mein. adscriptis versum, quem habet Hesychius v. Σαμιακὸν τρόπον, hunc :

Νῆϋς δὲ τις ἀκύπορος Σαμῖτη, σοὺς εἶδος ἔχουσα.

12.

Harpocrat. Lex. p. 100, 22 : Ἐλέγετο δὲ κυρίως ἰθύφαλλος τὸ ἐντεταμένον αἰδέσθον, ὡς Κρ. Ἀρχ.

13.

Schol. Luciani ad Jovem trag., vol. 2, p. 696 : Ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὡς Κρ. Ἀρχ. φησίν, Ἰππονίκου υἱὸς ἦν, τὸν δῆμον Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης Ὀβρις, πλούσιος, καὶ πασχητῶν, καὶ ὑπὸ πορνιδῶν διαפורούμενος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγμήματα αὐτὸν Κρ. κωμῳδεῖ, ὡς ἐνα τῶν κατὰχρων. Et paucis interjectis : κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Κρ. καὶ ὡς Φώκου γυναῖκα μοιχεύσαντα, καὶ τρία τάλαντα δόντ' εἰς τὸ μὴ κρηθῆναι. Qui in his memoratur Callias, filiusne an nepos Hipponici putandus sit, dubitant Mein. et Bergk.; nobis quidem accuratius etiam exploranda videtur temporum illorum ratio et fides scriptorum. Phocus vel Phocion, ut paulo post nominatur in eodem scholio, aliunde ignotus est.

14.

Schol. ad Luciani Alex. 4, p. 66 : Οὗτοι (οἱ Κέρκωπες) ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον Οἰχάλεις ὄντες γένος, Σάλλος καὶ Τριβαλὸς ὀνομαζόμενοι, ἐπίσκοροι καὶ ἀργοὶ, ὡς Κρ. Ἀρχ. Codd. σάλλος, ἔλλος, σάλλος. Scribendum esse Ὠλλος καὶ Εὐρύβατος vidit Mein.

13.

Calliam, Hipponici filium, Cratinus in Archilochis stigmatè notatum inducit, ut unum ex oberatis. Eundem traducit ut Phoci uxoris adulterum, qui tria talenta dederit, quominus in iudicium traheretur.

14.

In Bœotia degelant Cereopes, OŒchalia oriundi, Olus et Eurybatus. perjuri et inutiles, ut Cr. in Arch.

II. BOYKOAOI.

1.

Hesych. Πῦρ, πῦρ, ἔγγει (sic, Casaub.; cod. πυρπερέγγει) : Κρ., ἀπὸ διθυράμβου ἐν Βουκόλοις ἀρξάμενος ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαθε παρὰ τοῦ ἀργοντος. ἔστιν οὖ ἡτήρει (Casaub. παρ' οὗ ἡτήρει). Πῦρ tropice Crat. appellavit vinum, quemadmodum ignes dicuntur amores, etc.; cf. Gell. 17, 8. « Dithyrambum illud carmen vocavit Hesychius, quoniam et sententiarum fervore ardebat, et numeris ferebatur concitatissimis. Ad eundem archontem etiam sequens fr. spectare jam Casaubonus annotavit. » Mein.

2.

Athen. 14, p. 638, D, ubi agit de Guesippo, filio, ut conjicias, Cleomachi : σκώπτει δὲ αὐτὸν, inquit, εἰς τὰ ποιήματα καὶ ἐν Βουκόλοις.

Ὁς (archon ille) οὐκ ἔδωκ' αἰτοῦντι Σοφοκλέει χορὸν, τῷ Κλεομάχου δ', ὃν οὐκ ἂν ἤξιουν ἐγὼ ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ' ἂν εἰς Ἀδώνια.

Libri Σοφοκλεῖ, nisi Cr. dixit emphatice τῷ Σοφοκλεῖ, nomine illustris Tragici in sede praecipua versus collocato, ut Homerus τὸν Χρῦσην II. A, 11, ubi v. ann. V. 2 τῷ Κλεομάχου pro vulgatis τῷ Κλεομάχῳ Dobræus ad Aristoph. Ran. 1337. « Cleomachus ille initio pugil fuerat. Tricha De metris p. 34 : πύκτης μὲν πρότερον, ὡς φασιν, ἦν (Cleom.), ἐρασθεὶς δὲ τινος νέου τὴν ποιητικὴν μετεχειρίσατο. Cf. Strab. 14, p. 648, quo ex loco intelligitur, hominem patria fuisse Magnetem, composuisse autem ejusmodi poemata, qualia describuntur a Cratino in Horis. — Adonia festum minus celebre (de quo ad Aristoph. Pac. 420). » E Mein.

3.

Anecd. Bekkeri p. 429, 23, et Suidas : Ἀποκτίνουσι λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκτινύει. Κρ. Βουκόλοις

BUBULCI.

1.

Ignem, ignem infunde.

2.

Qui non dedit poscenti Sophocli chorum, Cleomachi autem filio dedit, quem ego non ne in [Adoniis quidem, cui fabulam docendam committerem, dignum habere.] rem.

3.

Et eelum impugnans

Καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν σιναμαχῶν ἀποκτίνουσι ταῖς ἀπειλαῖς.

4.

Schol. ad Plat. Lach., ed. Bekker. p. 322 : ἐν τῷ Καρὶ ἡμῖν ὁ κίνδυνος] ἐπὶ τῶν ἐπισφαλέστερον καὶ ἐν ἀλλοτρίοις κινδυνεύοντων... καὶ Κρ. Βουκ. « ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον ἐν ἐμοὶ δὴ δοκεῖ πρώτῳ πειρᾶσθαι. » Manifesto corrupta. Scribam, altera persona, qua opus est, inmissa,

α. Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον. β. Ἐν ἐμοὶ δ', εἰ δοκεῖ, πειρᾶσθε πρώτῳ.

Εἰ δοκεῖ, ut Aristoph. Nub. 10. — De proverbio ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, quod in iis usurpatur, qui mercede conducti pericula pro aliis adeunt, v. Schweigh. ad verba ἐν Καρὶ τὴν πείραν Polyb. 10, 32, 11.

5.

Grammaticus Bekkeri Anecd. p. 395, 27, Ἀνδρακάς : τὸ κατ' ἀνδρα, χωρὶς (ita Suidas; libri κατὰ ἀνδρα χωρῆσαι) ὁ Κρ. ἐν Βουκ.

6.

Idem p. 395, 27 : Ἀνεσίαν τὴν ἀνεσιν, καὶ τὴν ἀδεῖαν. Eadem Suidas h. v.

III. BOYSIPIΣ.

Pollux 10, 81, nomen μαγίς proprie dici ait ἐπὶ τῆς μάκτρας ἢ ἐπὶ τῆς τὰ ἱερὰ δεῖπνα ἢ τὰ πρὸς θυσίαν φεροῦσης (i. e. vas, in quo farinae subiguntur; itemque magides appellantur mense tripodibus imponi solitæ, secundum Pollucem 7, 47, et 10, 81), ut apud Sophoclem (Chryse) : « τὰς Ἐκαταίας μαγίδας δόρπων » deinde Κρ. δὲ, inquit, ἐν Βουσίριδι εἴρηκεν

Ὁ βούς ἐκεῖνος, γῆ μαγίς, καὶ τάλριτα.

Describebatur ibi apparatus sacrificii.

jugulat minaciis.

4.

a. In Care periculum. b. In me, si placet, primo experimini.

5.

Viritim.

6.

Remissionem.

BUSIRIS.

Bos ille, et area panaria, et farina.

IV. ΔΗΛΙΑΔΕΣ.

1.

Schol. Aristoph. Av. 1294 : φαίνονται τὸν Λουκούργον Διγύπτιον εἶναι νομίζοντες, ἢ τὸ γένος, ἢ τοὺς τρόπους. Φερεκράτης Ἀγρίοις (fr. 5)... μήποτε οὖν καὶ εἰς τὸ αὐτὸ Κρ. Δηλιάσι « Τούτοις δὲ ὄπισθεν ἴτω δίφρον φέρον Λουκούργος ἔχων καλάσιριν. » Indicio freti versus, anapasti Aristoph., scribamus

Τούτοις δ' ὄπισθ' ὁ Λουκούργος ἴτω δίφρον, φορέων καλάσιριν.

Φορέων lectiore forma, cujus interpretamentum videtur φέρον, ut Iliad. 1, 238, ἐν παλάμῃ φορέουσι, etc. Interim Hermannus leniore mutatione archilochios numeros restituit :

Τούτοις δ' ὄπισθεν ἴτω δίφρον φέρον Λουκούργος. [κούργος

Putat Mein. his significari pompam ludicram ad modum Panathenaeicæ, in qua Lycurgus agat partes virginis difrophorou. Igitur non male Bergk. τῷ δίφρῳ notari suspicatur efeminatos mores Lycurgi, quem Ægyptium prodit vestis Ægyptiaca, de qua v. Herodot. 2, 81, Poll. 7, 71.

2.

Schol. Venet. Aristophanis Vesp. 523 : θαλασφόρους ἔφη, βουλόμενος τοὺς γέροντας (choricos) δηλώσαι, ἐπειδὴ ἐν τοῖς Παναθηναίοις οἱ γέροντες (οἱ καλοὶ γέροντες ἐκλεγόμενοι Athenis : v. Xenoph. Sympos. 4, 17) θαλάσους ἔχοντες ἐπόμπουον (cf. fragm. 1 fabulae)... μνημονεύει τοῦ ἔθους Κρ. μὲν ἐν Δηλιάσι, Φερεκράτης δὲ ἐν Ἐπιλήθμονι.

3.

Photius Lex. p. 481, 13, et Suidas, Ῥάξιν καὶ ρῶξιν : τὸ ὑλακτεῖν... ἀπὸ τούτου δὲ ἐπὶ τοὺς πικρανομένους καὶ σκαλιογῶντας μετηνέχθη. Κρ. Δηλιάσιν : Ἴνα σιωπῇ τῆς τέχνης ῥάξωσι τὸν λαοὶν χρόνον. καὶ ἔξῃς ἔρραζε πρὸς τὴν γῆν ὁ δ' ἐσκάριζε κάπε-παρθεν.

DELIADÉS.

1.

Hos a tergo Lyeurgus sequitor curru, indutus calasirin.

2.

Ramiferos senes.

3.

Ut, silentio arti imposito, latrent per reliquum [tempus. Allatrabat illum scilicet; is vero exsiluit et pepedit.

Hæc posteriora vereor ut sana sint : nam quid hoc sibi vult, istum, quem dicit comicus, terram allatrasse? et quomodo his conveniunt, quæ sequuntur, ὁ δ' ἐσκάριζε κάπ.? At conveniunt emendata, ut emendanda esse censeo, ἔρραζε πρὸς τὸν γῶν, allatrabat illum scilicet. Τὸν i. e. τοῦτον, ἐκεῖνον.

5.

Hesychius, Αἴθρια : Κρ. Ἰλιάσιν (recte corrigunt Δηλιάσιν : codex Ἰλιάσιν).

Ἰπερβορείους αἴθρια τιμῶντας στέφη.

τὰ γὰρ Ἰπερβορέων ἱερὰ κατὰ τινὰ πάτριον ἀγιστεῖαν οὐκ ὑπὸ στέφην, ἀλλ' ὑπ' αἴθριον διαφυλάττεται. Suidas : Στέφος καὶ στέφη, καὶ αἴθρια στέφη, τὰ ἐξ Ἰπερβορέων κομιζόμενα, ὡς αἰεὶ ἐν ὑπαίθρῳ τιθέμενα. Has subdiviales sacrorum primitias, ab Hyperboreis Delum missas, ἱερὰ ἐνδεδεμένα ἐν πυρῶν καλάμῃ vocat Herodotus 4, 33, καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα ἀσταχῶν Callimachus H. in Del. 283. Ex Alberto.

6.

Photius Lex. p. 26, 18, Ἐτήσιοι : πρόσκαιροι (?).

Ἐτήσιοι γὰρ πρόσσι' αἰεὶ πρὸς τὴν τέχνην,

Κρ. Δηλιάσιν. Cod. Πρόσιτα εἰ. Poetas scenicos dixit, nisi fallor, quotannis Athenas proficisci solitos ad petendos choros. Τὴν τέχνην, artem utriusque generis theatralem.

7.

Athen. 9, p. 396, B, de πικρανομένοις κρεαδίσις agens : Κρ. δ' ἐν Δηλ.

Τῷ δ' ὑποτρίψας τι μέρος πνίξον καθαρού-λωσ.

8.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 120, 10 : λέπει δὲ (ἀν particula) καὶ ἐν ὑποτακτικοῖς.

Ἐἴ τις δ' ὑμῶν κάλλει προκριθῆ.

καὶ πάλιν.

Ἡρὶν παρούσα διδάσκη.

5.

Hyperboreos subdivalibus honorantes sertis

6.

Quotannis enim semper ad artem acceditis.

7.

Illi vero particulam aliquam comminuens elixa pure.

8.

Si quis vestrum pulehritudine aliis antecelluit.

9.

Antequam accedens ostendat.

Kp. Δηλ. De ei enim conjunctivo v. Herm. Opusc. 4, p. 69, et cf. Aristoph. Eq. 698, 699. Mein.

10.

Hesych. Βούς ἐν ἀδλίῳ : παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγρήστον. Kp. Δηλ. Diogenian. 3, 70 et Proverb. Bodl. 261, Βούς ἐν ἀδλίῳ γέρον : ἐπὶ τῶν δι' ἀσθένειαν ἡσυχάζόντων.

11.

Antiatt. p. 94, 7, Ἐξ αὐτῆς : ἀντὶ τοῦ παραχρήμα. Kp. Δηλ. Simile ἐκ ταύτης Aristoph. Thesomoph. 87.

12.

Idem p. 96, 14, Ἐγκυρῆσαι : ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν. Kp. Δηλ. Similiter Suid. h. v., Zon. p. 609.

13.

Aristoteles Eth. Nicom. p. 1098, 18 Bekk. :

Μία γὰρ χελιδὼν ἕαρ οὐ ποιεῖ.

Ad quæ schol. a Cramero editus Anecd. Paris. I, p. 182 : κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Kp. ἐν Δηλ.

14.

Schol. Plat. Axioch. p. 367, B, ap. Bastium in Opusc. Bættigeri III, p. 197 : Μέμνηται δὲ αὐτῆς (proverbii dis patides ol γέροντες) Kp. ἐν Δηλ. λέγων

Ἦν ἄρ' ἀληθῆς ὁ λόγος ὡς δις παῖς γέρον. Codex ara et παῖς ἐστὶν γέρον.

V. ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ.

Suidas, Ἀναρτέειν : ἐξαντλεῖν, ἀπὸ τοῦ ἐρύεσθαι. Kp. Διδασκαλίαις.

Ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρτύουσ' ἀπὸ χθάνου.

Libri Ἀναρτέειν et ἀναρτύουσα, corrigentibus Toupio et Porsono ad Phæn. 463. Ridet Cr. mulierculam, quæ ægre atque operose cantans (germanice dicas herauhalsend) hymnos bacchicos displicuerat. Ceterum titulus fabulæ non immerito vitii suspectus Meinekio.

10.

Bos in stabulo.

11.

Illico.

12.

Incidere.

13.

Una hirundo ver non facit.

14.

Erat igitur verus ille sermo : senex bis puer.

VI. ΔΙΟΝΥΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Hanc fabulam Meinek. velut spectantem ad Alexandrum Phærum, Bacchi cultorem imprimis studiosum, minori Cratino vindicare conatus est Hist. crit. Com. gr. p. 57 et 413.

1.

Macrob. Sat. 5, 21, de carchesio : Nec solus Aselepiades meminit hujus poculi, sed et alii poete illustres, ut Sappho... Cratinus in Διονυσιαλέξανδρῳ.

α. Στολὴν δὲ δὴ τίνα εἶχε; τοῦτό μοι φράσον.

β. Θύρσον, κροκωτὸν, ποικίλον, κερχέσιον.

V. 1 cod. τουδομοιφρασον. « Ποικίλον vestis bacchica vocabatur, teste Photio. Dicitur deinde de qualibet veste variegata, ut apud Eubulum Bekkeri Anecd. p. 1189, Theocritum idyll. 15, 78. Fuisse autem τὸ ποικίλον interiorem vestem sive tunicam, ex addito κροκωτῷ intelligitur. Callixenus Athen. 5, p. 198, C, ubi Bacchi simulacrum describitur, χιτῶνα πορφυροῦν ἔχον διάπεζον καὶ ἐπ' αὐτοῦ κροκωτὸν διαφανῆ. » Mein.

2.

Pollux 10, 140 : τὰ δὲ κούρεως σκευὴ κούριδες μάχαιραι, μαχαιρίδες· ἐν μὲν γὰρ Κρατίνου Διον.

Ἐνεῖτεν ἐνταυθαί μάχαιραι κούριδες, αἷς κείρομεν τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμένας.

Codd. ἐνεῖτεν δ', Meinek. cum Piersono ἐνεῖσι δ' sive ἐνεῖσιν, et ἐνταυθαί.

3.

Athen. 2, p. 47, A : ὅτι τὸ ἀνηστὶς ὁ νῆστις πλεονασμῷ τοῦ α, ὡς στάχυς ἄσταχυς, παρὰ Κρατίνῳ κεῖται, « Οὐ γὰρ τοι σύγε πρῶτος φοιτῆς ἐπὶ δεῖπνον ἀνηστὶς. » Gramm. Bekker. Anecd. p. 402, 32 : Ἀνηστὶς ἢ (male libri ἢ) νῆστις παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διον. « Ἰὸδ (I littera orta ex fine nominis præcedentis) γὰρ σύγε πρ. ἀκλήτος φοιτῆς κτλ. », similiterque Suidas usque ad ἀκλήτος; sed ἀκλήτος haud dubie est glossema ejus, qui cogitaret de non vo-

DIDASCALIE.

Quando tu lepidos dithyrambos exantlans odio fuisti.

DIONYSALEXANDER.

1.

Vestitum vero quemnam tandem habuit? hoc mihi dic. b. Thyrsum, crocotam, pœcilum, carchesium.

2.

Inesse putes hic novacula, quibus tondemus oves et pastores.

cato parasito famelico, nec placet ἀκλήτος apud simile ἀνηστὶς. Scribamus

Οὐ γὰρ τοι σύγε πρῶτος φοιτῆς ἐπὶ δεῖπνον ἀνηστὶς,

qui versus est anapaestus tetr. ἀκέφαλος. Pro πρώτος Jacobsius πρώτος.

4.

Suidas, Ἀνεπάγγελτος : ἀκλήτος. Kp. Διον. « Τῶν βδελλολαργύγων ἀνεπαγγέλτων αὐτῷ φοιτήσας ἐπὶ δεῖπνον. » Pollux 6, 2 : ἀκλήτοι, οὗς ἀνεπαγγέλλτους καλεῖ Kp. Hesych. v. Ἀνεπάγγελτοι. Phrynichus App. soph. p. 6, 10, Ἀνεπάγγελτος δειπνεῖ : ἢ οὐδείς μὲν ἐπήγγειλεν, ὁ δὲ ἀρικόμενος δειπνεῖ. Dixit, si quid video, Crat.

Βδελλολαργύγων ἀνεπαγγέλτων αὐτῷ φοιτῶσ' ἐπὶ δεῖπνον.

In βδελλ. intelligendum, ut sæpius, τινές. Male scripto φοιτῆς librarius subjecerit ut emendaturus, quod conflatum cum illo reperit φοιτήσας. Meinek. deleto αὐτῷ vel αὐτῶν, ut præbet codex unus.

5.

Etym. Magn. p. 196, 7, Βῆ : τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς. οὐχὶ βαί λέγεται ἀττικῶς. (Idem p. 78, 40 : τὸ βῆ, ὅπερ περιστάται· non βῆ, ut Eustath. p. 768, 14.) Kp. Διον.

Ὁ δ' ἡλίθιος ὡσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίσει.

Bene Porsonus præf. Hecubæ p. 45 ed. Lips. ὡς προβάτιον. Proprie sonat ὡσπερ utul, quomodocunque, ut Pace 24, et videtur ortum—per ex pr-vicino. Προβάτιον, quod egregie congruit versui, passim Aristophanes.

6.

Schol. Aristoph. Lys. 575 : τοῦ ἐρίου ὁ ῥύπος οἰσπώτη λέγεται. καὶ Kp. Διον. « Οὐ καλὰ βόλβιτα χλωρὰ καὶ οἰσπώτην πατεῖν. » Bene Porson. Adv. p. 284 :

Ὅχι, ἀλλὰ βόλβιτα χλωρὰ κῶσπώτην πατεῖν. Phrynich. Eclog. p. 357 : βόλβιτον ὀλίγοι τινές

3.

Neque enim profecto tu primus cœnatum is jejunos.

4.

Hirudinum aliquot non vocatarum eum frequentant cœnatum.

5.

Stultus vero, ut ovicula, he be dieens procedit.

6.

Nil nisi boum vel ovium finum calcare.

λέγουσι τῶν Ἀττικῶν, ἀλλὰ τούτου δοκιμώτερον τὸ βόλβιτον.

7.

Athen. 3, p. 119, B : Λέγε οὖν ἡμῖν, εἰ καὶ ἀρσενικῶς ὁ τάριχος λέγεται παρ' Ἀττικοῖς· παρὰ γὰρ Ἐπιγράμῳ οἴδαμεν. Ὅν ζητοῦντα προφθάσας ὁ Μυρτίλος ἔφη· Kp. μὲν ἐν Διον.

Ἐν σαργάναισιν ἄγω τάριχους ποντικούς.

Libri σαργάναισιν (vel σαργανόισιν, ut vulgo; Schweigh. σαργάναις) ἄξω. Meinek. σαργανίσιν ἄξω, Bergk. σαργανίσι νάξω. Pollux 6, 48 : καὶ οὐδέτέρως μὲν τὸ τάριχος οἱ Ἀττικοί· Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς καὶ τινὲς τῶν Ἀττικῶν ἀρσενικῶς, ὡς ἐν Διον. Kp. ὁ δὲ (Meinek. οἶδε) τάριχους Ποντικούς.

8.

Pollux, 7, 28 : τὸ δὲ ὄνομα ὁ νακοτίτης, εἰ καὶ Φιλήμων αὐτῷ κέχρηται ἐν Ἀρπαζομένη, ἄλλως δ' οὐκ ἀνεκτὸν, εἰ μὴ τὸ ῥῆμα ἦν ἐν χρέσει παλαιότερον καίτοι γε Kp. ἐν Διον. φησὶ

— Νακοτίτητον ὡσπερὶ κωδάριον ἐφαινόμην.

Libri N-τος, emendante Porsono Adv. p. 284, qui et cum aliis ὡσπερ, quo non opus, quum versus, animadvertente Hermanno, conscriptus sit metro Cratino, nisi quod syllaba initialis deest. Bergk. Comment. p. 27 : Καὶ νακ. etc.

9.

Pollux 7, 122 : Kp. δ' ἐν Διον.

Παραστάδας καὶ πρόθυρα βούλει ποικίλα.

Παστάδας δὲ δ Ξενοφῶν. Similiter 10, 25.

10.

Idem 7, 198 : ἡ γελογόπωλις ἐν Διον. Κρατίνου, ὡσπερ ἐν Ἀρτοπόλισιν Ἐρμίππου τὸ « γελογόπωλεῖν. »

11.

Idem 10, 34 : εἶδη δὲ κλίνης ἀργυρόπους παρὰ πύξος, ὡς ἐν τῷ Διον. Κρατίνου

Κλίνην τὴν παράπυξον.

Eadem memorat 7, 159.

7.

In cortibus ago salsamenta Pontica.

8.

A coriario subacta velut pellicula ovilla videbar.

9.

Parastadas et varia vis vestibua.

10.

Mercium (eduliorum) venditrix.

11.

Lectum buxo ornatum.

12.
Athen. 9, p. 384, B : ὅτι γὰρ χηνοβοσκούς οἶδασι, μάρτυς Κρ. ἐν Διον. λέγων
Χηνοβοσκοί, βουκόλοι.

VII. ΔΡΑΠΗΤΙΔΕΣ.

Titulus hujus comœdiæ spectat ad viros effeminatos, quos sub personis μειράκιων (fragm. 6) deridet Cratinus, significans ille, ut Mein. censet, Sybaritas, qui, patria profugi et a Spartanis destituti, ab Atheniensibus, intercedente Pericle, impetrarunt ut et ipsi in patriam restituerentur, et nova colonia in Italian deduceretur. V. Diod. Sic. 12, 10. Illos, luxuria diffuentes, recte Cr. vocavit δραπέτιδας, non δραπέτας, ut Thersites Homericus II. 2, 235, Græcos Ἀχαιίδας, οὐκέτ' Ἀχαιοῦς. « Si recte conjeci, inquit Mein., acta fabula est proximo tempore ante Thurius conditos, h. e. olymp. 84, 1 (ante Chr. nat. 443). » Cf. fr. 6 hujus fabulae.

1. 2.

Athen. 8, p. 344, E, de Lamponc vate : Κρ. δ' ἐν Δραπέτισιν εἰπὼν περὶ αὐτοῦ

Λάμπωνα, τὸν οὐ βροτῶν
ψήφος δύνεται φλεγυρὰ δειπνοῦ φίλων ἀπειρ-
γειν.

* * *

Νῦν δ' αὖθις ἐρυγγάνει
βρῦκει γὰρ ἅπαν τὸ παρὸν, τρίγλη δὲ κἄν
μάχοιτο.

Metricam loci rationem primus perspexit Porsonus apud Gaisfordium ad Hephaest. p. 341; cf. Herm. Doctr. metr. p. 594. — Hesych. Φλεγυρὰ : ὑβριστική. Itaque ne contumeliis quidem Lampon a conviviis prohibebatur. Vatum voracitatem perstringit etiam Aristoph. Pac. 1045, Av. 960, Triglia seu mullus, piscis omnium contemptissimus; v. ad Antiphanis Agric. 1, 15.

3.

Pollux 9, 98 : ἡ δὲ διὰ πολλῶν ψήφων παιδιὰ πλινθίων ἐστὶ, χώρας ἐν γραμμαῖς ἔχον διακειμένης.

12.

Anserum altores, bubuli.

FUGITIVÆ.

1.

Lamponem, quem nequit mortalium
ardens decretum ab amicorum cœnis abstertere.

2.

Et jam denuo denuo ructatur :

καὶ τὸ μὲν πλινθίων καλεῖται πόλις, τῶν δὲ ψήφων ἐκάστη κίων διηρημένων δὲ εἰς δύο τῶν ψήφων κατὰ τὰς χώρας, ἡ τέχνη τῆς παιδιᾶς ἐστὶ περιλήψει τῶν δύο ψήφων δημοχρόνων τὸ ἑτερόχροον (male libri τὴν ἑτεροχρόων) ἀνακρίειν. Ὅθεν καὶ Κρατίνῳ πέπαικται

Πανδιονίδα, πόλιεως βασιλεῦ
τῆς* ἐριβόλακος, οἷσθ' ἦν λέγομεν,
καὶ κύνα καὶ πόλιν, ἦν πᾶζουσιν.

V. 1 libri βασιλέως, quod correxit Bentleyus. Miror diu tulisse doctos τὸ ἐριβόλακος, quum Attica Thucydidi 1, 2 audiat ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστος. Jocatus est, puto, Cr. novo fortasse vocabulo, sed aptissimo, Athenarum urbem dicens ἐριβούλακα, i. e. ἐρίβουλον, consiliorum plenam, ejus rei causa passim apud Aristophanem Athenienses πολυπράγμονες (v. Xenoph. Rep. Athen. 2, 18) vocantur μετὰβουλοι, ταχύβουλοι. Quidni ἐριβούλακος, quemadmodum et ἐριβόλαξ et ἐρίβωλος dicitur illisque presidens dea laude ornatur τῆς πολυβουλίας (Iliad. 5, 260)? — Pandioniden Mein. intelligit Periclem, quoniam Pandionidæ post patris obitum Athenas reversi, ejectis Metionidis, summa rerum potiti sunt (v. Heyn. ad Apollod. 2, p. 341 seq); quem Periclem, quum rex dictus in ludo latrunculorum urgente necessitate etiam ipse movendus sit, Cr. videtur admonere ut caveat ne pariter a turbulentis hominibus in discrimen necessitatemque se abdicandi regno adducatur. — Zenobius 5, 67, Πόλις παίζειν : μέμνηται ταύτης Κρ. ἐν ταῖς Δραπ.

4.

Ælianus N. A. 12, 10 : λέγουσι δὲ τοὺς μῦς λαγυστάτους εἶναι, καὶ μάρτυρά γε Κρατίνῳ ἐπάγονται, εἰπόντα ἐν ταῖς Δραπ.

Φέρε, νῦν σοι

ἐξ αἰθρίας καταπυγροσύνην μὲν ἀστράψω
Ξενοφῶντος,

i. e. pædicabo te effrena libidine, ut Xenophon, fortasse Melitensis, filius Euripidis, commemoratus ille in decem Atheniensium ducibus belli Samii apud Androtionem schol. Aristidis p. 485, itemque de expeditione Chalcidensi Thuc. 2, 79,

devorat enim quidquid adest, et vel de nullo pugna-
[ret.]

Pandionide, urbis rex
fecundæ agris (?), nosti, quam dicimus,
canem et urbem lusoriam.

4.

Age, nunc tibi [phontis.
e sereno pædicationem murinam fulgurabo Xeno-

Diod. Sic. 12, p. 512, Plut. Nic. 6. — Ἐξ αἰθρίας, velut caelo sereno (i. e. ex improvise, subito) cadens, ut fulgur. — De muribus Aristot. II. Animal. 6, 30 : ἡ δὲ μῶν γένεσις θαυμασιωτάτη παρὰ τὰ ἄλλα ζῷα ἐστὶ τῷ πλῆθει καὶ τῷ τάχει, etc.

5.

Photius Lex. p. 648, 15, Ὡδε : οὐ μόνον τὸ οὐτως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνθάδε, ὡς ἡμεῖς. Κρ. Δραπ.

Τοὺς ὧδε μόνον στασιάζοντας καὶ βουλομέ-
νους τινὰς εἶναι.

Eadem Suidas s. v. Ὡδε, nolimque negari cum Mein. ὧδε etiam esse hic vel huc, nisi apud labentis græcitatibus scriptores, quum usitate dicitur ὧδε καχεῖσε. Comicus quoque Av. 231 : Ἴτω τις ὧδε, quod idem in sequentibus dicit δεῦρ' ἴτε, ἴτ' ἐς λόγους δεῦρα, etc.

6.

Suidas : Ἀμάρτοι ἐίρηκε τὸ ἀμάρτοιμι (immo τὸ ἀμαρτοῖν, συγκοπῆ τοῦ η, ut ait Etymologus p. 693, 52; sic ap. Eurip. Ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφειν τὰ τῶν πέλας) Κρ. Δραπ.

Ποδαπὰς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες,
οὐκ ἂν ἀμάρτοι;

Huc respexisse videtur Draco Straton. p. 18, 20 : Τὸ « μείραξ » ἐπὶ θηλυκοῦ τιθέμενον εἴ ἂν ἔχοι ὡς ἀγνοοῦντες δὲ τοῦτο ἔσθ' ὅτε οἱ κωμικοὶ καὶ ἀρσενικῶ γένει τὴν σύνταξιν ποιοῦνται ἄλλ' εἰκὸς ἀδοτοῦς θηλυκῆ προσηγορίᾳ σκώπτειν τοὺς πασχητιῶντας (et in genere effeminatos, velut Sybaritas : v. prolegomena).

7.

Photius Lex. p. 337, 19, Ὅνος ἕεται : ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστρεφομένων... Κρ. Δραπ.

Οἷδε πυππάζουσι περιτρέχοντες ὁ δ' ὄνος
ἕεται.

Hesych. Πυππάζουσι : φωνῆ ποιῆ χρωῶνται. Libri οἱ δὲ, minus quidem commode, quum sequatur δέ. Sybaritas ipsos dicit arbitror exceptos ab Atheniensibus, eosque leta acclamatione salutantes, quum illi parum curarent expulsos : qui neglectus significatur proverbio ὄνος ἕεται.

5.

Hic tumultuantes solos et aliquid esse cupientes.

6.

Cujates vos dicens, o adolescentulæ, non erraverim?

7.

Hicce vobis acclamant circumcurrentes; asinus vero

8.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 433, 10, Ἀποπά-
τημα : αὐτὸ τὸ σκύβαλον. Εὐπολις χρυσῶ γένει

Τί γὰρ ἐστ' ἐκεῖνος; ἀποπάτημ' ἀλώπεκος.

Κρ. Δραπ.

Τὸν Κερκυόνα θ' ἔωθεν ἀποπατοῦντ' [ἐγὼ]
ἐπὶ τοῖς λαχάνοις εὐρών ἀπέπνιξα.

Ἐγὼ addidit Meinek. Eadem ap. Suidam v. Ἀποπάτημα et Etym. M. p. 132, ubi ἀποπατῶν sine θ'. Κερκυόνα ridicule Cr. appellasse videtur cercopem sive cercopithecum, qui in oleribus sedens, more simiarum cacaverit. Ceterum ἐπὶ τοῖς λασάνοις tentavit Mein.

9.

Athen. 11, p. 501, D : Κρατίνου δ' εἰπόντος ἐν
Δραπ.

Λέγεσθε φιάλας τάσδε βαλανειομφάλους,

Ἐρατοσθένης ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ Περὶ κωμωδίας τὴν λέξιν ἀγνοεῖν φησι Λυκόφρονι τῶν γὰρ φιάλων οἱ ὄμφαλοι καὶ τῶν βαλανείων [οἱ θόλοι] παρόμοιοι εἰς δὲ τὸ εἶδος οὐκ ἀρρόθμως παίζονται. Timarchus libro 4 Commentariorum in Eratosthenis Mercurium : Πεπαῖχθαί (i. e. comice fictum esse) τις ἂν οἰηθεῖν τὴν λέξιν διότι τὰ πλείστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων, κυκλοειδῆ ταῖς κατασκευαῖς ὄντα, τοὺς ἐξαγωγῶς (emissaria vaporis) ἔχει κατὰ μέσον, ἐφ' οὗ χαλκοῦς ὄμφαλος ἐπέστιν. Gramm. Bekk. Anecd. p. 225, 6, Βαλανειόμφαλοι (male cod. Βαλανόμφαλοι) : τὰς φιάλας τὰς ἐχούσας ὄμφαλοῦς ἀνευ τῶν προσώπων ὅποιοι οἱ τῶν βαλανείων θόλοι. Letronnius in libello Sur les noms des vases grecs, p. 60, phialam βαλανειόμφαλον ita explicat : une phiale sans base, mais avec une proéminence extérieure au fond, et par conséquent, ne pouvant se poser que dans une situation renversée, ce que les Grecs disaient ἐπὶ στόμα τιθεσθαι, » etc. Probabiliter Mein. πρόσωπα intelligit leonum, luporum, aliorumque animalium, ora, quibus alias phialarum oræ ornate erant.

10.

Apollonius De pronom. p. 285, B : καὶ τούτου
πίστις τὸ τὴν μὲν « οὔτος » καὶ ἐπὶ κλήσεως τάσσε-

8.

Cereyonemque mane cacantem ego
in oleribus reperiens suffocavi.

9.

Accipite hæec phialas umbilicatas ut balneum.

σθαι, καθ' ὃ πλησιάζει. Ἄ οὔτος, οἷη στρατεῖαν ἐσσεῖσθαι; » Σώφρων. Κρ. ἐν Δραπ.

Οὔτος, καθεύδεις; οὐκ ἀναστήσεις βοτόν;

Libri Οὔτως — βοτών; Recte Koen. ad Greg. Corinth. p. 117 οὔτος, sed idem male βοῶν, frustra que alteram personam immiserunt post καθ. Nescio quis mane servum dormientem jubet expergisci et pecus domesticum suscitare.

11.

Hesych. Ἀνερσικύθης: Κρ. ἐν Δραπ. ἐπὶ Λάμπωνος (de quo fr. 1, 2). τὸν αὐτὸν ἀγύρτην (i. e. mendicantem, qui stipem colligit) καὶ κυβηλιστὴν εἶπεν, οἷον θύτην καὶ μάντιν κύβηλιν γὰρ ἔλεγον τὸν πέλεκυν. Etym. M. p. 8, 11 et integrius gramm. Bekk. Anecd. p. 330, 15: ἀγερσικύθην Κρ. ἐν Δρ. Λάμπωνα τὸν μάντιν, ὡς ἀγυρτὴν καὶ θύτην. κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς. οἱ δὲ ἐγερσικύθην ἐν τῷ δράματι γράφουσι, τὸν ἐφ' αὐτὸν ἐγείροντα τὸν πέλεκυν. Duplex igitur vocabuli scriptura ferebatur.

12.

Schol. Platonis p. 382 Bekker. « Ὁ μῦθος ἀπώλετο »: τοῦτω χρώνται τῷ λόγῳ οἱ λέγοντές τι πρὸς τοὺς μὴ προσέχοντας. μέμνηται δὲ αὐτῆς (intell. τῆς παροιμίας) καὶ Κρ. ἐν Δραπ., καὶ Κράτης Λαμία.

13.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 596, 24, Ἀνεικάσασθε: ἀνασκώψατε. Δραπ. Κρ. Similiter Suidas. Hesych. εἰκάζειν: σκώπτειν τῷ εἰκάζειν, τῷ λέγειν « ἕμοιος εἶ τῷδε » Codex mendose σκ., εἰκάζειν, τὸ λ. Conferri jussit Mein. Xenoph. Symp. 6, 8, Aristoph. Vesp. 1308 seqq., Horat. Serm. 1, 5, 56 seqq., qui loci rem exemplo illustrent.

14.

Zenob. 6, 24, Ὑδωρ παραρρέει: αὐτὴ τάττεται ἐπὶ τῶν ἐκ παντὸς ἔργου ἐπαγγελλομένων καταπράξασθαι τὸ προκείμενον. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑπὸ σπουδῆς εἰς βέοντα πλοῖα εἰσβαίνοντων καὶ προβαλλομένων τῷ κινδύνῳ. μέμνηται αὐτῆς Κρ. ἐν Δραπ. Sic item Proverb. Bodl. 925. Scriberem παραρρεῖ, nisi aliud subjeceret Photius Lex. p. 615, 20, Ὑδωρ παραρρέη: ἐπὶ τῶν ἐπαγγελλομένων πικρῆ

10. Heus tu, dormisne? non suscitabis pecus?
12. Oratio perit.
13. Perstringite.

σθένει σπουδάσειν, ὡς κἄν εἰς βέοντα πλοῖα ἐμβῆναι οὐκ ὀκνησάντων. Hinc Mein. proponit

Πράξω δὲ ταῦτα, κἄν ὕδωρ παραρρέη.

15.

Harpoerat. Lex. rhet. p. 99, 25: Ἴερά δὲ δός ἐστιν ἣν οἱ μύσται πορεύονται ἀπὸ τοῦ ἄστεος εἰς Ἐλευσίνα... μέμνηται δ' αὐτῆς Κρ. ἐν Δραπ. De hoc itinere librum conscriptum a Polemone Periegeta ibidem commemorat Harp. Cf. Meursii Eleus. 27.

16.

Basilii ms. apud Schaefer. praef. Gregorii Cor. p. 53, Στιβίας: χαμαικοῖτιον ἐν στρατείαις (ita Lucas Observ. specim. 2, p. 8. Cod. καὶ Ἀριστοφ. ἐν στρατ. ὁ κωμικός), ὡς Εἰρηναῖος ὁ Ἀττικιστὴς καὶ Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός, καὶ ἐν Δραπ. Κρ.

VIII. ΕΜΠΗΡΑΜΕΝΟΙ Η ΙΔΑΙΟΙ.

Clemens Alex. Strom. 6, p. 751 Potter.: Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικός ἐν ταῖς πρώταις Θεσμοφοριαζούσαις τὰ ἐκ τῶν Κρατίνου Ἐπιπράμενων μετένεγκεν ἔπη. Haec referunt ad Thesmoth. 214:

Ἄτὰρ τί μέλλεις δρᾶν μ'; ΕΥ. Ἀποξυρεῖν ταδί, τὰ κάτω δ' ἀφεύειν,

ubi schol. ταδί: τὰ γένηα. ταῦτα δὲ ἔλαβεν ἐκ τῶν Ἰδαίων Κρατίνου, quare fabulam duplici titulo Ἐπιπράμενοι et Ἰδαῖοι inscriptam putant. Neque ego intercedo, quominus id fiat, sed Idaeos dici Dactylos Idaeos, quo nomine alias ubique appellantur Cybelae ministri, aegre persuadeor, addubitatque id etiam Mein. Iterum memorantur Idaei in loco corrupto et defecto schol. Aristoph. Eccl. 1121: τὸ ἄνθος καὶ ὁ Κρ. ἐν τοῖς ἰδίῳις (sic) τὰς θείας μορφὰς ἐν ἀρχῇ φανείσας.

IX. ΕΥΝΕΙΔΑΙ.

De Eunidarum Athenis gente, quae citharœdica et arte orchestica (vid. Hesych. v. Εὐνεῖδαι) inclaruit, v. inprimis Meurs. Lect. Att. 5, 10, et Vales. ad Harpoer. p. 34, de auctore Ἰησονίδῃ Εὐνήῳ Bergkio indicante Comment. p. 70, Iliad. 7, 468, et 23, 747, Apollod. 1, 9, 17. « De argumento dramatis nihil definire ausim, nisi quod fragmenta ostendunt, id ad musicam artem spectasse. Ex Ptolemæi Neph. loco ap. Phot. Bibl. 192,

14. Faciam hæc, etiamsi aqua præterfluit.
15. Via sacra.
16. Stratum.

p. 151, intelligitur, Alexandrum M. valde hac fabula delectatum esse. » Mein.

1.

Stob. Floril. 52, 11: Κρ. ἐν Εὐνεΐδαϊ.

Ἰβῆς ἐκείνης, νοῦ δὲ τοῦδε καὶ φρενῶν.

Addunt libri κατάλληλος, quod delevit Grotius. Synesius, comœdiarum, cum antiquarum, tum recentium, studiosus (v. Dio p. 62, C.), Epist. 129, p. 265: Στένομεν μεμνημένοι Ἰβῆς τ' ἐκείνης, νοῦ τ' ἐκείνου καὶ φρενῶν, quorum verba στέν. μεμν. probabiliter ipsi Cratino tribuuntur a Blomfieldio ad Æschyl. Pers. 290 et Bergkio Comment. p. 71. Possis etiam:

Ἄναμνησθεσε νῦν

Ἰβῆς τ' ἐκείνης νοῦ δὲ τοῦδε καὶ φρενῶν,

ut legitur apud Julianum Misop. p. 339, D. Ceterum is quoque νοῦ τ' ἐκείνου, quod nollem admisisse doctos, quum verbis ἐκείνης et τοῦδε opponantur inter se tempus elapsum juventutis et præsens prudentiæ, de qua illud valet, quod de usu dicit Ovidius Met. 6, 29, eam a seris annis venire.

2. 3.

Δωροῖ συκοπέδιλε.

Τέκτονες εὐκαλάμων ὕμνων.

Cratini verba, commemorata ab Aristophane Eq. 523 seq. Ibi schol.: Δωροῖ συκ. (secundum homerium χρυσοπέδιλος, ut Schneider. annotavit Lexico v. Συκοπέδιλος): Κρατίνου (fort. Κρατινείου) μέλους ἀρχῆ· σκώπτων δὲ τινὰ ἐκείνος δωροδόκων καὶ συκοφάντην τοῦτο εἶπεν. Et ad τέκτονες εὐπ. ὕμνων: καὶ τοῦτο δὲ ἐκ τῶν Εὐνεΐδων (libri Εὐμενίδων) Κρατίνου. « Priora Δωροῖ συκοπέδιλε ex antiquo carmine parodiæ lusu efficta esse testatur Hesyclus sub ea v. » M.

4. 5.

Suidas, Ἀμφιανακτίζειν: ἄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον τὸν καλούμενον ἄρθιον, οὗ τὸ προοίμιον ταύτην τὴν ἀρχὴν εἶχεν.

Ἄμφι μοι αὐτίς ἀναχθ' ἐκατηβόλον ἀδέτω ἄ φρήν. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐνεΐδαϊ καὶ ἐν Ἀναγύρῳ. Libri ἀδέτω φρήν et Εὐναίᾳ, quæ dudum docti emendaverunt. Αὐτίς pro vulgato αὐτὸν ipse Suidas, ita pergens l. l. ἀμφιανακτίζειν: διὰ τὸ οὕτω προοιμιάζεσθαι. Τέρ-

EUNIDE.

1. Juventutis illius, hujusque mentis et intelligentiæ.
2. Doro ficulneis sandaliis.

FRAGMENTA COMŒDIE VETERIS.

πανόρος « Ἄμφι μοι αὐτίς ἀνακτα' » καὶ Ἀριστοφ. ἐν Νεφέλαις (595) « Ἄμφι μοι αὐτε, Φοῖβ', ἀναξ Δῆλιε. » (Hesych. Ἄμφι ἀνακτα: ἀρχὴ νόμου κιθαρωδικῶ.) — Ἀμφιἀνακτας ἔλεγον καὶ τοὺς διθυραμβοποιούς· συνεχῶς γὰρ ἐκείνοι ταύτη ἐγρῶντο τῇ λέξει. « Athen. 15, p. 698, D: κέχρηται δὲ (παρωδίας) καὶ Κρ. ὁ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιητῆς ἐν Εὐνεΐδαϊ. Hinc fortasse ad eandem fabulam referenda sunt, quæ leguntur apud Porphyrium Eusebii Præp. evang. 10, 3: τὸ γὰρ « τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων (immo κρατερὸς Iliad. 5, 814; 11, 316) Διομήδης, » σιγῶ, Ὀμήρου κωμωδηθέντος ὑπὸ Κρατίνου διὰ τὸ πλεονάσαι ἐν τῷ « τὸν δ' ἀπαμειβόμενος ». — Usus frequentem hexametrum in nomis, præsertim proœmiis, ostendit etiam Timothei Milesii exordium Persarum apud Plutarchum Philop. c. 11. » Mein.

6.

Joann. Alexandrinus De acc. p. 29, 25: ἔστι τινὰ (adverbia) καὶ παρὰ αἰτιατικῆς γεγονότα, οἷον τὸ πέραν καὶ πέρην... καὶ ἀπὸ δοτικῆς.

Ἐπίσχεες αὐτοῦ· μὴ πέρα προβῆς λόγου,

Κρ. Εὐμένειν. Contendit Mein. pro Εὐμένειν ponendum esse Εὐνεΐδαϊ, sicut Εὐνεΐδων pro Εὐμενίδων in scholio ad Eq. 523 (fragm. hujus dramatis 2 et 3); nec negaverim, parum aptas comœdiæ personas esse Eumenidum seu Furiarum, sed ipsarum, non figurate dictarum, ut dictæ videntur res Eumenidum in hac fabula pro meretricibus, quibus personas imposuerit Cr., tanquam similibus harum et affectata benevolentia (nam εὐμενίς proprie est benevola, mitis: v. Gesneri Thes. l. l. v. Eumenides), et crudelitate; quemadmodum et Sphingum nomine verberari solebant scorta Megarica, testibus Hesychio et Snida. Lydus Plautinus Bacch. 3, 1, stans ad fores Bacchidum, Pandite atque aperite propere januam hanc

[Orci, obsecro!

nam equidem haud aliter esse duco: quippe [quo nemo advenit,

nisi quem spes reliquere omnes, esse ut frugi [possiet. —

Bacchides non Bacchides, sed Bacchæ sunt [acerrumæ. Apage istas a me sorores, quæ hominum sorbent [sanguinem!

3.

Architecti ingeniosorum hymnorum.
6. Hic desine; ne perge ulterius dicere.

et ibidem 3, 3 :

Lydus, Meretricem indigne deperit... *Mnesilochus*. Non tu taces?

Lydus. Atque acerrumam : *astuose absorbet, ubi quemque attigit.*

Similiter apud Pausaniam Lacon. cap. 19, 10, ancillarum quarundam furialis dicitur habitus et seruitia. Sic enim ille : ταύτην τὴν Πολυξώ φασιν, ἐπιθυμοῦσαν Ἐλένην τιμωρήσασθαι τελευτῆς τῆς Τληπόλεμου, τότε, ὡς ἔλαβεν αὐτὴν ὑποχείριον, ἐπιπέμψαι οἱ λουμένην θεραπαίνας Ἐρινύσιν εἰκασμένας· καὶ αὐταὶ διαλαβοῦσαι δὴ τὴν Ἐλένην αἱ γυναῖκες ἀπάγγουσιν ἐπὶ δένδρου. Eiusdem autem generis tituli comediarum sunt hujus Νέμεσις et Νόμοι, etc.

X. ΘΡΑΤΤΑΙ.

Fragmento 1 hujus fabulae commemoratur ostracismi discrimen, quod Pericles evaserit : igitur vix dubium est quin Cr. Thressas circiter olympiade 84 ineunte in scenam produxerit. Argumentum dramaticum ad Bendideorum sacra spectasse, choro constante e Thressis mulieribus, quae ea curarent, probabiliter coniecit Bergk. Comment. p. 91, etsi secundum Baeckhium (Indice lect. hibern. anni 1828, p. 12) is cultus demum olymp. 92 publice receptus fuerit Athenis : quum enim verisimile sit, antea peregrinam Bendidis religionem animos civium multis modis occupavisse, id ipsum movere potuit Cratinum, ut opere suo gliscentem barbarae superstitionis amorem restingueret. E Mein.

1.

Plut. Vita Periclis c. 13 : τὸ δ' ᾠδεῖον, τῇ μὲν ἐντὸς διαθέσει πολυέδρον καὶ πολύστυλον, τῇ δ' ἐρέψει περικλινές καὶ κάταντες ἐκ μιᾶς κορυφῆς πεποιημένον, εἰκόνα λέγουσι γενέσθαι καὶ μίμημα τῆς βασιλείας σκηνῆς, ἐπιστατούντος καὶ τούτῳ Περικλέους. Διὸ καὶ πάλιν Κρ. ἐν Θράτταις παίζει πρὸς αὐτόν :

Ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς ὀδὶ προσέρχεται,
ὁ Περικλέης, τῷδεῖον ἐπὶ τοῦ κρανίου
ἔγων, ἐπειδὴ τοῦστρακον παροίχεται.

V. 1 codd. ὄδε, quod versum destituit; v. 2 ὁ addidit Mein. Ad σχιν. cf. Plut. l. l. cap. 3 : οἱ Ἰατρικοί ποιηταὶ σχινοκέφαλον αὐτόν (Periclem) ἐκάλουν.

THRESSAE.

1.

Seillae capite Juppiter huc accedit,
Pericles, Odeum in vertice
habens, ex quo testam vitavit.

2.

Pani cadum aliquem affer.

τὴν γὰρ σκίλλαν (scillam maritimam Linn., german. die Zwiebel, herbam capite magno et longiusculo, quale Periclis fuit) ἔστιν ὅτε καὶ σχῖνον ὀνομάζουσι. Memorat et Pollux 2, 43. Quem quum Odeum, proximis ante annis ab ipso conditum, in capite gestare dicit, respexit fortasse ad galeam Periclis, qualis in ejus προτύποις conspicitur, propter longitudinem capitis vulgarem modum excedens. Plut. l. l. : ὅθεν αἱ μὲν εἰκόνας αὐτοῦ σχεδὸν ἅπασαι κράνεσι περιέχονται, μὴ βουλομένων, ὡς ἔοικε, τῶν τεχνιτῶν ἐξονειθίζειν. E Mein. Τοῦστρακον, ostracismum, qui aliquando impendebat Pericli.

2.

Schol. Eurip. Hecub. 797 (821) : ὅτι δὲ ἐκινεῖτο (τὰ Δαιδάλου ἔργα) καὶ προίει φωνήν, αὐτὸς τε Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ λέγει, καὶ Κρ. ἐν Θρ.

α. Πανὶ κάδον δεῦρο βάζεσάσιν τινα.

β. Πότερα χαλκοῦν ἢ ξύλινον; α. καὶ χρυσῶν, ἐὰν προσῆ.

β. Οὐδαμῶς, ξύλινος δ' ἐκείνος [νῦν ἄλλος σοὶ ποτ' ἴν,

ἀλλὰ χαλκοῦς ὢν ἀπέδρα. α. Πότερα δαιδά- ἢ τις ἔκλεψεν αὐτόν; [λειος ἴν,

Codd. Π. κακὸν δ. μαστάω τ. ποτὲ γ. ἢ ξ. καὶ χρύσειον προσῆν. οὐδ. ξ. ἐκ. * * * ἀλλὰ... ἀπέδρα. πότερα, etc. Dobræus ad Aristoph. Nub. 518 κάδον — α. καὶ — προσῆ. — ξύλ. δ' ἐκείνος [σου χαλκοῦς μοὶ ποτ' ἴν.] Hæc incommoda, quibus nos subvenimus. Annotavit Mein., hoc fragmentum memorabile esse propterea, quod ex eo intelligebatur, comicos poetas etiam Eupolideo metro usos esse in diverbiis. Idem ad v. 4 comparat Dionem Chrys. Or. 37, p. 105 R. : ὁ δὲ ἀνδρείας τῶν Δαιδάλου ποιημάτων ἐτυχεν ὢν καὶ λαθὼν ὑμᾶς ἀπέδρα.

3.

Pollux 9, 91 : οὕτως ἂν καὶ Κρ. ἐν Θρ. εἰρηκῶς εἶη τὸν χρυσὸν χρυσία :

Ὅτι τοὺς κόρακας τὰξ Αἰγύπτου χρυσία κλέπτοντας ἔπαυσεν.

Vulgo κόρακας, quod correctum in codice Jungermanni, qui etiam ἔπαυσαν. Bergk. Comm. p. 105, ἔπαυσα. = Revocari ἔπαυσεν : Chorus loquitur de

b. Æneumne, an ligneum? a. Immo aureum, si adest.
b. Minime, sed ligneus ille [nunc est : alium habebas olim]

sed æneus quum esset, aufugit. a. Num dædaleus fuit, an aliquis eum furatus est?

3.

Quia corvos aurum ex Ægypto furantes cohibuit.

poeta, ut apud Aristophanem Eq. 541, Pac. 739, aliisque locis. Id enim perspexit Bergk., e parabasi petittum esse versum, et gloriari poetam, quod comædiis suis effecerit, ut improbi homines munera Atheniensium populo ab Ægyptiis missa intervertere desistant. E Mein. Ægyptiorum subdolorum ζυμμαχία cum Atheniensibus ridicule impunitatur Carioni apud Aristophanem Pluto v. 178; sed historia illa obscura est.

4.

Pollux 10, 160 : οἰκίσκος ὀρνίθειος παρὰ Ἡροδότῳ καὶ Ἀρχιλόχῳ· καὶ καλιὰ δὲ, καὶ καλιὰς ὁ τοιοῦτος οἰκίσκος, ὡς Κρ. Θρ.

Ἐς τὸν καλιὸν, ἦν τόγγη, καθείργνυται.

Libri καθείργνυται, unus καθήργνυται. Atticam formam servavit Hesyeh. Καθείργνυται : συγγλεύεται. Idem Hesyeh. Καλιός : δεσμοτήριον, καὶ ξύλον, ᾧ ἐδέοντο· καὶ οἱ μικροὶ οἴκοι καλιοὶ καὶ καλιδαί.

5.

Idem 10, 67 : προσθετόν δὲ τὰς ἐν Θράτταις Κρατίνου « πελίχας », ἢ κύλικας ἢ προχοῖδια εἶναι δοκούσας. Bekk. ex libris πελίχας. Athen. 11, p. 495, A : Πελίχαι· Καλλίστρατος ἐν ὑπομνήματι Θρατῶν Κρατίνου ἀποδοῖσσι κύλικα (κύλικας).

6.

Priscianus lib. 18, p. 206 Kr. : « ἐπιστατήσει ὑμῶν καὶ ὑμῖν. Θεόπομος... Κρ. Θρ. (ita Putsch.; Aldus Ἐρέταις.) Τὴν πέρυσι βουλήν ἐφροστώς. » Malit Mein. τῆς π. βουλῆς. Poterat etiam τῇ π. βουλή, si certum esset, Priscianum non nisi horum casuum cum verbo ἐφροστώναι constructorum exempla proferre voluisse; nunc etiam accusativi usum in hoc verbo, minime insolentem illum, ostendit.

7.

Antiatticista p. 104, 18, Κακόδουλος : Κρ. Θρακί (sic). Pollux 3, 80 : εὐδουλος ὁ εὖ τοῖς δούλοις χρώμενος παρὰ Φερεκράτη καὶ (fort. κατὰ) τὸ δρᾶμα Δουλοδιδάσκαλος. παρὰ Κρατίνῳ δὲ ὁ κακόδουλος εἴρηται. Recte Mein. κακόδουλον intelligit hominem male utentem servis, non κακὸν δούλον.

8.

Harpocrat. Lex. rhet. p. 34, 22 Bekker. : Ἀρκυωρός.. ὁ τὰς ἄρκυς, τοῦτέστι τὰ λίνια, φυλάττων ἄρκυς δὲ λέγονται πάντα τὰ κυνηγετικὰ λίνια. Ξενοφῶν Κυνηγετικῶ (2, 5; 6, 5), Κρ. Θρ.

4.

In caveam, si fors tulit, includitur.

6. [dens (vel impediens).

Pristinum (vel superioris anni) consilium expen-

9.

Photius Lex. p. 183, 1 : Κύβηθον : Κρ. Θρ. τὸν θεόφραστον, Ἴωνες δὲ μητραγούρτην καὶ γάλλον νῦν καλούμενον. οὕτω Σιμωνίδης. Pro θεόφραστον primus Ruhnken. ad Tim. p. 11 posuit θεοφόρητον, vocem non necessariam, quum θεοφραστός sonet eum, qui dei alloquio fruitur; similia ἄφραστος, εὐφραστός, ipsumque θεόφραστος usu nominis proprii firmatur. Idem Photius ib. p. 182, 19, Κύβηθος : ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, etc. Cf. Gesneri Thes. l. l. v. Cybebe et Cybele.

10.

Idem ib. p. 326, 19, Ὀκτώπων : Κρ. Θρ.

Ὀκτώπων ἀνεγείρεις,

ἀντὶ τοῦ σκορπίου. παροιμία γὰρ Σκορπίον [ὀκτώπων] ἀνεγείρεις. Recte Mein. seclisit glossema ὀκτώπων, quod τῷ σκορπίῳ substituit poeta, quem admodum et cancrum ὀκταπόδην dixit Nicander Ther. 605. Eadem Suidas et omissio Cratini nomine similia Diogen. 8, 8, et Hesyeh.

11.

Hesyeh. Ἀπέφρησαν : ἀφῆχαν. Κρ. Θρ.

12.

Idem Δίλογγον : τὴν Βενδῖν (vulgo Βένδιν, sed v. grammaticorum testimonia, Βενδῖς et Βενδῖν probantium, apud Gættling. Doctr. accent. p. 275) οὕτω Κρ. ἐν Θρ. ἐκάλεσεν, ἦτοι, ὅτι δύο τιμᾶς ἐκληρώσατο, οὐρανίαν τε καὶ χθονίαν (λόγγας γὰρ ἐκάλουν τοὺς κλήρους)· οἱ δὲ, ὅτι δύο φῶτα ἔχει, τὸ ἴδιον καὶ τὸ τοῦ ἡλίου. τὴν γὰρ σελήνην Βενδῖν (vulgo Βένδιν) καὶ Ἄρτεμιν νομίζουσι. « De Bendi quædam dixit Lobeck. Aglaoph. p. 1214, copiosius Bergk. Comment. p. 76 seqq. » M.

13.

Hesyeh. Συρβηνεύς : Κρ. ἐν Θρ. ἦτοι αὐλητῆς (σύρβη γὰρ ἢ αὐλοθήκη), ἢ ταραχώδης. Ad tibiarum strepitum in Bendideis, mense Junio celebrari solitis apud Athenienses, trahit Bergk. « Notum est proverbium Συρβηνέων χορός, tumultuantium chorus, de quo Casaub. ad Athen. 15, p. 697, E. Zenob. 6, 1, συρβήνης (leg. συρβηνεύς) χορός : αὐτῆ (scil. ἢ παροιμία) τέτακται κατὰ τῶν ἀτάκτων χορῶν, » etc. E Mein. Simili notione Germani per jocum dicunt eine Judenschule.

14.

Schol. Aristoph. Vesph. 590 : Εὐαθλος ῥήτωρ

10.

Octipedem (i. e. scorpionem) excitas.

12.

Duplici sorte deam (i. e. Bendin).

συκοφάντης... μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Πλάτων (comicus) ἐν Πεισάνδρῳ καὶ Κρ. ἐν Θρ. Euathlus ex Protagoræ disciplina orator, deinde demagogus.

XI. ΚΑΕΟΒΟΥΛΙΝΑΙ.

Diogenes Laert. 1, 89: Κλεόβουλος Εὐαγόρου, Λίνδιος, ... γενέσθαι τε αὐτῷ θυγατέρα Κλεοβουλίνην, αἰνιγμάτων ἐξαμέτρων ποιήτριαν, ἧς μέμνηται καὶ Κρ. ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, πληθυντικῶς ἐπιγράφας. « Græci, ut erant in omni vita hilaritatis omnisque generis facietiarum amantissimi, ita etiam inter epulandum liberalem animi oblectationem cum aliis rebus, tum ænigmatis excogitandis studiosè quaerebant. Aristophanes Vesp. 20 :

Οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεόνυμμο
« Πῶς δὴ; » προσερεῖ τις τοῖσι συμπόταις. Λέγω
[sic seribo pro λέγων. B.]
ὅτι ταῦτόν ἐν γῆ τ' ἀπέβαλεν, κἄν οὐρανῷ,
κἄν τῇ θαλάττῃ θηρίον τὴν ἀσπίδα.

Athen. 10, p. 448, F: Ἀντιφάνης μὲν ἐν Κνωισοιδεῖ ἢ Γάστρωνί φησιν

Ἐγὼ πρότερον μὲν τοὺς κελεύοντας λέγειν
γρίφους παρὰ πότον ὄμνην ληρεῖν σαφῶς.

Et ib. p. 451, B: Δίφλος δ' ἐν Θησαῖ τρεῖς ποτε
κόρας Σαμίνας φησὶν Ἀδωνίοισι γριφεύειν παρὰ πότον
etc. Ea res quum mature in quendam velut ludendi
furorem degenerasset, comici poetae id
ipsum quoque festivissimis jocis exagitandum putarunt.
Antiquissimum ejus rei exemplum habemus
Cratini Cleobulinas, a Cleobuli Lindii filia ingeniosa,
multorumque ænigmatum auctore celebri appellatas,
qua in fabula Cratinus muliercularum cœtum
exhibuisse videtur ænigmatis multis modis ludentium
(v. fr. 3, 6, 7). Cratini vestigiis institerit
Alexis, ejus Cleobulinam laudat Athen. 13, p. 586, A,
et Eubulus Sphingocarione, servo nisi nisi ænigmata
loquente (v. Athen. 10, p. 449, F.); nec dissimile
Antiphanis fuit consilium, qui in Sapphone
poetria ipsam ænigmata proponentem et ab aliis
proposita solventem, pariterque in Problemate
convivante eo lusu tempus jucunde fallentes
induxerat: v. Athen. 10, p. 450. « Sic fere
doctissimus Meinek. Hist. crit. p. 277 seq. Adde
Bergk. Commentt. p. 112 seqq.

CLEOBULINÆ.

1.

Acestorem enim nihilominus æquum est
verberari, nisi apte componat res.

2.

Insuper dedit palmularum lancem ex Phegeo.

Schol. Aristoph. Av. 31: Ἀκέστορα, τραγωδίας
ποιητής. ἐκαλεῖτο δὲ Σάκας διὰ τὸ ξένος εἶναι (Σάκαι
γὰρ Θρακῆς εἰσιν). Θεόπομπος δὲ καὶ τὸν πατέρα
αὐτοῦ Σάκην προσηγόρευσε... εἰς δὲ τὴν ποιήσιν αὐ-
τὸν κεγλευάκασι Καλλίας μὲν ἐν Πεδήταις, ... Κρ. δὲ
ἐν Κλεοβουλίαις (male libri Κλεοβούλις),

— Ἀκέστορα γὰρ ὁμῶς εἰκὸς λαθεῖν
πληγῆς, ἐν μὴ συστρέφῃ τὰ πράγματα,

i. e. Nisi rotundet suisque finibus circumscribat ar-
gumentum actionemque fabulæ, quemadmodum
sυστρέφειν τὴν λέξιν, συστρεφῆ τοῦ λόγου, et similia
concinnum orationis significum, ut Mein. an-
notavit. Codd. συστρέφῃ, correctum a Bentleio;
sυστρεφῆ Dobræus, probatus a Meinekio.

2.

Pollux 10, 105: ἄβακα δ' εἰ βούλοιο τι τῶν τοῦ
μαγείρου σκευῶν καλεῖν, προσρηχαστέον σοι Κρατίνῳ,
ἐν Κλ. λέγοντι

Ἐπέδωκε βαλάνων ἄβακα τῶν ἐκ Φηγέως.

Et 6, 86: ταῦτα δὲ ὅσα κατὰ φίλας ἀνεπέτατο, καὶ
κίναστρα καλούμενα εὐρεῖν ἔστι παρὰ Νικοφῶντι τῷ
κωμικῷ, ὡς καὶ παρὰ Κρατίνῳ βαλάνων ἄβακα.
« Itaque ἄβαξ intelligenda lanx plana et patula, qualis
phialarum forma est. » M. Φελλίας (qui est
mons Atticæ) Bentleius; libri Φιτιέως, quod Meinek.
egregie correxit ΦΗΓΕΩΣ, nomen loci prope
Marathonem et Brauronem siti et fagorum feracis,
ut ipsum nomen indicat.

3.

Hephæstion Enchir. 1, 3, p. 17, de correptione
syllabæ ante mutam et liquidam: ἐδειξαμεν ἐτι καὶ
παρ' αὐτῷ τῷ Κρατίνῳ πολλάκις οὖσαν, ὡς ἐν Κλ.

Ἔστιν ἄκμων καὶ σφύρα νεανία εὐτριχὶ Πόλω.

Codd. duo πόπω, ceteri πόλω, quod transversos
abripuit viros doctos, siquidem haud dubie notatur
oblasciviam, tanquam ἐρεσσόμενος καὶ ἐρέσσων, Polus
Agrigentinus, sophista nugax, quem Plato commemora-
vit Phædro, Gorgia, et alias. Similiter istud
παραμέδοντος in Μαλθακοῖς fr. 1 curavit Dobræus.

4.

Hesych. Αἰθῆς πέπλος. Κρ. Κλ.

— Ἐμβάλλοντα τοὺς αἰθεῖς πέπλους.

3.

Incedem et malleum habet adolescens comatus
[Polus]

4.

Injicientem hisce ardentibus tunicas.

Hesych. ἐκβάλλοντες, Favorinus, qui illius glossam
recepit, ἐμβάλλοντες, α et es permixtis, ut sæpius:
dein codex τῆς αἰθῆς, Albertius τοὺς αἰθεῖς, Mein. τοὺς
αἰθεῖς, Malim τοῖσδ' αἰθεῖς. « Cr. de seditioso homine
videri potest dixisse [Δήμῳ τὸν] ἐπιβάλλοντα(?)
τοὺς αἰθεῖς πέπλους, ardentibus illas tunicas populo
injicientem. Proverbia Bodl. Αἰθῆς (sic) πέπλος: ἐπὶ
τῶν ἐκκαϊόντων καὶ στάσει καὶ διαβολῆς ἐγερτόντων,
παρ' ὅσον ἡ Δηϊάνειρα πέπλον ἔπεμψε τῷ Ἡρακλεῖ,
ὕψ' οὗ καυθεῖς διεφάρη. Similiter Diogen. 1, 31,
Zenob. 1, 33. » E Mein.

5.

Zenobius Proverb. 5, 14, Μύλος (Μύλλος, ut
Arcadius De accent. p. 53: Μύλλος ποιητής κωμικός.
Cf. Meinek. Hist. crit. Com. gr. p. 26, 27) πάντ' ἀκρούων:
αὐτῆ τέτακται ἐπὶ τῶν κωμῶντα προσποιούμενον
καὶ πάντα ἀκούοντων. μέμνηται αὐτῆς Κρ. ἐν Κλ.
ἔστι δὲ καὶ κωμῶντων ποιητής Μύλος (Μύλλος).

6.

Photius Lex. p. 515, 23, Σκάλωψ (male codd.
σκάλωψ): ὁ σπάλαξ (talpa).

7.

Photius Lex. p. 645, 8, Φέροικος: ἐν Κλ.
ζῆλον ὁμοῖον γαλῆ, λευκὸν, φολεῖον ἐν ταῖς βίβλας τῶν
ὄρουσιν, βαλανηφόρον, οὕτω καλούμενον. Sed idem
p. 644, 16, Φερέοικος: ὁ κοχλιάς ἐνίοι ζῆλον
λευκὸν etc. Similiter Hesychius. Athen. 2, p. 63,
Ἡσιόδου δὲ (Op. 569) τὸν κοχλίαν φερέοικον καλεῖ.
Cicero De div. 2, 94: « Ut si quis medicus ægroto
imperet, ut sumat

Terrigenam, herbigradam, domiportam, san-
[guine cassam,
potius quam hominum more cochleam dicere. »

8.

Athen. 4, p. 171, B: παροψωνεῖν δ' ἔφη Κρ.
ἐν Κλ. οὕτως. « Statuunt excidisse Cratini locum,
quod non est necessarium: v. Schweigh. ad Athen.
p. 654, A, Dobr. Advers. 2, p. 356. » Mein. Fuerit
igitur οὕτως sic, ut hodie, ut nunc; vel sic, non
proprio sensu, sed generatim pro ὄψωνεῖν. Vereor
tamen, ne revera Cratini verba forte oblitterata
sint: v. Μαλθακῶν fr. 1, etc.

9.

Schol. Aristoph. Thesm. 389: καὶ παρὰ Κρατίνῳ

5.

Myllus omnia audiens.

10.

Dabis mihi graves pœnas, oppressus scalamita-
tibus

ἔστιν ἐν Κλ. τὸ ἐπισμῆ. ἔστι δὲ λοιδορία, ἀπὸ τοῦ
καθάπτεσθαι τῶν σμωμένων. Hesych. Ἐπισμῆ: ἐπι-
τρίβει... λοιδορεῖ, πλήττει.

10.

Pollux 7, 41: εἶκοι δὲ καὶ τὸ ἰποῦν καὶ ἰποῦ-
σσαι ἐπὶ τοῦ ἀποθλίβεσθαι καὶ πιέζεσθαι κναφεῦσι
προσθήκειν, οὐκ ἀντικρυς μὲν ἐπὶ τούτου εἰρημένον, ὑπο-
δηλούμενον δέ.

Δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην, ἰπούμενος ταῖς
συμφοραῖς,

Κρατίνος πού φησι καὶ ἴπον μὲν ἐν Κλεοβουλίνῃ
(sic) καὶ Ἀρχιλόγος δ' ἔφη « κέεται δ' ἐν ἴπον. » Pro
Κρατ. codex Falck. habet Ἀριστοφάνης, et sane hæc
leguntur apud illum Eq. 920, sed εἰσφοραῖς pro
συμφοραῖς, parodia ridicula, quam neque scriptor
istius codicis animadvertit, neque rationem ejus
habuerunt Casaub. et Brunck., qui temere furti
insimulant Aristophanem. Deinde Meinek. cor-
rexit καὶ Κρατίνος ἰποῦμεν ἐν Κλεοβουλίαις, ad-
stipulante Hesychio, Ἰππούμεν (sic): πιέζομεν.

XII. ΛΑΚΩΝΕΣ.

Clemens Alex. Strom. 6., p. 738, 25 (263):
Πάλιν δ' αὖ Ὀμήρου εἰπόντος (Odys. 22, 412):
« Οὐχ ὄση καταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι, »
Ἀρχιλόγος τε καὶ Κρ. γράφουσιν, ὁ μὲν

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ (fort. ἐσθλοῦ, viri probi) κερθάνουσι
[κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσιν,

Κρατίνος δὲ ἐν τοῖς Λάκωσι,

— Φοβερόν ἀνθρώποις τόδ' αὖ
καταμένοισι ἐπ' αἰζηοῖσι κωχᾶσθαι μέγα.

Malim τὸδ' ἄν, hoc esse solet. De fide tituli Λάκωνες
dubitant Mein. et Bergk. Præterea ille: « Fortasse
etiam in poetæ nomine erratum et in Cratini locum
Καρκίνος substituendum est ». Sane a comædia
abhorrent verba ipsa, tragicumque poetam decet
homerium αἰζηός.

XIII. ΜΑΛΘΑΚΟΙ.

Athen. 15, p. 685, D, de floribus coronariis dis-
serens: καὶ Κρ. ἐν Μαλθακοῖς

Παντοῖσις γε μὴν κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτο-
μαι.

LACONES.

Metuendum hoc hominibus,
juvenum de eade magnam gloriari.

MOLLES.

Omnigenis sane caput floribus redimo.

λειφίσις, βόδοις, κρίνεσιν, κοσμοσανδαλίοις,
 και σισυμβρίοις, ανεμωνων κάλυξι τ' ήριναίς,
 έρπύλλω, κρόκοις, υακίνθοις, ελιγρόσου κλά-
 δοις,
 οινάνθησιν, ήμεροκαλλεί τε τῷ φιλουμένω
 άνθρίσκου φόβῃ, * * * * *
 τῷ τ' αειφρούρω μελιλώτῳ, κάρα πυκάζομαι,
 και δὴ κύτισος αὐτόματος παρὰ Μεδόντος
 έρχεται.

Cf. ib. p. 681, B. Versus parabaseos, a coryphaeo, variis floribus caput ornante, recitati, ut annotarunt editores. Pollux 6, 106: τὰ δὲ ἐν τοῖς στεφανοῖς ἄνθη βόδα, ἴα, κρίνα, σισύμβρια, ἀνεμώναι, ἔρπυλλος, κρόκος, υακίνθος, ἐλιγρόσος, ήμεροκαλλές, ἐλένειον, θρυαλλίς, ἀνθρίσκος (sic), νάρκισσος, μελιλωτον, ἀνθεμίς, παρθενίς, καὶ τὰλλα, ὅσα τοῖς ὀφθαλμοῖς τέρψιν ἢ βίσιν ἡδεῖαν ὄσφρησιν ἔχει μείνηται δὲ τῶν πλείεστων Κρ. ἐν Μαλθακοῖς, ὡσπερ καὶ κοσμοσανδαλοῦ καὶ μίλου, ὅπερ ἦν τῆς σμίλακος ἄνθος. Versu 2 libri κρίνοις, Porson. κρίνεσι. Dicit lilium purpureum, λεῖριον πορφυροῦν: v. Billerbeck. Flor. class. p. 90 seq. Idem p. 225: « κοσμοσανδαλον eypripedium calceolus, Pfaffenschuch, Venuspantoffel; quippe crepidae formam habens. » V. 3 σισυμβρίοις, menthae hortensi similibus. v. Billerb. l. 1, p. 151. V. 4 vulgo υακίνθῳ, sed plurali Ath. p. 681, A. Ἐλιγρόσου κλ. Plin. 21, 25: Heliochrysum (sic), quod aliis anthemum. V. 6. Plin. 21, 15. Ἀνθρίσκος scandici Coleri silvestri (german. Kerbel) similis. Ἐλένειον, helenium Plinii 21, 10, species inulae (Alant), e laerimis Helenae ortum dicebatur. Θρυαλλίς, e verbascis, « foliis ad lucernarum lumina aptis » Plin. 25, 10, phlomis lychnitis Linn. Παρθενίς sive παρθένιον, artemisia campestris Linn., german. Feldbeifuss; ἀνθεμίς autem latino nomine chamæmelum apud Plinium 22, 21 (germ. Chamille). V. 7 αειφρούρω, vox depravata; aptum αειφόρος, quod latine reddidimus. Melilotum, trifolium officinale Linn., in Campania laudatissimum fuit, teste Plinio, 21, 9. Mire Billerb. l. 1. p. 196: « Ap. Gratian. αειφρούρος, quod

lilii, rosis, erinis, cosmosandalis, violis, et sisymbriis, anemonarum calicibus vernis, serpyllo, croeis, hyacinthis, helichrysi ramis, œnanthis, hemerocalli jucundo, et anthrisci coma, [helenioque, et thryallidi, nareisso, partheniis, convulvulo atque anthemide,] et semper fertili meliloto, caput cingo; atque cytisus sponte advenit a Medonte.

ebrietatis fervorem sedat. » Athen. 15, p. 501, E: τοῦ ήμεροκαλλοῦς καλουμένου άνθους, δ τήν μὲν νύκτα μαραίνεται, ἄμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνατέλλοντι θάλλει (lilium chalcedonicum: v. Billerbeck. Flor. class. p. 91). μνημονεύει Κρ. ἐν Μαλθ., λέγων οὕτως « ήμεροκαλλεί τε τῷ φυλ. » V. 6 libri ἀνθρυσκίσου (A) vel ἀνθρυσκίσου. Lacunam indicavit Schweigh., qua relicta sic Bergk. Comm. p. 123, secundum Pollucem,

ἀνθρυσκου (vel ἀνθρυσκῳ).....
 ναρκίσσου φόβῃ θ', ἐλενεῖω τε, καὶ θρυαλλίδι,
 τῷ τ' αειφρ. etc.

oblitus ille vocabuli μίλου, quod e Cratinis attulit Pollux. Potius scribamus, lacuna expleta,

ἀνθρυσκου φόβῃ θ' ἐλενεῖω τε, καὶ θρυαλλίδι,
 ναρκίσσου τε, παρθενίειν, καὶ μίλου σὺν ἀνθεμίδι,
 τῷ τ' etc.

Versu 8 δὴ addit Mein.; Porson. scribit κάμοι, Hermann. καὶ γάρ.

2.

Athen. 14, p. 638, E: Γνησίπου τινὸς μνημονεύει παγνιαγράφου τῆς Ἰλαρᾶς Μούσης... Κρ. ἐν Μαλθ.

α. Τίς ἄρ' ἐρῶντά μ' οἶδεν, ὃ Γνήσιππ'; β.
 Ἐγὼ πολλῆ γολῆ.

α. Οἶομαι μὲν μηδὲν οὔτω μωρὸν εἶναι καὶ
 κενόν.

Vs. 1. ita primus Dalecamp.; libri ἔρωτα. V. 2. idem οἶομαι μηδὲν, etc.; facile μη — offererit simili μὲν: minus probabiliter Grotius aliique οἶομαι γάρ, etc.

3.

Athen. 3, p. 111, E: ἄρτου δ' εἶδος ἐστὶ καὶ δ ἀποπυρίας καλούμενος: ἐπ' ἀνθρώπων δ' ὀπτᾶται. καλεῖται δ' οὔτως ὑπὸ τινῶν ζυμίτης. Κρ. Μαλθ.

Ἡρώτων ἀποπυρίαν ἔχω,

ζυμίταν μὰ Δι' οὐ πλέον γναφαλλων.

Libri ἀπ. ἔχω ζυμιταμαῖδου (A. ζυμηταμαῖδου) πλέους (B πλέου) κνέφαλλον. Herodianus De diet. solitar. p. 39, 24, ubi nomen κνέφαλλον expenditur: ὥστε καὶ ἀντίθεσις (Mein. μετάθεσις) ἐγένετο τοῦ α εἰς ε, ἐπεὶ παρὰ τὸ κνᾶφος ἐγένετο. εἰς μέντοι

2.

A Quis amantem me novit, Gnesippe? B. Ego multa
 [bile.

A. Opinor quidem nihil ita stultum esse atque va-
 [num.

3.

Primum ἀποπυρίαν habeo
 Fermentatum sane non magis acerbis.

οὐ καὶ διὰ τοῦ γ γράφουσιν. ἐν τισιν (intell. ἀντιγράφοις) ἐν Μαλακοῖς (cod. μαλακροῖς) Κρατίνου παρεφύλαξε (ita Blochius pro περιεφύλαξε) Σύμμαχος. Cetera quoque correxit Casaubonus. « Ne ζυμίτην et πλέον desideres, suspicor hæc ab homine Doriensi pronuntiata esse. — Usus igitur Cr. est forma γνάφαλλον, quod et ipsum documento est, Doriensem hæc locutum esse; ut enim veteres Attici constanter dixerunt κνάπτειν et κναφεύς, non autem γνάπτειν et γναφεύς (v. Dobr. ad Aristoph. Plut. 166), ita eosdem κνάφαλλον vel κνέφαλλον, non autem γνάφαλλον vel γνέφαλλον, dixisse consentaneum est. » Mein. Verbis πλ. γναφάλλων significatur panis acerosus.

4.

Hesych. Βρυτινή: ἐν Μαλθ. « Ἄμοργον ἔνδον βρυτινήν νήθειν τινά. » (Cod. ἄμοργον — νίθειν τ.) ἔπαιξε (intell. Κρ.) πρὸς τὸ πόμα τὸ βρυτινόν. Idem paulo inferius Βρυττόν (sic): πᾶν τὸ ἐκ τρυφῆς ποτόν. « Quæ ita corrigo, Βρυτόν: π. τὸ ἐκ τρύφης π. Arcæus Capp. 1, 9, p. 8, τὸ τῶν βρυτέων πόμα commemorat. Galenus vol. 6, p. 342 Chart: τὸ γὰρ τοιῶν βρυτινῶν ἀποθρεγμὰ καλοῦσιν, ὅπερ αὐτὸ πάλιν οἱ ἀττικίζοντες ὀνομάζουσι δευτερίαν. Itaque probabile est, non de veste aliqua, sed de potu agi in Cratini loco. Proinde nescio an versus ita scribendus sit:

Ἄμοργιν ἔνδον βρυτινήν ἡθεῖν τινὰ.

Ἄμοργη sive ἄμοργις, amurca, proprie dicitur aquatilis olivarum humor: v. Schneider. ad Caton. R. R. 99, p. 154. Idem nomen ad vini faciem fuisse translatum, ostendit Etym. M. p. 129, 13: Ἄμοργη ἐκ τοῦ ἄμεργω γίνεται. σημαίνει δὲ δύο, τὴν ὑποστάθμην τοῦ ἐλαίου καὶ τὴν τρύγα τοῦ οἴνου. Nec dubito quin de eujusvis generis sedimento dictum fuerit. Itaque ἄμοργην sive ἄμοργιν βρ. Indibundus poeta videtur dixisse crassum hordeacei potus humorem, quem potum aliquis jurebatur eliquare seu percolare, ἡθεῖν. Geopon. 18, 18: ἄμοργη ἄναλος διηθεῖται. De formis ἄμοργις et ἄμοργις Arcadius, sive potius Herodianus, De accenti. p. 29, 22: ἔτι τὰ εἰς ες πολυσύλλαθα (ὀξύνηται) στρατηγίς, ἄλουργίς, ἄμοργίς (hoc forte neglectum esse a librario, vidit Mein.). τὸ δὲ ἄμοργις, ἢ ὑποστάθμη, βαρύνεται. Suidas, Ἄμοργίς: κυρίως ἢ λευκοκαλάμη, ἐξ ἧς γίνεται ἐνδύματα ἄμοργινα λεγόμενα. ἢ ἢ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη, καὶ ἢ τρὺς τοῦ οἴνου. Qui confudit ἄμοργίς, ἴδος, linum amorginum, et ἄμοργις, εως, olei sedimentum. » E Mein.

4.

Amuream intus hordeaceam aliquam (nisi potius
 [aliquem]) percolare.

5.

Pollux 7, 171: οὐ μόνον δὲ δ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοῖς ποσίν, ὡς δηλοῖ Κρ. ἐν Μαλθ., λέγων

Λευκοὺς ὑπὸ ποσσίν ἔχων πῖλους.

Ποσσίν metri gratia pro ποσίν Mein. Cod. Kuhn. mire μαλακοῖς λαὸν κακοὺς ὑπὸ π. εἶχε π. Sed alterum rursus exhibet Pollux 10, 50.

6.

Stephanus Byz. s. v. Ἰθρία p. 410, sive apud Constantinum Porphyrog. De admin. imp. 23: Ἰθρη, Ἰθρος, δ Ἰθρος... καὶ « αὐτὸς Ἰθηρος τραγοπώγων » ἐν Μαλθ. εἴρηται Κρατίνου. « De Iberibus, Atheniensium mercenariis, constat ex Thuc. 6, 90; cf. Bergk. Comment. p. 343. » M.

7.

Etym. M. p. 482, 22, Κάθαισος: δ ἀπληστος, διὰ διφθόγγου, προπαροξύνηται. παρὰ τὸν καθόν, ὃ ἐστὶ μέτρον σιτικῶν. Κρ. Μαλθ. ἐστὶ δὲ κύριον πεποιημένον παρὰ τὴν αἴσαν(?). Similiter Phot. et Hesych. v. Κάθαισος, et Pollux 6, 43, Cratini nomine omisso. « Quod κάθαισος per diphthongum scribendum esse dicit, Etymologus, fecit id, credo, ut nomen illud a Κάθαστος, Cappadociae oppido, distingueret. » M.

8.

Photius Lex. 8, 185, 21, Κυλλοῦ (I. Κύλλου, coll. Arcad. p. 56, 23, et Prov. Bodl. 571) πήραν: ἢ Πήρα χωρίον πρὸς τῷ Ὑμητῷ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης, καὶ κρήνη, ἐξ ἧς αἱ πιούσαι εὐτοκοῦσι καὶ αἱ ἄγονοι γόνιμοι γίνονται. Κρ. δὲ ἐν Μαλθ. « Καλιὰν » αὐτὴν φησίν. οἱ δὲ Κολλοπήραν (Suidas Κύλλου πήραν). τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως. Verba Καλ. αὐτὴν φησὶν in libro ms. a correctore addita esse, et post Κολλοπήραν dimidium versum deesse, annotavit Dobr. Καλιὰν interpolationis suspectum reddit testimonium Herodiani Περὶ μονήρους λέξ. p. 11, 16: Κύλλος (ita Dind. Fragm. Aristoph. p. 129, pro ὕλλος) τὸ κύριον, οὗ μείνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Κρ. ἐν Μαλθ. Cyllus iste homo pauperculus vel mendicus fuisse videtur, eujus pera viatoria, nihil præter panem et aliquid opsonii continens, in proverbium abiit. Alienum Πήρα χωρίον.

9.

Herodianus Περὶ μον. λέξ. p. 8, 82, de nominibus in vos desinentibus: Τισαμενός, Δεξαμε-

5.

Albos sub pedibus habens pilos.

6.

Ipsæ Iberus cum hircina barba.

νός, Ἀχαισμενός, Κλαυσαμενός· καλεῖται δὲ ἐν Μαλακοῖς (sic) Ἀγχομενός, etc.

10.

Chæroboscus Cramer. Anecd. vol. 4, p. 416, Bekker. Anecd. p. 1295: εὐρηται δὲ καὶ μετὰ τοῦ σ οἷσθας, ὡς παρὰ Κρατίνου ἐν Μαλθ.

11.

Epimerismi Homer. p. 363, 21: παρὰ δὲ Ἀττικοῖς μάλιστα ἐπὶ πρώτου προσώπου ἡ παρὰ (immo παρὰ) ἀντὶ τοῦ πάρεμι. Κ. Μαλθ. καὶ Ἐριμπος, etc.

XIV. NEMESIS.

1. 2.

Athen. 9, p. 373, C: Ὀρνίθια δ' εἶρχκε Κρ. ἐν Νεμέσει (fragm. 3, 4)... ἐπὶ δὲ τοῦ ἀρσενικοῦ οὐ μόνον ὄρνιν, ἀλλὰ καὶ ὄρνιθα δ' αὐτὸς Κρ. ἐν τῇ αὐτῇ ὀράματι φησιν

Ὀρνίθια φοινικόπτερον.

καὶ πάλιν·

Ὀρνίθια τοῖνυν δεῖ σε γίγνεσθαι μέγαν.

Eratosthenes Cataster. 25, p. 20: λέγεται, τὸν Δία δμοιωθέντα τῷ ζῳφῷ τούτῳ (cygnum dicit) Νεμέσειος ἐρασθῆναι, ἐπεὶ αὐτὴ πᾶσαν ἡμεῖθε μορφὴν, ἵνα τὴν παρθενίαν φυλάξῃ, καὶ τότε κύκνος γέγονεν, οὕτω καὶ αὐτὸν δμοιωθέντα τῷ ὄρνει τούτῳ καταπτῆναι εἰς Ῥαμνοῦντα τῆς Ἀττικῆς, κακεῖ τὴν Νέμεσιν φθεῖραι· τὴν δὲ τεκεῖν ὡν ἐξ οὗ ἐκκολαφθῆναι [καὶ γενέσθαι] τὴν Ἑλένην, ὡς φησι Κράτης (Κρατίνος recte Valek. ad Phæniss. 447) ὁ ποιητής. Ex Eratosthene refert Scholiasta Germanici Phæn. 273, ibi Jovem compressisse Nemesin, quæ et Leda dicatur secundum Cratinum. De hoc loco sic fere Mein. « Vix incredibile est, » inquit, « Cratinum Ledam et Nemesin inter se confudisse: nam quod fragmento 2 non Nemesin, sed Leda, illud ovum excludere jubetur, etiam alios rem ita narrasse constat: v. Apollod. 3, 10, 7; Hygin. Astron. 8, p. 374. Itaque apud Cratinum, ut conjicias, Juppiter, Nemesin (Oceani et Noctis filiam, auctore Pausan. Ach. 5, alios ut mittam) deperiens, in cygnum mutatus Rhamnuntem avolat et cum ea congregitur, etc. Ceterum non omnem com-

NEMESIS.

1.

Avem purpureis alis.

2.

Avem igitur opus est te fieri magnum.

3.

Leda, tuum opus (est): oportet te decenter, neque a gallinæ more discrepantem,

diam in hac Nemesin fabula consumptam esse intelligitur e fragmentis 8, 10, 11, 12. » Nemesin usatum nomen mulieris novimus e Tibullo; etiam Martialis 8, 72:

Fama est arguti Nemesin formosa Catulli.

3.

Athen. 9, p. 373, E: τὸν δ' ἀλεκτρούνα... οἱ ἀρχαῖοι καὶ θηλυκῶς εἶρχκασιν. Κρ. Νεμ.

Ἀηδα, σὸν ἔργον· δεῖ σ' ὅπως εὐσχημόνως ἀλεκτρούνας μὴδὲν διοίσεις τοὺς τρύπους, ἐπὶ τῷδ' ἐπώζουσ', ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλὸν ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ' ὄρνεν.

Δεῖ σ' ὅπως... διοίσεις, ut δεῖ σ' ὅπως δεῖξεις, ἐκκλέψεις apud Soph. Aj. 557, Phil. 54, ut annotavit Valek. ad Phæniss. 447, qui et correxit v. 3 vulgatum ἐπώζουσαν vel ἐπώζουσα. Versu 1 H. Stephanus aliiue εὐσχημόνος, quo non opus.

4.

Athen. 9, p. 373, C: ὄρνιθια δ' εἶρχκε Κρ. ἐν Νεμ. οὕτω·

Τάλλα πάντ' ὄρνιθια.

5.

Schol. Theocriti 11, 10: Ῥόδων δὲ τῆς γυναικείας ἦβης, παρόσον καὶ Ῥοδωνίαν αὐτὴν ἐσθ' ὅτε λέγουσιν, ὡς Κρ. ἐν Νεμ.

Ὡστ' ἐσθίων σὺν τοῖσι σίτοις ἡδομαι, ἅπαντα δ' εἶναι μοι δοκεῖ Ῥοδωνία, καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια.

Versu 1 ἀμέτρως libri Ὡς τ' οὖν ἐσθ. τοῖς σίτοις ἡδ. Mein. proposuit Ὡς ποῦσθίων τοῖς σίτοις ἡδ., quum σὺν transponendo et scribendo, quod proclive, τοῖσι σίτοις res conficiatur. [Dübnerus ad schol. Theocr. p. 154 hæc Jovis-Cygni verba esse statuit, corrigique:

ὡς στρουθίων τοῖς σίτοις ἡδομαι,

Quam his passerum (libidinosorum) cibaris delector!] Versu 2 μοι primus immisit Meursius metri gratia. Haud nolim Ῥοδωνία, sed ferenda est vulgata scriptura. Quod attinet ad Ῥο-

huic incubare, ut ex eo venustam nobis et admirabilem aliquam excludas avem.

4.

Ceteræ omnes aviculæ.

5.

Ita ut epulans cibis gaudeam, omniaque mihi videantur esse roseta, et mala, et selina, et sisymbria.

δων apud scholiasten, Hesychius Ῥόδων: Μιτυληναῖοι τὸ τῆς γυναικός.

6.

Athen. 15, p. 667, E, F: ἕτερον δ' ἐστὶν εἶδος παιδιᾶς τῆς ἐν λεκάνῃ. αὕτη δ' ὕδατος πληροῦται, ἐπιπέει τε ἐπ' αὐτῆς ὀξυβάφα κενά, ἐπ' ἃ βάλλοντες τὰς λάταγας (scribam κενά, ἃ βάλλοντες ταῖς λατάγαις) ἐκ καρρησίων ἐπειρωτῶν καταδύειν· ἀνηρείτο δὲ τὰ κοττάβια δ' πλείω καταδύστας. Ἀμειψίας Ἀποκοττάβιζουσι... Κρ. ἐν Νεμ.

Τῷ δὲ κοττάβῳ προθέντας ἐν πατρικοῖσι [νόμοις]

τὰ κενά ὀξυβάφα ὡς βάλλειν μὲν τῷ ποτῷ· ὁ δὲ βαλὼν τῷ νόμῳ πλείστ', εὐτυχής.

Libri vitiose τὸ κενέου (quod prius fuerit τὰ κενά) ὀξυβάφοις (ὀξυβάφοις, ὀξυβάφον) βάλλειν μὲν τῷ πόντῳ δὲ βάλλοντι νέμω πλείστα τύχης. Dedimus verisimilia, quæ intelligerentur. Ὡς, sic, certo quodam modo: v. Herm. ann. ad Viger. p. 571. Horum verisuum asynarteterum 1. constat t. d. et dact. d. hypercat., 2. glyce. catal. et dochmio, 3. cret. dim. et iambo. Eodem respicit Athen. 15, p. 666, C. Dobraeus finxerat τὸ κενέου ὀξυβάφοις βάλλειν μέτωπον, τῷ δὲ βαλόντι νέμω πλείστα τύχης.

7.

Stephanus Byz.: Ὑρία, νῆσος μικρὰ πλησίον Χίου, ἣν ὁ ποιητής (Odys. 3, 169) Ὑρίαν καλεῖ... λαμβάνεται δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ εὐτελείᾳ διὰ τὸ εὐτελεστάτην εἶναι τὴν νῆσον. Κρ. « Ὑρία (scribamus Ὑρία pro ἐν Ὑρία) τὸν Διόνυσον ἀγοντες » καὶ ἐν Νεμ.

Ὑρία τε τὴν Σπάρτην ἀγεις.

Etiam hic libri Ὑρία, sed aptum cavillum Ὑρία... ἀγεις, i. e. Et Psyria (quum sis) Spartam pellis seu fugas (parva magnam). Parcem. Bodl. p. 119: Ὑρία τὸν Διόνυσον: ἀντὶ τοῦ εὐτελεῖ (scil. τὰ Ὑρία). νησίδιον γὰρ ἐστὶ μικρόν τὸ Ὑρία, μὴ δυνάμενον οἶνον ἐνεγκεῖν, εἶρηται ἐπὶ τῶν ἐν συμποσίων κατακειμένων καὶ μὴ πινόντων. Adde fragm. incert. 91.

8.

Pollux 10, 177: Κρατίνου εἰπόντος ἐν Νεμ.

6.

Cottaboque proponentes patrio more vacua acetabula sic ferire potu; qui ferit autem plurima ex lege, felix.

7.

Psyria Spartam agis.

Ἐν τῷ κύφῳ τὸν αὐχέν' ἔχων,

ἧ που νοητέον, ὡς σκεῦος ἦν τι ἀγορανομικόν, ἢ τὸν αὐχένα ἐνθέντα ἔδει (ita Mein. pro δεῖ) μαστιγοῦσθαι τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κακουροῦντα. Ἐν τῷ κύφῳ, in ligna custodia, ut Plautus Poen. 5, 6, 28, in nervo vincetus.

9.

Idem 10, 186: εἰ δὲ καὶ πλέγμα τι σπάρτινον ἢ σάκον σπάρτινον ἐθέλοις καλεῖν, καὶ πρὸς τοῦτο Κρατίνος σοι βοηθεῖ, ἐν Νεμ. λέγων

Σπάρτην λέγω τὴν Σπαρτιάδ', οὐ τὴν σπαρτί- [τίνην.

Codex Falkenb. Σπ. λέγω γε σπαρτίδα τὴν σπάρτινον, alii Σπ. δὲ λέγω, vel Σπ. δ' ἀλέγω, καὶ σπαρτ. etc. Illud γὰρ ortum videtur ex τῆ, et hoc porro ex τῆ (τὴν). Bene igitur Mein. pridem, ut nos, qui, « Nemesin, inquit, exactis mensibus parit ovum, quod Lacedæmonem allatum, Ledæ excludendum traditur. Ex hac fabulæ parte fortasse fragm. 9 desumptum, Σπάρτην τὴν σπαρτίνην, quæ Nemesin aliusve personæ ad ministrum verba esse suspicabar, qui quum Spartam illud ovum portare juberetur, innata huic hominum generi scurrilitate non de urbe, sed de funiculo spartino, se intelligere simularet. »

10.

Plut. Vit. Periclis c. 3, postquam narravit, Periclem ob longius caput irrisum esse, τῶν δὲ Κομικῶν, inquit, ὁ μὲν Κρ. ἐν Χείρωσι (fr. 3)... καὶ πάλιν ἐν Νεμ.

Μόλ', ὦ Ζεῦ ξένιε καὶ Καραῖε.

Καραῖε Meinekius sec. Hesychium, Καραῖος Ζεὺς: παρὰ Βοιωτοῖς οὕτω προσαγορεύεται, ὡς μὲν τινὲς φασιν, διὰ τὸ ὑψηλὸν εἶναι, ἀπὸ τοῦ κάρα. Codd. H. Stephani μ. ὦ Ζεῦ μέγιστε καὶ κάριε, alii μακάριε, quibus quum μάλα et μέγα, similiaque, permisceri soleant a librariis et καὶ facile natum fuerit e κα- syllaba vicina, fortasse significatur ὦ Ζ. ξ. καὶ μάλα κάριε, ambigua illa, siquidem κάριος intelligi potest Car, quemadmodum dicitur Ζεὺς κάριος, et capito a nomine κάρα. Senarium integraveris repetito, ut solet repeti in hujusmodi

8.

In ligno cervicem habens.

9.

Spartam dico Spartanam, non funem sparteum.

10.

Vade, o Juppiter hospitalis et Caræ (vel capito).

locis, verbo μόλε, poeta dicente Μόλ' οὖν, μόλ', ὦ Ζεῦ, etc.

11.

Schol. Aristoph. Av. 521 : ὅτι οὗτος (Lampon) χρησιμολόγος. ἔζη δὲ ἐπὶ τῆς τῶν Ὀρνίθων διδασκαλίας, οὐχ, ὡς τινες, ἐτεθνήκει· πολλῶν γὰρ ὑστερον Κρ. ἐν τῇ Νεμ. οἶδεν αὐτὸν ζῶντα. Libri repetitione inutili, καὶ ταῦτα πολλῶν ὑστερον. Ceterum Mein, h. l. : « Fallitur, » et Hist. crit. Com. p. 43, de Ἡστίνῃ Cratini : « Fuit hic extremus ingeniosissimi senis labor, testante Luciano, qui quum hanc fabulam πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου docuisse dicat, probabile est obiisse poetam nostrum Olymp. 89, 2, unde conficitur, natales ejus incidere in Olymp. 65, 1, fallique scholiasten Aristophanis Av. 521, qui Cratinum in Nemesi, longo post Aves editas tempore, h. e. post Olymp. 91, 1, Lamponis ut vivi vigentisque mentionem injecisse scribit; quod falsissimum esse vel ex eo intelligitur, quod Nemesi fabula post Periclis obitum doceri vix potuit. »

12.

Idem ib. 858 : ἦν δὲ ὁ Χαίρις οὗτος καθαροῦδος, καὶ γέγονεν αὐλητής. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις (fragm. 4). ἔστι καὶ ἕτερος αὐλητής, ὃ μνημονεύει Κρ. ἐκ Νεμ. Hinc Suidas s. v. Χαίρις.

13.

Athen. 14, p. 629, C : τὴν δ' ἀπόκινον καλουμένην ὄρχησιν, ἧς μνημονεύει Κρ. ἐν Νεμ., καὶ Κηρισόδορος... καὶ ἄλλοι πλείους, ὑστερον μακτρισμὸν ἐκάλεσαν. « Lasciva fuit saltatio crebra humborum agitatione. Pollux 4, 101 : μακτρισμός δὲ, καὶ ἀπόκινος, καὶ ἀπόσεισις, ἀσελγῆ εἶδη ὄρχησεων ἐν τῇ τῆς ἀσφύος περιφορᾷ. Hinc ad impudica cinædographorum carmina translatus est ἀπόκινος. Gramm. Bekker. Anecd. p. 429, 29, Ἀπόκινος : γένος ὄρχησεως φορτικῆς. οἱ δὲ μέλος ἢ ὁ κιναιδογράφων ἱαμβός. » M.

14.

Priscianus lib. 18, p. 91 Kr. de abundantia præpositionum disserens : *Isocrates*.... Κρατίνος ἐν Νεμέσει· « Μεθυστέρω ἐν χρόνῳ. » Codex Monac. ΜεΘΥCΤεΡΩ e ΧΡΟΝΩ. Proxime a vero Hermannus apud Krehlium μεθύστερον ἐν χρόνῳ.

LEGES.

1.

At, per Jovem, neque ego litteras scio, neque ad eas ineambo, sed ore tenus tibi dicam : probe enim memini.

XV. NOMOI.

1.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 436, 6, Ἀπὸ στόματος; ὡς ἡμεῖς, τὸ μὴ διὰ γραμμάτων, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης : Φιλῆμων Νεμομένιος... Κρ. δὲ ταῦτο τοῦτο ἀπὸ γλώττης Νόμοις.

Ἀλλὰ μὰ Δεῖ οὐκ οἶδ' ἔγωγε γράμματ', οὐδ' ἐφίσταμαι, ἀλλ' ἀπὸ γλώττης φράσω σοι μνημονεύω [γὰρ καλῶς.

Tautologice libri οὐδ' ἐπίσταμαι. Οὐδ' ἐφίσταμαι, nec studeo litteris. Eadem Suidas, cujus libri οὐδ' ἐπ. τὰ, quod delevit Toup. De hisce Bergk. Comment. p. 139, annotavit, duo juvenes in scenam induci, alterum antiquitatis amantem, probumque, sed rudiorem; alterum novitii moribus, litteris artibusque excultum, neque imperitum juris, et in agendis causis exercitum.

2.

Suidas v. Χρῆ : Χρῆς τὸ χρῆζεις καὶ δέη. Κρ. Νόμοις.

Νῦν γὰρ δὴ σοι πάρα μὲν θεσμοὶ τῶν ἡμετέρων, πάρα δ' ἄλλ' ὅ τι χρῆς.

Θεσμοὶ τ. ἡμ., *leges nostrorum*, i. e. Atticorum, præsertim Solonis, cujus hæc verba esse existimat Bergk., sicut ea quæ fragmento 3 habentur. Hesych. Χρῆς : θέλεις, χρῆζεις.

3.

Idem v. Ἀλώπηξ : παροιμία Ἀλώπηξ δωροδοκεῖται ἐπὶ τῶν βραδῶς δώροις πειθομένων. Κρ. Ν.

Ἰμῶν εἰς μὲν ἕκαστος Ἀλώπηξ δωροδοκεῖται.

Suidæ libri male μὴ βραδ. et οὐ δωροδ. Gramm. Bekker. Anecd. p. 218, 29, Ἀλώπηξ δωροδοκεῖται : παροιμία ἐπὶ τῶν βραδῶς δώροις ἀλισκομένων. Versus effictus ex hoc Solonis ap. Diog. Laert. 1, 52, Plut. Vit. Sol. c. 13 :

Ἰμῶν δ' εἰς μὲν ἕκαστος ἀλώπηκος ἔγχεσι βαίνει.

4.

Pollux 6, 68 : μίνθα ἢ μίνθη, τὸ καλούμενον ἡδύσμον, ἕπερ ὠνομάσθαι φασὶν ἀπὸ Μίνθης τῆς Πλούτωνος παλλακῆς εἰς τοῦτ' ὅ φυτόν μεταβαλοῦσης. (Ab ea nymphea dictus est mons quidam, teste

2.

Nunc enim tibi adsunt leges nostrorum, adsuntque alia, quæ cupis.

3.

Vestrum quidem unusquisque « vulpes dona appetit. »

Strabone 8, p. 237. Cf. Ovid. Met. 10, 728, etc.) μέμνηται τῆς μίνθης (male libri μίνθου) Κρ. ἐν τοῖς Ν.,

Τυρῶ καὶ μίνθη παραλεξάμενος καὶ ἐλαία,

Bene Mein. ἐλαία pro ἐλαίῳ. « Παραλεξάμενος τυρῶ etc., ut Eupolis Hephaest. p. 10 :

Καὶ ξυνεγγνώμην αἰ τοῖς ἀγαθοῖς φάγοισιν·

et Athen. 3, p. 123, A :

ἕνα σπλάγγουσι συγγινώμεθα. »

E Mein. Qui tamen nuper παραλεξάμενος proposuit. Petitum ex oratione illitterati.

5.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 371, 1, Ἀκασκα : ἡσυχα, φραδέα (perperam libri φαρδέα, v. Iliad. 24, 354. Meinek. βραδέα). Κρ. Ν.

Ἐν πρεσβύταις πάνυ γηραλέους σκήπτροισιν ἄκασκα προβώντες.

Codicis Ἡ in Ἐν mutandum erat; frustra Bekker. et Mein. Ἡ (?) πρεσβύταις π. γηραλέοι. Hesych. Ἀκασκα : ἡσύχως, μαλακῶς, βραδέως; itemque Eustath. ad II. p. 668, 29, et præf. Comment. Pindar. p. 57 ed. Taf. ἀκασκᾶ. Est hæc, opinor, descriptio juvenum antiqui moris, senes modeste comitantium; quos vel predicaverit ob virtutem coryphæus in parabasi, vel (quod non minus verisimile) adunco naso suspenderit.

6.

Idem ib. p. 422, 9, Ἀπερρήσεις : ἀπελεύσει, ἀποφάρησι· οὕτω Κρ. Ν.

Οὐκ ἀπερρήσεις σὺ θάττον; ἀποτιλῶ σε τήμερον.

ἄλιος δὲ πλέον τι τοῦ ἀποφάρησαι δηλοῖ τὸ βῆμα. Insulsa admonitio : quid enim præterea significet τὸ ἀπερρήσεις? Codex ἀποτιλῶσαι, quod correxit Porson. Adv. p. 39. « Hesych. Ἀπερρήσεις : ἀπολέσει, ἀποφάρησι. Ita Musurus, codex ἀπελεύσει. Itaque legendum Ἀπερρήσεις : ἀπελεύσει, ἀποφάρησι. » E M. Ἀποτιλῶ dictum tropice, ut Lysistr. 578.

7.

Athen. 11, p. 502, B : χρυσίδος δὲ (μνημονεύει) Κρ. ἐν Ν.

Χρυσίδι σπένδων γε γραφῇ τοῖς ὄφρασι πιεῖν δίδου.

Verba juvenis legum periti, ut conjicias. Finxerit se causam agere draconum sacrorum, qui alebantur Athenis in Acropoli, quosque quum neglexisset custos publicus, judicio damnatus jubetur potum præbere animalibus, idque in patera aurea. Libri mendose χρ. σπένδων γέγραφε τοῖς ὄφρασι (B. cod. ὄφρασι, quod aptum metro) π. δίδου. Mein. κέκραγε pro γέγραφε, et δίδου, ceterum incertus, quinam dicantur angues. At Herodotus 8, 41 : λέγουσι οἱ Ἀθηναῖοι, ὄφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλιος ἐνδαικτέσθαι ἐν τῷ ἱερῷ. et Photius p. 319 ed. Dobr., p. 274 Lips., secundum Galei codicem : Οἰκουρὸν ὄφιν : τὸν τῆς Πολιάδος Φύλακα. καὶ Ἡρόδοτος μὲν ἕνα φησὶν ἐν τῷ ἱερῷ, Φύλαρχος δὲ αὐτοῦ δύο. V. Creuzer. ad Herod. l. l. Partem loci attulit Athen. p. 496, E, cum varietate : Ῥοσίς : φιάλη χρυσῆ, Θεόδωρος. Κρατίνος ἐν Ν. « χρυσίδι σπένδων. »

8.

Athen. 14, p. 646, E, Ταγηνίτης : πλακοῦς ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένος, ὃ καὶ ταγηνίας. μνημονεύει Μάγνης καὶ Κρ. ἐν Ν.

Καὶ δρόσον βάλλων ἔωθεν χλιαροῖς ταγηνίαις.

Libri χλιαρὸς ταγηνίας, sed opus est dativis, qui idem sonent atque εἰς χλιαροῦς ταγηνίας. Hesych. Ταγηνίας : πεμμάτια τηγάνων. οἱ δὲ στέαρ ὑγρὸν ἐπιγεόμενον τηγάνῳ, ὃ προσβάλλεται μέλι, σησάμη, ἐλαιον. Hæc poeta dicit δρόσον, rorem, quæ voces tropice quodvis fluidum significant.

9.

Photius Lex. p. 371, 24, Παλαστή : θηλυκῶς. Κρ. Ν.

Μεῖζον τὸ πέος παλαστῆς.

Libri δέος, quod emendavit Ruhnken. apud Albertum ad Hesych. 2, p. 841, et παλαιστῆ... παλαιστῆς, correctæ a Meinekio.

10.

Pollux 7, 86 : τὸ δὲ σανδάλιον οὐ μόνον Μενάνδρος εἶρηκε, ... ἀλλὰ καὶ Κρ. Ν.

4.

Caseo ac menthae assuetus, et olivæ.

5.

Inter senes vetustos quiete cum baculis progredientes.

6.

Non abibis cito? depilabo te hodie.

7.

Aurea patera condemnatus da bibere draconibus.

8.

Et rorem injiciens a mane tepidis tagenitis.

9.

Latior penis palmo.

Σανδάλια Τυρρηνικά.

Photius Lex. p. 611, 6, Τυρρηνικά (ita codex) : σανδάλια πολυτελέη, Hesych. Τυρρηνικά σανδάλια : κάτ- τυμά τι ὑψηλόν. « Simillima ergo erant cothurnis : Etym. M. p. 524, 39, Κόθορνος : γυναικείον ὑπόδημα τετράγωνον τὸ σχῆμα, ἀρμόζον ἀμφοτέροις τοῖς πο- σίν. Haec calceorum lorica etiam nunc in pluribus artis antiquae monumentis conspicitur. v. Bœttigeri Opusc. 1, p. 283, J. H. Voss. Epist. mythol. 1, p. 190. Non improbable est autem eorum in ea fabulae parte mentionem esse factam, in qua de luxurie Atheniensium ex legum contemptu pro- fecta Cratinus egerat. » E Mein.

11.

Photius Lex. p. 353, 8, Ὀσταφίδα : οὐχ ὅπως Κρ. Ν.

— Ὁ δὲ Ζεὺς ὀσταφίσιν ὕσει τάχα,

ἀλλὰ καὶ Πλάτων (Leg. 8, p. 845, B). « Videntur haec sumpta e descriptione vitae felicissimae, quam futuram dixerit alter juvenum, si Athenienses ad simplicitatem legumque observantiam redierint. » Bergk. Comment. p. 140.

12.

Hesych. Λυκαμεθίς ἀρχή : ὁ Κρ. ἐν Ν., τὸν πο- λέμαρχον δηλῶν, πρὸς ἐν ἀπεγράφοντο τὰς τοῦ ἀπροσ- τασίου δίκας. Λυκαμεθίδα δὲ εἶπε τὴν ἀρχήν... Haec Mein. supplenda esse vidit e Photio p. 234, 4, Λυκαμεθίς ἀρχή : τοῦ πολεμάρχου. ψυχρῶς, ἐπεὶ ἐπολέμησεν Ἀρχιλοχος τῷ Λυκάμει· ἐπὶ δὲ τούτου (scil. τοῦ πολεμάρχου) ἀπροστασίου καὶ ἐπικλήρων αἱ δίκαι ὑπήγοντο. Alludit ad Λυκαμεθίδα ὄργην, sed frigido joco, ut judicat criticus quem Photius ex- scripsit. Liber Phot. ἀποστασίου καὶ ἐπικλήρου.

13.

Schol. Aristoph. Eq. 1147, Κημός : ὁ ἐπὶ τοῦ κα- δίσκου, εἰς ὃν τὰς ψήφους καθίσταν ἐν τοῖς δικαστη- ρίοις. Κρ. αὐτὸν ἐν Ν. σχοίνινον ἤθμον καλεῖ. Libri ἤθμον. Etiam Hesych. Σχοίνινος ἤθμος : δι' οὗ τὰς ψήφους οἱ δικασταὶ εἰς τὰς ὑδρίας καθίσταν. « Co- lum dicit, urnae judiciarum impositum, per quod lapilli judicium in urnam mittebantur. » E M.

10. Sandalia Tyrrenica. 11. Jupiter autem uvis passis pluet extemplo. 12. Lycambeus magistratus. 13. Junceum colum.

14.

Photius Lex. p. 291, 14, Νεάτην : οὐχὶ νήτην λέγουσι καὶ παρανεάτην καὶ τρισνεάτον. Κρ. Ν. Corrigenendum existimo καὶ παρανεάτην ἢ προσνεά- την. — Adde his fragm. incert. 141.

XVI. ΟΔΥΣΣΗΣ.

Hanc fabulam, quae neque chorica carmina nec parabasin habuit, iis temporibus scriptam videri, quibus Morychidis decreto comediae veteris li- centia angustioribus finibus inclusa est (Olymp. 85, 2 et 3), Meinek. Hist. crit. Com. p. 43, item- que postea Bergkii Commentt. p. 142, indicave- runt. De argumento ejus Platonius p. XIII : τοιοῦ- τος οὖν ἐστὶν ὁ τῆς μέσης κωμωδίας τύπος, οἷός ἐστιν ὁ Λιλοσοίκων Ἀριστοφάνους καὶ οἱ Ὀδυσσεὺς Κρατίνου, καὶ πλεῖστα τῶν παλαιῶν δραμάτων οὔτε χορικά οὔτε παραβάσεις ἔχοντα : et p. XIV : οἱ γοῦν Ὀδ. Κρ. οὐδενὸς ἐπιτίμησιν ἔχουσι, διασυρμὸν δὲ τῆς Ὀδυσσεύς Ὀμήρου. « Atque hinc explicandum est, quod hoc drama Cratinus ipse novum et inusitatum oblecta- mentum dixit fragmento 15. » E M.

1. 2.

Hephaest. De metris cap. 8, p. 46 : οἱ μέντοι καὶ ἐν τῷ Ἀριστοφάνει καλουμένῳ ἀδιαφόρως εὐρίσκει- ται ὁ παραλήγων ἀνάπαιστος ἢ σπονδαίος, δηλώσει Κρ. εἰς γὰρ τοὺς Ὀδυσσεύς εἰσβάλλον τούτῳ τῇ μέ- τρῳ ἐχρήσατο,

Τίνες αὖ πόντον κατέχουσ' αἰραι· νέφος οὐ- ράνιον τὸδ' ὄρωμαι.

ἐποίησε δὲ τινα στίχον καὶ σπονδαίῳ τῷ παραλήγοντι κεχρημένον,

ὡς ἂν μᾶλλον τοῖς πηδαλίοις ἢ ναὺς ἡμῶν πειθαρχῆ.

Versu 1 ed. Florent. τίνες οὖν π. « Ulixes haec verba, ingruente tempestate ad Cyclopus insulam appellentis, sumpta e fabulae exordio, siquidem fere eisboleh dicitur ea pars dramatis quae proximo post prologum loco infertur : v. Hist. crit. Com. p. 443 et Hermann. Opusc. 5, p. 139. » E M.

ULIXES.

1. Quanam denuo mare occupant aurae? nubem hic [caelestem conspicio.

2. Ut melius gubernaculis nostra navis obediat.

3.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 445, 14 : Ἄρκτον, οὐχὶ ἄρκον, Ὀδυσσεῦσιν,

Ἐπ' ἀριστέρ' αἶετ' τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπου- σαν, ἕως ἂν ἐφεύρης.

Codex Ὀδυσσεὺς ἐν ἀρ... ἀνευφερέης (sic), quae resti- tuit Mein., haec addens : « Cratinum transtulisse, quod apud Homerum (Odys. 5, 276 et 77) Calypso Ulixi in patriam redituro dicit, ad hoc iter in insulam Cyclopus, perspexit Bergk. Commentt. p. 157. »

7.

Athen. 3, p. 99, F : χορτασθῆναι εἴρηται, ὃ δαι- μόνι ἀνδρῶν, παρὰ μὲν Κρατίνῳ ἐν Ὀδυσσεῦσιν οὕτως :

Ἦστε πανημέριοι χορταζόμενοι γάλα λευκόν.

Libri ἦσθα vel ἦσθαι, vulgo ἦσθε, sed ἦσθε ap. Pris- cian. 18, p. 272 Kr. « Cyclopus haec verba ad Ulixen ejusque socios, lacte se largiter ingurgi- tantes. » E Mein. Aliena sunt, quae nescio ejus, auctore Porsono apud Gaisford. ad Hephaest. p. 272, his subjunxit Mein., verba ex scholiaste Aristophanis ad Vesp. 710 :

πῶν δαινύμενοι, κάμπιπλάμενοι πυριάτη.

5.

Idem 9, p. 385, C : Κρ. ἐν Ὀδ. εἴρηκε τὴν ὀξάλ- μιν διὰ τούτων :

Ἄνθ' ὃν πάντας ἐλὼν ὑμᾶς ἐρίηρας ἐταίρους φρήξας, ἐψήσας καὶ ἐπ' ἀνθρακίης ὀπτήσας,

εἰς ἄλμην τε καὶ ὀξάλμην κᾶτ' ἐς σκοροδάλ- μιν

γλιαρὸν ἐμβάπτων, ὃς ἂν ὀπτότατός μοι ἀπάντων

ὑμῶν φαίνεται, κατατρώξομαιὸς στρατιῶται.

Ἄνθ' ὃν, Pro his factis. Dixit fortasse capras macta- tas ab Ulysse et sociis ejus in insula Lachea, Odys. 9, 155 seqq. Ἐρ. ἐταίρους Cyclops dicit Ulyssen irridens, qui verbis illis usus erat. Eadem, primo

3.

Ad sinistram semper Ursam habens fulgentem, do- nec inveneris.

4.

Sedetis toto die, satiati lacte candido.

5.

Pro his ubi vos omnes corripuero, caros comites, frictos, coctos, assatosque super carbones, et in salsilaginem, vel acidam, vel allio mixtam

versu omisso, Pollux 6, 69. V. 2 Ath. κάπανθρα- κίσας. V. 5 ὡς στρατιῶται, ut milites, more militum famelicorum atque impudentium. Perperam libri ὃ στρατιῶται, quum modo homines appellaverit ἐρίηρας ἐταίρους.

6.

Athen. 10, p. 446, B : τὸ δὲ πῖθι τίς εἴρηκεν;... παρὰ Κρατίνῳ ἔχεις ἐν Ὀδ.

Τῇ νῦν τὸδε πῖθι λαβὼν ἦδθ, καὶ τούνομά μ' εὐθὺς ἐρώτα.

Conf. Od. 9, 347 : Κύκλωψ τῇ πῖε οἶνον. Conji- ciebam καὶ τούνομά γ' εὐθὺς ἐρώ τοι. Sic enim Ulixes vinum Polyphemo porrigens, ap. Homer. ib. 364 : Κύκλωψ, εἰρωτῆς μ' ὄνομα κλυτόν· αὐτὰρ ἐγώ τοι ἔξερέω. « Sed in eo, inquit Bergk. (Comm. p. 159), Comicus ab Homero recessit, quod ibi Polyphemus ab Ulixee quaerit nomen, 355, 56 :

Δός μοι ἔτι πρόφρων, καὶ μοι τῶν οὔνομα εἰπέ αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ καὶ σὺ χάρης :

itemque Euripides Cycl. 525 :

Σὺ δ', ὃ ξέν', εἰπέ τούνομα', ὃ τί σε χρὴ καλεῖν. »

[Eὐθύς equidem in αἰθίς mutaverim : Nunc bibe ; posterius nomen meum inquire. F. DUBN.]

7.

Pollux 6, 26 : Κρ. μέντοι (itemque Euripides Cycl. 395) τὸν οἶνον Μάρωνα εἴρηκεν :

Οὔπω πιον τοσοῦτον οὐδὲ πίομαι Μάρωνα.

Haec Cyclopus verba esse vinum ab Ulixee acceptum admirantis, vidit Runkel., allatis Homeri versibus Odys. 9, 196 seqq. et Eurip. Cycl. 141. Bergkii maluit τοιοῦτον, quod sane verisimilius.

8.

Athen. 2, p. 68, C : ὅτι τοὺς πέπονας Κρ. μὲν σι- κυοὺς σπερματίας κέκληκεν ἐν Ὀδ.

α. Πῶποτ' εἰδὲς μοι τὸν ἄνδρα, παῖδα Λα- ἐρτα φίλον;

tepidam, intinctos, qui vestrūm assatissimus mihi videbitur, eum comedam, ut milites. [eunetorum

6. [quaerito. Jam cape hoc : bibe sumptum, et nomen inde ex me

7. Nondum bibi talem nec bibam Maronem (vinum Maronicum).

8. a. Ubi tandem vidisti mihi virum, Laertae filium?

β. Ἐν Πάρῳ σικυὸν μέγιστον σπερματίαν
ὠνούμενον.

Sic libri; quæ critici sine necessitate mutant. Probabiliter Runkel. Πού ποτ' Παιδα pro παῖ Erfurd-tius, syllaba ΔΑ sequente ΔΑ abrepta. Σπερματίαν σικυὸν hinc memorant Phrynich. Ecl. p. 258, et Phot. Lex. p. 530, 11. — Cyclopi inebriati Ulixes narraverit, se cum ceteris Græcis Trojam expugnasse; Cyclops autem illum interrogaverit, fortasse memor vaticinii de se olim Ulixis ope excæcando.

9.

Etym. M. p. 367, 21, Ἐπι Χαριζένης: αὐλητρὶς ἢ Χαριζένη ἀρχαία, καὶ ποιήτρια κρουμάτων: οἱ δὲ μελοποιῶν. Θεόπομπος Σειρήσιν.

Ἀλλεῖ γὰρ σαπρὰ
αὐτὴ γε κρουμάτι' ἄττα, τὰπι Χαριζένης.

Κρ. Ὀδ.

Ὀὐκ ἴδι' ἄττα τὰδ', οὐκέτ' ὄνθ', οἷα τὰπι
Χαριζένης.

Legebatur in Etym. οὐκ ἴδι' τὰδ' οὐκέτόνθ'οι τὰπι Χ. Correxerit Mein. Hesych. Ἰδι' ἄττα: ἴδι' τινι. Idem, Ἐπι Χαριζένης: ἐπι (ἐπεὶ ἐπι Mein.) μωρία ἢ Χαριζένη διεβεβόητο, ἀρχαία ὄσσα (αὐλητρὶς add. Mein.) ἔνιοι δὲ καὶ ποιήτρια αὐτὴν ἐρωτικῶν λέγουσιν. ἔστι δὲ καὶ παροιμία οἷα τὰ ἐπι Χαριζένης. Cf. Schol. ad Aristoph. Eccles. 973. « Utebantur illo proverbio qui insipida et insulsa significare vellent, ut in loco Theopompi. Nec multum differunt ista Eccles. 973:

Οἰμῶζον ἄρα νῆ Δία σποδῆσεις·
οὐ γὰρ τὰπι Χαριζένης τὰδ' ἔστιν. » E M.

10.

Pollux 10, 32: ἐν δὲ τῷ κοιτῶνι δεῖ μὲν εἶναι καὶ κλινὴν τινὰ, ἢ κλινίδιον, ὡς ἐν Λυσιστράτῃ (849) Ἀριστοφ., κλινάριον, ὡς ἐν Δαιταλεῦσιν, ἢ κλινίδα, ὡς ἐν Ὀδ. Κρατίνος: ἐπι δὲ τῶν κλινῶν ἀκουστέον, ὅταν φῆ

— Οἱ δ' ἀλυσκάζουσιν ἐπὶ ταῖς κλινίσιν.

Ulixis socios intelligas, qui metu Cyclopi sub tectis se occultaverint. « Pro οἱ δ' fortasse ἄλλοι δ' vel οὔτοι δ', et ὑπὸ pro ἐπί. » Mein.

b. In Paro, quum sativum cucumerem e grandissimis
[emeret.

9

Non propria quædam hæc, quæ non sunt, sicut quæ
[tempore Charixenæ.

10.

Illi autem effugiunt ad (sive potius sub) lectos.

11.

Athen. 7, p. 315, B: Δωρίων δὲ τὸν νέον φησὶν ὄρφῶν ὑπ' ἐνίων καλεῖσθαι ὄρφανικῆν... Κρ. δ' ἐν Ὀδ.

Τέμαχος ὄρφῶν χλιαρόν.

Et paucis interjectis: τὴν μέντοι ἐνικὴν εὐθεῖαν ὀξυτόνως προφέρονται Ἀττικοί... τὴν δὲ γενικὴν Κρ. Ὀδ. Τέμαχος ὄρφῶν χλ.

12.

Idem 14, p. 657, A: δελφάκα (porculum) δὲ ἀρσενικῶς εἶρηκε Πλάτων Ποιητῆ... Κρ. Ὀδ. « Δέλφρακας μεγάλους. »

13.

Idem 15, p. 677, F: καὶ Κρ. δ' ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Ὀδ. κέκληκε τὸν λωτὸν στεφάνωμα διὰ τὸ πάντα τὰ φυλλώδη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων στεφανώματα λέγεσθαι. « Loti mentionem fecerit Ulixes in iis quæ Polyphemo narravit de itinere suo ad Lotophagos Odys. 9. » E M.

14.

Phrynichus Eclog. Att. p. 136: Μονόφθαλμον οὐ βητέον, ἑτερόφθαλμον δέ. Κρ. δὲ μονόμματον εἶπε τὸν Κύκλωπα. Nunnsius e codice Κρ. γὰρ etc.; editio princ., Favorinus, Moschopolus, Κρ. δὲ μονόφθαλμον.

15.

Hephæstion, de versu paræmiaco exponens, p. 47: Κρ. δὲ ἐν Ὀδ. συνεχεῖ αὐτῷ ἐχρήσατο·

Σιγὰν νῦν ἅπας ἔχε, σιγὰν,
καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσει·
ἡμῖν δ' Ἰθάκη πατοῖς ἔστι,
πλέομεν δ' ἄμ' Ὀδυσσεῖ θεῖῳ.

Fortasse σιγᾶ.. ἔχε, σιγᾶ, nam usitatum est ἔχειν σίγα sive σιγῆ, et σιγᾶ in lyricis. Soph. Philoct. 238: γελῶσι σίγ' ἔγοντες. Æschylus Theb. 230: οὐ σίγα, intell. ἔξεις. Σιγῆ non semel Homerus; Herodotus 9, 93: εἶχε σιγῆ, apud quem 7, 238, non est ferendum δυσμενῆς τῆ σιγῆ, sed reponendum δυσμενῆς τις σιγῆ, de quo usu pronominis v. Matth. Gr. § 487, 5. Comicus Eccles. 1085: σιγῆ βιάδιζε δεῦρο, etc. Forte σιγα abiit in σιγαν, præsertim v littera sequente. Ceterum his chorus Græcorum

11.

Frustum orphi tepidum.

15.

Tacete igitur cuncti, tacete,
et omnia statim comperietis:
nobis enim Ithaca est patria,
navigamusque una cum Ulixē divino.

compellat Polyphemum et convocatos ab eo ceteros Cyclopas, quod non fugit doctos.

16.

Suidas, Ἄθουρα: παίγιον. Κ. Ὀδ.

Νεοχμὸν παρῆλθαι ἄθουρα.

Ita codd., estque hoc initium senarii ex prologo, ut opinor, in quo Cratinus gloriatus fuerit, se novum oblectamentum attulisse spectatoribus. Præter necessitatem Elmslejus ad Euripidis Med. p. 268, Νεοχμὸν τι π. ἄθ., partem ille hanc anapæstii tetrametri existimans, quum locum habeat in iambo παρῆλθαι vel παρῆλθ'.

17.

Qui apud Diogenem Laert. 7, 163, tacito scriptoris nomine, legitur versus heroicus,

Τίς δέ σ' ἐτύρωλεσεν; τίς ἀφείλετο λαμπά-
δος ἀυγὰς;

eum haud inepte ad hoc drama retulit Welckerus Mus. Rhen. vol. 1, p. 588. Λαμπάδα figurate dixit solem, ut item lampada poetae Latinorum.

XVII. ΠΑΝΟΪΤΑΙ.

De titulo comædiæ v. ad fragm. 3.

1.

Schol. Aristoph. Nub. 96, πνιγεύς: ἡ τῶν ἀνθρώπων κάμινος... κυρίως δὲ πνιγεύς ἐνθα οἱ ἀνθρώποι ἐχονται καὶ πνίγονται. ταῦτα δὲ πρότερος Κρατὶς ἐν Πανόπταις ὁράματι περὶ Ἴππωνος τοῦ φιλοσόφου, κωμωδῶν αὐτὸν, λέγει. Recte Κρατίνος scribi jussit Mein. Schol. Clementis Alex. Protrept. p. 103 ed. Lips. : τοῦ Ἴππωνος καὶ αὐτοῦ (sicut Diagoræ Mellii: v. Bergk. Commentt. p. 168) ὡς ἀσεβοῦς γενομένου μέμνηται ὁ Κρατίνος. De Hippone, qui ad Periclis ætatem referendus esse videtur Bergkio, Origenes Philosoph. 16: Ἴππων δὲ ὁ Πηγήνιος ἀρχὰς ἔφη ψυχρὸν τὸ ὕδωρ καὶ θερμὸν τὸ πῦρ, γεννώμενον δὲ τὸ πῦρ ὑπὸ ὕδατος κατανικῆσαι τὴν τοῦ γεννήσαντος δύναμιν, συστήσαι τε τὸν κόσμον. Simplicius ad Aristot. De cælo p. 148, A: ἦσαν δὲ τινες οἱ ἐν λέγοντες, Θαλῆς μὲν καὶ Ἴππων ὕδωρ, Ἀναξίμενης δὲ καὶ Διογένης ἄερα· et ad Phys. p. 32, A: πάντες γὰρ σωματικὸν τι τὸ ἐν ὑποτίθενται τοῦτο· ἀλλ' οἱ μὲν ἐν τι τῶν τριῶν στοιχείων, ὡσπερ

17.

Quis autem te excæcavit? quis ademit lampadis ra-
[dios?

ΠΑΝΟΪΤΑΙ.

2.

Capita bina ferre, oculosque innumerabiles.

Θαλῆς μὲν καὶ Ἴππων τὸ ὕδωρ. Præter hanc hujus fabulæ argumentum in Hippone philosopho vexando et irridendo positum fuerit.

2.

Hephæst. p. 18: πρὸς γὰρ τῷ μυρίαν εἶναι τὴν χρῆσιν (usum correpte syllabæ ante mutam et li- quidam, ut in ἀριθμητοῖ) παρὰ τοῖς ἄλλοις, εἰδεί- ξαμεν ἔτι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Κρατίνῳ πολλάκις οὖσαν, ὡς ἐν Κλεοβουλίναις (fr. 3)... καὶ πάλιν ἐν Πανόπταις,

Κρατὶα δισσὰ φορεῖν, ὀφθαλμοὶ δ' οὐκ ἀρι-
θημητοῖ.

Codd. nonnulli κρατεια δισσάφορα. Hæc ad Chororum spectare vidit Bergk. p. 181, qui chorus haud dubie ex ipsis illis πανόπταις compositus fuit. « Argi solenne epitheton (v. Apollod. 2, 1, etc.) a Comico ad sophistas, Argi instar omnia curiose speculantes, translatum est. Lepide etiam bicipites finxit callidos istos. » E M.

3.

Idem p. 14: ἤδη μέντοι ἢ διὰ τοῦ μν σύνταξις ἐποίησέ που καὶ βραχεῖαν, ὡς καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν Παν.

Ἄλλοτριονόμοις, ἐπιλήσμοσι, μνησιακά-
κοισιν

His item notantur οἱ Πανόπται. « Formam ἀλλοτριονόμος pro ἀλλοτριονόμων pluribus exemplis munivit Lobeck. ad Phryn. p. 383, quibus adde gramm. Bekker. Anecd. p. 385, 7, Ἄλλοτριονόμος: σημαίνει δὲ τὰ ἀλλότρια ἐν γνώμῃ ἔχων καὶ μὴ τὰ ἐαυτοῦ. » M. Μνησιακόισιν, i. e. vindictæ cupidis, e consequente.

4.

Schol. Luciani Alex. 4: ὁ Ἀριστόδημος δὲ μα- ρὸς καὶ καταπύγων ὑπερβολῆ, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρῶτος Ἀριστόδημος καλεῖται. Κρ. Παν.

Ἀριστόδημος ὢν ἀσχημονεῖ
ἐν τοῖς Κιμωνείοισιν ἀνὴρ ἐρεπιπίσις.

ὡσαύτως καὶ Ἀριστοράνης Δαιταλεῦσιν. Hæc e codice Vindob. primus edidit Schubart. in Zimmernmanni Ephem. stud. ant. a. 1843, n. 141; quumque Comici verba sic haberent in libro Ἄρ. ὡς ἀσχημὸν ἐν ταῖς κίβνι ἀνεριπί, ille scripsit Ἄρ. ὡς

3.

Aliorum sensa cogitantibus, obliuosis, malorum
[memoribus

4.

Aristodemus quum sit, turpia
vir committit in ruinis Cimoniis.

(pro ὡς Ἄρ.) ἀσχημονῶν, Mein. autem, dubitans, ut ait « num ὡς sic positum Comiorum orationi conveniat, » maluit ἀσχημονεῖν, quod etiam ipsi praelulimus; praetereaque excudi iussimus probiore numero Κιμωνεῖσιν pro Κιμωνίοις. Cetera restituit Bergk. Commentt. p. 183. « Ἄρ. ὦν, h. e. alter Arist., ut apud Aristophanem Ran. 363 Θεουκίων ὦν. Cimoniorum monumentorum memoriam hic latere perspexit Bergk., allatis Photii verbis Lex. p. 166, 1, e quibus foedissima quaeque illic patrata esse intelligitur : Κιμωνία ἐρεῖπια : Ἀθήνησιν, ἐν οἷς ἀπεπάτου καὶ ἐπεραίνοντο. Plut. Vit. Cimonis cap. 4 : μνήμα δ' αὐτοῦ (Thucydidis) ἐν τοῖς Κιμωνείοις δείκνυται, Marcellus Vit. Thucydidis p. 3 : πρὸς ταῖς Μελιτίσι πύλαις καλούμεναι ἐστὶν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμωνία μνήματα, ἐνθα δεικνύται Ἡροδότου (probabiliter Co-raes ad Plut. Vit. 3, p. 390, Ἡρώδου) καὶ Θεουκιδίδου μνήματα. — Quis sit alter ille Aristodemus, nemo facile divinaverit. De ipso Aristodemo v. Hesychie interpp. vol. 1, p. 534, et Libanium Orat. 19, p. 500, D, ubi cum Clisthene, Philoxeno, Amynia, Demo, Ctesippo, aliisque perditae libidinis hominibus coniungitur. » *E M.* Cogitabat Bergk. de Hippone, quem quidem tantae foeditatis non magis ego insimulaverim quam Meinekius.

5.

Photius Lex. p. 369, 4, Παιδικά : ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀρρένων ἐρωμένων τάττεται ἡ λέξις. παραδείγματα δὲ τοῦ ἐπὶ τῶν ἀρρένων τάττεσθαι πολλά.... καὶ Κρ. Παν.

Μισεῖς γὰρ πάνυ τὰς γυναῖκας, πρὸς παιδικὰ νῦν τρέπει.

Grammaticus Coislin. μισεῖ γὰρ πάνυ τ. γ., πρὸ παιδ. δὲ τρέπει νῦν. Photius μ. γὰρ τὰς γυν., πρὸς π. δὲ τρέπει νῦν sine πάνυ. Apud schol. Aristoph. Vesp. 1021 τρέπει. Mein. ex chorico carmine petitum arbitratus scribit :

Μισεῖς γε πάνυ γυναῖκας, πρὸς παιδικὰ δὲ τρέπει νῦν.

6.

Schol. ad Nubium v. 985, Κηκίδου : ἀρχαῖος διθυραμβοποιός, οὗ μέμνηται Κρ. ἐν Παν. Photius p. 160, 14, Κηκίδης : διθυραμβοποιητής. Recte Schleusner. Κηκίδης, et ser. διθυράμβων ποιητής.

5.

[te convertis.

Quum prorsus odio tibi sint mulieres, nunc ad pueros

9.

Gavisus sum viro.

7.

Pollux 10, 16 : ἀπεσκευασμένος τὰ χρήματα, ἀνασκευασθῆναι τὴν τράπεζαν, ἐπισκευάσαι τὸ τεῖχος, πομπῆς καὶ πομπείων ἐπισκευαστής. Κρ. δὲ ἐν Παν. τὸν σκευοφύλακα εἶκε σκευωρὸν καλεῖν, « i. e., ut videtur, eum, cuius curae pomparum apparatus demandatus erat. » *E M.*

8.

Antiaticista p. 91, 10 : Διὰ πάντων ἀγῶν λέγεται δ' ἔσχατος. Κρ. Παν. « Formulae rationem explicuit Bœckh. ad Corp. inscript. 1, p. 768. » *M.*

9.

Schol. ad Iliad. 6, 77 : Τίς ἀντάδε γηθήσειεν;... οὐ λείπει τὸ « ἔρῶν » ἀλλ' ἐστὶ παλαιὰ συνήθεια. Ἀριστοφ. (Acharn. 15) « ἀλλ' ἕτερον ἦσθην », καὶ Κρ. Παν. « γέγηθα τὸν ἄνδρα. » Eustath. p. 737, 4 : φασι δὲ καὶ Κρατῖνον οὕτω που γράφει « γέγηθα τὸν ἄνδρα ».

VIII. ΠΑΟΥΤΟΙ.

Plutorum nomine Bergk. Commentt. p. 131 Chorom divitum significari putat, quos velut comites Pluti Crat. in scenam induxerit. Id aptius dramati quam, quod haud nolit Mein., πλούτους simpliciter interpretari divitias, ut ipso laudante Plato Georg. p. 167, C, ἡμμερισμένοι εἰσι σώματα τε καλὰ καὶ γένη καὶ πλούτους. Etiam Euripides Andromeda, fragm. 24 :

Τῶν γὰρ πλούτων ὄδ' ἄριστος
γεννῶν λόχος εὐρεῖν.

Fortasse etiam ploutokratian ἐκ τιμημάτων, i. e. τιμίων (v. Xenoph. Memor. 4, 6, 12), finxit Crat. in hac fabula.

1.

Athen. 4, p. 138, E : Πολέμων ἐν τῷ παρὰ Ξενοφῶντι κανάθρῳ (scribo ἐν τῷ παρὰ Ξενοφῶντος κανάθρου, Ages. 8, 7) τοῦ παρὰ Λάκωσι καλούμενου κοπίδος μνημονεύοντα Κρατῖνον, ἐν Πλούτοις λέγεται

Ἄρ' ἀληθῶς τοῖς ξένουσίην ἐστίν, ὡς λέγουσ',
ἐκεῖ

πᾶσι τοῖς ἐλλοῦσιν ἐν τῇ κοπίδι θοινᾶσθαι
καλῶς;

PLUTI.

An revera hospitibus, ut aiunt, ibi omnibus, qui veniunt, in copide est quo bene epulentur?

ἐν δὲ ταῖς λέσχαισι φύσκι προσπεπατταλευ-
μένα
κατακρέμνεται, τοῖσι πρεσβύταισιν ἀποδά-
κνειν ὀδᾶς.

Versu 3 codd. aliquot mendose φύσται. In fine quod numero languidiore legitur πρεσβύταισιν ἀπ. ὀδ., fortasse erat πρεσβύταις ἀν ἀπ. ὀδ. De ἀν miti-gandae orationis gratia immisso Matth. Gr. §. 598, « Describitur h. l. caena sacrificalis, quam κοπίδα appellabant Lacedaemonii : ad eam et indigenis et peregrinis patebat aditus : Molpidis, Philemonis, Didymi, aliorumque, de ea testimonia attulit Athenæus. Cf. Müllereri Dor. 2, p. 277; de usu lescharum apud Spartanos ceterosque Graecos frequentissimo v. eundem ibid. et Thorlacium Opusc. 1, p. 27. » *E M.*

2.

Athen. 6, p. 267, E : οἱ δὲ τῆς ἀρχαίας κομωδίας ποιηταὶ περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου διαλεγόμενοι, οἱ οὐκ ἦν τότε δοῦλον χρεῖα, ἐκτίθενται. Κρ. μὲν ἐν Πλ.

Οἷς δὲ βασιλεὺς Κρόνος ἦν τὸ παλαιόν,
ὅτε τοῖς ἄρτοις ἡστραγάλιον, μᾶζαι δ' ἐν
ταῖσι παλαιστραῖς
Λιγναῖκα κατεθέβληντο δρυπεπεῖς, βώλοις
τ' ἐκόμησαν.

Vulgo βώλοις τε κομῶσαι, quae mire exercuerunt viros doctos. Schweighauserus Hesychie glossam memorat, βωλία βωλῖς, μᾶζης εἶδος ἐν ταῖς θυσιαις, massulae rotundae sive globuli ex farina confecti. Si nos audis, praedicatur terrae fertilitas, quam fuisse dicebant aeo Saturni sive aureo. Ovidius Met. 1, 99 seqq. (ταυτολόγοις et praepostere immisissis verbis ipsa quoque immunitas rastroque intacta, nec ullis Sauciae vomeribus, per se dabat omnia tellus, vel recisis, vel potius repositis post 108, loco languidiorum et spuriorum, si quid sentio, etiam fruges tellus inarata ferebat, Nec renovatus ager gravidis caneat aristas).

Sine militis usu

mollia securae peragebant otia gentes,
contentique cibis nullo cogente creatis
arbutos foetus montanaque fraga legebant.

Et Graecorum ante omnes Hesiodus de hominibus tunc natis, Op. et D. 115 :

et in leschis botuli paxillis
pendent, senum dentibus carpenti.

2.

Quibus sane rex Saturnus fuit antiquitus, [laestris quando panibus astragalizabant, mazaque in pa-

FRAGMENTA COMOEDIAE VETERIS.

τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων,
θνήσκον δ' ὡς ὑπνῶ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
τοῖσιν ἐγν' καρπὸν δ' ἔφερς ζείθωρος ἄρουρα
αὐτομάτη πολλὸν τε καὶ ἄφθονον.

Βώλοις, *glebis*, agris; ἐκόμησαν, i. e. μέγα ἐφρόνου, ἐσεμνύοντο. Herodotus 5, 71 : οὗτος ἐπὶ τυραννίδι ἐκόμησε, etc.

3.

Idem 7, p. 303, D : διίστησιν αὐτὰς (τὰς θυννίδας) τῶν θύνων καὶ Ἐπίχαμος ἐν Μούσαις. Κρ. δ' ἐν Πλ. « Ἐγὼ γὰρ εἰμι* θυννίς, ἡ μελαινίς, ἡ καὶ θύννος, ὀρφῶς, γλαῦκος, ἐγγελευς, κύων. » Postrema iterum apponit p. 299, B. Vereor ut haec sit Cratini manus : adeo θυννίς friget iuxta θύννος, quos pisces ita distinguit historicus, non poeta. Similia permiscuerit vel ipse Athenæus, vel ejus aliquis librarius, quum Cratinus dixisset ἐγὼ γὰρ εἰμι* ἰχθύς τις, ἡ μελ. etc. « De thynno et thynnide v. Schneider. ad Artedi Synonym. pisc. p. 53 seqq. Pro μελαινίς (sic enim libri, non μελαινίς *Both.*) Adamus μελάνουρος, Schweigh. μέλανδρος, neutrum cum aliqua veri specie. Fortasse nihil nisi accentus mutandus, ut μελαινάς, ἄδος, piscis nomen fuerit, praeterea ignotum, ut aliorum quoque nonnullorum piscium, a colore appellati. » *E M.* Prætulī μελαινίς. Xenocrates cap. 26 : πελωρίδες ἡ μελαινίδες κάλλιστα αἱ ἐμπερεῖς ὀστρεῖς, etc. V. Schneider. ad Aristot. H. N. 4, 4, vol. 2, p. 374 ad 78.

4.

Idem 3, p. 94, E : σιαγόνος δὲ (μνημονεύει) Κρ. Πλ.

Περὶ σιαγόνος βοείας μαχόμενος.

5.

Schol. Lysistr. 1243, Διποδιάξω : τοῖς δύο ποσὶ χρεύσω. εἶδος ὀρχήσεως ἡ διποδία, ἧς μέμνηται καὶ Κρ. ἐν Πλ.

Ἄρξει γὰρ αὐτὸς διποδίας (καλὸς) καλῶς.

Libri Ἄρξη γ. αὐτοὺς διποδία καλῶς, quae correxit Runkel.; nos inseruimus καλὸς, quum καλῆς placuisset Meinekio. Aristoph. Acharn. 253 : Ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλῆ καλῶς Οἴσεις; et Eccles. 730, etc.

Aegineticae projiciebantur tenerae, glebisque gloria-
pendent, senum dentibus carpenti.

4.

[bantur.

De maxilla bovina pugnans.

5.

Incipiet enim ipse dipodiam (venustus) venustam.

3

6.

Stobæus Flor. 103, 11. Kr. ἐν Πλ.

Αὐτόματα τοῖσι θεῶς ἀνίει τὰγαθά.

Verba prologi, ut opinor, de felicitate hominum sub regno Saturni. Ad prologum etiam fragm. 8 et 9 pertinere existimes, 7 autem ad carmen chori. Dobræus Αὐτόματα δ' αὐτοῖς. Aristophanes Ran. 1462 : ἐνθὲνδ' ἀνίει (i. e. interprete scholiasta ἀνάπεμπε) τὰγαθά. Arsenius Viol. p. 84, Αὐτομάτως ὁ θεὸς ἀνίει τὰγαθά : ἐπὶ τῶν ἀπραγμόνως εὐδαίμονόντων et Diogen. 3, 15.

7.

Priscianus 18, p. 1169, 13 (p. 181 ed. Krehl). « Illi (i. e. Græci) βαρύνονται τούτου, καὶ ὑπὸ τούτου, καὶ τοῦτο nos *gravor hanc rem et hanc*. Σοφοκλῆς [ἐν] Φιλοκλήτῃ τῶ ἐν Τροίᾳ Ὀσμῆς μου ὅπως μὴ βαρυνθῆσθε... μου ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῆς ὀσμῆς. (Sic Monacensis codex, quem secutus, quum ederem Tragicæ fragmenta a. 1846, scribendum existimavi Ὀσμῆς ὅπως μὴ μὴ βαρυνθῆσθε μου, nunc autem, μ et π litterarum similitudinem in Mss. reputans, malim Ὀ. ὅπως μου μὴ β. που.) Kr. ἐν Πλ.

Μὴ ξυντυχία βαρύνομενοι.

Hoc quidem edidit Mein., quamvis constructionis τοῦ βαρύνεσθαι cum dativo mentionem non fecerit Priscianus. Igitur verisimilius Krehl. ξυντυχίαν, sed quo jure scripserit Κρατῖνος Χείρσι, Μὴ ξυντυχίαν β., merito miratur Mein.

8.

Suidas : Ἀνανεοῦσθαι (renovari), ὡς ἡμεῖς. Θουκυδίδης ε' (18) καὶ Πλούταρχος Κρατῖνος. Duo codd. Paris. Πλούτ. Κρατῖνω. Recte Valek. Diatr. p. 214 et Pierson. ad Mær. p. 17, καὶ Πλούτοις Κρατῖνος.

9.

Pollux 2, 61 : Κρατῖνος δ' ἐν Πλούτῳ (sic) καὶ ἀναπηρίαν (mutilationem). Suidas autem Ἀναπηρίαν : οὕτως Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, quæ Brunck. retulit ad Pluti versum 115, ubi hodie legitur ὀφθαλμίας. « Fortasse recte (ut Aristoph. priore editione fabulæ dixerit ἀναπηρίας. Both.); neque improbabile est Pollucem suo ipsius errore Cratinum nominasse pro Aristophane : cf. Dobræum. » Mein. Equidem ἐπέγω.

6.

Spontanea his deus largitur bona.

PYLÆA.

Novit Pylæicus hæc conventus et Tettigias.

Probabilissima conjectura ad hanc fabulam Mein. refert fragm. incertum 18, quod vide.

XIX. ΠΥΛÆΑ.

Argumentum hujus comædiæ vel ad conventum Amphictyonum, vel ad mercatum Pylæicum (v. Behr. ad Herodot. 7, 213), vel potius ad utrumque pertinuerit. De mercatu testis est Zenobius 5, 36 :

Οἷδεν Πυλαία ταῦτα καὶ Τεττιγίας

(versus nescio cuius) : ὁ Τεττιγίας (sic utrobique, quod nihili nomen emendavit Mein., adhiberi iubens Müller. Dor. 2, p. 399, 4) ἀνδραποδιστῆς ἦν, ἐπόλει δ' ἐν τῇ Πυλαίᾳ τὰ ἀλλότρια.

1.

Schol. Platonis Bekker. p. 373 : Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν (?) ἐπὶ δαίτας ἴσαν (hexam. heroi-cus) ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρησθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ, ὅς, ὅτε εἰσιτῶντο τῷ Κήϊκι ξένοι, ἐπέστη. Κρατῖνος δὲ ἐν Πυλαίᾳ μεταλλάξας αὐτὴν γράφει οὕτως :

Οἷδ' αἰθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς
λόγος, αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἰέναι
κομφῶν ἐπὶ δαίτα θεατῶν.

Ὁ παλαιὸς λόγος, quo primus videatur usus Hesiodus in Nuptiis Ceyceis, de quo Ovidius Met. 11, schol. ad Aristophanis Av. 250, etc. Zenobius 2, 19, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἴενται : οὕτως Ἡσίοδος ἐγράφετο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήϊκος τοῦ Τραχινίου, καὶ οὕτως εἰπόντος. Male libri οὕτως Ἡράκλειτος. Schneidewinus apud Bergk. Commentt. p. 440 : « Nosti carmen Hesiodicum Γάμων Κήϊκος, ex quo profluit sententia illa a Bacchylide repetita in eadem occasione : hinc vel in proverbium abiit. Apud Zenobium Ἡσίοδος scribo : Ἡράκλειτος sequenti Ἡρακλέους originem debet. Hesiodi nomen quoties corruptum sit, notissimum. » De carmine isto Athenæus 2, p. 49, B : ὅτι Ἡσίοδος ἐν Κήϊκος γάμῳ (κὰν γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἔπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαία εἶναι) τρῖποδας τὰς τραπέζας φησί. Cf. Pollux 6, 83.

2.

Suidas, Ἀμύναντο : ἀμύνανεν. Kr. Πυλαίος (sic) « Αὐτοῦς ἐπαίδευσεν ἔθρεψέ τε δημοσίοις χρήμασιν

1.

Nos itidem illi (sumus), secundum vetus dictum, qui, ut viri probi, sponte veniant ad elegantium epulas spectatorum.

εἰς ἕβην, ἵνα οἱ ποτε λαγὼν ἀμύναντο. Quæ ita in dactylicos numeros digessit Mein. :

Αὐτοῦς ἐπαίδευσεν ἔθρεψέ τε δημοσίοισιν
χρήμασιν εἰς ἕβην, ἵνα οἱ ποτε
λαγὼν ἀμύναντ'.

Alii choriambicos numeros præulerunt. Cod. A ἀμύναντο, ceteri ἀμύναιο. a Sophocles El. 14 : καξέ-θρεψάμην τοσόνδ' ἐς ἕβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου. Dicuntur hæc de potenti aliquo viro, qui nescio quos pecunia publica, quam mala fraude interverterat, alendos curaverit, ut viri facti capitis periculum ipsi depellerent. » Mein.

3.

Idem et Photius, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν : παροιμία. Πλάτων Γοργία (p. 499, C) « Καὶ, ὡς εἴκεν, ἀνάγκη μοι, κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον, τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν. » Kr. Πυλαίᾳ :

Ἄνδρας σοφοῦς χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα καλῶς
εἰς δύνανται τίθεσθαι.

Πρᾶγμα, quod metro congruit, Phot. p. 595, 14, pro πρᾶγμ' ὡς Suida.

4.

Schol. Plat. Bekker. p. 320 : τρόπα δ' ἐστὶν ἡ εἰς βόθρον ἐκ διαστήματος βολή. Kr. ἐν Π.

Ἡ Διονυσίοις ἀκύλοις παίζουσ', ἀναμένει
τρόπα.

Vulgo ἀνέμενοι. Immo ἀναμένει, *manet*, expectat (lusores vel spectatores). Iiad. 15, 363 : Ἄλλὰ καὶ ὡς ἀνέμενε. Æschylus Eum. 230 : ἀναμενῶ τέλος δίκης. Versus asynart. τρίκωλος, anapesto dimetro duobus dochmiis inserto, cui generi similes invenias apud Comicum, Æschylum, Sophoclem. De hoc ludo, quem etiam ἐς βόθρον vocant (v. Seriph. fr. 7), Pollux 7, 103 : ἡ δὲ τρόπα παιδιὰ γίνεσθαι μὲν ὡς τὸ πολλὸν δι' ἀστραγάλων, οὐς ἀφιέμενοι στοχάζονται βόθρου τινὸς, εἰς κύποδοχὴν τῆς τοιαύτης βέβηως ἐξέπιθηδες πεποιημένου. πολλάκις δὲ καὶ ἀκύλοις καὶ βαλάνοις (castaneis : v. Odys. 10, 242) ἀντὶ τῶν ἀστραγάλων οἱ βίπτοντες ἐγρῶντο. Photius p. 606, 8, τρόπα : διὰ ἀστραγάλων παιδιὰ. Martialis 4, 14 : *Et ludit tropa nequiore talo*. Ceterum Meinekius iambicos prætulit :

2.

Illos educavit nutritque
publico sumptu ad pubertatem usque,
ut depellerent sibi aliquando perniciem.

3.

Viros sapientes decet rem præsentem bene pro viri-
[bus administrare.

Εἰ (s. Οἱ) Διονυσίοις
ἀκύλοις αἰεὶ παίζουσ' ἀνειμένοι τρόπα.

5.

Schol. Aristoph. Pac. 733 : Kr. δὲ ἐν τῇ Πυλαίᾳ δηλοῖ, ὅτι ἔξ ἐστὶ ζυγὰ τοῦ χοροῦ. « Comicum chorum dicit. V. Polluc. 4, 109. » M.

6.

Idem Av. 121, εὐέρον : οἶον μαλακὴν, ὥσπερ σισύραν εὐέριον. Πλάτων... Kr. Π.

Γλῶσσαν εὐέρων βοτῶν.

λέγει δὲ περὶ τῶν προβάτων. Suidas h. v. habet εὐέραν.

7.

Idem Av. 766 : οὐδὲν σαφὲς ἔχομεν εἰπεῖν, τίς ὁ Πισίου, οὔτε περὶ τῆς προδοσίας : ὅτι δὲ τῶν λίαν πονηρῶν ἐστὶ, δηλοῖ Kr. ἐν Χείρσι, Πυλαίαις (sic), Ὡραῖς. εἴη δ' ἂν τι συμπεπραχὸς τοῖς Ἐρμολοπίδαϊς ὁ Πισίου.

8.

Maximus in Dionysium Areopag. Epist. 8, vol. 2, p. 318 : Προτέλεια ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τὰς τῶν γάμων μετὰ τῶν θυσῶν εὐχάς. τὸν γὰρ γάμον τέλος ἐκάλουν, ὡς τελειοῦντα πρὸς τὸν βίον τὸν ἀνθρώπου. καὶ τοῦτο ἐκ πολλῶν κοιμωδίας ποιητῶν δεικνύναι δυνατόν... ἔλεγον δὲ προτελεῖσθαι καὶ τὸ προμυεῖσθαι καὶ προκαθαίρεσθαι εἰς ἐτοιμασίαν μυστηρίων, ὡς Kr. δηλοῖ (libri δηλαδὴ) ἐν Πυλαίᾳ δράματι. Recte Mein. προτέλεια pro προτελείας, τελειοῦντα pro τελειοῦν τά. Fort. δηλοῖ δὴ.

9.

Schol. Plat. Bekker. p. 393 : παροιμία « αὐτὸ δὲ εἰς » ἐπὶ τῶν ἀπιστούντων τι μὴ γίνεσθαι μέμνηται δ' αὐτῆς Kr. ἐν Π.

10.

Antiatticista p. 105, 23, κορωνιδεύς : ὁ τῆς κορώνης νεοσσός. Kr. Π.

11.

Hesych. Γοργῶπις : Kr. ἐν Π. λίμνην φατὶν ἐν Κορίνθῳ, εἰληφέναι δὲ τὸννομα διὰ τὸ Γοργὴν ἐμπεσεῖν εἰς αὐτήν. « Frustra corrigunt Γοργῶν vel Γοργόνα : neque enim a Gorgone, sed a Gorge, Megareî filia, Corinthi uxore, nomen duxisse ferebant lacum

4.

Quem Bacchanalibus exercent glandibus, expectat
[(vos) tropa ludus.

6.

Linguam bene pellitorum pecorum.

9.

Res ipsa ostendet.

3.

illum, prius appellatum Eschatiotis. Etym. M. p. 384, 38, Ἐσχατιώτις : λίμνη κειμένη μετὰ τὸν Ἴσθμόν... ὕστερον δὲ Γοργώπις ἐκλήθη ἀπὸ Γόργης, τῆς Μεγαρέως θυγατρὸς, γυναικὸς Κορίνθου, ἥτις, ἀκούσασα τὸν τῶν παιδῶν φόνον, περιελθὴς γενομένη ἐρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν λίμνην. Æschylus Ag. 314. » E M. Cf. Ernesti Curtii disput. inscripta *Die Persea* (τὸ Πείραιον) von Corinth und die Eschatiotis, in Museo Rhen. a. 1845, vol. 2.

12.

Photius Lex. p. 56, 10, Ζωπύρου τάλαντα : Κρ. ἐν Π. τοῦτόν φησι Θεόπομπος ἐν τῇ ὁγδόῃ τῶν περὶ Φίλιππον, Πέρσην ὄντα, ὑπὸ φιλοτιμίας χαρίζομενον βασιλεῖ μαστιγῶσαι ἑαυτὸν, καὶ τῆς βίβδος καὶ τῶν ὄτων ἀποστερήσαντα εἰσελθεῖν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πιστευθέντα διὰ ταύτην τὴν κακοῦχίαν καταλαβεῖν τὴν πόλιν (conf. Herodot. 3, 153, al.)· ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε τάλαντα καὶ ζυγὰ, οἷονεῖ ἔργα καὶ πράξεις. Tautologum τάλαντα καὶ ζυγὰ grammaticus simili explicare videtur ἔργα καὶ πράξεις. Addit Mein. : « Idem proverbium ex Cratini Pylea habet Hesychius s. v. Ζωπύρου τάλαντα, et tacito Cratini nomine Suidas et Zenobius 4, 9. Sed vim proverbii non perspicio. » Eam aperire videtur Macarius a Leutschio memoratus Paræmiogr. p. 87 : ἐπὶ τῶν φορτικῶν τινα διὰ πλοῦτον ὑπομεινάντων, de iis qui tetra et scelestia sustinent propter divitias et opes. In alia prorsus abit Bernhardus ad Suidam p. 739 : « Zopyri talenta Comicus, qui magnificentum nomen captaret, talenta dixit Babylonica; quorum quum singula 72 minis Atticis æquiparantur, additis etiam καὶ ζυγὰ facile movit imaginem thesauri numeris et pondere affluentissimi. Verum hanc ipsam acervi figuram rettulit ad veram et certam possessionem honorum solidorum, cui contraria vanitas verborum perstringeretur et inanis opum simulatio : hoc est ut res verbis opponerentur. Nam οἷονεῖ apparet explicantis esse, non comparantis formulas. » Cogitabam de Ζωπύρου τάλαντα, calamitates.

XX. ΠΥΤΙΝΗ.

De hac comœdia conf. dicta in prolegomenis de Cratino.

1.

Schol. Aristophanis Eq. 399 : τὴν Κωμωδίαν ἐπλάσατο αὐτοῦ εἶναι γυναῖκα, καὶ ἀφίστασθαι τοῦ συν-

PYTINE.

1.

At convertere me volebam ad quæstionem, an ille, collato ad aliam mulierem animo, mihi maledicat apud illam; sed

οικεσίου τοῦ σὺν αὐτῷ θέλειν, καὶ κακώσεως αὐτῷ δίκην λαγγάνειν· φίλους δὲ περιτυχόντας τοῦ Κρατίνου δεῖσθαι μηδὲν προπετὲς ποιῆσαι, καὶ τῆς ἔχθρας ἀνερωτῶν τὴν αἰτίαν· τὴν δὲ μέμπεσθαι αὐτῷ, ὅτι μὴ κωμωδοῖη μηκέτι, σχολάζοι δὲ τῇ Μέθῃ. οὐδὲν δὲ χεῖρον πολυμαθίας ἐνεκεν αὐτὰ τὰ ἐπιτήδεια τῶν ἰάμβων ἐκλέξαντα θείναι ταῦτα·

Ἄλλ' ἐπανατρέψαι βουλόμην εἰς τὸν λόγον, πότερον ἐκεῖνος, πρὸς ἑτέραν γυναῖκα ἔχων τὸν νοῦν, κακῶς εἶποι τι πρὸς ἑτέραν ἐμ' ἄλλ' ἅμα μὲν τὸ γῆρας, ἅμα δὲ μοι μέθης δοκεῖ οὐδὲν πότου τ' αὐτῷ γε πρότερον.

Libri ἐπανατρέψαι, emendavit Bentlejus; tum βούλομαι hiante versu. Cod. Flor. βουλόμενος. Fritzschius βούλου' εἰς τὸν νῦν λόγον. V. 2 libri πρότερον, omissum in Venet. V. 3 sqq. libri κακῶς εἶποι πρὸς ἑτέραν ἄλλ' ἅμα μ. τὸ γ., ἅ. δὲ μοι δοκεῖ οὐδέποτε αὐτοῦ πρότερον, quæ vide an probabiliter expederim. Fritzschius ἅμα μέθῃ δὲ μοι δοκεῖ, etc., a quo accepimus τὸ μέθης, significatum illud in scholio, cui verbo similia utrinque videtur officisse. « Comœdiam ingeniosus poeta uxorem suam esse finxerat, sed divortium cum marito facturam et κακώσεως litem ei intenturam : quo cognito, qui forte aderant, Cratini familiares obsecrant mulierem, ut ne quid temere faciat, et, quæ sit tantæ inimicitiae causa, quærunt. Tum illa gravissime queritur de Cratino, quod se contemptui habeat totumque sese temulentiae tradiderit, etc... τῇ Μέθῃ (v. schol.) : sic enim scribendum pro ὅτι μὴ κωμωδοῖ ἢ μηκέτι σχολ. τῇ μέθῃ. Cf. Suid. s. v. Κώδιον. Ex oratione Comœdiæ, qua criminabatur maritum fictum, velut in iudicio (v. Clemens Alex. Strom. 6, p. 265 Sylb.) hoc fr. et 2 petita. Audita oratione Comœdiæ amicos consilia de optime curando isto Cratini vitio iniisse colligas e fragm. ap. Athen. 11, p. 494, C, quibus omnibus sic ille respondisse videtur, ut nihil egregii proferre posse diceret poetam, nisi vino incaluisset : v. fr. 6. » E Mein.

2.

Porphyrus apud scholiasten Hom. Odys. Θ, 186, de ἦ et ἦν disserens : τῶν δὲ Ἀττικῶν ἐστὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πυτίνῃ,

Γυνὴ δ' ἐκεῖνου πρότερον ἦ, νῦν δ' οὐκέτι.

Sic item scholia veneta ad Iliad. E, 533, pariter ἦν

partim ob senectutem (suppl. talis est), partim temulentia, opinor, potuque nihil videtur illi esse antiquius.

2.

Uxor illius antea ful, nunc non amplius.

scripto contra Porphyrii mentem, de quo admouit Buttmannus : nimirum v adhæsit ex vñ vicino.

3.

Athen. 1, p. 29, D : Μενδαίου δὲ (μνημονεύει) Κρ.

Νῦν δ', ἣν ἴδῃ Μενδαῖον ἠβῶντ' ἀρτίως

οἰνίσκον, ἔπεται, κάκλουθεῖ, καὶ λέγει

« Οἶμα', ὡς ἀπαλὸς καὶ λευκός! ἀρ' οἴσει τρία; »

Pytinæ hæc attribuerunt Runkel. et Fritzschi., e Comœdiæ accusatrici oratione versus de promptos suspicati, adstipulante Mein., qui annotavit, Cratinum loqui de isto vino tanquam de puero delicato, conjunctis verbis ἀπαλός et λευκός, ut apud Aristophanem Av. 699, Pollucem 4, 136, alios. De Mende, Eretriensium colonia in Pallene, Herodotus 7, 123, Thucydides 4, 121, etc. Τρία (intell. μέρη) φέρειν, tres partes ferre, dicebatur vinum adeo forte, ut ei tres partes aquæ admisceri possent. « Hesych. (fortasse ex hoc loco) Ἄρ' οἴσει τρία; ἐπὶ οἴνου ἐλέγετο, ἐπεὶ τὸ πάλαι ἐκινῶντο τρία ὕδατος λαμβάνων, τὸ δὲ τέταρτον (intell. μέρος) οἴνου. Pollux 6, 18 : ἐπήνουν δὲ οἶνον τρία φέροντα. In quo agnoscas temperantiam Græcorum, mero fere abstinentium. Aristoph. Eq. 1188 :

Ἦς ἡδύς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς!

4.

Clemens Alex. Strom. 6, p. 265 Sylb. : Κρατίνου ἐν Π. εἰπόντος

Τὴν μὲν παρασκευὴν ἴσως γιγνώσκετε,

Ἄνδοκίδης δὲ ῥήτωρ (Orat. de Mysteriis) λέγει· « Τὴν μὲν παρασκευὴν, ὧ ἄνδρες δικασταί, καὶ τὴν προθυμίαν τῶν ἐθροῦν τῶν ἐμῶν σχεδόν τι πάντες εἰσέθετε. » Simili initio Lysias Oratione contra Niciam : Τὴν μὲν παρασκευὴν καὶ τὴν προθυμίαν τῶν ἀντιδικῶν ὁρᾶτε· Ἐσχινης Or. in Ctesiphontem : Τὴν μὲν παρασκευὴν ὁρᾶτε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, alique, quorum verba ibidem apposuit Clemens. « Cratini hæc esse criminibus personatæ uxoris responsuri, recte statuit Fritzschi. p. 267. » E M.

5.

Athen. 10, p. 426, B : καὶ Κρ. ἐν Π.

Τὸν δ' ἴσον ἴσῳ φέροντ' ἐγὼ δὲ κτήκομαι.

3.

Nunc, ubi vidit Mendæum nuper adultum villum, sequitur et comitatur, dicens : [(partes)?

« Ah, quam tenerum et candidum! feretne tres

4.

Apparatum fortasse nostis.

5.

Parque (vinum) parem (aquam) ferens adspiciens sane

[tabesco.

6.

Ἵδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν.

Servavit hunc versum Nicænetus epigrammatarium apud Athen. 2, p. 39, C :

Οἶνός τοι χαριέντι πέλει ταχὺς ἵππος αἰδοῦ·

« Ἵδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν. »

Ταῦτ' ἔλεγεν, Διόνουσε, καὶ ἔπνεεν οὐχ ἑνὸς ἀσκού Κρατίνος, ἀλλὰ παντὸς ὠδωδὸς πίθου.

« Similiter nescio quis versu scazonte apud Diog. Laert. 7, 39 :

Οὐκ ἐστὶ διθύραμβος, ἦν ὕδωρ πίνῃ.

Horatius Epist. 1, 19 :

Prisco si credis, Mæcenas docte, Cratino, nulla placere diu necvivere carmina possunt, quæ scribuntur aquæ potoribus.

Atque ut, vera esse quæ dixerat, Cr. illustri exemplo demonstraret, videtur in scena præsentibus amicis carmen aliquod fudisse, cuius divinitatem admiratus unus eorum (nec tamen prorsus serio, sed cum ironia. Both) exclamaverit ea quæ proximo fragmento leguntur. (Inepte pro ipsius Cratini verbis habita a scholiaste. Both.) Cf. Fritzschi. Quæst. Aristoph. 1, p. 274, Bergk. Commentt. p. 204. » E M.

7.

Schol. Aristophanis ad Eq. 523 : δοκεῖ δὲ μοι Ἀριστοφάνης ἀφ' ὧν εἶπε Κρ. περὶ αὐτοῦ μεγαληγορῶν (minime : v. ann. ad fr. 6) ἀπὸ τούτων καὶ αὐτὸς τὴν τροπὴν εἰληφέναι. (Rapido torrenti Cratinum ibi comparat Aristoph.) ὁ γὰρ Κρ. οὕτω πως ἑαυτὸν ἐπήνεσεν ἐν τῇ Π.

Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τοῦ βέυματος! καναχοῦσι πηγαί! δωδεκάχρουνον τὸ στόμα, Ἰλισσὺς ἐν τῇ φάρυγι! τί ἂν εἴποιμί σοι; Εἰ μὴ γὰρ ἐπιθύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν.

6.

Aquam vero bibens nihil pariat ingeniosum.

7.

Rex Apollo, o verborum flumen!

strepunt rivi! duodecim fontibus eloquens

Ilissus inest gutturi! quid tibi dicam?

Nisi quis obturet illi os,

hæc omnia inundabit carminibus.

E scholiaste habet Suidas vv. Ἀφέλεια et Δωδεκάκρονον; 3 priores versusetiam Tzetzes Hist. 8, 184, et Exeg. Iliad. p. 12, pariter ille ac scholiastes errans in persona, quae hæc recitabat. Versu 1. libri Suidæ τοῦ βεῦματος, sed scholiorum τῶν βεμάτων, quod τῶν ἐπητῶν βεμάτων conjeceramus annot. ad Eq. I. I. (488). Apollonius soph. p. 279 ed. Toll., ἐπητῆ: λογίω, παρὰ τὰ ἐπη.... ἐπητῆ δ' ἀνδρὶ εἰκας (Odys. 18, 127). V. 2 schol. καναχῶσα. Tò addidit Porsonus. Ceterum impertine et taυτολογικῶς infertur στόμα. Malim καν. πηγά! δωδεκάκροννα στομύλος Ἰλ. ἐν τῇ φ., scil. ἐστὶ. Pro στομύλος exaratum per negligentiam στομύλος, idque in scriptura continua quum Iliis abripuisset simile ὕλος (στομυλοσιλισσος, στομιλισσος), mox abierit in στομ' et στόμα. Non dissimulandum tamen δωδεκάκρονον στόμα hinc transiisse ad Philostrat. V. Soph. p. 325, et Theophylact. Epist. 24. « Alludit his verbis (δω—νον στόμα) Cr. ad fontem Enneacronum, antiquitus dictum Callirrhoen, qui Pisistratidarum opera eximie ornatus fuit novem tubis aquas limpidas emittentibus. V. Meursius Ceram. cap. 14, Schneider. ad Vitruv. 8, 3, 6, et de situ fontis accurate exponentem Leake Topogr. of Athens p. 45 seqq. » E M. Pausan. Att. 14, 1: ἐς δὲ τὸ Ἀθήνησιν εἰσελθοῦσιν ὠδεῖον ἄλλα τε καὶ Διόνυσος κεῖται θέας ἄξιος· πλησίον δὲ ἐστὶ κρήνη, καλοῦσι δὲ αὐτὴν Ἐννεάκρονον, οὕτω κοσμηθεῖσαν ὑπὸ Πεισιστράτου· φρέατα (puteos) μὲν γὰρ καὶ διὰ πάσης τῆς πόλεως ἐστὶ, πηγὴ δὲ αὐτῆς μόνη. Inde Herodotus 6, 137, 4, φοιτῶν γὰρ αἰεὶ τὰς σφετέρους (Atheniensium) θυγατέρας τε καὶ τοὺς παῖδας ἐπ' ὕδωρ ἐπὶ τὴν Ἐννεάκρονον. Sed disertius Thuc. 5, 15, de aeropoli Athenarum agens: Ἰδρυται δὲ καὶ ἄλλα ἱερὰ ταύτῃ ἀρχαία, καὶ τῇ κρήνῃ τῇ νῦν μὲν, τῶν τυράννων οὕτω σκευασάντων, Ἐννεακρόνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ παλαι, φανερωῶν τῶν πηγῶν οὐσῶν, Καλλιρρόῃ ὀνομασμένη, ἐκείνη τε ἐγγὺς οὐσῆ τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο, καὶ νῦν ἐτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου πρός τε γαμικῶν καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι. De Ilisso fluvio, Musis sacro, et Hymetto monte, in quo oriebatur, v. Herodotus ejusque interpretes 6, 137; 7, 189, alique.

Athen. 11, p. 494, C: ἐστὶ δὲ (ὀξυδαφον) καὶ

8.

a. Quomodo quis illum, quomodo a potu, nimis potu, abstrahat?
b. Ego scio: confringam congiaria ejus vasa, eadesque fulminando disjiciam

ὄνομα ποτηρίου, ὃ μνημονεύει Κρ. μὲν ἐν Π. οὕτω·

— α. Πῶς τις αὐτὸν, πῶς τις ἄν ἀπὸ τοῦ πότου παύσειε, τοῦ λίαν πότου;
β. Ἐγὼ δὲ συντρίψω γὰρ αὐτοῦ τοὺς χοῶς, καὶ τοὺς καθίσκους συγκραυνώσω σποδῶν, καὶ τὰλλα πάντ' ἀγγεῖα τὰ περὶ τὸν πότον, κούδ' ὀξυδαφον οἰνηρὸν ἐτι κεκτῆσεται.

Versu 2 librorum ποτοῦ Casaub. correxit. Idem. v. 3 male χοῶς. Versum 6 servavit etiam Pollux 6, 23 et 10, 67. Confer fr. incert. 182. Verba e colloquio personarum Comædiæ (v. fragm. 1) cum amicis Cratini. Eorum unus vim suadet v. 3 et seqq., qui quidem in istis vasibus etiam ipsam πυτίνην, a qua fabula appellata est, h. e. lagenam plexam e vimine saligno vel corio et pice obductam (v. fr. 17) nominare poterat, ut qua inprimis usus esse poeta videatur. Ita tandem ille justa penitentia in gratiam cum uxore redit; quod significatur proximo fragmento.

9.

Priscian. 18, p. 203 ed. Krehl.: « Κρατίνος ἐν Π.

Ἄτὰρ ἐννοοῦμαι δῆτα τὰς μοχθηρίας τῆς ἡλιθιότητος τῆς ἐμῆς.

Similiter nos, Cogito quæ sunt difficultates stultitatis meæ. » V. 1 τῆς codd. V. 2 cod. Monac. TIC HEITNOC: unde Fritzsche τῆς ἐνότητος, Bergk τῆς σκαλιότητος.

« Vidimus Cratinum Comædiæ reconciliatum: sed abhinc quæ fuerit fabulæ forma et descriptio haud certo dispicias. Itaque reliqua fragmenta τῆς Πυτίνης, prout argumenti similitudine aliqua continentur, deinceps adscribam, facto initio ab iis, quæ e parabasi fabulæ desumpta sunt. » E M.

10.

Meinek. Hist. crit. Com. p. 54 annotavit, in tanta Comico Athenis æmulatione de principatu gratiaque populi non esse magnopere mirandam similitudinem, quæ Cratino cum Aristophane intercesserit. Hic igitur quum et alias, et maxime in Equitibus, acerbè vellicasset Cratinum, quamvis laudans ingenium viri, contra ille, insigni vegetæ senectutis invictique roboris documento, in Πυτίνῃ æmulum cum aliorum cri-

et cetera potus instrumenta, ut ne acetabulum quidem vinale amplius possideat.

9.

Sed reputo sane nequitiam stultitiamque meam.

minum insimulavit, tum accusavit, in fabulis scribendis Eupolidis cum scriinia compilasse. Schol. Aristophanis ad Eq. 528: ταῦτα (intell. Aristophanis convicia) ἀκούσας ὁ Κρ. ἔγραψε τὴν Πυτίνην, δεικνύς ὅτι οὐκ ἐλήρησεν ἐν οἷς κακῶς λέγει τὸν Ἀριστοφάνην ὡς τὰ Εὐπολίδος λέγοντα.

11.

Idem schol. ad Pac. 602: πρὸς ταῦτα καὶ Κρ. ἐν Π. πεποίηκεν

Ὁ λιπερνῆτες πολῖται, τὰμὰ δὲ ξυνίετε!

ἔστι δὲ πρὸς τὰ Ἀρχιλόχου (fragm. 63 Gaistord.).

Ὁ λιπερνῆτες πολῖται, τὰμὰ δὲ ξυνίετε βήματα.

Schol. Ὁ σοφώτατοι. Alterum Ὁ λιπερνῆτες ex Diodoro sumptum, qui eo versu utitur 12, 40. « Cratini locum respicere videtur Photius p. 225, 24, Λιπερνῆτες: ἦτοι λιποπόλεις ἢ πένητες, τὸ δὲ ὄνομα καὶ παρὰ τοῖς κομικοῖς, ὅταν παρωδῶσι τοὺς Ἰωνας: ubi nescio an unum Archilochum dixerit τοὺς Ἰωνας. Ceterum rectius fortasse scribitur λιπερνῆτες. Hesychius quoque Λιπερνῆς: ὁ ἐκ πλουσίου πένης· sed Etym. M. Λιπερνῆτις θηλυκόν· τὸ ἀρσενικὸν λιπερνῆτης. σημαίνει τὸν ἐνδεῆ καὶ πτωχὸν παρὰ τὸ λείπεσθαι ἐρνεῶν, ὅ ἐστι φυτῶν. ἢ λιπερνῆτας (leg. ἀλιπερνῆτας. Etym. Gud. ἀλιπερνῆτες. Both.) φησὶν Ἀριστοφάνους τοὺς ἀλιεῖς καὶ θαλασσίους, ἀπὸ τοῦ τῆς ἀλῆς διαπιπράσκειν (per mare navigantes mercari) καὶ ζῆν, duc. » M. qui etiam Cratineis probabiliter addit βήματ'.

12.

Pollux 10, 184: μάλιστα δ' ἐχρῶντο τῷ πλείγματι τοῦτω (κάννας dicit) ἐς τὰ περιφράγματα, ὡς ἐν τῇ Π. ὁ Κρ. περὶ τῶν τριήρων λέγει

Οὐ δύνανται πάντα ποιοῦσαι νεωσοίκων λα-

οῦδὲ κάννης. [χρῶν,

Libri frequente lapsu ἐν τῇ Πυτίνῃ, ut πίτυνον Athen. 7, p. 304, E, in Numenii versu, qui sic scribendus est

χάννας τ' ἐγγελεύς τε, καὶ ἐννουχὴν πύτινον.

« Neque enim dubitandum videtur quin piscis ille a lagenæ similitudine πύτινος appellatus sit. Intelligitur autem ex hoc Numenii loco, penultimam nominis πυτίνης produci. (Aristophanes Av. 798, ὡς Διῦτρέφης γε πυτινὰ ἄ μόνον ἔχων πετρά. Both.) Verborum e parabasi ductorum hanc sen-

11.

O inopes cives, in mea animum intendite!

13.

Nugaris, depinge illum

tentiam esse vidit Fritsch. Quæstt. Aristoph. 1, p. 294, triremes, quum vehementer cupiant patriam revisere, non posse tamen in navalia aut storeas redire. » E M.

13.

Schol. Aristophanis ad Nub. 354, de Clisthene: οὗτος δὲ ἐπὶ κιναιδίᾳ διαβάλλεται. (Sequuntur ab alio adscripta.) τοῦτον δὲ ὡς γυναικίζόμενον οὐκ Ἀριστοφάνης διαβάλλει μόνον, ἀλλὰ καὶ Κρ. ἐν Π. λέγων οὕτως:

Ἀηρεῖς ἔχων· γράφ' αὐτὸν

ἐν ἐπεισοδίῳ· γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυ-

βέων [ξέων

Cratini v. 1 sic Suidæ cod. A; ceteri αὐτός. V. x fort. delendum ἐν, Simili menda Iphig. Aulid. 692 vulgo ἐν αἰθέρι, sed in bonis codicibus legitur αἰθέρι. V. 3 librorum ἐν τῇ τοῦ κ. α. correxit Benti. Suidas quoque Κλεισθένης ἀκατάετος: οὗτος ἐπὶ κιναιδίᾳ διεβέβητο καὶ ἐγυναικίετο. καὶ Κρ. Ἀηρεῖς ἔχων... κυβέων. Postrema ibi desunt. « Monetur Cr., ut Clisthenem in episodio describendum spectatorum risui exponat. Cave autem ἐπεισόδιον hic eo sensu accipiam, quo quidquid inter duo chori cantica interjectum est, significat: is enim vocabuli usus nonnisi ad tragedias pertinet, falsusque haud dubie est Anonymus de Com. p. 22, etiam in comædiæ partibus ἐπεισόδιον τὸ μεταξὺ δύο χορικῶν μελῶν commemorans. Revera ibi ἐπ., ἐπίγραμμα quoque appellatum a Plutarcho Commun. notit. p. 1065, D, fuit quoddam exodium, non alio nisi risus captandi consilio additum fabulæ, neque necessario vinculo cum ea conjunctum. Grammaticus Bekk. Anecd. p. 253, 19: ἐπεισόδιον κυρίως μὲν τὸ ἐν τῇ κομωδίᾳ ἐπιπερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν ἐξ ὧ τῆς ὑποθέσεως (quo spectat Metagenes Φιλοδύτου fragmento 1, verbis κατ' ἐπεισόδιον μεταβάλλω τὸν λόγον), καταχρηστικῶς δὲ ἀπλῶς τὸ ἐξαγώνιον προῆγμα. » E M. Id hodie vocatur Intermede, Zwischenspiel. Κυβέων, intell. lucri causa, quum plus merere possit τῇ κιναιδίᾳ. Ceterum nuper G. Dindorfius locum ita refinxit:

Ἀηρεῖς ἔχων· γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυβέων ἐν τῇδε τῇ κάλλους ἀμυγῇ. Γράφ' αὐτὸν ἐν σποδείῳ.

episodio: ridiculus erit Clisthenes tesseri ludens hoc flore venustatis.

14.

Idem ad Pac. 675 : Ὑπέρβολος· ὅτι μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπέρβολος ἐπολιτεύσατο,.... λυγροπόλης, φαῦλος τοὺς τρόπους... καὶ Κρ. δὲ ἐν Π.

Ὑπέρβολον δ' ἀποσθέσας ἐν τοῖς λύγγοις γράψον.

Pertinent hęc eodem quo fragm. 13.

15.

Athen. 3, p. 94, F : χορῶν μέμνηται Ἐπίχαρος... Κρ. ἐν Π.

« ὧς λεπτὸς, » ἢ δ' ὅς, « ἔσθ' ὁ τῆς χορῆς τὸμος! »

Probabiliter Meinek. hoc fr., itemque 16, desumptum putat ex descriptione convivii, in quo Cr. cibis et vino largiter se ingurgitavit.

16.

Pollux 10, 70 : ἀμφορεῖς καὶ ἀμφορίσκους, καὶ κάδους καὶ καδίσκους... καὶ Κρ. δὲ ἐν Π.

Τοὺς μὲν ἐκ προχοιδίου, τοὺς δ' ἐκ καδίσκου.

Τοὺς μὲν, τοὺς δέ : intellig. ποτήρας. Meinek. : « Imitatus esse videtur Strattis apud Athen. 11, p. 473, C,

Ἐρμῆς, ὃν ἔλκουσ' οἱ μὲν ἐκ προχοιδίου, οἱ δ' ἐκ καδίσκου. »

Ἐρμῆς dictus, in honorem Mercurii haustus, calix ultimus convivarum.

17.

Schol. Soph. Ajac. 105, et Suidas, Δεσμώτης : καὶ αὐτὸς ὁ δεσμός, ὡς ὁ δεσμώτης Προμηθεὺς, καὶ ὁ δεσμῶν. Κρ. ἐν Π. ἐπὶ τῶν δεσμοφυλάκων.

Ὅφει γὰρ αὐτὴν ἐντὸς οὐ πολλοῦ χρόνου παρὰ τοῖσι δεσμώταισι καταπιπτομένην.

Ἐντὸς οὐ π. γρ. bene Mein. pro ἐκτός etc., plane ut Plato Alcib. 1 p. 106, C, Demosthenes C. Timocr. p. 720, 24 : ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν. Suidas πολλοῦ χρόνου, schol. πολλῶ χρόνῳ. Αὐτὴν, scil. τὴν πυτίνην, quae dramati nomen dedit. « Hesyeh. Πυτίνη : πλεκτὴ λάγνος οἴνου. ἔπλεκον δὲ ταύτας (merito hoc Mein. praeferebat vulgato ταῦτα) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ δεσμῶται, καὶ σπυρίδας, καὶ τὰ

14.

Hyperbolum vero exstinctum in lucernis depinge.

15.

Ille autem dixit : « Quam parvum est frustum botuli! »

16.

Alios quidem (calices) e vasculo,

ταῦτα. Quae ad ipsum Cratini locum pertinent. »

M. Scilicet lagenae et similia conficiebantur etiam a custodibus publici carceris, qualis conditionis homines otio abundare solent : neque enim deerant qui in hac arte sola versarentur, veluti Diitrephes apud Aristoph. Av. 79. « Καταπιπτομα : quum lagenae illae ex viminibus juncive plexae essent, consentaneum est, ne liquorem emitterent, extrinsecus pice vel bitumine obductas fuisse, ut alia quoque vasa, praesertim fictilia. Galenus 6 Epid. Hippocr., tit. 10, p. 497 Bas. : εὐρήσεις γοῦν τὰ μὲν (intell. τὰ κεράμια) ὑπὸ πίττης ἢ γύψου στεγνωθέντα μονιμώτερα γινόμενα, τὰ δ' ὑπὸ μόνου δέρματος ἤττον, etc. » E M. Igitur ejusmodi lagenam bonus vir Cratinus, et quidem pro violentia sua solito capaciorem, ut conjicias, fabricari sibi jusserit, quam mox accipiendam a δεσμώταις illis, alicui familiari se monstratum esse dicit. Minus verosimiliter Mein. : « Hęc aut (personatae) uxoris Cratini aut unius amicorum verba esse suspicor, brevi futurum dicentis, ut quae nunc ad usum inhabilis facta sit lagena (fragm. 8) obducto bitumine reconcinnetur. »

18.

Suidas v. Ἀράχινον, ubi vocis ἀράχινα exempla proponit :... Κρατίνος δὲ Π.

Ἀραχίνων μεστὴν ἔχει τὴν γαστέρα.

Φερεκράτης Τυραννίδι.

Ἀράχιν' ὡσπερ ταῖς σικυαῖσι ταῖς κεναῖς.

Νικοφῶν Ἀρροδίτης γοναῖς.

Ἀράχινόν τι φαίνεται ἔμπεφυκέναί.

Mein. manifesto errat; primum quum Ἄρ' his versiculis praefixit ad integrandos primos eorum pedes, quasi inusitata esset positio debilis, cujus non desunt exempla apud poetas; deinde, quum τὴν γαστέρα interpretatur cavum lagenae, quoniam scilicet κύλικας γαστριώδεας dixit Pherecrates Athen. 14, p. 481, F, et ventrem lagenae Juvenalis 12, 60. « Ac fuit etiam, » inquit, « vasculi genus γάστρα vel γαστρίον dictum, de quo Letronnius Comment. de nominibus vasorum graecorum p. 31. Valckenarius Diatr. p. 169 Cratini verum de esuriente intelligebat, admonens sacculi Catulliani araneorum pleni (i. e. vacui). » Sane verba Ἀραχίνων... γαστέρα vel ab uxore, vel ab aliquo

alios autem e cado.

17.

Videbis enim illam brevi apud captivos pice obductam.

18.

Araneorum plenum habes ventrem.

amico Cratini dicta sunt, mirante nimiam ejus edacitatem; cf. fr. 19.

19.

Herodianus De dict. solit. p. 38, 5 : διὸ μονήρες κατὰ τὸν τόνον φαμὲν εἶναι αὐτό (ὁστέον)· οὐκ ἄγνωσθ' ὁδὲ, ὡς καὶ ὁστοῦν λέγεται, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἐν Π.

Ἄλλ' οὐδὲ λάχων οὐδὲν οὐδ' ὁστοῦν ἔτι ὄρω.

Codex οὐδὲ οὐδ' ὁστ. ἔστι, quae correxit Dindorf.

20.

Etym. M. p. 267, 18 : καῦνος γὰρ λέγεται ὁ κλῆρος. Κρ. Π. « Ἀπὸ προτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσεις. » καὶ ἐγὼ, ὡς Καυνίων μάλιστα χρωμένων. Schol. Aristoph. Pac. 1801, διακκυνιάσαι : καὶ Κρ. Π. « Ἀπὸ προτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσεις. » Ἄλλως· ἀντὶ τοῦ κληρωθῆναι ὡς τῶν Καυνίων μάλιστα χρωμένων, ὡς καὶ σφινιάζειν καὶ χιάζειν. Depravata haec et disjecta, quae sic olim habuisse suspicor : Etym. M. Καῦνος... κλῆρος, Καυνίων μάλ. χρωμένων (h. e. eo sensu Cauniis maxime utentibus vocabulo καῦνος). Κρ. Π.

Ἐπὶ ποτέρῳ τὸν καῦνον ἀριθμήσεις καλῶς;

Ποτέρου in mentem venerat Meinekio non explicata sententia. Equidem hic agi puto Cratini divortium cum Comedia uxore, quae quaesiverit ex judice electo inter familiares, utri tunc parti, si bine an Cratino, recte adnumeraturus, i. e. adjudicaturus, sit possessionem bonorum adhuc communium. Importuna ista καὶ ἐγὼ, ὡς orta videntur hac successione mendorum καὶ ὡς, καὶ ἐγὼ ὡς. Similiter in scholio restituendum est καλῶς pro inepto ἄλλως. Praeterea scribamus jungendis διακκυνιάσαι : ἀντὶ τοῦ κληρ. ὡς τῶν Κ. μ. χρ. ... χιάζειν, in quibus bene Fritzsche. p. 294, χιάζειν pro βιάζειν. De Cauniis Herodotus 1, 172, Strabo 14, p. 964, A.

21.

Plutarchus Vit. dec. oratt. p. 833, A, de Antiphonte Rhamnusio : οἱ δὲ ὑπὸ τῶν Τριάκοντα ἀνηρῆσθαι αὐτὸν ἱστοροῦσιν, ὡς Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Ἀντιφῶντος θυγατρὸς λόγῳ· ἐγένετο γὰρ αὐτῷ θυγάτριον, οὗ Κάλλαισχος ἐπεδικάσατο. ὅτι δὲ ὑπὸ τῶν Τριάκοντα ἀπέθανεν, ἱστορεῖ καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ πεντεκαίδεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν. ἀλλ' οὗτός γε ἂν εἴη

19.

At neque olus ullum neque os amplius video.

ἕτερος, Λυσιδωνίδου πατὴρ, οὗ Κρ. ἐν Π. ὡς πονηροῦ μνημονεύει. « Ita haec scripsit Taylorus Lect. Lys. apud Reiskium 7, p. 273. Eundem Antiphontem, Lysidonidis filium, riserit Aristophanes Vesp. 1301. Antiphontem a Trigintaviris necatum commemorat etiam Xenophon Hell. 2, 3, 40; quem eundem esse ac notatum istum a Cratino Πυτίνῃ, tradit Plutarchus. » M.

22.

Schol. Platonis Bekker. p. 331, de Chærephonte : Εὐπόλις μὲν οὖν ἐν Πόλει διὰ τὴν χροίαν πύζινον αὐτὸν καλεῖ, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ὁρμισί (1296) νυκτερίδα· ἐν δὲ Τελεμησεύσιν (fragm. 15) ὡς συκοφάντην ἀποσκώπτει, (καὶ) Κρ. Π. ὡς αὐχμηρὸν καὶ πέννητα. Libri eis συκοφ. ἀπ. et eis αὐχμ., de quo mendo diximus ad Aeschylī Pers. 536, nec dubitamus quin etiam schol. ad Platonis Apol. Soer. p. 330, scripserit ἐπεὶ καὶ Ἀρχιππος Ἰχθύσις ὡς (pro eis) σκυτέα αὐτὸν σκώπτει. Etiam ἀποσκώπτειν non memini me legere apud scriptores, sed ἐπισκώπτειν cum alias, tum apud Xenophontem Cyropædia, Memorabilibus Soer., Convivio. Quare malim ἐπισκώπτει. Cf. fragm. 20.

23.

Idem schol. p. 332: Λύκων μέντοι πατὴρ ἦν Αὐτολύκου, Ἴων γένος, δῆμων Θεορίσιος, πέννης, ὡς Κρ. Π., Ἀριστοφάνης Σφήξιν (1301). Cf. etiam Lysistr. 265. De Lycone, postea Socratis accusatore, v. Schneider. praef. Xenoph. Anab. p. 32, et Mein. Hist. crit. Com. p. 117, qui ibidem etiam de Autolyco puero, corporis venustate claro, exposuit. Fortasse satius est, postrema horum ita scribi — ὡς Κρ. Πυτίνῃ. Ἀριστ. Σφήξιν. Neque enim Aristophanes quoque Lyconem dixit pauperem, immo potest ut verba Ἄρ. Σφ. adscripta sint superioribus ab alio quodam, qui hoc tantummodo significare vellet, etiam illic apud Comicum mentionem fieri Lyconis.

24.

Pollux 10, 58 : ὁ δὲ ἐνὸν τῇ πινακίδι (tabula ad scribendum, pugillari) κηρὸς, ἢ μάλθη, ἢ μάλθα. Ἡρόδοτος μὲν γὰρ κηρὸν εἶρηκε (7, 139), Κρ. δὲ ἐν τῇ Π. μάλθην ἔφη.

De aliis fragmentis, quae ad Pytinen pertinere videntur, v. Incert. 140, 157, 158.

20.

Utri bona rite adjudicabis?

XXI. ΣΑΤΥΡΟΙ.

Argumentum Equitum Aristophanis : ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ Στρατοκλέους ἀρχόντος δημοσίᾳ εἰς Ἀγναίαν δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους. πρῶτος ἐνίκα· δεύτερος Κρ. Σατύροις· τρίτος Ἀριστομένης Ὑλοφόροις. Itaque in scenam commissi sunt Satyri Olymp. 88, 4 (ab Urbe cond. 329, ante Chr. nat. 424).

XXII. ΣΕΡΙΦΙΟΙ.

De argumento huius fabulae quae dispici possunt, afferentur ad fragm. 1 et 5 et 12.

1.

Pollux 7, 69 : σύρον (sic) δὲ ἱμάτιον Κρατίνος φησι Σερίφιοις.

α. Ἐς Συρίαν δ' ἐνθένδ' ἀρικνεῖ μετέωρος ὑπ' αὔρας.

β. ἱμάτιον μοχθηρὸν, ὅταν βορρᾶς καταπνεύσῃ.

Polydectae, Seriphiorum regis (v. Herodot. 8, 46, Apollod. 2, 4), verba, Perseo contra Gorgonas profecturo itineris rationem monstrantis; et Persei responsum, quo ridicule nomen terrae detorquet in appellationem vestis, de qua Pollux 7, 61 : γλαίαν παχεῖαν, ἣν χειμάμυνα μὲν Ἀισχρῶς (fragm. incert. 114), Ὀμηρος δὲ (Odys. 14, 531) ἀλεξάνεμον κέκληκεν. ἦν δὲ συρία οἱ πολλοὶ, ταύτην αὐτόποκον ἱμάτιον οἱ κομικοί. Idem 10, 64 : καὶ που καὶ συρία, καὶ σύρα, ἢ ἀναπατος. Hesych. Συρία : παχεῖα γλαίνα. Meinek. Persei orationem continuatam sic interpretabatur : « Tu vero duram narras conditionem, quum mihi Syriam subeundam dicis : ea enim molestestis est vestis spirante Borea. Scilicet, » inquit, « συρία vestis, quae etiam σύρα et σισύρα, vel σίσυρα, dicebatur, crasso quidem filo erat contexta, sed rudis neque fullonis artem experta, ideoque venti spiraminibus pervia. » Pertinent huc etiam fragmenta 2, g 3.

2.

Stephanus Byzant. p. 308 : Δούλων πόλις (nallim Δουλόπολις : πόλις Δ., vel Δούλων πόλις Λιθύης, altero πόλις expruneto) : πόλις Λιθύης. Ἐκαταῖος ἐν Περιηγήσει, « Καὶ ἐὰν δούλος εἰς τὴν πόλιν λίθον προσ-

SERIPHII.

1.

a. In Syriam hinc devenies sublimis per auras.

b. Vestis misera flante aquilone.

2.

Deinde ad Sacas pervenies, et Sidonios, et Erembos,

ενέγκῃ, ἐλεύθερος γίγνεται, κὰν ξένος ᾗ. «... φασὶ δὲ καὶ κατὰ Κρήτην Δουλόπολιν εἶναι χιλιάνδρον. σημειωτέον δὲ ὅτι Κρ. ἐν Σερίφιοις πάλιν δούλων (pro Δουλόπολιν. Both.) φησὶν Ἀπολλωνίου φήσαντος· μὴ δεῖν τὰς παραθέσεις ἐναλλάσσειν (composita nomina, quale est Δουλόπολις, mutare disjungendo, velut Crat. dixit πάλιν δούλων pro Δουλόπολιν. Rarior vocabuli παράθεσις significatus, de quo silent lexicographi. Both.) δίχα ποιητικῆς ἀνάγκης (qua quidem necessitate Crat. dixit πάλιν δούλων), ὡς φησι Κρ.

Εἶτα Σάκας ἀρικνεῖ, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐρεμβούς, ἔς τε πάλιν δούλων, ἀνδρῶν νεοπλουτοπονηρῶν, αἰσχρῶν, Ἀνδροκλέων, διονυσιοκουροπυρώνων.

Versus 3 exstat apud Hesychium v. Διονυσιοκουροπυρώνων : Κρατίνος ἐν Σερίφιοις· Ἀἰσχρῶν Ἀνδροκλέων Διονυσιοκουρώνων. εἰσὶν οἱ φασὶν ἐν τῷ αὐτῷ πέντε κοιμηθεῖσθαι, Αἰσχρῶν, Ἀνδροκλέα, Διονύσιον, Κύρον, Πυρῶν (Musurus Πυρώνην) ἄμαρτάνοντες· οὐδεὶς γὰρ Ἀθηναίων ἀναγράφεται Κύρος· δεῖ οὖν γράφειν Διονυσιοκουροπυρώνων. τὸν γὰρ Διονύσον, κουρέα ὄντα κοιμηθεῖν· κουρεὺς δὲ ἦν πρὸς πάμπου, ὡς δηλοῖ δ τὰς Ἀταλάντας (de quo Mein. Hist. crit. Com. p. 225) συνθεῖς. Jam Mein. jure repudiavit τὸ διονυσο, sed proponendo Διονυσιοκουροπυρώνων, ut vel Myro quidam notetur, aliunde incognitus, vel in tabernis unguentariis versari solitus Dionysius, quem sugillat Polyzelus scholio ad Aristophanis Plut. 550 : sic, inquam, hoc expredire sibi visus nonnisi dimidiam nobis operam navavit, si quid intelligo : scribo διονυσιοκουροπυρώνων, nomine composito e Διονυσίος, κουρεῖς, et adjectivo πέριαιος, ducto illo a verbo περιάειν, ut poeta dixerit eos qui Bacchanalia agentes turpi puerorum amoris indulgebant. « De Sacis, Scytharum colonis, interiorem Asiam colentibus, docta est disputatio Naxii ad Chærilum p. 121 seqq. Ceterum Σάκας scribit Holstenius, Sabæos. Sidonios et Erembos Cr. conjunxit, ut Homerus Odys. 4, 84. Urbem Dulopolim commemoravit etiam Eupolis in Marica : vid. Hesych. v. Δούλων πόλις. — Ἀνδροκλέης dixit Androcli similes, turpis-

et ad Servorum urbem, virorum recens ditatorum [pravorum] turpium, Androclium, Bacchanalibus pueros irru- [mantium].

simos, quales, quippe servis non meliores, Dulopolim habitare fingit. Schol. Aristophanis Vesp. 1187 : Ἀνδροκλέα δὲ Κρ. Σερ. φησὶ δούλων καὶ πτωγῶν, ἐν δὲ Ἄβραις ἡταιρηκότα ἄρα τὸν αὐτόν. Cf. Epphantidis fragm. 3. » E M.

3.

Hesych. Αἰδρυτον κακὸν : Κρ. Σερ.

Οἰκουσιν φεύγοντες, αἰδρυτον κακὸν * ἄλλοις. (Sic Mein.; edebatur κακόν. ἄλλοις.) κακοῖδρυτον, ἢ οἷον ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἂν ἰδρύσαιτο (?) τὴν φυγὴν, ὡς εἰ τις ἀγχιμα ἰδρύσαιτο. V. ibi interrpp. « Loquitur poeta de nescio quibus hominibus (de Seythis, ut videtur, nomadibus, de quibus Herodotus 4, 11, 19, 146; 7, 10. Both.), qui voluntario exilio solum verterant. Exilium vocat αἰδρυτον κακὸν ἄλλοις, malum aliis dirum et execrabile. Recte igitur Hesych. εἶον... ἰδρύσαιτο, quibus explicationis causa addit τὴν φυγὴν, exilium scilicet. » Sic fere Mein.; sed ponendum procul dubio ἄλλοις, temere. V. Herodot. 4, 77, ibique Baehr., etc. Etym. M. Αἰδρυτον κακὸν : τὸ κατάρατον, δ οὐκ ἂν τις αὐτῷ ἰδρύσαιτο (?). Cf. Lysistr. 810. Οἰκουσιν, i. e. διάγουσι, vivunt, germ. sic hausen; v. Thuc. 6, 82, etc.

4.

Photius Lex. p. 533, 22, et Suidas, Σταθερόν : οἶδ, ἰσχυρὸν ἢ θερμόν... καὶ Κρ. δὲ ἐν Σερ. ἐπὶ τοῦ οἴσεως (οἴσεως Mein.) ἢ ἰσχυροῦ,

Οὕτω σταθερῶς τοῖς λωποδύταις ὁ πόρος πεινώσει παφλάζει.

Hoc dicit, nisi fallor, Comicus, tam acriter navigari a prædonibus fretam.

5.

Harpocration p. 112, 1, Κισθίνη : Ἰσοκράτης Πανηγυρικῆ. ὄρος τῆς Θράκης. Κρ.

Κάνθενδ' ἐπὶ πέριματα γῆς ἤξεις, καὶ Κισθίνης ὄρος ὄψει.

Probabiliter Mein. hæc retulit ad Seriphios. Æschylus Prom. 817 :

Πόντου περὶ ὄσα φλοίσβον, ἔστ' ἂν εἴκη πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθίνης, ἵνα αἱ Φορκίδες ναύουσι, θηναῖα κόρα.

Hujus enim fabulae partem eam, quae Ius errone complectitur, Crat. in Seriphis lusisse videtur.

3.

Incolunt fugientes, instabili malo temerario.

4.

Jam vehementer prædonibus famelicis adstrepit fre-

6.

Indeque ad fines terræ devenies, et Cisthenen mon-

Non recte autem Harpocr. Cisthenen ab Isocrate Paneg. § 153 commemoratam cum Cisthene Cratini composuit : illa enim Mysiæ oppidum fuit. Strabonis tempore desertum. V. Strabo 13, p. 375 ed. Sieb ; Cf. Steph. Byz. v. Πᾶσσα ; Plin. H. N. 5, 30. Thraciæ montem Cisthenen dicunt etiam Photius et Suidas. Cf. Hesych. v. Κισθίνη. Quidquid est, in extrema terrarum parte situm aliquem locum ab Æschylo et Cratino designari apertum est. » E M.

6.

Hephæst. p. 89 : παρὰ δὲ Κρατίνῃ ἐν τοῖς Σερ. οὐκέτι ἀκατάληκτόν ἐστι τὸ δακτυλικὸν τὸ ἡγούμενον τοῦ ἰθυφαλλικῶ, ἀλλὰ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον ; (-σσ-υ-υ-υ-σ|υ-σ-σ),

Χαίρετε πάντες θεοὶ πολύθετον ποντίαν Σέριφον!

Persei, ni fallor, verba, diis gratias agentis, quod feliciter cum Andromeda Seriphum redierit : v. Apollod. 2, 4, 3. Πολ. i. e. πολυθότον, famosam, celebrem : neque enim huc pertinet, quod parva, saxosa et sterilis fuit hæc insula, postea infamis, ut quo exules mitterentur ab imperatoribus Romanis, teste Tacito Ann. 4, 31. Perperam Mein., auctore Dobræo ad Aristoph. Eq. 32, Χαίρ. π. ὄσοι π. π. Σέριφον, quasi hæc sit Chori (ipsorum Seriphiorum!) oratio, Seriphii sive deos sive incolas salutantis.

7.

Antiatticista p. 85, 1 : Βόθυον οὐ φασὶ δεῖν λέγειν· ἀλλὰ Σόλων ἔφη ἐν τοῖς νόμοις (item Xenophon OEcon. 19, 3). Κρ. Σερ. « Ἄλλ' ἀπίωσιν ἐν χορῶν ἐς βόθυον ἰέναι. » Depravata, fatente etiam Meinekio. Fortasse Cr. dixit Ἄλλ' ἀπίωσιν ἐκ χορῶν, ἐς βόθυον ἰέναι, in τῷ ἰέναι intellecto ψήφους vel aliquo ejusmodi, quod discedentibus finito dramate χορευταῖς datum fuerit ludo relaxandi animi causa. Subjicit enim Antiatticista : ἐστὶ δὲ παιδιὰ τις ἐς βόθυον ἰέναι. Schol. Platonis Bekker. p. 320 : τρόπα (?) δ' ἐστὶν ἢ εἰς βόθυον ἐκ διαστήματος βολή. Versus sic habuerint :

— Ἄλλ' ἀπίωσιν ἐκ χορῶν, ἐς βόθυον ἰέναι,

correpta, ut par est, media nominis βόθυνος.

6.

Salvete, omnes dii, ob celebrem maris insulam Seriphum!

7.

Sed abeuntibus e choris, ut in foveam mittant.

8.

Schol. Aristophanis Nub. 687, γυναικα τὴν Ἀμυνίαν : πρὸς τὴν κατάληξιν τοῦ ὀνόματος ἔπαιξε, καὶ εἰς διαβολὴν τοῦ ἀνδρός· ἐνταῦθα μὲν εἰς δειλίαν μόνον καὶ μαλακίαν, Κρ. δὲ ἐν Σερ. ὡς ἀλαζόνα, καὶ κόλακα, καὶ συκοφάντην. Similiter schol. ad Vesp. 74, præterea hoc annotans : ὧδε μὲν ὡς φιλόκυβος ὁ Ἀμυνίας κωμωδεῖται, etc. « Poeta incertus Hephæst. p. 36, 7 Gaisford. »

Οὐδ' Ἀμυνίαν δρᾶτε, πτωχὸν ὄντ' ἐφ' ἡμῖν;

Eundem in θηλυδριῶν recensu nominat Libanius Pro salt. 19, p. 500. » M.

9.

Grammaticus Bekker. Anecd. p. 444, 16 : Ἀριστεροστάτης ἐν τῷ κομικῷ χορῷ, ἐν δὲ τῷ τραγικῷ μέσος ἀριστεροῦ. Κρ. Σερ. Photius Lex. p. 604, 19, Τρίτος ἀριστεροῦ : ἐν τοῖς τραγικοῖς χοροῖς τριῶν ὄντων στοιχείων καὶ ζυγῶν, ὁ μὲν ἀριστερός στοιχὸς ὁ πρὸς τῷ θεάτρῳ ἦν, ὁ δὲ δεξιὸς πρὸς τῷ παρασκηνίῳ. συνέβη οὖν τὸν μέσον τοῦ ἀριστεροῦ στοιχοῦ τὴν ἐντιμοτάτην καὶ τὴν ὄντων πρωτοστάτου χώραν ἐπέχειν καὶ στάσιν.

10.

Etym. M. p. 751, 5, Τελεικίσιαι : ἐν Σερφίκοις (sic) τὸ κενῶσαι, ἀπὸ Τελεικού τινός, ὡς τὸ εἰκός, πένθητος παντελῶς. καὶ λέγεται τις Τελεικίσιος ἡχώ, ἐκ μεταφορῆς ἀπὸ τῶν κενῶν ἀγγείων. Sic item Photius p. 574, 6, et qui hunc exscripsit, Suidas. Rectius tamen Mein. τελεικίσιον generaliter significare dicit Telenico similem esse, qui fuit cantilenarum scriptor futilis et pauper. Phanius Eresus Athen. 14, p. 638, C : Τελεικίσιος ὁ Βοζάντιος, ἐτι δὲ Ἀργᾶς, ποιητὴν μογηρῶν ὄντες νόμιον, πρὸς μὲν τὸν ἴδιον χαρακτήρα τῆς ποιήσεως εὐπόρου (pro ingenio proprio carminum prospere se habebant, i. e. μογηρῶς, misere, ἡπόρου), τῶν δὲ Τερπάνδρου καὶ Φρόνιδος νόμιον οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἠδύναντο ἐπιψαῦσαι. « Igitur Τελεικίσιος ἡχώ nihil aliud esse videtur quam inanis verborum strepitus. » E. M. Cf. fr. 8.

11.

Hesych. Βρίκελοι : οἱ μὲν τοὺς ἰστόποδας, ἀπὸ τοῦ βάρους καὶ τοῦ ζύλου (v. infra Etym. M.), οἱ δὲ βαρβάρους· Δίδυμος δὲ τὰ τραγικὰ προσωπεῖα παρὰ Κρατίνῳ, ὡς βροτοῖκελα (codex βροτοῖκελοι, Leg. βροτῶ ἱκελα, vel eum M. βροτῶ εἴκελα. Iliad. 18 591 : τῶ ἱκελον, etc.). Pausanias ap. Eustath. Odys. p. 1395, 50, Βρίκελα : προσωπεῖα βροτῶ ἱκελα, ἢ Βριξίν ἱκελα· οὕτω δὲ ἔλεγον τοὺς βαρβάρους. Etym.

TROPHONIUS.

Non Æxonico rubri coloris vesci in posterum nullo,

M. p. 214, 38, Βρίκελλος (sic) : ἔστι βαρβαρικὸν τὸ ὄνομα· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων βαρβαρικῶν (suspicio ponendum esse... προσώπων ὡς βρικικῶν, vel. πρ. ὡς Βρικῶν. Mein. τραγικῶν)· καὶ εἴρηται ὅτι οὐκ εἶναι βροτῶ εἴκελος (sic ille quoque, sed parum probabiliter : Βριξὶν εἴκελος, ἢ Βρίκας sive Βρίγας agnoscas in hoc nomine, nihil amplius, neque hoc latuit τοὺς κελόντας (pessime libri κελούοντας : v. Schneider. Lex. v. Κελόντες) παρὰ τὸ βριξὶν καὶ τὸ κέλομαι (κελούμαι). ἢ τοὺς ἰστόποδας. Iliad. 13, 521. Schol. Βριξίπυος : μέγα καὶ βαρὺ βοῶν. Herod. 7, 73 : οἱ δὲ Φρύγες, ὡς Μακεδόνες λέγουσι, ἐκαλέοντο Βρίγες, χρόνον ὄσον, Εὐρωπαϊοὶ ἴοντες, σύνοικοι ἦσαν Μακεδόσι· μεταθέντες δὲ ἐς τὴν Ἀσίαν ἄμα τῇ χώρῃ καὶ τὸ ὄνομα μετέβαλον ἐς Φρύγας· v. ibi et ad 6, 45 doctissimus Bæhr; item Meinekio laudatus Sturz. De dialecto Maced. p. 31.

12.

Pollux 10, 165 : τὴν δὲ Ἄνδρομέδαν Κρ. ἐν τοῖς Σερ. δελεάστραν καλεῖ. H. e. escam, qua pisces capiuntur. « Perseus enim, a Gorgonibus reversus, quum in Æthiopiā devenisset, Andromedæ marino monstro expositæ amore irretitus est. » M. Lena Plautina Asin. 1, 3, 67 :

Edis nobis area est, auceps sum ego,
esca est meretrix, lectus illix est, amatores aves.

13.

Suidas, Ἀμοργοί : πολλοὺς θεοφροῖ. Κρ. Σερ. καλοῦσι δὲ καὶ μοργούς, τὸ α ἀφαιροῦντες. Pausanias apud Eustath. ad Iliad. p. 838, 50, Ἀμολγοί : οἱ ἀμείγοντες τὰ κοινὰ βήτορες καὶ διαφοροῦντες τὰ δημόσια. « Utrumque dicitur, ἀμολγός et ἀμοργός, ut μολγός et μοργός, ἀμείγω et ἀμέργω, ἀμείδω et ἀμέρδω. Eadem varietas in insula Amorgi nomine videtur obtinuisse. Arcadius De accent. p. 47 : πελαργός· ἀμολγός, βροτολογία. τὸ δὲ Ἀμολγός προπαροξύτονον ἐπὶ τῆς νήσου. Nisi id Ἀμοργός scribendum est. Ceterum fortasse etiam illa πόλεως θεοφροῖ verba Cratini sunt. » Mein.

XXXIII. ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ.

De argumento quædam dicta in fragm. 1.

1.

Athen. 7, p. 325, E : Κρ. δ' ἐν Τροφωνίῳ φησὶν Οὐδ' Αἰζωνίδ' ἐρυθρόχρων ἐσθίειν ἐτι τρίγλην, οὐδὲ τρυγόνος, οὐδὲ δεινοῦ φυῆν μελανούρου.

nec frusto pastinae, nec terribilis magnitudine [melanuri.

Hesych. Αἰζωνίδα τρίγλην : δοκοῦσι κάλλιστα εἶναι αἱ Αἰζωνικαὶ τρίγλαι. Αἰζώνη est pagus Atticæ. Δεινὸν φυῆν (libri οὐ δεινούφυην) μελάνουρον Casaub. intelligebat solertis ingenii melanurum, de astutia piscis laudans Oppianum Hal. 3, 443 seqq., et Ælianum H. A. 1, 41; sed probabilior tamen Schweighæuseri est sententia, qui id epitheton ad corporis habitum magnitudinemque retulit. — « Quum Trophonii cultus et oraculum Lebadie in Bæotia cum plurimis sacerdotum præstigiis conjunctum esset, alienus ab ejusmodi fraude Cr. pariter ac Cephisodorus, Alexis, Menander, et si qui alii a Trophonio fabularum argumenta duxerunt, voluisse videtur ostendere hac comædia vanitatem istius superstitionis. De oraculo Trophonii celeberrimo data opera olim egerunt in libris inscriptis περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου (in antrum Trophonii) καταβάσεως Dicæarchus et, teste Lampria in catalogo, Plutarchus. Cf. Hemsterhus. ad Lucian. Dialog. mort. vol. 1, p. 339; O. Müller. Orchom. p. 150; Bergk. Commentt. p. 214. « E. M. Fortasse hæc eodem pertinent, quo fragm. 2.

2.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 358, 2, Ἀρασθαί : προσενέγκασθαι. Κρ. Τροφ.

Οὐ σῖτον ἄρασθ', οὐχ ὕπνου λαχεῖν μέρος.

Describitur vivendi ratio eorum, qui oraculum Trophonii consulebant, in templo ejus. Leguntur hæc etiam apud Zonaram Lex. p. 93.

3.

Hephæst. 8, p. 44 : κέκληται δὲ (μέτρον) Ἀριστοφάνειον, οὐκ Ἀριστοφάνους αὐτὸ εὐρόντος πρώτου, ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστὶ,

Χαίρετε, δαίμονες οἱ Λεβάδειαν, Βοιώτιον
οὐθας ἀρούρης...

4.

Etym. M. p. 270, 5, Διαφρικνοῦσθαι : τὸ τὴν ὄσφιν φορτικῶς περιάγειν. Κρ. Τροφ.

Εἰρίζε, καὶ πόδιζε, καὶ διαφρικνοῦ.

Libri et Etymologi et Zonaræ Lex. p. 529, obtundunt Craten, quem Cratino cedere jussit Mein.; tum in Etymologico et Zonaræ Lexico vulgati codd. habent σπόδιζε; duo scripti, quos Bekker. inspexit Parisiis, etiam σπάθιζε, infimæ græcitatatis verbum, cujus exempla collegit Has. ad Leon. Diac. 9, p. 242, A. Recte Vitus Perger. apud

2.

Non eibum sumere, non somnum participare.

Runkelium πόδιζε. Pollux, saltationum nomina recensens 4, 99 : ἐκαλεῖτο δὲ τι καὶ ξιφισμός, καὶ ποδισμός, καὶ βικνοῦσθαι. Videtur podismos eadem fuisse saltatio, quam βίβασιν vocabant Lacedæmonii; v. Pollux 4, 102, et de ξιφισμῷ, qui sublati manibus saltabatur, Hesychii interpp. vol. 2, p. 704.

5.

Harpocratio p. 80, 5 : λέγειν ἦν εἰθισμένον ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν, ὡς Δημοσθένης, Κρ. δ' ἐν Τροφ. « Constat ἐπιστολὴν dici quodvis mandatum; v. interpp. Æschyli Prom. 3, Valcken. ad Hippolyt. 858, etc. » M.

6.

Idem p. 147, 4, Παρεῖται ὄφεις : Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφώντος. παρεῖται ὀνομάζονται τινες ὄφεις παρὰ τὸ παρεῖας μείλους εἶχειν, ὡς καὶ Κρ. ἐν Τροφ. ὑποσημαίνει.

7.

Pollux 7, 103 : ἀπὸ δ' ἀργύρου ἀργυροκόπος, ὡς Φρόνιμος ἐν Ἐπιτάτῃ· ἀργυροκοπέιον, ὡς Αἰσχίνης ἐν Ἰωνίῳ· ἀργυροκοπιστήρας δὲ λόγων ἐν Τροφ. παίζει Κρ. Hesych. Ἀργυροκοπιστήρ : τραπεζίτης. « Lusur ratio fortasse ita expedienda est. Κόπις versutum oratorem significat (Eurip. Hecub. 129), et κοπιζειν Hesychius interpretatur ψεύδεσθαι : itaque ἀργυροκοπιστήρ λόγων dici potest qui pretio corruptus callidis et fraudulentis orationibus populum fallit; nisi forte simpliciter est is, qui pecuniam exigit pro orationibus, quas aliis scribit. » E. M. Proprie κοπίδας μαχαίρας dixit Euripides Cycl. 227; figurate idem significans, mutato accentu, in persona usurpatur κόπις; quem admodum Latini quoque gladii et digladiandi metaphoras frequentant, et Germani si quis acriter verbis contendit, Er hat eine Zunge wie ein Schwert.

8.

Idem 10, 115 : αὐτὸς μὲν (Herodotus 2, 62) λυγνοκαίαν (-ην) εἶρηκε, καὶ Κρ. δὲ ἐν Τροφ., καὶ Μένανδρος ἐν Θεττάτῃ.

9.

Schol. Aristoph. Pac. 345, de variis Phormionibus dicens : τέταρτος Κροτωνιάτης, ἀρχαῖος· Κρ. Τροφ. πέμπτος, ἀρχαῖος, Ἀθηναῖος, μετὰ Σόλωνα ἄρχας· Εὐπόλις ἐν Δήμοις. « Phormionem a Cratino commemoratum Crotoniatarum in pugna apud Sagram ducem fuisse narrat Theopompus apud

3. [ris, (incolitis).

Salvete dii qui Lebadæam, mammam Bæoticæ tellu-

Suidam; de quo etiam Hesychius, Φορμίον : οὗτος στρατηγὸς ἐγένετο Κρατινίου τῶν. » *E M.*

10.

Hephaest. 13, p. 72, de metro Cretico disserens : καλεῖται δὲ καὶ ὑπὸ αὐτῶν τῶν ποιητῶν Κρητικόν, ὡς περὶ ὑπὸ Κρατινίου ἐν Τροφ.

α. Ἐγειρε δὴ νῦν, Μοῦσα, Κρητικὸν μέλος!
β. Χαῖρε δὴ, Μοῦσα! χροῖα μὲν ἦκεις, ὅμως δ' ἦλθες οὐ * πρὶν ἐλθεῖν, ἔσθι σαφές· ἀλλ' ὅπως...

Versum 1 Hesychius respiciens, ut videtur, Κρητικὸν μέλος : οὕτω Κρητικὸς (pro Κρητικοί) βυθμοὶ ἐλέγοντο, ἀπὸ Κρητῶν (ut Κρητὰ ταῦρον Apollod. 2, 5, 7). Versu 3 imprudenter Porson. apud Gaisford., metrum emendaturus, οὐ πρὶν γε δεῖν. Scribam potius οὐ πρὶν μ' ἀθλεῖν, *non antequam ego laborassem*, tuoque indignis auxilio in contentione theatri. Pro ἀθλεῖν forte scriptum a festinante librario ἀλλεῖν facile abierit in ἐλθεῖν.

Denique Hesychius Κρητῶν : ὄχλος ἐν Τροφονίῳ. προσέθηκε δὲ παίζων τὸ ἀργύριον. Quae per se obscura sunt et incertum an ad Cratini Trophonium pertineant.

Adde fragm. incert. 180.

XXIV. XEIMAZOMENOI.

Argumentum Acharnensium : ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυδήμου ἄρχοντος ἐν Ἀθῆναις διὰ Καλλιστράτου· καὶ πρῶτος ἦν. δεύτερος Κρ. Χειμαζόμενοι. οὐ σώζονται. τρίτος Εὐπόλις Νουμηναίος. « Archontis nomen vulgo Εὐθυμένους scriptum correxit Clinton. Fast. Hellen. p. 71 : itaque in scenam commissi sunt Χειμ. olymp. 88, 4 (ante Chr. nat. 424). » *M.*

XXV. XEIPΩΝΕΣ.

De argumento fabulae vide quae dicuntur in fragm. ultimo.

1.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 335, 12, Ἄγανόν : καλόν, ἡδύ. Ἀριστοφ. Λυσιστράτη (886). Κρ. Χείρωσι· Μακάριος ἦν ὁ πρὸ τοῦ βιωτὸς βροτοῖσι πρὸς τὰ νῦν, ὃν εἶχον ἄνδρες

10.

a. Excita nunc sane, o Musa, Creticum cantum!
b. Salve igitur, Musa! sero quidem ades, nec tamen venisti priusquam laborassem, id probe scito; ve-

CHIRONES.

1.

Beata fuit olim vita [bant viri mortalibus, comparata ei quae nunc est, quam age-

ἀγνώφρονες ἠδὲ δόλοιο σοφία, * βρωτων περὶ σὲ καλεῖς.

Versu 1 codex mendose βρωτὸς, frustra Bekker. βίος. V. 3 cod. hic quidem βρωτῶν περισκαλεῖς, ex quo corrupto exsculperunt ineptissimum, neque usitatum, βρ. περισκαλεῖς : sed p. 329, 5 (Bekker. Annot. crit. tom. 3, p. 1106) idem liber habet βρωτων παρὰ (vel περὶ) σε καλεῖς. Igitur haec fuerit manus poetæ, βρωτῶν περὶ σὲ ἐκηλοῖ, cibo abundante contenti, quietique viventes : notus accusativus causalis. — Congruit hisce proximum fragmentum.

2.

Athen. 12, p. 553, E : καὶ τὸν ἐπὶ Θεμιστοκλέους δὲ βίον Τηλεκλείδης ἐν Πρωτανέσειν ἀθρόν ὄντα παραδίδοσι. Κρ. δ' ἐν Χείρωσι τὴν τρυφὴν ἐμφανίζων τὴν τῶν παλαιτέρων φησὶν

Ἄπαλλον δὲ σισύμβριον, ἢ κρίνον, ἢ ῥόδον παρ' οὓς ἐθάκει·
περὶ χερσὶ δὲ μῆλον ἔχων (σκήπτρῳ) σκίπωνά τ' ἠγόραζον.

V. 1 prius ἢ addidit Mein.; versu 2 errore frequenti libri παρὰ χερσὶ; iidemque ἔχων σκίπωνά τ' ἠγ., forte neglecto σκήπτρῳ ante nomen simile. Herodotus 1, 195, de Babyloniis exponens : σφρηγίδα δὲ ἕκαστος ἔχει καὶ σκήπτρον χειροποίητον· ἐφ' ἑκάστῳ δὲ σκήπτρῳ ἔπεσι πεποιημένον ἢ μῆλον, ἢ ῥόδον, ἢ κρίνον, ἢ αἰετὸς, ἢ ἄλλο τι. Meinek. μετὰ χερσίν, supplens ἕκαστος post μῆλον. Σισ., sisymbrium nasturtium Linn. *Brunnenkresse*. Παρ' οὓς ἐθάκει, *auri insidebat* : descriptio coronae poetica. De verbo ἠγόραζον relato ad ἔχων v. Matth. Gr. S. 301, nosque ad Thucyd. 1, 106.

3.

Plut. Vita Periclis cap. 3, de capite illius deformi verba faciens : ὅθεν αἱ μὲν εἰκόνες αὐτοῦ σχεδὸν ἅπασαι κράνεσι περιέγονται... οἱ δ' Ἀττικοὶ σκίνοκέφαλον αὐτὸν ἐκάλουν· τὴν γὰρ σκίλλαν ἔστιν οὗτε καὶ σκῖνον ὀνομάζουσι. τῶν δὲ κωμικῶν ὁ μὲν Κρ. ἐν X.

Στάσις δὲ καὶ πεσθυγενῆς Κρόνος,

placidi suaviloqua sapientia, nec solliciti cibo largo.

2.

Tenerumque sisymbrium, vel lilium vel rosa, in-
[sidebat auri,
et in manibus habentes malum (sceptrο) baculum-
[que, concionabantur.

3.

Discordia vero et annosus Saturnus

ἀλλήλοισι μὲνόντε, μέγιστον τίκετον τύραννον,
ὃν δὴ κεφαληγερέταν θεοὶ καλοῦσιν.

Quae sic reddidit Grotius :

Tempus longum seditioque
mixti caetu genere suo
summum in nostra gente tyrannum;
di Capitonem vocitare solent.

V. 1 codd. Χρόνος, sed « Periclem Olympium eodem quo Jovem Olympium patre nasci consentaneum erat. » *M. Στάσιον (Discordiam) Cr. Periclis matrem finxit, observante Bergkio Commentt. p. 236, propterea, quia per plurimos annos gravissimas gessit inimicitias cum Cimone, Thucydide, Myronide, Leocrate, aliis, et quamdiu republicae praefuit, populus et optimates fere continua rixa de dominatu pugnarunt. « Vs. 3 imitatur homericum sermonem, cujus exempla composuit Sellius Observ. cap. 1. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 860 seqq. » *M.**

4.

Idem ib. cap. 24 : Ἐν δὲ ταῖς κωμωδίαις Ὀμφάλη τε νέα, καὶ Δηϊάνειρα, καὶ πάλιν Ἥρα, προσαγορεύεται (Aspasia)· Κρ. δ' ἄντικρυς παλακχὴν αὐτὴν εἰρηκεν ἐν τούτοις·

Ἥραν τέ οἱ Ἀσπασίαν τίκεται
Καταπυγούσνη,
παλακχὴν κυνώπιδα.

Librorum τίκεται καὶ καταπυγούσνην egregie emendavit Bergk. Comm. p. 238. Οἱ, i. e. τῷ Κρόνῳ. Schol. Plat. p. 391 : Κρ. δὲ Ὀμφάλην (male libri — λη) τύραννον αὐτὴν καλεῖ, ... καὶ Ἥραν, ἴσως οὕτως καὶ Περικλῆς (Ζεὺς) Ὀλύμπιος προσηγορεύετο. « Omnino plurima de illa Periclis magistra et amica scripsisse poetas comicos, testis est etiam Clemens Alex. Strom. 4, p. 609 Pott. — Cognominum ejusmodi exemplum antiquissimum praebet in fabulis Ceyx et Aleyone, quos Jovis et Junonis nomina sibi indidisse constat ex Apollodoro 1, 7, 3, Clemente Alex. Adhort. p. 47, et Aristophanis scholiasta Av. 250. » *E M.* Qui ad Aspasiam refert etiam glossam Hesychii Τυραννοδαίμονα : ἦν οὐκ ἂν τις τύραννον μόνον εἴποι, ἀλλὰ καὶ δαίμονα.

mixtis corporibus maximum genuerunt tyrannum, quem Cephalegereten dii vocant.

4.

Et Junonem ei Aspasiam parit
Impudicitia,
pellicem caninis oculis.

5.

Diogenes Laert. 1, 62 : ἐτελεύτησε δὲ (Solon) ἐν Κύπρῳ, βιὸς ἔτη ὀγδοήκοντα, τούτων ἐπισκήψας τοῖς ἰδίοις τὸν τρόπον, ἀποκομίσει αὐτοῦ τὰ ὀστᾶ εἰς Σαλαμίνα, καὶ τεφρόσαντας εἰς τὴν χώραν σπεύρει· ὅθεν καὶ Κρ. ἐν τοῖς Χείρωσι φησιν, αὐτὸν ποιῶν λέγοντα,

Οἰκῶ δὲ νῆσον, ὡς μὲν ἀνθρώπων λόγος,
ἐσπαρμένους κατὰ πᾶσαν Λίαντος πόλιν.

De Solonis cineribus per Salamina insulam dispersis eadem cum alios, tum ipsum Aristotelem, tradidisse auctor est Plut. Solone, cap. 32 : ἢ δὲ δὴ διασπορὰ κατακαυθέντος αὐτοῦ τῆς τέφρας περὶ τὴν Σαλαμίνιον νῆσον ἔστι μὲν διὰ τὴν ἀτοπίαν ἀπίθανος παντάπασι καὶ μυθώδης, ἀναγέγραπται δ' ὑπὸ τε ἀλλοίων ἀνδρῶν ἀξιολόγων, καὶ Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου.

6.

Schol. Platonis Bekker. p. 358, de lusu pilae : τῶν οὖν παιζόντων ταῦτα τοὺς μὲν νικῶντας βασιλεῖς ἐκάλουν καὶ ὅτι ἂν προσέτασσον τοῖς ἄλλοις ὑπήκουον, τοὺς δ' ἠττωμένους ὄνους. Κρ. δὲ X. χαριέντως ὁμοῦ ἐγκαταμίξας καὶ τὴν ὄνος λύραν παροιμίαν, ἐπέλεξε τὸν λόγον οὕτως·

ὄνος ὄνος, ἀπωτέρω κάθηνται τῆς λύρας.

τοὺς γὰρ ἠττωμένους, ὡς ἔφαμεν, ὄνους καθεῖσθαι ἐλεγον, βασιλεῖς δὲ τοὺς νικῶντας. Eustath. ad Odys. p. 1601, 44 : ὅτι δὲ τὴν αὐτὴν (σφαῖραν) παιζόντων τοὺς μὲν νικῶντας βασιλεῖς ἐκάλουν ὡς ἐπὶ σεμνώματι τοῦ ἔργου, ὄνους δὲ τοὺς ἠττωμένους, δηλοῦσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοὶ, παραφέροντες καὶ χρήσεις, τὴν μὲν ἐκ τοῦ κατὰ Πλάτωνα Θεαιτήτου (p. 146, A) τοιαύτην, « ὅ δὲ ἀμαρτῶν καθεδεῖται, ὡς περὶ φασὶν οἱ σφαιρίζοντες, ὄνος, ὅς δ' ἂν περιγένηται ἀναμάρτητος, βασιλεύσει ἡμῶν. » τὴν δὲ ἀπὸ Κρατινίου, οἶον

Ὅνοι κάθηνται τῆς λύρας ἀπωτέρω.

Codd. hiatus intolerabili Ὅνοι ἀπωτέρω καθ. τῆς λύρας, quem hiatus Meinek. auferens tentabat peioribus numeris Ὅνοι δ' ἀπωτ. καθ. τῆς λύρας. Miscuit Cr. duo proverbia Ὅνος κάθηται et Ὅνος λύραν.

7.

Schol. Sophoclis Oedip. Col. 477, ἡσυχὰς χεῖρα σθαι στάντα πρὸς (πρώτην) ἔω : πρὸς τὴν

5.

Habitoque insulam, ut homines quidem narrant, sparsus per totam Ajaeis patriam.

6.

Asini sedent procul a lyra.

ἀνατολήν· καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς ἐκθύσεις πρὸς τὸν ἥλιον ἐπιποιῦντο, καθάπερ καὶ ἐν Ἡλέκτρῃ (415), καὶ οἱ τοὺς καθαρμοὺς δὲ ἐπιτελοῦντες πρὸς τὴν ζω ἴστανται. K. Χείρωνι (sic):

Ἄγε δὴ πρὸς εἶω πρῶτον ἀπάντων ἴστω καὶ λάμβανε χερσὶ σχῖνον μεγάλην.

De vi magna scillae in lustrationibus Aristophanes apud Harpoc. p. 90, 28:

Πρὸς τὸν στροφέα τῆς αὐλαίας σχίνου κεφαλὴν κατορύττειν.

Ita enim pro ἐχίνου χερ. correxi. Plinius H. N. 20, 39. : *Pythagoras scillam in limine quoque januae suspensam malorum medicamentorum introitus pellere tradit.* Eodem pertinent quae habet Anatolius apud Fabricium Bibl. Gr. lib. 4, 29, p. 330: Λύκος ἀκίνηται σκίλλης αὐτῷ προσενηχθείσης (male codd. προσενηχθούσης). Cf. Pseudodemocritus ib. p. 336, Diphilus apud Clem. Alex. Strom. 7, p. 303, 4 Sylb., Casaub. ab Theophr. Char. 16, p. 186. — Chironum chorum haec dicere putat Bergk. Commentt. p. 239, colloquentem cum aliquo, qui Solonem ex inferis suscitare vellet. Ac constat sane, inferorum deorum supplicationes et mortuorum evocationes cum καθαρμοῖς sive lustralibus sacris fuisse conjunctas: v. Lobeck. Aglaoph. p. 695. » *E M.*

8.

Schol. Aristophanis Av. 766, εἰ δ' ὁ Πεισίτου προδοῦναι: οὐδὲν σαφὲς ἔχομεν, τίς ὁ Πεισίτου, οὐδὲ περὶ τῆς προδοσίας· ὅτι δὲ τῶν λίαν πονηρῶν ἐστὶ, δηλοῖ Kp. ἐν X., Πυλαία, Ὄραις. Alius schol. ibidem: Κρατίνος Χείρωνι:

Καὶ πρῶτον μὲν παρὰ ναυτοδικῶν ἀτάγῳ τρία κνώδαλ' ἀναιδῆ, Πεισίαν, Ὀφίωνα, Διῦτρέφρα.

V. 1 libri πρῶτα, correctum a Porsono. De Nautodicis, ad quos deferebatur ἡ ξενίας γραφή, appositis Lysiae et grammaticorum verbis, accurate dixit Meier. Proc. Att. p. 83. V. 2 libri Ὀσφύωνα, nomine inusitato, et Διῦτρέφρα, quo metrum anapaesticum corrumpitur. Secuti sumus Fritzscheium Dissert. de Daetal. p. 116. In nomine Ὀφ.

7.

Age igitur, primum omnium ad orientem conversus [stato, sumitoque manibus scillam magnam.

8.

[belluas impudentes, Et primum quidem ad Nautodicas adduceam tres

litera longa corripitur ante ω, sicut ante η in ξυνίημι Soph. El. 126, etc. Conf. Aristoph. Av. 798.

9.

Hephæst. De syll. p. 17: φησὶ δὲ Ἡλιόδωρος τὸ μ ἐπιφερόμενον ἀφ' ὧν ἦτον τῶν ἄλλων ὑγρῶν (litterarum liquidarum) κοινὰς ποιεῖν ἐν τοῖς ἐπεσὶ συλλαβάς. διὰ τοῦτο καὶ Kp. ἐν τοῖς X. πεποιήκα

Σκῆψιν μὲν Χείρωνες ἐλήλυθεν ὡς ὑποθήκας, ἀντὶ τοῦ * ἐληλύθημεν, ἕπερ ἐξηλέγησαν ψεῦδος ὄν. Hæc explicatio, si legeretur ἐξηλέγησαν, certe hunc sensum haberet, sed ineptum, « Venimus propter id, quod mendacium esse ostendemus. » Valeat igitur Hephæstion; itemque valeant, qui obtrudunt Hesiodi opus inscriptum Ὑποθήκαι, quamvis significatum Aristophani Daetalensibus, Pherecrati in Chirone et fortasse, Bergkii Commentt. pag. 225 suspicante, apud Athenæum 8, pag. 364, A. Immo hoc dixit, si quid video, chorus Chironum, scenam ingredientium, se velut consiliandi et admonendi causa advenisse. Deest verbum. Ceterum libri aliquot Χείρωνας.

10.

Schol. Aristoph. Vesp. 1231, Ἄ δ' ἐμὴ τοῦ λόγον: καὶ τοῦτο ἀρχὴ σκολίου... Ἄρμωδιος (recte Sünvern. Ἡρόδικος. cf. Mein. Hist. crit. Com. p. 13) δ' ἐν τοῖς Κοιμηδομένοις καὶ τὸν Ἄδμητον ἀναγέγραφε (ita Mein. pro depravatis ἀνάγει γραφὴν), παραθεῖς Κρατίνου ἐν X.

Κλειταγόρας ἄδειν, ὅταν Ἄρμωδίου μέλος αὐλῆ.

« Descolio illo, cujus alii Alcæum, alii Sapphonem, alii denique Praxillam auctorem edebant, veterum scriptorum loca composuit Jacobs. ann. ad Brunckii Anal. 1, p. 157, etc. De Clitagora, poetria vel poeta, v. Bergk. Commentt. p. 228. Cujus cantilenæ partem servavit Aristoph. Vesp. 1246. (Κλειταγόρας, intell. τί, carmen aliquod Clitagoræ, sicut αὐλῆ valet αὐλῆ τις, ellipsi nota.) Cr. dicens Clitagoræ carmen canere tibicine Admeti modulos præeunte, nescio an eos notaverit, qui temere omnia miscerent. Bergk. Commentt. l. c., proprie dictum putat ad significandam artis musicæ depravationem. » *E M.*

Pisiam, Ophionem, Diitrephen.

9.

Quasi consiliandi causa (nos) Chirones advenimus.

10.

Clitagoræ carmen canere, quando Admeti modum [præit tibicen.

ἔξ ἀσαμίνθου λείβων.

Schol. Platonis Bekker. p. 331, Ῥαδαμάνθους ὄρκος: οὗτος ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ κριόῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιοῦτου.

— Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χῆν· θεοὺς δ' εἰσίγων.

Kp. X. κατὰ τοῦτον δὲ νόμος ὁμῶναι, ἵνα μὴ κατὰ θεῶν οἱ ὄρκοι γίνωνται. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Σωκράτους ὄρκοι. Similiter schol. Luciani 1, p. 556, Photius Lex. p. 481, 1, Suidas. Zenobius 5, 81: Ῥαδαμάνθους ὄρκος, Κρατίνος φησιν. Ἐπὶ τῷ χηνί καὶ τῷ κυνί καὶ τοῖς τοιοῦτοις, ὄρκον Ῥαδαμάνθου ἀνατιθέασιν, ὡς καὶ Σωκράτης (perperam libri Σωκράτης) ἐν δευτέρῳ Κρητικῶν, ἵνα μὴ θεοὺς ὁμῶναι. « Dicit h. l. Cr. de pietate antiquissimorum hominum, qua, divini nominis abusus veriti, quidvis potius quam deorum numen attestabantur. Cf. Philostrat. Vit. Apoll. 6, p. 291, et de jurjurando Rhadamantheo Menag. ad Diog. Laert. 2, 40; Bergk. Commentt. p. 233. » *E Mein.* Qui sic etiam constitui posse probabiliter locum animadvertit:

Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χῆν· θεοὺς δ' εἰσίγων.

12.

Schol. Thueydidis 8, 83: τὸ ἐπιφέρειν ὄργην ἐπὶ τοῦ χαρίζεσθαι καὶ συγχωρεῖν ἔταττον οἱ ἀρχαῖοι. μάρτυς Kp. ἐν X. λέγων τὴν μουσικὴν ἀκορέστους ἐπιφέρειν ὄργας βροτοῖς σώφροσιν. Hæc recte interpretatur Vigerus 3, 8, 15, his verbis: « musicam moderatis (i. e. sapientibus) hominibus oblectationem afferre sine fastidio. » Versus restitutus scribendo, ut nos olim ann. ad Thuc. l. l.

— Ἡ δὲ μουσικὴ βροτοῖς ὄργας ἀκορέστους ἐπιφέρει τοῖς σώφροσιν.

13.

Pollux 6, 98: καὶ ἀσαμίνθος δὲ ποτήριον ἂν εἴη, ὡς Ὀμηρὸς τε μνηθεῖ (Odys. 4, 128) Τηλεμάχου δίδοντας Μενελάῳ δὴ ἀσαμίνθους, καὶ Kp. δὲ Χείρωνι « ἔξ ἀσαμίνθου κύλικος λείβων. » Versus haud dubie anapaesticus μείουρος,

11.

Quibus maximum fuit jusjurandum in omni sermone canis, dein anser; deos autem sile-

Rhadamanthi jusjurandum.

12.

Musica vero mortalibus

FRAGMENTA COMOEDIAE VETERIS.

ἔξ ἀσαμίνθου λείβων.

Hesych. Ἀσαμίνθος: πέλος, ἢ λίθος εἰς βάθος κεκολλημένος, ἢ λέβης μέγας καὶ πᾶν τὸ κοῖλον, ἢ κιβωτός. Glossema est κύλικος, quod colligas ex ipsius Pollucis verbis 10, 64, ubi hæc respicit, καίτοι ἐν γε τοῖς Κρατίνου Χείρωνι (libri Ἡρώσι, quod correxit Mein.) τὴν ἀσαμίνθον κιβωτὸν νοοῦσιν, ἐνιοὶ δὲ ἐκπομα.

14.

Idem 7, 107: προσπατταλεύειν, στομοῦν, ἦλους ποιεῖν, στόμωμα. Kp. γὰρ ἔφη « χαλυβδικὸν (vulgo χαλυβικόν, sed v. sequentia) στόμωμα. » Idem 10, 186: καὶ στόμωμα μὲν σιδηρῶν (male libri σιδήρου: σιδηρῶν respondet τῷ χαλυβδικόν) ὅστις ἐν τοῖς ἀποθέτοις σκεύεσιν ἀριθμεῖ, Kp. ἂν αὐτῷ συναινοὶ λέγων ἐν X.

Χαλυβδικὸν στόμωμα.

« De forma χαλυβδικῶς v. Steph. Byzant. in v. Χαλυβες. » *M.* Habetur etiam apud Euripidem et Lycophronem, annotante Schneidero in Lexico h. v.

15.

Athen. 9, p. 392, F: ἡ δὲ ὀρτυγομήτρα καλουμένη, ἧς μνημονεύει Kp. ἐν X., λέγων

Ἰθακησία ὀρτυγομήτρα.

Libri Κράτης, corrigente Casaubono. Cf. incert. fragm. 59. De *ortygometra* (germanice *Wachtelkœnig*) Aristoteles H. A. 8, 14, Plinius 10, 23: *aquilone ergo maxime volant ortygometra duce.* Stein. *Handb. der Naturgesch.* 1, p. 163: « *der Wachtelkœnig*, crex, » sed diversa κρέξ ab *ortygometra*: v. Aristoteles l. c.; 9, 2 et 16, Schneider. Lex. v. Κρέξ. Ceterum sic appellatus est a poeta Ulysses, dux consiliorum Græcis in bello Trojano.

16.

Herodianus De dict. solit. p. 42, 8: τὰ εἰς θεοὺς λέγοντα καθαρὰ, μονογενῆ, δυσύλλαβα, παραληγόμενα φύσει μακροῦ, βαρύνεσθαι θέλει... Ἐοῦθος τὸ κύριον· Δωρὸς τε Ἐοῦθος τε (Hesiod. fragm. 28, 2 Gaisf.). Βοῦθος Πύθια νικήσας (ita Mein.; vulgo ἐνίκησα), παροιμία.

oblectationes insatiabiles affert sapientibus.

13.

E poculo libans.

14.

Chalybicum firmamen.

15.

Ithacensis ortygometra.

Βούθος περιφοιτᾷ,
Κρ. X. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν εὐθῶν καὶ παχυρί-
νων. Zenobius 2, 66 : Βούθος περιφοιτᾷ : ταύτης
μείνηται Κρ. X. τέτακται δὲ ἐπὶ τῶν εὐθῶν καὶ πα-
χυρόνων, ἀπὸ τίνος Πυθιονίου Βούθου μετενεχθεῖσα.
« Buthum Aristoteles quoque commemoraverat in
catalogo Pythionicarum, teste Hesychio s. v. Βού-
θος. » M.

17.

Schol. Aristoph. Nub. 922, de Pandeletio : συ-
κοφάντης δὲ ἦν καὶ φιλόδικος, γράφων ψηφίσματα...
μείνηται δὲ τοῦ Πανδελέτου καὶ Κρ. X. Sic etiam
Suidas voce Πανδελετίου.

18.

Pollux 7, 211 : καὶ βιβλιοπώλην μὲν παρὰ Ἀριστο-
μένει εὐρήσεις ἐν Γόσηι, βιβλιογράφον δὲ παρὰ Κρα-
τίνῳ ἐν Χ. « Quo nomine Cr. judicialium libellorum
architectum, ac fortasse ipsum Pandeletum, si-
gnificasse videtur. » M.

19.

Zenobius 5, 9, Μετὰ Λέσθιον ᾠδόν : παροιμία
ταυτομένη ἐπὶ τοῖς τὰ δεύτερα φερομένοις ἐξ αἰτίας
τοιαύτης. Λακεδαιμόνιοι στασιάζοντες μετεπέμψαντο
κατὰ χρησμὸν τοῦ θεοῦ ἐκ Λέσθου τὸν μουσικὸν Τέρ-
πανδρον. ἔλθων δὲ ἐκεῖνος, καὶ τῆ μουσικῇ χρώμενος,
ἤρμωσεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὴν στάσιν ἔπασσεν. εἰ-
ποτε οὖν μετὰ ταῦτα μουσικοῦ τινος ἤκουον οἱ Λακε-
δαιμόνιοι, ἐπεφώνουν « Μετὰ Λέσθιον ᾠδόν. » μέμνη-
ται τῆς παροιμίας ταύτης Κρ. ἐν Χείρωνι (sic). Pho-
tius Lex. p. 621, 8, Μετὰ Λέσθιον ᾠδόν : παρὰ
Κρατίνῳ παροιμία, λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα φε-
ρομένων. « Antiquissimum hujus proverbii exem-
plum suppeditat Sapphonis versus apud Demetrium
De elocut. §. 146 :

Πέρροχος ὡς ὅτ' αἰδοῦς ὁ Λέσθιος ἀλλοδαποῖσιν.
Quis autem fuerit ille Lesbios poeta, non con-
stabat inter veteres. Aelius Dionysius, teste Eusta-
thio ad Iliad. p. 741, τὸν τῆς παροιμίας Λέσθιον
ᾠδὸν Τέρπανδρον φησιν, ἢ Εὐαινετίδην, ἢ Ἀριστο-
κλειδὸν. » E M. Etiam alios alii nominant; pleri-
que tamen in Terpandro consentiunt. Aelius Dio-
nysius l. 1. : Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Λακεδαιμονίων
πολιτείᾳ τὸ μάλιστα (inprimis) Λέσθιον ᾠδὸν τὸν Τέρ-
πανδρόν φησι δηλοῦν.

20.

Hesychius, Αὐτόφοροι : αὐτοδιάκονοι· κυρίως δὲ

16.

Buthus ambulat.

19.

Post Lesbium cantorem.

οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλείοις. Σοφοκλῆς Θυέστη Σικυωνίῳ.
ὁ δὲ Κρ. ἐν Χείρωνι τοὺς τὰ κοινὰ φορτιζομένους ἔφη.
« Scribendum Χείρωνι : falluntur enim, qui hæc
ad Cratini junioris Chironem referunt. Αὐτόφορους
Cr. dixisse videtur eos, qui publica civitatis bona
diripiunt et in suos ipsorum usus convertunt. »
E M.

21.

Zenobius 1, 26, Αἰξ̄ οὐρανία : Κρατίνος φησι,
καθάπερ Διὸς αἰγᾶ Ἀμαλθείαν, οὕτω καὶ τῶν

διωροδοκούντων αἰγᾶ οὐρανίαν·

οἱ δὲ τοὺς εἰς τὸ ἀργυρίζεσθαι τισιν ἀφθόνας ἀφορμὰς
παρέχοντας, οὕτως εἰώθασιν λέγειν κωμωδοῦντες, ἐπεὶ
καὶ ὁ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχων πᾶν ὁ ἐβούλετο
εἶχεν. Similiter Suidas h. v., addito τροφὸν post
Ἀμαλθ. ; item Photius p. 361, 5, Οὐρανία αἰξ̄ : ἢ
οἱ εὐχόμενοι πάντως (πάντων Mein.) ἐπετύγγανον·
ἴσως διὰ τὸ τὴν Σελήνην αὐτοῖς ἐποχεῖσθαι. Κρ. Χεί-
ρωνσιν. « Finxerat igitur Cr. profligatos homines,
qui pecunia se corrumpi paterentur et publico
furto ditescerent, caelestem capram alere. » M.

22.

Aristides Orat. 49, vol. 2, p. 521 Dind. : διδά-
ξας δὲ τοὺς Χείρωνας προσπαράγραφει πάλιν αὐτὰ μάλιστα
ὑπερηφάνως ἐπὶ τελευτῆς,

Ταῦτα δυοῖν ἐν ἐτοῖν ἡμῖν μάλιστα ἐξεπονήθη,
τοῖς δ' ἄλλοις ἐν ἄπαντι βίῳ προτιθημι ποιη-
ταῖς.

Brevitatis causa ipsum Cratini versum apposui :
nam Aristides suis verbis τοῖς δ' ἄλλοις ἐν ἄπαντι
βίῳ προτιθέσθαι φησὶ ποιηταῖς μμεῖσθαι, in quibus
μμ. est interpretantis τὸ προτιθημι, quum potius
intelligendum in eo sit ἐκπονεῖν. Versu 1 libri
δυοῖν ἐτοῖν, misso ἐν, quod addidit Dindorf. « Nisi
ἐτέοιν scribendum. Videmus igitur Cratinum de
hac fabula sua admodum magnifice sensisse, ne-
que dubitari potest quin ea in comœdiis summi
poete præcipuum quandam locum occupaverit.
Nomen dramatis ductum a Chironibus, h. e. vi-
ris sapientiæ, pietatis, omnis denique virtutis
laude florentibus, quos adhibuisse videtur Cr. eo
consilio, ut novitium in Attica rerum statum de-
testarentur, priscam humani generis probitatem
morumque simplicitatem commendantes. Reipu-
blicæ emendandæ legibusque regendæ partes So-

21.

Dona accipientium capram caelestem.

22.

Hæc nos duobus annis vix elaboravimus,
quæ aliis poetis tota vita propono conficienda.

loni videtur attribuisse, ab Inferis excitato
(fragm. 4). » E M.

XXVI. ΩΡΑΙ.

Ignotum prorsus fabulæ argumentum, in qua
Bacchi magnas fuisse partes intelligitur ex fragm. 7.

1.

Athen. 9, p. 374, D : λέγεται δὲ καὶ ἀλεκτορίς,
καὶ ἀλέκτωρ. Σμωονίδης « Ἡμερόφων' ἀλέκτωρ » ἔφη.
Κρ. Ὠραις

Ὡσπερ ὁ Περσικὸς ὦραν πᾶσαν καναχῶν ὀλό-
φωνης ἀλέκτωρ.

Ὀλόφωνος, h. e. ὄλος ὦν φωνῆ, totus vox, vocalissi-
mus. Cicero De divin. 2, 56 : *Canorum animal
gallus gallinæus.* « Alberti explicat *quæ mera vox
esset* (immo *qui mera vox est.* Both.) *πάμφωνος.* »
M. Adde Hesych. et Phot. v. Ὀλόφωνος.

2.

Idem 14, p. 638, F : σκώπτει δὲ αὐτὸν (Gne-
sippum Cleomachi filium) ἐς τὰ ποιήματα καὶ ἐν
Βουκόλοις· ἐν δὲ ταῖς Ὠραις

Ἴτω δὲ καὶ τραγωδίας ὁ Κλεμαχίου διδά-
σκαλος
παρατιλιτρῶν ἔχων χορὸν λυδιστῶν
μελῆ.

Ἴτω sensu malo, ut apud Euripidem Med. 662 etc.
V. 2 libri μετὰ τῶν παρ., deinde μελῆ πονηρὰ,
intruso glossemate, quum τὸ πονηρὸν ipsis vo-
cabulis παρατιλιτρῶν et τιλλουσῶν indicetur, con-
cinneque una cum versu finiatur sententia. Verba
μετὰ τῶν delevit Toupius, ego πονηρὰ. « Τιλλ. μελῆ
in ambiguo ludit, siquidem τιλλειν μελῆ et membra
depilare, et carmina disperdere, significare po-
test (?). Eadem ambiguitas inest τῷ λυδιστῆ, quod
et ad Lydiorum modorum mollitiem, et ad Ly-
dorum membra depilandi morem (?) spectat. »
E M. Notat Cr. Gnesippum, tanquam compilato-
rem alienorum carminum.

3.

Hephæst. De syllabis p. 17, quum Heliodorus
dixisset, τὸ μ. ἐπιπερόμενον ἀφώνῳ ἤττον τῶν ἄλλων

HORÆ.

1.

Ut avis Persica, omnibus horis sonans, tota vox,
[gallus.

2.

Facessatque etiam, qui tragœdias docet, Cleomachi
depilatricum habens chorum, Lydorum modo car-
[mina depilantium.

ὑγρῶν κοινὰς ποιεῖν ἐν τοῖς ἔπεισι συλλαβὰς, contra
ille : πρὸς γὰρ τῷ μυρίαν εἶναι τὴν χρῆσιν παρὰ τοῖς
ἄλλοις εἰδείξαμεν ἔτι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Κρατίνῳ πολ-
λάκις οὔσαν, ὡς ἐν Κλεοβουλίναις... καὶ πάλιν ἐν Ὠρ.

Οὐδὲ πρὸς εἶδος ἀρ' ἦν οὐδὲν προσιδόντι τε-
μαρτόν.

Sic Turnebi liber; alii εἶδος οὐδὲν ἀρ' ἦν οὐδὲν πρ. τ.,
alii ἀρ' οὖν οὐδὲν τι προσιδόντες τ.

4.

Pollux 6, 18 : τὸν δὲ οἶνον καὶ τρύγα ἐκάλου, ὡς
ἐν Ὠρ. Κρ. λέγει

Ἄλλ' ἦν, ὅτ' ἐν φώσσωνι τὴν ὄσφυν ἔχων
μετ' ἐμοῦ διτῆρες, οἰνάριον ἔλκων τρυγός.

Libri τὴν οἱ συνέχων... οἰνάριον ἔλκ. τῆς τρυγός. Recte
Mein. οἰνάριον ἔ. τρ. Nuper tamen idem sic hæc
scribere maluit :

Ἄλλ' ἦν ὅτ' ἐν φώσσωνι τὴν ἴσην ἔχων
μετ' ἐμοῦ διτῆγε μοῖτραν, ἔλκων τῆς τρυγός,

τὴν ἴσην ex correctione Lobeckii ad Phryn. p. 73.
« Apertum est, dici hæc alicui, qui ex tenui con-
ditione vivendi ad lautiores sortem enisus erat.
Φώσσων, vestis Ægyptiaca. Pollux 7, 71 : ἔστι δὲ
καὶ ὁ φώσσων Αἰγύπτιος ἐκ παχέος λίνου. Ἐν φώσ-
σωνι, *vili veste lineæ indutus*; quem usum præ-
positionis illustravit Hemsterhus. ad Plutum
p. 469. Τρῶς, vinum recens : v. Aristoph. Plut.
1086, Theocrit. 7, 70. » E M.

5.

Idem 9, 131 : καὶ ἐκμαγεῖον, καὶ ἐκμεμαγμέ-
νον. οὕτω γὰρ καὶ Κρ. ἐν ταῖς Ὠρ.

Ἐκεῖνος οὕτως αὐτὸς ἐκμεμαγμένος.

« Ad sensum compares Thesmoph. 514 : λέων, λέων
σοι γέγονεν αὐτέκμαγμα σόν. Ex quo probabile est,
etiam his summam filii cum patre similitudinem
indicari. » E M. Οὕτως, quod habent edd., abest
a codicibus Pollucis.

6.

Idem 10, 76 : καὶ γὰρ, ἵνα ἐξεμοῦσι, καὶ τοῦτο
λεκάνην ὠνόμαζον, ὡς Κρ. μὲν ἐν Ὠρ. ἔφη

3.

Nec præter formam quidquam signi inveniebat spe-
[ctator.

4.

Sed fuit tempus quo phossone tectus femora
mecum vivebas, ex facie villum sorbens.

5.

Ille sic ipse assimilatus.

Μῶν βδέλυγμιά σ' ἔχει;

πτερόν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεργάτω.

Libri βδέλυγμιά ἔχει, corrigentibus Hemsterhusio Anecd. 1, p. 214, et Piersono ad Mær. p. 158. De pinnæ vel radiculae usu ad vomendum v. Acharn. 584.

In proximis Cr. memorasse videtur τὸ κήτειον, teste Hesychio Κήτειον : μέγαν (intell. ὄζον, ramum) καὶ ὃ τὰς ψήφους διωθοῦσιν ἐν τοῖς κληρωτηρίοις. καὶ ἐμετρίον, ἀπὸ λαχάνου ἀγρίου, ἕπερ ἀντὶ πτερόν (male cod. πυρῶν) εἰς τὸ στόμα καθίσταν, ὡς Κρ. ἐν Ὡρ. σημειώνει. Hesychium κήτειον pro γήτειον scripsisse per incogitantiam censent Mein. et Lucas Observ. in Crat. p. 23. Equidem ἐπέγω.

7.

Photius Lex. p. 369, 14, Παιδικά : ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀρρένων ἐρωμένων τάττεται ἡ λέξις· παραδείγματα δὲ τοῦ ἐπὶ μὲν τῶν ἀρρένων τάττεσθαι πολλά... ὅτι δὲ ἐκάλου οὕτως καὶ τὰ πρό (i. e. pridem, olim. Libri τὰ πρός, mendo, de quo nos ad Thuc. 3, 26) τὰς γυναῖκας, Εὐπολις δηλοῖ... Κρ. δὲ Ὡρ., τῆς παλαιᾶς ἀποδημοῦντος τοῦ Διονύσου ἐρώσεως φησὶν ἐπ' αὐτοῦ

Μακάριος τῶν παιδικῶν.

« Eadem schol. Aristophanis Vesp. 1021 ex Suida s. v. Παιδικά, respexitque etiam schol. Aristidis p. 64 Fromm. Peregre abierat Bacchus, cuius absentiam quum ægre ferret sola relicta domi concubina, nescio quis felicem prædicat deum ob fidum amicæ desiderium. » E M.

8.

Idem p. 571, 19, « Ταῦτα πράσων φάσκ' ἀνὴρ οὐδὲν ποιῶν » : Κρ. Ὡρ. ἢ γὰρ (dele hanc particulam, ex seq. voc. natam) παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ποιούντων. Similiter Suidas. Dobræus Advers. 1, p. 610, probante Mein. :

Ταῦτ' αὐτὰ πράττω, φασκ' ἀνὴρ οὐδὲν ποιῶν.

9.

Suidas, Μαρίλη : ἀμαυρόν πῦρ· ὁ γνοῦς καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθρώπων... καὶ Κρ. ἐν Ὡρ.

6.

Num nausea te exercet?
ocius aliquis afferto pinnam et patinam.

7.

Beatus amoribus.

8.

« Hæc ipsa ago, » dicebat vir otians.

Ἐφθάρη μαρίλης τὴν φάρυγγα πλέαν ἔχων.

Mein. secundum Dobr. ad Aristoph. Eq. 523 τὴν φάρυγα. « Forma φάρυγξ, » inquit, « ut hic aliisque locis metro pernicioosa (?), ita omnino (?) ab Atticorum usu aliena est. » Cyclope tamen 342 libri in carmine

Εὐρείας φάρυγγος, ὦ Κύκλωψ,
et vulgo Aristoph. Ran. 253 ἢ φάρυγξ.

10.

Suidas, Πυρορραγῆς : σαθρός, ἀχρηστος, ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς καμίνοις διαρρησσομένου κεράμου. πυρορραγῆ κεράμια καλεῖται θσα ἐν τῷ πυρὶ βήγνυται ἐν τῷ ὀπτᾷσθαι. Κρ. ἐν Ὡρ.

Ἰσως πυρορραγῆς, κακῶς τ' ὀπτημένον.

Sic Kuster. ad Acharn. 932. Libri πυρορραγῆς καὶ κακῶς ὀπτ. Sed versus cæsura caret legitima. Igitur præferimus Πυρορραγῆς τε κακῶς τ'. Possis etiam πυρορραγῆς τε. « Pro Ἰσως Porsonus Adv. p. 285 probabiliter Ἰδ' ὡς. » Mein.

11.

Schol. Platonis Bekk. p. 384 : ἐμβραχὺ οὖν συντόμως καὶ ἀπλῶς· Ὑπερίδης ἐν τῇ κατὰ Ἀριστοφῶντος « Οἶδε γὰρ αὐτῇ δεδομένην ἀδειαν καὶ πράττειν καὶ γράφειν ὅ τι ἂν ἐμβραχὺ βούληται... » Κρ. Ὡρ.

Ἐδεῖ δὲ παρέχειν, ὅ τι τις εὖζαιτ', ἐμβραχύ.

Libri hiantē versu Ἐδεῖ παρ. Δὲ facile excidit post δεῖ. Elmsleius σε pronomē addere maluit.

12.

Hesych. Μουσικάρφῃ : Κρ. ἐν Ὡραῖς. οἱ μὲν ἀνεγνώσαν ὡς ἀκονιτί, καὶ φασιν ὅτι τὸ μεμυκώτως καὶ ξηρῶς ποιεῖν οὕτω λέγουσιν. ἢ ὡς ὀνομαζομένου τινός οὕτω καὶ μηδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ γλαφυρόν σκώπτοντος, ἀλλ' ἐπιγελῶντος ἀηδῶς (sic Mein. pro τε ἡδέως). ὄνομα γὰρ ἐστὶ Μουσικάρφος, ὃ μνημονεύει καὶ Ἀπολλοφάνης ὁ κωμικός. ὡς τινες δὲ τὸν Ἀρχίμαχον. Photius Lex. p. 281, 19, Μουσικάρφης : ὄνομα, ἢ Μουσικάρφος (male legitur ὄνομα Μουσικάρφους), ὃ μνημονεύει Ἀπολλοφάνης ἐν Κρησίῳ. Ἀρίσταρχος δὲ ἐπ' ὀνόματος τινὰ ἀηδῶς ἐπιγελῶντος· οἱ δὲ ἀνεγνώσαν μουσικάρφει ὡς ἀκονιτί, τὸ μεμυκώτως καὶ ξηρῶς, μὴ ἐκ φανεροῦ γελᾶν. Κρ. Ὡρ. « Cratinus,

9.

Periit fuligine gulam habens repletam.

10.

Fortasse igne fissum et male assatum.

11.

Debebat autem præbere prorsus omnia, quæ quisque optabat.

18.

Pollux 10, 40 : τὸ ναυτικὸν ὑπηρέσιον ἰδίως ἐν ταῖς Ὡρ. Κρ. « προσκεφάλαιον, » τοῦτο μὴ καλεῖσθαι νομιζόντων, ἀλλὰ ὑπηρέσιον μόνον. Idem 1, 88 : τὸ ὑποκείμενον τοῖς ἐρέταις ὑπηρέσιον. Cf. schol. ad Thuc. 2, 93. Annotavit. Mein. etiam apud Hesychium v. Πανικτὸν (?) Hermippum προσκεφάλαιον dicere pulvinar, quod remiges sibi substernebant.

19.

Antiaticista p. 88, 3, Γαλιδεύς : ὁ τῆς γαλῆς σκύμνος. Κρ. Ὡρ. Hesych. secundum Ruhnken. apud Valek. ad Adoniaz. p. 402, A : Γαλιδεύς· Κρ. λέγει δὲ οὕτως (cod. ὡς) τὸν εὐτελεῖ, καὶ ὡς γαλῶν (cod. γαλόν. Mein. malebat γαλῆς) παῖδα γαλιδέα (dele : est correctio capitis glossæ Γαλιδεύς).

20.

Idem p. 116, 21, « Ψήφισμα ἔθηκεν » : ἀντὶ τοῦ ἔγραψε. Κρ. Ὡρ., Πλάτων Ποιητῆ.

21.

Idem l. 30 : « Ὀρατίζεσθαι. » Κρ. Ὡρ. V. Pierson. ad Mær. p. 76.

22.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 394, 21 : Ἄνδρον κολωνοκλῆς ἀντὶ τοῦ ἡλίθιου· Κρ. γὰρ Ὡραῖς ἀντὶ τοῦ φάναι ἡλίθιον Ἐτεοκλέα, οὕτως ὕφ' ἐν καὶ διὰ μιᾶς λέξεως ἔφη διὰ τὸ εἶναι ἐκ Κολωνοῦ. Temere Fritsch. Act. Societ. græc. 1, p. 144, ἡλίθιον Ἄνδροκλέα, sed dixisse videtur Græculus ἦτοι ἀκλεᾶ : nam Androcles significatur ipso Ἄνδροκοκλωνοκλῆς, i. e. Ἄνδροκλῆς Κολωνοῦ, quem Κολωνὸν Bergk. Epist. ad Schillerum p. 119, intelligebat Κολωνὸν ἀγοραῖον, collem Athenis in foro, quæ mercenariorum erat statio. « Sic igitur Cr. paupertatem notaret Androclis, operam suam mercede collocantis. » Sic Mein., cui quærenti, quid tunc fiat grammatico, qui Cratinum stultitiam hominis risisse dicat, responderi potest, etiam stultos inutilesque mercenarios passim inveniri.

CRATINI INCERTARUM COMOEDIARUM FRAGMENTA.

1.

Ælianus V. H. 2, 13 : εὐδοκίμει δ' οὖν αὐτῷ (Aristophani) τὸ δρᾶμα· καὶ γὰρ τοι τῷ (perperam libri τὸ) τοῦ Κρατίνου τοῦτο συνέβη, εἴποτε ἄλλοτε, καὶ τότε, τῷ θεάτρῳ νοσῆσαι τὰς φρένας. Elieuit ex hisce Grotius Excerpt. p. 495 senarium

Συνέβη θεάτρῳ τότε νοσῆσαι τὰς φρένας, quem non erat quod omnino damaaret Mein.; sed scribendum

si recte conjicio, de fatuo quodam homine et qui, quum ipse nihil jocorum in medium afferret, aliorum jocis et facetiis stulte arrideret, usus erat proverbio Γελᾷ Μουσικάρφης, sive Μουσικάρφος, Ridet, ut Mysicarphe. » E M. Eodem spectat ridicule fictum adverbium μουσικαρφί, ad modum Mysicarphe.

13.

*Schol. Aristophanis Av. 766, v. in Chironum fragm. 8, de τῷ Πεισίῳ.

14.

Schol. Luciani vol. 1, p. 142, de Hyperbolo : Κρ. δὲ ἐν Ὡρ. ὡς προσελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν. « Hyperbolum Cr. risit etiam in Pytine fr. 14. » M.

15.

Photius Lex. p. 312, 13 : ἐστὶ μέντοι (ἢ ξυστικὴ) καὶ τραγικὸν τι ἔνδυμα οὕτω καλούμενον, ὡς Κρ. ἐν Ὡρ. Eadem Harpocratio p. 134, 11. Plut. Moral. p. 348, F, agens de tragœdia : σκευὰς, πρόσσωπα, καὶ ξυστίδας ἀλουργούς. Schol. Platonis Bekker. p. 402 : ξυστικὸν τραγικὸν ἔνδυμα ἐσκευαστοῦσθαι, καὶ ἔχον ἐπιπόρημα, ὃ ἐστὶν ἐπὶ τῇ πόρπῃ προσκόσμημα (minus probabiliter libri προσκόσμημα) ἢ λίθινον, ἢ χρυσοῦν, ἢ ἀργυροῦν. Cf. gramm. Bekkeri Anecd. p. 284, 14. « At Hesychius comicam vestem fuisse dicit, ξυστίδας : ποδῆρῃ ἐνδύματα ἢ χλανίδα κωμικὰς. Similiter Timæus Lex. Platon. p. 188, sed utroque loco scribendum videtur τραγικὰς. » Mein. Equidem defungar scribendo καὶ κωμικὰς, etiam comicas, nec magis tribuo scholiastæ Platonis quam Photio, dicenti καὶ τραγικόν. Certe sic vestitæ induci poterant in comœdiam tragicæ personæ : καὶ raptum fuerit a κω-syllaba, quæ sequitur.

16.

Harpocr. p. 164, 25 : Ρυτὰ, συνεσταλμένους, εἶδος ποτηρίου, Δημοσθένης κατὰ Μειδίῳ· ἐκτεταμένους, τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα ὁμοίως. Κρ. ἐν Ὡρ. Photius p. 493, 95, Ρυτὰ : πήγανον. οὕτως Κρ. Hesych. Ρυτὰ : τὰ στέμψυλα, καὶ πήγανον λευκόν. Hoc vulgo dixerunt βυτῆν. V. Valek. ad Adoniaz. p. 220, c. Igitur βυτὸν brevi u est poculum; βυτὰ, βύτη, producto, ruta, germ. Raute, francogall. rue. Varro L. L. 5, p. 40 : Ruta, quam nunc πήγανον appellant. Ovidius Remed. am. 801 : acuentes lumina rute.

17.

Idem p. 181, 9, Φελλέας : Ἰσάιος ἐν τῷ περὶ Κίμωνος κλήρου. τὰ πετρῶδη καὶ αἰγίβοτα χωρία φελλέας ἐκάλου. Κρ. Ὡρ., Ἀριστοφ. Νεφέλαις (71).

Συνέβη νοσήσαι τῷ θεάτρῳ τὰς φρένας.

Conqueritur Cr. his verbis, aliquod drama suum displicuisse spectatoribus. « Respicere videtur ad hunc locum Phrynichus App. Soph. p. 52, 28 : Νοσήειν τὰς φρένας : νοσήειν τὸν νοῦν. » E M.

2.

Antiaticista p. 108, 24 : « μεσόκοπον » ἀρρενικῶς τὸν ἐπὶ μέσου ἡλικίας (ita Lucas Observ. p. 9 pro τὸ ἐπιμέσου ἡλ.) Κρ. « Indicat grammatici glossa, μεσόκοπος ex Atticistarum lege, nisi de feminis, non esse dicendum. Confirmat quodammodo Xenarchus Athen. 13, p. 569, B :

Νέα, παλαιᾶ, μεσοκόπω, πεπαιτέρω. » M.

3.

Aristides Orat. 50, vol. 2, p. 565 Dind. : καίτοι φησὶ μὲν δὴ πού Κρ. « τῶν αἰσχρῶν εἶναι φίλοις χαριζόμενον πονηρὸν αὐτὸν εἶναι. » οὗτοι δὲ (fort. γὰρ), εἰ μὲν φίλοις αὐτοῖς χροῦνται, παραπλησίως αὐτοῖς ἔχουσι, ὡς, εἰ τοῖς αὐτοῖς χαίρουσι, αὐτοῖς ἀρ' οὐχ ἤττον ἢ τοῦτοις χαρίζονται. εἰ δ' αὖ μὴ νομίζουσι φίλους, ἀντὶ τοῦ χαρίζονται; εἴτε γὰρ ὡς ἐρασταῖς, εἴτε ὡς ἐρασταί, τό γε τῆς αἰσχύνης ἀφυκτον. Cr. dicere quidem potuit

Αἰσχρῶν χαριζόμενος φίλοις πονηρὸς αὐτὸς ἐστὶ,

sed malim, quum πονηρὸν non legatur in uno libro, concinniore sententia (τῷ αἰσχρῶς simile αἰσχρῶν fraudi fuerit),

Χαριζόμενος γὰρ αἰσχρῶς ἐστ' αἰσχρῶν φίλοις. Meinekii in utraque editione :

Αἰσχρῶν δὲ φίλοις χαριζόμενον πονηρὸν εἶναι.

4.

Idem Orat. 45, vol. 2, p. 23 : ἐγὼ μὲν οἶμαι τοῦτο. τί οὖν, ὦ μεγίστη σὺ γλώττα τῶν Ἑλληνίδων, ἔφη Κρ. ποιῶν (Mein. μῶν) ἔσθ' ὅτι κωλύει, etc., de Platone. Idem Or. 46, p. 173 : οὐκ οὖν τῶν μαρτύρων ἡμῖν τῶν εἰς τοὺς λόγους κεκλημένων τῷ Περικλεῖ... ὁ μὲν τῶν Ἑλληνίδων μεγίστην τὴν ἐκείνου γλώτταν εἴρηκε. De Pericle dixit Cr. secundum Meinekium tali modo :

Ἰθ', ὦ μεγίστη γλώττα τῶν Ἑλληνίδων.

Possis quoque pron. σὺ servato in versu non Tragici, sed Comici liberiore :

1.

Accidit theatro ut ægrotaret mente.

3.

Gratificans turpia amantibus turpis ipse est.

Τί δ', ὦ μεγίστη γλώσσα σὺ τῶν Ἑλληνίδων.

5.

Idem Orat. 49, vol. 2, p. 521 : ἄλλ' ἐγωγε κωμωδιοποιῶ τίνος ἤκουσα, σεμνολογουμένου θαυμαστά οἶα. καίτοι εἰάν τις ἔρηται τοὺς τῆς κωμωδίας ποιητὰς, ἐφ' ὅτῳ μέγα φρονούσιν, φαίεν ἂν, οἶμαι, ὅτι γέλωτα κινούσιν, ὡσπερ καὶ αὐτῶν τις ὠμολόγηκεν οὐδενὸς ἐρωτῶντος. ἀλλ' ὅμως καὶ οὗτοι χωρὶς ἀξιοῦσιν εἶναι τὰ τε τῶν ἀστείων σκώμματα καὶ τὰ τῶν πολλῶν καὶ τις αὐτῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος μεγαλυχοῦμενος, ὡς προφήτης, προαγορεύει τοιαύδε :

— Ἀφουρνίζεσθαι χρῆ [πάντως] πάντα θεατῆν,

ἀπὸ μὲν βλεφαρίων αὐθημερινὸν ποιητῶν λήρον ἀφέντα.

ὡσπερ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ μέλλων ἀπαντας σοφοῦς τε καὶ σπουδαίους ποιήσειν. διδάξας δὲ etc., quæ habentur Chironum fragmento 22. Cratini versu primo libri scripti atque editi Ἀφουρν. (corripienda est hujus verbi syllaba secunda, ου--) χρῆ πάντα θεατῆν, aliis alia proponentibus, quibus lacuna versus expleatur, quum nihil sit verisimilius quam forte πάντως ante simile πάντα omissum esse a librariis. Vide inprimis Apol. Soer. c. 20, qui geminus est compositione locus, πάντως οἱ Ἀθηναῖοι πάντες δὴ πού τοῖς φρονιμώτατα λέγουσι πείθονται, etc. Bene Bergkii αὐθημερινὸν pro α--ῶν, quod habent libri. « Malim, » inquit Mein., « propter genitivorum frequentiam αὐθημερινόν. Dicit amulorum poetarum subitarius et cito perituras ineptias. »

6.

Athen. 1, p. 7, F : δοκοῦσι δ' οἱ Μυκόνιοι διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυπρὰν νῆσον εἰκεῖν ἐπὶ γλισχρότητι καὶ πλεονεξία διαβάλλεσθαι τὸν γοῦν Ἰσχομάχου Κρ. Μυκόνιον καλεῖ, « Πῶς ἂν Ἰσχομάχου γεγονώς Μυκονίου φιλόδορος ἂν εἴη; Ἄγαθός ὢν πρὸς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἐστιασόμενος ἤκον κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. » Pace Meinekii et retractatis iis quæ diximus p. 11 libri germanici De Com. Gr., Cratini versus, immissis personis unius convivarum, ad quos venerat Ischomachi filius, et hujus ipsius, de quo Eustathius ad Odys. p. 1828, 8 : Κρ. οὖν, ὡς φησιν Ἀθήναιος, τὸν γλίσχρον Ἰσχομάχου Μυκόνιον εἶπεν, sic scribemus :

4.

Quid autem, o maxima tu lingua Græcarum?

5.

Sed edormire debet (omnino) omnis spectator, e palpebris exessus quotidiano poetarum stultiloquio.

α. Πῶς οὐκ ἂν Ἰσχομάχου γεγονώς τοῦ Μυκονίου φιλόδορος ἂν εἴη; β. Ἦκον ἐστιώμενος ἀγαθὸς πρὸς ἀγαθοὺς κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων.

In librorum scriptura supra posita negandi particula oblitterata, et intrusa glossemata ὢν, ἀνδρας, ἐστιασ., quæ metrum arguit. Ἐστιώμενος usurpatum sensu futuri. Τοῦ Μοκ. ponendum fuit cum ex lege linguæ, tum metri gratia, quia nominis Μοκ. prima fere corripitur. — Non invitatus ad convivium quoddam venerat iste filius Ischomachi, una epulari cupiens, et fastidienti tenacem hominem convivæ more parasitico respondet. « Ischomachus, qui hic commemoratur, fuisse ditissimum, ex Lysia Oratione pro bonis Aristoph. § 45, et Heracleide Pontico apud Athen. 12, p. 537, C, docuit Bœckh. OEcon. Att. 2, p. 12. Idemne is sit, quocum Xenophon in OEconomico cap. 7 Socratem de tuenda re familiari colloquentem induxit, ut incompertum in medio relinquo, etsi, opulentum eum fuisse, ex OEcon. capite 7, 3, intelligitur. (At neque Myconius hic audit apud Xenophontem, et eo auctore OEcon. cap. 6, 17, πρὸς πάντων καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ ξένων καὶ ἀστῶν, καλὸς τε καὶ ἀγαθὸς appellatus est, quod conciliari nequit cum fama γλισχρότητος, quam famam viri Athenæus et Eustathius significant. Both.) Myconus insula (e Cycladibus, Delo vicina,) exilis fuit et infœcunda : ut non sit quod mireris incolas ejus irrisos tanquam famelicos et alienarum opum appetentes. Ita jam Archilochus Periclem quendam ἄκλητον Μυκονίων δίκην εἰς τὰ συμποσία εἰσπεπαικέναι dixerat teste Athenæo 6, p. 237. Photius p. 279, 15, Μυκόνιος γείτων : αὕτη (intell. παροιμία) τάττεται κατὰ τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ γλισχρότητι καὶ σμικροπρεπείᾳ, παρὰ τὴν σμικρότητα τῆς νήσου τῆς Μύκωνος καὶ εὐτέλειαν. « Malim τῆς Μυκόνος a recto Μυκόν, ut Ἀθηδόνας et similia : neque enim damnare ausim duplicem formam.

7.

Idem 2, p. 52, C : ὀρχησταὶ δὲ ἔνδοξοι, Βόλθος (libri βολθός contra regulam) μὲν παρὰ Κρατίνῳ καὶ Καλλίᾳ, Ζήνων δὲ δ Κρής, ὁ πάνυ Ἀραξέρεξῃ προσφιλέστατος, παρὰ Κτησίᾳ.

6.

a. Quidni, Ischomachi natus filius Myconii, donorum sis cupidus? b. Veni epulatum bonus ad bonos : communia enim sunt quæ habent amici.

8.

Idem 1, p. 23, B : ὅτι τὸ ἀναπίπτειν ἀκύρω (sic scribo pro κυρίως) ἐπὶ ψυχῆς ἐστὶν ὄϊον ἀθυμεῖν, ὀλιγωρεῖν. Θουκ. πρώτη (cap. 70) « νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι. » Κρ. δ' ἐπὶ ἐρετῶν γρᾶται τῇ λέξει,

Ροθιάζει, κἀνάπιπτε.

Apud Athenæum perverse legebatur κυρίως. Nimirum remiges κυρίως (proprie) dicuntur remigari, ἐρέσσειν sive verbo poetico βοθιάζειν, cui oppositum est ἀκύρω dictum ἀναπίπτειν, recumbere. Factum fuerit ut τῷ α forte neglecto legeretur κύρω, quod cito corrector aliquis imprudens mutaverit in κυρίως. Eustath. ad Od. p. 1641, 8, βοθιάζει καὶ ἀναπίπτει, persona tertia. Suidas s. v. Ἀναπίπτειν : Κρ. ἐπὶ τῶν ἐρετῶν κέχρηται τῇ λέξει, ἐρεσομένων καὶ ἀνακλινομένων. Xenophon OEcon. 8, 8, de remigibus : ἐν τάξει πρηνέουσιν (h. e. ἐρέσσουσιν), ἐν τάξει δ' ἀναπίπτουσιν. Nihilominus qui hæc dixit apud Cratinum, non proprio sensu, sed metaphoricè, usus videtur illis verbis, quibus admoneret colloquentem, ut fortiter adversarium adoriretur, vel generatim rei, quam agebat, strenue incumberet.

9.

Athen. 2, p. 49, A : τράπεζαι ἐλεφαντόποδες, τῶν ἐπιθημάτων ἐκ τῆς καλουμένης σφενδάμου πεπονημένω. Κρ.

Γαυριώσαι δ' ἀνακλινοῦσιν, ὡς ἐπηγλαῖσμέναι μείρακες παιδραὶ, τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμνιναι.

Insulse libri ὡδ' ἐπ., quasi mensæ vocarentur puellæ. Confusæ δ et σ litteræ, ut Æschyl. Sept. 271, et alias. Σφένδαμος, acer, germ. Ahorn, de quo Stein. Handb. d. Naturgesch. 2, p. 174 seq. Plin. 16, 15 : Acer tilia fere amplitudinis, operum elegantia ac subtilitate cedro secundum. Itaque acernam mensam viliores dixit Horatius Serm. 2, 8, 10. Martialis 14, 88 : Mensa acerna.

Non sum crispa quidem, nec silvæ filia Mauræ, sed norunt lautas et mea ligna dapes.

Pollux 10, 35 : σὺ δ' ἂν καὶ ἐλεφαντίνην (κλίνην)

8.

Strepita et recambe.

9.

Magnificæ manent (nos), velut superbientes puellæ hilares, mensæ tripedes acernæ.

εἴποις, καὶ χελώνης, καὶ σφενδάμου καὶ σφενδαμνί-
νην· quae postrema fort. ex glossemate. Mein. :
« Mensas lautissimarum epularum apparatu splen-
dentes puellis comparat hilari vultu reudentibus. »

10.

Idem ib. p. 56, E, Ῥαφανίδες : αὐταὶ κέκληνται
διὰ τὸ βραδύως φαίνεσθαι (?) καὶ ἐκτεταμένως δὲ καὶ
κατὰ συστολήν λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς. Κρ.

Ταῖς Ῥαφανῖσι δοκεῖ, τοῖς δ' ἄλλοις οὐ λαχά-
νοισι.

Similiter Aristoph. Plut. 54 :

Μαλάχης πτόρθους, ἀντί δὲ μάζης φυλλεῖ ἰσχνῶν
Ῥαφανίδων.

Draco Straton. p. 80, 5 : Ῥαφανῖς διφορεῖται τὸ ἴς
ἀττικῶς γὰρ ἐκτείνει, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἐν τισὶ τῶν
ἐπῶν αὐτοῦ, ὡς τὸ Ῥαφανῖσι — λαχάνοισι παρ' Εὐ-
πόλιδι δὲ συστέλλεται ubi legebatur, mendo fre-
quente, ἀττικῶς δὲ — ἐν τινι, et λαχάνοις, quod
etiam Athen. habet ruente versu.

11.

Athen. 2, p. 67, C : Γάρος. Κρ.

Ὁ τάλαιος ὑμῖν διάπλευς ἔσται γάρου.

Σοφ. Τριπολέμῳ « Τῷ ταριχηροῦ γάρου. » Eadem
ap. Pollucem 6, 65, omisso ἔσται, sed recte ὑμῖν,
quum apud Ath. legatur ὑμῶν.

12.

Idem 2, p. 68, A : τὸ δὲ βῆμα (ἀρτύειν) παρὰ
Σοφοκλεῖ « Ἐγὼ μάγειρος ἀρτίσω σοφῶς. » Κρ.

Γλαῦκον οὐ πρὸς παντὸς ἀνδρός ἐστιν ἀρτύ-
σαι καλῶς.

Casaub., Grotius Excerpt. p. 489, Porsonus praef.
Hecubæ p. 54, consentiunt in addenda voce ἀν-
δρός, quae abest a libris Ath. De glauco, pisce ma-
rino, Plin. 9, 16; 39, 11, Stein. Naturgesch. p. 357, etc.

13.

Idem ib. p. 69, D : Κρ. δὲ φησι, Φάωνος ἐρα-
σθεῖσαν τὴν Ἀφροδίτην ἐν καλαῖς θριδακίνας
αὐτὸν ἀποκρύψαι, Μαρσύας δ' ὁ νεώτερος ἐν γλῶσσι κρι-

10.

Raphanis placet, non vero ceteris oleribus.

11.

Qualus vobis implebitur garo.

12.

Non cuiusvis est glaucum pulchre parare.

13.

In pulchris lactucis Venus Phaonem amatum abscon-

θῶν. Scribamus ἐν κριθῶν γλῶσσι, qui est finis
senarii : nam κριθῆ priorem habet longam.

14.

Idem 7, p. 305, B : τὰ εἰς λα λήγοντα θηλυκὰ
πρὸ τοῦ λ ἕτερον λ ἔχει, Σκύλλα, σκύλλα, κύλλα, βδέλ-
λα, ἀμίλλα, ἀμαλλα· τὰ δὲ εἰς λη οὐκέτι, διμίλλη,
φύτλη, γενέθλη, αἶλλη, τρώλλη· ὁμοίως οὖν καὶ τρί-
λλη. Κρ.

Τρίγλην δ' εἰ μὲν ἐδηδοκῆ τένθου τινὸς ἀν-
δρός.

Libri τρίγλη, nominativo, deinde ἐδηδοκῆ ἢ. Por-
sonus ἐδηδοκῆν, dure correpta diphthongo. « For-
tasse igitur Cr. dixit ἐδηδοκῆν (immo ἐδηδοκῆ.
Both.), quemadmodum λαχῆν pro λαχῆν (λά-
χομι) dictum fuisse tradit Etymologus p. 558, 27 ;
quae formae etsi Aeolicæ dialecte propriae sunt,
tamen ne in Attico quidem poeta quidquam of-
fensionis habent. Idem metrum in Trophon. fr. 1,
unde haec ad eandem fabulam referre voluit Bergk.
Commentt. p. 217. » E Mein.

15.

Idem 10, p. 424, B : μνημονεύει τοῦ κυάθου
καὶ Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ Παιδείας (3, 9), καὶ Κρ.,
ἐπὶ δ' Ἀριστοφάνη πολλοῦ, καὶ Εὐβούλου Ὁρθάνη.

16.

Idem 9, p. 782, D, Ἀγκύλη : ποτήριον πρὸς
τὴν τῶν κοττάθων παιδιῶν χρῆσιμον. Κρ.

Πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἦν ὕδωρ ἐπέη·
ἀλλ' ἴσον ἴσον μάλιστ' ἀκράτου δύο χοῦς
πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης, ἐπονομάζουσι τε,
ἦσι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει.

Libri v. 2 χοῦας, Pierson. ad Mær. p. 412 χοῦας,
nec verisimile χοῦας. V. 3 libri ἐπονομάζουσα, litte-
teris a et i confusis (v. ann. ad Thuc. 5, 19), et
τὲ omisso, quod recte addidit Piersonus. Jacob-
sius ἐπονομάζουσ' αἰ. Male autem Athen. h. l.,
grammaticus Seguer. p. 327, 338 et Hesych.
ἀγκύλην intelligunt ποτήριον, Hesych. etiam ἀκόν-
τιον. Ipse Athen. 15, p. 667, C, recte : ἐκάλουν δὲ
ἀπ' ἀγκύλης τὴν τοῦ κοττάθου (h. e. τῆς λατάγης)
πρόεσιν διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς

14.

Mullum si comederit eatillonis alieujus.

15.

Mors est vinum bibere aqua immixta,
sed, par cum pari, fere duo congios meri
bibentibus incurvata manu, nominantibusque (amo-
mittit latices Corinθi io peni. [res],

ἀποκοττάθισμοῖς, itemque in rectam viam rediens
Hesychius l. 1, ἢ ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος... οἱ γὰρ
τοὺς κοττάθους προίεμενοι τὴν δεξιὰν χεῖρα ἠγκύλου,
κυκλοῦντες αὐτὴν ὡς ἐνὴν προπευδίστατα, καὶ σεμνο-
νόμενοι ὡς ἐπ' ἐνὶ τῶν καλῶν. « Itaque, » inquit
Mein., « ἀπ' ἀγκύλης (scil. χειρὸς) ἦσι est incur-
vata manu projicit, » etc. — Versu 4 Cr. Euripi-
dem ridet, Sthenobææ fragmento 6 dicentem :

Πεσὼν δὲ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χειρὸς,
ἀλλ' εὐθὺς ἀδῶξ « τῷ Κορινθίῳ ξένῳ! »
Aristophanes quoque Thesm. 403 :

Κἄν ἐκβάλη

σκεῦός τι κατὰ τὴν οἰκίαν πλανωμένην,
ἀνὴρ ἐρωτᾷ, τῇ κατέαγεν ἢ χύτρα ;
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.

17.

Idem 13, p. 566, F : καὶ ὁ Κύνουλκος, « Τάυτη
καὶ το μᾶς σὺ λέγειν βροδοδάκτυλος οὐσα,
κατὰ τὸν Κρατίνον, ἀλλὰ βολίτινον ἔχων θάτε-
ρον σκέλος. » Ταυτὶ Dobr. ad Aristoph. Plut.
555; quo recepto satis habuerunt verba Ταυτὶ —
οὐσα excerpta, tanquam Cratini, neglectis reli-
quis ἀλλὰ — σκέλος, quae vel sic, si modo scribas,
ut consentaneum est, ἔχουσα, coeunt in senarium :

Ταυτὶ καὶ το μᾶς σὺ λέγειν βροδοδάκτυλος
οὐσα,

ἀλλὰ βολίτινον ἔχουσα θάτερον σκέλος;

Ceterum — CA haud dubie oblitteratum est se-
quente ΘΑ — simili, quod significavimus ann. ad
hymnum Homericum in Pana v. 40. Compellat his
verbis nescio quis Empusam sive Hecaten : cf.
Ran. 289 seq., ibique annotata.

18.

Idem ib. p. 596, B, de Doricha meretrice, quam
deperit Charaxus, Sapphonis frater : Ἡρόδοτος
(2, 134 seq.) δ' αὐτὴν Ῥοδώπιν καλεῖ, ἀγνοῶν δτι ἐτέρα
τῆς Δωρίγης ἐστὶν αὐτῆ, ἢ καὶ τοὺς περισηήτους θελί-
σκους ἀναθεῖσα ἐν Δελφοῖς, ὧν μέμνηται Κρ. διὰ τού-
των. Cratini verba exciderunt, nisi, ut nuper con-
jecit Meinekius, scribas διὰ Πλούτων, noto usu.
Rhodopidis donarium commemorat etiam Plutar-
chus De orac. def. p. 400, F : τῶν Ἀκαυθίων καὶ
Βρασιδοῦ παρελθούσιν οἶκον ἡμῖν εἰδείεν ὁ περιγηγῆς
χωρίον, ἐν ᾧ Ῥοδώπιδος ἔκειντο ποτε θελίσκοι σι-
θηροί. V. Grauertii Dissert. de Aesopo p. 117 seqq.

17.

Haec etiam tu audes dicere, roseis quidem digitis,
sed fimosum habens alterum pedem?

20.

Pastor adstitit, et caprarius, et bubulcus.

19.

Idem 15, p. 676, F : δεῖξαι οὐκ ἔχεις, δτι δια-
λελυμένως τις εἴρηκε βόδων στέφανον καὶ ἰων στέφανον·
τὸ γὰρ παρὰ Κρατίνῳ κατὰ παιδιῶν εἴρηται « Ναρ-
κισσίνους δλίσκους. » Nihil haec vox, cui substi-
tuebat Casaub. ναρκίσσου στεφανίσκου (!), Schweigh.
δλίσκους (?); possis etiam N. δχίσκου, narcissina
curricula, i. e. plena narcissorum, vel N. δσχί-
σκους, narcissinos ramulos; licuitque sane Comico
ingere haec deminutiva. De λ, χ, σχ confusis v.
ad Athen. 11, p. 497, A, in Noctibus nostris Nau-
craticis.

20.

Dio Chrysostomus Orat. 56, vol. 2, p. 290
Reisk. : ἢ οὐκ ἀνέγνωκας τοῦτο τὸ ἐπος Κρατίνου·

Ποιμὴν καθέστη, καίπολος, καὶ βουκόλος.

Libri καθέστη αἰπόλος, x littera hausta ab α simili
vicina; frustra Valck. ad Callim. Eleg. p. 75, κα-
τέστης, Bergk. et Mein. καθέστηκ' αἰπ. Ποιμὴν pro-
prie dictus, ut interdum pastor pastor ovium.
Fragmentum ad Bubulcos refert Bergkianus.

21.

Anonymus apud Cramerum Anecd. Oxon. 3,
p. 195 : Πλάτων δὲ, οὐχ ὁ φιλόσοφος, ἀλλ' ὁ κωμι-
κώτατος, ᾧ καὶ Κρατίνον οἶδα συνάδοντα, ἀορίστως
ἐπὶ συγγενείας λαμβάνει τὴν δ μαίμος λέξιν.

22.

Etym. M. p. 183, 45, Βαβάκτης : ὀρχηστής,
λάλος, μανιώδης, βακχευτής. λέγεται δὲ καὶ ὁ Πάν.
Κρ. « Χαῖρε, χρυσόκερω βαβάκτα κήλων
Πάν. » παρὰ τὸ βάξω, τὸ λαλῶ, βάξω, βέβαγμα,
βέβακται, βαβάκτης, ὁ πολλὰ λαλῶν, φλύαρος. Sic
item Hephaestio cap. 10, p. 56, alterum ille com-
plens versum hisce Πελασγικὸν Ἄργος ἐμβατεύων,
in priore, Χαῖρ', ὦ χρυσόκερος.

Χαῖρ', ὦ χρυσόκερος βαβάκτα κήλων
Πάν, Πελασγικὸν Ἄργος ἐμβατεύων!

Elegans enim usus est nominativi pro vocativo :
Iliad. 17, 142 : Ἐκτωρ εἶδος ἄριστε. Odys. 3, 313 :
καὶ σὺ, φίλος, μὴ δεθὰ δόμεν ἀπο τῆλ' ἀλάλησο, etc.
Κήλων, telorum, quia venatorum quoque deus ha-
bitus est Pan, quod intelligas ex Hymno Homer.
19, 13 (θῆρας ἐναίρων, Πάν), Theocrit. Idyll.

21.

Consanguineus.

22.

Salve, aureis cornibus hachans venator
Pan, Pelasgium Argos ascendens!

1, 2, etc. « Πελασγ. Ἄργος (Iliad. 2, 681) Dorvillius Vann. crit. p. 51, non ipsum Argos intelligit, sed Panos antrum et sacellum in Pelasgico, quam in rem laudat Pausan. Att. 28, Herodot. 6, 105, Eurip. Ion. 938, al. Cf. Leake Topogr. Att. p. 284, Bergk. Commentt. p. 97. Ἐμβατεύουσα, ut Aeschylus Pers. 454: νῆσός τις ἐστὶ... ἢν ὁ φιλόλογος Πάν ἐμβατεύει. Eurip. Teleph. 1: πέτρον Ἀρκάδων δυσχεύμερον (Πάν) ἐμβατεύεις. » *E M.*

23.

Etym. M. p. 200, 37, Βλιμάζειν: τὸ τιθολαθεῖν, ἤγουν ψηλαφᾶν τὰ στήθη καὶ τοὺς μαστοὺς καταλαμβάνειν τῇ ἀφῆ, καὶ ἄπτεσθαι τῶν ἀπορρήτων μελῶν τῶν γυναικείων, καὶ διεγείρειν τὰς ἐπιθυμίας, ὡς φησι Κρ.,

ὡς δὲ μαλακῶν καὶ τέρεν τὸ χρωτῖδιον ἦν,
ὦ θεοί!

καὶ γὰρ ἐβλίμαζον αὐτήν· ἢ δ' ἐφρόντιζ'
οὐδὲ ἐν.

Sic item Zonaras, omissis tamen verbis ἢ δ' ἐφρόντιζεν (haec librorum scriptura) ο. ἐν. Cratini versu 1 δὲ ἐτ' inseruit Elmsl. in Censura Hecubae Porson. p. 257 ed. Lips.

24.

Ibidem p. 269, 31, Διαπηνικίζω: ἀπατῶ. Κρ.

Τοῦτον μὲν οὖν καλῶς σὺ διεπηνικίσας
λόγον.

εἴρηται ἀπὸ τῆς πηνίχης, ἢ ἐστὶ περιθετὴ κόμη, ὡς ἡ φενάκη, ἢ τοὺς δρόντας ἀπατᾶ ὡς φύσει οὐσα. τινὲς δὲ τὸ ποικίλλω ἐξηγούσιν. Hoc merito probans Mein. addidit οὖν metri gratia, cui succurrentes etiam nos inseruimus σὺ, quod facile perierit, et vocem λόγον ad sequentem versum retulimus ob productum vi in verbis πηνίχη et διαπηνικίζω. Grammaticus Bachmanni Anecd. Gr. 1, p. 342, mendose quidem, quum librarius, dictanti obtemperans ἰωτακίζοντι, vel potius, si fas est verbum fingere, βρουχλινίζοντι, η et ι confunderet, ita tamen, ut quantitatem vi syllabae agnoscas: Πηνίχη: περικεφαλαία τριχωτή, ἢ (perperam liber καὶ, quae permisceri solent) περιθετὴ κόμη. ἐνθεν καὶ πηνικίζειν τὸ ἀπατᾶν, etc. Cf. fragm. 51.

25.

Ibidem p. 402, 39, Ἐφετίνδα: ὄνομα παιδιᾶς, φανακίως (i. e. ἀπατητικῶς)· ὡς γὰρ Ἀριστοφάνης

23.

Ut mollis erat et tenera, o dii, cuticula! [curavit. tractavi enim eam; sed illa hoc ne minime quidem

24.

Hanc quidem tu callide exornasti

(Eq. 862) φησὶ τὸ ἄστρακίνδα, παρὰ τὸ ἄστρακον ἀναπλάσας, αἰνιτόμενος τὸν ἐξοστρακισμὸν, οὕτω Κρ. ἀνέπλασε τὸ « ἐφετίνδα » παρὰ τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις γενομένας ἐφέσεις. παρὰ οὖν τὴν ἐφείσιν ἐφετίνδα (ludum pilae), κατὰ τροπὴν τοῦ σ εἰς τ· καὶ γὰρ ἐφέτης λέγεται ὁ πέμπων τὴν ἐφείσιν. « Nisi haec ad Cratetis Παιδιᾶς pertinent, quae Hemsterhusii sententia est. » *M.*

26.

Ib. p. 491, 40, Καρίς: ὡς παρὰ Κρατίνω,

ἔχων τὸ πρόσωπον καρίδος μασθλητίνης.

ἀντὶ τοῦ δερματίνης. « Eundem versum ex Eupolidis Δήμοις affert Athen. 3, p. 106, B, unde τὸ assumpsi. Fortasse memoriae errore Cratinum nominavit Etymologus. » *E M.* Suspicio δλισθον dici.

27.

Ib. p. 512, 8, Κυρηθίων: καθαρχατῶδες (legam καθαρχατῶν) ἐστὶ τὸ ὄνομα· κυρήθια γὰρ κυρίως τὰ ἀποθεράσματα τῶν κυμάτων (purgamenta fabarum, vel farinae). Κρ.

Δασὺν ἔχων τὸν προκτὸν, ἄτε κυρήθι' ἐσθίων.

Versus trochaicus μέιουρος, voce ἀνήρ, vel quadam simili, deficiente; nisi quis malit audaciorē conjectura κυρήθι', ὡς ὄ' ἔς, ἐσθίων, siquidem sane potest, ut ὡς ὄ' ἔς forte exciderit ante similia ἐσθί—, praesertim in scriptura continua. Plautus Capt. 4, 2, 27: *scrophipasci, furfuri qui* (praestat *quia*) *alunt sues.* « Vocem κυρ. illustravit Faesius OEcon. Hippocr. p. 365. De sententia versus mihi non satis constat. Num furfurum esu capilli incrementa capere putabantur? Ridet, ni fallor, Eucratem Melitensem, quem κυρηθιωπόλην vocat Aristophanes fragm. 540, hominem toto corpore hirsutum. » *Mein.* Photius p. 256, Μελιτέα κάπρον: Ἀριστοφ. ἐν Γῆρα λέγει ἀντὶ τοῦ Εὐκράτη (minus recte libri Εὐκράτης), ἐπεὶ δασύς ἐστι (scribam ἦν τις: ineptum enim ἐστὶ, quasi adhuc vixisset)· καὶ γὰρ ἄρκτον αὐτὸν ἔλεγον.

28.

Ib. p. 718 init., Σκιρωθῆναι: φαιμέν ἐπὶ βύπου τοῦ σφόδρα ἐμμένοντος καὶ δυσεκπλύτου... σκίρον δὲ τὸν ἀγῆθ' ῥύπον καὶ Κρ. λέγει. « Rectius scribitur σκίρος, quod de sordibus caseo adherentibus dixit Eupolis. Hesych. Σκείρος: βύπος, καὶ ὁ δριμύς τυρός, etc. » *E M.*

orationem.

26.

Vultum habens squillae coriaceae.

27.

Hirsutum habens podicem, quippe furfura edens.

29.

Eustathius ad Hom. p. 1430, 24: ὅτε δὲ μέγα φᾶρος εἶπη (Iliad. 8, 220), παρὰ παροιμίαν ποιεῖ τὴν λέγουσαν ἐπὶ χειρᾶς φέρειν, ἤγουν ἐνδοξὸν εἶναι, ὡς ἐπὶ (sic lege; libri ἀπὸ) τῶν μεγάλα φασὶν ἰμάτια ἐχόντων, ὡς (malim ὥστε) μείζονα εἶναι τὴν ἐπιβολήν. Κρ.

Εὐπρόσωπος ἦσθ', ὀνόματος οὐδὲν ἐπὶ χειρᾶς φέρων.

ἤγουν οὐ μέγα ἔχων ὄνομα, οὐδὲ φαινόμενος κατὰ τοὺς οὕτω μεγαλοειμένας ὡς καὶ ἐπὶ χειρῶν φέρειν τὰς ψαῶ. Ὀνόματος οὐδὲν valet οὐδὲν ὄνομα, docente ipso Eustathio, nec ferendus Grotius Excerpt. p. 495, ventens,

Nomine es speciosus; atqui nihil est, quod manibus feras.

30.

Idem ib. p. 1446, 29: ἡ ὠρίμη κρηθί, ἢ καὶ ἀμφίκαυστις παρὰ Αἰλίου Διονυσίω, κωμικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ γυναικείου μορίου φασὶ· Κρ. δὲ τὴν ὄσφον (probabiliter Mein. πόσθον: v. schol. Aristoph. Pac. 965) οὕτως ἐφη. Hesych. Καῦστις: ἡ ἐκρυσίς τῶν σταχυῶν, πυροὶ ἀδρυνόμενοι, καὶ χόρτος. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἀμφίκαυστις, καὶ ἐπώνυμον Δήμητρος. Κρ. δὲ ἐπὶ τοῦ μορίου ἔταξεν αὐτό. Hinc κρηθίων, homo libidinosis, apud Hesychium h. v.

31.

Idem ib. p. 1479, 43: ἀλέκτορος, καθὰ καὶ ἀλεκτρονόος, καὶ παρ' ἄλλοις μὲν πολλοῖς χρῆσις, καὶ παρὰ Κρατίνω δὲ φασὶν ἐν τῷ

Κοκκύζειν τὸν ἀλεκτρονόν' οὐκ ἀνέχονται.

ἤγουν ἄδειν, ὡς αὐτῷ ἔθος. Phrynichus Bekker. p. 21, 24: ἄδειν ἀλεκτρονόος (vulgo ἀ—νας, quod minus placet) ἀττικῶς· τὸ δὲ κοκκύζειν κωμικοὶ λέγουσιν.

32.

Idem ib. p. 1484, 28: αἰγυπτιαίσειν τὸ πανοργεῖν καὶ κακοτροπεύεσθαι, ὡς ὁ κωμικός, φασὶ, Κρ. δηλοῖ.

33.

Idem ib. p. 1751, 47: Ἀλκαῖος... εἰδομαλίδην ἐφη σκοπτικῶς τινα διὰ τὸ καλλωπιέσθαι τὰ μῆλα τῆς ὕψους, ἐρευθόμενον δῆτα *κωμικώτερον ὄπερ ἀνάπαλιν ἔχοι ἂν ὁ παρὰ τῷ Κρατίνω ἀρρενώπας, τὰ μὲν ἄλλα γύννης ὄν, ἔχων δὲ τι ἀνδρόμορφον.

29.

Speciosus es, quamvis nihil habens nominis, quod

31.

Canere gallum gallinaeum non patiuntur.

[ostendas

Mirror, editores patienter tulisse τὸ κωμικώτερον, quum sit ineptissimum et manifesto mendosum. Scribamus καὶ μιμικιώτερον, et lasciviosem. Ovidius Trist. 2, 515:

Scribere si fas est imitantes turpia mimos.

34.

Idem ib. p. 1669, 46 (cf. p. 777, 61, et 1761, 21): τὸν μωρὸν οἶδαμεν σάνναν καλεῖσθαι, ὡς ἀπὸ τινος κυρίου ὀνόματος, καὶ παράγεται Κρ. κωμικῶν τοιοῦτον τὸν Θεοδοσίδην σάνναν. Photius p. 499, 21, Σάνναν: τὸν μωρὸν. οὕτως Κρ.

35.

Idem ib. p. 1761, 28, ex Aristophane Byzantino: λέγει (significat) δὲ καὶ λαπίζειν παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ συρίζειν, καὶ βουβᾶν τὸ κοιμάσθαι, ὡς

Ἦ δὲ προὐκλεῖτό με
βουβᾶν μετ' αὐτῆς.

ὄθεν, φησὶ, καὶ παρὰ Κρατίνω τὸ

Λόγος τις ὑπῆλθ' ἡμᾶς ἀμαθῆς σουδαύθαλος.

Sic recte Mein. pro σουδαύθαλος. Hesych. Σουδαύθαλοι: συῶν ἀυλιστήρια. Photius p. 557, 3, Σουδαύθαλοι: ἐν οἷς οἱ σῦες εὐνάζονται. « Crat. λόγον σουδαύθαλον videtur dixisse carmen incultum, qualia subulcorum sunt, quibus sues demulcent et consopiunt. Σουωτικὰ μέλη dicit Pollux 4, 56. » *E M.* Restituamus versum heroicum ἀκέφαλον,

—Λόγος τις ὑπῆλθ' ἀμαθῆς σουδαύθαλος ἡμᾶς.

36.

Eustratius ad Aristot. Eth. Nicom. p. 65, B, de Margite, poemate: ἀλλὰ καὶ Ἀρχιλόγος, καὶ Κρ., καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι μαρτυροῦσιν Ὅμηρον εἶναι τὸ ποίημα. « Probabiliter Archilochi Aristophanis nomen substituit Ruhnken. ad Velleium 1, 5, p. 20, allato Avium versu 910 cum scholio. » *E M.*

37.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 337, 16, Ἅγιος: ὁ σεβάσιμος, καὶ ἅγιον τὸ σεβάσιμον καὶ τίμιον. λέγεται δ' ἂν καὶ ἅγιος ὁ μικρὸς, ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὡς Κρ. « Quo loco qui utitur, Ruhnken. ad Tim. p. 13, pro Κρατίνος exhibet Κράτης. Eandem significationem adjectivi ἅγιος ex antiquis grammaticis affert Eustathius ad Iliad. p. 1356, 59: οὕτω καὶ ἅγιος παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐ μόνον ὁ μικρὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ μικρὸς, διὰ τὸ τοῦ ἄγους διπλόσημον, ἐξ οὗ καὶ

35.

Sermo quidam insulsus, velut subulcorum, nos pe-

37.

Sacer.

[netravit.

δ ἐναγής, καὶ δ εὐαγής. Nimirum ἄγιον, ut Latinarum *sacrum*, dicitur quidquid animum admiratione percillit; hinc duplex significatio, qua et venerabile et detestabile denotat. Cf. Hanov. Exerc. 1, p. 11 seq. » *E M.* ἄγος pro ἄγος proprie dixerint Iones.

38.

Idem ib. p. 339, 30, Ἀγροβάας ἀνὴρ : δ ἀγροίκως φηγεγόμενος, καὶ οὐκ ἀστειώς καὶ ἐμμελώς. οὕτω Κρ. Eadem habet Phrynichus Bekkeri p. 17 in init.

39.

Idem ib. p. 346, 1, Ἀδώνιος : Φερεκράτης εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀδωνίδος· λέγει δὲ τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδώνιον· οὕτω καὶ Πλάτων καὶ Κρ., ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης, καὶ ἑτεροι. λέγουσι δὲ καὶ Ἀδωνιαν αὐτὸν πολλακις. « Formae Ἀδώνιος pro Ἀδωνις nullum hodie exemplum superest, nisi forte apud Plut. Erot. p. 756, C, ubi Ἀδωνιοι pro Ἀδωνιαίοι reponendum putavit Bergk. Nescio tamen, an hoc tueatur Hesychius, dicens Ἀδωνιαίοι : οἱ (hoc addidi. *Both.*) ὑπὸ τὸν ἄδην. Ἀδωνιαίος : Ποσειδῶν (fort. Πλούτων), καὶ βόλος, ἢ δὲ ὑπὸ τὸν ἄδην. Spectant haec ad graecanicas superstitiones, in quibus Adonidem pro deo infernali habitum et cum Ἄδῃ sive Ἀιδωνεῖ permixtum esse credas. Neque inepte compares hebraicum *Adonai*. » *E M.*

40.

Idem ib. p. 354, 25, Ἀγείρου θεά καὶ ἡ παρ' αἰγείρου θεά : Ἀθήνησιν αἰγείρος ἦν, ἥς πλησίον τὰ ἴκρια ἐπήγνυτο εἰς τὴν θεάν πρὸ τοῦ θεάτρον γενέσθαι (cf. fragm. 53). οὕτω Κρ. Et p. 419, 15, Αἰγείρου θεά καὶ παρ' αἰγείρου : ἡ ἀπὸ τῶν ἐσχάτων. αἰγείρος γὰρ ἐπάνω ἦν τοῦ θεάτρον, ἀφ' ἧς οἱ μὴ ἔχοντες τόπον ἐθεώρουν. « Similiter Hesych., Phot., Etym. M., omnia tamen Cratini mentione : v. Bergkii Epist. ad Schillerum p. 122, et Welckeri Append. Trilog. p. 257. » *M.*

41.

Idem ib. p. 363, 2 : Κρ. δὲ αἰμυλόφρων εἶπε, καὶ αἰμυλοπλόκος δ αὐτός.

42.

Idem ib. p. 372, 10 : Ἄκουε, σίγα. Κρ.

Ἄκουε, σίγα, πρόσεχε τὸν νοῦν, δεῦρ' ὄρα! Et p. 369, 15 : Ἄκουε, σίγα. Κρ. οἷον τόπον δίδου διὰ τῆς σιγῆς τῇ ἀκοῇ. Inepte hoc l. codex Ἄκ. : ἀντὶ τοῦ σίγα. Thesmorph. 382 : Σίγα, σίωπα, πρόσεχε τὸν νοῦν, quorum singula singulis dicuntur

42.

Audi, sile, animum advertite, huc spectate!

garrientibus : ne quis ταυτολογεῖν putet Aristophanem; et similiter apud Cratinum.

43.

Idem ib. p. 374, 19, Ἀλαζών : ὑπερήφανος, φευστής καὶ κομπαστής. οὕτω Κρ.

44.

Ibidem p. 404, 12, Ἀνθρωπος λυπησίλογος : σημαίνει δὲ δὲ λυπῶν διὰ τοῦ λέγειν τοὺς πέλους. Eadem Suidas.

45.

Ib. p. 406, 11, Ἄνοργοι : ἀντὶ τοῦ ἀνευ ὀργῆς. Κρ. Malim ἀντὶ τοῦ οἱ ἀνευ ὀργῆς. Eadem Suidas.

46.

Ib. p. 410, 31, Ἀνταναγῶναι : οὐκ ἀντιβάλλειν (leg. ἀντιβαλεῖν) οὕτω Κρ. Phrynichus Praep. Soph. p. 27, 10, Ἀνταναγῶναι : χρήσιμον, (οἷον) οὐκ ἀντιβαλεῖν, οὐδ' ἀντεξετάσαι. « Apertum est, hoc velle grammaticos, ἀνταναγῶναι dicendum esse sensu comparandi vel explorandi. Cf. Phrynichi Ecl. p. 217, ibique Lobeck. » *M.*

47.

Ib. p. 415, 1, Ἀπαλλάξας : ἀντὶ τοῦ πείσας ἀποστῆναι. Κρ. καὶ Δημοσθένης καὶ ἄλλοι. Eadem Suidas et Zonaras.

48.

Ib. p. 428, 17, Ἀποκεῖσθαι πόρρω : ἀτιμάζεσθαι. οὕτω Κρ. Eadem Zonaras.

49.

Ib. p. 430, 3, Ἀποκριπόμενος : ἀποσεισάμενος. οὕτω Κρ. Bergk. Commentt. p. 258 Ἀποκρινάμενος : ἀποσεισάμενος. Sed hoc alienum, aptum ac verisimile Ἀποκρουσάμενος : ἀποσεισάμενος.

50.

Ib. p. 433, 21, Ἀπορεῖν καὶ σφακελίζειν τῷ δεινῷ : τὸ μὲν σφακελίζειν φλεγμαίνειν ἐστὶ καὶ διὰ τοῦτο σπᾶσθαι. Κρ. Similiter Suidas. Pro δεινῷ Bergkii Commentt. p. 258 δίνω.

51.

Grammaticus Ms. apud G. Hermannum Dissert. de Aeschyli Niobe p. 6 (Opusc. vol. 3, p. 40) : εἴοικε τὸ φενακίζειν, καὶ ἡ φενάκη ἀπὸ τοῦ πηνικίζειν καὶ τῆς πηνίχης γίνεσθαι, ... καὶ δῆλον ἐστὶ οἱ παλαιότεροι κωμικοὶ πηνίχην καὶ πηνικίζειν ἔλεγον. Κρ. « Πονηροὺς ἀνθρώπους πηνικίζων ἐξαπατᾷ. » λέγεται δὲ πηνίχη ἢ ἐπίθετος κόμη. Liber hic quoque πηνικίζειν, πηνίχης, πηνίχην, et in Cra-

tini versiculo πηνικίζων, ubi, deleto glossemate ἐξαπατᾷ, dochmiacum restituere mihi videor scribendo

Πονηροὺς ἀνθρώπους πηνικίζων,

vel potius πηνικίζω. Servato πηνικίζων versus intolerabiliter propemodum meris longis decurreret. Suidas, Ἐπηνικίζεν : ἐξηπάτα. οὕτως Κρ. cf. Zonar. p. 834 et fragm. 24.

52.

Harpocratio p. 4, 18 : εἶεν δ' ἂν οἱ παρὰ τοῖς Ἄττικοῖς λεγόμενοι ἄγιοι οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί, ὡς φασὶ Κρ. καὶ Μένανδρος.

53.

Hephæst. 15, p. 84, Archilochii versus asynarteti exemplum proponens,

Ἐρασιμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον,

Τοῦτο δέ, inquit, οἱ μετ' αὐτὸν οὐχ ὁμοίως αὐτῷ ἔγραψαν· οὗτος μὲν γὰρ (i. e. Archilochus) τῇ τε τομῇ δι' Ἰλου κέρχεται τοῦ ἐφθημιμεροῦς, καὶ σπονδαίους παρέλαθεν ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ κώλῳ δύο, ὅλον Ἄστων δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ἦσαν (ἦσαν Mein.), οἱ δὲ πολλοί,

οἱ δὲ μετ' αὐτὸν τῇ μὲν τομῇ διαφόρως ἐχρήσαντο, ὡσπερ Κρ.

Χαῖρ', ὦ μέγ' ἀχρειόγελλος ὄμιλε ταῖς ἐπί-
εθαις,

τῆς ἡμετέρας σοφίας κριτῆς ἄριστε πάντων!
εὐδαίμων' ἐτικτέ σε μήτηρ ἱκρίων ψόφρην!

ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως τὸ τρίτον τέμνηται τοῖς Ἀρχιλοχίοις, τὰ δὲ πρὸς αὐτὸ δύο πρὸ συλλαβῆς. Mendose libri ψόφρην, præter Flor., qui habet ψ-σιν. Ψόφρην est accusativus causæ. Tertium horum versuum non dissimilem quidem tomam habere dicit Hephæstio, sed prope sive ante τὸ τέμνεσθαι posita esse duo præsyllaba, i. e. duas syllabas breves (- μόν' ἔ-) potius quam unam longam, anapaestum pro spondeo, quem eo loco usurpabat Archilochus. — Similes Atheniensium laudes Bergk. Commentt. p. 10 attulit Platonis in Xantrii Hephæst. 15, p. 91 :

Χαῖρε, παλαιόγονον ἀνδρῶν θεατῶν σύλλογε παντοσφρων,

Aristophanis Ran. 675, Menandri Adelphis,

51.

Pravos homines decipiam.

53.

Salve, immoderate ridens caterva Epibdis.
nostræ sapientiae iudex optime omnium!

Θεός ἐστι τοῖς χρηστοῖς ἀεὶ
ὁ νοῦς ἄρ', ὡς εἴοικεν, ὃ σοφώτατος,

denique illa Demosthenis Olynth. 3, p. 32 : καὶ γὰρ εἰπεῖν τὰ δέοντα παρ' ὑμῖν εἶσιν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δυνάμενοι, καὶ γινώσκοντες πάντων ὑμεῖς οὐδένα τὰ βήθοντα. Versu 1 ἀχρειόγελλος est *immodice ridens*, « *petulanti splene cachinno* », ut loquitur Persius 1, 12. Suidas Ἀχρειόγελλος ἀνθρώπος : ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων. V. 2. notum, quid proprie sit ἢ Ἐπίβδα (v. Ruhken ad Tim. p. 120); figurate etiam Pindarus Pyth. 4, 140, dixit τραχίαν Ἐπίβδαν, ut Mein. adnotavit. « Mihi Cr. ἐπίβδας (Ἐπίβδας) translato sensu dixisse videtur fabulam suam, quæ in dramatum commissione tertium locum sortita erat. » *E M.* V. 3 ἱκρίων ψόφρην est *theatri strepitus, spectacula*; cf. fragm. 40. Ex Archilochis petitum fragmentum putant Rapsius et Bergkii.

54.

Hephæst. ib. p. 96, metrum Cratineum describens : ἐστὶ γὰρ ἐκ χοριαμβικοῦ ἐπιμίχτου, τοῦ τὴν δευτέραν ἱαμβικὴν ἔχοντος, καὶ τροχαϊκοῦ ἐφθημιμεροῦς,

« Εὐε, κισσογαῖτ' ἀναξ, χαῖρ'! » ἔφασκ'
Ἐκφαντίδης.

Πάντα φορητὰ, πάντα τολμητὰ, τῷδε τῷ
χορῷ.

Πλὴν Ξενίου νόμοισι καὶ Σχοινίωνος, ὃ Χά-
ρον.

Cratini esse hos versus, non conjunctos perpetuitate sententiæ, nescio quo alio signo quam metri agnoscere sibi visi sint Sopingius ad Hesych. vol. 2, p. 1334, aliique. Ἐφ. Ἐκφ. Pauw. pro ἔφασκε Φαντίδης. De Ephantide v. supra suo loco. — « Versu 2 Bergk. Commentt. p. 115, Chorum conquiri existimat, quod necessitate coactus sit quasvis fabulas agere, vel pessimas; versu 3 æquales Comicos perstringi apparet. Schœnionem Calliæ comici fuisse cognomentum, ex Suida docui Quæst. scen. 2, p. 49, auctore Gaisfordio ann. ad Suidam v. Καλλίας. Sed de Xenio vel Xenia anceps iudicium est. Bergkii aut Aristophanem, aut Phrynichum, intelligendum putat, quorum utriusque exprobrata fuit peregrinitas. De Charone nihil constat. Si versus ex Archilochis petitus esset, quod propter

Beatum te peperit mater spectaculorum strepitu.

54.

[phantides.
« Evie, hederis redimite rex, salve! » dicebat Ec-
Omnia ferenda, omnia audenda, huic Charo.
Præterquam Xenie legibus et Schœnionis, o Charon.

usum metri Cratinei Bergk. suspicatus est, Charonem τέκτονα intelligerem, quocum inimicitias exercuit Archilochus, teste Aristotele Rhet. 3, 17. » *E M.*

55.

Herodianus Philet. p. 441 Piers. : Ἄρχει Ἀθηναίοις. καὶ ὁ Κρ. « Ἄρχων εἰ μὴ νῦν Ἀθηναίοις ἐγώ. » ὅτι καὶ κατὰ τοὺς νόμους ἡ ἀρχή. Malim Ἄρχων Ἀθ., et in versu Cratini

Ἄρχων ἔτ' εἰ μὴ νῦν Ἀθηναίοις ἐγώ, quum ἔτ' ab εἰ simili haustum esse videatur. Piersonus Ἄ. γὰρ εἰμι, etc. « An forte hæc scripta sunt ante legem de Archonte in scenam non introducendo? » *M.*

56.

Hesych. Ἀνεξικώμη : ἥς οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο ὅλη κώμη, παρὰ Κρατίνω, « h. e. secundum Bergk. Commentt. p. 255, mulier, quæ vel totius pagi impetum et convicia sustineat; cui similis γεγωνακώμη, quæ pagum clamore implet. » *E M.* Cf. Schneider. Lex. h. v.

57.

Idem Ἀψω : προσεγγίσω, δῆσω. Κρ. Ita Küster. pro ἀψῶ.

58.

Idem Βρέα : Κρ. μέμνηται τῆς εἰς Βρέαν ἀποικίας. ἔστι δὲ πόλις Θράκης, εἰς ἣν Ἀθηναῖοι ἀποικίαν ἐξέπεμπον. Cf. Steph. Byz. p. 243, ubi scriptum Βρέα.

59.

Idem Διάλαος : οἱ μὲν ἐπιμύλιον δαίμονα ἄλλοι δὲ παιδιᾶς εἶδος, ἐν ᾗ διαλέγουσι τὰς ψήφους. βούλεται δὲ λέγειν ὁ Κρ. τὸν ἴσχατον τῶν πόρων. Fortasse legendum est, audacius ficto verbo, Διάλαος, *permotus*, ab ἀλέω, ἀλήθω. Alii alia improbabiliora, quæ sciens prætereo.

60.

Idem Δυσθράκανον : δυσχερές. θράκανα γὰρ τὰ ἄγρια λάχανα ἔστι δὲ *δύσπλυτα (codex δύσπλητα). λέγει οὖν ὁ Κρ. δυσκατανόητον, οἷον *δυσνόητον. Legam δύσλυτα (τῇ λύειν intellectu πέπτειν), δύσπεπτον. Zonaras Lex. Δυσθράκανος : δύσληπτος (immo δύσλυτος), δυσκατανόητος. Mitto aliorum similia, velut Ms. Etymologi M. p. 291, 47, *δυσθάρκανος*. Hesychius etiam Βρακεῖν (verbum obsoletum) : συνιέναι, et Βρακεῖς : συνεῖς. Bergk. *δυσκάρβανος, male barbarus.*

64.

Chaleida vocant dei, viri autem securim.

61.

Idem Δυσθαλής : δυσαυξής. Κρ. Alexander Myndius Athen. 8, p. 393, A, de ortygometa : ἔστι τὸ μέγεθος ἡλικίη τρυγῶν, σκέλη δὲ μακρὰ, δυσθαλής καὶ δειλή (ubi Cratini testimonium de ortygometa affertur). Haud vidi magis. Quid, quæso, commune habent τὸ δυσθαλές et τὸ δειλόν? Apertum est, librariorum errasse in voce δυσθαλής, nec dubito quin Alexander ille dixerit δυσθαρής, quod in δυσθαρής et δυσθαλής abierit.

62.

Idem Ἑλλόποδας : ἡ λέξις παρὰ Κρατίνω γεγυνη δὲ παρὰ τοὺς ἑλλοὺς, καὶ λέγει κοινῶς τοὺς νεβροὺς, καὶ τοὺς στρουθοὺς ἢ νεοττοὺς ὄφεις, ἀπὸ τοῦ ἄλλεσθαι (?). Codex Ἑλλόπιδας sed recte Etym. M. p. 331, 35, Ἑλλόποδες καὶ ἑλλοί : οἱ στρουθοὶ καὶ οἱ νεβροὶ, ἀπὸ τοῦ ἄλλεσθαι. Monet Mein., citans Karsten. ann. ad Empedoclem p. 274.

63.

Idem Κόρσακας : τράγος, παρὰ Κρατίνω. Δίδυμος ἔχοιεν ἀπὸ τῆς κόρσης. Κόρσαι γὰρ τῆς Κιλίκιας. Salmasius Κόρσατης τράγος, « quod Didymus ad *barbam*, κόρσην, referebat; alii ad Corsas Ciliciæ oppidum. Post κόρσην enim excidisse videtur, ἄλλοι δὲ Κιλίκιας. De capris Ciliciis v. intt. Hesychii vol. 2, p. 258, 26. » *M.*

64.

Idem Κύβηλις : τινὲς τὴν τυροκνήστιν (?) φασίν. ἔπαιξε δὲ Κρ. παρὰ τὸ (Iliad. 14, 291)

Χαλκίδα κυκλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ *κύμιν-
διν.

Vere Lobeck. Aglaoph. p. 863, Cratinum κύβηλιν Homericō vocabulo κύμινδιν substituisse putat, quod adscriptum offecit illi. Χαλκίδα servavit vir doctissimus, quoniam γαλλίς, pro ratione etymi, vas vel instrumentum æneum significare potest, ut χρυσεὶς aureum, ἀργυρεὶς argenteum.

65.

Idem Μασγάλην αἶρειν : κωθωνίζεσθαι καὶ πίνειν ὡς ἄνω τὴν μασγάλην αἶρωμεν ἐμπεπωκότες. ἐν τῇ μεθύειν αἶρειν ἄνω τὴν μασγάλην εἰώθεισαν, καὶ λέγειν μασγάλην αἶρειν ἀντὶ τοῦ κωθωνίζεσθαι καὶ καταμωκᾶσθαι ταῖς χερσίν, ὅν ἔστι καὶ τὸ παρὰ Ὀμήρω (Odys. 18, 99) χεῖρας ἀνασχόμενοι. Zenob. 5, 7, Μασγάλην αἶρειν : ἀντὶ τοῦ κωθωνίζε-

65.

Ut axillam erigamus appoti.

σθαι καὶ πίνειν. Κρ. Ὡς ἄνω τὴν μασγάλην αἶρειν, καταμωκωμένους ταῖς χερσίν. Facile animadvertas, ipsius Cratini verba significari illis καὶ καταμωκᾶσθαι ταῖς χερσίν et Zenobianis καταμωκωμένους ταῖς χερσίν. Scribamus completo loco

Ὡς ἄνω τὴν μασγάλην αἶρωμεν ἐμπεπωκότες, καὶ καταμωκωμέσθα χερσίν.

66.

Idem Σκυθικός : Κρ. Σκυθικὸν ἔφη τὸν Ἰππὸνικον διὰ τὸ πυρρὸν εἶναι. καὶ ἢ ξανθίζονται αἱ γυναῖκες καὶ βάπτουσι τὰ ἔρια. « Rubicundam Hippnici faciem risit etiam Eupolis Capris apud Hesychium v. Ἰερεὺς Διονύσου. De Scythico ligno v. schol. Theocriti 2, 88. » *M.*

67.

Idem Χορῖλα Ἐκφραντίδες : Κρ. τὸν Ἐκφραντίδος οὕτως εἶπεν, αὐτὸν τὸν Χορῖλλον. « Ita codex. Musurus Χορῖλον Ἐκφραντίδος. Disseruit de hac glossa Næk. Chæriilo p. 54. Scribendum videtur Χορῖλεκφραντίδος : Κρ. τὸν Ἐκφραντίδην οὕτως εἶπε, διὰ τὸν Χορῖλον. (Hæc probo præter extrema, quæ sic videntur habuisse — εἶπεν, ἄτε τὸν τοῦ Χορῖλου οὔσα, quæ verissime Nækus interpretatus est, eomædiani dici putans, in qua nihil Chæriileum esset. Ita scilicet suam ipse aliquam fabulam appellaverat Cr. Contra Ecephantide comædia potuit appellari ἔγχεχοριλωμένη (*chœritata*, si fas est ita loqui. *Both.*), quod item servavit nobis Hesychius, Ἐγχεχοριλωμένη : λεπρὰν. » *Mein.* Immo *λυπρὰν, miseram*, malam. Per metaphoram *λυπρὰ* inprimis terra vocatur minus fertilis, velut Odys. 13, 243, et Herodoti libro 9 extremo; sed late patet hujus adjectivi et similium in aliis linguis usus, quum *λεπρὸς* raro inveniatur sensu figurato.

68.

Photius p. 90, 24, Θηλάστριαν : ἦν θηλάστει (al. θηλάστει) τις ἰδίως οὕτω Κρ. Contra Hesych. Θηλάστρια : τροφός ἔστι δὲ ἰακόν. Piersonus ad Mær. p. 190 et Bergk. Commentt. p. 253, Hesychii verbis abusi, ἰακῶς scribendum esse coniecerunt apud Photium, siquidem, observante Mein., Cratinus haud dubie singulari modo θηλάστριαν dixit infantem pupillam quam mater lactat, quum vulgari usu mater vel nutrix vocetur θηλάστρια.

« Neque id temere ausus est Cr., quia θηλάζειν et lactendi et lactandi significationem habet, quemadmodum τροφίμος et τροφός dicitur et qui nutrit et qui nutritur; quæ eadem etiam nominum *alumna* et *alumna* ratio est, testantibus antiquis grammaticis, quibus frustra repugnant Gesnerus Thes. L. L. et Virgilio interpp. Cir. 440. » *E M.*

69.

Idem p. 119, 16, Ἴωνόκουσος : κατεαγός (fractus ac debilitatus, cinædus). οὕτως Κρ. Similis vox ex κυσολάκων Phot. p. 192, 12, Κυσολάκων : ὁ Κλεινία (Alcibiades), ὃ τῷ κυσῷ λακωνίζων. τὸ δὲ παιδικὸς χρῆσθαι λακωνίζεω λέγουσιν. Μελαίνη γὰρ Θησεὺς οὕτως ἐχρήσατο, ὡς Ἀριστοτέλης. Probabiliter Mein. Ἐλένη (quæ tum vix decennis) et Ἀριστοφάνης.

70.

Idem p. 191, 12, Κυρηθάσασθαι : διαμαχέσασθαι. οὕτως Κρ. Codex Κυριθ., sed p. 190, 10 recte Κυρηθ.

71.

Idem p. 202, 22 : οἱ δ' οὖν Ἄττικοι τὴν πόλιν αὐτὴν οὐ μόνον Σπάρτην, ἀλλὰ καὶ Λακεδαίμονα καλοῦσιν οὕτως Κρ. Hæc manca videntur : audiamus Ἄλιον Dionysium Eustath. ad Il. 3, p. 294, 41 : Λακεδαίμονα καὶ Σπάρτην διορίζουσι τινες, Λακεδαίμονα μὲν πᾶσαν καλοῦντες τὴν Λάκαιναν, Σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν Ἄττικοι δὲ αὐτὴν καὶ Λακεδαίμονα. Κρ. δὲ καὶ τὴν γῶραν Σπάρτην οἶδεν, οὐ μόνον Λακεδαίμονα.

72.

Idem p. 210, 10, Λαυροστάται : οἱ μέσοι τοῦ χοροῦ οἷον γὰρ ἐν στενωπῷ εἰσὶ. φαυλότεροι δὲ οὔτοι. οὕτω Κρ. Excidit in codice ἰ ante μέσοι.

73.

Idem p. 215, 1, Λεπάσταται : κυλικῆς τινες οὕτως ἐκαλοῦντο. Κρ. V. Letronn. De nominibus vas. Gr. p. 56.

74.

Idem ib. 17, Λέρνη θεατῶν : ἀντὶ τοῦ κακὸν θέατρον. Κρ. οἱ μὲν διὰ τὴν ὕδραν (Hesiod. Th. 313 seqq.), οἱ δὲ διὰ τὸ τοὺς Ἀργείους τὰ καθάρματα ἐκεῖ (in Lernæ paludem) ἀποφέρειν. ὁ γὰρ Δαναὸς ἐν τῇ Λέρνῃ τὰς κεφαλὰς τῶν Αἰγυπτιαδῶν ἀπέθετο (v. Apollod. 2, 5), καὶ, ὡς εἰκός, ἐφ' ὕβρι ἐκέλευσε τὰ δαΐσα ἐκεῖ ῥίπτειν. Similiter h. v. Suidas, et ex eo Arsenius Ion. p. 334, qui recte ἀντὶ τοῦ κακὸν pro mendoso ἀντίκακον, quod habet Photius. « In

et irridentes manibus plaudamus.

Lerneam paludem quum cujusvis generis sordes abjicerentur, ingeniose Cr. proverbium Λέρνη κακῶν immutavit in A. θεατῶν ad significandam infimae plebis colluviem, qua repletum erat Atticum theatrum. Hesych. Λέρνην θεατῶν ἔφη ὁ Κρ. διὰ τὸ σύμμικτον καὶ παντοδαπὸν ὄχλον ἔχειν. Pro δεισαία, quod a δείσα derivatum sordes ac sterces significat, Suidas δυσουώνιστα. » *E M.*

75.

Idem p. 248 14, Μάσμα (a verbo μαίεσθαι : v. Plato Crat. p. 421, A. *M.*) : μάστευμα, ζήτημα. οὕτω Κρ.

76.

Idem p. 262, 28, Μελάγχρωσ καὶ μελάγχρης : ἀμφοτέρα ἄττικὰ, μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ η. Κρ.

77.

Idem p. 262, 26, Μετεκβολή : μεταβολή καὶ ἐξάλλαξις. Κρ.

78.

Idem p. 267, 10, Μηνυτήν : τὴν γυναῖκα. Κρ. « Hoc comice Cr. finxisse videtur Lobeckio Paratipom. 1, p. 271, ut Aristophanes ἡ γραμματεὺς et ἡ βήτωρ. » *M.*

79.

Idem p. 272, 1, Μισήτη : τὴν καταφερῆ μισήτην ἔλεγον καὶ τὸ ἐν παροιμίᾳ μέρει λεγόμενον « Περὶ σφυρὸν παχέια μισήτη γυνή » κατὰ τι τοιοῦτο εἰρησθαὶ δοκεῖ. καὶ ὁ Κρατίνος πρὸς τοῦτο ἔφη.

Μίσηται δὲ γυναῖκες ὀλισβοῖσιν χρῆσονται.

Codex Μισήτη (quod esset odiosa), μισήτην, παρὰ ... μισήτη, quae corrupta sensit Mein. Eustath. ad Hom. p. 1651 init. : ἄλλοι δὲ μισήτην βαρυτόνως, πρὸς διαστολὴν τῆς ὀζυτονουμένης, τὴν κοινὴν καὶ βαρδῖαν λέγοντες, καὶ χρῆσιν αὐτῆς εἶναι παρὰ Κρατίνῳ καὶ Σώφρονι, etc. Similiter Suidas et inde Apostolius 15, 69; item Hesych. v. Μισήτην, omisso nomine Cratini. « Itaque μισήτη est virosa mulier et concubitus appetens, μισήτη *invisa*. Idem discrimen alii tradiderunt : v. Valck. ad Ammon. 18, p. 150. » *Mein.*

80.

Idem p. 272, 15, Μναρόν : μαλακόν, ἡδὺ, βάρδιον. οὕτω Κρ.

81.

Idem p. 338, 8, Ὀνου πόκα : ἐπὶ τῶν ἀνηγύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἄττι-

79.

Virosae autem mulieres olisbis utentur.

κῶν, ὡς περ αἱ τοιαῦται, Πλίνθον πλύνειν, Ἄσκον τίλλειν, Χύτραν ποικίλλειν, Εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν. Ἀρίσταρχος δὲ διὰ τὸ Κρατίνον ὑποθέσθαι ἐν Ἄδου σχοινίον πλέκοντα, ὄνον δὲ τὸ πλεκόμενον ἀπεσθίοντα. Eadem Suidas h. v., similia Proverb. Coisl. 372. Aristoph. Ran. 187 :

Τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον ἡ ἴς ὄνου πόκας ;

« Ad cujus loci interpretationem si Aristarchus adhibuit Cratini fabulam de asino Oeni funem arrodente, legit fortasse apud Aristophanem Ὀκνου πλοκάς, eodem id sensu accipiendum, quo Iones θώμιγγα dicebant rem vanam et nihil profuturam. Videtur autem Cr. vel primus finxisse fabulam de Oeno ejusque asino, vel ob oculos habuisse Polygnoti nobilem picturam in Lesche Delphica, de qua pictura Pausanias Phoc. 39, 2 : πεποιήται μὲν πλέκων σχοινίον, παρέστηκε δὲ θήλειά ὄνος, ἀπεσθίοντα τὸ πεπλεγμένον αἰεὶ τοῦ σχοινίου. τοῦτον εἶναι τὸν Ὀκνον φίλεργόν φασιν ἄνθρωπον, γυναῖκα δὲ ἔχειν δαπανηρὰν, καὶ (fort. ὡς pro ὅσα) ἔποσα συλλέξαιτο ἐργαζόμενος, οὐ πολλὸν ἂν ὑστερον ὑπὸ ἐκείνης ἀνήλωτο. τὰ οὖν ἐς τοῦ Ὀκνου τὴν γυναῖκα ἐθέλουσιν αἰνίζεσθαι τὸν Πολύγνωτον. Mire Plinius H. N. 35, 138, ubi similem Socratis picturam describit, ὀκνηρὸν intellegens Ὀκνον, quod videtur fuisse nomen proprium, « *piger* », qui appellatur *Ocnos, spartum torquens, quod asellus arrodit*. Pollux 4, 144, personas tragicas recensens : καὶ Ηλείαδες, καὶ Ἀπάτη, καὶ Μέθη, καὶ Ὀκνος, καὶ Φθόνος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἴη καὶ κοινὰ. » *E M.*

82.

Idem p. 448, 19, Πρίων : ὀζυτόνως, τὸ ἄρμενον (velum)· πρίων δὲ, ὡς παίων, ὁ τέμνων τὸ ἄρμενον τούτῳ· τὸ δὲ πληθυντικὸν πρίονες διὰ τοῦ ο. Codex vitiose τὸ ἄρμενον, ὁ τέμνων τῆ ἀρμένει τούτῳ. Πρίονα sive serram intelligis, ut Soph. Trach. 660, sive serrantem, ut Vesp. 694, recte dicitur ὁ τέμνων τὸ ἄρμενον τούτῳ, secans aptum *huic*, τούτῳ, i. e. τῷ τέμνειν, *secando*, *secabile*, serrabile.

83.

Idem p. 460, 3, Προσίσχε : τὸ πρόσχε. Κρ.

Καὶ μὴ προσίσχε βαρβάρουσι βουκόλοις.

καὶ Εὐπολίς.

Προσίσχε τὸν νοῦν τῆδε.

Cratini versum ad Bubulcos retulit Bergk. Commentt. p. 34.

83.

Neque animum adhibe barbaris bubulcis.

84.

Idem p. 491, 28, Πύγχος : τὸ πρόσωπον. Κρ. καὶ ἕτεροι. Eadem Suidas.

85.

Idem p. 492, 2, Πύδην : σφοδρῶς καὶ ἀθρόως. οὕτω Κρ. Sic etiam Suidas. « Πύδην autem Cratinum Hipponax dixerat Athen. 7, p. 304, B. » *M.*

86.

Idem p. 496, 1, * Σάγρα : αἱ τοῦ..... (in codice totius versus lacuna) ἀλήθεια. οὕτω Κρ. His mancis subvenit Suidas, Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρα : παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μὲν, οὐ πιστευόμενων δὲ. μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένῳ. E Menandro id proverbium commemorant etiam Zenobius 2, 17, et Apostolius 2, 42. Gesnerus Thes. L. L. « Sagra (Σάγρας Strabo) fluvius est in ora Magnae Graeciae in Italia. Auctor Plinius 3, 10. Cicero De N. D. 2, 6 : *Quum ad fluvium Sagram Crotoniatas Locri maximo praelio devicissent, eo ipso die auditam esse eam pugnam ludis Olympiæ, memoriae proditum est*. Ibid. 3, 13 : *De Sagra Graecorum est vulgare proverbium, quo, quae affirmant, certiora esse dicunt quam quae apud Sagram*. » Fuerunt igitur, qui de narratione ista addubitent, neque immerito.

87.

Idem p. 516, 1 : Σκανδάληθρα καὶ σκάνδαλα λέγουσι.

Σκανδάληθρ' ἰστάς ἐπῶν.

Κρ. Ita Porsonus secundum Aristophanem Ach. 687. Codex Σκανδάληθρα et σκανδαλήθρας τὰς ἐπῶν.

88.

Idem p. 531, 3, Σπιθαμή : τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρόν· τὸ δ' ἐπὶ τὸν λιχανὸν (sic corrige pro ἀπὸ τοῦ λιχανοῦ) λιχάς. τὴν δὲ σπιθαμὴν τινες καὶ δόχμην καλοῦσιν. οὕτως Κρ. Eustathius p. 1291, 45 : περὶ ἧς (τῆς δόχμης) Ἀλίως Διονυσίος φησιν οὕτως, « *Δόχμη τὸ τετραδάκτυλον*. Ἀρίσταρχος δὲ ὀζύνει, ὡς ὀηλοῖ ὁ κοινικός ἐν τῷ

Οὔτοι δ' ἀφεστῆχαι πλεῖν ἢ δύο δοχμά.

ἐν μέντοι, φησὶ, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὄζεια ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ κατὰ τὸ δόχμη, etc. Quem Cratini versum esse probabiliter conjecit Bergk. Commentt. p. 264.

87.

Fendiculas verborum statuens.

88.

Illi vero abstiterunt plus quam duas dochmas.

FRAGMENTA COMOEDIAE VETERIS.

89.

Idem p. 544, 6, Στρωματίτης : ἐν ᾧ (intell. οἴκῳ vel δειπνῷ) ἑαυτοῖς στρώματα παρεῖχον. οὕτως Κρ. Codex στρωματῆτης ἐνῶ ἑναυτοῖς. Porsonum secuti sumus, nec tamen displiceret ἐν ᾧ ἂν αὐτοῖς, vel ἑαυτοῖς, σ. π.

90.

Idem p. 560, 23, Σφίγκτας : Κρ. τοὺς κιναιδώδεις καὶ μαλθακούς.

91.

Idem p. 562, 15, Σχιζίας : ὁ τετανός καὶ ἰσχνός. οὕτω Κρ. « Talem Herculem describit Diocaeus Clem. Alex. Paed. 2, p. 104 : *σχιζίαν, νευρώδη, μέλανα, γρυπὸν, υποχαρπὸν, τετανότριχα*. » *M.*

92.

Idem p. 632, 4 : Ὑπουλα γόνατα, καὶ ὑπουλον πόδα, καὶ ὑπουλον χεῖρα, καὶ σῶμα τὸ φλεγμαῖνον διὰ τινος πληγῆς καὶ ἐγγὺς τοῦ ἀφίστασθαι ὄν. Κρ. Eadem Suidas.

93.

Idem p. 656, 9, * Ψύφαρα (sic) τὸν Διόνυσον ἄγοντες : ἡ παροιμία παρὰ Κρατίνῳ. τὰ δὲ Ψύρα νησιδίων ἔρημον, πλησίον Χίου· λέλεκται δὲ ἐπὶ τῶν εὐτέλειαν σημαίνοντων. Legendum puto ἄγοντα. Stephanus Byz. p. 765 : λαμβάνεται δὲ τὸ ὄνομα (Ψύρα, sive Ψυρία) ἐπὶ εὐτελείᾳ, διὰ τὸ εὐτελεστάτην εἶναι τὴν νῆσον. Κρ. Ψυρᾶ (sic) τὸν Διόνυσον ἄγοντες. καὶ ἐν Νεμέσει Ψυρᾶ (sic) τε τὴν Σπάρτην ἄγεις. Ponamus Ψυρία utroque loco. « Itaque proverbialis dicendi forma fuit de re vili nulliusque pretii. Theognostus Bekker. Anecd. p. 1442, Ψυρῆς γῆ : λυπρὰ χέρσος. Eustath. ad Hom. p. 1462, 46 : Ψυρία δὲ νησιδίων, Χίου, φασίν, ἀπέχον σταδίου ὀδομήκοντα, λιμένα ἔχον νεῶν εἴκοσι. λέγεται δὲ καὶ οὐδετέρως τὰ Ψύρα, ὡς Ἀλκιμάν « Παρὰ τε ἱερὸν Σκόπελον, παρὰ τε Ψύρα, τὸν Διόνυσον ἄγοντες, » ἔχον ὡς οἶον ἐν οὐδενὶ τιθέμενοι τὸν Διόνυσον διὰ τὴν νῆσου λυπρότητα (vulgo σκόπελον. Dedi Σκόπελον, quo intelligatur parva insula ante Troada *Ascania*, Plin. 5, 31. *Both.*). Irrideri solebant hoc verbo convivae segnes ad bibendum. Paræm. Bodl. p. 119, Ψύρα τὸν Διόνυσον : ἀντὶ τοῦ εὐτελεῖ νησιδίων γὰρ ἐστὶ μικρὸν τὸ Ψύρα, μὴ δυνάμενον οἶνον ἐνεργεῖν. εἰρηται ἐπὶ τῶν ἐν συμποσίῳ κατακειμένων καὶ μὴ πινόντων. » *E M.*

92.

Genua ulerosa.

93.

Psyra Bacchum celebrantia.

94.

Pollux 2, 7 : τόκος, τίκει· ἐπίτεξ· ἐπίφορος καὶ ἐπίτοκος, ἢ τιτικός. τοκῶσα δὲ εἶπε Κρ.

95.

Idem ib. 10 : γενεῶν, γενειάσκων, πώγωνος ὑποπιπλάμενος, ἢ πωγωνίας, ὡς Κρ.

96.

Idem ib. 17 : Φρύγιος τὰς νέας μὲν ἀφῆλικας λέγει, « Ἦσαν δὲ καὶ γυναικῶν (forti, completo senario, γυναικαρίων.) ἀφῆλικες » Φερεκράτης δὲ τὴν γεραιτέραν ἀφῆλικεστάτην, ὡς καὶ Κρ. « ἀφῆλικα γέροντα. » Ita libri scripti; editi ἀμφήλικας, ἀμφήλικεστάτην, ἀμφήλικα, « quas formas græcas esse negat Lobeck. ad Phryn. p. 84. » M. Mirum tamen, pariter juniores et seniores dici ἀφῆλικας, malimque νέας ἀμφήλικας, quasi dicas sensu nequiore metaphorico ἀμφηλίσσας, utrimque remigatas, ut proprie Eurip. Cycl. 15, ἀμφῆρες δόρυ.

97.

Idem ib. 28 : Κρ. δὲ στημονίας κικίνουος εἶπε τοὺς στήμονι ὁμοίους ὑπ' ἰσχνότητος. Hesych. Στημ. κικ. : τοὺς στήμονιν ὁμοίους.

98.

Idem ib. 49 : ἔλεγον δὲ καὶ σύνοφρος ἀνὴρ καὶ γυνή· τὸν δὲ τοιοῦτον καὶ μίξιον φρον καλεῖ ὁ Κρ.

99.

Idem ib. 78 : τὸ ταύτην (τὴν κόρυζαν) ἀφαιρῆν ἀπομύττειν· τὸ δὲ ἀπεμύττειτο « ἐκλυζε τὰς βίνας » εἶπε Κρ. Vulgo ὕλιζεσθαι τὰς βί. Ms. Jungerm. ὕλιζε, sed alius ap. Cramer. Anecd. Ox. vol. 2, p. 4, ἔλυζε, quod ἐκλυζε esse intellexerit Cramerus.

100.

Idem ib. 124 : μικρολογεῖσθαι εἶρηκεν Εὐπόλις, καὶ μικρολογήσομαι Κρ.

101.

Idem ib. 153 : Ἡρόδοτος (6, 129) εἶρηκεν ἐπὶ Ἰπποκλείδου τοῦ Ἀθηναίου, (ὅτι) τοῖς ποσὶν ἐχειρονόμησεν· ὁ δὲ Κρ. καὶ χειρονομησείοντας εἶπε. Addidi ὅτι, ne verba τοῖς π. ἐχ. ipsius Herodoti esse viderentur, qui dixit τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε.

102.

Idem ib. 188 : γόνυ ἢ μετὰ μηροῦς συγκαμπῆ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ γονατίζειν (genibus ferire) παρὰ Κρατίνου τῷ κωμωδοποιῷ. Perperam libri κωμωδοποιῷ.

103.

Nam puella progeniem habet, utpote virum experta.

103.

Idem 3, 14 : ἄπαις, ἄτεκνος, φιλόπαις, φιλότεκνος, καὶ τὰ ὅμοια· παρὰ δὲ Κρ. ἔμπαις· πολύπαις, πολύτεκνος, εὐπαις, εὐτεκνος. Ita cod. Jungerm., trajectis quidem haud dubie verbis πολύπαις — εὐτεκνος, quæ inserenda sunt post φιλότεκνος. Vulgo Ἄπαις, ἔμπαις, ἄτεκνος, φιλότεκνος, μισότεκνος, μισόπαις, φιλοτεκνία, μισοτεκνία, καὶ παρὰ Κρ. πολύτεκνος πολύπαις, εὐπαις εὐτεκνος. Ap. Bekkerum φιλόπαις, ἄτεκνος, ἄπαις, φιλότεκνος, μισόπαις, φιλοτεκνία, μισοτεκνία, μισότεκνος, καὶ παρὰ Κρατίνου εὐπαις (sic). Integrum versum Cratini Mein. produxit ex Hesychio v. Ἠνδρωμένη· ἀνδρὸς πεπειρωμένη.

Ἡ παῖς γὰρ ἔμπαις ἐστὶν ὡς ἠνδρωμένη.

104.

Idem ib. 64 : ἐθέλεθ' ὄρω· ἐθέλεθ' ὄρον δὲ Κρ. λέγει.

105.

Idem ib. 75 : δουλοπρεπές δὲ καὶ δουλοπρεπέστερον Ξενοφῶν (Mem. 2, 8, 4.), καὶ δουλοπρεπέστατα Κρ.

106.

Idem ib. 92 : βαδιστικός παρὰ Ἀριστοφάνει (Ran. 128)· παρὰ δὲ Κρ. βαδισματίας. Similia ποιωνίας fr. 93, et στημονίας fr. 95 comparat Mein.

107.

Idem ib. 106 : εἶθ' ἂν ἐν (addidi præpositionem) τούτοις καὶ ἐπιθανάτως ἔχειν, καὶ, ὡς Ἡρόδοτος (9, 72) ἐδυσθανάτει· οὐ τὸ ἐναντίον εὐθανάτως Κρ. λέγει.

108.

Idem 4, 184 : τάχα δὲ καὶ τὸ κοιλοφθαλμίαν, οὐκ ἴδιον δὲ (scrib. μὲν vel δὴ) ἐν ὀφθαλμοῖς γινόμενον νόσημα, συμβαῖνον δὲ κοιλιάνεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξ ἄλλου νόσηματος.

Οὐδ' ὕδατοποσῶν, οὐδὲ κοιλοφθαλμιῶν.

Sic libri, neque opus est τῷ ὕδατοποσῶν, quod placuit Porsono Advers. p. 284, quum ὕδωρ ancipitem habeat priorem (v. Il. 8, 368, Odys. 17, 208); itaque producta u littera verbi ὕδατοποσῶν nihil timendum sit metro. Magnopere aut fallitur aut depravatus est Ammonius, quum dicit de vocabulis πόμα et πῶμα : τὸ μὲν ἄπλευν διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἐν δὲ συνθέτοις διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὡς γαλακτοπωτεῖν καὶ ὕδροπωτεῖν· v. ibi Valek.

108.

Neque aquam bibens, nec cavis oculis.

109.

Idem 5, 68, de lepore : δασύς τὴν τρίχωσιν καὶ τὰ ὑπὲρ τῶν ποδῶν, ἀλλ' οὐ μόνον (fort. μόνον) τὰ πρηνῆ δασυνόμενος (hoc fort. delendum)... διὰ τοῦτο μοι δοκεῖ (recte Mein. δοκοῦσι) δασύποδα τὸν λαγῶν ἄλλοι τε καὶ Κρ. καλεῖν, ὄνομα ποιούμενοι τῇ ζῳῇ τὴν φύσιν. Aristoteles H. A. 3, 8, 13 : τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα οὐτὸς ἐντὸς ἔχει τρίχας, τῶν τε ἀκρωτηρίων ἐν τοῖς πρηνέσιν, ἀλλ' οὐκ ἐν τοῖς ὑπὲρ τοῦ ὀδὲ δασύπους μόνος καὶ ἐντὸς ἔχει τῶν γνάθων τρίχας, καὶ ὑπὸ τοῖς ποσίν. Mirum cur dasypus etiam appelletur animal vulgo dictum Armadill. v. Stein. Handb. d. Naturgesch. p. 52.

110.

Idem 6, 21 : διωνομένους δὲ καὶ κατονομένους, ὡς Πλάτων (Legg. 6, p. 775, C, et 7, p. 815, C), καὶ ὠνομένοι, ὡς Κρ. Libri vitiose διων., κατοιν., οἰνωμένοι.

111.

Idem ib. 23 : καὶ οἶναγωγὸν πλοῖον παρὰ Κρ. « Ὀλκάδας οἶναγωγούς dixit Pherecrates Athen. 11, p. 481, E. » M.

112.

Idem ib. 61 : Κρ. δὲ καὶ γυλὸν πιεῖν εἶρηκεν, Ἄλλ' εἰσθ' εἴσω, καὶ πιούσα γυλὸν ἀναπαύου κικῶν.

Versus iambicus tetrameter. « Χυλὸς intelligendus ptisanæ succus, cujus frequens est memoria in medicamentis apud Hippocratem; v. Foesii OEcon. Hippocr. p. 685. Schol. Aristoph. Vesp. 810 : οἱ νοσοῦντες γυλὸν πιούσαν βραβοῦσι. » E M.

113.

Idem ib. 81 : καὶ παλάσια, ἃ καὶ Κρ. ἐσχάδα κοπτὴν καλεῖ· et 1, 242 : οἱ δὲ κωμωδοὶ καὶ ἐσχάδα κοπτὴν λέγουσι, ubi duo libri λεπτήν.

114.

Idem ib. 161 : ἡμίλουτοι δὲ Κρ. εἶρηκε, καὶ Φιλύλλιος ἡμίπλεκτον.

115.

Idem ib. 163 : πανήμερος, πάννυχος· τοῦτον δὲ καὶ πανεὐφρονα Κρ. καλεῖ. πανδοκεύς, πανδοκεῦτρια, καὶ, ὡς Κρ., παναγάθη.

116.

Idem 7, 28 : ἐριποῦλαι, ἐριπολεῖν, ἔρια οἰσπηρὰ Ἀριστοφάνους (Ach. 1097), καὶ ἐρίων πι-

112.

Jam intra domum, et ptisanæ potu te remitte a doloribus.

117.

Idem ib. 38 : τοῦ δὲ κνάπτειν ἡγείται τὸ πατῆσαι, ὡς Κρ. ὑποδηλοῖ παίζων,

Τῇ μαστιγι κνάψειν εὐ μάλα, πρὶν συμπατήσιν·

Libri γνάψειν, quod correxit Jungermanus. V. 2 πρὶν Bekkerus ex codd. suis; vulgo ἦ σ., Dobræus καὶ σ. « Metaphora ab opere fullonio petita est, cujus ordo erat, ut vestes primum pedibus conculearentur, tum conculeate pectentur : v. Schneider. ad Scriptores R. R. vol. 4, 3, p. 385. » M.

118.

Idem ib. 39 : ἐν ᾧ δὲ ἐξέπλυον, οὐ μόνον λίτρον καὶ χαλαστραῖον λίτρον, ἀλλὰ καὶ ῥύπος, ὡς Κρ. ὠνόμασεν. « Codex χάρπος, pro quo recte Jungermannus χαλαίρυπος. Hesych. Χαλαίρυπος : ὁ τῶν πλυνομένων ἱματίων ῥύπος. » M.

119.

Idem ib. 43 : ἴσως δὲ καὶ εὐσταλής, καὶ ὁ παρὰ Κρ. εὐπινής· τούτοις ἂν ἐνάριθμον εἶη καὶ τὸ εὐσταλῶς ἐπίρρημα. Perperam libri εὐπηνής, εὐτελής, quorum hoc una cum sequentibus deest in Ms. Jungermanni. « Πῖνος et εὐπινής non raro munditiem atque elegantiam et proprie et figurate significat, etc. » M.

120.

Idem ib. 142 : καὶ στίγον δὲ δένδρον λέγει Ξενοφῶν, καὶ ἐπεργασίας τὸ τὴν ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, καλαμώμενον δὲ Κρ. εἶρηκε.

121.

Idem ib. 179 : δακτυλιόγλυφος· δακτυλιοῦργον αὐτὸν εἶρηκε Φερεκράτης· τὸ δὲ γλύφειν Κρ.

122.

Idem 8, 31 : ψευδομαρτυρία· Κρ. δὲ καὶ ψευδομαρτύριον εἶρηκεν.

123.

Idem 10, 143 : καὶ παλὰ, καὶ σαρίσσας, καὶ σαυνία. τὸ (i. e. τοῦτο) μὲν ὄνομα ἐπ' ἀνδρείου ἐστὶ παρὰ Κρατίνου, ἐπὶ (δὲ addendum fortasse omissio τῷ) τοῦ δόρατος ἐν Φιλαδέλφους Μενάνδρου. Male Hesych. Σαυνίον : ἀκόντιον βαρβαρικόν, καὶ σαυνίον σαθρὸν, γαῦνον, ἀσθενές, παρὰ Κρ. Male co-

117.

— Fore ut eum flagello pectat probe, artequam conculeat.

dex βαρβ., καὶ σαθρὸν, quasi σαυνίον significare posset σαθρὸν, etc. : immo continue scripta σα. σα. quum σα. compendio indicaret σαυνίον, ansam praebuerint corruptioni. Rectissime enim Meinek. : « Cratinus dixisse videtur σαυνίον σαθρὸν de pene languido. »

124.

Phrynichus Praep. soph. p. 3, 25, Ἀνελκταῖς ὄφρ' ὄσι σεμνόν : ἀτικῶς αὐτὸ καὶ σεμνῶς Κρ. εἶπεν. His verbis irrisum esse Periclem, τὸν ἀγέλαστον, qui non potuit placere poetis ridentibus, sensit Mein. Quare scribam σιμῶς pro σεμνῶς, ut σιμὰ γελῶν eodem sensu. Sugillat Periclem Cr. etiam fragmento 142.

125.

Idem ib. p. 7, 10, Ἀναπηδᾶν ἐν δὴ μῶ : Κρ. ἐπὶ τινος ἀκόσμως ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀναπηδῶντος.

126.

Idem ib. p. 8, 3 : οἱ μέντοι Ἀττικοὶ τὴν ἀρρωστίαν ἐπὶ τοῦ μὴ προθυμῆσθαι μὴδὲ δρᾶν πρᾶξαι τιθέασιν· τὸ γὰρ ἀντικείμενον τῆ τοιαύτῃ ἀρρωστίᾳ Κρ. εἶπε ἐρρωῖσθαι, οἷον προθυμῆσθαι.

127.

Idem ib. p. 13, 5, Ἀπαλὸς εἴσπλους λιμῆνος : ὡς περ Ὀμηρος τοὺς δυσόρμους λιμένας τραχεῖς λέγει, οὕτω Κρ. ἐπὶ τῶν εὐόρμων τὸ ἀπαλὸν ἐκ τοῦ ἐναντίου εἶπε.

128.

Idem ib. p. 13, 17 : Ἀποσυζῆσθαι τοῦ ὄνουζῆσθαι ἀτικῶς διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ σημαίνει τὸ τοὺς ὄνυχας ἀφαιρῆσθαι, τὸ δὲ ὄνουζῆσθαι καὶ ἐξοσυζῆσθαι (ἐστὶν hic addendum) ἐπὶ τοῦ ἐρευνᾶν ἀκριβῶς καὶ ἐξετάζειν τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα. Κρ. μέντοι τὸ ὄνουζῆσθαι ἐπὶ τοῦ τετμημένου τοὺς ὄνυχας τέθεικεν. Sensus medii dictum τετμημένου, ut ἀνεκομίσθη Thuc. 1, 109.

129.

Idem ib. p. 13, 20, Ἀύεσθαι πῦρ, καὶ ἐνάυεσθαι : Ἀριστοφάνης αὐόμενος, Κρ. ἐνάυεσθαι.

130.

Idem ib. p. 28, 29, Ἀποτεμῆν μηχανάς. Κρ. Τούτου δ' ἀπάσας ἀποτεμῶ τὰς μηχανάς.

124.

Adductis superciliis venerabilem.

125.

Subsilire apud populum.

127.

Mollis in vectu portus.

130.

Hujus omnes abscindam machinas.

Melius legatur Ἀποτέμειν in capite glossæ.

131.

Idem ib. p. 33, 18, Γαστροχαρῦθεις : ἐπὶ τῶν κατεσθιόντων Κρ. εἶπε. Malim Γαστροχαρῦθεις pro Γαστροχαρῦθιδας vel Γαστροχαρῦθιδες, quoniam plures devorantes dixit hic Noster.

132.

Idem ib. p. 39, 10, Ἐπιπάσασθαι λόγοις : οἷον καταδραμῆν. Κρ.

133.

Idem ib. p. 42, 21, Θεόθουτα : ἂ οἱ πολλοὶ ἱερόθουτα καλοῦσι, Κρ. τὰ τοῖς θεοῖς θυόμενα ἱερέια.

134.

Idem ib. p. 51, 26, Μηδὲν ὑπέρφεν : Κρ. ἐπὶ τοῦ μηδὲν ἄγαν. Et p. 69, 17, Ὑπὲρ τὸ φεῦ : οἷον ὑπερβαλλόντως καὶ ἐκπληκτικῶς· τὸ γὰρ φεῦ ἐπὶ ἐκπληξέως τίθεται. Cf. Joannes Alex. De acc. p. 30, 25. » M.

135.

Idem ib. p. 59, 23, Πρότῃθους : ἡ οὕτω γραῦς ὡς πρὸ Τηθύος τῆς Ὠκεανοῦ γεγενημένη γυναικίς. Κρ. τὴν ὑπεργήρων οὕτω λέγει παίζων.

136.

Idem Eclog. p. 110, Ἀσπάραγος : καὶ τοῦτο δυοῖν ἀμαρτήμασιν ἔγεται, ὅτι τε ἐν τῷ π, καὶ οὐκ ἐν τῷ φ, λέγεται, καὶ ὅτι ἰδιόν τι φυτὸν ἐστὶν ἄγριον ὁ ἀσπάραγος, καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἡμέροις καταλεγόμενον. ὁ γοῦν Κρ., ἐν ἄλλοις ἀγρίοις αὐτὸ καταλέγων, φησὶν

Ἀυτόματῃ δὲ φέρει τιθύμαλλον, καὶ σφάκον πρὸς αὐτῷ, ἀσπάραγον, κύτισόν τε· νάπαισι δ' ἀνθήρικος ἐνήθῃ, καὶ φλόον ἄφθονον ὥστε παρεῖναι πᾶσι τοῖς ἀγροῦσιν.

ἅπαντα γὰρ τὰ καταλεγεμένα ἄγρια. οἱ δὲ νῦν τιθέασιν (ἀσπάραγον) ἐπὶ παντὸς (λαχάνου add. Mein.) ἀμαθῶς. Sic ille, quem laudat Schneider. in Lexico v. Ἀσπάραγος, dixit κράμβης ἀσπάραγον pro καυλόν. Versu 1 καὶ addidit Pauw., Hermannus autem Doctr. metr. p. 644, recte scripsit αὐτῷ pro αὐτῷ,

131.

Ventre Charybdis.

135.

Sponte fert tithymallum, prætereaque salviam, asparagum et cytisum; in convallibus autem anthericus rejuveneseit, itaque abundans flos adest omnibus in agris.

idemque v. 2 νάπαισι pro ἐν ἄπαισι, et v. 3, ἀγροῦσιν pro ἀγρίοις. Ibidem Pauw. et Lobeck. φλόμον, sed bene habet φλόον, *florem* omnis generis, oratioque sic interpretanda est : καὶ ἐνήθῃ οὕτως, ὥστε φλόον ἄφθ. π. π. τ. ἀγρ. Pro ἄφθονον ed. pr. ἄφθονον. Versum 2 respicit Athen. 2, p. 62, E, cum Eustathio p. 899, 18.

137.

Idem ib. p. 145 : Ζωρότερον ὁ ποιητής (Iliad. 9, 203)· σὺ δὲ λέγε « εὐζωρον κέρασον, » καὶ εὐζωρότερον, ὡς Ἀριστοφάνης, καὶ Κρ., καὶ Εὐπολις.

138.

Idem ib. p. 360, Ὁρκώσε καὶ ὀρκώτης δ' ἐγώ : οὕτως Κρ. φησὶ· μᾶλλον διὰ τοῦ ὠ λέγε ἢ διὰ τοῦ ἰ, ὀρκισεν. « Photius p. 254, Ὁρκώτας : οὐχὶ ὀρκιστάς, οὐδὲ ὀρκωμάτας, λέγουσι, quorum illud apud Xenophontem aliosque legitimo accentu ὀρκωτῆν scribitur. » Lobeck. Egrege nuper Meinekius correxit Ὁρκωτῆς λέγω.

139.

Idem Epit. p. 433 : ἐχρῆν οὖν Κρατίνῳ πειθόμενον φαῖσιν εἰπεῖν. « Scilicet Menandri καταφαῖσιν ad imperitorum vulgus ablegat; v. Lobeck. » E M.

140.

Priscianus 18, p. 271 Krehl. Χάμῳθεν, quod est a loco, Cratinus pro in loco posuit : Ὅς τὴν πίτυν ἔκαμπτεν ἐστὼς χαμῳθεν ἄκρας τῆς κόμης καθέλλων. Melius tamen distinguendum χαμῳθι, χαμῳθεν ab humo, χαμῳθι in humum. Manca sunt, quæ Krehl. edidit e codice Monacensi (quocum consentiunt 2 codd. Leidenses, nisi quod habent χαμῳθεν utroque loco) melius tamen est distinguendum ἐστὼς : etiam bene a loco accipitur χαμῳθεν, ab humo. Scaligeri collatio : Cratinus ὅστ' ἐν πυτίνῃ κλίνῃ (κάμῳθ' V. C.) ἐνεστὼς χαμῳθεν ἄκρας τῆς κ. καθέλλων, quasi ex Πυτίνῃ. Igitur scribamus

Ὅς τὴν πίτυν

ἔκαμπτεν ἐστὼς χαμῳθεν, ἄκρας τῆς κόμης [ἐλλων] καθέλλων.

Ὅς intelligendus est Pityocampites, ut annotavit Mein., qui addidit ἔλλων, secundum hæc Euripi-

138.

Juratus dico.

140.

— Qui pinum curvabat humi stans, summaque coma deorsum traxit.

dis : Λαβῶν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον κλάδον, κατῆγεν, ἦγεν, ἦγεν εἰς μέσον πέδον, Bacch. 1062.

141.

Plutarchus Solone c. 25 : ἰσχὺν δὲ τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἑνιαυτοῦς ἔδωκε, καὶ κατεγράψαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους, ... καὶ προσηγορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις, καὶ Κρ. κομικὸς εἰρηκῆ που

Πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρους τοῖς κύρβεσιν.

Recte Draconem quoque memorat, de quo Gesnerus in Thes. L. L. sic fere : « Antiquissimus Atheniensium legislator, cujus leges Solon præterquam quæ de cæde erant constitutæ, abrogandas curavit propter severitatem : nam una omnibus pœna erat imposita, ut etiam, qui desidîæ damnati essent, aut qui olera surripuissent, capite plecterentur. V. Gell. 11, 18. » Eadem e Plutarcho habet schol. Aristoph. ad Nub. 448. Ad Cratinum Nόμουσ hac retulit Bergk. Commentt. p. 139.

142.

Idem Pericle c. 13 : τὸ δὲ μακρὸν τεῖχος, περὶ οὗ Σωκράτης ἀκούσαι φησιν αὐτὸς εἰσηγομένου γνόμην Περικλέους, ἠργολάβησε Καλλικράτης· κομικῶδὲ δὲ τὸ ἔργον Κρ. ὡς βραδέως περαινόμενον,

Πάλαι γὰρ αὐτὸ

λόγοισι προάγει Περικλέης, ἔργοισι δ' οὐδὲ κινεῖ.

Idem scripto De gloria Athen. p. 351, A : καίτοι καὶ τοῦτον (Periclem) ὡς βραδέως ἀνύοντα τοῖς ἔργοις ἐπισκώπτων Κρ. οὕτω πως λέγει περὶ τοῦ διὰ μέσου τεύχους, Λόγοισι κτλ. « Medium murum dicit eum, qui inter Phalericum et Piraicum, sive borealem, interjacebat; quem murum quia Pericles identidem se ædificaturum esse frustra promiserat, ea cunctatio poetæ irridendi viri opportunitatem præbuit. Ceterum, ne cui dissentire secum Plut. videatur, altero horum locorum τὸ μακρὸν τεῖχος, altero autem τὸ διὰ μέσου eadem in re dicens, tenendum est, vett. scriptores de boreali et medio, sive australi, muro nonnunquam ita loqui, ut ambo pro uno munimento habuisse videantur; idque propterea, puto, quia medius ille murus

141.

Per Solonem et Draconem, quibus nunc jam torrent hordeum legum tabulis ligneis.

142.

Dudum enim murum illum verbis promovet Pericles, re non movet tantillum.

quasi supplementum fait borealis. Cf. Thuc. 2, 13, ex quo etiam intelligitur, quid sit quod Lysias C. Agor. p. 264 ed. Bekker. et Xenophon Hell. 2, 2, 15, non de tribus, sed de duobus tantummodo longorum murorum brachiis loquuntur. » *E. M.*

143.

Schol. ad Luciani Jov. trag. vol. 2, p. 696 : ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὡς Κρ. Ἀρχιλόχοιο φησὶν, Ἰπποπόνηκος υἱὸς ἦν, τὸν δὴ μὲν Μελίτεος, ὡς Ἀριστοφάνης ἄλλοις, πλούσιος, καὶ πασχλητῶν, καὶ ὑπὸ πορνιδῶν διαφορούμενος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγματῆσαν αὐτὸν Κρ. κοιμῶδει, ὡς ἕνα τῶν κατάχρων· οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτήσεις ὑπετίθεσαν καὶ ἐπέγραψον αὐτὰς εἰς τὸ γινώσκεισθαι, ὅτι ὑποθήκαι εἰσιν... κοιμῶδει δὲ αὐτὸν Κρ. καὶ ὡς Φώκου (Φωκίων αὐδῖτ paulo post, homo cetera ignotus) γυναῖκα μοιχεύσαντα, καὶ τρία τέλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. « Archilochos Cr. docuit olymp. 82, 4 (ante Chr. nat. 448), quo tempore Callias is, de cuius aere alieno et adulteriis loquitur schol., vixit e pueris excesserat : obiit enim post olymp. 102, 2 (ante Chr. nat. 370) ; v. Hist. crit. Com. p. 134. Itaque apertum est, quem in Archilochis commemoravit Cr., Calliam esse majorem, Cimonis aequalem, et quae de altero Callia referuntur, ex aliis Cratini fabulis petita esse : nam major ille quum opibus abundaverit, non sane intelligitur, quo jure στιγματίας dici potuerit ; nec de adulteriis ejus quidquam ab aliis traditum est ; optime autem et haec, et quae praeterea homini vitio vertit scholiastes, conveniunt in alterum Calliam. » *E. M.*

144.

Schol. Aristoph. Ach. 3 : τὸ δὲ γάργαρα καὶ αὐτὸ ἐπὶ πλήθους λαμβάνεται διὰ τὴν συγγένειαν πρὸς τὸ καρκάριον· εἴρηται δὲ ἀντὶ τοῦ ἄφατα καὶ ἀναριθμητὰ· τὸ δὲ κάρκαριε παρὰ τῷ ποιητῇ ἐστὶ « κάρκαριε δὲ γὰρ πόδεςσιν » (Il. 20, 157)· μέμνηται καὶ Κρ.

Ἄνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργάρει πόλις.

Sic Küsterus ; codd. ἀρίστων ἀνδρῶν, etiam Suidae v. Ἰαμακασιογάργαρα. Aristoph. apud schol. l. l. : Ἄνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσ' ἐγάργαρι' ἐστία.

145.

Idem Eq. 1287, Πολυμνήστεια : μέλη Πολυμνήστου Κολοφώνιου. κιθαρωδὸς ἦν οὗτος. Κρ.

146.

Et Polymnestum canit carmen, musicamque discit.

146.

Vide et ventri gratificare, ut Fames te

Καὶ Πολυμνήστει' αἰδεῖται, μουσικὴν τε μανθάνει.

Phot. p. 441, Πολυμνήστει' αἰδεῖται : γένος τι μελοποιίας. Κολοφώνιος δὲ ὁ Πολυμνήστος. « Poeta perantiquus, lascivorum carminum scriptor, de quo Fabric. Bibl. Gr. 2, p. 135, Bæckh. ad Pind. fragm. 87, Bergk. Commentt. p. 230. » *E. M.*, qui merito miratur formam αἰδεῖται apud hunc nostrum et αἰεῖται apud Menandrum (Ἐμοὶ μὲν οὖν αἰεῖται τοιαύτην θεά). Neque adducit ut credam sic locutos esse Comicos, praeterquam in locis poetarum alius generis, velut Pindari Eq. 1154. Itaque romanam, Καὶ Πολυμνήστειον ἄδει, et apud Menandrum Ἐμοὶ μὲν οὖν σὺ γ' ἄδει τ., θ.

146.

Idem ib. 534 : ὁ Κωνᾶς ἀδελτῆς (κιθαρωδὸς νέος schol. Vesp. 644) ἦν καὶ μέθυσο, ὅς εἰς συμπόσια παρῆι συνεχῶς ἐστεμμένος· οὗτος ὀλυμπιονίκης γενόμενος, καὶ πολλάκις στεφανωθεὶς, πενιχρὸς ἦν, μηδὲν ἔχων, ἀλλ' ἢ τὸν κότινον ἐφ' οὗ Κρ. εἶπεν

Ἐσθιε καὶ σῆ γαστρὶ δίδου χάριν, ὄφρα σὲ Λιμῆος

ἐχθαίρη· Κωνᾶς δὲ πολυστέφανος νικήσει.

Νικήσει, vincet, vincere solet ; quod se non curare Cr. significat. Eadem Suidas v. Κωνᾶς, nisi quod ibi legitur quod nuper praetulit Mein. K. δὲ φιλοστέφανός σε φιλήσῃ, parodia versuum Hesiodi Op. 209 seqq.

Ἐργάζου, Πέρση, δῖον γένος, ὄφρα σε Λιμῆος ἐχθαίρη, φιλήσῃ δὲ εὐστέφανος Δημήτηρ αἰδοῖται, βίότου δὲ τῆν πῖμπλησι καλίην.

Fortasse utrumque diversis temporibus placuit Cratino ; de Conna cf. Mein. Hist. crit. Com. p. 201 seqq., qui non diversum putat a Comofidicine, Socratis magistro. Equidem ἐπέχρω, dedi autem apud Cratinum Λιμῆος, quo persona personae opponeretur ; v. Ovid. Met. 8, 791 seqq., Virg. Aen. 6, 276.

147.

Idem ib. 407, Τὸν * Ἰουλίον τ' (malim sane τὸν * Οὐλίον γ', etc., quum Οὐλίος notus sit e Pindaro, ignotum vero nomen Ἰούλιος Graecis) ἄν οἶομαι γέροντα πυροπίπην : ὡς παιδεραστής οὗτος ὁ πρεσβύτερος διαβάλλεται. παιδοπίπην δὲ (ita solus schol. in plerisque codd., sed in Taurino etiam

odio habeat ; Connas autem multicornus vinet [et] (vel : Connas autem coronarum amans te exoseuletur).

ipse πυροπίπην, teste Peyrono ann. ad Etym. M. p. 999) τὸν παράγοντα καὶ παρακρούμενον, καὶ ἀναπειθόντα (haec duo glossemata verbi παράγοντα) τὰ μενιράκια, τούτων δὲ ὁ Κρ. πυροπίπην (immo πυροπίπην) λέγει, τούτεστι τὸν φύλακα τοῦ σίτου, ὡς (malim καὶ) εἰς τὸ πρυτανεῖον παρέχοντα ἄρτους. Etiam Eustathius invenisse videtur πυροπίπης, qui ad Iliad. 11, p. 851, 56 : παίζων ὁ κομικὸς πυροπίπην σκώπτει τινὰ ὡς ὀπιπεύοντα τοὺς πυρρῶς· et ad 7, p. 679, 39 : ὅθεν (ἀπὸ τοῦ ὀπιπεύειν) καὶ ὁ παρονοπίπης (Iliad. 11, 385), καὶ ὁ πυροπίπης δὲ παρὰ τῷ κομικῷ· et ad 3, p. 380, 12 : καθολικώτερον δὲ τὸ γυναιμανής (Iliad. 3, 39) τοῦ παρθενοπίπης, ὡς καὶ τοῦ πυροπίπης ὁ παιδοφιλήτης. Minus apte libri apud Eustathium ὀπιπεύοντα.

148.

Idem ad Plut. 66 : ὅτι οὐ πρὸς ἕνα μόνον τὸ ὦ' τᾶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δύο. καὶ Κρ. « Ἄρά γε, ὦ' τᾶν, ἐθελήσετε ; » Rectius Suidas v. Ἄ τᾶν, ἐθελήσετον. Scribam firmiore metro

— Ἄρα γούν,

ὦ' τᾶν, ἐθελήσετον ;

149.

Idem ad Av. 1536 : σωματοποιεῖ τὴν Βασιλείαν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡς γυναικα. Εὐφρόνιος, ὅτι Διὸς θυγάτηρ ἡ Βασιλεία... ἐστὶ δὲ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἡ Βασίλεια.

150.

Idem ad Nub. 788, ἐπιλησμοτάτων : ἔδει εἰπεῖν ἐπιλησμονέστατον. Ἄλλεξίς δὲ ἐπιλήσμη φησὶ, Κρ. δὲ ἐπιλησμοσύνη. Ita Suidas s. v. Ἐπιλησμοτάτων. Codex Rav. ἐπιλήσμων, pro quo Abreschius proposuit ἐπιλησμονή, consentientibus Mein. et Bergk. Commentt. p. 256. Dindorfius ἐπιλησμόνη.

151.

Idem ad Thesmoph. 940 : πρὸς σανίσιν ἐδραμεύοντο παλλάκις, ὡς καὶ Κρ. δηλοῖ. « De more maleficos ligneis tabulis alligandi v. Fritsch. ad Thesmoph. p. 360. » *M.*

152.

Idem ad Vesp. 151 : τὸν ὑπεκλυόμενον οἶνον φασὶ τινες καπνίαν λέγεσθαι· ἐν δὲ τοῖς περὶ Κρατίνου διωρίσται, ὅτι τὸν ἀπόθετον ἢ παλαιόν· διὸ καὶ Ἐκφαντίδην Καπνίαν καλοῦσι. De hoc cognomine v. supra p. 4. Hesych. v. Καπνίας : Ἐκφαντίδης...

154.

— An igitur, amice, volebatis ?

153.

Macta, excoria, pulsa !

Καπνίας ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ μηδὲν λαμπρὸν γράφειν (sed « pro luce fumum » dare).

153.

Idem ad Av. 365, ἔλκε, τίλλε, παῖε, δεῖρε, κόπτε : καὶ Κρ.

Σφάττε, δεῖρε, κόπτε !

Δαίρε scribo : v. ann. ad Nub. 436.

154.

Idem ad Vesp. 352 : ἔστι δὲ θηρίδιον τι μικρὸν (σέρφος). Κρ. δὲ μύρμηκά φησι τὸν σέρφον. οἱ δὲ ζωύφριον κωινοπῶδες. Σέρφος est formica alata, vel culicis genus. « Fortasse Κράτης legendum est, ut grammaticus intelligatur, ut voluit Dobræus. » *E. M.*

155.

Idem ad Pac. 741 : ἐπεπόλαζε γὰρ τότε ταῦτα (ejusmodi argumenta comædiarum), Ἡρακλῆος πεινῶν, καὶ Διόνυσος δεῖλος, καὶ μοιχὸς Ζεὺς, ὥστε καὶ αὐτοῖς δοκεῖν ἄχθεσθαι. Κρ.

Ἰπὸ δ' Ἡρακλέους πεινῶντος ἄγαν

ταῦτα καὶ σκώπτοντος οὐ βιωτῶν ἐστίν.

Mendose libri αὐτοὺς, et apud Cratinum ἀγειν... βιωτῶν, sed Ven. ἀγει et recte βιωτῶν. Ταῦτα, sic, ut Eq. 111, ubi v. ann. Posterior horum versuum est asynartetus, qui constat ex duobus troch. dim. brachycalecticis.

156.

Schol. Pindari Olymp. 6, 152, Εἰ φεύγομεν Βοιωτῶν ὄν : ὅτι διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν τὸ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὕεσ ἐκαλοῦντο, καθάπερ καὶ αὐτὸς « Ἦν ὅτε σῶας τὸ Βοιωτῶν ἔθνος ἔλεγον » καὶ Κρ.

Οὔτοι δ' εἰσὶν συβοιωτοὶ, κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.

Ita Porson. praefat. Hecubæ p. 57, quum vulgo legeretur συβοιωτικὸν πεζοφόρον, et in cod. Vratislav. D. συβοιωτικαὶ πεζοφόρον. Hesych. Συβοιωτοὶ : οἱ Βοιωτοὶ σῶες. Photius p. 557, 2. Συβοιωτοὶ : σῶες γὰρ ἐκαλοῦντ' οἱ παλαιοὶ Βοιωτοὶ. Idem p. 180, 21, Κρουπέζαι : ξύλινα ὑποδήματα... οἱ δὲ κρόταλον, ὁ (malim ὄ) ἐπιφοφῶσιν οἱ ἀδελταί, τὸ βάταλον. Pollux 7, 87 : κρουπεζοφόρους δ' εἶπε τοὺς Βοιωτοὺς Κρ. διὰ τὰ ἐν ἀδελτικῇ κρούματα. « Respicit locum fortasse etiam Plutarchus De esu carn. p. 995, E,

154.

Propter Herculem famelicum sic et irridentem non est vitalis vita.

156.

Hi sunt sues Bœoti, scabelliferum genus virorum.

ubi non nominato auctore afferuntur verba οὔτοι δ' αὖ σῦς. » *M.*

157.

Schol. Eurip. Rhés. 416, Ἄμυστιν : οἱ μὲν ποτηρίου εἶδος ἐπιτηδεύοντες ἔχον πρὸς τὰς ἀμυστι πόσεις, ὡς ἐν Αὐγῆ... ἄλλοι δ' ἐπὶ τῆς ἀπνευστι πόσεως τάττουσι τὸ ὄνομα, ὡς Κρ.

Ἄλλ' οὖν θεῶ σπείσαντες ἄμυστιν δεῖ πιεῖν.

Codex θεὸν πείσαντες μῦστιν δεῖ πονεῖν. Correxerit L. Dindorf., nisi quod σπείσαντ' posuit sine necessitate. Fortasse ad Πυτίνην referendum.

158.

Schol. Platonis Bekker. p. 330 : Ἀριστοφάνης. ἐκωμωδεῖτο ἐπὶ τῷ σκώπτειν μὲν Εὐριπίδην, μιμνῆσθαι δ' αὐτόν. Κρ.

Τίς δὲ σὺ; κομψός τις ἔροιτο θεατῆς·
ὑπολεπτολόγος, γνομονδιώκτης, εὐριπιδαριστοφανίζων.

V. 1 Porsonus Miscell. p. 268 : τίς δὲ σὺ κομψός; πᾶς ἄν τις ἔρ. θ. V. 2 codex, ut videtur, γνομονδιώκτης. Ad Pytinen referebat Runkelinus.

159.

Schol. Sophoclis ad Antig. 404, Ὅν σὺ τὸν νεκρὸν Ἀπεῖπας. τὸ ἐξῆς τὸν νεκρὸν, ὃν σὺ ἀπεῖπας θάπτειν. οὕτω δὲ χρῶνται οἱ παλαιοί, ὥστε δύο ἄρθρα, προτακτικὸν τε καὶ ὑποτακτικὸν, κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος παραλαμβάνειν. Κρ.

Ὅνπερ Φιλοκλέης τὸν λόγον διέσθορον.
« Λόγον dicere videtur argumentum tragœdiæ, quod Philocles corruerat, quem Aristophanes quoque irridet non uno loco. » *M.*

160.

Schol. Theocriti Idyll. 4, 18, Κώμους : ἡ δέσμη, ἥτοι τὸ δεσμάτιον, ὡς Κρ. « Ὁ δὲ μετ' εὐδήμου τρέχων κώμους, τὴν λοιπὴν ἔχει τῷ στεφάνῳ. » (Duo codd. λοιπὴν ἔχων τῶν πρῶτων, vel cum lineola, i. e. πατρῶων). ἡ κώμους δέσμη χόρτου ἱκανὴ εἰς τροφήν. Locus situ temporis corruptus : præsertim Cratini versus sunt *disiecti membra poetae*, vocesque singulæ tan-

157.

Sane deo libantes amystin decet bibere.

158.

Quisnam tu? elegans aliquis spectator quæsierit : subtililoquulus, sententiarum venator, euripidarius.

159.

Quod Philocles argumentum corrupit.

160.

E reliquis autem vir cum manipulo bene victo

tum non omnes depravate; hæc quidem nobis probabilia videbantur :

Ὁ δὲ τῶν γε λοιπῶν κώμους εὐδέσμου μετὰ τρέχων ἔχεται τὰ πρῶτα τῶν στεφάνων ἀνήρ.

Λοιπῶν, *reliquorum cursorum in ludis*. Κώμ. εὐδ. μετὰ, *cum bene victo manipulo*, quem fuisse qui manu tenentes, sicut alios facem, currebant in stadio, ex his apparet. Quod adjecti, aptum pariter sententiæ ac metro, absorptum puto a præcedente ἀνών. Etiam postrema scholiastæ, vel alicujus interpolatoris, verba ἡ κώμους etc., non carerent mendo, sed ponendum haud dubie est τροχὴν, *cursum*, ut significetur manipulus graminum aptus ad portandum in cursu. Nuper Meinekius hæc proposuit leniore ausu :

Ὁ δὲ μετ' εὐδήμου τρέχων
κώμους τὴν λοιπὴν ἔχει τῶν πρῶτων.

161.

Idem 9, 19 : εἰώθασι γὰρ ἔγκατα πλῆσαντες καὶ ζηράναντες ὀπτᾶν εἶτα ἐσθίουσι ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι. * « Κρατὶ νεοτρόφοιο (duo Vat. νεοστέφοιο) γέννας, χόρια τ', ἐμβρύων τε πλήθη. » ἐμβρυον γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ τὴν βορὰν ἔχειν (?), ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύειν (?) καὶ αὐξῆσθαι. Probabiliter Mein. ζηράναντες pro ζηραίνοντες. Deinde legam : Κρατίνος (minus placet Κράτης).

Νεώτροπον γένος,
χόρια τ' ἐμβρύων τε πλήθη.

et in fine scholiorum ἀπὸ τοῦ βρύειν. Νεώτροπον γένος, fortasse ἰχθύων, qui landantur recentes, νεώτροποι, νέοι.

162.

Schol. Thucyd. 1, 30 : τροπαῖον ἢ παλαιὰ Ἄτθις, ἥς ἔστιν Εὐπόλις, Κρατίνος, Ἀριστοφάνης, Θεουκιδίδης· τροπαῖον ἢ νέα Ἄτθις, ἥς ἔστι Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι. Similia Suidas.

163.

Schol. Homeri II. B, 56 : ἐν ὑπνιον ὀνοματικὸν ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ ἐνυπνίου. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα δεῖ (sic) Κρατίνος « Θράττει με τὸ ἐν ὑπνιον. » Cod.

currens habeto primam coronam. — *Sive :*

Ille cum Eudemo currens
manipulum unum reliquum habet ex matutinis.

161.

— Recens eductum genus (*piscium*?)
et farcimina, et embryorum copiam.

163.

Terret me somnium.

V. κράτιλος θράττει μὲν ἐν. BL. θραπετεύοντα τὸ ἐν.
« Scribam Θράττει με τοῦν ὑπνιον. Pro δεῖ fort. καὶ scribendum. » *M.*

164.

Idem II. Π, 428, ἀγκυλογεῖται : * παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀγκυλόχειλος, ἢ ὡς τὸ δωδεκέτα παρὰ Κρατίνῳ. Adjectivum ἀγκυλόχειλος non potest dici παρασύνθετον : v. Schneideri Lex. h. v. Scripserim παρὰ συνθέτου, τοῦ ἀγκυλόχειλος, ὡς δωδεκέτα (i. e. δωδεκαετής). Hoc quidem pro vitioso δεδόκεται poni jusserunt Lobeck. Paralip. 1, p. 244, Bergk. Commentt. p. 257, et Mein.

165.

Idem ib. Σ, 521 : * πισσοκωνίας Ἄρην Κρατίνος. Recte Bergk. Commentt. p. 255,

πισσοκωνίας Ἄρης.

Sic ipsum Martem Cr. appellaverit propterea, quia hoc supplicio afficiebantur incendiarii, qui plurimi sunt in bellis; cf. ann. ad Æschyli Choeph. 254. Ad eundem locum spectat Hesych. s. v. Κωνῆσαι : καὶ πισσοκωνῆτον μόνον λέγουσιν ὅταν πίση καταχρισθέντες τινες ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνουσιν. Αἰσχύλος Κρήσσις καὶ Κρ. πισσοκωνία γὰρ ἡ νῦν πισσεία (i. πίσσα) ἢ χρίουσι τὰ παρίσθημα τῶν προβάτων.

166.

Hesychius, Δεξίω : δ Κρ. ὀνοματοποίησεν ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δῶρα. V. Eunid. fr. 2.

167.

Suidas, Αἴγλη : βόλος κυβευτικός. λαμπηρόν, αὐγῆ, Κρ. Καὶ ποπάνου εἶδος δηλοῖ, καὶ θυσίαν, ὡς φησι Λεαγόρας.

168.

Idem : Ἀναλτον Ὅμηρος (Odys. 17, 228; 18, 113, 363) καὶ Κρ. ἀντὶ τοῦ ἀπλήρωτον. Eadem Zonaras p. 188.

169.

Idem : Ἀνεπετρωσθαι τὴν ψυχὴν, ὅσον ἀνασεσοθῆσθαι, Κρ. Similia grammat. Bekker. p. 398.

170.

Idem : Βάδιζε. καὶ βαδίζου ἀντὶ τοῦ βάδιζε Κρ.

171.

Idem, Βῶσον : βοήθησον. Κρ. Apud Zonar.

175.

— Pice oblitos comburens Mars.

169.

Pennis evehi animam.

173.

Ut tibi canam vobis exodia.

Lex. p. 415, βῶσον (sic). Hesych. Βῶσον : κάλεσον, βήσον.

172.

Idem, Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός : τοῦτο τῶν εἰς κάλλος ἠσκημένων, σημαῖνον τοιοῦτό τι ἀξίος ἔστιν ὁ μισθός, ὥστε λαβεῖν αὐτόν. ἔστι δὲ παρὰ Κρατίνῳ. Similiter gramm. Bekk. p. 412.

173.

Idem, Ἐξόδοι νόμοι : αὐλήματα, δι' ὧν ἐξήσαν οἱ χοροὶ καὶ οἱ αὐληταί. οὕτω Κρ.

Τοὺς ἐξοδίους ὑμῶν ἴν' αὐλῶ τοὺς νόμους.

« De hujusmodi exordiis egregius locus est Ælii Dionysii ap. Eustath. ad II. p. 239, 20. » *Mein.* quem v. p. 230.

174.

Idem, Ναύσων Ναυκράτη : ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἀποδιδόντων ἀλλήλοις. ὀνοματοποιήσας δὲ τὸ Ναύσων ὡς τὸ ἀγαθὸν ἀγαθίδες, etc. « Cratinum eo proverbium esse docet Hesychii glossa, quamvis corrupta; Ναύσων : Κρατίνος ὄνομα ἐποίησε τὸ Ναύσων παρὰ τὴν ναῦν καὶ τὸ κρατεῖν. πολλὰ δὲ ἐστὶ τοιαῦτα, ὡς ἀγαθῶν (add. ἀγαθίδες) καὶ λευκότερος Λευκόνος. cf. Proverb. Bodlej. 677. Nausonis nomen fictitium usurpavit etiam Aristophanes, seu potius Euripolis, Eq. 1306. » *M.*

175.

Zonaras vol. 1, p. 804, Ἐπιστολή : ἐπίσκηψις, ἐντολή. « ὁ δὲ τῷ ἱερεῖ ἐπιστολὰς λέγει καθεύδοντι. » καὶ Κρ.

Ἄκουε νῦν καὶ τήνδε τὴν ἐπιστολήν.

176.

Idem ib. p. 919 : Εὐθενεῖν οἱ Ἄττικοί· οἱ δὲ Ἰωνες εὐθηνεῖν. Κρ.

Ἄλλὰ τὰδ' ἔστ' ἀνεκτέον· καὶ γὰρ, ἡνίκ' εὐθενεῖ.

Libri ἀνακτέον et εὐθενεῖ, quorum illud emendatum est a Bergkio Commentt. p. 27 et Mein.; hoc a Lobeckio ad Phryn. p. 466. Ferenda esse aliquis dicit incommoda in agro, quæ antea tulerint, quum vir vigeret sui que potens esset. — Metrum Cratineum.

175.

Audi nunc etiam hoc jussum.

176.

Sed hæc ferenda, si quidem, quum vigebat.

177.

Idem ib. p. 929 : ἐφ' ᾧ τε... καὶ ὀριστικῶν συντάσσεται, καὶ ἀπαρεμφάτων. Θουκυδίδης (4, 30), « ἐφ' ᾧ φυλακῇ τῇ μετρία τηρήσονται. » καὶ Κρ.

Ἐφ' ᾧ τ' ἐμαυτὴν συγκαθεύδειν τῷ πατρί.

Fortasse verba Pelopidae, quae cum Thyeste patre concubuit : v. Hygin. Fab. 87.

178. 179.

Idem vol. 2, p. 1168, Κάθου καὶ κάθησο : ἀμφοτέρω ἑλληνικά. Ἀριστοφάνης « Οὐχ ὅτι (ὅπερ Mein.) ἐκεῖνος ἐλαχεν οἰμώζων κάθου. » Κρ.

Τὴν χεῖρα μὴ πῖδαλλε, μὴ κλάων κάθη.

Et paucis interjectis : λέγουσι δὲ καὶ καθίζανε. Φερεκράτης... Κρ.

Εἰ πρῶτος ἐλθοῖς, καὶ καθίζεσθαι λάβοις.

180. 181.

Idem ib. p. 1366 : οἱ Ἀττικοὶ μολυβδὸν καὶ μολύβδινον τὸ δὲ μολυβὸν (male libri μολυβοῦν) ἐσχάτως βάρβαρον.

— Ὁ Φορμίων δὲ τρεῖς στήσειν ἔφη τρίποδας, ἔπειτ' ἔθηκεν ἓνα μολύβδινον.

Κρ.

Φαίνεσθαι χρυσῆν, * κατ' ἄγρους δ' αἰθίς αὐ μολυβδίνην.

Aprage ista κατ' ἄγρους, quae fucum fecerunt viris doctis! Ponendum κατὰ κρᾶς, penitus, funditus, quae vox paulo rarior habetur apud Sophoclem Cf. Iliad. 13, 772. Phialam specie auream, re totam plumbeam, vel aliquid ejusmodi, Cr. dicere videtur. — Phormionem intelligam divitem illum Atheniensem, de quo Demosthenes Mid. p. 565. Eum intelligendum esse etiam Mein., nisi fallor, existimavit, supplens ille ἀργυροῦς (τρίποδας). Ego addidi ὅ et δέ. Codices Φορμίων· Τρεῖς ἔφη στήσειν τρ. Ad Trophonium refert Mein.

182.

Pollux 7, 161 : κεράμιον οἶνηρόν Ἡρόδοτος καὶ Κρ. Nisi hoc referendum ad Pytinæ fragm. 8.

177.

Ea conditione, ut cum patre concumberem.

178.

Cave manum injicias, ne considas plorans.

179.

Si primus venisses, etiam locum reperisses ad seden-

[dum.]

VII.

CRATES.

Cratetem Atheniensem, antiquae comediae poetam, Cratini olim histrionem fuisse testantur scholiastes Aristoph. Eq. 534 : κομωδίας ἦν ποιητῆς, ὃς πρῶτον ὑπεκρίνατο (τὰ) Κρατίνου, καὶ αὐτὸς ὑστερον ποιητῆς ἐγένετο, et Anonymus De comedia p. xv : τοῦτον ὑποκριτὴν φασὶ γεγονέναι τὸ πρῶτον, ὃς ἐπιβέβηκε Κρατίνω. Olympiadi LXXXIII, 4 adscribitur ab Eusebio, quo anno primam fabulam docuit. Singulos homines lacessendi consuetudinem ille fere omisit, hilaria magis et ad generaliore morum picturam pertinentia argumenta praefereus, καθόλου λόγους ἢ μύθους, ut loquitur Aristoteles Art. Poet. cap. 5, a Meinekio Hist. crit. p. 59-60 optime expositus. Anonymus etiam, de Pherecrate loquens, Cratetis imitatore, p. xv : ἐξήλωκε Κράτητα, καὶ αὐτὸ μὲν λοιδορεῖν ἀπέστη, πράγματα δὲ εἰσηγούμενος καινὰ ἠύδοκίμει, γενόμενος εὐρετικὸς μύθων. Eodem teste, item Athenæo 10, p. 429, A, primus post Epicharmum Crates ebrios induxerat in Γεῖτοσι fabula. Ille eum γελοῖον καὶ ἱλαρὸν poetam vocat. Aristophanes quoque verbis licet aliquo ironiae colore aspersis laudat tamen, Equit. 538 :

ὃς ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν, ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάρτων ἀστειοτάτας ἐπινοίας.

Ubi scholia : διλογίστιχα ποιήματα γράψας et : μικρὰ ἐποίησε, καὶ ἕτερεπε τοὺς ἀκρατάς, γράφων ἠδέα et κραμβοτάτου : ἡδυτάτου, ἡροτάτου... αὐτοσχέδιος γὰρ ἦν περὶ τὰ δράματα, sicut Aristophanes in alteris Thesmophoriazasis novum quoddam Cratetis inventum παραβεβλημένον dicit. Verumtamen, ut ceteros fere poetas comicos, ita Cratetem quoque popularis aures inconstantiam expertum esse significat Aristophanes Eq. 537 :

οἷας δὲ Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ στυφελισμοῦς.

et 540 :

χούτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τοτὲ μὲν πίπτων τοτὲ δ' οὐχί.

Ubi quod scholiastes narrat Cratetem largitione spectatorum voluntatem et applausum sibi rede-

180.

Phormio tres (argenteos) se collocaturum esse ditripodas, deinde unum statuit plumbeum.

181.

Apparere auream, dein rursus totam plumbeam.

4.

Idem ib. 204 : τὸ δὲ πεσοῖς παίζειν πεσσονομεῖν Κρ. εἶπεν ἐν Γεῖτοσιν.

5.

Idem 10, 118 : ὅταν δ' εἶπη ἐν τῷ Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνης (fr. 10) « δυοῖν λυχνιδίον, » ὅθλον δτι λυχνία εἴρηκεν, ἀλλ' οὐ λύχνους μικροῦς, ὥσπερ καὶ ὅταν Κρ. φῆ ἐν τοῖς Γ.

Οὐκ ἔστι μοι λυχνιδίον.

6.

Photius p. 633, 21, Ὑς διὰ βόδων : ἐπὶ τῶν σκατιῶν καὶ ἀναγώγων. Κρ. Γ. Sic item Suidas h. v.

7.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 144, 27, ubi agitur de ei conjunctione cum optativo : Κρατίνος Γεῖτοσιν.

Εἰ σοφὸς ἦ.

« Lege Κράτης. — Praeterea semel Γεῖτονας commemorantur ab Athenæo 10, p. 429, A, ubi ebrium in hac fabula a Cratete primo introductum esse narrat. » M.

II. ΗΡΩΕΣ.

1.

Proverb. Bodl. 715, p. 86, C, Οὐκ ἄσκιον : εἴρηται ἐπὶ τῶν τὰ κενὰ δεδοικότεν. Κρ. Ἡρωσιν.

Οὐκ ἄσκιον μεντάρ' ἐμορμολύττετ' ἂν τοῦς... εἰ τὰδ' ἔστ' ἀληθῆ.

Hesych. s. v. : Οὐκ ἄσκιον μ. ἐμορμολύττετ' αὐτοῦς, εἰ τὰδ' ἔστ' ἀληθῆ· ἐπὶ τῶν τὰ κενὰ δεδοικότεν, ἐπεὶ κενὸς ὁ ἀσκός. Codex ἔτα δ' ἔστ', in Prov. haec solum : οὐκ ἄσκιον γ' ἐμορμολύττετ' αὐτοῦς. Forte ἐμορμολύττεταντοῦς abiit in ἐμορμολύττετ' αὐτοῦς. Post τοὺς substantivum (-u) exciderit.

2.

Suidas : Ἀθάραν, οὐκ ἀθήραν, τὴν ἐρεικτὴν καλοῦσι. Κρ. Ἡρ.

5.

Non est mihi lumen.

6.

Si sapiens sit.

HEROES.

1.

Non uterculo igitur terrebatis illos, si haec vera sunt.

misse, εξωνεῖτο τοὺς θεατὰς καὶ τὴν τούτων εὐνοίαν, fortasse non merum grammatici commentum est, se lex aliorum Comicorum, quos Crates adversarios habuerit, fabulis petiit. Ex eadem Aristophanis comedia apparet poetam non ultra olympiadem LXXXVIII, 4, vixisse. E Mein., qui de singulis fabulis recte vel perperam ad Cratetem relatis docte disserit Hist. crit. p. 62 et seqq.

I. ΓΕΙΤΟΝΕΣ.

1.

Athen. 9, p. 396, D, de γαλαθηνοῖς disserens : Κράτης Γεῖτοσι.

Νὺν μὲν γὰρ ἡμῖν παιδικῶν ἄλις (γ' ἄλις), ὅκως περ ἀρνῶν ἔστι γαλαθηνῶν τε καὶ χοίρων.

Libri fere παιδικῶν διασκόκος περ, ex quibus affectus Jacobsii sagacitas Additam. p. 208 eruit ἄλις : nos alterum ἄλις addidimus, quod, sententiam pariter juvenis et versum, ab altero haustum fuerit, quemadmodum similia similibus officere solent. De repetitis pathetice v. Soph. El. 206 seqq., Elmsl. ad Medeam 1240. Alcest. 696 :

φίλον τὸ φέγγος τοῦτο τοῦ θεοῦ, φίλον,

ubi v. ann. Terentius Heaut. 3, 1, 30 : satis jam, satis, pater durus fui. Ὅκως, frequens apud Herodotum, decet antiquiorem Atticum poetam.

2.

Idem 15, p. 690, D : βασιλείου δὲ μύρου μεμηνοῦσι Κράτης ἐν Γεῖτοσι, λέγων οὕτως.

Γλυκύτατον, ὦ Ζεῦ, ὧς βασιλείου μύρου!

Libri Γλ. δ' ὦ Ζεῦ βασιλ. μ. Porsonus ad Odys. 5, 455, Γλ. δ' ὧς βασιλ. μ. Bergkii Comment. p. 277, Γλ., ὦ Ζεῦ, δ' ὧς βασιλ. μ., recte, nisi quod reliquit δὲ particulam; hiatus in verbis Ζεῦ ὧς nihil offensionis habet : v. annot. ad Eccles. 748.

3.

Pollux 7, 179 : καρδοπογλύφος, ὡς Κράτης (ita eod. Falck. pro Κρατίνος) εἴρηκεν ἐν Γεῖτοσιν.

VICINI.

1.

Nunc enim nobis amasiorum satis est, satis, quoties quidem agnorum lactentium et porcorum.

2.

Dulcissimum, prohi Juppiter, regium spirabat un-

3.

Mastrarum cavator.

5.

Non est mihi lumen.

6.

Si sapiens sit.

HEROES.

1.

Non uterculo igitur terrebatis illos, si haec vera sunt.

Οὐκοῦν ἔτνοὺς γρῆ δεῦρο τρυβλίον φέρειν
καὶ τῆς ἀθάρας.

Eadem ferme gramm. Bekker. Anecd. p. 352, 2.
3.

Idem : Ἀνεκὰς ψιλῶς τὸ ἄνω λέγουσι... Κρατίνος
(immo Κράτης) Ἦρ.

Τὸν αὐχέν' ἐκ γῆς ἀνεκὰς εἰς αὐτοὺς βλέπων.

Τὸν αὐχένα, i. e. τῷ αὐχένι : v. ann. ad Aristoph.
Eq. 9. Bernhardus tréπων conjicit pro βλέπων.
« At (inquit Mein.) forsitan imperiose jubentis
verba sunt *susum cervicem*, sc. tolle. Simili ellipsi
dicitur μὴ τριβῆς ἔτι. »

4.

Pollux 3, 155 : Κράτης δ' ἔφη ἐν Ἦρ. « Ἀλτῆρσι
θυλάκοισι χρῆσαιτο μέγεθος. » Ita codex Falck. re-
jusque etiam alii duo, quos Kuhnius inspexit, θη-
λύκοισι χρῆσαιτο μ. Sensum, eumque haud ineptum,
haec haberent :

Ἀλτῆρσι θυλάκοισι χρῆσαιθ' ὄδε γνάθος.

Quibus nescio cujus voracitas, utribus indigens
farinae vel panis (cf. Pherecrat. Ἀγαθ. 1), deridere-
tur. Quum suppetant exempla θ et τ, δ et μ itemque
γ et ν litterarum confusarum, verisimile videtur,
verba χρῆσαιτοδεγνάθος gliscente depravatione mu-
tata esse in χρῆσαιτομεγεθος (omisso ν simili post
γ) et χρῆσαιτομεγεθος. Nuper Mein. correxit

Ἀλτῆρσι θυλάκοισι χρῆσαιτο τὸ μέγεθος.

5.

Idem 10, 90 : ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ κανῶ, καὶ κἀνήτα
(malo καὶ κἀνήτες), καὶ κανίσκια. καὶ κἀνήτα μὲν
Κρ. ἐν Ἦρ. εἶπεν

Ὁ κἀνής δὲ τῆς κοίτης ὑπερέχειν μοι δοκεῖ.
Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ἀγρνεῦσι κανοῦν. Photius p. 324,
17, Ὁ κἀνής τῆς κοίτης ὑπερέχει : ἐπὶ τῶν τὰ
μὴ ἀναγκαῖα μείζω καὶ πλείω τῶν ἀναγκαῖων κεκτη-
μένων. « Cf. Proverbia Coisl. 360. » M.

2.

Igitur pultis huc afferenda est patina.

3.

Cervice erecta ex terra eos adspiciens.

4.

Utrum farinae auxilio indigeret haec maxilla.

5.

Storea vero cubili potior mihi videtur.

6.

Storea efferendo stercori.

BELLUÆ.

1.

a. Deinde ne unus quidem servum habebit aut

6.

Idem ib. 175 : καὶ βριπίδα δ' ἂν τις φαίη πλέγμα
τι ψιῶθω ἢ φορμῶ παραπλήσιον. Κρ. δ' (malim γάρ)
ἐν τοῖς Ἦρ. ἔφη « βριπίδι κοπραγωγῶ. »

III. ΘΗΡΙΑ.

« In hac fabula Crates duas personas introduxit
allegoricas, quarum altera mollem ac delicatam
commendaret vitam, altera vero simplicem et natu-
rae convenientem, ut aeo Saturnio. Præterea
bestias induxit more humano colloquentes cum
hominibus, eosque hortantes, ut carniū esu ab-
stinerent. Cf. Bergk. Commentt. p. 278. » E M.

1.

Athen. 6, p. 267, E : οἱ δὲ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας
ποιηταὶ περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου διαλεγόμενοι, οἱ οὐκ ἦν
τότε δούλων χρῆμα, τοιαῦτα ἐκτίθενται, Κρατίνος μὲν ἐν
Πλούτοις... Κράτης δ' ἐν Θηρίοις

α. Ἐπειτα δούλον οὐδὲ εἰς κεκτήσεται, οὐδὲ
δούλην.

β. Ἄλλ' αὐτὸς αὐτῷ δῆτ' ἀνήρ γέρων διακο-
νήσει;

α. Οὐ δῆθ' ὀδοιποροῦντα γὰρ τάδε πάντ' ἐγὼ
ποιήσω.

β. Τί δῆτα τοῦτ' αὐτοῖς πλέον; α. Πρῶσεισιν
αὐθέκαστον

5 τῶν σκευαρίων, ἕταν καλῆ τι. « Παρατίθου,
τράπεζα!

αὐτὴ παρασκευάζε σαυτήν! — μάττε, θυ-
λακίσσε! —

ἔγχει, κἀθε! ποῦσθ' ἢ κῶλιξ; διάνιξ' ἰούσα
σαυτήν! —

ἀνάβαινε, μάζα! — τὴν χύτραν γρῆν ἔξεραν
τὰ τεύτλα! —

ἰχθῦ, βᾶδιξ'! » — « Ἄλλ' οὐδέπω γ' ἐπὶ
θάτερ' ὀπτῶς εἰμι. »

b. An igitur, quæso, sibi ipse ministrabit vir se-
[nex?]

a. Minime : nam euntia ego hæc omnia faciam.

b. Quid tandem hoc illos juvabit? a. Accedent
sponte

5 vasa, si quod vocaverit. « Apponitor, mensa!

ipsa te appara! — Subige, saccæ! —
Infundito, cyathe! ubi est calix? age, te ipsa
[elue! —

Surge, maza! — Ollam ejicere betas oportuit. —

Piscis, venito! » — « At nondum altera parte assa-
[tus sum. » —

10 « Οὐκοῦν μεταστρέψας σεαυτὸν ἀλσι πάσεις,
ἀλίφρον; »

Versu 3 libri ταῦτα pro τάδε, quod illo interpreta-
tati sunt, de metro securi. Minus bene Elmslejus
in *Edinburg. Rev.* vol. 19, p. 88, et alii τὰ πάντα.
Versu 4 Dindorfius αὐθ' ἔκασιον. V. 5 libri παρα-
τίθω τρ. Casaub. παρατίθου, ὃ τρ. Inutile ὃ metro
delevit Elmsl. V. 6 recte αὐτῇ, ipsa, tua sponte,
pro αὐτῇ, heus tu, quo nihil opus, Heringa Observ.
p. 174. V. 7 sic Dindorfius. Codex A λιανίζουσα
σεαυτήν. V. 8 γρῆν pro γρῆ primus Elmsl. et
ἔξεραν τὰ pro ἔξαιράντα Schweigh. V. 9 codd.
οὐδέπω, vel οὐδέπο, τὰπὶ θάτ. Violentius alii οὐδέπω
'πὶ, vel quod etiam pejus, οὐδὲ τὰπὶ. Denique v. 10
codd. fere σεαυτὸν ἀλειπας εἰσαλείφω. Casaub. ἀλσι
πάσσι εἰσαλείφω, quæ ne versus quidem admittit.
Cui subveniens Elmsl. scripsit σ. ἀλσι (Dindorf.
ἀλσι) πάσεις ἀλείφω, non magis ille quam alii offensus
frigida tautologia τῶ ἀλείφω. Nihil aptius senten-
tiæ quam ἀλίφρον, idemque simillimum vulgato;
semel scripto ut fit ἀλίφρον non defuerint qui opi-
tulari sibi viderentur, si ponerent ἀλείφω. Jam
igitur major quam Naumachi auctoritas allata est
τῷ ἀλίφρον, a quo derivata vox ἀλιφροσύνη legitur
apud Hesychium.

2.

Idem ib. p. 268, A : ἐξῆς δὲ μετὰ ταῦτα ὁ τὸν
ἐναντίον τούτῳ παραλαμβάνων λόγον φησὶν

Ἄλλ' ἀντίθεος τοι· ἐγὼ γὰρ αὐτὰ τᾶμπαλιν
τὰ θερμὰ λουτρά πρῶτον ἄξω τοῖς ἐμοῖς

ἐπὶ κύνων, ὥσπερ διὰ τοῦ παιωνίου
ἐπὶ τῆς θαλάττης, ὥσθ' ἐκάστω βεύσεται

5 εἰς τὴν πύλον· ἐρεῖ δὲ, θύδωρ ἀνέχεται.
Ἐπειτ' ἀλάστας εὐθέως ἤξει μύρου
αὐτόματος, ὁ σφόγγος τε, καὶ τὰ σάνδαλα.

Versu 1 cod. A τοι, ceteri τόδ'. Scribam τόγ'. Ibi-
dem libri τᾶμπαλιν voce nihili; Casaub. et alii
τᾶμπαλιν. V. 2 « τοῖς ἐμοῖς, i. e. iis qui meas partes
sequuntur. » Mein. Idem ad v. 3 annotavit, hu-
jus nosocomi ad mare, in Piræo, ut conjicias,

« Non igitur te convertes et sale sparges, stolidè? »

2.

Sed hoc vicissim considera! ego scilicet contrario
[modo]

calida ipsa balnea primum amicis meis ducam
super columnis, velut per nosocomium
ad mare, ita ut cuique defluant

5 in labrum; ubi vero jussit, aqua sistitur.
Deinde alabaster cito veniet unguentarius
voluntate, et spongia, et soleæ

nullam præterea mentionem fieri apud scriptores.
V. 5 ἐρεῖ δὲ, ut fr. 1, 5, ὅταν καλῆ τι, intellecto τίς
pronomine. Deinde vulgo ἀνεχέεται, codex A ἀν-
έχεται, Bergkii quod dedimus, Dindorf. et Mein.
ἀνέχετε. V. 6 ἀλάστας Mss. pro vulgato ἀλάσ-
στος, Attice ut σφόγγος v. 7, ubi perperam σφόγγος
libri scripti atque editi. Notus, etiam ex Aristo-
plane, spongiarum usus in balneis.

3.

Idem 3, p. 119, C, de vocabuli τάριχος genere
masculino : Κρ. Θηρίοις

— α. Καὶ τῶν βράφνων ἔψειν γρῆ,...

ἰχθῦς τ' ὀπτᾶν, τοὺς τε τάριχους, ἡμῶν δ'
ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθαι.

β. Οὐκ ἄρ' ἔτ' οὐδὲν κρέας, ὡς ὑμεῖς λέγετ',
οὐδ' ὀπιόν ἐδόμμεσθα,

οὐδ' ἐξ ἀγορᾶς, οὐδὲ τάκωνας ποιησάμεθ',
οὐδ' ἀλλάντας.

Versus 1 in fine lacunam indicabat Meinek. Desi-
nit Athen. in altero versu; sed sequentes conjun-
gendos esse vidit Bergk. Commentt. p. 279, ex
Polluce 6, 53 : ἔστι δὲ καὶ γαστρίδιον ἡδυσμένον,
ὃ καὶ τάκωνας ἐνοιο κεκλήσθαι οἴονται παρὰ Κράτητι
τῷ κωμικῷ μόνῳ καὶ ἄπαξ εἰρηκῶτι ἐν Θηρίοις. « Οὐκ
ἄρ' κτλ. οἱ δὲ οἴονται τοὺς τάκωνας ἐκ ταγήνου κρέας,
ἢ στέατος τροχούς, σὺν ἀλσι καὶ ξηροῖς ἡδύσσαι κο-
πέοντας. Hesych. Τακῶνες (sic) : τροχίσκοι στέατος
κεκομμένου μεθ' ἀλῶν καὶ ξηρῶν ἀρτυμάτων. Libri
ἔστιν οὐδὲν et δτι ἐδ., quæ correxit Bergk.

4.

Harpocrat. p. 148, 24 : παρουσία ἀντὶ τοῦ
περιουσία ἢ αἰτία (?) πλούτου, οὐσία.... Κρ. Θηρ.

Ἐχοντες εὐπαθῆ βίον,
παρουσίαν τε χρημάτων.

Similiter Crameri grammaticus Anecd. Ox. vol.,
p. 498, Meeris, Photius, Suidas; potest tamen
etiam hoc l. Cratetis, et apud Comicum vel potius
Euripidem Thesmoph. 987 (πάθος ἀμέγαρον ἐπὶ
κακῶν παρουσία), vox παρουσία intelligi *presentia*,

3.

— a Brassicam eos coquere oportet, [nere.
et pisces, ac salsamenta, nobis autem manus absti-

b. Igitur, prout vos dicitis, nos nullam amplius ear-
[nem edemus qualemcunque,

ne ex foro quidem; neque ventriculos apparatus,
[aut botulos.

4.

Fruentes delicata vita,
opumque abundantia.

ut Thueyd. 6, 86. Cicero praesentiam animi dixit Or. pro Milone 63. Cognata quoque potestatis est παρουσία, res praesens, δ καιρός, Soph. El. 1181, et alias.

IV. ΛΑΜΙΑ.

1.

Schol. Aristoph. Eccles. 77, τὸ τοῦ Λαμίου : ἀρσενικῶς δὲ Λαμίαν [εἶπεν ἔστι δὲ καὶ θηλυκῶς ἡ Λάμια supplet Mein.] ὑπὲρ ἧς ὁ Φερεικράτης λέγει ἐν τῇ ἑπιπέδῳ δῶματι, ὅτι σκυτάλην ἔχουσα ἐπέρδειτο. « Scribendum Κράτης pro edito Φερεικράτης. Risisse videtur Aristophanes hoc Cratetis figmentum de Lamia pedente crassi baculi causa cum in Ecclesiazusis, tum Vesp. 1175. Ubi non dubito quin etiam illud de Cardopione ex Cratete derivatum sit. » E M.

2.

Athen. 10, p. 418, C : ὅτι δὲ καὶ πάντες Θετταλοὶ ὡς πολυφάγοι διεβάλλοντο, Κρ. φησὶν ἐν Λαμία, Ἐπὶ τριπύλῃ Θετταλικῶς τετυμημένα.

τοῦτο δ' εἶπεν, ὡς τῶν Θετταλῶν μεγάλη κρέα τεμαζόντων. Casaub. Ἐπὶ pro ἐπέδ. « Dicta haec in hominem ampullis et sesquipedalibus verbis utentem. » E M.

3.

Pollux 9, 62 : οἱ μέντοι ὀκτὼ ὀβολοὶ ἡμίεκτον ὠνομάζοντο, ὡς φησὶν ἐν Λαμία Κρ.

ἡμίεκτόν ἐστι χρυσοῦ (μανθάνεις;) ὀκτὼ ὀβολοί.

Libri manthanes, quod correxit Mein. Ego scribam ὀκτὼ ὀβολοί. Auro venalem esse ait heminam, vini, opinor, ridicule aurum vocans octo obolos. « De ἡμίεκτῳ v. Bæekh. Quaest. metrol. p. 135. » M.

4.

Schol. Platonis p. 382 Bekk., ὁ μῦθος ἀπώλετο : μένηται δὲ αὐτῆς (intell. τῆς παροιμίας) καὶ Κρατίως, καὶ Κρ. Λαμία.

[ΜΕΤΟΙΚΟΙ.]

Etym. M. p. 698, 10, Πρωγωνίτης : πῶγων, πῶγωνος, πωγωνίτης. λέγουσι δὲ τινες ὅτι ἀπὸ τῶν εἰς οὐρανὸν λαγόντων οὐκ ἔχει γεγονέναι πωγωνία. Κρ. γούν

LAMIA.

2.

Verba tricubitalia, Thessalica secata.

3.

Hemina venditur auro, (intelligisne?) octo obolis.

4.

Oratio perdita est.

(δ' οὖν recte Mein.) ἐν Μετοίκῳσι λειποπωγωνία ἔφη. δύναται οὖν, ὡς περ οἰκία οἰκιάτης, οὕτω πωγωνιάτης γενέσθαι. Recte Sylburg. scribi jussit λειποπωγωνία, siquidem haec vox vitæ communis, neque altioris spiritus, haud dubie locum habuit in senario, quem intrare nequit λειποπωγωνία. Ceterum comœdia sic inscripta tribuitur Pherecrati et Platoni apud Andronicum Bekkeri Anecd. Gr. p. 1461, Apollonium De pron. p. 404, B, Pollucem, Eudociam, Suidam : ut ab altera parte stet solum Etymologi testimonium.

V. ΠΑΙΔΙΑΙ.

1.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 379, 31, ἄλλο ἕτερον : ἐκ παραλλήλου λέγουσι... Κρ. Παιδιάις.

Τοῖς δὲ τραγωδοῖς ἕτερος σεμνὸς πᾶσιν λόγος ἄλλος ὁδ' ἔστιν.

Similiter Suidas, sed in fine versus ἄλλος δ' ἔστιν.

2.

Pollux 9, 114 : ἡ δὲ κυνητίδα ἀπὸ τοῦ κυνεῖν, ὅ ἐστι καταφιλεῖν, ὠνόμασται, ἥπερ ὑποδηλοῦν εἰσὶ Κρ. ἐν Π. σκεδὸν δὲ καὶ περὶ τῶν πλείστων ὁ ποιητῆς εἶρχεν οὗτος ἐν τῇδε δῶματι. φησὶ δ' οὖν

— Παίξιν δ' ἀνδρικοῖσιν ἐν χοροῖς τὴν κυνητίδ' ὡς περ εἰκὸς, τοὺς καλοὺς φιλοῦσι δὴ.

Libri depravatis numeris Παίξιν δ' ἐν ἀνδρικοῖς χοροῖσι τὴν κυνητίδαν... φιλοῦσα δέ. Κυνητίδα restituit Mein., auctore Lobeckio Paralip. p. 155; deinde scripsit φιλοῦσ' αἰεί, sed aptius sententiæ est δὴ, scilicet, sive serio dictum, sive ironice : plerosque enim ille homines (τοὺς πλείστους, vulgum hominum,) ait amare puleros. Idem Mein. in dimetros hæc descripsit ita :

Παίξιν δ' ἐν ἀνδρικοῖς χοροῖσι τὴν κυνητίδ' ὡς περ εἰκὸς, τοὺς καλοὺς φιλοῦσ' αἰεί.

3.

Athen. 11, p. 478, F : μνημονεύει δ' αὐτοῦ (τοῦ κοτύλου, roculi,) Κρ. ἐν Π., καὶ Ἐρμιππος ἐν Θεοῖς.

LUDI.

1.

Tragedorum autem alia omnium diversa oratio est [magnifica.

2.

— Et ludere in choris virilibus κυνητίδα : ut decet, puleros amant scilicet.

VI. ΠΗΤΟΠΕΣ.

Athen. 9, p. 369, C : Κηφισιακῶν δὲ γογγυλίδων μνημονεύει Κρ. ἐν Πρώτοισιν οὕτως.

Κηφισιακῆς ὁμοια γογγυλίσιν πάνυ.

Libri metro turbato ὡς κηφισιακῆσι γογγυλίσιν ὁμοια πάνυ. « Cephisia, a qua γογγυλίδες illæ denominatæ sunt, Atticus fuit demus, de quo Meursius Popp. Att. p. 52. Alias Mantineenses γογγυλίδες laudabantur, teste Polluce 6, 63. » E M.

VII. ΣΑΜΙΟΙ.

1.

Athen. 3, p. 117, B : παρέλιπεν ὁ τένης Ἀρχέστρατος συγκαταλέξει ἡμῖν καὶ τὸ παρὰ Κράτητι τῷ κομφοδισποῖ ἔν Σαμίῳις λεγόμενον ἐλεφάντινον τάρχηος, περὶ οὗ φησὶ,

Σκυτίνη ποτ' ἐν χύτρα τάρχηος ἐλεφάντινον ἤψε ποντιάς χελώνη πευκίνοισι κύμασιν, κερκίνοι ποδάνεμοί τε καὶ τανύπτεροι λύκοι ὑσφιμαχεῖν ἄνδρες οὐρανοῦ καττύμακα.

« Πὰρ' ἐκεῖνον! — Ἄγγ' ἐκεῖνον! » ἐν Κέφ τῆς ἡμέρας;

Versus 1 similes numeros Meinekius monstravit in Aristoph. Lysistr. 1014 seqq. V. 2 ποντία cod. unus. V. 3 unus ποδάνεμοι, « forsitan rectius. Pro te fortasse scribendum δέ. » Mein. V. 4 scribendum arbitror

ὑστερομάχων ἄνδρες ἀνδρῶν οὐράνια καττύμακα,

miris machinis apparatusque. Nimirum describitur velut pugna epularis, agmen ducentibus salsamento elephantino, i. e. ingente, et testudine marina, a tergo vero fortiter dimicantibus, caneris celeribus et lupis alatis, palati insidiis. Cum verbis τανύπτεροι λύκοι confer Diogenian. 6, 4, λύκου πτερά : ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. πῶς γὰρ ἂν πτηνὸς γένοιτο λύκος; Versu 5 fine codd. ἐγκαίωτες, quod correxit Porsonus, usus Hesychio : Ἐν Κέφ τῆς ἡμέρας; ἐπὶ τῶν οὐκ εὐγνώστων οὐδεὶς γὰρ οἶδεν ἐν Κέφ, τίς ἡ ἡμέρα, ὅτι οὐχ ἔστῃσιν αἱ ἡμέραι, ἀλλ' ὡς ἕκαστοι

ORATORES.

Prorsus similiter Cephisiacis rapis.

SAMII.

1.

In urceo olim coriaceo salsamentum elephantinum coxit marina testudo piceis fluctibus; cancri et pedibus celeres alatique lupi ..... viri cœli suppactum solum.

θέλουσιν, ἄγουσιν. Similia traduntur in Proverb. Bodl. 365. « Fuit igitur hæc proverbialis dictio de rebus ad intelligendum difficilibus. » Mein. Hic quidem proverbium illud pertinet ad confusum clamorem pugnantium. Hæc, quæ griphi speciem habere videbantur Casaubono, Schweighæusero autem arte referre quod nos vocamus galimatias, Aristophanes visit in alteris Thesm., fragm. 19, quod vide.

2.

Zenobius Proverb. 4, 41,

Ἴππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε :

ταύτης μένηται Κρ. ὁ κομικός Σαμίῳις : τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας βραστῶν δειομένων καὶ ἀναπαύλης, εἴρηται δὲ ἀπὸ στρατιωτικῶν ἵππων, οἷς γηράσκουσιν ἐπέβαλλον τὸ καλούμενον τρυσίππιον : ἔστι δὲ τοῦτο σιδηροῦς τροχίσκος, ... ὃν ἐκφυροῦντες ἐπέβαλλον ταῖς σιαγῶσι τῶν ἵππων. « Idem proverbium præter Suidam habent Prov. Bodl. 508, et Diogen. 5, 27. Qui latine expressit, Grotius Excerpt. p. 508 :

Fessæ ætatis equum spatii brevioribus urge, κύκλα videtur intellexisse curricula spatia. » E M.

3.

Pollux 7, 63 : Ξενοφῶν ἔφη (Cyrop. 8, 3, 13) κἀνδὺν ὀλοπόρφυρον, Κρ. δ' ἐν Σαμίῳις περιπόρφυρα ἱμάτια. Ita codd. pro vulgatis περιπόρφυρων ἱματίων.

5.

Scholias ad Hippocr. Epidem. 5, editus a Darembergio Notices et Extraits des Manuscrits médicaux, etc., parte 1, p. 215, de κορώναις loquens : Καὶ Κράτης ἐν Σαλαμίνῳις (sic) φησὶν : « Ἐπαίξαν γυναῖκες ἀτ' ὀρχηστρίδες καλαί, ἐπὶ κορωνῶν τὰς τρίχας καθειμέναι. In quibus ob numeros καλαί locum habere non potest post ὀρχηστρίδες. Quare Dübnerus in margine positum fuisse existimans tanquam correctio-

nem syllabarum γυναῖκες ατ' scribendum conjecit : Ἐπαίξαν [οὖν?] γυμναὶ καλαί τ' ὀρχηστρίδες ἐπὶ τῶν κορωνῶν τὰς τρίχας καθειμέναι.

« Percute istum! — Ange istum! » — In Ceo quis [dies?

2.

Equo senescenti minores circulos impone.

3.

Vestes purpureis fimbriis.

5.

Ludebant nudæ pulchræque saltatrices, ad lumbos usque crines demissa.

VIII. TOAMAI.

1.

Athen. 6, p. 247, C : μνημονεύει δὲ τοῦ μὲν ἐπί- σίτου Κρ. Τόλμαις

Ποιμαίνει δ' ἐπίσιτον βίγῶν δ' ἐν Μεγαθύζου δέξεται γ' ἐπὶ μισθῷ σίτον.

Libri ἐπίσιτον (quod abhorret ab ipso metro) β. δ' ἐν μετὰ βύζου, δέξεται ἐπὶ μ. σ. Casaub. ἐπίσιτον et Μεγαθύζου. Porsonus βίγῶντ' ἐν M., δέξεται τ' ἐπὶ μ., sed non necessarium βίγῶντα. Ποιμαίνει, intel- ligendum Megabyzus, qui pascere, i. e. alere, di- citur aliquem miserum misere, quamvis opulentus et divitiarum ostentator, de quo Casaub. hoc l., Hemsterh. ad Lucian. 1, p. 385, Mein. ad Me- nandri fr. p. 48. Cogitabam de ποιμαίνει δ' ἀπόσι- τον, ne sit ταυτόλογον verbis sequentibus.

2.

Pollux 9, 53 : τὸ δὲ ἐν ταῖς Κράτης Τόλμαις Πρῶτα μὲν, ταλαντιαῖος ὅστις ἔστ' αὐτῶν, λέγει

ἄδῃλον, εἴτε τιμὴν (hoc verisimilius), εἴτε βροπὴν λέγει.

3.

Idem 10, 54 : παρὰ δὲ Κράτητι ἐν ταῖς Τόλμαις (sic codex pro vulg. Ἑορταῖς) καὶ ἀστραγαλω- τή τις μάλιστα ὀνόμασται.

4.

Idem 7, 92 : τὰ δὲ πέλυτρα, εἶδος ὑποδήματος, ὡς περ καὶ τὰ ποδεῖα, ταῦτ' ἦν ταῖς ἀναξυρίσιν, ἃς σκελέας τινὲς ὀνομάζουσι. Κρ. δ' ἐν Ἑορταῖς ἔφη « καὶ δὴ ποδεῖα τριμίτινα. » « Scribendum vi- deri Τόλμαις, indicavi Hist. crit. Com. p. 62. Libri πόδεια, cujus accentum correxi ex præcepto Theo- gnosti apud Cramerum Anecd. 2, p. 128. De ve- stimentis trilocibus Schneider. indice Scriptt. R. R. p. 372. » E M.

5.

Athen. 14, p. 619, A : καὶ τῶν μισθωτῶν δέ τις

AUDACIE.

1.

Paseitque parasitum, rigens autem ille apud Megabyzum pro mercede cibum accipiet.

2.

Primum quidem die, quis eorum talentum possideat.

ἦν ὁδὴ, καὶ βαλανείων ἄλλαι, ὡς Κρ. ἐν T. Libri βαλανείων, quod emendavit Schweigh.

6.

Photius p. 337, 10, Ὅνος ἐν μελίτταις : Κρ. T., καὶ (malim ὡς) Ὅνος ἐν μύρω. παροιμία. Similiter Suidas.

7.

Antiatticista p. 93, 16 : ἐξ ὄτου, ἀντὶ τοῦ ἐξ οὗ, ἤ λθον. Κρ. T.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Stobæus Floril. 115, 9, adscripto lemme Κρά- τητος ἐξ (immo ἦ, ut recte Mein.) Ἀντιφάνους.

Ὀνειδισάς μοι γῆρας ὡς κακὸν μέγα, οὐ μὴ τυγόντι θάνατός ἐσθ' ἢ ζῆμία· οὐ πάντες ἐπιθυμοῦμεν, ἂν δ' ἔλθῃ ποτὲ, ἀνιώμεθ'· οὕτως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει.

Versu 1 pro μοι cod. Voss. τό. V. 2 librorum φ μὴ τ. correxit Gesner. 3. « Si Cratetis, non An- tiphanis, fragmentum est, scribendum ἦν pro ἂν. » Mein. Qui recte animadvertit Antiphanis potius esse quam Cratetis, in alteraque editione hinc prorsus ablegavit.

2.

Idem 116, 31.

Ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε, τέκτων οὐ σοφός, ἅπαντα δ' ἐργαζόμενος ἀσθενέστερα.

V. 1 cod. Voss. et margo Gesneri τέκτων μὲν σο- φός, quod Grotius secutus :

Me tempus incurvavit, egregius faber, Sed imbecilliora reddit omnia.

Nimirum hæc est emendatio alicujus, qui nollet tempus appellari fabrum insipientem. Nec tamen inepta est plurimorum codicum scriptura, quam sic vertas :

Nam tempus me curvavit, haud sapiens quidem Faber, sed imbecilla faciens omnia.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Vituperavisti mihi senectutem, velut grande malum, quam tamen non consecutum mors punit ; quam omnes cupimus, cum autem advenit, fastidimus : tam ingrati sumus natura.

8

Athen. 2, p. 50, et de μιμαϊκόις disserens : Κρ.

Πάνυ γὰρ ἐστὶν ὄρικώτατα τὰ τιτθί', ὡς περ μῆλον ἢ μιμαϊκύλα.

Ὄρικώτατα Dindorf. ex B codice pro ὄρικωτάτη, quod tenet Eustath. ad Odys. p. 1633, 58. Πάνυ superlativo junctum nihil offensionis habet, præsertim apud Comicum liberio rem sermone. Meinekus nuper πάνυ γὰρ ἐστὶν ὄρικῆ, τὰ τε (vel δὲ) τιτθί' etc.

4.

Pollux 4, 183 : καὶ μὴν καὶ σικία ἐν τι τῶν ἐργα- λείων (scil. τῶν ἱατρικῶν), ὡς Κρ. ὁ κομικός

Ἄλλὰ σικίαν ποτιβάλλω σοι, κὰν σὺ τλῆς, ἀποσχάσω.

Libri ποτιβάλλω, quod κακόμετρον emendavit Mein. Idem sædiore corruptela καναταλῆς pro κὰν σὺ τλῆς, quod ponendum esse intelleximus. Meinekus dorice ποτιβάλλω τοι, καὶ τὸ λῆς, si volueris, hæc annotans : « Ἀποσχάσειν proprie est venam secare : v. Foesii OEcon. Hipp. p. 85, Lobeck. ad Phryn. p. 219. Medicos dorice loquentes [scilicet plurimos Crotoniatas, vel eorum discipulos. Herodotus 3, 131, secundum Florent. : ἀπὸ τούτου τοῦ ἀνδρός (Democedem dicit) οὐχ ἤκιστα Κροτω- νίται ἱητροὶ ἐλέγοντο ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι, δευτε- ροὶ δὲ Κυρηναῖοι. Both.] etiam alii poetæ comici induxerunt, velut Epicrates Athen. 2, p. 59, F. »

5.

Athen. 2, p. 47, E : ἀναγκάσιτον (εἴρηκε) Κρ. (τὸν) ἀναγκοράγον, ut athlete ex regula.

6.

Lexicon Bekk. An. p. 343, 10 : ἀδικότροπος ἐρεῖς καὶ ἀδικοχρημάτος, ὡς Κρ. Alius gram- maticus ibidem p. 210, 19, ἀδικοχρημάτους : τοὺς κακοπράγμονας. οἱ δὲ τοὺς ἐξ ἀδίκων πλουτοῦντας.

7.

Etym. M. p. 299, 30 : σημειοῦνται παρὰ Κρά- τητι τὸ θελόσυχνος, ἀπὸ τοῦ θελέω (καὶ συχνός). σημαίνει δὲ τὸν θέλοντα συχνάζειν.

3.

— Tempestivissima enim sunt papillæ, velut mala et arbuta.

4.

Sed cucurbitam tibi applicabo, et, si pateris, venam [secabo.

5.

Jussu edere coactum.

7.

Libenter frequentans.

FRAGMENTA COMOICORUM GRÆC.

9.

Vivificavi.

10.

Non attingendus.

12.

Dimidium manducatum.

13.

Identidem judicatum

Ibid. p. 578 extrema : μεμνῆτο... προπαρο- ζῶνεται καὶ σὺν τῇ ἰ γράφεται. ἀπὸ τοῦ μεμνῆτο, αὐξήσει τοῦ ο εἰς ω, μεμνῆτο. Ξενοφῶν δὲ (Cyrop. 1, 6, 3) μεμνῆτο ἀνευ τοῦ ε, Κρ. δὲ μεμνοῖτο. V. Buttman. Gramm. Gr. 1, p. 429.

9.

Suidas, Ἀνεβίω : ἀνέζησε. καὶ ἀνεβιωσάμην, ἀντὶ τοῦ ἀναβῖωμαι ἐποίησα, Κράτης. Eadem Lex. Bekkeri An. p. 395, 20, cum incerto Κρατ...

10.

Idem, Ἀψάλακτος : ἀπαθῆς, ἀτιμώρητος· ἀψά- λακτον γὰρ τὸ ἀθικτον. οὕτω Κρ. Et Διαφαλάττε- σθαι : τὸ διαστέλλεσθαι εἰς ἐρευναν· τὸ γὰρ ἀψάλα- κτον ἀθικτον. οὕτω Κρ. Ibi quum cod. A pro Κρά- της habeat Κρ. superscripto αἰ, Bernhardius suo periculo edidit Κρατίνος. Vulgatum tenet Zonaras p. 536.

11.

Idem, Διαβάλλειν : τὸ ἐξαπατᾶν καὶ παραλογίζε- σθαι. Θουκυδ. α' (?), καὶ Κρ. Ionibus hunc usum tribuit schol. Ar. Thesmoth. 1214.

12.

Pollux 6, 161 : ἡμίλουτοι δὲ Κρατίνος εἴρηκε, καὶ Φιλύλλιος ἡμίπλεκτον, καὶ Κράτης ἡμιμάσητοι.

13.

Idem 8, 26 : Κρ. παλίνδικον, τὸν πολλάκις δικάζόμενον.

14.

Photius p. 486, 17, Ῥῆσις : τὸ ψήφισμα. οὕτω Κράτης. Fortasse grammaticum Cratetem dici putat Meinek., ut est intelligendus apud Hesy- chium v. Ἡμεροῦν, et Suidam v. Σαρπηδονία ἀκτή.

15.

Schol. Germanici Arat. p. 36 ed. Buhl. : Non solus autem ita cepisse videtur Aratus, sed et Crates Comicus, a Vesta incipiens profari carmina, et Sophron in mimo, qui et Nuntius inscribitur [a Vesta incipiens] : « Omnes invoco deos, Jovem autem maxime. » Verba Omnes . . maxime

accesserunt ex Ms. Dietziano : quibus verbis quum non a Vesta, sed ab Jove, initium fiat, recte Meineki ista, quae antecedunt, temere repetita ex superioribus, a *Vesta incipiens*, expungi jussit. Schol. Ven. ad Aristoph. Vesp. 842 : ἐστὶ δὲ παροιμία Ἄφ' Ἑστίας ἀρχοῦ, μετενήκεται δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ καθημένων· τῇ γὰρ Ἑστία τὰς ἀπαρχὰς ἔθος ἦν ποιεῖσθαι· καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρῦσῃ·

Ἦ πρόρα λοιδορῆς Ἑστία, κλύεις τάδε;

16.

« Ἀχράδων πρόρα » Cratetis verba leguntur in loco grammatici, de conjectura restituto ad Eupolidis fr. 8 Astrateutorum. Dubium aliud habes in Antiphanis fragm. incerto 68.

VIII.

PHERECRATES.

Pherecrates Atheniensis praestantissimis antiquae comediae poetis accensetur ab Anonymo De comedia p. xiv. Qui plura p. xv : Φερεκράτης, Ἀθηναῖος, νικᾷ ἐπὶ θεάτρῳ, γενόμενος δὲ ὑπόπικρος (sic correxit Dindorfus quod legebatur, γινόμενος, ὁ δὲ ὑποκριτής) ἐξήλωκε Κράτητα, καὶ αὐτὸς μὲν λοιδορεῖν ἀπέστη, πράγματα δὲ εἰσηγούμενος καινὰ ἠδδοκίμει, γενόμενος εὐρετικὸς μύθων. Unde apparet festivum et hilaritatis plenum jocandi genus secutum esse Pherecratem imitatione Cratetis, et argumenta continua invenisse. Neque tamen cum a singulorum hominum cavillationibus abstinuisse fragmenta docent. In prioribus verbis Anonymi incommodum istud ἐπὶ θεάτρῳ recte correxisse videtur Dobræus, νικᾷ ἐπὶ Θεοδώρου, archonte anni 3 olympiadis LXXV (a. Chr. 438). A Phrynicho sophista ap. Steph. Byz. p. 43 aliisque vocatur poeta ἀπικρότατος, suntque in fragmentis et ingenii et elegantiae specimina plurima. Nihilominus insolita quadam et a priorum in dicendo severitate recedentia docte notavit Meinekius Hist. crit. Com. p. 67 seq. De metro *Pherecrateo*, quod se primum invenisse gloriatur in fragm. 5 Κοριαννοῦς, disputavit Hermann. Doctr. metr. p. 434. Fabulas eum docuisse *octodecim* auctor est Anonymus; sedecim modo numerant Suidas et Eudocia. De nonnullis infra videbimus incertos hæsisse veteres criticos ad quem poetam essent referendae. Quaestionem de singulis qui memorantur

BONI sive ARGENTI FUGA.

1.

a. Ego vix edo per diem

titulis suo more, id est docte et sagaciter, instituit Meinekius l. c. p. 69-86, ad quem te remittimus. Nos cuique fabulae quod certum et exploratum videtur adscribemus.

I. ΑΓΑΘΟΙ, Η ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 415, C, voraces quosdam homines commemorans : τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παρὰ Φερεκράτην ἢ Στρατίτιον ἐν Ἀγαθοῖς, περὶ οὗ φησιν

α. Ἐγὼ κατεσθίω μὲν τῆς ἡμέρας πένθ' ἡμιμέδιμνον, ἐν βιᾶζωμαι. β. Μόλις; ὡς ὀλιγόσιτος ἦσθ' ἄρ', ὅς κατεσθίεις τῆς ἡμέρας μακρᾶς τριήρους σιτία.

Duos postremos versus ponit idem 6, p. 248, C, ὀλιγοσίτου δὲ μέμνηται Φρόνιτος ἐν Μονοτρόπῳ... καὶ Φ. ἢ Στρατίτιον ἐν Ἀγ. « Ὡς ὀλιγ. κτλ. » Versu 1 melioribus numeris legas ἐγὼ μὲν κατεσθίω. Versus 2 non est modulatio, neque usitatum ἡμιμέδιμνον. Quare poetam dixisse arbitror πένθ' ἡμιμέδιμνον, ἂν etc., ridicule usurpato deminutivo, quasi parva visa hac mensura homini voraci. V. 3 ἦσθα dictum aoristice, ut saepius imperfectum. Exaggeratio comica non fugit Bæckhiius OEcon. Att. 1, p. 309. Bergkiius quoque Commentt. p. 286 curiose haec ad calculum revocanda esse negat, siquidem, quum triremi plerumque ducenti impositi fuerint remiges, qui chœnicem cibi accipiebant in diem, longae navis cibaria quotidiana 4 medimnos cum sextario effecerint. Idem vir doctissimus ib. p. 286, Pherecratem, sive quemcumque alium, in hac comedia quasi aureum quoddam saeculum reversum finxisse putat, quum argentum evanisset, cuius illecebris non corruptos, ut postea, homines innocentes otiosam et beatam vitam egisse. Hujus simile argumentum fuit Cratetis in Θηρίοις, quem æmulatus esse dicitur Pherecrates. Anonymus De comedia : Φερεκράτης... ἐξήλωκε Κράτητα, καὶ αὐτὸς μὲν λοιδορεῖν ἀπέστη, πράγματα δὲ εἰσηγούμενος καινὰ ἠδδοκίμει γενόμενος εὐρετικὸς μύθων. A Bergkio dissentiens Meinek. Hist. crit. Com. gr. p. 225, sic fere : « Ἀγαθοὶ laudantur Athenæo, 6, p. 248, C, et 15, p. 685, C, sed ita, ut dubitatum fuisse appareat, utrumne Pherecrates an Strattis fabulae auctor habendus esset. Apud Suidam et Eudociam plenus titulus sic habet : Ἀγαθοὶ ἦτοι Ἀργυρίου ἀπα-

quinque medimnos dimidios, si cogor. b. Vixne? igitur parvi tu cibi homo es, qui comedas per diem longae navis cibaria.

νισμὸς, quod unde ductum sit non reperio. Hoc unum scio, Ἀργυρίου ἀφανισμὸν incerti auctoris esse fabulam, cuius alii Antiphaniem, alii Epigenem, alii denique Philippidem, auctorem perhibebant. Igitur si deleas importunam particulam (ἦτοι, quod pro simplici ἢ dictum miratur immérito. *Both.*), duas habemus fabulas inscriptas Ἀγαθοὶ et Ἀργυρίου ἀφανισμὸς, quarum alteram fortasse fuerunt qui Stratidi attribuerent. » At sane potest, ut aliarum comœdiarum simplex argumentum fuerit ἀφανισμὸς ἀργυρίου, Pherecratei autem dramatis velut duplex, quale divinavit Bergkiius. Adde dicenda ad Philippidis Ἀφανισμὸν ἀργυρίου.

2.

Idem 15, p. 658, B, de usu coronarum : Κἂν τοῖς ἐπιγραφόμενοις δὲ Ἀγαθοῖς Φ. ἢ Στρατίτιον φησὶ

Λουσάμενοι δὲ πρὸ λαμπρᾶς ἡμέρας, ἐν τοῖς στεφανώμασιν, οἱ δ' ἐν τῷ μύρῳ, λαλεῖτε περὶ σισυμβρίων κοσμοσανδάλων τε.

Versus asynarteti, quorum 1. constat ex dactylo et dochmio, 2. ex anapesto dim. brach. et dochmio, 3. est euripideus, de quo Hephæstio p. 94. Meinek. ἡμέρας alteri versus admittitur, de sententia addens : « Reprehenduntur Athenienses otio et deliciis diffuentes. » En τοῖς στεφ., in ea parte fori, ubi flores et coronae venibant; ἐν τῷ μύρῳ, in tabernis unguentariis. Cf. Aristoph. Eccles. 303, et Eq. 1371. Polyzelus ap. schol. Plut. 550 :

Ἐν τῷ μύρῳ παρ' Ἀθηναίων μακαρίζεται. » V. 3 λαλεῖτε Dobr. pro λαλεῖται.

3.

Pollux 7, 198 : ἰσχαδοπωλαὶ δὲ Φ. ἐν τοῖς Ἀγαθοῖς, καὶ ἰσχαδωνῶν ἐφη.

4.

Idem 10, 47 : δῖφροι ὀκλαδῖαι, δῖφροι δῖωχεῖς ἐν Φερεκράτους Ἀγ. εἰρημένοι, σίνοι οἱ οὗο ὀχοῦντες.

II. ΑΓΓΙΟΙ.

Quod argumentum hujus comœdiæ attinet, probabiliter Heindorf. ad Platonis Protagoram p. 529, rem ita institutam fuisse a poeta existimat, ut chorum facerent homines non suae tantummodo reipublicæ, sed omnium omnino hominum osores,

2.

Loti vero ante lucidum diem, inter coronas, alique in tabernis unguentariis, garrite de sisymbriis et cosmosandalis.

3.

Ficum venditores. — Ficus ementium.

qui quum inter feros immanesque homines recessissent, mox resipiscentes illam, unde abierant, societatem vitamque civilem requirerent. (Sic enim Plato l. 1. : Οὕτως οἶον καὶ νῦν, ὅστις σοὶ ἀδικώτατος φαίνεται τῶν ἐν νόμοις καὶ ἀνθρώποις τεθραμμένων, δίκαιον αὐτὸν εἶναι, ... εἰ δέοι αὐτὸν κρίνεσθαι πρὸς ἀνθρώπους οἷς μήτε παιδεία ἐστὶ, μήτε δικαστήρια, μήτε νόμοι, μηδὲ ἀνάγκη μηδεμίαν διὰ παντὸς ἀναγκάζουσα ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι, ἀλλ' εἶεν ἀγριοὶ τινες, ὥσπερ οὗς πέρυσσι Φ. ὁ ποιητὴς ἐδίδαξεν ἐπὶ Ἀθηναίων ἢ σφόδρα ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀνθρώποις γενόμενος, ὥσπερ οἱ ἐν ἐκείνῳ τῷ χορῷ μισάνθρωποι, ἀγαπήσας ἂν εἰ ἐντύχοις Εὐρυβάτην καὶ Φρυωνίδα.) « Similiter (inquit Meinek.) jam Kulninus ad Polluc. 9, 12. Pertinet autem huc Themistii locus, Orat. 26, p. 323, C, in quo sophista queritur esse quosdam qui homines ita a Deo creatos dicant, ut mutuo amore et benevolentiae significatione sese prosequantur, quum tamen ipsi inhumanitatis crimen subeant turpissime; eosdem laudare Prometheus, quod homines ad societatem finxerit, αὐτοὺς δὲ διγγεῖν πρὸς τὸ πλῆθος καθάπερ τοὺς Ἀγρίους, οὗς ἐδίδαξε Φερ., i. e., simul atque in hominum societatem protrahantur, vertigine quadam corripit et in media luce cæcutire. Erant igitur illi Pherecratis Ἀγριοὶ homines solitarii ab aliorum societate remoti, ideoque morosi et ad aliorum aspectum trepidantes, iidemque irasci faciles et contumaces. » Idem vir clarissimus Heindorfii quoddam commentum refutavit copiose Hist. crit. p. 71-79. — De tempore actæ fabulae Athenæus 5, p. 218, D : ἐδιδάχθησαν δὲ οἱ Ἀγριοὶ ἐπ' Ἀριστίωνος ἀρχοντος, h. e. Olymp. 89, 4 (ante Chr. nat. 420).

1.

Athen. 6, p. 263, B, de servorum ministeriis : Φ. μὲν γὰρ ἐν Ἀγρίοις φησὶν

Οὐ γὰρ ἦν τότε οὔτε Μάνης οὔτε σηκίς οὐδενὶ δοῦλος, ἀλλ' αὐτὰς ἔδει μογθεῖν ἅπαντ' ἐν οἰκίᾳ· εἶτα πρὸς τοῦτοιον ἦλουν ὄρθρῳι τὰ σιτία, ὥστε τὴν κώμην ὑπηγεῖν θιγγανουσῶν τὰς μύλας.

Nec servos, nec servas inter feros istos homines fuisse ait, sed necessario feminas servile ministerium subiisse. Versu 1 et 2 σηκίς οὐδενὶ δοῦλος, est

BELLUINI.

1.

[ullum Neque enim tunc erat Manes, neque proma, neque servile ministerium, sed ipsas omnia operari oportet prætereaque mane molebant frumenta, [tuit domi; ut vicus resonaret tactu molarum.

ταυτολόγον et aperte mendosum : quare scribo οὐδέ τι δοῦλον. Codex unus οὐδ' ἐν (sic). Alii libri σάκις, unus Σάκις. Hesych. Σάκις : δοῦλος, ut Mein. correxit pro δειλός. Μάνης Paphlagonicum nomen esse tradit Strabo, notumque est, ex regionibus Ponto vicinis multa olim mancipia in Græciam esse deportata : v. Heynei Opusc. acad. 4, p. 335, 336. V. 2 αὐτοῦς cod. B. Finem correxit Canterus; libri ἀπαντα ταύτη (vel τὰν τῆ) οἰκία. V. 3 « ὄρθριαι. Hinc facete Aristoph. Eccles. 739. molæ dixit ὄρθριον νόμον. » M. Ἰλλου, ut Pher. etiam fragm. incert. 17, 2, reposuit Pierson. ad Mær. p. 81; nam libri ἦλων s. ἦλων (Eustath. quoque ad Odys. p. 1885, 29, ex Athenæo ἦλων ὄρθριαι τὰ σιτία), εἶλον, ἦλον.

2.

Idem 7, p. 316, E, de polygo : λέγουσι δὲ καὶ ὡς, ἂν ἀπορήσῃ τῆς τροφῆς, αὐτὸν κατεσθίει. ὧν εἰς ἐστὶ καὶ ὁ κωμωδιοποιὸς Φερ. ὅπως γὰρ ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις φησὶν Ἀγρίσις

Ἐνθρόσκοισι, καὶ βρακάνοις, καὶ στραβήλοισι
ζῆν· ὀπόταν δ'
ἤδη πεινώσι σφοδρῶς, ὡσπερὶ τοὺς πουλύ-
ποδας
(νήστιας) νύκτωρ περιτρώγειν αὐτῶν τοὺς
δακτύλους.

Metrum asynartatum, quod agnovit Erfurdt. in Horreo Regiomont. p. 443, constat ex duobus versibus choriambicis cum basi antispastica vel trochaica, contractis interdum syllabis duabus brevibus in unam longam. Ejus metri causa versu 2 σφοδρῶς restituendum fuit pro σφόδρα, quod suffecisse putandus est aliquis librarius, qui hoc invenisset in autographo σφοδρῶσπερὶ, quum alterum ὡς hausisset alterum. Tertium versum similiter supplevi voce νήστιας, cui officere potuit vicinum νύκτωρ propter singularum litterarum similitudinem. Meinek. cum Dindorfio in sex versus describunt, 2 καὶ στρ., 4 ὡσπερὶ, 6 γαῖν αὐτ. Βράκανα incertum genus herbarum edulium, vel frumenti; fortasse brace. Plinius 18, 7, s. 11 : *Gallicæ quoque suam genus farris dedere, quod illic bracem vocant, apud nos sandalum, nitidissimi grani; et alia differentia est, quod fere quaternis*

2

Anthriscis, et bracanis, et olivis agrestibus vivere: siquando autem vehementer esuriunt, velut polypij (jejunij), noctu suos ipsorum circumrodere digitos.

3.

Ne miretis

libris plus reddit panis quam far altud. Στραβήλος alias est concharum genus, hic autem, quod aptius βρακάνοις, olivarum agrestium. Pollux 6, 45 : τὰς δὲ κοτινάδας ἐλάας σταβήλους (sic cod. Jung.; vulgo τραμβήλους, vox nihili) ὀνόμασε Φ. — Versu 1 pro ἐνθρ. aliquot scripti ἀνθρόσκοισι eodem sensu. V. Schneideri Lex. utroque vocabulo. Plinius 22, 22, s. 38, post scandicem : *eadem erat anthriscus, si tenuiora folia et odoratiora haberet*. Billerbeck. Floræ class. p. 77 : « Anthriscus scandix, *der Klettenkerbel, wegen der rauhen Samen (so genannt)*. » Qui venenosam dicens hanc herbam (Steinio *Handb. d. Naturgesch.* p. 53, est chærophyllum silvestre, *Kaelberkropf, wilder Kerbel*), fallitur : neque enim tunc vel feri isti eam comedere fingerentur, ut asini. V. 3 lacunæ Bergk. Comm. p. 303 ἀνοσάντας inserit, qui victum in his describi observat ferorum illorum hominum.

3.

Idem 4, p. 171, D : μνημονεύει αὐτῶν (προτείνοντας) καὶ Φ. ἐν Ἀγρ.

Μὴ θαυμάσης·

τῶν γὰρ προτενθῶν ἐσμεν· ἄλλ' οὐκ οἶσθα σύ.

4.

Schol. Aristophanis ad Av. 858 : ἦν δὲ ὁ Χαῖρις οὗτος κηθαρωδός, καὶ γέγονεν αὐλητής (despectus Athenis : v. annot. ad eum locum Avium 810). μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Φ. ἐν Ἀγρ.

α. Φέρ' ἴδω, κηθαρωδός τις κάκιστος ἐγένετο ;
β. Ὁ Πεισίου Μέλῃς· μετὰ τὸν Μέλῃτα δ' ἦν.
α. Ἐχ' ἀτρέμ', ἐγὼ δ' αὖ Χαῖρις.

ἔστι καὶ ἕτερος, αὐλητής, οὗ μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Νεμέσει. Eadem fere Suidas v. Χαῖρις. Versu 2 articulum ὁ addidit Musgravius, τὸν et δ' Dobraeus Advers. 2, p. 221 : nam eodd. μετὰ Μέλῃτα ἦν, quod Porsonus mutat in τίς. Suidas Μέλῃτος. « Meles haud dubie idem est, quem Ginesias patrem fuisse constat ex Platone Gorg. p. 501, E. » M.

5.

Schol. Aristoph. ad Av. 1296 : φαίνονται τὸν Λυκοῦργον Αἰγύπτιον εἶναι νομίζοντες ἢ τὸ γένος ἢ τοὺς τρόπους. Φ. Ἀγρ.

e protenthis enim sumus; sed tu nesciebas.

4.

a. Age videam : quis pessimus fuit citharedus?
b. Pisir filius Meles; et post Meletem...
a. Quiesce; ego scio. Charris.

Οἶμαι δ' αὐτὸν κινδυνεύειν εἰς τὴν Αἴγυπτον....

οἴκους λέξεις, ἵνα μὴ ξυνέχη τοῖσι Λυκοῦργου πατριώταις.

Dedi hæc, ut accepi, corruptissima. Primum in scholio Αἰγύπτιον forte scriptum videtur pro Λακεδαιμόνιον. Dein Pherecratea sic arbitrator suppleta et emendanda :

α. Οἶμαι δ' αὐτὸν κινδυνεύειν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποικεῖν.

β. Εἰκὸς λέξεις, ἵνα μὴ ξυνέχη τοῖσι Λυκοῦργου πατριώταις.

Similia Αἰγύπτου et ἀποικεῖν, εἰκὸς et οἴκους, ut facile obliterari ἀποικεῖν, mutari autem εἰκὸς, potuerit. Sensum τοῦ λέξεις explicat Hermann. ad Vigerium p. 747. Πατριώταις contemptum dixit Pher. pro πολῖταις. Bergk. nuper in Commentt. crit. 1, p. 27, Ægyptiacum nomen excidisse coniecit, quod significabat εἰς οἴκους, id alterum reprehendere et dicere, quin οἴκους dicas, ni videaris Lycurgi popularis esse.

6.

Idem ad Eq. 762, de delphino, instrumento navali : σιδηροῦν κατασκευάσμα, ἢ μολιβδίνον, εἰς δελφίνα ἐσχηματισμένον. τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἴστου αἱ ναυμαχοῦσαι (add. νῆες) ἤφισαν ἐς τὰς τῶν πολεμίων, καὶ κατεδύοντο. δηλοῦται δὲ καὶ ὑπὸ Φερεκράτους ἐν τοῖς Ἀγρ., στὰν λέγη

Ὁ δὲ δὴ δελφίς ἐστὶ μολιβδῶδες δελφίνοφόρος
τε κερῶχος,
ὡς διακόψει τοῦδαφος αὐτῶν ἐμπύπτων καὶ
καταδύων.

Verba δελφίς ἐστὶ μολ. sapiunt glossam, qua expuncta scribam

Ὁ δὲ δὴ δελφίνοφόρος γε κερ. etc.

Κερῶχος δὲ pro κέδος Salmas. Exerc. Plin. p. 402. Partem loci expressit etiam schol. Thuc. 7, 41.

7.

Idem ad Vesp. 1509 : εἰς σμικρὸν (suppl. κωμω-)

5.

a. Videtur autem mea sententia in Ægyptum velle
b. Verisimile dixeris : ne illi quidquam [secedere.
rei sit cum popularibus Lacedæmoniis.

6.

Delphinum vero fert antenna,
qui pertundet constratum navis, incidens ac mer-
[gens.

7.

a. Tres quidam parvi comati tunc fuerunt
filii, libenter saltantes, et nunc libentissime.
b. Non, per Jovem, tres illi sunt, sed nimirum quat-
[tuor.

8.

Priusquam misceatur, quisque rapito pira.
(Alexidis. a. Vidistin aliquando
potatoribus pira adjacentia
in aqua multa? b. Sæpe scilicet. Quid tum?

δεῖ) τὸν Φιλοκλέα (immo Ξενοκλέα : v. Pac. 778. Mein.) καὶ τὸ φαλάγγιον μικρὸν καὶ συνεστραμμένον. δῆλον ἐκ τῶν Φερεκράτους Ἀγρίων. καὶ Καρκίνος μὲν τις ἦν ὁ Θωρυκίου υἱός. ἦσαν δὲ αὐτῷ τρεῖς τινες (add. παῖδες) μικροὶ κομῆται τότε καὶ νῦν [εἰσι μικροὶ καὶ κομῆται· nam delenda hæc quattuor vocabula] * φίλαρχοι τότε παῖδες ἦσαν, ὄντες νῦν * φιλαρχικώτεροι. μὰ τὸν Δι' οὐ τρεῖς γε (male libri τε) ἐκεῖνοί εἰσιν οἱ τέτταρες. In his affectis ponendum Θωρυκίων, ut Ran. 349 et 365; tum φιλορχικοί, quod placuit etiam Meinekio et Bergkio; pro φιλορχικώτεροι autem posuerim fortius φιλορχικώτατοι. Mein. quoque : « malim φιλορχικώτεροι aut φιλορχικώτατοι. » Cui assentior, quum vetat φίλαρχους dici saltatores istos, ut quibus nihil commercii fuisse videatur cum republica. Quos hinc eruit Pherecratis versus sic potius scribam :

α. Τρεῖς τινες μικροὶ κομῆται καὶ φιλορχικοί
τότε

παῖδες ἦσαν, νῦν δὲ γ' ὄντες καὶ φιλορχικώ-
τατοι.

β. Οὐ μὰ τὸν Δία τρεῖς ἐκεῖνοί γ' εἰσὶν οἴγε
τέτταρες.

De numero filiorum Carcini multa erudite Mein. Hist. crit. Com. gr. p. 513-517.

8.

Idem ad Eccles. 355, ἀχράς : στένωσιν τῆ γαστρὶ παρέχει ὁ λεγόμενος παρ' ἡμῶν ἀπίος. οὗτοι γὰρ Πλάτων ἐν Νόμοις (8, p. 845, B) ἀπίους εἶρηκεν· οὐ μόνος δὲ, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀλέξειδι (Brett. fr. 1, 4) καὶ ἐν Ἀγρ. Φερεκράτει,

Πρὶν ἀνακυκῆσαι, * τὰς ἀπίους ἀρπάζετε.

ἐπέχει δὲ τὴν γαστέρα (cohibet ventrem, voracitatem) ἢ ἀχράς. « Eadem Suidas v. Ἀπίος, ubi retius legi videtur ἀρπάζετε pro vulgato ἀρπαζέτω. Ibidem duo eodd. τὰς pro τούς. » E. M. Alexis Athen. 14, p. 650, C :

α. Εἶδός ποτε

πίνουσιν * ἀνθρώπους ἀπίους παραχειμένας
ἐν ὕδατι πολλῷ; β. Πολλάκις δῆπου. Τί οὖν;

α. Οὐκοῦν ἕκαστος ἐκλεγόμενος λαμβάνει τῶν ἐπινεουσῶν τὴν πεπαιτάτην αἶψιν;
β. Δηλονότι.

Athenæus : ὅτι τὰς ἀπίους ἐν ὕδατι εἰσέφερον εἰς τὰ συμπόσια. Aquam dicit Ph., quam vino admiscere solebant Græci, priusquam id biberent. Igitur in verbis πρὶν ἀνακ. intelligendum τὸν οἶνον : nam pira rari jubet Comicus aquæ innatantia, priusquam ea exhauriatur. Ceterum vix sana sunt verba τὰς ἀπίους, præcipua sede versiculi posito articulo, contraque nomine ἀπίους thesi occultato : quare suspicor Pherecratem dixisse

Πρὶν ἀνακυκῆσαι, τὰπιά τις ἀρπαζέτω,

et Alexidem eadem causa

πίνουσιν ἀπίους ἀνδράσιν παρακειμένας, ἀνθρώποις autem esse glossema τοῦ ἀνδράσιν ita intelligendi, sicut passim : v. Soph. OEd. Col. 527 (ἀνὴρ ὄν, i. e. ἀνθρώπος), et Herm. ad. Viger. p. 722. Postquam scriptum esset ab interpolatore πίνουσιν ἀπίους ἀνθρώποις, pugnas se ratus fuerit alius ejusdem farinae, qui posuisset apte ad metrum, quamvis pessimum, πίνουσιν ἀνθρώποις ἀπ. παρ.

9.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 433, 18, Ἀποπροσωπιζέσθαι : ἀπονίπτεσθαι καὶ σμᾶσθαι τὸ πρόσωπον. οὕτω Φ. Ἄγρ.

α. Οὐδ' ἀποπροσωπιζέσθε κυάμοις; β. Πώμζλα.

Pollux 2, 48 : ἀποπροσωπιζέσθαι δὲ τὸ καθαίρειν τὸ πρόσωπον εἶπε Φ., Οὐδὲ ἀποπροσωπιζέσθαι (sic) κυάμοις. Plinius 18, 12 : fabalium siliquarum cinnis ad coxendices prodest. « Videntur hæc feris hominibus dici, de quibus etiam præcedens fragmentum intelligas. » E M.

10.

Pollux 7, 193 : ἴσως δ' ἂν καὶ γλευκαγωγὸν τινα φαῖης· ἐπίπρασον δὲ οὗτοι τὸ γλευκος (mustum) ἐφ' ἄμαξων εἰς τὴν ἀγορὰν κομίζοντες. Φ. δ' εἶρηκεν ἐν Ἄγρ. βύρσης γλευκαγωγῶ. Sic Bekk. ex codice pro βύρσης γλευκαγωγούς.

11.

Idem 10, 150 : σοροποιοῦ σκεύη, σορός, πύελος,

a. Nonne quisque semper eligens sumit innatantium maturissima?
b. Sine dubio.)

9.

a. Nec vultum abstergemini fabis? b. Vah!

10.

Pellis mustariae.

κιβωτός, ληνός· οἱ τε γὰρ περὶ Ἐραστον καὶ Κορίσκον Πλάτωνι ἐπιστέλλοντες γράφουσι « ληνὸν ἀσίαν τῆς σαρκοφάγου λίθου » (v. Schneider, Lex. v. Σαρκοφάγος, 2.), καὶ ἐπάγουσι περὶ τοῦ αὐτοῦ λέγοντες « σορῶν » δ τε Φ. ἐν τοῖς Ἄγρ. ἔφη

α. Ἡ μὲν σὺ σαυτὸν μακαριεῖς, ὦ τᾶν, ὅταν οὗτοί σε κατορύττωσιν. β. Οὐ δῆτ', ἀλλ' ἐγὼ τούτους πρότερον· οὗτοι δὲ μακαριοῦσ' ἐμέ. Καίτοι πόθεν ληνούς τοσαύτας λήψομαι;

Versu 1 ὦ τᾶν addidit Bentley. V. 3 οὗτοι Mein. ex codice Seberi; vulgati αὐτοί. Quidam codex μακαριοῦσ' με, probante Mein.; sed emphatice τὸ ὀρθοτονούμενον opponitur enclitico. — Dixerat aliquis se velle emigrare et ad feros istos secedere : cui respondens alter ironice, occisum eum iri ab illis significans, Ἡ μὲν, etc. Ita probabilius quam Bentley, qui de cognatis cogitavit.

12.

Proverb. Bodlej. 57, p. 7, Ἀντρώνιος ὄνος : Φ. ἐν Ἄγρ. ἐν Ἀντρώνι φησι μεγάλους ὄνους εἶναι, καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀγρίων. Diogenianus 1, 26, addit καὶ ἀνεργήτων. Ἐν Ἀντρώνι γὰρ, ὡς φησι Φ., μεγάλοι ὄνοι ἐγένοντο. Ubi dubites utrum poeta dixerit animalia, ἀνὸνους ἀλέτας (Xenoph. Anab. 1, 5, 5), ut ille apud Eustathium ad Iliad. 2, 697. Codex Marcianus Harpocrationis p. 24, Ἀντρώνιος ὄνος (sed eam formam non cepisset senarius, qui fortasse talis fuit

Μεγάλοι γὰρ εἰσιν ὡς ὄνοι γ' Ἀντρώνιοι) :

ἔστι δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλων μὲν ὄνων, ἀνοήτων δὲ. « Schol. Venet. ad II. B', 697 : διάφοροι δὲ καὶ ἀριστοὶ (hoc glossema, ut arbitror. Both.) ὄνοι ἐν Ἀντρώνι τῆς Θεσσαλίας γίνονται· ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν παρῆλθε τὸ Ἀντρώνιος ὄνος. De hoc proverbio vide Berkelium ad Steph. Byz. p. 141, et interpp. Hesychii v. Ἀντρώνιος. Arsenius Viol. p. 59 (sive Apostolius Leutschii 2, 90, p. 289), Ἀντρώνιος ὄνος καὶ Ἀχαρνικοὶ ἵπποι : ἐπὶ τῶν μεγάλων, καὶ ἀγρίων, καὶ ἀνεργήτων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ ὄνοι ἐν Ἀντρώνι (immo Ἀντρώνι : v. Herodian. apud Eustath. ad II. p. 324) καὶ οἱ ἵπποι ἐν Ἀχαρναῖς, ὡς Φ. Quæ unde ducta sint, non compertum habeo. » M. At hæc egregie conve-

11.

a. Sane tu beatum te prædicabis, amice, si isti te defoderint. b. Minime, sed ego istos potius : istique me beatum prædicabunt. Quanquam unde tot alveos sumam?

12.

Grandes enim sunt, ut asini Antromii

niunt versui, quem restituere mihi visus sum in superioribus,

Μεγάλοι γὰρ εἰσιν ὡς ὄνοι τ' Ἀντρώνιοι, ἵπποι τ' ἐν Ἀχαρναῖς.

Comparatione ridicula Pher. figurate dixisse videtur asinos, proprio autem sensu equos Acharnensium, qui colebant ἵππιαν Ἀθηνᾶν, teste Pausania Att. 31, 6.

13.

Schol. Luciani p. 220 Jac., loco manco : γέρρα... ἐπὶ φυλακῆς τιδὸς καὶ μοχλοῦ τροπικῶς... τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τοῖς Ἀγρίοις Φερεκράτους γέρροις ἀποσταυροῦνται. »

III. ΑΥΤΟΜΟΑΟΙ.

1.

Clemens Alex. Strom. 7, p. 846 : καὶ δ γε κωμικὸς ἐκεῖνος Φ. ἐν Αὐτομόλοις χαριέντως αὐτοὺς πεποίηκε τοὺς θεοὺς καταμεμφομένους τοῖς ἀνθρώποις τῶν ἱερῶν·

Ὅτε τοῖσι θεοῖς θύετε, πρώτιστ' ἀποκρίνετε [τοῖς ἱερεῦσιν]

τὸ νομιζόμενον [πρώτοις] ὑμῶν· [εἶτ'] (αἰσχύνη τὸ κατεπεῖν)

οὐ τῷ μηρῷ περιλέψαντες μέχρι βουβώνων, [τὰ δὲ πυγῶν,]

καὶ τὴν ὀσφύν κομιδῆ ψιλῆν, λοιπὸν τὸν σφόνδυλον αὐτὸν,

ὡς περιρινήσαντές γε νέμεσθ' ὥσπερ καὶ τοῖς κυσίν, ἡμῖν,

εὐ τ', ἀλλήλους αἰσχυνόμενοι, θυλήμασι κρύπτετε πολλοῖς;

Versu 1 sic Grotius pro Ὅτι τοῖσι θεοῖσι. Verba τοῖς ἱερ., v. 2 πρώτοις et εἶτ' Hermannus probabiliter supplevit. Conjeceram τὸ νομιζόμενον [μέρος οὔν] ὑμῶν. V. 3 addidimus τὰ δὲ πυγῶν. Ibid. Mein.

et equi Acharnici.

13.

Cratibus excluduntur.

TRANSFUGÆ.

1. [secernitis sacerdotibus

Quando diis sacrificatis, primum omnium scilicet vestris legitimam partem; deinde (pudet dicere)

nonne, femoribus circumcisis usque ad inguen, et [illinc ad nates

coxaeque prorsus detrita, quod superest, vertebra[m] [solam,

velut circumpolitam, tribuitis nobis, ut canibus [quoque,

περιλέψαντες pro vulgato περιλάψαντες. V. 4 nos σφόνδυλον attice pro σπόνδυλον, et v. 5 emendavimus, quæ libri obtrudunt, hæsitante etiam Mein., ὥσπερ ρινήσαντες ἐνέμεθ'. Meinek. proposuit ωμαῶθ'. V. 6 iidem εἶτ' ἀλλ. α. οὐλήμασι κρ. π., sed aptius visum est εὐ ironicum. Ruhnken. ad Tim. p. 144, recte θυλήμασι. « Θυλήματα farsa sunt melle et oleo imbuta, quibus adolendas victimarum partes conspergebant; vid. Ruhnken. I. I. et Casaub. ad Theoph. Char. 10, p. 131. Schol. Iliad. 3, 270, θυέσσιν : ἃ ἡμεῖς θυμιάματά φαμεν, οἱ δὲ Ἄττικοὶ θυλήματα (sic corrige editum θηλύματα). » M.

2.

Schol. Aristoph. Eq. 422, ἀκαλήφη : κνίθη καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐστὶ κογγυλίον τι. Φ. Αὐτ.

Νῆ τὴν Δήμητρ' ἀνιαρὸν [ἄρ'] ἦν τὸ κακῶς ἄδοντος ἀκούειν·

βουλοίμην γὰρ κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρέον ἐστεφανώσθαι.

Ἀκαλήφας dixit τὰς κνίδας, ut Eupolis Autolyco : v. Athen. 3, p. 90, A, ubi item pars fragmenti servata est. Dindorfius ibi ἄρ' addidit.

3.

Schol. Aristoph. Pac. 476 : αἰνίττεται εἰς τοὺς Ἀργεῖους ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ ἐπαμφοτερίζοντας· διὸ καὶ πολλὰ ἐκωμωδοῦντο... καὶ Φ. ἐν Αὐτ.

Οὗτοι γὰρ ἡμῖν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι ἐπαμφοτερίζουσ', ἐμποδὸν καθήμενοι.

4.

Athen. 3, p. 119, D : ὑποκοριστικῶς δ' εἶρηκε (ταρίχιον)... Φ. ἐν Αὐτ.

Ἡ γυνὴ δ' ἡμῶν ἐκάστῳ λέκιθον ἔψουσ' ἢ φακῆν

ἀναμένει καὶ σμικρὸν ὀπτῶσ' ὄρρον ἢ ταρίχιον.

V. 1 libri ἐψούση φ., et versu 2 ὄρρανὸν ταρίχ. Illud

probeque, alter alterum reveriti, multis aromatibus [occultatis?]

2.

Per Cererem, tædiosum fuit male canentem audire : malim vel urticis coronari per æquale tempus.

3.

Isti enim nobis male perditii ab utraque parte sentiunt impediētes.

4.

Mulier autem, unicuique nostram luteum ovi vel [lentem coquens, parvumque assans orphum vel salsamentum, nos exspectat.]

correxerit Jacobs. ad Athen. p. 83. Ὀρραν mendose scriptum adjecto ὄν, ut vox esset ὄρρῶν, restituisse videtur librarius; ἢ forte perierit, ut factum esse suspicabar Odys. 6, 123. De orpho, pisce maris cartilaginoso, Aristoteles Hist. anim. 5, 9, 5: ταχὺ δὲ καὶ ὁ ὄρρῶς ἐκ μικροῦ γίγνεται μέγας. Meinek. ὄρρῶν τὰ τρέχοντα de « salsamento nullis condimentis apparato » intelligebat.

5.

Athen. 9, p. 385, E: Ὀψάριον δὲ τῶν μὲν ζῴων τῶν ἡμέρων ἡμεῖς λέγομεν· ἀτὰρ Πλάτων καὶ ἐπὶ τοῦ ἰχθύος... Φ. Αὐτ.

— * Τὸ ψάριον τοῦτι παρέθηκε τις ἡμῖν.

Libri corrupte τῶν μὲν ζῴων ἡμεῖς λέγομεν· ἀτὰρ καὶ Πλάτων ἐπὶ τ. ἰ. Deinde frigent verba τοῦ ψ... ἡμῖν, praesertim τοῦτι quasi dicitur dictum κατ' ἐξοχὴν: nam quale tandem opsonium illud praecellens dicas? aut cui rei id commemorari a transfugis? His adductus rationibus scribam potius aperta et argumento dramatis apta sententia,

— Τὸ ψάριόν τ', οὔτις παρέθηκε τις ἡμῖν,

Et quod ad opsonium attinet, nemo id apposuit nobis: ut ita queratur transfuga, quem coryphaeum putes chori, proaemio, se cum ceteris, ubi advenierint in hostium castra, non lautioribus, ut speraverint, epulis, sed simplici pane exceptos esse, itaque statim ad suos rediisse. Quae correxi apud Athenaeum facilia sunt explicata; quorum ἡμέρων haustum fuerit a contiguo simili ἡμεῖς (ἡμερῶν ἡμεῖς). Appellant autem graeci ὄψα, quaecunque ad panem vinumque comeduntur, cum carnes, tum legumina, et carnes quidem praecipue domesticorum animalium, sed piscium quoque apud Atticos, observante Turnebo ad Terent. Ad. 2, 4, 22 (convertam me domum cum opsonio), collato 3, 3, 66 (piscis ex sententia nactus sum). Etiam Apulejus Apol. p. 292. opsonium piscium, etc.

6.

Idem ib. p. 396, C: γαλαθῶν δὲ χοίρων ποτὲ περιεγεθέντων καὶ περὶ τούτων ἐζήτησαν οἱ δαιταλεῖς, εἰ τὸ ὄνομα εἴρηται, καὶ τίς ἐφη. Φ... ἐν Αὐτ.

Οὐ γαλαθῶν ἄρ' ὄν θύειν μέλλοις;

6.

Non igitur lactentem porcum sacrificabis?

7.

Sicut capellae, meliceras olere ex ore.

8.

Si otium tibi est, irriga frumenta.

7.

Idem 14, p. 648, C: καὶ τῶν καλουμένων δὲ μελικηρίδων μνημονεύει Φ. ἐν Αὐτ. οὕτως.

Ὡσπερ τῶν αἰγιδίων ὄζειν ἐκ τοῦ στόματος μελικήρας.

« Ita Schweigh. pro μελικήραι, recte statuens, μελικήρα idem esse quod μελικηρίς, quod edulii genus commemorat Hesychius, Μελικηρίς: σκεύασμά τι βρωτῶν διὰ τυροῦ, ex emendatione Casauboni, quam confirmat fere totam codex Venetus. Philoxenus Athen. 4, p. 147, B: ζανθὰς μελικηρίδας ». M. De verbis τῶν αἰγ. ὄζειν recte Dobr. ad Aristoph. Plut. 1021: « Dicitur alicui non minus suavem animam esse quam capellis, quas bene olentibus herbis vesci notum est. » Aristoteles H. A. 5, 13 (vulgo 15): αἰ μὲν οὖν πορφύραι τοῦ ἔαρος συναθροίζονται εἰς ταῦτο ποιοῦσι τὴν καλουμένην μελικήραν· τοῦτο δ' ἐστὶν οἶον κηρίον, πλὴν οὐχ οὕτω γλαφυρόν, etc.

8.

Harprocratio p. 106 init.: ὅταν ὁ σῖτος βρίζωθι κατὰ τῆς γῆς, κεκαρκινώσθαι φασί. Φ. Αὐτ.

Ὅπότεν σχολάζεις, νῆψον, ἵνα τὰ λήϊα συγκαρκινώθῃ.

Eadem omisso indice fabulae Photius Lex. p. 132, et Suidas v. Καρκίνος. Postrema servavit etiam Pollux 7, 150: τὸ μὲν βρίζουσαι τὸν σῖτον, συγκαρκινώσθαι ἐλεγον· ὅθεν καὶ Φ. ἐν τοῖς Αὐτ. ἐφη ἵνα τὰ λήϊα συγκαρκινώθῃ. Libri Harprocratationis νῆψον, Photii νῆψον sine accentu. Valesius νῆψον, vox homerica, non dedecet hunc nostrum, siquidem ionismi et veteris atticismi magna est affinitas. Apollonius Soph. ed. Toll. p. 438, λήϊον: τὸ σιτοφόρον χωρίον... διὰ τὴν ἐπιραινόμενὴν κατ' ἴσον (quasi dicas jure, i. e. justo tempore, κατὰ καιρὸν, ut Hesych.) λειότητα τῶν σταχύων.

9.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 330, 19, Ἀγορᾶς ὄρα: οὐ τῶν πωλουμένων, ἀλλὰ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν κατ' ἀγορὰν ἐσθῆν, ἢ καὶ πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι. Φ. καὶ ἐν Αὐτ.

Πίνειν αἰεὶ καὶ μεθύειν, πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι.

ut radices capiant.

9.

Potare semper et inebriari, priusquam forum compleatur.

Sic etiam Suidas v. Ἀγορᾶς ὄραν, nisi quod omisit verba καὶ ἐν Αὐτ. « Versus eupolideus, fortasse ex parabasi petitus. » M.

10.

Idem ib. p. 460, 27, Ἀτραπίζειν: βαδίζειν ἢ ὀδοποιεῖν. οὕτω Φ. Αὐτ.

Ἀτραπίζοντες τὰς ἀρμονίας διὰ πασῶν.

« Diapason (διὰ πασῶν, intell. χορδῶν), musicae artis symphonia, constans ex 5 tonis et duobus semitonis, i. e. (ex) Diapente et Diatessaron. Octavam hodie vocant. Plinius H. N. 2, 22: quam Diapason harmoniam vocant, h. e. universitatem concentus. » E Gesneri Thes. « Locus ex eadem fabulae scena petitus videtur, ex qua fragm. 2 ductum est. » M.

11.

Photius Lex. p. 401, 14, Πασσυδί: παντελῶς. ὁ Θεουκιδίδης ἡ' (c. 1): μὴ οὕτως τε (leg. γε) πασσυδί διεφάρθαι, ὅπερ ἀγνοήσαντες τινες γράφουσι πασσυδέι (sic scribo pro πασσυδί). Eadem Suidas, nisi quod habet πασσυδέι. « De re disseruit Lobeck. ad Phryn. p. 515 et Soph. Aj. p. 369. Pherecrates fortasse usus est antiquiore forma πανσυδί, de qua cf. Spitzner. ad Iliad. B, 12. » M.

12.

Idem ib. p. 541, 5, Στραγγαλίδες: τὰ δύσλυτα ἄμματα. Φ. Αὐτ.

Ἰμεῖς γὰρ αἰεὶ στραγγαλίδας ἐσφίγγετε.

Eadem Suidas et Zonaras.

13.

Pollux 2, 23: Φερεκράτης δὲ « ἐν χρῶν κορυθῶντας », ἢ ὅστις τοὺς Αὐτομόλους αὐτοῦ διεσκεύασε. Ex fragmento 3 intelligitur scriptam esse hanc fabulam brevi post ruptum celebre illud decennale foedus inter Argivos et Athenienses, id est olympiadis XC anno fere quarto.

IV. ΓΡΑΕΣ.

De argumento quaedam dicta in fr. 4.

1.

Athen. 6, p. 246, F: κοινῇ δὲ περὶ παρασίτων

10.

Ingredientes harmoniam diapason.

12.

Vos enim semper nodos connectitis.

ANUS.

a. Tu huc, Smieythion! satiaberis

εἰρήκασι Τιμοκλῆς μὲν ἐν Πύκτη, ἐπισιτίους καλῶν αὐτοὺς... Φ. δὲ Γραυσι

α. Σὺ δ' ὠδε θᾶσσον, Σμικυθίων! ἐπισιτιεῖ.
β. Τίς δ' οὗτος ὑμῖν ἔστι; α. Τοῦτον παν-

ταχοῦ

ἄγω λαρυγγικόν τιν' ἐπὶ μισθῷ ξένον.

V. 1 ὠδε, huc, intell. ἴθι. Aristoph. Av. 231: ἴτω τις ὠδε τῶν ἐμῶν ὀμοπτέρων. Libri οὐδέ, in quo etiam Mein. offendit. Σμικυθίων Atheniensis quidam vocatur Vesp. 401, Eccles. 46, qui parasitatur apud Nostrum. V. 3 τιν' a Porsono est; cod. A omittit, B praebet τήν.

2.

Idem 9, p. 395, A, B: Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς περιστερόν καλοῦσιν. Ἄλεξις Συντρέχουσι (fragm. 2)... Φ. ἐν Γραφεῦσι (sic) φησιν

Ἀπόπεμψον ἀγγέλλοντα τὸν περιστερόν.

Sensit Mein. ponendum esse Γραυσι: nam Γραφεῖς inscriptam comaediam alius nemo commemorat. Photius Lex. p. 422, Περιστερόν: ἀρσενικῶς. Φ. Eodem respicit schol. Aristidis p. 273 ed. Fr. « De columbis internuntiis Casaub. laudat Plin. H. N. 10, 37, 59, et Aelian. V. H. 9, 2. » E M.

3.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 326, 24, Ἄγραι: χωρίον ἐξω τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἀγεται μυστήρια, ἃ λέγεται τὰ ἐν Ἄγρας, ὡς ἐν Ἀσκληπιοῦ. Φ. Γραυσίν.

Εὐθὺς γὰρ ὡς ἐκαθίζομεν ἐν Ἄγρας.

Bekkerus edidit ἐβαδίζομεν ἐν Ἄγρας, sed codex ex Ἄγρας, ex quo ante Bekkerum Montefalconius Bibl. Coisl. p. 603 produxerat ἐκαθίζομεν, ita ut dedimus a Meinekio correctum. Pausan. Att. 19, 6: διαβᾶσι δὲ Εἰλισσὸν (Ἰλισσὸν Herodot. 7, 189, aliique) χωρίον Ἄγρας καλούμενον, καὶ νὰδὲ Ἄγροτέρας ἐστὶν Ἀρτέμιδος. — Vetulae haec verba fuerint narrantis quid in templo sibi acciderit, ut Mein. annotavit.

4. 5.

Suidas v. Ἀθηναίος: ὁ Μεγακλείδης ἐν τοῖς περὶ Ὀμήρου οὐ φησι καλεῖσθαι τὰς γυναῖκας Ἀθηναίας, ἀλλ' Ἀττικάς... ἀλλὰ ἰδοὺ Φ. ἐν Γρ. φησιν

b. Quis autem hic vobis est? a. Hunc ubique mecum duco gulosum quendam, mercede, peregrinum.

2.

Mitte, qui nuntiet, columbum.

3.

Statim enim ut consedi in Agra (templo).

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς ζυμμάχοις.

In libris verba ἐν τοῖς περὶ Ὀμ. leguntur post Ἀττικὰς, manifesta culpa librarii alicujus, qui primus ea suo loco posita neglexisset. Nihil attinet, ejusmodi menda in dies propagari. Steph. Byz. p. 41: Φρόνιμος ἀναττικὸν φησὶν εἶναι τὴν φωνὴν (Ἀθηναία pro Ἀττικῇ vel ἀστῇ) καὶ θαυμάζει πῶς δ Φ. ἀττικώτατος ὧν χρῆται. « Præceptum hoc de usu nominis Ἀθηναία etiam ab aliis inculcatur: v. schol. Aristoph. Av. 829, et Augustinum De civ. Dei lib. 18, cap. 9. Ph. autem consulto hac forma usus esse videtur: aperte enim hæc dicta sunt ad imitationem notissimæ formulæ Ἀθηναῖοι αὐτοὶ τε καὶ οἱ ζυμμάχοι, cujus est in fœderibus apud Thucydidem memoria. — Suspicio autem, poetam rem ita instituisse, ut anus illas posita senecta repuerascentes et juveniliter lascivientes in scenam produceret; quod indicare videtur versus, omisso fabulæ titulo a Suida servatus v. Ἀναθυᾶν: τὸ ἀναλαμβάνειν τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνον. Φερεκράτης»

Πάλιν αὖθις ἀναθυᾶσιν αἱ γεραίτεραι.

Quem versum, etiam Zonaræ laudatum v. Ἀναθυᾶν, ex hac fabula petatum esse, vix dubites. Diogen. Proverb. 4, 10, Γραῦς ἀναθυᾶ: ἀντὶ τοῦ καπρῆ, ἐπὶ τῶν παρ' ἡλικίαν γυναικίζομένων. Phrynichus Bekkeri p. 33, 20, Γραῦς ἀναθυᾶ: ἐπὶ τῶν ἀναθεῖναι καὶ ἀνηθᾶν πειρωμένων. Cui simile Γραῦς ἀνασκυζῆ ibidem p. 12, 17. His cognatum est proverbium (Proverb. Bodl. 269) Γραῦς βακχεύει: ἐπὶ τῶν παρ' ὦραν τι διαπραττομένων. Itaque simillimum hujus dramatis argumentum fuisse videtur ei, quod Aristophanem in Γήρα tractasse demonstravit Süvernus. » E. M.

6. 7.

Gramm. Bekkeri Anecd. 447, 29, Ἀρτήρ: * ὑποδήματος γένος. Φ. Γρ. Eadem Suidas h. v. Abhorret autem vox ὑπόδημα, vixque dubito quin reponendum sit ἐπιδέσματος. Ceterum Pollux 10, 162: ἀορτήρα δὲ τὸν ζωστήρα Φ. ἐν Γρ. κέκληκεν. Incertum igitur utrum ἀορτήρα, Homero frequentatum, an ἀρτήρα dixerit Ph.; videtur tamen hæc vox esse recentior.

4.

Atticorum ipsorum feminis et sociabus.

5.

Denuo subant vetulæ.

SERVORUM MAGISTER.

a. Convivii apparandi modum quomodo nos doceas?
b. Atqui suppetit vobis salsamentum anguillæ,

V. ΔΟΥΛΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

« Argumentum fabulæ tum titulus satis indicat, tum vero etiam ex Athen. 6, p. 262, B, perspicitur, ubi se mirari ait servorum in summa cupidiarum abundantia continentiam; has enim aspernari illos, nec ob metum tantum, sed etiam κατὰ διδασκαλίαν οὐ τὴν ἐν Δουλοδιδασκάλῳ Φερεκράτους, ἀλλὰ ἐπιθετικές. » Meinek. Hist. p. 82.

1.

Athen. 3, p. 96, B: τῶν ἐφθῶν ποδῶν μνημονεύει Φ. ἐν Δουλοδιδασκάλῳ.

α. Ὅπως παρασκευάζεται τὸ δεῖπνον, εἶπαθ' ἡμῖν.

β. Καὶ δὴθ' ὑπάρχει τέμαχος ἐγχείλειον ὑμῖν; τευθίς, ἀρνεῖον κρέας, φύσκης τόμος, πούς ἐφθός, ἦπαρ, πλεῦρον, ὀρνίθεια πλήθει πολλά, τυρός ἐν μέλιτι, μερίς κρεῶν.

Versu 1 sic Meinek. et Elmsleius. Codd. mire ὡς παρ. δεῖπνον πῶς ἂν εἶπ. ἡμ. Sed malim εἶπας: nam esse videntur hæc verba servorum quærentium e magistro (δουλοδιδασκάλῳ), quomodo convivium apparandum esse dicat. Quibus ille respondeat καὶ δὴθ', etc., digito monstrans singula, ut nominat, in mensis culinariis disposita. V. 4 libri ἀρνεῖον, 6 ὀρνίθεια. V. 7 μερίς κρεῶν nonnihil suspectum est, quum ἀρνεῖον κρέας legatur in superioribus. Suspicio Nostrum dixisse περιστερίον, quo lepide finiatur hic catalogus. « Melius fortasse versus 2-7 in duos iambicos hexametros distinguas. » M.

2.

Idem 7, p. 305, F: Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ ζῴων ἢ Περὶ ἰχθύων « δ κίθαρος », φησὶ, « καρχαρόδους, μονήρης, φυκοφάγος, τὴν γλῶσσαν ἀπολελυμένος, καρδίαν λευκὴν ἔχων καὶ πλατεῖαν. Φ. Δ.

α. — Κίθαρος γεγενῆσθαι κάγοράζειν κίθαρος ὦν...

β. Ἀγαθόν γ' ὁ κίθαρος. α. Καὶ, πρὸς Ἀπόλλωνος, πάνυ

loligo, caro agnina, botuli frustum, pes coctus (porci), hepar, latus, multum avitii, caseus in melle. columbulus.

2.

a. Videbar citharus fieri et mercari specie cithari.
b. Bona quidem res est citharus. a. Et, per Apollinem, valde

ἐλεῖνο θράττει μ', ὅτι λέγουσιν, ὧ γαθῆ,

« ἔνεστιν ἐν κίθάρῳ τι κακόν. »

« Versu 1 infinitivi pendere videntur a verbo ἐδόκου. Narrabat aliquis somnium. V. 2 libri ὡς ἀγαθόν γ'. Correxerit Schweigh. (ὡς ortum fuerit ex ὧν vicino. Both.) « Per Apollinem jurat, quoniam huic sacer erat citharus, teste Apollodoro Athen. 7, p. 306, A. » M. V. 3 unus codex ὡγαθέ, ceteri feminino. V. 4. Ἐνεστιν... κακόν, proverbium aliunde ignotum. Citharus e rhomborum genere pessimus, ait Plin. 32, 51, sect. 53.

3.

Idem 9, p. 396, C: Φ. Δ.

Γαλαθῆν' ἐκλεπτον οὐ τέλεια.

Vid. Αὐτομ. fr. 6. Minus bene codd. τέλεια.

4.

Idem 11, p. 480, B: Κύλιξ. Φ. Δ.

Νυνὶ δ' ἀπονίζειν τὴν κύλικα! δὸς ἐμπιεῖν, ἔχει τ' ἐπιθεις τὸν ἠμόν!

Ἀπονίζειν pro ἀπόνιζε meliores libri. Vulgo δ' ἀπονίζων, minus quidem recte pro ἀπονίζας. Interpurgandum fuit post κύλικα. Deinde libri δώσων πιεῖν, correctum a Dobræo.

5.

Idem 15, p. 699, F: ὅτι δὲ λυχνούχοι οἱ νῦν καλούμενοι φανοὶ ὀνομάζοντο, Ἀριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκῳι παρίστησι... Φ. Δ.

Ἄνυσόν ποτ' ἐξελθὼν (σκότος γὰρ γίγνεται), καὶ τὸν λυχνούχον ἐκφέρ', ἐνθεις τὸν λύχον!

6.

Suidas, Ἀναψηφίσασθαι: τὸ μεταψηφίσασθαι.

Κάναψηφίσασθ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία.

« Versus eupolideus, haud dubie ex parabasi petitus. Χρυσία dicere videtur aurea vasa, ab Ægyptiis populo Atheniensium dono missa, sed mox surrepta. Conf. Cratinus Thress. 3: Ὅτι τοὺς κόρακας τὰ Ἐλγύπτου χρυσία κλέπτοντας ἔπαυεν. » M.

Illud me terret, quod dicunt, o bona femina:

« citharo inest quiddam mali. »

3.

Lactentes porcos surripui non adultos.

4.

Nunc autem elue calicem! da bibendum, et infunde, linteo ad colandum imposito!

5.

Propere exi (tenebrescit enim),

7.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 404, 24: Ἄνθος τὸ χρῶμα, καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου. Φ. Δ.

Ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἀνθῶν τῶν παντοδαπῶν κατάγωμεν.

« Genitivi sunt partitivi, ut Aristoph. apud Polluc. 7, 30: ἔξαινε δὲ τῶν ἐρίων, et vetus poeta Plut. Moral. p. 830, C, ἐρίων ξαίνειν. His cohortari videtur mulier (δουλοδιδασκαλος γυνή τις. Both.) servas, ut Minervæ operentur. Respicere videtur schol. Euripidis Hec. 463: οὐ μόνον δὲ αἱ παρθένοι ὑφανον, ... ἀλλὰ καὶ γυναῖκες τέλειαι, ὡς Φίλοκράτης ἐν Δ. Verissime Matthiæ Φερεκράτης, eamque emendationem confirmare poterat hoc fragmentum. » E. M.

8.

Idem p. 431, 3, Ἀπολιθάξει: τὸ ἐκρυῖναι, ἀπὸ τῆς λιθάδος... οἱ δὲ ἀπορρίψαι καὶ ἀποφθεῖρην. Φ. Δ.

Οὐκ ἀπολιθάζω * καὶ τριγώνους καὶ λύρας.

Etiam hic scribam O. ἀπ. κατὰ τρ. κ. λ., ut magister, quamvis solers ac severus, neget tamen se adeo morosum esse ut, audito apud servos musico instrumento, aufugiat. Photius p. 609, 8, Τρίγωνος: ἀρρενικῶς, μουσικὸν ὄργανον, ψαλτηρίῳ τὴν ἐξάρτησιν ὁμοίαν ἔχον.

9.

Idem p. 454, 24: Ἀστραγάλους δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ γὰρ θηλυκὸν ἰακόν. καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Il. 23, 88) τινὲς θηλυκῶς, οἶον

Νήπιος οὐκ ἐθελων, ἀμφ' ἀστραγάλῃσι γολωθεῖς. Φ. Δουλοδιδασκαλοῖς (sic, et fortasse recte, ut et magister servorum, et magistra servorum, intelligatur; potestque ut duplici titulo inscriptum fuerit drama, plerumque tamen uno Διδασκάλου a potiore parte servitii. Both.)

Ἄντ' ἀστραγάλων κονδύλοισι παίζεσθαι.

Libri παίζετε, quasi proprie dicto verbo κονδύλοισι, quod ineptum. Immo coryphæus chori in parabasi, ni fallor, ridicule

Pro talis pugnis luditur.

et lychnuchum effer, imposito lychno!

6.

Iterumque plebiscito reddi jussistis aurea vasa.

7.

Cito lanarum quid et tincturarum varii generis congeramus.

8.

— Non abeo trigonorum et lyræ sono audito.

Videtur enim magister ille artes quidem liberales, in quibus musicam (v. fr. 8), probasse, sed odisse talos, tanquam otiosorum atque avarorum delectamentum, et, ubicunque lusores vidit, eos pugnis cecidisse; idque ne ipsis quidem servis frugalibus invitis. — « Esse videtur pars versus eupolidei. » *M.*

10.

Pollux 10, 54: καὶ ἐγκεντρίδας δὲ τοῖς ποσὶ τὰς πτέρνας οἱ ἵππεύοντες περιεδοῦντο. Φ. εἶρηκεν ἐν Δ.

11.

Antiatticista p. 99, 23, Θησεῖω: ἀντὶ τοῦ Θησεῖω. Φ. Δ. « Compares homericum κέω (κείων Odys. 7, 342) pro κείω, et quod Sophron dixit apud Apollonium De pron. p. 323, et gramm. Cramerii Anecd. Ox. 4, p. 413: ἐγὼν δέ τε καὶ πάλαι ὄψων, ab ὄψω pro ὄψειω. Etiam illud Θησεῖω fortasse ex ea parte fabulae petitum est, ubi Doriensem hominem poeta induxerat. » *E M.*

12.

Idem p. 113, 5, ῥαβδίσειν: Φ. Δ. « Similiter, ut putes, ac βραδίσειν et ἐκβραδίσειν dixit Aristophanes Lys. 575 et 587, quoniam rei textoriae multa memoria fuit in hoc dramate. » *E M.*

Adde fabularum incertarum fragm. 18.

VI. ΕΠΙΛΗΣΜΩΝ Η ΘΑΛΑΤΤΑ.

1.

Athen. 3, p. 111, B: δ δὲ ὀβελίας ἄρτος (hoc deleo) κέκληται ἥτοι ὅτι ὀβολοῦ πιπράσκειται, ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἢ ὅτι ἐν ὀβελίσκοις ὠπτάτο. Φ. Ἐπιλήσμων

Ὡλέν' ὀβελίων σποδεῖν, ἄρτον δὲ μὴ προτιμᾶν.

Apud Athenaeum suspecta est vox ἄρτος propterea, quia Pher. ὀβελίας opponit ἄρτω, h. e. verbis grammatici Bachmann. Anecd. 2, p. 30, τῆ δλοκλήρω μάζῃ, potiori illi pluribus panicellis. Ath., opinor, perse dixit ὀβελίας, intellectu σίτος. Libri: Ὡλέν ὀβελίαν σπ., quæ sensu cassa sunt; sed aptissima ὠλένα ὀβελίων, ulnam obeliarum sive panum obolo venalium. Meinekius nuper: « Pro Ὡλέν fortasse ὠφειλέν sive ὠφειλέ σ' ὀβελίαν. Σποδεῖν (codex opt. σποδιν), devorare. Ceterum Thalassa fuit

OBLIVIOSUS sive THALASSA.

1.

Ullam obeliorum devora, sed panem ne contemnas.

2.

Cum tuis rem habens coraciulis
ac mānulis.

meretrix, quæ etiam Dioclea fabulae nomen dedit. » *M.*

2.

Idem 7, p. 308, F: ὑποκοριστικῶς ὠνόμασεν αὐτοὺς (coracinos) Φ. ἐν Ἐπιλήσμωνι.

Τοῖς σοῖσι συνὼν κορακινιδίους
καὶ μαινιδίους.

3.

Idem 8, p. 365, A: οἶδασι δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὰ νῦν καλούμενα ἀπὸ σπυρίδος δειπνα· ἐμφανίζει δὲ Φ. ἐν Ἐπιλήσμωνι ἢ Θαλάττῃ ὀβτω.

Συσκευασάμενος δειπνον * ἐν τῷ σπυρίδιον,
ἐβράδιζεν ὡς πρὸς τὸν Ὀφέλαν.

τοῦτο δὲ σαφῶς δηλοῖ τὸ ἀπὸ σπυρίδος δειπνον, ὅταν τις αὐτὸς αὐτῷ σκευάσας καὶ συνθεῖς εἰς σπυρίδα παρά τινος δειπνήσων ἴη. Sunt ἀπὸ σπυρίδος δειπνα, e sportula cœnæ, de quibus, etiam Romæ usitatis, Juvenalis Sat. 3, 249:

Nonne vides, quanto celebretur sportula fumo?

Versu 1 probabiliter Runkel. ἐς τὸ σπ. Possis etiam ἐντὸς σπυρίδιου. V. 2 Athen. ὡς πρὸς Ὀφέλην. Porsonus Adv. p. 81, ὡς πρὸς τὸν Ὀφέλαν. Is fortasse avus fuit illius de quo Apollodorus Athen. 6, p. 243, D:

Καινὸν γέ φασι Χαιρεφῶντ' ἐν τοῖς γάμοις
ὡς τὸν Ὀφέλαν ἀκλήτον εἰσδεδυκέσαι, etc.

Meinekius nuper proposuit Ὀφέλιαν.

4.

Schol. Ar. Vesp. 1029, φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας: ἐπειδὴ πλέον (fort. Κλέων. Mein.) τι τοῦ χειμάρρου εἰς τραχύτητα καὶ ἀνομαλίαν εἶχε. Φ. ἐν Ἐπιλήσμωνι.

Κᾶν μὲν σιωπῶ, φύρεται καὶ πνίγεται
καὶ φησι « Τί σιωπᾶς; » ἐὰν δὲ γ' ἀποκριθῶ,
« Οἶμοι τάλας », φησὶν, « χαράδρα κατε-
λήλυθεν! »

Versu 1 mendose libri φέρεται. Scribendum erat φύρεται, conturbatur. Idem ἀν δὲ ἀπ., quæ metro accommodavit Mein. Versus 3 intolerabilis, ut qui omni cæsura careat, qualem Pherecrati, optimo poetæ, imputari nefas est. Scribo igitur φῆσ' ἀν, χαρ.

3.

Composita cœna in sportula
perrexit ad Ophelam.

4.

Et me quidem silente conturbatur cruciaturque,
dicens « Quid taces? » sin respondeo, [dit!]
« Vae mihi misero, » solet dicere, « Torrens descen-

5.

Idem ib. 968, τραχίλι' ἐσθίει: τὰ κεφάλαια τῶν ἰγθύων ὡς ἀκανθώδη. Καὶ Φ. ἐν Ἐπιλήσμωνι.

Ὅστις παρέθηκε κρανί' ἢ τραχίλια.

Libri mira corruptione καὶ Φ. ἐν Ἐπιστολῇ μόνιός τις παρέθηκε κράνην. Quæ rectissime expedit Meinekus.

6.

Idem ib. 542, de θαλλοφορία senum in Panathenæis: Μνημονεύει τοῦ θεοῦ Κρατῖνος ἐν Δηλιάσι, καὶ Φ. δ' ἐν Ἐπιλήσμωνι (sic).

7.

Eustath. ad Hom. p. 707, 36: κατὰ Πausanίαν Φ. ποιεῖ τινὰ ἐκμασόμενον ἀπὸ πυρετοῦ λέγοντα « Τὸν ἰδρωτὰ καὶ τὴν ἀρδαλίαν ἀπ' ἐμοῦ σπύγγισον. » Scribe ἀρδαν, ut idem ad Odys. p. 1761, 29: συνάπτει δὲ (Aristophanes grammaticus) τοῦτοις ξενικῶν (i. e. ξενικῶς Both.) καὶ τὸ ἀρδαλιῶσαι, ἤγουν μολῶσαι, φέρον καὶ τὸ Τὴν μὲν ἀρδαν ἀπ' ἐμοῦ σπύγγισον. Erotianus Gloss. Hippocr. p. 98 Fr., Ἀρδαλίον: βύπον ἢ μολυσμὸν καὶ γὰρ τὸ μολῶσαι ἢ βυπαίνει ἀρδαλιῶσαι λέγεται, καὶ ἀρδαλιὸς ἀνθρώπος ὁ μὴ καθαρός ζῶν μέμνηται τῆς λέξεως Φερεκράτης (male codd. Φερεκῦδης) ἐν Θαλάσῃ, καὶ Φιλίμμον ἐν Πανηγύρει. Quare versum huc retuli. » *M.* Scribendum igitur attice:

Τὸν ἰδρωτὰ καὶ τὴν ἀρδαν ἀπ' ἐμοῦ σπύγγισον.

VII. ΗΠΝΟΣ Η ΠΑΝΝΥΧΙΣ.

1.

Athen. 13, p. 612, A: κακὸν γὰρ τὸ τέλος τῆς εὐζαιμονίας τῷ φιλοσόφῳ (hæc τῷ φιλ. pro glossa habeo) ἢ μυρεψικῇ τέχνῃ, ἀκολούθως γὰρ τῆ Σωκράτους φιλοσοφία, ἀνδρὸς τοῦ καὶ τὴν τοιαύτην χρῆσιν τῶν μύρων ἀποδοκιμάσαντος, Σόλωνος δὲ τοῦ νομοθέτου οὐδ' ἐπιτρέποντος ἀνδρὶ τοιαύτης προῖστασθαι τέχνης. οἷο καὶ Φ. ἐν Ἰπνῷ ἢ Παννυχίδι φησὶ

Κᾶτα μυροπωλεῖν τί μαθόντ' ἀνδρ' ἐχρῆν κα-
τήμενον

5.

Quicumque apposuit capita vel capitula.

6.

Sudorem ac sordes absterge mihi spongia.

FURNUS vel PANNYCHIS.

1.

Fum quid attinuit unguentariam exercere virum, se-
alte sub umbella, et ita comparatum, [dentem

ὑψηλῶς ὑπὸ σκιαδείῳ, κατεσκευασμένον
συνέδριον τοῖς μειρακίοισιν, λαλεῖν δι' ἡμέ-
ρας;

* * * *

Λύτικ' οὐδείς οὐδὲ μαγεύειν εἶδε πρόποτε
οὐδὲ μὴν οὐδ' ἰχθυοπώλαιναν.

Libri καλὸν γὰρ, confusione adjectivorum κακὸς et καλὸς, quam sæpe observavimus; verisimilius enim hoc est quam οὐ excidisse, etsi ejus quoque erroris non desunt exempla. Versu 1 libri καταμυροπωλεῖν. Optimus μαθόντ' ἀν δὲ χρῆν· ceteri μαθὼν τάνδε χρ. Correxerit Erfurdus: Dobraeus vero τί παθόντ'; ἀν δὲ χρῆν, καθήμ. V. 2 libri σιαδίω, 3 συνέδριον οὐ τοῖς μειρακίοις· ἐλάλει δι' ἡμ. Probabiliter Mein. μειρακίοισιν, λαλεῖν (intellecto ὡστε). Quod alterum proponit μειρακίους συλλαλεῖν δι' ἡμ., per se quidem non displicet, sed molestum est propter simile quod antecedit, συνέδριον. V. 5 codd. οὐ μὴν emendatum a Meinekius.

2.

Photius p. 626, 9, Ὑπόβολον: ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον. Φ. Ἰπνῷ.

— Οὐχ ὄρξς τὴν οἰκίαν

τὴν Πολυτίωνος κειμένην ὑπόβολον;

Codex versu 2 Πολυτ., et ὑπόβολον, sed Suidas Ὑπόβολον: ὑποκείμενον πρὸς δάνειον, quæ forma metro congruit. Enstathius quidem ad Odys. p. 1405, 22: ὑπόβολον οὐ μόνον τὸ παρὰ τοῖς νομικοῖς, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑποβεβλημένον, ἤγουν ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον, εἴτε ἄγρὸς, εἴτε οἶκος, εἴτε ἄλλο τι. Φ. Οὐχ ... Πολυτίωνος (sic) καὶ ὑπόβολον; δηλον δὲ, ὅτι καὶ ἕτερον ἦν ὑπόβολον, ἐκτείνον τὴν παραλήγουσαν, καὶ δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ ὀβελισμῶ τῶν. Sed hoc alienum videtur, quamvis repositum apud Photium a Porsono Advers. p. 295. « Formam ionicam nominis Πολυτίων Andocidi De myst. § 12, 14, et Lysiae ex codd. restituit Bekkerus; cf. Boeckh. Explic. Pind. p. 415. eandem tument libri Æschini Socrat. Eryx. p. 395 et 400: quibus ex locis simul intelligitur, Polytionis ædes, inter portam Piræicam et Ceramicum

ut, ad adolescentulos sese applicans, garriat de die?

* * * *

Statim nemo ne coquam vidit unquam,
neque vel piscium venditricem.

2.

— Non vides domum

Pulytionis oppigneratam?

interiorem sitas (Meurs. Athen. Att. 1, 3), magnificentia et splendore fuisse conspicuas. De homine ipso satis constat ex Andocide et Plutarcho. » *M.*

3.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 379, 28, Ἀλοάσαντα : ἐν τῷ α Φ. Ἰ.

Ἰποζυγίους ἀλοάσαντ' εὐθύς ἐκποιήσαι.

τὸ δὲ συγκόψαι πληγαῖς ἀλοῆσαι ἐν τῷ η. Suidas, Ἀλοάων : καὶ ἀλοάσαντα εἶπεν ἐν τῷ α Φ., Ἰππων ὑποζύγιον ἀλοάσαντ' ε. ἐκπ. « Cod. Α Ἰπποὺ ὑποζύγιοι, h. e. Ἰπνῶ ὑποζυγίους, ut gramm. Bekkeri. Sententia hæc est : *Jumentis frumentum terere, tritumque statim vendere.* Metrum archilocheum, ut Cratini fr. 51 Incertorum. » *E M.*

4.

Idem p. 419, 31, et Suidas : Ἀπέδρα, καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν.

Τί οὐκ ἐπανεχώρησα δεῦρο κάπέδραν;

Φ. Ἰ.

5.

Eustath. ad II, p. 898, 7 : Πάλη κυρίως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον λεπτότατον ἀλευρον καὶ τέφρα. Φ. Ἰ. « Ἀνέπλησα τὴν φθαλμῶν πάλης φουσῶν τὸ πῦρ ». Probiolibus numerus scribas

Φουσῶν τὸ πῦρ ἀνέπλησα τὴν φθαλμῶν πάλης.

6.

Suidas, Ἄξιος : ὁ εὐωνος. Φ. Ἰστῶ (leg. Ἰπνῶ. *Mein.*)

Ὄδ' ἔστ', ἐρ' οὐ ποτ' ἦν ὁ πυρὸς ἄξιος.

Libri Ὁ δὲ στέφους πετεινὸς πυρὸς ἄξ., quæ emendavit Porsonus Misc. p. 184.

7.

Pollux 10, 181 : τὸ μέντοι δέρμα, ᾧ ὑποζώννυται αἱ γυναῖκες λούμεναι ἢ οἱ λούντες αὐτὰς, ὅταν λουερίδα ἐξεστὶ καλεῖν... Φ. ἐν Ἰ., καταλέγων τὰ ἐργαλεῖα τῆς παιδοστρεβικῆς,

4.

Cur non hue recessi atque aufugi?

5.

Ignem afflans cinere oculos implevi.

6.

Hic ille est, sub quo panis olim æquo pretio emebatur.

7.

Jam quidem pelle lavantium præcingitur.

8.

Taberna circumdantibus inclusa cannis.

Ἦδη μὲν ὅταν λουμένων προζώννυται.

Libri in versu λουμένων. Meinekius maluit προζώννυτε.

8.

Pollux 10, 183 : Κάνναι δὲ πλεγμάτων τι ἐστίν, οὗ μὲνηται ἐν Σφηξίν (393) Ἀριστοφ., Φ. δὲ ἐν Ἰ.

— Σκηνὴ περιέρκτος περιδύλοισι κάνναισι.

Libri περιδολος, corrigentibus Runkelio et Mein.

9.

Schol. Aristoph. Pac. 1241 : μὲνηται δὲ Φ. ἐν Παννυξίδι τῶν κυμβεῖων (sic) καὶ τοῦ κατακτοῦ κοττάθου.

VIII. KOPIANNO.

1.

Athen. 4, p. 159, E : τὰ περὶ τῆς φακῆς λεχθέντα γλευζοῦσιν, ἐν νῶ ἔχοντες τὰ εἰρημένα Φερεκράτει ἐν Κοριαννοῖ.

α. Φέρε δὴ, κατακλίνω σὺ δὲ τράπεζαν εἰσφέρει, καὶ κύλικα, κάντραγεῖν, ἴν' ἦδιον πίω.

β. Ἰδοὺ κύλιξ σοι, καὶ τράπεζα, καὶ φακοί!

α. Μὴ μοι φακοὺς, μὰ τὸν Δι' οὐ γὰρ ἦδαμαι

ἦν γὰρ τράγη τις, τοῦ στόματος ὄζει κακόν.

Versu 1 Mein. κατακλίνω pro κατακλινῶ, et Dobræus εἰσφέρει pro φέρε, quod libri tenent. Cum his continuo sequens fragm. videtur jungendum.

2.

Idem 14, p. 653, A : ὅτι δὲ καὶ πεφωσμένους ἰσχάδας ἤσθιον, Φ. δείκνυσιν ἐν K. λέγων οὕτως

Ἄλλ' ἰσχάδας μοι πρόελε τῶν πεφωσμένων. .... καὶ μετ' ὀλίγα δὲ

CORIANNO.

a. Age igitur, decumbo; tu vero mensam affer et calicem, et cibi aliquid, ut suavius bibam.

b. En calix tibi, et mensa et lens!

a. Apage lentem, per Jovem! neque enim delector ea,

quia ejus, qui edit, foetet anima.

2.

Sed ficus mihi elige tostas.

α. Οὐκ ἰσχάδας οἴσεις τῶν μελαινῶν; μανθάνεις;

β. Ἐν τοῖς Μαριανδυνοῖς ἐκείνοισι βαρβάροις χύτρας καλοῦσι τὰς μελαίνας ἰσχάδας.

Versu 1 vulgati libri πεφωσμένους, sed Bachmann. Anecd. 1, p. 411, 8, Φωγνύουσι : τὸ φρύγειν « Ἄλλ' ἰσχάδας μοι προελέτω πεφωσμένων, » hoc quidem mendose pro πεφωσμένων, codex Dorv. Etym. M. p. 803, 32, πεφωσμένων, mendose pro πεφωγμένων. « Φώγειν, forma Bithynica secundum Etym. M., exstat etiam apud Epicharmum Athen. 2, p. 56, A. Cf. Lobeck. ad Buttmann. Gr. 2, p. 322. » *E M.* Versus e colloquio domine cum servo, patria Mariandyno in Bithynia, qui, ficus nigra emere jussus, ridicule ollas (χύτρας) se afferre dixerat; quem usum ejus vocis domi apud cives suos explicat femine miranti.

3.

Idem 11, p. 481, A : Φ. K.

α. Ἐκ τοῦ βαλανείου γὰρ δίσφοθς ἔρχομαι,

ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγγα... β. Δώσω πιεῖν.

α. Γλίσχρον τέ μουστί τὸ σίαλον νῆ τὸ θεῶ.

β. *Εἰ λάβω, κυρίσοι τὴν κοτυλίσκην; α. Μη-

δαμῶς

5 μικρὰν γε κινεῖται γὰρ εὐθύς μοι χολή,

ἔξ ὀπερ ἔπιον ἐκ τοιαύτης φάρμακον.

Εἰς τὴν ἐμὴν νῦν ἔγγισον τὴν μείζονα.

Versu 1 libri διεσφοθός vel -ρῶς. Correxerit Casaub. V. 2 φάρυγγα Toup. pro φάρυγγα inconcinno. V. 3 recte Casaub. γλίσχρον pro γλαίσχρον. V. 4 sic scribam β. Τί λάβω ἰσχορῶσ; ἢ τὴν κ.; Κοτυλίσκην pro κυλίσκην receptum ex pag. 479, B. Dobræus ἀλλ' εἰ λάβω σοι, Bergkiius φέρ' εἰ λάβω σοι, Meinekius nuper Λάβω, κόρη, σοι. V. 7 emendaverim εἰς τ. ἐμὴν νῦν ἔγγ.

a. Non afferes nigras ficus? intellexin'?

b. Apud Mariandynos illos barbaros ollas nominant ficus nigras.

3.

a. Ex balneo enim percocata venio,

aridum habens guttur... b. Dabo bibendum.

a. Tenaxque mihi est saliva, per deas.

b. Quid sumam, ut te satiem? an cotylam? a.

[Minime]

5 quippe parvam : commovetur enim statim mihi

[bilis,

ex quo medicinam bibi e tali vaseulo.

Quare in majus meum infunde.

4.

Idem 10, p. 430, E : Φ. δ' ἐν K. δύο ὕδατος πρὸς τέσσαρας οἴνου, λέγων οὕτως

— α. Ἄποτ' ἔστ', ὦ Γλύκη.

β. Ὑδαρῆ' νέχεέν σοι; α. Παντάπασι μὲν οὖν ὕδαρ.

Τί εἰργάσω; πῶς, ἢ κατάρτος, ἐνέχεας;

Γλ. Δύ' ὕδατος, ὦ μάμμη. α. Τί δ' εἴνου;

Γλ. Τέτταρας.

α. Ἐρρ' ἐς κόρακας! βατράχοισιν οἰνοχοεῖν σε δεῖ.

V. 1 et 2 codd. ἀπότες ὦ γλύκη ὕδαρην ἐνέχεεν, vel ἀπότες ὦ γλυκκαδάρην ἐνέχεεν. Correxerit Erfurd. Diar. Lips. 1805, vol. 1, p. 578, V. 3 vulgo ὦ κατάρτε ἐν. Meinek. ὦ κατάρτε δ' ἐνεχ. Elegantiore, nec minus verosimilia, nostra. Proverbium fuisse βατράχοις οἰνοχοεῖν e Zenobio 2, 78, et Diogeniano 3, 57 annotavit Runkelius.

5.

Hephæst. p. 101 : τὸ ἐκ τῶν ἀναπαιστικῶν (leg. ἀντισπαστικῶν. *Mein.*) δὲ καταληκτικῶν διμέτρων δικατάληκτον ὁ Φ. ἐνώσας σύμπτικτον * ἀνάπαιστον καλεῖ ἐν K.

Ἄνδρες, πρόσσχετε τὸν νοῦν ἐξευρημάτι καινῶ,

* συμπτύκτοις ἀναπαιστοῖς.

Ibi schol. σύμπτικτον ἀνάπαιστον οὐκ ὅτι ἐξ ἀναπαιστοῦ σύγκεται, ἀλλ' ὅτι ἐν παραβάσει αὐτῶ κεκρησθαι ὁ Φ. μετὰ τὸ κομμάτιον, ἐν τῇ καλουμένῃ ἀναπαιστῶ, καὶ εἰ μὴ ἀναπαιστικὸν εἶη τὸ μέτρον. Hæc quantivis pretii sunt, ut ex quibus appareat, bis hallucinatos esse librarios. Scribendum σύμπτικτον ἀναπαιστῶ, et apud Ph. ἐξ. καινῶ σύμπτικτον ἀναπαιστοῖς, invento novo immixtorum anapæstis, quos dicit scholiastes. Nihil apertius. Fritzscheus ad Ran. p. 283 συμπτύκτοις. Meinek. citat schol.

4.

— a. Non est potabile (vinum), Glyce,

b. Num aquosum infudit tibi? a. Meram quidem [aquam.

— Quid egisti? quomodo, exsecrabilis mulier, infu-

[disti?]

Gl. Duas aquæ partes, mamma. a. Quot autem vini?

[Gl. Quattuor.

a. I in malam rem! ranis bibere ministrare te oportet.

5.

O viri, animum advertite invento novo

immixtorum anapæstis.

Aristoph. Nub. 559 : ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, τὸ καλούμενον Φερεκράτειον ἐφθήμερες, ἐξ ἐπιτρίτου καὶ Βαχχείου, ὡς ἔχει τὰ Φερεκράτους Ἄνδρες πρόσσχετε, κτλ.

6. 7. 8. 9.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 417, 15 : Ἄπαρτί, παρὰ τοῖς κωμικοῖς τὸ ἐξ ἐναντίου. Φ. Κ.

Ἄπαρτί μέγ' οὖν ἐμοὶ μὲν εἰκός ἐστ' ἐρᾶν, σοὶ δ' οὐκέθ' ὦρα.

Ἄπαρτί etiam Aristoph. Plut. 384; cf. Κραπατ. 7. Vulgo autem Ἄπ. μὲν οὖν ἐμοὶ μὲν, etc., confusis μέγ' (μέγα i. c. μεγάλως) et μὲν. Intellexit Bergk. Comment. p. 299, adstipulante Mein., inductos esse in hoc dramate senem et filium, ejusdem metreticis (Coriannus scil.) amore insanientes. Recte igitur alia quaedam apud eundem grammaticum, Photium et Suidam, huc referuntur. Photius p. 619 (usque ad γέρων), gramm. Bekker. p. 406, 1. (usque ad Ἄληθες), et p. 372 (usque ad υἱός) : Ὑποκυμαῖν : μεμνημένοι, παραπαίειν. Φ. Κ.

— Filius. Ὑποκυμαῖς, ἀνὴρ γέρων, ἀνόδοντος. Pater. Ἄληθες, ὦ Ζεῦ πολυτίμητ', ἀρ' ἀκούεις ἃ με λέγει ὁ πανούργος υἱός;

Præstat enim hæc conjungi, ut olim conjuncta fuisse satis apparet, quam divulsa legi, ut in vulgatis libris; potestque, ut etiam superiora Ἄπαρτί — ὦρα his copulanda sint, si fas est, quod putem, posteriorem τῷ ὦρα corripisse sequente vocali (ὦρα-υποκυμαῖς, etc.) Ceterum gramm. Bekker. p. 406, 1, et Suidas, Ἄνόδοντος : Κοριάννους (sic) Φ. « Ἄνὴρ γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει », quasi ἀνόδοντος, quod obtrudunt etiam Hesychius et Pollux 2, 96, diceretur pro ἀνόδου. Immo, me iudice, purus putus hic est solecismus, ut apud Pollucem in verbis « καὶ ἀνόδοντος, ὡς Φερ., » os ortum putem ex ὡς, ἀνόδοντ' autem ex ἀνόδου. Atque sic corrigendum est. — Ἄ με λέγει Mein. recte et metri et ipsius sententiæ causa : « id enim, » inquit, « probare voluit grammaticus, λέγειν cum accusativo personæ conjungi ». Codex ἃ λέγει, neglecto με ante λε — simile, quod sequitur.

6.

E contrario me quidem maxime decet amare; te vero non amplius est tempus.

7—9.

Filius. Deliras, vir senex, edentulus. Pater. Itane vero? proh venerande Juppiter, audisne, quem me dicat scelestus filius?

10.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 345, 10, Ἄδραφαξος : τὸ λάχανον, ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀδράφαξον καλοῦσι. Κοριάννους (sic) Φ. « Ἄνδράφαξον ἐψοῦσα εἶτα δ βλάξ καθημένη. » Scribamus, ut fere editores :

Ἄδραφαξον ἐψοῦσ', εἶτ' ὀκλάξ καθημένη.

ἐψοῦσ' attice : v. Lobeck. ad Ajacem p. 181. Ἄδραφαξος est atriplex, germ. Melde : v. Schneider. Scriptu. R. R. p. 115.

11.

Idem p. 411, 32, Ἄνυδρεύσασθαι : ἀντλήσαι ὕδωρ.

Κατέχεον αὐτῆς, κάνυδρευσαι τὸν κάδον.

Κ. Φ. Corrupte Suidas κατέχεον καὐτῆς ἂν ὑδρεῦσαι τὸν κ.

12.

Pollux 10, 179 : εἴη δ' ἂν καὶ κοίξ ἐν τι τῶν πλεγμάτων, ὃν οἱ μὲν Δωριεῖς κοῖν καλοῦσιν, ... οἱ δὲ Ἄττικοὶ κοῖκα, ὡς Φ. Κ.

Πᾶς δ' ἀνὴρ ἔσαττε τεύχος, ἢ κοῖξ', ἢ κωρούκος.

13.

Photius Lex. p. 596, 14, et Suid. : Τοῦ καὶ ἐπὶ ὀηλυκοῦ τάττεται, ... ἐπὶ δὲ ἀρρενικοῦ. Κ. Φ.

Πάντως γὰρ εἶσι τῶν φίλων ἐνός γέ του.

IX. ΚΡΑΠΑΤΑΛΛΟΙ.

Κραπατάλλοι scripsi, auctoritate fretus Arcadii p. 54, 10, ubi, de accentu nominum in allos desinentium disserens, τὰ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβῆς ἐκπερόμενα, inquit, ... βαρύνεται... κραπατάλλος (sic) δὲ εἶδος νομίσματος, καὶ κορυδαλλός, ὀξύνεται. Plerique tamen libri habent κραπάταλλοι, paucissimi κραπάταλοι, quam nominis formam Mein. quum olim firmari existimasset illis Athenæi 14, p. 646, C,

Ἄηψει δ' ἐν ἄδου κραπάταλον τριωβόλου καὶ ψωθία,

in quibus ipse codicum scripturam κραπάταλλον vel κραπάτταλον, ut unus B, versui adaptavit, quem habuit pro iambico senario; mox, librorum fidem

10.

Atriplicem coquens, deinde flexis genibus sedens.

11.

Infudi illi, vasque immitte in aquam.

12.

Unusquisque se instruxit re aliqua, sive storea, sive

13.

Sane enim alicujus sunt amicorum.

reveritus, ne vulgatum quidem κραπάταλος reperit; nosque id sive κραπατάλλος ubique reponendum esse dicimus, et loco laudato Athenæi versus cantici alicujus restituentes, priorem asynartetum ex iambo et choriambō hypercat. constantem, alterum iambum dimetrum, scribimus

Ἄηψει δ' ἐν ἄδου κραπατάλλον, τριωβόλου δὲ ψωθίαν.

Particulæ enim δὲ et καὶ sæpe confunduntur. Pollux 9, 83, hæc illustrans : ὄνομα δὲ τι νομίσματος καὶ κραπατάλλους, εἶτε παιζῶν, εἶτε σπουδαίων, Φ. ὀνόμασεν ἐν τῷ ἑμῶν ὄνομα δράματι. λέγει δὲ τὸν μὲν κραπάταλλον εἶναι ἐν ἄδου δραχμῆν· ἔχει δ' αὐτὸν δύο ψωθίας· τὴν δὲ ψωθίαν εἶναι τριωβόλον καὶ δύνασθαι ὀκτὼ κικκάδους. De postremo Photius Lex. p. 164, Κίκαχος : ὀνοματοποιεῖται τι νομισμάτων ἐν ἄδου. Annotatit Mein. hæc ridiculi causa ficta esse a Pherecrate, et generatim res nullius pretii significare. « Apud Inferos scenam comædiæ fuisse, ostendit etiam versus a scholiaste Aristophanis Pac. 747 servatus, quem Æschylo tribuit Ph.,

Ὅστις γ' αὐτοῖς παρέδωκα τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας.

Incertum tamen est, quod statuit Hemsterh. ad Pollucem vol. 2, p. 1061, poetam hoc dramate descripsisse Inferorum vitam pacatam minimeque sollicitam, ubi tantus opum contemptus esset, ut crapatallus summæ apud eos monetæ pretium efficeret. » E M. Ceterum quæ alia præter nummum indicasse dicunt κραπάταλλον, huc non pertinent, ἔχθρες τινες et παρὰ πολλοῖς δ μωρός, apud Hesychium. Idem Κραπατάλλιας : ἀνεμώδης καὶ ἀσθενής, καὶ ἀνίσχυρα λέγων· ἄμεινον δὲ ληρώδης. Ψωθία sive ψώθια, τὰ ψαθύρια Athenæo l. cit., proprie significabant pustulas inferioribus panum partibus adherentes : v. Pollucis interpp. ad 7, 23, et Schweigh. ad Athen. vol. 7, p. 549, citatos a Mein.

1.

Athen. 3, p. 75, B : τῶν καλουμένων φιδάλεων σύκων πολλοὶ μὲν μέμνηται τῶν κωμωδιοποιῶν, ἀτὰρ καὶ Φ. ἐν Κραπατάλλοις (sic).

CRATAPALLI.

Accipies autem apud Inferos crapatallum, et trioboli psythiam.

1.

O mire homo, febricita nihil curans, et phibaleas comede ficus æstate, plenoque ventre dormi meridie : dein angere, arde, clama (dolore)

FRAGMENTA COMICORUM GRECORUM.

ὦ δαιμόνιε, πύρεττε μηδὲν φροντίσας, καὶ τῶν φιδάλεων τρώγε σύκων τοῦ θέρους, κάμπιπλάμενος κάθευδε τῆς μεσημβρίας, κατὰ σφακέλιζε, καὶ πέπρησο, καὶ βόα!

Versu 2 φιδ. σύκων, quæ, dictæ a loco Megaridis vel Atticæ, torreri solebant. Codd. plures violato metro σύκων τρώγε. V. 3 Schweigh. τῆς pro τὰς μεσ. V. 4 « σφακέλιζε ad vertiginem, πέπρησο ad febris ardorem spectat. » M.

2.

Idem 9, p. 366, C : Ἀριστοφάνης ἐν Λημνιάς τὸ τακερὸν ἔταξεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ. καὶ Φ. Κρ.

Τακεροῦς ποιῆσαι τοὺς ἐρεβίνθους αὐτόθεν.

Idem 2, p. 55, B, eodem versu ποιήσεις τ. ἐρ. εὐθέως. Recte Schweigh. αὐτόθεν pro αὐτόθι, quod habent libri, cujus εὐθέως est glossema.

3.

Idem 14, p. 645, E : ἐγκρίδες, πεμμάτιον ἐφόμενον ἐν ἐλαίῳ, καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον... Φ. δ' ἐν Κρ.

Ταῦτ' ἔχων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀρπαζέτω τὰς ἐγκρίδας.

Ταῦτ' ἔχων, sic se habens, quum adeo esuriat.

4.

Hoc fragm. posuimus in proleg.

5.

Idem 15, p. 700, C : Φ. δ' ἐν Κρ. τὴν νῦν λυχνίαν καλουμένην λυχνεῖον κέκληκε διὰ τούτων.

α. Τίς τῶν λυχνεῖων ἢ ῥγασία; β. Τυρρηνική. ποικίλαι γὰρ ἦσαν αἱ παρὰ Τυρρηνοῖς ἐργασίαι, φιλοτέχνων ὄντων τῶν Τυρρηνῶν. Eustath. ad Odys. p. 1571, 19 : τὴν γὰρ νῦν, φασὶ, λυχνίαν λυχνεῖον (immo λυχνεῖον) ἐκάλουν, ὡς Φ.

6.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 396, 24, Ἄνέωγεν : οὐχὶ ἤνοιγε... Φ. Κρ.

Οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ' οὐδ' ἀνέωγέ μοι θύραν.

Idem, omisso nomine fabulæ, Zonar. v. Ἄνέωγμα,

2.

Fac maceret cieer celeriter.

3.

Sic se habens eneridas rapito in viis.

5.

a. Quænam hæc lucernarum fabricatio? b. Tyrrhena.

6.

Nemo enim excepit aut januam aperuit mihi.

7

Suidas v. Ἀνεφέγειαν. At hoc l. ἀνεφέγει ducitur ab ἀνεφέγον. Xenophon Anab. 5, 5, 20: ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀνεφέγον τὰς πύλας, ubi v. interpp. Mein. post Porsonum Adv. p. 296, ἀνεφέγει.

7.

Idem p. 418, 15, Ἀπαρτί: παρ' Ἡροδότῳ (2, 158) σημαίνει τὸ ἀπρητισμένως καὶ ἀκριβῶς, ... παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου. (Cf. Kor. fr. 6.) Φ. Κρ.

α. Τί δαί; τί σαυτὸν ἀποτίνειν τῷδ' ἀξιοῖς;
φράσον μοι.
β. Ἀπαρτί δὴ που προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ'
ἔγωγες μᾶλλον.

Similiter Suidas et Zon. h. v. Versu 1 scribamus τί σύ γ' αὐτῶν ἀπ., etc., αὐτῶν intellecto ἀντί. Codex τις αὐτὸν ἀποτείνει τὸ δ' ἀξ., quod Lobeck. ad Phryn. p. 21 emendavit ut supra positum. V. 2 Dobræus maluit δῆτα et ἔγωγ' ἐμμελλον, ad Aristoph. Plut. 388, ubi schol. hæc excerpit: « Φράσον μοι ἀπαρτί δὴ ποι προλαβεῖν (sic). »

8.

Schol. Aristoph. Pac. 749, ἐποίησε τέχνην: τοῦτο καὶ Φ. ἐποίησε τὸν Αἰσχύλον λέγοντα ἐν τοῖς Κρ.

Ὅστις γ' αὐτοῖς παρέδωκε τέχνην μεγάλην
ἐξοικοδομήσας.

Sic Porsonus Præf. Hecub. p. XLVIII. Cod. ὅστις αὐτοῖς παρέδωκε.

9.

Ælius Dionysius ap. Eustath. ad Odys. p. 1369, 43, Δαπίδες: στρώματα ἄττα. Φερ.

Ὁ χορὸς δ' αὐτοῖς εἶχεν δάπιδας βυπαρὰς καὶ
στρωματόδεσμα.

Sic στρωματόδεματα correxit Meinekius, qui hæc erudite disserit: « Vidimus Æschylum in hac fabula a poeta ex inferis excitatum et merita sua de poesi tragica prædicantem. Ad eandem scenam revocandum esse conjeci hoc fragm. omisso comædiæ nomine memoratum. Existimo autem hæc de comico antiquiorum poetarum choro intelligenda esse, quem quum sordidis stragulis indutum dicit, nescio an veterem morem innuat, quo spectatores choreutis bene re gesta vestes, calceos

et alia id genus præmii loco donabant. Cujus rei de comicis histrionibus luculentum habemus Aristophanis testimonium Pherecratem manifesto imitantis ap. Athen. 2, p. 57, A: ὅτι δ' οὕτω τὰς βραφανίδας εἶρχε δῆλον Ἀριστοφάνης ποιῆσθαι περὶ τῆς τοιαύτης ἀρχαιότητος (de prisca simplicitate comædiæ) ἐν Δαναοῖσι γράφων.

Ὁ χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπιδας καὶ στρωματόδεσμα,
διαμασχαλίσας αὐτὸν σχελίσιν καὶ φύσκαϊς καὶ βραφανίσιν.

Quibus verbis indicatur etiam varii generis cibaria spectatores in choreutas contulisse, quod postea choragos fecisse intelligitur ex Plutarcho De glor. Athen. p. 349, A, » etc.

10.

Schol. Aristoph. Vesp. 875: Ἄγχιος δὲ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν κωνοειδῆς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φ. Κρ.

Ὡ δέσποτ' Ἄγχιος, ταῦτα σύ γε μέμνησός μου!
Suid. et Zon. v. Ἄγχιος eadem habent, omnes versu hiante σὺ μιν. Mein. cum Beruhardyo vñ voluit pro σὺ.

11.

Pollux 7, 152: σῦκα δὲ τῶν διφόρων ἐν Κρ. Φ. De ficibus biferis Athen. 2, p. 77, D, Colum. 5, 10; 10, 703.

12.

Idem 10, 45: ὅτι δὲ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἀποπάτου τὰ λάσανα ὀνομαστέον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τιθεμένου καὶ ἀναιρουμένου, μαρτυροῦσιν Ἀριστοφάνης μὲν Προαγῶνι (fr. 2), ... εἰ δὲ τοῦτο ἀμφίβολον, ἀλλὰ Φ. ἐν τοῖς Κρ.

Πρὸς τῇ κεφαλῇ μου λάσανα καταθεῖς πέρδεταί.

Photius Lex. p. 209, 12, Λάσανα... καὶ ἐφ' ὧν ἀπεπάτου ἐλεγον. οὕτω Φ. Horatius Serm. 1, 6, 109: pueri lasanum portantes œnophorumque.

13.

Idem ib. 89: χρηστέον δὲ καὶ μυστιλαῖς... καὶ μαχαίρα, ἢ μαχαίριον, ἢ μαχαίριδι. ἢ μαχαίρις μὲν γὰρ ἐπιτοπολὺ ἐπὶ τῆς κουρίδος (τίθεται). ἀλλ' ὅταν Φ. Κρ. φῆ

9.

Chorus autem ipsis habebat tapetia sordida et stragulas.

10.

O rex Agyieus, sic tu quidem memento mei!

12.

Ad caput meum collocato lasano pedit.

7.

a. Quid igitur? quid tu pro iis solvere vis illi? dic [mihi].

b. E contrario sane accipere potius ego volo ab illo.

8.

Qui artem tradidi illis sublimem exædificatam.

α. Μάχαιραν ἀρ' ἐνέθηκας; β. Οὐ. α. Τί μ' ἐργάσει;

ἀμάχαιρος ἐπὶ βόεια νοστήσω κρέα,
ἀνὴρ γέρον, ἀνόδοντος;

ἐπὶ γούν τῇ μαχαίρα, καὶ τῇ μαχαίριδι, χρηστέον. Libri εἰργασαι; Kuhn. εἰργάσω. De v. 3 conf. ad fr. Κορινθίου 9. In qua fabula quum certæ sint senis partes, suspicio est Pollucem errasse in titulo fabulae.

14.

Priscianus 18, p. 224 ed. Krehl. « Φ. Κρ. Ὡς τοι κακὸν ὄζει τὰ μὰ μὴ τί γ', ἀλλὰ γλυκύ. Terentius in Adelphis: *Ollet unguenta de meo.* » Cod. Leid. ὡς τοι κακὸν ὄζει τανα μεθυναλλα γλυκύ (sic), et simillime cod. Monacensis. Scribam

α. Ὡς σοι κακὸν ὄζει τὰ μὰ μέγ'; β. Οὐκ ἀλλὰ γλυκύ.

Jacobs. τὰ μὰ, i. e. ἐγώ: v. Bæhr. indice Herodoti v. ἐμόν.

15.

Photius p. 306, 26, Νωτόπληγα (scrib. Νωτοπλήγα): μαστιγίαν, τὸν εἰς τὰ νῶτα πληγὰς λαμβάνοντα. Φ. Κραπαττάλιος (ita codex).

Καὶ νωτοπλήγα μὴν ταχέως διακονεῖν.

Inepte libri μὴ ταχ. Cf. Pollux 2, 180, qui pro Pherecrate nominasse videtur Aristophanem.

16.

Idem p. 647, 22, et Suidas, Φίλιος Ζεὺς: δὲ τὰ περὶ τὰς φίλιας ἐπισκοπῶν... Φ. Κρ.

—Τοῖς δὲ κριταῖς

τοῖς νυνὶ κρίνουσι λέγω μὴ πιορκεῖν, μηδ' ἀδικῶς

κρίνειν, ἢ, νῆ τὸν Φίλιον, μῦθον εἰς ὑμᾶς ἕτερον

Φερεκράτης λέξει πολὺ τοῦτου κακηγορίστερον.

Versus eupolidei ex parabasi. V. 4 cod. Φιλοκράτης, quod primus emendavit Grotius Excerpt.

13.

a. Machæramne immisisti (in saccum)? b. Non. a. [Quid me facies?

Sine machæra ego eam ad carnes bubulas, vir senex, edentulus?

14.

a. Tibine igitur prorsus male oleo? b. Immo suave.

15.

Et sane mastigiam celeriter ministrare.

p. 513. Ibid. Phot. κακηγορίστερον, Suid. κακηγορικώτερον, sed Pollux 2, 127: κακηγορίστερος παρὰ Φερεκράτη, quem recte secutus est Mein.

17.

Athen. 11, p. 485, D: Ἀμερίας δὲ φησι τὴν οἰνοχόην λεπαστὴν καλεῖσθαι Ἀριστοφάνης (grammaticus) δὲ καὶ Ἀπολλόδωρος γένος εἶναι κύλικος. Φ. Κρ.

Τῶν θεατῶν δ' οἷσσισι διψ' ἦ, λεπαστὴν λεψαμένους

ἐκχαρυβδίσαι μεστήν.

Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος φησι Δόλοπας οὕτω καλεῖν τὴν κύλικα, Λυκόφρον δ' ἐν τῇ ἐνάτῳ Περὶ κωμωδίας, παραθέμενος τὰ Φερεκράτους, καὶ αὐτὸς εἶναι φησι γένος κύλικος τὴν λεπαστὴν. Versus ex eadem, ut videtur, parabasi. Libri ὅστις διψῆ λ. λ. μεστήν ἐκχαρυβδίσαι (ἐκκαρυβδίσαι, ἐκαρυβδίσαι, ἐχαρυβδίσαι). Verba correxit Bergk. Comm. p. 301, itaque simul metrum prioris restituit, sed ejusdem metri gratia ponendum fuit

ἐκχαρυβδίσαι μεστήν.

— — — — —

— — — — —

Schweigh.: « χαρυβδίσειν, *ingurgitare*, verbum a χαρυβδίσει ductum, quod in eandem partem accipitur. Heraclides Pont. p. 496 ed. Gal. : καὶ χαρυβδίσει μὲν ἡ δάπανος (ἀνθρωπος) καὶ περὶ πότους ἀπληστος. Cicero Phil. 2, 27: *quæ Charybdis tam vorax?* hinc ποντοχάρυβδιν eadem notione Hipponax apud Athen. 15, p. 698, C, et μεθυσοχάρυβδιν dictum reperiri de *muliere ebriosa*, ab alio grammatico annotatum ». Addit Mein.: « Spectantibus inter ludos scenicos antiquitus vinum et bellaria oblata fuisse docet Runkelio laudatus Philochorus Athen. 11, p. 464, F: Ἀθηναῖοι τοῖς Διονυσιακοῖς ἀγῶσι τὸ μὲν πρῶτον ἡριστικότες καὶ πεπωκότες ἐθαδίζον ἐπὶ τὴν θέαν, καὶ ἐστεφανωμένοι ἐθεώρουν· παρὰ δὲ τὸν ἀγῶνα πάντα οἶνος αὐτοῖς ὀνοχοεῖτο, καὶ τραγήματα παρεφέρετο (malim περιεφέρετο *Both.*)... μαρτυρεῖν δὲ τούτοις καὶ Φερεκράτη τὸν κωμικόν, ὅτι μέχρι τῆς καθ' ἑαυτὸν ἡλικίας οὐκ ἀσπίτους εἶναι τοὺς θεωροῦντας. Hesych. Τρίμμη: τὸ ἀρωματίζον πῶμα ἐν γάμοις γινόμενον καὶ θεατρικοῖς

16.

— Judices vero,

qui nunc judicant, cavere jubeo ne pejerent, neque judicent; aut, per Φίλιον, aliam contra vos [injuste orationem habebit Pherecrates hac longe maledicent-

17.

[tiorem. Qui sitiunt spectatores, eos lepasten jubeo lambentes charybdissare plenam.

ἀγῶσιν. Postea vero ejusmodi largitionum usus videtur obsolevisse, nec facile bellaria comedebant spectantes nisi qui ipsi apportassent, et quum futes histriones agerent : v. Aristot. Eth. Nicomach. 10, 5. v. Conf. Λήρων fr. 5.

18.

Suidas, Ἄπερρε : ἀποφάρηθι. καὶ ἔρρων : φθειρόμενος. Φ. Κρ.

Ζητῶ περιέρρων αὐτὸν ἐξ ἑωθινοῦ.

Eadem habet v. Περιέρρων. Libri ejus ζητῶν, sed gramm. Bekkeri An. p. 422, 7, recte ζητῶ.

19.

Etym. M. p. 243, 24, et Zon. 1, p. 459 : εὐρηγται δὲ παρὰ Φερεκράτει ἡ αἰτιατικὴ τῆν γυνήν, οἷον Ὡς ἄτοπον ἦν καὶ μητέρ' εἶναι, καὶ γυνήν!

καὶ αἰτ. τῶν πληθυντικῶν « Ἄλλ' ὄρω τὰς γυναῖκας. » Posteriore loco scribas apte ad complendum senarium Ἄλλ' ὄρω γυνήν, priore versiculo libri Ὡς ἄτοπον ἔστι καὶ μ., etc., in quibus ἔστι interpretationem esse arbitror τοῦ ἦν pro aoristo usurpati, qua de re ad Ἄγαθ. fr. 1; nec placent qui prius καὶ deleverunt auctore Koen. ad Gregor. Cor. p. 345. Antiatt. p. 86, 12, Γυναί : ἀντί τοῦ γυναικας. Φιλίπιδος Ἀδωνιαζούσας. Φ. Κρ. τὴν γυνήν. Epimer. Homer. Cramer. p. 102, 12 : ἔχομεν παρὰ Φερεκράτει τὴν γυνήν αἰτιατικῆν. Quare versum ad hunc fabulam retulit Mein.

20.

Antiatt. p. 89, 30, Δυσσημερεῖν : Φ. Κρ.

21.

Ad eandem fabulam Meinek. et Dobræus retulerunt glossam Photii p. 314, 18 : Ὁβολοῦ χίμαϊρ' ἐν Ἄδου. Vide dicta initio.

X. ΛΗΡΟΙ.

1.

Photius p. 366, 2, Ὁχθοίβος : λῶμα. Φ. Λήροις

Μίτραν ἀλουργῆ, στρόφιον, ὄχθοίβον, κτένα.

18.

Quæro illum circumcurrens a mane.

19.

Quam absurdum et matrem esse et mulierem!

20. Infelicitari.

21. Oboli chimæra in Orco.

NUGÆ.

1.

Mitram purpuream, strophium, fimbriam, pecten.

Kuhn. ad Pollucem 6, 105 : « Ἀῖροι Comiciis dicuntur quidquid in mundo muliebri censetur nugatorium et justo exquisitius. Latini imitati *nugas* dicunt : v. Nonius in *Nugivendus*. » Addit Mein. Λήρων οἱ χρύσειοι κάλαμοι ex Hedylo Brunck. Anal. p. 483, ubi v. quos laudat Jacobsius.

2.

Idem p. 188, 20, Κυντερώτατα : καὶ κυντατώτατα λέγουσιν. Εὐδούλος Παρμενίσκω.

Ἄπο τῶν ἐκείνου καὶ τὰ κυντατώτατα.

Φερ. Α.

Ἐπειθ' ἕτερα τούτων ποιῶντα πολλὰ κυντερώτερα.

Κυντερώτερος Meinek. confert cum ἀμεινότερος ap. Mimnermum, et προτεράτερος apud Aristophanem Eq. 1162. Porsonus Ἐπειτα χᾶτερα.

3.

Athen. 3, p. 95, D, ubi affert exempla nominis βύγχος a poetis Atticis usurpati : Φερ. Α.

Ὡς οὐχὶ τοῦτ' ὀύγχος ἀτεχνῶς ἔσθ' ὕος.

4.

Idem 6, p. 228, D, et omisso nomine poetæ Eustath. ad Odys. p. 1862, 18 : τήγανον δ', ὃ βέλτιστε, εἶρχεν ἐν μὲν Λήροις Φερ. οὕτως.

Ἄπο τηγάνου τ' ἔφρασκε (τὰς) ἀφύας φαγεῖν.

Libri ἔφρασκεν ἀφ. φ. Fort. excidit τὰς. Dindorfius Ἐφρασκεν ἀφύας ἀν φαγεῖν, occultata voce ἀφύας.

5.

Idem 15, p. 690, D : βρενθίου δὲ μύρου μνημονεύει Φερ. ἐν Α. οὕτως.

Ἔσθην δὲ κάκελευον, « Ἐγγέασθε νῶν βρένθειον, ἵνα τοῖς ἰούσιν ἐγγέω. »

Pro hoc malim ἐγγῶ, *tradam*, quo significetur mos unguenta, sicut vinum et bellaria, præbendi advenientibus convivis; cf. Κρατ. fr. 15. Libri Ath. ἐγγέασθαι νῶν μύρον βρένθειον ἵνα τ. ε. ἐγγέω, quæ ut posui correxit Meinek. Ego vero correxerim :

2.

Dein alia multa patrantem his impudentiora.

3.

Nam hoc non prorsus est os porci.

4.

E sartagine dicebat se comedere aphyas.

5.

Stabatque imperans : « Brenthium unguentum nobis infundite, ut advenientibus præbeam. »

1.

Athen. 6, p. 268, E, appositis Cratini et Teleclidæ descriptionibus beatæ olim vitæ, sic pergit : ἀπομνημονεύσω κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὰ τοῖς ἄλλοις εἰρημένα ποιηταῖς, ὧν εἷς ἐστὶν ὁ ἀττικώτατος Φ., ὃς ἐν μὲν τοῖς Μεταλλεῦσί φησι.

α. Πλούτου δ' ἐκεῖ γ' ἦν πάντα συμπεφυρμένα,

ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς πάντα τρόπον εἰργασμένα·
ποταμοὶ μὲν ἀθάρησ καὶ μέλανος ζωμοῦ πλέω
διὰ τῶν στενωπῶν τονθολυγοῦντες ἔρρεον
5 αὐταῖσι μιστύλαισι καὶ ναστῶν τρυφῆ,
ὥστ' εὐμαρῆ γε καὶ τομάτως τὴν ἐνθεσιν
χωρεῖν λιπαρὰν κατὰ τοῦ λάρυγγος τοῖς νε-
κροῖς.

Φύσκαί δὲ καὶ ζέοντες ἀλλάντων τόμοι
παρὰ τοῖς ποταμοῖς σίζοντ' ἐκέχυντ' ἀντ'
ὀστράκων·

10 καὶ μὴν παρῆν τεμάχη μὲν ἐξωπτημένα,
καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐπρεπῆ,
τεύτλοισί τ' ἐγγέλεια συγκεκαλυμμένα·
σχελίδες δ' ὀλόκνημοι πλησίον τακερώταται
ἐπὶ πινακίσκοις, καὶ δίεςθ' ἀκροκόλια,
15 ἥδιστον ἂν ἀτμίζοντα, καὶ χόλικες βοῆς,
καὶ πλευρὰ δελφάκει' ἐπεξανθισμένα
γλυυρότατα παρέκειτ', ἐπ' ἀμύλοις καθή-
μενα·

παρῆν δὲ χόνδρος γάλατι κατανεμιμμένος
ἐν καταχύτλοισι λεκάναισι, καὶ πύου τόμοι.

20 β. Οἴμ', ὡς ἀπολεῖς μ' ἐνταῦθα διατρίβουσ'
ἔτι,

6.

Cyathum argenteum.

7.

Furtim chœnicis fundum excussit.

8.

Nomenque mihi dic, quo te appellari oportet.

METALLORUM EFFOSSORES.

a. Divitiarum ibi omnia erant permixta,
omnibus bonis omnimode parata :
fluvii quippe pultis pleni et nigri juseculi
per angusta strepentes currebant, [rum deliciis,
5 cum ipsis panum cavatorum frustis et placenta-
ut facile ac sponte bucca
pinguis guttur transiret Inferis.

Botuli autem et cocta farciminum frusta
in ripas fluviorum effundebantur stridentia pro
[testis;

10 aderantque sane salsamenta probe assata,
condimentis multiplicibus affusis,
betisque anguillulæ involutæ;
et pernæ integræ prope, tenerrimæ,
in tabulis; tum percocti turunculi,
15 suavissime fumantes, et intestina bovis,
costæque porcutorum flavescentes,
delicatissimæ, adjacebant super amyli;
neque deerat triticum lacte humectatum,
in patinis infundibulis, et frusta colostri.
20 b. Eheu, occidis me, dum hic adhuc me de-
[tines,

παρὸν κολυμβάν, ὡς ἔχω, ἴς τὸν Τάρταρον!
α. Τί δῆτα λέξεις, τάπιλοιπ' ἦνπερ πύθη;
ὄπται χίχλαι δ' ἐπὶ τοῖσδ' ἄν, ἀβρώς τ' ἠρ-
τυμέναι,
περὶ τὸ στόμ' ἐπέτοντ', ἀντιβολουῦσαι κα-
ταπιεῖν,

25 ὑπὸ μυρρίναισι κάνεμώναισι κεχρμέναι·
τὰ δὲ μῆλ' ἐκρέματο τὰ καλὰ τῶν καλῶν
ιδεῖν

ὑπὲρ κεφαλῆς, ἐξ οὐδενὸς πεφυκότα·
κόραι δ' ἐν ἀμπερόναισι τριχάπτοις ἀρτίως
ἠβυλλιώσαι, τὰ βόδα τε κεκαρμέναι,

30 πλήρεις κύλικας οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου
ἦντλον διὰ χώνης τοῖσι βουλομένοις πιεῖν.
Καὶ τῶνδ' ἕκασθ' ὅσ' ἠφάγοι τις, ἢ πίοι,
διπλάσι ἐγίγνετ' εὐθὺς, ἢ ἕξ ἀρχῆς πάλιν.

• Eandem eclogam inde a vs. 3 ad v. 24 habet Pollux 6, 58, omissis tamen vs. 6, 7, 20—22. Recitantur hæc a muliere ex Orco reversa et, quam viderit apud Inferos omnium rerum affluentiam, enarrante. Figmenti opportunitatem præbuisse videntur metallifodinae Laurioticae. » *E M.* Libri versu 1 Πλούτω δ' ἐκεῖν' ἦν π. σ. Sed oportebat ἐκεῖ, *ibi*, apud Inferos. V. 2 « ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς proverbialem colorem habet; cf. Theopomp. ap. Hephæst. p. 76, 4; Amphis ap. Athen. 3, p. 99, F; schol. Acharn. 1025. V. 3 ἀθάρας Pollux contra usum Atticorum; v. Pierson. ad Mær. p. 184. Πλέω pro πλέοι Dindorf. V. 4 τονθολυγοῦντες, ποῖον ἦγον ἀποτελοῦντες, Eustath. ad Iliad. p. 1095, 18. » *E M.* Codex B πομφολυγοῦντες, Pollux τονθορυγοῦντες. V. 5 ναστῶν τρύφη inconcinna esse sensit Mein., comparans Teleclidis Amphict. fr. 1, 8, seqq. Ibid. codd. μουστίλαισι. V. 6 sic Meinek., passim præeunte Casaubono. Libri εὐμαρῆ ἦγεν αὐτόματ' εἰς τὴν ἐνθ. V. 8 Pollux τε. V. 9 sic Pollux; Athen. σίζοντες. V. 10 libri εὐτρεπῆ, quod correxit Hemsterhus. ad Luciani Dial. mor. 10. V. 13 σκελίδες attice. Pollux (quem v. etiam 2, 191) σκελίδες, quod pridem emendarunt viri docti. Hunc versum et sequentem

quom possim, sicut sum, nare ad Tartarum!
a. Quid igitur dices, si reliqua compereris?
præterea enim assi turdi, opipare apparati,
os circumvolabant, precantes ut deglutirentur,
25 sub myrtis anemonisque fusæ;
pomaque pulchra pulchro cum aspectu
super caput, e nihilo suspensa nata;
et puellæ amictu o pilis plexo, nuper

attulit Athen. etiam 3, p. 96, A. V. 14 πινακίσκων Pollux. V. 15 ἴδιον ἀτμ., dure producta prima syllaba: quare Dindorf. ἀπατρίζοντα. V. 17 χωνότατ' ἐπέκειτ' ἐπ' αἰμύλων Pollux. V. 18 libri γάλακτι, quod officit versui; recte Dindorf. γάλατι. Pollux μειγμένους pro καταναεν. V. 19 ἐν κατ. λεκάναισι, *in patinis infundibulis*, i. e. magnitudine infundibulorum, germ. *in trichterweiten Schüssein*. Similia κύλιξ ἀρύστηχος, κώθων λεπάστη, φιάλη λεπάστη, ap. Phrynichum, Theopompum, Anaxandridem, Athen. 2, p. 131, C; 10, p. 424, C; 11, p. 485, C, quæ Mein. comparavit ad Cratin. Chir. 13. Πῶς (Ath. 2, p. 57, A; 3, p. 105, E), *colostrum* (seu *colostrum*), i. e. primum lac a partu. Plinius H. N. 11, 41, 96, de bubus: *Ex primo lacte semper a partu colostrum fiunt, quæ, nisi admisceatur aqua, in pumicis modum coeunt duritia; et 28, 9, 32: Est autem colostrum prima a partu spongiosa densitas lactis. Quo minus mirandum esse ait Schweigh. πύου τόμους (frusta colostri) hic commemorari. V. 21 mendose codd. ὡς ἔχετ' εἰς τὸν T. Nec melius v. 23, ὄπται χίχλαι, vel ὄπται καὶ χίχλαι, γὰρ ἀνάβραστ' (cod. A εἰς ἀναβράσεις, al. ἀναβράσεις, ἀνάβραστ'), Pollucis ed. pr. δ. κ. ἐπὶ τοῖς δ' ἀνάβραστ'. Quæ correxi. Meinek. γὰρ εἰς ἀνάβραστ' ἦρε. V. 26 « τὰ καλὰ τ. κ., ut apud Phot. et Suid. v. Κακὰ κακῶν Diocles: Πλουεῖ τε τὰ κακὰ τῶν κακῶν (i. e. τὰ κάκιστα, vel κάκιστα adverbialiter), et Aristophanes in argumento metrico Pluti τῶν ἀγαθῶν τὰγαθὰ. Vulgo ἐκρέμαντο. V. 27 οὐθενός, forma recentiorum, Dindorf. et Mein. οὐδενός. V. 28 « ἀμπερόναι τριχάπτοι sunt amictus et pilis plexi, de quibus interpp. Hesychii v. Τριχάπτον et Hemsterh. ad Polluc. 10, 32. » *M.* Libri v. 29 ἦβ. καὶ τὰ βόδα κεκ., insolenter correpto τὰ ante β. Ortum videtur καὶ e syllaba σαι, et τε haustum a κε simili vicino. V. 30 et 31 citat etiam Pollux 10, 75. V. 32 ita Dobr. Adv. 2, p. 313. Libri ἕκαστος εἰ φ. τις, in quo Mein. ἕκαστων. V. 33 vulgo εὐθὺς ἐξ ἄ. π., quod correxi.*

2.

Idem 15, p. 685, A, ubi de florum nominibus disserit, allatis quibusdam versibus ex Persis Phe-

juvenescentes, conchisque rasis,
30 plenos calices nigri vini odorati
hauriebant per infundibulum iis qui bibere vo-
lebant.
Atque horum quot aliquis singula comederat vel
biberat,
dupla fiebant extemplo rursus quam initio fuerant.

recratis: δ δὲ πεπονηκὸς τοὺς εἰς αὐτὸν ἀναφερομέ-
νους Μεταλλεῖς φησὶν

Ἰπ' ἀναδενδράδιον ἀπαλάς * ἀσπαλάθους πα-
τούντες
ἐν λειμῶνι λωτοφόρω, κύπειρόν τε δροσώδη,
κανθρύσκου μλακῶν τ' Ἴων λείμακα καὶ
τριφύλλου.

Versu 1 ferri nequit ἀσπάλαθος, planta spinosa. Phrynichus Bekker. p. 10, 9, Ἀσπάλαθος: ἀκανθῶδες φυτόν. Probabiliter Porsonus ἀσπαράγους, nisi quod malim ἀσπαράγους attice, ut σφόγγος etc., quum *aspharagos* dicatur Apulejo De herbis c. 84. In fine libri, præter B, πατώντας, Hermann. πατῶν τις. V. 3 κανθρύσκου cod. A; κανθρίσκου vulgo. Λείμακα Canter. pro λίμακα. Suidas Λείμαξ: ὁ σύμφυτος τόπος, ὁ κῆπος, *area*. Τριφύλλον fuisse qui herbam Medicam interpretarentur, docet Photius v. Μηδική πόα: ἡ τριφύλλος λεγομένη. V. Schneideri Lex. v. Μηδικός.

3.

Photius Lex. p. 32, 12, Εὐθὺς (sic Meinek. pro εὐθὺ) Λυκείου: τὸ εἰς Λύκειον. θεν Ἐρατοσθένους καὶ διὰ τοῦτο (?) ὑποπτεύει τοὺς Μεταλλεῖς. καὶ Εὐριπίδης (Hipp. 1192) οὐκ ὀρθῶς « Τὴν εὐθὺς Ἄργους κάπι-
δαυρίας δδόν. » Notum est Atticistarum præceptum, neque εὐθὺ de tempore, neque εὐθὺς de loco, dicendum esse. » *E M.* Atqui nihil impedit quominus τῶ εὐθὺς tempus celeritatemque actionis indicari putemus apud Tragicum. Alias scribi posset τὴν εὐθὺ τ' Ἄργους κάπ. δδόν, quum σ et τ litteræ centies permixta sint in codicibus.

4.

Erotianus Lex. Hippocr. p. 56, Ἀρμῶ (fort. Ἀρμῶ) : ἡ συχῆ, μικρῶς, ὡς καὶ Φ. ἐν M. Hesych. quoque Ἀρμῶ: ἀρτίως. Sed idem Ἀρμῶ: ἀρτίως, ἡ συχῆ, ἐξάφνης, προσφάτως. « Doricum adverbium; quo utitur Æschyl. Prom. 636; quippe diutius in Sicilia versatus poeta Doricis verbis non abstinuit. Meminisse autem decet, Eratosthenem, intelligentissimum harum rerum judicem, et Μεταλλῆς et Chironem abjudicasse a nostro, et Nicomacho, recentiori cuidam Comico, tribuisse, qui fortasse, idem argumentum retractans, vetus drama, minus probatum, in oblivionem hominum adduxit. » *E M.*

5.

Hesych. Ταρρός: κόπη, καὶ πλέγμα καλάμινον,

2.

Sub arbustis teneros calcantes asparagos
in prato lotifero, et eyperum roscidum,
et anthrisci molliumque violarum aream et trifolii.

καὶ λίθος ὁ κάτω τιθέμενος ἐν τῷ ἱπνῶ. ἐν τοῖς Μεταλλεῦσι. Sed recte Mein. corrigere videtur ἐν τοῖς μεταλλοῖς.

XII. METOIKOI.

Apollonius De pron. p. 404, B: ἐν Μετοίκους Φερεκράτους ἄπαξ ἐστὶν εἰρημένη (ἡ εὐθεία ἐμαυτός), καὶ ἴσως ἔνεκα τοῦ γελοίου. Sed idem p. 348, C: (ἐμαυτοῦ) εὐθείας ἀπορεῖ... οὐ γὰρ, εἰ ἄπαξ εἴρηται, καὶ ταῦτα ὑπὸ κωμικῆς ἀδείας, ὡς ἐν Μετοίκους Πλάτωνος, τοῦτο κανὼν ἐστὶ. « Nisi is ipsius Apollonii error est: Platoni enim hæc fabula etiam a Polluce, Eudocia, Suida et Andronico tribuitur. » Mein. Hist. crit. Com. gr. p. 70.

XIII. ΜΥΡΜΗΚΑΝΘΡΩΠΟΙ.

Fuit hæc fortasse parodia ridicula fabulæ de ortu Myrmidonum. Apollodorus Bibl. 3, 12, § 7: Αἴγιναν (Asopi filiam) δὲ εἰσκομίσας (Juppiter) εἰς τὴν τότε Οἰωνῶν λεγομένην νῆσον, νῦν δὲ Αἴγιναν ἀπ' ἐκεῖνης κληθεῖσαν, μίγνυται, καὶ τεκνοῖ παῖδα ἐξ αὐτῆς Αἰακόν. τούτω Ζεὺς ὄντι μόνω ἐν τῇ νήσῳ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. Sed cave cogites de irrisione strenuæ gentis, Achillis, Homeri, quos maximi faciebant Græci, quorumque vetustas non allexisset nova cupientes Atticos spectatores: quærendum potius argumentum comædiæ in mediis tum rebus, Periclis demagogia et aucta plebis potentia, qua evenit ut ignobili loco nati muneribus fungerentur ducum, prætorum, legatorum, itaque velut e formicis fierent homines. Legitur apud Suidam v. Ἀρῆται: εὐχεται ἡ καταρῆται, hic versus e Μυρμηκανθρώποις:

1.

Ἰστερον ἀρῆται κάπιθεάζει τῶ πατρὶ,

quem ab altero quodam Æaco pronuntiatum putet, patrem Periclem obtestante, ut se in numerum clientum suorum reciperet; quemadmodum ipse Æacus, Jovis filius, apud Ovidium Met. 7, 627, « Totidem, pater optime, tu mihi da cives et inania mænia reple! » Eundem versum profertur gramm. Bekk. Anecd. p. 442, et Eustath. Od. p. 1438, 37. Similiter in illis

2.

Suid. v. Ἀρτίως, et gramm. Bekkeri Anecd. p. 448:

FORMIC-HOMINES.

1.

Postea precatur atque obtestatur patrem.

Ξένη γυνή γραῦς, ἀρτίως ἀφιγμένη,

peregrinam mulierem intelligas velut alteram quandam Aspasiā, quae joci causa vocatur γραῦς, quum antiquae cognominis Milesiae non modo ingenium, sed etiam pulchritudo celebratur. Quamquam non flore aetatis videtur Athenas advenisse: Socrates enim apud Xenophontem Oecon. 3, 14, συστήσει δέ σοι, inquit, ἐγὼ καὶ Ἀσπασίαν, ἣ ἐπισημονέστερον ἐμοῦ σοι ταῦτα πάντα ἐπιδείξει. Grammatici Ἀρτίως explicant τελείως, ὑγιῶς, οὐ μόνον δὲ ἀρτι, τὸ πρὸ ὀλίγου.

3.

Sub ejus persona apud Etymologum et Athenaeum pronuntiata suspicor verba Νῆ τὸ θεῶ, etc. Etym. M. p. 218, 31: Ἡρωδιανὸς δὲ φησι καὶ δι-συλλάβως λέγεσθαι (βῶκα sive βόακα piscem, ut βῶκες apud Aristot. Anim. hist. 9, 3, 1; *vocant* vertit Gaza; cf. Nicomach. Eideθ. fr. 1, 23) ὡς (hoc deleo) Ἀριστοφάνης

— Ἄλλ' ἔχουσα γαστέρα
μεστὴν βόακων.

καὶ Φ., εἰπὼν

— α. Τί ληρεῖς; ἀλλὰ φωνὴν οὐκ ἔχων
ἰχθύν γέ φασι τὸ παράπαν. β. Νῆ τὸ θεῶ,
κοῦκ ἔστιν ἰχθύς ἄλλος οὐδὲ εἰς βόαξ.

« Prædicaverit mulier vocalitatem boacis. » Nugaris, » inquit altera: « negant enim pisces esse vocales. » Tum rursus illa: « Recte dicis; nec sane alius piscis præter boacem clamator est » (ridicule βόακα dicit oratorem, significans, ni fallor, Periclem eloquentissimum. *Both.*). Apud Athen. 7, p. 287, A codd. fere οὐδὲ εἰς, vel οὐδεῖς. » *E M.* Perperam libri Etymol. et Zonaræ Lex. p. 413, ἄλλος οὐδεῖς ἢ βόαξ.

4.

Pollux 7, 73: τὸ ἐργαλεῖον, καθ' οὗ ἐκλωθον ἐξα-
τῶντες τὰ στυππεῖα, γέρον ἐκαλεῖτο· ἦν δὲ ἐκ ξύλου
πεποιημένον κίονιον, χεῖρας Ἑρμοῦ τετραγώνου ἔχον,
ᾧ γέροντος ἐπὶν πρόσωπον, ἀφ' οὗ καὶ τοῦνομα. Φ. δὲ
φησιν ἐν M.

Ἄλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέρονθ' ἰστὸν ποιεῖ,

2.

Peregrina mulier, anus, recens advecta.

3.

a. Quid nugaris? nempe vocem habere
piscem prorsus negant. b. Sane per deas,
neque alius ullus piscis est clamator.

4.

Sea quam citissime senem statue jugum textorium,

ἐφ' οὗ τὸ λίνον ἦ.

Libri vitiose ἀφ' οὗ τὸ λ. ἦν. Kuhn. ἐφ' οὗ. Alii tamen postrema verba Polluci tribuunt. Pseudo-aspasiæ fortasse verba, opus faciendum imperantis ancillæ. Seniculus ille describitur etiam a Pausania apud Eustath. Odyss. p. 1923, 63: γέρον ξύλον στυλίδι παραπλήσιον, ἔχον κεφαλὴν γεροντοειδῆ πλα-
στήν, ἣ γλυπτὴν, καὶ χεῖρας ὡς Ἑρμοῦ τετραγώνου, ἐξ ὧν ἐκρέματο τὰ νηθόμενα στυππεῖα. Citavit Mein.

5.

Eodem retuleris ea quæ habet Pollux 7, 17, τὴν θεραπαινίδα καὶ θρεπτὴν ἐρεῖ, ὅστις βούλοιο
ἔπεσθαι Φερεκράτει εἰπόντι ἐν M. Μανίαν θρεπτὴν.
ἔστι δὲ τοῦνομα καὶ ἐν τῷ Λυσίου πρὸς Πυθόδημον
ὑπὲρ ἀποστασίου. Et apud Aristoph. Thesm. 728,
739, etc. Ammonius p. 101: οἰκότροψ, δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ
διατρεφόμενος, ἐν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν.

Cetera pertinent ad epulas, quibus indulsisse videntur isti Μυρμηκάνθρωποι, et ad conjuncta fere cum illis, ebrietatem, aleam, rixas.

6.

Athen. 6, p. 229, A: τοῦ δὲ βήματος (τηγανί-
ζειν) μένηται Φρόνιχος ἐν Τραγωδοῖς... καὶ Φ. ἐν
M. φησὶ « Σὺ δ' ἀποτηγανίζεις. »

7.

Pollux 10, 91: εἰποῖς δ' ἂν καὶ κίστην ὀψοφό-
ρον... καὶ που καὶ κοίτην (metaphorice, opinor),
ὡς ἐν τε τοῖς Βάπταις Εὐπόλιδος

Ἄλλὰ τὰς κοίτας γ' ἔχουσι πλουσίως σεσαγμένους,
καὶ ἐν Φερεκράτους M. * « Ἄλλὰ καὶ κοίτας τὰς ἐν
ἐμοὶ ἀποβάνθ', ἃ μέλλομεν ἀριστήσιν. » Verba ἀποβ.
— ἀρ. unus habet codex Falckenburgii. Eupolidei
metri vestigia animadvertens Meinek. conjicit

Ἄλλὰ καὶ κοίτας ἐν ἐμαῖσιν ἀποκείθ' ἃ μέλ-
λομεν

ἀριστήσιν.

Hemsterhusio jam placuerat ἀποκείθ', quum bene
habeat ἀποβάντα. Nos scribamus

Ἄλλὰ καὶ κοίτας ἐς ἐμὰς ἔστ' ἀποβάνθ', ἃ
μέλλομεν

cui insint fila.

5.

Maniam domi educatam.

6.

Tu vero e catino edis.

7.

Sed in cistas meas sunt quæ descenderunt, quæ
pransuri sumus.

ἀριστήσιν,

etiam sunt, quæ in meas cistas descenderunt,
prandenda nobis.

8.

Athen. 8, p. 335, A: δι' ἡμᾶς δὲ καὶ τῶ παιδὶ
παρακελεύσομαι κατὰ τοὺς Φερεκράτους M— πους·

Μηδέποτ' ἰχθύν, ᾧ Δευκαλίων, μηδ', ἐὰν
αἰτῶ, παραθῆς μοι.

Vulgo μηδ' ἂν. Dind. μ. ἦν. « Pherecratis versum
attulit Eustath. p. 1720, 46. » *Dind.* Deucalion
servi nomen est, ut Trojani cujusdam Iliad. 20,
478; nihil amplius.

9.

Schol. Aristoph. Vesp. 672: τὸ δὲ λαγαροῦσθαι
ἕτερόν τι εἴκειν ἐμφανῆναι. Φ. M. ἀντὶ τοῦ σιδαλεῖσθαι
(leg. σκαλεῖσθαι. *Mein.*) « Ἄρα ποθ' ἡμεῖς καὶ τῆς
ὀροφῆς τὸν χοῦν κατὰ τῆς κεφαλῆς κατακοιμήσονται
λαγυριζόμενοι. » Ne longus sim, statim apponam
verosimilem horum scripturam:

— Ἄρα προθύμως καὶ τῆς ὀροφῆς τὸν χοῦν
κατὰ τῆς κεφαλῆς
καταμήσονται λαγυριζόμενοι;

in quibus προθύμως et καταμήσονται Meinek. Schnei-
derus autem (in Lexico v. Λαγαρίζω) λαγυριζόμενοι
scribendum intellexit, ut boni viri, a quibus fa-
bula nomen habet, vel in tegulis domus libenter
decubituri dicantur ad edendas placentulas; v.
schol. Cruq. ad Horat. Sermon. 1, 6, 115. Hesych.
Χοῦς: καὶ τὸ ἐπιβαλλόμενον ὀρόφῃ χοῦμα, i. e. κέ-
ραμος, testæ, tegulæ. Thuc. 4, 48: διελόντες τὴν
ὀροφὴν ἔβαλλον τῶ κεράμῳ. Καταμήσονται, ut κατα-
μήσατο Iliad. 24, 165, ubi schol. κατεχεάτο, κατε-
σπάσατο. Hesych. h. v. ἐπεσώρευσεν exponit.

10. 11.

Photius p. 573, 7, Θεθολωμένος: καὶ ἐπὶ χαρᾶς.
Φ. M.

Γελῶντα, καὶ χαίροντα, καὶ θεθολωμένον.
καὶ ἐπὶ λύπης·

8.

Neque unquam, Deucalion, quamvis poscam, piscem

9.

Nonne libenter vel tegulas domus ad caput
acervabunt placentulas comedentes?

10.

Ridentem, et gaudentem, et conturbatum.

11.

Ad insania (*al.* tristitia) cor conturbabatur.

Ἰπὸ τῆς ἀνίας ἀνεθολοῦθ' ἡ καρδία.

Sic etiam Suidas h. v., nisi quod ibi legitur inusi-
tate ἀπεθολοῦθ', et Etym. M., ubi tamen ὑπὸ τῆς
ἀνίας ἀνεθολοῦτο δ' ἡ κ., ipsius Photii codex ἀλε-
θόλου δ'. « Pertinet huc glossa Hesychii Ἄνεθολοῦτο:
ἀνεταράσσετο. Convenit Horatianum *turbidum læ-
tatur* Carm. 2, 19, 6. » *Mein.* Horum versuum
prior ebrrium describi puto; posteriore, si legatur
ἀνοίας, temulentiam, quam vere insaniam dicas;
sin ἀνίας, quod minus probro, hæc fuerint verba
alicujus, amico narrantis, sibi tunc tædio fuisse
convivium longius productum.

12.

Suidas, Αἰγίς: καταιγίς. Φ. M.

Οἶμοι κακοδαίμων, αἰγίς ἔρχεται!

Vox, ni fallor, sobrii, accedentem minaciter ebrrium
timentis, quem tempestatem vocat metaphorice.
Meinekius αἰγίς vocabulum duplicat, ut senarius
evadat integer.

13.

Denique talorum ludus significatur illis, quæ
habent Zenobius 4, 23, et schol. Platonis p. 460
Bekker.,

Ἡ τρεῖς ἔξ, ἢ τρεῖς κύβοι:

ἡ παροιμία παρὰ Φερεκράτει ἐν τοῖς M. κείται δὲ ἐπὶ
τῶν ἀποικινδυνεύοντων· τὸ μὲν γὰρ (τρεῖς) ἔξ τὴν παν-
τελῆ νίκην δηλοῖ, τὸ δὲ τρεῖς [κύβοι] τὴν ἤτταν.
Apparet, interpretes male omisisse τὸ τρεῖς, contra-
que inconsiderate inculcasse vocem κύβοι.

XIV. ΠΕΡΣΑΙ.

De hujus quoque fabulæ poeta dubitatum fuisse
aliquoties annotant Athenæus et Pollux, in hac re
satis diligentes.

1.

Athenæus 6, p. 269, C, adscripta ecloga 1 ex
Metallicis hujus nostri, sic pergit: κὰν τοῖς Πέρ-
σαις δέ φησι·

Τίς δ' ἔσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν, ἢ ζυγο-
ποιῶν, ἔτι χρεῖα,

12.

Væ mihi misero: tempestas venit!

13.

Vel ter sex, vel tres tali.

PERSÆ.

1.

Quis autem nobis tuorum aratorum aut istorum,
qui juga fabricantur, usus adhuc est,

ἢ δρεπανουργῶν, ἢ χαλκοτύπων, ἢ σπέρματος, ἢ χαρακισμοῦ; αὐτόματοι γὰρ διὰ τῶν τριῶν ποταμοῖ, λιπαροῖς ἐπίπαστοι ζωμοῦ μέλανος καὶ Ἀχιλλεῖος μάζαις, κοχυδοῦντες ἐπιβλύξαι, σφῶν ἀρύτεσθαι. 5 ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ Πλούτου βεύσσονται, σφῶν ἀρύτεσθαι. Ὁ Ζεὺς δ' ὕων οἶνον καπνία κατὰ τοῦ κεράμου βαλανεύσει, ἀπὸ τῶν δὲ τεγῶν ὄγετοὶ βοτρυῶν μέτα ναστίσκων* πολυτύρων ὄγετεύσσονται θερμῶ σὺν ἔτνει καὶ λειριπολφανεμῶναις. τὰ δὲ δὴ δένδρη τὰν τοῖς ὄρεσιν χορδαῖς ὀπταῖς ἐριφείως 10 φυλλοροήσει, καὶ τευθιδίους ἀπαλοῖσι, κίχλαις τ' ἀναβράστοις.

Probabiliter Ritterus in dissert. De Aristophanis Pluto p. 75 his refellere aliquem putat Πενίαν gloriantem, per se ad laborem impulsis et ditatis agricolis, jugorum artificibus, fabris aeriis, aliisque ejus generis hominibus: sponte enim ait sibi omnium rerum copiam e Pluti fontibus affluere: quos fontes Ritterus in Persia collocatos esse a poeta colligit ex nomine fabulae et quia ibi ingentes auri thesauros servari vulgus Atheniensium credebat, merito irrisus ob spem absurdam iis potiundi. Versu 1 libri pravo accentu ἀρότων: primum enim h. l. personae commemorantur, deinde res eorum. Verbum ζυγοποιεῖν citat Pollux 7, 115. V. 3 et 4 propter κοχυδεῖν affert Eustath. II. p. 1095, 19. Ibid. libri incommode ἐπιπαστοῖς. Schol. Ar. Eq. 103, ἐπίπαστα: τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει ἀλευρα. Malim ἄλμυρά, ut alter ibi schol.: ἔθος δὲ εἶχον ποιεῖν πλακοῦντας ἢ ἄρτους, καὶ ἐπιπασσεῖν τινὰ καρυκεύματα [ἦγουν ἀρτύματα.

aut falcariorum, aut fabricorum aeriariorum, aut [seminis, aut sepimenti? sponte enim per trivias fluvii, pinguibus inspersi mazis jusculi nigri et achilleis, abundanter cum strepitu defluent 5 ex fontibus Pluti, ad hauriendum. Tum Juppiter vino fumoso domum impluens nos [lavabit, et a tegulis canales cum uvis triticeisque placentulis, demittentur, una cum pulve calida et lilio simili- [libus anemonis;

gloss. Victor.] ἄλμυρά. Cf. Hesych. f, p. 1374. et de Ἀχιλλεῖος μάζαις Eq. 819. V. 7 libri βοτρ. μετ' ἀμητίσκων καὶ ναστίσκων. Illud ex Metallicorum loco parallelo irrepsisse vidit Schweigh. Mihi alienum visum est πολυτύρων, vertique quasi Ph. dixisset ναστ. ὁ δλοπύρων. Etiam μέτα dedi pro μετὰ inconcinno. V. 8 θερμῶ Villebrun. et alii, pro θερμοί. Λειριπολφανεμῶνας Casaub. ad Athen. 4, p. 158, B, interpretatur polphum apparatus cum liliis et anemonis; sed quis fando audit, in cibis esse lilia? quare λειρίον φωνὴν intelligam λειριόεντα, candidum ut lilia. Ἀνεμῶνη etiam μάζης εἶδος est apud Hesychium h. v. et Pollucem 6, 76, ut Mein. annotavit. V. 9 δένδρη, a δένδρος. Gramm. Cramerii Anecd. Ox. 1, p. 277: γίνεται τὰ εἰς οὐδέτερα καὶ εἰς οὐδὲν τὸ θύον θύος, etc. Favorinus: δένδρεσιν ἀτιτικῶς, δένδρος κοινῶς. Ceterum libri vulgo τὰ δένδρη τ' αὐτοῖς, sed C τὰ δὲ δένδρη, et gramm. Cramer. l. l. τὰ δὲ δὴ δένδρα (scrib. δένδρη) τὰν τοῖς ὄρεσιν (sic). V. 10 ἀπαλοῖσι Dobr. metri gratia pro ἀπαλοῖς.

Idem 15, p. 685, A: καὶ δ Φ. δὲ, ἢ δ πεποιηκῶς; τὸ δρᾶμα τοῖς Πέρσαις, μνημονεύων καὶ αὐτὸς ἀνθῶν τιῶν στεφανωτικῶν φησιν

Ὡ μαλάχας μὲν ἐξερῶν, ἀναπνέων δ' ὑάκινθον, καὶ μελιλώτινον λαλῶν, καὶ ῥόδα προσσεσιρῶς. ὦ φιλῶν μὲν ἀμάρακον, προσκινῶν δὲ σέλινα, γελῶν δ' ἱπποσέλινα, καὶ κοσμοσάνδαλα βαινῶν, 5 ἔγγει, κάπιθθα τρίτον παιῶν, ὡς νόμος ἐστίν!

His nescio quis compellat servum a cyathis venustulum et cinædum. « Versu 1 μαλ. ἐξερῶν, ut ψάγδαν ἐρυγγάνειν et μῆλα χρέμπεσθαι dictus homo

arbores autem sane in montibus botulos assatos [haedinos 10 instar foliorum infundent, loligunculasque teneras et turdos tostos. 2. O malvas quidem eructans, spiransque hyacinthum, et melilotinum loquens, et rosas subridens, oseulansque amaracum, et concumbens apium, tum cachinnans hipposelina, et cosmosandala [gradians. 5 infunde et acclama tertium paeanem, ut mos est!

deliciis ac voluptatibus diffuens apud Eupolidem Marica 12 et Adulat. 17. V. 5 libri παιῶν. Recte Schweigh. παιῶν, annotans, illum paeanem significare, quem canebant tertium post cenam poculum bibentes. « E M. V. 4 κοσμοσάνδαλον est cypripedium calceolus, Pfaffenschuh, Venuspantoffel, a forma floris; v. Billerbeck. Flor. class. p. 225.

Idem 3, p. 78, D: Φ. δὲ, ἢ δ πεποιηκῶς τοὺς Πέρσαις, φησιν

Ἦν δ' ἡμῶν σῶκόν τις ἴδη διὰ χρόνου νέον ποτὲ, τὸ φθαλμῶ τούτῳ περιμάττομεν τὸ τῶν παιδίων.

Codd. fere περιμ. τοῦτο τῶν παιδ. Additum τὸ ab Erfurdio Observ. p. 443, priora transposita ab Hermannio Doctr. metr. p. 581.

Idem 6, p. 228, E: τή γανον δ', ὃ βέλτιστε, εἶρηκεν ἐν μὲν Ἀθήραις Φ. καὶ ἐν Πέρσαις ὁ αὐτὸς

Ἐπὶ τηγάνοις καθίσαντά γ' ὑφάπτειν τῷ φλέω. Libri καθίσαντα ὑφ. τοῦ φλέως. Frustra Dind. καθίσανθ', et Mein. φλέω. Natum φλέως ex φλέωι, illoque posito ex industria mutatus articulus. Καθίσαντα (i. e. καθισάμενα) intelligas ἰχθύδια. De phleo v. Schneider vv. Φλέως et Στοιβή, qua herba arida ad accendendum ignem usus esse veteres, ex his apparet; cf. Billerbeck. Flor. class. p. 239. Gesnerus Thes. l. l.: « Phleos, i, masc., Dioscoridi herba est caulem habens aculeatum et folium hispidum, quam nonnulli stæben appellant; vid. Plin. 22, 11, sect. 13. »

Idem 11, p. 502, A: Φ. δὲ, ἢ δ πεποιηκῶς τοὺς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένους Πέρσαις, φησὶ

Στεφάνους τε πᾶσι κόμφοφαλωτὰς χρυσίδας.

« E descriptione, ut videtur, convivii, Persico apparatu splendentis. De poculis ὀμφαλωτοῖς conf. ad Cratini Δραμ. fr. 9. » E M.

Quodsi quis nostrum tandem aliquando novam conea purgamus oculos puerulorum. Catinis imposita succende phleo. Coronasque omnibus et umbilicatas phialas aureas.

Idem ib., B: τῆς δὲ ἀργυρίδος φιάλης Φ. μὲν ἐν Π. οὕτω μνημονεύει

Οὗτος σὺ, ποῦ τὴν ἀργυρίδα τὴνδὲ φέρεις;

Pollux 7, 15: τὸν δὲ πολλὰ ὠνούμενον ἔξεστιν εἰπεῖν πολλαγόρασον, εἰ καὶ φαῦλον τοῦνομα (de quo Lobeck. ad Phryn. p. 436), ἀλλ' ὅτι Φ. εἶρηκεν ἐν Π.

Τὸ παιδίον, τὸ πολλαγόρασον κατὰ πολλῶν τηλιῶν. Vitiosa ὁ ἡλίον emendavit Kuhnus, probante Mein. Schol. Ar. Pluti ad 1038: καὶ δὴ καὶ ἰδίως ἐκαλεῖτο τηλία περίφραγμα σανίδων ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν ᾗ ἄλφιστα ἐπιπράσκετο. Cf. Schneideri Lex. h. v.

Schol. Ar. Ran. 362, ἢ τὰ πόρρητ' ἀποπέμπει: πρὸς τοὺς ποιήσαντας τοὺς [Φερεκράτους] Πέρσαις: τὰ γὰρ ἀπόρρητα ἤκουσεν, ὡς νῦν ἡμῖν ἔθος. Vulgo τὰ γ. ἀπ. ἤκουσιν, Dobr. autem recte ἤκουσεν, intellexit (Aristoph.), vel ἐκαλεῖτο, dicebantur, intelligebantur eo sensu. (V. Behr. ad Herod. 3, 131. Eurip. El. 863.) Codex Flor. ὡς νῦν ἐκ τῶν μυστηρίων ἔθος, in quibus verba ἐκ (Mein. ἐπὶ) τῶν μυστ. speciem habent interpretationis. Eadem de causa seclusi Φερεκράτους.

XV. ΠΕΤΑΛΗ.

« Nomen meretricis, commemoratum ab Herodiano De dict. solit. p. 39, 3. » E M.

Argum. OEdipi Col. Soph. p. 7 ed. Herm., vol. 2, p. 128 nostrae ed. Lips.: μνημονεύει τῶν δυεῖν Κολωνῶν Φ. ἐν Πετᾷ διὰ τούτων

α. Οὗτος, πόθεν ἔχεις; β. Εἰς Κολωνὸν ὠχόμεν,

οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων.

Harpocrat. p. 114, 9: ἦν δὲ καὶ ἕτερος Κολωνὸς πρὸς τὸ Ηοσειδῶνος ἱερὸν, ὡς Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ'

Heus tu, quo fers argenteam hanc phialam? Puerum multa coementem et ex multis tabernis. PETALE. a. Heus tu, unde venisti? b. Ad Colonom ibam, non foreensem, sed equitum.

Αὐτοκλέους (cf. Thuc. 8, 67)· οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ τῶν ἱππέων. Φ. Περ. « Οὗτος, π. ἤκει (in Argum. Soph. ἤλθε); β. Εἰς Κ. ἢ μὴν, etc. » Pro ἢ μὴν argute Mein. ἰέμην. « Respicitur, inquit, tritum illud proverbium Ὁψ' ἤλθε, ἀλλ' εἰς τὸν Κολωνὸν ἴεσο, apud Polluc. 7, 133, Phot. p. 367, 6, aliosque, in quo qui Colonus commemoratur, non equestris ille, sed forensis intelligendus est. » Verba Ὁψ' ἤλθε— ἴεσο procul dubio depravata sunt: quippe inepta. Scribamus sensu aptissimo Ὁψ' ἤλθε· ἀλλ' ἄλλως τὸν Κολ. (vel ἄλλως τ' εἰς Κολ.) ἴεσο, Sero ades: aliter ad Colonom pervenisses, locum celeberrimum templis Neptuni et Minervæ, festisque ibi agi solitis. Quod verbum usurpaverint in iis, quibus res sua non successisset aegnitia. De ἂν intelligendo in ἴεσο vide, si tanti est, Matth. Gr. §. 509.

2.

Athen. 9, p. 395, C: Φ. ἐν Γραυσί φησιν (fr. 2) ... ἐν δὲ Πετᾷλη.

Ἄλλ', ὃ περιστέριον, ὁμοῦ Καλλισθένει πέτου, κόμισσον δὲ μ' εἰς Κύθηρα καὶ Κύπρον!

Libri insulse et corrupto metro ὅμοιον. Ejus tamen causa Porsonus Adv. p. 113, et Elmsl. ad Acharn. 118, obruserunt Κλεισθένει, quo cinædo hic non est opus; sed melioris notæ fuisse videtur Callisthenes aliquis, ut quem, velut alterum Gany-medem, columbæ alis advectum optet is qui hæc loquitur, ipse sic una cum dilecto adolescentulo Cythera et Cyprum profecturus.

3.

Idem 8, p. 343, C: κωμωδοῦσι δ' αὐτὸν (Melanthium, Tragicum: v. index Aristophanis) ἐπ' ὀψοφαγίᾳ Λεύκιον ἐν Φράτερσιν, Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ, Φ. ἐν Περ.

4.

Idem 15, p. 690, F: ὀνομάσθη δὲ (libri καί, mendo frequente) τοῦτο (τὸ Μεγάλλον μύρον) ἀπὸ Μεγάλου τοῦ Σικελιώτου (qui id invenit: cf. Hesych. v. Μετάλλιον [sic: v. Aristoph. Τελεμησ. fr. 6, Dind. Fragm. Aristoph. p. 188] μύρον). οἱ δ' Ἀθηναῖον φασιν εἶναι τὸν Μεγάλλον. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφ. ἐν Τελεμησσεῦσι καὶ Φ. ἐν Περ. Postrema etiam Hesych.

2.

Age, columbula, cum Callisthene vola, meque avehe ad Cythera et Cyprum!

5.

Et e cella vinaria extraxit meracum.

5.

Pollux 7, 163: ἀπὸ δὲ τῶν πίθων ὁ πίθων, Φερεκράτους εἰπόντος ἐν Περ.

Κάκ πιθῶνος εἴρυσεν ἄκρατον.

Mein. ἤρυσαν, quod disconvenit τῷ πίθωνι.

6.

Photius p. 204, 20, Λακπατεῖν: Φ. Περ.

Παζίειν με, τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν.

7.

Gramm. Bekkeri Aneed. p. 358, 4, et Suid. v. Αἴρειν. Αἴρε: πρόσφερε. αἴρειν γὰρ καὶ τὸ πρόσφέρειν δηλοῖ, οἷον « Αἴρ', αἴρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρον, » Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ (1), καὶ μετὰ τῆς προθέσεως Φ. Περ.

Πρόσαιρε τὸ κανοῦν, εἰ δὲ βούλει, πρόσφερε.

« Simili colore orationis Aristoph. Ran. 1190:

Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.

quibus verbis ineptam tautologiam rideri annotavit Valck. ad Adonias. p. 326. » Mein.

Præterea Petale commemoratur loco luxato Suidæ: Φερεκράτης Πετᾷλη γράφει. Locus ipse excidit.

XVI. TYRANNIS.

Nomen fortasse mulieris nuptæ, quemadmodum Τύραννος nominatus est Pterelai filius: v. Apollod. 2, 4, 5. Tyrannis pro ἡ Τύραννος appellata fuerit femina imperiosa, res pro persona; de quo ad Iliad. 17, 38, Soph. Antig. 503, Eurip. Hipp. 385, etc. Magna dotatarum auctoritas (v. ann. ad Plaut. Asin. 842); quam si quis malit ipsam intelligi, facile patior. Eam, sæpe irrisam a Comicis, sic significat Martialis 8, 10: *Uxori nubere nolo meæ.*

1.

Athen. 11, p. 481, B: εἶτι δὲ μεγάλοις ποτηρίοις αἱ γυναῖκες ἐχρῶντο, ὃ αὐτὸς εἶρηκε Φ. ἐν Τυραννίδι διὰ τούτων.

6.

Vulnerare me, verberare, conculcare, pulsare, mor- [dere.]

7.

Admove corbem, vel, si mavis, affer.

Εἶτ' ἐκεραμεύσαντο τοῖς μὲν ἀνδράσιν πο-
τῆρια
πλατέα, τοίχους οὐκ ἔχοντ', ἀλλ' αὐτὸ τοῦ-
δαφος μόνον,
κούχι χωροῦντ' οὐδὲ κόγγην, ἐμπερῆ γευ-
στηρίοις·
σφίσι δὲ γ' αὐταῖσιν βαθείας κύλικας ὡσπερ
ὀλκάδας
5 οἶναγωγούς, περιφερεῖς, ληπτὰς μέσας,
γαστροῖδας,
οὐκ ἀβούλωσ, ἀλλὰ πόρρωθεν κατεσκευα-
σμέναι
αὔθ', ὅπως ἀνεκλογίστως πλεῖστος οἶνος ἐκ-
ποθῆ·
εἶθ', ὅταν τὸν οἶνον αὐτὰς αἰτιώμεθ' ἐκπιεῖν,
λοιδοροῦνται, κωμνύουσι μὴ κπιεῖν ἀλλ' ἢ
μίαν·

10 ἡ δὲ κρείττων ἡ μί' ἐστὶ χιλίων ποτηρίων.

Versu 1 libri εἶτα κεραμεύσαντα, quæ correxit Bergk., idemque v. 4 vulgata φασὶ δ' αὐταῖσιν. Τοίχους, velut parietes sive latera poculorum, quibus lateribus prehendantur. Iis, qui hæc recitat, caruisse ait pocula virorum, mero fundo constantia. V. 3 Casaub. χωρ. pro χωροῦντ'. V. 5 ληπτὰς μέσας, prehensibiles sive aptas adprehendum parte media, τοῖς τοίχοις. Pessime libri λεπτάς. Ibidem illi γαστροῖδας, sed recte Mein. γαστροῖδας secundum Eustath. ad Odys. p. 1648, 28. Versum 10 ex parte citat Athen. 11, p. 460, C.

2.

Harpocr. p. 47, 3: κυρίως ἐλέγοντο βωμολόχοι οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ὑπὸ τοὺς βωμούς καθίζοντες καὶ μετὰ κολακείας προσαιτοῦντες. ἔτι δὲ καὶ οἱ παραλαμβανόμενοι ταῖς θυσίαις ἀληταί τε καὶ μάντιες. Φ. Τυρ.

Κᾶπειθ', ἵνα μὴ, πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ

ἀεὶ λοχῶντες, βωμολόχοι καλώμεθα, ἐποίησεν ὁ Ζεὺς καπνοδόκην μεγάλην πάνυ.

Versu 1 libri fere καὶ ἔπειτα. Pro βωμοῖς duo codd. ναοῖς. Maussacus τοῖσι pro τοῖς. V. 3 καπν., *fumarium*: κάπνην dicit Aristoph. Vesp. 143, per quam effugere conatur senex litium amans.

3.

Suidas v. Ἀράχνη: Φ. Τυρ. « Ἄρ' ἀράχνηα, ὡσπερ ταῖς συκῆασι ταῖς κενᾶς; » Et v. Συκῆασι: « Ἄρ' ἀράχνη' ὡσπερ ταῖς συκῆασι τ. κ.; » Valck. Diatr. p. 169, A, σικῆασι. Rectius σικῆασι. Harpocr. p. 166, 18: σιτηρὸν ἀγγεῖον ἐστὶν ἡ σικῆα· ἐστὶ δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς. Alienum Ἄρ' natum videtur ex ἀρ- vicino, vel ita vitaverit aliquis producendam secundam in ἀραχν., quod ferendum censeo in poeta antiquiore. Postest quoque ut Ph. dixerit Ἀραχνίδι' ὡσπερ τ. σ. τ. κ.

4.

Hesych. Γυμνοῦ φυλακῆν ἐπιτάττειν: παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δεομένων προστάξεως διὰ τὸ ἀναγκαιῶς καὶ χωρὶς ἐπικελεύσεως τοῦτο πράττειν. Φ. Τυρ. « Eadem, sed omissa Pherecratis commemoratione, Proverb. Coisl. 91. Proverbium alii rectius interpretantur: v. ann. ad Philem. fragm. p. 361. » Mein.

XVII. XEIPΩN.

« Drama plerumque Pherecrati tributum, sed ab Eratosthene libro 7 De antiqua comædia Nicomacho, item veteri poetæ, nec confundendo cum Nicomacho musico, quem Aristoxeni æqualem fuisse docuit Bacchius Introd. in mus. p. 22, vel cum cognomini poeta novæ comædiæ, quem Athen. 7, p. 290, F, et Stob. Floril. 38, 10, commemoraverunt. Fabulæ argumentum quale fuerit, parum exploratum est; magna tamen ex parte id pertinuisse ad depravationem artis musicæ, ex sequente fragmento intelligitur. » E Mein.

dein accusatæ, quod ipsæ id biberint, conviciantur, jurantes se non nisi unam calicem [ebibisse;

at illa una plus est quam mille pocula.

2.

Posteaque, ne, omnibus semper aris insidiantes, *bomolochi* appellemur, Juppiter fecit *fumarium* permagnum.

3.

Nonne araneolæ, velut in panariis vacuis...

4.

Inermi excubias mandare.

TYRANNIS.

1.

Deinde confici jusserunt viris quidam pocula lata, sine lateribus, soloque fundo constantia, et quæ ne concham quidem caperent, similia

[gustatoriis;

sibimet autem profundas calices, velut naves

5 vinarias rotundas, prehensibiles medias, ven-

[tricosas,

non temere, sed longo ex tempore sic reconstituta, ut non reddita ratione plurimum vinum ebibe-

[retur:

1.

Plutarchus De mus. p. 1140 D seqq. : τὸ παλαιὸν συμβεβήκει τοὺς ἀλλήτας. παρὰ τῶν ποιητῶν λαμβάνειν τοὺς μισθοὺς, πρωταγωνιστοῦσης δὲ τῆς ποιήσεως, τῶν δὲ ἀλλήτων ὑπηρετούντων τοῖς διδασκάλοις· ὕστερον δὲ καὶ τοῦτο διεφθάρη, ὡς καὶ Φερεκράτην τὸν κωμικὸν εἰσαγαγεῖν τὴν Μουσικὴν ἐν γυναικείῳ σχήματι, ὅλην κατηκισμένην τὸ σῶμα· ποιεῖ δὲ τὴν Δικαιοσύνην διαπυθνομένην τὴν αἰτίαν τῆς λώθης, καὶ τὴν λέγουσαν (libri καὶ τὴν Ποίησιν λέγει, quae falsa est interpretatio, antiquo modo et eleganter dicti τὴν pro ταύτην, i. e. τὴν Μουσικὴν),

Λέξω μὲν οὐκ ἄκουσα· σοὶ τε γὰρ κλύειν,
ἔμοί τε λέξαι, θυμὸς ἠδὸν ἔχει.

Ἐμοὶ γὰρ ἤρξε τῶν κακῶν Μελανιππίδης
ἐν τοῖσι πρώτοις, ὅς λαθὼν ἀνήκε με,

5 χαλαρωτέραν τ' ἐποίησε χορδαῖς δώδεκα
(πρὶν ἔνδεκα οὐσῶν)· ἄλλ' ὅμως οὗτος μὲν
ἀποχρῶν ἀνὴρ ἔμοιγε πρὸς τὰ νῦν κακά·

Κινησίας γὰρ, ὁ λακκαράτος, Ἀττικὸς,
ἔξαρμοῦνός καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς στροφαῖς,

10 ἀπολώλεκέ μ' οὕτως, ὥστε τῆς ποιήσεως
τῶν διθυράμβων, καθάπερ ἐν ταῖς ἀσπίσιν,
ἀριστέρ' αὐτὸς φαίνεται τὰ δεξιὰ.

* Ἄλλ' οὐκ ἂν εἴποις οὗτος ἦν ὅμως ὅμως·
Φρῦνις δ', ἴδιον στρόβιλον ἐμβαλὼν τινα,

15 κάμπτων με καὶ στρέφων ὅλην διέσφουρον,
ἐν πέντε χορδαῖς δώδεκα ἄρμονίας ἔχων.

Ἄλλ' οὐκ ἔμοιγε χούτος ἦν ἀποχρῶν ἀνὴρ·
εἰ γὰρ τι καζήμαρτεν, αὐτὸς ἀνέλαθεν·

ὁ δὲ Τιμόθεός μ', ὦ φιλάττη, κατορώρυχε,
20 καὶ διακέκναϊ' αἰσχίστα. ΔΙΚ. Ποῖός οὐτοσί

* ὁ Τιμόθεος; ΜΟΥΣ. Μιλῆσιός τις Πυρρίας
* κακά μοι παρέσχε·ν οὗτος ἅπαντας, οὗς
λέγω,

παρελήλυθ' ἄδων ἐκτραπέλους μυρμηκίας·
κἂν ἐντύχη πού μοι βαδίζομένη μόνη,

25 * ἀπέλυσε κἀνέλυσε χορδαῖς δώδεκα.

καὶ Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς μνημονεύει Φιλοξένου,
καὶ φησιν, ὅτι εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς μέλη εἰσηνέ-
κατο. * ἡ δὲ Μουσικὴ λέγει ταῦτα (vocat haec, scil.
cyclicos choros cum dithyrambis permixtos),

ἔξαρμοῦνός, ὑπερβολαίους, ἀνοσίους,
καὶ νιγλάρους, ὥσπερ γε τὰς βραβάνους, ὅλην
καμπῶν με κατεμέστωσε.

Ex Chirone fabula haec derivata esse constat ex
Nicomacho Harmon. 2, p. 35 Meib. : Τιμόθεος ὁ
Μιλῆσιος τὴν ἔνδεκάτην (χορδὴν προσῆψε) καὶ ἐφεξῆς
ἄλλοι· ἐπειτ' εἰς ὀκτωκαιδέκατην ἀνήχθη χορδὴν τὸ
πλήθος παρ' αὐτῶν, ὥσπερ καὶ Φ. ὁ κωμικὸς ἐν τῇ
ἐπιγραφόμενῳ Χείρωνι καταμεμφομένος αὐτῶν τῆς
περὶ τὰ μέλη βραδύουρας φαίνεται. Pherecratis versu
4 recte Mein. ἐν τοῖσι πρώτοις pro ἐν τ. πρώτοις.
V. Reiz. De accentus inclin. p. 20. Versum 6
probabiliter explevi, verborum δώδεκα ἐν ἔνδεκα
similitudinem ansam corruptioni dedisse ratus.
Libri ἄλλ' οὐκ, ut v. 17 : hic οὐκ delendum fuit metri
gratia, putesque ου natum ex ου vicino. Versu 8
γὰρ pro δὲ Brunck. Λακκαράτος Meinek. secun-
dum Photium, Λακκαράτοι : οἱ ἄγαν κατάρτοι.
καὶ λακκαταπόγων : ὁ ἄγαν καταπόγων. V. Schnei-
der. Lex. v. Αά. Libri δὲ ὁ κατάρτος. * Ἀττικὸς,
non peregrinus, ut Melanippides, Phrynus, Timo-
theus. * E M. V. 12 libri mendose αὐτοῦ. Dedi αὐτῶς.
V. 13-14 miror talia diutius ferri. Manum poetae
hanc esse conjicias : ἄλλ' οὐκ ἀνεκτῶς οὗτος ἦν
ὁμός γ' ὅμως. Nimio conatu Emperius Diss. de

sinistra male videantur quae dextra sunt.
Nec tamen intolerabiliter hic in me saevit ;
Phrynus autem, proprio quodam vortice injecto,
15 flectens vertensque me totam disperdidit,
septem chordis duodecim harmonias includens.
Nihilominus etiam hunc virum tuli :

nam si quid peccaverat, rursus id reparabat ;
sed Timotheus, optima femina, me sepeliit
20 contrivitque fœdissime. Just. Quis ille
Timotheus? Mus. Milesius quidam Pyrrias.
Just. Malisne hic etiam te affecit? Mus. Cun-

ctos quos dieo,
is superavit insolitis formicationibus ;
et, si quando mihi ambulanti soli occurrit,

25 me mergit rursusque extollit chordis duodecim.

CHIRON.

1.

Dicam haud invita : nam et tibi audire
et mihi dicere gaudet animus.

Mihi igitur malorum initium fecit Melanippides,
horum primus, qui acceptam remisit me,

5 flaccidiorem reddens chordis duodecim,
(quum undecim essent) : at tamen hic quidem vir
ferendus fuit mihi, comparatus cum praesenti-

[bus malis.

Cinesias enim exsecrabilis, Atticus,
immodulas faciens flexiones in strophis,

10 perdidit me ita, ut poseos
dithyramborum, quemadmodum in ordinibus
[militum,

Dionis Chrys. Or. Corinth. p. 25, ἀλλ' οὐκ ἀνε-
κτὸς οὗτος ἦν ὅμως ἔμοί. De Phrynide schol. Ari-
stoph. Nub. 971 : ὁ Φρῦνις κιθαρωδὸς Μυτιληναῖος...
οἱ κωμικοὶ πολλάκις αὐτοῦ μέμνηται ἐφ' οἷς ἐκαινούρ-
γησε, κλάσας τὴν ὄδην παρὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὡς
Ἀριστοφ. φησὶ καὶ Φερεκράτης (« ita enim legen-
dum pro edito Ἀριστοκράτης v. Hist. crit. Com.
p. 76. » Mein.). Στρόβιλον figurato sensu artificio-
sos tremulorum sonorum quasi vortices videtur
dixisse, a quorum frequenti usu Phrynus ἰωνοκάμ-
πτας dictus est, teste Plutarcho De laude sui p.
957, A. Versu 16 « vere, opinor, Buretteus ἐν
ἐπὶ χορδαῖς. Cf. Hanovii Exercit. critt. 1, p. 37
seqq. » E M. V. 18. « Igitur postea Phrynus ad
saniorum artis rationem rediit, post actas Nubes,
in quibus adhuc vapulat 970 seqq. V. 21 Mein.
addidit ὁ. Hunc et sequentem versum affectos
restituere mihi videor sic scribendo :

M. Μιλῆσιός τις Πυρρίας.

ΔΙΚ. Κακά σοι παρέσχε χούτος; M. Ἄπαν-
τας, etc.

(De nomine servili Πυρρίας (Byrria Terent.) v.
annot. ad Ar. Ran. 683.) Meinekus duos semiver-
sus excidisse putat post οὗτος. V. 23 recte Fritsch.
ἄδων pro ἄγων. * Ἐκτρ. μυρμ., perplexos for-
micarum meatus, similes tortuosos tremulorum
sonorum flexibus, figurate dictum. » E M. Cf.
Schneider. Lex. vv. Μυρμηκία. V. 25 bene Wyt-
tenbach. ἀπέδουσε κἀνέδουσε, quibus verbis Ph.
inconstantiam istorum corruptorum musicae signifi-
cat, idem modo probantum, modo improban-
tium, et majoribus placita in contraria detor-
quentium (10 — 12). Ibidem ἔνδεκα mavult
Meinek. — Quae huic eclogae subjecit Athenæus,
in iis abhorrent verba ἡ δὲ Μουσικὴ λέγει ταῦτα,
quum nulla Musicae personae mentio fiat in an-
tecedentibus. Quare ponamus, correcto mendo
non infrequente, ἐν δὲ Μουσικῇ, intelligentes
Aristophanis fabulam, alias non commemorata,
quae inscripta fuerit Μουσικὴ et fortasse pro-
pter cognationem harum artium Ποίησις καὶ
Μουσικὴ, quarum illa aliunde nota est. Sic hujus
dramatis argumentum simile fuerit Chironis, fa-

2.

Neque tu, quum virum amicum invitasti ad lætum
[convivium,
indignare videns praesentem (pravum enim virum solet),
sed tranquillissimus gaude, et fac ut ille gaudeat.

3.

Nostrum vero si quis aliquem ad cenam voca-
[vit sacrificans,

cileque existimes, acrem istam musicarum artium
contentionem a pluribus Comicis tractatam fuisse.
Ceterum hos tres versus post v. 23 inserendos
putabat Bergkiius, addito in fine ποικιλώτατα. V. 1
delevi τ' ante ἀνοσίους. V. 3 καμπῶν Elmsleius pro
κάμπτων.

2

Athen. 8, p. 364, A : οἱ δὲ νῦν προσποιούμενοι
θεοὶς θύειν, καὶ συγκαλοῦντες ἐπὶ τὴν θυσίαν τοὺς φί-
λους καὶ τοὺς οἰκειοτάτους, καταρῶνται μὲν τοῖς τέ-
κνοις, λοιδοροῦνται δὲ ταῖς γυναιξί, (καὶ) κολαθρί-
ζουσι τοὺς οἰκέτας, ἐπὶ νοῦν οὐ λαβόντες τὰ εἰρημένα
ὑπὸ τοῦ τὸν Χείρωνα πεποιηκότος, εἴτε Φ. ἐστίν, εἴτε
Νικόμαχος ὁ βυθμικός, ἢ ὅστις δήποτε,

Μηδὲ σύ γ', ἀνδρα φίλον καλέσας ἐπὶ δαῖτα
θάλειαν,

ἄχθου ὄρων παρεόντα (κακὸς γὰρ ἀνὴρ τότε
ρέζει),

ἀλλὰ μάλ' εὐκῆλος τέρπου φρένα, τέρπε τ'
ἐκεῖνον.

Petita ex Ecclis Hesiodi. V. sequens fr.

3.

Pergit ibidem Athenæus : νῦν δὲ τούτων μὲν οὐδ'
ἄλλως μέμνηται, τὰ δὲ ἐξῆς αὐτῶν ἐκμανθάνουσιν,
ἀπερ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομένων μεγά-
λων Ἠοίων καὶ μεγάλων (hoc delevit Ruhnkenius
Epist. crit. p. 115) Ἔργων παρῳδήται,

Ἡμῶν δ' ἦν τινὰ τις καλέση θύων ἐπὶ δεῖ-
πνον,

ἀχθόμεθ', ἦν ἔλθῃ, καὶ ὑποβλέπομεν πα-
ρεόντα,

χῶττι τάχιστα θύρας ἐξελθεῖν βουλόμεθ'
αὐτόν·

* εἴτα γνοῦς πως τοῦθ' ὑποδεῖται, κατὰ τις
εἶπε

5 τῶν ζυμπινόντων « Ἦδη σύ; τί οὐχ ὑπο-
πίνεις;

οὐχ ὑπολύσεις αὐτόν; » ὁ δ' ἀχθεται αὐτὸς
ὁ θύων

indignamur, quum venit, et praesentem suspi-
[mus,

volumusque quam primum foribus eum exire.
Sic non inexpertus pedibus se subligat; tumque
[aliquis

5 una bibentium : « Jam tu? inquit; quidni subbibis?
non discalceabis te? » at irascitur ipse qui sa-
[cificat,

τῶ κατακωλύοντι, καὶ εὐθύς ἔλεξ' ἐλεγεία·
 α Μηδένα μήτ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε
 παρ' ἡμῖν,
 μήθ' εὐδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη »! οὐ
 γὰρ ἐπ' οἴνοις

10 τῶ αὐτῷ λέγομεν, δειπνίζοντες φίλον ἄνδρα;
 Ἐτι δὲ ταῦτα προστίθεμεν,

Μηδὲ πολυζείνου δαιτὸς δυσπέμφελον εἶναι
 ἐκ κοινοῦ· πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη δ' ὀλιγίστη.

Versu 4 depravata sunt prima verba, nec ferendum εἶτα, quum statim sequatur κατὰ, πὸς autem et inutile est, et κακόφωνον. Scribamus οὐτ' ἀγνώως ποσὶ τοῦθ' ὑποδείξει. Calceos ille induit, abiturus: discalceati enim veteres accumbebant ad convivendum: v. Schweigh. ad h. l., Heindorf. ad Horat. Sat. 2, 8, 77. Τοῦτο, *propterea, sic*, ut Ar. Ran. 659, etc. V. 5. « Ἦδὲ σὺ; *Jam tu?* » intell. abis. V. 6 A B P codd. αὐτὸν, V. L. ὑπολύσει αὐτόν. Muretus V. L. 19, 3, aliique, οὐχ ὑπ. σαυτόν; V. 8, 9, sunt Theognidis 467, 469. Ἐπ' οἴνοις. Usitatiores sunt ἐν οἴνοις, ἐν οἴνω. Plato Legg. p. 641, C, τὴν ἐν τοῖς οἴνοις διατριβήν. Plut. Moral. p. 148, A, ἐν οἴνω γενομένης. Athen. 5, p. 188, C, ἐν οἴνω ὄντες, etc. Conf. Valck. ad Callim. Eleg. p. 15. » E M. Μηδὲ — ὀλιγίστη sunt versus ex Hesiodi Operibus 720 et 721, quos male reddunt « Ne in convivio, quod multi amici instruunt, sis morosus de symbolis: » neque enim hic agitur de symbolis, sed de convivio quod dives aliquis instruxit, multis invitatis aut oblati hospitibus, quibus tamen ille ex æquo ac liberali viro (ἐκ κοινοῦ, ex eo, qui vitæ communis non est ignarus, civilis, affabilis; cf. Thuc. 3, 53. Ernest. Clav. Cic. v. *Communis*) subito morosus factus est, ut alii, quos castigat h. l. Athenæus. Xenophon Hellen. 1, 1, 30, conjunxit ἐπιμέλειαν, καὶ προθυμίαν, καὶ κοινότητα. Idem De venat. 13, 9: οἱ δὲ φιλόσοφοι πᾶσι κοινοὶ καὶ φίλοι.

4.

Idem 9, p. 368, A: καὶ παρὰ τῶ τὸν Χείρωνα πεποιηκῶτι τὸν εἰς Φερεκράτην ἀναφερόμενον, ἐπὶ ἡδύ-

impedienti, et statim recitat elegiaca:

« Neminem invitum retine, ut maneat apud nos, neque dormientem excita, Simonide! » nonne [enim in vino

οἷο talia dicimus coram amico invitato?

(Neque in convivio hospitibus frequente moro-

[sus fias

ex æquo: sic enim plurima est gratia, et mini-

[mus sumptus.)

σματος ἢ παροψίς κεῖται, καὶ οὐχ, ὡς Δίδυμος ἐν τῶ Περι παρεφθορίας λέξεως, ἐπὶ τοῦ ἀγγείου. φησὶ γὰρ,

Νῆ (τόνδε) τὸν Δί', ὡς περ αἱ παροψίδες
 τὴν αἰτίαν ἔχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυσμάτων,
 * οὗς ὁ Καλέτας ἀξιοῖ τοῦ μηδενός.

Versu 1 facillime ante τὸν Δί' neglectum fuerit simile τόνδε, quo vicinum Jovis templum significatur. Paropsidas modo laudari, modo vituperari, dicit propter condimenta, vel bona, vel mala: neque alia de causa Caletam nescio quem haberi pro homine quasi κακῶν ἡδυσμάτων, i. e. male morato, et nihili. Hæc sententia efficitur correctione Adami οὕτως δὲ Καλέτας ἀξίος τοῦ μηδενός. Meinekius, partim cum Casaubono, ἀς δὲ καλὸς οὗτος ἀξιοῖ τ. μ.

5.

Idem ibid. p. 388, F: τοῦ δὲ ὀνόματος (πέρδιξ) ἐνιοὶ συστήλουσι τὴν μέσην συλλαβήν... πολὺ δὲ ἐστὶν ἐκτεινόμενον παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς. Σοφ. Καμικίους... Φ. δὲ, ἢ ὁ πεποιηκῶς τὸν Χείρωνα,

Ἐξείσιν ἄκων δεῦρο, πέρδικος τρόπον.

Pro ἄκων Meinek. suspicabatur οἰκων, quo non est opus. Perdiciem, cauponem claudicantem (Aristoph. Av. 1292, Proverb. Coisl. 189) rideri putat Fritsch. Quæst. Aristoph. 1, p. 77. Quod si ita est, ut videtur, scribamus hic quidem Περδικος, accentu mutato nominis proprii, et apud Aristophanem Περδιξ illud olim habuisse codd., ex ipso loco versus intelligitur, ubi et iambus et spondaus poni potest; spondaus autem hic fuit: alioqui Athen. non adhibuisset hoc exemplum.

6.

Idem 14, p. 653, E: οἶδας δὲ οἱ πρὸ ἡμῶν καὶ τοὺς ἐν οἴνω συντιθεμένους βότρυς. Εὐθουλος γοῦν ἐν Κατακωλυμένῳ φησὶν.... ὁ δὲ τὸν Χείρωνα πεποιηκῶς τὸν εἰς Φερ. ἀναφερόμενον,

Ἀμυγδάλας, καὶ μῆλα, καὶ μιμαίκυλα,
 καὶ μύρτα, καὶ σέλινα, καὶ οἴνου βότρυς,
 καὶ μυελόν.

4.

Næ per (hunc) Jovem, ut paropsides culpantur propter condimenta, sic Caletas nullius est prætii.

5.

Invitus huc exit, more perdiciis (vel Perdiciis).

6.

Amygdala, et mala, et arbuta, myrtosque, et apium, et uvæ ex vino, et medullam.

Plutarchus Moral. p. 349, A, medullam in delicatoribus cibis commemorat: quare verisimile est, eam in secundis mensis, quas Pher. describit, appositam fuisse. » E M. Apollonius Soph. Μυελός: τροφή. καὶ δεστέα μυελόθεντα (Odys. 9, 293): τροφήν ἔχοντα.

7.

Stobæus Floril. 116, 12, cum lemmate Φερεκράτους.

Εἰκὴ μ' ἐπῆρας, ὄντα τηλικουτονί,
 πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυλίσει πράγμασιν.
 Ἐγὼ γὰρ, ὄνδρες, ἡνίκ' ἦ νεώτερος,
 ἐδόκουν μὲν, ἐφρόνουν δ' οὐδὲν, ἀλλ' ἄπαν-

τά μοι

5 κατὰ χειρὸς ἦν τὰ πράγματα ἐνθυμουμένῳ·
 νῦν δ' ἄρτι μοι τὸ γῆρας ἐντίθησι νοῦν.

Postremum versum affert etiam Priscianus 18, p. 224: Φ. Χείρωσι (sic) Νῦν — νοῦν. Versu 2 vulgo πολλάκις, sed πολλοῖς codices. Εἰσκυλίειν item notione metaphorica dixit Aristoph. Thesm. 774. V. 3 ἦ pro ἦν Dindorf., attice. V. 4 ἀλλ' ἄπαντα, sed omnia simul. Minus recte libri ἀλλὰ πάντα. Exagiturat his verbis prava πολυπραγμοσύνη, ut Pseudhercule hujus nostri, Aristoph. Acharn. 788, et Plut. 909. Contra Av. 446, ὁ πολυπράγμων, vir multis in rebus versatus, opponitur τῷ ἀμαθεῖ, imperito.

8.

Schol. Ar. Ran. 1308: διεβάλλοντο ἐπ' αἰσχρότητι οἱ Λεσβιοὶ (leg. αἱ Λεσβίαι) καὶ ἐν τῷ εἰς Φερεκράτην ἀναφερόμένῳ Χείρωνα

α. Δώσει δὲ σοὶ γυναῖκας ἐπτὰ Λεσβίδας.

β. Καλὸν γε δῶρον ἔπτ' ἔχειν λαϊκαστρίας!

Eustath. ad Iliad. p. 741, 22, addit ὡς τοιούτων οὐσῶν τῶν Λεσβιῶν γυναικῶν. Idem versu 1 δὲ σοὶ (schol. δὲ τις), et Λεσβίδας pro Λεσβίας, ut Iliad. 9, 270:

δώσει δ' ἐπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας
 Λεσβίδας,

7.

Temere me incitasti, virum tali ætate, ut multis me implicem negotiis. Equidem, o viri, quum essem junior, videbar mihi sapere, sed nihil sapiebam, cuncta tractans, quæ in mentem veniebant. [simul Nunc vero senectus immittit mentem.

8.

a. Dabitque tibi mulieres, septem Lesbia
 b. Præclarum vero donum septem prostibula!

FRAGMENTA COMICORUM GRÆC.

quæ ridicula parodia in rem turpem detorsit Pher.

9.

Schol. Platonis Bekker. p. 371: ἐνίοτε δ' ἐκ τοῦ περιττοῦ προστίθεται (ἄττα), ὡς ἐν Χ. Φ.

Τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προστίθεις, ἔφη,
 ἄττα πεντήκοντα.

Etym. M. p. 167, 43, eundem locum citans, præbet ἄλλα προθῆς ἔφη ἄττα. Gramm. Bekkeri p. 461: τῶν δὲ κωμικῶν τις τὸ ἄττα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν.

XVIII. ΨΕΥΔΗΡΑΚΛΗΣ.

Athen. 3, p. 122, E: κατὰ γὰρ τὸν Φερεκράτους Ψευδήρακλέα

Εἴποι τις ἂν τῶν πᾶν δοκησιδεξίων·
 ἐγὼ δ' ἂν ἀντείποιμι « Μὴ πολυπραγμοῖνε,
 ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι, πρόσσεχε τὸν νοῦν κάκροῦ. »

INCERTARUM PHERECRATIS COMOEDIARUM FRAGMENTA.

1.

Aristoph. Lysistr. 157, quærenti Myrrhinæ, quid faciendum sit mulieribus, si dimittantur potius a viris quam pacem illi faciant, Lysistrata respondet

Τὸ τοῦ Φερεκράτους κῦνα δέρειν δεδαρμένην.

Ubi schol.: ἐὰν ἡμᾶς παρίδωσιν οἱ ἄνδρες, τότε πάλιν ἐξέσται ὀλίθοις χρῆσασθαι καὶ ἀποδέρειν τὰ ἀποδεδαρμένα σκύτη. Φ. ἐν δράματι (fort. ἐν δράματι τινι) εἶρηκε τοῦτο, ἐνθεν τάσσεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλως (ἄλλα Berglerus) πασχόντων ἐφ' οἷς πεπόνθησιν. Proverb. Coisl. 296, Κῦνα δέρειν δεδαρμένην: τὸ τοῦ Φερεκράτους. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, ἢ τῶν προπεπονημένων τι. Addit scholiastes: ἐν δὲ τοῖς σωζομένοις Φερεκράτους τοῦ κωμικοῦ τοῦτο οὐχ εὐρίσκειται.

2.

Athen. 2, p. 55, B, afferens poetarum testimonia de crebinthis: Φ. (Crapat. 2) « Τακερούς.. εὐθὺς. » (καὶ) πάλιν

9.

Decem talentis addens alia, inquit, quinquaginta. PSEUDHERCULES.

Dixerit aliquis eorum, qui habiles se esse existunt, [mant;

ego autem contra dixerim: « Ne sis molestus, sed, si tibi placet, animum adverte et audi. »

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Pherocratis verbum *canem excoriatum excoriare.*

8

Τρώων ἐρεβίνθους ἀπεπνίγει πεφρυγμένους.
Καὶ addidi, quo aegre carcas.

3.

Idem ib. p. 56, E. ἰδίως δ' οὕτως ἐκαλοῦντο (αἱ)
ἀπλοῦτοι βαρυνίδες, ἅς καὶ Θασίας ὀνόμαζον. Φ.

Ῥαφανὶς δ' ἄπλοτος ὑπάρχει,
καὶ θερμὰ λουτρὰ, καὶ ταρίχη πνικτὰ, καὶ
καρούκη.

Αἱ haustum ab ᾱ sequente. Καρούκη Mein. pro κά-
ρουα, quod legebatur.

4.

Idem ib. p. 67, C: Γάρρος. Κρατίνος

Ὁ τάλαρος ὑμῶν (malim ὑμῖν) διάπλευς ἔσται γάρρου.
Φερ.

* Ἄνεμολύθη τὴν ὑπὸν τῷ γάρρῳ.

Scripterim senario restituto Ἄν ἢρ ἐμολ. etc.

5.

Idem 12, p. 535, B, de Alcibiade: κεκομώ-
ρηται ὑπὸ Εὐπολίδος ὡς καὶ ἀκόλατος πρὸς γυναῖκας
ἐν Κόλαξιν .... καὶ Φ. δὲ φησιν

Οὐκ ὦν ἀνὴρ γὰρ Ἀλκιβιάδης, ὡς δοκεῖ,
ἀνὴρ ἀπασῶν τῶν γυναικῶν ἔστι νῦν.

6.

Idem 14, p. 644, F: Διακόνιον. Φερ.

ὑπὸ τῆς ἀπληστίας
διακόνιον ἐπήσθην ἀμφιφῶντ' ἔχων.

ἀμφιφῶν πλάκους Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος (et fortasse
a solis ministris templi et sacerdotibus deae co-
medendus: unde cognomen; cf. Schneider. Lex.
v. Διακόνιον)· ἔχει δ' ἐν κύκλῳ καίόμενα ἄρδια.
Libri ἐπεσθεν, inusitata prisca forma. Meinek.
ἐπήσθι, quem v. Hist. crit. Com. p. 210. « Vi-
dentur haec, inquit, de Hercule dici. »

7.

Ælius Dionysius apud Eustath. ad Odys.
p. 1369, 43, Δάπιδες: στρώματα ἄττα. Φ.

2.

Cicera tosta comedens suffocatus est.

3.

Raphanus illotus adest.
et calida balnea, et salsamenta assata, et caryce.

4.

Vir barbam spurcabitur garo.

5.

Quum non sit vir Alcibiades, tamen, ut videtur,

Ὁ χορὸς δ' αὐτοῖς εἶχεν δάπιδας ῤυπαράς
καὶ στρωματόδεσμα.

Edebatur στρωματόδεσματα, inusitate quidem et
corrupto versu. Correxerit Mein., qui comicum an-
tiquiorum poetarum chorum intelligit: « quem
chorum quum sordidis stragulis indutum dicit,
nescio an veterem morem innuat, quo spectato-
res choreutis re bene gesta vestes, calceos et alia
id genus, variique generis cibaria, praemii loco
donabant, ut in Olympiorum certamine, de quo
Eratosthenes Chronogr. p. 248 Bernh.: ἐπὶ τοῖς
ἐπιφανῶς ἀγωνιζομένοις προσβάλλουσι (minus recte
libri προσβάλλουσι, *projiciunt*. *Bath.*) ζῶνας, πέ-
ταλα, χιτωνίσκους, πετάσους, κρηπίδας. Cf. Aristoph.
Danaidibus, fr. 8. Cibaria posteriore aeo choreu-
tis ipsos choragos praebuisse testatur Plut. De glor.
Athen. p. 349, A: οἱ δὲ χορηγοὶ τοῖς χορευταῖς
ἐγγλεια καὶ θριδάκια καὶ σκελίδας καὶ μυελὸν πα-
ρατιθέντες εὐώχουν ἐπὶ πολλὸν χρόνον φωνασκουμένους
καὶ (οὐ) τρυφῶντας. Etiam vinum cantoribus co-
rollarii loco datum esse apud Athenienses, tra-
didit ex Lucilio Diomedes apud Gaisford. ad He-
phaest. p. 399, de choreutis gulonibus Etym. M.
p. 788, et Suidas, Φαρυγίνθη (male Suidae libri
φαλαγγίνθη): ὡς ἀριστίνθη, σκώπτοντες τὴν γα-
στριμαργίαν τῶν χορευτῶν Ἀττικοὶ λέγουσιν. » *E M.*
Fragm. Com. vol. 2, part. 1, p. 290 seq. Quem
miror ista φων. καὶ τρυφῶντας sic reliquisse, quasi
luxuriati essent discipuli τῶν φωνασκῶν. Conf.
Schneider. Lex. v. Φωνασκῶν. Forte excidit οὐ:
v. Ἰπνοῦ fr. 1, et nostri Incertorum 18.

8.

Dicaearchus Descript. Græc. p. 29: τάδε ἐκ πά-
σης τῆς Ἑλλάδος ἀκλήρηματα εἰς τὰς τῆς Βοιωτίας πό-
λεις κατερρύθη. ὁ στίχος Φερεκράτους

Ἦνπερ φρονῆς εὐ, φεῦγε τὴν Βοιωτίαν.

* Ἦνπερ pro Ἄνπερ Meinek.

9.

Etym. M. p. 190, 23, Βάσκανος: ὁ κακίζων, καὶ
μειψόμενος ἅπαντα, καὶ περιώμενος εἰς ἀπέχθειαν
ἀγεῖν· ὁ φθονερός καὶ βλαβερός. Φερ. « ὁ λαγῶς με
βασκαίνει καὶ λυπεῖ. » Zonaras Lex. p. 379: βα-

vir omnium nunc est mulierum.

6.

Voracitate

diaconium insuper edebat amphiphontem.

7.

Chorus eorum habebat stragula sordida et culeos.

8.

Si sapis, fuge Bœothiam

σκαίνειν οὐχὶ τὸ φθονεῖν δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ λυπεῖν, καὶ
αἰτιᾶσθαι, καὶ δυσχεραίνειν. Ἐάν τι δύσκολον συμβῆ,
τοῦτο βασκαίνει. (« Verba Demosth. p. 291, 21. »
Mein.) Φ.

Ὁ λαγῶς με βασκαίνει τεθνηκῶς.

10, a.

Etym. M. p. 312, 19, ἐγρηγόριον: τὸ ποιῶν
ἐγρηγόρειναι, εἴτε βρῶμα, εἴτε ἄλλο τι τοιοῦτον. Φ.
Ἐγρηγόριον, τούτεστι παυσινύσταλον. * ῥητορικὴ.
Ἰμμο ῥητορικῶ (intell. λεξικῶ), vel τὸ ῥητορικόν,
ut fr. 12 appellatur κατ' ἐξοχὴν (cf. fr. 18): nam
ex Ælii Dionysii lexico rhetorico haec sumpta sunt.
Eustath. ad Odys. p. 1493, 53: τὸ παρὰ Ἀλλίῳ
Διονυσίῳ παυσινύσταλον, εἴτε βρῶμα, φησιν, εἴτε ἄλλο
τοιοῦτον. τὸ δὲ παυσ. ὁμοίον φασι τῷ ἐγρηγόριον,
ὁ δηλοῖ τὸ ποιῶν ἐγρηγόρειναι.

10, b.

Idem p. 713, 29: οἱ μὲν Ἀττικοὶ λέγουσι σινα-
μορεῖν τὸ λιγνεύειν, καὶ Φ. τὰ τοιαῦτα κλέμματα σι-
ναμορεύματα καλεῖ. Ἔμρος. « Rectius scribas
σιναμορεῖν, σιναμορεύματα » *E M.* Qui citat ex
Proverb. Bodl. 861, Σινδαρανεύεσθαι (sic):
μὲνηται ταύτης Φερεκράτης. Orus lexicographus;
cf. fr. 12.

11.

Idem p. 733, 29, Phot. p. 547, Suidas, Συ-
νηρία καὶ ὕλην: ἀμαθία, σκαλιότης, παρὰ Φερε-
κράτην καὶ συνηεῖν Πλάτων τὸ ἀμαθῶς ἀναστρέ-
φασθαι καὶ σωθῆς τι ποιεῖν.

12.

Idem p. 753, 6, de voce τερθρεία: σημαί-
νει καὶ ἀπάτην, καὶ περιεργίαν. οὕτως εἰς τὸ ῥητορι-
κόν. ὁ δὲ Ἔμρος ὁ Μιλήσιος λέγει, ὅτι εἶναι (scribam
ὅτι εἴρηται) περὶ ἃ ἄχρηστά τινες σπουδάζουσιν, ἀντὶ
τοῦ κενοσπουδία· παρὰ τὸ τερθρεύειν. καὶ τερθρεύμε-
νος. Φ. τερθρεία (sic) πνοή. « Ph. conjunxisse vi-
detur τερθρεία et πνοή, ostentationem fastum-
que vani hominis significans. » *Mein.*

13.

Eustath. ad Odys. p. 1428, 61: Ἀθήναιος δὲ
καὶ Ἐρμίππου τοῦ κομικοῦ παράγει τὸ (Milit. 4)

Χία δὲ κύλιξ ὕψου κρέμαται περὶ πασσαλόφιν.

περὶ ἧς, καὶ ὅτε κατενεχθῆ ἐκ τοῦ πασσαλοῦ, παίζει
ὁ Φ. ἐπὶ διαβολῇ γυναικῶν τὰ ἐν τοῖς ἐξῆς που δηλω-

9.

Lepus mihi dolet mortuus.

14.

Ventre leguminibus acerbisque referto.

16.

Has esse arbitramur urbis servatores.

θησόμενα. « Non stetit promisso doctissimus ar-
chiepiscopus; ceterum poeta mulierum vinosita-
tem data opera lusit in Tyrannide. » *E M.*

14.

Idem ib. p. 1445, 42, et Schol. Odys. 2, 289:
ἦτα κυρίως κατὰ Ἐρατοσθένην ὀσπρίων καλάμαι, καὶ
δισυλλάβως ἐν συναίρεσει ἦ α, ὡς καὶ Φ.

Τὴν γαστέρ' ἦων καγύρων σεσαγμένους.

Sic schol.; Eustath. σεσαγμένους. Imperite schol.
Harlej. ad Odys. 2, 410: ἔστι τῆς νεωτέρας Ἀτθί-
δος τὸ συναίρειν οὕτως.

15.

Idem ib. p. 1461, 24: τὸ δὲ οἶνον βεβαρῆσθαι
καὶ καρηθαρῆν ἂν εἴη, ὅπερ καὶ κ α ρ α ι θ α ρ ἂ ν λέ-
γει Φ., ὡς φησιν Ἀλῆιος Διονύσιος.

16.

Idem ib. p. 1484, 50: καὶ ἄλλα ἐξ ἀρρενικῶν
ἐπὶ θηλυκὰ μεταφέρονται, ὡς τὸ « Κίλιξ δὲ χώρα
καὶ Σύρον (libri male Σηρῶν. Correxerit Mein.)
ἐπιστροφαί », καὶ Ὀμηρος (Odys. 12, 131) « θεαὶ
δ' ἐπι (immo ἐπὶ per finesin pro ἐπεισι) ποιμένες
εἰσὶ », καὶ Φ.

Ἠγούμεθα τῆς πόλεως εἶναι ταύτας σωτῆρας·
καὶ Σοφ. (OEd. R. 81) « τύχη γέ τῃ σωτῆρι. »
V. Lobbeck. ad Soph. Aj. 323, quem citat Mein.

17.

Idem ib. p. 1528, 45: ἀκέανος σπορίμου εἶδος,
περὶ οὗ φησιν Ἀλῆιος Διονύσιος, ὅτι ἀκέανος τὰ ἐν φα-
κόσι στρογγύλα καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια, φέρων καὶ
χρῆσιν Φερεκράτους ταύτην « Κυάμους, φακῆν, ζείας,
αἶρας ἀκεάνους. » Legendum proposuit Meinek.

Κυάμους, ἀφάκην, ζείας, αἶρας ἀκεάνους,
quorum probò ἀφάκην, et formam ἀκεάνους pro-
ducta penultima ipsum-versum poscere intelligo;
sed αἶρας, *lotium*, quis ferat inter legumina et
cibos? Scribamus αἶρας (in codd. αἶρας), *tollens*,
colligens, reponens in hiemem.

18.

Idem ad Iliad. p. 801, 56: ἐν γοῦν τῷ Ἀλῆϊο
Διονυσίου λεξικῶ γράφεται οὕτως « Αἶνειν: τὸ ἀνα-
δεύειν καὶ ἀνακίνειν κριθᾶς ὕδατι φύροντα. Φ.

Νῦν δ' ἐπιχεισθαι τὰς κριθᾶς δεῖ, πίσειν, φρύ-
γειν, ἀναβράττειν,

17.

Fabas, aphacam (*viciam*), farrā colligens, acean-
[nos.]

18.

Nunc infundi oportet hordea, pinsere, frigere, per-
[coquere,

αίνειν.
 Παισανίας δὲ ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ οὐ διὰ διωθόγου γράψαν αἰνεῖν (leg. αἰνεῖν discriminis causa), ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ α διχρόνου, φησὶν « Αἰνεῖν (Ἄνειν) ἐν ἐκτάσει ἔχει τὸ α· οὐ δηλοῖ δὲ (pessime libri δηλοῖ δὲ, haustum videtur ab α simili, quod antecedit) τὸ πτίσειν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ δηλοῖ. (Forte hic locus neglectus est quum ab aliis, tum a nobis in editione fragmentorum Comici.) καὶ Φ. δ' ἔτι φησὶ « Νῦν δ' ἐπιχ. τ. κρ. δεῖ, πτ., φρ., ἀποθράττειν (sic), ἀνεῖν (?), ἀλέξαι (sic), μάξαι, τὸ τελ. παρ. » λέγει δὲ καὶ, ὅ τι (male libri ὄτι) διαφέρει τὸ πτίσειν τοῦ αἰνεῖν (sic)· τὸ μὲν γὰρ πτίσειν γίνεται ἵνα τὸ πτισσόμενον ἀπολίποι (ἀπολίπη) τὸ πιτυρῶδες ἄχυρον, τὸ δὲ ἀνεῖν (?) ἐπὶ ξηρῶν, ὡσπερ καρύων, ἵνα τὸ ἀχυρῶδες αὐτῶν περιικάν ἀραιωθείη· ἐν ἄλλοις δὲ φέρεται καὶ ταῦτα· αἰνεῖν (sic)· τὸ ἀναθράττειν ἀγλήσεμένον σίτον. καὶ πτισάνη παρὰ τὸ πτίσειν καὶ αἰνεῖν (?) etc. V. Schneider. Lex. Gr. v. Διαίτου. Herodianus De dict. sol. p. 24, 18 : αἴνω, τὸ δασυνόμενον καὶ βαρυνόμενον, τὸ παρὰ τοῖς Ἄττικοῖς, Φ. αἰνεῖν : πτίσειν (?). Eo auctore, et accepto πέψαι a Bergkio Commentt. p. 306 (« nam si farina subacta est, non continuo panis apponi potest »), Meinek. edidit

Νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσειν, φρύγειν, ἀναθράττειν, αἰνεῖν, ἀλέσαι, μάξαι, πέψαι, τὸ τελευταῖον παραθεῖναι.

Versu 1 Eustath. πίττειν. • Servavi πτίσειν propter Lobeckium Paral. gramm. p. 31. De loco Herodiani dixit Dindorf. ad Phot. Porsoni p. 595 ed. Lips. • Mein.

19.

Gramm. Bachmann. Anecd. 1, p. 418, Χολάδας διὰ τῶν δύο λλ : τὰς ἐν ταῖς λαγόσι σάρκας· οὕτω Φ.

20.

Gramm. Bekk. Anecd. p. 339 ult. : Ἄγρυκτα καὶ ἀλεκτα πέπονθα. τὸ μὲν ἄγρυκτα ἔστιν, ὥστε μὴδὲ γρύξαι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν κακῶν. κέρχεται δὲ αὐτῷ καινότερα Φ.

α. Τί δ' ἔπαθες;

β. Ἄγρυκτα κάλεκτ'· ἀλλὰ βούλομαι μόνη αὐτῇ φράσαι σοι.

rigare, molere, subigere. postremo apponere.

20.

a. Quid passus es?
 b. Nec mussitanda, neque dicenda; sed soli volo tibi ipsi dicere.

Similiter Bachmanni Gramm. Anecd. 1, p. 25, haec addens: γρύξαι δὲ ἐστὶ τὸ βραχυτάτον φέγγασθαι, ὃ καὶ ἀναθρόν ἐστι, μυγμῶ ἢ στεναγμῶ παραπλήσιον.

21.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 346, 1 : Ἄδώνιος Φ. εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀδώνιδος (immo ἀντὶ τοῦ Ἀδωνίς). λέγει δὲ τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδώνιον. Adonem dixit Plautus, Men. 1, 2, 35.

22.

Idem p. 340, 22, Ἄγχασκε : ἀντὶ τοῦ ἀνάχασκε. οὕτω Φ. « Similia composuit Bergk. Commentt. p. 381. » M.

23.

Idem p. 368, 22 : Φ. δὲ, τῷ κόβαλον συμπλέξας τὸ ὑβριστον, εἶπεν·

Ἵβριστον ἔργον καὶ κόβαλον εἰργάσω (συγγραφικόν).

συγγραφικὰ δὲ αἱ συνθήκαι. Neglectum est a librariis συγγραφικόν, quo opus est sententiæ: objurgatur enim his verbis aliquis, qui turpem ac fraudulentam pactionem fecerat.

24.

Idem p. 369, 1, Ἄκοήν : ἀντὶ τοῦ οὔς. οὕτω Φ. « Ἄκοή Atticis fere est auditus vel auditio, rarissime auris. Legitur tamen hac significatione apud Platonem Tim. p. 33, C, Hermippum fragm. incert. 2, Sopatrum Athen. 2, p. 86, A, quanquam Sopatrum illum Atticis vix annumerare licet. » E M.

25.

Idem p. 373, 25 : Ἄκυλος δ τῆς πρίνου καρπὸς καλεῖται ὑπὸ τῶν παλαιῶν, βάλανος δὲ ὁ τῆς δρυός.

Καὶ τὰς βαλάνους, καὶ τὰς ἀκύλους, καὶ τὰς ἀχράδας,

* περιόντας.

Φ. Idem gramm. p. 475, 12 : Ἀχράδας τὰς ἀχέρδους λέγουσιν... καὶ ἀχράδιον μνημονεύει Φ. « De περιόντας pro περιόντας v. Dobr. ad Vesp. 1020, atque sic etiam Xenoph. Hell. 3, 2, 25, ubi Schneiderus laudat Thuc. 1, 30. » Mein. At ibi unus liber περιῶντι, probantibus Reiskeo, Abreschio; neque apud Xenophontem desunt codd. qui idem habent, ut ipse Schneid. in ordine. Quare

23.

Contumeliosam rem ac dolosam fecisti pactionem.

25.

Et quercus glandes, et ilicis, et achradas adeuntes.

32.

Idem p. 475, 12 : Ἀχράδας τὰς ἀχέρδους λέγουσιν... ἴσως δ' ὁ μὲν καρπὸς ἀχράς, τὸ δὲ δένδρον ἀχερδός. Φ.

Ἡ τῆς ἀχέρδου τῆς ἀκραχολωτάτης.

« Spinosa est ἀκερδός (pirus silvestris; v. schol. ad Odys. 14, 12. Both.) : unde ἀκράχολον eam dicit Ph. Feracissimus ejus arboris fuit demus Acherdusius : hinc arboris naturam ad incolarum indolem transtulit scriptor incertus Etym. M. p. 181, 5 : μοχθηρὸς ὢν καὶ τὴν γνώμην ἀχερδούσιος. » E M.

33.

Gramm. Crameri Anecd. Oxon. 1, p. 344, 27, κῆχος : δηλοῖ [δὲ] τὸ δήπου. συντάσσεται αὐτῷ τὸ ποῖ, ὡς Φ.

α. Ποῖ κῆχος ἐγγύς; β. Ἡμερῶν γε τεττάρων.

Etym. M. p. 682, 52 : Ποῖ κῆχος; ζήτηι καὶ τοῦτο. « (α) Ποῖ κ.; (β) Εἰς τὸν οὐρανόν. » καὶ Ἀριστοφ. « (α.) Ποῖ κ.; (β.) Εὐθὺς Σικελίας v. καὶ παρὰ Φ. « Particula ionica, de cujus etymo tacere praestat quam incertas conjecturas periclitari, qualis est Eratosthenis, κῆχος ex κῆ = πῆ et ἄγγος = ἄγγι compositum dicentis. v. Bernhardys ad Eratosth. p. 227. » E M. Cf. Schneider. Lex. v. Κῆχος. Ceterum vulgo, incommode distinctis personis, α. Π. κῆχος; β. Ἐγγύς, ἡμ. γε τ.

34.

Hesych. Ἐπίμεστα : πλήρη... Φ. « Βριθομένων ἀγαθῶν ἐπὶ τραπέζης. » Probabiliter Blomfield. gloss. ad Aeschyl. Sept. c. Th. 141, ἐπίμεστα, Bergk. Commentt. p. 304, βριθομένης πάντων. Itaque Meinek.

Βριθομένης πάντων ἀγαθῶν ἐπίμεστα τραπέζης,

de ἐπίμεστα adverbialiter intelligendo citans Polluc. 4, 169, Phryn. Bekker. p. 40, 4, Callim. H. in Cer. 134.

35.

Idem Μίμαρχος : κοιλία καὶ ἔντερα τοῦ ἱερείου, μεθ' αἵματος σκευαζόμενα, μάλιστα [δὲ καὶ] ἐπὶ λαγῶν, ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ ὄσος· ὁ δὲ Φ. παίζων καὶ ἐπὶ ὄνου φησὶ. Priora δὲ καὶ ex sequentibus irrepsisse, vel temere occupata esse ab librario, etiam scholion ad Acharn. 1040 ostendit.

32.

Vel piri sylvestris iracundissimæ.

33.

a. Quo tandem viciniae? b. Quattuor quidem dierum

34.

Bonis rebus omnibus onustæ mensæ.

30.

Inepte sedens, nec cognoscere visus.

31.

Si experrecti estis, auscultate : jam enim verba faciemus.

[iter.

36. Photius p. 9, 22, Ἀδηφάγοι : ἀγωνισταὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο (scil. proprie et κατ' ἐξοχήν), ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Φ.
37. Idem p. 25, 21, Ἐτερος : Φ. ἐπὶ πολλῶν.
38. Idem p. 26, 26, Ἐττημένα (?) : σεσημένα. Φ. Hesych. Ἐττημένα : σεσημένα. « Corrigitur ἐπισημένα. Sed videtur potius ex ἔττημένα corruptum esse. » *Mein.*
39. Idem p. 30, 14, Εὐημερίαν : τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς (2, 4, 2), καὶ Φ.
40. Idem p. 122, 9, Καθηγεῖσθαι : τὸ ὑψηγεῖσθαι. οὕτως Φ.
41. Idem p. 131 summa, Καπνοὶ : * ἀλφίτα, οὕτως Φ. Trepidant editores, nec multum tribuo conjecturae meae ἀφατα vel ἀφατοι, res vel homines nihili, de quibus nemo loqui dignatur. Aristoph. Nub. 314 : περὶ καπνοῦ κενολοεσχεῖν· nam sic haud dubie legendum est pro στενολοεσχεῖν, verbumque lexicis addendum, cujus simile habemus κενολοεγεῖν.
42. Idem p. 165, 4 : παρόσον Κίλικες διεβέβληντο ἐπὶ πονηρίᾳ καὶ ὀμότητι, διὰ τοῦτο ἐκλήθη (Achæus) Κιλικῶν (Aristoph. Pac. 363). Φ.
- Ἄει ποθ' ἡμῖν ἐγκιλικίζουσ' οἱ θεοί.
Sic etiam Suidas v. Κιλικῶν. Etym. M. Ἐγκιλικίζειν : τὸ πονηρεύεσθαι, ἀπὸ τῆς τῶν Κιλικῶν πονηρίας, etc. Vertit Grotius Excerpt. p. 514 :
Imponunt nobis semper ciliatim dii.
At, si ita est, cur proditor iste Κιλικῶν appellatus fuit potius quam Κιλικῶν? id reputanti mihi probabilior videtur derivatio nominis a κίλλος vel κίλλω.
43. Idem p. 209, 9, Λάσανα : χυτρόποδες κυρίως· ἤδη δὲ καὶ τὸ παραπλήσιον... ἐφ' ὧν ἔφεται τι καὶ φρύγεται, καὶ ἐφ' ὧν ἀπεπάτουν ἔλεγον. οὕτω Φ. Per-tinet ad Crapat. fr. 12.
44. Idem p. 219, 16, Ληκῆσαι : παῖσαι· καὶ ἐπὶ τοῦ πλησιάζει τίθεται, οὕτως Φ. Idem

44. Ludimus per totam noctem.

- Ληκούμεσθ' ὄλην
τὴν νόκτα·
τούτεστι διαπαίζομεθα. οὕτως Φ. Cf. Thesm. 496, et ibi Fritsch.
45. Idem p. 268, 20, Μητρίδα : τὴν πατρίδα. καὶ Πλάτων, καὶ Φ.
46. Idem p. 285, 15, Ναικισήρεις : καὶ παρὰ Φερεκράτει, καὶ Ἐρμίππῳ· τὸναντίον δὲ σημαίνει τῷ ἀληθεύειν. Hesych. Ναικισσορεύοντας : ἐπίτηδες διασύροντας ἢ ἐξευτελίζοντας. τινὲς δὲ φασὶ ναικισσήρεις λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ ἐμφανίοντος ὁμολογεῖν καὶ μὴ ὁμολογοῦντος... τῶν κατεψευσμένων ἢ λέξις. « Obscurum etymon hujus verbi; nec juvat ναίχι ἐρεῖς, propositum a Valck. ad Callim. p. 21. » *E M.*
47. Idem p. 432, 19, Πλατεῖάσαι : τὸ πλατεῖα τῆ χειρὶ παῖσαι. Φ. Sic Mein. pro πλατεῖσαι, addens : « Substantivo πλατεῖαι, *plagæ supina manu illate*, usus est Aristoph. fragm. 105. »
48. Idem p. 492, 9, et Suidas, Ῥουπαῖνω : ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω. Φ. Thomas Mag. p. 326, 10 : Ῥουπαῖνω καὶ τὸ μολύνω, καὶ τὸ ὑβρίζω, ὡς Φ. « Schol. Ar. Nub. 97 : εἰς δουλείαν ἐρρουπαίνετο ὁ φιλόσοφος. Simile est ἐπισμαῖν. » *E M.*
49. Idem p. 522 summa, Σκίρον : τόπος Ἀθήνησιν, ἐφ' οὗ οἱ μάντιες ἐκαθέζοντο. Καὶ σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερὸν, καὶ ἡ ἑορτὴ Σκίρα (festum mulierum in honorem Cereris et Proserpinæ). οὕτω Φ. V. Arist. Eccles. 18, 59, Thesm. 841, et ibi schol.
50. Idem p. 522, 15, Σκιτών : ἀσθενής, ἀξιος οὐδενός. οὕτω Φ. « Sciton servi nomen esse apud Herodot. 3, 139, annotavit Dobræus. Idem comparat Ar. Eq. 635 : Βερεσκέθαι Σκίταλοι τε καὶ Κοάλεμοι. » *Mein.* Versum confinxit Dobr. : κόβαλος enim ibi legitur, sed δράκοντα Κοάλεμον Eq. 198, et σπένδε τῷ Κοαλέμῳ 221, ubi schol. ἀντὶ τοῦ (τῆ) ἀνοία· ἀναπλάττει δὲ αὐτὴν ὡς δαίμονα.
51. Idem p. 524 summa : Σκόνουζαν καὶ χωρὶς τοῦ σκόνουζαν λέγουσι. Φ.
- Ἄρκεϊ μία σκόνουζα καὶ θύμω δύο

51. Sufficiunt conyza una et thymi duo.

- Ita Porsonus; codex Ἀ. μιᾶς κόνουζα κ. θύμων δ.
52. Idem p. 528, 19, Σόφισμα : μάθημα καὶ ἐπινοήμα, καὶ εὐρημα πᾶν. οὕτως Φ.
53. Idem p. 541, 15, Στρατηγίς : ἡ γυνή. οὕτως Φ.
54. Idem p. 560, 12, Σφήκες καὶ σφηκίαι : τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὄξυ συνηγμένα ξύλα. οὕτως Φ. « De hoc tignorum genere Boeckhius disputavit in libro *menstruo Jahrb. d. wissensch. Krit.* 1835, p. 610 seqq. Σφηκίαι autem Ph. dixisse videtur a σφηκίας, h. e. σφηκώδης. Ejusdem generis substantiva sunt σχιζίας, στημονίας, πογωνίας, et, quod præ ceteris huc referas, γερανίας, h. e. ὁ ἔχων μακρὸν καὶ γερανώδη τράχηλον, Phryn. Bekker. p. 13, 15. Porsonus edidit σφηκίαι a σφηκίαι. » *E M.*
55. Idem p. 583, 24, et Suidas, Τευτάζειν : πραγματεύεσθαι ἢ σκευαρεῖσθαι... Φ.
Ὁ δὲ παῖδα καλεῖ, καὶ τευτάζει τούτῳ δεῖπνον παραθήειναι.
56. Idem p. 598, 11, Τραπέμαπλιν : ἐπ' ἀριστερᾷ, ὑπεναντίως. οὕτως Φ.
57. Idem ib. 21, et Suidas, Τραύξανα : τὰ ἀκανθώδη καὶ ξηρὰ ξύλα. οὕτως Φ.
58. Idem p. 635, 6, Ὑφολμιον : ἐπὶ (male liber ἀπὸ) τῶν αὐλῶν. Φ. V. Schneideri Lex. h. v.
59. Idem ib. 9, Ὑφος, Ὑφευς (perperam legitur ὕφευς. Meinekius requirit ὕφή). Φ.
60. Idem p. 650, 9, Φιτῦ : φυτὸν, φύτευμα. Φ.
61. Idem p. 651, 19, Φοβερός : ὁ φοβούμενος παρὰ Θεουκιδίῃ καὶ Φερεκράτει.
62. Phrynichus Præp. soph. p. 13, 30, Ἀρχαῖος : ὁ εὐθήσης. οὕτω Φερεκράτης. Maximus ad Dionys. Areopag. p. 335, D : παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον ἡλίθιον ἔλεγον, ὡς ἐν τῇ κωμῳδίᾳ εἶρηται. Ita Mein.; mendose libri ἡλίον pro ἡλίθ.
63. Idem ib. p. 42, 25, Θυμέλη : Φ. τὰ θυλήματα, ἅπερ ἐστὶν ἀλφίτα οἴνω καὶ ἐλαίῳ μεμαγμένα, οὕτω καλεῖ [θυμέλη]. Hesych. Θυμέλαι : οἱ βωμοί. καὶ τὰ ἀλφίτα τὰ ἐπιθυόμενα.
64. Idem Epit. p. 377, Σαπράν : οἱ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ αἰσχράν. Θεῶν φησὶν ὁ γραμματικὸς εὐρηκεῖν παρὰ Φερεκράτει, ληρῶν· ἅπαντα γὰρ, ἃ φέρει, μαρτύρια ἐπὶ τοῦ παλαιῦ καὶ σεσηπότης κείμενά ἐστιν. Cf. Hermippus Ἀρτοπ. fr. 2.
65. Pollux 2, 17 : Φρόνιχος δὲ τὰς νέας μὲν ἀφήλικας λέγει, « Ἦσαν δὲ καὶ γυναικῶν ἀφήλικες. » (Suspicionum Mein., poetam scripsisse integro senario Ἦσαν δὲ καὶ γυναικαρίων ἀφ.) Φ. δὲ τὴν γεραιτέραν ἀφηλικεστέραν, ὡς καὶ Κρατίνος « ἀφήλικα γέροντα. » Codex A Bekkeri superlativum præbet τὴν γεραιτάτην ἀφηλικεστάτην.
66. Idem ib. 23 : Ἀττικοὶ δὲ οὐλας λέγουσι τὰς τρίχας· οὐλοκόμος μέντοι εἶρηται παρ' Ἀλέξειδι καὶ Φερεκράτῃ (sic) οὐλοκέφαλος. οὐλοκίπιννα δὲ Τελέσιλλα εἶρηκε. Vere, opinor, Meinek. παρ' Ἀλέξειδι. καὶ Φερεκράτης οὐλοκέφαλος.
67. Idem ib. 27 : καὶ εὐδόστρυχος, ἀνὴρ ἄμα καὶ γυνή. Φ. δέ·
Ὡ ξανθοτάτοις βοτρυχοῖσι κομῶν!
Libri βοστρυχοῖσι corrupto versu. « Correxerit Bergk. ad Anacr. p. 255, cujus exemplis formæ βόστρυχος pro βόστρυχος adde Theognostum Cramerii Anecd. Ox. 2, p. 76, 29, ubi vitiose legitur βόρυχος. » *M.*
68. Idem ib. 28 : Φ. δὲ τοὺς γυναικείους πλοκάμους πλοκάδας (codex Falck. πλοκάμας) καλεῖ. τὰς δὲ συνεστραμμένας τρίχας μετὰ βύπου στόρυγγας ἢ κωμῳδία καλεῖ.
69. Idem ib. 33 : παρακόμους δὲ τοὺς κομῶντας ἔλεγον οἱ κωμικοὶ, Φ. δὲ ἐν χροῦ κουριῶντας. Ex Automolis, cujus v. fr. 13.
70. Illi vero puerum vocat, satagitque de cœna huic apponenda.
71. O flavissimis elate cincinnis!

70.

Idem ib. 35 : παραλέχθαι τὰς τρίγας τὸ τὰς περιττὰς ἀφαιρέσθαι, ὅθεν καὶ παρὰ Φερεκράτει,

Ἄσμηκτος, ἀπαράλεκτος.

71.

Idem ib. 101 : *στομοδόκον δὲ τὸ στωμύλον καὶ λάλον Φ. Vocabulum vix græcum : ferrem utcumque στομοδικὸν α στομώδης.

72.

Idem ib. 130 : ὀνομάζονται δὲ οἱ σφόνδυλοι καὶ στροφεὶς παρὰ τὴν ἐπ' αὐτοῖς τοῦ τραχήλου στροφήν. καὶ στρόφιγγες παρὰ Φ.

73.

Idem ib. 176 : ἐκαλείτο δὲ καὶ τύλος τὸ αἰδοῖον ὅθεν καὶ Φ. τὸ γυμνοῦν αὐτὸ τῇ χειρὶ ἀποτυλοῦν εἶπεν. Etym. M. p. 125, 23, Ἀπετύλον : ἀπέσυρον τὸ αἰδοῖον.

74.

Idem 3, 80 : καὶ εὐδουλος ὁ εὐ τοῖς δούλοις χρώμενος παρὰ Φ.

75.

Idem 4, 121 : πρῶτον δὲ ζύλον (in theatro) ἢ προεδρία, μάλιστα μὲν δικαστῶν, ἐφ' ὧν καὶ τὸν πρῶτον καθίζοντα πρωτόθεθρον Φ. φησὶν ὁ κωμικοδιδάσκαλος. « Ita codex Falck. pro Ἐπικράτης. Male Antiatt. p. 112, πρωτοθέθρους dici putat chreutas primum locum in scena obtinentes. » E M.

76.

Idem 5, 26 : πάντα μὲν οὖν τὰ θηρευτικὰ πλέγματα δίκτηα καλοῦντ' ἂν, Φ. δ' αὐτὰ καὶ ἔρκη εἶπεν. Phot. p. 14, 14 : Ἐρκη πλεκτά τινα ἐκ τριγῶν οἱ κωμικοὶ οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν. Eadem fere Eustath. ad Od. p. 1572, 21.

77.

Idem 7, 90 : τῶν καρκίνων (μνημονεύει) Φ.

Καττύομαι τοὺς καρκίνους.

« Cod. Kuhnii κατύομεν. De καρκίνους, solearum genere nominato a multiplici nexu corrigiarum, cf. Hesych. et Phot. v. Καρκίνος. » E M.

78.

Idem ib. 94 : Ῥάδια δὲ ποικίλον καὶ πολυελικτον ὑπόδημα, μνημονεύει δ' αὐτοῦ Πλάτων τε καὶ Φ. Codd. ῤάδια. Hesych. apud Jungermann, Ῥάδια :

70.

Non defricatus, neque lectis crinibus.

77.

Suo mihi soles.

ὑπόδημα ποιόν. οἱ δὲ σανδάλιον· ubi recte scribunt ῤάδια.

79.

Idem ib. 179 : δακτυλιουργὸν εἶρηκε Φ.

80.

Idem ib. 194 : τὸ κοτυλίζειν εἴρηται μὲν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων κατὰ μέρος πιπρασκομένων, ἀλλ' οὐκ ἀθρόως, ... ἴδιον δ' ἂν εἴη τῶν τὸν οἶνον πιπρασκόντων, καὶ Φ. μὲν εἶρηκε

Μηδὲν κοτυλίζειν, ἀλλὰ καταπάττειν χύδην.

Vulgo καταπάττειν, correctum ex cod. Falkenburgi.

81.

Idem 8, 34 : τὸν δὲ κλέπτῃν εἴποις ἂν καὶ κλεπτίστατον, ὡς Εὐπολις· Φ. δ' εἶρηκε καὶ κλεπτίδης. Lobeck. ad Soph. Ajacem p. 390 citat Mein.

82.

Schol. Aristoph. Acharn. 86 : οὐδετέρως τὸ κρίβανον, ὡς μαρτυρεῖ Φ.

Τουτὶ τί ἐστίν; ὡς ἀνεκὰς τὸ κρίβανον.

Libri ὡς ἂν ἐκάστῳ τὸ κρ., quæ correxit Valck. Diatr. p. 285. « Atticos dixisse ἀνεκὰς, non ἀνεκὰς, tradit Apollonius De conj. p. 570, 26; cf. Joann. Alex. De accent. p. 38, 12. » M. Oratio fortasse ejus, qui mirabatur ignem flagrantem in inferiore parte domus, quum supra esset furnus.

83.

Idem Vesp. 289, ἐγγυτριεῖς : ἐπὶ (perperam libri ἀπό, mendo frequentiore) ἐπιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις (alius schol. : ἀντὶ τοῦ φονεύσεις, ἐκ τοῦ παρεπομένου), διὸ καὶ Σοφ. ἀποκτείνειν χυτρίζειν εἶλεγεν ἐν Πριάμῳ, καὶ Αἰσχύλος Λαίῳ, καὶ Φ. « Exempla infantium in ollis expositorum habent Herodot. 1, 113, Aristoph. Thesm. 505, alii; cf. Lobeck. Aglaoph. p. 632. » M.

84.

Schol. Soph. El. 86, ὦ (?) γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ : καὶ ταῦτα δὲ (malim δὴ, scilicet) Φ. παρήδηκεν. « Itaque etiam alios Electræ (et aliarum Sophoclis tragediarum. Both.) versus parodia lusit Ph. » M.

85.

Schol. Iliad. 18, 26, μεγαλωστὶ : Ἀνακρέων ἱρωστὶ. Φ. ταχέωστὶ ἀντὶ τοῦ ταχέως. Omissum

80.

Nihil singulatim divende, sed fuse sparge.

82.

Quid hoc rei est? nam supra est furnus.

in codice ταχέωστὶ addendum esse vidit Bergk. ad Anacr. p. 255. V. Schneider. Lex. v. Ἴρωστὶ.

86.

Suidas : Ἀδώνια συνεσταλμένως.

Ἀδώνι ἄγομεν, καὶ τὸν Ἀδωνιν κλάομεν.

Φ. Similiter Draco Straton. p. 11. Utrobique libri Ἀδωνίαν ἄγομεν. Correxerit jam Kusterus. Gramm. Bekker. Anecd. p. 345, 29, Ἀδώνια : βραχέϊαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, ὡς Ἀριστοφάνης (Pac. 408) καὶ Φ. διὰ τῶν μέτρων * μαρτυρεῖ, immo μάρτυρες, intellecto eis : alioqui dicendum fuit μαρτυροῦσι. In verbis καὶ κλάομεν conjunctionem καὶ veritas et quidem (v. Matth. Gr. § 607, ann. 6), quia his definitur tempus Adoniorum, quæ per octo dies continuos celebrabantur et duabus partibus constabant, quarum prior, quæ hic dicitur, vocabatur ἀφανισμός, h. e. tempus quod ablato ab hominibus adolescenti apud Proserpinam transigendum erat; posterior autem εὐρεσις, quo superis redditum amasium denuo in hortis vel templis suis inveniebatur, ut fabulantur, Venus. Apollodorus Bibl. 3, 14, 4 : δὴν (Ἀδωνιν) Ἀφροδίτῃ διὰ κάλλος, ἐπὶ νήπιον, κρύφα θεῶν [εἰς λάρνακα κρύψασα] Περσεφόνῃ παρίστατο, ἐκείνη δὲ, ὡς θεάσατο, οὐκ ἀπεδίδου· κρίσεως δὲ ἐπὶ Διὸς γενομένης εἰς μοῖρας διηρέθη ὁ ἐναυτός, καὶ μίαν μὲν παρ' αὐτῆς μένειν τὸν Ἀδωνιν, μίαν δὲ παρὰ Περσεφόνῃ, προσέταξε, τὴν δὲ ἐτέραν παρ' Ἀφροδίτῃ. ὁ δὲ Ἀδωνίς ταύτῃ προσέειπε καὶ τὴν δίαν μοῖραν. Libri vitiose τὴν ἰδίαν μ. Δίαν, i. e. τοῦ Διὸς. Iliad. 9, 538, διὸν γένος, ubi schol. Διὸς θυγάτηρ. Sapiunt hæc carmen aliquod excerptum ab Apollodoro.

87.

Idem, Ἄμυστί [πιεῖν] : ἐπίρρημα. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπνευστῶν καὶ ἀνεῦ τοῦ ἀναπαύεσθαι (solæce libri ἀνεῦ ἀναπ.) πιόντων, οἰοῦντι μυσάντων. καὶ αὐτοῦ ἔχεται καὶ τὸ ἐξαμυστίσαι. λέγεται δὲ καὶ ἄμυστίζειν, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. καὶ ἄμυστιν (ita Mein.; libri mendose ἄμυστί.) Φ. εἶπεν.

88.

Idem, Ἀνασπᾶν : τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ.

Καδους ἀνασπᾶν φησὶ Φ.

89.

Idem, Δήμαρχοι : οἱ κατὰ δῆμον ἀρχοντες· οὗτοι δὲ διεκόσμουσαν τὴν ἐορτὴν τῶν Παναθηναίων. (De demarchis v. Bæekh. OEcon. Att. 2, p. 47.) Φ.

86.

Adonia celebramus, et quidem Adonidem dellemus.

Ἰπέδυσσε δῆμαρχός τις ἐλθὼν εἰς χορόν.

Libri vitiose et ordine verborum perverso Δήμαρχος : Φ. Ἰπέδυσσε — χορόν. οἱ κατὰ — Παναθ. Alienum Ἰπέδυσσε, merumque videtur ἀμάρτημα librarii Δ et Α literas confundentis. Irriserit poeta demarchum, qui quum venisset in theatrum, non cepit sedem suam legitimam, sed theatris se immiscuit ad nugandum cum aliquo eorum.

90.

Stobæus Flor. 116, 12, cum lemme Φερεκράτους.

Ὡ γῆρας, ὡς ἐπαχθὲς ἀνθρώποισιν εἶ καὶ πανταχῇ λυπηρόν, οὐ καθ' ἐν μόνον· ἐν ᾧ γὰρ οὐδὲν δυνάμεθ' οὐδ' ἰσχύομεν, οὐ τινικαῦθ' ἡμᾶς προδιδάσκεις εὐ φρονεῖν.

Latine Grotius :

O quam, senectus, tristis es mortalibus et tædiosa, vel hac re præter cetera, quod, quum deficiunt vires et valentia, sapientiam tunc primum nos doctum venis!

Grot. versu 2, vel ob hoc pr. c., occultato hoc pronomine. Ceterum recte Grotius, observante Meinekio, hæc separavit ab aliis sex versibus vulgo conjunctis, quos vide Chir. fr. 4.

91.

Zenobius 5, 3, Λυδῶν καρύκας : παροιμία,

Μῆτε μοι Λυδῶν καρύκας, μήτε μαστίγων ψόφους. ἔστι δὲ ἡ καρύκη βρωῖμα Λύδιον ἐκ πολλῶν ἡδυσμάτων συνεστὸς καὶ αἰματός, ὡς Φ.

Ἄβυρτάκην τρίψαντα καὶ Λυδίαν καρύκην.

Vulgo Ἄμυρτάκην, quod Gaisford. correxit secundum B codicem. Gramm. Bekkeri An. p. 323, 26, Ἄβυρτάκη : ὑπότριμμα βροβαρικὸν ἐκ θριμῶν σκευαζόμενον, φημί ἐκ καρδάμων, καὶ σκορόδων, καὶ σινάπews, καὶ σταφίδων, ᾧ πρὸς κοιλοσύσαν ἐχρῶντο. Θεόπομπος Θησεῖ·

Ἰζει δὲ Μήδων γαῖαν, ἐνθα καρδάμων πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων ἄβυρτάκη.

ἔστι καὶ ἐν Κερκυράῳ Μενάνδρου τούνομα. His Bergk. Comm. p. 306 addidit Antiphanem Leucade Polluc. 6, 66, Athen. 2, p. 68, et Alexidem Athen. 3, p. 12. « Metrum esse videtur Euripideum quod vocat Hephæstio 15, p. 94. » Mein.

92.

Zonaras Lex. p. 1030 : Θέρμη καὶ θέρμα. Φ.

91.

Abyrtacen terentem et Lydiam caryceam.

— Σκέψαι δέ μου
τὸ μέτωπον, εἰ θέρμην ἔχουσα τυγγάνω.
Θέρμη, non θέρμα, genuinos Atticos dixisse auctor
est Phrynichus Epit. p. 331, ubi v. Lobeck.

93. 94.

Idem p. 1170: λέγουσι δὲ καὶ καθίζανε. Φ.

Δεῦπνον παρασκευάζε· σὺ δὲ καθίζανε.

Et p. 1171, ex eodem affert verbale καθεστέον.

95.

Idem p. 1745: καὶ τρίτον ἔτος λέγουσιν (intell. οἱ Ἀττικοί), οὐχὶ τρίτῳ ἔτει. Φ.

— α. Πότα (τε) σὺ

ἤκουσας αὐτοῦ; β. Πρωπέρυσιν ἢ ἄλλοις τρίτον.

Immisimus τὲ et ἤ, quorum illo, quod hauserit
τε syllaba, indiget versus, hoc ἢ ἄλλοις, pro ἔτος,
sententia. Libri προπέρυσιν, sed Phrynichus Bek-
keri p. 60, 32: πρωπέρυσιν διὰ τοῦ ω λέγουσιν οἱ
Ἀθηναῖοι. Rectius videtur Meinekio προπέρυσιν.

IX.

TELECLIDES.

« Isidem ferme temporibus, quibus Cratinus et
Crates floruerunt, vixit Teleclides Atheniensis, acer-
bus Periclis adversarius, ut narrat Plutarchus Peri-
cle c. 3 et 16, ubi qui afferuntur anapæsti (v. fragm.
incert. 4) brevi post expulsum Thucydidem, Mi-
lesiae filium, scripti videntur, h. e. post olymp.
83, 4 (a. 444 ante Chr. nat.). Idem Pericles ride-
tur propter κεφαλὴν ἐνδεκάκλινον fragmento inc. 6,
qui locus, quemadmodum alter ille, fortasse ex
Hesiodis petitus est, in qua fabula Periclis Olympii
et Chrysilæ amores attigisse Teleclidem docet
Athenæus 10, p. 436, F. Contra eximie favebat
Niciæ: v. fragm. incert. 31. Fabulas docuit, si Ano-

92.

— Tenta vero mihi frontem, an caleam.

93.

Cenam appara; tu vero conside.

94.

Considendum.

95.

— a. Et quando tu

id ex eo audisti? b. Intra biennium vel triennium.

AMPHICTYONES.

1.

Dicam igitur de vita, quam initio paravi morta-
[libus.

nymo De comœdia p. xiv fides, numero sex, in
quibus fortasse fuit etiam ea quam spuriam veteres
critici judicaverunt (v. fr. incert. 16). Tituli ipsi
fabularum commemorantur quinque, Ἀμφικτύονες,
Ἀψευδεῖς, Ἡσόδοι, Πρωτάνεις, Στερροί, quarum
Suidas v. Τηλεκλειδῆς exsignavit tres non nisi ex
Athenæo sibi cognitatis, Ἀμφ., Πρωτ., et Στερροῦς. »
Ex Mein. Hist. crit. Com. p. 86, 87, cujus viri de
singulis quæstionem criticam habes p. 87-90.
Argumenta omnium harum fabularum ob paucita-
tem servatorum versuum obscura.

I. AMPHICTYONES.

1.

Athen. 6, p. 268, B, appositis Cratini et Cra-
tetis eclogis περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου, ita pergit: βέλ-
τιον δὲ τούτων (?) Τηλεκλειδῆς Ἀμφικτύοσι (sub per-
sona Naturæ, nisi fallor):

Λέξω τοίνυν βίον, εἰς ἀρχῆς ὃν ἐγὼ θνητοῖσι
παρεῖχον.

Εἰρήνη μὲν πρῶτον ἀπάντων ἦν ὡς περ
ὑδὼρ κατὰ χειρὸς·

ἢ γῆ δ' ἔφερ' οὐδέος, οὐδὲ νόσους, ἀλλ'
αὐτόματ' ἦν τὰ δέοντα·

οἴνω γὰρ ἅπασ' ἔρρει χαράδρα, μᾶζαι δ'
ἄρτοις ἐμάχοντο

5 περὶ τοῖς στόμασιν τῶν ἀνθρώπων, ἰκε-
τεύουσαι* καταπίνειν,

εἴ τι φιλοῖεν τὰς λευκοτάτας· οἱ δ' ἰχθύες
οἰκαδ' ἰόντες

ἐξοπτῶντες σφᾶς αὐτοῦς ἂν παρέκειντ' ἐπὶ
ταῖσι τραπέζαις.

Ζωμοῦ δ' ἔρρει παρὰ τὰς κλίνας ποταμὸς
κρέα θερμὰ κυλίνδων·

ὑποτριμματίων δ' ὄγετοὶ τούτων τοῖς βου-
λομένοισι παρήσαν,

Pax quidem primum omnium fuit velut aqua ma-
[nui (lavandæ);

terra autem nihil metuendum gignebat, nec mor-
[bos, sed sponte aderant necessaria.

Vino enim fluebat torrens, mazaque cum pa-
[nibus pugnabant

5 de oribus virorum, rogantes ut se inderent,
si forte candidissima amarent; piscesque domum
[euntium

se ipsi assantes adiacebant in mensis.
Juseuli autem cubiha circumstrepebat flumen
[carnes calidas volvens,

et intritorum rivi cupientibus occurrebant,

10 ὡστ' ἀφρονία τὴν ἐνθεσιν ἦν ἀρδονθ' ἀπα-
λὴν καταπίνειν.

Λεκανίσκασιν δ' ἀνάπαιστα παρῆν ἡδυ-
σματίους κατὰπαστα·

ὄπται δὲ κίχλαι μετ' ἀμητίσκων εἰς τὸν
φάρυγ' εἰσεπέτοντο,

τῶν δὲ πλακούντων ὡστιζομένων περὶ τὴν
γνάθον ἦν ἀλαλητός,

μήτρας δὲ τόμοις καὶ χναυματίους οἱ παῖ-
δες ἂν ἡστραγάλιζον·

15 οἱ δ' ἀνθρώποι πίονες ἦσαν τότε καὶ μέγα
χρῆμα γιγάντων.

« Versum 1 cum Aristoph. Nub. 960 permiscuit
Sextus Empir. 6, p. 359, qui scriptor etiam alias
hoc modo errat: v. Porson, ad Phœnis. 367,
Hermann, ad Viger. p. 919. V. 2 Photius Lex.
p. 144, 20, et Suidas: τὸ βῆστον πάντων καὶ εὐχε-
ρέστατον κατὰ χειρὸς ὑδὼρ καλοῦσιν. οὕτως Τη-
λεκλειδῆς ἐν Ἀμφικτύοσιν « Εἰρήνη — κατὰ χειρῶν, »
sive potius κατὰ χειρὸς, ut constanter dixerunt ve-
teres illi et genuini Attici. Neque id ipsum fugit
Photium, qui alio loco sic: κατὰ χειρὸς ὑδὼρ
λέγουσιν, οὐ κατὰ χειρῶν, οὐδὲ ἐπὶ χείρας, οὐδὲ ἄλ-
λως πως. Cf. Lobeck, ad Phryn. p. 327. » Ex Mein.
V. 3 δέος, metum, terrorem, i. e. herbam veneno-
sam aut animal noxium, etc. V. 5. Infans esset
Tel., si bis intra spatium paucorum versuum idem
vocabulary usurpasset. Scribamus κατὰπέμπειν.
V. 6 ἰόντες, quasi pisces dicerentur: ponendum οἱ
κατ' ἰόντων, domum euntium (vesperi) hominum;
ω et ες confusis, ut apud Apollodorum 1, 8, 2,
ubi libri Μελέαγρος δὲ, ἀνὴρ ἄτρωτος καὶ γενναῖος
γενόμενος, Heyneo rem aliunde incognitam mi-
rante, quum vix dubium sit quin Apollodorus
dixerit ἄτρωτος, perperamque Zenobius omiserit
verba, jam tunc corrupta, ἄτρωτος καὶ, quæ emen-
data in suspicionem glossematis inducunt addita
καὶ γενναῖος. V. 11 vulgo λεκανίσαι, καὶ σιδ'. Pro-
babiliter Mein. lex. δ' ἂν ψαιστὰ, « in quo, inquit,
ἂν eodem modo positum est, ut v. 7 et 14. » V. 12.
Athen. 2, p. 64, F: Κίχλαι. καὶ τούτων ἦσαν καὶ

ἄλλων ὀρνίθων ἀγέλαι ἐν τοῖς προπόμασι. Τηλ.
« ὄπται... εἰσεπ. » Idem 14, p. 644, F: Ἴωνες δὲ
ἄμην αὐτὸν (τὸν ἀμητὰ) καλοῦσι, καὶ τοὺς μικροὺς
ἀμητίσκους, Τηλ. « Αὐτόματα (sic) — εἰσεπ. »
Omnibus his locis libri φάρυγγ', et v. 14 ἀνεστραγά-
λιζον, quod correxit Schweigh.

2.

Idem 3, p. 82, B: φαυλίον δὲ μῆλων μνημονεύει
Τηλ. ἐν Ἀμφ. οὕτως·

Ἢ τὰ μὲν κομφοῖ, τὰ δὲ φαυλότεροι
φαυλίον μῆλων!

« Locus fortasse ex parabasi sumptus. Quod
phaulis malis φαυλοτέρους chorus dicit specta-
tores, quos alloquitur, id non ad vilitatem,
sed ad morum simplicitatem spectare intellexit
Schweigh., comparato nobilissimo fragmento
Euripidis,

Φαῦλον ἀκομφον τὰ μέγιστ' ἀγαθόν.

(Malim ambiguo vitato τὸ μέγ., h. e. τὸ βέλτιστον.
Both.) Dio Chrysostomus Orat. 67, p. 360: φαύ-
λως τε καὶ ἀκόμφως ἀποφύνασθαι. Julianus Orat.
2, p. 54, A: φαῦλος καὶ ἀκόμφος θεατής. » Ex M.
V. Schneideri Lex. v. Φαῦλιος. De φαυλίαις, oliva-
rum genere grandissimo, sed minimi succi, Pli-
nius H. N. 15, 3.

3.

Idem ib. p. 75, B: τῶν δὲ καλουμένων φιβαλέων
σύκων πολλοὶ μὲν μέμνηται τῶν κομφοῖτοπων,....
Τηλ. δ' ἐν Ἀμφ.

Ὡς καλοὶ καὶ φιβαλέοι!

« Attica forma fuerit φιβαλέω. Annotavit Schweigh.,
id etiam recte observans, Teleclidis verba non
de ficibus, sed de hominibus intelligenda esse;
quam in rem laudat schol. Ar. Acharn. 802: καὶ
τοὺς ἰσχυροὺς τῶν ἀνθρώπων φιβαλέας (sic) καλοῦσι.
Pro ὧς fortasse legendum (?) ὦ, ut fr. 2. » Mein.

4.

Photius p. 504, 25, Σεῖσαι: τὸ συκοφαντῆσαι,
ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρα σεῖόντων. Τηλ. Ἀμφ. « Ἄλλ' ὡς
πάντων* δὲ τῶν λῆστοι σείσαι καὶ προσκαλέσαντες

10 quibus rigantes buccam teneram deglutirent.
Tum in patellis jacebant placenta dulcibus con-
[spersæ,

assatique turdi cum panibus ex lacte subactis in
[guttur involabant,

et liborum se trudentium circa maxillas erat ulu-
[latus;

matricumque frustis ac secamentis, ceu talis lu-
[debant pueri;

15 homines vero pingues erant tunc et magni gigan-
[tes.

2.

O partim elegantes, partim viliores
phaulis malis!

3.

O venusti et ficulnei!

παύσασθαι δικῶν ἀλληλοφάγων. » Meinek. : « Non minus corrupte Suidas v. Σεῖσαι. Correxerit Porsonus Miscell. p. 287 :

Ἄλλ' ὦ πάντων ἀστῶν λῶστοι σεῖσαι καὶ προσκαλέσασθαι, παύσασθε δικῶν ἀλληλοφάγων. »

Quæ probo præter istud ἀστῶν, quod abhorret a scriptura codicis, vixque dubites quin Tel. dixerit πάντων δὴ ἐτῶν, vel δὴ τῶν, i. e. πολιτῶν : v. Aristoph. Plut. 1079, Schneider. Lex. v. Ἐτῆς, etc. Iliad. 7, 295 : ἔτας καὶ ἐταίρους.

5.

Pollux 10, 164 : Τηλεκλείδου ἐν Ἄμφ. εἰπόντος

Δουλοπόνηρον ῥυπαρὸν σκώλυθρον,

* κάτοπρον ἐνιοὶ ἀκούουσιν. » Vulgo κολυθρον, codex Falckenb. σκώλυθρον. Idem pro κάτοπρον habet κάυστρον. Hemsterh. coniecit καθιστήριον, sed verisimilius est κἀναστρον, sive κἀνυστρον, quam formam e catalogo τῶν δημοπρατῶν exsignavit Pollux 10, 86. » E M.

6.

Schol. Aristoph. Av. 988 : Σύμμαχος δὲ καὶ μαυιώδη φησὶ τὸν Διοπίθη, τὸν ῥήτορα, ὡς καὶ Τηλ. ἐν Ἄμφ. δῆλον ποιεῖ. » De Diopithe v. Lobeck. Aglaoph. p. 981. » Mein.

7.

Athen. 8, p. 335, A. Ἰχθύων, ὄνομα κύριον, οὗ μνημονεύει Τηλ. ἐν Ἄμφ. Similia nomina Mein. commemoravit Ichthyam Diog. Laert. 2, 10, 8, et Ichthyn Athen. 8, p. 346, E.

8.

Idem 14, p. 619, A : καὶ τῶν μισθωτῶν δὲ τις ἦν ὥδῃ τῶν ἐς τοὺς ἀγροὺς φοιτῶντων, ὡς Τηλ. φησὶν ἐν Ἄμφ.

9.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 464, 30, et Suidas, Ἀὐτίτην : τὸν αὐθιγενῆ (Suid. αὐτογενῆ) οἶνον. Ἄμφ. Τηλ. » V. Casaub. ad Athen. 1, p. 31, E. » Mein. Idem Hist. crit. Com. p. 87 : « De tempore quo acta est hæc comædia, id certe tenemus, factum esse ante acta Θηρία Cratetis, qui olymp. 88, 4 (424 ante Chr.) jam obierat. »

4.

At vos, omnium popularium optimi ad turbandum [et accusandum, finite lites, quibus alter alterum devorat!

II. ΑΨΕΥΔΕΙΣ.

1.

Pollux 10, 68 : τὸ δὲ σύστομον ὄνομα φιλήματος ἐστίν, ἐν τοῖς Τηλεκλείδου Ἀψευδεῖσι μετ' ἄλλων πολλῶν εἰρημένον.

2.

Idem ib. 98 : ἀλλὰ μὴν καὶ τήγανον ἔχεις ἂν εὐρεῖν ... ἐν Τηλεκλείδου Ἀψ.

Τὰ δὲ τήγανον ζέοντά σοι μολύνεται.

Cod. Falck. τὰ δὲ τηγανίζοντα, unde facile exsculpas Τὰ δὲ τηγάνοις (Bentl. τηγάνω) σίζοντά σ. μ. Glossema est ζέοντα.

3.

Hesych. Δρεπτὸν : εἶδος φιλήματος, ὡς Τηλ. Scriptor incertus Etym. M. p. 287, 28 : καὶ τὸ δρεπτὸν ἐσκευώρηται παρὰ σοῦ φιλήματι. Scripserim restitulis partibus senariorum, faciliq̄ emendatione,

Καὶ τὸ δρεπτὸν ἦν σκευωρία παρὰ σοῦ φιλήματι.

Insidiosum fuisse ait ille, quisquis fuit, in fabula meretricis vel amasii alicujus osculum δρεπτὸν, quo plus solito ab se auferret. Fuit igitur τὸ δρεπτὸν exquisitum lasciviusque aliquod genus osculi, de quo inquirere, si vacat, jubeo amatores. » Eustath. ad Odys. p. 1880 : χύτραν ἐλεγον εἶδος τι φιλήματος, καθὰ καὶ δρεπτὸν (leg. δρεπτὸν) καὶ παιδάριον. Ad Ἀψευδεῖς retuli propter Pollucis locum fr. 1. » Mein.

4.

Eandem fabulam respicit schol. Aristoph. Vesp. 506, emendatus a Meinekio : ζῆν βίον γενναῖον ὡσπερ Μόρυχος : πρὸς τὸν τοῦ Ἀψευδεῖς ποιήσαντα, ὅτι τὸν Μόρυχον τῶν πολιτικῶν πεποιήκε μέτεχοντα πραγμάτων, ἀγνοήσας ὅτι τρυφερὸς καὶ ἠδύβιος κωμωδεῖται. Hinc (addit Meinek.) suspicor ad Ἀψευδεῖς referendum esse fragm. inc. 16.

III. ΗΣΙΟΔΟΙ.

« Minus recte Ἡσιόδου Antiatt. p. 91, 4 ; 110, 25, Suidas v. Οὐδαμῆ, et schol. Aristoph. Av. 1182, ubi Proxenidem sugillatum esse hac in fabula discimus. Ibidem Tel. graviter notavit Androcleum, testante schol. Veneto ad Vesp. 1182, Nothippus

VERACES.

1.

Et in catinis stridentia foedantur tibi.

3.

— (Carptumque dolus fuit tuum osculum.)

TELECLIDES.

rum Tragicum, gulositate infamem, ut narrat Athen. 8, p. 344, D, et Philoclem, Æschyli ex sorore nepotem secundum Aristophanis schol. Thesm. 168. » E Mein. Hist. crit. Com. p. 88.

1.

Schol. Ar. Thesm. 168, de Philocle : μικρὸς καὶ αἰσχρὸς. καὶ Τηλ. Ἡσιόδοις « Ἄλλ' ἢ τάλαινα Φιλοκλέα. β. δὲν (in codice λελύθηται ὅθεν literis prope evanidis cerni videtur) οὖν, εἰ δ' ἐστὶν Αἰσχύλου φρόνημα ἔχων. » Scriptura codicis manca, et corrupta, quam fuit quum restituere mihi viderer sic scribendo :

α. Ἄλλ' ἢ τάλαινα Φιλοκλέος. β. Τίς ὅδ' ; α. Οὐδὲν οὖν.

εἰ δὲ τις ἂν, εἶεν Αἰσχύλου φρόνημα ἔχων.

Soror Æschyli beatam se dixerit propter fratrem celeberrimum, sed miseram matrem filii ignavi.

2.

Athen. 3, p. 87, A : Τηλ. δ' ἐν Ἡσ. κόγχη φησὶ διελεῖν. » Ita optimi libri ; deteriores κόγχην, ut Photius (patriarcha Constantinop., qui obiit 891 post Chr. nat. Both.) Κόγχην διελεῖν : ἐπὶ τῶν ῥαδίων. Sed Tel. videtur tale quid dixisse : τὸ πρᾶγμα ἐστὶ κόγχη διελεῖν. » E M. Durior hæc ratio, potestque ut forte κόγχῃ (i. e. —ην) in κόγχῃ abierit apud Athenæum.

3.

Idem 8, p. 344, D : ὅτι δὲ οὗτος ἦν ὁ ποιητῆς (Nothippus), σαφῶς παρίστησι Τηλ. ἐν Ἡσ.

4.

Idem 10, p. 436, F : ἦς καὶ Περικλέα τὸν Ὀλύμπιον ἐρᾶν φησὶ Τηλ. ἐν Ἡσ. » Chrysillam dicit Corinthiam, Telea filiam, Ionis Chii amicam. Ad Periclem spectant etiam incertarum fabularum fragmenta 4, 5 et 6, quæ et ipsa fortasse ad Hesiodos revocanda sunt. Cognominis Ὀλύμπιος alii aliam causam afferunt, sapientiam Plutarchus Cons. Apoll. p. 118, E, eloquentiam vim Diodorus Sic. 11, 40, animi robur Valerius Max. 5, 10. Rectius hæc omnia conjuncta valuisse dicas. » Mein. Immo potentia inprimis significatur eo cognomine Periclis, sicut Jovis apud Homerum II. 15, 131, et alias ; de quo v. cum illa tum Iliad. 8 initio, etc. Eadem de causa Æschylus non

HESIODI.

1.

a. Sed misera fui propter Philoclem. b. Quis ille? a. Nullas scilicet ; sin quisquam, fuerit Æschylo similis superbia.

modo Jovem, sed generatim deos vocat Ὀλύμπιους, et parodia ridicula Aristoph. Av. 130, Thesm. 914.

5.

Schol. Aristoph. Av. 1126 : Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς [καὶ Θεαγένης] ἐπαίξει παρὰ τὸν κόμπων προεῖρηται δὲ περὶ αὐτῶν ἀμφοτέρων, ὅτι κομπασταί. Τηλ. δ' ἐν Ἡσιόδῳ (sic) ὡς* παρεμμένον τῷ σώματι κωμωδεῖ* αὐτόν. Meinek. : « Non apparet utrum Proxenidem dicat, an Theogenem. » Utrumque, puto, siquidem verisimile est, scholiasten scripsisse παρεμμένον αὐτῶν, et absolute usurpasse τὸ κωμωδεῖ. V. ipse Mein. Hist. crit. Com. p. 527.

6.

Photius p. 356, 7, item Antiatt. p. 110, 25, et Suidas, Οὐδαμῆ : ἀντὶ τοῦ οὐδαμάθι. Τηλ. Ἡσιόδῳ (sic).

7.

Antiatt. p. 91, 4 : Διενεγεῖν ἀντὶ τοῦ προσπαλαίειν. Τηλ. Ἡσιόδῳ (sic).

8.

Schol. Venet. Ar. Vesp. 1182 : Ἀνδροκλέα δὲ Κρατίνος Σερφίσιος φησὶ δοῦλον καὶ πτωχόν, ... Τηλ. δὲ ἐν Ἡσιόδοις (codex ἐν τοῖς δυσ, quod correxerit Dindorf. Fragm. Aristoph. p. 4) καὶ Ἐκφαντίδης βαλλαντιοτόμον.

IV. ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ.

1.

Schol. Ar. Vesp. 836 : ἀλλ' εἴοικεν ὁ Λάβης ὠνοματοποιεῖσθαι ἀπλῶς, καθάπερ ὁ Δάκης ὁ παρὰ Τηλεκλείδῃ ἐν Πρυτάνεσι

Δάκης τίς ἐστίν, ὄντιν' ἀνθρώπων ὄρᾳ.

Perperam libri ὄρᾳς.

2. 3.

Athen. 11, p. 485, F, de λεπαστῇ dicens : Νίκανδρος δ' ὁ Θουατειρηνὸς = Κύλιξ, φησὶ, μείζων, » παρατιθέμενος Τηλεκλείδου ἐκ Πρυτάνεων

Καὶ μελιγρὸν οἶνον ἔλκειν ἐξ ἠδύπνου λεπαστῆς,

τυρὸν ἐπεσθίοντα.

Versum 2 cum primo conjungi jussit perquam

PRYTANES.

1.

Δάκης est, quemcunque hominum videt.

2. 3.

Et mellitum vinum potare ex suaveolente calice, caseo simul comeso.

verosimili conjectura Bergk. Commentt. p. 327, laudatum illum Athenæo 4, p. 170, D : ἐπεσθίειν εἴρηκε Τηλ. Πρ. οὐτως = Τύριον (immo τυρόν) ἐπεσθίοντα. » Ἡδυπόου libri, nec mutandum est in carmine. Soph. El. 452, in strophā ἠδυπόων — ὄνειράτων.

4.

Idem 9, p. 370, B : καὶ Τηλ. Πρ. α Ναὶ μὰ τὰς ἀράμβας » ἔφη. De juramento per cramben Ananiii, Hipponactis, Eupolidis testimonia cum illo profert Athenæus.

5.

Idem 12, p. 553, E : καὶ τὸν ἐπὶ Θεμιστοκλέους δὲ βίον Τηλ. ἐν Πρ. ἀβρόν ὄντα παραδίδωσι. Consentaneum fuit, facilius vivere Athenienses sub Themistocle, Persarum victore duabus naumachiis, qui navale et muros Athenarum exstruxit, commercioque ditabat populum; v. Pausan. 1, 1, 36; 8, 52.

6.

Hesych. * Δορυφόρον : τὸν δολοφονοῦντα. Ἀριστοφ. Δαιδάλυ. ὅτι δὲ * Φιλόκτητος (v. Mein. Hist. crit. Com. p. 88, 89, qui Φιλοκλῆς restituit) τῆ λέξει ἐχρήσατο πρῶτος, ὁμοίῳ Τηλ. ἐν Πρυτανεύσει (sic).

7.

Photius Lex. p. 480, 25, et Suidas, Παγδαίους : κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὄμβρων τοὺς κεινημένους, καὶ σφοδρῶς, καὶ βιαίους..... ἔστι καὶ ἐν Πρ. Τηλεκλείδου τὸ ὄνομα.

8.

Pollux 7, 135 : ὄρνιθοθηρᾶν Τηλ. εἴρηκεν ἐν Πρ.

Εὐχροεῖν, ὄρνιθοθηρᾶν, σωφρονεῖν.

9.

Harpocr. p. 61, 9 : Τηλ. δ' ἐν τοῖς Πρυτανέσει (sic Maussacus; libri ἐν τῷ Πρυτανείῳ) δι' ἡμέρας εἶπεν ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

V. STEPPOI.

1.

Athen. 9, p. 399, C : Οὐθαρ. Τηλ. Στερροῖς.

8.

Bono colore esse, aves venari, frugi vivere.

STERILES (vel DURI).

1.

Quum sim mulier, convenienter uber fero.

3.

Amo placentam calidam, puros (autem) silvestres

εἰς οὐσα θῆλυς εἰκότως οὐθαρ φορῶ.

« Idem versus rursus apponitur ab Athenæo 14, p. 656, E, ubi legitur φέρω. Videtur Tel. in hoc dramate virum induxisse mulieris habitu, quod imitatus fuerit Aristophanes in Thesmophoriazisis. » E M.

2.

Idem ib. p. 639, A : Τηλ. δ' ἐν τοῖς Στ. καὶ περὶ μοιχείας ἀναστρέφεται φησὶν αὐτόν. Gnesippum poetam dicit; de quo ad Cratini fr. Βουκόλων 2.

3.

Idem 14, p. 648, E : τοῦ δὲ ἀμύλου μνημονεύει Τηλ. ἐν Στ., οὕτως λέγων.

Φιλῶ πλάκουντα θερμὸν, ἀχράδας (δ') οὐ φιλῶ, χαίρω λαγούσι ἐν ἀμύλῳ καθημένους.

Fortasse ponendum est vitato assyndeto inutili χαίρω τε λαγ. In priore versu addidi δ'. Cf. Pherecr. fr. Metall. 1, 16.

4.

Schol. Aristoph. Pac. 1040 : θυλήματα τὰ τοῖς θεοῖς ἐπιθυόμενα ἀλφίτα· ἐπιρραίνεται δὲ οἶνον καὶ ἐλαίῳ. Τηλ. Στ.

Ὡ δέσποθ' Ἐρμῆ, κάπτε τῶν θυλημάτων!

TELECLIDIS INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Plutarchus Nicias c. 4, de hoc ipso : ἐδίδου γὰρ οὐχ ἦττον τοῖς κακῶς ποιεῖν δυναμένοις ἢ τοῖς εὖ πάσχειν ἀξίαις. ... Τηλ. μὲν γὰρ εἰς τινα τῶν συκοφαντῶν ταυτὶ πεποίηκε.

Χαρικλῆς μὲν οὖν ἔδωκε μᾶν, ἴν' αὐτὸν μὴ λέγη ὡς ἔφην τῆ μητρὶ παίδων πρῶτος ἐκ βαλλαντίου· τέτταρας δὲ μᾶς ἔδωκε Νικίας Νικηράτου.

gaudeoque leporibus, qui amylo insident.

3.

O rex Mercuri, devora victimas!

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Charicles quidem dedit minam, ne diceret eum primum matri genitum esse ex sacco;

quattuor autem minas dedit Nicias, Nicerati filius;

ὦν δ' ἕκατι τοῦτ' ἔδωκε καίπερ εὐ εἰδὼς ἐγὼ 5 οὐκ ἐρῶ· φίλος γὰρ ἀνὴρ, σωφρονεῖν δέ μοι δοκεῖ.

Versu 1 libri Χαρικλῆς. Recte Reisig. Conjectt. p. 63, et Bergk. Commentt. p. 328, Χαρικλῆς, quod ipse versus monstrabat. « De Charicle, primum popularis libertatis propugnatore fortissimo, postea vero optimatum imperii studioso, scriptorum locos apposerunt Droysen. Comment. de Aristoph. Av. p. 27, et Bergk. l. 1. » M. V. 2 libri βαλαντίου.

2.

Vita Euripidis apud Elmsleijnm ed. Baccharum p. 172 Lips. : δοκεῖ αὐτῷ καὶ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος καὶ Μνησίλοχος συμπειποιημένοι τινά, ὡς φησὶ Τηλ. « Μνησίλοχος δὲ ἐκεῖνος Φρυγικὸν τι δρᾶμα καινὸν Εὐριπίδῃ καὶ Σωκράτῃ ὑποτίθησι. » Diog. Laert. 2, 18 : ἐδόκει δὲ (Socrates) συμποιεῖν Εὐριπίδῃ. ὅθεν Μνησίλοχος οὕτω φησὶ « Φρύγες ἐστὶ καινὸν δρᾶμα τοῦτ' Εὐριπίδου, ὃ καὶ Σωκράτης τὰ φρύγαν' ὑποτίθησιν ». His utriusque grammatici conjunctis atque emendatis, quum Dindorfus Fragm. p. 23, assentiente Meinekio, scripsisset Μνησίλοχος ἐστ' ἐκεῖνος, ὃς φρύγει τι δρᾶμα καινὸν etc., probabiliore ratione nos :

Ὁ Μνησίλοχος δ' ἐκαινοῖ φρύγει τι δρᾶμα καινὸν Εὐριπίδῃ, καὶ Σωκράτῃ τὰ φρύγαν' ὑποτίθησιν.

« Intellexit Dind., de fabula Euripidis agi, quæ nunc ipsum, fortasse in ædibus Euripidis conspectis, præpararetur. De Mnesilocho, Euripidis socero, satis constat e Thesmophoriazisis. » E M.

3.

Porro Diogenes l. 1. : καὶ πάλιν « Εὐριπίδῃς σοικρατογόμους » καὶ Καλλίας Πεδήταις.

α. Τί δὲ σὺ σεμνοὶ καὶ φρονεῖς οὕτω μέγα;

β. Ἐξεστὶ γὰρ μοι Σωκράτης γὰρ αἴτιος.

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Εὐριπίδῃς δ', ὃ τὰς τραγωδίας ποιῶν

sed, hoc cur dederit, quamvis sciens ego

5 non dicam : amicus enim vir est, et sapere mihi [videtur.

1 2.

Mnesilochus autem ille frigit novum aliquod drama Euripidi, et sarmenta Soerates supponit.

3.

Hic est ille Euripides qui tragædias facit a Soerate compactas, philosophas.

τὰς περιλαλούσας, οὗτός ἐστι, τὰς σοφὰς, τὰς σοικρατογόμους.

Huc enim illud σοικρατογόμους referendum esse vidit Dindorf, ceterum audaciore conjectura omnia hæc Aristophanea Teleclidæ attribuens, sic scripta :

Εὐριπίδῃς δ' ὃ τὰς τραγωδίας ποιῶν

τὰς σοικρατογόμους οὗτός ἐστι τὰς σοφὰς.

« Cf. Hermann. præf. Nub. p. 19. Utrumque fragmentum fortasse ad Hesiodos revocandum est. » Mein.

4.

Plutarchus Pericle c. 16, de Periclis potentia : κακοηθῶς (αὐτὸν) παρεμφαίνουσιν οἱ κωμικοὶ, Πεισιστρατίδας μὲν νέους τοὺς περὶ αὐτὸν ἐταίρους καλοῦντες, αὐτὸν δ' ἀπομόσαι μὴ τυραννῆσειν κελύοντες, ὡς ἀσυμμέτρου πρὸς δημοκρατίαν καὶ βαρυτέρας περὶ αὐτὸν οὐσίας ὑπεροχῆς· ὃ δὲ Τηλ. παραδεδοκέαι φησὶν αὐτῷ τοὺς Ἀθηναίους

Πύλειόν τε φόρους, αὐτὰς τε πόλεις, τὰς μὲν δεῖν, τὰς δ' ἀναλύειν, λάϊνα τείχη τὰ μὲν οἰκοδομεῖν, τὰ δ' ἀν αὐτὰ πάλιν καταβάλλειν, σπονδὰς, δύναιμι, κράτος, εἰρήνην, πλοῦτόν τ', εὐδαιμονίαν τε.

Versu 2 codd. hiantes τὰ δὲ αὐτὰ. Nihil verisimilius quam elegans illud ἀν forte neglectum esse ante αὐ- simile, quod sequitur. Cf. Pherecr. Kor. 1. Meinek. posuit τάχα δ' αὐτὰ π.

5.

Herodianus Περὶ μονήρους λέξεως p. 17, 10, de vocabulo δοθῆν : Τηλ.

Ὁδ' ἀπ' Αἰγίνης νήσου χωρεῖ δοθῆνός ἔχων τὸ πρόσωπον.

Codex δδ' ἀπ' Αἰγίνης οὐ γ. δοθειῆνος ἔχ. τὸ πρ. Correxerit L. Dindorf. Fortasse ὃ δ' ἀπ' scribendum. Periclem intelligendum videri annotavit Bergk. Commentt. p. 331.

6.

Plut. Pericle c. 3 : Τηλ. δὲ ποτὲ μὲν ὑπὸ τῶν πρα-

4.

Urbium reditus, ipsasque urbes, alias vincendas, [alias solvendas, lapideos muros modo ædificare, modo rursus di- [ruere, pacta, potentiam, victoriam, pacem, opulentiamque [et felicitatem.

5.

Ille ab Aegina insula venit, furunculi habens faciem.

γμάτων ἠπορημένον καθῆσθαι φησιν αὐτὸν (Periclem) ἐν τῇ πόλει κερηβαροῦντα, ποτὲ δὲ μόνον ἐκ κεφαλῆς ἐνδεκακλίνου θόρυβον πολλὸν ἐξανατέλλειν. Pollux 2, 41 : κερηβαρικὸν τὸ πάθος Τηλ., τὸ δὲ ὑπὸ μέθης κερηβαρεῖν « κερηβαριῶν » Ἀριστοφάνης. Versus illi sic habuerint :

Αὐτὸν δ' ἀποροῦντα κερηβαρικὸν φημί ποθ' ἦσθαι, ποτὲ δὲ μόνον ἐκ κεφαλῆς ἐνδεκακλίνου θόρυβον πολλὸν ἐξανατέλλειν.

V. 1 δὲ δὲ, ut Ar. Eccles. 195, 314; cf. fr. 8. Ἐνδεκ., h. e. tam grandis, ut undecim stratis indigeat Pericles, in quibus accumbat.

7.

Athen. 2 p. p. 56, D, de δρυπεσίῳ ἐλάαις disserens : καὶ χωρὶς δὲ τοῦ φάσκειν ἐλάας αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἔλεγον δρυπεσίαι. Τηλ.

Εὐγγενέσθαι διὰ γρόνου μ' ἐλιπάρει δρυπεσίῳ καὶ μάζαισι διασκανδικίαισι.

Versu 1 Toupius Emend. 2, p. 563, supplebat Καί. Tum libri vulgo λιπαρεῖτω μου vel λιπαρεῖτό με, corrigente Porsono Append. ad Toupii Emend. p. 491. V. 2 vulgo δρυπ. μάζαις καὶ διασκ., quasi δρυπεσίαι μάζαις dicerentur h. l., ut apud Cratinum Plut. 2, contra mentem Athenaei. Non male igitur Mein. δρυπ., καὶ μάζαις διασκ. Nos lenioribus numeris μάζαισι. Nuper Meinekius ζωμίαις, δρυπεπέσι, μάζαις, καὶ δ. « Διασκανδικίαις, quo etiam Aristoph. Eq. 19 usus est, proprie quidem significat διευριπυῖζαι, h. e. more euripideo garrere; sed potuit id Tel. simpliciter dicere pro διαλέγεσθαι et μάζαις διασκ. pro mazis vesci, ut Aristoph. Eq. 803, στεμφύλω εἰς λόγον ἔλθειν, olivis vesci. Ceterum δρυπ. per se olivas maturas dixit etiam Callias Athen. 2, p. 57, A :

Γογγυλίδες, βράφανοι, δρυπεσίαι, ἐλατῆρες. » M.

8.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 418, 15 : Ἀπαρτί παρ' Ἡροδότῳ σημαίνει τὸ ἀπαρτισμένως καὶ ἀκριβῶς. ... τάχα δὲ ὁ Τηλ. ἁμοίως τῷ Ἡροδότῳ κέχρηται :

6.

Illum, inopem consilii, gravi capite modo sedere arbitror, modo autem sane solum ex capite undecim stratorum magnum tumultum excitare.

7.

Orabat me, ut tandem convenire posset maturis olivis et garrere cum mazis ad modum Euripidis.

— Σὺ δὲ δὲ, φρόνιμος αὐτὸς ὢν ἀπαρτί ταύτης τῆς τέχνης.

Δὴ immisso metrum sarcivimus. Cf. fragm. 6. Meinek. : « Possis sὺ δὲ γε, sed videtur alia corruptela latere. »

9.

Phrynichus Epit. p. 376, et Thomas Mag. p. 291 : οἱ δ' ἀρχαῖοι περιστάσειν λέγουσι τὴν διὰ τινά τάραχον παρουσίαν πλήθους... μάθοις δ' ἂν Τηλεκλείδου λέγοντος ὅδε :

Τίς ἦδε κραυγὴ καὶ δόμων περιστάσεις;

10.

Etym. M. p. 755, 46 : Τηλ.

Πάντες δὲ τευτᾶζουσιν οἱ διάκονοι.

ἀντὶ τοῦ πραγματεύονται καὶ σκευωροῦνται. Eadem habent Suidas et Photius v. Τευτᾶζειν.

11.

Suidas : Τάδ' οὐ παρὰ Κενταύροισι λεγόμενον τι ἦν. Τηλ. « τισι τῶν δυνατῶν τι κέλευ' οὐ γὰρ παρὰ Κενταύροισιν. » Similiter Photius p. 565, 7, et 613, 1, quo postremo loco Τηλεκλείδης τισι omissum est. Porsonus Advers. p. 266 :

Τί σὺ; τῶν δυνατῶν τι κέλευ' οὐ γὰρ παρὰ Κενταύροισι τάδ' ἐστίν.

quorum admodum placet τί σὺ; adjectis autem τάδ' ἐστίν facile carebimus, ἀκερᾶλῳ relicto versu.

12, a, b.

Antiatt. p. 107, Μόμφιν : ἀντὶ τοῦ μέμφιν. Τηλ. « Lege μόμφον (?) vel μομφήν. Phot. p. 257, 26, * μέμφειραν : τὴν μέμφιν. Τηλ. Fortasse μέμπτειραν, τὴν μεμφομένην » Mein. Utraque vox inusitata est, satis autem frequentia εἰ et ω, λ et ρ confusa : quare malim equidem μεμφολᾶν dorice, vel μεμφολῆν, quod exstat apud Hesychium.

13.

Gramm. Bekkeri An. p. 371, 32 : Ἀπροκώλια δῖεφθα. Τηλ. Male codd. Ἀπροκώλια : δῖεφθα. Sensit Mein. Pherecrates Μεταλλ. fr. 1, 13, δῖεφθ' ἀπροκώλια.

8.

Tu vero scilicet, quum ipse inprimis gnarus sis hujus artis.

9.

Quisnam hic clamor et cur domum circumstant?

10.

Omnes autem insidiosae agunt ministri.

11.

Quid tu? efficacium aliquid jube. Hæc non inter Cen-

14.

Idem p. 403, 4, Suidas et Zonaras, Ἀνηρώτιζεν : ἀντὶ τοῦ ἀνηρώτα. Τηλ.

15.

Idem p. 412, 25, et Suidas, Ἀπατήσει : ἀντὶ τοῦ παραλογίζεσθαι. Τηλ.

16.

Phrynichus Epit. p. 291, Βρέχειν : ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν τινι κωμῳδίᾳ ἀρχαία, προστιθεμένη Τηλεκλείδῳ τῷ κωμῳδῳ. Conf. Ἀψευδῶν fr. 4.

17.

Schol. Aristoph. Av. 17 : τὸν μὲν Θαρρελείδου Σύμμαχος Ἀσωπόδωρον· καὶ γὰρ οὗτος ἐπὶ μικρότητι ὑπὸ Τηλεκλείδου κωμῳδῆται, καὶ ὁ κολοῖος, μικρὸς ὢν, (ὡς) ἐκ τῶν πτερόν τὴν σύστασιν ἔχει. Postremorum καὶ — ἔχει, immisso ὡς, quod hauserit ὢν vicinum, sensus apertus est, graculum ob parvitatem velut ex plumis (sine corpore) videri constare. Intelligendus autem κολοῖος ὁ μικρὸς, ὁ βωμολόχος, ut ait Aristoteles H. A. 9, 19, 3. Ibi Scaliger (vol. 3, p. 492 ed. Schneider.) : « Tertium (graculorum) genus minimum (neque enim æquat columbam), valde elegans et concinnum, tenui corporatura, etc. Irridetur hoc avium genus propter ἀμουσίαν. » Gesnerus Thes. 1. l. v. graculus : « Varro De R. R. 3, 16 : Vetus est adagium Nihil cum fidibus graculo, i. e. nihil imperitis cum bonis litteris.... Sic graculus inter Musas dicitur de hominibus inter eruditissimos et impudenter obstrepentibus. » Cf. Aristophanis Eq. 936, 938.

18.

Idem schol. Acharn. 860 : καὶ Τηλ. τραχὺ ἡλίου τύλαν εἶπεν. Ita etiam Suidas v. Τύλα (leg. τύλος vel τύλη).

19.

Photius p. 100, 18, Ἰθὺ μέγα : ἀντὶ τοῦ ἀναφθεγγόμενοι μέγα. οὕτως Τηλεκλῆς. « Corrigit Τηλεκλείδης, præterea sic distingue, Ἰθὺ : μέγα, quibus quæ inferuntur verba, spectant ad participium, quod excidit. Docet id Hesych. Ἰθουκινήσαντες : ἀπὸ γὰρ τοῦ ἴθου (ἰθὺ) παρῆχται ἡ λέξις, καὶ ἐστὶν ἰωνικὸν ἐπίρρημα. καὶ δηλοῖ τὸ πολὺ καὶ μέγα. » M.

20.

Idem p. 238, 11, λυχνοκῶσα : λυχνοκαυτοῦσα. Hesych. h. v. λυχνοκαυτοῦσα. « Fortasse Doricum est pro λυχνοκοῦσα, ut νῶσα pro νοοῦσα. Lobeck. ad Phryn. p. 523 ipsum illud λυχνοκοῦσα γερρονendum putat. » E M.

21.

Idem p. 495, 1, Σαβαρίχεν (sic) : τὸ γυναικεῖον FRAGMENTA COMICORUM GREC.

αἰδοῖον. Τηλ. Idem Σάραβον : τὸ γυν. αἰδ. οἱ κωμικοὶ λέγουσι. Et Σαβαρίχη : γυν. αἰδ. Theognostus apud Cramerum Anecd. Ox. 2, p. 118, hoc nomen scribit σαμαρίχη. « Verum videtur σαβαρίχη. Cf. interpp. Hesychii v. Σαβαρίχεν. » Mein.

22.

Idem p. 496, 5, Σάθων : ὑποκόρισμα παιδῶν ἀρρένων. οὕτως Τηλ. « Hujusmodi nutricum ὑποκορίσματα attigit Scaliger ad Virg. Catal. p. 244 ed. Lindenbr., et Casaub. ad Theophr. Char. 5, p. 68 ed. Lips. » Mein.

23.

Idem p. 579, 8, Τερποτράμις : ἡ τῶν ἀφροδισίων τέρψις. οὕτως Τηλ. « Rectius, puto, interpretis τοῖς ἀφροδισίοις τερπόμενος. » Mein.

24.

Hesych. Βρόμιος : παρὰ Τηλεκλείδῳ ὁ Σάτωρος, ἡ ὁ Διώνυσος. « Prius falsum. » Mein.

25.

Idem Εὐτρησίους : τοὺς ἀπὸ Εὐτρῆς, πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. δωρικῶς δὲ εἶπε Τηλ. θέλει γὰρ εἶπειν Εὐτρησίους. « Pro Εὐτρῆς legendum videtur Εὐτρησίον, ut Xenoph. Hell. 7, 1, 29, et Pausan. 8, 27. Ejus igitur oppidi incolæ Εὐτρησίους dixerat nescio quis δωρικῶν apud Tel., extrita littera σ inter vocales, ut in Μῶα pro Μῶσα. Cf. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 252 ed. Schæf. Doricas formas habemus etiam fr. 18 et 20. Ceterum cf. Eupolidis Autol. 17. » E M.

26, a, b.

Pollux 3, 76 : παιδοφιλήτης, ὡς Τηλ., καὶ παιδοφιλεῖσθαι Πλάτων εἶρηκεν ὁ κωμικός. ὁ μέντοι παῖδ' ἔρωτος Ζεὺς παρὰ τῷ Τηλεκλείδῳ πέπαικται (pro παιδεραστῆς secundum H. Stephanum).

27.

Idem 3, 127 : Πλάτων δὲ τῆς ἀγοράσεως εἶρηκεν, ὡς τῆς ἀγοράσεως (ita codex Falck. pro vulgato ἀγοράσεως) Τηλ.

28.

Idem 7, 182 : τοὺς δὲ ἐργολάβους καὶ ἐργολήπτας Τηλ. ὁ κωμικός.

29.

Zonaras Lex. p. 1170 : καὶ Τηλ. (φησὶ) καθεδοῦμαι.

30.

Idem p. 1334, et Favorinus, Μανόν : ἀραιόν. βραχέως λέγουσι. Τηλ. ἀντὶ τοῦ ἀκριβῆς, ἡ ὀρθόν, ἡ ἀσφαλές, ἡ πυκνόν. « De mensura primæ syllabæ contraria sententia Phrynichus Bekker. p. 51, 31, »

Μανόν : τὸ ἀραϊὸν οὕτω λέγουσιν Ἀθηναῖοι· τὴν (δὲ) πρῶτην συλλαβὴν ἐκτείνουσιν. Sed corripuisse videtur Æschylus : v. Bergk. ad Anacr. p. 270. » *Mein.* Cf. annotata nobis ad Æschyli fr. incert. 40.

31.

Καρηβαρικὸν τὸ πάθος ex Polluce v. in fragm. 6.

X.

HERMIPPUS.

« Teleclide paulo junior, sed Eupolide et Aristophane prior, fuit *Hermippus* Atheniensis, *Lysidis* filius et *Myrtili*, poetæ comici, frater. Suidas : Ἑρμιππος... ἐτερόφθαλμος, ἀδελφὸς Μυρτίλου, δράματα διδάξας μ'. Similiter *Eudocia* p. 167. Hunc quoque acrem *Periclis* obtrectatorem fuisse, vel eo argumento intelligitur, quod *Aspasiæ* impietatis litem intendit. *Plutarchus* *Pericle* c. 32 : Περὶ δὲ τούτου τὸν χρόνον (olymp. 86, 4, ut videtur, sive ante Chr. nat. 432) Ἀσπασία δίκην ἔφευγεν ἀσεβείας, Ἑρμιπποῦ τοῦ κωμωδιοποιῦ δῖοντος, καὶ προσκατηγοροῦντος, ὡς Περικλεῖ γυναῖκας ἐλευθέρως εἰς τὸ αὐτὸ φοιτήσας ὑποδέχοιτο. Ipsum *Periclem* contumeliosissimis versibus perstringit apud *Plut.* c. 33,

Βασιλεῦ Σατύρων, τί ποτ' οὐκ ἐθέλεις
δόρυ βαστάζειν, ἀλλὰ λόγους μὲν
περὶ τοῦ πολέμου δεινὸς παρέχει,
ψυχὴν δὲ Τέλητος ὑπέστης;

Quæ scripta sunt eo tempore quo *Lacedæmonii* primum *Atticam* invaserant, *Pericles* autem, quamvis præcipuus belli suasor et auctor, aciem tamen contra hostes instruere non sine magna civium offensione (v. *Thuc.* 2, 21) cunctabatur. Ex quo intelligitur, fabulam, ex qua hæc attulit *Plut.*, quam fuisse *Μοίρας* ex *Athenæo* 8, p. 344, C, et 15, p. 668, A, probabiliter efficias, actam esse olymp. 87, 1 (ante Chr. nat. 431). — Fabulas, *Suida* teste, scripsit quadraginta, actore *Simermone*, de quo *schol.* *Nub.* 526. Tituli dramatum servati sunt novem : Ἀθηνᾶς γοναί, Ἀρτοπόλιδες, Δημόται, Εὐρόπη, Θεοί, Κέρκωπες, Μοίραι, Στρατιῶται, Φορμοφόροι. — Ex *Meinek. Hist. crit. Com.* p. 90, 91, qui ibidem p. 92-96 de singulis titulis criticè dis-

MINERVÆ NATALES.

1.

Ille, o miser, est rotundus adspectu,
intusque libens complectitur in se circum quæ sunt,
nos autem gignit, circumcursans omnem terram,

annus vocatus; et circumvolutus neque finem neque initium habet, semperque rotare corpus non cessabit quotidie ac totum per diem.

2.

Vocem ac vultum agni

serit, denique *Hermippi* ἰάμβων, i. e. carminum probrosorum, fragmenta subijcit.

I. ΑΘΗΝΑΣ ΤΟΝΑΙ.

Rara hujusmodi argumenta in comædia antiqua, propria quodammodo mediæ comædiæ. Quare *Hermippi* fabulam temporibus comicæ libertatis lege *Morychidis* accisæ assignandum esse suspicatur *Meinek. Hist.* p. 279.

1.

Stobæus *Eclog. phys.* 1, p. 239.

Ἐκαίνος ἐστὶ στρογγύλος τὴν ὄψιν, ὃ πονηρὲ,
ἐντὸς δ' ἔχων περιέρχεται κύκλῳ τὰ πα-
ρόντ' ἐν αὐτῷ,
ἡμᾶς δὲ τίκει, περιτρέχων τὴν γῆν ἀπαξά-
πασαν,
ὀνομάζεται δ' ἐνιαυτός· ὦν δὲ περιφερὴς τε-
λευτήν
5 οὐδεμίαν οὐδ' ἀρχὴν ἔχει, κυκλῶν τ' αἰεὶ τὸ
σῶμα
οὐ παύσεται δι' ἡμέρας ὅσημέραι τροχᾶζων.

« Hi versus quum apud *Canterum* incerto poetæ tribuantur, *Heerenius* ex lemme duorum codicum marginibus adscripto ἀναγενέως Ἑρμιπποῦ et poetæ et fabulæ nomen restituit ». *E. M.* Versu 1 codd. τὴν ὄψιν στρογγύλος. Correxerit *Meinek.* V. 2 conciliari nequeunt verba ἐντὸς ἔχων et περιέρχεται, vixque dubium videtur quin ponendum sit ἐντὸς δ' ἔκων περιέρχεται. Tum *codex Vat.* τὰ παρ' ἑαυτοῦ. *Mein.* τὰ πάντ' ἐν αὐτῷ, quod et per se parum verisimile est, et minus etiam placet sequente ἀπαξάπασαν. Ἐκόν, libens, ex industria. V. 5 opportune *Bergk. Commentt.* p. 308 admonuit *Heracliti*, corpus tempori tribuentis, apud *Sextum Empir.* *Adv. math.* 10, 231. Libri δ' αἰεὶ, frequentius repetita δὲ particula. V. 6 *Bergk.* οὐ παύσεται.

2.

Etym. M. p. 146, 25 : ἄμνιος (?) σημαίνει τὸν ἄμνον, καὶ διὰ τοῦ ἰ γράφεται, καὶ προπαροξύνεται, ὡς παρὰ Ἑρμιπποῦ ἐν Ἀθ. γον.

Τὴν μὲν διαλεκτὸν καὶ τὸ πρόσωπον ἄμνιου

ἔχειν δακτύλῳ, τὰ δ' ἔνδον οὐδὲν διαφέρει
δράκοντος.

Vereor ne hallucinatus sit *Etymologus*, quum ἄμνιος a recto ἄμνιον duci usitate possit; neque huic rationi obstat ambiguitas τοῦ ἄμνιον, quod significat etiam secundum *Apollonium* sophistam ἀγγεῖόν τι, εἰς δ' δέχονται τοῦ σφαπτομένου ἱερείου τὸ αἷμα. Formæ ἄμνιος certius exemplum desidero.

3. 4.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 404, 27, et *Suidas*, Ἀνθέων : τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν αἰ Ἀττικοί. Ἑρμιππος Ἀθ. γ.

* *Κηροσπάθητον* ἀνθέων ὕφασμα καινὸν ὄρων. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς

Λεπτὸς διαψαίρουσα πέπλος ἀνθέων γέμων-
τας.

Versu 1 *Pieronus* ad *Herodianum* p. 456 conjicit *Καίρω* σπαθητὸν, *Toup.* *Emend.* 2, p. 482, *Κηροσπάθητον*, quod merito recepit *Mein.*, compositum e καιρός et σπαθητός (*scholl. Odys.* 7, 107 : καιρός λέγεται ὁ μήτος, h. e. filum, stamen). Sed idem inconsiderate *Suidam* secutus pro vulgato ὄρων edidit Ὠρων, novam nescio quam vestem *Horarum* intelligens, quibus hic nihil negotii est, sed scribendum

Καιροσπαθήτων ἀνθέων ὕφασμα καινὸν ὄρων, ut præsentis dii conspexisse dicantur (cum admiratione) primam modo natæ *Palladis* texturam, ipsis adhuc incognitam (καινὸν ὕφασμα), quippe inventam a dea. Ὠρων communi dialecto dixit *Hermippus*, quemadmodum antiquiores illi genuinum *Atticismum* minus observare solent.

5.

Idem p. 461, 26, Ἀττεσθαί : ὁ ἡμεῖς διάξεσθαί. Ἑρμ. Ἀθ. γ.

Ἀπὸ τῆς τραπέζης τουτονὶ τὸν στήμονα
ἄττεσθ' ἐπινοῶ.

V. 2 ἐπινοῶ, ut *Minerva* ipsa loquatur, textoria artis specimina edens, *Valckenarius* ad *Theocr.* *Adon.* p. 206, C, pro ἐπινοῶν.

6.

Photius *Lex.* p. 61, 26 : καὶ ἦν δ' ἐγὼ ἀντὶ τοῦ

habere videris, intus autem nihil difiers a draconte.

3.

Staminariorum florum texturam novam videbant.

ἔφην δ' ἐγὼ· παρ' ὃ δὴ καὶ Ἑρμ. ἐν Ἀθ. γον. ἡσὶν ἀντὶ τοῦ φησὶν, « Ὁ Ζεὺς * διδόνω πολλὰς φησι τοῦ νομα. » Ita *codex. Suidas* v. Ἡ δ' ὅς *Hermippi* verum ita scriptum exhibet « ὁ Ζεὺς διδόναι πολὺ φησι τοῦ νομα » quod *Porsonus* sic emendat :

Ὁ Ζεὺς (δὲ) « Δίδωμι Παλλάς, » ἡσὶ, « τοῦ νομα. »

Quibus immisi δὲ, quo vix careat oratio, haustum illud, nisi fallor, a δι — syllaba vicina. Similiter *Lexicon de spirit.* apud *Valck.* ad *Ammon.* p. 225. « *Gramm. Cramerii Anecd. Ox.* 1, p. 190, 19, ἡσὶ. « Δώσομεν, ἡσὶ πατήρ, φησὶν ἡ Σαπφώ· ἡ τὶ δὲ λέγει Ἀλκμάν ἀντὶ τοῦ ἡσὶν. Eundem locum *Hermippi* respicere videtur *Etym. M.* p. 416, 54, e *Photio* corrigendum. » *Mein.*

7.

Schol. Plat. p. 353 *Bekker.*, de *Accone*, fatua muliere : τὸ ἀκκίξεσθαί ἐκ γυναίκος εἰρησθαί φησιν Ἀκκοῦς καλουμένης, ἣν οὕτως εὐθὺς λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἰστού θοιμάτιον καθελομένην ἡμίεργον ἀμφιέσασθαι, εἰς τε κάτοπτρον βλέπουσαν πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἔμφασιν εἰς αὐτὸ γενομένην ὡς ἑτέρα προσλαλεῖν γυναικί· μέμνηται ταύτης Ἑρμ. ἐν Ἀθ. γ., καὶ Ἄμφις ἐν τῇ ὁμωνύμῳ αὐτῆς δράματι. « *Aliorum* grammaticorum testimonia de ista muliere collegerunt interpp. *Hesychii* vol. 1, p. 194, 12, et *Ruhnken.* ad *Tim. Lex.* p. 19. *Acconem* patria *Samiam* dicit *Etymologus* p. 49, 4. *Mire Chrysippus* apud *Plut.* *De rep. Stoic.* p. 1040, B : οὐδὲν διαφέρει τῆς Ἀκκοῦς καὶ τῆς Ἀλφειτοῦς, δι' ὧν τὰ παιδάρια τοῦ κακοσχολεῖν αἰ γυναῖκες ἀνείργουσιν, ut *Lamiae* potius vel *Gorgyræ*, aliisque puerorum terculis (de quibus *Casaub.* ad *Strab.* 1, p. 36, et *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 181, quorum notatis addas *Hesychii* *Καρκῖο* : *Λαμίαι*) similis fuisse videatur » *E. Mein. Hist. crit. Com.* p. 404, 405.

II. ΑΡΤΟΠΩΛΙΔΕΣ.

In hac fabula *Hyperbolus* demagogum acriter fuisse irrisum constat ex *Aristophane* et antiqui scholiaste testimonio.

1.

Gramm. Bekkeri An. p. 328, 25, et *Suidas*, Ἀγῆλαι : τιμῆσαι θεῶν, ἀγλάισαι... Ἑρμ. Ἀρτοπώλισι.

4.

Tenuia perscrutata pepla floribus plena.

5.

A mensa hoc stamen nectere cogito.

6.

Jupiter (autem) « Do, » inquit, « nomen illi *Pallas* »

Φέρε νυν ἀγγίλω τοὺς θεοὺς ἰούσ' ἔσω,
καὶ θυμιάσω, τοῦ τέκνου σεσωσμένου.

Hesych., fortasse ex hoc l., Ἀγγίλω : κοσμήσω.
Codd. νυν. Suidas οἷους ἐγώ, cod. gramm. οἷους ἐγώ,
schol. Eurip. Med. 1016 (995), qui priorem ver-
sum citat, ἰούσ' ἔσω. « Hyperboli matrem hæc lo-
cutam esse, propter filium iudicio absolutum gra-
tias acturam diis, non inepte coniecerunt Bergk.
et Fritsch. Act. societ. gr. vol. 1, p. 138. Hy-
perbolum vapulasse a poeta, testatur schol. Nub.
557 : Ἐρμιππος δρᾶμα οὐκ ἐποίησεν εἰς Ὑπερβολὸν·
ἔοικε δὲ (Aristophanes) τὸ εἰς τὰς Ἀρτοπόλιδας λεχθὲν
κατ' αὐτοῦ σημαίνειν. » *Mein.*

2.

Pollux 7, 202 : Ἐρμιππος δὲ ἐν τοῖς Κοθόρνοις
πορνοτελεῖσθαι. ὁ αὐτὸς ἐν Ἀρτ. φησὶν « ὡς σαπρὰ,
πόρνη, καὶ κάπραινα. » Quæ Bergkii Commentt.
p. 314. ex Palatino et Falckenburgii codice, in
quibus legitur Φιλωνίδης (ita F.) δὲ ἐν τοῖς Κοθ.
πορν. Ἐρμιππος δὲ (ita F. et P.) ἐν Ἀρτ. καὶ
πασσιπόρνη φησὶ καὶ κάπραινα, assumpto etiam τῷ
σαπρὰ ex editis libris, ita restituit

Καὶ πασιπόρνη, καὶ κάπραινα, καὶ σαπρὰ·

magisque etiam se probare ait Ἐρμιππος. etc., cui
equidem prætulerim hoc Ἐρμιππος. propter confu-
sionem vocabulorum καὶ et ὡς, hic et illic obser-
vatam in libris. Bekkerus edidit καὶ πασι πόρνη.
« Ita nescio quis Hyperboli matrem increpat, ut
eodem Pollucis loco Euripidis poesin Phrynichus
in Musis (Ἄλλ', ὦ κάπραινα, καὶ περίπολι, καὶ δρο-
μάς). Σαπρὰ est *vetula*. » *Mein.* De hoc cf. Phe-
retratis Incert. 64.

3. 4.

Athen. 3, p. 119, C : ἰδίως δ' ἐσχημάτισται (τὸ
τάριχος) παρ' Ἐρμιππῶ ἐν Ἀρτ. « Καὶ τάριχος
πίονα. » Simili barbarismo Scythia Thesm. 1187,
τὸ πυγή. « Hæc dixerit mater Hyperboli, quam
barbare loquentem induxerat Herm. Eodem per-
tinent hæc Hesychii : Δοκικῶ : ἀντὶ τοῦ δοκῶ.
ἐπαίξε δὲ Ἐρμ. ἐν Ἀρτ. Pro δοκικῶ codex δοκῶ :
illud litterarum series requirere videtur. » *E M.*

MULIERES PANEM VENDENTES.

1.

Age igitur, venerabor deos, domum ingressa,
sufflamque, propter servatum filium.

2.

Quoniam (es) omnium meretrix, et sus fera, et pu-

3.

Et salsamentum pinguis.

5. Aggredere tu quidem silens Pisandrum, ipse grandis,
et velut Bacchanalibus ille arborem,
pulsatum allide, quum sit cantherius!

POPULARES.

1.

Næ mihi, quid agam symbolo comminuto?

5.

Schol. Aristoph. Av. 1556, de Pisandro : ἦν δὲ
τὸ σῶμα εὐεκτήης, ὡς Ἐρμ. ἐν Ἀρτ. * « Ἐνέβαινε
σιγῇ Πείσανδρος μέγας αὐτὸς, ὡς περ Διονυσίοισιν
οὐπὶ τῶν ξύλων, ἐλαίας ἔρεισιν ὄνον κανθήλιον. »
Scribam

Ἐμβαινε Πείσανδρῳ σύ γε σῖγ', αὐτὸς μέγας,
χῶσπερ Διονυσίοισιν οὐπὶ τῷ ξύλῳ,
ἐλάσας ἔρεισον ὄντ' ὄνον κανθήλιον!

In his Mein. χῶσπερ et ἐλάσας ἔρεισον, nos et sen-
tentiae et metri causa Πείσανδρῳ σύ γε σῖγ' et τῷ ξύλῳ,
et ὄντ' ὄνον, quæ me facile probaturum esse spero
paleographiæ et librorum negligentiae peritis.
Τὸ ξύλον intelligebam arborem, quam festo illo
die aliquis conscenderit ex more; ejus quidem
rei alia exempla non habeo in promptu. Potest
quoque, ut dicatur et proprie et figurate, ξυλο-
κόπος. Primo versu Meinek. Ἐμβαινε δὲ Πείσαν-
δρος δ μέγας οὐτοσί.

6.

Pollux 7, 198 : εἴρηται γὰρ ἡ γελογοῦσιν ἐν Διο-
νυσαλεξάνδρῳ Κρατίνου, ὡς περ ἐν Ἀρτ. Ἐρμιππου
τὸ γελογοῦσιν.

III. ΔΗΜΟΤΑΙ.

1.

Pollux 9, 71 : εἴη δ' ἂν καὶ σύμβολον βραχὺ
νομισμάτιον, ἡμίτομον τι νομισμάτος. ὁ γοῦν Ἐρμ.
ἐν Φορμοφόροις λέγει, ... ἐν δὲ τοῖς Δημόταις

Οἷμοι τι δράσω, σύμβολον κεκαρμένους;
κεκάρθαι ἔοικε τὸ ἡμισυ, ὥστε ἡ ἐκ θατέρου μόνον τε-
τυπῶσθαι τοῦτο δεῖ τὸ νομισμάτιον νοεῖσθαι, ἢ διηρη-
σθαι, ὥστε ἔχειν τὸ μέρος ἑκάτερον, τὸν τε πιπρά-
σκοντα καὶ τὸν ἀνούμενον, ἐπὶ συμβόλῳ τοῦτον μὲν
τι προειληφέναι, τὸν δὲ ἐνοφειλεσθαι. Prima Pollucis
verba haud dubie affecta sunt, siquidem tautolo-
giam debuisset Herm., inferciens βραχὺ, ubi suf-
ficiebat νομισμάτιον, quod est βραχὺ νόμισμα. Sane
scribendum puto βραχὺ νόμισμά τι, ὃν ἡμίτομόν
τινος νομισμάτος.

5.

Aggredere tu quidem silens Pisandrum, ipse grandis,
et velut Bacchanalibus ille arborem,
pulsatum allide, quum sit cantherius!

POPULARES.

1.

Næ mihi, quid agam symbolo comminuto?

2.

Idem 10, 165 : τὸ δὲ ὄγκιον σκεῦος πλεκτὸν εἰς
ἀπόθεσιν σιδήρου ἢ ἀλλων τινῶν, παρὰ δὲ Ὀμήρῳ
(Odys. 21, 61) τῶν Ὀδυσσεύος πελέκεων. Ἐρμ. δὲ
ἐν Δ. ἔφη « Ἐχοντες ἴσον (sic) ἀσπίδιον ὄγκιῳ » Scri-
bamus

Ἐχοντες ἂν ἴσον ἀσπίδιον ἐν ὄγκιῳ.

Cod. Falck. ὄγκιῳ. Dicuntur omnes δημόται pariter
scutati, i. e. armati, synecdoche.

3.

Athen. 7, p. 285, E, de voce ἀφύη : ἐπὶ τοῦ
ἐνικοῦ Ἐρμ. Δ.

Νῦν δ' οὐδ' ἀφύην * κινεῖν δοκεῖς.

Immo κινεῖν. Significatur homo pauperrimus, qui
ne apuam quidem emat. De v et χ litteris non-
nunquam inter se permutatis Xenoph. Anab. 4,
1, 3. Spectat Athenæus ad tritum veterum gram-
maticorum præceptum, ἀφῶσι plerumque dici nu-
mero plurali.

4.

Photius p. 215, 15, et Antiatt. p. 106, 26 :
Λεπτολογίαν. Ἐρμ. Δ. Phrynichus Appar. Soph.
p. 49, 28 : λεπτολογία σημαίνει τὸ περὶ τῶν μι-
κρῶν φροντίζειν καὶ ἀδολεσχεῖν. Memorat et Suidas,
per errorem Aristophanis versum tribuens Her-
mippo.

5.

Pollux 7, 89 : Ἀὐτοσχεδῆς (sic libri) ὑπό-
δημα τὸ ἀπλῶς εἰργασμένον Ἐρμ. εἴρηκεν ἐν Δ.
Hesych. recte Ἀὐτοσχεδῆς, ὑποδήματος εἶδος γυναι-
κείου. Ἰσοδύναμον ποιεῖ αὐτοσχεδῆς usitato αὐτο-
σχεδῆς, cui convenit explicatio Pollucis. Meinek.,
qui contendit legendum esse αὐτοσχιδῆς, ut λε-
πτοσχιδῆσανδάλια apud Cephisodorum Trophon. 2,
vellem ostendisset quomodo ὑπόδημα dici possit
αὐτοσχιδῆς.

6.

Hesych., Phot. p. 363, 6, et Suidas, Οὐ φρον-
τις Ἰπποκλειδῆ : παροιμία, ἧς μέμνηται Ἐρμ.
Δ. V. Bæhr. ad Herodot. 6, 129.

7.

Antiatt. p. 104, 33, κακκάθη : Ἐρμ. Δ. « Quum
non κακκάθη, optimis scriptoribus usitatum, sed
κακκάθος ab Atticis rejiciatur, hoc Antiatticis
restitui voluit Bergk. Commentt. p. 316 : fortasse

2.

Habere soliti pariter scutulium in corbe.

3.

Nunc autem ne apuam quidem nancisci videris.

recte; quanquam non omnes hujus grammatici
glossæ impugnantis Atticistarum decretis scriptæ
sunt. » *E M.*

8.

Idem p. 105, 7 : κατόχους τινὰς λέγουσιν οἱ παι-
δοτρίβαι. καὶ κατόχως εἴρηται ἀντὶ τοῦ μνημονικῶς.
Ἐρμ. Δ. « Κάτοχοι dicebantur pueri, qui fideli
memoria tenebant quæ a magistris didicerant;
hinc κατόχως, memoriter. Plutarchus : κατόχως καὶ
μνημονικῶς. » *E M.*

9.

Idem p. 85, 31, (Bā) : πρὸς τοὺς * κατάρνη ἀνα-
φρονήσαντας εἰώθασιν οἱ ἀντιθέτες ἀντεμῶσθαι, καὶ
ἔστιν οἰνεὶ σκῶμμα. Ἐρμ. Δ. « Bā addidi ductu
et indicio Eustathii ad Il. A, 438 : καὶ βᾶ ἐπίρρημα
παρὰ Ἐρμιππῶ, ὅπερ εἰώθαμεν ἀντεμῶσθαι λέγειν,
ὡς καὶ τοῦτο φασὶν οἱ παλαιοί. » *Mein.* Vellem vir
doctissimus simul exposuisset de isto κατάρνη,
verbo nihili, cuius in locum κατάρνη substituen-
dum est : πρὸς τοὺς « Κατάρνη (vel Καταρνεῖ); »
ἀναφρονήσαντας, » contra illos, qui clamant *Negas?*
Sophocles Ant. 412 :

Φῆς, ἦ κατάρνη μὴ δεδρακέναι τάδε;

Inde grammaticum petiisse arbitror τὸ κατάρνη.

10.

Photius p. 398, 9, Πάρισθι : παραγίνου, παρα-
τύγχανε. Ἐρμ. Δ.

IV. ΕΥΡΩΠΗ.

Suidas, Πάριεῖν καὶ βυζεῖν : τὸ ὑλακτεῖν.
Ἐρμ. Εὐρώπη·

Ῥυζῶν ἅπαντας * ἀπέδομαι τοὺς δακτύλους.

Photius p. 481, 13, βάζειν καὶ βύζειν, et in Her-
mippi versiculo mendose βυζόν, corrigente Por-
sono. Item alio loco Photius Ῥύζειν : ὑλακτεῖν, et
Ῥυζῶν : πενθῶν. Hesych. Ῥάζειν : * τρώγειν, κυρίως
ἐπὶ τῶν κυνῶν. Lexicon rhetor. apud Eustath. ad
Odys. p. 1792, 22, Ῥάζειν καὶ βύζειν (βύζειν
Mein.) : κυρίως μὲν τὸ ὑλακτεῖν, μετῆνεγκται δὲ καὶ
ἐπὶ τοὺς πικραίνομένους καὶ σκαίολογοῦντας. Proba-
biliter Mein. et βύζειν et βυζειν usitata fuisse cen-
set, ut exempli gratia βόφειν et βοφεῖν secundum
Æl. Dionysium Eustath. ad Odys. p. 1430, 40.
Ceterum apud Suidam legerim Ἐπαντάς σ' ἀπέ-
δομαι τ. δ. ! σὲ pro σοὶ (cf. Aristoph. Av. 28);

6.

Non curat Hippocleides.

EUROPA.

Latrans : « Omnes tibi abrodam digitos! »

apud Hesychium autem τρύζειν, quod de porco dictum habet Athen. 14, p. 656, F. Πενθῶν firmes Quinti Calabri versibus 10, 326, et 14, 36.

V. ΘΕΟΙ.

1.

Athen. 10, p. 426, F: οἱ δ' ἐπιτεταμένως χρώμενοι τῷ ποτῷ δύο οἴνου ἐπινον πέντε ὕδατος... Ἑρμ. Θεοῖς: « ἐπειθ' * ὅταν πινώμεθ' ἢ διψώμεθα, εὐχόμεθα πρὸς τοῦτο * ὁ οἴνος οὐκ ἐκέραιος γένου· οὐκ ἀστοῦ καὶ πηλοῦ ἴγῳ φέρω παίζων ἄμα, * καθὼς γηγένται, τοῦτο πέντε καὶ δύο. » Suspicieris hæc ita scribenda esse:

Ἐπειθ', ὅ τι ἂν πίνωμεν ἔται δίψης μέτα,
εὐχόμεθα πρὸς ταῦτ' « Οἴνος, ὃ κέραιος, γε-
νοῦ! »

κὰς τοῦ καπῆλου, ἴγῳ φέρω παίζων ἔμα,
καθὼς γηγένται τοῦτο πέντε καὶ δύο.

In quibus Bergkio Commentt. p. 317 debetur τοῦτ' Οἴνος... γένου κὰς τοῦ καπῆλου, et καθὼς. « Existimat enim, Mercurium aliumve ministrum hic loqui de beatissima vita deorum; ad cuius felicitatem hoc maxime illum referre, quod utantur Amaltheæ cornu, quæcumque collibuerit, affatim effundente. Δύο pro δύο Dind. » Mein. V. 3 ἔμα, mea, meum argentum. In primo versu passiva servat Hermannus,

Ἐπειθ' ὅταν πινώμεθ' ἢ διψώμεθα,

dicta hæc opinatus ab aliquo qui se fluviatilem deum esse simularet.

2.

Schol. Aristoph. Av. 1551: ταῖς κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἀκολουθεῖ τις ἔχουσα. Ἑρμ. Θεῶν (Küster. Θεοῖς) « Ὡσπερ αἱ κανηφόροι, λευκαῖσιν ἀλφίτοισιν * ἐντετριμμένοις· ἐγὼ δ' * ἔνεκα ψαλάθων τὴν διφροφόρον. » Mein. versu 2 legendum putat ἐντετριμμένοις: « videtur enim describi aliquis canephoræ habitum imitatus, quas capillis farina conspersis in publica pompa incessisse constat ex Ar. Eccles. 732. » Κομικώτερον me iudice est ἐντετριμμένοι, ut omnes dii sic incessisse dicantur. V. 3 Valck. ad Herodot. 2, 93, et Porsonus Append. ad

DH.

1.

Tum, quidquid bibimus amici sitientes,
ad id precamur: « Vinum fias, cornu! »
egoque ad cauponem ludens fero mea;
statimque id factum est quinque et duo.

2.

Velut canephoræ,

Toup. Emend. p. 445, ἐνέκαψα λαυθάνων, nec sane λαθῶν sufficit versui, sed apparet, aliud scripsisse Nostrum, idque arbitrari fuisse ψηλαφῶν: cave enim cogites, ut Mein., de nescio qua pecunia, quam iste, quisquis fuit qui hæc recitavit, furatus fuerit canephoræ, sed ridicule homo deglutiisse dicitur puellam, i. e. deosculatum esse et contrectasse, ut solet fieri; cf. Pac. 1057. Scribo igitur.

Ὡσπερ αἱ κανηφόροι

λευκοῖσιν ἀλφίτοισιν ἐντετριμμένοις·

ἐγὼ δ' ἐνέκαψα ψηλαφῶν τὴν διφροφόρον.

3.

Herodianus Περὶ μονήρους λέξ. p. 17, 10: δῆλον ὅτι σημειώδης (?) ὁ δοθὴν παρ' Ἀττικαῖς λεγόμενος, καὶ μὴ ἔχων πρὸ τοῦ τὴ σύμφωνον (?)... Ἑρμ. ἐν Θεοῖς.

Φήμις ἱερᾶς ἐξοιγνυμένης, ὥσπερ πέπονος
δοθιῆνος.

Depravatum videtur σημειώδης, et fortasse reponendum συμφῶδης, consensus. Verba καὶ — σύμφωνον quid sibi velint, scio cum ignarissimis, nisi forte Herod., formam communem δοθειῆν significans, quam tamen aliunde haud novi, dixit λέγόμενος ἔστι καὶ μὴ ἔχων εἰ πρὸ τοῦ τὴ σύμφωνον, quanquam sic præter usum εἰ σύμφωνον indicaret diphthongum. In Hermippi versu codex ὥσπερ πέπονθε δοθειῆνος, quod correxit L. Dindorfius.

4.

Athen. 11, p. 478, C: τὰ μόνωτα ποτήρια κότυλοι... Ἑρμ. δ' ἐν Θεοῖς.

Τὸν τε κότυλον πρῶτον ἦνεγκ', ἐνέχυρον τῶν
γειτόνων.

Libri ἦνεγκεν ἐχυρὸν, quæ Porsonus et Jacobsius Additt. p. 259 emendaverunt. Dindorf. malit πρῶτος.

5.

Idem 14, p. 636, D, de κρεμβαλοῖς: Ἑρμ. δ' ἐν Θ. τὸ τούτοις κρούειν κρεμβαλίσειν (immo κρεμβαλιάσειν) εἶρηκεν ἐν τούτοις.

Λεπάδας δὲ πετρῶν ἀποκόπτοντες κρεμβα-
λιάζουσι.

albis farinis intriti capillos;

ego vero devoravi contrectans selliferam.

3.

Vox sacra quum aperta esset, velut concoctus furun-
[culus.

4.

Cotulamque primam attulit, pignus vicinorum.

5.

Et patellis rupium abscissis crepitant.

9.

Pollux 9, 126: τὸ δὲ βῆμα τὸ * πενταλιθίζειν ἔστιν ἐν τοῖς Ἑρμίππου Θεοῖς. Scribamus πεντελιθίζειν, ut πεντέπηχυ, πεντέκλιον, πεντέχλων, πεντέμνηον apud Photium p. 410, 20. Idem de hoc ipso verbo p. 411, 3: πεντελιθίζειν διὰ τοῦ ε γράφουσι. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 413.

10.

Hesych. Μίλαξ: * ἡλικία. ἔνοι δὲ * μέλλα, καὶ παρ' Ἑρμίππου ἐν Θ. * ἀγνοήσας Ἀρτεμίδωρος· ἐκεῖ γὰρ μίλαξ ἔστι. δῆλοι δὲ τὸν δημοτικόν. Pro ἡλικία recte corrigunt ἦλιξ, et μέλλαξ pro μέλλα, idemque reponendum est pro μίλαξ, et μέλλαξ alibi apud Hesychium, ubi hæc leguntur, Μέλλαξ: οἱ νεώτεροι. Glossarium vetus: μέλλαξ, *adultus*. Tum pro ἀγνοήσας Ἀρτ. dicendum erat ὁ ἠγνόησεν Ἀρτ. Ἐκεῖ, scilicet apud Hermippum, qui μέλλαξ dixit τὸν δημοτικόν. « Ita popularis dicitur pro *sodalis*, quod comparat Lobeck. Paralip. gramm. p. 128. » E. M. Mendosa etiam ista apud Hesychium, Κέλλαξ: δημοτάς. Imo μέλλαξ.

VI. ΚΕΡΚΩΠΕΣ.

De Cercopibus v. Heyn. ad Apollod. 2, 6, 3. « In *Cercopibus* dubitari potest, utrum H. ipsos illos Herculis comites et scurras in scenam produxerit, an sub nomine Cercopum callidos impostores et fraudatores perstrinxerit: tales enim fuerunt fabulosi illi Cercopes, de quibus perdocta est dissertatio Lobeckii in *Aglaophamo* p. 1296 seqq. Eodem titulo fabulas docuerunt Plato et Eubulus, fortasse etiam Menippus, Hermippeæ fabulæ titulum ut figurato sensu accipiam, movent me quæ leguntur fr. 2 et 6. Dionysi quædam in hac fabula partes fuisse apparet ex fr. 1. » E. Mein. Hist. crit. Com. p. 94.

1.

Athen. 12, p. 551, B: πόσῳ οὖν κάλλιον, πενόμενον εἶναι λεπτότερον ὢν καταλέγει Ἑρμ. ἐν Κέρκωψιν ἢ * ὑπερπλουτοῦντας τῷ Ταναγραίῳ κῆτει εὐκύναι!... φησὶ δ' οὕτως ὁ Ἑρμ. πρὸς τὸν Διόνυσον τὸν λόγον ποιούμενος,

Οἱ γὰρ πενόμενοι
ἀνάπηρά σοι θύουσιν ἦδη βοῖδια,

afferam lumen aliquod vel ellychnium.

CERCOPES.

1.

Nam pauperes
jam mutilatos tibi buculos immolant,

Libri κρεμβαλίζουσι. « Metrum poscit κρεμβαλιάζουσι, quam formam agnoscunt Hesych. et Phot. » Dindorf. Meinekius: « Notare videtur Euripidis aliorumque hujus similibus poetarum Musam κροταλίστραν. V. Aristoph. Ran. 1305 seqq. Hesych. Κρεμβαλιάζειν: κογγύλια καὶ ἀστράκια συγκροτοῦντες ἐρισμὸν (leg. ἔρρυθμόν) τινὰ ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς ὄρχουμένοις. Hujus moris auctor perhibetur Diocles, de quo dixi Hist. crit. Com. p. 252, et Bergk. Commentt. p. 429. »

6.

Schol. Aristoph. Vesp. 674: καὶ πρὸς τὴν τῶν κύθων παιδιὰν ὁμοίως ἐχρῶντό τινι (scilicet κηθίῳ), βάλοντες ἐξ αὐτοῦ. καὶ γὰρ Ἑρμ. ἐν Θ.

Καὶ πρὸς κύθους ἔστηκ' (ἐγὼ) ἔχων κηθιον.

Porsonus versum explebat scribendo ἔχων τὸ κηθιον, sed præstat ἐγὼ ἔχων κ. Verbum ἔχων simili ἐγὼ offecerit.

7.

Stephanus Byzant. p. 631: λέγεται καὶ ταινარიζέιν (καὶ παραταιναρίζειν), ὡς Ἑρμ. Θ.

Καὶ σὲ τί γρῆ παραταιναρίζειν;

Apparet, verba καὶ παρα τ., quæ immisimus per parenthesis, neglecta esse propter similia καὶ ταιν.: alioqui huc non pertineret Hermippi versus. Hesych. * Ταινάρια: παρὰ Λακεδαιμονίους ἑορτὴ Ποσειδῶνος. Vix dubites quin legendum sit Ταινάρια: nam Ταινάρια id festum vocabatur, et passim confusa α et οι. Παρὰ in compositis cum alia significat, tum perverse facta seu modum excedentia. Juvenis Plautinus Pseud. 2, 4, 17: *Ut paratæ cadat carnyfex!* « Numeri sunt logædici, nisi forte παραταιναρίζειν scribendum, ut sit tetrameter dactylicus. » M.

8.

Photius p. 538, 21, Στίλβη: λύχνη τι εὐκύνος. Ἑρμ. Θ.

Ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ.

ἐνήσομαι λύχνην τιν' ἢ στίλβην.

Simillime Plato ap. Polluc. 6, 103:

Ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ

ἐνήσομαι στίλβην τιν', ἥ τις μὴ πότις.

Στίλβην, ellychnium parcendo, german. *einen Spardocht*.

6.

Egoque apud talos steti, phimum tenens.

7.

Et te quid opus est paratænarrissare?

8.

Ex foro emptum ego

Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος.
Eadem ex Athenæo Eustath. II. p. 1288; Suidas v. Λεωτροφίδης, inde ab Ἀνάπρη, ex schol. Aristoph. Av. 1406, qui: ἐπειδὴ καὶ οὗτος (Leotr.) τῶν σφόδρα λεπτῶν. V. 1 νῦν οἱ γὰρ tres libri Athen., unde Mein. conjicit Νυνὶ γὰρ οἱδὶ πενόμε. V. 2 οὐσοῦσιν Eust. et unus cod. Ath. Ibid. βούδια posuit Meinek. pro βοΐδια, testimonio ductus Antiaticista p. 85, Βούδια, οὐ μόνον βοΐδια. Ἑρμ. K. Leotrophidæ macilentiam ridet etiam Theopompus Καπηλ. fr. 1; Thumantin Aristophanes Eq. 1265, ubi schol.: οὔτοι πένητες διεβάλλοντο· καὶ ὁ μὲν Λυσίστρατος ὡς κόλαξ, ὁ δὲ Θούμαντις ὡς πένης (hoc deleo) μάντις.

2.

Idem 11, p. 502, B, de chryside, poculo: καὶ Ἑρμ. ἐν Κ.

Χρυσίδ' οἴνου πανσέληνον ἐκπιὼν ὑφέλιετο.
Πανσ. χρυσίδα Schweigh. cum Toupio Emend. 3, p. 572, intelligit plenum poculum. Interpres gallicus: *ronde comme la pleine lune*, quod verum putabat Meinek., postea tamen improbens, « Vide igitur, inquit, an πανσεληνός scribendum idque de sacris plenilunii tempore celebratis (intt. ad Soph. OEd. R. 1090) intelligendum sit. »

3.

Idem 14, p. 650, E: καὶ ἐν Ἀναγύρω « πλὴν ἀλεύρος καὶ βροῶς. » Ἑρμ. δ' ἐν Κέρκωφί φησιν
Ἢδη τεθέασαι κόκκον ἐν χιόνι βροῶς;

4.

Idem 3, p. 123, F: ὀνομάζει δὲ καὶ Ἑρμ. Κ. φρεατιαῖον ὕδωρ οὕτως.....

5.

Antiatt. p. 88, 29, Διαλέγειν: ἀντὶ τοῦ διαλέγεσθαι. Ἑρμ. Κ.

6.

Hesych. Κολακοφοροκλείδης: Ἱεροκλείδης, δὲν ἐπὶ πονηρίᾳ κοιμωδοῦσιν Ἑρμ. μὲν ἐν Κ., Φρόνιγος δ' ἐν Κομασταῖς. ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης Κλεώνυμον εἶναι ὑπέλαβεν, οὐδὲ τὸ τέλειον τοῦ ὀνόματος ἐπιστή-

σας (h. e. non toto nomine considerato, sed comparata tantummodo priore parte, Κολ. et Κλ.). Sane τῷ Κλεώνυμος similis Κολακίωνυμος Vesp. 599. Alio loco Hesychius Κορακοφοροκλείδης: ἐστὶ γὰρ (malim δέ) Ἱεροκλείδης. « Id præfert Dobr. ad Nub. 352, Hieroclem innui conjiciens, de quo v. Aristoph. et schol. ejus Pace 1125 et 1146. Esset igitur, qui κόρακος instar sociorum φόρους invertit et prædatur. Ita Cratinus Thress. 3:

τοὺς γὰρ κόρακας τὰς Αἰγύπτου χρυσία κλέπτοντας
ἐπαυσαν,

et Aristophanes Pace 1125: ὁ κόραξ ἐξ Ἄρεοῦ. Quibus vulgata placuit, ii fortasse scribebant Κολακοφοροκλείδην, quo nomine hominis adulationis et furta significarentur. » E M.

VII. MOIPAI.

De consilio hujus dramatis vide prolegomena. Μοίρας intelligo Parcas, ut apud Tragicos: nam Homerus non nisi unam Μοῖραν memorat.

1.

Plut. Pericle c. 33: καίτοι πολλοὶ μὲν αὐτοῦ τῶν φίλων δεόμενοι προσέκειντο, πολλοὶ δὲ τῶν ἐχθρῶν ἀπειλοῦντες καὶ κατηγοροῦντες, πολλοὶ δ' ἦδον ἄσματα καὶ σκώμματα πρὸς αἰσχύνῃ ἐφυβρίζοντες αὐτοῦ τὴν στρατηγίαν ὡς ἀνάνδρον καὶ προϊεμένην τὰ πράγματα τοῖς πολεμίοις· ἐπεφύετο δὲ καὶ Κλέων, ἥδη διὰ τῆς πρὸς ἐκεῖνον ὀργῆς τῶν πολιτῶν πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν, ὡς τὰ ἀνάπαιστα ταῦτα δηλοποιεῖ τὰ Ἑρμύππου,

Βασιλεῦ σατύρων, τί ποτ' οὐκ ἐθέλεις
δύρου βαστάζειν, ἀλλὰ λόγους μὲν
περὶ τοῦ πολέμου δεινούς παρέχει,
ψυχὴν δὲ Τέλητος ὑπέστης;
5 * κἀγγειριδίου δ' ἀκόνη σκληρᾷ
* παραθηγομένης βρύχεις κοπίδας,
δηγχεῖς αἰθωνί Κλέωνι.

« Versu 1 Βασ. σατύρων, ad Periclis libidines traxit Sintenis, ad ignaviam Hermannus. Nisi forte satyrorum nomine Periclis amicos notari dicas ad obsequium atque adulationem pronos, (quemad-

PARCE.

1.

Rex satyrorum, cur recusas
hastam ferre, sed orationes quidem
de bello vehementes habes,
et Teletis animum pollicitus es,
5 pugione quidem in dura cote
acuto? fredens incurre in gladios,
morsus ab acri Cleone!

μάνης δ' οὐδὲν λατάγων αἴει,
τὴν δὲ τάλαιναν πλάστιγγ' ἄν ἴδοις
παρὰ τὸν στροφέα τῆς κηπαίας
10 ἐν τοῖσι κορήμασιν οὔσαν.

Describuntur bellicæ turbæ, quum lænis soleisque exutis convivæ subito armantur, cottabique ludus interrumpitur. Versu 3 recte Bergk. κνημίδε pro inconcinno κνημίδες. Meinek. cum Erfurdio et Porsono Misc. p. 248, singulari κνημὶς δὲ π. σφ. ἀρθροῦται. V. 4 libri ἐτέρως, menda dudum animadversa ab Jacobsio Mus. Att. 3, 3, p. 494, qui v. 7 cum aliis scripsit αἴει pro αἰεί. V. 5 et reliquos iterum habet Athen. 11, p. 487, E, v. 5 et 6 schol. Aristoph. Pac. 1242, ex Ἑρμύππου Στρατιώταις, quos v. fr. 2. V. 8 « κηπαίας, scil. θύρας, quam Demosthenes C. Euerg. p. 1155 dicit τὴν θύραν τὴν εἰς κῆπον φέρουσαν. » M.

3.

Idem 8, p. 344, C: Νόθιππον δὲ τὸν τραγωδιοποιὸν Ἑρμ. ἐν ταῖς Μ. φησιν,

Εἰ δ' ἦν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων τῶν νῦν
τοιόνδε μάχεσθαι,
καὶ βατὶς αὐτῶν ἠγεῖτ' ὀπτῆ μεγάλη καὶ
πλευρὸν ὕειον,
τοὺς μὲν ἄρ' ἄλλους οἰκουρεῖν χεῖρην, πέμπειν
δὲ Νόθιππον ἐκόντα·
εἷς γὰρ μόνος ὦν κατεβρόχθισεν ἄν τὴν Πελοπόννησον ἅπασαν.

Versu 3 ἐκόντα, libentem, quippe profundæ gulæ hominem; id quod ex hoc ipso loco intelligas; male editores auctore Porsono ἐν ὄντα. Cf. Ἄθηνας γον. 1. Versum 4 respexit fort. Photius p. 146, 3, Κατεβρόχθισεν: κατέπιεν.

4.

Idem 10, p. 418, D: ἔλεγον δὲ καὶ Θετταλικὴν ἐνθεσιν τὴν μεγάλην. Ἑρμ. Μ.

Ὁ Ζεὺς δὲ τούτων, οὐδὲν ἐνθυμούμενος
Μοιρῶν, ξυνέπλαττε Θετταλικὴν τὴν ἐνθεσιν.

3.

Quodsi hodiernum genus hominum tale (*tam male paratum*) esset ad pugnandum, illosque (*Lacedæmonios*) raia duceret assa grandis [et latus suillum, ceteri quidem domi manere debebant, et Nothippum [mittere libentem: ille enim solus deglutisset totam Peloponnesum.

4.

Juppiter autem horum, immemor Parcarum, confinxit buccam Thessalicam.

modum satyri mythologici Bacchum comitari credebantur. Both.). Quæ nescio an Timocleæ fabulæ titulo Δημοσάτυροι Athen. 4, p. 165, F, significentur. Δημοσιπθήκους demagogos turpiter obsequiosos dixit Aristophanes Ran. 1085; πθηκούς simpliciter Phrynichus apud schol. Avium 11. V. 3 δεινούς λόγους περὶ τοῦ πολ. dicit Periclis orationes, quibus ad bellum fortiter capessendum hortabatur populum. » E M. Ψυχὴν Γ. ὕπ., et Teletis animum pollicitus es, h. e. animum strenui, qualem fuisse consentaneum est Teletem, unum ex Heraclidis, quos fortissimos (v. Thuc. 1, 12, etc.) recenset Apollodorus 2, 7, 8. Versus 5 et 6 ita scribam — ὑπέστης, κἀγγειριδίου γ' ἀκόνῃ σκληρᾷ παραθηγομένου; βρύχ' εἰς κοπίδας, δ. α. Κλ.! Meinek. κἀγγ. δ' ἀκόνῃ σκληρᾷ παραθηγομένου βρύχεις κοπίδας, qui « κοπίδας βρύκειν, inquit, *gladios devorare*, proverbialis fuisse videtur locutio, qua vani fortitudinis jactatores (germ. *Eisenfresser*) significantur. Ita Timocles Athen. 6, p. 224, A, ὁ Βριάρεως

ὁ τοὺς καταπέλατας τὰς τε λόγχας ἐσθίων,

quibus verbis Demosthenes notatur militiæ detrectator idemque belli instigator acerrimus. Itaque hoc dicit H., Periclem, quum audiat ensium strepitum, se fortissimum fore inani jactantia polliceri. » Hac dure eruta ex græcis longiusque repetita mihi videbantur. Ironice non ensem, sed pugionem tantummodo, ἐγγειριδίου, velut dicis causa, acuisse ait Periclem in cote dura.

2.

Athen. 15, p. 668, A, de cottabi ludo: Ἑρμ. Μοίραις·

Χλανίδες δ' οὔλαι καταβέβληνται,
θώρακα δ' ἅπας ἐμπερονᾶται,
κνημίδε περὶ σφυρὸν ἀρθροῦνται,
βλαύτης δ' οὐδέεις ἔτ' ἔρωσ λευκῆς·
5 ῥάβδον δ' ὄψει τὴν κοτταβικὴν
ἐν τοῖς ἀχύροισι κυλινδομένην·

2.

Lænae autem villosæ abjiciebantur, et thoracem quisque infibulabat, tibialia applicantur pedibus, sandaliumque album jam nemo cupiebat; 5 virgam vero videbis cottabiam in paleis volutam; nec manes audit latices, miseramque platingem conspexeris ad cardinem portæ hortensis 10 projectam in purgamentis.

Versu 1 ὁ Ζεὺς τούτων contemptim poeta dixit, ut βασιλεῦ σατύρων fr. 1, eodemque sensu. V. 2 libri vulgati μύων, sed PVL μύρων. Probabiliter Bergk. Commentt. p. 318, Μοιρῶν, confusionem τοῦ οἰ et υ vocalis vere dicens frequentissimam. Photius p. 88, 11, Θετταλικὴ ἔνθεσις: ὁ μέγας ψωμός.

5.

Idem 11, p. 476, C, de κερατίνους ποτηρίους agens: Ἐρμ. M.

Οἷσθα νῦν ὃ μοι ποίησον; τήνδε νῦν μή μοι δίδου,
ἐκ δὲ τοῦ κέρατος ἄν μοι δὺς πιεῖν ἄπαξ μόνον.

Versu 1 τήνδε νῦν, hanc igitur. Minus recte codd. etiam hic τ. νῦν. Intelligas autem λεπαστήν, quæ est interprete schol. ad Pac. 847, εἶδος ποτηρίου μείζων ἢ κύλιξ. Huic simile procul dubio τὸ κέρατος, i. e. κερατίνον ποτήριον, cornu argenteum vel aureum. Κέρατος media producta plures dixerunt, et Æschylus in hoc loco Athenæi (v. Æschyli fragm. p. 83 nostræ ed.).

Ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσᾷ στόμια προσβεβλημένοις, quæ vereor ne labe adpersa sint, quum Tragicus dixisset, α littera correpta,

χρυσοῖς τε κέρασι στόμια προσβεβλημένοι.

Certe affectationis crimen non effugeret Æschylus, si argenteis cornibus aurea ora figurate dicta apposuisset. Ceterum v. 2 libri ἐκ δὲ τοῦ κ. αὖ μοι, etc.; sed αὖ non congruit τῷ ἄπαξ μόνον πιεῖν. Sæpius hæc permixta sunt a librariis, neque insolens ἀνιμπερativo junctum: v. Pherecrates Κορ. fr. 1, Matth. Gr. § 598, c.

6.

Idem ib. p. 486, B, de λεπαστῇ disserens: Ἐρμ. M.

Ἦν ἐγὼ πάθω τι τήνδε τὴν λεπαστὴν ἐκπιῶν,
τῷ Διονύσῳ πάντα τὰμαυτοῦ δίδωμι χρήματα.

Eustath. ad Iliad. p. 1246, 35: ὅτι δὲ μεγάλη ἦν (ἡ λεπαστῆ) ... δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ Ἐρμ. ἐν τῷ Ἄν ἐγὼ, etc. Versu 1 vulgo Ἐὰν ἐγὼ, etc. Porsonus

5.

[dare, Scin' quid nunc mihi facias? hanc quidem noli mihi sed e cornu da mihi semel modo bibendum.

6.

Si quid mihi accedit hæc lepasta epota,

præf. Hecubæ p. 25, aliisque, Ἦν ἐγὼ. V. 2 frustra quidam ἀπειρόμετροι tuentur dactylum primo loco versus trochaici, quum satis appareat scribendum esse metro salvo

πάντα σοὶ, Διόνυσε, τὰμαυτοῦ δίδωμι χρήματα.

Similia σοι et τῷ, semel autem admissum τῷ secum traxit dativum; verba forte transposita, mendo non ita raro. Δίδωμι, do, lego, velut testamento.

7.

Schol. Aristoph. Ran. 320, et Suidas v. Ἰακχος: γέγονε δὲ καὶ ἕτερος (Διαγόρας), κοιμηθούμενος ἐπὶ μεγέθει, Ἐρμ. ἐν M.

* Μείζων γὰρ ἦν νῦν δὴ ἴστι, καὶ δοκεῖ δέ μοι,

ἐὼν τοσοῦτον ἐπιδιδῶ τῆς ἡμέρας, μείζων ἔσεσθαι Διαγόρου τοῦ τερθρέως.

V. 1 scribamus Μείων γὰρ ἦν νῦν δὴ τι. Sic etiam Athen. 18, 782, F, perperam legitur μείζων pro μείων, τ autem et στ sæpius confusa. Pro δέ μοι malim — δοκεῖ, δέμας ἑάν, etc. Nῦν δὴ (hoc Bergk. pro δέ), paulo antea. Suidas, Nῦν δὴ: ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Cf. Pac. 5. Meinek. Μείζων γὰρ ἦν νῦν δὴ ἴστι, καὶ δοκεῖ γέ μοι. V. 2 τοσοῦτον Dindorfius; schol. τι τούτων, Suid. τις. Τοῦ τερθρέως, nugatoris, præstigiatoris: temere editores τοῦ Τερθρέως, quasi hoc sit nomen proprium; nec me movent ista Suidæ, Τερθρέως: ὄνομα κύριον. Eodem v. 3 Suid. ὅτι μείζων ἔσ' ἴσται. Schol. τοῦ τερθρ. omittit.

8.

Pollux 7, 200: τὰς δὲ γε βελονώλιδας εἰρηκεν Ἐρμ. ἐν M. «Casaub. ad Athen. p. 344, C, scribebat βελονώλιδας. At recte codex Falek. τὰς δὲ γε βελόνας βελονίδας εἰρηκεν, idque confirmat ipse Pollux 10, 136: καὶ βελόνης δὲ τούνομα ἐν Εὐπόλιδος Ταξιδύροις, ... καὶ βελονίδες, ὡς Ἐρμ. ἐν M. » Mein.

13.

Idem 10, 136: δεῖ δὲ (α δεῖν, ligare, constringere) ἐπὶ ταῖς ἐσθῆσι καὶ βράμμασιν (male codd. βραμμάτων). εἰρηται δὲ τούνομα ... καὶ ἐν Ἐρμίππου M. « Πάμμ' ἐπέκλωσας. » Vide gram-

Baccho bona omnia mea trado.

7.

Minor enim nonnihil fuit nuper, et videtur mihi, si tantum crescit quotidie, grandior futura Diagora præstigiator

maticorum loca, a Schneidero ind. Script. R. R. p. 375 collecta. » M.

Ad hanc fabulam Bergk. Commentt. p. 321 retulit fragm. inc. 2.

VII. ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

1.

Athen. 12, p. 524, F: καὶ Ἀθῶνῆνοι... ἀνειμένους τὴν διαίταν εἶσι καὶ κατεργότες, ὡς παρίστησιν Ἐρμ. ἐν Στρατιώταις.

Χαῖρ', ὃ διαπόντιον στρατεύμα! — Τί πράττομεν;

τὰ μὲν μαλακῶς ἔχει πρὸς ὄπ' ἀπὸ σώματος, ῥώμη δὲ νεανικῆ σφρίγγει τὸ βραχιόνων. Ἰσθίου τὸν Ἄβυδον, ὡς ἀνήρ γεγέννηται;

« Nempæ ξαναγός quidam milites Asiaticos, specie egregios, re ignavos, contraxerat. » Dobræus Advers. 2, p. 339. Sunt hæc strophica, versibus compositis ex duobus anacreonticis polyschematicis catalecticis, et clausula ejusmodi brachyca- talectica:

σ-υ-υ-υ-υ-|σ-υ-υ-υ-υ-
σ-υ-υ-υ-υ-|σ-υ-υ-υ-σ

Invenias id genus metri etiam apud Aristophanem et Tragicos. V. 1 libri πραττομένων vel πραττόμενος. Correxit Dobræus. V. 2 et 3 libr. mendose et trajectis verbis τὰ μὲν πρὸς ὄψιν καλ. ἔχειν ἀπὸ σώματος, κόμη τε νεανικῆ σφρίγγει τε βραχ. Posui πρὸς ὄπ', ut apud Homerum, metri gratia. Alio modo transposuit Bergk. Commentt. p. 324: τὰ μὲν γ' ἀπὸ σώματος | πρὸς ὄψιν ἔχει καλῶς. Hermannus: τὰ μὲν γε πρὸς ὄψιν εἰ | δοκεῖτε μάλ' οὐ κακῶς | ἔχειν ἀπὸ σώματος. V. 3 σφρίγγει Villebrun. Τὸ βραχιόνων, ut τὰ θεῶν pro θεοῖ ἀπὸ Euripidem; v. Matth. Gr. § 285, nos ad Thuc. 1, 40; de δὲ et τὲ passim confusis v. Porson. indice Euripidis, Thuc. 4, 78, etc. Frustra versum 4 alteri personæ tribuerunt, decepti, ut videtur, verbis τί πράττομεν; quæ sunt Atheniensis alicujus, in portu advenire videntis accessitos ad bellum ex ipso Abydo milites, mirantisque et omnia experientes cives, et Abydenos molles ad aspectu tam robustos, virosque factos Illis Ἰσθίου — γεγ. de hac re compellat aliquem adstantem. — Τὸν Ἄβυδον, quemadmodum, observante Mein., etiam nomina Πύλλος, Σηστός, Κόρινθος, aliaque nonnulla, masculino genere dicun-

tur. Notum e gramm. Bekkeri Anecd. p. 322, 32, et Proverb. Bodd. p. 78, D, proverbium Μὴ εἰκῆ τὸν Ἄβυδον. Fortasse per errorem Steph. Byzant. v. Ἄβυδος, Μὴ εἰκῆ τὴν Ἄβυδον. « Abydum autem h. l. non urbem dicit, sed ipsos illos milites Asianos, ex Abydo aliisque illius oræ urbibus conscriptos. » Mein.

2.

Schol. Aristoph. Pac. 1242: περὶ μὲν οὖν τῆς βάρδου (in cottabi ludo) Ἐρμ. ἐν Στρ.

Ῥάβδον δ' ὄψει τὴν κοτταβικὴν ἐν τοῖς ἀχόροισι κυλινδομένην.

Eadem leguntur in Μοίραις, fragm. 2, neque propterea simile utriusque dramatis argumentum fuisse conjiciam, siquidem cottabi ludus facilem ansam præbuit Comicis ad quævis fingenda. Bergk. Commentt. p. 320: « Juvenes otiosi et divites quantopere hoc ludo delectati fuerint, satis superque multi comicorum poetarum arguunt loci: v. Cratinus in Nemesi, Plato in Laconibus et in Jove injuriis læso, Aristoph. in Dætalensibus et in Pace, Amipsias in Cottabissantibus, Nicochares in Laconibus, Antiphanes in Veneris Natalibus, alii, quos recenset ex magna parte Athen. 15, p. 668, A. » Vereor igitur, ut recte Milites Parcarum διασκευὴν fuisse existimaverit, sic fere disserens ib. p. 323: « Ego sic statuo, Hermippum bis idem argumentum tractasse et in Mæris et Militibus, ita ut posterior fabula quasi pro recensione vel repetitione alterius habenda sit. Commune autem utriusque consilium hoc videtur fuisse, ut civibus pacis bona commendaret... Et Mæras quidem docuit H. sub ipsum initium belli, Milites autem aliquot annis post, mortuo, ut consentaneum est, Pericle: itaque illos quidem anapæstos ferventissimos, qui in hujus contumeliam compositi erant (Μοίρ. fr. 1), segregasse videtur, deinceps autem secutos, quibus alacritatem Atheniensium acrimoniamque in Lacedæmonios illustravit, integros vel minima ex parte mutatos repetivisse. » Idem p. 324 memorat, urbem Abydum, antea societate junctam cum Atheniensibus, descivisse (ad Pharnabazum) auctore Dercylida Spartano olymp. 92, 1 (ante Chr. nat. 411); tunc autem, Athenas missis Abydenis, ibi in statione relictos cogitandos esse milites Atticos; v. Thuc. 8, 61 et 62.

MILITES.

1.

[agimus? Salve, o transmarine exercitus! quid (quæ mira)

aspectu quidem molli est corpore, sed fortitudine juvenili vigent brachia Sensistin', Abydum virum evenisse?

3.

Athen. 11, p. 480, E: ἐπαινοῦνται δὲ καὶ αἱ Χίται κύλικες, ὧν μνημονεύει Ἑρμ. ἐν Στρ.

Χία δὲ κύλιξ ὑψοῦ κρέμαται περὶ πασσαλόφιν.

Bergk. l. l. p. 323: « Poeta hoc dicit, prae militiae studio Chium poculum superne pendere, neque amplius usurpanti. »

4.

Pollux 10, 181: οὕτω (ῥαν) τὴν μηλωτὴν ἐκάλουν, ἴσως ἀπὸ τῆς οἴος· τοῖς δὲ στρατιώταις καὶ ἀντιμάκτρας ὑπουργεῖ, ὅπερ ἐν Στρ. Ἑρμ. ὑποδηλοῖ.

Νικᾶ δ' ῥα λιθίνην μάκτραν.

« Ejusmodi mactris Graeci utebantur in vita communi (v. Aristoph. Plut. 541), in militia vero ἢ ῥα in mactrae locum succedebat. » E M. De ῥα cf. ann. ad fr. 6 hujus comediae.

5.

Hesychius, Πάνικτον: Ἑρμ. ἐν Στρ.

α. Ὡρα τοίνυν μετ' ἐμοῦ χωρεῖν ἐπὶ κωπητῆρα, λαβόντα

καὶ προσκεφάλαιον, ἵν' ἐς τὴν ναῦν ἐμπηδήσας βροθιάζης.

β. Ἄλλ' οὐδέ μοι, οὐ πανικτὸν ἔχων τὸν πρωκτὸν, προσκεφαλαίου.

Versu 1 addidi ἐπὶ post χωρεῖν. Frustra Salmas. et alii τὸν κωπ. V. 2 libri βροθιάζης. V. 3 iidem ἄλλ' οὐδέ μοι παν. etc., quae emendavit Mein. his annotatis: « πανικτὸν indicio esse videtur, Doriensem hominem haec loqui. Πῆνος seu πᾶνος, proprie lanae glomum significans trameae circumvolutum, ad corporis tumores, pustulas et tubercula, transferri, constat ex Celso 5, 28, 10, aliisque; cf. Salmas. ad Scriptores Hist. Aug. 1, p. 548: itaque πηνικτὸς seu πανικτὸς πρωκτὸς esse possit *rodex tuberculis obsitus*. » In nupera tamen editione vir doctus tacite reduxit ἄλλ' οὐδέ μοι παν. In fine προσκεφαλαίου recte additum videtur a Blomfieldio.

3.

Chiaque calix alte suspenditur e paxillo.

4.

Vincit autem ovilla pellis lapideam mactram.

5.

a. Tempus igitur est mecum eundi ad latus navis, [sumpto etiam pulvinari, ut insiliens perstrepat in undis.

6.

Eustath. ad Iliad. p. 877, 55, ex Aristophane grammatico: μηλωτὴν καλοῦμεν καὶ τὴν αἰγίαν δορᾶν, τὴν δὲ τῶν προβάτων τινὲς οἰέην, ὅθεν ἢ ῥα συνήλειπται, οἶον

Ὡρα μάττειν ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τὴν ῥαν περιδείσθαι

περὶ τὴν ὄσφυν.

Idem similiter ad Odys. p. 1828, 58, ex eodem grammatico, ubi: τῶν ἀρχαίων Ἀττικῶν τινὲς συναλοιρῆν ποιούμενοι ὦαν ἐκάλουν. « Sacra dicere videtur ea, quae milites in bellum profecturi diis offerebant; ἐξιτηρίου εὐχὰς dicit Etymologus p. 348, 43. Cf. Apollodorus Athen. 6, p. 243, E. Ad Milites haec revocavi propter fr. 5. » E M.

7.

Athen. 14, p. 649, C: ῥῶνται δὲ τῷ ἀπεσθίειν ἀντι τοῦ ἀπὸ τινος ἐσθίειν, ὡς Ἑρμ. ἐν Στρ.

Οἵμοι τάλας, δάκνει, δάκνει, ἀπεσθίει μου τὴν ἀκοήν.

Similiter Eustath. ad Odys. p. 1753, 27.

8.

Gramm. Cramerii Anecd. Oxon. 1, p. 363, 20: παρὰ Ἀττικοῖς δὲ μάλιστα ἐπὶ πρώτου προσώπου ἢ παρὰ (πάρα) ἀντι τοῦ πάρεμι. Κρατῖνος Μαλθακοῖς καὶ Ἑρμ. Στρατιώτισιν (sic) « ὁ πωλῶν τ' ἀνδράποδ' (sic), ὅδ' ἐγὼ παρά (sic). » Eustath. ad Il. p. 586, et Etym. M. versum ita scriptum habent, tacito scriptoris et fabulae nomine, τίς ἐσθ' ὁ πωλῶν τ' ἀνδράποδ'; ἐγὼ πάρα. Hinc recte Meinek.:

α. Τίς ἐσθ' ὁ πωλῶν τ' ἀνδράποδ'; β. Ὅδ' ἐγὼ πάρα.

9.

Zenobius Proverb. 2, 23: Ἄνερίναστος εἶ. τάττειται ἢ παρομῖα παρ' Ἑρμῖππου ἐν Στρ. φασὶ δὲ ὅτι ἐρινεοῦ τοῦ δλονθηφόρου ἐν τῷ καρπῷ φύεται θηρία, ἢ προσαγορεύουσι ψῆνας (germ. *Gallwespen, Feigenbohrer*: v. Schneideri Lex. v. Ψῆν, Stein. *Naturgesch.* 1, p. 310, Plin. H. N. 15, 19, etc.) τούτων οἱ γεωργοὶ λαβόντες ἀράπτουσι (suspendunt)

b. At, non habens pustulatas nates, pulvinaris haud [indigeo.

6.

Tempus est deprendi propter sacra, et pelle ovilla coxam induendi.

7.

Vae mihi misero: mordet, mordet, devorat mihi aurem!

8.

a. Quis est qui mancipia vendit? b. Hic ego adsum.

IX. ΦΟΡΜΟΦΟΡΟΙ.

De tempore actae fabulae deque argumento quaedam annotata ad fr. 1.

1.

Athen. 1, p. 27, D, E: Ἀντιφάνης που ὁ χαρίεις τὰ ἐξ ἐκάστης πόλεως ἰδιώματα οὕτω καταλέγει..... Ἑρμῖππος δ' οὕτως·

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,

ἐξ οὗ ναυκληρεῖ Διόνυσος ἐπ' οἶνοπα πόντον, γῆσσο' ἀγάθ' ἀνθρώπος δευρ' ἤγαγε νητ' μελαίνη!

Ἐκ μὲν Κυρήνης καυλὸν καὶ δέρμα βόειον· 5 ἐκ δ' Ἑλλησπόντου σκόμβρους καὶ πάντα παρίχη·

ἐκ δ' αὐτ' Ἰταλίας χόνδρον καὶ πλευρὰ βόεια· καὶ παρὰ Σιτάλκου ψώραν Λακεδαιμονίοισι, καὶ παρὰ Περδίκκου ψεύδη ναυσὶν πάνυ πολλαῖς.

Αἰ δὲ Συράκουσαι* σῦς καὶ τυρὸν παρέχουσι 10 καὶ Κερκυραῖος ὁ Ποσειδῶν ἐξολέσειε ναυσὶν ἐπὶ γλαφυραῖς, ὅτι δῖγα θυμὸν ἔχουσι.

Ταῦτα μὲν ἐντεῦθεν, καὶ Λιγύπτου τὰ κρεμαστὰ ἰστία καὶ βύβλους, ἀπὸ δ' αὐτῆς Συρίας λιθωντόν.

Ἡ δὲ καλὴ Κρήτη κυπάριττον τοῖσι θεοῖσιν, 15 ἢ Λιβύη δ' ἐλέφαντα πολὺν παρέχει κατὰ πρᾶσιν, γῆ Ῥόδος ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχυράδας ἰδυο- νεύρους.

τῶν κλάδων ταῖς συκαῖς, ὅπως αὐτῶν ὁ καρπὸς μὴ ἀπορρέῃ· ἐνδύμενον γὰρ* εἰς τοὺς σφῆνας (scribam ὡς πρὸς σφῆνος, quasi cuneo adactum,) τὸ θηρίδιον στερεοῖ τούτους (scil. τοὺς κλάδους) καὶ πεπαίνει. (Plinius l. l.: « Caprificus vocatur e silvestrium genere ficus nunquam maturescens, sed, quod ipsa non habet, aliis tribuens... ergo culices parit: hi fraudati alimento in matre, putri ejus tabe, ad cognatam volant, morsuque ficorum crebro, h. e. avidiore pastu, aperientes ora earum, atque ita penetrantes intus, solem primum secum inducunt, » etc.) διόπερ ἐπὶ τῶν, ἄπερ ἂν λάβωσι, μὴ διακρατούντων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν.

10.

Athen. 3, p. 77, A: κοράκειον δὲ σύκιον εἶδος Ἑρμ. ἐν Στρ. παραδίδοσι διὰ τούτων·

Τῶν φιδάλων μάλιστα* ἂν ἢ τῶν κοράκειων. Libri φιδάλων, κοράκειων. Correxit Schweigh. « Genitivi pendere videntur a verbo φάγομι (vel simili), quod in sequentibus (vel praegressis) adfuerit. » M. Φιδάλος Atticae vel Megaridis fuit regio, a qua φιδάλεις ficus nomen habuerunt (v. Aristoph. Acharn. 803), κοράκειαι autem a nigredine, ut videatur.

11.

Idem 10, p. 423, A: καὶ ἤριστά μεν (per synopen) δ' εἶρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς... καὶ Ἑρμ. ἐν Στρ. « Ἡριστάναι* καὶ παριστάναι τουτί. » Vulgo ἀριστάναι, quod correxit Dindorf. Photius enim p. 75, 9, ἤριστάναι: Ἑρμ., ὡς καὶ δεδειπνᾶναι φασίν. Eidem καὶ παριστάναι ortum videtur ex ἤριστάναι. Pro quibus Codex C παρεστάναι τουτωί. Scribam καὶ Ἑρμ. ἐν Στρ. « Ἡριστάναι, » ὡς παρεστάναι τουτωί. Potest, ut etiam verba παρ. τουτωί sint Hermippi, sed agitur imprimis hoc l. de ἤριστάναι. Ceterum παρεστάναι δὲ τουτωί esset finis iambici senarii.

9.

Caprificatus non es.

10.

Phibalicarum ficuum maxime vel corvinarum. SPORTIGERULI.

1.

Dicite nunc mihi, Musae Olympias aedes habitantes,

unde naviget Bacchus vinicolorem pontum, et quanta bona homo huc advehere solet in nave [nigra!

E Cyrene quidem caulem et tergus bubulum, 5 Ex Hellesponto autem scombros omniaque sal-

[samenta;

tum ab Italia far triticeum et costas boum, a Sitalce scabiam Laedæmoniiis, et a Perdicea mendacia multis navibus.

Syracusæ vero sues (?) et caseum præbent, 10 et Coreyræos Neptunus perdat in cavis navibus, quod ambiguam mentem ha-

[bent.

Hæc quidem inde; et ex Ægypto suspendenda vela, byblosque; a Syris autem libanotum; et venusta Creta cupressos diis,

15 Libyæque eboris magnam copiam ad vendendum, sicut Rhodus uvas passas et caricas suaviter so-

[dum, [mniando;

αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίας ἀπίους καὶ ἴφρα μῆλα,
ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας
ἐπικούρους.

Καὶ Παγασαὶ δούλους καὶ στιγματίας πα-
ρέχουσι.

20 τὰς δὲ Διὸς βάλανους καὶ ἀμύγδαλα σιγα-
λέοντα

Παφλαγόνες παράγουσι· τὰ γὰρ τ' ἀναθή-
ματα δαιτός.

Φοινίκη καρπὸν φοίνικος καὶ σεμίδαλιν·

Καρχηδῶν δάπιδας καὶ ποικίλα προσκεφά-
λαια.

Versus 1 ex Homero sumptus est II. 2, 484, aliisque locis. V. 3 libri mendose ὄσσ' ἀγ. ἀνθρώποις, quasi huc pertinere nomen Διώνυσος, quum iam deo, vini datori, opponatur homo, alia vitæ necessaria suppeditans. Igitur καὶ addendum fuit. V. 4 « καυλόν, scil. σιδήριον, cujus mire ferax Cyrenai- ca; v. Thrice Hist. Cyr. 1, p. 231 seqq. Eckhel Doctr. num. 4, 1, p. 119. A bubulis autem tergo- ribus qui Cyrenen commendaverit, præter Hermippum scio neminem. V. 6 pro αὐ Jacobs. Anthol. Palat. 3, p. 1027, αὐτ' sine hiatu. V. 7 Σι- τάλκου. Aristoph. Acharn. 141 Σιτάλκου, sed Σιτάλκου etiam Thuc. 2, 29, 102. Acerbe ab eo scabiem Lacedæmonis advectam jocatur, fortasse per legatos, quos misisse videntur, ut Odrysarum dynastam potentissimum in suas partes traherent. (Recte H. Jacobsius observat scabiem imprecari potius poetam Lacedæmonis, quam a Sitalca ipsis advectam joculari.) De Sitalcæ fœdere cum Athe- niensibus cf. Thuc. 2, 29, et Acharn. l. l. De tem- pore actæ hujus fabulæ conjecturam capere licet ex mentione Sitalcæ: occisus enim ille est olymp. 89, 1 (423 ante Chr. nat.); ad societatem vero Atheniensium sese applicuerat olymp. 87, 3 (429 Chr. nat.). V. 8. De *Perdicca*, neque Lacedæmo- nis neque Atheniensibus fideli, v. Poppo ad Thuc. vol. 2, p. 432. Ψεύδη pro vulgato ψευδῆ Schweigh. ex Eustathio II. 2, p. 261, 8. V. 9. pro σὺς Eustathius ib. σίτων. Ac sane sues Syracu- sanos Atheniensibus suppeditasse nullus veterum scriptorum, si bene memini, tradidit: quan- quam Athenæus 12, p. 540, D, ἔς ἐκ Σικελίας memorat. » *Ex Mein.* Suspectum σὺς, nec nolim

at ex Euboea puros et grandia mala;
servos ex Phrygia, et ex Arcadia socios.
Pagasæ quoque mancipia stigmaticosque offe-
20 Jovisque glandes et amygdala tenera [runt;
Paphlagonas adducunt, additamenta epularum;

σὶτ' ἀν τυρῷ παρ., intellecto σὺν in τυρῷ, quemad- modum Athen. 3, p. 83, C: εἰ μὲν τι τούτων ἴσθας ἱστορεῖ, χαίρετω Λιθουκαῖσι βίβλοις, h. e. σὺν Α. βί- βλοις. V. 11 libri versu claudicante εἶ. Sequor cum Meinekio Dindorfium: Homericum enim est δέχα θυμὸν ἔχειν, *dissentire*. « Minus recte Casaub. secundum Eustathium ad Odys. p. 1582, 20, his verbis bellum Persicum respici statuit, quo qui- dem tempore Coreyrai parum sincere erga Græcos egerunt; sed vetera ista sunt et obsoleta: ita- que nostrum ad intestina eorum dissidia spectare credo, quum alii Spartanis, alii Atheniensibus faverent, ut Iliad. 20, 32, alii deorum Græcis, alii Trojanis. Ceterum versus 10 et 11 cum reli- quis adeo non conveniunt, ut inter 9 et 10 com- plures excidisse videantur. » *Mein.* Ego id sæpius factum puto in hac ecloga. V. 12 libri hiante versu ἐντεῦθεν' ἐκ δ' Αἴγ. Posui καὶ ξ. « Xenophon Œcon. 8, 12, navem regi dicit διὰ σκευῶν ζυλίνων καὶ πλεκτῶν καὶ κρεμαστῶν. Cf. Pollux 1, 94; 10, 13. V. 14 κυπ. τοῖσι θ. Cupressina deorum simu- lacra commemorat, alios ut mittam, Pausan. 6, 18; 8, 17, etc. » *E M.* V. 16 libri asyndeto impor- tuno ἢ Ῥόδος. V. 17 ἴφρα, *grandiora*: v. Iliad. 5, 556. V. 19 libri αἰ Παγ. Cf. 16. Παγασαί, urbs et portus Thessaliæ: v. Herodot. 7, 193, cum ann. doctissimi Bæhrri. V. 20 Διὸς βάλανους, *Jovis glandes*, i. e. præstantes, *castaneas*, quemadmodum et apud Euripidem Cyclope 123, Διὸς γάλα pro βρόδς restituendum puto auctore Athenæo. Et Διὸς βάλανους et ἀμ. σιγ. commemoraverunt Hesych., Antiatt. p. 82, 19 (qui fabulæ nomen servarunt Ἐρμ. Φορμοφόρος), sæpiusque Eustathius, præ- sertim ad Odys. p. 1404, ut *Mein.* annotavit. V. 21 libri παρέχουσι, male repetito eodem verbo intra breve spatium. Ἀναθ. δαιτός, ut Odys. 1, 152, aliisque locis. *Mein.* Hist. crit. Com. p. 92: « Mihi H. has parodias fabulis suis intexuisse vi- detur, Epicharmi, Cratini, aliorumque exem- plum secutus. » V. 22 ita Jacobs. Anthol. Palat. 3, p. 577. Libri Φοινίκη δ' αὐτὸν καρπὸν καὶ σεμ. Si quid audendum est, quidni scribamus Φ. δ' αὐτὸν καρπὸν δμῶνυμον, ἢ σεμ.?

2.
Idem ib. p. 29, E: Ἐρμ. δὲ ποῦ ποιεῖ τὸν Διό- νυσον πλείονων (οἴνων) μεμνημένον.

Μενδαίω μὲν ἐπουροῦσιν καὶ οἱ θεοὶ αὐτοὶ

Phœnicia rursus fructum *cognominem* ac simi-
[laginem];
denique Carthago strata et varia pulvinaria.

2.
Mendæo (vino) potato immejunt etiam ipsi dii

στρώμασιν ἐν μαλακοῖς· * Μάγνητα δὲ μει-
λιχοδύρον

καὶ Θάσιον, τῷ δὲ μῆλων ἐπιδεδρομεν
ὄδμη,

τοῦτον ἐγὼ κρίνω πολὺ πάντων εἶναι ἄρι-
στον

5 τῶν ἄλλων οἴνων μετ' ἀμύμονα Χίον ἄλυ-
πον.

Ἔστι δὲ τις οἶνος, ὃν δὴ σαπρίαν καλέουσιν,
οὗ καὶ ἀπὸ στόματος στάμνων* ὑπανοιγο-

μενάων
ὄζει ἴων, ὄζει δὲ ῥόδων, ὄζει δ' ὑακίνθου

ὄδμη θεσπεσίη, κατὰ πᾶν δ' ἔχει ὑπερ-
φῆς δῶ·

10 ἀμειροσία καὶ νέκταρ ὁμοῦ τοῦτ' ἐστὶ τὸ
νέκταρ·

τοῦτου χρῆσιν παρέχειν πίνειν ἐν ταῖσι θαλαῖαις
τοῖσιν ἑμοῖσι φίλοις, τοῖς δ' ἔχθροῖς ἐκ

Πεπερέθου.

« Ipsum Bacchum hæc dicere apud Herm. testa- tur Athen.; ad Phormophoros autem retuli, probabilitate rei ductus. Versus 6-10 habet Eustath. ad Odys. p. 1449, 10. » *E M.* Versu 1 et 2 Μεν- δαίω, vino appellato a Mende, oppido Pallenes: v. Thuc. 7, 123, etc. Codd. inepte ἐνουροῦσιν, quum præsertim sequatur στρώμασιν ἐν μαλ. Idem hiantes καὶ θεοὶ αὐτοί. *Meinek.*, Hermannus secu- tus, Μενδαίων, τοῦ μὲν καὶ ἐνουροῦσιν θεοὶ αὐτοί. V. 2 Μάγνητα, ad Ossam et Pelium: v. item Thuc. 7, 132. Sed legendum — μαλ., Μάγνητι δὲ μει- λιχοδύρω: alioqui hæc non coherent. V. 3 τῷ... ὄδμη affert Eustath. ad Odys. p. 1633, 65, usu Homeric articuli; quo usu fretus Dind., adstipu- lante *Mein.*, v. 6 posuit τὸν pro ὄν. Sed magna vis est cæsurae, ut passim observavimus in annotatis ad Homerum, tolliturque ea hoc ipso loco τίς pronomen. Quare, si quis mallet, vel aliunde proferret, καὶ Θάσιον, ὄν, id ego non repudiarem; potestque adeo, ut τῷ forte conflatum fuerit ex (Θάσιον) γ', φ'. V. 6 σαπρίαν οἶνον Eust. p. 1449

mollibus stratis, *haustoque* Magnete dulci;
Thasiumque, quod supervolare solet malorum
[odor,
hoc ego longe optimum esse judico aliorum
5 omnium vinorum post generosum Chium, mac-
[roris expers.
Est autem vini quoddam genus σαπρίας appella-
[tum,
cujus testis apertis os olet

interpretatur ἀνθοσμῖαν, quod convenit sequenti- bus de suavi odore ejus vini. Igitur ridicule H. σα- πρίαν dixit, contrarium intelligens. Annotavit *Mein.* id genus vini ab uno Hermippo commemo- rari. V. 7 ὄδ. Præter necessitatem Bergk. τοῦ. In ὑπανοιγ. inutilis est ὑπὸ præpositio, vereorque ne ponendum sit στάμνων ἐπ' ἀνοιγομενάων, *testis apertis*. Tralaticium est ἐπὶ et ὑπὸ confundi. Bergk. ἔξοιγνομενάων. V. 9, 10 vulgo prava in- terpunctione εἶδ' ἀμβρ... ὁμοῦ. τοῦτ'... νέκταρ, τοῦτου, etc. Libri ὄσμῃ θεσπεσία, correctum a *Mein.* V. 11 codd. BCD παρέχειν ἀεὶ πίνειν. Itaque scri- bam, τῷ χρῆσιν expuncto, tanquam glossemate, τού- του ἀεὶ παρέχειν (i. e. παρέχει vel παρέχετε, usu noto infinitivi) πίνειν ἐν τ. θ. Libri minus proba- biliter ἐν τῆσι θαλαῖαις. BCD τῆ θαλαῖα. Audacter Dindorf. et *Mein.* ἐν δαιτί θαλαῖα. V. 12. Peperethus, Cyclas, memoratur in hymno Homer. 1, 32, item Thuc. 3, 89, et apud Sophoclem Philoct. 545, ubi vocatur εὔδοτρος. Cf. Plin. 4, 23. Ex hoc loco intelligas fertilem quidem vini fuisse insulam, sed ignobilis, quod tamen mercatores coemere solebant propter vile pretium. Ovidius *Met.* 7, 470, feracem olivæ dicit Peperethum.

3.

Idem 15, p. 700, D: Ἐρμ. δὲ δ' καμφοδιποτός... ἐν Φορμοφόροις δράματι, « Τῆδ' ἐξίόντι* δεξιῶ, ὡ λυχνίδιον. » Suspicio, scribendum esse

Τῆδ' ἐξίόντι δεξιῶ, οὗ λυχνίδιον.

Δεξιῶ pro δεξιῶς vel δεξιῶ. *Meinek.* Τῆδ' ἐξίόντι* ἐπὶ δεξιῶ ὡ λ., scilicet ἄγου με vel simile.

4.

Pollux 9, 71· εἴη δ' ἀν καὶ σύμβολον βραχὺ νομισματίον, ἡμίτομόν τι νομισματος· ὄγου Ἐρμ. ἐν Φορμ. λέγει

Παρὰ τῶν καπηλίων λήψομαι τὸ σύμβολον.

Cf. *Δημ.* fr. 1.

5.

Idem 10, 122· Ἐρμ. ἐν Θεσμοφόροις (recte Casaub. Φορμοφόροις) τὸν κύαθον, καὶ τὴν οἶνο- χόην, καὶ τὸ λυχνίον (λυχνίδιον fr. 3), καὶ τὰ

violas, olet rosas, olet hyacinthum,
odore divino, qui totam implet domum:
ambrosia simul et nectar est hoc nectar;
hujus præbetis festis diebus potum
amicis meis, hostibus autem Peperethum.

3.

Hæc exeunti ad dextram, ubi lucernula.

4.

Apud caupones sumam symbolum

τοιαῦτα σκεύη χαλκίδια καὶ χαλκία καλεῖ, ὡς ἐκ χαλκοῦ πεποιημένα. Pro lυχνίον unus codex λυχνίον.

6.

Idem 7, 89 : Ἐπισχλοὶ (?) δὲ (ὑπόδημα) πολυτελὲς ἀνδρείον, οὗ Ἔρμ. ἐν Φορμ. μνημονεύει. « Ita cod. Falck. pro Ἐπιχλοὶ. Casaub. ad Athen. 15, p. 700, D, καὶ σύχλοι, quod calcei Phrygii genus fuit; aliis placet ὕσκλοι vel ὕσλοὶ, quo solearum ansulæ significantur : v. Pollux 7, 80, et Hesych. v. Ὑσκλοι. Sed requiritur calcei nomen, velut ἔπτυσχλοι, ab ansularum numero dicti : vid. Hesych. v. Ἐπτυσκλοι, et Phryn. Bekker. p. 16, 11. Propius etiam accedit πτύσχοι, ex ipso illo ἔπτυσχοι mire decurtatum; v. Phot. p. 470, 26. » *E M.*

7.

Schol. Aristoph. Avium 750 : οὗ (Phrynichi comici) μένηται Ἔρμ. ἐν Φορμ., ὡς ἀλλότρια ὑποβαλλομένου ποιήματα. V. Mein. in Hist. crit. Com. p. 150.

8.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 419, 26, et ex eo Suidas, Ἀπεδημηκότες : Ἔρμ. Φορμ. « Antiatt. p. 79, Ἀπεδημηκότος : Δημοσθένης κατὰ Λεπτίνου, Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων τρίτῳ. Locos neque ego reperi, neque Lobeckius ad Phryn. p. 598 : itaque suspicor, apud Antiaticistam Hermippi nomen excidisse, Demosthenis autem et Xenophontis memoriam ad aliam glossam spectare, quam exquirant velim, quibus otium est. » *E M.* Apud Xenophontem quidem Comment. 2, 3, 12, legitur εἰ δὲ βούλοιο τῶν φίλων τινὰ προτρέψασθαι, ὅποτε ἀποδημοίης, ἐπιμελεῖσθαι τῶν σῶν, et parum verosimile est, hæc ad formam verborum, quæ sequuntur, δῆλον, ... ὅποτε ἀποδημοίη, conficta esse ab aliquo correctore, quum Xen. dixisset προτρ., ποτὲ ἀπεδημηκότος ἐπ. τ. σ.

HERMIPPI INCERTARUM FABULARUM
FRAGMENTA.

1.

Athen. 1, p. 18, C, de ebrietate et usu balnearum calidorum :

Μὰ τὸν Δί', οὐ μέντοι μεθύειν τὸν ἄνδρα χρὴ
τὸν ἀγαθὸν, οὐδὲ θερμολουτεῖν, ἃ σὺ ποιεῖς.

Articulum ante Δία addiderunt metri gratia Er-

E FABULIS INCERTIS.

2.

Quare, Marathonis in posterum fausto omine me-
[mores,

furd. Observ. p. 425. et Porsonus. Grotius Excerpt. p. 524, ita reddidit :

Viri boni herele non est facere, quod facis,
calidis lavari, potare ad temulentiam,

qui male imitatur Prudentium Adv. Symmachum
1, 135, primam vocis *temulentus* corripientem.
Scribam potius

Boni herele viri non est facere id, quod tu facis,
et inebriari, et calidis uti balneis.

2.

Idem 2, p. 56, C, de variis olivarum generibus
agens :

ὄστε, Μαραθῶνος τὸ λοιπὸν ἐπ' ἀγαθῷ με-
μνημένοι,
πάντες ἐμβαλλουσιν αἰὲ μάραθρον ἐς τὰς ἀλ-
μάδας,

φρσίν Ἔρμ. Versu 2 Porsonus ἐμβαλοῦσιν. Coraes :
« olivas foeniculo condire etiamnum apud Græcos
solenne est. Has foeniculo et muria conditas olivas
appellant κολυμβητὰς ἐλαίας, vocabulo paulum
deflexo a veterum κολυμβάδες. »

3.

Gramm. Bekkeri An. p. 362, 15, * Αἰμορρυγία
Δωρίον ἐστὶ τοῦνομα, πλὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Ἔρμ. ἐχρή-
σατο τῇ φωνῇ εἰπὼν « Ἐγὼ σου σήμερον τύπτω τὸ
πρόσωπον αἰμορρυγίαν ποιήσω. » σημαίνει δὲ τὸ κα-
θημάχθαι τὸ βύγγος. Φρόνιχος μέντοι οὐκ ἐγκρίνει
τὴν φωνήν. Hesych. Αἰμορρυγίαν : καθημάχθαι τὸ
βύγγος. « Recte etiam Hermippo infinitivum resti-
tuit Schneider. in Lexico. Tum codex ποιήσω,
quod vereor ut recte in ποιῶ mutatum sit (vulgo
enim, fabricatis senariis,

— Ἐγὼ σου σήμερον
τύπτω τὸ πρόσωπον αἰμορρυγίαν ποιῶ. *Both.*.)

Futurum, ni fallor, necessarium est; nec in αἰμ.
secunda syllaba videtur corripi posse. » *E M.*
Restituamus jambicos tr. catal., quorum priorem
ἀκέφαλον,

— Τήμερόν σου
τὸ πρόσωπον αἰμορρυγίαν τύπτω ἐγὼ
ποιήσω.

Τήμερον Meinekius quoque maluit, etiam ad di-
metros revocari posse locum observans.

omnes semper marathrum injiciunt muriaticis olivis.

3.

— Hodie tuam
faciem ego verberans cruentabo.

4.

Phrynichus Appar. sophist. p. 9, 7: Ἀναψαθάλλειν... Ἔρμ. ἀνευ προθέσεως λέγει ψαθάλλειν ἀντι τοῦ κνήν.

Σὺ δὲ τὴν κεφαλὴν ψαθάλλέ μου,
ἀντι τοῦ ψηλάφα. « Fortasse Populi Atheniensis
verba sunt, Cleoni vel simili δημοσιῶν caput
scalpendum præbentis. » *E M.*

5.

Idem ib. p. 25, 19, Ἀνήδομαι ἐφ' οἷς ἦσθην : ἀντι τοῦ οὐκέθ' ἦδομαι. Ἔρμ. « Ἄ τόθ' ἦσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι, » ἀντι τοῦ καὶ τὴν ἐπ' ἐκείνοις γεγενημένην ἀπορρίπτω καὶ ἀποτίθεται ἡδονήν. Valck. ad Eurip. Hipp. p. 259, senarium supplens Ἄ γὰρ τόθ' ἦσθ. Malim

Ἄ γὰρ τόθ' ἦσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι.
Lobeckius ad Phryn. p. 563 suspicatur ἀψήδομαι.

6.

Athen. 2, p. 59, C, de κολοκύνθῃ : Ἀττικοὶ δὲ μόνως (scil. non addito Ἰνδοκῇ similive cognomine) καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην. Ἔρμ. « τὴν κεφαλὴν ὄσσην ἔχει. ὄσση κολοκύντην. » Ita Dind. ex cod. C; vulgo ὄσση κολοκύντην. Scriptura κολύντην ejus est, qui mendosum κολοκύντην mutari voluit in κολοκύντη (κολοκύντη), et recte quidem : ponendum enim procul dubio et sententiæ et metri causa

Ἴσση κολοκύντη τὴν κεφαλὴν ὄσσην ἔχει!
Quibus verbis Periclis caput magnum et cucurbitæ simile irrideri sensit Meinek.

7.

Pollux 7, 194 : Ἔρμ. δὲ ἐπὶ τοῦ προπιστευθέντος ἀνευ ἀργυρίου πίνειν ἐκ καπηλείου προδόσει πίνειν εἶρηκε. « Attigit hæc Casaub. ad Theophr. Char. 18, p. 196 ed. Lips. Nostri auf Borg trinken. Non multum dissimili sensu Demosthenes p. 1208 conjunxit δωρεὰς καὶ προδόσεις (*Vorschüsse*). » *E M.*

8.

Mæris Attic. p. 209, 19, Σωδάριον : Ἔρμ. τὸ ἐφ' ἡμῶν σουδάριον (lat. *sudarium*). « Nisi Epi-
charmi nomen pro Hermippi reponendum est; suspiceris, Siculum, qui voce illa uteretur, a poeta inductum esse; v. Pierson. h. l. et Huschk. Dissert. de Annio Cimbro p. 49. » *E M.*

9.

Schol. Aristoph. Vesp. 361, Σκοπιωροῦνται :

4. Tu caput meum tange.

5. [tristor.
Quantum ego tunc gavisus sum, tantum nunc con-

FRAGMENTA COMICORUM GRÆC.

κατοπτέουσι καὶ παραφυλάττουσιν. Ἔρμ. δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τῆς σκοπῆς (σκοπιᾶς malebat Florens Christ.) θεωρεῖν.

10.

Suidas, Δειλοκομήσας : ἐξαπατήσας. Ἔρμ. « Rectius (?) Hesych. δειλοκοπήσας : ἐξαπατήσας, ἐκφοβήσας ubi v. interpp. » *E M.*

11.

Pollux 2, 125 : Ἔρμ. δὲ ὁ κωμικὸς καὶ περιλέγειν εἶρηκε τὸ περιέρχεσθαι τῷ λόγῳ, ὡς περισσὰ λέγειν. Simile περιλαλεῖν ex Aristoph. Eccles. 231 commemoravit Mein.

12.

Idem 3, 125 : Ὑπερίδης καὶ πρᾶτην (emptorem) εἶρηκε, ... πωλητήριον δὲ Ἔρμ. ὁ κωμικὸς. Hemsterhusius πωλητήρα, quem secutus est Bekkerus in ed. Poll.

13.

Gramm. Bekkeri An. p. 367, 33, Ἀκολουθοῦντε : ἀντι τοῦ ἀκολουθοῦσα δούκως. οὕτως Ἔρμ., καὶ γὰρ κέχρηται ταῖς ἀρσενικαῖς μετοχαῖς ἀντι θηλυκῶν πολλάκις.

14.

Idem p. 401, 18 : Ἀνεψιαδοῦ Ἀριστοφάνης, καὶ ἀνεψιαδοῦς Φερεκράτης, καὶ Ἔρμ. ἀνεψιαδοῦν.

15.

Idem p. 470, 10, Ἀφεῦσαν : ἀψῆξαν. Πλάτων καὶ Ἔρμ. « Scribendum videtur ἀψείσαν. » *Mein.*

16.

Photius p. 9, 23 : ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς, καὶ ἀδηφαγεῖν Ἔρμ.

17.

Idem p. 230, 10, * Ἀολλοῦν : τὰ παιδία τὸν θεόν (sic). οὕτως Ἔρμ. Hesych. * Ἀλόγγια : τὰ παιδία τῶν θεῶν. κέχρηται τῇ λέξει Ἔρμ. « Non expedio. » *Mein.* Sane hæc sunt corruptissima, in quibus tamen agnoscas ἀλλοῦν et ἀκονία. Sed eorum vocabulorum explicationes intercederunt, et adscripta apud utrumque grammaticum ad aliam vocem pertinent, quæ non succurrit. De litteris A et Λ confusis res trita.

18.

Idem p. 285, 15, Ναικισήρεις : καὶ παρὰ Φε-

6.

Cucurbitæ simile quantum caput habet!

10

ροκράτει, καὶ Ἑρμίππῳ. τούναντιόν δὲ σημαίνει τῷ ἀληθεύειν. V. Pherecrat. fr. incert. 46.

19.

Idem p. 339, 21, Ὁξίνην : τὸν οἶνον, οὐκ ὄξιναν (fort. ὄξινον. *Mein.*) καὶ Ἑρμ. καὶ Φιλωνίδης καὶ ἄλλοι. Perperam libri καὶ οἱ ἄλλοι. Aristoph. Vesp. 1042 metaphorice dixit θυμὸν ὄξιναν.

20.

Idem p. 508, 3, Σέων : σητών. οὕτως Ἑρμ. Cf. gramm. apud Bekker. p. 1257, et Thom. Mag. p. 328 Ritsch. » M.

21.

Idem p. 656, 22, Ψύχος : τὸ βῆχος. Ἡρόδοτος (4, 28, ψύχεα), ἀλλὰ καὶ Ἑρμ.

XI.

MYRTILUS.

Hermippi frater secundum Suidam v. Ἑρμιππος. « Hujus vitam in cauponis et tabernis transactam tangi putant ab Athen. 13, p. 566, F, ex quo loco, minus integre, ut videtur, scripto, nihil ejusmodi efficias. Fabulas Myrtili Suidas commemorat duas, alteram inscriptam Ἑρωτες, ex qua nihil superest, alteram Τιτανόπανες, passim a grammaticis laudatam, sed fere corrupto titulo : velut apud Aspasium ad Aristotelis Eth. Nicom. 4, 2, legitur Μυρτίλος Τιτανόπανισι, quo decepti sunt Meursius Bibl. Att. p. 1573, et Kuster. ad Suid. 2, p. 590. Ceterum pravo accentu Eudocia Τιτανόπανες, Suidas Τιτανόπανες Grammaticus Bekkeri Anecd. p. 1198 : τὰ εἰς ἀν λήγοντα εἰ... ὡς σύνθετα, βαρύνονται, ... ὡς Ἑρμιόπαν, Ἀντίπαν (fort. Αἰγίπαν), Τιτανόπαν. Steph. Byzant. : Ἀκαρνάν· τὸ ἐθνικόν, ὡς Αἰνάν, Ἀθαμάν, Αἰζάν : ἀπ᾿ αὐτῶν τὸ (δὲ) Τιτανόπαν σύνθετον. De argumento hujus comædiæ ex paucis fragmentis nihil elici potest, nisi forte ex ipso titulo suspiceris, poetam irrisisse increbescentem illis temporibus consuetudinem diversa deorum numina in unum conjungendi, cujus generis fuere Panapollus, Hermopan, Hermathene, Hermerotes, alia. Nomen Titanopan Berkelius ad Steph. Byzant p. 74 ad conjunctum Panos et Solis nomen retulit. Sed potius pæderastiam significari putes; dietique sunt Τιτᾶνες ἀπὸ τοῦ τιτάνειν. Hesych. Τιτάν : ὁ παιδεραστής. V. eundem v. Πᾶνες. (Gesnerus Thes. L. L. v. Pan : « Biformes *Panas* plurali dixit Colum. 10, 427, et cum *lascivis Sa-*

TITANOPANES.

I.

— Fœdane audis, Hercules?

tyris conjunxit. Nempe Panes a Satyris vix differunt. ») Photius p. 592, 1 : ἐνομιζόντο δὲ (οἱ Τιτᾶνες) τῶν πριαπιῶδων θεῶν. » *Mein.*

TITANOHANES.

I.

Aristoteles Eth. Nicom. 4, 2, de ineptis divitiarum ostentatoribus disserens : οἷον ἐρανοστὰς γαμικῶς ἐστιῶν, καὶ, κοιμηθεὶς χορηγῶν, ἐν τῇ παρόδῳ πορφύραν εισφέρειν, ὡς περ οἱ Μεγαρεῖς. Ad quæ Aspasius : σύνθητες ἐν κοιμηθῆσιν παραπετάσματα δέρρεις ποιεῖν, οὐ πορφυρίδας. Μυρτίλου ἐν Τιτανόπανισι (sic) τὸ

— Δεῖν' εἰσακοῦεις, Ἡράκλεις;

τούτέστι σοι τὸ σκῶμμα' ἀσελγῆς Μεγαρικόν' καὶ σφόδρα γελάς ψύχρ'. Οὐχ ὄρας τὰ παιδία;

διασύρονται γὰρ οἱ Μεγαρεῖς ἐν τῇ κοιμηθῆσιν. Libri vitiose Δεινῆς ἀκοῦεις... σκῶμμα ἄσ. καὶ Μεγ., καὶ σφ. ψυχρὸν γελάς, ὄρας τὰ π. Reliquam loci partem v. in annot. ad Ephantidis Incert. 1. « In his, quæ Myrtilo tribuuntur, Eupolidis versus esse, ex schol. Aristoph. Vesp. 57 intelligitur. Cf. Fritsch. Act. soc. gr. 1, p. 130. Myrtilus castigat importunam purpureorum velorum ostentationem, quibus Megarenses aditum scenæ vel orchestræ ornabant, Atheniensibus in ciliciorum usu acquiescentibus. Eodem spectare videtur Hesychii glossa * Δερριδιόγομοφοι : πύλαι δέρρεις ἔχουσαι παραπετάσματα. » *Mein.* Alieni γόμοφοι. Scripserim δερριδιόκομοφοι, *pellibus ornate* (portæ). V. Eupolidis Prospalt. fr. 2.

2.

Schol. Aristoph. Avium 1490 : οἱ ἥρωες δὲ δυσόργητοι καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάζουσι γίνονται, ... διό μοι δοκοῦσι καὶ οἱ τὰ ἥρῳα παριόντες σιγὴν ἔχειν, ὡς Μυρτίλος ἐν Τιτανόπανισι φησιν. « Hinc Narcisso heroi Eretriensi σιγηλοῦ cognomen inditum. Strabo 9, p. 404 : καὶ τὸ Ναρκίσσου τοῦ Ἐρετριεῖος μνήμα, ὃ καλεῖται Σιγηλοῦ, ἐπειδὴ σιγῶσι παριόντες. Quæ lucem affundunt Alciphronis loco Epist. 3, 58 : τρέμω ἐνδακῶν τὸ χεῖλος, ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν ἥρω παριόντες, μὴ κακόν τι προσλάβωμαι. Ibi rectius scribas Σιγηλὸν seu potius Σίγηλον. Eustath. ad Odys. p. 1967, 36 : καὶ Σίγηλος μὲν κύριον ὄνομα Ναρκίσσου· σιγηλὸς δὲ ὁ σιωπηλός. » *E. M.*

3.

Pollux 2, 110 : τὸ δὲ ἐπιγιγνώμενον τῇ γλώττῃ ἐλκίδιον (minus bene vulgo ἐλκύδιον : codd. Fal-

Hic est jocus impudicus Megaricus — etiam rides frigidissime. Nonne rides puerulos?

ckenb. et Voss. ἐλκίδιον) * φλυκτὶς καλεῖται. Codex Falek. τὸ δὲ ἐπ. τῇ γλ. ἐλκίδιον ὀλοφυτὶς (ὀλοφυκτὶς *Mein.*) καλεῖται ἐν τοῖς Τιταναστιῶσι τοῦ Μυρτίλλου (sic). Cod. Paris. A apud Bekk. Τιτανογίγασσι. « Pustulam linguæ probabile est Myrtilum eodem consilio memorasse, quo Theocritus dixit Idyll. 9, 30 :

Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης ἄκρας ὀλοφυγδὸνα φύσης.

Cf. Casaub. Lectt. Theocr. cap. 10. » *E. M.*

EX FABULA INCERTA.

Phrynichus Epit. p. 433, vocis καταφαγᾶς usum damnans : ἴσως δ' ἂν εἴποις, ὅτι ἠκολούθησα Μυρτίλῳ λέγοντι

Ὡς ὁ μὲν κλέπτεις, ὁ δ' ἄρπαζ'.

ὁ δ' ἀνάπρηρος πορνοβοσκός

καταφαγᾶς.

ἀλλ' οὐκ ἐγρῆν τὰς ἀπαξ εἰρημένας λέξεις ἀρπαζεῖν. Pollux 6, 40 : παμπόνηρος δὲ ὁ παρὰ Μυρτίλῳ τῷ κοιμηθῆσιν καταφαγᾶς, εἰ καὶ Αἰσχύλος αὐτῷ ἐγρήσατο.

XII.

PHILONIDES.

« Philonides Atheniensis, pater Nicocharis, poæta comici (v. Suid. vol. 2, p. 526), initio sive fulloniam, sive pictoriam artem factitaverat, prouti vel Suidæ vel Eudociæ fidem habeas; quorum ille vol. 3, p. 614, πρότερον, inquit, ἦν γυναικῶν, Eudocia vero p. 428, πρότερον ἦν γραφεύς. Hujus ætatem, expensis iis, quæ disseruit Hanovius Exercit. critt. 1, p. 2 seqq., ita definias, ut eum Aristophane, cujus primam fabulam Daetalsens olymp. 88, 1 (ante Chr. nat. 427) suo nomine docuit, paulo superiorem fuisse, vitamque ultra olymp. 93, 3 (ante Chr. nat. 405), quo anno Aristophanis Ranas docuit, produxisse statuamus; nam quod Hanovius eum vel olymp. 96 (ante Chr. nat. 395 ad 392) superasse existimat propter Φιλέταιρον fabulam a Suida commemoratam, quam ille ad mediæ comædiæ ingenium attemperatam fuisse colligit ex titulo, id quam incerta conjectura nitatur, facile intelligitur. Sed omnino difficilis est questio de Philonidis opera Aristophani præstita in fabulis docendis, maxime propter Vesparum didascaliam; de qua neque Dindorfius ad Aristophanis fragmenta p. 65 seqq., neque Hanovius l. l. p. 24 satis probabiliter dis-

EX FABULA INC

Quemadmodum alius fur, alius avarus, mutilatus autem leno helluo.

putarunt. (V. Aristophanis editio, a nobis curata, vol. 2, p. 10, ann. 4. *Both.*) Dramata Philonidis præter Φιλέταιρον a Suida et Eudocia commemorantur Ἀπῆνη et Κόθορνοι, quorum titulorum priori similes sunt Σφενδόνη Amipsiæ, Ἰπνός Pherecratis, Βομῶς et Λέβης Alexidis, aliique aliorum. *Cothurnorum* argumentum ad Theramenem pertinuit, quem propter inconstantiam in rebus civilibus Κεθόρνου cognomen meruisse constat : v. fabulæ fragm. 6. Pluralis Κόθορνοι ad chorum videtur spectare, qui ex Κόθορνοις, h. e. mobilibus ac ventosis hominibus, constiterit. » *E. M.*

ΚΟΘΟΡΝΟΙ.

I.

Pollux 9, 29 : ἐν Φιλωνίδου Κόθορνοις ἐστὶν εἰρημένον

Παναγεῖς γενεάν, πορνοτελῶναι, Μεγαρῆς, δεῖνοι πατραλοῖαι.

Idem 7, 202, secundum Ms. Falek. : Φιλωνίδης (vulgo Ἑρμιππος) δ' ἐν τοῖς Κοθ. πορνοτελῶναι. « Παναγεῖς hic sunt *exsecrabiles, detestandi*. Sensu contrario παναγεῖς apud Athenienses dicebantur sacerdotes feminae. Pollux 1, 35, ἱέρειαι παναγεῖς. Hesych. Παναγεῖς (Παναγεῖς) : Ἀθήνησιν ἱέρειαι. Idem Παναία (Παναγία) : ἱέρεια, ἥτις οὐ μίσγεται ἀνδρὶ. Lexicon Bekkeri Anecd. p. 212, 31 : ἄγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος. Singularem hujus nominis formam servavit Arcadius De accent. p. 105 : Ἀλάγη δὲ κύριον, ὡς περ τὸ ἀλέγη (ἡλύγη), ἡ σκιά, καὶ πακάγη (πανάγη), ἡ ἀγνή ἱέρεια, quæ forma non videtur aliter explicari posse, nisi ut ex πανάγεια contracta esse existimetur, quemadmodum sacerdos Dianæ Ephesiæ pro vario ætatis statu dicebatur μελλίερη pro μελλιτέρεια, ἱέρη pro ἱέρεια, denique παριέρη pro παριέρεια : v. Plut. Moral. p. 795, E. Etiam mares sacerdotes hoc nomen tenuisse ostendit Theodorus ὁ παναγῆς, commemoratus apud Photium p. 68, 22, et Etym. M. p. 429, 46. Schol. Paris. Æschinis in Tim. p. 723, 9 Reisk : Κηρύκων ἐστὶν ἐν Ἀθήναις γέννη τέτταρα, πρῶτον τῶν πανάγων, οἱ εἰσιν ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμῶς καὶ Πανόρσου τῆς Κέκροπος. Ceterum in Philonidis versu recte Hanovius l. l. p. 11, παναγεῖς intelligit eos quorum patres Cylonio scelere inquinati erant, et Megarenses homines callidos atque astutos. » *E. M.* Δεῖνοι cum Μεγαρῆς junxit Bekkerus, δεῖνοι malebat Bergkii Commentt. p. 132.

COTHURNI.

I.

Exsecrabile genus, portitores meretricii, Megarenses, patricida.

10

Athen. 6, p. 228, E: τήγανον εἶρκεν ἐν μὲν Λήροις Φερεκράτης... Φιλωνίδης δ' ἐν Κοθ.

Ἰποδέχεσθαι καὶ βατίσι καὶ τηγάνοις.

I. e. βατ. καὶ ἄλλοις τηγάνοις, ut Mein. interpretatur. Similiter Germani cibos dicunt *Schüsselu*.

3.

Pergit idem ibid.: καὶ πάλιν

Ὀσφρομένην τῶν τηγάνων.

4.

Idem ib. p. 247, E, de usu vocis ἀπόσιτος dis-sensens: Φιλ. τ' ἐν Κοθ. οὕτως

Ἐγὼ δ' ἀπόσιτος ὦν τοιαῦτ' οὐκ ἀνέχομαι.

Et 2, p. 47: E. ἀπόσιτον δ' εἶρηκε Φιλ. Antiatt. p. 83, 17, Ἀπόσιτος: σίσιτος. Φιλ. Κοθ.

5.

Pollux 10, 115: λύγνοι δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ λύγνοι δίμυξοι, Φιλωνίδου δὲ ἐν τοῖς Κοθ. εἰπόντος

Ἰσπερ οἱ δίμυξοι τῶν λύγνων.

Μεταγένης δὲ « Δίμυξον, ὡς ἐγὼ δοκῶ. » Libri Φιλ. δὲ, quemadmodum δὲ et δὴ (*certe*) confundi solent. Vulgo etiam Δίμυξον δ', ὡς ἐγὼ δ., turbato exitu manifesto senarii. Athen. 15, p. 700, F: μνημονεύει τοῦ διμύξου... Φιλ. ἐν Κοθ.

6.

Antiatt. p. 100 initio, Θηραμένης: τῆ κλητικῆ (i. e. *vocativo*, vel potius *nominativo* sensu *vocativi*: v. Matth. Gr. § 312, 1. Minus recte liber τὴν κλητικὴν). Φιλωνίδης Κοθ. « Ita correxi editum Φιλωνίδης. Philonidis locus ex eorum genere fuerit, de quibus egit Hermannus praef. Andromachae Eurip. p. 16. » E M.

PHILONIDIS INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Helladius Chrestom. apud Photium Bibl. p. 530, 15: ὁ στίχος ὁ καὶ παρομοιαζόμενος

2.

Accipere et batidibus piscibus et patinis.

3.

Patinas redolentem.

4.

Ego vero sic impransus non duro.

5.

Ut lucernae quae duo ellychnia habent.

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω ἐστὶ μὲν Σοφοκλέους· τοῦτον δὲ παρωδήσας ὁ Φιλ. ἔφη Ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω. « Etiam hunc versum in proverbium abiisse docet scriptor incertus apud Suidam: εἰς τέφραν γράφειν: ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Ἐγὼ δὲ τοὺς ὄρκους αὐτοῦ (τὸ τῆς παροιμίας) οἴμαι δεῖν εἰς τέφραν γράφειν. » M.

2.

Athen. 1, p. 23, E: Φιλ.

Κατάκειμ', ὡς ὄρατε, δεκάπαλαι.

Libri numeris depravatis κατάκειμαι. Similiter Aristoph. Equit. 1158, τρέπαλαι κάθημαι.

3.

Idem 2, p. 67, D: Φιλ.

Καταχύσματ' αὐτοῖσιν (μὲν) ὄζος οὐκ ἔχει.

Voce mēn addita versum restituimus. Alii operosius, minusque verosimiliter, siquidem in verbis ὄζος οὐκ ἔχει facile agnosceas clausulam senarii:

Τὰ καταχύσματα

αὐτοῖσιν ὄζος οὐκ ἔχει.

De καταχύσμασι cf. index noster Aristophanis h. v.

4.

Photius p. 339, 21, Ὁξίνην, τὸν οἶνον, οὐκ ὄξιναν, καὶ Ἐρμιππος (v. fr. inc. 19) καὶ Φιλ. καὶ ἄλλοι. Hanov. p. 16: « Ὁξίνην esset ab ὄξινᾳ, quod est secundum Hesychium ἐργαλειὸν τι γεωργικόν. » Ad quae Mein.: « Illud ὄξινᾳ apud Hesychium videtur esse forma aolica pro ὄξινῃ. Ὁξίνην οἶνον dixit etiam Diphilus apud Antiatt. p. 110, 17. »

5.

Pollux 2, 24: Φιλ. δὲ

ὦ πολυτρέχου πάγωνος!

ἔφη. Ita Mein.; libri versu pessumdato ὦ πάγ. πολ. « Verba poetae fortasse in eum sensum accipienda sunt, quo Theocritus Id. 10, 40, dixit ὦ μοι τῷ πάγωνος, ὃν ἀληθίως ἀνέφρασα! » M.

6.

Idem ib. 149: χέρνιθα Ὀμηρος (Odys. 1, 136)

EX FABULIS INCERTIS.

1.

Juramenta autem maechorum in einerem ego scribo.

2.

Jaceo, ut videtis, perdiu.

3.

Bellaria quidem eorum aceto carent.

5.

O prolixam barbam!

τὸ κατὰ χεῖρὸς ὕδωρ, καὶ χερνίφασθαι (Iliad. 1, 449). Φιλ. καὶ χερνίμματα. « Vere, opinor, Jungermannus χερνίφασθαι ex Homero, χερνίμματα autem ex Phil. afferri monuit. Proinde scribendum videtur καὶ χερνίφασθαι. Φιλωνίδης δὲ καὶ χερνίμματα. » Mein.

7.

Idem 3, 101: Φιλ. δὲ τὸν ἐπιχάροντα ἐπίχαρτον εἶρηκεν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο φαῦλον· ὥστε βέλτιον μὴ ὀνόμασι χρῆσθαι, ἀλλὰ μετοχαῖς. In Bekk. edit. ἐπιχάρτην legitur.

8.

Idem 6, 168: Δείναρχος δὲ καὶ φιλοπόνηρον, ἢ, ὡς Φιλ., φιλομόθηρον.

« De alio loco, qui Philonidi tribuitur apud Pollucem 3, 18, v. Nicophonis fragm. incert. fab. 1. » M. Praeterea Stobaeus in Eclogis ad eum refert haec: tit. 9, 14.

Φιλωνίδου.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲς δειλὸς ὁ δεδοικὸς νόμον, πρὸς τοὺς πολεμικοὺς δ' ἔστιν ἀνδρείας κρίσις· ὑπὸ τοῦ δικαίου δ' ἔστιν ἡττᾶσθαι καλόν.

33, 7. Φιλωνίδου.

Κρεῖττον σιωπᾶν ἔστιν ἢ λαλεῖν μάτην.

35, 6. Φιλωνίδου.

Ἄπαντ' ἐρίζεις, καὶ συνειὲς οὐδὲ ἐν γράμματα μαθεῖν δεῖ, καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν.

Et Philonidæ fabulis usum esse Stobaeum in excerptis poetarum sententiis, Photii testimonio Bibl. 167, p. 115, constat. Quare vereor ne audacius quam verius haec a Nostro abjudicaverit, consentiente Meinekio, Hanovius Exerc. critt. p. 18, ubi ea novæ quam antiquæ comædiæ poeta digniora esse ait, potiusque Philemoni vel Philippi-dæ quam Philonidæ attribuenda. Postremus illorum versuum habetur inter Menandri monosticha 96.

XIII.

EUPOLIS.

Eupolis, Sosipolidis filius, Atheniensis, natus est secundum Cyrillum C. Julianum lib. 1, p. 13, B, quosque illescentus est veteres chronologos, olymp. 88, (ὀγδοηκοστῆ ὀγδοῆ τὸν κωμωδῶν Ἀριστοφάνην, Εὐπολὶν τε καὶ Πλάτωνᾳ γενέσθαι); fallique videtur Anonymus De com. p. xv, qui eum fabulas docere Athenis caepisse dicit olymp. 87, 4 (428 ante Chr. nat.), archonte Apollodoro. Id eum fecisse

(sed fortasse per alium, velut Demonstratum, de quo Athen. 5, p. 216, D) decimo septimo ætatis anno, i. e. ex ratione Cyrilli (si annos computamus a 1 anno olympiadi 88) olymp. 92, 2 (ante Ch. nat. 410), tradit Suidas v. Εὐπολις. De anno quo obiit, mortisque genere, nihil constat; de loco si quis quaerit, Ælianus H. A. 10, 41, et Tzetzes Hist. 4, 245, in Ægina mortuum et sepultum tradunt. Pausanias autem 2, 7, monumentum ejus vidit in agro Sicyonio. Servum poeta habuit Ephialtem, qui, quum aliquot domini fabulas surripuisset, ab Augea, Eupolidis cane fidelissimo, morsibus necatus est: v. Ælian. et Tzetz. l. l., item Cramerii Anecd. Ox. 3, p. 357, 28. « Mortuo Eupolide λύπη καὶ λιμῶ ἑαυτὸν ἐκτέζας ἀπέθανεν ἐπὶ τῷ τροφῆ καὶ δεσπότη, λοιπὸν μισήσας τὸν βίον ὁ κύων, καὶ ὅ γε τόπος καλεῖται μνήμη τοῦ τότε πάθους Κυνὸς θρῆνος. Ita Ælianus l. c. Similia de Xanthippi cane narravit Plutarchus Themist. c. 10, et locum illum in Ægina insula vocatum fuisse Κυνὸς σῆμα. — De poetica Eupolidis facultate et dramatum quae scripsit, ingenio Platonius De divers. charact. p. xiv: εὐφάνταστος ἔστιν εἰς ὑπερβολὴν κατὰ τὰς ὑποθέσεις... (καὶ) ὥσπερ ἔστιν ὑψηλὸς, οὕτως καὶ ἐπιχαρὶς καὶ περὶ τὰ σκέμματα λίαν εὐστοχος, qua elegantiae laude ipsi Aristophani palmam præripuisse deinceps addit grammaticus. (Cf. Horatii Serm. 1, 4, 1—5.) Ab eadem virtute Eupolin commendat Macrobius Saturn. 7, 5. Quod autem περὶ τὰ σκέμματα εὐστοχος fuisse dicitur, id quanquam haud inepte ad concinnam argumentorum dispositionem trahi posse videtur, quemadmodum schol. Nub. 542 dixit κωμωδῖαν εὖ διεσκευασμένην, non dubitamus tamen quin Plat. dixerit περὶ τὰ σκώμματα, ut in dicitur et conviciis jaciendis ingeniosus fuisse dicatur. (De hoc non consentio cum Mein. Both.) In conviciis quidem, Cratini exemplo, immodicus et ineptus dicitur apud Anonymum De com. p. xv (ζηλῶν Κρατῖνον πολὺ γε [malim π. τε Both.] λοῖδορον καὶ σκαῖον ἐμφαίνει), quorum prius etiam Persius Sat. 1, 124 indicat, iratum Eupolin dicens, et Lucianus Jove accus. vol. 2, p. 832, qui Eupolin et Aristophanem vocat δεινοὺς ἀνδρας ἐπικερτομησαὶ τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ καλῶς ἔχοντα. Hæc maxime ad Socratis irrisionem spectare puto, quem paucis quidem, sed tam acerbe, exagitavit, ut ne Aristophanes quidem in Nubibus eum æquasse videretur: v. schol. Nub. 97, 180, Etym. M. p. 18, 10, Lucian. Piscat. 1, p. 595. Ne mortuis quidem eum pepercisce ostendunt versus a Plu-

Nemo ignavus est, qui timet leges; sed adversus hostes fortitudo spectatur; a justitia vinci deest.

— Præstat silere quam garrere frustra. — De omnibus contendis, et nihil intelligis: [pere. litteras discere aliquem oportet, et quum didicist, sa-

tarcho Cim. c. 15 et schol. Aristidis p. 515 servati, quibus Cimoneum, quem summis laudibus Cratinus extulerat, crudelissime vexavit. Το σκαϊόν pertinet, ni fallor, ad ea quae refert schol. Nub. 296, Eupolin et Cratinum χέζοντάς τε καὶ ἕτερα ἀίσχρὰ ποιούντας induxisse in comediis suis. Eupolin tangit Aristophanes Pace 762, ubi schol.: αἰνίσσεται δὲ εἰς Εὐπόλιν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν, ὡς παίδων ἐρῶντας καὶ παλαιστράς περιεργαμένους. Qui quod Eupolin partem Equitum scripsisse dicit ad Eq. 1263, vix credibile est. — Dictionis genere usus est puro atque eleganti. Novorum, audaciusque compositorum, verborum exempla sunt fere haec: ἀμφιπολεμοπηδησίατρατος (hoc versus vix capit: fortasse fuit ἀμφιπολεμοπηδησώτατος. Both.) apud schol. Dionysii Thrac. p. 702, 5; ταγηνονισοσύηρας ap. Suid. vol. 2, p. 126; δαμασκινόνδυλος Hesych. vol. 1, p. 882; ἀναγγιπέειν Suid. vol. 1, p. 162; κίθαροδάτος schol. Vesp. 1269, nisi forte id ab Aristophane mutuatus est; ἀνδραποδιστικώτατα Pollux 3, 77; μουσοδονήματα Priscian. 18, p. 1186; ἀμβλυστονήσαι Suid. 1, p. 158; ἀφαδία, ad analogiam vocis αὐθαδία formatum, Etym. M. p. 174, 52; ἀπρασία Antiatt. p. 83, 14; ἡσθημα ibid. p. 98, 27; πλούταξ apud Polluc. 3, 109, aliosque; βδελυρεύομαι, ut videtur, quod etiam alii recentiores usurpaverunt, Suid. 1, p. 193; ἀπλήγιος pro ἀπλόος ib. p. 268, μαστιγίαν Poll. 3, 79; νεανισκίω Phot. p. 291, 4; σηκτριός Poll. 7, 40. His addas novatarum significationum exempla, cujusmodi est ὀμίλλα, ἢ κυκλώπων (leg. ἢ ἐν κύκλῳ) κατάκλισις, schol. Platonis p. 320; κρέξ, h. e. ἀλαζών, Phot. p. 177, 11; κόρη ἡθεος, *virgo*, Etym. M. p. 422, 44; εἰλίπους dicta mulier crissans Athen. 7, p. 286, B, et apud alios; πρόβατα, *caprae*, Eustath. ad *Iliad.* p. 1063; ἀσελγής fragm. incert. 25; ἀνωφέλητος fragm. incert. 87; ἀποφράς ἀνθρωπος fr. incert. 22, etc. Rarioribus annumeranda sunt πῖω pro ποτίζω Eustath. ad *Odys.* 6, p. 1554, 46 (ὄτιω δ' ἂν οἶνος ἢ πολὺς, πῖσει), et κατακλιεῖ, quod pro κατακλίσσει Eupolin dixisse tradit Chæroboscus Bekkeri p. 1299. Syntaxi insolita dicta essent ista Phot. p. 47, 7: καὶ τῆς λοπάδος ἐνεῖσιν ἐψητοί τινες, nisi Comicus dixisse videretur καὶ τῆς λοπάδος οἱ νεῖσιν ἐψ. τινες. In quantitate verborum hoc unum novavit, quod τὸρύνη penultima brevi dixit: v. schol. *Equit.* 980. — Septemdecim cum fabularum reliquiis uidas auctor est, quattuordecim Anonymus.

CAPRÆ.

Pascimur silva omnigena, abietis, ilicis arbutique, germina tenera abrodentes, et præter hæc thallum, cytisumque, et salviam bene olentem, et smilacem [foliosam,

Tituli supersunt *quindecim*, remotis qui fluxa sunt auctoritate. » *E. M.* Hist. crit. Com. p. 104 seqq.

I. ΑἴΓΕΣ.

« Fabula notissima, in qua capras chori partes sustinuisse scimus ex Plutarcho *Symp.* 4, 1, Macrobio *Saturn.* 7, 5, et Eustathio ad *Iliad.* p. 1063, 44. De tempore quo acta est, id tantummodo affirmaveris, factum esse ante Hippo-nici obitum *olymp.* 89, 1. » *Mein.* Cf. Bergk. *Commentt.* p. 336.

1.

Plut. *Symp.* 4, 1, p. 662, E: ἀλλὰ τῷ μὲν αἰ παρ' Εὐπόλιδι αἴγες ἀντικαρτεροῦσιν, ὕμνουσαι τὴν τροφήν, ὡς παμμιγῆ καὶ ποικίλην οὖσαν, οὕτω πως λέγουσαι.

Βοσκόμεθ' ὕλης ἀπὸ παντοδαπῆς, ἐλάτης, πρίνου, κομάρου τε, πορροῦς ἀπαλοῦς ἀποτρῶγουσαι, καὶ πρὸς τούτοισί γε θαλλόν, κύτισόν τ', ἠδὲ σφάκον εὐώδη, καὶ σμίλλα καὶ τὴν πολύφυλλον, κόνινον, σγῆνον, μελίαν, σκῆν, ἀλίαν δρῦν, κιττόν, ἐρείκην, 5 πρόμαλον, βράμνον, φλόμον, ἀνθέρικον, φηγόν, κισθόν, θύμα, θύμβραν.

Macrobius *Saturn.* 7, 5: *Notus est omnibus Eupolis, inter elegantes habendus veteris comædiæ poetas. Is in fabula, quæ inscribitur Æges, inducit capras, de cibi sui copia in hac se (immo isthæccæ vel istæccæ) verba jactantes: Βοσκόμεθ', etc. « Sunt igitur chori caprarum verba ex parabasi petita; quem chorum προβατικὸν χορὸν ab Eupolide appellatum esse dicit schol. *Iliad.* 16, 353: πρόβατα γὰρ πάντα ἐκάλεον τὰ θρέμματα οἱ παλαιοί, καὶ Εὐπόλις προβατικὸν χορὸν φησι τὸν ἐξ αἰγῶν. Quæ leguntur etiam apud Eust. p. 1063, 44. Versum 1 tetigit Scal. ad Varron. *De L. L.* 4, p. 66 Bip., memoria errore exhibens παντ. ἀπο. V. 2 mendose codd. τούτοισιν ἐτ' ἄλλ' οἶον. Macrobii *Par.* τ. σταλλόν. Quod egregie correxit Meinek., coll. *Athen.* 13, p. 587, A: θαλλῶ χαίρουσιν αἰ αἴγες. V. 3 vulgo κυτίσου τ' ἠδὲ σφάκον. Correxit Bodaus*

oleastram, lentiseum, fraxinum, ficum, marinam [quereum, bederam, ericam, viticem, rhamnium, verbascum, anthericum, fagum, [cistum, thymum, saturejam.

Stapelius ad Theophr. p. 409. De σφάκῳ v. Aristoph. *Thesmoph.* 486, Cratini fragm. incert. 135, Alexis *Athen.* p. 170, B, Polluc. 6, 66. V. 4 Plut. κ., σγ., μελ., δρῦν, κιττόν, μυρίκην. Macrobi. κ., σγ., μελ., πεύκην, ἄλ. δρῦν, καὶ ἐρείκην. « Adscivi hoc, nisi quod pro πεύκην scripsi συκῆν, quod, ex antiquis Macrobii exemplaribus prolatum a Leopardo Emend. 8, 10, habet Hervagiana. (Πεύκην friget antecedente simili ἐλάτης. Both.) Ἄλιαν omissum est in ea ed., pro quo Bod. Stapel. scripsit ἄπιον, Bergk. φυλίαν, Lobeckius Rhemat. p. 356, ἀρίαν. Satius duxi conjungere ἀλίαν δρῦν, quo nomine significatur arbor ab aliis vocata θαλασσία δρῦς et ἀλίφλοιος. Pseudodemocritus Fabricii *Bibl. Gr.* 4, 29, p. 337: δρῦς θαλασσία ἀνεπίσχει πάση μανίας ἀγωγῆ (libri mendose πάσης μ. ἀγωγῆ). Theophr. *H. Pl.* 8, 8: ὡς δ' οἱ περὶ Ἴδην διαίρουσι, τὰ δ' ἐστὶ τὰ εἶδη (δρῦς), ἡμερίς, αἰγίωψ, πλατύφυλλος, φηγός, ἀλίφλοιος. Schol. Theocr. 9, 19: εἰσὶ δὲ δρῦς γένη πέντε, φυγός, ἡμερίς, ἐτύμοδρος, ἀλίφλοιος (libri ἀλίφλος), καὶ ἄκυλος. Pro ἐρείκην veteres Mss. Macrobii, consentiente Plutarcho, habent μυρίκην. Dedi ex cod. Paris. ἐρείκην, producta i littera secundum Herodianum; v. Chæroboscus Cramerii 2, p. 272. Versum respexit Erotian. *Gloss. Hipp.* p. 314, v. Πρόμαλον. » *E. M.*

2.

Erotianus *Gloss. Hippocr.* p. 348, Σελαχίσι: τοῖς μικροῖς ἰχθυοῖς, ἢ τοῖς ὀστρακοδέρμοις, ὁὖν κάρβου, καρκίνου, κήρυτι. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ E. ἐν Αἰξί, λέγων

α. ὡς ἂν ποτ' αὐτῶν ἦν κάμη τις, εὐθέως ἐρεῖ α πρίω μοι σελάχιον. α β. Τί δ' ἦν λύκων;

α. Κεκράζεται φρίζει τε πρὸς τὸν αἰπόλον.

Libri vitiose Ὡς ἢ ποτ' αὐτῶν... ἐρεῖ πρὸς αὐτὸν... κεκρ. φρασεῖται... Verba πρὸς αὐτὸν uncinis inclusit Mein., utpote ex superiore ποτ' αὐτὸν natum; cetera ego correxi. Herodianus *Philet.* p. 453 Piers.: καὶ πρίω τὸ προστακτικόν. E. πρίω μοι σελάχιον, etc. Eodem alii quoque plures grammatici respiciunt. De σελαχίῳ v. Aristot. *H. A.* 3, 1, 13; Aristoph. *Ecclesiaz.* 1165. « Λύκων intelligo piscem, τελαχίσις, minutis piscibus, oppositum. » *E. M.* Porrius *Serm.* 2, 2, 39: *proceros lupos.* Græcis lu-

2.

a. Nam si quis eorum ægrotat, statim dicit « Eme mihi cartilagineum pisciculum. » b. Quid, [si lupum?

a. Latrabit et horrescet contra pastorem.

3.

Sed semel aliquando apud Phæacem edi squillas.

pus marinus alias vocatur λάβραξ; sed ambiguum quæsit E., quo inferre posset αἰπόλον et κράζειν atque φρίζειν, quæ quadrupedi animali conveniunt.

3.

Athen. 3, p. 106, B: συνεσταλμένως (scil. καρίδας, non καρίδας, ut Ath. p. 293, A; idem καρίδος ed. Schweigh. vol. 1, p. 410—412. Cf. annot. ad *Vesp.* 1461, Cratin. fr. incert. 26) δ' ἐφρηκε καρίδας E. ἐν Αἰξί οὕτως.

Ἡλῆν

ἄπαξ ποτ' ἐν Φαίαικος ἔφαγον καρίδας.

De Phæace, Erasistrati filio, oratore celeberrimo, v. Ruhnken. *Hist. crit. orat.* p. 51, Bergk. *Commentt.* p. 337 seq.

4.

Idem 10, p. 426, E, F: οἱ δ' ἐπιτεταμένως χρώμενοι τῷ ποτῷ δύο οἶνου ἔπινον πρὸς πέντε ὕδατος... E. Αἰξί.

Διόνυσε, χαῖρε! μὴ τι πέντε καὶ δύο;

« Versus exstat etiam apud Phot. p. 599, 22, et Eustath. ad *Odys.* p. 1624, 44. » *E. M.*

5.

Idem 9, p. 409, A: παρὰ μέντοι τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς παροξυτόνως ἀνέγνωται χερνίβα, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἡρακλεῖ (?)

Εἰς χερνίβ' εἰ βάψειεν Ἀλκμήνης γόνος, ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Αἰξί.

Αὐτοῦ τὴν χερνίβα παύσεις.

(De hoc accentu nominis χερνίψ v. schol. *Arist. Pacis* 921, *Arcad.* p. 94, 19, Hermann. ad *Herc. fur.* 924 [838]. *M.*) ἔστι δὲ ὕδωρ, εἰς δ' ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυσίαν ἐπετέλουν.

6. 7. 8.

Photius p. 47, 6, Ἐψητοί: πληθυντικῶς, τὰ ἰχθύδια, ὡς ἀφύται (ἀφύται) καὶ μεμβράδες. E. Αἰξί.

* Καὶ τῆς λοπάδος ἐνεῖσι δ' ἐψητοί τινες.

Scribam Κατὰ τῆς λ., ἐνεῖσιν ἐψητοί τινες. Κατὰ τῆς λ., quod ad patinam attinet, de qua dictum fuerit in superioribus fabulæ. « Photii admonitio spectat ad quorundam grammaticorum præ-

4.

Bacche, salve! vin' quinque et duo?

5.

Fjus aquam manibus infundendam cohibebis.

6.

Quod ad patinam attinet, insunt aliquot pisciuli.

ceptum, ἐψητοὺς ἀφύας et μεμβράδας, quae pisciculorum nomina sunt, nonnisi plurali numero efferri. Cf. Athen. 6, p. 285, E: et 301, B. Μεμβράδας in eadem hac fabula Eupolin commemorasse idem testatur 7, p. 287, E: ἐν δὲ ταῖς Εὐπόλιδος Αἰξίν ἔστιν εἶρεῖν καὶ διὰ μ γραφόμενον, scil. μεμβράδες pro βεμβράδες. Ex eadem parte dramatis Athen. 7, p. 301, A, hæc profert: E. Αἰξίν

ὦ Χάριτες, αἴσι μέλουσιν ἐψητοί!

« Ubi fortasse aīc scribendum. Casaub. μέλουσιν pro μέλλουσιν. » *E M.*

9, a, b.

Idem p. 290, 20, Νεῦν: οὐ νεοῦν τὴν γῆν, καὶ νεοτὸν Ξενοφῶς, οὐ νέωσιν. E. Αἰξίν

Ἐπίσταμαι γὰρ αἰπολεῖν, σκάπτειν, νεῦν, φυτεύειν.

« Is quem hæc dicentem fecit Eupolis, magnas haud dubie in hac fabula partes habuit. Idem compellari videtur in hoc loco, quem sine auctoris et fabulæ nomine servavit gramm. Bekk. Anecd. p. 353, 26, Αἰγιαζέιν:

Σὺ δ' αἰγιαζέεις ἐνθαδὶ καθήμενος,

ἀντὶ τοῦ περὶ αἰγῶν λαλεῖς. Quæ leguntur etiam apud Suid. v. Αἰγιαζέιν. » *M.*

10. 11.

Idem p. 564, 17, Τάγυρι: τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον, οἶαν ψίχα (ita Pierson. ad Mær. p. 331 pro ψιλὰ) λέγουσιν. E. A.

Καὶ ζῆν μαθόντι, μηδὲ τάγυρι μουσικῆς.

Eadem plane Suidas v. Τάγυρι. Descriptio hominis ejusdem, vel similis, qui dixit illa ἐπίσταμαι etc.: didicisse se ait modum vitæ sustentandæ, nec quidquam musicæ. — Huc Mein., secundum Theodosium p. 11, coll. Cramerii Anecd. Oxon. 4, p. 325, refert Quintiliani verba Inst. orat. 1, 10, 17: *eosdem utriusque* (musicam et litteras dicit) *præceptores fuisse quum Sophron ostendit... tum Eupolis, apud quem Prodamus et musicam et litteras docet.* Probabiliter Mauritius Horstig. *Pronomus*, quem Alcibiadis in arte musica præceptorem memorat Athen. 4, p. 184, D.

8.

O Gratia, quibus curæ sunt pisciculi cocti!

9.

Scio enim greges pascere, fodere, agrum novare, [plantare

9. b.

Tu vero de capellis blateras hic sedens.

12.

Suidas, Χρη: ἡγουν δεῖ· χρῆ δὲ περισπωμένως τὸ ὑποτακτικόν· σημαίνει δὲ τὸ δέη. E. A.

Ἐγὼ τελεῶ τὸν μισθὸν, ὄντιν' ἂν χρῆ.

Mercedem illi præceptori solvendam probabiliter dici putant viri docti. Versus videtur esse tetrameter iamb. catal. ἀκέφαλος, nisi cum Meinekio ὄντιν' ἂν με χρῆ scribatur.

13.

Pollux 4, 57: τὴν ἀρμονίαν ἀρμογὴν E. εἶρηκε « Ταύτην ἐγὼ πάλαι ζητῶν τὴν ἀρμογὴν. » Recte Suidas v. Ἀρμογή, nisi quod habet ἐζήτουν,

Ταύτην ἐγὼ ἔζητουν πάλαι τὴν ἀρμογὴν.

De differentia inter ἀρμονίαν et ἀρμογὴν v. Phrynichus Bekkeri p. 15, 20, a Mein. cit.

14.

Schol. Aristoph. Vesp. 902: ἐκτείνουσι μέντοι καὶ τὸ δ ἄρθρον. E. A. « Τὴν πανδοκεύτριαν γὰρ ἀνὴρ δ γλάμων ἔχει. » Male cod. Venetus τλήμων. Γλάμων Fritsch. Quæst. Aristoph. 1, p. 90. Voce ἀνὴρ jure expuncta Porsonus ad Vesp. l. c., et Mein. scripserunt

Τὴν πανδοκεύτριαν γὰρ ὁ γλάμων ἔχει.

« *Lippus* (γλάμων) ille cognominatus est Archidemus, de quo Brunck. ad Ran. 558 adscripsit hæc Lysiae C. Alcib. 1, p. 526: οὗτος γὰρ (Ἀλκιβιάδης), παῖς μὲν ὢν, παρ' Ἀρχεδήμου τῷ γλάμωνι, οὐκ ὀλίγα τῶν ἡμετέρων ὑψηρημένῃ, πολλῶν δρώντων, ἐπινεν, ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενος: ἐκώμαζε δὲ μεθ' ἡμέραν, ἀνηθός ἐταίρων ἔχων. Peregrinam hominis originem E. attigit in Baptis. » *E M.*

15.

Priscianus lib. 18, p. 1193, 33 (p. 230 ed. Kr.): ὀσφραίνομαι τοῦδε καὶ τοῦδε. E. A. « Προσένεγκέ μοι ἐγγὺς τὸ στόμα ὀσφραίνεσθαι τὸ σόν. » Mein. secundum Elmsl. ad Acharn. 179:

Προσένεγκέ μουγγὺς τὸ στόμ' ὀσφρέσθαι τὸ σόν.

10.

Et ei, qui vivere didicit, neque hilum musicæ.

12.

Ego solvam mercedem, quacunquē opus fuerit.

13.

Hanc ego compositionem dudum quæsi.

15.

Admove mihi propius, ut olfaciam, os tuum.

16.

Schol. Aristoph. Pac. 790: Σφυράδες εἰσὶ τὰ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων ἀποπατήματα. E. A.

Σφυράδων πολλῶν ἀναμέστη.

Ἀναμέστη, fortasse ὄδος, vel στέγη. Dindorfius ἀνάμεστοι.

17. 18.

Athen. 9, p. 380, F: τὸ γεῦσαι ἐχομεν ἐν Εὐπόλιδος Αἰξί.

— Τοῦδὲ νυν γεῦσαι λαβῶν.

Minus probabiliter libri Τοῦδὲ νυν γ. λ. « Pertinent hæc ad convivium indicatum fr. 4-8, quo et chordas referas Athen. 3, p. 94, F: χορδῶν μέμνηται... καὶ E. ἐν A.

19.

Hesychius, Ἴερεὺς Διονύσου: E. A., Ἴππορικὸν σκώπτων, ὡς ἐρυθρὸν τῆ ὄψει. « Hipponicus (vir nobilis: v. Κόλακας fr. 16 seqq. Both.) fortasse ex vini usu rubicundam faciem duxerat: hinc Eupolis per jocum Bacchi sacerdotem appellavit; vid. Fritsch. ad Ran. p. 167. » *E M.* De hoc et filio Callia cf. prolegomena Adulaturum.

20. 21.

Photius p. 43, 13, Ἐφιππον: E. A. « Utrum equitem an currum dixerit, non liquet. » *M.* — Idem p. 291, 3, Νεανισκεύεται: Ἄμφι Ἐρίθους, Ποσειδίππος Δημόταις, Εὐπόλις Αἰξίν. Male libri Σφριγγίν, quod emendavit Mein.

22. 23.

Pollux 10, 102: καὶ νεόκοπον κάρδοπον E. ἐν A. εἶρηκεν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Σφριγγί (646) νεόκοπον μύλην. Idem 7, 22: νεόκοπον κάρδοπον εἶρηκεν E. τὴν νεωστὶ κεκομμένην. — Idem 10, 151: βαλαντιδία, ὡς ἐν Εὐπόλιδος A. Temere suadent βαλλαντιδία: Aristoph. Ran. 725: τοῖς λωποδύταις καὶ τοῖσι βαλαντιητόμοις.

24—26.

Antiatt. p. 83, 31, Βίος: ἐπὶ οὐσίας (sic Albert. apud Wesseling. Dissert. Herodot. p. 44. Codd. συνουσίας, nato, ut videtur, σὺ ex ουsimili.) Ἡρόδοτος, Μένανδρος Δημιουργῶ, E. A., ὁ ποιητῆς (Homerus: v. nos Homer. vol. 1, p. 4) πολλάκις. — Idem p. 84, 19, Βουκολεῖσθαι αἴγας: E. A. ἱπποβοουκόλῳ Εὐριπίδης Φοινίσσαις (28, ubi v.

16.

Excrementorum caprinorum plena est (via, vel domus, etc.).

18.

Gusta igitur hoc prehensum.

Valck.). — Idem p. 91, 29, Ἐλελήθεισαν: μετὰ τῆς θῆ. E. A. « Pro θῆ legendum θεῖ, ut voluit Lobeck. ad Phryn. p. 150, qui calami errore videtur scripsisse ἐληλύθεισαν. » *Mein.* Et Hist. crit. Com. p. 113: « ἐλελήθεισαν qui Eupolin dixisse ait Antiatt., pro Attico ἐλελήθεισαν, fortasse vitioso codice usus est. » — Idem p. 92, 9, Ἐλεῖνόν: ἀντὶ τοῦ ἐλεῖνόν. E. A. De his formis v. Fritsch. ad Thesmoph. p. 456, a Mein. cit.

27. 28.

Mæris p. 191, 20 ed. Bekker., Ἀνακίς: ὄξυτόνος Ἀττικοί, ὡς καὶ E. A. ἀθεράπευτον ἐλληνικῶς. Quod ἀνήκεστον explicat Pierson. — Phrynichus Bekk. p. 16, 20, haud dubie ex hac fabula: Ἀνεσκιρτημένας: E. ἐπὶ τῶν αἰγῶν εἶπε τὴν λέξιν.

29.

Schol. ad Theocr. 6, 1: Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος (pro οἱ βουκόλοι)] τῷ αὐτῷ ἀμαρτήματι περιπέτωκεν E. ἐν Αἰξίν.

II. ΑΣΤΡΑΤΕΥΤΟΙ Η ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙ.

« Hæc comœdia pleno titulo ab uno Suida laudatur v. Εὐπόλις, ceteris eam simpliciter vocantibus Ἀστράτευτοι, Etymologo semel Ἀνδρογόναι. De argumento ejus quædam dixit Arnaldus ad Hephæst. p. 99. Actam esse ante Aristophanis Pacem collegerunt ex schol. Av.; v. ad fr. 2. » *M.*

1.

Schol. Aristoph. Avium 1556, de Pisandro: οὗτος δειλὸς ἦν· ἦλθεν οὖν φυγὴν ἰδεῖν θέλων, ἐπεὶ οὐκ εἶχεν. ὡς E. ἐν Ἀστρ. « Πείσανδρος εἰς Πακτωλὸν ἐστρατεύετο, κἀνταῦθα τῆς στρατιᾶς κάκιστος ἦν ἀνὴρ. » *Mein.*: « Quod εἰς Πακτωλὸν expeditionem suscepisse dicitur Pisander, ad avaritiam et peculatum hominis referebam secundum Toup. Emend. 2, p. 68; sed obvertit Hanovius Exerc. critt. p. 80 seqq., tunc non κάκιστος in auro expugnando, sed ἀριστον dicendum fuisse: itaque legendum putat Σπαρτωλὸν (Σπάρτωλον, ut Arcadius p. 57, 16, Thuc. 2, 79; 5, 18), expeditionem illam intelligens, quam Athenienses olymp. 87, 4, contra Bottiæos suscepisse tradit Thuc. 2, 79. Ea perelegans conjectura est, quamvis adversarium nacta Fritschium ad Thesmoph. p. 317. Ceterum versu 2 libri vitiose στρατιᾶς, nec recte Arnaldus apud Gaisford. ad Hephæst. p. 99, τῆς ὄλης στρατιᾶς, Toup. Emend. 2, p. 68, τῆς πάσης στρατιᾶς, uterque τῷ ἀνὴρ in tertii versus initium rejecto. »

Quare scripsi cum Mein. et Porsono Append. ad Tourpi Emend. p. 467 :

Ἡείσανδρος εἰς Σπάρτωλον ἐστρατεύετο,
κάνταυθα τῆς στρατιᾶς κάκιστος ἦν ἀνὴρ.

2.

Schol. ad Aristoph. Pac. 808 : ὅτι γὰρ ὁ Με-
λάνθιος ὀψοφάγος προεῖρηται καὶ παρ' Εὐπόλιδι Ἀστρά-
τεύτοις. « Hinc Astrateutos ante Pacem, h. e. ante
olymp. 89, 2 (ante Chr. nat. 422), in scenam
commissos esse, collegit Clinton. Fast. Hell. p. 77
Kr., quem secutus eram Hist. crit. p. 118 et
177. Sed in scholio rectius inciditur post προεί-
ρηται. » Mein.

3.

Diog. Laert. 3, 7, de Academia : τὸ δ' ἐστὶ γυ-
μνάσιον προάστιον ἀλωῶδες, ἀπὸ τινος ἥρωος ὀνομα-
σθὲν * Ἐκαδήμου, καθὰ καὶ E. ἐν Ἀστρ. φησὶν

Ἐν εὐσκαίῳ δρόμοισιν Ἰκαδήμου θεοῦ.

Cf. ann. ad Nub. 973. « Δρόμοι sunt loca pu-
blica, cursui et deambulationi destinata, quibus
Cimonem Academiam exornasse auctor est Plut.
Cimone c. 13 : τὴν δ' Ἀκαδημίαν ἐξ ἀνδρῶν καὶ
αὐχμηρᾶς κατάρρυτον ἀποδείξας ἄλλος, ἡσυχυμένον ὑπ'
αὐτοῦ δρόμοις καθαροῖς καὶ συσκαίῳ περιπάτοις. De
Atticis δρόμοις cf. Himerius orat. 4, 9, Ruhnken.
ad Tim. p. 89, Heindorf. ad Platonis Phaedrum
p. 202. Similiter Heliiodorus 2, p. 110, Delphos
laudat ob copiam τῶν δρόμων, καὶ ἀγορῶν, καὶ κρη-
νῶν. » E M. Quod attinet ad mendosum Ἐκαδή-
μου, notum saepe confusus e et a.

4.

Athen. 9, p. 397, B, de pavone : E. δ' ἐν Ἀστρ.
φησὶ περὶ αὐτοῦ

Μήποτε θρέψη

παρὰ Περσεφόνῃ τοιόνδε ταῶν, ὅς τοὺς εὐδον-
τας ἐγείρει.

Solœce libri θρέψω, η et ω permixtis, ut Athen.
13, p. 606, F, ubi ἦ ponendum est pro φ, apud
Lycophr. p. 207 et 281 ed. Bachm., etc. « Atti-

MILITIE DETRECTATORFS, SIVE ANDRO-
GYNI.

1.

Pisander Spartolum ibat militatum,
ibique exercitūs fuit vir ignavissimus.

2.

In umbrosis cursibus Academi dei.

4.

Ne unquam alat

cos dixisse ταῶς, non τῶς, auctor est Tryphou
in hoc l. Athenæi. Cf. Lehrs. Aristarch. p. 343
seq. (nos ad Comici Av. 265. Both.); et de clau-
sula ὅς τοὺς εὐδ. ἐγ. Aristoph. Pluto 541, ubi schol.
Σοφοκλέους τὸ ἡμιστίχιον

— ἐπειγομένων κεράδος ὕμνοις, ἢ τοὺς εὐδοντας
[ἐγείρει. »

E M. Παρὰ Περσ., apud Proserpinam, in ejus aede
His admoneri videtur ædituus deæ.

5.

Hephæst. 15, p. 98, disserens de variis formis
metri Cratinei : E. δ' ἐν τοῖς Ἀστρ. καὶ ἀτακτοτά-
τως (malim ἀτακτοτέρως) συνέθηκε τὸ εἶδος πῆ μὲν
γὰρ τοιαῦτα ποιεῖ

Ἄνδρες ἐταῖροι, δεῦρο δὴ τὴν γνώμην προσί-
σχετε,
εἰ δυνατὸν, καὶ μήτι μείζον, πράττουσα
τυγχάνει.

πῆ δὲ τοιαῦτα

* * *

Καὶ ξυνεγιγνόμεναι αἰεὶ τοῖς ἀγαθοῖς φάγροισιν.

ὅσθ' ὄλον αὐτὸ χοριαμεικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι Ἄνα-
κρεοντείῳ τῷδε... πῆ δὲ καὶ ἄλλοις ἐχρήσατο λίαν ἀτά-
κτοις σχήμασιν. Libri δὲ ὅρ' ἤδη, προίσιχτε, et ξυνε-
γιγνόμεναι, corrigente Hermanno Doctr. metr. p. 582.
Idem observavit, versum 3 imperite huc referri
ab Hephæstione. Ξυνεγ. φάγροισι, ut Teleclid. fragm.
incert. 7, ξυγγενέσθαι μάταις, ipse Eup. Dem. 22,
σπλάγγουσι συγγενώμεθα. Cf. Cratini Nóm. 4. De
pisce φάγρος Aristoteles H. A. 8, 15, 1.

6.

Idem Heph. 16, p. 109 : καὶ τὸ Κρατίνειον δὲ τὸ
ἀσυνάρτητον ἐκ χοριαμεικοῦ καὶ τροχαϊκοῦ πολυσχη-
ματίστον ἐστίν· ἀρκέσει ταῦτα δεῖξαι ἢ παράδειξις ἢ ἐν
τοῖς Ἀστρ. Εὐπόλιδος πᾶσα.

7.

Etym. M. p. 174, 50, Ἄραδος : ἐχθρός· παρὰ
τὸ ἀφανδάνειν. καὶ ἀφ αὐτῆς ἢ ἀπαρέσκουσα ἐχθρα. E.
ἐν Δραπέταις

— Δοκῶ μοι νῦν ὄραῖν (ἀν) ἀφαιδίαν.

apud Persephonen pavonem talem, qui dormientes
[excitat.

5.

Viri sodales, huc sane animum advertite,
si forte id, quod fieri potest, nec majus quidquam,
[agit.

Et commercium semper habebam cum bonis phagris.

7.

Video nunc, opinor, inimicitiam.

« Codex Dorvillii pro Δραπ. habet av superscripto
δ. Id significare Ἀνδρογύναις vidit Gaisford. ad He-
siodi Theog. 709. » E M. Particula ἂν immissa,
quæ non est inelegans, versum explevi.

8.

Gramm. Bekkeri An. p. 475 : ἀχράδας τὰς ἀχέρ-
δους λέγουσιν. E. Ἀστρατεύτοις * οἱ πεπεῖρους
ἀχράδας πρὸς τῆς συκίδι προσετιως καὶ ἀχρά-
δων... Φερεκράτης. ἴσως δ' ὁ μὲν καρπὸς ἀχράς, τὸ
δὲ δένδρον ἀχέρδος. « Fragmentum Eupolidis desinit
in προσετιως. Lacunam recte verbo μνημονεύει ex-
plevisse videtur Runkelius. Cf. Pherecratis Incert.
25. » E M. Scribam Ἀστρατεύτοις

Ἴν' οἱ πεπεῖρους πρὸς ἀχράδας τὴν συκίδα
προσετέον,

ubi ei acerbis piris silvestribus ficus adjungenda
est, scil. possessori alicui silvæ vel agri. In altera
editione hæc tentavit Meinekius :

Ἴν' ἂν πέπειρον ἀχράδα πρὸς τῆς συκίδι
προσέχωσι.

9.

Schol. Luciani Alex. 4 : δ δὲ Εὐρύβατος ὡς πο-
νηρὸς καὶ πανούργος, πρὸς δὲ καὶ προδότης, εἰσάγεται
Ἀριστοφάνει τῷ κωμικῷ καὶ Δημοσθένει τῷ βήτορι
ὡσαύτως καὶ ὁ Φρυγῶν δαεὶ ἐπὶ πονηρίᾳ διαβοῶται
Εὐπόλιδι ἐν Ἀστρ., Δήμοις, Ἀριστοφάνει δὲ Πρω-
γῶνι, Ἀμφιράῳ, Θεσσαφοριάζουσας. « De utroque
nota est Taylori annotatio in Lectt. Lysiæ. Cf.
Lobeck. Aglaoph. p. 1306. » M.

10.

Schol. Aristoph. Pace 348, de Phormione :
αὐτοῦ μένεται ὁ κωμικὸς ἐν Ἰππεῦσι (562, Lysistr.
804) καὶ Νεφέλαις (α in Nubibus, quas hodie ha-
bentus, nulla viri memoria. » M.) καὶ Βαβυλωνίαις,
E. Ἀστρ.

III. ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ Α ΚΑΙ Β.

« Hac in fabula Eupolis non illum Mercurii (ut
putabant Hemsterhus. ad Polluc. 10, 161, et Kiess-
ling. ad Lycurgi fragm. p. 35), sed Lyconis et
Rhodiæ filium, puerum venustum (Xenoph. Con-
viv. 1, 9, Athen. 5, p. 188, A), Calliæ amores
(Maxim. Tyr. 26, 8), perstrinxit, tanquam mu-
liebria passum. Etym. M. p. 399, 17 : Εὐτρήσιος
(leg. Εὐτρήσιον) παρὰ τὸ τετρήσθαι τὸν Αὐτόλυκον

AUTOLYCUS.

1.

a. Novo consilio, non pravus antea, impiam vitam

δ' Εὐπ. σκώπτει. Εὐτρήσιος πόλις Ἀρκαδική. Is quum
olymp. 89, 3 in magnis Panathenæis, quæ tertio
anno cujusque olympiadis, mense hecatombæone,
celebrabantur (Bæckh. OEcon. Athen. 2, p. 165,
Clinton. Fast. Hell. p. 338), quinquertio victoriam
reportasset (cf. Plin. 34, 17), Callias in honorem
ejus lautum convivium, a Xenophonte descriptum,
apparavit. Captis Athenis, triginta tyrannorum
jussu occisum esse memoriæ prodidit Plut. Vit.
Lysandri 15. De anno, quo acta est fabula, De-
mostrati nomine, Athen. 5, p. 216, E : ἐπὶ τούτου
(Aristionem dicit, archontem olymp. 89, 4,) Εὐ-
πόλις, τὸν Αὐτόλυκον διδάξας, χλευάζει τὴν νίκην τοῦ
Αὐτόλυκου. Duas fuisse hujus comœdiæ recensio-
nes, docent Pollux 7, 202, schol. Platonis p. 332,
Aristophanis Nub. 110, Thesm. 941. Galenus vol.
5, p. 38, B, agens de repetitis atque emendat s
librorum editionibus : παράδειγμα δ' εἰ βούλει τού-
του σαφηνείας ἕνεκα, τὸν δεύτερον Αὐτόλυκον Εὐπό-
λιδος ἔχεις, ἐκ τοῦ προτέρου διεσκευασμένον. In Au-
tolycæ Leogoram, Andocidis patrem et Myrrhinæ
meretricis amatorem impotentissimum, vexatum
esse, ex scholio ad Nub. 110 intelligitur. » E M.
Cf. fragm. 10.

1.

Erotianus Gloss. Hippocrat. p. 88 ed. Fr. : Ἐπί-
θεροις δ' ἐν β' τῶν Λέξεων ἀμειωνά φησι χεῖλος
εἶναι σκεύους, καὶ τῆς ἀσπίδος τὸ πρὸς αὐτῇ τῇ ἰτυί.
Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς (immo Εὐπόλις secundum
Coddæum et Seidlerum Dissert. de Aristophanis
fragmentis. Consors erroris Apollonius ad Hippocr.
vol. 1, p. 10. E M.) ἐν Αὐτόλυκῳ φησὶν « ἐπὶ και-
νοτέρας ἰδέας ἀσεβῆτος ὁ μοχθηρὸς ἔτριβες πόσφω πολλῶν
λοπάδων τοὺς ἀμειωνας περιλείξας. » Ælius Dionysius
Eustath. p. 1636, 50, Ἀμειωνες : λάφοι ὀρνῶν, καὶ
ἴτυς πᾶσα, καὶ ὄϊον ὄφρυς καὶ ὑπεροχῆ· καὶ χεῖλη δὲ
λοπάδων, ὄϊον πολλῶν ἤδη λοιπ. τ. α. π. Versus
ita scribendos esse arbitror :

- α. Ἐπὶ καινοτέρας ἰδέας ἀσεβῆ βίον, οὐ μο-
χθηρὸς, ἔτριβες.
β. Πῶς, ὃ πολλῶν ἤδη λοιπῶν τοὺς ἀμειω-
νας περιλείξας;

Versu 1 dedi οὐ μοχθηρὸς, non malus vel pravus.
Antea illum probum fuisse ait; sed novo instituto
impiam nunc vitam agere. Ἀσεβῆ βίον Hermannus
Diar. Lips. a. 1829, p. 1620, et Bergk. Minus ve-
rosimiliter Mein. ἀσεβῶν βίον. V. 2 πῶς, ὃ Mein. και-
νοτέρας dictum pro καινῆς, temperamento eleganti

b. Quid ais tu, qui jam multarum patinarum mar-
[gines linxisti?

orationis, de quo dixi ad Aristoph. Equit. 556. « Λοπάδων ἀμύωνας dīcere videtur τὰ χεῖλη τῶν αἰδοίων. » Mein.

2.

Athen. 9, p. 368, D : καὶ κωλῆνα δὲ λέγουσι καὶ κωλῆν. E. Αὐτ.

Σκέλη δὲ καὶ κωλῆνες εὐθύτου ῥίφου.

Sic primus Jacobs. Addit. ad Athen. p. 198. Libri εὐθὺ τοῦ βόφου vel βόθου.

3.

Pollux 9, 30 : τὸ τέλος ἐλλιμένιον, ὡς E. Αὐτ.

Ἐλλιμένιον δοῦναι πρὶν εἰσθῆναί σε δεῖ.

Recte Mein. δ̄ delevit ante δοῦναι, de ἐλλιμένιφ ci-tans Bæekh. OEcon. Att. 1, p. 343.

4.

Pollux 10, 45 : δίφρον δ' ἂν εἴποις τὰ λάσανα εὐ-φρημότερον, καὶ διαφρίσκον τῆ δὲ γυναῖκα σκαφίον, ὡς ἐν Αὐτ. E.

Τί δ' ἦτ' ἂν, εἰ μὴ τὸ σκαφίον αὐτῆ παρῆν; Cf. fragm. 5, 12.

5.

Idem 10, 161 : ἤδη δὲ καὶ τὸν πρὸς οἰκήσεις ἐπι-τήθειον (κύφωνα) οὕτω (καλιόν) λέγουσιν, ὡς ἐν Ἐλ-πίδι Ἐπιγάρμου λέγεται τὸν τοῦ γείτονος καλιόν, ἐν δὲ Εὐπόλιδος Αὐτ.

Οἰκοῦσι δ' ἐνθάδ' ἐν τρισὶν κωλιδίοις, οἰκῆμ' ἔχων ἕκαστος.

Probabiliter Mein. dici putat Lyconem, Rhodiam, et filium Autolycum. Cratinum in Pytine Lyconis paupertatem notasse narrat schol. Plat. Bekker. p. 466, quo pertinere potest scaphii defectus, commemoratus fr. 4.

6.

Idem ib. 47 : δίφροι Θετταλοὶ (Θετταλικοὶ), ὡς ἐν Αὐτ. Εὐπόλιδος δίφρος Θετταλικὸς τετρα-πους. « Ibidem commemorantur μικροὶ τρίποδες Θετταλικοὶ. Celebres fuisse δίφρους Thessalicos, indicat Pythiæ oraculum Θετταλὲ ποικιλόδιφρε. V. Pollux 7, 112. » E M.

7.

Femora et coxæ rite immolati capri.

8.

Quid tandem, si scaphium ei (mulieri) non erat ad [manum?

9.

Hic habitant in domiculis tribus ligneis, propriam quoque habente.

10.

7.

Schol. Victor. Hom. Iliad. 13, 353, Τρωσὶν δαμναμένους : λείπει τὸ δρῶν. ἔστι δὲ τὸ τῆς φρά-σεως ἀρχαῖον. E. ἐν Αὐτολύκοις (sic)

Ἦδη γὰρ Ἀρίσταρχον στρατηγούντ' ἄχθομαι.

« Aristarchus imperatoris munere functus est olymp. 92, 1 (ante Chr. nat. 411) : igitur versus ex altero Autolyco petitus videtur, quæ tunc in scenam prodierit. V. Thuc. 8, 98, Xenoph. Hellen. 2, 3, 40. » E M. Add. Bergk. Commentt. p. 343.

8.

Photius p. 650, 12 : λέγεται δὲ τὸ γέννημα φῖτυ. E. Αὐτ. « Ἄτὰρ ἡγαγες καινὸν φῖτυ τῶν βοῶν. » Sic etiam schol. Plat. p. 445. Corrupte αὐτὰρ et φύτευμα Suidas v. Φιτύσαι, præterea κε-νόν. Hoc verum puto, scriboque, accepto arti-culo a Porsono,

Ἄτὰρ ἡγαγες κενὸν τὸ φῖτυ τῶν βοῶν;

Vulgatum καινὸν non video quid ad rem faciat; sed κενὸν φῖτυ βοῶν synecdochice vacuum dici putes currum boum, quo avehi, fortasse alio habitatum, voluerit cum suis Lycon.

9.

Suidas, Ἀνακᾶς : φιλιῶς τὸ ἄνω λέγουσι, καὶ ἀνεκάθεν τὸ ἄνωθεν. E. Αὐτ.

Ἀνεκάς τ' ἐπήρω καὶ βδελυρῶς σὺ τὸ σκέλος.

Libri mendose ἐπαίρω (etiam in gramm. Bekk. p. 395, 25), quod correxit Portus, Porsonus au-tem quod in iisdem est βδελυρῶς. Nuper Meinek. Ἀνεκάς τ' ἐπήρω καὶ βδελυρῶς ὕσω τὸ σκ.

10. 11.

Zonaras Lex. p. 548, 4 : διέφθορον οὐ τὸ διέφθα-ρται δηλοῖ παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ διέφθαρχεν. E.... καὶ ἐν Αὐτ.

Ἵτι τὰ πατρώα πρὸς σὲ καταδιέφθορα.

Leogoræ, ut videtur, verba ad Myrrhinam : v. pro legomena. Schol. Nub. 110 : Λεωγόρας, τρυφε-ρὸς τις, δ' Ἀνδοκίδου πατήρ. Πλάτων Περιαλγεῖ. E. ἐν Αὐτ. β', ὡς καὶ διὰ Μυρρίναν ἐταίραν τὰ χρήματα ἀποβέβληκε φησιν.

7.

Jam enim Aristarchum ducem ægre fero.

8.

An vero vacuum adduxisti boum genus?

9.

Alte tu sustulisti et turpiter crus.

10.

Quia paterna bona apud te prodegi.

12. 13.

Gramm. Cramerii Anecd. Oxon. 1, p. 446, 17 : ἐνεούρησεν ἀττικῶς. E. Αὐτ.

Ἄρα σφῶδρ' ἐνεούρησεν ἐξώλης γέρον;

Codex ἀνεούρησεν, quod correxit Mein. Ap. schol. Platonis Bekker. p. 466 legitur, Cratinum in Py-tine notasse paupertatem Lyconis : finxerit igitur hic noster, et sella pertusa (δίφρω) et scaphio de-ficientibus senem et uxorem lectis immixisse. Cf. fragm. 4. Schol. Lysistr. 265, τὴν Λύκωνος : τὴν Ῥοδίαν λέγει, ... τὴν Αὐτολύκου μὲν μητέρα, γυ-ναῖκα δὲ Λύκωνος, ἐπ' αἰσχρῶς κωμωδομένην. Schol. Plat. Bekker. p. 332 : E. δ' ἐν Φίλοις καὶ ἐπὶ τῆ γυ-ναϊκῇ Ῥοδία κωμωδεῖ αὐτὸν (Lyconem), ἐν δὲ τῷ πρώτῳ Αὐτολύκου εἰς ξένον.

14.

Schol. Aristoph. Nub. 253 : τὰ μηδενὸς ἄξια καπνοῦς, καὶ σικᾶς, καὶ νεφέλας ἀνόμαζον. E. ἐν Αὐτ.

Καπνοῦς ἀποραίνει καὶ σικᾶς.

15.

Schol. Aristoph. Thesmoph. 941, γέλωτα παρ' ἐχθροῦ τοῖς κόραξιν ἐστιῶν (αὐτοῦς, Reisk.) : Ἀττικῆ δὲ ἡ σύνταξις, ὅτι δὴ (male libri δὲ) ἐστιῶν καὶ δοτικῆ συντάσσουσιν, ὡς καὶ παρ' Εὐπόλιδι ἐστὶν ἐν Αὐτ. Θατέρω, ὥστε οὔτε ἐκεῖ οὔτε ἐνθάδε δεῖ ξενί-ζεσθαι (i. e. mirari). Recte Mein. monuit, neque Eupolin, neque Aristophanem, dixisse ἐστιῶν τι-νι pro ἐστ. τινά.

16.

« Ad parabasin Autolyçi spectare videtur scho-lion Aristoph. Vesp. 1025. Negat ibi Aristoph., se unquam palastras obiisse pueros tentantem, nec, si quis amator se adierit, amores suos perstringi indigne ferens, ulli morem gessisse. Ad hæc scho-liasta : δὲ Εὐπολιν, ἐν Αὐτ. δὲ τοιαῦτά φησιν. Potest ut tale quid E. in Autolyco Aristophani obje-rit. » E M.

17.

Etym. M. p. 399, 17 : Εὐτρήσιος, etc., quæ po-sita sunt in prolegomenis. « Rectius pro Εὐτρησις scribas Εὐτρήσιοι. » M. V. Teleclidis fragm. in-cert. 25.

18.

Athen. 5, p. 216, D, item supra posita in prole-gomenis.

12

An valde imminxit perditus senex?

14.

Fumos profert et umbras.

19.

Schol. Platonis Bekker. p. 331, de Aristophane : κατεκλήρωσε δὲ καὶ τὴν Αἰγίναν, ὡς Θεογένης ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης. κωμωδεῖται δὲ, ὅτι καὶ τὸ τῆς Εἰρήνης κολοσσικὸν ἐξῆρεν ἀγάλμα. E. Αὐτ., Πλάτων Νίκαις. « Videtur Comicus in Pace ingentem deæ imagi-nem, ex terra effossam, spectatorum oculis subje-cisse, id ridentibus Eupolide et Platone. Cf. Bergk. Commentt. p. 342. » E M.

20—22.

Athen. 3, p. 89, F : τὰς δὲ κνίδας δ̄ E. ἐν Αὐτ. ἀκαλήφας ἀνομάζει. — Suidas, Ἀναφασμοί : τὰ ἀφροδίσια. E. Αὐτ. — Pollux 7, 202 : τὸ πορνεύε-σθαι ῥῆμα ἐν τῷ πρώτῳ Εὐπόλιδος Αὐτ.

23. 24.

Harpocr. p. 78, 13 : καὶ ἐπίπεμπτον εἰώθασι λέγειν τὸ πέμπτον, ὡς E. Αὐτ. — Gramm. Bekker. An. p. 447, 1, Ἀρρωστῆμων : E. Αὐτ.

25—27.

Antiatt. p. 83, 14, Ἄπρασια : E. Αὐτ. — Idem p. 84, 21, Βισαμός : E. Αὐτ. V. Lobeck, ad Phryn. p. 511. — Idem p. 109, 12, Νουθέτησιν : E. Αὐτ. V. Lobeck l. l. p. 513.

IV. ΒΑΠΤΑΙ.

In hac fabula Noster inprimis Alcibiadem ejus-que socios vexavit, tanquam eos, qui nocturnis convivii Cotyttiorum turpitudinem imitarentur nihilque facinoris et flagitii prætermitterent; deinde etiam odio Corinthiorum, apud quos hæc sacra summa religione celebrabantur, deam ipsam in scena exhibuit. Hesychius: Κοτυττὸ δ̄ μὲν E. κατ' ἔχθος τὸ πρὸς τοὺς Κορινθίους, φορτικὸν τινα δαίμονα, διατίθεται. Igitur eorum quoque libidinem videtur exagitasse, Cotyttiisque in contemptum adductis cavisse, ne Athenis reciperentur. (V. Lobeck. Aglaoph. p. 1009 seq., Fritsch. Quæst. Aristoph. 1, p. 204, Buttman. Mythologi vol. 2, p. 159.) Id crudeliter ultus esse dicitur Alcibiades. Schol. Aristidis apud Creuzerum ad Plotinum De pul-chrit. p. 465 (vel vol. 3, p. 444 ed. Dind.) : κωμω-δηθεῖς (Alcib.) παρὰ Εὐπόλιδος ἔραψεν αὐτὸν ἐν τῇ θαλάττῃ, ... εἰπὼν

Βάπτες μ' ἐν θυμέλῃσιν, ἐγὼ δὲ σε κύμασι πόντου βαπτίζων ὀλέσω νάμασι πικροτέροις.

Platonius De com. p. xiii : ἴσμεν γοῦν τὸν Εὐπόλιν ἐπὶ τῷ διδάξαι τοὺς Βάπτας ἀποπινύγντα εἰς τὴν θά-λασσαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὗς καθῆκε τὸ δρᾶμα. Them-

stius Orat. 8, p. 110, B: Ἀλκιβιάδης δὲ, ὁ Κλεινίου, καὶ ταῦτα στρατηγὸς ὄν ἀρετῆς, οὐχ οὕτως (non sic, non leviter) ἀπεμνημόνευσεν Εὐπόλιδι τῷ κωμωδιοδιδασκάλῳ τοῦς Βάπτας. De Baptis Juvenalis 2, 92:

Talia secreta coluerunt orgia tæda
Cecropiam soliti Baptæ lassare Cotytto.

Lassare h. e. frequenti prece invocare (Horat. Carm. 1, 2, 16: prece qua fatigent virgines... Vestam), ut Buttman. aliique interpretantur; vel, ut Mein., cymbalorum tympanorumque strepitu obtundere. Schol. Juvenalis l. c.: *Baptæ titulus libri* (i. e. fabulæ, ut Quintil. 1, 10, 18, Propert. 4, 21, 28, Macrob. p. 566 ed. Zeun.), quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem feminarum saltantes lassare psaltriam. *Raptæ ergo molles*, etc., ubi legendum puto... *viros Ath., qui ad im. f. s. lassant psaltriam*, ut nomine Cotyttus significentur puellæ psallentes in Cotyttis. Fuit autem Cotytto Thracum Venus: v. interpr. Horatii ad Epod. 17, 56. Sunt quibus eadem videtur Bendis, Thracum Diana vel Luna: v. Strab. 10, p. 470 ed. Ahnel., Hesych. v. Βενδίδεια, Xenoph. Hellen. 2, 4, 11, etc. Baptarum nomen alii aliter explicant, quorum Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 884, *tinctores* (Cyrillus Gloss. p. 44: Βάπτης, *tinctor*) significari putans, ferri non potest. Probabilior est Lobeckii (Aglaoph. 2, p. 1004) sententia (Baptas, quos quidem habent pro sacerdotibus Cotyttus (v. Gesner. Thes. L. L. v. Cotyttus), appellatos esse ab usu lavationum in omnibus mysteriis, quæ isti orgiis suis imitabantur. Igitur Βάπτας intelligere licet βαπτιστὰς, *lavatores*, quo nomine E. irrisisse videtur Alcibiadis socios impudicos, quorum alter alterum balneo immergeret; quam rem innuisse dicas Alcibiadem epigrammate. Ceterum apud Themistium l. l. cogitanda est Atheniensium expeditio in Siciliam ductu Alcibiadis suscepta olymp. 91, 1 (ante Chr. nat. 415). Cf. Mein. Hist. crit. Com. p. 119 seqq., unde horum pleraque deprompta sunt.

1.

Athen. 4, p. 183, E, F: μνημονεύει δὲ τοῦ τριγώνου τούτου καὶ Σοφοκλῆς... E. δ' ἐν Βάπταις φησὶν

Ὅς καλῶς μὲν τυμπανίζει,
καὶ διαψάλλει τριγώνους.

BAPTÆ.

1.

Qui bene quidem tympanizas,
psallisque trigonis,
et motus cies lumbis,

Ex A et P codd. enotatum Βαπταῖς, ut passim libri, quasi titulus dramatis fuisset Βαπτοί, non ineptus ille quidem, sed obstat Latinis usitatum *Baptæ*. His nunc accedit scholiastes Hippocratis a Darembergio editus, *Notices et extraits des manuscrits médicaux grecs*, etc., parte I, p. 215, ubi legitur Εὐπόλις ἐν Κόλαξιν (sic):

Ὅς καλῶς μὲν τυμπανίζει
καὶ ἐπικινεῖς ταῖς κοχώναις
καὶ πείθεις ἄνω σκέλη·
καὶ ἐμβάπτεις (sic, pro ἐν Βάπταις).

Καὶ τὸν Κέκροπα, κτλ.

quæ vide in Adulatoribus; nam scholiastes haud dubie, ut observat Dübner. p. 216, fabularum titulos inter se commutavit. Jam igitur, duobus versibus auctus, sic scribendus est locus:

Ὅς καλῶς μὲν τυμπανίζει,
καὶ διαψάλλει τριγώνους,
καὶ ἐπικινεῖς ταῖς κοχώναις
καὶ πείθεις ἄνω σκέλη,

sic, πείθει, corrigente Schneidewino, quod est in codice πείθεις, coll. Soph. OEdip. T. 628.

2.

Ammonius v. Ὑπάγειν, p. 140: ὑπάγειν λέγεται ἀντὶ τοῦ προάγειν, τοῦτ' ἐστὶν εἰς τοῦμπροσθεν πορεύεσθαι. κέροται τῇ λέξει E. ἐν B. = Σὺ δ' ὑπαγε εἰς τοῦμπροσθεν. = Herodianus De Aeyrolog. Boissonad. Anecd. 4, p. 265: καὶ E. ἐν Βάκχαις (sic).

Σὺ δ' ὑπαγε εἰς τοῦμπροσθεν.

Similiter Thomas Mag p. 369, et Bachmann. Anecd. 2, p. 375; item sed leviter corruptum Etym. Gud. p. 541, 13. Est initium versus trochaici.

3.

Gramm. Bekkeri An. p. 377, 8, Ἄλλὰ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ. E. B.

— Ἀναρίστητος ὦν
κούδεν βεβρωκῶς, ἀλλὰ γὰρ στέφανον ἔχων.

Suidas, Ἄλλὰ γὰρ: ἀντὶ τοῦ δέ. Εὐπ. Στέφανον ἔχων, more convivantium: v. meum indicem Aristophanis v. *Coronati convivæ*.

et crura extollis.

2.

Tu vero procede.

3.

— Sine jentaculo,
neque alio cibo sumpto, coronatus autem.

4.
Idem p. 460, 25, Ἀτρώφερος: ἐστὶν ἡ λέξις ἐν B. Εὐπόλιδος,

Ὅτι οὐκ ἀτρώφερος οὐδ' ἄωρός ἐστ' ἀνὴρ.

Eadem Suidas h. v. Alcibiadem dici putat Fritzschi. Quæst. Aristoph. 1, p. 237.

5.

Harpocr. p. 142, 26: Dinarchus Polyuctum κλιναίρετον appellavit, ὅτι συκοφάντης ἀλόους ἐζημιούτα, καὶ διὰ τοῦτ' ἐκωλύετο λέγειν πρὶν ἀποτίσαι τὴν ζημίαν, ἣν ὤφειλεν, ἔπειτ' ἀποτίσας (deleo hic τὴν ζημίαν) πάλιν ἔλεγεν, ὡς δηλοῦται καὶ τοῦτο ἐν τῷ λόγῳ. ὅτι γὰρ τοὺς τοιοῦτους ἐκάλουεν παλιναίρετους, καὶ τοὺς ἀποχειροτονηθέντας τὴν ἀρχὴν καὶ πάλιν χειροτονηθέντας, Εὐπόλις τε ἐν B. δηλοῖ, καὶ Ἀρχιππος ἐν Ἰγθύσι.

6.

Hephæst. 4, p. 27, de vocabulis inter duos versus divisivis: ἐνια δὲ καὶ παίζουσιν οἱ κωμικοὶ, ὡς E. ἐν B.

Ἄλλ' οὐχὶ δυνατὸν ἐστὶν οὐ γὰρ ἄλλο πρὸς βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

Libri mendose προ βούλευμα, quum oporteat πρὸς, ut Thuc. 3, 3, 53, falliturque ipse Heph., quum his non insit tale vocabulum, πρὸς autem significet *præterea*, ut apud Thuc. l. 1, Aristophanem, et alios. Negat ille, postquam semel factum sit magnum plebiscitum, de alio deliberari posse. Temere hæc mutant, nodum in scirpo quaerentes. Meinekius quoque deceptum esse Hephæstionem codicis vitio putat, Eupolidem vero scripsisse πρὸ βούλευμα.

7.

Herodianus De dict. solit. p. 6, 24: παγῆ, γαλῆ, μυγῆ, ἀμυγῆ. E. B.* = Ἄλλεξομῆεις μεναιμάτην ἀμυγῆ. Ita codex. Bloch., Runkel., Mein. Ἄλλ' ἐξολεῖς με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγῆ. Sed rectius Dindorf.

Ἄλλ' ἐξαπολεῖς με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγῆ.

Sunt μ et π confusa (quod caput rei), ut apud Aristoph. Plut. 1016, ubi v. annot. Ἐξαπ., *penitus me perdes*; vel intelligendum τῆς πόλεως, ut

4.

Neque enim alienus a deliciis, neque invenustus est.

6.

Sed fieri non potest: neque enim aliud præterea plebiscitum inferunt magnum.

Iliad. 6, 60: Ἰλίου ἐξαπολοῦται, etc. Plantus Capt. 3, 4, 5: *peristi e patria tua*.

8.

Hesych. Βάστας ὁ Χίος (codex Βαστα ὄχειος, i. e. Βάστας Χίος. *Mein.*): Δημοκρίτου ἐπώνυμον, καθὰ καὶ E. ἐν B. ἐστὶ δὲ ἱστοριογράφος. Immo musicus clarissimus: v. monstrante Hemsterhusio, Diog. Laert. 9, 49. = Hunc et Theoxenidem Siphnium primos omnium fuisse, qui chromatico genere uterentur, auctor est Suidas v. Χιάζειν. Cf. Pollux 4, 66. Eundem, indicante Sopingio, commemorat Lucianus Pseudolog. c. 3: καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχει ἐπ' αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα, ὑπὲρ Χίον ἐκείνον Βάσταν, τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν. = *M.* In his postremis agnoscas senarium

Βάσταν δὲ, τὸν ἐπὶ τοῖσιν ὁμοίοισιν σοφόν.

9.

Idem, Κοτυττώ: ὁ μὲν Εὐπόλις, κτλ., quæ posui in prolegomenis.

10.

Ioannes Alex. De accent. p. 36, 16: τὰ δὲ σφραγιστικά τῶν εἰς οἶ καὶ εἰς αἶ ἀλογον ἔχει τὸν τόνον. ἂ μὲν γὰρ αὐτῶν περισπᾶται, ὡς τὸ ὄτοτοῖ, ἔχον συμπαρακείμενον καὶ ἄτταταῖ, καὶ τὸ οἰοῖ καὶ αἰαῖ, σαθοῖ τε, καὶ τὸ αἰθοῖ, καὶ τὸ σαθαῖ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Βάπταις: τὸ δὲ εὐαί παρὰ τῷ αὐτῷ ὀξύνεται, Εὐαὶ σαθαῖ. Conf. Fritzschi. Quæst. Aristoph. 1, p. 211.

11.

Pollux 7, 123: κάπνην δὲ καὶ καπνοδόκην E. τὸ μὲν εἶρηκεν ἐν Βάπταις, τὸ δὲ ἐν Δήμοις. Vulgo καπνόν. Duo codd. κάπην. Kuhnius κάπην.

12.

Idem 10, 91: καὶ που καὶ κοίτην (= *canistrum, lancem*; v. Hemsterhus. Anecd. 1, p. 216, Schweigh. ad Athen. 4, p. 146, E. = *M.*) ὡς ἐν τε τοῖς B. Εὐπόλιδος,

Ἄλλὰ τὰς κοίτας γ' ἔχουσι πλουσίως σεσαγμένως,

καὶ ἐν Φερεκράτους Μυρμηκωνθρώποις (fr. 5).

7.

Sed penitus me perdes, per amygdalam!

12.

Sed canistra quidem habent opulenter instructa.

13.

Priscianus (seculo 6 post Chr. nat.) De metris com. p. 415 ed. Krehl. : *Eupolis Βάπταις, quum in aliis iambis ejusdem fabulae recta (?) est (immo sit) observatione metrorum usus, hos tamen posuit in fine habentes spondeos (cf. Δήμ. 24),*

- α. Ἀνόσια πάσχω ταῦτα ναὶ μὰ τὰς Νύμφας.
β. Πολλοὺ μὲν οὖν δίκαια ναὶ μὰ τὰς κράμ-
εας.

Sic Meinekius ex codice uno; perperam ceteri πολλοί: v. index Aristoph. v. πολὺς. « Athen. 9. p. 370, B: E. B. « ναὶ μὰ τὴν κράμην », ionicam hanc dicens formulam jurandi, quemadmodum Zeno per capparin juraverit. Scilicet deorum nominibus abuti nolebant. Suidas 2, p. 502: πολλοὶ πρὸς λάχανα θύνουσιν, εὐορκίαν ἐπιδεικνύμενοι: ἐπιχωριάζει δ' εἰσέτι καὶ τοῖς ἐλλογιμοῖς Ἀρμενιακοῖς τὸ μὰ τὰ καλά. Cf. Cratin. Chiron. 11. » M.

14.

Schol. Paris. Aeschinis C. Tim. § 126, 2: δοκεῖ δέ μοι λαλέσθαι ὁ Βάταλος παρὰ τὸ Εὐπόλιδος σκώμμα: ἐκείνος γὰρ ὑπὸ τῶν Βαπτῶν ὀνόματα κείσθαι τοῖς αἰσχροῖς (ita Mein.; liber mendose αἰσχρῶς) καὶ τὴν τράμην (pessime liber καὶ τιγράνην. Both.) βάταλον ὑπ' αὐτῶν καλεῖσθαι. Harpocr. p. 44, 9: E. τὸν πρωκτὸν βάταλον λέγει μὴποτε οὖν ἐνθεν τοὺς κιναιδούς βατάλους καλοῦσι. Schol. Aeschinis ed. Reisk. p. 762: βάταλος μούριον τι σώματος παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς αἰσχρῶν, πρωκτός. Istud τιγράνην explices ex similitudine litterarum Γ et T. M et N. Dubium ipsi Meinekio an recte ad Βάπταις hanc notationem retulerit.

15.

Schol. Apollonii Rhod. 4, 144, in codice Paris.: τὸν κινούμενον τροχίσκον ὑπὸ τῶν φαρμακίδων βόμβον καλοῦσι. καὶ ἐν Εὐπόλιδι δὲ τὰς περιφερεῖς κινήσεις οὕτως ἐξηγοῦνται:

— Ὁ βόμβοισι μαστίξας ἐμέ!

Idem ad 1, 1139, Ῥόμβος: τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἱμάσι τύποντες, καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι. τινὲς δὲ βόμβον αὐτὸν καλοῦσιν, ὧν καὶ E. ἐν B., καὶ Δίδυμος. « Similiter, sed omisso nomine fabulae, Eustath. ad Odys. p. 1387, 47, et Etym. M. p. 706, 30.

13

- a. Infanda haec patior per Nymphas!
b. Justissima quidem per eramben!

15.

— O tu, qui rhombis me flagellasti!

16.

— Illosque Equites

Schol. Theocriti 2, 18, emendatus a Piersono apud Ruhnk. ad Tim. p. 229: βόμβος, ὃν οἱ Ἀττικοὶ βόμβον καλοῦσιν. Athen. 7, p. 330, B: ἐστὶ τὸ ὄνομα (βόμβος) Ἑλληνικόν. Non solum veneficas rotulam aeneam, flagello verberandam, usurpasse, testis est Photius p. 491, 10, Ῥόμβος (βόμβος Mein.): δ (δν) ἔχουσιν οἱ ἐπιθειάζοντες, ὡς τύμπανον. οὕτως Eὐπ. Qui quod rhombum cum tympano componit, indicio est βόμβον ap. Eup. non de turbine magico, sed de rota aenea interpretandum esse, qua in istis Cotyttiis sacris non secus atque in Magnae Matris caerimoniis sacricolas flagellis verberasse eoque acutos tinnitus edidisse probabile est. Similiter utrumque instrumentum conjunxerunt Apollon. Rhod. 1, 1139, βόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥεῖην Φρύγες ἰλάσκονται: et Diogenes tragicus Athen. 14, p. 636, A: τυπάνοισι καὶ βόμβοισι. Archytas apud H. Steph. Hist. phil. p. 84: καὶ τοῖς βόμβοις τοῖς ἐν τελεταῖς (in mysteriis) κινούμενοις τὸ αὐτὸ συμβαίνει: ἦσχα μὲν κινούμενοι βαρὺν ἀφίεντι ἄχρον, ἰσχυρῶς δὲ δύν. Ceterum apud Eupolin ipsam Cotytto loquentem audire mihi videor. » M.

16.

Schol. Aristoph. Nub. 550 Herm.: E. δὲ ἐν τοῖς B. τούναντιον φησὶν, ὅτι συνεποίησεν Ἀριστοφάνης τοὺς Ἰππεῖς: λέγει δὲ τὴν τελευταίαν παράθεσιν. φησὶ δὲ

— Κάκεινους τοὺς Ἰππέας
συνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ κἀδωρησά-
μην.

Libri κακείνος... φαλακρῷ ἐδωρησάμην (Ald. ἀδωρ.), quae Hermann. emendavit. Idem schol. Eq. 1291: φασὶ τινες Εὐπόλιδος εἶναι τὴν παράθεσιν, εἶγε φησὶν E. « ἐξυνηποίησα τῷ φαλακρῷ. »

17.

Schol. Aristoph. Avium 129, πρῶ: οὕτω μονοσυλλάβως λέγουσιν. E. B.

— Ἐκεῖ γὰρ ἔξεις ἀγαθὰ πολλὰ δὴ πρῶ.

Libri ἔξεις, correctum a Dindorfio. Versus iamb. tetram. ἀκέφαλος.

18. 19.

Schol. Aristoph. Ran. 418, de Archedemo: οὗτος ὡς ξένος κωμωδεῖται. καὶ E. B. « Ἐπιχώριος δὲ ἐστὶ καὶ ξένης ἀπὸ χθονός. » Mein. metri

una feci cum calvo isto et ei donavi.

17.

Illic enim multa habebis bona mature.

18.

Hic enim habitat, quamvis peregrinus.

gratia Ἐπιχώριος ἐστὶ, etc.; sed parum usitati sunt anapaesti duo continui in iambis, contraque omitti solet εἶναι. Igitur scribam

Ἐπιχώριος δὲ καὶ ξένης ἀπὸ χθονός.

Idem schol. Vesp. 687: τὸν γὰρ Χαίρειαν E. ἐν B. ὡς ξένον κωμωδεῖ. « Fortasse eodem loco fabulae, quo Archedemum. Qui quidem Chareas num idem fuerit, quem Thuc. commemorat 8, 74 et 80, pro certo non affirmaverim. » E. M.

20. 21.

Idem schol. Pac. 1244: κότταθος δὲ ἐκαλεῖτο καὶ τὸ τιθέμενον ἄθλον τοῖς νικῶσιν ἐν τῷ πότῳ, καὶ τὸ ἄγγος, εἰς ὃ ἐνέβαλλον τοὺς λάττας, ὡς Κρατίδος ἐν Νεμέσει δεικνύσιν: ὅτι δὲ καὶ χαλκοῦν ἦν, E. ἐν B. λέγει,

Χαλκῶ περι κοττάθῳ.

Ad eandem hanc fabulae partem, in qua cottabulum poeta exhibuerat, respexit Athen. 15, p. 667, D: ὅτι δὲ ἄθλον προῦκειτο τῷ εὐπροεμένῳ τὸν κότταθον, προεῖρηκε μὲν καὶ ὁ Ἀντιφάνης: ἢ γὰρ ἐστὶ, καὶ πέμματα, καὶ τραγήματα: ὁμοίως δὲ διεξέρχονται... καὶ E. Ἐρμιππός τε ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

22.

Idem schol. Pluto 884: λέγει οὖν, οὐ φοβοῦμαι σε, ἔχων φυσικὸν δακτύλιον, δακτύλιον δὲ φησὶ τὸν λεγόμενον φαρμακίτην. E. B. μέμνηται. Hesych. Δακτύλιος φαρμακίτης, ὃν οἱ φαρμακοπῶλαι εἰδῶσι πεπράσκειν ἀντὶ φαρμάκου. De tali annulo Antiphanes ap. Athen. 2, p. 123, B:

Παρὰ Φερτάτου δακτύλιός ἐστι μοι ὄραχμῆς.

Clemens Alex. Strom. 1, p. 334, B: Ἐξήκαστος ὁ Φωκῆων τύραννος, δύο δακτύλιους φορῶν γεγοητευμένους, τῷ ψόφῳ τῷ πρὸς ἀλλήλους διησθάνετο τοὺς καιροὺς τῶν πράξεων: ἀπέθανε δὲ ὁμοῖς δολοφονηθεὶς, καίτοι προσημῆναντος τοῦ ψόφου, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Φωκῆων πολιτείᾳ.

Alde fragm. in incertis positum n. 45.

V. ΔΙΗΜΟΙ.

Intelligitur ex fragmento 4 hujus fabulae, Nicias magnas in ea fuisse partes, ut qui nobiles olim illos Solonem, Miltiadem, Aristidem, Periclem ab inferis excitet, ut consiliis suis afflictæ nunc

20.

De aereo cottabo.

POPULI.

1.

— Quamobrem

FRAGMENTA COMICORUM GRÆC.

quidem reip. succurrant. Jam Nicias obiit olymp. 91, 4 (Thuc. 7, 86), ex quo consequens est, Demos non potuisse doceri post olymp. 91, 3; et ne tertio quidem aut secundo anno ejusdem olympiadis: vix enim credible est, absente Nicia comœdiam, quæ ad ipsum valde pertineret, scenæ commissam esse. Profectus autem est Nicias in Siciliam Arimnesto archonte olymp. 91, 1 exeunte (ante Chr. nat. 415), neque igitur post hunc annum agi potuerunt Demi. » E. M. Chorus (Δῆμοι), sub personis senum (fr. 15), constituisse putandus est ex variis gentibus continentis et insularum, partim subjectis reipublicæ Atticæ, partim fœdere conjunctis, coryphæo Atheniensi.

1.

Harpocr. p. 125, 13: περὶ δὲ τοῦ μεταγωγῆ E. ἐν Δήμοις.

— Τσιγαροῦν
οὐδεὶς στρατηγὸς ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου
ἐδύνατ' ἄν, ὥσπερ μεταγωγὸς, ἐξῶν
τῆς τοῦδε νίκης πλείον ἐλκύσαι σταθμῶν.

Libri χρόνου οὐδεὶς δύναται ὦ. μ. ἐστιῶν, quorum δύναται et ἄμετρον est, et alienum a rebus, quæ dicuntur, præteritis, simillimum vero ejus ἐδύνατ' ἄν. Οὐδεὶς ante στρατ. posuit Gronovius. Ἐστιῶν multo etiam magis ab re abhorret, nec dubium quin Eup. dixerit ἐξῶν, quum de ξ et σ vel σσ, cui simile στ, permutatis constat. De μεταγωγὸς v. Schneideri Lex. v. Μεῖον. In senarios hæc redigenda esse, sensit Gronovius.

2.

Longinus De sublim. 16, 3, de celebri jurejurando Demosthenis Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύοντας disserens: καίτοι παρὰ τῷ Εὐπόλιδι τὸ σπέρμα φασὶν εὐρησθαι,

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
χαίρων τις αὐτῶν τῶν μὲν ἀλγυνεῖ κέαρ.

Miltiadis verba esse ex hac fabula petita vidit Elmsl. ad Med. p. 146. « Versus 2 hanc, opinor, vim habet: Graviter ulciscar, si quis ducem Atheniensium, quæ ego paravi civitati decora, ignavia et imperitia dehonestabit. » E. M.

nemo ducem ex illo tempore,
in bellum profectus, potuit, velut μεταγωγὸς,
pensitans majus illius victoriâ facere momentum.

2.

Non enim, per Marathoniam pugnam meam,
gaudens quisquam eorum eor meum contristabit.

11

3.

Orion Floril. 6, p. 49, 10, cum lemme Έκ τῶν Δῆμων Εὐπόλιδος.

Τὸ γὰρ δίκαιον πανταχοῦ φυλακτέον.
Aristidis haud dubie, τοῦ δικαίου, oratio.

4.

Galenus De dignosc. affect. 7, vol. 6, p. 530 ed. Chart. : τὰ μὲν θυμοῦται σφοδρῶς ἐπὶ τῶν σμικροτάτων, ... τὰ δ' ἔστιν ἀνεξίκακα καὶ πρᾶα, μήτ' ὀργιζόμενα, μήτε κλαίοντα, πρὶν ἀδικηθῆναι τι μέγα. ταῦτα μὲν δ' Ε. ἐρωτώμενον Ἀριστείδην τὸν δίκαιον ὑπὸ τοῦ Νικία, « ὡς ἐγένου δίκαιος, » οὕτω εὐπρεπῶς ἀποκρινόμενον ἐποίησεν. « ἢ μὲν φύσις τὸ μέγιστον, ἔπειτα δὲ καὶ γὰρ τὴν φύσιν προθύμως συνελάμβανον. » Probabiliter Meinek. ad Δήμους hæc retulit et sic scripsit :

ΝΙΚ. Πῶς γὰρ ἐγένου δίκαιος;.....

ΑΡΙΣΤ. Ἡ μὲν φύσις τὸ μέγιστον ἦν, ἔπειτα δὲ καὶ γὰρ προθύμως τῆ φύσεως συνελάμβανον.

5.

Plutarchus V. Periclis cap. 3 : δ' Εὐπολις (scribam Εὐπόλιδος, ut intelligatur persona, fortasse Myronidis [v. Mein. Hist. crit. Com. p. 127], introducta ab Eupolide : neque enim ipse fuit inter personas hujus comædiæ) ἐν τοῖς Δήμοις, πυνθανόμενος περὶ ἐκάστου τῶν ἀναβεθηκότων ἐξ Ἰδοῦ δημαγωγῶν, ὡς δ' Περικλῆς ὠνόμαστο τελευταῖος,

Ὅ τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν, ἤγαγες.

Coraeas : Γελοῖως πέπαικται πρὸς τὸ μέγεθος τῆς κεφαλῆς τοῦ Περικλέους. Et Sintenisius annotavit, κεφάλαιον inter κεφαλῆς παρώνυμα commemorari a Polluce 2, 42. « Formulæ δ' τι περ κεφάλαιον exempla Schæfer. apposuit ad Dionys. Halicarn. De comp. verb. p. 145. Hermannus Opusc. 5, p. 292, Mercurium ψυχοπομπῶν intelligendum esse suspicatur in verbo ἤγαγες. » E M.

6.

Schol. Aristoph. Acharn. 529, de Periclis eloquentia : E. Δ.

3.

Justitia enim ubique observanda est.

4.

Nic. Quomodo igitur justus evasisti?.....
Arist. Natura quidem maximum erat; dein autem ego quoque naturam alacriter adjuvabam.

5.

Quod sane caput est inferorum, adduxisti.

6.

a. Peritissimus ille fuit hominum dicendi.

α. Κράτιστος οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν, ὅποτε παρέλθοι, χῶσπερ ἀγαθοὶ δρομῆς ἐκ δέκα ποδῶν ἤρει λέγων τοὺς ῥήτορας.

β. Ὑαχὸν λέγεις μὲν, πρὸς δὲ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει

5 πειθῶ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ ταῖς χεῖλεσιν· οὕτως ἐκῆλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκρωμένους.

Quinque priores versus habet etiam schol. Aristidis p. 472 Dind., Οὗτος κράτιστος ἐγ. Libri versu 2 παρέλθοι, ὡσπερ. Toup. ad Longinum 34, 4, παρέλθοι δ'. V. 3 vulgo ἐκκαίδεκα. Sed recte scriptum ap. schol. Hom. Il. P, 463. Conf. Isidorus Pelus. Epist. 4, 205 : Περικλῆς, δὲ ἀπὸ δέκα ποδῶν ἤρει τοὺς ῥήτορας, et Themistius Orat. 27, p. 339, C, λέγων αἰρήσεις οὐκ ἐκ δέκα ποδῶν, ἀλλ' ἐξ εἰκοσιν ἴσως. V. 4 schol. Aristoph. λέγειν, sed Aristidis λέγεις, quod recte adoptavit Mein. Laudaverunt versus 4 et 5 etiam ipse Aristides et Isidorus l. e.; 5 et sqq. etiam Plinius Epist. 1, 20 (ubi ἐπεκάθητο, τοῖσι γ.), 6 autem et 7 Diodorus Sic. 12, 40. Cicero Orat. 15, de Suada : *quam deam in Periclis labris scripsit Eupolis sessitavisse; et Bruto 9 : de Pericle scripsit Eupolis, eum cum delectatione etiam aculeos reliquisset in animis eorum, a quibus esset auditus. Quintil. 12, 10 : hanc vim et celeritatem in Pericle admiratur Eupolis; hanc fulminibus Aristophanes comparat (Acharn. 530 seq.); hæc est vera dicendi facultas. V. 7 etiam ap. schol. Ar. Pac. 1204, ubi ἐγκατέλειπε, sicut ap. Plin.*

7.

Aristides vol. 2, p. 174 Dind. : ἀνεπίφθονον αὐτῷ (Pericli) καὶ καθαρὰν τὴν μαρτυρίαν ἀποδέδωκε (Eupolis), λέγων ὡς ἐκ δέκα ποδῶν μὲν ἤρει τοὺς ῥήτορας ἐν τοῖς λόγοις, μόνου δὲ πειθῶ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ ταῖς χεῖλεσιν· πάντα δ' εἶναι φλυαρίαν πρὸς ἐκείνον. φησὶ γοῦν « Ῥήτωρ γὰρ » ἔστι νῦν τις, ὅν γ' ἔστιν λέγειν; δ' Βουζύγης ἀριστος, ἀλιτήριος. » Versu 1 alii libri δν, alii ὄν, quod male arripuit scholiasta.

quum in medium processerat, et, ut boni cursores, decem passibus præfestinantes oratores antevenieb. Celerem quidem dicis; præterea vero [bat.

5 suada quædam insedit labiis ejus :

adeo demulcebat auditores, et solus oratorum aculeum relinquebat in animis.

7.

a. Orator enim unus quis hodie, quem memorare [possis?

b. Buzyges optimus est, piacularis.

Sed omnino inelegans est oratio et corrupta. Scribam, pace poete apud Inferos :

α. Ῥήτωρ γὰρ εἰς τὸ νῦν τις, ὅν γ' ἔστιν λέγειν;

β. Ὁ Βουζύγης ἀριστος, ἀλιτήριος.

Alteram personam immisit Mein. V. 2 ἀλ. pro ἀλιτήριος Porsonus Adv. p. 75. Buzygen recte Frommel. intellexit Demonstratum, de quo cf. fragm. 34. Eum Rasmus De Eup. Demis et Civ. p. 56, ἀλιτήριον dictum arbitratur propterea, quia majores ejus Cylonei piaculi (Herodot. 5, 71 ; Thuc. 1, 126) participes fuerint.

8.

Plut. V. Alcib. cap. 13, de Phæace : ἦν γὰρ, ὡς Εὐπολις φησι,

Αλαεῖν ἀριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

Imitatus hoc Sallustius Gell. N. A. 1, 15 : *loquax magis quam facundus*. Ex eodem colloquio petitus versus, unde duo fragmenta præcedentia. De Phæace cf. Bergk. Commentt. p. 237.

9.

Idem V. Periclis cap. 24 : δοκεῖ δὲ καὶ τὸν νόθον ἐκ ταύτης (Ἀσπασίας) τεκνωσῆαι, περὶ οὗ πεποιθήκειν E. ἐν Δ. αὐτὸν μὲν οὕτως ἐρωτῶντα

Ὁ νόθος δὲ μοι ζῆ;

τὸν δὲ Μυρωνίδην ἀποκρινόμενον

— Καὶ πάλαι γ' ἂν ἦν ἀνήρ,
εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπ' ὠρρώδει κακόν.

Perperam libri uno verbo ὑπωρρώδει, *subtimeret*, quasi nothus ille Periclis filius nescio quod malum meretricis Aspasie leviter timuisset. Immo ὠρρώδει κακόν τὸ ὑπὸ τῆς πόρνης, h. e. interprete Mein., « quod meretrice natum se noverat, id animum ejus deprimebat. » Neque enim Athenis nothi, ut liberi legitimi, statim a nativitate tabulis publicis inscribebantur, et omnino deterior erat eorum conditio : v. L. Bosii Antiq. Gr. p. 213 ed. Zeun, annotata nobis ad Odys. 4, 12, etc. Ceterum nequam fuerunt Periclis filii legitimi : v. fr. 10. Schol. Platonis p. 391 Bekk. : ἔσχε δὲ ἐξ αὐτῆς (Aspasiæ dicit) δ' Περικλῆς νόθον υἱόν, ἐφ' ᾧ καὶ ἐτελεύτα, τῶν γνησίων προαποθνήσκοντων, ὡς E. Δ.

8.

Garritor optimus, impotentissimus orator.

9.

Per. Nothus autem an mihi vivit?
Myr. Et dudum vir factus esset, nisi a meretrice timeret malum.

Harpocr. p. 37, 18 : δοκεῖ ἐξ αὐτῆς ἐσχηκέναι δ' Περικλῆς τὸν ὀνόματον αὐτῷ Περικλέα τὸν νόθον, ὡς ἐμφαίνει καὶ E. ἐν τοῖς Δ. « Is, brevi ante patris obitum tribulibus adscriptus (Plut. V. Per. 37), postea in pugna ad Arginussas imperatoris munere functus (Xenoph. Hell. 1, 5, 16; Diod. Sic. 13, 98) et cum ceteris novem ducibus occisus est olymp. 93, 3 (ante Chr. nat. 405); v. præter Xenophonem l. l. Philochorus apud schol. Aristoph. Ran. 1227. *Mytonides* haud dubie intelligendus est Lacedæmoniorum victor apud OEnophyta olymp. 83, 3 (ante Chr. nat. 445), Calliæ filius, vir antiqua fide ac virtute insignis (v. Thuc., Aristoph., Diod. Sic. 11, 79, 81), qui, summam laudem in capitali prælio illo consecutus, initioque belli Peloponnesii 70 ferme annos natus, in honesto otio senescebat; dignus qui in hac fabula cum Solone, Aristide, Cimone, Pericle, de optima reipubl. emendandi ratione dissereret. » E M.

10.

Athen. 9, p. 373, E : ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ὄρνεις λέγουσι, πρόκειται τὸ Μενάνδρειον μαρτύριον, ... καὶ E. ἐν Δ.

Οὐ δεινὸν οὖν κριὸς ἐμ' ἐκγεννῶν τέκνα,
ὄρνεις δ' ὁμοίους τοὺς νεοττοὺς τῷ πατρί;

Versu 1 libri κρείους μ' ἐγ. τ. Valck. ad Pheniss. 44 κριὸς ἐμ', quorum illud quidem indubium est; sed pro ἐμ' equidem malim μ' ἂν, qui neglectam sæpe sciam a librariis elegantem particulam. V. 2 vulgo θ' pro δ' apud Grotium Excerpt. p. 499. Ὅμοίους pro ὁμοίως Casaub. Periclis filii legitimi mature mortem obierunt, teste schol. Plat. supra allato, « Recte hæc Periclis verba esse statuunt, quod degeneres a patria virtute filios genuerit conquerentis. Zenobius, laudante Valck., Κριὸς (fortasse ponendum est κριῶ) τροφεῖ' ἀπέτισεν : ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχάριστων, ἐπεὶ τὰς φάτνας πλῆττουσιν οἱ κριῶ. Libanius De vita sua : ἀνθρώπων ἐκ Κυζίκου μιάρων τε καὶ ἀχάριστων, ... κριῶ δὲ τροφεῖα κατὰ τὴν παροιμίαν ἀποτίνον. Cf. Diogen. 5, 62, Proverb. Bodl. 556. » E M.

11.

Tiberius rhetor 47, p. 66 : παρὰ δὲ τοὺς ἀρθινοὺς ἀλλοίωσις, ὡς παρ' Εὐπόλιδι ἐν Δ.

Ἄπαντα γὰρ ποθοῦμεν ἢ κλεινὴ πόλις.

10.

Nonne malum est, arietes me procreare liberos, aves autem similes patri pullos?

11.

Omnis enim clara civitas desideramus.

11.

καὶ παρὰ Δημοσθένει Ὑμεῖς, ὦ βουλῆ. Libri πο-
θουμένη κλ. π., quod correxit Meinek., addens se-
cundum Rasp. p. 59 : « Verba Chori civitatem
afflictam ad meliorem rerum conditionem restitui
cupientis. » Eodem pertinent sequentia.

12.

Etym. M. p. 200, 52 : « Ὀμηρος (Il. 9, 491)
οἶνον ἀποβλύζων, ἀντὶ τοῦ ἀπεμῶν. ὁ τρόπος ὀνο-
ματοποιία, καὶ ἐν συνθέσει E. * « Ἄμα βλυσοῖν ἡσται
καὶ χλοῖσαι τὴν πόλιν. » Suidas * Ἄναβλυστοῖν ἡ-
σαι : τὸ ἀναβλύσαι. E. Δ. Scribamus

Ἀμβλυστανησαι καὶ χλοῖσαι τὴν πόλιν.

A et oi confusa, ut apud Thuc. et alios. Meinek.
ἀμβλυστονησαι, citans Eust. ad Il. p. 1095, 8 : τοῦ
ἀναβεβρυχέναι λειότερον τὸ ἀναβλύζειν ἐστίν. αὐτὸ δὲ
καὶ ἀναβλυσοῖν εἶν λέγεται, ὡς ἐν βητορικῇ εὐρη-
ται λεξικῶ.

13.

Schol. Aristidis vol. 3, p. 672 Dind. : E. ἐποίη-
σεν ἀναστάντα (malim ἀναστάντας) τὸν Μιλτιάδην,
καὶ Ἀριστείδην, καὶ Σόλωνα, καὶ Περικλέα... λέγει
δὲ E. οὕτως.

Καὶ μὲν ἐπὶ τῶν Μιλτιάδην καὶ Περικλέα,
ἐάσατ' ἄρχειν μετράκια κινούμενα,
ἐν τοῖς σφυροῖς ἔλκοντα τὴν στρατηγίαν.

Pro Σόλωνα libri Γέλωνα vel Κλέωνα. Correxerit
Mein., quem etiam in emendandis levioribus erro-
ribus librorum secutus sum. V. 2 ἐάσατ' pro
ἐάσατ' Emsleius. Meinekii conjicit βινούμενα. Ad
versum 3 Valek. adscripsit illa Demosthenis De
Halon. p. 88, 1 : εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς
κροτάφοις, καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρυγαις, καταπατατημένον
φορεῖτε. Mein. ex levi indicio codicum duali ἐν
τοῖν σφυροῖν. Scriptor incertus Suid. 2, p. 371 : ἐν
τοῖς αἰδοῖσι ἔχων τὸν ἐγκέφαλον, qui fuisse videtur
versus :

Τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖσιν αἰδοῖσι ἔχων.

14.

Herodianus De schem. in Villoison. Anecd. 2,

12.

Scaturire et virere rempublicam.

13.

Neque amplius, o heros Miltiades et Pericles,
imperare sinetis adolescentulos pædicatos,
qui in suris gerunt imperium.

14.

— Et dicunt quidem
adolescentuli præ viris.

p. 88 : οἷς (neutris) διαφόρους πληθυντικὰς συντάξεις
ἐπάγουσιν οἱ Ἀττικοί, ὡς E.

— Καὶ λέγουσιν γε
τὰ μετράκια προϊστάμενα τοῖς ἀνδράσιν.

« Ad Demos retuli rei ipsius probabilitate ductus.
Conqueritur is, quem hæc loquentem E. induxit,
nunc fere adolescentulos procaces atque imperitos
ad publice dicendum surgere. » E. M.

15.

Stob. Floril. 43, 9, eum lemme Eὐπόλιδος.

Καὶ μὴν ἐγὼ πολλῶν παρόντων οὐκ ἔχω τί
λέξω,

οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ τὴν πολιτείαν ὄρων παρ'
ὑμῖν.

Ἡμεῖς γὰρ οὐχ οὕτω τέως ὠκούμενοι οἱ γέροντες,
ἀλλ' ἦσαν ἡμῖν τῇ πόλει προτοῦ μὲν οἱ στρα-
τηγῶν

5 ἐκ τῶν μεγίστων οἰκῶν, πλούτῳ γένει τε
πρώτοι,

οἷς ὡσπερὶ θεοῖσιν νυχόμεσθα· καὶ γὰρ ἦσαν·
ὥστ' ἀσφαλῶς ἐπράττομεν· νυνὶ δ' ὅποι τύ-
χοιμεν,

στρατευόμεσθ' αἰρούμενοι καθάρματα στρα-
τηγῶν.

Ex epirrheme parabases hæc ducta esse, pro-
babiliter existimant Hermann. Opusc. 5, p. 294,
Brunck. ad Ar. Ran. 733, Bergk. Commentt.
p. 349. Myronidis verba esse putat Mein. Versu 2
libri ἡμῖν, quum oppositum ἡμεῖς requirit ὑμῖν.
Idem v. 4 τῇ πόλει πρώτων, cui nihil et quod re-
spondeat, velut alterum quiddam, et sequitur
πρώτοι. Quare dedi προτοῦ. V. 7 cod. A et Voss.
δπη.

16.

Ex eadem oratione petita, ut videtur editoribus
nobisque, hæc ap. Athen. 9, p. 408, C : Ἀττικοί
δὲ χερνίβιον λέγουσιν, ὡς Λυσίας (Ἄνδοκίδης) ἐν τῷ
Κατ' Ἀλικιανῶν, ... χειρόνιπτρον δ' E. ἐν Δ.

15.

[dicam :

Et sane ego multis presentibus non habeo quod
adeo rempublicam vestram videns contristor.

Nos enim senes pridem non sic eam administra-
sed fuerunt nobis olim civium duces [bamus,

5 summo loco nati, divitiis et genere principes,
quos tanquam deos invocabamus; tales enim erant :

ita, ut tute ageremus; nunc autem, quocumque
[proficiscimur,

piacularibus electis imperatoribus bellamus.

Κάν τις τὴν * πρώτος δραμῶν, εἴληψε χει-
ρόνιπτρον·

ἀνὴρ δ' ὅταν τις ἀγαθὸς ἦ καὶ χρήσιμος πο-
λίτης,

νικᾷ τε... χρηστός ὢν, οὐκ ἔστι χειρόνιπτρον.

« Versus 1 memoria errore, ut videtur, Aristoteli
tribuitur a grammatico Ms. Paris. apud
Osann. ad Philem. p. 200, qui βάλων et χειρόνι-
πτρα. » M. Ineptum est πρώτος : nam si revera pri-
mus aliquis cucurrit, æquum est eum honorari
χειρόνιπτρον, neque opponi potest ἀνδρὶ ἀγαθῷ.
Audeamus aliquid, scribentes πρωκτὸς, quum
notum sit, fedis non abstinuisse Eupolin : v. pro-
legomena. Ridicule κινούμενος (fr. 13) vocatur
πρωκτὸς, quod ne ferendum neges, audiamus Sue-
tonium in vita Horatii, p. xxxii nostræ ed. :
« Præterea (Augustus) sæpe eum (Horatium) inter
alios jocos putissimum penem et homuncionem
lepidissimum appellat, » etc. Simile πρώτος vel
forte scriptum fuerit, vel ex industria positum ab
aliquo, qui voce obscæna offenderetur. V. 3 la-
cunam explentes Schweigh. et Porsonus Advers.
p. 114, νικᾷ τε πάντα χρ. ὢν, sed verisimilius
est, poetam dixisse haud ineleganter νικᾷ τε νίκην
χρ. ὢν. V. Matth. Gr. §§ 413, 415. Respicit fra-
gmentum Eust. Od. p. 1401, 11.

17.

Photius p. 267, 18, et Suidas-v. Μὴ παιδί : Μὴ
παῖδι μάχαιραν : ἐπὶ τῶν εἰκῆ (τι) ἐγγχειρίζοντων.
καὶ E. Δ.

Μὴ παιδί τὰ κοινά.

Etiam hoc verbo adolescentuli isti verberantur.
Ar. gramm. addidi τι.

18.

Stobæus Floril. 35, 2, in titulo De breviloquen-
tia, cum lemme Eὐπολις Δήμοις.

Καὶ τοῦ μὲν ἐν κύκλῳ γε παύσομαι λόγου,
φράσω δὲ σοὶ τὸ πρᾶγμα διὰ * τῶν χωρίων.

Versu 1 ἐν addidit Grotius. V. 2 unus alterve codex
προῖκα pro πρᾶγμα. Scribo διὰ τοῦ ἡχωρίου, intell.
λόγου. Generatim dictis ad omnes δήμους opponitur

16.

Et si quis forte podex cucurrit, aquam lavandis ma-
[nibus accipit;
sin autem vir bonus est et utilis civitati,
vincitque victoriam, quamvis probus non accipit.

17.

Ne puero rempublicam.

18.

Et generatim quidem dictis finem imponam,

oratio popularis, h. e. ad populares habenda, de
re proposita.

19.

Suidas, Ἀγῆλαι : τιμῆσαι θεὸν, ἀγλαΐσαι. οὕτως
E. Δ.

α. Ἀναθῶμεν νῦν χῆμεις τούτοις τασδὶ τὰς
εἰρεσιώνας,
καὶ προσαγγέλωμεν ἐπελθόντες. β. Χαίρετε
πάντες! α. Δεγόμεσθα.

Similiter gramm. Bekkeri Anecd. p. 328, 19 et 31,
omissis tamen verbis χαιρ. π. δεχ., item Etym. M.,
nisi quod habet ἀπελθόντας, profectos, quod alie-
num. V. 1 libri τὰς διττὰς εἰρ., correctum a Por-
sono ap. Gaisf. ad Hephæst. p. 278. Coryphæus Cho-
rum ramos oleæ suspendere jubet in honorem de-
magogorum ex Orco evocatorum, et accedentem
venerari animas clarissimas; quod faciunt senes
chorici; jamque illi abeuntes valedicunt Choro,
qui accipit salutem.

20.

Harpocr. p. 138, 14 : ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι εἰς
τὸν κατὰ Δημάδου τὰ ἐν ταῖς τριόδοις (Didymus)
φησὶν Ἐκαταῖα, θπου (θποι) τὰ καθάρσια ἐφερόντινες,
ἃ δξουθμία καλεῖται. E. Δ.

Ὁν χρῆν ἐν ταῖσιν τριόδοισι, κὰν τοῖς δξου-
θυμίοις,

προστρόπαιον τῆς πόλεως, κάεσθαι τετριγύτα.

Photius p. 340, 16, Ὁξουθμία : τὰ ἀποκαθάρματα
τῶν μουσαρῶν· οἱ δὲ τὰ ἀγχομιαῖα ξύλα. οἱ δὲ τοὺς
τόπους, ἐν οἷς τὰ τοιαῦτα κατεκαίετο. E. Δ. Versu 1
pro ταῖς quidam libri τοῖσιν, Mein. ταῖσιν. Frustra
Pors. ἐν τε ταῖς. Præterea scribendum fuit metri
gratia τριόδοισι pro vulgato τριόδοις. V. 2 libri πρὸς
τὸ πρόπαιον. Correxerit Valesius. Ibidem tres codd.
καίεσθαι, et omnes περὶ τετριγύτα, emendante Por-
sono. « Quod E. nefarium civem istum in δξουθυ-
μίοις comburi jubet, simillimum est illis Theocer.
24, 90 :

Καῖε δὲ τῶδ' ἀγρίησιν ἐπὶ σγίξῃσι δράκοντε,
et Iuciani Alex. 47 : κομίσας (Epicuri libros) εἰς
τὴν ἀγορὰν μέσσην ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων. » M.

tecumque populari sermone agam de re proposita.

19.

a. Suspendamus jam nos quoque illis hos ramos oleæ,
et accedentes veneremur viros. b. Valetate omnes!
[a. Salutem accipimus.

20.

Quem decuit in triviis et δξουθυμίοις,
piaculari civibus, comburi stridentem.

21. Athen. 3, p. 106, B : συνεσταλμένους δ' εἴρηκεν (καρίδος, non καρίδος) E... καὶ ἐν Δ. ἔχων τὸ πρόσωπον καρίδος μασθλητίνης. Cf. Cratin. fragm. incert. 26.

22. Idem ib. p. 123, A : ὅτι γὰρ οἶδασιν (οἱ παλαιοὶ) *θερμὸν ὕδωρ, E. μὲν ἐν Δ. παρίστησι. — Τὸ χαλκίον θερμινέ θ' ἡμῖν, καὶ θύη πέττειν τινὰ ζέλευ', ἵνα σπλάγγνοισι συγγενώμεθα.

θερμόν, immo θερμῶν. s. θερμίνειν. Pac. 782 θερμίν' ὕδωρ. « Χαλκία θερμαντήριζ in supellectile culinae commemorantur apud Bæekh. C. 1. 161 et 2139, in titulis. Respexit Pollux 9, 69 : ἐν ταῖς Θεσσαροραζούσαις Ἀριστοφάνους εἰρημένον τὸ χαλκίον θερμαίνεται, οὗτοι ποιεῖ ἤκουον, ὡς εἰς πότον εὐτρεπιζομένων τῶν γυναικῶν· αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ ἐν Εὐπόλιδος Δήμοις ἐστὶν εἰρημένον. Ad θύη autem Hesych. Θύα (sic) : ἐνίοι ἀρώματα, (καὶ) Καλλιμαχος E. πέμματα (?). » M. V. 2 libri τινὰ πέττειν. Correxerit Casaub. V. 3 de συγγεν. v. ad Ἀστρατ. 6.

23. Idem 7, p. 316, C : οἱ δὲ πουλύποδα (malim πουλύποδας vel πολυπόδας, simile illud significatu τῆς πουλύπους a recto πουλύπος vel πολυπος, de quo Matth. Gr. § 72, 10, ann.) προφέρονται (i. e. dicunt), ἀνάλογον τῆς ποδὸς ποδός ποδα. E. Δ.

Ἄνηρ πολίτης πουλύπους ἐς τοὺς τρόπους. Ἄνηρ πολ., civis (non rusticus et imperitus) quod attinet ad multipedes, h. e. multiples, versatiles, mores vel modos agendi. Meinek. pro πολίτης requirebat σοφιστής vel aliquid simile.

24. Etym. M. p. 673, 20 : τὸν δὲ πίσω μέλλοντα ὁ τεχνικός μὴ εἰρήσθαι φησι, καὶ ταῦτα εἰρημένου καὶ παρὰ Πινδάρῳ (Isthm. 6, 109), ὅσον « πίσω σφι Δίρκας ὕδωρ », καὶ παρὰ Εὐπόλιδι « Τῶ δ' ἄν οἶνος

21. Faciem habens squillæ rubræ.

22. — Sartaginem calefacito nobis, et victimas coqui aliquas jubeto, ut visceribus conveniamus.

23. Vir civis versatilibus moribus.

24. Cui autem vinum est multum, multum bibet.

εἶη πολὺς πίσει. » ἀλλὰ μήποτ' ἐστὶν εἰπεῖν, ὅτι μὴ εἴρηται ἐν πλάτει (h. e. passim, non raro : v. Chæroboscus ann. ad Adulat. fr. 25). Fritzscl. Ὅτω, Hermann. ἦ. Quum Varimus Ecl. p. 366 Dind. ex Eustathio ad Odys. p. 1554, 45, Eupolidis afferat verba πολλὸν πίσειν, suspicor scribendum esse, seazonte usurpato, ut Bæpt. 13,

Ὅτω δ' ἄν οἶνος ἦ πολὺς, πολλὸν πίσει. Quonquam facilius etiam restituantur Anacreontici, aptum, si quod aliud, metrum rei, quæ dicitur : Ὅτω δ' ἄν οἶνος εἶη πολὺς, πολλὸν γε πίσει.

25. Gramm. Bekker. Anecd. p. 462, Ἄτουχ' εἶν : τὸ μὴ τυγχάνειν τινός, ἀλλὰ δικμαρτάνειν. E. Δ.

Λέγ' ὅτου πῆθυμεις οὐ γὰρ ἀτουχῆσεις ἐμοῦ. Priscianus 18, p. 1175 (193 Krehl.) sic hæc citat : Λέγε τοῦ ἐπιθυμεις καὶ οὐδὲν ἀτ. ἐμοῦ. Quare Meinekius :

Λέγ' ὅτου πῆθυμεις, κούδεν ἀτουχῆσεις ἐμοῦ.

26. Photius p. 291, 2, et Suid. νεανισκεύεται : Ἄμφις Ἐρίθοις, Ποσειδίππος Δημόταις, E. Αἰθίν. ἰδίως δὲ ἐσχημάτικε τὸ *νεανισκεύειν ἐν Δ.

Γυναῖκ' ἔχοντα μάλα καλὴν τε κάγαθὴν αὐτῆ νεανισκούντος ἐπεθύμησέ μου.

Apud Photium νεανισκεύειν manifesto falsum est, ut de quo dixerit in superioribus; nunc autem exemplum peculiariter formati verbi propositurus est, idque procul dubio fuit νεανισκεῖν : quare in Eupolidis versu scripsi νεανισκούντος, quum neque Photii νεανισκούντος ferri possit, neque Suidæ νεανισκεύοντος, quo metrum quoque corrumpitur. V. 1 cod. Phot. γυναῖκες, omisso τε.

27. Idem p. 300, 1, Νιγλαρεύων : τερετίζων. καὶ ὁ νίγλαρος χροματικῆς διαλέκτου ὄνομα. E. Δ.

vel sic : Cui autem vinum est multum, multum quidem bibet.

25. Dic, quid cupias : neque enim repulsam a me feres.

26. Quum uxorem haberet venustissimam et bonam, (tamen) hæc juvenescentem me deperit.

27. Tales autem fritinniensis citharæ modos.

Τοιαῦτα μέντοι νιγλαρεύων κρούματα. « Dicitur musicus levium cantinularum strepitu molestus. Apud Photium κρουμ. διάλεκτος idem est quod κρουματικὴ λέξις Polyb. 3, 36, ubi v. Reisk. » E M.

28. Idem p. 321, 1, Οἰνιστήρια (male codd. οἰνιστήρια) : σπονδὴ τῆς Ἡρακλεῖ ἐπιτελουμένη ὑπὸ τῶν ἐφέθων, πρὶν ἀποκείρασθαι. E. Δ. « Recte Athen., Hesych., alii, Οἰνιστήρια. » E M.

29. Pollux 7, 164 : καὶ μέντοι καὶ E. ἐν τοῖς Δ. ἔφη Ἐνταῦθα τοῖνον ἦν ἐκείνοισιν πιθῶν.

Idem 6, 15 : τὰς ἀποθήκας τοῦ οἴνου Ξενοφῶν μὲν (Hellen. 6, 2, 6) οἰνώνας εἴρηκεν, E. δὲ πιθῶνας. Et similiter 9, 49.

Idem eodem libro § 123 : κάπνην δὲ καὶ κάπνοδὸκην Εὐπόλις τὸ μὲν εἴρηκεν ἐν Βάπτταις (fr. 11), τὸ δὲ ἐν Δ.

30. Idem 9, 43 : καὶ μὴν οὐκ ἔδοξα μέρη τῆς πόλεως γυμνάσια, καὶ βλακεία, ἴσως (pariter) δὲ καὶ πυριατήρια, Εὐπόλιδος εἰπόντος ἐν Δ. « Ὅτι τὸ πυριατήριον. » Rasp. p. 38, 8 τι; τὸ π. Immittamus personas :

α. Ὅτι; β. Τὸ πυριατήριον.

31. Idem ib. 146 : ἐν δὲ E-δος Δ. ἐστὶ καὶ τὸ καυχῆσασθαί. Cod. Jungermann. καυχῆσεται.

32. Idem ib. 58 : τὸ ἐν ταῖς Ἐκκλησιαζούσαις (411) ἀμζέβολον « σωτηρίας τετραστατήρου », εἶτε βροπὴν εἶτε ἀριθμὸν λέγει E. δὲ ἐν Δ. τὸ νόμισμα δηλοῖ λέγων ἔχων στατῆρας χρυσίου τρισχιλίου.

33. Schol. Aristoph. Acharn. 61, de nominibus βασιλεὺς et τύραννος disserens : γρῶνται δὲ ἀδιαφόρως ἐνίοι τοῖς ὀνόμασιν. Ἰέρωνα μὲν βασιλέα Πίνδαρος (Olymp. od. 1) καλεῖ τὸν Συρακουσίῳν τύραννον, E. δὲ ἐν Δ. εἰσάγει « Πεισίστρατον βασιλέα. » Ammonius p. 138 : ἔσθ' ὅτε καὶ τὸν τύ-

29. Illic igitur illis erat cella vinaria. 30. — a. Quidnam? b. Sudatorium. 32. Ter mille stateras habens aureos.

ραννον βασιλέα ἔλεγον, ὡς E. ἐν Δ. ἐπὶ τοῦ Πεισίστρατου. Suid. v. Βασιλεὺς μέγας : καὶ E. Πεισίστρατον βασιλέα καλεῖ.

34. Idem schol. Lysistr. 398 : Δημόστρατος Βουζύγης ἐλέγετο. δν Χολοζύγην εἶπεν (Ἀριστοφ.) διὰ τὸ μελλογολῶν. E. δὲ ἐν Δήμῳ (sic) ὡς μανιώδη αὐτὸν *λέγει.

Τί κέκραγας ὡσπερ Βουζύγης ἀδικούμενος; Λέγει, immo ψέγει legendum; Meinek. de εἰσάγει cogitavit. « Demonstratus, e Buzygarum gente oriundus, qui valde commendavit Siculam expeditionem, videtur fuisse homo irasci facilis et ad quamvis levem offensionem excandescens. » E M. Cf. fr. 7.

35. Idem schol. Av. 823, de Theogene : λέγεται ὅτι μεγαλέμπορος τις ἐβούλετο εἶναι, περατῆς ἀλαζῶν, ψευδόπλοτος ἐκαλεῖτο δὲ Καπνός (« ut Æschines Selli filius et Proxenides : v. Vesp. 324. » E M.), ὅτι πολλὰ ὑπισχυόμενος οὐδὲν ἐτέλει.

36. Idem schol. Av. 877, ubi mater Cleocriti commemoratur : ἐκωμωδεῖτο ὡς ξένος καὶ τάχα ὑποκριτῆς· νῦν δὲ ἐμφαίνεται, ὅτι καὶ τὴν ὄψιν στρουθώδης... ὡς γυναικίας καὶ κίναϊδος κωμωδεῖται. ἴσως ἕτερος ἂν εἴη τοῦ παρ' Εὐπόλιδος (E-δι Mein.) ἐν Δ. καὶ Κόλαξι. « Eundem Cleocritum tanquam vasti et pinguis corporis hominem ridet Aristoph. Ran. 1485; neque alius esse videtur mystarum præco Xenoph. Hellen. 2, 4, 20. De cognomini autem archonte eponymo olymp. 91, 4, incertum est. » E M.

37. Idem ib. 1568, Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν : ὅτι τὴν κνήμην εἶχε σαπρὰν ὁ Λαισποδίας καὶ μέχρι τῶν κάτω περιεβάλλετο. (« Ciceroni similis, quem varices crurum toga oculuisse auctor est Quintil. 11, 3, 43 » E M.)... Λαισποδίας δὲ καὶ Δαμασίας ὡς κακόκνημοι διαβάλλονται. μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ E. ἐν Δ.

Ταδί δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας αὐταῖσι ταῖς κνήμασιν ἀκολουθοῦσί μοι.

Arbores appellat istos ob procera corpora, ut

34. Quid clamas, ut Buzyges offensus? 37. Hæc arbores Laespodias et Damasias ipsis cruribus me sequuntur.

Rasp. annotavit p. 63, laudato Avium versu 1367. V. 2 αὐαίσι coniecit Hermann. Opusc. 5, p. 291. « Fuit Laespodias bellicosus (Phrynich. Comast. 3), idemque litium et calumniarum studiosissimus (Philyll. Plynt.). Is olymp. 91, 2 (ante Chr. nat. 414) cum Pythodoro et Demarato exercitui Attico praefectus Laconicam classe invasit, teste Thucydide 6, 105. Cf. Thuc. 8, 86, ubi legatus Lacedaemonem missus dicitur una cum Aristophonte et Milesia. Spectant huc Plutarchus Symp. 7, 8, p. 712, A, grammatici esse dicens εξηγήσθαι τίς ὁ Λαισποδίας παρ' Εὐπολίδι, et Eunapius Liban. p. 99 : παιδείας ὑπερβολὴν καὶ ἀναγνώσεως ἔστιν εὐρεῖν ἐν τοῖς λόγοις λέξσει κατεγλωτισμέναις ἐντυγχάνοντα. τὰ γούν Εὐπολίδος δένδρα Λαισποδίαν καὶ Δαμασίαν οὐκ ἂν παρῆκεν, εἰ τὰ ὀνόματα ἔγνω τῶν δένδρων, οἷς νῦν αὐτὰ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. » *E M.*

38.

Idem schol. Nub. 1001, de Hippocratis filii : οὗτοι εἰσι Τελέσιππος, Δημοφών, * Περικλῆς, διαβληλόμενοι εἰς ὑδρίαν, καὶ Εὐπολὶς φησιν ἐν Δ.

Ἴπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες, βληχρὰ τέκνα, κούδαμῶς τοῦ σοῦ τρόπου.

Περικλῆς. « Quod in Hippocratis filii etiam Pericles commemoratur, magni Periclis filius, ex Aspasia susceptus (v. fr. 9 et 10), profecto mirum videatur. » *E M.* Depravatum puto nomen, malimque Πατροκλῆς, vel aliquid simile. Illud quidem facile abire potuit in Παρακλῆς, etc. « Ἴπποκράτους nominis secunda producat eodem jure, quo prima vocis τέκνα; quare noster Tragicorum gravitatem imitari visus est Hermann Opusc. 5, p. 290. Ἐμβόλιμοι dici videntur suppositicii filii, nec similes Hippocrati. Nec Hippocrates ipse, sed filii ejus porcis comparabantur. Ravennatis enim scholiastæ testimonio (διεβάλλετο δὲ σὺν αὐτοῖς ὡς ἀπαίδευτος) in ceterorum silentio nihil tribuendum est. » *E M.* Suidas, incertum quo auctore, Ἐμβόλιμος : ἀτελής. Qui hos versus respicit etiam alibi in τοῖς Ἴπποκράτους, in Ὑώδεις et Βληχρῆ. L. Dind. probante Mein. ἐκ βόλιμοι, *ejectiivi, abortivi*, quo non videtur opus esse, a Pericle hæc dicta conjiciens. Versu 2 libri schol. et Suidæ κοῦδ. τοῦ τρ. Probabiliter Fritsch. apud Rasp. p. 26 τοῦ σοῦ τρ. Alia correctionum pericula referre longum est. « Telesippum et Demophontem commemorat Anaxilas Polluc. 2, 34 :

Ἡμεῖς δὲ γε κενύζομεν Τελέσιππον οἰκόσιτον.

38.

Hippocratis filii suppositicii, balantes liberi, et nequaquam tui moris.

Theopompus Phot. p. 484, 5 :

Τούτων ἀπάντων ὁ βραχιστὴς Δημοφών.

Quanquam dubitari potest, num hi ipsi sint illi Hippocratis filii. » *E M.*

39.

Schol. Aristoph. Nub. 1022, τῆς Ἀντιμάχου καταπυροσύνης : οὗτος ὡς κίναϊδος καὶ εὐμορφος καὶ θηλυμανῆς κομωθεῖται· δεύτερος δ' ἐπὶ πονηρίᾳ κομωδούμενος· τρίτος δ' Ψακάδος λεγόμενος· τέταρτος δ' τραπεζίτης, οὗ μὲνηται Ε. ἐν Δ.

40.

Idem schol. Pac. 348, de variis Phormionibus disserens : πέμπτος ἀρχαῖος Ἀθηναῖος, μετὰ Σόλωνι ἀρχαῖς. « De hoc Phormione mihi quidem nihil innotuit. » Mein. Et huic quid rei est cum Eupolide?

41.

Schol. Vindob. Luciani Alex. 4 : ὁ δὲ Εὐρόβατος κτλ., quæ posui in fr. 9 Ἀσπρατεύτων.

42.

Suidas : Ἀργύρειος σταυρός· ἀργυρέδιον δὲ, ὡς ἡμεῖς, Ε. Δ.

Ἐγὼ δὲ συμψήσασα τὰργυρίδιον.

Mendose gramm. Bekkeri An. p. 442, ubi eadem leguntur, συμψήσας ἀργ.

43 — 46.

Antiatt. p. 79, 22, Ἀριστοτηλικός : ἀντὶ τοῦ ἔθους ἔχον ἀριστῆν. Ε. Δ. — Idem p. 95, 8, Ἐγγώριος ἀνὴρ, ἐγγώριον πρᾶγμα : — Ε. Δ. Idem p. 98, 27, Ἡσθημα : τὴν ἡδονήν. Ε. Δ. « Merito hoc notasse videntur Atticistæ : talia enim substantiva fere formantur a verbis contractis. » *E M.* — Idem p. 99, 28 : Θηρία ἀξιοῦσι τὰ ἀγρία λέγεσθαι, ἵππον δὲ ἡμίονον * πολιτικά. Ε. Δ. Immo πολικά, non πολιτικά.

VI. ΔΙΑΤΩΝ.

Pollux 7, 168 : τῶν δὲ ἔτι νεωτέρων τις Εὐπολὶς καὶ τὴν πύελον τὴν ἐν τῷ βαλανεῖο μάκτραν ὀνόμασεν, ὡς οἱ νῦν. λέγει γούν ἐν Διατῶντι « Εἰς βαλανεῖον εἰσελθὼν μὴ ζηλοτυπήσης τὸν συμβαινόντά σοι εἰς τὴν μάκτραν. » De his Meinek. Hist. crit. Com. p. 130 : « Verba τῶν δὲ ἔτι νεωτ. τις Fabricium adeo deciperunt, ut Διατῶντα juniori Eupolidi, qui nullus unquam fuit, tribueret. Recte hæc verba absunt a Ms. Jungerm. » etc. Hoc ego non affirmaverim;

42.

Ego autem eorasis nummulis....

nec me movet ille codex, qui fortasse calidioris manum passus est correctoris. Permutata inter se nonnunquam scimus ε et ο, ο et ου, τι et τοι, generatimque ι et οι : quid igitur dubitamus ponere id, quo ducit sententia, τῶν δ' οὔτοι νεωτέρων, non sane recentiorum, ut Anaxilas, de quo in superioribus dixit Pollux? Versus anapæstici tetr. brachycat. sic habuerint :

— Εἰσελθὼν δ' εἰς βαλανεῖον
μὴ ζηλοτυπήσης εἰς μάκτραν σοι συμβαινόντά (τιν' ἄλλον).

Verbis quæ addidi, τιν' ἄλλον, vel similibus, compleatur metrum.

VII. ΔΙΑΣ.

Vox nihili, quantum scio. Scribam Δυὰς et apud Pollucem Δυάδι.

Pollux 9, 27 : τὸν ἀστὸν Ε. ἐν τῇ Δυάδι ἐμπολιν εἴρηκεν, ὅσον ἐγγώριον. Ab uno codice absunt verba ἐν τῇ Διάδι, ut sæpe omittuntur corrupta aut intricata.

VIII. ΕΙΛΩΤΕΣ.

1.

Athen. 4, p. 138, F : Πολέμων τοῦ παρὰ Λάκωσι καλουμένου δέπνου κοπιῖδος μνημονεύοντα Κρατῖνον ἐν Πλούτοις λέγειν... καὶ Ε. ἐν Εἰλωσι « * Καὶ γέννηται τοῖσδε σήμερον κοπίς. » Scribam

Καὶ γὰρ γεγέννηται τοῖσδε σήμερον κοπίς.

Loquitur Doriensis. De κοπιῖδι festo Lacedæmoniorum v. Cratin. Πλούτ. fr. 1.

2.

Idem 9, p. 400, C, disputans de λαγῷ : οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοῦς Εἰλωτας ποιήσας.

3.

Idem 14, p. 638, D : ὁ δὲ τοῦς εἰς Χιωνίδην ἀναφερομένους ποιήσας Πτωχὸς Γνησίππου τινὸς μνημονεύει παιγνιαγράφου τῆς ἰλαρᾶς μουσῆς, λέγων οὕτως (V. Chion. Πτωχ. 1)... καὶ ὁ τοῦς Εἰλ. δὲ πεποιηκὸς φησι « Τὰ Στσησιγόρου τε καὶ Ἀλκμαῖνος * Σιμωνίδου τ' ἀρχαῖον αἰεῖδεν. » ὁ δὲ Γνησίππος ἔστιν ἀκούειν ἐκείνος, (ὁς) νυκτερινὰ εὔρε μοιχοῖς αἰείσματα, ἐκκαλεῖσθαι γυναικας, ἔχοντας λαμβύκην τε καὶ τρίγωνον. Apud Ath. παιγν. deleam, quod adscriptum videtur

ARBITER.

— Balneum vero ingressus ne invidias alii tecum descendere in mastram.

HELOTES.

1.

Agitur enim his hodie Cois.

ab eo, qui interpretaretur verba τῆς ἰλ. μουσῆς. Pro Σιμωνίδου B codex Σιμωνί. Scribam equidem

Τὰ Στσησιγόρου τε, καὶ Ἀλκμαῖνος τι, Σιμωνί γ' ἀρχεῖον αἰεῖδεν,

ut hoc dicat E., inutile esse, si quis decantatis vel Stesichori et Alemanis carminibus egregiis absterere velit a malefactis Simonem, perjurum χρεωφειδέτην (v. Nub. 345, 393). Athenæi sunt, non Eupolidis, verba δὲ Γνησίππος... τρίγωνον, quod miror non sensisse viros doctissimos : in quibus pro poetico κείνος, scripsi ἐκείνος, itemque νυκτερινὰ... αἰείσματα pro νυκτερινὰ... αἰείσματ', inseruique δς, forte haustum, necessariumque sententiæ. Alii aliter hæc digerebant, postremo Meinek. hoc modo :

Τὰ Στσησιγόρου τε καὶ Ἀλκμαῖνος Σιμωνίδου τε ἀρχαῖον αἰεῖδεν· ὁ δὲ Γνησίππος ἔστιν ἀκούειν· κείνος νυκτερινὰ εὔρε μοιχοῖς αἰείσματ' ἐκκαλεῖσθαι

γυναικας ἔχοντας λαμβύκην τε καὶ τρίγωνον.

« Fortasse ex eadem hac fabula (inquit idem) sumptum est quod tradit Athenæus 1, p. 3, A : ὡς τὰ Πινδάρου ὁ κομωδιοποιὸς Εὐπολὶς φησιν, ἤδη κατασειγασμένον ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας. »

4.

Pollux 9, 74 : καὶ μὴν καὶ τὸ Πελοποννησίον νόμισμα χελώνην τινὲς ἤξιον καλεῖν ἀπὸ τοῦ τυπώματος· θθεν καὶ ἡ μὲν παροιμία « τὰν ἀρετὰν καὶ τὰν σοφίαν νικᾶντι χελῶνα, » ἐν δὲ τοῖς Εὐπολίδος Εἰλ. εἴρηται

— Ὄβολὸν τὸν καλλιχελώνον.

Hesych. Καλλιχελώνος : ὁ ὄβολός· εἶχε γὰρ τὸ νόμισμα χελώνην ἐγκεχαρραγμένην. « De numismatis Peloponnesiaci testudinis effigie v. Odofr. Müller. Ægin. p. 95. » *E M.*

5.

Idem 10, 98 : καὶ τὰ γήνον δὲ, ἀλλὰ μὴν καὶ τῆ γανον ἔχοις ἂν εὐρεῖν εἰρημένον ἐν Εἰλ. Εὐπολίδος, καὶ ἐν Τηλεκλείδου Ἀψευδέσιν.

6.

Herodianus De dict. solit. p. 10, 32 : εἴρηται δὲ καὶ Ποτιδᾶς, ὡς Κερκιδᾶς· ἔθθεν αἰτιατικῆ ἐν Κούκλωπι

3.

[quidem] Stesichori carmina, et Alemanis aliquod, Simoni inutile est cantare. [Sed Gnesippus audiendus, qui nocturna mæchis invenit cantica ad evocandas mulieres sambucam et trigonum gestantibus.]

4.

Obolum venusta testudinis effigie.

Καὶ τὸν Ποτιδᾶν, κοιλότερος ὄλμου πολύ.

Σώφρων τε τὴν κλητικὴν ἔφη Ποτίδα δραστοχαι-
τα (P. M.)· ὁ δὲ τοὺς Εἰλωτας (πεποιηκώς) τὴν γενι-
κὴν φησι

— τέμενος Ποτιδᾶ ποντίω.

Mein. recte Ποτιδᾶς, Ποτιδᾶν, Ποτιδᾶ, Κερκιδᾶς,
τέμ. Ποτ. ποντίω, pro Ποτίδας, Ποτίδαν, Ποτίδα,
Κερκιδᾶς, τεμενοποτιδᾶ ποντίω, vel τέμ. ποτιδᾶ
ποντίου, ut Aldus Instit. gramm. p. 19. « Ποτιδᾶς
etc., penultima producta, ut in Epicharmi versu
e Cyclope et in nomine urbis Ποτίδαια. Intelligen-
dum haud dubie templum nemusque Neptuni Tæ-
nariii. De accentu nominis Κερκιδᾶς dixi Dissert. de
Cercida Commentt. Acad. Boruss. 1831, p. 93. »
E. M. Mire omisum πεποιηκώς, ut πεποιηκός fr.
7. His admovit Dübnerus schol. Aristoph. Eq.
1225, ἐγὼ δὲ τυ : τὸ τὸ Δωρικώς... δημοσίᾳ ἐτι-
μήθη ὁ Κλέων στεφάνω· μιμῆται δὲ τοὺς Εἰλωτας, ὅταν
στεφάνωσι τὸν Ποσειδῶνα.

7.

Idem ib. p. 26, 25 : Ἄθροῦν. οὐδὲν εἰς οὐν λή-
γει ἐπίρρημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ἄθροῦν, ὅπερ καὶ * ἐπε-
κτάσει ποιητικαῖς κέχρηται καὶ παραθέσει ἄθροῦ
ἐνικῶ καὶ πληθυντικῶν παραιτούμαι δὲ τὸ * αἰσχρῶν,
ὃ εἴρηται παρὰ τῷ τοὺς Εἰλωτας (intell. πεποιηκός,
cf. fr. 6. Ita Bloch.; codex π. τῷ τοὺς εἰλωτασαίμην,
ἀλλὰ, etc.) « αἰμὴν· ἀλλὰ μισχρῶν καθήμε-
νοι. » ἐπεὶ ὀνοματικά (sic) ἐστίν. Legendum arbitror
ἄθροῦν (v. Hesych. h. v.)... ἐπεκτάσει ποιητικῇ,
ut ἄθροος dicatur pro contracto ἄθρους. Verborum
παραθέσει... πληθ. hæc videtur esse sententia, accla-
mari posse et uni, et pluribus, ἄθροῦν, pro ἄθρους,
sine strepitu (germ. Still). Αἰσχρῶν autem procul
dubio est αἰσχρῶν, item sensu adverbii usurpatum
(germ. Garstig. pfui), quod degeneraverit in μι-
σχρῶν, quemadmodum A et M litteræ confusæ de-
prehenduntur apud Thuc. 8, 74, etc.

Ceterum ὁ τοὺς Εἰλωτας πεποιηκός idem Eupo-
lidi fuit secundum Mein, cui assentior quum utra-
que significatione utatur Athen., nec nisi Eupolin
hujus fabulae scriptorem noverit Pollux. De no-
mine Helotarum Eustath. ad Il. p. 297, 35 : οἱ
(Εἰλωτες) οὐ μόνον δουλικῶν εἰσιν ὀνόματος, ἀλλὰ καὶ
τι ἑτεροῖον ὀηλοῦσιν· ἐν γοῦν τοῖς Ἡρωιδανῶν εὐρηται,
ὅτι Εἰλωτες οἱ ἐπὶ Ταινάρῳ σάτυροι. Cui fidem ha-
bens O. Müllerus Mus. Rhen. 3, p. 488, τὸν τοὺς
Εἰλ. πεποιηκόςτα distinguī voluit ab Eupolide, et
ab illo scriptum drama satyricum fuisse existimavit.

Adde fragmenta incerta 68 et 129.

5.

Neptuni Pontici templum.

IX. ΚΑΘΑΙ.

Erotianus Lex. Hippocr. p. 172, Ἡ δούμασι :
τοῖς χλωροῖς καὶ ξηροῖς ἀρτύμασιν. Ἀττικῇ δὲ ἡ λέξις,
ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἰππεῦσι (627), καὶ E. Κλο-
παῖς (codex Stephan. Κλοταῖς errore librarii, ut
videtur, quanquam Meinek. Εἰλωταῖς latere posse
existimavit) καὶ Μένανδρος ἐν Δαρδάνῳ.

X. ΚΟΛΑΚΕΣ.

Hac in fabula E. maxime Calliam, Hipponici
opulentissimi filium (de his v. ad Autolyceum, Capras
19, Dem. 9) exagitavit, idque ita, ut fere nullum
ejus opus majore plausu exceptum fuerit. Schol. Ar.
Av. 284 : ὁ Ἰππονίκου Καλλίας ἐδόκει τὰ πατρῶα δι-
σπαρκεῖν εἰς ἀσέλγειαν, ὡς ληφθεὶς μοιχεύων καὶ
ἀποτίσας χρήματα. κεκοιμήθη δὲ αὐτὸν ἱκανῶς Εὐ-
πολις ἐν Κόλαξιν. « Aedes suas, quarum alteras in
Melitensium pago (schol. Luciani Jove trag. vol.
2, p. 696), alteras in Piræo omni deliciarum genere
instructas habebat (Xenoph. Conv. 1, 2), non
scurris tantummodo et tibicinibus, aliisque id ge-
nus hominibus (Xen. ib. 11; 2, 1) aperuerat,
sed etiam sophistis, in his Gorgiæ, Prodicæ, Protæ-
goræ ejusque discipulis (v. Heindorf. ad Plat.
Theet. p. 358); quorum hominum consuetudi-
nem avidius quam patri placebat eum expetivisse,
ex Aeschini Socratici dialogo, qui Calliæ nomine
inscriptus, intelligitur. Mortuo autem Hipponi-
co olymp. 89, 1 (ante Chr. nat. 423), quum
nemo voluptatibus ejus impedimento esset, vix
dici potest, quanta adulatorum ac parasitorum
multitudo ad eum confluerit (v. Heraclid. Pont.
ap. Athen. 12, p. 537, B) : quibus quum aedes quam-
vis amplissimæ non sufficerent, ἐκκενώσας τὸ τα-
μιεῖον τοῖς σοφισταῖς ξενῶνα κατεσκευάσατο (Themist.
Orat. 29, p. 347, C, secundum Plat. Protag.
p. 482, 484 Heind.). Ipsum tibiis scite cantasse
dicit Chamæleon Heracl. ap. Athen. 4, p. 184,
D. Doctissimumque prædicat Macrobius 7, 1, pro-
pter gustum aliquem eruditionis, haustum e con-
versatione doctorum. Neque publicorum (*) offi-
ciorum prorsus immunis fuit, prætor quidem exer-
citus cum Iphicrate in bello Corinthiaco (Xenoph.
Hellen. 4, 5, 13; Harpocr. v. Ξενικόν), et plus se-
mel (postremum olymp. 92, 2, ante Chr. nat. 410)
legatus missus pacis conciliandæ causa ad Lacedæ-
monios, quorum proxenus fuisse perhibetur ap.
Xenophontem Conviv. 8, 39, Hellen. 5, 4, 22; 6,
3, 4. Ceterum scurrile viri ingenium ac vanitatem
cognoscas e Xenophontis Convivio 2, 20; 3, 10; 4

(*) Daducti munere prope hereditario in Calliarum fa-
milia eum esse functum, memoria prodiderunt Andocides
p. 119, et Xenophon Hellen. 6, 3, 3, Conviv. 8, 40, ut
Mein. annotavit.

initio; Hellen. 6, 3, 6, ubi generis nobilitatem a
Triptolemo ducti intolerabili jactat arrogantia;
effeminatos autem ejus mores arguit immodicus
unguentorum usus (Xenoph. Conviv. 2 initio).
De morte Calliæ id modo (e Xenophontis l. l.)
constat, eum vitam, quamvis flagitiosam turpemque,
ultra olymp. 92, 2, produxisse, scilicet corpore
usum robusto et ad omnia ferenda idoneo, etc. —
Chorum dramatis ex ipsis illis adulatoribus consti-
tisse, ex Athenæo 6, p. 237, intelligitur (v.
fragm. 1) : qui chorus duplex fuit : alter, ut con-
jicias, tibicinum, musicorum, scurrarum, alter so-
phistarum et politiorum hominum, quo spectant
illa in scholio ad Aristoph. Lysistr. 1191 : ἀποκοπή
ἐστὶ τοῦ ἄλλου χοροῦ, ὡς παρ' Εὐπόλιδι (elegantio-
ris chori) ἐν Κόλαξιν. » E. M. Singularem libellum
de Eupolidis Adulatoribus edidit Joachimus Tarp-
pel, Rostochii, 1846.

1.

Athen. 6, p. 236, E : οἱ δ' ἀρχαῖοι ποιῆται τοὺς
παρασίτους κολακᾶς ἐκάλουν, ἀφ' ὧν καὶ E. τῷ δρά-
ματι τὴν ἐπιγραφὴν ἐποιήσατο, τὸν χορὸν τῶν Κολά-
κων ποιήσας τάδε λέγοντα :

Ἄλλὰ, διαίταν ἦν ἔχουσι οἱ κολακᾶς, πρὸς
ἡμᾶς
λέξομεν· ἀλλ' ἀκούσαθ', ὡς ἐσμὲν ἅπαντα
κομψοὶ
ἄνδρες· ὅτοισι πρῶτα μὲν παῖς ἀκόλουθός
ἐστίν,
ἀλλότριος τὰ πολλὰ, μικρὸν δὲ τι κᾶμὸς
αὐτοῦ.

5 ἱματίω δὲ μοι δὴ ἐστὸν χαρίεντε τούτω,
οἶν μεταλαμβάνων ἀεὶ ἤατερον ἐξελάνω
εἰς ἀγορὰν, ἐκεῖ δ' ἐπειδὴν κατῖδω τιν' ἄν-
δρα
ἡλίθιον, πλουτοῦντα δ', εὐθὺς περὶ τούτων
εἶμι,

ADULATORES.

1.

Sed, quam vitam agamus adultores, dicam
vobis. Audite igitur : sumus enim omnino ele-
gantibus
viri, ut quos primum sequatur servus,
alienus plerumque, paulum vero etiam meus;
5 tum pallia mihi duo sunt hæc venusta,
quorum semper altero induto ad forum
propero; ibique si quem video virum
stultum, sed divitem, ad eum me applico, [laudo,
et, si quid forte dixerit πλούταξ, id vehementer

κᾶν τι τύχη λέγων ὁ πλούταξ, πάνυ τοῦτ'
ἐπαίνω,
10 καὶ καταπλήττομαι, δοκῶν τοῖσι λόγῳσι
χαίρειν.
Εἴτ' ἐπὶ δεῖπνον ἐρχόμεσθ' ἄλλυδις ἄλλος
ἡμῶν
μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον, οὐ δεῖ χαρίεντα πολλὰ
τὸν κόλακ' εὐθέως λέγειν, ἢ φέρεται θύραζε·
οἶδα δ' Ἀλέστορ' αὐτὸ τὸν στιγματίαν πα-
θόντα·
15 σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγές, εἴτ' αὐτὸν ὁ παῖς
θύραζε
ἐξαγαγόν, ἔχοντα κλωῶν, παρέδωκεν Οἰνεῖ.

Versu 2 libri ἄπαντες. Recte Hermann. De metr.
p. 389, et Doctr. metr. p. 585, ἅπαντα. V. 3 ὅτοισι
Porson. apud Gaisf. ad Hephæst. p. 296. Libri
τοῖσι. V. 4 libri κάμων, probabiliter Bergk. Com-
mentt. p. 123 κάμος : Coryphæi enim hæc est ora-
tio; alioqui suspicarer Nostrum dixisse γῆμὸς αὐ-
τῶν : quanquam rara est vox ἡμός. V. 5 τούτω οἶν
item Pors. Libri τούτων. V. 8 εἶμι Grotius. Libri
εἶμι. Versum 9 respiciens Pollux 3, 109 : ὁ E. (τὸ)
πλούταξ πέπαικεν. Conf. Eustath. II. p. 1091, 57.
V. 11 ἄλλυδις ἄλλος, ut Homerus Iliad. 11, 481,
486, 745; 17, 729. V. 13 Grotius εὐθέως. Codd.
metro turbato εὐθὺς. Φέρεται, rapatur, ut Aristoph.
Eccles. 565. Bergk. ἢ κφέρεται. V. 14 de Ace-
store, poeta tragico, ex Aristophane satis noto,
v. Bergk. Commentt. p. 123. V. 15 εἶπ' ἀσελγές
Porsonus pro εἶπας ἔλεγε. V. 16 κλωῶν Atticum,
a Mein. commendatum, edidi pro vulgato κλωῶν.
OEneus intelligendus procul dubio est carceris pu-
blici tum custos. Pro eo nomine Bergk. Commentt.
crit. 1, p. 28, suspicatur κοινῶ.

2.

Hephæst. 13, p. 73, de tetrametro pæonio :
κέχρηται δὲ αὐτῷ καὶ ἐν ἄλλοις δράμασιν ὁ Ἀριστο-

10 et adstupere videor gaudens sermonibus.

Deinde cœnatum imus alius alio
ad mazam alienam, ubi elegantia multa
prompte dicere oportet adulatorem; alias rapla-
[tur foras.

Novi hoc passum Acestorem stigmatiam :

15 jocum enim dixit impudicum, proptereaque ser-
[vum eum foras
eductum cum collari tradidit OEneo.

2.

Ajo autem, mortalibus plurima me afferre
et maxima bona; idque probabimus.

φάνης, καὶ ἐν Σφηῖ (1029 seqq.) ... καὶ E. ἐν Κόλαξι.

Φημι δὲ βροτοῖσι πολὺ πλεῖστα παρέχειν ἐγὼ καὶ πολὺ μέγιστ' ἀγαθὰ ταῦτα δ' ἀποδείξομεν.

« Chori verba de se ipso. Bergkii Commentt. p. 416 Eupolidem de se ipso loqui arbitratur, scribens ἀποδείξομαι. » *E M.*

3.

Plutarchus An philos. cum viris princ. p. 778, E. ὡς περ οὖν τοὺς Καλλιῶν κωμωδομένους κόλακας λέγουσιν « οὐ πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ χαλκὸς εἶργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον, » κατὰ τὸν Εὐπόλιν. Idem De discrim. adul. et am. p. 50, D : οὐδὲ τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν τράπεζαν ἐγκυκλωμένους « οὐς οὔτε πῦρ, οὔ σίδηρος, οὐδὲ χαλκὸς εἶργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον. » Scribamus

οὐς οὔτε πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ χαλκός, εἶργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον.

« Eodem proverbiali genere dicendi Horatius Serm. 1, 1, 39 : *quum te neque fervidus aestus Democriti lucro, neque hiems, ignis, mare, ferrum.* Cf. Propert. 3, 23, 15, et græca exempla apud Bernhardium Eratosth. p. 220. » *E M.* Qui hæc ita digessit :

Οὐ πῦρ, οὐδὲ σίδηρος
οὐδὲ χαλκός ἀπέργει (ἂν εἶργει Tæppel.)
μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον.

4.

Athen. 3, p. 100, B : πληγαῖς σε χορτάσω, ἐάν περ μὴ εἴπης, ὃ κοιλιοδαίμων παρὰ τίνι κείται. ... (additamentum vel ipsius Athenæi posterius, vel alius cuiusdam). E. τοὺς κόλακας ἐν τῷ ἑομῶν μῶ δρᾶματι οὕτω κέκληκε· τὸ δὲ μαρτύριον ἀναβολοῦμαι. Id nomen etiam apud Eustathium Opusc. p. 209, 41, exstat, testimonium autem apud Suidam Ἰούνιος ὄνομα, εἰς τὴν ἱπτάδα τελῶν, διὰ τὸ καὶ φαγεῖν ζῶν, συνήθης ἦν τρισὶν ὑπάτοις, « κοιλιοδαίμων τε καὶ ταγηνοκνισοθήρας » βούλομαι γὰρ τὰ τῆς κωμῶδιᾶς πρὸς τούτους εἰπεῖν. Similiter idem v. Φαγεῖν ζῶν. « Ταγην. compares cum κνισοτηρητής, quod ipsum quoque verbum alicujus Comici

3.

Quos non ignis, non ferrum, neque æs, areet, quominus epulatum eant.

4.

Stemachidæmon aliquis et catinorum fumi venator.

5.

Apud hunc Calliam multa est delectatio,

ap. Phrynich. Bekker. p. 49, 13. » *E M.* Versum asynart., ex anap. dim. brachycat. et i. d. c. compositum, restituas scribendo

Κοιλιοδαίμων τις καὶ ταγηνοκνισοθήρας.

5.

Idem 7, p. 286, B : E. δ' ἐν Κόλαξι φησι

Παρὰ τῷδὲ Καλλιῶν πολλὴ θυμηδία,
ἵνα πάρα μὲν κάραβοι,
καὶ βατιδες, καὶ λαγῶ,
καὶ γυναῖκες εἰλίποδες.

Idem 9, p. 400, A : λαγῶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κ. « Ἰνα πάρα μὲν βατ., καὶ λαγῶ, καὶ γυν. εἰλ. » Gramm. Hermannii p. 320 : καὶ τὸν λαγὸν λαγῶν φασι. καὶ E. « Βατ. καὶ λαγῶ, καὶ γ. εἰλ. » Similiter Eustath. ad Odys. p. 1534, 15. Hesych. Γυναῖκες εἰλίποδες : διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκῆν τὴν κατὰ τὴν συνοσίαν. Similiter Suidas v. Μυσάγνη. Versum asynartorum 1 constat ex duplici anapesto et basi iambica; 2 et 3 e choriambō et cretico; 4 e trochæo et choriambō. Alii metrum Eupolidicum vario conatu restituerunt. V. 1 metri gratia dedi atticum τῷδὲ pro τῷδε. V. 2 Meinek. in Add. ἵνα παρ' ἡμῖν.

6.

Photius p. 404, 16, Πεζῶν μόνους : ἀντὶ τοῦ ἑταίρας. Ἐλεγον γὰρ τινες οὕτως, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ, τὰς χωρὶς ὀργάνων. Κάνθαρος Συμμαχία « αὐλητρίδα πεζῶν. » καὶ E. K. « Istarum meretricum πεζῶν et vulgarium exempla attulit Porson. Adv. p. 298. » *E M.* Fritschius καὶ ponit ante αὐλητρίδα πεζῶν, quæ sic Eupolidi vindicat.

7.

Plut. De discrim. adul. et am. p. 54, B : νομίζων τὰ ἱαμβεῖα ταυτὶ τῷ κόλακι ἢ τῷ καρκίνῳ προσήκειν

Γαστήρ ὄλον τὸ σῶμα, πανταχῇ βλέπων
ὄφθαλμός, ἔρπον τοῖς ὀδοῦσι θηρίων.

παρασίτου γὰρ ὁ τοιοῦτος εἰκουσμός ἐστι

τῶν περὶ τάγηνον καὶ * μετ' ἄριστον φίλων,
ὡς Εὐπόλις φησιν. Alienum μετὰ : scribam μέγ' ἄριστον, *magnum* (magnificum) *jentaculum*; cf. fr. 10. Schæfer. Melet. p. 134, καὶ κατ' ἄριστον.

ubi adsunt carabi
et batides, et lepores,
et mulieres flexipedes.

6.

Tibicinam vulgivagam.

7.

Amicorum circa catinum magnificumque jentaculum.

« Ad Adulatores retuli. Duo illi senarii, quos Eupolideis præmisit Plut., non ex comico poeta, nendum ex Platonis Sophistis, quæ Winckelmanni ad Platonis Euthyd. p. 109 opinio est, sed ex ænigmatate quodam derivati videntur. » *M.*

8.

Schol. Aristoph. Pac. 803 : E. ἐν τοῖς Κόλαξι ὡς κίναιδον (τὸν Μελάνθιον) διαβάλλει καὶ κόλακα. « Melanthium dicit Tragicum, gulositate infamem; v. Pac. l. c. Athen. 8, p. 343, C : ἐν τοῖς Ἰγθύσι Ἀρχιππος τῷ δρᾶματι (τὸν Μελάνθιον) ὡς ὄψοράγον δήσας παραδίδωσι τοῖς ἰγθύσι ἀντιβρωθισόμενον. Id. 1, p. 6, C, ex Clearcho : Μελάνθιος, τῶν ἀπολαύσεων ἐρῶν, ἤζατο τῆς μακροχρονος ὄρνιθος (τοῦ κύκνου Phot. Epist. 88, p. 122, ubi idem narrat) τὸν τράχηλον ἔχειν, ἵν' ὅτι πλεῖστον τοῖς ἡδέσι ἐνδιατρίβῃ. Huic igitur locum E. dederat inter Calliæ adulatores; itemque Marpsia, Oresti, Chærephonti, Cleocrito. De Chærephonte testis est schol. Plat. Bekk. p. 331; de Marpsia et Oreste anon. ap. Suid. v. Βομβοῦσι : Ὀρέστης, Μαρψίας, Καλλιῶν τοῦ Ἀθηναίου κόλακας σὺν ἑτέροις. *Cleocritum* ex fabula nostra commemorat schol. Arist. Avium 877. » *E M.*

9.

Pollux 10, 28 : καὶ τὸ μὲν σκεῦος (κόρημα) καὶ ῥῆμα (κορεῖν) ὑπὸ τοῦ Εὐπόλιδος εἶρηται ἐν τοῖς Κ.

Τουτὶ λαβῶν τὸ κόρημα τὴν αὐτὴν κόρει.

« Excipiendis hospitibus, ut conicias. » *E M.*

10.

Diog. Laert. 9, 50 : Πρωταγόρας, Ἀδελφίτης, καθὰ φησιν Ἡρακλείδης, ... ὡς δ' E. K., Τῆτος φησι γὰρ

Ἐνδοθὶ μὲν ἐστὶ Πρωταγόρας ὁ Τῆτος,
ὡς ἀλαζονεύεται μὲν ἀλιτήριος
περὶ τῶν μετεώρων, τὰ δὲ χαμαῖθεν ἐσθίει.

Primum tantum versum servavit Diog., reliquos Eust. ad Odys. p. 1547, 53 : E. τὸν φυσικὸν Πρωταγόραν διακωμῶδῶν ἐν τῷ « Ὁς ἀλαζ. etc. » Athen. 5, p. 218, C : ἐν οὖν τούτῳ τῷ δρᾶματι (Κόλακας dicit) E. τὸν Πρωταγόραν ὡς ἐπιδημοῦντα εἰσάγει. Versu 2 libri ἀλιτ., et v. 3 χαμαῖθεν. Correxerit Porson. Adv. p. 75. Ego pro μὲν malim μέγ'. « Fortasse

9.

Hiscæ sumptis scopis aulam verre.

10.

Intus enim est Protagoras Teius,
qui gloriose mentitur, piacularis,
de cælestibus, comedit autem terrestria.

hæc respexit etiam Achill. Tat. Isag. p. 121, ex Aristophane afferens,

Ὁς τὰφανῆ μεριμνᾷ, τὰ δὲ χαμαῖθεν ἐσθίει.

Videtur Eup. rem ita instituisse, ut, dum Callias cum sociis scortisque in ædibus epulabatur, aliquis foras prodiret narratum, quid intus ageretur. Eodem spectant fr. 11, 12, 13. » *E M.*

11.

Plut. Sympos. 7, p. 699, A : Εὐπόλιν μὲν γὰρ, εἰ βούλει, πάρες ἐν Κ. εἰπόντα

Πίνειν γὰρ αὐτὸν Πρωταγόρας ἐκέλευ', ἵνα
πρὸ τοῦ Κυνὸς τὸν πνεύμον' ἐκκλυστον φορῆ.

V. 1 αὐτὸν addidit Grotius. V. 2 Plut. mire ἐκλυστον. Athen. 1, p. 22, F : Εὐπόλις τε τὸν Καλλιῶν φησὶν ἀναγκάζεσθαι ὑπὸ Πρωταγόρου πίνειν, « ἵνα πρὸ τοῦ κ. τὸν πν. ἐκλυστον φ. » Hinc probabiliter Reiskius ἐκκλυστον, quod recepi. « Macrob. 7, 15 : *In pulmonem defluere potum, nec poetæ nobiles ignorant : ait enim Eup. in fabula, quæ inscribitur Colaces.* Πίνειν γὰρ ὁ Πρωτ. » etc. Plut. Repugn. Stoic. p. 1047, D : τῶν ποιητῶν Εὐριπίδην, Ἀλκαῖον, Εὐπόλιν, Ἐρατοσθένην, λέγοντας ὅτι τὸ ποτὸν διὰ τοῦ πνεύμονος (!) διεξέειπεν. Πρὸ Κυνός, ante ortum Canis sive Sirii, et generatim stellarum, i. c. ante vesperam.

11. a.

Schol. Hippocrat. editus a Darembergio *Notices et Extraits des mss. médicaux* part. 1, p. 215 : Εὐπόλις... καὶ ἐν Βάπταις (immo ἐν Κόλαξι) : vide dicta ad fr. 1 Baptarum) « Καὶ τὸν Κέκροπα φασὶν ἄνωθεν ἀνδρὸς ἔχειν μέχρι τῶν κοχωνῶν, τὰ δὲ κάτωθεν θυννίδος. » Quæ sic scripsit Dübnerus p. 216 :

Τὸν Κέκροπα φασὶν ἀνδρὸς ἔχειν τάνω μέρη
μέχρι τῶν κοχωνῶν, τὰ δὲ κάτωθεν θυννίδος.

Voc. μέρη haustum a sequenti μέχρι. Daremb. : « *Le Ms. porte θυννίδος, mais il paraît évident qu'il faut lire θυννίδος, car il se peut que la tradition la plus ordinaire, qui donne à Cécrops un corps d'une double nature, le haut d'homme, le bas de dragon, ait été un peu modifiée, et qu'on lui ait attribué quelque chose du thon.* »

11.

Bibere jubebat eum Protagoras, ut
ante Canem pulmonem habeat elutum.

11. a.

Cecropem aiunt hominis habere partes superiores
usque ad inguina, inferiores vero thunni.

12. 13.

Schol. Aristoph. Nub. 52 : λαφυγμὸν γὰρ λέγει τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν. E. K.

Λαφύσσεται λαφυγμὸν ἀνδρείον πᾶν.

Exscripsit hæc Suidas v. Λαφυγμός. Eidem scenæ convenit versus, tacito nomine comœdiæ allatus in Etym. Gud. p. 116, 47, Βρυγμός : ἡ σύντομος ἐδωδή. E.

Ὅσος δ' ὁ βρυγμός καὶ κοπετός ἐν τῇ στέγγι.

παρὰ τὸ βρύγω (βρύκω), ὃ σημαίνει ἐσθίω, ὡς νύσσω οὖν νυγμός, βρύκω βρυγμός. Liber versu claudicante ὅσος ὁ βρ. Adjectum δ' a Mein. Phrynichus App. soph. p. 30, 28, Βρυγμός : ἡ σύντομος ἐδωδή. ἐπὶ τῶν ταχέως (perperam libri τραχέως) ἐσθιόντων. « Κοπετόν et ipsam intelligo σύντομον ἐδωδήν, quemadmodum παῖσιν (germ. einhauen. Both.) dicuntur avide comedentes; v. Chionidis Paup. fr. 3. » E. M.

14.

Athen. 7, p. 328, B : μνημονεύει δ' αὐτῶν (dicit χρυσόφρος pisces) καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Μούσαις... E. δ' ἐν Κόλαξί φησι

Δραχμῶν ἑκατὸν ἰχθύς ἐωνήμην μὲν οὖν ὀκτὼ λάβρακας, χρυσόφρος δὲ δώδεκα.

Libri ἐωνημένος vel ἐωνημένοι. Jacobs. Addit. p. 180 ἐωνήμην, quod verisimile. Porsonus Adv. p. 101 ἐωνήμαι μόνον, quorum illud ferri potest, hoc non potest, sed ponendum, quod posui, μενοῦν. Verba coqui apud Calliam. Ad convivium hujus pertinet etiam sequens fragm.

15.

Pollux 9, 59 : ἡ ἀττικὴ μνᾶ ἔχει δραχμὰς ἑκατὸν, ὡς ἀκριβέστατά ἐστιν ἐν τοῖς Εὐπόλιδος K. « Δεῖπνον θὲς ἑκατὸν δραχμὰς. Ἰδοῦ. » εἴτ' ἐπιφέρει « Οἶνον θὲς ἑτέραν μνᾶν. » ὁπλον ὅτι καὶ τὰς ἑτέρας ἑκατὸν δραχμὰς μνᾶν εἴρηκε. Unde sua hausit schol. Luciani vol. 4, p. 178 Jac. Meinek. hæc ita scripsit :

— Δεῖπνον θὲς ἑκατὸν δραχμὰς. β. ἰδοῦ.
α. Οἶνον θὲς ἑτέραν μνᾶν.

12.

Vorat voratum valde strenuum.

13.

Quantus dentium stridor, quantaque edacitas hæc in [domo!]

14.

Drachmis centum pisces quidem emebam octo lupos, chrysophrys autem duodecim.

16.

Athen. 7, p. 328, E : τριχίδων δὲ (μνημονεύει) E. ἐν Κόλαξιν.

Ἐκεῖνος ἦν φειδωλὸς, ὃς ἐπὶ τοῦ βίου πρὸ τοῦ πολέμου μὲν τριχίδας ὠψώνησ' ἄπαξ, ὅτε τὴν Σάμω δ' ἦν, ἡμιωβολίου κρέα.

• Vid. Casaubonum ad I. Athenæi. Videri hæc de Calliæ patre Hipponico intelligenda esse, indicavi Hist. crit. p. 136. Quæ si vera est conjectura, apparet, hæc dici ad elevandam hominis temperantiam prædicatam Andocidi De myster. p. 121 Bekker. Τὰ ἐν Σάμω Schweigh. recte interpretatur bellum Samicum. Ἡμιωβολίου ut ad τριχίδας repetatur, nihil necesse est in tanta illius pisciculi vilitate. » E. M.

17.

Idem 14, p. 646, F : σησαμίδες ἐκ μέλιτος καὶ σησάμων περρυγμένων καὶ ἐλαίου σφαιροειδῆ πέμματα. E. K.

Ὅς χαρίτων μὲν ὄζει, καλλαβίδας δὲ βραίνει, σησαμίδας δὲ χέζει, μέλι δὲ γε χρέμπτεται.

Versu 1 libri με νομίζει, correctum ab Erfurdtio et Porsono. Verba καλλαβίδας... χέζει iterum posita ab Athen. 15, p. 630, A. V. 2 libri insulse μῆλα δὲ χρέμπτεται. Similia similibus offecerunt : γὰρ facile neglectum fuerit, tanquam inutile, quum sit emphaticum et velut cumulus ad sententiam accedat. Xenophon Anab. 5, 5, 18 : Μάκρωνας δὲ γέ... Euripides H. F. 1130 : εὔρες δὲ γ' ἄλλους... etc. Præterea non desunt exempla γ et χ literarum confusarum, ut suspicari possis, forte excidisse γ particulam; quemadmodum γός pro γός legitur Athen. p. 219, D, Χαλαδραίων pro Γαλαδραίων Lycophr. 1342, apud Anacreontem carm. 40, 3, ἄρχεται, ni fallor, pro ἄγεται, incitatur, etc. Versus strophici, et ultimi quidem strophæ, quorum prior constat e duobus chor. dim. cat., posterior (clausula) e chor. simili alteroque brachycatalectico.

18.

Idem 12, p. 535, A, de Alcibiade : κεκοιμήθηται καὶ ὑπὸ Εὐπόλιδος ὡς καὶ ἀκόλαστος πρὸς γυναῖκας ἐν K. οὕτως

16.

Ille fuit parcus, qui semel in vita ante bellum trichidibus obsonaverit, et quum Sami res agerentur, semioboli pretio carne.

17.

Qui gratias olet, callabidibus autem ingreditur, sesamidesque cacat, et mel quidem excreat.

α. Ἀλκιβιάδης ἐκ τῶν γυναικῶν ἐξίτω. β.

Τί ληρεῖς;

οὐκ οἶκαδ' ἐλθὼν τὴν σεαυτοῦ γυμνάσεις δάμαρτα;

Hæc alii aliter explicant : mihi nescio quis vir se-verus Alcibiadem domi epulantem cum adulato-ribus et scortis evocare videtur, hortaturus ut tandem vitam sapienter instituat; cui servus impudentissime respondet. Γυμνάσεις, exercebis, sub-argitabis, ut ille Alcibiadem scorta subagitare noluerat.

19.

Pollux 9, 90 : τὰργύρια γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου σπα-νίως ἂν τις εὔροι παρ' αὐτοῖς (Atticis)· ἐγὼ δ' εὔρον ἐν ταῖς Νήσοις Ἀριστοφάνους, εἰ μὴ ὑποπτεύεται τὸ δρᾶμα ὡς Ἀριστοφάνους (hoc deleam) οὐ γνήσιον. Ἄλλ' οὕτι γε [intell. ὑποπτεύονται] καὶ οἱ Κόλακες Εὐπόλιδος, ἐν οἷς εἶπε

Φοροῦσιν, ἀρπαζοῦσιν ἐκ τῆς οἰκίας τὸ χρυσίον, τὰργύρια, πορθεῖται...

Φοροῦσι, scil. adultores.

20.

Idem 10, 10 : αὐτὰ δὲ τὰ σκεύη καλοῖτ' ἂν ἐπι-πλα, ἤγουν ἡ κόφρη κτήσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. ὁ γούν E. ἐν τοῖς K., προσιπὼν « Ἄκουε δὴ σκεύη τὰ κατ' οἰκίαν », ἐπήγαγε α παραπλήσιον * τεσσυγέγραπται τοῖς τὰ ἐπιπλα. » Ita codex Falck.; vulgo ἄκ. δὲ, quod probro, et τῶ σκεύη articulum restituo, qui vix abesse potest, passim ille omissus per negligentiam a librariis; altero autem versu editt. τῶς οὖν γέγραπται σοι τὰ ἐπ. Mein. κατὰ τὴν οἰκίαν, secundum Phryn. Epit. p. 334; nec minus recte Bentl. Epist. ad Hemsterh. Παραπλήσιόν τέ σοι γέγραπται τᾶπιπλα. Sic igitur scribendum ar-bitror :

Ἄκουε δὲ τὰ σκεύη τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν παραπλήσιόν τέ σοι γέγραπται τᾶπιπλα.

Nunc Meinek. cum Fritzschio præfert quod Bekkerus scripsit

παραπλήσι' ὄντα σοι γέγραπται τᾶπιπλα.

21 — 25.

Idem 7, 192 : Σοφοκλῆς δ' ἔφη λινορραφῆ τυλεῖα.

18.

a. Alcibiades a mulieribus exito. b. Quid nugaris? non domum reversus tuam ipsius mulierem exercebis?

19.

Ferunt, rapiunt e domo aurum, argentum; vastatur....

E. δὲ K. « κεκρύφαλοί τε καὶ τύλη. » Codex Jungerm. τύλαι. Idem 10, 39 : τὰ κέν οὖν τυλεῖα καὶ τὰ κνέφαλα οὐ μόνον παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ ἐν δημοπράτοις πέπραται κνέφαλον καινὸν καὶ κνέφαλον παλαιόν. καὶ τυλεῖα (cod. Falck. τύλη) δὲ παρ' Εὐπόλιδ' ἐστίν ἰάζοντι ἐν τοῖς K. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Ἰοκλεῖ (immo Ἰφικλεῖ) λέγοντι « Ἀλλὰ καὶ λινορραφῆ τυλεῖα. » Τύλη, culcita, a se-veris Attici sermonis magistris rejicitur, proque eo aut τυλεῖον, aut κνέφαλλον dicendum esse præ-cipiunt : v. Phrynich. Eclog. p. 173, et Hesych. v. Κνέφαλον. Nec deliquit contra E., qui non ger-manum Atticum, sed Ionicum hominem, fortasse Protagoram, eo vocabulo utentem induxerat. — In eodem recensu domesticæ suppellectilis fuisse vi-dentur μολυβδίνιοι κρατευταί, quos ex hac fabula commemorat Pollux 10, 97 : E. ἐν τοῖς K. ἔφη « μολυβδίνους κρατευτάς. » Dubitantius eodem refert Mein. hæc apud Erotianum Lex. Hippocr. p. 170 : ἔχ' ἴνος χύτρας εἶδος μεγαλοστόμου καὶ με-γάλης. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ E. Et illa Pollucis 6, 103 : ἡ ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις χαλκείον ἐστὶ μακρὸν, ἣν χαλκίον E. ὠνόμασε. (Mein. χαλκ. ἐστὶν ἣν μα-κρὸν χαλκίον E. ὠν., secundum Hesychium, Χαλκίον μακρὸν : τὴν ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν.

Nec vasa tantum et domesticam supellectilem, sed agros quoque et greges aliaque id genus, so-dales Calliæ inter se partitos esse, Mein. colligere sibi videtur e Chærobosco Bekkeri Anecd. p. 1196, et Phrynicho Præp. soph. p. 17, 29; quorum ille : σπανία ἐστὶν ἡ χρῆσις τῆς βοῦς εὐθείας τῶν πληθυντι-κῶν, μᾶλλον δὲ οἱ βόες εὐρηταί· ἐπὶ δὲ τῆς ὁμοφωνούσης αὐτῇ αἰτιατικῆς, λέγω δὲ τῆς τὰς βοῦς, πλατεῖά ἐστίν (v. ann. ad Dem. 24) ἡ χρῆσις, ὡς ἐν K. Εὐπόλιδος

Θὲς νῦν ἀγροῦς, καὶ πρόβατα, καὶ βοῦς

(v. ann. ad Xenoph. Anab. 3, 4, 9); Phryni-chus autem, Ἄσκεῖν, καὶ ἀσκηταί, καὶ ἀσκητι-κῶς : τὸ ἀγωνιστικῆς ἐπιμελείας τυγχάνειν ἀσκεῖν ἐστίν. E.

Ἴππον κέλητ' ἀσκοῦντα θὲς.

In quo falli puto virum doctissimum, et pertinere hos versiculos ad fr. 20, ubi quæ leguntur, sunt verba servi qui a domino dictata, et ab ipso per-scripta, huic prælegit, ut solet fieri, ne quid forte

20

Audi igitur, quæ sint utensilia in ædibus; et similiter minor perscripta est supellex.

24.

Pone nunc agros, et pecora, et armenta.

25.

Equum desultorium exercentem pone.

omissum aut erratum sit. Dominus intelligendus est Callias, qui, ruris pertasus, agros gregesque vendere cogitat, ut urbanarum sumptus tolerare possit voluptatum.

26.

Pollux 9, 37 : E. δὲ ἐν K. καὶ συμπαροίκους εἶρηκεν. Idem 6, 159 : E. δὲ συμβίωτοι, συμπαροίκοι, καὶ συνήλικες, εἶπε. « Συνήλικες quidem exstat Maric. fr. 5. In primo Bekk. edidit συμβίωτοι, sed rectius Seberus ex codd. συμβιωταί. » E M.

27. 28.

Harpocr. p. 152, 7, Περίστατοι : ἀντὶ τοῦ περὶ ἄς κύκλω ἴστανται οἱ θεώμενοι. τὸ ὄνομα καὶ ἐν Ἀρχιδάμῳ (Isocratis) ἐστὶ, καὶ παρ' Εὐπολίδι ἐν K. — Antiatt. p. 96, 17, Ἐφάπαξ : E. K.

29.

Photius p. 217, Λευκὴ ἡμέρα : ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐπ' εὐφροσύνη. E. K. « Candidum (i. e. faustum, felicem) E. dixerit diem illum, quo Callias cum sodalibus laute epulabatur. » E M.

30.

Schol. Aristoph. Ran. 408 : ὅτι σύνηδες ἦν τὸ ἐπιλέγειν, ὁπότε ἐπαινοῦν τι ἢ συνομολογοῦν. καὶ E. K. καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν κεῖται. « Recte, puto, Dindorf. haec retulit ad κάλλιστ' (ἐπαινοῦ) Ran. 158. » E M.

31.

Pollux 10, 90 : ῥητόν δ' αὐτὸ καὶ χειρόνιπτρον, Εὐπολίδος εἰπόντος ἐν K., « Φροῦδον τὸ χειρόνιπτρον. » Idem 6, 92, ubi ap. Bekkerum χερρόνιπτρον. Conf. fragm. inc. 44 et 53.

XI. ΛΑΚΩΝΕΣ.

Erotianus Lex. Hippocr. p. 246, Μυττωτόν : οἱ μὲν Ἀττικοὶ ὑπόκριμά τι μετὰ σκορῶδου γινόμενον λέγουσιν. E. δὲ ἐν Λάκωσι τὸ (τὸν) ἀμυλὸν λέγων φησὶ

Τὰ σκευάρια μυττωτόν ἐποίησεν πολύν.

Libri τὰ σκευάρια ἐποίησε μ. π. Sed interpres latinus : *vascula fecerunt multum* μυττωτόν. « Legit igitur σκευάρια. Lobeckius Pathol. p. 391, τὰ φυτάρια ἐξεποίησε μ. π. Ceterum nescio an Eupolide Eubuli nomen substituendum sit, cuius Lacones passim laudantur. » E M.

31.

Ablatum est mantile.

XII. ΜΑΡΙΚΑΣ.

« Celebris itidem multisque scriptoribus memorata est fabula Μαρικᾶς inscripta, quo Hyperbolum, turbulentissimi hominem ingenii, ab Eupolide significatum esse diserte testantur Aristoph. Nub. 547 seqq., Quintil. 1, 10, 18, schol. Ran. 577, aliisque locis. Nomen barbarum (Persicum : v. Bernard. ad Hesych.) Hesych. Μαρικᾶν : κίναιδον, οἱ δὲ ὑποκόρισμα παιδίου ἄρρενος βραβαρικόν. Sic Mein. pro βραβαρικῶ. (Non inepte comparaveris vocem μαρίχη, qua τὸ τῆς γυναικὸς μόριον indicari auctor est Theognostus Bekk. Anecd. p. 1396.) Genitivus Μαρικῶ exstat in scholio ad Nub. 545; Μαρικᾶντος ap. Cram. Anecd. Oxon. 4, p. 335, 32 : τὸ δὲ Μαρικᾶς (I. -κᾶς) Μαρικᾶντος; πέπλεται (scrib. πέπλασται. Both.), ἀλλὰ καὶ ἰσοσυλλάβως accusativus Μαρικᾶντα pro Μαρικᾶν apud Herodianum Eust. ad Iliad. p. 300, 22. — Acta fabula secundum didascalias (v. schol. ad Nub. 549) anno tertio post primas Nubes, h. e. olymp. 89, 4 (ante Chr. nat. 420). Aristoph. loco illo Nubium

Εὐπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρόωτον παρεῖλκυσε, ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἰππέας κακὸς κακῶς, προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσθη, κτλ.

ex quibus hoc certe ad argumenti rationem colligas, ut Cleonem ab Aristophane, sic fere Hyperbolum ab Eupolide irrisum fuisse. Anus ista ebria fuit Hyperboli mater, quam hic cordacem saltantem induxerat ridiculi causa. » E M.

1.

Schol. Aeschyl. Pers. 64, 65, Πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἦδη βασιλείος στρατὸς εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν : ταῦτα δὲ κομμοῦει E. ἐν Μαρικᾶ.

Πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἦδη Μαρικᾶς.

« Chori verba gaudentis, Hyperbolum a nescio qua expeditione reversum esse. » E M.

2.

Quintil. Instit. or. 1, 10, 18 : *Eosdem utriusque rei* (grammaticae et musicae) *praeceptores fuisse, cum Sophron ostendit, tum Eupolis, apud quem Prodamus et musicen et litteras docet, et Maricas, qui est Hyperbolum, nihil se ex musicis scire nisi litteras confitetur.* « Derivavit haec E. ex Aristophanis Eq. 188, 189. » E M.

3.

Schol. Plat. Bekker. p. 379 : τάττεται δὲ (τὸ

MARICAS.

1.

Penetravit quidem jam urbium vastator Maricas...

ἀτοπον) καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοπόπου. E. M. « Καὶ πόλλ' ἀγάθ' ἐν τοῖσι κουρείοις ἐγὼ ἀτόπως καθίζων, κούδὲ γινώσκων δοκῶν. » Scribamus

Καὶ πόλλ' ἐγὼ δ' ἐν τοῖσι κουρείοις ἐκὼν ἀτόπως καθίζων κούδὲ γινώσκων δοκῶν. »

Ἐκὼν, libens, libenter. Cf. Pherecrat. fr. incert. 30, Hermipp. Ἄθ. γων. 1. Γινώσκων, scil. τὰ βηθέντα, res de quibus colloquantur in tonstrinis. Dure Bergk. et Mein. Καὶ πόλλ' ἔμαθον ἐν etc. Alterum versum Pherecrati tribuit gramm. Bekk. An. p. 460, 12. Sic autem, ut videtur, Hyperbolus doctrinam suam, talibus in locis acquisitam, venditans.

4.

Eustath. ad Il. p. 300, 22 : ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τοῖς εἰρημένοις παραπηγνύς καὶ τὸν παρὰ τῷ Κωμικῷ (Nub. 549) Μαρικᾶν, τὸ βάρβαρον ὄνομα, διὰ τοῦ ντ κλιθῆναι λέγει, παραφέρων χρῆσιν ταύτην

Ἄλλ' οὖν ἐγώ γε σοὶ λέγω Μαρικᾶντα μὴ κολλάζειν.

« Eupolidis esse versum jam olim indicavi. Secutus est Bergk. Comment. p. 356, Nicias haec verba esse conjiciens, praemam deprecantis, Hyperbolo ab Atheniensibus impositam. Ita enim existimat, ut Aristoph. in Equit. Cleoni adversarium finxit ἀλλαντοπόλην quendam, sic Eupolin Hyperbolo opposuisse Niciam, et postremo Hyperbolum, ab hoc superatum, videri Populi gratia excidisse. » E M. Cf. prolegomena fabulae.

5.

Plut. V. Nic. cap. 4, de Nicias magna liberalitate : εἰδίδου γὰρ οὐχ ἦττον τοῖς κακῶς ποιεῖν δυναμένοις ἢ τοῖς εὖ πάσχειν ἀξίοις. καὶ θλιῶς πρόσδος ἦν αὐτοῦ τοῖς τε πονηροῖς ἢ δειλίαι, καὶ τοῖς χρηστοῖς ἢ φιλανθρωπία. λαθεῖν δὲ περὶ τούτων μαρτυρίαν καὶ παρὰ τῶν κωμικῶν ἔστι. Allato Teleclidis incertorum dramatum fragmento 1, sic pergit : ὁ δ' ὑπ' Εὐπολίδος κομμοδούμενος ἐν Μαρικᾶ παράγων τινὰ τῶν ἀπραγμόνων καὶ πενήτων λέγει

α. Πόσου χρίνου γὰρ συγγεγένησαι Νικία;
β. Οὐδ' εἶδον, εἰ μὴ ἄγχι εἰστώτ' ἐν ἀγορᾷ

3.

Multaque comperio in tonstrinis libenter sedens, non suspectus, et ne intelligere quidem visus.

4.

Itaque ego tibi edico, Maricantem non esse casti-
[gandum.

5.

a. Quam dudum enim Niciam convenisti?

b. Ne vidi quidem eum, nisi nuper, quum staret in a. Vir fatetur se vidisse Niciam. [foro.

FRAGMENTA COMICORUM GRACORUM.

α. Ἄνθρωπος ὁμολογεῖ Νικίαν ἐρακέναι!
καίτοι τί παθὼν ἂν εἶδεν, εἰ μὴ προῦδίδου;
5 γ. Ἰκούσατ', (ἢ οὐκ ἰκούσατ',) ὦ συνήλικες,
ἐπ' αὐτοφώρῳ Νικίαν εἰλημμένον;
β. (Τὸν Νικίαν;) ὑμεῖς γὰρ, ὦ φρενοδλα-
θεῖς,
λάβοιτ' ἂν ἄνδρ' ἄριστον ἐν κακῷ τινι;

Apud Plutarchum intolerabilis est ambiguitas verborum πρόσδος αὐτοῦ, nec dubie ponendum ἀπ' αὐτοῦ, ab illo, Nicia. Colloquantur hoc I. viri Athenienses, qui in foro convenerant, ut solebant; quorum unus interrogatus ab alio, quando vidisset Niciam, quum respondisset se tantummodo nuper eum vidisse in foro stantem, alter, quasi id fassus etiam conscius sit sceleris, cuius insimulabatur Nicias, exclamat « Vir fatetur se Niciam vidisse! » Statim tamen, ubi pauperem hominis habitum adspexit, verbum elapsum reprehendens addit « Quanquam cur eum convenisset, nisi prius a Nicia donatus, ut iterum stipem ab eo emendicaret? » Sic enim accipiendum esse verba εἰ μὴ προῦδίδου, sensit Bergk. Comment. p. 356. Interea tertius aliquis accurrens Niciam comprehensum et in flagrante crimine deprehensum nuntiat (v. Thuc. 7, 39 - 41) : quos refutat pauper, tanquam insanientes, qui non vereantur optimo civi culpam attribuire. Quod attinet vulgo edita, versu 3 libri Ἄνθρωπος et ἔωρ. : corripit Runkel. V. 4 eorundem aliquot solenni varietate μαθῶν, fortasse rectius. Versus 5 et 7 probabiliter explevi, in quibus, ut apud Plutarchum, similia, similibus fraudi fuerint. Uncini additamenti immissi sunt. Συνήλικες ex Eupolide affert Pollux 6, 159. Vid. Kol. fr. 26.

6.

Schol. Aristoph. Av. 1556 : δύο δὲ εἰσι Πείσανδροι, καθάπερ E. ἐν M. φησιν

α. Ἄκουε νῦν, Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται.
β. Ὁ στρεβλῆς; α. Οὐκ, ἀλλ' ὁ μέγας, οὐκ
νοκίνδιος.

Quanquam, cur in conspectum ejus venerit, nisi [ante donatus?
c. Audivistis, (an non audivistis,) sodales,
Niciam in flagrante crimine deprehensum esse?
b. (Niciamne?) vos igitur delirantes
virum optimum, velut flagitio aliquo pollutum,
[deprenderitis?

6.

a. Audi nunc, quomodo Pisander perierit.
b. An strabo? a. Non, sed magnus, asinarius.

12

« Duo Pisandri in illorum temporum historia commemorantur, quorum alter nullius homo dignitatis, streblōs dicitur (Photius p. 543, 1, στρεβλὸν τὸν στραβὸν λέγουσιν, ὡς E., et Zonar. Lex. p. 1675); de altero celeberrimo schol. ad Aeschinem De falsa leg. § 51: οἱ περὶ Πείσανδρον τὸν Ἀχαρνέα, δημηγωγὸν, ἐπεισαν τὸν δῆμον, ἐπεὶ δεῖται τὰ πράγματα σπουδῆς καὶ ἐπινοίας ταχέως, ποιήσασθαι κυρίως ἀπάντων Τετρακοσίους (olymp. 92, 1). Schol. Aristoph. Lysistr. 490: ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλος Πείσανδρος, ὁ Ὀνοκίνδιος, ὡς E. διακρίνει τὴν ἑμωνομίαν ἐν Μαρικῆ. De venalitate ejus v. schol. Avium et Lysistr. II. cc. = E. M. Hist. crit. Com. p. 176 seq. Ceterum versu 2 libri οὐ ἄλλ', hausta a littera ab a simili, quae sequitur. Correxerit Toup. Emend. 2, p. 67. Ὀνοκίνδιος, *asinarius*, cognomen ridiculum Pisandri apud Comicos; « et praecipua quadam laude ferebantur asini Acharnensium. Diogen. Proverb. 1, 26, Ἀντρώνιος ὄνος: ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀγρίων καὶ ἀνεργῆτων. ἐν Ἀντρώνι γὰρ, ὡς φησὶ Φερεκράτης, μεγάλοι ὄνοι ἐγίνοντο. Ἀχαρνικοί ὄνοι: ἐπὶ τῶν μεγάλων οὕτως ἔλεγον. » M. Cf. Schneider. Lex. v. Ὀνοκίνδιος.

7.

Schol. Soph. Oedip. Col. 1600: εὐχλόου Δήμητρος ἱερὸν ἐστὶ πρὸς τῆ ἀκροπόλει. καὶ E. M.

Ἄλλ' εὐθὺ πόλεως εἴμι· θῦσαι γὰρ με δεῦ κρον Χλόη Δήμητρι.

ἐνθα δηλοῦται, ὅτι καὶ κριός, (οὐ) θήλεια τῆ θεῶ ταύτη θύεται· οὕτω δὲ τιμᾶται ἐκ τῆς κατὰ τῶν κήπων γλόης· θύουσι τε θαρρηλιῶνος ἔκτη. De Cereis Χλόης sanctuario in clivo arcis Atheorum Mein. evolvi jussit Leake *Topogr. of Ath.* p. 172 seqq., et de ipsa dea Creuzer. *Symbol.* 4, p. 314. Fritzschi (Actt. Societ. Gr. p. 138) his verbis ostendi ait in jus vocatum Hyperbolium; nunc enim ejus matrem gratias acturam esse Cereri, quod iudices filium absolvisent. Mein. autem malit, id eam velle propterea, quod filius salvus ab aliqua expeditione redierit. Cf. fr. 1. Ceterum inepte schol. κριός θήλεια: inseruimus οὐ, quod forte neglectum fuerit post ος simile. Vox θήλεια per se intelligatur; alioquin etiam οἷς excidisse putarem inter θήλεια et τῆ propter α et οι, pariterque σ et τ, similia in libris.

8.

Schol. Aristoph. Plut. 1037, de τηλία quaerens: τοῦτο τί ἐστίν, οὐκ οἶδα· ἐπὶ δὲ συμβάλλεται (add. τῶ)

7.

At in urbem eo: immolare enim me oportet arietem Cereri Chloae.

ἐν M. Εὐπολίδος οἶδα. κακεῖ γὰρ τὴν Ὑπερβόλου μητέρα τηλία εἰκάζει, τῆ πλατεία σανίδι. τινὲς δὲ τηλίαν ζύλον φασὶ πλατὺν, εἰς δ' οἱ ἀρτοκόποι τοὺς ἀρτους ἐπιζηραίνουσιν. Et paucis interjectis: τηλία ἔχει μέντοι καθ' ἑαυτὸ ἄπορον· ἐὰν δὲ τὸ ἐν M. προσέληθ, ἐνθα εἰς τηλίαν φησὶ τὰ τοῦ Ὑπερβόλου ὅσα ἐμβεβληθῆσθαι, ἀπορώτερον ἐστίν. Ζητητέον οὖν. Apud Aristophanem I. c. anus:

Διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διεκλύσαις.

Cui Chremylus respondet:

Εἰ τυγχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὧν τηλία.

Ubi τηλία intelligenda videtur margo rotunda eribri. De Eupolidis altero loco, quum ipsa verba desiderentur, difficilium est iudicium; nec sane Hyperbolo vivente ossa ejus injici tabulae vel e clavis suspendi poterant, sed augurari poterat aliquis, eventum iri mortuo, ut combusti ossa non sepelirentur, sed spectanda exponerentur, tanquam patibulo affixa, propter maleficia hominis. De forma τῆς τηλίας pluribus Bekkeri gramm. Anecd. p. 275, 15: ἡ τηλία δὲ σανὶς ἀλφειτοπωλικῆ πλατεία, προσηλωμένης ἔχουσα κύκλου σανίδας τοῦ μὴ τὰ ἀλφειτα ἐκπίπτειν. De Hyperbolo cf. Πόλις fr. 20. De matris Hyperboli partibus in hac fabula supra dictum.

9.

Aelianus V. H. 12, 30: εἰς τοσοῦτον δὲ ἄρα Κυρηναῖοι τρυφῆς ἐξώκειλαν, ὥστε Πλάτωνα παρεκάλουν, ἵνα αὐτοῖς γένηται νομοθέτης τὸν δὲ ἀπαξιώσαι φασὶ διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς βαθυμίαν αὐτῶν. ἠμολογεῖ δὲ καὶ E. ἐν τῶ M. « ὅστις αὐτῶν εὐτελέστατος, σφραγίδας εἶχε δέκα μνῶν. » παρῆν δὲ θαυμάζεσθαι καὶ τοὺς διαγλύφοντας τοὺς δακτυλοῦς. Scribam, versibus quoque restitutis,

— Αὐτῶν δ' ὅστις εὐτελέστατος,
εἶχε δεκάμνον σφραγίδα.

« Attigit haec Lessing. Epist. antiquar. 23, p. 164, 171. » M.

10 — 12.

Antiatt. p. 79, 10, Ἀμαρτωλία: Ἀριστοφάνης Εἰρήνη, E. M. Ridicule in vulgatis libris Comici Pac. 415 ἀρματωλίας. — Idem gramm. p. 99, 11, Θερισμόν: ἀντὶ τοῦ ἀμητόν. Ἡρόδοτος τετάρτῳ (42), E. M. Apud Herodotum quidem hodie libri ἀμητόν, sed vereor ne haec sit interpretatio vocis rarioris. Ammonius ed. Valek. p. 15: ἀξυτόνος δὲ (ἀμητός) ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, *tempus metendi*.

9.

Et eorum tenuissimus quisque habet annulum decem minarum pretio.

Concinnitate simplici, vere herodotea, historicus dixerit μένεσκον τὸν θερισμόν· θερίσαντες δ' ἂν τὸν σῆτον ἐπλεον. Contra Homerus II. 19, 223: ἀμητός δ' ὀλίγιστος, itemque apud Hesiodum Opp. 384 ponendum est ἀρχεσθ' ἀμητός. — Idem p. 111, 5, Ὀφλισκάνειν: E. Μαρικῆ. « Editum μακαρισμῶ, ut μακαρικῆ fr. 16, quae correxi. » M.

13.

Apollonius De pronom. p. 369 Bekker. : νό, (immo νῶ, pro νῶϊ) μονοσυλλάβως E. M.

— Νῶ γὰρ, ἄνδρες, οὐχ ἵππεύομεν.

(Malim ὄνδρες.) καὶ ἔτι ἐν Φίλοις.

— Εὐφρανῶ δὲ νό.

14.

Athen. 15, p. 690, E: ψάγδας Ἀριστοφάνης (μνημονεύει) Δαιταλεῦσιν (fr. 9),

Φέρ' ἴδω, τί σοι ὄω τῶν μύρων; ψάγδαν φιλεῖς;

E. δ' ἐν M.

Ψάγδαν ἐρυγγάνοντα.

Idem p. 691, D: τῆς δὲ λεγομένης σάγδας (scribam τὴν δὲ λεγομένην σάγδαν), μύρον δ' ἐστὶ καὶ τοῦτο, Ἐπίλυκος ἐν Κωραλίῳ « Βάκκαρις τε καὶ σάγδας ἑμοῦ. » καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιτ., καὶ ἐν M. E., σάγδαν ἐρυγγάνοντα λέγων, ὅπερ ὁ Θυατειρηνὸς Νικάνδρος ἐπὶ τοῦ ἄγαν χλιδῶντος εἰρῆσθαι ἀκούει. Proprie Varro R. R. 3, 2, 3: *cujus aves hospitalis etiam nunc ructor*; figurate Horatius A. P. 457: *hic dum nublumis versus ructatur*. Erotianus Lex. Hippocr. p. 396, Ψάγδα: μύρου εἶδος. μέμηται καὶ E. ἐν M. Σάγδας an ψάγδας scribatur, perinde esse putat Mein., de quo adhuc dubitem, quum sagdam gemmam porracei coloris dicant Plinius 37, 10, et Solinus cap. 50.

15.

Epimerismi Homer. apud Cramer. Anecd. Ox. 1, p. 446, 6: τὸ ἐωνούμην E. M.

Κρούον γε μὴν αὐτὰς ἐωνούμην ἐγώ.

Immo Κρούειν, intellecto ὥστε. Αὐτὰς, τὰς πλάστιγγας, *lances* libræ; v. Schneider. Lex. v. Κρουσιμετρεῖν.

16. 17.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 467, Αὐτοκάβα-

13.

Nos enim, viri, non sumus equites.

14.

Psagdan ructantem.

15.

Ut impellam eis (*lances*) emi ego.

λον: E. M. Sic recte Runkel. pro αὐτοκάβαλον. Codex E. μακαρικῆ pro Μαρικῆ. — Pollux 10, 73: E. ἐν τῶ M. καὶ σταμνάριον εἴρηκεν.

18.

Harpocr. p. 174, 13: ἐπὶ δὲ καὶ τοῖς τριηράρχοις παρείποντο ταμίαι, δεδήλωκεν E. ἐν M. Ead. omisso titulo fabulae, Photius, Suidas, Etym. M. v. Ταμίαι, et Philemon Lex. p. 151.

19.

Hesych. : Δούλων πόλις. E. M.

— Κώμην γὰρ λέγει δούλων πόλιν.

(Malim λέγω, *existimo*, ut Aristoph. Ach. 472. Codex εὑπομα μαρικαίου κώμην, unde vulgo editum οὐ κώμην.) ἐστὶ δὲ ἐν Κρήτῃ καὶ Λιβύῃ. De urbe Dulopoli cf. Cratin. Seriph. 2.

20.

Photius p. 270, 12, Μικρὸν τοῦ ὀβολοῦ: τίμιον. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πονηρῶν. E. M.

Τῶν γὰρ πονηρῶν μικρὸν ἐστὶ τοῦ ὀβολοῦ.

Eadem Suid. v. Μικρὸν. Uterque μ. ἐπὶ τοῦ ὀβολοῦ, quod correxit Portus.

21.

Idem p. 657, et Suidas, Ψῶζα: νόσος τις. E. M.

Ὅς θυμῆνας τοῖς στρατιώταις λοιμὸν καὶ ψῶζαν ἐπεμψεν.

οἱ δὲ φασὶ καὶ τῆς νόσου εἶδος, ὅτι κνησμὸς μετὰ δυσωδίας. Scabiem dici putes, saneque assentior Toupio ψῶραν reponenti, quum praesertim similes sint ρ et ζ litterae (v. Athen. p. 236, C, ubi pro καὶ χαίρω τι ponendum videtur καγχάζω τε, etc.), itemque facile ab imperito scriptum fuerit ψῶζαν pro ψῶϊαν. V. Schneideri Lex. v. Ψῶα. De ψῶρα cf. Arrian. De venat. c. 9. Quod ad ψῶζαν attinet, vocem adeo κακῶφρονον aegre tulissent aures graecae, neque eam alias legimus.

22.

Schol. Aristoph. Nub. 552: ἐν τῶ M. προτετε-λεῦτηκε Κλέων. Cf. Mein. Hist. crit. Com. p. 192.

23.

Steph. Byzant. v. Γάδεια, p. 255: καὶ κτητικὸν Γαδειρικὸς. E. ἐν M.

19.

Pegum enim dico servorum urbem.

20.

Mali enim obolum valent.

21.

Qui iratus militibus pestem et scabiem immisit.

12.

Πότερ' ἢν τὸ τάρικος Φρύγιον ἢ Γαδειρικόν,
« Salsamenta Phrygia et Gaditana conjungit etiam
Pollux 6, 48; de Gaditanis præter Antiphanem et
Nicostratum Athen. 3, p. 118, D, v. Hippocratis
locos apud Foesium Oecon. Hippocr. p. 612. »
E M.

24.

Idem v. Θεσσαλία, p. 394: λέγεται δὲ Θεσσαλίῳ,
ὡς Δωριζῶ. ἀφ' οὗ τὸ Ἐντεθεταλισμεθα παρὰ τῷ
E—δι ἐν M., τουτέστι γλαμύδα Θεσσαλικὴν φοροῦμεν,
ἢ Θεσσαλικὸν πτερόν. Pollux 7, 46: καὶ ἐντεθε-
ταλισμεθα ἔλεγον τὸ γλαμυδοφοροῦμεν.

25.

Suidas, Ἄμφοραφόρους: τοὺς μισθίους τοὺς
τὰ κεράμια φέροντας... *E. M.*

Περὶ ἠλομένην καὶ φίλον ἀμφοραφόρων.

Libri E. Μαρικᾶ καὶ Περ. ubi καὶ inutile natum
fuerit e vicino-κᾶ. Tum iidem φίλον (A cod. φύ-
λον) ἀμφορέα φέρων. Correxerit Piers. ad Mær. p. 62.
Ceterum cf. Incert. 5, 6.

XIII. NOYMHNIAI.

Argumentum Aristoph. Acharnensium: ἐπιδήχθη
ἐπ' Εὐθυδήμου ἀρχόντος ἐν Ἀθηναίοις διὰ Καλλιστρά-
του, καὶ πρῶτος ἦν. δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένους.
οὐ σώζεται. τρίτος E. Νουμηνίαις. « In his Elmslejus
Auct. ad Acharn. p. 113 verba οὐ σώζεται post
Νουμ. transponenda esse suspicatur, ut neque Cra-
tini neque Eupolidis drama superesse indicetur.
Titulus Νουμ. videtur spectare ad sacra novilunii,
de quibus Porphyrius De abstin. 2, p. 129: θύειν
ἐν τοῖς προσήκουσι χρόνοις κατὰ μῆνα ἕκαστον ταῖς
νουμηνίαις στεφανοῦντα καὶ φαιδρύνοντα τὸν Ἑρμῆν
καὶ τὴν Ἑκάτην καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἱερῶν, ἃ δὴ τοὺς
προγόνους καταλιπεῖν, καὶ τιμᾶν λιθανωτοῖς καὶ ψαι-
στοῖς καὶ ποπάνοις. Cf. Theopompus Bekker. Anecd.
p. 328, 29, et Aristoph. Vesp. 96 cum scholiis. Fabu-
larum a sacrorum solennibus denominatarum
exempla habemus compluria, v. c. Δωδεκάτην Phi-
lyllii, Χαλκεία Menandri. Cf. Lobeck. Aglaoph.
p. 374. » *E M.*

23.

Num Phrygium salsamentum fuit, an Gaditanum?

25.

Circumivimus etiam gentem amphoras portantium
[mercenariorum].

CIVITATES.

1.

Tenus hæc,

XIV. ΠΟΛΕΙΣ.

« Chorum hujus fabulæ, sicut Insularum Aristo-
phanis, ex fœderatis Atheniensium civitatibus con-
stitisse, ostendunt fragmenta. Eas non per στοιχοῦς
et ζυγὰ dispositas, sed aliam post aliam, compa-
ruisse, ut in Avibus, probabilis est opinio Dobræi
ad Pluti versum 718, et Meieri De Andoc. Orat.
c. Alcib. 5, 3; facileque existimes, suis quamque
ornatam insignibus (v. fr. 1, 4, 5) in orchestram
prodiisse. Cognata Πόλεων et Δήμων argumenta
recte, ut videtur, Rapius Comment. de Eup. De-
mis et Civitatibus, p. 83, ita distinguit, ut statuat,
in Δήμοις Eupolin tractasse res eas, quæ pertine-
rent ad reip. disciplinam domesticam, in Πόλε-
ων autem exhortatum esse Athenienses, ne diutius
in socios avare crudeliterque consulerent. Idem ex
Amyniæ legatione commemorata in utroque dra-
mate non male colligit, Πόλεις eodem ferme tem-
pore, quo Vespas, commissas esse, h. e. olymp.
89, 2, ante Siculam expeditionem. » *E M.*

1.

Schol. Aristoph. Pluti 718: ἡ Τήνος δ' αὐτῆ θη-
ριώδης δοκεῖ εἶναι, δηλοῖ καὶ E. Πόλεων.

— Τήνος αὐτῆ,

πολλοὺς ἔχουσα σκορπίους.

Libri versu 1 τήνος δ' αὐτῆ. Correxerit Dobr. ad
Plut. l. c., perperam ille σκορπίους interpretatus
serpentes.

2.

Schol. Ar. Avium 881: λέγει δὲ περὶ τῆς Χίου
καὶ E. ἐν Π.

— Αὐτῆ Χίος, καλὴ πόλις (πολιτῶν).

πέμπει γὰρ ἡμῖν ναῦς μακρὰς, ἄνδρας θ',
ὅταν δεήσῃ,
καὶ τᾶλλα πειθαρχεῖ κελῶς, ἄπληκτος ὡσπερ
ἵππος.

Versus 1, præterquam quod initio caret, etiam
meiūros est, sed explendus, opinor, nomine πολι-
τῶν, quod facile neglectum fuerit, præsertim com-
pendio scriptum, post πόλις, adjuvatque ipsam
sententiam, ne καλὴ dicta videatur civitas ob ele-

quæ multos habet scorpiones.

2.

— Hæc Chius, nobilis civitas:

mittit enim nobis naves longas, et viros, si opus est,
ceteraque paret bene, ut equus non ictus (caleari-
[bus]).

gantiam ædificiorum, sed civium causa καλῶν κα-
γαθῶν. De genitivo causæ v. indices nostros poe-
tarum scenicorum, etc. Hermann. Opusc. 5, p. 295
supplebat πάρεστι. V. 2 cod. ὑμῖν. V. 3. « Apte
Rapius comparat Pind. Olymp. 1, 20: δέμας ἀκέν-
τητον ἐν δρόμοισι παρέχων, ubi Bæckhius affert
Plat. Phæd. p. 253, D, ἀπληκτος ἵππος, κελεύ-
σματος μόνον καὶ λόγῳ ἠνιοχοῦμενος. » *M.*

3.

Photius p. 654: Ψιλή γῆ: ἡ μὴ περυσυμένη.

Περυσυμένη δ' αὐτῆ ἴστιν ἡ ψιλή μενοῦν,

Πόλεων. Vitiose liber ψιλή μόνον, ut Athen. p. 192,
E; 367, C; 453, F; 480, F. (Contra μόνον pro
μενοῦν reponendum videtur apud Philemonem
Athen. 14, p. 659, B.) Μενοῦν etiam aliis in men-
tem venit, sed plura temere mutantibus. « For-
san ἡ ψιλωμένη. Sterilem aliquam dicere videtur
insulam, Atheniensibus fœderatam, v. c. Serip-
phum. Γῆ περυσ. et ψιλή similiter vel conjuncta,
vel opposita, invenias Demosth. Lept. p. 491, 27,
Themist. Orat. 2, p. 28, E; 23, p. 298, C, Li-
banium 1, p. 611 Reisk., ut Porson. et Dobr. an-
notaverunt. » *E M.* Cf. Xenoph. Anab. 1, 5, 5.

4.

Harpocratio p. 14, 22: μνημονεύουσι δὲ οἱ κω-
μικοὶ πολλάκις τῶν ἀμοργίνων, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης
Λυσιστράτη (150) καὶ E. Π. « Probabiliter Rasp.
p. 88 coniecit, hæc ad Amorgum insulam spe-
ctare. » *E M.*

5.

Schol. Aristoph. Pac. 1176: εἰς κιναιδίαν δια-
βάλλεται, ὥστε μηδε τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν εὐρύτητα
κρατεῖν δύνασθαι, ὡς (malim — δύνασθαι καὶ E.:
nam ὡς alienum est, passimque καὶ et ὡς confusa)
E. ἐν Π.

α. ἢ δ' ὑστάτη ποῦ ἴσθ'; β. ἢ δὲ Κύζικος
πλέα στατήρων.

Ἐν τῆδε τοίνυν τῆ πόλει φρουρῶν ἐγὼ ποτ'
αὐτὸς
γυναῖκ' ἐκίνουν κολλύβου, καὶ παιῖδα, καὶ
γέροντα,
καζῆν ὄλκην τὴν ἡμέραν τὸν κύσθον ἐκκορίζειν.

3.

Num consita hæc est, an nuda regio?

5.

a. Ultima vero ubi est? b. Hæc Cyzicus est, plena
[staterum].

Ea igitur in urbe ego quum aliquando essem præsi-
[diarius miles,
mulierem futui collybo, et puerum, et senem,

Gloriari videtur ille, qui hæc narrat (Atheniensis
puto), in urbe opulenta, ubi noctes stateribus
emerentur, se venustate vel moribus adeo acce-
ptum fuisse omni populo, ut tantum non gratis
scortaretur; quam fœditatem sub persona principis
alicujus viri pronuntiatam esse in hoc dramate, non
adducor ut credam viro docto. V. 1 Cobetus
ἢ δ' ὑστάτη τίς ἴσθ'; B. Κύζικος. Qui versum 2 et seqq.
priori interlocutori tribuit. Ibid. ἐγὼ addidit Her-
mannus Opusc. 5 p. 296, corrigens etiam reliqua
cod. Veneti vitia, ἐκίνουν δὲ γυναῖκα κολλύβου... κά-
ζηνό (superposito δ huic postremæ lit.) τὴν ἡμ.
τὸν κύσθον ἐκκ. De Cyzico v. Bæhr. ad Herodot.
4, 14, et J. Marquardt., *Cyzicus u. sein Gebiet*, Be-
rolini, 1836. *Stater* aureus Cyzicenus valebat 28
drachmas (v. Vitruv. 6, 6; Plin. H. N. 32, 6);
argenteus 4: v. Gronov. De pecun. vet. 3, 7.

6.

Harpocr. p. 27, 19: Ἀπόκρισις ἢ ἀπολογία. Λυ-
σίας, καὶ Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου... *E. Π.*

— Ὡς ὑμῖν ἐγὼ

πάντ' ἀποκρινοῦμαι πρὸς τὰ κατηγορούμενα.

Sic Meinek. pro πάντως ἀπ. Verbis olim contra
codices alio ordine editis, Eupolideum metrum
restituatur Hermann. Opusc. 5, p. 297.

7.

Athen. 10, p. 425, A: τοσαύτη δ' ἦν ἡ τῶν πα-
λαιότερων τρυφή περὶ τὰς πολυτελείας, ὥστε μὴ μόνον
οἰνογούους ἔχειν, ἀλλὰ καὶ οἰνόπτας. ἀρχὴ γούν ἐστιν
οἰνόπται παρ' Ἀθηναίους, ἧς μνημονεύει ἐν ταῖς
Π. E. ἐν τούτοις.

Ὅς δ' οὐκ ἂν εἴλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας προ-
νυῖ στρατηγούς... Ὡ πόλις, πόλις, [τοῦ,
ὡς εὐτυχῆς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς!

Versum 2 Hermann. Opusc. 5, p. 297, adstipu-
lante Meinekio, supplevit addendo ἔχομεν. Sed
hoc parum est: corruptionis enim ejusmodi ve-
terum librorum ansam præbere solet vicinarum
vorum similitudo. Id ego secutus vestigium reperi
ἡ ὕγασ', i. e. ἡ ὕγασα, *vidi*, sensu medii. Id verbum
mutatum in ἡγασ' et ἡγους facile haustum fuerit a
simili-ηγους, quod antecedit; v. ann. ad Euri-

licuitque toto die cavum purgare.

6.

— Vobis enim ego
omnia respondebo de iis, quorum accusatus sum.

7.

Quos vero antea ne vinispices quidem elegissetis.
nunc duces *vidi*. O civitas, civitas,
ut tu es felicior quam sapientior!

pidis Bacch. 493, Cratini Incert. 10, Pherecrat. Pers. 4. Homerus II. 23, 458:

ὄτος ἐγὼν ἵππους ἀγάζομαι, ἢ καὶ ὑμεῖς;

nbi schol.: αὐγ. : θεωρῶ. Apollonius Soph. αὐ-
γάζομαι : δρω. « Exseripsit sequentia Suidas
v. Δυσθουλία Ἀθηναίων, ubi poetae nomen excidit;
cf. schol. Ar. Nub. 587. Dictum illud, Athenienses
feliciores esse quam prudentiores, a multis usur-
patum est. » M.

8.

Schol. Aristoph. Av. 1297, de oratore Syracosio : οὗτος γὰρ τῶν περὶ τὸ βῆμα καὶ Ε. ὡς λάλον ἐν Πόλει διασῦρει:

Συρακόσιος δ' εἴκειν, ἦνικ' ἂν λέγῃ,
τοῖς κινιδίοισι τοῖσιν ἐπὶ τῶν τειγίων
ἀναβῆς γὰρ ἐπὶ τὸ βῆμα ὑλακτεῖ περιτρέγων.

Versu 2 libri κινιδίοις τοῖς, quod correxerunt Grotius Excerpt. p. 502, et Pors. Miscell. p. 35. Item libri τειγίων, correctum a Dobræo. Hesych. τειγίων : οἱ Ἀττικοὶ τὸν (malim τὸ) περιβόλον τοῖς χωρίοις.

9.

Athen. 9, p. 332, E : ὑποριστικῶς δὲ Ε. ἐν Π. αὐτοῦς (τοῖς ὄρτυγας) κέκληκεν ὄρτυγια, λέγων οὕτως:

α. Ὄρτυγας θρηψας οὐ τινας ἤδη πώποτε;
β. Ἐγωγε μικρὰ γ' ὄρτυγια κάπειτα τί;

Versu 1 libri θρέψας, quod correxit Porson. Advers. p. 112, et Miscell. p. 240. Idem præter necessitatem v. 2 μικρ' ἀτ' ὄρτυγια. « Haud improbabile est, hæc spectare ad Demum, Pylilampis filium (fr. 17), quem, patris exemplo, avium altorem fuisse constat; v. Bæekh. Dissert. altera de tempore Reipubl. Plat. p. 14. » M.

10.

Plat. Vit. Cimonis c. 15 : τὸν δῆμον ἐξηρέθιζον ἐκεῖνά τε τὰ πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀνανούμενοι, καὶ λακωνισμὸν ἐπικαλοῦντες: εἰς ἃ καὶ τὰ Εὐπόλιδος διατεθρόληται περὶ Κίμωνος, ὅτι

8.

Syracosius autem similis est, quum orat, caniculis in muris:

suggestu enim ascenso latrat circumcurrens.

9.

a. Num tu jam aliquando coturnices aluisti?

b. Alui coturnices quidem parvulas. Quid tum?

10.

Malus quidem non fuit, sed potum amans et inconsideratus:

Κακὸς μὲν οὐκ ἦν, φιλοπότης δὲ κάμελής·
κάνιοτ' ἄρ' ἀπεκοιμάτ' ἂν ἐν Λακεδαίμονι,
κἂν Ἐλπινίκῃ τῆδε καταλιπὼν μόνῃν.

Libri versu 2 κάνιοτ' ἀπεκ., forte omissio ἄρ' ante ἀπ. propter similitudinem litterarum π et ρ in codicibus vetustis, de qua v. ann. ad Soph. Antig. 294 ed. alt. Ἄρα enim huic sententiæ convenit, qua exemplo probatur ἀμέλεια Cimonis. Minus recte Porson. ad Orest. 581 κάνιοτ' ἂν ἀπεκοιμάτ' ἂν. V. 3 libri male τῆδε (τῆδε) pro τῆδε, hic, Athenis. Sensit hoc Meinek. Grotius Excerpt. p. 504:

Malus haud erat, sed poteratque indiligens:
nam pernoctabat sæpius Lacedæmone —

Schol. Aristidis p. 515 ed. Dind.: πενήκοντα δὲ τάλαντα ἐπράξαντο (Κίμωνα). Δίδυμος δὲ φησιν οὐχ ὅτι ἐλακόνιζεν, ἀλλ' ὅτι Ἐλπινίκῃ τῆ ἀδελφῇ συνῆν: αἴτιοι δὲ τῆς διαβολῆς οἱ κωμικοὶ, καὶ μάλιστα Ε. ἐν Π. Eodem respicit Tzetzes Hist. 1, 590: ἔστι γὰρ πλῆθος ἀπειρον τῶν ταῦτα (de Cimonis consuetudine cum sorore) γεγραφότων, οἱ κωμικοὶ καὶ βῆτορες Διόδωρος καὶ ἄλλοι.

11.

Schol. Aristoph. Vesp. 1271: καὶ Ε. ἐμφάνει τὴν πρεσβείαν ἐν ταῖς Π.

Χάμυνίας ἐκεῖνος ἀμέλει κλαύσεται,
ὅτι ἂν ἀγροικὸς ἴσταται πρὸς τῷ μύρῳ
ὅτων θ' ἔνεκεν ἐπλευσε κακὸς ὢν εἴσεται.

Libri γὼ ἠμυνίας... ὅτι ἀγρ... μυρίῳ, ὅτι θεῶν ἔνεκ' (cod. Venet. εἴνεκ')... Recte Mein. Χάμυνίας, Dobr. ad Eccles. 289, μύρῳ. Hermannus Opusc. 5, p. 297, prope verum ὅτι θ' ὢν ἔνεκεν, etc. Ἄν facile excidit ante ἀγ. Male Dobr. ὅτι ὢν ἀγρ. « Amyniæ παραπρεσβείαν ex Eupolide commemorat schol. Ar. Nub. 691: Ε. δὲ ὡς παραπρεσβευτὴν, ὅπερ καὶ ἐν ταῖς Σρηξί φαίνεται. » M.

12.

Idem schol. Ran. 1513, μετ' Ἀδειμάντου τοῦ Λευκολόφου: στρατηγὸς ἦν τοῦ ναυτικοῦ. καὶ Ε. μέμνηται ἐν Πόλεσιν οὕτως περὶ τοῦ Ἀδειμάντου:

itaque interdum cubitum abscessit Lacedæmonem,
vel ipsa Elpinice hic relicta sola.

11.

Et Amyniæ iste profecto plorabit,
quia rusticus adstat unguento;
quorumque causa navigavit, in iis ignavum se intel-
liget.

12.

— Nonne hoc durum est pati me,
Leucolophidæ filium, Porthæone orti?

Οὐκ ἀργαλέα δῆτ' ἐστὶ πάσχειν ταῦτ' ἐμὲ,
τὸν Λευκολοφίδου παῖδα, τοῦ Πορθάονος;

« Versu 1 ἀργαλέα schol. Ravenn., vulgo ἀργαλέον. V. 2 scripsi Λευκολοφίδου pro Λευκολόφου. Leucolophidam Adimanti patrem commemorat Plato Gorg. p. 18, E, et Xenophon Hell. 1, 4, 21. Eum metri necessitate coactus Leucolophum dixit Aristoph., nisi forte λευκολοφον ridiculi causa. Πορθάονος pro Πορθάονος scripsi cum Dindorfio, quanquam, quid sit, quod Leucolophidam Porthæonis filium fecerit, nescimus. Adimantum postea olymp. 93, 4 (ante Chr. nat. 404) in prælio ad Ægospotamon captum esse narrat Xenophon Hell. 2, 1, 32. » Mein. De Porthæone, qui etiam Porthæus nominatus est, v. Iliad. 14, 115, Heyn. ad Apollod. 1, 7, 10. Apud Pausaniam quoque 4, 35, Schubart. secundum plures ac meliores libros Πορθάονος pro vulgato Περθάονος. Apta heroibus illis bellicosis nomina ducta a πέρθω, πέπορθα, πορθάω, πορθέω.

13.

Idem schol. Nub. 351: σοφιστὴς ὁ Σίμων ἦν καὶ τῶν ἐν πολιτείᾳ διαπρεπόντων τότε, καὶ πάντως τῶν δημοσίων τι ἐνοσφίστατο χρημάτων. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ε. ἐν Π., ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς διαβάλλων αὐτὸν ἐγκλήμασιν οὕτως:

Ἐξ Ἡρακλείας ἀργύριον ὑφείλετο.

14.

Idem schol. Vesp. 82 (ubi καταπύγων audit Philoxenus): καὶ γὰρ ὁ Φιλόξενος ἐκωμωδεῖτο ὡς πόρνος. Ε. Π.

Ἔστι δὲ τις θήλεια, Φιλόξενος ἐκ Διομείων.

« Hinc θηλυδριῶν choro accensetur, ut Demus (fr. 17), a Libanio Pro saltat. 19, p. 500, D. Non male Rasp. p. 105 hexametrum illum ab Hierocle (fr. 16) inter oracula fusum esse conjicit. » E M.

15.

Idem schol. Pac. 1031: ὁ Στιλβίδης εὐδόκιμος καὶ περιβόητος μάντις... μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Ε. Π.

Ὡς αὖ τίν' ἔλθω δῆτ' αἰ τοῖν μάντειον;
πότερος ἀμείνων ἀμφοτέρων; ἢ Στιλβίδης;

13.

Ex Heraclea argentum suffuratus est.

14.

Est autem femina quædam, Philoxenus Diomensis.

15.

Quem igitur denuo tibi adeam vatem?
uter amborum melior? an Stilbides?

« De Stilbide, Nicæ familiari, cf. Hist. crit. Com. p. 141. V. 1 οὖν cod. Ven. pro αὖ. Fortasse ἂν. » M.

16.

Idem schol. Pac. 1046, de Hierocle: οὗτος μάντις ἦν καὶ χρησμολόγος... καὶ Ε. Π.

Ἱερόκλεες, βέλτιστε χρησμωδῶν ἀναξί!

Comparavit Dindorf. Æschyl. Sept. 39:

Ἱερόκλεες, φέριστε Καδμείων ἀναξί.

17.

Idem schol. Vesp. 98, τὸν Πυριλάμπους: μέμνηται τούτου καὶ Ε. ἐν Π.

Καὶ τῷ Πυριλάμπους ἄρα Δήμῳ κυψέλη
ἐνεστίν;

ἦν δὲ καὶ εὐμορφος ὁ Δήμος. Scripsissem δὲ Δήμος ex regula de qua ad Iliad. 2, 704; 3, 445, etc., nisi ob stare videretur δημός, adeps. Fortasse igitur Δήμος ponendum est discriminis causa. Versu 1 libri Δήμῳ ἄρα, contra metrum, quod restituit Mein. Ἔνεστιν, scil. ἐν ὠσίν. « Κυψέλην ἐν ὠσίν ἔχειν, sordes in auribus habere, proverbio dicebantur stupidi et bardi (quemadmodum et Germani de homine inconsiderato ac negligente dicere solent Er hært und sieht nicht). Comicus incertus Bekk. Anecd. p. 425:

ἀπλατον ἐν τοῖς ὠσὶ κυψέλην ἔχεις.

(Latinis hoc est habere aures obtusas, hebetes, et sensu contrario purgatas, perpurgatas, ut apud Horatium et Plautum.) De Demo, Pylilampis filio, adolescente venusto, veterum scriptorum locos composuit Bæekh. Proæm. lectt. æstiv. Berol. 1839. » E M. Cf. ann. ad fr. 14

18.

Idem Lys. 270, τὴν Λύκωνος: τὴν Ῥοδίαν λέγει οὕτω καλουμένην, τὴν Αὐτολύκου μὲν μητέρα, γυναῖκα δὲ Λύκωνος, ἐπ' αἰσχροῖς κοιμωδομένην. Ε. Π.

Ὡσπερ ἐπὶ τὴν Λύκωνος ἔρρει πᾶς ἀνὴρ.

Ms. Barocc. ἔρρει. Vulgo corrupto versu συνέρρει. De Rhodia v. ad Autol. fr. 4 et Amicorum fr. 10.

19.

Idem schol. Ran. 970: ὅτι (Θηραμένης) ὀκκεῖ

16.

Hierocles, optime vir prophetarum!

17.

Num igitur Pylilampis filio Demo sordes insunt (in auribus)?

18.

Quemadmodum ad Lycous uxorem vir quivis confluit.

προσεγγράφει τῇ πολιτείᾳ, Ἄγωνος αὐτὸν προσποιή-
σαμένου, ὡς E. II. Libri forte omisso simili ποιη-
σαμένου, quod correxi. « De Hagnone, Theramenis
patre adoptivo, cf. Xenoph. Hell. 2, 3, 20, et
schol. Ran. 546. » M.

20.

Schol. Luciani Tim. c. 30 : Ὑπερβόλου (cf.
Maric. 8) ὡς παρελθόντος νέου τῶ βήματι μέμνη-
ται... καὶ E. II.

21.

Schol. Aristoph. Acharn. 504 : εἰς τὰ Διονύσια
ἐτέτακτο Ἀθήναζε κομίζεσθαι τὰς πόλεις τοὺς φόρους, ὡς
Ἐὐπολὶς φησὶν ἐν II. Cf. schol. ad vers. 378.

22.

Schol. Platonis Bekker. p. 331 : E. ἐν II. διὰ
τὴν χροίαν πύξινον (τὸν Χαιρεφῶντα) καλεῖ. Cf.
Aristoph. Nub. 104, Av. 1197 nostræ ed., schol.
Vesp. 1399. Tzetzes Exeg. II. p. 12, 17; Eustath.
II. p. 810, 40; 812, 55, et 1350, 4.

23.

Schol. Hephæst. p. 85 Gaisf. : ἐστὶ δὲ καὶ τὰς
ιαμβιακὰς ἐπιμιγνύουσι ταῖς κατελεγεμέναις συζυγίαις,
τῇ τε ἰωνικῇ (— — —), καὶ τῇ χοριαμεικῇ πάλιν,
προσοδιακὸν καλοῦντες, ὡσπερ E. ἐν ταῖς II.

Ἢ δέσποτα, καὶ τὰδε νῦν ἄκουσον, ἂν λέγω
σοι.

« Vulgo ἂν λέγω. Correxerit Dobr. apud Gaisf. Versus
est archilochius, cuius rationem exposuit Herma-
nus Doctr. metr. p. 593, et Opusc. 5, p. 208. »
M. Cf. schol. Hephæst. p. 52 ed. Turnebi.

24.

Photius Lex. p. 362, 12, Οὐσίαν : τὰ χρήματα,
ὡς ἡμεῖς. E. II.

Ὅς τὴν Μαρθῶνι κατέλιπ' ἡμῖν οὐσίαν.

« Codex Ὁς τ. ἐν M. κατέλιπεν ἡ. ο. Correxerit Por-
son. Hoc dicere videtur : Miltiades nobis victo-
riam Marathoniam tanquam opes ac divitias reli-
quit. » E M.

25.

Suidas v. Ἀπόμοτον, et gramm. Bekkeri Anecd.
p. 441, Ἀπόμοτον : ἀπηγορευμένον, φευκτόν.

Τί δ' ἔστ' Ἀθηναίοισι πράγμα' ἀπόμοτον;

23.

O domine, etiam hæc nunc audi, quæ tibi dico.

24.

Qui Marathoniam nobis reliquit opem.

E. ἐν ταῖς II. « Idem versus latet apud Dion. Chrys.
32, p. 655 ed. Reisk. » M. Phrynichus Præp.
sophist. p. 21, 3, Ἀπόμοτον πράγμα : ὁ ἂν τις ἀπο-
μόσειε μὴ ἂν γενέσθαι. Grotius Excerpt. p. 503 :

Quæ desperanda res Atheniensibus?

26.

Idem : Ἀνέφγεν, οὐχὶ ἤνοιγεν... E. II.

Ἢν οὐκ ἀνέφξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ.

Suid. Ἡδ', et gramm. Bekker. An. p. 399, qui
item hæc laudavit, Ὁν οὐκ etc. Correxerit Porson.
Adv. p. 285. Ἡν θαλάτταν, opinor quemadmo-
dum et Latini dicunt *aperire mare, apertum mare*.
Plinius H. N. 2, 47 : *maria aperit ver navigantibus*.
Quo sumpto, Neptunus hæc dixerit. Potest tamen
et τέγγην vel quiddam simile intelligi, quod ille vel
illa, cuius hæc est oratio (fortasse Minerva), ne-
mini adhuc aperuisse dicat. Æschylus. Suppl. 294 :

Καὶ τοῦδ' ἀνοίγει τοῦνομ' ἀφθόνη λόγω.

27.

Idem, et gramm. Bekkeri Anecd. p. 402, 29
(ubi cod. ἀνήρρησαν), Ἀνήρρησεν : ἀνεφθάρη.

Ὡς μύλις ἀνήρρησ' ! οὐδέν ἐσμεν οἱ σαπροί.

Suidas in versu ἀνήρρησεν, οὐδένας μὲν. Correxerit
Porson. Adv. p. 285. Ἀνήρρησ', h. e. ἀνήρρησα,
cui respondens ἀνεφθάρην ponendum est apud Sui-
dam, Aristoph. Av. 845 : κατὰ τί δειρ' ἀνεφθάρης ;
ubi v. ann. Οἱ σαπροί, proprie *rancidi*, i. e. male
olentes, victi, senes, Aristophanes Pac. 662 : γέ-
ρων ὦν καὶ σαπρός. Horatius Epod. 12, 7 :

Qui sudor victis et quam malus undique mem-
crescat odor. [bris

Cf. Plaut. Bacch. 5, 2, 44; Terent. Eun. 4, 4,
21, etc. « Quanto, inquit, cum labore in scenam
ascendi ! Cf. Rapsius p. 95. » M.

27. a.

Suidas, Ἀπλήγιος : δασείως, ἀπλοῦς. καὶ E. II.

Οὐ γὰρ πολυπράξιμων ἐστίν, ἀλλ' ἀπλήγιος.

Eadem gramm. Bekkeri An. p. 425, 18, ubi recte
οὐ γὰρ. Suidas vulgo οὐτ' ἂν, cuius tamen cod. Oxon.
οὐτ' ἄρ', i. e. οὐ γὰρ. Vertit Grotius :

Non curiosus ille est, sed simplex nimis.

26.

Quam unquam ego hominibus aperui.

27.

Quam ægre irrupi ! nihili sumus nos putidi.

28.

Gramm. Bekkeri An. p. 431, 3, Ἀπολιθάσαι :
τὸ ἐκρυθῆναι, ἀπὸ τῆς λιθάδος· ἄλλοι δὲ πόρρω ἀπελ-
θεῖν, παρὰ τὴν λιθύην (?!)... E. II.

Ὁ Φιλίνος οὗτος, τί ἄρα πρὸς ταύτην βλέ-
πεις;

οὐκ ἀπολιθάσεις εἰς ἀποικίαν τινά;

V. 1 codex Φιλίνος, forma æolica. (Φιλίνα Ar.
Nub. 663.) Φιλίνος Runkel., Mein. Philinus, dives
Atheniensis, notus est ex Demosthene; cognomi-
nis Cous, athleta, e Pausania 6, 17. « Ταύτην re-
tulcerim ad πόλιν aliquam. » Rasp. p. 91. V. 2
liber ἀπολιθάσεις. Correxerit Fritsch. De Aristoph.
Dætal. p. 75, laudato Avium v. 1467.

29.

Idem p. 453, Ἄσπουδος : ὁ μὴ σπουδαῖος. * οὕτως
Ἀρχίδης. E. II. « Ἄσπουδος δ' ἀνὴρ σπουδαίου κακίον. »
Archidem non magis ego novi quam Mein., pro-
boque ejus conjecturam ὁ μὴ σπουδαρχίδης, sed ita,
ut scribatur ὁ μὴ σπουδαῖος ἢ σπουδαρχίδης, et versu
interrogative :

Ἄσπουδος δ' ἀνὴρ σπουδαίου κακίον;

qui versus asynartetus est, e dochmio et dactylo
dim. hypercat. compositus, ut Vesp. 275. Meinek.
σπουδαρχίδου κακίον. Σπουδαῖος in malam partem
accipiendum est, nec male verba Ἄσπ... κακίον,
jungantur superioribus fragmenti 27, a, Οὐ γὰρ...
ἀπλήγιος. Ar. Acharn. 560 : πολίτης χρηστός, οὐ
σπουδαρχίδης.

30.

Harpoer. p. 121, 14 : μέμνηνται τῆς ἀρχῆς (λο-
γιστὰς dicit) καὶ οἱ κομικοί. E. II.

Ἄνδρες λογιστὰι τῶν ὑπευθύνων χορῶν.

Non proprie, sed figurate, h. l. dici λογιστὰς, fa-
cile intelligitur. « Mihi chorus in parabasi jocose
compellere visus est spectatores. » E M. Duo codd.
ἐπευθύνων (sic).

31.

Mæris Attic. p. 202, 30 : * Λάσανον καὶ τοὺς χυ-
τρόποδας, καὶ τοὺς δίφρους, ὡς E. II.

28.

Heus tu, Philine, quid hanc respicis?
non abibis in coloniam aliquam?

29.

Et vir incuriosus num pejor est negotioso?

30.

Viri logistæ chororum obnoxiorum.

31.

Nam mihi ne lasanum quidem est, quo cacem.

Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ λάσαν' ὅπου γέσω.

Recte Rasp. p. 89 apud Eup. λάσαν' pro λάσανον,
et sic etiam in Mæridis verbis legendum esse osten-
dunt pluralia χυτρόποδας et δίφρους. De a et on
inter se permutatis v. indices Homeri a me editi.
Præterea malim ὄποι. « Satis probabiliter Rasp.
conjectit, Atheniensium civitatem hic loqui, avidi-
tate exhaustam. » E M.

32.

Steph. Byzant. p. 536 : Μαρδόνες (?) Ἡπειρωτι-
κὸν (?) ἔθνος. E. II.

Καὶ Χαόνων, καὶ Παϊόνων, καὶ Μαρδόνων.

Mardones nemo alius commemoravit, falsumque
arbitror Stephanum, quum E. dixisset καρδόνων,
similiter ille jocus atque Aristophanes Nub. 653.
Huic Meinek. admovit fragm. incert. 91, quod
huc pertinere videtur, de Amyris Molossorum vi-
cinis.

33.

Pollux 7, 13 : ὁ δὲ οἱ νῦν φασὶ τοὺς οἰκέτας πρᾶσιν
αἰτεῖν, ἔστιν εὐρεῖν ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Ὀμαις (fr. 3).
... ἀντικρυς δὲ ἐν ταῖς E—δος II.

— Κακὰ τοιάδε

πάσχουσιν, οὐδὲ πρᾶσιν αἰτοῦσιν.

Ita hæc in versus digessit Toup. Emend. 4, p. 370.
Poterat suppletio versu posteriore αἰτοῦσ' οἰκέ-
ται. Sed Ald. et codd. αἰτῶ. Quare fortasse præ-
ferendum quod Bekkerus dedit : Κακὰ τοιάδε
πάσχουσα μὴ δὲ πρᾶσιν αἰτῶ; « De re Plut.
De superst. cap. 6 : ἔστι καὶ δούλοις νόμος ἐλευθε-
ρίαν ἀπογοῦσαι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότην μετα-
βάλλειν ἐπιεικέστερον. Cf. Schæmann. De comitiis
Ath. p. 403 seq. » E M.

34.

Idem 2, 77 : Γράσος εἶρηται ἀλλαχοῦ καὶ ἐν II.
E—δος.

35.

Idem 10, 192 : σκευῶν ἐν E—δος II. κατάλογος,

— Καρδόπους,
κρατῆρας ὀκτώ * δὲ χύτρας, δύο τρυβλίω,

32.

Et Chaonum, et Pæonum, et Mardonum.

33.

— Mala ejusmodi
patiuntur, nec venditionem postulant (servi).

35.

Crateras octo habiles, duas patellas,
et gnaphalia, et ahenum, sex thronos, ollam,
storeas centum, scopas, cistam, lucernam.

κνέφαλλά τε, καὶ θέρμαστριν, ἐξ ὀρόνους, χύτραν, κάννας ἑκατόν, κόρημα, κιβωτόν, λύχνον.

« Versu 1 Ald. ed. post καρδ. habet δὲ, in quo fortasse δέκα latet. » M. V. 2 quum abhorreat χύτρας sequente χύτραν, scripserim χρ. ὁκτώ δ' εὐχερεῖς. Mein. δέκα χύτρας. V. 3 θέρμαστρον ed. pr.; θέρμαστριν Seberi codex. Bentleius λύτραν tentavit pro χύτραν. V. 4 frustra recentiores secundum Voss. codicem κλίνας pro κάννας.

36.

Idem 7, 29 : τάλαρος καὶ ἄλλος καλαθίσκος, Εὐπόλιδος εἰπόντος ἐν Π.

Ἄνευ καλαθίσκων καὶ * πόρων καὶ πηνίων.

Sic optimus cod. Paris. A. Vulgo ἄνευ καλαθίσκου καὶ πῆρα καὶ πηνίων. Pro πόρων Meinek. valde probabiliter πόκων.

XV. ΠΡΟΣΠΑΛΤΙΟΙ.

« Prospaltios, δῆμον Atticæ ad Acharnenses pertinentem, commemorat Pausan. 1, 31; cf. Plat. Cratylu p. 396. Irridebantur tanquam litium iudicialium cupidi. Etym. M. p. 288, 18 : ἐκωμωδοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. Ποτάμιοι δὲ ὡς βράδιως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράφους. Θυμοιτάδα δὲ καὶ Προσπαλτίοι ὡς δικαστικοί. Bergkiius Epist. ad Schillerum p. 148 hac fabula inprimis exagitatum putat Euthyphronem, Platonicum illum, qui eo impietatis progressus erat, ut suo ipsius patri cedis litem intenderet : v. Plat. Euthyphr. p. 4, A et Republ. 2, p. 378, B, ubi quidem tecte id significatur. V. ann. ad fr. 4. Ante olymp. 89, 1 (ante Chr. nat. 423) actam fabulam esse intelligitur e scholio ad Nub. 533. » E M.

1.

Athen. 7, p. 326, A : ὅταν δ' E. ἐν Προσπαλτίοις λέγη

Μήτηρ τις αὐτῷ Θραῦττα ταινιόπωλις ἦν, ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων λέγει καὶ τῶν ζωνῶν, αἷς αἱ γυναῖκες περιδέονται. Recte Schweigh. ἦν pro τῆν. « Fortasse hæc explicanda sunt ex ingenio litigioso Prospaltiorum : videntur enim dici ab aliquo eorum, qui adversarium, servilis conditionis homi-

36.

Sine canistris et lanis et fuis.

PROSPALTI.

1.

Mater ei Thressa quædam, taniarum venditrix, fuit.

nem, tribu movendum esse contendens, Eubulidi usus erat argumento in Euxitheii causa Demosth. p. 1309, ubi Euxitheus, paupertatem non infitatus, respondet εἰ δὲ γε πλούσιοι ἦμεν, * οὐτ' ἂν τὰς ταινίας ἐπωλοῦμεν, οὐτ' ἂν θλίωσι ἡμεν ἄποροι. (Deleto ineptissimi alicuius glossemate οὐτ' ἂν θλ. ἦ. ἄπ. scribamus οὐτοὶ ἂν τὰς τ. ἐπ. Both.) ἀλλὰ τί ταῦτα κοινωνεῖ τῷ γένει; Verba Θρ. ταινιόπωλις affert etiam Eustathius ad Odys. p. 1934, 33. » E M.

2.

Aspasius ad Aristot. Eth. Nicom. 4, 6 : σύνθετος et cetera quæ posui in Myrtili Titanop. fr. 1, ubi jam pro τὸ δεινῆς ἀκούεις legam τὸ δειν' ἑσκούεις. Eupolidi hoc fragm. vindicandum esse docet schol. Aristoph. Vesp. 58 : ὡς τῶν Μεγαρέων γελώντων καὶ ἄλλως φορτικῶς γελοιαζόντων. Εὐπόλις Προσπαλτίος.

Τὸ σκῶμμι' ἀσελγῆς καὶ Μεγαρικὸν (καὶ) σφόδρα...

Tres versus ab Aspasio servatos sic constituit Meinek. :

Τὸ δειν' ἀκούεις; Ἡράκλεις, τοῦτ' ἔστι σοι τὸ σκῶμμι' ἀσελγῆς καὶ Μεγαρικὸν καὶ σφόδρα ψυχρὸν. Γελῶσιν, ὡς ὄρεξ, τὰ παιδιὰ.

V. 1 legebatur, ut dictum, τὸ δεινῆς ἀκούεις. « Possis etiam, inquit Mein., ὁ δειν', heus tu, ut Machon Athen. 6, p. 246, B. Ceterum vid. Aristoph. Nub. 241 : Οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τῆ βρακτηρία τύπτει τὸν παρόντ' ἀφανίζων πονηρὰ σκῶμματα. Ubi scholiastes : ὡς Εὐπόλις ἐν τοῖς Προσπαλτίοις. V. 3 sic emendavit Dobræus in Porsoni Miscell. p. 384. Legitur ap. Aspas. καὶ σφόδρα ψυχρὸν γελᾷς, ὄρεξ τὰ παιδιὰ. » M.

3.

Priscianus 18, p. 1175, 39 (193 ed. Kr.) : Impetro illam rem dicimus, sicut et Attici. E. ἐν Δήμοις « Λέγ' ὅτου πιθυμεῖς, κοῦδὲν ἀτυχήσεις ἐμοῦ. Idem Προσπαλτίος

— Πάντα γὰρ τυγῶν ἄπει. »

Τυγῶν πάντα, ut Iliad. 4, 106. Cf. index Homeri v. τυγγάνειν τι.

4.

Idem 17, p. 1186, 20 (214 ed. Kr.) : Attici κατακροᾶσθαι τούτου καὶ τούτου. E. Πρ.

2. Vide Myrtili Titanop. fr. 1.

3. Omnia enim consecutus abi.

4. Quid auscultatis musicas meas vibrationes?

Τί κατακροᾶσθέ μου τὰ μευσοδομήματα;

« Editus ap. Prisc. κατακροᾶται. Sed cod. Monac. ΚΑΤΑΚΡΟΑΘΑΙ, Leid. ΚΑΤΑΚΡΟΑΘΕ. Hinc editor Oxon. Scapulae recte κατακροᾶσθε. Ceterum hic maxime locus commovisse videtur Bergkium Commentt. p. 360, ut fabulam in Euthyphronem scriptam esse conjiceret; ac convenit sane cum illius ingenio, quale a Platone describitur cum alias, tum Cratylu p. 409, D (τὸ πῦρ ἀπορῶι, καὶ κινδυνεύει ἴτοι ἢ τοῦ Εὐθύφρονος με μούσα ἐπιλελοιπέναι, ἢ τοῦτο τι παγγάλεπον εἶναι). Sed veterior tamen ne justo suspiciocior fuerit vir ingeniosus. » E M.

5.

Schol. Aristoph. Av. 839 : ὄργασον ἀντὶ τοῦ μάλαξον. E. Πρ.

— Ἡ πηλὸν ὄργάζειν τινά.

Libri ὄργιάζειν, quod emendavit Ruhnken. ad Tim. p. 180.

6.

Schol. Plat. Bekker. p. 391 : Κρατῖνος δὲ Ὀμφάλη τύραννον αὐτῆν (Aspasiam) καλεῖ, Χείρωννα E. Φίλοις ἐν δὲ Πρ. Ἐλένην αὐτῆν καλεῖ. Vitiose edebatur Χείρων. Immo Chironem, ejus discipuli fuerunt Ἐσκαπιῦς, Hercules, Iason, Achilles, aliique heroes, quos recenset Xenophon initio libri De venatione, Eup. dixit Aspasiam Periclis magistrum (v. Mein. ad Cratini Chirones fr. 4); Helenam vero appellans prædicavit ejus venustatem; cf. ann. ad Ar. Acharn. 491.

XVI. ΤΑΞΙΑΡΧΟΙ.

« In hac comædia Bacchus ab Eupolide videtur ita introductus fuisse, ut in ferendis militiæ laboribus mollissimus deus magistro uteretur Phormione (v. ann. ad fr. 2, et fr. 5), ejus virtus rerumque bellicarum peritia in initiis belli Peloponnesiaci eluxit; quæ res multiplicem risus jocique materiam præbere debebat (v. fr. 4). Phormionis igitur quum magnæ fuerint partes in Ταξιάρχους, drama vix doceri potuit post olymp. 88, 1 (427 ante Chr. nat.), quo incunte Phormionem obiisse ex Thuc. 2, 103, et 3, 7, probabiliter efficias. » E M.

5.

Vel lutum aliquod subigere.

ORDINUM DUCES.

1.

a. Nonne igitur circulum describes, in quo jente-

1.

Pollux 9, 102 : οἱ μὲν οὖν κύκλου περιγραφέντος ἀφιέντες ἀστράγαλον ἐστοχάζοντο τοῦ μείναι τὸν βληθέντα ἐν τῷ κύκλῳ· ταύτην εἰς ὀμίλλαν τὴν παιδιὰν ὠνόμαζον. καίτοι με εὐ λέληθεν, ὅτι καὶ ὄρτυγα ἐνιστάντες τῷ περιγραφτῷ κύκλῳ δὲ μὲν ἔκοπτε τὸν ὄρτυγα, δὲ δὲ πρὸς τὴν πληγὴν ἐνόου ἀνεγαίτιζεν ἔξω τοῦ κύκλου, καὶ ἤττατο δὲ τοῦ ὄρτυγος δεσπότης. ἐν γοῦν Ταξιάρχους E., τοῦ Φορμίωνος εἰπόντος,

Οὐκοῦν περιγράψεις ὅσον ἐναριστῶν κύκλον; ἀποκρίνεται (Bacchus),

Τί δ' ἔστιν; εἰς ὀμίλλαν ἀριστήσομεν; ἢ κόψομεν τὴν μᾶζαν ὡσπερ ὄρτυγα;

Cf. ann. ad fr. 2 et ad fr. 4, unde Bacchi partes in his fuisse cognoscitur. V. 2 alii τί ἔστιν, Falck. πάρεστιν, « in quo fortasse τί γάρ ἔστιν latet. » M.

2.

Athen. 2, p. 52, D : ἐπακτικώτατα δὲ πρὸς ποτὸν τὰ ἀμύγδαλα προσεθίμενα. E. (sub Bacchi persona, ut conjicias),

Δίδου μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας, οἶνόν τε πίνειν Ναξίων ἀπ' ἀμπέλων.

Ammonius p. 12 : Ἀμυγδάλη δὲ παροξυστικός τὸν καρπὸν. καθά καὶ E. ἐν Ταξιάρχους φησὶ « Δίδου... ἀμυγδάλας. » Add. Bachm. Anecd. 2, p. 376. De Naxo maxima et opulentissima Cycladum, v. Hymn. Homer. 16 in Bacchum, Herodot. 5, 28, etc. « Quum scholii ad Aristoph. Pacem 347 verba priora ad Eupolin spectent, ne cetera quidem, quæ mire ex Dionysii, mediæ comædiæ scriptoris, Taxiarchis se proferre dicit Suidas, ad alium auctorem referenda esse suspicatus sum. Neque vanam fuisse suspicionem, ostendit a Bekkero editus scholiastes Venetus ibid. : καὶ * Διονύσιος ἐν Ταξιάρχους παρ' Εὐπόλιδι, « Παρὰ Φορμίῳ μανθάω τοὺς τῶν στρατηγῶν τε καὶ πολέμων νόμους, » φησὶν, « ὡς οὐκέτ' ἂν φύγοιμι στιβάδος ἐξ ὅτου φύγον. » Legendum est Διονύσιος : v. proleg. fabulæ. Apud Pollucem autem et Athenæum prolata fr. 1 et 2 ita explicanda videantur : Bacchus colloquitur cum Phormione, qui quum prandentibus triclinii mensæque loco circulum sufficere dixisset in humo ducendum, offensus tam simplici cœnæ apparatus

b. Quid hoc est? an omilla jentabimus? num feriemus mazam, velut coturnicem?

2.

Da comedendas Naxias amygdalas, vinumque bibendum a Naxiis vitibus.

deus respondet τί δ' ἔστιν; etc. Prandium ipsum fuisse curatum, ex Athenæo intelligitur. » *E. M.* Bacchi verba Παρὰ Φ. etc., sic habuerint :

3.

— Παρὰ Φορμίῳ μανθάνω
τοὺς τῶν στρατηγῶν τε καὶ πολέμων νόμους,
ὡς οὐκέτ' ἂν φύγοιμί γ', εἴξ' ὅτου φαγον
στιβάδος.

Non aufugiturum, i. e. abscessurum, se dicit a convivatore docto, quamvis tenui, Phormione. Schol. ad Pacem 347 : οἱ τὰ πολεμικὰ ἐξακρησάμενοι ὑπὸ γυμνασιῶν (male libri γυμνασιῶν) καὶ πόνων εἰώθησαν χαμαικοιτεῖν, etc. Suidas v. Φορμίῳν : καὶ παροιμία Φορμίῳνος στιβάς, ἐπὶ τῶν εὐτελῶν. οὗτος γὰρ ὁ Φορμίῳν ἀγαθὸς ἐγένετο στρατηγός, καὶ ἐν Ταξίάρχαις (sic) δὲ (malim δὴ) φέρεται ὡς ἐπίπνοος. Cf. fragm. 10.

4.

Athen. 4, p. 170, D : ἐπεσθίειν δ' εἶρηκε Τηλεκλείδης Πρωτάνειν... ἐπιφαγεῖν δ' Ε. Ταξίάρχους.

(Ἄρτοις) ἐπιφαγεῖν μὴδὲν ἄλλ' ἢ κρόμμυον
λέποντα, καὶ τρεῖς ἀλμάδας.

Supplevi Ἄρτοις, quod forte neglectum putes post ἀρχοῖς propter τ et χ litterarum similitudinem, hic illic observatam, velut in scholio ad Ran. 871. V. 2 βλέποντα legebatur, correctum a Mein. Phormionis hæc oratio, Bacchum victu simplici militum uti iubentis. Contra helluones significantur illis Xenophontis Comment. 3, 14, § 3 : ὁ δὲ μικρῶ σίτω πολλὸν ὄψον ἐπεσθίων, et § 5 : ἄλλον ἐπὶ τῶ ἐνὶ ψωμῶν πλειόνων ὄψων γευόμενον.

5.

Photius p. 658, 20, et Suidas v. Ὡδε : τὸ δὲ οὕτως ἐν τοῖς πλείστοις δηλοῖ. Ε. Ταξ.

Οὐκ, ἦν φυλάττη γ', ὡδ' ἔχων τὴν ἀσπίδα.

6.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 327, Ἀγκυρίσας : κάμψας τὸν πόδα. σχῆμα δὲ ἐστὶ παλαιστρικόν. Ε. Ταξ. Antiatt. p. 81, 4, Ἀγκυρίσαι : ἐπὶ τοῦ παλαισματος.

3.

— Apud Phormionem disco
et expeditionum et bellorum leges :
neque enim deinceps aufugerim ab eo, cujus in stracomedi. [gulo discumbens

4.

(Cum pane) nihil aliud comede quam cepe
detrictum, et tria muriatica.

5.

Non, si caves, hoc modo gerens clypeum.

« Ἀγκυρίσας ἔρρηξεν » (fortasse ipsa verba Eupolidis, ut Hermannus annotavit). Ἀριστοφάνης Ἰππεῦσιν (262 seqq.)

7.

Pollux 7, 168 : Ἀλουσίαν (sic) δὲ Ε. ἐν Ταξ.

— Ἀντὶ ποικίλου

πιναρὸν ἔχοντ' ἀλουσίαν κάρα τε καὶ
τρίβων· ὅτ' ἦν μέντοι νεώτερος, κρόκας
πεντεστάτηρας εἶχε, καὶ μὲν τὸν Δία·

5 νῦν δὲ ῥύπου γε δύο τάλαντα ῥαχδίως.

Quæ sequuntur post τρίβων v. 3, Meinek. sumpsit ex eodem 9, 58 : Εὐπ. ἐν μὲν τοῖς Δήμοις τὸ νόμισμα δηλοῖ (στρατηρῶν vocabulo)... ἐν δὲ Ταξίάρχους τὴν ῥοπήν λέγει « Ὅτ' ἦν, etc. » V. 2 libri ἀλουσίαν. Correxerit Lobeck. V. 3 et 4 iidem depravate κρόκας πέντε στατήρας εἶχε. Addendum lexicis adjectivum πεντεστάτηρ. Describitur his verbis tenuis etiam vestitus Phormionis, comparatus cum ποικίλῳ Bacchi. Cratinus in Dionysalexandro, de Baccho :

α. Στόλην δὲ δὴ τὴν εἶχε; τοῦτό μοι φράσον.
β. Θύρσον, κροκωτὸν, ποικίλον, καρχήσιον.

8.

Pollux 10, 63, ubi agit de nominibus vasorum aquariorum (cf. Χρυσ. γέν. fr. 12) : πύελον δὲ ὁμοίως ἐν Ταξ.

Ὅστις πύελον ἦκει ἔχων, καὶ χαλκίον
ὥσπερ λεγὼν στρατιώτης ἐξ Ἴωνίας.

καὶ γὰρ τὸ χαλκίον ἐν τι τῶν λουτρῶν, ὥσπερ καὶ λέβητος. Vulgo χαλκίον et στρατιώτης, quæ correxit Jungerm. Bentlejus Epist. 2 ad Hemsterh. p. 55 : Clara sententia, qui urnam et ahenum portas (immo qui labrum et ah. habes. Both.), tanquam puerpera Ionica, militiam et castra sequens. Nempe in Ionia, ubi disciplina militaris non admodum vigeat, mos erat, ut uxores comitarentur maritos suos militantes : ubi si quæ peperisset, vasa circumferere balneatoria. » Bacchum, cum delicatæ vitæ instrumentis Phormionis castra sequentem,

7.

— Pro ποικίλῳ
squalidum illoto capite, et detrita veste,
sed quando junior adhuc erat, textilia
quinque staterum pretio habuit, per Jovem :
nunc vero facile sordium duo talenta ponderat.

8.

Qui labrum et ahenum portans venisti,
sicuti puerpera Ionica militiam sequens.

compellari probabiliter conjicit Mein. Hist. cr. Com. p. 144. Cf. fr. 11.

9.

Idem 9, 18 : τὸν μέντοι σκευοφόρον ἐν Ταξ. Εὐπολις σκευοφορώτην παίζων ἐκάλεσεν.

10.

Photius p. 337, 16, et Suidas : « Ὅνος ἀκροῦται σάλπιγγος. » Ε. Ταξ. « Omisso poetæ nomine habent Proverbia Coisl. 364. Forsan ἀκροῦ. » *E. M.*

11.

Pollux 10, 136 : καὶ βελόνης δὲ τοῦνομα ἐν Ε — δος Ταξ.

Ἐγὼ δὲ γε στίξω σε βελόναισιν τρισίν.

« Nota res est, servos, præcipue fugitivos, compungi solere et stigmatibus insigniri in fronte. Forsitan et ad eam prænam militem fugitivum his verbis quidam τῶν ταξίάρχων condemnat » *Hemsterh.* Immo id minari Phormio videtur Baccho discipulo, isque respondere illis fr. 3 Παρὰ — στιβάδος, quod subsensit Meinek.

12.

Gramm. Bekkeri An. p. 382, 8, Ἀλφάνει : εὐρίσκει· Ἀριστοφάνης Θεσμ. (δευτέραις). Ε. Ταξ.

Οὐ θάττον αὐτὴν δεῦρό μοι τῶν τοξοτῶν
ἄγων ἀποκηρύξει τις, ὅ τι ἂν ἀλφάνη;

Similiter Suidas h. v., nisi quod habet ἀπ. τις, ἐὰν ἀλφάνη, omisso ἄγων. Opinor, dux Phormio iratus mulierem aliquam στρατιώτιδα (v. fr. 8.) produci et vendi jubet quovis pretio, ne mores militum corrumpantur. De τοξόταις v. ann. ad Ar. Acharn. 54.

13.

Pollux 7, 106 : « σιδηρῆτιν τέχνην » ἐν Ταξ. Ε. εἶρηκε τὴν Ἐανθίου τοῦ σιδηρέως, οὗ ἐπὶ τῆς εἰκόνης ἐπιγέγραπται ΣΙΔΗΡΟΦΥΗΣ. Hesychius, Σιδηρῆτιν τέχνην : τὴν πολεμικὴν· ἄλλοι δὲ τὴν Ἐανθίου φασίν, ἤγουν τὴν χαλκευτικὴν. « Xanthias ille haud dubie fuit nobilis faber ferrarius, bellaturis arma vendens, cujus imagini inscriptum nomen homo fortasse e disticho elegiaco petierat. » *E. M.*

14.

Schol. Aristoph. Av. 1294, de Opuntia : Δίδου.

10.

Asinus audit tubam.

11.

Ego vero te pungam tribus cuspidibus.

12.

Non oculus illam huc mihi sagittariorum
adducens aliquis proclamabit quovis pretio?

μος, ὡς τοιοῦτου τὴν ὄψιν ὄντος μνημονεύει αὐτοῦ, καὶ μέγα ῥύγχος ἔχοντος, καὶ ὁ τὰς Ἀταλάντας γράψας, καὶ Ε. ἐν Ταξ.

XVI. ΥΒΡΙΣΤΟΔΙΚΑΙ.

« Hæc fabula non commemoratur nisi a Ptolemaeo Heph. Photii Bibl. cod. 190, p. 151, 10 : ὅτι τελευτήσαντος Δημητρίου τοῦ Σκηψίου τὸ βιβλίον Τέλλιδος (fort. Τέλληνος. *Mein.*) πρὸς τῆ κεφαλῇ αὐτοῦ εὐρέθη, ... τοὺς δ' Ὑβριστοδικὰς Εὐπολίδος πρὸς τῆ Ἐφιάλτου (clari oratoris Athenæ, de quo Demosth., *Ælian.* V. H. 2, 43; 13, 38) εὐρεθῆναι φασί. Ὑβριστοδικὰ dicebantur qui causas in iudicium introduci nolebant. Fragmenta ejus fabulæ nulla supersunt. » *E. M.*

XVII. ΦΙΛΟΙ.

Idem Hist. crit. Com. p. 145 : « In Φίλοις quod argumentum E. tractaverit, incertum est; Lycopenem, Autolycei patrem, et Aspasiam in ea fabula vapulasse, docet schol. Platonis Bekker. p. 332, 391. Ex ceteris fragmentis nihil efficias. » Cf. tamen fr. 9.

1.

Apollonius De pronom. p. 369, C : (νὸ) μόνου συλλάβως Εὐπ. Μαρικᾶ (fr. 13) ... καὶ ἔτι ἐν Φίλοις

Εὐφρανῶ δὲ νό.

2.

Ammonius Differ. verb. p. 133, Σχιστάι : τὰ ποδήματα. Ε. Φίλοις « Οὐ δεινὰ ταῦτά γ' Ἀργείας * φέρειν σχιστάς; * ἐνεργεῖν. » Ibi Valck. : « Eupolidis versiculos ita vulgavi, uti illos in libri sui margine posuerat Scaliger. Id edd. reperies : Οὐ δ. ταῦτα δὲ Ἀργείας φ. σχ. ἐνεργεῖν. Ex Ascalonite § 210 enotatur : σχ. ἐνεργεῖν. » Genuinum arbitror ἐνεργεῖν, eique adscriptum explicandi causa φέρειν. Fortasse E. dixit

Οὐ δεινὰ δεινῶν ταῦτά γ', Ἀργείας γυνὰς
σχιστάς ἐνεργεῖν;

Δεινὰ δεινῶν pro δεινὰ ἐκ δεινῶν : v. ann. ad Soph. Philoct. 585, Odys. 15, 354, etc. Γυνὰς, ut Pherecrates Crapat. 19, ubi v. ann. Id vocabulum videtur haustum a simili vicino - γειας.

AMICI.

1.

Lætitia autem nos opplebo.

2.

Nonne pessima hæc res est, mulieres induere
Argivas σχιστάς?

« Argivos calceos, quos elegantes fuisse conjicias, nisi ex hoc loco non habeo cognitos. De σχισταίς v. Pollux 7, 85, et Bættiger. Mus. Archaeol. 1, p. 47. » E M. Fortasse his verbis notatur Aspasia, calceamento illo usa, quum Argivi, Peloponnesi principatum affectantes, neque Lacedaemoniis accepti essent rivalibus, neque Atheniensibus place- rent, quos mercede conducti a Pisistrato oppu- gnaverant; immo generatim Græcorum in odium incurrerant, ut quorum societatem olim, Xerxe invadente, recusavissent, ne fœdere quidem cum Persis abstinentes; v. Herodot., Thuc., etc.

3.

Athen. 6, p. 266, F, de Chiis, qui, Nicolao et Po- sidonio auctoribus, primi hominum mancipiis usi, a Mithridate expugnati sunt, suisque ipsorum ser- vis subjecti: οὕτως αὐτοῖς ἀληθῶς τὸ δαιμόνιον ἐμή- νισε, πρώτους χρησαμένους ὀνητοῖς ἀνδραπόδοις, τῶν πολλῶν αὐτουργῶν ὄντων κατὰ τὰς διακονίας· μήποτε οὖν διὰ ταῦτα καὶ ἡ παροιμία

Χῖος δεσπότην ὠνήσατο,

ἢ χέρηται E. ἐν Φίλοις. Chius dominum emit, h. e. paruit ei, quem emerat (antea servo suo). Ex Athenæo Eustath. ad Odys. p. 1462, 36.

4.

Harpocr. p. 107, 8: ἔοικεν (ἡ κατάστασις) ἀργύ- ριον εἶναι, ὅπερ οἱ κατασταθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῇ καταστάσει (v. Schneider. Lex. h. v.), ὡς περ αὐτὸς ὁ βήτωρ (Lysias Pro Manti- theo § 6) ἐν τοῖς ἐξῆς ὑποσημαίνει. παρεμφαίνει τοῦτο καὶ Εὐπ. Φίλοις·

Οὐκ ἐσωφρόνησας, ὦ πρεσβῦτα, τὴν κατά- στασιν

τῆνδε λαμβάνων ἄφνω πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικὴν.

Omisso fabulae nomine, Photius et Suidas s. v.

5.

Herodianus Philet. p. 453 Piers., Ἄνακογγυ- λίσασθαι: οὐχὶ ἀναγαργαρίσασθαι. E. ἐν Φ. « Co- dex Venet. Harpocrat. p. 35 Bekk.: Ἄνακ. ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ βίῳ λεγομένου ἀναγαργαρίσασθαι. E. ἐν Φ. Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 24. » M.

4.

Non sapuisti, senex, stipendium hoe cito accipiens, priusquam etiam equitare didicis- [ses.]

6.

Et stridere prostomides tibiurum: va mihi misero!

6.

Photius p. 329, 2, Ὀλμοὶ καὶ ὑπόλμοι: ἐπὶ αὐ- λῶν. E. Φ.

Ἰέγειν δὲ τοὺς ὄλμους (ἄμ')· οἴμοι τῶν κα- χῶν!

Quod inseruimus, ἄμ' et metrum et sententiam ju- vat: videntur enim hæc deprompta ex oratione ejus, qui strepitu tibiurum alioque vario atque ἀμούσῳ indignaretur. Similia in libris α et οἰ: ita- que ἄμ' absorptum fuerit ab οἰμ- vicino. Meinek. ἂν excidisse conjicit. Ceterum prostomides tibia- rum (ὄλμοι) pro ipsis tibiis dictæ sunt, figura par- tis pro toto.

7.

Pollux 7, 133: Ἀριστοφάνης δ' ἐν τοῖς Ἑρωσι (fragm. 13) δοκεῖ τὸ κόμιστρον κατὰ τὸ νῦν ἔθος εἰρηκέναι τὴν φορὰν, στὰν εἶπη « ὀβολῶν δ' ἴσως (Alid. ὀβ. δὲ οὐσῶν, unde nos Aristoph. fragm. p. 92, ὀβ. δ' ἴσως οἶν) τεττάρων καὶ τῆς φορᾶς. » τούτῳ δ' ἂν εἴκοι καὶ τὸ ἐν τοῖς Φ. Εὐπόλιδος « Τιμῆς εἶποι τίς πόση ἢ διαφορά. » Sic Aldus. Codd. Τί μισθοῖ (Voss. μισθοῖ) καὶ πόση τις ἢ φορὰ. Unde Bekkerus ef- fecit

(Ἄλλ' εἰς) τί μισθοῖ; ποῖ; πόση τις ἢ φορὰ; quod non sufficit. » E M. Scribamus

Τιμὴν ὀδ' εἶποι, καὶ πόση τις ἢ φορὰ.

8.

Idem 10, 85: Τὰ μέντοι κάναστρα φελλῶδεις τινὲς πινακίσκοι εἶναι δοκοῦσιν, ἀφ' ὧν καὶ τὸ ἐκκενώσαι ἢ ἐκπιεῖν κανάξει λέγουσι καὶ ἐκκανάξαι, ὡς καὶ E. ἐν τοῖς Φ.

— Τῆνδ' αὐτὸς ἐκκανάξει.

« Ad τῆνδε suppl. κύλικα. Finis iambici tetram. catal. » E M.

9.

Schol. Aristoph. Acham. 127: παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοῦς ξένους ἀποδεχομένων « Οὐδέποτε ἴσχει ἡ θύρα. » μέμνηται καὶ E. ἐν Φ. « Νῆ τὸν Ποσειδῶν, οὐδέποτε ἴσχει ἡ θύρα. » Ehnsl. vel κούδέποτε γ' ἴσχει θύρα, quod recepit Mein., vel κούδέποτε ἴσχει γ' ἡ θύρα, scribendum putat; sed non offendor hiatus, præ- sertim in cæsura, ut hoc reponatur

7.

Pretium hic dicat, et quæ sit merces apportandi.

8.

Hanc ipse ebibet.

9.

Per Neptunum, nunquam abarect porta.

Νῆ τὸν Ποσειδῶν, οὐδέποτε ἴσχει γ' ἡ θύρα.

V. ann. ad Ar. Eccles. 748. « Hic versus quodam- modo inscriptionem fabulae illustrat. » M. Scilicet Amici hac in fabula potius parasiti intelligendi sunt, qui notorum atque amicorum nominibus abusi, opulentis se obtrudere solebant cibi gratia, eosque ipsorum adulatione facietisque delectatos simul irridere; v. ann. ad Plauti Stichum 212, vol. 4, p. 689 nostræ ed. Comici latini.

10.

Schol. Platon. Bekker. p. 332: Λύκων μέντοι πατὴρ ἦν Αὐτολύκου (v. Autolycoi fr. 12, 13), Ἴων γένος, δῆμον Θορίκιος, πένης, ὡς Κρατῖνος Πυτίνῃ, Ἀριστοφάνης Σφηξίν. E. δ' ἐν Φ. καὶ ἐπὶ τῇ γυναικί Ῥοδίᾳ κωμῳδεῖ αὐτόν.

11.

Idem p. 391: Κρατῖνος δὲ Ὀμαφάλη, κτλ., quæ po- sui in Prospaltiorum fr. 6. Meinekius hæc ita scribit: Κρ. δὲ Ὀμαφάλην τύραννον αὐτὴν καλεῖ Χεί- ρωσιν, Ἡραν Εὐπ. Φίλοις, coll. fragm. inc. fab. 81.

XVIII. ΧΡΥΣΟΥΝ ΓΕΝΟΣ.

Ex fragmentis ipsoque titulo fabulae intelligitur, poetam aureæ, quæ fertur, ætatis, sed per irri- sionem dictæ, reditum Atheniensibus vaticinatum esse (cf. fragm. 3); eo præ ceteris spectant ver- sus fr. 1: Ὡ καλλίστη πασῶν, etc., ex quibus simul apparet tempus commissi in certamen dramatis ante obitum Cleonis, ad quem fortasse etiam fr. 12 referendum est. Lamponis partes fuisse in hac fabula, docet Antiatticista fr. 23; præterea ri- dentur Pantaecus fr. 18, Dionysius, ut conjicias, tonsor fr. 6, Arcestratus fr. 4, aliique ibi exagi- tati.

1.

Priscianus De metris com. p. 416 ed. Krehl. (p. 253 Lind.): « Hephæstion quoque metricus ostendit comicum epionicum spondeos paribus lo- cis habentem iambicarum συζυγῶν, i. e. conjuga- tionum, ut est apud Eupolin in fabula quæ dicitur Χρυσῶν γένος,

Ὡ καλλίστη πόλι πασῶν, ὅσας Κλέων ἐφορᾷ,

AUREUM GENUS.

1.

O pulcherrima urbs omnium, quas Cleon inspicit, ut olim felix fuisti, et nunc etiam magis eris!

ὡς εὐδαίμων πρότερόν τ' ἦσθα, νῦν τε μάλ- λον ἔσει! »

V. 2 πρότερόν τ' Hephæst.; Prisc. π-όν γ'. Compa- ravit Porson. incerti poetæ versum ap. Athen. 1, p. 20, B:

Τὴν λαμπροτάτην πόλεων πασῶν, ὅσας δὲ Ζεὺς ἀναφαίνει.

Primum versum, omisso auctoris nomine, affert schol. Pind. Ol. 13, p. 266 ed. Bæckh.

2.

Idem ib.:

Ἰδὲι πρώτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγο- ρίαν.

3.

Idem ib.:

Πῶς οὖν οὐκ ἂν τις ὀμιλῶν χαίροι τοιᾶδε πό- λει,

ἴν' εὖ ἔστιν πάνυ λεπτῶ κακῶ τε τὴν ἰδέαν;

Libri v. 2 manifesto mendo ἴν' ἔστιν. Non ita dissimilia Ὡ et ἔ. Cf. fr. incert. 48. Terentius Ad. 1, 1, 9: Tibi bene esse soli, sibi quum sit male. Cf. Æschyli Suppl. 621, Eurip. Phaethon 3, 8. Κακῶ τε pro κ. γε Mein. auctore Hermanno Opusc. 2, p. 261. Sic, opinor, homo ejusdem generis, qualis cogitandi sunt amici illi parasitici, qui in superiore dramate exagitantur; potestque, ut Φί- λιοι non multum abuserint argumento a Χρυσῶν γένει, cui nomini compares, quod per jocum Ger- mani vocant Schlaraffenland, Francogalli pays de cocagne. Le Roux Dictionn. comique: « Coca- gne, pays de cocagne. Mot inventé à plaisir, pour dire qu'un pays est fertile et abondant en toutes choses, qu'on y trouve tout ce qui est capable de contenter les sens, et de faire passer agréablement la vie.

Paris est pour un riche un pays de cocagne.

Despreaux, Satire 6. « Recte quidem lexicogra- phus; sed non minus quam divitibus luxuriosis ejusmodi urbs vel terra convenit asseclis eorum fere tenuibus (λεπτοῖς κακοῖς τε τὴν ἰδέαν). Cf. pro- legomena et fr. 4.

2.

Primum quidem omnibus esse debuit libera dicendi [potestas.]

3.

Quidni gaudeat, qui degit in tali urbe, ubi bene est tenuissimo et specie malo?

Porphyrinus in scholio Veneto ad Iliad. K, 252 :
E. τε χρ. γένει

α. Ὁ τρίτος δὲ δέκατος, τυφλὸς, ὁ καλὴν ἔχων.

ὁ στιγματίας τέταρτος ἐστὶν ἐπὶ δέκα·
πέμπτος δ' ὁ πυρρός· ἕκτος ὁ διεστραμμέ-

νος·
χούτοι μὲν εἰς' ἑκκαίδεκα' εἰς Ἀρχέστρατον,
5 εἰς δὲ φαλακρὸν τόνδ' ἑπτακαίδεκα'. β. Ἰσχε
α. Ὀγδοὺς ὁ τὸν τρίβων' ἔχων. [δὴ.]

Versu 1 vulgo Δωδέκατος ὁ τυφλὸς, τρίτος δὲ τὴν κα-
λὴν ἔχων, sed recte Bekker. δέκατος. Καλὴν proclivi
lapsu scriptum pro καλὴν. Illi semel admisso ab
imperitis additus est et sententiae et metro neces-
sarius visus articulus, quem delevi, ne corripienda
esset media τοῦ καλὴν. Hesiodus Έργ. 299 :

Έργαζεο, Πέρση, δῖον γένος, ὄφρα σε Λιμὸς
ἐχθαίρη, φίλῃ δὲ εὐστέφανος Δημήτηρ
αἰδοίη, βιότου δὲ τὴν πῆμπλησι καλιήν.

Non opus ut reponatur καλιάν, siquidem Atticis-
mus vetus tantum non idem est Ionismo : καλιήν
ἔχων (Aristoph. Av. 247, etc.), *casam habitans*,
ut pauper. Meinek. proponebat ὁ τὴν κωλῆν ἔχων.
V. 3 cod. ὁ πύργος. V. 4 cod. καὶ οὕτω μὲν εἰς ἑκ-
καίδεκα, εἰς Ἀρχ. « Archestratus hic fortasse is est,
quem Chærcæ patrem dicit Thuc. 8, 74, impe-
ratorem Atheniensium circa olymp. 87 (431-
428 ante Chr. nat.), eodem auctore 1, 57 : qui
num idem habendus sit cum illo cuius dictum
de Alcibiade, ὡς ἡ Ἑλλὰς οὐκ ἂν ἤνεγκε δύο Ἄλ-
κιβιάδας, exstat apud Plutarchum Alcib. c. 16,
et Ælianum V. H. 11, 7, non definiam. Itemque
potest ut alius fuerit vir cognominis, qui, quum
pacis conditiones ab Lacedæmoniis latas sua-
sisset, eam ob causam in vincula coniectus est,
teste Xenophonte Hell. 2, 2, 15; et sane ab
his distinguendus videtur vates Archestratus, de
cujus macilentia Polemo Athen. 12, p. 552, E,
ridicule : Ἀρχέστρατον τὸν μάντιν, ἀλόντα ὑπὸ τῶν
πολεμίων καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἀναβληθέντα, (φασὶν) ὀβολοῦ
ὄλκην εὐρεθῆναι ἔχοντα· οὕτως ἦν Ἰσχνός. Narrat etiam
Eustathius ad Hom. p. 1288, 45. V. 5 vulgo εἰς δὲ τὸν

4.
a. Et decimus tertius cæcus, qui casam habitat ;
stigmatias est decimus quartus ;
quintus, rufus ; sextus, valgus ;
et hi quidem usque ad Archestratum sunt sedecim,
cum calvo autem hoc septemdecim. b. Desine sane.
a. Octavus est hic trita veste indutus.

φαλακρὸν. Num Aristophanem dicit, an Lachetem,
vel Geretem? v. schol. Vesp. 242, Acharn. 603. »
E M. V. 6 cod. Ὀγδ. ὁ τὸν τρίβωνιον ἔχων, facillime
agnoscendis velut gradibus corruptionis, τὸν τρι-
βώνων, τὸν τρίβωνιον. « Ceterum Eupolidis locum
Porphyrus eo consilio laudavit, ut illud nume-
randi genus illustraret, quo v. c. τρίτος, τέταρτος,
etc., ita dicitur, ut alius numerus ex prægressis
assumendus sit. Eandem in rem duo Pindari exem-
pla affert (apud Bœckh. p. 126) et unum Hesiodi
Opp. 696. » M.

Schol. Aristoph. Vesp. 925 : σκῆτρον τὸ βυπῶδες
τὸ ἐπὶ τῶν τυρῶν, ὡς E. χρ. γ. « Λοιπὸς γὰρ οὐδεὶς
τροφαλῆς * ἐκείνη ἐφ' ὕδωρ βαδίζει, σκίρρον ἡμψι-
σμένη. » Scribendum est meo iudicio

Λοιπὸς γὰρ οὐδεὶς· τροφαλῆς ἐξ ἐκείνου
ἐφ' ὕδωρ βαδίζει σκίρρον ἡμψισμένη.

Similiter Crates in Θηρίοις fr. 1. V. 1 οὐδεὶς, intell.
δοῦλος, ut Crates l. 1.

* Ἐπειτα δοῦλον οὐδὲ εἰς κεκτησέτ', οὐδὲ δούλην.
(Cf. ann. ad fr. 9.) Dindorfius πλὴν (Mein. ἡ
τροφαλῆς ἐκείνη). Posui ἐξ ἐκείνου, ut ἐκ τούτου etsi-
milia, *ex illo*, intell. *tempore*, quo cæpit aurea
ætas, ut dixit Tacitus, Ann. 12, 7 : « Versa est eo
civitas. » Respicunt locum Photius p. 607, Τρο-
φαλῆς : τυρός. οὕτως E. Etym. M. p. 718, 4 : σκί-
ρρος τοῦ ἐν τῷ τυρῷ βύπου. Ἐφ' ὕδωρ, h. e. ad fluvium
vel mare navesque, quibus evehatur vendendus
caseus.

Pollux 10, 140 : τὰ δὲ κουρέως σκευὴ κτένες, κου-
ρίδες μάχαιραι, μαχαιρίδες· ἐν μὲν γὰρ Κρατίου
Διονυσιαλέξανδρου (v. fr. 2) ... ἐν δὲ Χρυσῷ γένει Εὐ-
πόλιδος

Ἐπειθ' ὁ κουρέως, τὰς μαχαιρίδας λαβὼν,
ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῆς κατακερεῖ τὴν εἰσφορὰν.

Ἀπὸ τῆς ὑπ., facto initio tondendi a barba. Libri
ὑπὸ τῆς ὑπ., de quo errore diximus ad Thuc. 6, 89.
Photius p. 250, Μαχαιρίδες : αἱ κουρικαὶ μάχαιραι.
οὕτως E. Mein. tonsorem aliquem, fortasse Diony-
sium apud Cratinum Seriph. 2, irrideri putabat,
tanquam eum, qui reditus civitatis in suos usus
convertere videretur. Sed ejusmodi persona non

5.
Nullus enim (servus) superest; caseus recens ex
[illo]
aquam adit, ubi crusta vestitus est.
6.
Deinde tonsor sumptis machærius,
a barba incipiens attondebit vectigal.

facit ad χρυσῶν γένος. Quare potius intelligam vi-
rum vectigalia minuentem bono publico, ut Gro-
tius « attondebit nimia vectigalia. »

Schol. Platonis Bekker. p. 320 : ἡ δὲ ὠμιλλὰ
ἐστὶν, ὅταν περιγράφαντες κύκλον ἐπιρρίπτωσιν ἀστρα-
γάλους ἢ ἄλλο τι, ὡς τῇ μὲν ἐντὸς βολῇ νικούντων, τῇ
δὲ ἐκτὸς νικουμένων. E. χρ. γ., μεταφέρων ἐπὶ τὴν * ἐκ
Κύκλωπων (Meinek. correxit τὴν ἐν κύκλω) κατὰ-
κλισιν τοῦνομα, οὕτως φησὶν « Ἐπειτ' εἴσειμ', ἐνθάδε
μείνας εἰς ὠμιλλαν, κἂν μὴ μετή. » Corrupte Suidas
v. ὠμιλλὰ, Ἐπεισεμέθα δὲ εἰς ὠμιλλαν. Meinek. :

Κἄπειτ' εἴσειμ' ἐνθάδε μείνας
εἰς ὠμιλλαν, κἂν μὴ μετή.

« Nisi initio præstat Eit' εἴσειμ', ut sint tetrametro-
rum reliquia. » Cf. Ταξ. 2. Suid. v. ὠμιλλὰ : παι-
διά τις, ἐν ἧ εἰς τὸν κύκλον βολῶν κάρου, ὥστε ἐμμεῖ-
ναι, νικῶ. E. χρ. γ. cum decurtatis modo memo-
ratis.

Schol. Aristoph. Thesmoph. 162 : Ἀλκαίου τοῦ
κιθαροδοῦ, οὗ καὶ E. ἐν χρ. γ. μέμνηται,
ὧ ἄκατε Σικελιώτα * Πελοποννήσιε.

Mira scriptura : neque enim idem simul esse potest
Siculus et Peloponnesius. Depravatum videtur
Hæ., quum E. scripsisset ridicule πολυπότης! ἰή!
Pro πολυπότης forte scriptum πολυπόνης, ut μετ'
pro μὲν Soph. Antig. 73, ansam gravioris corru-
ptionis præbuerit. Cf. Æschyl. Suppl. 100, etc.
Meinek. qui de Alcæo citharædo disseruit Hist.
crit. Com. p. 249, hæc annotat : « Patria homi-
nis fuisse videtur Sicilia; Peloponnesium autem
eundem vocat fortasse propter diutinam in Pelo-
ponneso commorationem. Conf. Bergk. Comment.
crit. 2, p. viii. Ad eundem Alcæum pertinere
videntur hæc ap. schol. Aristoph. Vesp. 1278 : τῇ
λέξει (κιθαροδοῦτατος) κέρρηται καὶ E. ἐν χρ. γ.
ὧ κατάλαβρ' ὧ κιθαροδοῦτατε. »

Stephanus Byzant. p. 557 : Μαριανδυνία, χώρα
E. χρ. γ.

7.
Posteaque, hic commoratus. introeo
ad omillam, etiamsi non eat simul.

8.
Alcæe Siceliota, Peloponnesie (?).

9.
O vehemens, o cithara canendi peritissime.

10.
a. Video. b. Considera jam hæc Mariandyniam

FRAGMENTA COMICORUM GR.

α. Ὀρῶ. β. Θεῶ νῦν τήνδε Μαριανδυνίαν.

Libri uno tenore Ὀρῶ θεῶ νῦν τ. Correxerit Fritz-
schius Quæst. Aristoph. 1, p. 147. Colloquuntur
duo de χρυσῶ γένει, eique opposita forma reip.,
in qua servi habentur, quemadmodum Mariandyni
serviebant Heraclæotis; cf. fr. 5. Ὀρῶ (ut Aristoph.
Equit. 163, observante Fritzsche) sensu metapho-
rico, est consentientis de præstantia aureæ illius
ætatis. De Mariandynis, prius a Cræso subactis,
Bæhrius ad Herodot. 1, 28, p. 70 : « Mariandyni
habitabant ad Ponti Euxini oram, Thracæque et
ipsi origine fuisse dicuntur : v. Strab. 12, p. 542 ;
816. Postera ætate illos ab Heraclæotis sub jugum
missos legimus; de quo Straberus confert Posido-
nium Athen. 6, p. 263, Crater. l. 1. » etc.

Athen. 14, p. 657, A : δέλφακα... θηλυκῶς Νι-
κοχάρης ἔφη « κύουσαν δέλφακα » καὶ E. χρ. γ.
(quem usum τῆς δέλφακος etiam 9, p. 375, A, me-
morat Athen.)

Ὀὐκ, ἀλλ' ἔθυσον δέλφακ' ὠδὸν θηστία,
καὶ μάλα καλήν.

Ridicule ὠδὸν pro γρούζοντα. Meinek. scripsit δελ-
φακα νοδόν. Cod. Bemb. ὠδον sic acc.

Schol. Aristoph. Vesp. 643, σκῆτη βλέπειν :
ὅ ἐστι πληγὰς σοὶ ἐμβάλω. παροιμία δὲ ἐλέγετο ἐπὶ
τῶν δειλιώντων. Ἄλλως. μέμνηται τῆς παροιμίας E.
ἐν χρ. γ. φησὶ γὰρ

Ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον « σκῆτη βλέ-
πει. »

« Similiter Zenob. 6, 2. Cf. Pac. 669, Athen. 13,
p. 568, E. » E M.

Pollux 10, 63 : τῶν μὲν ἐν αὐτῇ τῷ βαλανεῖοι ὀνό-
ματα ἀσάμινθος, πύελος, κρουνός, ἀρύταινα, ἀρύ-
βαλλος, κατάχυτλον, Ἀριστοζάνου εἰπόντος (non in-
venio locum. Both.) « βαλανεὺς δ' ὠθεῖ ταῖς ἀρυ-
ταίταις » ... Εὐπόλιδος δ' ἐν χρ. γ.

Ἄλλ', ὦ φίλε Ζεῦ, κατάχυτλον τὴν ῥῖν' ἔχεις

11.
Non; sed immolabam porcellum canorum Vestæ,
et perpulchrum quidem.

12.
Plane, ut in proverbio est, vultus hominis ad lora
[spectat.]

13.
At, per Jovem amicum, trullam habes nasum!

« De καταχύτλω, trulla balnearia, v. Letronnii librum de nominibus vas. Gr. p. 21. Eī vasi, qui haec dixit, alius ejusdam nasum deformem assumulabat. » *E M.*

14.

Zenobius 2, 19, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἔνται : οὕτως Ἡσίοδος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ... *E. δ' ἐν Χρ. γ. ἐτέρως φησὶν ἔχειν τὴν παροιμίαν.*

Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαίτας ἴασιν.

Schol. Platonis Bekker. p. 373 : Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δ. ἴασ. ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρησθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ, δε, δε εἰσιπῶντο τῷ Κῆρῳ ξένοι, ἐπέστη. Κρατῖνος δὲ ἐν Πυλαίᾳ (v. fr. 1, cum annot.)... καὶ *E. Χρ. γ.*

15.

Etymol. M. p. 132, 12 : ἀποπάτημα ἀντὶ τοῦ σκυβάλου (soluce libri ἀντὶ τὸ σκύβαλον). *E. Χρ. γ.*

Τί γὰρ ἐστ' ἐκεῖνος; ἀποπάτημ' ἄλωπεκος.

« Eadem gramm. Bekker. An. p. 433, et Suidas v. Ἀποπάτημα, qui recte ἐκεῖνος pro ἐκεῖνο. De Didymia quodam Eupolin haec dixisse auctor est Athen. 14, p. 658, D : τὸ λείψανον τῶν τραγημάτων καὶ τρωξίμων εἴρηκεν Εὐπολίς· σκύπτων γὰρ Διδυμίαν τινὰ ἀποπάτημα αὐτὸν εἴρηκεν ἄλωπεκος (*abrosam a vulpe*, macrum, etc.), ἥτοι ὡς μικρὸν τὸ σῶμα, ἢ ὡς κακοθήκη καὶ πανούργον, ὡς φησὶν ὁ Ἀσκαλωνίτης Δωρόθεος. Symmachus autem Aristophanis interpretis apud Suidam vv. Ἀσωπόδωρος et Θαρρελείδης (cf. Av. 17) : Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐπὶ συμκρότητι διεβέβλητο τοῦ σώματος. De Asopodoro cf. etiam Teleclid. fragm. incert. 17. Videndum an idem fuerit homo hic Διδυμαχίας et ille Διδυμίας. Aliam autem lectionem in Eupolide secutus est Athen., aliam Etymologus.

16.

Schol. Aristoph. Acharn. 3 : τὸ ψαμμοκόςσια καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ πλῆθος ἐτίθετο. παρὰ μὲν *E—δι ἐν Χρ. γ. οὕτως.*

Ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμοκόςσιους.

« Ita primus Brunck. pro Ἀ. θ. ψαμμοκόςσιους. Athen. 6, p. 230, C : ὄνομασι χρώμενον ψαμμοκόςσιους et 14, p. 671, A : ὅτι δ' ἡμεῖς ψαμμοκόςσιοι ἐσμὲν δῆλον. » *E M.*

14.

Sponteque opulenti tenuium adeunt epulas.

15.

Quid enim ille est? merda vulpis.

16.

Numerare spectatores sexcentos.

17.

Idem schol. Av. 42, διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν : εἴρηται μὲν οὐ (male libri δ) βάδος· ἅμως γε μὴν οἱ κωμικοὶ παίζειν εἰώθασιν τοιαῦτα, ὡς *E. Χρ. γ. α ** τισσῶν ὦ βραψυδέ. » Cod. Ven. τί σοφῶνος. Unde Augustus Nauck :

Τίς ὁ φῶνος, ὦ βραψυδέ;

Ante eum Lobeckius : Τίς ὁ σόθος, ὦ β.;

18.

Idem schol. Ran. 1036 : διαβάλλει τὸν Παντακλίᾳ ὡς ἀμαθῆ ἐν τῷ ἐπιπέσει. μέμνηται δὲ τούτου καὶ *E. Χρ. γ., α Παντακλήρης σκαίος. »*

19.

Chæroboscus Bekker. Anecd. p. 1290, sive Cramerii Anecd. Ox. 4, p. 420 : σημειοῦται τὸ ἐκχεῖν δευτέρου μέλλοντος, ὅσον καὶ τὸ κατακλιεῖς (sic) παρ' *E—δι ἐν Χρ. γ., οἶον*

Εἰ μὴ τις αὐτὴν κατακλιεῖ.

Excerpta Bodl. apud Cramer. l. 1. p. 195, 28 : κλείω : ὁ β. ἀρίστος ἐκλίον διὰ τοῦ ι, ὡς ἐπιθον... ὡς τὸ *E* ἰ μὴ τις αὐτὴν κατακλιεῖ παρ' *E—δι ἀντὶ τοῦ ἀσφαλιεῖ. α* De hoc futuro disputavit Buttmanus Gr. Gr. ampl. 1, p. 396. Similis forma est δανειῶ sive δανιῶ α δανειζῶ, de qua Photius v. Θεριῶ et gramm. apud Bast. ad Gregor. Cor. p. 174. Quum autem Attici non dixerint κλείω, sed κλήω, α quo κλιῶ formari non potuit, haud inepte, opinor, illud κατακλιεῖ in Eupolidis fabula a barbaro aliquo dictum fuisse conijicias. Ad αὐτὴν supplendum esse θύραν, indicare videtur explicatio ἀσφαλιεῖ. » *E M.*

20.

Photius p. 596, Suidas : Τοῦ Διδυμοῦ τὸ σάνδαλον : * ἐπὶ τῶν ὡς μέγα δῆ τι, *E. Χρ. γ. Scribamus τοῦ Δ. τὸ σ. ὑποδῶ : ὡς, etc. Confusa puto ὑπὸ et ἐπὶ, ut Thuc. 3, 12; 4, 34. Conjunctivus potestate futuri : v. Matth. Gr. p. 516. Pollux 7, 86 : τὸ σάνδαλον *E. ἐν Χρ. γένει. Vix credas, Pollucem nihil annotasse præter usum vocabuli σάνδαλον, quod paulo quidem rariusest, legitur tamen, recentiores ne commemorem, apud Anacreontem carmine 21, σανδάλιον Herodot. 2, 91, etc. Quare suppicor, excidisse ὑποδῶ post σάνδαλον.**

17.

Quis hic vocalis, o rhapsode?

19.

Nisi quis eam inclinaverit.

20.

Jovis sandalium induam.

21.

Pollux 9, 26 : κατ' Εὐπόλιον λέγοντα ἐν Χρ. γ. « νεοκάτοικος. »

22.

Schol. Aristoph. Vesp. 1310 : παρὰ τὴν παροιμίαν « ὄνος εἰς ἀχυρῶνας ἀπέδρα. » ὁ δὲ ἀχυρῶς παρ' *E—δι ἐν Χρ. γ., ὅπου καὶ τὸ Πλάτωνος παράκειται ἐξ Ἀδώνιδος. α* Kusteri ed. ἀχυρῶς, Ald. ἀχυρῶς. Scripsi ἀχυρῶς ex præcepto Herodiani : v. Arcad. p. 72, 5. Eupolis autem forsitan ἀχυρῶδες dixerat. » *E M.* Philemon Athen. 2, p. 52 (Incert. 93), quem locum memorat Mein. :

Ὄνος βαδίζεις ἀχυρὰ τῶν τραγημάτων.

Sic enim legam pro κακομέτροις et infuscatis illis, quæ vulgari solent, Ὄ. β. εἰς ἀχ. τρ. De intelligenda eis præpositione in verbis motum significantibus v. indices Sophoclis, Euripidis, etc. Hic quidem eis ortum esse potest ex eis prægresso; quo facto imperitum aliquis τῶν data opera deleverit metri causa, si diis placet.

23.

Antiatticista p. 96, Ἐξηγητῆς : *E. Χρ. γ. α* Ἀάμπων οὐξ ηγητῆς. « μάντις γὰρ ἦν, καὶ χρησμῶδες ἐξηγείτο. » Cf. Reisig. Conject. 1, p. 175, Aristophanis schol. Nub. 326. » *E M.* Cf. Av. 496.

24.

Harpocr. p. 166, 19 : σιτηρὸν ἀγγεῖον ἐστὶν ἡ σιπύα (sic), ἐστὶ δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς. *E. Χρ. γ. Photius p. 513, 6, Σιπύα : σιτηρὸν ἀγγεῖον. Λυσίας τε, καὶ *E.. καὶ Ἀριστοφάνης. Qui Plut. 802,**

Ἡ μὲν σιπύη μεστὴ ἴστι λευκῶν ἀλφίτων.

25.

Athen. 9, p. 406, C : πισοῦ δὲ τοῦ ὀσπρίου μνημονεύει καὶ *E. ἐν Χρ. γ.*

26.

Idem ib. p. 408, E : κατὰ χειρὸς ὕδωρ... ὡς *E. ἐν Χρ. γ. Cf. Aristoph. Av. 438, seq.*

Ad hanc fabulam etiam Incertarum fragmenta 21 et 42 referenda videri, annotat Mein.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

Stobæus Floril. 4, 33, cum Iemmate Εὐπόλιδος.

EX INCERTIS FABULIS :

1.

At audite, spectatores, et expendite [quæram, verba : quippe statim apud vos causam defendens qua ratione peregrinos quidem dicitis poetas sapientes,

ἄλλ' ἀκούετ', ὦ θεαταί, πολλὰ καὶ ξυνίετε βήματ'· εὐθὺ γὰρ πρὸς ὑμᾶς πρῶτον ἀπολογήσομαι, ὅ τι μαθόντες τοὺς ξένους μὲν λέγετε ποιητὰς σοφοὺς, ἦν δέ τις τῶν ἐνθάδ', αὐτοῦ μὴδ' ἐν χεῖρον φρονῶν, ὅ ἐπιτιθέσθαι τῇ ποιήσει, πάνυ δοκῶν καλῆ εἰσφορεῖν, μαίνεταιαί τε καὶ παραρρεῖ τῶν φρενῶν τῷ σῶ λόγῳ. ἄλλ' ἐμοὶ πείθεσθε πάντως μεταβάλλοντες τοὺς τρόπους μὴ φθονεῖθ', ὅταν τις ἡμῶν μουσικῆ χαίρη νέων.

Spectant hæc ad æmulos poetas, imprimis Aristophanem, quem, inter spectatores sedentem, digito monstraverit histrio versu 6, ipsiusque Aristophanis verba esse videntur μαίνεταιαί et παραρρεῖ τῶν φρενῶν, quamvis desiderata in fragmentis. Cf. Mein. Hist. crit. Com. p. 111, Bergk. Commentt. p. 365. Versu 1 πολλὰ, ut alias polū, *valde*, i. e. studiose, attente. Æschylus Ag. 1181 : ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφῆ Γύνοι, et Choeph. 257 : κἀξορθιάζων πολλὰ, ubi schol. : ἀνατεταμένους. Frustra Berglerus ad Pacem 604 (ὦ σοφώτατοι γεωργοί, τὰμὰ δὲ ξυνίετε Πήματα) aliique τὰμὰ pro πολλὰ : recte autem βήματ' pro γρήματ', quod habent codd. Τὰμὰ facile intelligatur. V. 2 Meinek. εὐθὺς. V. 3 idem recepit Wakefieldi conjecturam ὅ τι παθόντες. V. 4 αὐτοῦ, quem impugnat æmulum; Aristophanem, opinor, Atticum illum quidem, sed non Athenis natum, proptereaque pro ξένῳ habitum invidiæ causa ab Atheniensi Eupolide. Codices plures αὐτῶν. Μὴδὲν χεῖρον φρονῶν, *nulla in re minus intelligens*, quam iste. V. 5 sic Porsonus Adv. p. 287 et Jacobsius. Libri mendose ἐπιθῆται. Sed hoc parum est : tautologia intolerabili, quam indocti doctique propagarunt, iidem πάνυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν. Dedit quod sententia requirebat, quum scirem, et κακῶς cum καλῶς similibusque, et ei cum ὦ confundi solere a librariis, itemque id esse φορεῖν, quod facil-

sin autem aliquis vestrūm, isto non minus callens, poesi operam dat prorsus confusus se afferre bona, insanit et mente captus est, ut tu dicis!

Igitur mihi obtemperate omnino : mutatis moribus ne invideatis cuiquam nostrūm, si musica gaudet arte.

13.

lime mutatum fuerit in φρονῶν. V. 6 eodd. aliquot
μίνεταί τι. V. 8 libri φρονῶν. Correx. Dobr. ad
Plutum 1188. Valek. ἡμῶν pro ὑμῶν.

2.

Athen. 1, p. 17, D: E. δὲ τὸν πρῶτον εἰσηγησά-
μενον τὸ τῆς ἀμίδος (matulae) ὄνομα (Meinek.
scrib. suspicatur τὸν τῆς ἀμίδος νόμον) ἐπιπλήττει
λέγων

α. Μισῶ λακωνίζεῖν, ταρηνίζεῖν δὲ κἄν
πριαίμην
πολλοὺς δ' (ἄν) οἶμαι νῦν βεβινῆσθαί (τε
καῦτε βινεῖν).

β. (ὡς εἰκόσ') ὁ δὲ πρῶτος ἐξεῦρεν τὸ πρῶ-
πιπίνεῖν,
πολλὴν γε λακκοπρωκτίαν ἐπίστασ' ἡμῖν
εὐρών.

5 Εἶεν τίς εἶπεν « Ἀμίδα, παί! » πρῶτος
μεταξὺ πίνων;

α. Παλαμηδικὸν γε τοῦτο τοῦξέρημα καὶ
σοφόν του.

Locus e colloquio gulonis et pædicatoris, quorum
alter alterum irridet. Meinek. ad Alcibiadis irrisio-
nem spectare hos versus opinatur. Vers. 1 Suidas
λακωνίζεῖν: παιδικῶς χρῆσθαι. Aristoph. Θεσμοφ.
β'. (fr. 26, ubi v. ann.) « Intelligerem hæc, in-
quit Mein., si ταρηνίζεῖν de venere muliebri dici
posset locusque ita scriptus esset: Μισῶ ταρηνίζεῖν,
λακωνίζεῖν δὲ κἄν πριαίμην. » V. 2 recte Schweigh.
πολλοὺς pro πολλὰς. Hunc et sequentem versum pro-
babiliter supplere studuimus. Aliter cod. B: ὀλί-
γας γὰρ οἶμαι νῦν βεβ. γέ σοι γυναῖκας. V. 3. Ὡς εἰκόσ,
ut verosimile est, frigide concedentis et statim par
pro pari relaturi, ut qui etiam τῶ ταρηνίζεῖν et ma-
tutinis potationibus ad λακκοπρωκτίαν incitari ho-
mines existimet, neque injuria. Libri τὸ πρῶτ' ἐπι-
πίνεῖν. Correx. Elmsleius. V. 4 libri ἐπίσταθ' ἡμῖν.
Illud correx. Elmsl.; hoc, quod officit metro, Mein.
V. 5 Εἶεν, age: formula transeundi, præsertim ad
rem cognatam. Παί. πρῶτος pro πάμπρωτος Porso-
nus apud Kidd. ad Porsoni Misc. p. 390. Ibi ex
Athen. 6, p. 262, D, petiti versus Epicratis

2.

a. Odi laconismum; assata vero emerim;
multos quidem nunc puto irrumari, rursusque irru-
mare.

b. Credibile est: qui autem primum cogitavit de potu
[matutino,

eum scito multam nobis pæderastiam excogitasse.
Age, quis primus inter pocula dixit « Matulam,
[puer! »?

— Τί γάρ

ἐχθον ἢ « παί, παί! » καλεῖσθαι παρὰ πότον,
καὶ ταῦτ' ἀγενεῖω μειρακυλλίῳ τινί,
ἢτ' ἀμίδα διαφρεῖν;

libri ἢ τὴν ἀμίδα φέρεῖν, in thesi occultato voca-
bulo ἀμίδα, δια—hausto a δια syllaba, etc. « E.
eum perstringit, qui primus inter pocula matulam
poposcit; quem usum, satis notum ex Comicis
græcis et latinis, Sybaritarum inventum esse ait
Schweigh., laudato Gatakero Advers. misc. 2, 5. »
E M. Versum 6 respicit Phrynichus Bekkeri p. 58,
Παλαμηδικὸν τοῦξέρημα: οἶον σοφόν καὶ εὐμήχανον.
Ibi vulgo καὶ σοφόν. B C D σοφόν σου. Immo σοφόν
του pro τινός.

3.

Suidas, Βαστάσας: ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας. E.

α. Ἄγε δὲ, πόπερα βούλεσθε τῆνδ' ἀλάθειν
ὠδῆς ἀκούειν, ἢ τὸν ἀρχαῖον τρόπον;

β. Ἀμφότερ' ἐρεῖς, ἐγὼ δ' ἀκούσας τὸν τρί-
πον,

ὃν ἂν δοκῆ μοι, βαστάσας αἰρήσομαι.

[πᾶν τὸ συμβεβημένον ἐπὶ λόγον ἄγων καὶ δοκιμάζων.]
V. 1 vulgo τὴν διάθειν, — δι syllaba absorpta,
nisi fallor, a δι—vicino. Certe aptum τῆνδ', hancce,
quod velut deicticῶς dictum est pro τῆν νῦν, ut
Toup. et Gaisford. ad Hephæst. p. 45, quanquam
ipse Gaisf. postea maluit τῆνδε, neque aliter Run-
kel; sed verisimilius τῆνδ'. In fine nescio cuius
additamentum ταυτολόγον cancellavimus.

4.

Orion Anthol. p. 54: Εὐπόλιδος

Ἡ πολλὰ γ' ἐν μακρῷ χρόνῳ γίγνεται μεταλ-
λαγῆ

τῶν πραγμάτων· μένει δὲ χρῆμ' οὐδὲν ἐν
ταύτῳ ῥυθμῷ.

Codex Ὡς πολλὰ γ' ἐν, etc., sed Julianus Orat. 7,
p. 204, A, in codice Voss. Ἡ πολλὰ, quod re-
ceptum a Mein. mihi quoque alteri illi præstare
videbatur. Deinde Mein. μεταλλαγῆ πραγμάτων,
quum apud Orionem legatur μεταλλαγέται pr. Recte

a. Palamedicum hoc quidem et sapiens alicujus in-
[ventum.

a. Age igitur, utrum hocce genus odæ
audire vultis, an modo antiquo factam?

b. Utrumque dices; ego vero, postquam audivero,
modum spectatum, qui mihi placuerit, eligam.

4.

Sane multa longo in tempore fiunt conversione
rerum, nec quidquam in eodem modo permanet.

Schneidewin. τῶν πρ., minus bene μεταλλαγαί.
Metrum euripideum, ex iambico dim. et simili
trochaico, sed catalecto, compositum, ut OEdipi
Tyr. 189, et Antigona 555 nostræ ed.

5. 6.

Pollux 9, 47: ἐν δὲ τῶν κοινῶν βιβλιοθηκαί, ἢ ὡς
Εὐπόλις φησιν, οὗ τὰ βιβλία ὄνια καὶ αὐτὸ ἐφ'
αὐτοῦ (βιβλία). οὕτω γὰρ τὸν τόπον, οὗ τὰ βιβλία,
οἱ Ἄττικοι ὀνόμαζον, ὡς περὶ καὶ τοὺς ἄλλους τόπους
ἐκ τῶν πιπρασκομένων, ὡς εἰ φαῖεν « ἀπῆλθον εἰς τοῦ-
ψον, » καὶ εἰς τὸν οἶνον, » καὶ « εἰς τοῦλαιον, » καὶ
« εἰς τὰς χύτρας, » καὶ κατὰ τὸν Εὐπόλιον

Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμουα,
καὶ τὸν λιθανωτὸν, κεῖθυ τῶν ἀρωμάτων
καὶ περὶ τὰ γέλην.

Probabiliter Bergk. Commentt. p. 355 huc trans-
tulit quod initio confusi loci Pollucis legitur,

καὶ περὶ τὰ γέλην, χροῦ τὰ βιβλί' ὄνια.

« Aristoph. Ran. 1068: παρὰ τοὺς ἰχθῦς·
schol. παρὰ τὰ ἰχθυοσώλια. τὸ δὲ τοιοῦτον ἄττικόν. E.
« Περιῆλθεν (sic)... κρόμμουα. » Ammonius p. 62
ed. Valek., τὸ εὐθὺς cum genitivo illustrans: οἱ δὲ
ἀρχαῖοι ἐνόησαν τὸ εὐθὺς ἐτίθεσαν τὸ ἐφ' ὁδοῦ (leg. ἀντὶ
τοῦ ἐφ' ὁ.) τῆς τεινούσης ἐπὶ τινος τόπου « εὐθὺς τῆς
στοῦς », α εὐθὺς τῶν ἀρωμάτων. » Partes frag-
menti afferunt etiam Photius p. 589, Suidas v.
Τούψον, schol. Aristoph. Pac. 1158. Γέλην inter
κωμικώτερα citat Pollux 3, 127. v. E M.

7.

Idem 3, 115: Πλάτων δὲ ἐν Παρμενίδῃ καὶ ῥυ-
παρὸν (de parco. M.) εἶρηκεν. E. δὲ

Ἦδ' ἄρα χορηγὸν πρόποτε ῥυπαρώτερον
τοῦδ' εἶδες; (οὐ δ' ἦ) θᾶττον ἂν τοῦ (γ') αἰ-
ματος

ἢ χορημάτων (μεγάλων ὁ) μεταδώῃ τινί.

V. 1 sic in optimo cod. Paris. A: Εἶδες γ. πρόποτε
ῥυπ. τοῦδε; V. 2 et 3 facile neglectum fuerit οὐ
δὲ post εἶδες (v. ad Thuc. 1. 40; 5, 97), et με-
γάλω ὁ ante simile μεταδώῃ. De ὁ pro ὅδε v. Matth.
et grammaticos, Pro lubitu Fritsch. Comment. de
Aristophanis Dætal. p. 9, τ. εἶδες ἐτεόν, et ἢ χορημ.
οὐτός γε μετ. τινί. Apposite autem ad sententiam

5.

Circumibam ad allia et cepas,
et thus, rectaque ad aromata
et circum cibaria, locumque ubi libri venduntur.

7.

Jamne choragum unquam sordidiorem
vidisti? (Non sane:) citius sanguinem

idem adscripsit illa Demosthenis De falsa leg. § 254
Bekk., θᾶττον γὰρ ἂν τοῦ αἵματος ἢ λόγου μεταδοῦναι
τινι. De magnis sumptibus chororum tragicorum,
etiamque comicorum, quamvis minus splendentium
(v. Heraldus Animadv. ad Salmasii Observ. ad
Jus Att. et Rom. 6, 8, 5), vix suppetentibus tem-
pore belli Pelop., Meinek. exposuit Hist. crit.
Com. p. 42.

8.

Zonaras Lex. p. 605: Ἐγερόθηται ἐξ ὕπνου, ἀνα-
στήναι τῷ σώματι. E.

Τίς οὐξεγείρας μ' ἐστίν; οἰμώξει μακρὰ,
ὅτι μ' ἀνίστης ὠμόυπνον.

Eadem ap. gramm. codicis Naniani ap. Mingarel-
lum p. 492. Ὠμόυπνον, semisomnem, velut im-
maturum somno, h. e. primo neque arcto, dormien-
tem. Philostratus Vit. Apoll. 8, 31, p. 371, anno-
tante Mein.: τὸ δὲ (μειράκιον), ὡς περὶ ἐμμανές, ἀνα-
πῆδῃσαν ὠμόυπνον, etc., et comparate ὠμογέρον et
ὠμογέρας. Qui ὄντα in fine addendum putat, præ-
tereaque ἀνίστης conjecit pro codicum ἀνέστησ',
« nisi οἰμώξει sit tertia futuri persona. »

9.

Schol. Aristoph. Nub. 96: ἐπειτα E. εἰ καὶ δι'
ὀλίγων ἐμνήσθη Σωκράτους, μᾶλλον ἢ Ἀριστοφάνης
αὐτοῦ καθήψατο: οὐδὲν δὲ χεῖρον ἐπιμνησθῆναι τῶν
Εὐπόλιδος:

Δεξάμενος δὲ Σωκράτης τὴν ἐπίδειξιν...
Στησιγόρου πρὸς τὴν λύραν οἰνογῆν ἔκλεψεν,
ὅσον δὲ ἦν ὄραν τὸν φιλόσοφον τὸ ἐν φανερῷ μάλιστα
σχεῦος κατακείμενον κλέπτοντα καὶ ὑφαίρουμένον. Id.
ib. ad 180, ἐκ τῆς παλαιστράς θυμάτιον ὑφεί-
λετο: ὅμοιον τῷ ὑπὸ E-δος βηθέντι περὶ Σωκράτους,
Στησιγόρου... ἔκλεψεν. Lacunam v. 1 supple-
verunt vocabulo ἄδων: sed quis fando audivit, So-
cratem cecinisse in publico? Scribendum arbitror
ἴζων Στησ. πρὸς τὴν λύραν. Dictus fuerit aliquando
Socrates in certamine musico, quum assideret lyrae
Stesichori decoris causa expositæ in loco conspi-
cua, tamen, (quod additum est per invidiam)
artis (furandi) specimen edens, urceum vinarium
surrripuisse. Satis simile ἴζων vicino ἴζην, ut ab hoc
haustum videri possit. Verba πρὸς τὴν λύραν poste-

quam opum (magnarum) particulam alicui imper-
[tiet.

Quis est, qui me excitavit? — Vehementer plorabis,
quia me surgere facis semisomnem.

9.

Specimine autem edito Socrates
prope Stesichori lyram urceum vinarium furatus est.

riore tantum loco scholiastæ leguntur. Οἷον δὲ πο-
sui pro οἷον δ'.

10.

Olympiodorus ad Platonis Phædon, p. 65 ed.
Heindorf. : ὁ γὰρ Εὐπόλις φησι περὶ τοῦ Σωκρά-
τους, α' Τί δῆτα ἐκείνον τὸν ἀδολέσχην καὶ πτωχὸν, ὅς
τᾶλλα μὲν πεφρόντικεν, ὁπόθεν καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου
δὲ κατημέληκε. » Mein., secundum Herm. ann. ad
schol. Nub. 360, nisi quod is lacunæ signa posuit
post πεφρόντικεν (temere quidem, ut ipse Mein.
fatetur, quum iambicis tetrametris dimetrum inter-
misceri solere ostenderit Fritsch. Quæst. Ari-
stoph. 1. p. 224, et Bergk. Comm. p. 353),

Μισῶ δ' ἐγὼ καὶ Σωκράτην, τὸν πτωχὸν
ἀδολέσχην,
ὅς τᾶλλα μὲν πεφρόντικεν,
ὁπόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου κατημέ-
ληκεν.

Proculus Ms. apud Ruhnken. ad Xen. Memor.
Socr. 1, 2, 31 : αὐτὸν μὲν τὸν Σωκράτην πτωχὸν ἀδο-
λέσχην καλοῦντων τῶν κωμικοποιοῦν, καὶ τοὺς ἄλλους
δὲ ἀπαξάπαντας, καὶ τοὺς ὑποδυομένους εἶναι διαλεκτι-
κούς, ὡσαύτως ὀνομαζόντων α' Μισῶ δὲ καὶ Σωκράτην,
τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην. » Etymologus M. p. 18, 9 :
Σωκράτην πτωχὸν ἀδολέσχην ἔφη Ε. Hoc potius
quam Olympiodorum expressit Hermannus : at in
probabiliorem viam rediens Mein., « Propter
Olympiodorum, » inquit, α' fortasse scribendum est

Μισῶ γε δῆτ' ἐκείνον τὸν πτωχὸν ἀδολέ-
σχην,

vel μισῶ γε δὴ κακείνον. » Veraque sane, si quid
intelligo, verba δῆτ' ἐκείνον. Sed apud ipsum
Olympiodorum quum oratio sic incipiat Τί δῆτα
ἐκείνον, etc., ad prægressam alterius interlocutoris
pertinere arbitror τὸ Μισῶ hunc fere in modum,
auctore Proculo,

— ἄλλους δ' ἀπαξάπαντας
μισῶ. β. Τί δῆτ' ἐκείνον, etc.

« Socratis nomen apud Proculum ex interpreta-
tione ortum videri potest. » Mein. Versu 3 Olymp.
τούτου δὲ κατ., ubi alienum δὲ, aptum τούτου γε,

10.

— a. Aliosque simul omnes
odi. b. Quid igitur illum, mendicum garrulum,
qui cetera quidem curare solet,
unde vero cibum habeat, id quidem negligit?

11.

Garrile flum probe doce, sophista.

huius quidem rei. Cf. Pherecrat. Κρατ. 12. Sic
etiam numeri vividiores et comiciores.

11.

Etym. M. p. 18, 8 : διὸ καὶ ἀδολέσχας τοὺς φου-
σικούς ἐκάλου, λέγει δ' Ὁρίων καὶ Σωκράτην πτω-
χὸν ἀδολέσχην ἔφη Ε., καὶ ἐν ἄλλοις

(Ἄλλ') ἀδολεσχεῖν αὐτὸν ἐκδίδαξον, ὃ σο-
φιστά.

Ἄλλ' excidisse videtur propter simile scutum
ἀδ-, sentiente etiam Mein.

12.

Eustath. ad Il. 2, 333, p. 231, 19 : ἐνταῦθα οἱ
παλαιοὶ παρασημειοῦνται τὸ τοῦ ἔχλου παλίμβολον,
ὅπως οἱ αὐτοὶ καὶ φεύγειν ἤσαν ἐτοιμότεροι, καὶ μέ-
νειν αὐθις βῆον ἀνεπίσθησαν. ἐπιφρονῶσι δὲ καὶ τὸ τοῦ
Εὐπόλιδος « Οἷόν γέ πού 'στι γλῶσσα' ἀνθρώπου, εἶπερ
ὁ μὲν λέγων φεύγωμεν ἀναπτεροῖ, ὁ δὲ αὐθις πείθει
λέγων μίμνωμεν. » Ibidem schol. : « Οἷόν γέ πού 'στι
γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος. » κατὰ τὸν Εὐπόλιν. « ὁ μὲν
γὰρ λέγων φεύγωμεν ἀναπτεροῖ, ὁ δὲ μὲν ὠμεν
πείθει. » ἅμα δὲ καὶ τὸ παλίμβολον τῶν δῆμων ἐσή-
μανεν. Eupolidis versus sic videntur habuisse :

Οἷόν γέ πού 'στι γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος,
εἶπερ ὁ λέγων « φεύγωμεν » ἀναπτεροῖ γ', ὁ
δ' (ἄν)

αὐθις λέγων « μίμνωμεν » ἀναπείθει (πάλιν)!

In quibus ἄν, aptum hiatui vitando neque inele-
gans, neglectum dicas sequente au- simili, quem-
admodum et πάλιν facile exciderit post πείθει.
Primum versus solum poetæ esse iudicat Meinek.,
cetera scholiastæ, dissentiente Hermanno Opusc.
5, p. 290.

13.

Eustath. ad Odys. p. 1441, 16 : Δημόκριτος δὲ
(fort. δὴ) ἐπιτηδεϊέστερόν φησι, καὶ Δεινόλοχος
γενναιέστατον, Ἀντίμαχος δὲ ὅτι ἀφνειέστα-
τος ἔσκεν. (καὶ) Ε. δὲ

— Πόλιν (τε) θεοφιλεστάτην
οἰκοῦσιν, ἀφθονεστάτην τε χρήμασιν.

Prius τὲ haustum fuerit a θε- syllaba, quæ sequi-

12.

Quale tandem est lingua oratioque hominis!
siquidem qui dicit « Fugiamus », volare facit viros;
[qui vero] rursus dicit « Maneamus » pariter persuadet.

13.

— Urbem et diis carissimam
habitant, et opulentissimam.

tur. Mein. Πόλιν γε. Dicuntur Athenienses. Æschy-
lus Eum. 792 : χῶρας... θεοφιλεστάτης (Atticæ), ubi
v. annot.

14. 15.

Idem ad Odys. p. 1680, 26 : Ἀττικοὶ δὲ ἅπαν-
τες τὸ ἴσθι καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπαρχε τάττουσιν. Ε.

Μὴ τρηχὺς ἴσθι.

καὶ

Ἡ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ φθονερὸν ἴσθ' ἀνδρίον·
ἦγουν μὴ φθονερὸς ἔσο ἀνθρώπος. καὶ ὅρα τὸ ἀνδρίον
ὑποκοριστικῶς γενόμενον ἐκ τοῦ ἀνδρός. Τρηχὺς Ιο-
νίκε, ut τυλεῖα in Κόλαξι fr. 21.

16.

Idem ad Odys. p. 1406, 27 : ἀντιβολία ἢ δέη-
σις. Ε.

Κατ' ἀντιβολίαν δέκα τάλαντ' ἀπετισάμην.

Respicit Hesychius, Κατ' ἀντιβολίαν : κατ' ἀντι-
βλησιν.

17.

Idem ad Od. p. 1517, 10 : τρῦσιππον ὁ τοῖς
τετρομένοις καὶ ἀχρήστοις ἵπποις ἐπιβάλλεται, ἢ κατὰ
Ἄλιον Διονύσιον τρῦσιππειον τετρασυλλάβως ἔγκαιμα
ἵππου γεγρακτός ἐπὶ τῆς γνάθου, ὅμοιον τροχῶ. φέ-
ρει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ χρῆσιν Ε-δος ταύτην « Ἄλλ' ὡσπερ
ἵππῳ μοι ἐπιβαλεῖς τρῦσιππειον. » Recte Runkel. et
Mein :

Ἄλλ', ὡσπερ ἵππῳ, μοῦπιβαλεῖς τρῦσιππειον.

Photius, secundum Æl. Dionysium, Τρῦσιππειον :
ἔγκαιμα ἵππου γεγρακτός ἐπὶ τῆς γνάθου, τροχῶ
ὅμοιον. οὕτως Ε. « Cf. Cratetis Sam. fr. 2. Nota
ista equis inusta dicebatur etiam ἵππου τρέχος, v.
Phot. p. 112, 16. » M.

18.

Idem ad Odys. p. 1535, 18 : ὅτι δὲ καὶ ἐδασύ-
νοντο ἀττικῶς αἱ ἄρκυες, οὐκ ἀδῆλον, καὶ φέρεται
χρήσις Ε-δος εἰς τοῦτο τοιαύτη·

— Σὺ δὲ τὰ καλώδια

14.

Ne asper esto.

15.

O mirifice homo, ne sis invidiosus homunculus.

16.

Requisita solvi decem talenta.

17.

Sed, velut equo, imprimis mihi τρῦσιππειον.

18.

— Tu vero funiculos

ταῦθ' ἀρκυῶρει,

ἐπεὶ καὶ ἀρκυωρός ὁ τῶν ἀρκύων φύλαξ.

19.

Idem ad Od. 7, 104, p. 1571, 35 : αἱ (γυναῖκες)
τῆ χειρὶ τὴν κρόκην ἐνήθον. Ε.

Τῆ χειρὶ νῶσαι μαλθακωτάτην κρόκην.

Mein. correxit. νῆσαι, quia νῶα (quamvis usur-
patum ab Etymologo p. 344, et Polluce 7, 32 ;
10, 125) ab usu Atticorum abhorret, pariter ac
νήθειν, de quo ipse Pollux priore loco : οἱ Ἀττικοὶ
δὲ τὸ νήθειν νεῖν λέγουσιν. Cf. Mein. ad Cratini
Μαλθ. fr. 4. Male schol. Hom. νῆθε.

20.

Lucianus Prom. cap. 2 : μὴ ἄρα οὕτως με Προ-
μηθεά λέγοις εἶναι, ὡς ὁ κωμικὸς τὸν Κλέωνα φησιν·
οἷσα περὶ αὐτοῦ·

Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πράγματα.

Eupolidis versus esse annotavit scholiasta.

21.

Mæris Attic. p. 213 : Χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ πρώτος
λέγεται γράψαι Κλέων Ἀθηναίος μετὰ τὸ λαθεῖν τὴν
Πύλον· ἐνθεν καὶ τὸν κωμικὸν ἐπισκώπτοντα εἰπεῖν

— Πρῶτος γὰρ ἡμᾶς, ὦ Κλέων,

χαίρειν προσεῖπας πολλὰ λυπῶν τὴν πόλιν.

Bekkerus edidit Πρώτος. Eupolidi hæc vindica-
cavit Mein. Hist. crit. Com. p. 115, auctore Sui-
da v. Χαίρειν : πρῶτον δὲ Κλέωνα φησιν Εὐθούλος
ὁ κωμικὸς οὕτως ἐπιστεῖλαι τοῖς Ἀθηναίοις ἀπὸ Σφα-
κτηρίας. « Nam ibi legendum esse, inquit, Εὐ-
πολις, vidit etiam Fritsch. apud Bergk. Com-
mentt. p. 362. Locus fortasse ad Χρυσῶν γένος re-
vocandus est. »

22.

Phrynichus Præp. sophist. p. 5, 8, ἀνθρώπος
ἀποφράς : ἀποφράδες ἡμέραι, καθ' ἃς ἀπηγόρευτό
τι πράττειν. σημαίνει οὖν τὸν οἶον ἀπαίσιον καὶ ἐξε-
δρον καὶ ἐπάρατον ἀνθρώπον.

retium hosce ponito.

19.

Manu nentes mollissimam tramam.

20.

Cleon Prometheus est post negotia.

21.

— Primus enim nos, o Cleon,
salvere jussisti, vehementer affligens urbem.

— Συνέτυχεν ἐξιόντι μοι
ἀνθρωπος ἀποφράς καὶ βλέπων ἀπιστίαν.
Quibus haec subjiuntur, Ἀπιστίαν βλέπει :
Εὐπολις. σημαίνει τὸν ἀπιστότατον. Etym. M. p. 131,
19 : καὶ τοὺς πονηροὺς δὲ ἀποφράδας ἐπιθετικῶς
ἐκάλεσαν, ὡς « Ἀνθρωπος... ἀπιστίαν. » « Homi-
nem nefarium ἀποφράδα dixit etiam Lucianus vol.
3, p. 611, et incertus scriptor apud Suidam v.
Ἡνίοχος. » *E M.*

23.

Idem ib. p. 43, 15, Θρύπτεσθαι : ὠραίζεσθαι.
ἀμφοῦ Ε. ὠραίζομένη καὶ θρυπτομένη. Mein.
scripsit

ὠραίζομένη καὶ θρυπτομένη.

24.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 436, 3 : Ἀποστά-
σιον, καὶ λιποστράτιον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, οὐδετέ-
ρος σχηματίζουσιν. Ε. « Καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἀλογίους
τι ὀφλεῖν. » Ita codex. Bekkerus ἀλογίου τι. Recte
Mein. auctore Bergkio

— Καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἀλογίου ὅστ' ὀφλεῖν.

25.

Idem ib. p. 451, 10, Ἀσελγές : πᾶν τὸ σφο-
δρὸν καὶ βίαιον. καὶ ἀσελγεία ἢ μετ' ἐπιπρασμοῦ καὶ
θρασύτητος βία. καὶ ἀσελγής δ' ἀνάγωγος. Δημοσθένης...
καὶ ὁ κομικός

Ὅσπερ ἀνέμου ἑξαίφνης ἀσελγούς γενομένου.

« Eupolidi vindicavi propter Pollucem, 111 : Ε.
δὲ καὶ ἀνεμον ἀσελγῆ εἶπε τὸν βίαιον. Hesych.
s. v. Κριός : τὸ γὰρ « ἀσελγής » οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκο-
λάστου ἔτατον οἱ παλαιοὶ, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ με-
γάλου καὶ γὰρ ἀνεμον ἀσελγῆ λέγουσιν, ὡς Ε. Sic
etiam Prov. Bodlej. 555, sed Eupolidis nomine
omisso. » *E M.*

26.

Gramm. Cramerii Anecd. Ox. 1, p. 372 : ὁ κατὰ
ψυχὴν (πονηρὸς) ὀξυτόνως, ὁ δὲ κατὰ σῶμα προπαροξυ-
τόνως· καὶ παρ' Ε-δι τὸ θηλυκὸν πονήρα,

22.

— Occurrit egresso mihi
homo nefarius, perfidiam spectans.

23.

Delicias faciens et luxurians.

24.

Turpe enim est temeritatem debere.

25.

Tanquam tempestate subito vehementi exorta.

Καὶ μὴ πονηροὺς, ὡ πονήρα, προξένει.

τὸ μὲν πρότερον ὀξυτόνως, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς προμνηστ-
ρίας τὸ δεύτερον βαρύνοντες. τῶν μὲν γὰρ τοὺς τρόπους
ὀριζόμενος ὁ δῆμος, τῆς δὲ αἰτιατικῆς (αἰτιᾶται conjicit
Mein.) ὡς ἐν λοιδορίᾳ τὴν τύχην. « Docte de hoc
discrimine exposuit vetus interpres Aristotelis Eth.
Nicom. 3, 5. Cf. Gættling. De accent. p. 304. »
E M.

27.

Herodianus Cramerii Anecd. Oxon. 3, p. 253,
Herm. p. 309 : ἡρῶν λέγεται ἢ τοῦ ἥρωος εἰκὼν
ἢ τὸ τέμενος, ὡς Ε.

Ἡρῶν εἶ πῶς μοι κομίσαι τοῦ Λύκου.

Similiter Aristoph. Vesp. 819 (ἠρῶν εἶ πῶς ἐκκο-
μίσαι τοῦ Λύκου, secundum Mein.), cuius nomen
fortasse hic reponendum est.

28.

Gramm. Bekkeri An. p. 463, 18 : Ἀὐλίζεται,
τὸ ἐν αὐτῇ διατρέχει, καὶ ἰδίως τὸ κοιμάται Εὐπολις
φησιν·

Ἐγὼ δ' ἄδειπνος ἐσπέρας νυλιζόμεν.

Ita Mein.; codex ἀυλιζόμεν.

29.

Herodianus ap. Cramer. Anecd. Ox. 3, p. 253,
Herm. p. 309 : οὕτω (φακοὶ) καλεῖται ὠμὸν τὸ
ὄσπριον, ὡς Ε.

Τῆ νῦν καταδέχεσθε τοὺς φακοὺς.

Cod. nῦν καταδέχεσθαι, Hermann. κατέδεσθαι. Im-
perativum posuit Mein.

30.

Herodianus Piersoni p. 448 : Κατέαγα τῆς
κεφαλῆς, οὐ μὴν πᾶσαν τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ μέρος
τι αὐτῆς. Εὐπολις·

Οὐ γὰρ κατάζει τῆς κεφαλῆς τὰ ῥήματα.

Recte Piers. Εὐπολις pro Ἀπολις, sed ῥήματα po-
nentem sic refellit Mein. : « Id si scripsisset E.,
parum apte versu illo usus esset Herodian. Scripsi
igitur κατάζει (legebatur κατάζεις), ut voluit etiam

26.

Nec malos, mala, hospitio excipe.

27.

Ἡρῶν si quis forte mihi afferat Lyci.

28.

Ego autem incenatus vesperi in aula cubabam.

29.

— Accipite igitur lentas.

30.

Porsonus Adv. p. 285. Hoc dixit : verba enim ca-
put ejus non diffident. »

31.

Hephæst. p. 132 : κομμάτιον, ὁ καὶ παρὰ τοῖς
παλαιοῖς ποιηταῖς ὀνομάσθη. φησὶ γὰρ Ε.

Εἰωθὸς τὸ κομμάτιον τοῦτο.

32.

Pollux 2, 90 : Ε. καὶ νηὸς χεῖλη εἴρηκεν « Ἀνωρ-
ροθία ἢ περὶ τὰ χεῖλη τῆς νεὸς. » Runkel. ἀνω βο-
θίαζε. Ferrem ἀνω βοθίαζε. Imperativo rejecto Mein. :
« Ἀνερροθίαζε, scil. ἄλς, mare strepbat circa extre-
mam navis oram. Ἀναρροθίαζειν (sic) dictum ut
ἀναρροσθῆν (sic) apud Homerum. Sed possis etiam
ἀνω βοθίαζει cum Bekkero, vel ἀναρροθίαζει (sic). »

33.

Idem 2, 159 : παρὰ δὲ Εὐπόλιδι προπόσεως σχήμα
(intell. ἢ ἐπιδέξια), « Ὅταν δὲ πίνωσι τὴν ἐπιδέξια. »
Mein. auctore Toupio

Ὅταν δὲ δὴ πίνωσι τὴν ἐπιδέξια.

De ἐπιδέξια πίνειν v. Athen. 11, p. 464, A.

34.

Idem 6, 65 : τὰ δὲ ἠδύσματα ἔλαιον, ὄζος, ὡς Ε.

Οἴνου παρόντος ὄζος ἠράσθη πιεῖν.

« Ad Πόλεις nescio quo auctore retulerit Grotius
Excerpt. p. 503. Versus fuisse videtur proverbialis,
de iis dictus, qui melioribus suppetentibus de-
teriora præferrent. » *E M.*

35.

Cocondrius De tropis apud Boissonad. Anecd.
4, p. 296, ap. Walz. Rhett. 8, p. 789 : τὸ εἰκασμά
ἐστὶ σκώμμα καθ' ὁμοιότητα, ὡς ἔχει τὸ παρ' Ε-δι
« Κατεικάζουσιν ἡμᾶς *σχάδι βολεῖ. » Pro σχάδι
Boiss. σχεδόν, Walz. ισχάδι, sed male idem βολεῖ
transponit ante κατεικάζουσιν. (De hoc verbo cf.
Cratini Drapet. fr. 13.) Fortasse κατ. ἡμ. ισχάδι |
βολεῖ τε. Comparatio cum carica ad rugas spe-
ctare videtur : v. Jacobs. Animadv. ad Brunckii
Anal. 1, 2, p. 281. » *Mein.* Sane his vetulus vi-
cem senum deploraverit, qui contemnantur a filiis
juvenibusque, tanquam meras rugas et pelles.

31.

Consuetum hoc commation.

32.

Alluebat (mare) labia navis.

33.

Quandoque scilicet dextrorsum bibunt.

34.

Quum vinum adesset, acetum bibere libuit.

35.

Troinde comparant nos carica,

Bulborum tunicas commemorant Plinius H. N. 25,
5, 21, Statius Silv. 4, 9, 30. Scripserim, καίτοι
forte neglectum ratus ante κατει-,

Καίτοι κατεικάζουσιν ἡμᾶς ισχάδι,
βολεῖ.

36.

Photius p. 178, 17, Κρητικόν : βραχὺ ἱμάτιον.
οὕτως Ε.

— Οὐ πᾶν ταχὺ

ῥάψας ἐμοὶ τοῦτ' ἀνάβαλεῖς τὸ κρητικόν;

Parum placent homæoteleuta πᾶν ταχὺ, ut ma-
lim π. τάχος vel τάχα, cito, quum τάχος hoc sensu
legatur apud Æschylum, nec α et υ confusorum
exempla desiderentur; ne addam, etiam υ, οι et
ος similia esse in vetustis codicibus. Sed hoc ut
admittamus, certe repudiandum est ῥάψας, libro-
rum scriptura ταυτολόγος, nec dubie infusata. Qui
hæc dixit, servum jubet lacerum κρητικὸν suum,
celeriter consutum, sibi rursus induere. De α et υ
confundi solitis nota res est : v. Thuc. 5, 19, ind.
Æschyli, etc. « Κρητικὸν vestis erat tenuis et curta,
qua rex sacrorum utebatur apud Athenienses;
v. Hesych. h. v. et Pollux 7, 77. » *E M.*

37.

Idem p. 200, 8, Ἀάμβδα (immo Ἀάβδα, ut
scribendum esse docuit L. Dindorf. in Thes.) : ἐπὶ
ταῖς ἀσπίσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπέγραφον, ὡσπερ οἱ
Μεσσηνιοὶ μ. Ε.

Ἐξεπλάγη γὰρ ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάβδα.

Codex λάμβδα.

38.

Idem p. 369, 12 : ἔτι δὲ ἐκάλουν οὕτως (παιδικὰ)
καὶ τὰ πρὸς γυναῖκας Ε. (μαρτυρεῖ)· φησὶ γὰρ ὡς
πρὸς αὐλητρίδα τις

Ἐγὼ δὲ χαίρω *πρὸς γε τοῖς σοῖς παιδικοῖς.

Scribo πῶς γε pro πρὸς γε, menda etiam apud
Æschylum Eum. 225, et Thuc. 5, 105; 6, 34,
observata. « Eadem habent schol. Ar. Vesp. 1026,
gramm. Bachmanni Anecd. 1, p. 324, et Suidas
v. Παιδικὰ, sed omnes γὲ omisso. » *E M.*

bulbo.

36.

— Non citissime
consutum mihi rursus injicies creticum?

37.

Obstupuit splendentia videns lambda.

38.

Equidem nonnihil gaudeo tuis amoribus.

39.

Etym. M. p. 257, 14, Δέρρις : ἱμάτιον παχὺ, ἢ δέρμα· ἢ τρίχινον παραπέτασμα ἐπὶ ταῖς θύραις ταῖς αὐλείαις βαλλόμενον· ἔστι καὶ βῦμα. E.

Γυνὴ μέλαιναν δέρριν ἡμφιεσμένη.

Mendose libri ἔστι καὶ βῦμα. V. Schneider. Lex. v. Δέρρις. De litteris η et υ permixtis nonnunquam cf. nos ad Aeschyl. Suppl. 328, etc.

40.

Idem p. 422, 43. Eustath. ad Il. p. 500, 38, Cramer. Anecd. Ox. 3, p. 328, 22. : ἦθεος σπανίως ἐπὶ παρθένου, ὡς παρ' E-δι

Εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σταῖς ἦθεος.

41.

Idem p. 308, 30, * Ἐλασθηκότες :

— Ἐκ τῶν ἀγρῶν ἦκουσιν ἐλασθηκότες,

ἀττικῶς * βελασθηκότες, ἀποβολῆ τοῦ β, ὡς περ βεθριμωμένης, ἐθριμωμένης· οἱ γὰρ Ἄττικοι ἀποβάλλουσι σύμφωνον. Legendum utroque loco ἐλασθηκόντων, et similiter βελασθηκόντων (cf. Thuc. 3, 26, ἐδῆσαν... ἐβελαστήκει); tum τὸ σύμφωνον; vix autem dubito quin ἀντὶ τοῦ exciderit ante βελασθηκόντων, absorptum a simili ἀττικῶς. Eupolidi versum tribuit Meinck. auctore grammatico Cramer. Anecd. Oxon. 4, p. 184 et 514, ubi item bis βελασθηκότες.

42.

Idem p. 311, 55, Ἐγλυμμένος : ἐκ τοῦ γεγλυμμένος, ὄϊον

ὡς οἴχεται μοι τυρὸς ἐξεγλυμμένος.

Ita Mein. secundum gramm. Cramer. locis ad superius fragm. allatis, quorum altero p. 514, τὸ ἐγλυμμένος καὶ ἐλασθηκότες παρ' Εὐπόλιδι παράλογά ἐστι· γεγλυμμένοι γὰρ δεῖ λέγειν καὶ βελασθηκότες· male editur διπαράλογα, syllaba ex Εὐπόλιδι adhaerescente. Idem conferri jussit Xrus. γένος, fr. 5.

43.

Idem p. 529, 8, Κόντιλος. E. εἰ μὴ παίζει,

Αὐτοῦ δ' ὅπισθεν κατέλαβεν τὸν κόντιλον.

ἔστι κοντὸς, κόντιλος (sic). « Edebatur τὸν κόντιλον, ad sententiam satis aptum. Sed τὸν κόντιλον Ms.

39.

Mulier nigrum amiculum induta.

40.

Nisi puella virgo farinam triticeam irrigaverit.

41.

Ex agris florentibus adsunt.

42.

Nam casus mihi periit excavatus.

Etymol. ap. Cramer. Anecd. Paris. 4, p. 76, ibidemque obside. Fortasse penem significare voluit poeta : cf. Jacobs. Animadv. ad Anal. Brunck. 2, 3, p. 157. » E M. V. etiam, si tanti est, Gesneri Thesaur. l. l. v. contus, 3.

44.

Idem p. 726, 53, Στειλειά : τὸ τρήμα τοῦ πελέκειος, δι' οὗ τὸ στελεὸν ἐνέφεται, ἢ τρήμα Ἄττικοι λέγουσιν. Ἀριστοφάνης « τρήμας ἔχει » ... καὶ τὸ τρήμα δὲ, ὡς E. « Οὐδὲν * καινὸν τρήμα' ἐν ταῖς οἰκίαις ἀν εὐροῖς. » Mein. secundum Porson. Advers. p. 285, Οὐδὲν κενὸν τρ. ἀν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀν εὐροῖς. Sed potius scribendum est

Οὐδὲν κενὸν τρήμα ταῖς ἐνοικίαις ἀν εὐροῖς.

« Τρήμα eodem sensu posuisse videtur, quo Aristoph. Eccles. 623 : ἔπος ἀν μηδεμιᾶς τῆ τρήμα κενόν. Versus optime Alcibiadis libidini convenit; ac fortasse ex Adulatoribus desumptus est, cujus fabulae v. fr. 18. » M.

45.

Idem p. 486, 48 : ... τὰ πορφυρᾶ (scil. ἱμάτια) γὰρ κ' ἀλλή ἐκαλοῦντο. E.

Βάπτειν τὰ κάλλη τὰ περίσμενα τῆ θεῶ.

« Etym. Gud. habet βάπτει, unde Fritsch. Quæst. Aristoph. 1, p. 201, βάπτειτε, ut prius C. G. Lucas, versu ad Baptas relato. Forsan scribendum Βάπτειται : Τὰ κ., etc., ob Pollucem 7, 63 : καὶ κάλλη φίλον τοῖς κωμικοῖς καλεῖν (τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια), ὡς E. που λέγει Τὰ... θεῶ. » E M.

46.

Idem p. 411, 35, Ζητρεῖον : τὸ τῶν δούλων κολαστήριον. E.

Ἐγὼ γὰρ εἰς Ζητρεῖον ἐμπεισών.

« Hoc nomen ex Eupolide afferunt Phot. et Suidas h. v. ut δούλων κολαστήριον. » M.

47.

Athen. 1, p. 3, A : πάντα δὲ ταῦτα μόνον ἐξευρεῖν ἐκ παλαιῶν ψηφισμάτων καὶ δογματῶν τηρήσεως, ἔτι δὲ νόμων συναγωγῆς, οὓς ἔτι διδάσκουσιν, ὡς τὰ Πινδάρου ἢ κωμικοῖς Εὐπόλις φησιν, ἢ κατασκευασμένων (intell. τῶν τοῦ Πινδάρου ποιημάτων) ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας.

43.

Ejus autem a tergo arripuit contum.

44.

Nullum foramen vacuum in ædibus offendas.

45.

(Tingere) purpurea ornamenta sacra deæ.

46.

Ego enim quum in ergastulum incidissem.

48.

Idem 2, p. 56, A, Ἐλαῖ : E. « σηπία δρυπεπείς τ' ἐλαῖ. » ταύτας Ῥωμαῖοι δρύπτας λέγουσιν· et ib., E, Ῥαφανίδες : αὗται κέκληνται διὰ τὸ βραδίως φαίνεσθαι. καὶ ἐκτεταμένους δὲ, καὶ κατὰ συστολήν, λέγεται παρὰ Ἄττικοῖς. Κρατίνος

Ταῖς βραφανίσι δοκεῖ, τοῖς δ' ἄλλοις οὐ λαχάνοισιν· E. « Ῥαφανίδες ἀπλοτοί, σηπία. » Runkel. et Mein. tribus his conjunctis

Ῥαφανίδες ἀπλοτοί, σηπίαί, δρυπεπείς τ' ἐλαῖ.

« Obscure Hesych. Ἀπλοτοί βραφανίδες : οὕτως ἐνίοι, καὶ οὐ ποτάμια, ἀς δὴ καὶ θαλασσίας (corrigitur Θαλασσίας. Mein.) τινὲς ἔλεγον. Illotam raphanum esse, quæ intus alba, foris pulla sit, et a nigredine nomen habere, ex Bodæo ad Theophr. p. 770 annotavit Schweigh. De mensura nominis βραφανίς Draco Straton. p. 80, Ῥαφανίς : διφορεῖται τὸ ις, ἀττικῶς δὲ ἐκτείνει... παρ' E-δι δὲ συστέλλεται. Eustath. quoque ad Il. p. 1220, 55 : συστέλλεται δὲ παρὰ τῷ E—δι ἐν τῷ βραφανίδης ἀπλοτοί. » E M. Nihilominus dubia manet res, quum βραφανίδες quoque et primo et medio versu locum habeat. Δρυπ. cf. Aristoph. Lysistr. 528.

49.

Idem ib. p. 68, A : τὸ δὲ βῆμα (ἀρτυσαί) κείναι παρὰ Σοφοκλεῖ, « Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. » E.

Ὀψὸν πονηρῶ πολυτελεῶς ἠρτυμένον.

50.

Idem 14, p. 623, E : ὁ μὲν κωμωδιοποιὸς E., ἄνδρες φίλοι, φησὶ « Καὶ μουσικὴ πρᾶγμα' ἐστὶ βαθύ τι καὶ καμπύλον, αἰεὶ τε καινὸν ἐξευρίσκει τι τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις. » Eustath. ad Hom. p. 1422, 55 : κατὰ τὸν Εὐπόλιον εἰπόντα ὡς ἡ μουσικὴ πρ. ἐστὶ, etc. Coddex P. βαθύ τι καμπ. Probabiliter Hanovius Exerc. critt. p. 160 : β. τι κάγκυλον. Dindorf. αἰεὶ τι κ. τοῖς ἐπ. δυν., bene quidem restituto altero versu, sed tē mutato et deleto ἐξευρίσκει sine causa idonea. Scribamus

Καὶ (vel γῆ sec. Eust.) μουσικὴ πρᾶγμα' ἐστὶ βαθύ τι κάγκυλον,

48.

— Raphani illoti, sepia, et matura olivæ.

49.

Opsonio malo magnifice apparato.

50.

Et musica res est profunda ac tortuosa, semperque aliquid ingenio valentibus

αἰεὶ τε καινὸν τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις εὐρηκε.

Εὐρηκε, invenire solet (v. Matth. Gr. §. 503, 2. Similia εὐρηκε et εὐρίσκει, ἐξ- autem ortum videtur ex εὐ-, de quo v. ad Xrus. γεν. 3). — Ibidem Athen. : διόπερ καὶ Ἀναξίλας ἐν Ὑακίνθῳ φησὶν (irridens)

— Ἡ μουσικὴ

αἰεὶ τι καινὸν κατ' ἐνιαυτὸν θηρίον τίκει.

51.

Zonaras Lex. p. 548 : διέφθορον οὐ τὸ διέφθαρται δηλοῖ παρὰ Ἄττικοῖς, ἀλλὰ τὸ διέφθορκεν. E. « Ὁς τὸν νεανίσκον συνὸν διέφθορον. » Scripserim διέφθορας et διέφθορας, versumque sic :

Ὡς τὸν νεανίσκον οὐ συνὸν διέφθορας.

Pronomini officisse videtur συ-, quod sequitur.

52.

Idem p. 601 : εὐρον δὲ καὶ τὸ * ἐγγελευ ἀττικόν. E.

Τὸ σῶμ' ἔχουσι λείον, ὡς περ ἐγγελευ.

Recte Mein. ἐγγελεύς. Gramm. MS. ap. Mingar. Codd. Nanian. p. 492 : ἐγγελευ ἐνικόν, τὸ δὲ πληθυντικὸν ἐγγελευς. παρὰ γούν τοῖς Ἄττικοῖς ἐγγελεύς, καὶ αἱ πτώσεις ἐγγελεύων, ἐγγελεύειν. E. « Τὸ σ. ἐγ. λ. ὡς περ ἐγγελευς » (sic). Ἀριστοφάνης (Eq. 804) « ὡς περ (sic) οἱ τὰς ἐγγελεύς (θηρώμενοι) πέπονθας. » « Comparant Aristophaneum versum

Καὶ λείος ὡς περ ἐγγελευς, χρυσοῦς ἔχων κικίνους.

Eupolis quidem dicit molles homines, toto corpore lævigatos. » E M.

53.

Idem p. 603, Ἐγκαφος : τὸ ἐλάχιστον. E. « Οὐτ' ἄρ (sic) λείλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος. » Etiam Etym. M. p. 310, 21, « οὐτ' ἄρ * κέληται, » sed recte Mein. secundum Suid. v. Ἐγκαφος et Eust. ad Od. p. 1481, 34 ; 1817, 49,

Οὐ γὰρ λείλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος.

« Versus fortasse Adulatoribus vindicandus est,

invenire solet.

51.

Quoniam tu, cum eo vivens, adolescentem corru- [pisti.

52.

Corpus habent læve, ut anguilla.

53.

Nam meorum ne titivillitium quidem reliquum est.

siquidem egregie convenit Calliæ bonis fortunisque omnibus spoliato. » *E M.*

54.

Schol. Theocriti 1, 97, verbo λυγίζην explicato : *E.*, ὄϊον

Λυγίζεται καὶ συστρέφει τὸν αὐχένα.

Similiter Aristoph. Ran. 728 :

τῶν ἀντιλογιῶν, καὶ λυγισμῶν, καὶ στροφῶν.

« Eupolidis verba de saltatore intelligenda sunt; cf. Aristoph. Vesp. 1487. » *M.* Hemsterh. etiam Theocriti schol. ad 2, 17, et Theophyl. Simoc. Epist. p. 106 (στροφῶν καὶ λυγίσματα) evolvi jussit.

55.

Schol. Dionysii Thrac. p. 937 : φαμέν ἤδη γράφω, ἤδη ἔγραψα, ἤδη γράψω, καὶ μαρτυρεῖ ἡ χρῆσις, τοῖς τριῶν χρόνοις αὐτὸ συντάξασα, ὄϊον

Μάττει γὰρ ἤδη, καὶ τὸ πῦρ ἐκκάζεται, παρ' *E*-δι.

56.

Schol. Paris. Æschinis De F. L. § 167, 7 : περιπόλος ὁ περιερχόμενος τὴν πόλιν καὶ φυλάττων. οὗτος ἐν τοῖς φρουρίοις κοιτάζεται. *E.*,

Καὶ τοὺς περιπόλους ἀπιέν' εἰς τὰ φρούρια.

Codex ἀπιέναι, Sed Saupprius præcedentia potius Eupolidis esse putat :

Οὗτος [γὰρ] ἐν τοῖς φρουρίοις κοιτάζεται.

57.

Schol. Aristoph. Ran. 1400 : τινὲς δὲ (λέγουσιν) ἐπὶ ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ἦν ὁ τόπος, οἱ δὲ ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. ἐμφαίνει δὲ καὶ *E.* τοῦτο (*hoc*, i. e. hunc versiculum. Nisi τοῦτον scribendum. *E M.*) εἰδώς (*cognitum habens*).

Ἀποφθαρεῖς δὲ δύο κύβω καὶ τέτταρα.

58.

Idem schol. Pac. 739, εἰς τὰ βάρια : ὡς τοιαῦτα εἰσαγόντων [τῶν] ἄλλων κωμικῶν [βακοφοροῦντας]. αἰνίττεται δὲ εἰς Εὐπόλιν. Cancellavi τῶν ἐτάρων, quorum τῶν manifesto falsum est : nam si mos iste fuit τῶν ἄλλων, i. e. *ceterorum omnium*, inepte unus Eupolis significaretur. Minus certum est iudicium

54.

Inclinat vertitque cervicem.

55.

Jam enim depsit, et ignis consumitur.

56.

Et excubitores abire ad præsidia.

de voce βάρ., quæ apte inciperet scholion, ut etiam alias forte trajecta reperias apud scholiastas.

59.

Schol. Arist. Eq. 941, ubi poeta verbis soluta oratione scriptis utitur : Εὐ γὰρ νῆ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Δήμητρα, hæc annotavit : ἔστι δὲ πολλὰ (τοιαῦτα addit Mein.) καὶ παρ' Εὐπόλιδι σεσημειωμένα.

60.

Idem schol. Av. 78 : τορῶν πανταχοῦ ἐπέταται εἰ μὴ παρ' Εὐπόλιδι. « Eadem Draco Straton. p. 86, Suidas s. v. Conf. Dindorf. ad schol. Eq. 984. » *M.*

61.

Schol. Arist. Avium 1379 : τὸ δὲ χολῶν ἐπὶ τῆς χειρὸς (ἐτασσον), ὡς *E.*

Ὅτι χολῶς ἐστὶ τὴν ἐτέραν χεῖρ', οὐ λέγεις.

Idem ad Eq. 1085, et hinc Suidas v. Κυλλός : χολῶς τοὺς χεῖρα πεπηρωμένους. *E.* « ἐπὶ χολῶς τὴν χεῖρα σὺ σφόδρα. » Hoc est εὖ σφόδρα, ut habet Pollux 4, 188 : *E.* δὲ καὶ τὸν τὴν χεῖρα πεπηρωμένον χολῶν εἶρηκεν. « Ὅτε (sic) χολῶς ἐστὶ τὴν ἐτέραν χεῖρα εὖ σφόδρα. » Respicit etiam Philemon Osanni p. 209. » *M.*

62.

Schol. Ar. Pac. 812 : σοβάδας τὰς πόρναις λέγουσιν. *E.* « Παρὰ τῆδε σὺ τῇ σοβάδι κατηγάγου. » Ita cod. Venetus; vulgo κατήγου. Τῆδεδὲ pro τῆδε Fritzsche. Act. Soc. Gr. 1, p. 136. Quod miror placuisse aliis, quum sit inusitatum. Legamus

Παρὰ τῆδε δὴ σὺ τῇ σοβάδι κατηγάγου;

63.

Schol. Aristoph. Thesm. 828 : συνέχεεν (vocabulary στρατιά et στρατεία) καὶ οὗτος, ὡς Εὐπόλις πολλάκις. στρατιά μὲν γὰρ τὸ πλῆθος, στρατεία δὲ ἡ συστράτευσις. « Vix credibile est hæc confudisse Eupolin, quamquam illud verum est, στρατιῶν passim dici ubi eodem jure στρατεῖαν dici licuit. In Eup. autem versu Ἄστρατ. fr. 1, 2, quem scholiastam spectare existimat Fritzscheus, στρατιά aperte de exercitu dicitur. » *M.*

57.

Desperansque (jecit) duo et quattuor.

61.

Maneum esse altera mann, non dieis

(sive valde).

62.

Apud hanc tu meretricem devertisti?

64.

Schol. Eurip. Med. 517, ex Hermanni correctione : ἡ διατιχία τοῦ χοροῦ ἐστὶ λαμβεῖα δύο. κατὰ δὲ τοῦτους τοὺς χρόνους ἤδη τὰ τῶν χορῶν ἡμαύρωτο. τὰ μὲν γὰρ ἀρχαῖα διὰ τῶν χορῶν ἐπετελεῖτο. θέν δ' Εὐπόλις φησιν, « τί χορὸς οὗτος, κλαίειν εἰπόμεν πυράμου » sive, ut cod. Flor. πυρῶν. Hermannus :

Τίς χορὸς οὗτος; κλαίειν εἰπόμεν ἀθυρμάτι ἄττα τοιαῦτα.

65.

Schol. Æschyli Prom. 450, Προσείλους πρὸς ἥλιον ὄρωντας (δόμους)· καὶ *E.* « Ἀὐτὴ πρόσειλος. » Sic recte Mein., auctore Dawesio Misc. crit. p. 438, pro πρόσηλος. Phrynich. Append. soph. p. 14, 26, Ἀὐτὴ πρόσειλος : ἡ πρὸς τὸν ἥλιον τετραμμένη.

66.

Schol. Aristoph. Vesp. 1515, ad verba καὶ τὸ Φρυγίειον ἐκλακτισάτω τις : δηλον ὡς σημειωδὲς τὴν τὸ Φρυγίειον, τὸ εἰς ὕψος ἐν τῇ ἀρχῇ ἐκλακτίζειν. καὶ οὐκ ἄλλως αὐτὸ (sic Mein. pro αὐτὸς) *E.* εἶπεν.

67.

Schol. Thuc. 1, 30 : τροπαῖον ἡ παλαιὰ Ἀθῆς, ἧς ἐστὶν *E.* Κρατίνος, Ἀριστοφάνης, Θεουκυδίδης. τροπαῖον ἡ νέα Ἀθῆς, ἧς ἐστὶ Μένανδρος.

68.

Schol. Iliad. 14, 241, ex Alexandro Cotiænsi : τῷ ἐπίσχοι ἀκόλουθόν ἐστὶ τὸ ἐπίσχοις, τῷ δὲ ἐπίσχοις τὸ ἐπισχοῖν... τῷ δὲ χαρακτῆρι γενόμενον ὁμοίον τῷ ἰσθῆν καὶ ἀγαγοῖν παρὰ Σαπφοῖ, καὶ τῷ πεπαγοῖν παρ' *E*-δι, εἰκότως ἐβαρύνθη τὸ ἐπίσχοις γενόμενον ἐπισχοῖς, ὡς αἰολικόν. Dorice dictum ab Eupolide in Helotibus pro πεπηγοῖν arbitratur Abrens. Dial. Dor. p. 330.

69.

Schol. Odys. 15, 175 : μελαγχροῖς ὄξυτόνως. τοῦτο κατὰ συγκοπὴν Ἀττικῶν μελαγχρῖς (recte Butt. μελαγχρῖς) φασίν, ὡς *E.*

70.

Schol. Dionysii Thrac. p. 701, 32 : καὶ ἐστὶν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἡ σύνθεσις ἐκ δύο λέξεων, γίνεται δὲ καὶ ἐκ τριῶν, ὡς τὸ « δυσαριστοτόχεια » (Il. 18, 54), παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς καὶ ἐκ πλειόνων, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει (Nub. 326) « σφραγιδονυχαραγοκομῆται, »

64.

Quis hic chorus? plorare jubeamus ludicra ejusmodi.

65.

Aula solibus exposita.

... καὶ παρ' *E*-δι « ἀμφιπτολεμοπηδησίστρατος » (de quo meam sententiam aperui supra in Proleg. ad Eupol.). Prius hæc ediderat Villosion. Anecd. 2, p. 117.

71.

Athen. 11, p. 502, B, Φθοῖς : πλατεῖται φιάλαι ὀμφαλωτοί. *E.* « Σὺν φθοῖσι *προσπεπωκώς » (recte Casaub. προσπεπωκώς, et Meinek. restituto versu Pherecrateo φθοῖσιν)· ἔδει δὲ ὀξύνεσθαι, ὡς Καρσί, πασί, φθειρσί. Altera notione, qua genus quoddam placentæ significat, hanc vocem usurpavit Aristoph. Pluto 672. Mein. conferri jussit Letronn. De nomin. vas. Gr. p. 63.

72.

Etym. M. p. 420, 13 : ἤδισθα. τὸ κοινότερον διὰ τοῦ ε, τὸ δὲ ἀττικώτερον διὰ τοῦ η, ἤδησθα. *E.*

73.

Eustath. ad Il. p. 1023, 14, et schol. Homer. ad Il. 15, 410 : καὶ Σοφοκλῆς δὲ, φασί, τὸν κίθαρον δὸν σοφιστὴν λέγει, καὶ τὸν βαψφῶν *E.* Cf. Cratini Archil. fr. 2.

74.

Idem p. 1165, 14 : καὶ ἀγελαίας ἰσχάδας τὰς εἰκαίας *E.* ἔφη καὶ ἄλλοι κωμικοὶ, ὡς φησι Παισανίας, καὶ λίθους δὲ ἀγελαίους τοὺς εἰκαίους καὶ ἀκαταξέστους. Seneca Epist. 87 : *Dii boni, quam jwabatur intrare balnea illa obscura, et gregali* (i. e. vulgari) *tectorio inducta.* Idem De benef. 1, 12 : *gregalia poma.*

75.

Idem ad Odys. p. 1761, 39, ex Aristophane grammatico : καὶ οἱ ἔμετοι ἐμίαι, ὡς κοχλία. *E.* δὲ, φασίν, ἐπὶ τοῦ κακοφώνου τὸ ἐμίαν τίθησιν. Mendose libri φησὶν et τὸν ἐμίαν. Galen. Gloss. Hippocr. p. 466, Ἐμίαι : οἱ ἔμετοι. ἀττικὸν τὸ ὄνομα. « Immo οἱ ἐμετικοί, ut Eust. ad Il. p. 996, 39 : ἐμίαις δ' ἐμετικὸς ἡ εὐεμής. Apud Eup. ἐπὶ τοῦ κακοφώνου, de homine qui non pronunciat verba, sed eructet et vomat. Nota sunt vituperantia vocabula ὠμίαις, πωγωνίας, etc. » Aug. Nauckius, qui plura ap. Mein. p. x ed. alt.

76.

Gramm. Crameri An. Oxon. 1, p. 268, 20 : καὶ παρ' *E*-δι λελάθηκα. Mein. Hist. crit. Com. p. 113 : « Hoc ita abhorret ab usu Atticorum, ut non dubitem quin eo Ionicum hominem utentem fecerit; ex quo genere est etiam τρηχὺς (fr. 14),

71.

Quum pateris propinasset.

et quod Photius p. 273, 3, ex Eupolide affert, μνήσατο α μνήσθαι, *ambire*. »

77.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 372, 6, Ἀκούοντα ἄριστα : ἀντί τοῦ εὐφημούμενον. Ἡρόδοτος (8, 93), καὶ E. Similiter Latini. Terentius prol. Phorm. 20 :

Bene dictis si certasset, *audisset bene*, i. e. laudatus esset a nobis.

78.

Idem p. 401, 8 : « ἄνεμος καὶ ὄλεθρος ἀνθρώπος » πάνυ καινῶς εἴρηται καὶ ἐναργῶς· ἔστι δὲ Εὐπόλιδος. τὸ μὲν γὰρ ἄνεμος δηλοῖ τὸν πανταχοῦ φερόμενον ἀνέμου δίκην, ... τὸ δὲ ὄλεθρος καὶ ὄλεθρου ἄξιον καὶ ἀπωλείας. Phrynichus Praep. sophist. p. 13, 31 : ἄνεμος καὶ ὄλεθρος ἀνθρώπος. Εὐπόλις. Restituamus versiculos :

— ἄνεμος κώλεθρος
ἀνθρώπος.

79.

Harpocr. p. 4, 6, Ἄγυιᾶς : ἐνιοὶ μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι (scil. ἀγυιάς. *Mein.*), ὅσον τὰς ὀδοὺς· βέλτιον δὲ περιπαῖν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιάς (ab Ἄγυιᾶς), ὡς σαφὲς ποιοῦσιν Ἀριστοφάνης τε ἐν Σφηξί (842), καὶ E. Steph. Byzant. p. 29, D : λέγονται δὲ (ἀγυιᾶς) ὀβελίσκοι θεοῖς ἀνειμένοι, ὡς E., καὶ κατὰ συναίρεσιν (τοῦ) ἀγυιάς ἀγυιάς.

80.

Hesych. Ἀπ' ὄνου καταπεσών : (ὡς) « ἀπὸ τύμβου πεσών » (Aristoph. Vesp. 1319) καὶ E. « ὄσπερ ἀπ' ὄχθου » (fort. ἀπὸ γ' ὄχθου, i. e. τύμβου) πεσών, « ὅσον ἀπ' ὄνου » (Nub. 1222, ubi v. ann.). Zenob. 2, 57, Ἀπ' ὄνου καταπεσών : ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν μειζόνων καὶ ἀδυνάτων (?), ὡς Ἀριστοφάνης ἀπὸ τύμβου πεσών, καὶ E. « ὄσπερ ἀπὸ γόου (?) πεσών. » *A tumulo delapsus dicitur senex decrepitis, stupidus, ἀπὸ νοῦ πεσών.*

81.

Hesych. Βοῶπις : μεγαλόφθαλμος, εὐόφθαλμος, (ὡς) μεγαλόφωνος. (καὶ) Εὐπόλις δὲ τὴν Ἡραν. Immittenda erant ὡς et καὶ, ne nugari grammaticus videretur. « Eupolis de Aspasia locutus esse videtur; cf. Φίλων fr. 11. » M.

82.

Idem Γαληψός : παίζει μὲν E. παρὰ τὸ λαμβάνειν· ἔστι δὲ καὶ πόλις, καὶ βοτάνης εἶδος. « Ad Cleo-

78.

— Ventus ac perniciēs homo.

nem hac spectare, qui et argento se corrumpi passus est et Galepsum urbem Atheniensibus subjecit, vidit Fritsch. Quæst. Aristoph. 1, p. 146. De hac urbe, ad Toronæum sinum Thasiis colonis condita, Herodotus, Thuc., alii. » *E M.*

83.

Idem Δαμαρίππεως : εἶδος ἰσχάδος. E. « Italicum genus quoddam vulgari sermone dictum esse, e gramm. Bekkeri p. 1197 intelligitur. V. Dindorf. Thes. Gr. h. v. » *E M.*

84.

Idem Δαμασικόνδουλον : E., ὡς (fort. ὅς) ἀντὶ τὸν Δαμασίστρατον, ὄντα Χίον παλαιστὴν, οὕτως λέγει. « Damasippus ille Chius fortasse Theopompi historici pater fuit, de quo Photius Bibl. 176, p. 120, 19 ed. Bekk. » *M.*

85.

Idem Ὄνου γνάθος : (fort. ὡς) E. παίζει εἰς τὴν πολυφαγίαν. ἔστι δὲ καὶ τόπος οὕτω καλούμενος. Photius p. 337, 23, Ὄνου γνάθος : τόπος τῆς Λακωνικῆς· ἅμα δὲ εἰς πολυφαγίαν.

86.

Idem Σαννίον : τὸ αἰδοῖον, ἀντὶ τοῦ κέρκιον. παρὰ τὸ τῆ κέρκη σαίνειν. τὸ γὰρ αἰδοῖον ἔσθ' ὅτε οὐρανὸν ἔλεγον, ὡς E. « Verba παρὰ τὸ τῆ κ. σαίνειν non suo loco posita videntur, et spectant potius ad Σάννουροι, quod alibi Hesych. explicat τὰς οὐραίας σαίνοντες. » *M.*

87.

Phrynichus Appar. sophist. p. 4, 24, Ἄνωφέλητος ἀνθρώπος : E. μὲν ἰδίως ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου ἢ μὴ βουλομένου ὠφελῆθῆναι, αἱ δὲ πολλοὶ ἐπὶ τοῦ μὴ ὠφελεῖν θέλοντος ἢ δυναμένου.

88.

Idem p. 58, 10, Περίζυξ καὶ ἄζυξ : Ἀριστοφάνης καὶ E.

89.

Idem Eclog. Att. p. 145 : Ζωρότερον δ ποιητῆς (Iliad. 9, 203), σὺ δὲ λέγε εὐζωρον κέρασον καὶ εὐζωρότερον, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ E.

90.

Gramm. Bekkeri An. p. 335, 32, ἄγαμαι τοῦτου, ἄγαμαι *κεραμεῖ. E. καὶ Ἀριστοφάνης « Scribe ἄγ. κεραμῆως, et intellige Hyperbolum. V. Hist. crit. Com. p. 190. » *Mein.* Ibi vir doctus

80.

— Velut a tumulo delapsus.

101 — 106.

annotavit, vulgo Hyperbolum dici λογνοποῖον, *lucernarum fabricatorem*, sed in scholio ad Eq. 1301, κεραμῆα, *figulum*, quam artem credibile est eundem exercuisse. Sic autem scholiasta : κεραμῆς δὲ δὲ Ὑπερβολος, μετὰ δὲ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Κλέωνος εὐθεῶς ὑπερέβαλλον (intell. οἱ Ἀθηναῖοι) ὑπὸ τοῦ Ὑπερβολου· μετ' αὐτὸν γὰρ ἐπολιτεύσατο. Vitioselibri ὑπερέβαλλον ὑπὲρ τοῦ Ὑπ. Apud gramm. Bekkeri malim κεραμῆεῖν, item intellecta Hyperboli administratione reip. Atticæ : cf. Eccles. 254. Ostenditur verbis ἄγαμαι κεραμῆεῖν altera constructio τοῦ ἄγαμαι cum accusativo.

91.

Steph. Byzant. p. 122 : Ἄμυρος, πόλις Θεσσαλίας ... τὸ ἔθνικὸν Ἄμυρος, ὡς Κάμειρος, Καμαιρεύς. E. δὲ Ἄμύρους (?) αὐτοὺς λέγει, πλησιοχώρους τῆς Μολοττίας. Hæc ad Πόλεις referenda conjecit Mein.

92.

Idem p. 192 : Ἄτραξ καὶ Ἄτραγία, πόλις Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδος μοίρας ... τινὲς δὲ διὰ τοῦ γ ἔκλιαν Ἄτραγος, ὡς E. « εἰς (Voss. codex καὶ, fortasse pro κατ') Ἄτραγα νόκτωρ. » Delean ὡς.

93.

Idem p. 279 : Γράστιλος ἀρσενικῶς, πόλις Μακεδονίας, ἡ καὶ διὰ τοῦ π γράφεται κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν Ἡράστιλλος, ὡς E. Quis credat? verisimilius est, librarios forte γ et π litteras inter se permutasse, ut Aristophanis Pluto 168, Hymn. in Apoll. Pyth. 231. Cratin. Horis. fr. 6. Sed utrum Grastillus an Prastillus vocata fuerit ignotior ista urbs, non definiam.

94.

Idem p. 714 : Τραγαία (?), νῆσος πρὸς ταῖς Κυκλάδας, ὅθεν ἦν Θεογείτων δ Περιπατητικός, Ἀριστοτέλους γνώριμος· ἔστι καὶ πόλις ἐν Νάξω, ἐν ἣ Ἰράγιος Ἀπόλλων τιμᾶται. E. διὰ τοῦ ε γράφει καὶ πλήθυντικῶς Τραγαία.

95 — 100.

Pollux 2, 9 : καὶ βούπαις παρ' E — δι. — Ibid. 28 : τοὺς δὲ βοστρούχους καὶ κικίνους Ἀριστοφάνης (Vesp. 1029) καὶ E. καλεῖ. — Ibid. 33 : καὶ ἀποκαρτέον, ὡς E. — Ibid. 120 : κενολογήσω δὲ E. — Ib. 124 : μικρολογεῖσθαι δὲ εἴρηκεν E. — Ib. 233 : Ἀριστοφάνης εἴρηκεν « ὡς οὐχ ἕτερον ἀνδρα σάρκινον », E. δὲ σαρκίνη γυνή.

116.

Periit mantle.

Idem 3, 50 : τὴν δὲ θηλάζουσαν E. τιτὴν θηλάστριαν ὠνόμασε. — Ib. 70 : καὶ γυναῖκας δὲ ἐραστρίας E. εἴρηκεν. — Ib. 72 : παρὰ δὲ E — δι καὶ ἀντερώμενος. — Ib. 77 : καὶ ἀνδραποδιστικώτατα παρ' E — δι. — Ib. 79 : τὸ δὲ δεῖσθαι μαστίγων μαστιγιᾶν E. — Ib. 130 : ἀνύποιστον, δύσποιστον. E. δὲ λέγει καὶ *δυσάλητον. Immo δυσάντητον. Confusa λ et ν, ut in scholio ad Odys. 23, 328, sæpiusque apud Lycophronem; γ et τ, ut apud Cratetem Θηρ. fr. 1, nostri Βαπτ. fr. 14, etc. Cf. Schneideri Lex. v. Δυσάντητος.

107 — 109.

Idem 6, 19 : σακκίας (οἶνος), ὁ διωλισμένος, καὶ σάκτος (immo σακτός. *Mein.*) παρ' E — δι. — Ib. 56 : καὶ πάσται (alii πασταί) δὲ εἰσι ζωμῶς ἀλφίτων, ὡς Εὐπόλις φησι ζωμῶν ἀλφίτων μέτρα. Vix senarium iamb. simul intrant vocabula ζωμῶν et ἀλφ., habetque alterum hoc speciem interpretationis. Mein. conjecit ap. poetam fuisse,

— Πασταί, ζωμῶς ἀλφίτων μέτρα.

— Ib. 90 : τὰς τοῦ δοῦδουκος ἐν τῇ θυσίᾳ περιαιγωγὰς περιαιμφίδας E. κέκληκε.

110 — 114.

Idem 7, 40 : τὴν δὲ σμηκτρίδα Κηρισόδομος ἐν Τροφωνίῳ εἶπεν. Pro his Jungerm. codex τὴν δὲ σμηκτρίδα (sic) γῆν E. εἶπε, καὶ ἄλλοι. — Ib. 83 : καὶ E. σκύτινα χηλεύσει. Ita Kuhn. pro χηλεύσει. Sed Bekkeri ed. σκ. χηλεύσει. — Ib. 169 Pollux, de tinctura et tinctoribus dicens, E. δὲ καὶ βάπτριαν. — Ib. 176 : τὸν οἰσοπλόκον οἰσοσυργὸν καλεῖ E. — Id. 179 : καὶ E. τὸ γλύμμα.

115 — 117.

Idem 8, 34 : τὸν δὲ κλέπτην εἴποις ἂν καὶ κλεπτίστατον, ὡς E. Codex Falckenburg. κλεπτίσκον, quod verum videtur Meinekio. — Idem 10, 90 : βητέον δὲ αὐτὸ καὶ χειρόμακτρον, E — ὅς εἰπόντος

Φροῦδον τὸ χειρόμακτρον.

— Idem ib. 159 : καὶ χοιροτροφεῖον, ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται, ὡς E. — Idem 2, 17 : κόριον παρ' Εὐπόλιδι.

118 — 122.

Photius p. 29, 11, Εὐ εἶχεν στόμα : τὸ εὐφημῆν, ὡς E. Sic etiam Suidas. — Phot. p. 177, 11, Κρέξ : ἀντὶ τοῦ ἀλαζόν. οὕτως E. — Idem p. 209, 4, Ἀάρυγχα : ἀρρενικῶς λέγουσιν. οὕτως E. — Idem p. 215, 10, Λέπτει : κατεσθίει. οὕτως E. « Schleus-

nerus λάπτει, id ut ex λάπτει corruptum sit. Fortasse λέπεται, vel λέπει: κατεσθίεις. » *E M.* — Id. p. 222, 23, et Anecd. Baehmann. 1, p. 291, 12, Λίβηθρα: τὰ ἐφύδρα χωρία, καὶ αἱ διαρρύσεις τῶν ὀδύων. οὕτως *E.*

123 — 127.

Phot. p. 271, 20, Μισθάριον: τὸν μισθόν. *E.* — Id. p. 273, 4, Μνώμενος: μνηστευόμενος· καὶ ἐμνήσατο: ἐμνηστεύσατο. *E.* — Id. p. 460, et Suidas, Προσίσχε... καὶ *E.*

Προσίσχε τὸν νοῦν τῆδε.

— Id. Phot. p. 499, 22, Σάξας: ἀντὶ τοῦ ἀμάξας, οὕτως *E.* « Fortasse νάξας pro ἀμάξας scribendum est. » *Mein.* — Id. ib. 24, et Suidas v. Σαπρός, Σαπρόν: οὐ τὸ μοχθηρὸν καὶ φαῦλον, ἀλλὰ τὸ παλιόν. *E.*

128 — 134.

Phot. p. 511, Σιληνοί: οἱ Σάτυροι. *E.* — Id. p. 515, Σιοκόρος: νεωκόρος. *E.* Codex σιόκολλος. λ et ρ confusis. Porsonus σιωκόμος, Meinek. σιοκόμος, ad Helotas referens. — Id. p. 520: Σκιὰς καὶ σκιάδειον, ἐν ᾧ δὲ Διόνυσος κάθηται. οὕτως *E.* « De hoc Bacchi umbraculo Pollux 7, 174, et interpp. Hesychii v. Σκιὰς; res nota ex vasorum figuris bacchiis. » *M.* — Id. p. 524, Σχοπός: σχῆμα ὄρχηστικόν. οὕτως *E.* « De hoc saltationis genere, diverso ab eo quod vocabatur σκῶψ aut σκωπίας, v. Pollux 4, 103, et imprimis Salmas. ad Scriptores Hist. Aug. 2, p. 836. » *M.* — Id. p. 539, 17, Στοιβήν: ὡς ἡμεῖς, τὸ ἀναπλήρωμα· καὶ διακόλλημα τὸ αὐτὸ τοῦτο *E.* — Id. p. 533, 6, Συνεχῶς: οὐ πικρῶς, ἀλλ' ἀδιαλείπτως. οὕτως *E.* — Id. p. 598, 12, Τρασιά: οὐ τὰ σῦκα ψύχεται. οὕτως *E.*

135.

Suidas: Ἀδραμύτειον. οὕτως *E.* καὶ Ἀδραμυτηνός. Θεουκιδίδης (5, 1, ubi v. ann.) Ἀτραμύτειον (vulgo Ἀτραμύτειον). Schol. Thucyd. 1. 1. ex Oro: Ἀδραμύτειον *E.* « De variis formis huius nominis conf. Steph. Byz., Eust. ad Iliad. p. 649, Creuzer. ad Xanthi fragmenta p. 198. » *M.*

136 — 138.

Idem, Ἀναρρύει: ἀντὶ τοῦ θύει καὶ σφάττει. *E.* καὶ ἡ θυσία δὲ ἀνάρρυσις. — Id. et Zonaras, Ἀναγχιπεῖν: ἀντὶ τοῦ μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν. *E.* — Id. Ἀποκαθεύδουσι: ἀντὶ τοῦ ἀποκοιτοῦσιν. *E.* τούτῃστι γυναῖκα χωρίζεσθαι ἀνδρὸς καὶ ἀφίστασθαι. « V. Bekkeri Anecd. p. 428, et Zonar. Lex. h. v. » *E M.*

125.

Adhibe huc animum.

139 — 141.

Idem, et gramm. Bekker. p. 398, Ἀνεπίπληκτος: ᾧ οὐδεὶς ἐπιπλήττει ἀμαρτάνονται. — Idem Γέροισιν: ἐπὶ σταυροῦ φησὶν *E.* Similiter Etym. M. p. 228, 52: ἐπὶ σταυροῦ δὲ (γέρρα) φησὶν *E.* — Idem, Κομμοῦσθαι: καλλωπίζεσθαι. *E.*

142.

Zonaras Lex. p. 917, Εὐκτόν: ἐπιθυμητόν. καὶ *E.*

Εὐκτότατον γάμον.

Equitum versus 1288-1313, sive 1176-1203 nostrae edit., pro Eupolideis habita esse, intelligitur e scholio: ἐκ τοῦ « Ὅστις οὖν τοῦτον ἄνδρα » φασίν τινες Εὐπόλιδος εἶναι τὴν παράβασιν, εἶγε φησὶν « Εὐνεποίησα τῆ ἡρακλεῖ » (h. e. Aristophani). Quibus similia scripsit schol. Nub. 554: *E.* ἐν τοῖς Βάπτταις τοῦναντίον φησὶν ὅτι συνεποίησαν Ἀριστοφάνει: τοὺς Ἰππεῖς λέγει δὲ τὴν τελευταίαν παράβασιν.

XIV.

PHRYNICHUS.

Phrynichus, poeta comicus, secundum Suidam Atheniensis fuit; tamen schol. ad Aristoph. Ran. 14, κομωδεῖται δὲ, inquit, ὡς ξένος, quum fortasse peregrinus esset pater ejus Eunomides. Item Suidas: κομικός τῶν ἐπιδοεστέρων (inferiorum) τῆς ἀρχαίας κομωδίας. Sic enim procul dubio legendum est pro voce nihili ἐπιδοεστέρων, siquidem Phr. tanquam φορτικός irridetur ab Aristophane Ran. 1. 1. (cf. Suid. v. Λύκις, et Aristoph. Nub. 541.) Etiam schol. ad Ran. 14: κομωδεῖται δὲ... ἐπὶ φαυλότητι ποιημάτων, καὶ ὡς ἀλλότρια λέγων, καὶ ὡς κακόμετρα. (Suo periculo Anonymus De com. p. xiv, Phrynichum τοῖς ἀξιολογωτάτοις veteris comædiæ auctoribus accenset; vereorque ut recte Mein. fabularum ejus fragmenta singulari elegantia et eximio vigore conspicua esse dicat, « ejus rei, » inquit, « si quis exempla desiderat, is adeat Athen. 2, p. 49, D; 4, p. 165, B; argum. OEdipi Col. p. 5, et Plutarchi Alcib. 20. ») Obiit in Sicilia. Porro Suidas: εἰδίδαξε γούν ἐπὶ πρ' Ὀλυμπιάδος (olymp. 86, ante Chr. nat. 435-432). δράματα δὲ αὐτοῦ ἐστὶ ταῦτα: Ἐπιάλτης, Κόννος, Κρόνος, Κωμασταί, Σάτυροι, Τραγωδοὶ ἢ Ἀπελεύθεροι, Μονότροπος, Μοῦσαι, Μύστις, Πόαστρια. » *E Mein.* Hist. crit. Com. p. 146-152.

142

Exoptatissimas nuptias.

I. ΕΦΙΑΛΤΗΣ.

De titulo et argumento hujus dramatis v. ad fragm. 2.

1.

Athen. 4, p. 165, B: Φρόνιχος ὁ κομωδιοποιὸς ἐν τῇ Ἐπιάλτῃ μνημονεύει τοῦ ἡδυλογοῦν (libri ἡδυλόγου, ei et ου confusis, ut Thuc. 1, 140; 5, 97) διὰ τούτων « Ἔστιν δ' αὐτοὺς γε φυλάττεσθαι τῶν νῦν χαλεπώτατον ἔργον | ἔχουσι γάρ τι κέντρον ἐν τοῖς δακτύλοις, | μισάνθρωπον ἄνθος ἦθες | εἶθ' ἡδυλογοῦσιν ἅπασιν αἰεὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν περιόντες, | ἐπὶ τοῖς δὲ βάλροις * ὅταν ὦσιν, ἐκεῖ τούτοις, * οἷς ἡδυλογοῦσιν | μεγάλας ἀμυχὰς καταμύξαντες καὶ συγκύψαντες ἅπαντες | γελῶσιν. » Phrynichæ hæc apud Mein. ita leguntur in versus distincta, quos adscriptis lineolis significavi, quorum versuum primo metri gratia γὲ immisit auctore Schweigh., 5 δὲ, et 6 pro συγκύψαντες edidit συγκύψαντες secundum Schaeferum; quæ sane probanda sunt; mirum vero est neminem agnovisse glossemata, quibus expunctis scribam

Ἔστιν δ' αὐτοὺς γε φυλάττεσθαι τῶν νῦν χαλεπώτατον ἔργον.

ἔχουσι γάρ τι κέντρον ἐν τοῖς δακτύλοις, μισάνθρωπον ἄνθος ἦθες:

εἶθ' ἡδυλογοῦσιν ἅπασιν αἰεὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν περιόντες,

5 ἐπὶ τοῖς δὲ βάλροις τούτοις μεγάλας ἀμυχὰς καταμύξαντες καὶ συγκύψαντες ἅπαντα γελῶσιν.

Versu 2 κέντρον ἐν τοῖς δακτύλοις Phr. dicere videtur gestus odiosos juvenum, quum digito monstrant eos, quos irridet atque exagitant, velut apum seu vesparum aculeis pungentes. V. 3 « ἄνθος ἦθες ipsos illos adolescentes dicit, aliorum irrisores malevolos. » *M. V.* 4 recte libri περιόντες, nec ferendum, quod obtruditur, περιόντες pro περιόντες. V. 5 βάλροις intelligo suggestum oratorum, quo ascenso juvenes statim dicit, adulationum in foro oblitos, omnia irridere. V. 6 ἀμυχὰς. Phrynichus Appar. sophist. p. 21, Ἀμυχὰι: τὰ καλούμενα ὑπὸ πολλῶν κνίσματα. V. 6 ἅπαντα VL.;

EPHIALTES.

1.

Ab iis autem cavere opus hodiernorum difficillimum | est:

habent enim aculeum quendam in digitis, misanthropus flos juventutis; | dentes, deinde omnes semper verbis demulcent in foro acce-

FRAGMENTA COMICORUM GRÆC.

alii codd., ut vulgo, ἅπαντες, quod neque sententiam multum juvat, et metrum corrumpit. * Fragmentum ex loco antistrophico desumptum videri, annotavit Scidlerus Vers. doehm. p. 397. » *M.*

2.

Schol. Aristoph. Vesp. 1348, * φιαλεῖς: τῶν ἔργων ἐπιβαλεῖς. Ὀμηρος (Odys. 22, 44) = αὐτὸς γὰρ ἐφίληεν τάδε ἔργα, » ἀντὶ τοῦ ἐπεβάλετο. Φρ. ἐπιάλτη (sic) « Ὀνομα δὲ * τῶ τοῦτ' ἦν ἔσωθεν γῆν τε μὴ ἔστω φιαλτῆς ἀνδραγαθίας οὐνεκα, ἐτι ἐπιάλτης χρηστὰ λ^ε ἀπωλόμην. » Apud Comicum apparet ponendum esse ἐφιαλεῖς, et similiter ἔστω φιαλτῆς (pro ἐφιαλτῆς) apud Phrynichum. Qui hoc perspexit, Mein. etiam cetera emendare cœpit: « latere videtur, inquit, tale quid: Ὀνομα δὲ τούτῳ γ', ἦν τε σωθῶ γ' ἦν τε μὴ, | ἔστω φιαλτῆς, et v. 3, ὅτι ἡ πηλὰς χρηστὰ λέγων (vel λέγειν) ἀπωλόμην. » Age igitur, absolvamus, Musis, ut spero, faventibus, viri docti opus ita scribentes:

Ὀνομα δὲ τούτῳ, ἦν τε σωθῶ γ', ἦν τε μὴ, ἔστω φιαλτῆς, ἀνδραγαθίας οὐνεκα ὅτι καπὶ γ' ἄλλοις χρηστὰ λέγων ἀπωλόμην.

Horum postrema, paulo liberius transposita, sic ordino: ὅτι καὶ χρηστὰ λέγων ἐπὶ γ' ἄλλοις ἀνδρ. οὖν. ἀπωλόμην. Versu 1 σωθῶν (ὄνομα) est memoria retentum a servulo, cujus sub persona hæc dicta puto in prologo, itaque vere indicatum spectatorem; quam tamen rem in medio reliquit, veritus ne forte memoria falsus fuerit (quod pertinere dicas ad alteram nominis formam Ἐπιάλτης), sed sive recte, sive secus, Ephialten nominare jubet incubonem, nec depreatur pœnam, si errasse visus sit, ut qui etiam aliis in rebus, quamvis vera dicens probitatis suæ causa, tamen perierit, i. e. vapulaverit ab hero. Temere Suidas, adstipulante Eustathio (v. Bœekh. Explic. Pind. p. 271): Ἐπιάλτην Ὀμηρος, καὶ Ἡσίοδος, καὶ οἱ Ἀττικοί, τὸν δαίμονα, διὰ δὲ τοῦ φ τὸν ἄνδρα, quasi hoc l. nescio quis notus tum homo diceretur: « quem ne inclytum illum Periclis adiutorem in administranda rep. fuisse putemus, temporum rationes prohibent. ... Igitur præceptum illud grammaticorum hæcenus tantum valere possit, ut Ἐπιάλτης nunquam in

suggestu autem conscenso eos vehementer pungentes et conspirantes omnia derident.

2.

Nomen autem hujus, sive id memoria retinui, sive esto Ephialtes, quandoquidem probitatis (meæ) | non, et aliis in rebus recta (vera) dicens peri.

13

virii nomen abierit; incubum autem si denotare vellent, vel dæmonem istum Homericum (Odys. 11, 307), quem eundem cum Pane habitum esse tradit Artemidorus Onirocr. 2, 37, utraque forma promiscue usi videntur non reliqui modo Græci, sed ipsi etiam Athenienses. Eodem autem jure Ephialtes Phrynicho, quo Lamia Crateti aliisque, fabulæ vel nomen, vel argumentum, præbuerit. Et conjungitur Incubo cum Lamia aliisque terriulentis apud Strabonem, qui sic 1, p. 19: πιασι προσφέρωμεν ... εἰς ἀποτροπὴν τοὺς φοβερούς (μύθους)· ἢ τε γὰρ Λάμια μῦθος ἐστὶ, καὶ ἡ Γοργώ, καὶ ὁ Ἐφιάλης, καὶ ἡ Μορμούλη. Nec defuisse in fabula de Ephialte, quæ comice exornari possent, vel Sophronis locus docet ap. Demetr. De elocut. § 154, ubi Ephialten narrat ab Hercule suffocatum. » *E M.* Apollodorus 1, 6, de Gigantibus: τῶν δὲ λοιπῶν Ἀπόλλων μὲν Ἐφιάτου τὸν ἀριστερὸν ἐτόξευσεν ὀφθαλμὸν, Ἡρακλῆς δὲ τὸν δεξιόν. Ceterum vero simile est, veteres non diversum a Gigante incubonem istum existimasse.

3.

Athen. 4, p. 184, E: ἐμφανίζει δὲ ... τὴν περὶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα (τὴν ἀυλητικὴν) σπουδὴν ... Φρ. Ἐφιάλης.

Οὐ τουτονὶ μέντοι σὺ κιθαρίζεις ποτὲ αἰλιεῖν τ' ἐδίδαξας.

De Conno agi conicias citharædo, Soeratis magistro; v. Plat. Euthyd. p. 272, C.

4.

Schol. Aristophanis Av. 1297: κόβαλος τε εἶναι ἐλέγετο καὶ πτωχολαζὼν, ὡς Φρ. ἐν Ἐπιτάτῃ (sic). » Midiam dicit. De eodem schol. Luciani ad Jov. trag. 2, p. 696 sive p. 186 Jac.: καὶ ὡς πονηρὸν δὲ, καὶ κόβαλον, καὶ τῶν δημοσίων νοσφιστῶν Φρ. καὶ Πλάτων (v. Alcib. 1 p. 120) διαβάλλουσιν. Πτωχολαζὼν ipse Athen. 6, p. 230, C, secundum Phrynichum, ut videtur. » *E M.*

5.

Pollux 7, 103: ἀπὸ δ' ἀργυρίου ἀργυροκόπος, ὡς Φρ. ἐν Ἐφ.

H. KONNOS.

Hoc nomine etiam Amipsias fabulam inscripsit.

3.

Nunquam tamen hunc tu citharissare et fidibus canere docuisti.

1.

Etym. M. p. 340, 3, Ἐνεργμός: τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἔνεργος, κροῦμα κιθαριστικόν. Εὐφρόνιος δὲ τὸν ἐν μέσῃ τῇ κιθάρᾳ πασσαλισκόν, δι' οὗ ἡ χορδὴ διήρηται. Φρ. » * Κοινοτιδῆτον ἐνεργμόν. » Ms. Dorvill. apud Gaisford. ad Hesiod. p. 112, » * Κοινοτιδῆς τ' ἐνεργ', » ex quo Gaisf. quidem fecit Φρ. Κόννω τ' εἰ δαί; τὸν ἐνεργμόν. Sed poetæ verba potius sic scribenda sunt, ut monstrat liber ille:

Τί δὲ τὸν ἐγεργμόν;

quod est initium iambici senarii. De formula sermonis v. Matth. Gr. pag. 898, etc.

2.

Hesych. Ἄεϊ: ἀντὶ τοῦ ἔως. (Importunum est ἔως: scribamus ἐνώς, uno tenore, continuo, quod addendum est Lexicis.) Φρ. Κόννω, καὶ Εὐριπίδης Μηδεία (1215) » Ἄπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον. » » Itaque etiam Phr. videtur dixisse δεῦρ' αἰεὶ. » *M.*

3.

Antiatt. p. 79, 2, Ἀμάθητος: ἀντὶ τοῦ ἀμαθῆς. Φρ. Κόννω (sic). Meinek. Hist. crit. Com. p. 154: » Dubius hareas, utrum Κρόνω an Κόννω scribendum. Sed alterum probabilius. Κρόνον habes apud Erotianum Gloss. Hippocr. p. 376, Athen. 9, p. 371, F, Pollucem 7, 136, Hesychium v. Σεσέλλισαι, et schol. Aristoph. Av. 989, ubi Diopithes vates commemoratur. Ex loco apud Hesychium Bacchi partes aliquas fuisse in hac fabula intelligitur. »

III. KRONOS.

Generatim de hoc dramate v. modo dicta ad Conni fragm. 3.

1.

Schol. Aristoph. Av. 988: ὁ δὲ Διοπίθης νῦν μὲν (κωμωδεῖται) ὡς χρησιμολόγος, ἐτέρωθι δὲ (Eq. 1001) ὡς κυλλὸς καὶ δωροδόκος. Σύμμαχος δὲ καὶ μανιώδη φησὶ τὸν Διοπίθη, τὸν ῥήτορα, ὡς καὶ Τηλεκλειδῆς ἐν Ἀμφικτύοσι δῆλον ποιεῖ. παράκειται δὲ καὶ τὰ Φρυνίχου ἔμπροσθεν ἐν Κρόνω;

Ἄνῃρ χορεύει, καὶ τὰ τοῦ θεοῦ καλά.

Βούλει Διοπίθη μεταδράμω καὶ τύμπανω;

Idem Vesp. 380, Διοπίθους: ὡς παράστημά τι (indolem, animum) τοῦ Διοπίθους ἔχοντος μανιώ-

SATURNUS.

1.

Vir saltat, et res divina bene habet.
Vin' Diopithem arcessam cum tympanis?

δεις, ἦν δὲ ὁ Διοπίθης ῥήτωρ. μήποτε δὲ οὗτός ἐστιν ὁ καὶ παρὰ Φρυνίχῳ. — Τὰ τοῦ θεοῦ, *res dei*, sacrificium, ad quod et eum eo conjunctam choream servulus arcessendum putat Diopithem furiosum cum tympanis.

2.

Erotian. Lex. Hippocr. p. 376, Ὑποτεῖναι: ὑποθεῖναι, καὶ ὑποτεταμένον τὸ ὑποκείμενον ξύλον, τὸ ὅσον βάθρον, ὡς καὶ Φρ. ἐν Κρόνω φησὶ

Κλίνη μεμνήσθω μ', ἢ ξύλον, ὑποτεταγός.

Vitiose II. Κεῖνη μ. με ξ. ὑποτεταγός. Queritur, qui hæc dixit, se aliquando ab altero fortiore sellæ subjectum esse, tanquam lignum, i. e. pedem seu fulcrum; v. interpp. Xenophontis ad Commentt. Soer. 2, 1, 30, Cyrop. 8, 8, 16, Euripidis ad Alc. 950.

3.

Athen. 9, p. 371, F: οὗ (γηθού) μνημονεύει Φρ. ἐν Κρ., ὅπερ ἐξηγούμενος δράμα Δίδυμος ὁμοίᾳ φησιν εἶναι τὰ γήθια τοῖς λεγομένοις ἀμπελοπράσις, τὰ δ' αὐτὰ καὶ γηθουλίδας λέγεσθαι. » Libri mendose ἐπιθυλλίδας: v. Schneider. ad Nicandri Alexiph. p. 218. » *E M.*

4.

Pollux 7, 136: Φρ. ἐν Κρ. καὶ ἀλεκτροσωλήτη ἤριον εἴρηκεν. Sic vulgo; Bekkerus vero edidit ἀλεκτροσωλίον.

5.

Hesych. * Σεσέλλισαι: Φρ. ἐν Κρ. » Ἄγαμαι * Διονύσου στόματος, ὡς * σεσέλλισαι κεκομμένα πολλάκις. » Αἰσχίνης τις ὑπῆρχε, Σέλλου (intell. υἱὸς) καλούμενος, ἀλαζὼν καὶ ἐν τῷ διαλέγεσθαι, καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν, πενόμενος δὲ καθ' ὑπερβολὴν, ὡς τοὺς παραπλησίους τούτῳ * καλεῖσθαι. Phrynichi verba sic videntur habuisse:

Ἄγαμαι Διονῦ, σοῦ στόματος, ὡς σεσέλλισαι κεκομμέν' ἔνικα πολλάκις.

In quibus Mein. Διονῦ, σοῦ. » Etym. M. p. 277, 3, Διονῦς: ὁ γυναικίαις καὶ πάνθηλος. Cf. interpp. Hesychii h. v. Herodianus Dict. solit. p. 31, 9: ἐστὶ δὲ καὶ τὸ Διονῦς παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου τασσόμενον. » Idem recte σεσέλλισαι et in v. et apud Hesychium, qui ipse paulo infra, Σεσέλλισαι (σε-

2.

Sellæ memento me abs te subjectum, velut lignum.

3.

Mirror, Diony, os tuum, qui jactatis quibusdam sæpe gloriaris.

σελλίσθαι): ἀλαζονεύεσθαι καὶ σκώπτειν. ἀπὸ Αἰσχίνου τοῦ Σέλλου. Idem, Σεσέλλισθαι: τὸ ψελλίσεσθαι. (Lycophronis interpretatio. Photius p. 375: Λυκόφρων δ' ἀπέδωκε τὸ σελλίσεσθαι ἀντὶ τοῦ ψελλίσεσθαι. Mein.) Versu 2 ἔνικα videtur haustum ab ἔνικα: codex enim κεκομμένα, et juvat illud sententiam, siquidem in quotidiana vita nihil molestius est quam gloriosorum scommata quedam (ἔνικα, non multa, semperque nova,) identidem repetita. Bergkiius κεκομμέν' ἤδη π. De Æschine illo v. index Aristophanis.

IV. ΚΩΜΑΣΤΑΙ.

De argumento hujus comædiæ Mein. vere statuere putat Droysenium in Commentatione de Avibus et causa Hermocopidarum p. 69. » Videtur enim in convivio a comessoribus instituto præsens adfuisse Mercurius, quumque, vino madidus, titubante incederet gressu, versibus, quæ servavit Plutarchus Alcib. c. 20, monitus esse, ne pronus cadens membra frangat, eoque malevolis novam accusandi opportunitatem præbeat. Conf. Bergk. Commentt. p. 370. » *E M.* En versus illi:

1.

ὦ φίλτατ' Ἐρμῆ, καταφυλάττου, μὴ πεσὼν αὐτὸν περικρούση καὶ παράσχη διαβολὴν ἐτέρῳ Διοκλείδᾳ, βουλομένῳ κακὸν τι δρᾶν.
PM Φυλάττωμαι· Τεύκρω γὰρ οὐχὶ βούλομαι

5 μῆνυτρα δοῦναι, τῷ παλαμναίῳ ξένῳ.

Versu 1 posui καταφυλάττου. Codd. proclivi lapsu (v. Thuc. 6, 18, etc.) καὶ φυλάσσω. Mein. pro arbitrio Ω φ. Ἐ., νῦν φυλ., addens tamen: » nisi in superiore versu fuit χαῖρέ μοι vel simile quid. » V. 2 idem posuit περικρούση pro παρακρούση. » Nam, inquit, illud solenne in hac re verbum est Phrynichus Bekkeri p. 60, 25, περιεκρουμένους ἀνθρώπους: ὁ οὐχ ἄλόκληρος. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν ὑπὸ χρόνου περιεκρουμένων. De Dioclide et Teucro, quorum magnas partes fuisse constat in causa Hermocopidarum, nota omnia ex Andocide; v. Droysen. l. l. p. 34 et 49. » Plutarchus l. c.: τοὺς μνηστᾶντας ὁ μὲν Θεουκιδῆος ὀνομάσσει παρῆκεν, ἄλλοι δ' ὀνομάζουσι Διοκλείδαν καὶ Τεῦ-

COMESSATORES.

1.

O carissime Mercuri, cave ne prolapsus te vulneres, ansamque accusationis præbeas alteri Diocliidi, malefaciendi cupido.
MERC. Cavebo: neque enim Teucro indicii præmium dare volo, piaculari hospiti

κρον, ὃν καὶ Φρόνιγός ἐστιν ὁ κωμικός ταυτί πεποιη-
κός.

2.

Athen. 9. p. 474, B, de poculo κάθαρος dicto :
Φρ. Κωμασταίς

Εἶτα κερματίων ἀν' οἶκον σωφρόνως Χαιρέ-
στρατος

ἐκατὸν ἀν τῆς ἡμέρας ἔκαεν οἴνου κανθάρους.

Versu 1 cod. A prope verum ἀν οἴκῳ pro ἀν' οἴ-
κον, ut ἀνὰ τὴν ἡπειρον pro ἐν ἡπειρῳ Herodot. 1,
95. Vulgo ἐὰν οἴκῳ, quod videatur esse sphalma
librarii, ἐν οἴκῳ scribere incipientis, quum rursus
inspecto autographo vidit exaratum ibi ἀν' οἴκῳ,
itaque litteræ ε non expunctæ metu litteræ subje-
cit ἀν οἴκῳ. Minus probabiliter Grotefend. et Pors.
ἐν οἴκῳ, Letronn. Dissert. De nom. vasorum gr.
p. 36, ἀν οἴκοι. V. 2 ἀν additum ab Erfurdio, cujus
particulæ usum, quum velut mitigat orationem,
Matth. Gr. § 598, c, illustrat. Ἐκαεν pro ἔκλειεν
Lefronnius l. 1. : *Je pense que, dans les vers qui
précèdent ceux qu'Athénée nous a transmis, on
parlait d'une débauche du potier Chérestre, et de
la nécessité où il s'était vu de regagner par un tra-
vail opiniâtre l'argent qu'il avait perdu; on ajoutait
donc : Ensuite Chér., travaillant avec assidu-
dité dans sa maison, mettait au feu, fabriquait,
cent coupes par jour.* « Chærestatus, Adriani figu-
lus, commemoratur in vasculo apud Lanzium
(*Giorn. d. lett. ital.*, Pad., t. 22, p. 181), Phryn-
ichi non immemorem. » *E M.*

3.

Pollux 4, 55 : καὶ τι καὶ ἐπιλήνιον αὐλήμα ἐπὶ
βοτρώων θλιβομένων. καὶ ἕτερον πιστικὸν, ὡς Φρ.
ἐν Κωμασταίς φησιν ὁ κωμικός,

Ἐγὼ δὲ νῦν δὴ τερετιῶ τι πιστικόν.

Ti addidit Salmasius. Πιστικόν, *festum pinsendi
frumenti, et modus (musicus) de festo illo factus.*

4.

Schol. Aristoph. Avium 1568, de Læspodia (cf.
Eupol. Δήμ. fr. 37) : μέμνηται αὐτοῦ Φρ. ἐν Κωμ.
ὡς πολεμικοῦ γεγονότος.

5.

Hesych. Κολαχοφοροκλείδης : Ἴεροκλείδης,

2.

Deinde figulans domi sapienter Chærestatus
centum quotidie coxit cantharos vini.

3.

Ego autem nobis scilicet fritinniam aliquem modum
[de pinsendo frumento.

ὃν ἐπὶ πονηρίᾳ κωμωδοῦσιν Ἑρμιππος μὲν ἐν Κέρ-
κωψι (fr. 6), Φρ. δὲ ἐν Κωμ.

Aliud fragmentum, probabiliter ad hanc fabu-
lam referendum, habes Fragm. incert. fab. 12.

V. MONOTROPOS.

« Frequentior Monotrópou mentio, quæ, ar-
chonte Chabria, una cum Avibus et Amipsiæ Co-
mastis, acta est olymp. 91, 2 (418 ante Chr.
nat.). Nomen fabulæ inditum a viro tristi ac mo-
roso, qui Timonis instar solitariam vitam sequere-
tur, et lucem ad aspectumque hominum fugeret. Ita
Plut. Moral. p. 479, C, conjunxit μονότροπον,
ἀμικτόν, ἀφιλον, et Pollux 3, 47, μονότροπον καὶ
μισογύνην. Cf. Casaub. ad Athen. 6, p. 248, C, et
Toup. Emend. Suid. 1, p. 859. Acerrime in hoc
dramate perstringuntur Syracosius, Excestides,
Pisander, Teleas, aliique ejusdem generis homines
(v. schol. Aristophanis Av. 11, 1297); obiter com-
memorantur Nicias et Meton Leuconoensis, apud
eundem schol. ad Av. 362 et 998. » *E M.*

1.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 344 : Ἄδουλος
βίος ἐρεῖς, τοῦτέστιν ὁ μὴ δούλον ἔχων. ἐρεῖς δὲ καὶ
ἀδιάλεκτος βίος, καὶ ἀγέλαστος βίος, καὶ
ἀγαμος βίος. Φρ. ἐν Μονοτρόπῳ

Ὄνομα δὲ μοῦστι Μονότροπος...

..... ζῶ δὲ Τίμωνος βίον

ἀγαμον, * ἄσουλον, ἀξέθυμον, ἀπρόσδοτον,
ἀγέλαστον, ἀδιάλεκτον, ἰδιογνώμονα.

Lacunæ signa Bekkerus posuit; « possis tamen
Ὄνομα δὲ μοῖξιστι Μονότροπος, etc. » *M.* Versu 3
scripsi ἄσουλον, *salvum*, ut Euripides Hel. 1479 :
σώσατέ μ' ... ἄσουλον ἐκ γῆς, et Med. 370, γῆν ἄσου-
λον · cf. Hel. 61. Ἀσουλὴν βροτῶν dixit Æschylus
Suppl. 557. Codex ut tautologie et metro deprava-
to, ἄζυγον, γ et σ, itemque λ et ν, litteris inter se
permutatis, ut alias : v. Thuc. 4, 117, Machon
Athen. 13, p. 581, E (ubi τ' ἀγαν ponendum pro τά-
λαν), etc. Mein., auctore Herm. ad Eurip. Andro-
mach. 580, ἄδουλον, quem (Hermannum dico) mi-
rum id adeo abhorrensia codicibus confirmari pu-
tasse illis Phrynichi Bekk. p. 25, 14 : Ἄδουλος βίος :
ὁ μὴ δουλεύοντα ἔχων, quorum similia etiam in su-

MONOTROPUS.

1.

Nomen autem est mihi Monotropus,.....

..... vivoque Timonis vitam,
innuptam, salvam, iracundam, inaccessam,
risus expertem, taciturnam, obstinatam.

perioribus habentur Bekkeri Anecd. p. 344. Po-
test tamen ut ἄδουλον olim perscriptum fuerit in
quibusdam exemplaribus poetæ, sed ad marginem
pro interpretatione vocis ἄσουλον, quasi idem ἄσυ-
λος sit, qui ἄδουλος, quemadmodum irrideri solent
servi, quos *sentēs* vocat Plautus Cas. 3, 6, 2 :

quia, quod tetigere, illico rapiunt; si eas ere-
ptum, illico scindunt :
ita, quoquo adveniunt, ubiubi sunt, duplici
damno dominos multant,

et proverbii loco dicunt : « Quot servos, totidem
habemus hostes. » Neque negaverim, ἄδουλον forte
locum genuinæ vocis occupasse in libris nonnullis,
quibus usi fuerint grammatici Bekkeri.

2.

Schol. Aristoph. Avium 11 : ὁ Ἐξηκαστίδης ὡς
ξένος κωμωδεῖται. καὶ Φρ. Μον.

α. Μεγάλους πιθήκους οἶδ' ἐτέρους τινὰς λέ-
γειν,

Λυκέαν, Τελέαν, Πείσανδρον, Ἐξηκαστίδην.

β. Ἀνωμάλους εἶπας πιθήκους.....

ὁ μὲν γε δεῖλός, ὁ δὲ κόλαξ, ὁ δὲ νόθος.

Versu 1 recte Meinek. οἶδ' ἐτ. pro οἶ δὲ ἐτ. V. 3
post πιθήκους excidisse videtur simile ἀπιθάνους,
i. e. ἀπίστους, *perfidus* (v. Xen. Cyrop. 2, 4, 17).
Meinek. νῆ Δία. Ante πιθ. neglectum fuerit σὺ, quo
numeri erigerentur, quorum causa etiam v. 1 scri-
pserim Μεγ. πιθ. οἶδ' ἄ τινος ἐτέρους λέγειν, voce ἐτέ-
ρους potiore versus loco posita. V. 4 Mein. ὁ δ' αὖ
νόθος, (vel — κόλαξ ἔσθ', ὁ δὲ νόθος, quod minus
placet,) quibus subjiciendum esse versus 5 ξένος δ'
ὁ τέταρτος. « Exestidæ peregrinam originem nota-
vit Aristophanes. Teleam idem bis terve commemo-
rat. De Lycea nihil mihi compertum. De Pisan-
dri timiditate abunde dictum Hist. crit. Com.
p. 178. » *M.*

3.

Idem ib. 997, et Suid. v. Μέτων, de Metone,
Pausaniæ filio, celebri temporis illius mathematico :
ἴσως δὲ ἐν τῷ Κολωνῷ κρήνην τινὰ κατεσκευάσατο·
φησὶν (fort. ὁ φησὶν) ὁ Φρ. Μον.

2.

a. Maguos simios novi alios quosdam memorare,
Lyceam, Teleam, Pisandrum, Excestidem.

b. Dissimiles dixisti simios *perfidus* :
hic enim ignavus est, ille adulatur, alius nothus.....

3.

a. Quis vero ille est, qui nescio quæ magna cogitat?

α. Τίς δ' ἔστιν ὁ μεγάλ' ἄττα φροντίζων;
β. Μέτων,

ὁ Λευκονοεύς. α. Οἶδ', ὁ τὰς κρήνας ἄγων.

Versu 1 scripsi μεγάλ' ἄττα. Libri insulse mendo-
que manifesto μετὰ ταῦτα, schol. μετὰ ταῦτα ταύτης.
V. 2 schol. Λευκονοεύς, cod. Ven. Λευκονοεύς, ut
Suid. Bernhardii, cujus alii codd. Λουκονοεύς, Λω-
κονοεύς. Toup. Emend. 1, p. 403, conjecit ὁ Λευ-
κονοεύς, εἰ οἶδ', ὁ τ. κ. ἄ. Bergkii Comm. p. 372,
probante Mein. : ὁ Λευκονοεύς. α. Ἐγὼ δ'. « Me-
tonem patria fuisse Leuconoensem (tribus Leonti-
dis in Attica : v. Bæhr. ad Herodot. 5, 66. *Both.*),
etiā Eliani V. H. 10, 7, indicio constat. » *M.*

4.

Suidas : « Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν τὸν
στρατηγῶντα μηχαναῖς καὶ στρατηγήμασι : Σύμμα-
χος πρὸς τὴν Μήλου πολιορκίαν. (Agnoscere mihi
videor versus trochl. t.

Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς,
τὸν στρατηγῶντ'. Cf. Aristoph. Av. 363.)

Φρ. Μον.

Ἄλλ' (ἄλλος) ὑπερβέβληκε πολὺ τὸν Νικίαν
στρατηγίας πλήθει τε καὶ ζευρήμασιν.

Versu 1 libri Ἄλλ' ὑπερβ., etc. Videtur post ἄλλ'
excidisse ἄλλος simile, præsertim compendio scri-
ptum. Meinek. proponit Μὰ Δι' ἄλλ' vel Οὐκ ἄλλ'.
Bergk. Οἶδ' ἄλλ'. V. 2 καξ. Toupinus; vulgo καὶ εὐ-
ρήμασι. Versibus Suidas subjecit hæc : ἡ (immo
ἦγ., i. e. ἦγουν) ὅτι φρονιμώτατα Μηλήτους λιμῶ
ἀνείλεν. « Excerptis hæc Suidas ex integrioribus
scholiis ad Av. 363. Niciam ignaviorem iterum
commemorat Phr. fragm. incert. 3, quod eam ob
causam huc referendum esse suspicatur Bergk.
Commentt. p. 372. » *E M.*

5.

Athen. 6, p. 248, C : ὀλιγοσίτου δὲ μέμνηται
Φρ. ἐν Μον.

Ὁ δ' ὀλιγοσίτος Ἡρακλῆς ἐκεῖ τί δρᾷ;
Nescio quem pungens ridicule ὀλιγοσίτον ille dicit
Herculem, voracitate infamem; v. ann. ad Ran. 62,
Lysistr. 861.

[b. Meton

Leuconoensis. a. Novi : is, qui fontes ducit

4.

Sed (alius) longe superavit Niciam
expeditionum multitudine et inventis.

5.

Paucibus autem Hercules illic quid agit?

6.

Pollux 7, 178 : καὶ τὸ κατασέσαι τὸν λόγον, ὃ οὖν κοιμῆσαι καὶ κατακοιμῆσαι λέγουσι. Φρ. δ' εἶρηκεν ἐν Μον. « Ἐπειτ' ἔπειδ' ἄν τὸν λόγον* κατακοιμῆσθαι. » Suadeo scribamus probabiliore sententia

Ἐπειτ' ἔπαυδ' ἄν τὸν λόγον κατακοιμῆσαι.

Athen. 15, p. 700, F : κοιμῆσαι (fort. κατακοιμῆσαι : κατα- hausto a κοι- syllaba vicina) λόγον Φρόνιχος φησι.

7.

Athen. 3, p. 74, A : σικυδιον ὑποκοριστικῶς εἶρηκε Φρ. ἐν Μον.

— Κάντραγεῖν σικυδιον.

8.

Schol. Aristoph. Avium 1297 : δοκεῖ δὲ (Syracosi) καὶ ψήφισμα τεθεικέναι μὴ κωμωδεῖσθαι ὀνομαστί τινα, ὡς Φρ. ἐν Μον. φησί, « Φῶρ' ἔχε Συρακόσιον, ἐπιφανῆς γὰρ αὐτῷ καὶ μέγα τύχοι. ἀφείλετο γὰρ κωμωδεῖν οὐς ἐπεθύμουν. » διὸ πικρότερον αὐτῷ προσφέρονται. Proxime verum Hermann. ap. Fritschium Quæst. Aristoph. 1, p. 307, restitutis versibus anapesticis :

— Φῶρ' ἔχθε Συρακόσιον.

κάπιφανῆς γὰρ,
καὶ τῷ τι τύχοι μέγ' ἀφείλετο γὰρ
κωμωδεῖν οὐς ἐπεθύμουν.

Friget tamen ἔχθε, quumque χ et σχ interdum confundantur (v. ad Cratin. Incert. 19) scribam Φῶρ' ἔχε Συρ., reliquis correctionibus viri doctissimi acceptis. Minus probabiliter Mein. : « illud Φῶρ' ἔχε nihil aliud est quam ψῶρα ἔχοι, » quasi poeta scabiem impreceetur Syracosio.

9.

Antiatt. p. 87, 8, Γναθοῖ : ἀντί τοῦ τὴν γνάθον τύπτει. Φρ. Μον.

10.

Idem p. 99, 14, Θηλάζει : ἀντί τοῦ δίδοσι θηλάην. Φρ. Μον. Mendose codex θηλάζειν.

11.

Gramm. Bekkeri p. 447, 25 : Ἄρτοπόπον καὶ Ἄττικοι καὶ Ἴωνες, τὸν ἄρτοποιόν. ἔστι δὲ τὸ ἄρτο-

6.

Dein præterea lumen jube sopiri.

7.

— Et comedere ficulam.

8.

— Furem tene Syracosium :

ποπεῖν ἐν Μον. Φρυνίχου. Phrynichus Arrar. zo-phist. p. 22, 23, Ἄρτοποπὴν : οὕτως Ἄττικοι διὰ τοῦ π. « Scribe Ἄρτοποπὴν. Contra Pollux 7, 22 : τὸ βῆμα ἄρτοκοπεῖν ἐν Φρυνίχου Μον. Itaque ambiguum est, utrum ἄρτοκοπεῖν an ἄρτοκοπεῖν dixerit Phr.; illud tamen probabilius : cf. Lobeck. ad Phrynichi Eclog. p. 223. » E M.

12.

Photius p. 397, 7, et Suid., Παρθένου : τὰς Ἐρεχθίδας θυγατέρας οὕτως ἄλλοι καὶ ἐτίμων ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν ἕξ, πρεσβυτάτη μὲν Πρωτογένεια, δευτέρα δὲ Πανδώρα, τρίτη Πρόκρις, τέταρτη Κρέουσα, πέμπτη Ἀρεθούια, ἕκτη Χθονία. τούτων λέγεται Πρωτογένεια καὶ Πανδώρα δοῦναι ἑαυτὰς σφαγῆναι ὑπὲρ τῆς χώρας, στρατιᾶς ἐλευθέρου ἐκ Βοιωτίας. ἐσφαγῆσθαι δὲ ἐν τῷ Ἰακίνθῳ καλουμένῳ πιάγῳ ὑπὲρ τῶν Σφενδονῶν (codd. falso Σφενδονίων) : διὸ καὶ οὕτως καλοῦνται παρ' ἡμῶν Ἰακίνθιδες, καθάπερ μαρτυρεῖ Φανόδημος ἐν τῇ ε' (τῆς) Ἀτθίδος, μεμνημένος τῆς τιμῆς αὐτῶν, καὶ Φρ. Μον. « Σφενδόναι locus ille vocabatur. Gramm. Bekk. Anecd. p. 202, 22, Ἀφιδρύματα ἐν ταῖς Σφενδόναις : ἀφιδρύματα μὲν τὰ ἀγάλματα, Σφενδόναι δὲ τόπος Ἀθήνησιν. » E M.

13.

Pollux 3, 48 : Ἀριστοφάνης δὲ ἄγνον τὸν ἀγόνην. Φρ. δὲ

— Τηλικουτοσὶ γέρον,
ἄπαις, ἀγύναικος.

Τηλικουτοσὶ pro τηλικούτος probabiliter Bergk. Commentt. p. 372 et Mein. Iidem hoc fragm. retulerunt ad Monotropum.

VI. ΜΟΥΣΑΙ.

• Μούσαι fabula una cum Ranis et Platonis Cleophonte olymp. 93, 3 (ante Chr. nat. 405) in certamen commissa et secundo præmio ornata (v. argum. Ran. et OEdipi Colon. p. 6 ed. Herm.), in quo argumento versata fuerit, quum ex titulo, tum e fragmentis quodammodo divinare licet : videntur enim duo (fortasse Sophocles et Euripides) de poseos principatu inter se concertasse, Mysis litem dirimentibus. » E M.

1.

Argumentum tertium OEdipi in Colono : ὁ δὲ

manifestus enim est,
magnoque plectatur malo : abstulit enim
comice irridendi facultatem, quos euperent.

13.

— Ista ætate senex,
sine liberis, sine uxore

Φρ. ἐν Μούσαις, ἃς συγκαθῆκε τοῖς Βατράχοις, φησὶν οὕτως :

Μάκαρ Σοφοκλῆς, ὅς, πολὺν χρόνον βεβύς,
ἀπέθανεν εὐδαίμων ἀνὴρ καὶ δεξιός·
πολλὰς ποιήσας καὶ καλὰς τραγωδίας
καλῶς ἐτελεύτησ' οὐδὲν ὑπομείνας κακόν.

V. 1 Mein. Σοφοκλῆς, auctore Elmslejo, pro Σοφοκλῆς, et v. 4 καλῶς δ' ἐτ. secundum Hermannum, oblitus asyndeti expegetici, de quo nos passim ad Euripidem, Aristophanem, etc. Præterea metri gratia malim Μάκαρ σὺ, Σοφοκλῆς, haustum putans σὺ a σο- simili, et ἀπέθανες, et propter legitimam temporum consecutionem ποιήσας... ἐτελεύτησ. Sæpe etiam v et ε, itemque α et η, permixta novimus in libris.

2.

Harpocr. p. 104, 3, Phot. et Suidas : Καδίσκος... ἀγγεῖόν τι, εἰς δ' ἐψηφοφόρον οἱ δικασταί, οὕτως ἔλεγον. Φρ. Μούσαις :

Ἰδοῦ, δέχου τὴν ψῆφον· ὁ καδίσκος δὲ σοὶ
ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλύς ὀδί.

« Attigit hæc Schoemann. Proc. Att. p. 723; quæ fortasse ad agonem Sophoclis et Euripidis spectant. » E M.

3.

Pollux 7, 203 : ἐν δὲ Φρυνίχου Μούσαις

Ἢ καὶ κάπραινα, καὶ περίπολι, καὶ δρομάς!

Libri Ἦ κάπρ. καὶ περίπολις. Mein. Ἦ καὶ κάπρ., ut poeta incertus apud Phot. v. Μύραινα :

Ἦ προδοτί, καὶ παραγωγῆ, καὶ μύραινα σὺ!

(Cf. Hermipp. Ἄρτοπ. fr. 2.) Bergk. Comment. p. 315, περίπολι. Uterque vir doctus his verbis per invidiam Euripidis Musam compellari suspicatur. Pergit apud Pollucem optimus cod. Paris. : καὶ φορβάς τὴν πόρνην λέγει, ὡσπερ καὶ μαινάς καὶ μαγλάς.

4.

Idem 10, 86 : οὐ γὰρ μόνον ἐπὶ τῶν κοτταβικῶν εἶρηται τὰ δέξυαφα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ἐδώδιμον χρεῖαν... κὰν ταῖς Φρυνίχου Μούσαις :

MUSÆ.

1.

Beatus tu, Sophocles, qui, quum diu vixisses,
mortuus sis felix vir et peritus :
multis conscriptis et pulchris tragædiis,
pulchre obibas, nullo exantlato malo.

2.

En, accipe tabellam ! estque situla tibi
hæc quidem absolvens, illa vero perdens.

— Κὰν δέξυαφω χρεῖσται τρεῖς χοίνικας
δύ' ἀλεύρων.

Libri Κὰν, quod correxit Mein., suadens, integrato versu anapest. tetram., hoc vel quiddam simile Κὰν δὲ. χρεῖσται (v. ann. ad OEdip. Colon. 469, ed. Hermann 505. Libri χρεῖσθαι) μάττειν τρ. χ. ἡ δ. ἂ. Sed talia satis est intelligi.

5.

Athen. 7, p. 319, A. Πηλαμύς. Φρ. ἐν Μ. μνημονεύει.

Quæ præterea ad hanc fab. referri posse videntur, Mein. exhibuit in fragm. incert. 1 et 13.

VII. ΜΥΣΤΑΙ.

• Μύσαι laudantur a Photio et Suida v. Τευτάζειν. Sed idem v. Φρόνιχος fabulam vocat Μύστην, concinente Eust. ad Il. 17, 415. » Mein. Hist. crit. Com. p. 158. « Consentaneum est, fabulæ chorum constitisse ex Mystis, prorsus ut in Ranis. Docuit autem Phr. Mystas, quo tempore Alcibiades Eleusinia sacra restituerat, bello interrupto, quod tangit Aristoph. in Ranis (33). Cf. Plut. Alcib. c. 34. » E Bergkio Commentt. p. 375.

1.

Photius p. 583, 10, Τευτάζειν : πραγματεύεσθαι ἢ σκευωρεῖσθαι, ἢ στραγγεῦεσθαι, καὶ πολλὸ διατρέβειν ἐν τῷ αὐτῷ... καὶ Ἀρτεμίδωρος δὲ φροντίζειν. Φρ. Μύσαις « Μάστιγα δ' ἐν χερσὶν ἔχων* τευτάθει. » Ruhnkienius ad Tim. p. 254, probante Valck. ad Theocriti Adon. p. 236, Μάστιγα δ' ἐν χερσὶν ἔχων τευτάζεται. « Exhibui correctionem Ruhnkenii. Nec dubitari debebat de usu medii : v. Bast. Epist. crit. p. 152. » E M. Verisimilius hoc mihi videtur,

— Μάστιγα δ' ἐν χερσὶν ἔχων
(ἔγωγ') ἐτευτάσθην.

Pronomini offecisse videtur antecedens ἔχων. Bergkio Commentt. p. 375 maluit ἐτεύτασεν.

2.

Eustath. ad Il. 17, 415, p. 1112, 36 : Ἴωνες δὲ πολλάκις δὴ (perperam editum δὲ) καὶ Ἀθηναῖοι

3.

O sus fera, erratiea, circumcursans !

4.

— Et in acetabulo oportet tres vel duas chænicas
[tritici ...

MYSTÆ.

1.

— Flagrumque manibus tenens
equidem cunctabar.

προπερισπῶσι (τὸ ἡμῖν) ἐν συστολῇ τοῦ ἰ... Σοφοκλῆς
Οιδίποδι (Tyr. 868, ubi male relictum ἡμῖν).

Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῆ πόροις.

Φρ. Μύστη (sic).

Ἐβουλόμην ἂν ὑμῖν ὡσπερ καὶ προτοῦ...

De alio fragmento, quod probabili conjectura
ad Mystas referatur, v. Incert. fab. fr. 14. » *E. M.*

VIII. ΠΟΑΣΤΡΙΑΙ.

1.

Athen. 3, p. 110, E : αὐτοπύρου δ' ἄρτου μνη-
μονεύει Ἀλεξίς... Φρ. δ' ἐν Ποαστρίαίς, αὐτοπυ-
ρίτας αὐτοῦς καλῶν, φησὶν

Αὐτοπυρίταισί τ' ἄρτοις καὶ λιπῶσι στεμφύ-
λοις.

Cf. Pollux 7, 23, ubi pro πυρίτας recte viri docti
αὐτοπυρίτας. Phot. Λιπῶσι : λιπαροῖς. Cod. λι-
παρῶσι, quod emendavit Mein.

2.

Athen. 10, p. 424, C : καλοῦνται δὲ καὶ (κύλικες)
ἀρυστήρες καὶ ἀρύσσιχοι... Φρ. Ποαστρίαίς

Κύλικ' ἀρύστιχον.

Mein. conferri jussit Charini Chir. fragm. 13.

3.

Pollux 10, 159 : καὶ χοιροτροφεῖον δὲ, ἐν ᾧ
χοῖροι τρέφονται, ὡς Εὐπόλις καὶ Φρ. II.

4.

Harpoer. p. 75, 23, de vocabulo ἐξούλης : οὗτι
δὲ ἐπὶ παντός τοῦ ἐκ τῶν ἰδίων ἐκβαλλομένου τάττεται
τοῦνομα, καὶ οὐχ, ὡς οἶεται Καικιλίος, (ἐπὶ) μόνων
τῶν ἐκ καταδίκης ὀφειλόντων, καὶ Φρ. ἐν II. δῆλον
ποιεῖ. Forte excidit ἐπὶ, quod sententia requirit :
neque enim huc pertinere potest ἐπὶ prae-
gressum.

5.

Priscianus Inst. gramm. 18, vol. 2, p. 70 ed.
Krehl : *ei, quod mirum est, hoc ipsum ἴδιον etiam
primae et secundae adjungitur personae apud illos
(i. e. Graecos), ut... Φρόνιχος Ποαστρίαίς*

ὡσπερ ἴδιον αὐτῆς ἴδιον.

2.

Vellem vobis, ut et antehac...

SARRITRICES.

1.

Panibus pure triticeis pinguisque uvis expressis.

5.

Ut meum ipsius proprium.

« Scripsi αὐτῆς pro vulgato αὐτοῦ ex Aldina,
quae pro ὡσπερ habet ὕπερ. » *M.*

6.

Schol. Aristoph. Avium 1297, de Midia : δηλοῖ
δὲ τοῦτο Ἀριστοφάνης (immo Πλάτων) Περιαλγεῖ
« χρηστὸν μὴ κατὰ Μειδίαν ὀρυγοκόπον. » λέγει δὲ ἐν
Ποαστρίαίς δ' αὐτὸς ὡς καὶ περὶ ἀλέκτορας αὐτοῦ
ἐσπουδακός. Schol. Luciani Jove trag. vol. 2,
p. 696 (vol. 4, p. 186 Jac.) : Μειδίος ὀρυγοκόπος
ἦν, ὡς Πλάτων Περιαλγεῖ, καὶ ὡς πονηρὸν δὲ καὶ κό-
βαλον καὶ τῶν δημοσίων νοσφιστὴν Φρόνιχος καὶ Πλά-
των διαβάλλουσιν. Apud schol. Avium dure Mein.
pro δ' αὐτὸς Phrynichi nomen restituendum putat,
quum verosimile videatur, trajecta esse verba λέ-
γει δὲ... ἐσπουδ., et in fine illius scholii reponenda
post ὡς Φρόνιχος ἐν Ἐπιλάτῃ. Ceterum et in an-
notatione mea ad hoc scholion scribendum est
Ἄριστ. ἐν Περιαλγεῖ, deletis verbis « dramate alias
ignoto ».

IX. ΣΑΤΥΡΟΙ.

Σατύρους satyricam fabulam fuisse censet Eich-
stadius De dram. comicosatyrico p. 36. Cf. ann.
ad Euripidis Cyclopem et Horat. A. P. 220-250.

1.

Phrynichus Epit. p. 266 ed. Lobeck. : εὐαγγελί-
ζομαι... εὐρίσκω κατὰ δοτικὴν ἡρμοσμένον, Ἀριστοφά-
νους μὲν οὕτω λέγοντος ἐν τοῖς Ἰππεῦσιν (292),

Εὐαγγελίσασθαι πρῶτος ὑμῖν βούλομαι,

Φρόνιχου δὲ τοῦ κωμικοῦ ἐν τοῖς Σατύροις οὕτως
« Ὅτι πρὶν ἔλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν ἔδει καὶ ταῦτ'
ἀπαγγεῖλαι εὐαγγέλιον πρὸς τὸν θεὸν ἤκειν, ἐγὼ δὲ
ἀπέδραν ἐκεῖνον δευρὶ ἄνθρωπον δῆ. » Ita editio prin-
ceps; recentiores omittunt εὐαγγ., ejusque loco ha-
bent πάλιν, et in fine δευριανὸν δεῖ. » *E. M.* Pos-
trema quidem haec nihil aliud sunt quam mendose
et compendio scripta δευρὶ ἄνθρωπον δῆ. Totus
poetae locus sic videtur habuisse

Ὅτι, πρὶν ἔλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν, ἔδει
ἤκειν ἀπαγγεῖλαι καὶ πρὸς τὸν θεὸν
εὐαγγέλια τὰδ' ἐγὼ δ' ἀπέδραν ἐκεῖνόθεν
τάνθρωπον δῆ δευρο.

SATYRI.

1.

Quia, priusquam senatum adiret, oportuit illum
venisse dicturum, se etiam ad deum pertulisse
laetos hosce nuntios; ego autem inde huc aufugi sci-
[licet
ab homuncione.

Meinek. in ed. altera : « Phrynichi locus exci-
dit. Quae enim sequuntur apud grammaticum, ea
ex pluribus Aristophanis locis temere sunt conflata,
ut recte vidit Dindorfius. »

2.

Schol. Aristoph. Avium 1463 : λέγεται τις Κερ-
κυραία μάστιξ (i. e. magna, duplicibus flagellis
constans). Φρ. Σατ. « Κερκυραῖαι δὲ οὐδὲν ἐπιθά-
λουσιν μάστιγες, » ὥστε καὶ εἰς παροιμίαν ἤδη ἔλθειν.
(v. Hesychii interpp. v. Κερκυραία.) Scribamus

— Κερκυραίας δ' οὐδενὶ γ'

ἐπιθάλλουσιν μάστιγας.

Versus anapestici, quorum prior dim. ἀκέφαλος;
posterior paræm. spond.

3.

Schol. Ar. Vesp. 82 : καὶ γὰρ δὲ Φιλόξενος ἐκω-
μωδεῖτο ὡς πόρνος. Εὐπόλις Πόλεισιν (fr. 14)... καὶ
Φρ. Σ.

4.

Schol. Ar. Nub. 1154, Βοάσομαι τὰρα τὰν ὑπέρ-
τονον βοᾶν : παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως Εὐριπίδου (fragm. 6
nostrae ed.)... καὶ Φρ. Σατ. Βοάσομαι, etc., plane
ut Aristoph.; vereor tamen ne uno senario scri-
bendum sit

Βοάσομαί γ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοᾶν.

5.

Athen. 3, p. 87, B, de vocabulo κόγχος agens :
Ἀριστόνομος Θησεῖ « Κόγχος ἦν βαπτῶν ἄλων. » πα-
ραπλησίως δ' εἶρηκε καὶ Φρ. Σατ.

6.

Pollux 3, 73 : Φρ. ἐν Σατ. τὸν δεσπότην κεκτη-
μένον λέγει. Antiatt. p. 102 : κυρίαν οὐ φασι δεῖν
λέγειν, ἀλλὰ κεκτημένην τὸν δὲ κεκτημένον μὴ λέ-
γεσθαι ἀντὶ τοῦ δεσπότη. * Σατυρικοῖς κεκτημένην
λέγει, Φιλῆμων κυρίαν. Sic legendum puto : —
δεσπότη, ὡς Σατύροις κεκτημένην λέγει Φρ. (pro
Φρόνιχος), Φιλῆμων καὶ κυρίαν. Forte neglecta
esse videantur ὡς et καὶ propter similia. Σατύροις
etiam Mein. et Bergk. reponi jusserunt.

X. ΤΡΑΙΨΔΟΙ Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙ.

« Is enim plenus est fabulae titulus, ab uno Suida
servatus, quem exscripsit Eudocia. Altero tantum

2.

— Coreyrais autem nemo
caeditur flagris.

4.

Clamabo igitur summo clamore.

6.

Domnaus.

usurpato, qui titulus fortasse ad iteratam drama-
tis recensionem spectat, Athen. 3, p. 115, B :
εἰπόντος τινὸς καὶ δράμα ἐπιγράφεσθαι Φρόνιχου
Ἀπελευθέρους, et gramm. Bekkeri Anecd.
p. 421, 3, Ἀπελευθέρους : Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα,
καὶ δράματα ἅττα οὕτως ἐπιγράφονται. Præter fr. 6
et 8 reliqua fere ad convivii apparatus pertinent.
In fr. 3 Cleombrotus quidam ridetur impudicus. »
E. M.

1.

Athen. 6, p. 229, A : τοῦ δὲ βήματος (ἀποτηγα-
νίζειν) μέμνηται Φ. ἐν Τραγωδοῖς « Ἦδὲ δ' ἀποτηγα-
νίζειν ἄνευ συμβολῶν. » Eadem ap. Eustath. ad Od.
p. 1862, 19. Scripserim

Ἀποτηγανίζειν δ' ἠδὲ γ' ἄνευθε συμβολῶν.

Ἄνευθε, ut apud Æschylum Pers. 576, quod inter-
pretationi videtur cecidisse.

2.

Idem 7, p. 287, B : Βεμβράδες. - Φρ. Τραγ.

Ὡ χρυσοκέφαλοι βεμβράδες θαλάσσιαι!

3.

Idem 9, p. 389, A : Φρ. Τραγ. « Τὸν Κλεόμβρο-
τὸν τε τοῦ Πέρδικος υἱόν. » τὸ δὲ ζῶον ἐπὶ λαγυσίας
συμβολικῶς παρεῖληπται. « Itaque Cleombrotum
Perdicis filium Phr. appellavit eodem modo, quo
importunus jactator dicitur Selli filius (v. ann. ad
Κρόν. fr. 5), aut Antimachus omnia conspuere so-
litus Psacadis filius (Acharn. 1149). De libidine
perdicum v. Aristot. H. A. 2, 61 seqq.; Ælian.
H. A. 3, 16; Bergk. ad Anaer. p. 227. » *E. M.* Qui

— τὸν Κλεόμβροτὸν τε τοῦ

Πέρδικος υἱόν.

Sed non magis hic quam Eccles. 451 placet extremo
versu articulus pertinens ad nomen, malinque
illic οὐδέ τοι δῆμον καταλείπει, hic autem

— Τὸν Κλεόμβροτὸν τε τοῦ

Πέρδικος υἱόν.

4.

Idem 14, p. 654, B, nominis περιστερίων exem-
pla componens : Φρ. Τραγ.

Περιστερίων δ' αὐτῶ τι λαβὲ τριωβόλου.

TRAGOEDI vel LIBERTI.

1.

Comedere e craticula dulce est sine symbolis.

2.

O aureis capitibus membrades mariæ!

4.

Columbulum autem illi aliquem sume triobolo.

5.

Pollux 7, 195: εἶν δ' ἂν τινες καὶ νεκροφόροι καὶ τραπεῖς· τὰ δ' ἐπὶ τούτοις ἀπὸ τοῦ πιπράσκειν. ἔστι δὲ εἰπεῖν ἐπ' ἀληθῶν τὸ τιμιοπώλαι, εἰρηκότος Φρυγίου ἐν Τραγ.

Σὺ δὲ τιμιοπώλης, ὡς Ἀχιλλεύς, οὐδὲν εἶς· καὶ ἡ «παμπρασία» δὲ ἐπὶ τῶν πάντα πωλούντων λέγεται. Mss. πιπράσκειν. ἔστιν δὲ εἰπ. ἐπ' αὐτῶν τὸ τιμ. Vulgati libri τὰ δ' ἐπὶ τοῦ πιπρ., ἔστιν εἰπ. ἐπ' αὐτῶν τὸ τιμ., omnes autem vitiose οὐδὲ εἶς, neque audiendus Casaub. ad Athen. 6, p. 229, A, ubi haec ita reddit: *Carius vendis quam ullus Achilles*. Immo laudatur aliquis ob æquum pretium rei, quam venalem habuit, dictumque τιμιοπώλης οὐδὲν pro τ. οὐδενός, ad modum illorum quæ recenset Matth. Gr. § 324, annot. Ceterum ita comparata sunt αἰθῶν et αὐτῶν, ut facile permutari inter se possint: v. Bachm. indice Lycophronis litteris η et υ, θ et τ, etc. Ἀθῶν, *insolitorum*, nimiorum, molestorum. «Immane pretium, quo Achilles Hectoris corpus vendidit Priamo (τὸν Ἐκτορα ἐλύσατο πολλῶν κειμηλίων καὶ θαυμαστῶν, Ælian. H. A. 6, 50), notum est ex Homero.» *E. M.* Ceterum cod. Jungerm. τομιοπώλης. Bekkeri editio ὡς γ' Ἀχ. H. Jacobi conjecit οὐδενός, i. e. rei nullius momenti.

6.

Priscianus Inst. gramm. 18, p. 247 ed. Krehl.: *Attici* πονηρὸς τὴν τέχνην. Φρ. Τραγ.

— Λιτίαν ἔχει

πονηρὸς εἶναι τὴν τέχνην.

De formula αἰτίαν ἔχειν Mein. conferri jussit ann. ad Pherecr. Chir. fr. 4. Scaligeri collatio ἂν ἐκεῖνον ἢ πονηρὸς εἶν' ἀρνῆ τέχνην, quæ, corrupta mihi visa, Mein. illis substituenda esse suspicatur, sic ea conformans

— Ἐὰν ἐκείνῳ

πονηρὸν εἶν' ἀρνῆ τέχνην,

«Si istum in arte sua malum esse neges.»

7.

Gramm. Bekkeri An. p. 464, Αὐξίς: εἶδος θυννίδος, ἣν τινες κορδύλην λέγουσι. Φρ. Τραγ. «Καὶ τέρμαχος ἀξίδος.» Vulgo αὐξίς, αὐξίδος, sed αὐξίς,

5.

Tu autem nimio pretio, ut Achilles, nihil vendis.

6.

— Culpatur malus esse artifex.

8.

— Dispositione carminum.

αὐξίδος, apud Aristot. H. A. 6, 16, et Nicandrum Alex. 469.

8.

Harpocr. p. 57, 15, Διέθεσις... καὶ ἀντὶ τοῦ διοίκησις δ' αὐτὸς (Antiphon) ἐν τῷ Περὶ ὁμοιοίας, «ἀλλὰ εἰδότες τὴν διάθεσιν ἀκούουσιν.» Φρ. Τραγ.

— Τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν.

«Similiter Eupolis Incert. fr. 3.» *M.*

PHRYNICHII INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 2, p. 44, D. ὄροπότης δ' ἦν καὶ Λάμπρος ὁ μουσικός, περὶ οὗ Φρόνιγός φησι

Λάρους (φρονῶ) θρηνεῖν, ἐν οἷσι Λάμπρος ἐπαπέθνησκεν, ἄνθρωπος ὡς ὑδατοπότης, μινυρὸς, ὑπερσοφιστής, Μουσῶν σκελετὸς, ἀηδόνων ἠπίαλος, ὕμνος Ἄδου.

Versu 1 inseruimus φρονῶ, *cogito, arbitror, credo*, ut Sophocles Trach. 266: φρόνει νιν ὡς ἤζοντα, *existima, eum adfuturum*. V. Aristoph. Acharn. 333, Æschyli Pers. 734, etc. Φρονῶ et metro et sententiæ æque aptissimum. *Ridicule dixit ἐπαπέθνησκεν, ad hoc, sive præterea, obiit, Lamprum, aquæ potorem, sicut vixisse, ita etiam nunc mortuum esse inter laros, aves aquatiles (v. ad Aristoph. Av. 541), significans. V. 2 libri ἀνθρ. ὕδ. Haustum videretur ὡς ab ος. Erfurdt. et Mein. ὄν. Alterutro versui opus est. V. 3 «Μουσῶν σκελετὸς, quod Muretus V. L. 9, 5, interpretatur Musarum aridum et exsiccatum cadaver, comice dictus videtur musicus macilentus, vel is, qui cantu suo maciem adfert Musis, quemadmodum, observante Erf., ἀηδόνων ἠπίαλος qui febricare facit lusciniæ, et ὕμνος Ἄδου, qui hymno male cantato enicat auditores. Sic ὀφθαλμῶν ἀληθδόνες (γυναῖκας εὐμόρφους) Herodot. 5, 18, et ὡς εἰσὶν ἀληθδόνες ὀφθαλμῶν αἱ Περσίδες apud Plutarchum V. Alex. p. 676,*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Laros (*opinor*) lamentari, in quibus etiam obiit [Lamprus, quippe homo aquam bibens, minuriens, hypersono [phista, Musarum sceletus, lusciniarum febris, hymnus Oræi.

7.

Idem ib. p. 59, C, de κολοκύντη dicens: Φρ. ὑποκοριστικῶς

Ἡ μαζίου τι μικρὸν, ἢ κολοκύντιου.

8.

Pollux 2, 17: Φρ. δὲ τὰς νέας ἀφήλικας λέγει·

Ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες (ἔξ) ἀφήλικες.

Sic Mein. pro γυναῖκων «pro quo suspicari posses γυναῖκάρων, nisi codex Paris. haberet γυναῖκες, post quod excidisse videtur ἔξ.»

9.

Idem 4, 181: μελῶσαι: τὸ τὴν μήλην (speculum) καθῆναι. Φρ. ὁ κωμικός

Ἔμει καταμηλῶν φλέγματος γὰρ εἶ πλέως.

Καὶ quod legebatur ante φλέγμ. delevit Salmasius. Cf. Phot. et Suid. h. v.

10.

Priscianus Inst. gramm. 18, p. 198 ed. Krehl: *Participia pro verbis ponunt Attici, quod frequenter faciunt Latini. ... Φρ.*

Ἢ φίλτατ' ἀνδρῶν, μή μ' ἀτιμάσας γένη,

pro μή με ἀτιμάσας. Sic cod. Leid. pro vulgato ἀτιμήσας.

11.

Schol. Aristoph. Vesp. 299: ἦν μὲν γὰρ ἄστανον τὸ τοῦ μισοῦ (intell. τοῦ δικαστικοῦ): ποτὲ γὰρ διώβολον ἦν, ἐγένετο δὲ ἐπὶ Κλέωνος τριώβολον. Φρ.

Τριώβολον ὄσων ὑπερ ἠλιάζομαι.

Ita Mein., nisi quod reliquit ὑπέρ. In altera tamen edit. posuit ὄσων περ ἠλ. Hermannus τριώβολόν γ' ὄσου περ ἠλ. Libri τριώβολον ὄσων ὑπερ ἠλ. De re vid. Bœckh. Oecon. Att. 1, p. 250 seq.

12.

Schol. Ar. Pac. 344: Καλλίστρατος (explicat συβαρίζειν) τρυφᾶν, ἀπὸ τῆς Συβαριτικῆς τρυφῆς. Ἀρτεμίδωρος ἀπλῶς θορυβεῖν. καὶ Φρ.

6.

Amygdalum tussis bonum remedium.

7.

Vel mazulæ parvum quiddam, vel cucurbitulæ.

9.

Vome specillo usus: pituitæ enim plenus es.

10.

O carissime virorum, ne me despicias.

11.

Quot triobolorum causa scdeo in heliæa.

item illud, quod habet Moral. p. 785, D, ἔππων γῆρας, *equorum senium*, i. e. perniciem, quam intelligit aquam frigidam, et Gæthii *bunter Augenschmerz*, i. e. grave oculis colorum varietate spectaculum. *Lampri* in arte musica et orchestrica discipulos e Menexeni Platon. interpretibus et Fabricii ann. ad Sext. Empir. p. 359 novimus Sophoclem, Socratem, Epaminondam.

2.

Posuimus in Κωμασταῖς, fr. 1.

3.

Plut. V. Nicias cap. 4: ὑποδηλοῖ δὲ καὶ Φρ. τὸ ἀθαράς αὐτοῦ καὶ καταπεληγμένον ἐν τούτοις·

Ἦν γὰρ πολίτης ἀγαθός, ὡς εὖ οἶδ' ἐγὼ, κοῦχ ὑποταγεῖς ἐβάδιζεν, ὥσπερ Νικίας.

«Υποτ., h. e. *timidus et demisso animo*. Ceterum cf. Monotr. fr. 4.» *M.*

4.

Athen. 2, p. 52, C: οἱ αἱ Νάξια ἀμυγδάλα διὰ μνήμης ἦσαν τοῖς παλαιοῖς. καὶ γίνονται ὄντως ἐν Νάξῳ τῇ νήσῳ διάφοροι... Φρ.

— Τοὺς δὲ γομφίους ἅπαντας ἐξέκοψ', ὥστ' οὐκ ἂν δυνάμην Νάξιαν ἀμυγδάλην καταῆσαι.

Libri turbato metro ἐξέκοψεν. Meinekius hæc in dimetros digessit.

5.

Idem ib. p. 47, F: οἱ καὶ τρίκλινοι (intell. οἰκοί, *cubicula*), καὶ τετράκλινοι, καὶ ἐπτάκλινοι, καὶ ἑνεακλινοί, καὶ κατὰ τοὺς ἐξῆς ἀριθμοὺς, ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς... Φρ.

— Ἐπτάκλινος οἶκος ἦν καλὸς, εἶτ' ἑνεακλινος ἕτερος οἶκος.

Postremum οἶκος fortasse de glossa.

6.

Idem ib. p. 53, A, de accentu nominis ἀμυγδάλη vel ἀμυγδαλή agens: Φρ.

Ἀμυγδαλή τῆς βηχὸς ἀγαθὸν φάρμακον.

«Putes hæc dici εἰρωνικῶς.» *Mein.* V. ann. ad Aristoph. Nub. 61.

3.

Fuit enim civis bonus, ut ego probe scio, nec timidus ibat, ut Nicias.

4.

— Cunctos enim dentes molares excussi, ut non possem Naxium amygdalum frangere.

5.

Septem lectorum erat cubiculum venustum; dein aliud novem lectorum.

Πολύς δὲ σβαριασμός αὐλητῶν τότε ἦν. Supplement Mein. τότε cum Bergkio Commentt. p. 367, qui versum ad Comastas retulit.

13.

Diog. Laert. 4, 20 : ἦν δὲ καὶ (Polemo) φιλοσοφικῆς, καὶ μάλιστα ἐν ἐκείνοις, ... ἐνθα ἦν κατὰ τὸν Φρύνιχον

Οὐ γλύξις, οὐδ' ὑπόγυτος, ἀλλὰ Πράμνιος.

Cod. Flor. γλύξις; edd. γαῦσος, γαῦσις. Hesych. Γλύξις : ὁ ἀνειμένος οἶνος καὶ ἀτονος, ὃν ἔνιοι μὲν ἀπαλόσσομεν, οἱ δὲ γλεῦξιν (? usitatum quidem γλεῦχος). « Pramnium autem vinum (v. ann. ad Equit. 107. Both.) austerum et durum fuit. » E M. Vid. Aristophanem ap. Athen. 1, p. 30, C, ubi nunc apud ipsum Athen. ita scribam, expunctis interpretamentis, οὔτε ποιηταῖς ἀστεμφέσιν, οὔτε Πραμνίοις οἶνοις, συνάγουσι τὰς ὄφρως, etc.; versus autem Comici recte digestos arbitror in mea editione pag. 201, fr. inc. 28.

14.

Hephaest. 12, p. 67, de ionicis a minore dicens : τῶν δὲ αὐτῶν μέτρων (h. e. ipsarum metri formationum, quas definitioni jam subijcit Heph.) μεγέθει τὸ μὲν ἐπισημότερόν ἐστι τὸ τετράμετρον καταληκτικόν οἶον ... παρὰ Φρύνιχῳ τῷ κωμικῷ

Ἄδ' ἀνάγκη σ' ἰερεῦσιν καθαρῶσειν, φράσσομεν. Libri mendose τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν (!) τὸ μὲν, etc. « Edd. ante Gaisford. ἀνάγκη σ'. Correxerit Tyrwhittus. Pauwius ἀναγκᾶ, Bergk. ἀνάγκη σ', et habet sane in ionicis versibus dorismus aliquid offensivum. Ex Mystis hoc derivatum esse, probabilis est ejusdem sententia Commentt. p. 375. » E M.

15.

Suidas, Ἀθύρωτον στόμα : οὕτως [ἀθύρωτον], οὗ καὶ ἀπύλωτον, Ἀριστοφάνης Βατράχοις (838), καὶ Φρ. Vitiose libri οὕτως ἀθύρωτον, οὐκ ἀπύλωτον. Immo οὗ καὶ ἀπύλωτον, ubi etiam ἀπύλωτον (legitur). V. ann. ad Ran. 1. 1. (791.) Bekk. Anecd. p. 352, 11, Ἀθύρωτος : ἀκλειστός. Ἀριστοφ. Apud Suidam Meinek. Φρύνιχον non poetam, sed grammaticum cognominem dici suspicatur. « Illa enim, inquit, Λέξιων χρησίμων farrago, quam Bekkerus edidit, inprimis e Phrynichi Apparatu sophistico, cujus vix sextam partem superstitem habemus,

12.

Multusque tunc sybarismus fuit tibicinum. 13. [num. Non dulce (vinum), neque suffusum, sed Pram-

conflata videtur. » E M. Aliquot exemplis id probare studet vir doctissimus Hist. crit. Com. p. 159 seq., quæ nunc omitto; sed illa scholiastæ Nub. 732 (755), ἀργυρίων (sic) : οὕτως ἢ γραφή [ἀργυρίων] παρὰ Φρύνιχῳ κεῖται, quomodo ad grammaticum referre potuerit, quum schol. addat ὅτι οἱ κωμικοὶ πληθυντικῶς φάσιν, οἱ (δὲ) βῆτορες ἐνικῶς, non intelligo.

16.

« Aristoph. Nub. 553 seqq. :

Εὐπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρῶτιστον παρεῖλκυσε, ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἴππείας κακὸς κακῶς, προσθείς αὐτῷ γραῦν μεθύσην τοῦ κόρδακος οὐνεχ', ἦν Φρύνιχος πάλαι πεποῖηχ', ἦν τὸ κῆτος ἦσθιεν.

Itaque Phrynichus temulentam anum induxerat, quæ restim ductaret, ad postremum vero Andromedæ instar belluæ marinæ exponeretur; idque inventum in ludificanda Hyperboli matre imitatus erat Eupolis Marica. Quoniam autem in dramate Phr. id fecerit, incertum est. « Quod Pollux 6, 19, ex Phrynicho affert πτότις γυνή, fortasse ad ipsam illam temulentam anum referendum est. » E M.

17.

Schol. Ar. Nub. 968 : Φρύνιχος αὐτοῦ τούτου τοῦ ἄσματος μέμνηται Λαμπροκλέους ὄντος :

Ἡλλάδα περσεπτὸλιν κληῖζω πολεμαδόκον ἄγναν, παιῖδα Διὸς μεγάλου.

Quorum varietatem in libris multiplicem v. in annotatione Dindorfii p. 441 seq. ed. Paris.

18.

Pollux 2, 34 : αὐχμῆν δὲ τὴν κόμην Ὀμηρος λέγει (Odys. 24, 250)· αὐχμῆς δὲ (sic) κακῶς, καὶ ἀεικέα ἔσσαι. [καὶ αὐχμῆν. Hoc deleo.] Φρ. δὲ ὁ κωμικὸς αὐχμῆς ἔφη. αὐχμηρὸν δὲ τὸν τοιοῦτον κέκληκε Ξενοφῶν (Comm. Socr. 2, 1, 31). « Αὐχμῆς ei nominum generi annumerandum, de quo exposuit Lobeck. ad Phrynich. p. 433 seqq. » M.

19.

Idem ib. 56 : ἔστι δὲ ἐκ τοῦ βλέπειν... ἀπόβλεμμα παρὰ Φρύνιχῳ τῷ κωμικῷ.

14.

Quæ vero necessitas est sacerdotibus expiandi, dice-

20.

Idem ib. 82 : καὶ εἰσακοῦσαι. καὶ ἐπήκοος γενοῦ ἐν εὐχῇ παρὰ Φρύνιχῳ τῷ κωμικῷ. Ita Falckenburgii codex. Vulgo εὐήκοος.

21.

Idem ib. 96 : ὁ δὲ μὴ ἔχων ὀδόντα νωδὸς, ὡς Εὐβουλος λέγει, καὶ Φρ. ὁ κωμικός.

22.

Idem 3, 45 : ὁ δὲ μέλλων γαμεῖν καὶ μελλόνου μὲν ὡς ἐπ' ἐνίων ἐκλήθη, ὡς ἐπὶ Φρύνιχου τοῦ κωμικοῦ. Libri μελλονόμενος. Mendum sensit Mein.

23.

Idem 4, 185 : Φρ. ὁ κωμικὸς καὶ τὴν κοίλοφθαλίαν εἴρηκε.

24.

Idem 7, 131 : τὸ δὲ σύμπαν εἰπεῖν μισθωτοί, καὶ, ὡς Φρ., μισθώτριαί γυναῖκες. Ita pro μισθώτριαι Meinek.

XV.

PLATO.

« Suidas et Eudocia p. 358 : Πλάτων, Ἀθηναῖος, κωμικὸς, γεγονὸς τοῖς χρόνοις κατὰ Ἀριστοφάνην, Φρύνιχον, Εὐπολιν καὶ Φερεκράτην. Primam fabulam Plato docuit olymp. 88, teste Cyrillo Adv. Julianum 1, p. 13, B (v. ad Eupolid. proleg.), nec recte Eusebii Chron. ad olymp. 80, 3, ad stipulante Syncello p. 247, D, Cratinus et Plato Comici hac ætate occurrebant; vere autem Platonem Thucydidis, mortui olymp. 97, 2, ante Chr. nat. 390, æqualem dicit Marcellinus Vit. Thuc. p. 11 ed. Bekkeri. Platoni etiam longiorem vitam obtigisse, ostendit locus ejus apud Plut. Præc. reip. ger. p. 801, B, ubi, Aristophanis exemplo, Δῆμον inducit sic loquentem :

Λαβοῦ, λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστα μου· μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύρριον, siquidem turpis ille demagogus, Thrasybulus ab Aspendiis interfecto, Lesbiaci exercitus dux creatus est olymp. 97, 3. Hinc factum conjicias, ut Pl. ab Anonymo De com. p. xv, schol. Dionysii Thracis apud Bekker. Anecd. p. 749, et Andronico ib. p. 1461, mediæ comædiæ poetis adnumeraretur; quæ res fraudi fuit Fabricio Bibl. Gr. vol. 2,

Prehende, prehende manum meam citissime : nam in eo sum, ut ducem creem Agyrrium. — Nam eo, quod ipse comædias seribo, aliis autem præbeo, Arcadas imitor ego penuria

p. 485, aliisque, ut duos hujus nominis comicos poetas comminiscerentur, invito Diogene Laert. 3, 109. Poesin Platonicam probarunt veteres, λαμπρόν εἰ χαρακτηριστὰ τριβυέντες (v. Andronicus l. 1. et Suidas v. Πλάτων) : fame tamen laborans comædias suas aliis (v. ann. ad Lacones et Συμμαχίαν) vendidit docendas. Suidas, Ἀρκάδας μιμούμενοι : παροιμία ἐπὶ τῶν ἐτέροις πονούτων... ταύτη τῇ παροιμίᾳ κέχρηται Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ· διὰ γὰρ τὸ τὰς κωμωδίας αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις παρέχειν διὰ πένιαν Ἀρκάδας μιμῆσθαι ἔφη. (Sic, nisi fallor, Plato :

Διὰ γὰρ τὸ τὰς κωμωδίας αὐτὸς ποιεῖν, ἄλλοις δὲ παρέχειν, Ἀρκάδας μιμούμ' ἐγὼ πένιαν. Both.)

Similiter Arsenius ex pleniorē, ut videtur, exemplari Suidæ apud Walzium Violeto p. 76 : Ἀρκάδας μιμούμενος : ταύτη κέχρηται Πλ. ἐν Πεισ. ἐπὶ τῶν ἄλλοις ταλαιπωρούμενων· μαχίμωτατοι γὰρ ὄντες, αὐτοὶ μὲν οὐδέποτε ἴδιαν νίκην ἐνίκησαν, ἄλλοις δὲ αἴτιοι νίκης πολλοῖς ἐγένοντο. καὶ ὁ Πλ. οὖν « Διὰ ... ποιῶν ... » ἔφη. Cf. etiam Eustathium ad Il. p. 302, 30. Maledicentiæ nostrum insinulat Dio Chrys. Orat. 33, p. 4 Reisk., injuria quidem, ut qui non nisi corruptos seculi sui mores, pravosque oratores publicos et demagogos, velut Cleonem, Hyperbolum, Cleophontem, prætereaque Cinesiam, dithyrambicum poetam, pessimum nebulonem, aliosque id genus homines, internecino odio exagitaverit, contra vero excellentium civium memoriam magno quodam animi motu ac desiderio recolat : v. Plutarch. Themist. c. 32. Fabulas Platonem docuisse duodetriginta auctor est Anon. De com. p. xvii, eundemque numerum ponit Suidas, quanquam deinceps triginta fabularum titulos referens. » E Mein., qui de singulis docte agit Hist. crit. Com. p. 167-198. Adde Cobeti observationes in Platonem com.

I. ΑΔΩΝΙΣ.

1.

Athen. 10, p. 456, A : Πλάτων δ' ἐν τῷ Ἀδωνίδι χρησὸν δοθῆναι λέγων Κινύρα ὑπὲρ Ἀδωνίδος τοῦ υἱοῦ, φησὶν

Ὡ Κινύρα, βασιλεῦ Κυπρίων ἀνδρῶν δασυπρόκτων παῖς σοι κάλλιτος μὲν ἔφυ θυμαστότατός τε

ADONIS.

1.

O Cinyra, rex Cypriorum virorum cum culis hirsutis, filius tibi pulcherrimus quidem natus est et admiratione dignissimus

πάντων ἀνθρώπων· δύο δ' αὐτὸν δαίμον' ὀλεῖτον,
ἢ μὲν ἐλαυνομένη λαθρίοις ἐρετμοῖς, ὃ δ' ἐλαύνων.

λέγει δὲ Ἀφροδίτη καὶ Διώνυσον· ἀμφοτέροι γὰρ ἦρων τοῦ Ἀδωνίδος. « Versu 3 cum Dindorfio secutus sum Jacobsii conjecturam : libri enim ἔχειτον, VL ἔχτητον. Fortasse tamen praestat ἐλείτον, quam futuri formam, Euripidi atque Aristophani recte, ut videtur, abjudicatam, tamen a Nostro, apud quem plura labentis graecitatis vestigia deprehenduntur (qua de re aliter judicavit Cobetus, et meo iudicio recte. *Both.*), non alienam putaverim. Usus ea est etiam Timostratus, mediae vel novae comediae poeta, Antiatt. p. 80, 12. Recentiorum scriptorum exempla collegit Lobeck, ad Buttmani Gramm. 2, p. 100. » *E M.*

2.

Photius p. 623, 5, et Suidas, Ὑπέρου περιτροπή : ἐπὶ τῶν ταῦτά ποιούντων καὶ μηδὲν παραινόντων... Πλ. Ἀδ.

Εἶτ' οὐχ ὑπέρου μοι περιτροπή γενήσεται;

Vitiose apud Suidam γένηται.

3.

Idem p. 225, 26, Λιτομαρτύριον : Λυσίας, καὶ λιποτάξιον Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, καὶ Πλ. ἐν Ἀδ. Male codex λιποτάξιον.

4.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 472 : Ἀφοδεῦσαι Πλ. Ἀδ. σημαίνει δὲ... Supple ἀποκατῆσαι. Suidas, Ἀφοδεῦσαι : Πλ. Ἀδωνίσι (sic), καὶ Ἀφοδος ὁ ἀπόπατος.

5.

Pollux 10, 104 : καὶ τυροκνήστις, ἦν καὶ κύβηλην καλοῦσιν, ὧν ἡ μὲν τυροκνήστις ἐστὶν ἐν Πλάτωνος Ἀδωνίδι.

6.

Schol. Aristoph. Vesp. 1310 : ὁ δὲ ἀχυρὸς (Meinek. conjecit ἀχυρμός) παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει (fr. 22), ὅπου καὶ τὸ Πλάτωνος παράκειται ἐξ Ἀδωνίδος.

omnium hominum; sed duo eum numina ceperunt, haec quidem agitata latentibus remis, ille autem agi-

[tous.

2.

Tum nonne mihi pistilli circumactio fiet?

8.

De lumbis autem curam nullam habet.

7.

Haud dubie ad hanc fabulam respicit grammaticus Bekkeri p. 346 : init. Ἀδωνίος Φερεκράτης εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀδωνίδος (?). λέγει δὲ τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδωνίον (Mein. Ἀδωνιν). οὕτω δὲ καὶ Πλάτων καὶ Κρατικός (fr. inc. 37), ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης καὶ ἕτεροι. λέγουσι δὲ καὶ Ἀδωνιν αὐτὸν πολλαίς. Meinekius Ἀδωνα. Immo, nisi magnopere fallor, postrema sic sunt legenda : ἀλλὰ καὶ Ἀριστ., καὶ ἕτεροι, λέγουσι δὲ καὶ Ἀδωνιν αὐτὸν πολλ.

8.

Suidas, Ὠρα : φροντίς. ἐνθεν ὀλίγων λέγομεν τὸν ὀλίγην φροντίδα ἔχοντα. Πλ. Ἀδωνίδι.

Περὶ τῶν δὲ πλευρῶν οὐδεμίαν ὄραν ἔχει.

Nam probabilis haec conjectura Gaisfordi; libri Πλάτων ὁδῶν καὶ, « nisi (inquit Mein.) id est ex ὁ κωμικός corruptum. »

II. ΑΙ ΑΦ' ΗΕΡΩΝ.

Ita haec fabula vocatur apud Athen. 10, p. 446, E, Pollucem 7, 57, Hesychium v. Ἀσπαλιεύς, h. e. interprete Reinesio Var. Lect. 3, 7, *Mulieres a sacris redeuntes*, quod placuit etiam Alberto ad Hesych. 1, p. 576, 27, et Casaubono ad Ath. 1. c., ubi tamen nec noluit intelligi ἱεροδόλους, *mulieres deo, vel deae, sacras*. Id minus probabile videtur Meinekio. Mendose Suidas, Eudocia, Andronicus, Ἀφιέρων, Antiatt. p. 106, Πλάτων Ἀφιερῶντι.

1.

Athen. 10, p. 446, E : ἐνίοτε δὲ καὶ συστέλλουσι τὸ ι (in futuro ἐκπίομαι), ὡς Πλ. ἐν Ταῖς ἀφ' ἱερῶν

Οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται τὰ χροήματα.

His notari videtur nescio quis demagogus aut bellidux avarus justoque sumptuosior. « Ad αὐτῆς Bergk. Commentt. p. 381, subaudit πόλεως. » *M.*

2.

Pollux 10, 190 : ἐπιπόρπαμα κιθαριῶδου σκευή (h. e. vestis. *M.*), ὡς Πλ. ἐν Ταῖς ἀφ' ἱ.

— Δότω (τοι) τὴν κιθάραν τις ἐνδύθην καὶ τοῦπιπόρπαμ'.

Versus 1 lacunam explens Bentlejus Epist. ad Hemsterh. p. 73, δότω δὲ, Porson. Adv. p. 297

MULIERES A SACRIS REDEUNTES.

1.

Nec qui illius opes exhauriet.

2.

Dato (igitur) aliquis intus citharam et pallium fibulatum.

δότω μοι, etc. Mihi toi forte excidisse visum est τῷ simili antecedente. Ceterum codex τοῦπιπόρπαμα, quod emendavit Hemsterh.

3.

Hesych., Ἀσπαλιεύς : ἀλιεύς· ἄσπαλος γὰρ ὁ ἰχθύς. ἐνιοι δὲ ἀπὸ τοῦ σπᾶν τὸ λίνον· λίνον δὲ ἡ ὀρμιὰ, ὡς Πλ. ἐν Τ. ἀφ' ἱ.

Πόθεν ὀρμιὰ καὶ κλάμος;

Grammatici verba probabilissimam reddunt Meinekii conjecturam, qui requirebat :

Πόθεν λίνον καὶ κλάμος.

Atque sic jam Casaubonus ad Athen. 10, p. 446, E.

4.

Pollux 7, 57 : Πλ. ἐν Τ. ἀφ' ἱ. καὶ « μαλλωτὰς χλανίδας » εἶρχεν. Sic Bekk. ex codice pro χλαμύδας.

5.

Antiatt. p. 106, Λέπεε : ἀντὶ τοῦ τύπε. Πλ. Ἀφιερῶντι (sic)

— Λέπεε,

τραχεῖαν ἔχων.

Μάστιγα vel quiddam simile probabiliter vel intelligendum vel excidisse statuit Mein., qui malit λέπει (quod in fragmento codex habet)... τύπτει.

III. ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ.

Schol. Aristoph. Pluti 174 : ὁ Πάμφιλος δὲ δημαγωγὸς ἦν... καὶ ἐκλεπτε τὰ τοῦ δήμου, ὡς καὶ Πλ. φησὶν Ἀμφιάρῳ·

Καὶ, νῆ Δί', εἰ Πάμφιλόν γε φαίης κλέπτειν τὰ κοῖν', ἄμα τε συκοφαντεῖν.

Audacious quam verius Mein. hanc fabulam abjudicat a Platone, Ἀμφιάρῳ errore librarii scriptum putans pro Ἀφ' ἱερῶν, qui titulus nusquam est, sed Αἱ, vel Ἐν ταῖς, ἀφ' ἱερῶν. Nec magis eam conjecturam admittas propterea, quia saepius laudatur Amphiarus Aristophanis, qui et ipse Pamphili, ducis Atheniensium (v. Xenoph. Hellen. 5, 1), rapacitatem perstrinxit, teste Suida v. Πάμφιλος. Cf. Dædali prolegomena. Dobræus, eandem sententiam amplexus, πάλιν scribebat

3.

Unde linea et calamus?

5.

— Verbera, durum (flagellum) tenens.

AMPHIARAUS.

Et, per Jovem, si Pamphilum diceres rempublicam expilare et sycophantam agere.

pro Πλάτων. V. 2 olim συκοφάτην, quod correxit Hemsterh.

IV. ΓΡΥΠΗΣ.

Argumentum obscurum. De gryphibus seu gryphis (Ælian. H. Anim. 4, 27) v. Herodot. 3, 116, cum annot. et excursu doctissimi Bæhrri, Æschyli Prom. 782, Virgil. Idyll. 8, 27, Plin. H. N. 10, 49; 34, 4, etc. Ridicule Aristophanes Ran. 882 dixit æque fabulosos γρυπαίετους, insignia aenea clipeorum. Cf. Gesner. Thes. 1. 1. v. Gryps.

1.

Zenobius 2, 31 : φησὶ γὰρ ὁ Δίδυμος, ὅτι τὰ δειπνα ἐπὶ κανῶν ἐκομίζετο, καθάπερ ἐν * Κρυφίους λέγεται Πλ. « Ἀνήρπακας ἀπαξάπαντ' αὐτῷ κανῶ. » Mein. ἐν Γρυφί λέγεται Πλάτωνι vel λέγει καὶ Πλάτων. Malim, quod similis scripturæ librorum, ἐν Γρυφίν, ὡς λέγεται, Πλ. Ὡς λέγεται, *ut ajunt*, ut fama est, quasi dubitante Zenobio, an Plato scripserit hoc drama. In versu, qui omisso titulo comediae legitur Proverb. Bodlej. 155, recte Meinek. :

Ἀνηρπάκας' ἀπαξάπαντ' αὐτῷ κανῶ.

2.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 360, Αἱ αἱ : ἠθικὸν τοῦτο. Πλ. Γρυφίν, « * Αἱ αἱ, γελῶ δ' ἐπικροῶμην πάλαι. » ἔστι δὲ πολὺ παρὰ τοῖς τῆς μέσης κωμωδίας καὶ νέας ποιηταῖς. Ita codex. Bekker. γελῶν δ' ἐπικροῶμην. Bergkii Comm. p. 383, γελῶν ἐπηκροῦσου πάλαι. Sed arbitrarium est σοῦ, verisimilisque hoc videtur

Ἄ, ἄ, γελῶν δὲ ἠπικροῶμην, παῖ, πάλαι.

Neque enim Αἱ, αἱ aptum est huic rei, sed Ἄ, ἄ, quo epiphonemate etiam Latini, similibusque aliæ gentes, utuntur. Eustathius ad Odys. p. 855, 19 : κεῖται ἐν Ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαία, ὅτι ἂ ἄ δασυθὲν γέλωτα δηλοῖ. Phot. p. 6 : Ἄ, ἄ (fortasse Ἄ, ἄ. *M.*), ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα· δασυθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὡς φησὶ Διογενιανός. Παῖ haustum putes a πα- vicino. Nuper Meinek. γελῶν ἐπηκροασάμην πάλαι.

3.

Athen. 9, p. 368, D : ἀπὸ δὲ τοῦ κωλέα συνηρη-

GRYPHES.

1.

Omnia prorsus abstulerunt cum ipso canistro.

2.

Haha, ridens scilicet auscultavi, puer, dudum.

μένον ἐστίν, ὡς συκῆα συκῆ, λεοντέα λεοντῆ, κωλέα κωλέῃ... Πλ. Γρυψίν

Ἰχθῦς, κωλᾶς, φύσκας.

4.

Harpocr. p. 154, 1, et Phot., Πλειστηριάσαντες : ἀντί τοῦ ὑπερβαλόντες ἐν τῇ τιμῇ τῶν πιπρασσομένων... κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ Πλ. ὁ κωμικός ἐν Γρυψίν. Cf. Blomf. ad Æschyli Choeph. 961.

V. ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

« De Dædalo, quo titulo etiam Aristophanes fabulam docuit, insignis est Clementis Al. locus Strom. 6, p. 752 : Πλάτων τε ὁ κωμικός καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ τὰ ἀλλήλων ὑφαίρουσιν. Quæ paulo negligentius enuntiata sic haud dubie intelligenda sunt, Platonem ex Aristophanis Dædalo nonnulla in suam ejusdem tituli fabulam transtulisse, Aristophanemque rursus ex aliis Platonis fabulis suam Dædalum ditasse. Exemplum rei unicuique, quod superest, fabulæ fragmentum apud schol. Nubium 663, ubi, qui e Platonis Dædalo afferuntur versus, ab aliis ex Aristophanis dramate deprompta dicuntur. » *E M.*

Schol. Aristoph. Nubium 663 : σαφὲς δὲ γίνεται (ἀλεκτρούνα gallinam dici) ἐν Ἀμφιαράῳ, καὶ ἐν τῷ Πλάτωνος Δαιδάλῳ, « Ἐνίοτε πολλὰ τῶν ἀλεκτρούνων καὶ ὑπνέμια τίχουσιν ἢ πολλὰκις. ὁ δὲ παῖς ἐνδὸν τὰς ἀλεκτρούνας σοβεῖ. » Ita hæc edidit Musurus in scholiis Aldinis; libri Venetus et Ravennas non agnoscunt. Athenæus 9, p. 374, C, duos priores versus ex *Aristophanis* Dædalo affert, omisso ἐνίοτε :

* Ἐνίοτε πολλὰ τῶν ἀλεκτρούνων βία
ὑπνέμια τίχουσιν ἢ πολλὰκις.

Libri ὑπνέμια βία, sed recto ordine Photius et Suidas v. Ὑπνέμια, qui habent ἐνίοτε (sic). Porsonus « Ἐνίοτε, Meinekius Ἐῶ ἵστε, pro illo vocabulo, quod in his ferri non potest. Reliqua sic scripsit Heinsius :

Ὁ δὲ παῖς ὅδ' ἐνδὸν τὰς ἀλεκτρούνας σοβεῖ.

Fritschius « Ὁ παῖς δὲ γ' ἐνδ. Uter autem comicus utrum expilaverit, quis hodie definire ausit? Bergkii Commentt. p. 421 crimen facti in Platonem conjicit, de cuius ingenio minus honorifice sentit ac debebat.

3.

Pisces, pernas, fareimina.

DÆDALUS.

Multæ gallinarum contra naturam inania pariunt ova sapius.

VI. ΕΑΛΑΣ, Η ΝΗΣΟΙ.

Ea fabula simpliciter Ἑλλάς vocari solet, pleno autem titulo apud Suidam et Eudociam Ἑλλάς ἢ Νῆσοι, ubi fortasse ponendum est Ἑ. καὶ Ν., quum minus recte componantur, tanquam synonyma, Ἑλλάς et Νῆσοι (Insulæ Græcæ), apte autem conjunctæ opponantur Atticæ, quæ dominari utrobique studebat. « Actum hic videtur de maritimo Atheniensium imperio, quod sibi creptum questus fuerit Neptunus fr. 2 : unde hoc drama post olymp. 93 (ante Chr. nat. 407—404.) scenæ comissimum putes. » *E M.*

1.

Photius et Suidas, Φάλαγξ : θηλυκὸς ὁ ἀράχνης. Πλ. Ἑλλάδι « Ἐοίκασι ἡμῖν οἱ νόμοι τούτοις (Phot. τούτοις τοῖσι, Eustath. ad Il. p. 924, 8, secundum Elium Dionysium, τοῖσι) λεπτοῖς ἀραχνίσι, ἃ τοῖσι τοῖχοις (τοῖχοις Eust.) ἢ φάλαγξ ὑφαίνει. » *Mein.* Εἴξαι et versu 2, secundum Grotium et Porsonum apud Phot., ἀν τοῖσι. « Forma εἴξαι (id edidit *Mein.*) pro εοίκασι usus est Plato com. Symmach. 2, 1, et Eubulus Stephan. 1, 8; cf. Ruhken. ad Tim. p. 89, et Pierson. ad Mær. p. 147. *E M.* p. 786, 50 : λέγεται δὲ καὶ θηλυκὸς ἢ φάλαγξ. Πλάτων Ἑλλάδι. Hujus sententiæ alius ab aliis auctor perhibetur, Anacharsis a Plutarcho Sol. 5, et Theophylacto Epist. p. 37, Zaleucus a Stobæo Serm. 45, 25, et Maximo Sentent. 102, p. 166, Solon a Diogene Laert. 1, 58. Cf. Fabric. ad Sext. Empir. p. 296. » *Mein.* Sollicitus, neque injuria, de producenda contra regulam secunda vocis ἀραχνίσι, temere tamen, etiam metro mutato, Porsonus apud Photium I. I. (similiterque olim Grotius in Excerptis) :

— Ἡμῖν οἱ νόμοι
εἴκασιν τούτοις τοῖσι λεπτοῖς ἀραχνίσι,
ἀν τοῖσι τοῖχοις ἢ φάλαγξ ὑφαίνεται.

Neque opus esse puto negligentiam poetæ vel peculiarem rationem metricam excusari, sed scribendum sine offensione

Εἴκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τούτοις τοῖσι λεπτοῖς

ἀραχνίσι, ἀν τοῖσι τοῖχοις ἢ φάλαγξ ὑφαίνεται.

V. ann. ad Pherecratis Tyrann. 3. Ἡμῖν τούτοις;

Puer autem hic intus gallinas abigit.

HELLAS sive INSULÆ.

1.

Talibus nobis similes sunt leges levibus araneis, quæ phalangium texit in muris.

nobis talibus, tales quum simus, tam pravi, legumque contemptores.

2.

Eustath. ad Hom. p. 66, 34 : εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα ἐκλείψουσιν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ... καὶ Πλ. ὁ κωμικός « Εἰ μὲν * σοὶ τὴν θάλασσαν ἀποδώσει ἐκόν * εἰ δὲ μὴ, ταῦτα πάντα συντριαιῶν ἀπολέσω. » Scholiasta ineditus ad Iliad. 1, 135 ap. Koen. ad Greg. Cor. p. 48, ellipseos in verbis εἰ δὲ exempla apponens, recte quidem Εἰ μὲν σὺ, sed perperam συντριαιῶν ἀπόλεσα, et inculcat glosmate, ἀποδώσει ταύτην ἐκόν. Scribamus

Εἰ μὲν σὺ τὴν θάλασσαν ἀποδώσεις ἐκόν.
εἰ δὲ, τὰδε πάντα συντριαιῶν ἀπολέσω.

De ταῦτα et τὰδε sæpissime confusis v. ann. ad Eur. Phœniss. 1484, et omnino de horum sensu prolegomena fabulæ. In verbis Εἰ μὲν... ἐκόν intelligendum καλῶς ἔχει, de quo v. Addenda ad Iliad. 12, 141, Homeri nostri vol. 6, p. 386.

3.

Pollux 10, 142 : πλεκτὴν γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὴν σειρὰν ὠνόμαζον, ὡς Πλ. ἐν Ἑλλ.

Βούλει τήνδε σοὶ πλεκτὴν καθῶ,
κάπειτ' ἀνελεύσω σε (δεῦρο),

« Legebat τήνδε σοὶ, quod correxit Jungermannus, et καθῶ. In fine addidi δεῦρο. » *Mein.*

4.

Idem ib. 167 : δεσμός μέντοι σιδηροῦς καὶ σκύλαξ, οὗ μέμνηται Πλ. ἐν Ἑλλ.

— Λαβὼν οὖν

τὸν σκύλακα τὸν τοῦ προξένου κάπειτα δεῦρον αὐτόν.

« Fortasse τοῦ Προξένου. » *Mein.* Sed cuiusnam?

5.

Idem ib. 11 : εἴποις δ' ἀν οἰκητήρια σκευή, καὶ χρηστήρια σκευή, τὸ μὲν Ἀλκαίου τοῦ ποιητοῦ εἰπόντος, ... τὸ δὲ ἀπὸ τῆς χρήσεως ὀνομάσας· καίτοι με οὐ λέληθεν, οἷοι τὰ πρὸς θεωρίαν ἢ θυσίας σκευὴ ὠνόμαζον χρηστήρια, ὡς καὶ Πλ. ἐν τῇ Ἑλλ. εἰρηκεν ὁ κωμικός.

2.

Si tu sponte quidem reddes mare (bene est); sin autem, hæc omnia tridente discutens perdam.

3.

— Visne hunc funem demittam, posteaque te sursum traham hæc?

4.

— Prehenso igitur

FRAGMENTA COMICORUM GRÆCORUM.

6.

Suidas, Ἐπιώψατο : κατέλεξεν, ἐξελέξατο. ἐστὶ δὲ ἄττικὸν ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο ἀρρηφόρους, οἷον κατ., ἐξελ. Πλ. ἐν Νόμοις. *E M.* p. 362, 39, Ἐπιώψατο ἀρρ. Πλ. ἐν Νόμοις. ἐστὶ δὲ ἄττικόν. Piersonus ad Mærin p. 142, ἐν Νήσοις, probantibus viris doctis, quasi non possit ut exemplo Cratini etiam Plato fabulam inscriptam Νόμοις commiserit. « De hoc (archontis) τοῦ βασιλέως (primi inter novem Atheniensium archontes, de quo cum aliis, tum schol. ad Acharn. 1140, Pollux 8, 90; cf. Thuc. 1, 126. *Both.*) officio apud Athenienses aliunde, si recte meminimus, non constat; sed habet illud arctissimam cum ceteris ejus officii et muneribus conjunctionem. » *Mein.*

7.

Antiatt. p. 114, 9, Σκόληκα : τὸ παύμενον θαλάσσιον κύμα καὶ ἀρχόμενον. Πλ. Ἑλλ. Cf. Phot. v. Σκόληξ.

8.

Photius p. 568, 23, Τάξαι : τὸ τιμῆσαι. ἐν Νήσοις Πλ. « Præterea ad eandem hanc fabulam fuerunt qui revocarent fragm. inc. 1 et 42. » *Mein.*

VII. EOPTAI.

« Haud minorem quam Ἑλλάς celebritatem adeptæ est Platonis fabula Ἐορτῶν nomine inscripta, cujus hoc videtur fuisse consilium, ut cives taxaret propter immensos sacrificiorum ac festorum sumptus. Id colligas cum ex titulo dramatis, tum ex fr. 1. » *E M.*

1.

Clemens Alex. Strom. 7, p. 849 : οὐ κακῶς ὁ κωμικός Πλ. ἐν ταῖς Ἐορταῖς τῷ δράματι φησι

Τῶν γὰρ τετραπόδιον οὐδὲν ἀποκτείνειν ἔδει ὑμᾶς τὸ λοιπὸν πλὴν ὕων· τὰ γὰρ κρέα ἥδιστ' ἔχουσι, κούδεν ἀφ' ὕος γίγνεται πλὴν ὑστρίχες καὶ πηλὸς ἡμῖν καὶ βοή.

Versu 2 libri ἡμᾶς. Deus enim aliquis hæc pronuntiare existimandus est, absterrens homines ab immolandis majoribus victimis, quarum peracto sacrificio non minima pars relinquatur sacerdotibus, sua-

vinculo (σκύλακι) proxeni deinde etiam vinciri eum.

FESTA.

1.

Quadrupedum enim porro nullum animale occidere vos oportuit præter porcos : quippe carnes suavissimas habent, nihilque a porco nobis contin-

nisi setæ, et fimus, et clamor. [μίτ]

16

densque, ut potius porcos immolent, parva animalia, quorum nihil maneat in templo praeter pellem, quam voeat setas, ridicule additis πηλῶ και βοῆ, *fimo et clamore bestiae jugulatae*. Eodem modo Cobetum quoque correxisse video Observatt. p. 191, sed is etiam v. 4 ὑμῖν, collato fragm. 8. Versum 4 sic edidit Grotius Exc. p. 485; vulgo ὑστριχες ἡμῖν και πηλός τε και β. De quibus ingeniose Meinek. και πέλεθός τε.

2.

Schol. Aristoph. Pac. 73: μεγάλοι λέγονται εἶναι κατά τὴν Αἴτην κἀνθάροι ... Πλ. Ἔορτ. α. Ὡς μέγα μέντοι πάλαι τὴν Αἴτην ὄρος εἶναι φασι, τεκμαίρου ὅθεν τρέφεσθαι τὰς κανθαρίδας τῶν ἀνθρώπων ἐστὶν λόγος οὐδὲν ἐλάττους. Verba ὅθεν τρέφεσθαι, quae metro non congruunt anapestico, correxit Cobetus ἐνθα τρ., et Meinek. recte πάλαι mutavit in πάνυ.

Ὡς μέγα μέντοι πάνυ τὴν Αἴτην ὄρος εἶναι φασι, τεκμαίρου, ἐνθα τρέφεσθαι τὰς κανθαρίδας τῶν ἀνθρώπων λόγος ἐστὶν οὐδὲν ἐλάττους.

De cantharidibus vid. annot. ad Aristoph. Pac. 1.

3.

Athen. 7, p. 308, A: νῆστις μόνος τῶν ἰχθύων ὁ κεστρέας καλεῖται, ... ὅτι οὐδὲν δέλεαρ ἐσθίει ἔμφυγον. ... Πλ. τε ἐν Ἔορταῖς φησιν α. Ἐξιώντι μοι (codd. BP Ἐξ. μὲν γὰρ ἄλιος ἀπήντησεν φέρων μοι κεστρέας, ἰχθὺς ἀσίτους * και τοὺς πονηροὺς ἤγέ μοι. Omissis, ne longus sim, infelicibus conjecturis, ponam perspicuo neque inepto sensu

Ἐξιώντι γὰρ

ἀλιεὺς ἀπήντησ', ἐμφέρων μὲν κεστρέας, ἰχθὺς ἀσίτους, τοὺς τε πονηροὺς ἤγέ μοι.

Ἐξ. γὰρ etiam Mein. Τῶ ἐξιώντι oppositus ὁ ἐμφέρων (cf. fragm. 11) κεστρέας. Μὲν, ... τε, ut in locis illis, quae Matth. significat Gramm. § 607, ann. De *mugili* non σαρκοφάγῳ, quem propterea ille contemnit, Aristot. H. anim. 9, 25, 7. Πονηρῶς, male, inique, fraudulenter. Meinek. versu 3 alteram personam immittit scribens πονηροὺς ἤγέ μοι, et v. 2 φέρων μοι servans.

2.

Quam magnum autem Aetnam esse montem dicant, [inde collige, quod cantharides ibi ali fama fert hominibus haud [minores.

3.

— Egreddenti enim piscator occurrit, inferens quidem mugiles,

4.

Idem 9, p. 367, B: ἐπὶ μὲν γὰρ ὄψου παρεσκευασμένου ποικίλου και ἥδους τινὸς τοιοῦτου Πλάτωνα οἶδα εἰρηκότα ἐν Ἔορτ. οὕτως

Ὅπόθεν ἔσοιτο μᾶζα και παροψίδες.

Et p. 368, C: Πλ. Ἔορτ. α. Ὅπ. ... παροψίδες. » περὶ βολβῶν δ' ἀρτύσεως και σκευασίας τὸν λόγον ποιεῖται. Priore loco libri εἶδους τινὸς, quod frustra defenditur; v. Iliad. 1, 576, Apollon. soph. v. ἥδος, p. 326 ed. Tollii.

5.

Schol. Aristoph. Acharn. 351: θηλυκῶς δὲ και [τοῦς] ὄμφακας λέγει. ἔχεις παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἐν δράματι Ἔορτ.

Και τὰς ὄφρῶς σχάσαθε και τὰς ὄμφακας.

Ap. Athen. deleo ineptum τοὺς ante ὄμφακας, ut ap. eund. 9, p. 374, E, absurde legebatur ἐπὶ τῆς θηλείας ἔταξε τὸν ἀλεκτρούνα, pro ἔταξεν ἀλ. Nec librorum scriptura λέγει probanda est, duriusque, quod Mein. proposuit, λέγουσιν. α. Similiter Suidas vv. Ὀμφαξ et Δεινόν, nisi quod ibi legitur σχάσασθαι. Phrynichus Praep. sophist. p. 55, 10, ὄμφακας: τὰς ὄμφακας θηλυκῶς εἶπε Πλ. et p. 53, 9, ex veteri Comico, Ὀμφακας βλέπει: ὄνιον αὐστηρὸν και δριμύ. Photius Lex. p. 635, 14, Ὀμφακα πᾶν τὸ αὐστηρὸν λέγουσιν. Ὀμφακας metaphoricè dicit animi acerbitatem, ut Aristoph. Ach. 351, θυμὸν ὄμφακίαν. α. E M. Acerbitatem istam incidit, velut venam (σχάσασθαι), jubet ille, qui haec dixit.

6.

Idem Avium 799: Δυτρέφης ... πανταχοῦ ἀρπαξ και πονηρός. Πλ. δὲ ἐν Ἔορτ. και ξένον,

Τὸν μαινόμενον, τὸν Κρήτα, τὸν μόγις Ἰτακόν.

Similiter Suidas hoc nomine. Τὸν Κρήτα metaphoricè dixit Diitrephen, h. e. mendacem, perfidum v. ann. ad Thuc. 7, 57, vol. 2, p. 280 nostrae ed.

7.

Schol. Euripidis. Med. 476: πλεονάζει ὁ στίχος τῷ σ. ὅθεν και ὁ Πλ. ἐν ταῖς Ἔορταῖς φησιν α. Ἔσω-

pisces jejunos, eosque male appendit mihi.

4.

Unde futura esset maza et paropsides.

5.

Et supercilia incidite, et uvas acerbas

6.

Insanum, et Cretem, vixque Atticum.

σας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. » Eustath. ad Il. p. 813, 46: Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ, τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίβειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν και ἐξήγησιν και φόρον. (Interpretamenta videntur verba κ. ἐξ. κ. ψ.) ... διὸ και διασύροντες τοὺς τραγικούς, ὡς μὲν (male libri μὴ) τοιοῦτους, προσπαίζουσιν ἐν τῷ α. Ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐρ. » Idem ib. p. 896, 56: και ἡ κωμῳδία μετὰ τὴν εὐρεσιν τῆς χρησεως τῷ (non τῷ, ut vulgo) τ ἀντι τοῦ σ ἐπισημαίνεται χαίρειν, ὡς ἀπαλλαγῆσα τῶν σιγμάτων Εὐρ. et ad Odys. p. 1379, 58: ὅτι δὲ ὁ τοῦ σίγμα ἦχος και ἄλλως λυπεῖν οἶδεν (solet: v. Herm. ad Viger. ann. 188) ἀκρόασιν διὰ τὸ συγχὸν τοῦ σιγμοῦ, ... δηλοῖ και ὁ πρὸς τινα ἐν διπλασιασμοῖς τοῦ τ ἀττικίζοντα εἰπὼν α. Ὡς εὖ γέ σοι, ὅτι ἀπῆλλαξας ἡμᾶς τῶν σιγμάτων Εὐρ. » Probabiliter Mein., cum Cobeto Obs. p. 183 delens ἡμᾶς,

Εὖ γέ σοι γένοιθ' ὅτι

ἔσωσας ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου.

De nomine indeclinabili σίγμα praeter Porsonum et Schaeferum ad Eurip. I. I. Mein. adhiberi jussit Huschk. Explicat. inscript. Locrensis p. 7. Chae-rolosus Bekker. Anecd. p. 1169: τινὲς παραναγινώσκουσιν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ α. Ἔσωσά σ' ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐρ. » τὸ δὲ ἀληθέστερον κατὰ διάστασιν ἀναγινώσκειται, ὄνιον α. Ἔσ. σ' ἐκ τῶν σίγμα », και ἐπιφέρεται α. τῶν Εὐρ. » ἔνα εὐρεθῆ τὸ ἄρθρον ἐπιπερόμενον, λέγω δὲ τὸ τ ὦν. Etiam apud Xenophontem Hell. 4, 4, 10, pro τὰ σίγματα ταῦτα Porsonus recte reponi jussit τὰ σίγμα ταῦτα.

8.

Eustath. ad Odys. 1, 150, p. 1403, 34; Πανσανίας δὲ παράγει και χροσείας τοιαύτας. Πλ. Σοφιστῆ (sic)

Ἐν τρισί

πληγαῖς ἀπηδέσθη τὸ βράμπος.

(Gramm. Bekkeri An. p. 424, 24, Ἀπηδέσθη: ἀπεβρώθη) και ἐν Ἔορτ.

Κατηδέσθημεν ἂν

και κατεκόπημεν εὐθύς.

9.

Idem ib. 5, 490, p. 1547, 58: τὸ δὲ ὀπῆσαι ἐξαῦσαι. Πλ. Ἔορτ.

7.

— Bene tibi sit, quia (nos) liberasti a sigmatis Euripideis.

8.

— Devorati essemus et conceisi statim.

9.

Vicinus aliquis cerebrum assatum deglutit.

Ὅδε τὸν ἐγκέφαλόν τις ἐξαύσας καταπίνει.

Perperam vulgo Ὁ δέ. Ὅδε τις, vicinus aliquis: v. ann. ad Aristoph. Ran. 479 nostrae ed. Meinek. nuper maluit τὸ ὀπῆσαι ἐξαῦσαι Πλ. Ἔ. οἶδε· Τὸν ἐγκ. παῖς ἐξ. π.

10.

Pollux 10, 34: και ἀμφικόλλος (κλίνη)· οὕτω γὰρ τὴν κατακεκολλημένην ὠνόμασεν ἐν ταῖς Ἔορτ. Πλ.

Ἐπειτα κλίνην ἀμφικόλλων, πυζίνην.

Kuhn: α. ἀμφικόλλος κλίνη lectus est utrumque agglutinatum habens pluteum sustinendo pulvino capiti. » Cf. Schneideri Lex. v. Παράκολλος. (Festus: Plutei tabulae, quibus quid praesepitur.)

11.

Idem ib. 135: δαῖ δὲ ἐπὶ ταῖς ἐσθῆσι και βραμμάτων, εἴρηται δὲ τοῦνομα ἐν Πλάτωνος Ἔορταῖς α. Ἐμφέρεσθαι δὲ τὰ βράμματα. » Scribo

Ἐμφέρεσθε δὴ τὰ βράμματα,

in quibus imperativus a Mein. positus.

12.

Idem 7, 121: στυλοβάτην δ' ἐν τῇ οἰκίᾳ Πλ. εἴρηκεν ὁ κωμικός ἐν Ἔ.

13.

Idem ib. 186: τὸ τοῦ ἀστραβηλάτου βῆμα ἀστραβέουσιν Πλ. εἴρηκεν ἐν Ἔ.

14.

Idem 10, 54: και γὰρ τὰς ἐγκεντριδάς ἐπὶ τῇ τῶν ὑποζυγίων χροσεία Πλ. ὁ κωμικός ἐν Ἔ. εἴρηκεν.

15.

Antiatt. p. 102, 1: Κόφινος οὐ βητέον, φασίν, ἀλλὰ ἄρρητος. Π. Ἔορταῖς.

VIII. ΕΥΡΩΠΗ.

1.

Athen. 9, p. 367, C: ἐπὶ μὲν γὰρ ὄψου παρεσκευασμένου ποικίλου και ἥδους (v. ad Ἔορτ. fr. 4.) τινὸς τοιοῦτου Πλάτωνα οἶδα εἰρηκότα (τὸ παροψίς) ἐν Ἔορταῖς ... ἐν δὲ Εὐρώπῃ πάλιν ἐπὶ παροψήματος διὰ πλειόνων εἴρηκεν, ἐν οἷς ἐστὶ και τὰδε α. Ἔωνη κα-

10.

Deinde lectum utrumque agglutinato pluteo, buxum,

11.

— Inferte sane nobis fila.

12.

Basin (spiram).

14.

Stimulos.

15.

θεύδου· ἐστὶν ἀργόν. β. Μανθάνω. * Ἐγρηγορίας δ' εἰσὶν αἱ παροψίδες αὐταὶ μόνον κρείττους πολὺ χρῆμα' εἰς ἡδονὴν * ἠταλλαθεῖν. οὐ γὰρ τινες παροψίδες εἰς ἀντιβολῶ σε. » Ita hæc secundum libros edebat Mein. et pro conelamatis habebat, Nec leviter quidem corrupta sunt; adjuvant tamen nonnihil correctionem VL, in quibus legitur ἐγρηγορούται et ἦνται (P. ητα) λαθεῖν. Igitur omine fausto scribamus

α. Γυναὶ καθεύδουσ' αἱ στόμαργοι. β. Μανθάνω.

α. Ἐγρηγορούται δ' εἰσὶν αἱ παροψίδες αὐταὶ μόνον κρείττον πολὺ χρῆμα' εἰς ἡδονὴν ἢ τὰς λαθεῖν. β. Οὐ γὰρ τινες παροψίδες εἰς ἀντιβολῶ σε.

Versu 3 κρείττον (sic enim Schweighæuserus pro κρείττους) πολὺ χρῆμα nihil aliud est quam πολὺ κρείττους. V. 4 τὰς pro ταύτας, sc. τὰς γυναῖκας. — In nupera tamen editione Meinek. suam de his sententiam aperuit, ita scriptis :

Γυνὴ καθεύδουσ' ἐστὶν ἀργόν. β. Μανθάνω.

α. Ἐγρηγορίας δ' εἰσὶν αἱ παροψίδες, αὐταὶ μόναι κρείττον πολὺ χρῆμα' εἰς ἡδονὴν ἢ καταλαθεῖν· οὐ γὰρ τινες παροψίδες εἰς ἀντιβολῶ σε;

« Videtur aliquis, inquit, dormientem mulierem, fortasse Juppiter Europam, oppressurus esse. Id vetat alter. Nam, inquit, dormiens mulier ad venerem ignava est; at vigilans delicatissimis libidinum quasi additamentis, παροψίσει, te beabit, quæ vel sola per se incredibilem et vix cogitatione comprehendendam voluptatem afferunt. Nonne enim vere παροψίσει ἐστὶ τὸ μὴ σφόδρ' εἶναι πάνθ' ἔτοιμα, δεῖν δέ τι ἀγωνιάσθαι καὶ βραπισθῆναι τε καὶ πληγὰς λαθεῖν ἀπαλαῖσι χερσίν; Hæc enim fere, quæ Timoclis verba sunt ap. Athen. 13, p. 470, F, proxime post ἀντιβολῶ σε intulerit poeta. »

2.

Idem 7, p. 328, F : πρημνάδας δὲ τὰς θυννίδας ἔλεγον. Πλ. Εὐρ. « Ἄλιευμένους ποτ' αὐτὸν * εἶδον ἀνδράχμη μετὰ πρημνάδων, κάπειτ' * ἀφῆκεν ὅτι ἦν

EUROPA.

1.

a. Mulieres dormiunt loquaces... b. Intelligo. a. Sed exporrectæ sunt paropsides, solæ hæc longe potiores ad delectandum

βόαξ. » Sensit Mein. poetam dixisse εἶλον et ἀφῆχ'. Age, absolvamus emendationem ita scribendo,

Ἄλιευόμενος αὐτὸν ποτ' εἶλον ἀνδράχλη μετὰ πρημνάδων, κάπειτ' ἀφῆχ', ὅτι ἦν βόαξ.

Versu 1 αὐτὸν secundo loco posui, ne duo continui sequerentur anapesti, quod vitari solet iambicis senariis. Tum ἀνδράχλη ridicule dictum est pro eis ἀνδράχλην, in foculum, ad coquendum in foculo. Libri PVL. ἀνδράχμη, C. et Epit. ἀνδραχθῆ. Respicit versum grammat. Bekk. p. 383, 10, Ἄλιευόμενος : ἀντι τοῦ ἀλιεύων. Πλάτων. V. 2. Βόαξ apud Aristotelem H. A. 9, 3, vocatur βώξ, quem gregatilibus piscibus adnumerat (ὄλωσ δὲ ἀγελαῖά ἐστι τὰ τοιαῦτα, θυννίδες, μαννίδες, κωβιοί, βῶαξ, etc.). Festus : « bocas : genus piscis a boando, i. e. clamando, appellatum. » Bocas intelligas βῶαξ potius quam casum rectum singularis numeri, ut Gesnerus Thes. l. l. v. Boca. Isidorus 12, 6 : « bocas (immo bocas) dicunt etiam boves marinos, quasi boacas. » Nomen hodiernum hujus generis piscium ignoro, nisi forte est *cataphractus* Linn., de quo vir doctissimus Stein. *Hanbd. d. Naturgesch.* p. 229 : « Der Knurrhahn (Steinpicker), *cataphractus, an den nördlichen Küsten von Europa und Amerika, lässt, wenn er gefangen wird, einen knurrenden Ton hören, der in den Kiemen entsteht. Er wird etwa 6 Zoll lang, hat einen vorn achtkantigen und von knöchernen Schilden umgebenen Leib,* » etc.

3.

Phrynichus Appar. sophist. p. 42, 5, Ἡμηγάουον : Πλ. ἐν τῇ Εὐρ.

IX. ZEYΣ KAKOYΜΕΝΟΣ.

« Titulus fabulæ ad nescio quam Jovis contumeliam (cf. ann. ad fr. 1. *Both.*) spectat : male enim apud Eudociam, Andronicum, et schol. Aristoph. Pac. 1244, legitur καλούμενος, quæ menda olim etiam Pollucem 7, 132, obsidebat. » *E M.*

1. 2.

Athen. 15, p. 666, D : Πλάτων δὲ ἐν Διὶ κακούμενῳ παιδιᾶς εἶδος παροίονον τὸν κότταθον εἶναι ἀποδίδωσιν, ἐν ᾗ ἐξίσταντο καὶ τῶν σκευαρίων οἱ * δυσκυβοῦντες. λέγει δ' οὕτως :

quam si istas adhibeas. b. Ubinam igitur sunt aliquæ obtestor te. [paropsides?]

2.

Piscans aliquando cepi eum ad foculum eum thunnis, deinde dimisi, quia erat liox.

α. Πρὸς κότταθον παίζειν, ἕως ἂν σφῶν ἐγὼ τὸ δεῖπνον ἐνδεν σκευάσω, πάνυ βούλομαι. β. Ἄλλ' ἢ νόμος ἐστ'. α. Ἄλλ' εἰς θυσίαν παιστέον.

Φέρε τὴν θυσίαν! αἶρ' ὕδωρ! ποτήρια 5 παράθετε! β. Παίζωμεν δὲ περὶ φιλημάτων α. (Φιλημάτων ποίων;) ἀγεννῶς οὐκ ἐὼ παίζειν. Τίθεμαι μὲν κοτταθεῖα σφῶν ἐγὼ τασδί γε τὰς κρηπίδας, ἄς αὐτὴ φορεῖ, * καὶ τὸν κότυλον τὸν σόν. β. Βαβαϊάζ, οὕτως 10 μείζων ἀγών * τῆς Ἰσθμιάδος ἐπέρχεται!

Apud Ath. ponendum esse οἱ δυστυχοῦντες, *aberrantes*, jampridem ostendi in Noctibus Naucraticis. Illos dicit καὶ τῶν σκευαρίων (i. e. ποτηρίων) ἐξίστασθαι, *ipsis vasculis excidisse*, h. e. vel ablatis poculis punitos esse; quod ipsi Jovi evenisse videtur ridicule, ut in comædia (cf. fr. 3), proptereaque drama inscriptum esse Δία κακούμενον. Ipsius enim dei partes in eo fuisse sicut Herculis, consentaneum est, et Neptuni quoque orationem agnoscere mihi visus sum fr. 7. Præterea dominum (Ienonem, ut vidit Cobetus Obs. p. 98), ejus uxorem, quæ significatur versu 8, et servum adfuisse oportet in scena. Versu 2 libri τὸ δεῖπνον ὄν ἐσκευάσω. Correxerunt Jacobs. et Dindorf. Dobraeus ἰὼν τὸ δ. σκ. V. 3 libri ἄλλ' ἄνεμος ἐστάλλεις vel ἐστάλλεις. Hermannus obscuriore sententia Ἄλλ' ἂ νόμος ἐστ', nec recte servulo tribuuntur verba φέρε ... παράθετε, quæ domini est oratio. V. 6 lacunam explens Dobr. Ποίων φιλημάτων; probabilius, ni fallor, nos Φιλ. ποίων; V. 7 libri τίθεμαι κοττ., hiante versu. Cobetus τίθημι. Jacobs. apud Schweigh. τίθ. δὲ κοττ., sed verisimilius est, —μαι syllabam offecisse simili —με, quod sequebatur. Particulam μὲν etiam non sequente alia opposita usurpari docent grammatici. V. 9 ne vox gravissima κότυλον thesi obscuretur, scripserim καὶ τόνδε σὸν κότυλον (Herculis poculum capacijs). Huc respexerit Athen. 11, p. 478, E : καὶ Πλ. ἐν Διὶ κακ. τὸν κότυλον φέρει φησί. V. 10 men-

JUPPITER MALE HABITUS.

1.

a. Cottabo ludere, donec vobis ego cœnam apparavero intus, valde volo. b. At qua mos est. a. At in mortarium ludendum. Affer mortarium! hauri aquam! pocula apponite! b. Ludamusque in oscula. a. (Quænam in oscula?) illiberalem non permitto ludum. Propono autem vobis ego præmia cottaborum

dosa puto verba τῆς Ἰσθμ., et malim μείζων ἀγών τις Ἰσθμιακοῦ γ' ἐπ., in quibus Ἰσθμιακὸς ἀγών ambigue dicitur, quasi et angustus, cui μείζων opponitur. Facetiam illustrat schol. Aristoph. Pac. 814 : nam, quod Casaub. cogitabat Ἰσθμιάδος πίντος, prorsus alienum est, parumque usitata ellipsis vocabulorum ἐορτῆς vel νίκης, quæ Mein. intelligebat.

3.

Idem 15, p. 667, B : ἀγκυλοῦντα γὰρ δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρα εὐρύθμως πέμπειν τὸν κότταθον, ὡς Δικαίαρχος φησι, καὶ Πλ. δὲ ἐν τῷ Δ. κ. παρακελεύεται δὲ τις τῷ Ἡρακλεῖ μὴ σκληρὰν ἔχειν τὴν χεῖρα μέλλοντα κοτταθίζειν. Non postrema hæc, sed priora esse verba Platonis intellexerunt Dobraeus et Cobet. p. 99 :

— Ἀγκυλοῦντα δεῖ σφόδρα

τὴν χεῖρα πέμπειν εὐρύθμως τὸν κότταθον.

Aberraverat, opinor, ludens Juppiter, ideoque poculum ei ablatum est (v. ann. ad fr. 1). De hoc admonens aliquis præsentium Herculem, cavere jubet eum, ne pariter peccans pariter puniatur.

4.

Idem ib. p. 677, A : διὰ δὲ τὴν σὴν γλώσσαν τῆς ὑπογλωττίδος μνησθήσομαι, * ἧς Πλάτων ἐμνήσθη ἐν Δ. κ.

Καίτοι φορεῖτε γλωτταν ἐν ὑποδήμασιν ὑπογλωττίσει στεφανοῦσθ', ὅταν πίνητέ που· καὶ καλλιερῆτε, γλωτταν ἀγαθὴν πέμπετε.

Ap. Athen. ἧς Πλ. ἐμνήσθη suspecta propter tautologiam τοῦ ἐμνήσθη. Quare malim ὡς Πλ. ἐν Δ. κ. Versu 1 γλωτταν, *lingulam*. Festus : « Lingula per deminutionem linguæ dicta; alias a similitudine linguæ exsertæ, ut in calceis (lorum coriaceum). Gesner. Thes. L. L. v. Lingula sive Ligula) alias insertæ, i. e. intra dentes coercitæ, ut in tibiis. » Dicitur quoque vario modo *ligula* prima correpta : Gesner. ib.; Schneider. Lex. v. Γλώσσα.

has quidem crepidas, quas ipsa gerit, et hunc tuum cyathum. b. Papæ, hoc majus quoddam Isthmiaco certamen appropinquat!

3.

Oportet valde sinuantem manum, musice mittere cottabum.

4.

Quanquam geritis lingulam in calceis, hypoglottidibus coronamini, sicubi potatis; et, si litastis, bona verba dicitis.

V. 2 libri στεφάνους δ' υπογλωττίσιν. Schweigh. στεφανούσθε δ', Pors. Misc. p. 44 et Mein. στεφανούσθ' ὑπ., hiantē versu, cui succurrens edidi ὑπ. στεφανούσθ'. Ibidem ὅτε legebatur ante Schweigh., qui hypoglottidem recte interpretatur coronam ex hypoglossō, qua de planta laudat Plinium H. N. 27, 11, 67, et 15, 30, 39, cum ann. Harduini. Cf. Schneideri Lex. vv. Ὑπόγλωσσον et Δάφνη, Stein. Handb. d. Naturg. 2, p. 72.

5. 6.

Orion ed. Schneidewini p. 42, 17 : ἐκ Διὸς καλουμένου (sic) Πλάτωνος κωμικοῦ.

Γλώττης ἀγαθῆς οὐκ ἔστ' ἄμεινον οὐδὲ ἔν.
* * *

Ἢ γλώττα δύναμιν τοὺς λόγους ἐκτέτακτο,
ἐκ τῶν λόγων δ', ἄττ' αὐτὸς ἐπιθυμᾷς, ἔχης.
V. 2 vitiose liber ἔμεις. Ἐχης, habere poteries; quod etiam homocotlecton amolitur.

7.

Athen. 3, p. 119, B : καὶ ἀρσενικῶς δ' ἀρίχου λέγεται παρ' Ἀττικοῖς. ... Πλ. Δ. κ.

Ὡσθ', ἄττ' ἔχω, ταῦτ' ἐστὶ τὰρίχους ἀπολέσω;

Neptuni hæc verba esse putes, cuius item partes fuerint in hoc dramate, quum non feliciter fratre lusisset, ne poculum suum amitteret, ridicule salsamenta piscium secum allata pro eo videtur oppignerasse, sed mox iterum aberrasse, jamque pignus illud auferentes verbis Ὡστ' — ἀπολέσω; deterrere conatus esse ab incepto. Dicis hoc hysteronproteron patheticum pro τὰρ. ἀπολέσω; Ὡσθ' — ἐστὶ. Cobetus Obs. p. 101 correxit ταῦτ' ἐς τὰρίχους, in aliam prorsus sententiam.

8.

Pollux 10, 17 : Πλ. δὲ ἐν Δ. κ. καὶ τὸ τόξον ἐν παιδιᾷ παρεικάζων ἔφη

Κεράτινον εἶχον σκευοφόριον καμπύλον.

Et 7, 132 : τὸ δὲ ξύλον, ἐφ' οὗ τὰ σκεύη κατηρημένα ἔφερον, σκευοφόριον ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Δ. κ. ὠνόμαζον

5.

Bona lingua melius nihil est.

6.

Lingua vim orationum adepta est, orationibusque, quidquid ipse cupis, habes.

7.

Quum hæc sint ea, quæ habeo, salsamenta per-

μασται. Sic codd.; vulgo σκευοφορεῖον, ut Photius : σκευοφορεῖον καὶ ἀναφορεῖον, τὸ ἐπὶ τῶν ὀμῶν ἀμφικολλον (male codex ἀμφίκολλον) ξύλον, οὗ ἔξαρτῶσι τὰ βάρη. « In Platonis versu, quem ex gripho ductum suspicaris, aut καὶ delendum cum Jungermanno post σκευοφ. (quod fecimus) aut καὶ γὰρ κὺλον scribendum. » M.

9.

Schol. Luciani Merc. cond. cap. 21, Ἐπὶ Μανδροβόλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα : παροιμία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων αἰεί. ὁ γὰρ Μανδροβόλος οὗτος, εὐρών ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, χρυσῶν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκῶν. μέμνηται Πλ. ὁ κωμικὸς ἐν Δ. κ. « Eadem ferme Zenobius 3, 82, aliique proverbiorum scriptores, omissa tamen Platonis memoria. » Mein., qui scripsit

Ἐπὶ Μανδροβόλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα.

X. ΙΩ.

Athen. 14, p. 657, A : θηλυκῶς δὲ (τὸ δέλφαξ) Νικοχάρης ἔφη, κύουσαν δέλφακα... καὶ Πλ. Ἰοῖ « Πρόσφερε δεῦρο δὴ τὴν κεφαλὴν τῆς δέλφακος. » Versum initio uno pede truncatum putat Meinek. Mihi non sic videtur, sed forte δὲ ante δεῦρο neglectum, ubi sensit, librarium posteriore loco immisisse, idque postea in δὴ mutatum esse, ut sæpe alias : sententia enim διαλογικῆ huius versus iambico senario apta est, neque opus, cum ad lyricum aliquod metrum assurgere. Scribam haud cunctanter

Πρόσφερε δὲ δεῦρο τὴν κεφαλὴν τῆς δέλφακος.

XI. ΚΑΕΟΦΩΝ.

De Cleophonte, duce Atheniensium et demagogō pessimo, v. Meinek. Hist. crit. Com. p. 171-173, nobisque annotata ad Aristoph. Ran. 637 et Thesmoph. 763.

1.

Athen. 7, p. 315, C, de pisce marino ὄρρω (v. Aristot. H. A. 5, 9, 5, et inprimis nostram annot. ad Vesp. 478) disserens : Πλάτων Κλειοφῶντι

8.

Corneum habebam ferculum curvum.

9.

Mandrobuli modo res agitur.

10.

Afferque huc caput porcelli (vel porci).

— Σὲ γὰρ, γραῦ, συγκατόχισ' ἂν σαπρὰν ὄρρωσι σελαχίους τε καὶ φάγρους βορὰν.

Libri mendose συγκατόχισεν σ., tum ὄρρωσι, quæ vulgaris est forma huius nominis : v. Bergk. Commentt. p. 418. « Vetulam istam haud dubie dicit Cleophontis matrem, cuius non minimæ partes fuisse videntur in hac fabula. » M. Σαπρὰν, putidam vetustate : vid., si tanti est, Suidas v. Σαπρὸς. De φάγρω (pagro) seu παγούρω dictum ad Aristoph. Eq. 558.

2.

Eustath. ad Odys. p. 1441, 26 : οὕτω καὶ λαγνίστατον καὶ κλεπίστατον καὶ καλίστερον εὐρηκά σε... καὶ Πλ. Κλ.

Ἴν' ἀπαλλαγῶμεν ἀνδρὸς ἀρπαγιστάτου.

« Versus haud dubie ad ipsum Cleophontem spectat, sicut etiam is, qui sequitur. » E M.

3.

Gramm. Bekkeri p. 418, 15, Ἀπαρτί :... παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου... Πλ. Κλ.

Ἄλλ' αὐτὸς ἀπαρτί τ' ἀλλότρη' οἰχίσει φέρων.

« Codex aut. Correxerit Bergk. Commentt. p. 384. Bekkerus et Ruhnken. Hist. crit. Oratt. p. XLIV αὐτ' ἀπαρτί. » E M. Hoc aliquis responderit ei, qui metueret, ne propter scelera solum vertens Cleophon bonorum iactura puniretur.

4.

Phrynichus Præp. sophist. p. 9, 6 : Ἀναψαθάλειν τὸ πέος... Ἐρμιππος ἄνευ προθέσεως λέγει ψαθάλειν ἀντὶ τοῦ κνήν « Σὺ δὲ τὴν κεφαλὴν ψαθάλει μου, » ἀντὶ τοῦ ψηλάφα. καὶ Πλ. ἐν Κλειοφῶντι

— Ἐψαθάλει, λείος ὢν.

Codex ἐν Κλειοφῶντι, quod correxit Mein.

5.

Athen. 3, p. 76, F.; Σέλευκος δ' ἐν ταῖς Γλώσσαις καὶ γλυκουσίδην τινὰ (intell. πόαν) καλεῖσθαι φησι, σύκω τὴν μορφήν μάλιστα εἰκοιάν· φυλάττεσθαι δὲ τὰς γυναῖκας ἐσθίειν διὰ τὸ ποιεῖν μα-

ταῖσμοὺς, ὡς καὶ Πλ. ὁ κωμωδοποιὸς φησιν ἐν Κλ. V. Schneider. Lex. v. Γλυκουσίδη. Plinius H. N. 25, 4 : *Vetustissima inventu pæonia est, nomenque auctoris retinet, quam quidem pentorobon appellat, alii glycsiden, etc. Pæonia, i. e. medicinalis.* Virgilius Æn. 7, 769 : *pæoniis revocatum herbis.*

6.

Antiatt. p. 79, 20, Ἀργύρια : πληθυντικῶς, οὐχ ἐνικῶς. Πλ. Κλ. Schol. Aristoph. Nubium 755 : ἡ γραφή ἀργύρια παρὰ Φρυγίῳ κεῖται, ὅτι οἱ κωμικοὶ πληθυντικῶς φασιν, οἱ (δὲ) βήτορες ἐνικῶς. « Hic Phrynichum dicere videtur grammaticum Apparatu sophisticum, eo, quo nunc utimur, pleniore. » E M.

7.

Pollux 10, 56 : Πλ. ὁ κωμικὸς, ἐν Κλ. σμαράγναν τὴν μάστιγα ὠνόμασεν. « Codd. ἀμάραγαν et ἀμαράγαν. Hinc recte Jungermann. σμαράγναν. Cf. Cobet. Obs. p. 151. Penacutē scribendum esse μαράγνα præceperat Herodianus, teste scholiasta Euripidis Rhæ. 804. » Mein.

XII. ΛΑΪΟΣ.

Hæc fabula videtur fuisse parodia tragœdiæ cognominis ab Æschylō scriptæ, quæ non tulit statem. Neque enim probabile huc pertinere illa Athen. 13, p. 602, F : φασὶ τοιοῦτων ἐρώτων (scil. παιδικῶν) κατάρχασθαι Λαίον, ξενωθέντα παρὰ Πέλοπι, καὶ ἐρασθέντα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Χρυσίππου.

1.

Athen. 2, p. 68, C : ὅτι τοὺς πέπονας Κρατῖνος μὲν σικυοὺς σπερματίας κέκληκεν... Πλ. Λαίω

Οὐχ ὄρως ὅτι

ὁ μὲν Λεάγρος, Γλαυκῶνος ὢν μεγάλου γένους, ἀβέλτεροκόκυξ ἡλίθιος περιέρχεται, σικυὸς πέπων, εὐνουχίου κνήμας ἔχων;

V. 1 et 2 libri ὄρως ὅτ' ὁ Μελέαγρος, quod correxit Meinek. Idem versu 2 nunc revocavit codi-

4.

Contrectabat se, quum lavis esset.

LAIUS.

1.

— Non vides,

Leagrūm quidem, Glaucōnis magni genis, stupidum cuculum, stulte circumire, cucurbitæ caput, eunuχίque crura habens?

CLEOPHON.

1.

— Nam te, anus, una habitatum misissem putidam

cum orphis, cartilagineis et paguris.

2.

Ut disjungamur a viro rapacissimo.

3.

At ipse e contrario alienis abibit raptis.

cum γένους, quem dicendi modum rariorem tueretur exemplis Aristoph. Av. 763 et Soph. OEd. T. 1383. Versu 3 libri κόκκυξ, quod integravit Bergkii ad Anacreont. p. 257, ex Phrynicho Bekk. p. 27, 24, Ἀβελτεροκόκκυξ: ἀβέλτερος καὶ κενός. κόκκυξ (add. γάρ) λέγουσι τὸν κενὸν καὶ κοῦφον. Deinde malim, propter tautologiam vulgate, ἠλιθίως. Mireris autem viros doctos non emendasse versum 4 manifesto corruptum, qui sic editur σικουὸ πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων. Integer sensus in eo quod posui. Cucurbitæ caput crassum et eunuchii crura tenuia Leagro isti affinguntur per ridiculum: lactucae enim genus est *eunuchion*, herba sic appellata secundum Plinium 19, 8, quoniam hæc maxime refragetur veneri. » *Crura* vocantur ejus herbae pediculi. De casu recto reposito pro genitivo cf. prolegomena Laconum.

2.

Schol. Aristoph. Pluti 179, de Philonide poeta: κοιμηθεῖται ὡς εὐπορος, καὶ ὡς μέγας τῷ σώματι, καὶ ἠλιθίως, καὶ Πλ. ἐν Α. φησὶν

Ὁὐχ ὄρξες, ὅτι

Φιλωνίδην πη τέτοκεν ἡ μήτηρ ἄνου, τὸν Μελιτέα, κοῦα ἔπαθεν οὐδέν;

Versu 2 et 3 libri που τ. ἡ μήτηρ ἀνόητον Μελιτέα, quorum ποῦ ineptum reliquerunt, Bentleyus autem et Hemsterhus. aliique confidenter scripserunt ὄνον τὸν Μελ., abusi illis in Ἀφροδίσις Theopompi

Ἄνος μὲν ὄρχαθ' ὁ Μελιτέος Φιλωνίδης ὄνη (δὲ) μιγείσης μητρὸς ἐβλασταν πόλει.

Ἄνου, ut Acharn. 691. Potest ut vel forte scriptum anouton abierit in ανοητον, vel interpretandi causa rariori ἄνου allitum ἀνόητον genuinam vocem expulerit. Πη, *aliquo modo*. Intelligas cum *bruto animali concumbens*, quod Theopompus dixit ὄνη μιγείσα. Non improbabiler autem H. Jacobi, plaudente Meinekio, hæc cum superiori fragmento conjunxit, ita ut scholiastes vocabula Ὁὐχ ὄρξες ὅτι ab initio longioris periodi huc delata repetierit; scribendo Φιλωνίδην δ' οὐ τέτοκεν...; pro που.

3.

Antiatt. p. 96, 24: Ἐπινέφελον: Πλ. Α.

2.

— Non vides, matrem nescio quo modo peperisse Philonidem Melitensem, nihil passam?

LACONES sive POETÆ.

1.

a. Conarunt jam propemodum omnes. b. Euge

4.

Idem p. 100, 26, Ἴσσα: τὸ ἐπιγάρτικόν ἐπιρώνημα. * μέμφεται. Πλ. Α. Photius, Ἴσσα: ἐπιφθόγμα τῶν ἀπολαχόντων καὶ θλῶς δυσπραγούντων. ἔστι καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου, καὶ ἐτέρωθι. » Similiter Suidas, nisi quod vitiose scriptum habet ἐπὶ τῶν ζλαχόντων, pro ἀπολάχοντων (?) vel ζημίαν λαχόντων. Apud Antiatt. fortasse legendum est μέμφονται. Fuit igitur malevolorum hominum exclamatio, alienis malis gaudentium. » *E M.* Issa est nomen catellæ apud Martialem 1, 110. — Præterea Cobetus Obs. p. 126 ad Laium refert Symmach. fragm. 3.

XIII. ΛΑΚΩΝΕΣ Η ΠΟΙΗΤΑΙ.

« Plenum titulum fabulæ servarunt Suidas et Eudocia, ceteris eam simpliciter appellantis Λάκωνες. De auctore dubitatum esse docet Harpocration v. Σθένης: ἐκοιμήθει δὲ αὐτὸν (intell. Sthenelum, poetam tragicum) ὁ τοῦς Πλάτωνος Λάκωνας γράφας, ὡς ἀλλότρια ἔπη σφετεριζόμενον. » *E M.* Sed absurdum quid sonant verba ὁ τοῦς Πλ. Α. γράφας, vereorque ne nomen Πλ. delendum sit, vel ortum ex Πλάτων, interpretamento. De hoc quidem cf. ann. ad Laï fr. 1, 4; de diverso autem argumento Poetæ prolegomena ejus dramatis.

1.

Athen. 15, p. 665, B: καὶ γὰρ καὶ περὶ τάξεως τῶν περιφορῶν πολλάκις ἐλέγθη, καὶ περὶ τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπιτελουμένων, ἅπερ καὶ μάλα (inepte libri μόλις) ἀναπεμπάζομαι (recorder), εἰπόντος τινὸς τῶν ἐταίρων τὰ ἐκ τῶν Λακωνίων Πλάτωνος ἰαμβεῖα.

α. Ἄνδρες δεδειπνήκασιν ἡδὴ σχεδὸν ἅπαντες. β. Εὐγε.

α. Τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; ἐγὼ δὲ

λίτρον παρέξω ἐργομαι. β. Καγὼ δὲ παρακορήσων.

σπονδὰς δ' ἔπειτα παραχέας τὸν κότταβον παροίσω.

5 α. Τῆ παιδί τοὺς αὐλοὺς ἐχρῶν ἡδὴ πρὸ χειρὸς εἶναι,

a. Quidni tu curris mensas exportatum? ego vero nitrum datum eo. b. Egoque sane seopis verum [ram cubiculum; libationibusque dein affusis cottabum afferam.

5 a. Puellæ tibias jam ad manum esse oportuit, ut eas inflaret. Unguentum jam affundam Aegyptium, posteaque irinum; deinde autem coranum univique

καὶ προκναφουσᾶν. Τὸ μύρον ἡδὴ παραχέων βαδίζων Αἰγύπτιον, κατ' Ἴρινον· στέφανον δ' ἔπειθ' ἐκάστω

δῶσω φέρων τῶν ξυμπατῶν. Νεοκράτα τις ποιείτω.

β. Καὶ δὴ κέκραται. α. Τὸν λιθωνωτὸν ἐπιτιθῆ τις. β. Εὐγε.

10 Σπονδῆ μὲν ἡδὴ γέγονε, καὶ πίνοντες εἰσι πόρρω·

καὶ σκόλιον ἦσται, κότταβος δ' ἐξώχρετ' οὖν θύραζε·

αὐλοὺς δ' ἔχουσα τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τι

ἐμελιζέτ' ἐν τοῖς ξυμπόταις· κἄλλην τρίγωνον εἶδον

ἐχουσαν, εἴτ' ἦδεν πρὸς αὐτὸ μέλος ἰωνικόν τι.

Colloquium dispensatoris, sive curatoris rerum domesticarum domini alicujus, cum servo primario coram aliis servulis. Versu 1 recte Dind. ἄνδρες pro ἄνδρες. Εὐγε est assentientis. V. 3 libri εἰσέρχομαι, corrigente Hermann. Ibidem et v. 6 libri mendose παραχέων. Mein. hoc l. παραχέας, Cobet. melius παρέξω. « Nitrum lavandis manibus adhibuisse Græcos, constat ex Libanio vol. 4, p. 145, Alciphron 3, 61, et aliis. » *Mein.*, qui in nupera edit. prætulit conjecturam Casauboni νίπτρον. V. 5 πρὸ χειρὸς Hermannus. Libri προχείρους. Meinek. in ed. alt. προχειρίσασθαι. V. 6 προκναφουσᾶν Cobetus pro edito προσαναφ. Deinde Meinek. παραχέων βαδίζω. V. 8 libri νεόκρατα correctum a Dindorfio. V. 9 mendose libri ἐπιτιθείς εἶπε: quod correxi. Meinek. in εἶπε latere putat εἴτ' εἰπάγει], et plura ab Athenæo hic esse ommissa demonstravit Cobetus Obs. p. 90. V. 10 sic codex optimus, nisi quod με pro μὲν. In fine εἰσι πόρρω Porsonus Misc. p. 247: libri ἡδὴ πόρρω. Versu 11 æsa temporum consecutione libri ἐξοίχεται θύρ., quod emendavi; itidem ut v. 13 quod legebatur

dabo convivarum. Denuo quis vinum misceto.

b. Jam mixtum est. a. Libanotum quis imponat. [b. Euge.

10 Libatio quidem jam facta est, perguntque bibere; et scolion cecinerunt; tum cottabus exportatus

[est foras; tibiasque tenens quadam puella Caricum nescio [quod melos

μελιζέται τοῖς. V. 12 τι in fine addidit Hermannus. V. 13 κἄλλην Schweighæus. pro καλῆν. V. 14 cod A τιτηδε, vulgo ἦτ' ἦδεν. Recte Schweigh. εἴτ' ἦδεν

2.

Schol. Dioscoridis in Matthæi Medicis Græcis p. 361: Καυλὸν γωνιοειδῆ κεκλιμένον] ἀντὶ τοῦ μέγαν καὶ στερεὸν, ὡσεὶ τις λέγει γωνιαῖον λίθον. Πλ. Λάκωνιν α. Ὅταν δέωμαι γωνιαίου ῥήματος, τούτῳ * παριστῶ καὶ * μοχλεύω τὰς πέτρας. » Suspicor, hæc Sthenelum, Tragicum ineptum (v. schol. ad Aristoph. Vesp. 1266) dixisse quem alienis carminibus, præsertim grandiloquorum poetarum, velut Æschyli, usum esse pro suis in hac ipsa fabula tradiderat Plato, teste Harpocratione p. 166 3 (v. annot. ad prolegomena Laconum). Non dissimile est illud Aristoph. Nub. 1334: ὦ καινῶν ἐπιὼν κινήτᾶ καὶ μοχλευτά. Proprio sensu Euripides Cycl. 226, πέτρας μοχλεύειν. Locum ita refingas:

α. Ὅταν δὲ δέωμαι γωνιαίου ῥήματος;

β. Τούτῳ παρίστω, καὶ μόχλευε τὰς πέτρας.

a. *Quid vero, si angularibus verbis* (i. e. tropice vastis, grandibus, magnificis. Germani dicant *vier-schrätige Worte*. Both.) *mibi opus est?* quibus alter respondet: *Ad hujus societatem te applica, rupesque move.* (Simili proverbio nostrates solent dicere de eo qui magna audet, *er kann Berge versetzen*. Livius quoque 9, 3: *Num montes moliri sua sede paramus?*) Æschylus adfuisse videtur in scena (sicut alii plures poetæ, quod titulus comædiæ indicat. Both.). » *E M.* Quem ego secutus in ceteris postrema sic scribam καὶ μοχλεύονται πέτραι. Alienus enim articulus, facileque i et σ litteræ confunduntur, quemadmodum Odys. 1, 297, in codice uno νηπιάσας scriptum est pro νηπιάσας, etc.

3.

Schol. Aristoph. Avium 471, de Æsopo: ὁ δὲ κομικός Πλ. καὶ ἀναβιβῶναι αὐτὸν φησὶν ἐν τοῖς Λάκωνιν οὔτιος α. Καὶ μὴν ὁμοσόν μοι μὴ τεθνάναι, ψυχὴν δ' αὖ ἤκειν ὡσπερ Λισώπου ποτέ. » Suidas v. Ἀναβιβῶναι: ἡδὴ δὲ τινὲς φασὶν εἰς τοσοῦτον ἄρα τὸν

modulabatur apud convivas; aliamque vidi, quæ [trigonum

habebat, ad quod deinde cecinit quoddam Ioni [cum.

2.

a. Si vero sesquipedalis verbi indigeo?

b. Huic te applica, et movebuntur petrae.

eum γένους, quem dicendi modum rariorem tueretur exemplis Aristoph. Av. 763 et Soph. OEd. T. 1383. Versu 3 libri κόκκυξ, quod integravit Beugkii ad Anacreont. p. 257, ex Phrynico Bekk. p. 27, 24, Ἄβελτεροκόκκυξ: ἀβέλτερος καὶ κενός. κόκκυξ (add. γάρ) λέγουσι τὸν κενὸν καὶ κοῦφον. Deinde malim, propter tautologiam vulgate, ἠλιθίως. Mireris autem viros doctos non emendasse versum 4 manifesto corruptum, qui sic editur σικουῦ πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων. Integer sensus in eo quod posui. Cucurbitae caput crassum et eunuchii crura tenuia Leagro isti affinguntur per ridiculum: lactucae enim genus est *eunuchion*, herba sic appellata secundum Plinium 19, 8, ἃ quoniam haec maxime refragetur veneri. » *Crura* vocantur ejus herbae pediculi. De casu recto reposito pro genitivo cf. prolegomena Laconum.

2.

Schol. Aristoph. Pluti 179, de Philonide poeta: κοιμῶνται ὡς εὐπορος, καὶ ὡς μέγας τῶ σώματι, καὶ ἠλιθίως. καὶ Πλ. ἐν Ἀ. φησὶν

Οὐχ ὄρῳ, ὅτι

Φιλωνίδην πη τέτοκεν ἡ μήτηρ ἄνου,
τὸν Μελιτέα, κοῦκ ἔπαθεν οὐδέν;

Versu 2 et 3 libri που τ. ἡ μήτηρ ἀνόητον Μελιτέα, quorum ποῦ ineptum reliquerunt, Bentleyus autem et Hemsterhus. aliique confidenter scripserunt ὄνον τὸν Μελ., abusi illis in Ἀφροδίσις Theopompi

Ἄνος μὲν ὄρχῳ ὁ Μελιτέος Φιλωνίδης
ὄνη (δὲ) μιγείσης μητρὸς ἔβλαστεν πόλει.

Ἄνου, ut Acharn. 691. Potest ut vel forte scriptum anouτον abierit in ανοητον, vel interpretandi causa rariori ἄνου allitum ἀνόητον genuinam vocem expulerit. Πῆ, aliquo modo. Intelligas cum *bruto animali concubens*, quod Theopompus dixit ὄνη μιγείσα. Non improbabiler autem H. Jacobi, plaudente Meinekio, haec cum superiori fragmento conjunxit, ita ut scholiastes vocabula Οὐχ ὄρῳ ὅτι ab initio longioris periodi huc delata repetierit; scribendo Φιλωνίδην δ' οὐ τέτοκεν...; pro που.

3.

Antiatt. p. 96, 24: Ἐπινέφελον: Πλ. Α.

2.

— Non vides, matrem nescio quo modo peperisse Philonidem Melitensem, nihil passam?

LACONES sive POETAE.

1.

a. Coenarunt jam propemodum omnes. b. Euge

4.

Idem p. 100, 26, Ἴσσα: τὸ ἐπιγαρτικὸν ἐπιφώνημα. * μέμφεται. Πλ. Α. Photius, Ἴσσα: ἐπιφώνημα τῶν ἀπολαχόντων καὶ θλῶς δυσπραγούντων. ἔστι καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου, καὶ ἐτέρωθι. » Similiter Suidas, nisi quod vitiose scriptum habet ἐπὶ τῶν ζλαχόντων, pro ἀπολαχόντων (?) vel ζημίαν λαχόντων. Apud Antiatt. fortasse legendum est μέμφονται. Fuit igitur malevolorum hominum exclamatio, alienis malis gaudentium. » *E. M.* Issa est nomen catellae apud Martialem 1, 110. — Praeterea Cobetus Obs. p. 126 ad Laium refert Symmach. fragm. 3.

XIII. ΛΑΚΩΝΕΣ Η ΠΟΗΤΑΙ.

« Plenum titulum fabulae servarunt Suidas et Eudocia, ceteris eam simpliciter appellantis Λάκωνες. De auctore dubitatum esse docet Harpocration v. Σθένελος: ἐκοιμῶνται δὲ αὐτὸν (intell. Sthenelum, poetam tragicum) ὁ τοῦς Πλάτωνος Λάκωνας γράψας, ὡς ἀλλότρια ἔπη σφετεριζόμενον. » *E. M.* Sed absurdum quid sonant verba ὁ τοῦς Πλ. Α. γράψας, vereorque ne nomen Πλ. delendum sit, vel ortum ex Πλάτων, interpretamento. De hoc quidem cf. ann. ad Laii fr. 1, 4; de diverso autem argumento Poetae prolegomena ejus dramatis.

1.

Athen. 15, p. 665, B: καὶ γὰρ καὶ περὶ τάξεως τῶν περιφορῶν πολλάκις ἐλέγη, καὶ περὶ τῶν μετὰ τὸ δειπνον ἐπιτελουμένων, ἅπερ καὶ μάλα (inepte libri μόλις) ἀναπεμπάζομαι (recordor), εἰπόντος τινὸς τῶν ἐταίρων τὰ ἐκ τῶν Λακῶνων Πλάτωνος ἱαμβεῖα.

a. Ἄνδρες δεδειπνήκασι ἡδὴ σχεδὸν ἅπαντες. β. Εὔγε.

a. Τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; ἐγὼ δὲ λίτρον παρέξω ἔργου. β. Κάγὼ δὲ παρακορήσων· σπονδὰς δ' ἔπειτα παραχέας τὸν κότταβον παροίσω.

5 a. Τῇ παιδί τοὺς αὐλοὺς ἐγρήν ἡδὴ πρὸ χειρὸς εἶναι,

a. Quidni tu curris mensas exportatum? ego vero nitrum datum eo. b. Egoque sane scopis ver- [ram cubiculum; libationibusque dein affusis cottabum afferam.

5 a. Puella tibias jam ad manum esse oportuit, ut eas inflaret. Unguentum jam affundam Egyptium, posteaque irinum; deinde autem co- [ronam unicuique

καὶ προκναφυσᾶν. Τὸ μύρον ἡδὴ παράχων βαδίζων
Λιγύπτιον, κατ' Ἴρινον· στέφανον δ' ἔπειθ' ἐκάστω

δύσω φέρων τῶν ξυμποτῶν. Νεοκράτα τις ποιεῖτω.

β. Καὶ δὴ κέκραται. α. Τὸν λιθωνωτὸν ἐπι-
τιθῆ τις. β. Εὔγε.

10 Σπονδῆ μὲν ἡδὴ γέγονε, καὶ πίνοντές εἰσι πόρρω·
καὶ σκόλιον ἦσται, κότταβος δ' ἐξόχῃ οὖν θύραζε·

αὐλοὺς δ' ἔχουσα τις κορίσκη Καρικὸν μέ-
λος τι

ἐμελίξει· ἐν ταῖς ξυμποταῖς· κάλλην τρί-
γωνον εἶδον

ἔχουσαν, εἴτ' ἦδεν πρὸς αὐτὸ μέλος ἰωνι-
κόν τι.

Colloquium dispensatoris, sive curatoris rerum domesticarum domini alicujus, cum servo primario coram aliis servulis. Versu 1 recte Dind. ἄνδρες pro ἄνδρες. Εὔγε est assentientis. V. 3 libri εἰσέρχουμαι, corrigente Hermanno. Ibidem et v. 6 libri mendose παραχέων. Mein. hoc l. παραχέας, Cobet. melius παρέξων. « Nitrum lavandis manibus adhibuisse Graecos, constat ex Libanio vol. 4, p. 145, Aleiphron 3, 61, et aliis. » *Mein.*, qui in nupera edit. praetulit conjecturam Casauboni νίπτρον. V. 5 πρὸ χειρὸς Hermannus. Libri προχείρους. Meinek. in ed. alt. προχειρίσασθαι. V. 6 προκναφυσᾶν Cobetus pro edito προσαναφ. Deinde Meinek. παραχέων βαδίζω. V. 8 libri νεόκρατα correctum a Dindorfio. V. 9 mendose libri ἐπιτιθεῖς εἴπε: quod correxi. Meinek. in εἴπε latere putat εἴτ' εἰπάγει], et plura ab Athenaeo hic esse ommissa demonstravit Cobetus Obs. p. 90. V. 10 sic codex optimus, nisi quod με pro μὲν. In fine eisel πόρρω Porsonus Misc. p. 247: libri ἡδὴ πόρρω. Versu 11 laesa temporum consecutione libri ἐξοίχεται θύρα, quod emendavi; itidem ut v. 13 quod legebatur

dabo convivarum. Denuo quis vinum misceto.

b. Jam mixtum est. a. Libanotum quis imponat. [b. Euge.

10 Libatio quidem jam facta est, perguntque bibere; et scolion cecinerunt; tum cottabus exportatus [est foras; tibiasque tenens quaedam puella Caricum nescio [quod melos

μελίχεται τοῖς. V. 12 τι in fine addidit Hermannus. V. 13 κάλλην Schweighæus. pro καλήν. V. 14 cod. Α. τιτῆδε, vulgo ἦτ' ἦδεν. Recte Schweigh. εἴτ' ἦδεν

2.

Schol. Dioscoridis in Matthæi Medicis Graecis p. 361: Καυλὸν γωνιοειδῆ κεκλιμένον] ἀντὶ τοῦ μέγαν καὶ στερεόν, ὡσεὶ τις λέγοι γωνιαῖον λίθον. Πλ. Λάκωνιν « Ὅταν δέωμαι γωνιαίου βήματος, τούτῳ *παρίστω καὶ *μοχλεύω τὰς πέτρας. » Suspicor, hæc Sthenelum, Tragicum ineptum (v. schol. ad Aristoph. Vesp. 1266) dixisse quem alienis carminibus, praesertim grandiloquorum poetarum, velut Aeschyli, usum esse pro suis in hac ipsa fabula tradiderat Plato, teste Harpocratione p. 166 3 (v. annot. ad prolegomena Laconum). Non dissimile est illud Aristoph. Nub. 1334: ὃ καινῶν ἐπῶν κινήτᾳ καὶ μοχλευτά. Proprio sensu Euripides Cycl. 226, πέτρας μοχλεύειν. Locum ita refingas:

a. Ὅταν δὲ δέωμαι γωνιαίου βήματος;

β. Τούτῳ παρίστω, καὶ μόχλευε τὰς πέτρας.

a. *Quid vero, si angularibus verbis* (i. e. tropice vastis, grandibus, magnificis. Germani dicant *vierschraetige Worte. Both.*) *mihī opus est?* quibus alter respondet: *Ad hujus societatem te applica, rupesque move.* (Simili proverbio nostrates solent dicere de eo qui magna audet, *er kann Beige versetzen.* Livius quoque 9, 3: *Num montes moliri sua sede paramus?*) Aeschylus adfuisse videtur in scena (sicut alii plures poetae, quod titulus comediae indicat. *Both.*). » *E. M.* Quem ego secutus in ceteris postrema sic scribam καὶ μοχλεύουσονται πέτραι. Alienus enim articulus, facileque i et σ litterae confunduntur, quemadmodum Odys. 1, 297, in codice uno νηπιείσας scriptum est pro νηπιείσας, etc.

3.

Schol. Aristoph. Avium 471, de Aesopo: ὁ δὲ κοιμικός Πλ. καὶ ἀναβιώναι αὐτὸν φησιν ἐν τοῖς Λάκωνιν οὕτως « Καὶ μὴν ὁμοσόν μοι μὴ τεθνάναι, ψυχὴν δ' αὖ ἔχειν ὡσπερ Λισώπου ποτέ. » Suidas v. Ἀναβιώναι: ἡδὴ δὲ τινὲς φασιν εἰς τοσοῦτον ἄρα τὸν

modulabatur apud convivas; aliamque vidi, quae [trigonum habebat, ad quod deinde cecinit quoddam Ioni- [cum.

2.

a. Si vero sesquipedalis verbi indigeo?
b. Huic te applica, et movebuntur petrae.

Αἴσωπον Θεοφιλῆ γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτόν... καὶ Πλ. φησὶν δ' κομικὸς α' Καὶ νῦν ὁμοσόν μοι μὴ τεθν. τὸ σῶμα ἐγώ. ψυχὴ δ' ἀπὸ νίκης ὡσπερ Α. π. ἢ Platonis hæc videtur manus :

α. Καὶ νῦν ὁμοσόν μου μὴ τεθνήσκαι τὸ σῶμα. β. Ἐγώ.

α. Ψυχὴν δ' ἐπανήκειν, ὡσπερ Αἴσωπου ποτέ.

Ambigui vitandi causa dedimus ὁμοσόν μου (τὸ σῶμα, sive ἐμὸν σῶμα) pro ὁμοσόν μοι. Kusteri est ἐπανήκειν. Cobetus Obs. p. 95 Τὸ σῶμα ἐγώ, ψυχὴν δ' et seqq. alteri personæ dedit. De Æsopo v. Herodotus 2, 134.

4.

Antiatt. p. 105, 10, Κιόκρανα : τὰς τῶν κίωνων κεφαλὰς. Πλ. Α. α' Isidem verbis Pollux 7, 121, ubi corrigunt κιονόκρανα, quod habes ap. Xenoph. Hell. 4, 4, 5, et Eustathium Odys. p. 111, 67. Sed breviorum formam κιόκρανα ap. Strabon. 4, 4, 6, et in titulo apud Bæekh. C. I. vol. 1, p. 262, 29. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 669. » *Mein.*

5.

Photius p. 279, 19, Μυλα κριδεις : σίλφαι μαλακαὶ, ἢ λευκαὶ· ἢ τρωζαλλίδες καὶ ἀλετριδεις. Πλ. Α. Mendose codex μυλαβριδεις σίλφαι αὐ μαλ., ἢ λευκοὶ et ἀλετριδεις, quod correxit Mein. : v. interpp. Hesychii vol. 1, p. 631. Emendandus etiam Plinius H. N. 29. : *mylaccos* (immo *mylacris*), *vermiculi genus ex blattis, circa molas fere nascens.*

6.

Athen. 9, p. 380, E : Σώφρων δ' ἐν Γυναικείῳς κατὰ κοινότερον κέχρηται (verbo παραφέρειν), λέγων α' Παράφερε* κοικία τὸν σκύφον μεστόν. » Καὶ Πλ. δ' ἐν Λάκωσιν ἔφη α' Πάσας περιφερέτω. » Suspicio scribendum esse apud Sophronem Παράφερε κωκῶνος τὸν σκ. μ. et apud nostrum Πάστας. Meinek. supplebat κόλικας, nisi sit scribendum Πλήτας. Præter necessitatem Schweigh. παραφερέτω.

XIV. MENEAEΩΣ.

1.

Athen. 14, p. 641, B : Πλ. δ' ἐν Μενέλῳ ἐπιτραπεζώματα αὐτὰ καλεῖ, [ὡς τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα,] λέγων οὕτως α' Εἰπέ μοι,

3.

a. Jamque jura, corpus meum non esse moriturum. [b. Juro.

a. Animamque redituram, ut Æsopi olim.

MENE LAUS.

1.

— a. Dic mihi :

ὡς ὀλίγα λοιπὰ τῶν ἐπιτραπεζωμάτων. Ὁ γὰρ θεοῖσιν ἐχθρὸς αὐτὰ κατέφαγεν. » Sic scribendum esse arbitror :

— α. Εἰπέ μοι, ὡς ὀλίγα λοιπὰ τῶν ἐπιτραπεζωμάτων; β. Ὁ γὰρ θεοῖσιν ἐχθρὸς αὐτὰ κατέφαγεν.

Athen. 4, p. 170, F : Ἐλεγον δὲ καὶ ἐπιτραπεζώματα τὰ ἐπιτιθέμενα τῇ τραπέζῃ βρώματα. Πλ. Μενέλῳ (sic) α' Ως ὀλίγα, etc., » Eustath. ad Il. 18, p. 1141, 5 : Πλ. δὲ, φασὶν, δ' κομικὸς ταῦτα (intell. τὰ ἐπιφορμάματα, quæ etiam Athen. priore loco sic dici putat, recte id negante Casaubono) ἐπιτραπεζώματα καλεῖ. Priore loco male adscripta sunt verba οἶον — βρώματα, quæ uncis notavi.

2.

Zenobius 6, 17, Τί οὐκ ἀπήγξω, ἵνα* Θήβησιν ἤρωις γένῃ : ταύτης (scil. τῆς παροιμίας) Πλ. ἐν Μ. μέμνηται· φασὶ δὲ ἐν Θήβαις οἱ ἑαυτοὺς ἀναιροῦντες οὐδεμιᾶς τιμῆς μετείχον· καὶ Ἀριστοτέλης δὲ φησὶ περὶ Θηβαίων τὸ αὐτὸ τοῦτο, ὅτι τοὺς αὐτόχειρας ἑαυτῶν γενομένους οὐκ ἐτίμων. τὸ οὖν ἵνα ἤρωις γένῃ κατ' εὐφημισμὸν (rectius dixisset κατ' ἀντίφρασιν) εἴρηται. Photius p. 590, et Suidas : Τί οὐκ — γένῃ; κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Πλ. ἐν Μενέλῳ (sic). παρὰ δὲ τὴν ἱστορίαν· οἱ γὰρ ἐν Θήβαις ἑαυτοὺς διεχειρωσάμενοι οὐδ' ἤσπινουσιν τιμῆς ἠξιοῦντο.

3.

Athen. 3, p. 110, D : Πλ. δ' ὁ κομφοδιοποιός... ἐν τῷ Μενέλῳ (sic) ἐπιγραφόμενῳ ἀγγελάτους τινὰς ἄρτους καλεῖ. » Hinc sua petit Eustath. ad Il. p. 265, 32. Gramm. Bekkeri Anecd. p. 326, 4 : καὶ ἀγγελάτων ἄρτον τὸν χυδαῖον. Similiter ἀγγελαῖαι ἰσχάδες dixit Eupolis fr. incert. 74. » *M.*

XV. METOIKOI.

1.

Pollux 10, 24 : ἐν μέντοι τοῖς Πλάτωνος τοῦ κομικοῦ Μετοῖκοις

Σημεῖα παρασημεῖα, κλεῖν παρακλειδίον.

Ita codd.; edd. κλεῖς.

2.

Apollonius De pronomine p. 348, C : εὐθείας (i. e. casus recti, seu nominativi) ἀμοαρῆ ἢ προ-

tam pauca reliqua sunt mensæ impositorum ?

b. Diis enim invisus ea devoravit.

2.

Quidni te suspendisti, ut Thebis heros fieres?

INQUILINI.

1.

Sigilla adulterina, clavem adulterinam.

κειμένη γενική (ἐμαυτοῦ). οὐ γὰρ, εἰ ἄπαξ εἴρηται καὶ ταῦτα ὑπὸ κομικῆς ἀδείας, ὡς ἐν Μετ. Πλάτωνος, τοῦτο κανὼν ἐστὶ τῆς κατὰ φύσιν εὐθείας σιγηθείσης. Idem p. 404, B : ἐν Μετ. Φερεκράτους (hunc errorem putat Mein. Hist. crit. Com. p. 175) ἄπαξ ἐστὶν εἰρημένη (intell. ἡ εὐθεία τοῦ ἐμαυτοῦ), καὶ ἴσως ἔνεκα τοῦ γελοίου. » De nominativo ἐμαυτοῦ idem Apollonius disseruit Syntax. p. 176. Eustath. ad Hom. p. 1480, 30 : οὐ ποιεῖ καθ' Ἑλλήνας... ὁ τολμήτας εἰπεῖν ἐμαυτοῦς, ἢ σαυτῶν, ἢ τι τοιοῦτον. » *E M.*

XVI. NIKAI.

» Νίκαι spectabant fortasse ad aureas illas victorias, archonte Antigene olymp. 93, 2 (ante Chr. nat. 406) e Victoriolis cusas, quas ob admixtam majorem aeris partem ridet Aristoph. (Ran. 671 seqq.). V. Valesius ad Harpoer. p. 74, Bæekh. OEcon. Att. 1, p. 24; vol. 2, p. 136, Schneider. Addendis ad Xenoph. Hell. 1, 3, 8. De tempore fabulæ hoc unum affirmes, eam post Pacem Aristophanis commissam esse : v. schol. Platonis Bekker. p. 331. » *E M.* Hist. crit. Com. p. 175.

1.

Schol. Aristoph. Lysistr. 288, et Suidas v. Σιμός : τὸ σιμὸν ἀντὶ τοῦ πρόσαντες. καὶ ἐν Βαθυλωνίῳ (fragm. 20) α' Μέσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμὸν. » Καὶ Πλ. ἐν Νίκαις

Τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμὸν δεῖ.

Legebatur ἀεὶ, quod correxit Elmsl. ad Acharn. 377. Idem Platonis nomen restituit : nam libri πρὸς τὸ σιμὸν καὶ πλατύ. Malim probioribus numeris Τουτὶ τὸ σιμὸν προσαναβῆναι δεῖ.

2.

Idem Avium 1297, de Midia : διαβάλλεται εἰς πονηρίαν, ὡς Πλ. Νίκαις. Hinc Zonaras p. 1342, πονηρὸς Μειδίας.

3.

Schol. Platonis Bekker. p. 331 : κομφοδεῖται δὲ (Aristophanes), εἶτι καὶ τὸ τῆς Εἰρήνης κολοσσικὸν ἐξῆρην ἀγαλμα. Εὐπολις Αὐτολύκῳ, Πλ. Ν.

4.

Pollux 7, 40 : ἐχθύων δὲ πλύμα Πλ. ἐν Ν.

VICTORIÆ.

1.

Hoc acclive ascendendum est.

4.

Piscium ablutio.

εἴρηκεν ὁ κομικός. Cf. Medeam a Porsono editam p. 33.

[NOMOI.]

Hujus fabulæ vestigium leve monstravimus in annot. ad Ἑλλάδος fragm. 6.

XVII. ΝΥΞ ΜΑΚΡΑ.

» Νύξ μακρὰ Casaubono ad Athen. 3, p. 110, D, non dissimilis argumento fuisse videtur Amphitruoni Plautinæ. Nox enim, inquit, longa fuit illa, qua satus Hercules. Ἡρακλέα ἐκ νυκτὸς γεννώμενον μακρᾶς habemus apud Clementem Alex. Protrept. p. 9 Sylburg. » *Mein.* Hist. crit. Com. p. 176.

1.

Athen. 3, p. 110, D : Πλάτων δὲ ὁ κομφοδιοποιός ἐν Νυκτὶ μακρᾶ τὸς μεγάλους ἄρτους καὶ βυπαροὺς Κιλικίους ὀνομάζει διὰ τούτων·

— Κἄθ' ἦκεν ἄρτους πριάμενος, μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους Κιλικίους.

Hinc petit Eustath., omisso Κἄθ', p. 1817, 60. Versu 1 libri κἄτ' ἄρτους ἦκεν, quod correxit Mein. Observandum insolenter dictum καθαρύλλος pro ἀπλοῦς, *simplex*, vulgaris.

2.

Idem 15, p. 700, F, de λύγῳ disserens : καὶ Πλ. ἐν Ν. μ.

Ἐνταῦθ' ἐπ' ἄκρων τῶν κροτάφων ἕξει λύγνον δίμουρον.

Non temere est quod Reisigius hæsit in producenda prima vocis ἄκρων, vixque dubitandum, quin Pl. dixerit sine offensione Ἐνταῦθ' ἐπὶ τῶν ἄκρων κροτ., etc. Cratinus autem Incert. 138, excluso inutili participio ἐστώς,

Ὅς τὴν πίτυν ἔκαμπε χαμόθεν τῆς κόμης ἄκρας καθέλκων,

et Strattis Maced. 1, restitutis versibus troch. tetr., quorum posteriore deficit semipes (de metro cf. Aristoph. Eccles. 893, etc.)

Τὸν πέπλον δὲ τοῦτον ἔλκουσ' ἀνδρες ἀνάριθμοι τοπέοις,

ἴστίον, ὀνεύοντες, ὡσπερ εἰς ἄκρον τὸν ἴστίον.

Quibus pulcre confirmatur erutum a Meinekio ex

NOX LONGA.

1.

Posteaque adfuit panibus emptis, non simplicibus, sed magnis Ciliciis.

2.

Ibi in summo vertice habebit candelam duplici filo.

Harpocracione ονεύοντες. Phrynichus Appar. sophist. p. 57, 21, 'Ονεύειν : τὸ περιάγειν τὰ μηχανήματα, ὡς τοὺς τε λίθους καὶ τὰ ἄλλα ἔλκουσιν. ὄνος δ' ἐστὶν αὐτὸ τὸ μηχανήμα τὸ διὰ τροχίλων καὶ σχοινίων. (« Usus est eo verbo etiam Thuc. 7, 25. Cf. Foessii OEcon. Hippocr. p. 465. » *Mein*. V. etiam Baehr. ad Herodot. 7, 36.) Ipse reposita voce Aeschylī (Pers. 39) et Xenophontis (Cyp. 7, 4, ubi unus tantummodo liber msc. habet vulgare et glossematicum ἀναριθμήτους), versum sanavi. Metrorum ratione non perspecta, non est mirum, librariorum passim et verba transponere et interpretationem allinere pro lubitu.

3.

Athen. 15, p. 562 Schweigh., p. 1561 Dind.: Πλ. ἐν Ν. μ.

Ἐξοῦσιν οἱ πομπῆς λυχνούγους δηλαδὴ. Πομπῆς *Mein*. pro vulgato πομπεῖς, atice.

4.

Grammaticus Bekkeri Anecd. p. 384, 10, Ἄλλ' αὖ : ἀντὶ τοῦ ἄλλ' ἄλιν. Πλ. Ν. μ.

Ἄλλ' αὖ γέλοιον, ἄνδρα μοι μὴ φροντίσαι μηδέν.

Codex Ἄλλ' οὐ γ. ἄ. μοι φρ. Præter necessitatem, minusque exquisitè viri docti ἄνδρα μου.

5.

Pollux 6, 142 : τὸ δ' ἐν τῇ Ν. μ. Πλάτωνος αὐτοσχεδίασμα φαῦλον. Utitur tamen hoc nomine Aristoteles Poet. 4, et αὐτοσχεδιάζειν dixit Xenophon Hell. 5, 2, 32, αὐτοσχεδιαστὰς autem τῶν στρατιωτικῶν Laced. rep. 13, 5

XVIII. ΞΑΝΤΡΙΑΙ Η ΚΕΡΚΩΠΕΣ.

« Ξάνται ἢ Κέρκωπες non nisi a Suida et Eudocia commemorantur. Photius v. Τευτάζει et Andronicus simpliciter Ξάνται vocant; unus Hephæstio Ξάντρηαι. Et sic fortasse etiam Etym. M. p. 595, 40, si vera sunt, quæ monui in Curis crit. p. 40, Gaisfordii ad Hephæst. p. 91, assensu comprobata. In hac fabula Herculem carminantem introductum fuisse, ex titulo dramatis probabiliter conjecit Lobeckius Aglaoph. p. 1303. » *E M.*

3.

Habebunt scilicet comites lucernas.

4.

At rursus ridiculum est, virum mihi de nihilo cogi-
CARMINATRICES SIVE CERCOPEΣ.

1.

Salve, antiquorum virorum spectantium conventus,

1.

Hephæst. 15, p. 91 : γίνεται δὲ καὶ τριπενθημιμερὲς ἐκ τούτων, τὸ καλούμενον Πλατωνικόν, ἐν ᾧ τὰ μὲν ἑκατέρωθεν δύο δακτυλικά ἐστὶ πενθημιμερῆ, τὸ δὲ μέσον ἰαμβικόν. κέχρηται δὲ αὐτῷ Πλ. ἐν Ξαντρίαίς,

Χαῖρε, παλαιολόγων ἀνδρῶν θεατῶν ξύλλογε παντοσόφων!

Simile Atheniensium encomium habetur apud Gratium fr. incert. 51.

2.

Photius p. 583, et Suidas v. Τευτάζειν : Πλ. Ξάνταις (sic)

Ἦν δὲ θόρυθος τευταζόντων.

ἀντὶ τοῦ πραγματευομένου ἢ διατριβόντων. Etym. M. p. 755, 43 : Πλάτων « ἦν δὲ θ. τευτ. », ubi cod. Dorvill. Πλ. ζτ (superscripto σ) ἦν δὲ θόρυθος τευτ.

3.

Etym. M. p. 595, 40 : βουλευτής, βουλευτής.

Τῶνδε βουλευτῆς πόνων

ἐν ταῖς Ξαντρίαίς. Platonis nomen excidisse putat Mein., quum alii hæc referant ad Aeschylī fabulam cognominem, quod mihi verosimilius : nam dea Λύσσα dici videtur, quam Aeschylus induxit.

XIX. ΠΑΙΔΑΡΙΟΝ.

« Παιδάριον commemorat schol. Aristophanis Pac. 733, 948, et hinc Suidas v. Παράβασις, qui in recensu fabularum Platonis habet Παιδίον, ut Andronicus et Eudocia. Ap. Athen. 7, p. 316, C, libri Πλ. Παιδί, quod in Παιδίω mutatum est. Parabasin habuit Παιδάριον secundum schol. Ar. Pacis 733. Itaque archonte Philocle doceri non potuit. » *E M.*

1.

Schol. Aristoph. Pacis 733 : παράβασιν δὲ τοῦτο ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ παραβαίνειν τὸν χορὸν ἀπὸ τῆς νενομισμένης στάσεως εἰς τὴν καταντικρὺ τοῦ θεάτρου ὄψιν, ὅποτε ἐβούλετο ὁ ποιητὴς διαλεχθῆναι τι ἐξω τῆς ὑποθέσεως, ἄνευ τῶν ὑποκριτῶν, πρὸς τὸ θεάτρον [διὰ

qui omnium periti estis!

2.

Fuit sane tumultus occupatorum.

3.

Horum malorum consiliatrix.

τοῦ χοροῦ]. ἐστρέφετο δὲ ὁ χορὸς, καὶ ἐγίνοντο στίχοι δ' εἴτα, διελθόντες τὴν καλουμένην παράβασιν, ἐστρέφοντο πάλιν εἰς τὴν προτέραν στάσιν. ὁ ἦλον δὲ ποιῶσιν αὐτοὶ οἱ ποιηταί, τὸ στρέφασθαι σημαίνοντες καὶ τὸ παραβαίνειν. Πλ. ἐν τῷ Παιδάρίω

Εἰ μὲν μὴ λίαν (ἀνίων), ὧνδρες, ἡναγκαζόμεν
στρέψαι δεῦρ', οὐκ ἂν παρέβην εἰς λέξιν
τοιάνδ' ἐπῶν.

« Similiter Suidas v. Παράβασις, ubi ἄνδρες legitur; lacunam a Bentley indicatam expleas verbis ὑπὸ τοῦδ'. » *E M.* Verum hoc et arbitrarium est, nec perspicuum, quis ita notetur; verisimile autem, ἀνίων forte excidisse inter — ἀν ὧν —. De genitivo causæ v. Matth. Gramm. § 345, etc. De quantitate vocis ἀνίξι diximus ad Aeschylī Prom. 93; hic quidem —νί— corripendum est.

2.

Idem ib. 948 : ἐκέκρυπτο ἐν τῷ κανῶ ἢ μάχαιρα ταῖς ὀκαῖς καὶ ταῖς στέμμασι. ...* καὶ ἐντεῦθεν κανῶν ἀπὸ τοῦ κανεῖν. Πλ. ἐν Π.

— φέρε, τοῦτό μοι

δεῖξον τὸ κανῶν, παῖ, δεῦρ', ὅπη μάχαιρ' ἐνι.

Apud schol. scribamus καὶ ἐντεῦθεν κανῶν ἀπὸ τοῦ κανεῖν (hoc ponendum esse secundum Etym. M. p. 489, 9, annotavit Meinek.). Commentum pro captu atque ingenio plerorumque horum grammaticorum. Apud Platonem libri τοῦτ' ἐμοὶ δ. τὸ κανῶν μοι (hoc om. cod. Ven.) δεῦρο πῆ μ. ἐνι. De μ et π sæpius confusum v. ann. ad Aristoph. Plut. 1016. Πῆ pro δπη solæcum. Ceterum non improbabilius Dobræus δεῦρο μ ἢ μάχαιρ' ἐνι : ne forte insit culter.

3.

Athen. 7, p. 316, C : Ἀττικοὶ γὰρ πολυλύπουν λέγουσι. ... Πλ. Παιδί (recte Casaub. et Dind. Παιδίω) « Ὡσπερ τοὺς πολυλύπδας πρώτιστά σε. » Et sententiæ et metro prospicimus scribendo

Ὡσπερ τε τοὺς πολυλύπδας ἂν, πρώτιστά σέ.

Tè haustum dicas a το—, quod sequitur, ἂν ab antecedente simili—ας. Σέ, intelligas φαγοῦμαι. Περιτρώγειν inseruit Bergkiius, versum Eupolideum finiens.

PUERULUS.

1.

Nisi vehementer, o viri, molestiis adigerer, ut huc me converterem, non prodixissem ad hanc habendam orationem.

4.

Schol. Aristoph. Ran. 308 : δ... Ἰξίων... ἐν ἔθει εἶναι διασκώπτειν τοὺς ἀχρωμένους, ὡς καὶ Πλ. ἐν Παιδάρίω (cod. Flor. παιδαρίους) ποιεῖ. Ad hanc fabulam fortasse referendum fragm. incert. 3.

XX. ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ.

« Duo Pisandri in historia illorum temporum commemorantur; quorum alter, nullius homo dignitatis, streblōs dicitur Eupolidi apud schol. Aristoph. Avium 1555; alter, notissimus demagogus, populari imperio everso, effecit, ut Quadringenti viri remp. cum summa potestate administrarent : v. Thuc. 8, 53, 65, 68, Aristot. Rhetor. 3, 18, Plut. Alcib. cap. 26. Schol. Bekkeri ad Aeschinē De falsa leg. § 51 : οἱ περὶ Πείσανδρον τὸν Ἀχαρνέα δημαγωγὸν ἐπεισαν τὸν δήμον, ἐπεὶ δεῖται τὰ πράγματα σπουδῆς καὶ ἐπινοίας ταχειας, ποιήσασθαι κυρίους ἀπάντων Τετρακοσίους. Antiquissimam hominis memoriam reperio apud Aristoph. Babylonis, olymp. 88, 2 (ante Chr. nat. 426) actis. Secundum schol. Avium l. l. fuit eorum unus, quos pecunia corruptos bellum excitasse criminabantur; cf. Lysistr. 460. Postea olymp. 91, 1 (ante Chr. nat. 415) in causa Hermocopidarum ζητητής (v. Droysen. De Avibus p. 27) creatus est, et duobus annis interjectis archon eponymus. Abolito autem Quadringentorum imperio olymp. 92, 2 (ante Chr. nat. 410), quum summum ei periculum intendere-tur, Decelean fugit (Thuc. 8, 98), bonaque ejus publicata sunt (v. Lysias De sacra olea § 4), nec videtur Athenas revertisse; v. Hanovii Exercit. crit. 1, p. 80. Timiditatis crimen quum alias (schol. Avium l. l. ἀπανταχοῦ δὲ ἦν δειλός. Comicus ipse Av. 1440. Aelian. H. A. 4, 1 : Ἀριστοδῆμος ὁ τρέσας, καὶ Κλεόνυμος ὁ βέψας τὴν ἀσπίδα, καὶ ὁ δειλὸς Πείσανδρος, οὔτε τὰς πατρίδας ἤδουοντο, οὔτε τὰς γαμετὰς, οὔτε τὰ παιδία), tum maxime olymp. 89, 3 (ante Chr. nat. 421), subiisse videtur, quo tempore Athenienses, finitis induciis, novam expeditionem in Thraciam parabant (Thuc. 5, 2), Pisandro militiam detrectante (Xenoph. Sympos. 2, 14). Itaque si forte ἀστρατείας homo postulatus causa cecidit, non inepte dixit Eupolis Marica (acta olymp. 89, 4) apud schol. Avium l. l.

α. Ἄκουε νῦν, Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται.
β. Ὁ στρεβλός; α. Οὐκ, ἀλλ' ὁ μέγας, οὐνοκίνδιος.

2.

— Age hoc mihi canistrum, puer, huc monstra, in quo machæra
[inest.

3.

Et primum te *devorabo*, sicut polypos.

Hoc enim convicium haesit Pisandro a vasta corporis statura, quam ridens illo scholio Hermippus eum vocat ὄνον κανθήλιον. Voracium quoque hominum exemplis hunc apposuit Athen. 10, p. 415, D. Primarium igitur fabulae argumentum ab Acharnensi Pisandro ductum fuit, et videtur Plato alterum illum non nisi praetereundo tetigisse, » etc. *E M.*

1.

Athen. 9, p. 385, D: ὄψάριον δὲ τῶν μὲν ζώντων ἡμεῖς λέγομεν ἄπερ (male libri ἀτὰρ) καὶ Πλ. ἐπὶ τοῦ ἰχθύος ἐν Πεισανδρῷ

α. Ἦδη φαγῶν τι πῶποθ', οἷα γίγνεται,

ὄψάριον ἔκαμες, καὶ προσέστη τοῦτό σοι;

β. Ἐγώ γε, πέρυσσι κάραθον (φάγον) φαγῶν.

Versu 3 libri Ἐγὼ δέ. Correx. Dind. Cf. Eurpolis Incert. 9. « In fine fortasse addendum μέγαν. » *M.* Id quomodo exciderit, nemo dicat, longaeque verosimilitudinis est, neglectum esse φάγον ante simile φαγῶν. De voracitate canerorum v. Aristot. H. A. 8, 3, 5.

2.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 368, 12, coll. p. 365, 21, et Suida, Ἀκόλαστον καὶ ὕβριστον πρᾶγμα: διττὴν δ' ἔχει τὴν θεωρίαν μίαν μὲν, ὅτι ἐχρήσατο τῷ ὕβριστον ἀντὶ τοῦ ὕβριστικόν, ὅμοιον δὲ τῷ τύπῳ τοῖς τοιοῖσδε τῶν ὑπερβητικῶν, βέλτιστον, κάλλιστον, κράτιστον, καὶ τοῖς ὁμοίοις: ἑτέραν δὲ, διότι συμπλέκεται τὸ ὕβριστικόν τῷ ἀκολάστῳ. Πλ. δ' ἐχρήσατο ἐν Π. λέγων

— Γυνὴ γὰρ, ἦν μὲν αὐτῆν

αἰεὶ κολάζεις, ἐστὶ πάντων κτημάτων κράτιστον·

ἐὼν δ' ἀνῆρ, (ἀνὴρ,) ὕβριστον χρῆμα κάκωλαστον.

V. 2 codex κολάζεις αἰεὶ. Lacunam explens Mein. versu 3 ἐὼν δ' ἀνῆρ, λίαν ὕβρ. etc. Dobræus autem ὕβριστόν ἐστι. Sed probabilius est ἀνὴρ, i. e. ἀνὴρ ὄν, quum vir sis.

3.

Schol. Aristoph. Nubium 249: λεπτοῖς δὲ νομίμασι φαίνονται κερῆσθαι Βυζάντιοι. διὸ καὶ δωρικῶς

PISANDER.

1.

a. Jamne aliquando, ut solet fieri, ab esu alicujus opsonii male habuisti, id fastidiens?

b. Ita: anno, quum canerum edacem edissem.

2.

— Mulier enim, si semper eam

εἶπεν (ἐνιοὶ δὲ κατὰ πολυμάθειαν διορίζουσι) Πλ. Π.

Χαλεπῶς ἂν οἰκῆσαιμεν ἐν Βυζαντίοις,

ὅπου σιδαρῆοισι τοῖς νομίμασι

χρῶνται.

Versu 2 τοῖς ἂ Bentlejo est. Sed gramm. ab Hermanno editus in calce libri De emend. ratione gramm. p. 384: νόμίζω καὶ τὸ νομίμασι χρῶμαι, δωρικῆ, ὡς Ἀριστοφάνης « Βυζάντιοι σιδῆρω νομίζουσι. » Similiter Suidas v. Νομίζουσιν, neque alia potestate hoc verbo utuntur Thuc. 1, 77; 2, 38, Aristides Orat. 46, Pollux 9, 78. Inde Reisigius Conjectt. 1, p. 247, ὅπου σιδαρῆοις νομίζουσι. Versum μέγιστον cauda donabimus scribentes

ὅπου σιδαρῆοισι νομίζουσιν (νόμισις).

Νόμος enim nummum quoque Graecis antiquioribus significat, sicut postea usitatum eo sensu νόμισμα. Epicharmus apud Pollucem p. 436:

Ἄλλ' ὅμως καλαί τε πῖοί τ' ἄρνες εὐρήσουσί μοι δέκα νόμους· πωλατικά γὰρ ἐντὶ μετὰ τὰς ματέρας.

Itemque

Κἄρυσ, ἰὼν εὐθὺς πρῶμοι δέκα νόμων μόσχον καλήν.

Ita scilicet legendum est, nec ferenda νούμους et νούμων, quibus evertuntur versus. Mire credulus Polluci Bentlejus Opusc. philol. p. 415 ed. Lips.:

« — Κἄρυσ, ἰὼν

εὐθὺς πρῶμοι δέκα νούμων μόσχον καλήν.

Hand dubium videtur, quin sic versus a poeta fuerint scripti; tamen observet lector, pedem quartum (νούμων) spondeum esse in loco iambici; tum autem lenitur duabus brevibus syllabis, quae proxime antecedunt (!). »

4.

Herodianus Περὶ μὲν. λέξεως p. 39, Τύλη (Soph. Iphicle fr. 2, Aristoph. Amphiarao fr. 11): ὅπερ σύνθηες Ἀττικῶς κνέφ α λ λ ο ν καλεῖν, ὁμωνύμως τῷ περιεχομένῳ τὴν περιέχουσιν... ὀνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ κνάφος, ὅστις σημαίνει ἀκανθώδη ὕλην, ἣ περιπετανύντες τὰς ἐσθῆτας ἐξέθλιβον τὸ πλεονάζον τοῦ περὶ τὰς ἐσθῆτας χνοῦ, ἧ καὶ πρὸς τὰς τύλας ἐχρῶντο, ὡσπερ καὶ νῦν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ ἐμβαλλομένου Πλ. ὁ κωμικὸς ἐν Π.

Ὡσπερ κνεφάλλων ἢ πτίλων σεσαγμένος,

castiges, omnium, quae possidemus, optimum est. sin autem laxes frenos, vir quum sis, contumeliosum [atque indomitum].

3.

Difficulter viveremus Byzantii, ubi ferreis utuntur nummis.

4.

Velut lanis vel plumis instructus

ὡστε καὶ ἀντίθεσις ἐγένετο τοῦ α εἰς ε, ἐπεὶ παρὰ τὸ κνάφος ἐγένετο. Codex κνέφον, ἥτις σημ. ... ἢ περιπετ. ... χνοῦ, οἷς καὶ ... νεφάλλων ἢ πτίλων, quae correxit Mein. Ipse dedi αὐτοῦ ἐμβαλλ. pro αὐτοῦ τοῦ ἐμβαλλ. (αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐμβ. Mein.) et in proxime antecedentibus ponendum arbitror τοῦ περὶ τὰς τὰς χνοῦ: glossema enim videtur τὰς ἐσθ. « Voce κνεφάλλα de iis quae pulvinari continentur (ἐπὶ τοῦ ἐμβαλλομένου πληρώματος) usus est etiam Theopompus comicus Polluc. 10, 41. Attigi haec ann. ad Cratini Lacones fr. 3, ubi pro ἀντίθεσις scripsi μετὰθεσις. Sed Orion p. 155, 19, similiter: ἀντίθεσις τοῦ ε εἰς υ, quemadmodum apud Asclepiadem Athen. 14, p. 501, B, ἀντιστοιχία permutatio litterarum dicitur: ἢ μὲν φιάλη κατ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ πιάλη. » *E M.*

5.

Phrynichus Appar. sophist. p. 57, 33: Πλ. δὲ ἐν Π. τὸ πολιτοκοπεῖν ἀντὶ τοῦ λοιδορεῖν καὶ κωμωδεῖν εἶπεν.

6.

Suidas, Ἀρεοπαγίτης: διαφορεῖται. καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ ὑπερσέμων, καὶ σιωπηλῶν. (Vix sana oratio. Scripserim potius διφ., ὡς παρ. ἐστὶν ἐπὶ etc.) καὶ Ἄρεος νεοστῆς (Av. 788) καὶ Ἄρεος παιδίον ἐπὶ τῶν θραυστάτων. κέχρηται τῷ μὲν πρώτῳ Πλ. Π. Aristoph. Vid. Cobet. Obs. p. 130.

7.

Idem, Ἀρκάδας μιμούμενοι: παροιμία ἐπὶ τῶν ἐτέροις πονούτων... ταύτη τῆ παροιμίας κέχρηται Πλ. ἐν Π. διὰ γὰρ τὸ τὰς κωμωδίας αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις παρέχειν διὰ πενίαν Ἀρκάδας μιμῆσθαι ἔφη. Eustath. ad II. p. 302, 32, ex Pausania: καὶ Πλ. ὁ κωμικὸς διὰ τὸ τὰς κωμωδίας, φησὶν, αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις ἐκιδόναι διὰ πενίαν Ἀρκάδας μιμῆσθαι ἔφη. Quod Platonem de Aristophane dixisse, multis demonstratum ivit Cobetus Observatt. p. 102-109.

8.

Schol. Aristoph. Avium 1556, de utroque Pisandro: καὶ Π. περὶ ἀμφοτέρων λέγει. V. prolegomena fabulae.

9.

Idem Vesp. 592: Εὐαθλος ῥήτωρ συκοφάντης, οὗ μνημονεύει καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι καὶ Ὀλκείῳ, ... μνημο-

7.

Arcadum imitatione.

VEHEMENTER DOLENS.

1.

O divine Moryche, olim scilicet beatus eras,

νεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Πλ. ἐν Π. καὶ Κρατῖνος ἐν Θράταις (fr. 14).

10.

Plut. Vitae decem orat. in Antiph. p. 833, C: κωμωμῶδεται δὲ (Antipho Rhamnusius) εἰς φιλαργυρίαν ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Π. « Suspiceris, ad hanc maxime fabulam spectare illa nescio cujus grammatici apud Eudociam p. 59: καθάπτεται δὲ ἡ κωμωδία τὸ Ἀντιφῶντος, ὡς δεινοῦ τὰ δικανικά, καὶ λόγους κατὰ τοῦ δικαίου συγκειμένους ἀποδομένου πολλῶν χρημάτων. » *E M.*

Probabiliter ad Pisandrum referas fragm. incert. 12.

XXI. ΠΕΡΙΑΛΗΨΙΣ.

« Doluisse videtur ille vicem reipublicae, luxurie malisque artibus Morychi, Glaucaetae, Leogorae, Sebini, Midiae, graviter afflictae. Apud schol. Aristoph. ad Av. 1297, pro Aristophane Platonis nomen reponendum esse, e scholio ad Lucianum vol. 2, p. 696 intelligitur. » *E M.*

1.

Schol. Aristoph. Nubium 110 et Suidas v. Φασιανοί: Λεωγόρας δὲ τρυφερός τις, ὁ Ἀνδοκίδου πατήρ. Πλ. Περιελγεί:

Ὡ θεῖε Μόρυχε, τέως γὰρ εὐδαίμων ἔφες, καὶ Γλαυκέτης ἡ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας, οἱ ζῆτε τερπνῶς, οὐδὲν ἐνθυμούμενοι!

Τέως, h. e. πρόην, Suidas, quod scholiastae latini nūn merito praeferrunt Ruhnken. ad Tim., Sluiter. Lectt. Andoc. p. 12, Reisig. Conjectt. p. 72. In altera ed. Mein. posuit: πῶς γὰρ οὐ δαίμων ἔφες. Versu 3 schol. τερπνῶν, ne id quidem probandum ambigui causa. « De Morycho et Glaucaeta Aristophanis testimonia Ruhnken. apposit. Ψῆτταν Pl. dixerit, quod, more gulosorum (v. Clem. Alex. Pæd. 2, 1, p. 240 ed. Colon.), hoc genere piscium cupidissime vescatur. Similem ob causam Callimedonti carabi cognomen haesit. Alio pertinet ψῆττα Ar. Lysistr. 115 et 131. De Leogora Athen. 9, p. 387, B: κωμωδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Π. » *Mein.*

2.

Priscianus Institt. gramm. 18, p. 211 ed. Krehlii: « Attici ἡράμην πόλεμον πρὸς τοῦτον καὶ τοῦτω. Πλ. Περιελγεί

Ὡς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἡράμην.

et Glaucaetas rhombus, et Leogoras, qui vivitis jueunde, incogitantes!

2.

Qui primum quidem Cleoni bellum feci.

Apud Putschium Πλάτων περι Λάγιος Πρωτα, etc. *Ος addidit Porsonus ad Med. 139, cuius vestigia supersunt in cod. Monac. « Maledicentiæ crimen, quo notatur Plato com. a Dione Chrys. Orat. 33, p. 4 ed. Reiskii, ad corruptos sæculi mores, odium nebulonum, qualis fuit Cinesias, poeta dithyrambicus (v. Galen. Hypomn. in Hippocr. Aphor. 7, Plut. Sympos. 7, 8) et inprimis ad improbitatem eorum, qui remp. administrabant, et malas oratorum publicorum artes pertinuisse videtur, quos, velut hydræ capita succrescentia, Iolaum aliquem igni ferroque delere jubet Stobæi Eclog. phys. 2, p. 26; cf. Porsonus ad Medeam p. 410. Contra excellentium civium, velut Themistoclis, memoriam non sine magno quodam animi motu ac desiderio recollit apud Plutarchum Them. c. 32. » *EM.*

3.

Idem ib. p. 248: « Attici προέχοντες τούτων, και τούτοις, και * πολλῆ πάντων. Πλ. * Περι πάσης ἄλλης οὐν εἶκ' ἀνδρείας πολλῶ πάντων προέχοντες. » Etiam in Prisciani verbis scribendum πολλῶ. Deinde codex Monac. Πλάτων περι αΛΤει αΛΛεΤΟΥΝεC ΔΟΥΚαNd ΡΙΩC ΠΟΛΑΝ πάντων προέχοντες, et Leidensis Πλ. Περιλαγει ἀλλ' ηγουμεσθαχανδρείως πολλων παντων προεχοντες, in quibus hæc agnosco

Ἄλλ' ἡγούμεσθ' ἂν κἀνδρείας πολλῶ πάντων προέχοντες.

Minus enim verosimiliter editor Scapula Oxon. aliique Ἄλλ' ἡγ. εὐ κἀνδρείως π. π. π., etsi Mein. formulæ εὐ και ἀνδρείως exempla monstrat Aristoph. Thesm. 656, et Platonis Theæt. p. 157, D; Legg. 9, p. 855, A. Ἄν particula oratio paulo superbius mitigatur. Ἄνδρείας, h. e. ἐνεκα ἀνδρείας, ut Nub. 498:

Ἄλλ' ἴθι χαίρων τῆς ἀνδρείας οὐνεκα ταύτης! Atheniensium principatum atque imperium dici annotavit Mein.

4.

Schol. Aristoph. Avium 1297: δηλοῖ δὲ τοῦτο (ὀρτυγοκόπον fuisse Midiam) Ἀριστοφάνης (immo Πλάτων: v. Mein. Quæst. scen. 2, p. 22, Fritsch. Dissert. de Aristophanis Daet. p. 98) ἐν Περιλαγει « Χρηστὸν, * μὴ κατὰ Μειδίαν ὀρτυγοκόπον. » Claudicanti senario succurrens Bergk. Commentt. p. 425, Χρηστὸν γε, μὴ etc. Malim equidem

Χρηστὸν μὲν, οὐ κατὰ Μειδίαν ὀρτυγοκόπον.

3.

Sed credebamus nos fere omnibus fortitudine multum antecellere.

4.

Probum quidem, nec Midie similem ortygoeopon.

Certe μὲν et μὴ sæpe confusa scimus; itemque μὴ et οὐ, de quo Schæfer. Melet. cr. p. 108. Etiam forte οὐ excidit apud Æschylum Ag. 1171 (ubi v. ann.), Cratinum Incert. 6, Pherecratem Ἰπνῶ fr. 1, etc. Schol. Luciani ad Jovem trag. 2, p. 696: δ δὲ Μειδίας ὀρτυγοκόπος ἦν, ὡς Πλ. II., και ὡς πονηρὸν δὲ, και κόβαλον, και τῶν δημοσίων νοσοφιστῆν, Φρόνιχος (Ephialt. fr. 4) και Πλάτων διαβάλλουσι. Ὄρτυγοκόπος dicitur is, qui coturnicum cantum imitatur ludo puerorum Athenis, de quo v. Athen. p. 506, D.

XXII. ΠΟΙΗΤΗΣ.

« Fabula separatim ab Suida, Eudocia et Andronico inter Platonis comœdias recensita post Λάκωνας ἢ Ποιητῆς, ut diversa esse intelligatur. » *EM.* Scilicet in Laconibus, quos nolim intelligi λακωνομανούντας (v. Πρεσβ. fr. 2, ann.), habemus majore numero poetas læte convivantes, idque potius inter Lacones quam Athenienses corruptiores et a Platone Comicisque passim exagitatos; in Ποιητῆ autem ostenditur poeta solitarius, inopia pressus (fr. 1), superamque partem ædium habitans (fr. 3), ubi operam det arti non sine solatio poculi quamvis fictilis, non argentei vel aurei (fr. 2); vixque dubites quin hoc dramate Plato suam ipsius imaginem expresserit.

1.

Athen. 14, p. 644, A: μνημονεύων (placentam) δ κωμικὸς Πλ. εἶρηκεν ἐν τῷ Ποιητῆ οὕτως « Μόνος δ' ἄγευστος, ἀσπλαγχνος, ἐνιαυτίζομαι, ἀπλάκουντος, ἀλιθάνωτος. » Similiter Eustath. ad Il. p. 1345, 30, nisi quod omisit ἐνιαυτίζομαι, cuius loco codd. PVL mendose ἐνιαυτίζομαι. Illud non elisum recte mihi servasse videtur Casaubonus in commate versus, nec placent Gaisford. ad Hephæst. p. 222, aliique qui, et comma et interpunctionem negligentes, pro alacribus numeris ediderunt elumbe ἐνιαυτίζομαπλάκουντος. Est modus in rebus. Dixit igitur, si quid intelligo, poeta

— Μόνος δ' ἄγευστος,
ἀσπλαγχνος, ἐνιαυτίζομαι, ἀπλάκουντος,
ἀλιθάνωτος.

« Comica licentia dixit ἀσπλαγχνος pro σπλάγχνων ἄμοιρος. » *Mein.*

2.

Pollux 10, 190: ἐξεστι δὲ και ἀγγεῖα ὀστρά-

POETA.

1.

— Solus autem, ingustato cibo, visceribusque carens, annum transigo, sine placenta, sine libanotide.

κινα τὰ κεράμια ἢ γήινα εἰπεῖν. ἐν γούν τῷ Ποιητῆ Πλ. φησὶ

— α. Θαυμάζω τὸν,
τήνδ' ἂν πιθάκην πότερ' ὀστρακίνην
ἢ βίβλον ἔχονθ'. β. Ἢ δὴ πότες ἦν.

Codex Vossii 0. τὸν τὴν δαπιθάκην πότ. ὀστρ. ἢ β. ἔχων τὴν δήποτε. Aldina 0. τὸν τὴν πιθάκην πότερον, ὀστρ. βίβλον ἔχοντα δήποτε. Immisi colloquentes, quorum altero dubitante, utrum calix sit an liber id quod alter manu tenet, hic ridicule, calicem protendens, « Hæc scilicet, inquit, potrix (non liber) est. » Ἦν usurpatum sensu aoristi, ut ap. Aristoph. Pacis versu 584. Meinek. hæc ita digessit:

Θαυμάζω τοι τήνδ' ἢ πιθάκην
πότερ' ὀστρακίνην ἢ βίβλον ἔχων
τὴν δήποτε...

3.

Schol. Aristoph. Ranarum 1159, μάκτραν εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον] εἶρηται ἐν τοῖς πρόσθεν, οἱ τοῦτο ἀρχαιότερόν ἐστι, τὸ τὰς μεταλήψεις τῶν λέξεων τῶν ἰσοδυναμούντων (quales voces hoc l. sunt διήρες et ὑπερῶν) ἐπιτηδεύειν. Πλ. II.

Ὅρατε τὸ διήρες ὑπερῶν.

« Ne διήρες, inquit Mein., in ultima habeat ictum metricum, inserendum δὲ vel τοι vel simile quid. » Magis placet Ὅρ. τὸ δὴ διήρες ὑπ., ut versus sit iambicus senarius, pede ultimo deficiens.

4. 5.

Athen. 9, p. 375, B: Πλ. δὲ δ κωμωδιοποιὸς ἐν Π. ἀρρηκτικῶς ἐφη « Τὸν δέλφακα ἀπῆγε σιγῆ. » Idem 14, p. 657, A: δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς (sic: vid. Schneider. Lex. v. Ἀρσενικός) εἶρηκε Πλ. ἐν Π. « Δέλφακα δὲ βραϊότατον. » Casaub. βραϊότατον, Toup. Emend. 3, p. 39, ἀραϊότατον, macerrimum. Utrumque aptum. Priora sic Mein.:

— Τὸν δέλφακα
ἀπῆγε σιγῆ.

6.

Schol. Arist. Ranar. 427: και Σεβίνος ἴσως παρὰ τὸ βινεῖν. ἐστὶ δὲ και Σεβίνος ὀνομασμένος παρὰ Πλάτωνι Ποιητῆ.

2.

— a. Miror hunc incertum, utrum calicem fictilem an librum teneat. b. At hæc

Videte superum hoc cubiculum!

Porcellum abegit silens.

FRAGMENTA COMICORUM GR.

7.

Antiatt. p. 106, 30, Λάσσανα: ἐφ' ὧν ἀποπατούμεν. Πλ. II. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τούτου και ἐπὶ τοὺς μαγειρικοὺς βαύνοους.

8.

Idem p. 116, 21, Ψήφισμα ἔθηκεν: ἀντὶ τοῦ ἔγραψε. Κρατίνος Ὄραις, Πλ. II.

9.

Idem ib. 24, Ψαφάρον: τὸ ἀπαλόν. Πλ. II.

XIII. ΠΡΕΣΒΕΙΣ.

« In hac fabula quod argumentum tractaverit Plato, docet Athenæus 6, p. 229, F, de argenteis vasis disserens: Πλ. δὲ ἐν Πρέσβεσι.

1.

Κᾶτ' ἔλαθον Ἐπικράτης τε και Φορμισίους παρὰ τοῦ βασιλέως πλεῖστα δωροδοκίματα, ὀξύβαφα χρυσᾶ και πινακίσκους ἀργυροῦς.

Scilicet Epicrates, cuius haud exiguae partes in restituendo populari imperio fuerant, quum legatus in Persiam missus esset, acceptorum a rege munerum causa παραπροσβείας accusatus et patria pulsus est. Demosthenes De falsa legat. p. 430: τῶν πρέσβεων ἐκείνων ἡμεῖς θάνατον κατεγνώκατε, ὧν εἷς ἦν Ἐπικράτης, ἀνὴρ, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, σπουδαῖος και πολλὰ χρήσιμος τῇ πόλει, και τῶν ἐκ Πειραυῖος καταγαγόντων τὸν δῆμον, και ἄλλως δημοτικός· ἀλλ' ὁμοῦ οὐδὲν αὐτὸν ὠφέλησε τούτων. Plutarchus Pelop. cap. 30: Ἐπικράτους γούν ποτε, τοῦ σακεσφόρου, μὴτ' ἀρνούμενου δῶρα δέξασθαι παρὰ βασιλέως, ψήφισμά τι γράφειν φάσκοντος, ἀντὶ τῶν ἐννεα ἀρχόντων χειροτονεῖσθαι κατ' ἐνιαυτὸν ἐννεα πρέσβεις πρὸς βασιλέα τῶν δημοτικῶν και πένθτων, ὅπως λαμβάνοντες εὐπορώσιν, ἐγέλασεν ὁ δῆμος. Similiter ap. Athen. 6, p. 251, A, Hegesander, ubi non possunt ferri verba θαυμάζω δὲ ἐγωγε τῶν Ἀθηναίων, πῶς τοῦτον μὲν ἀκριτον εἶασαν, quæ ab imperito addita videntur, quippe a Demosthene relatis contraria. De Phormisio etiam schol. Ar. Ran. 996: κωμωδεῖται δὲ εἰς δωροδοκίαν· cuius libidine ridens Philetærus ap. Athen. 13, p. 570, F:

LEGATI.

1.

Acceperunt Epicrates et Phormisius a rege plurima dona, pateras aureas, lancesque argenteas.

— Οὐκ οἶσθ' ὅτι
ἤδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν βινούων' ἄμα,
ὥσπερ λέγουσιν ἀποθανεῖν Φορμίσιον; »

E M., qui versu 1 κατ' ἔλαβον posuit pro eo quod
legebatur κατέλαβον. Cf. incert. fr. 9.

2.

Aspasius ad Aristotelis Ethica Nicom. 4, 7, et
Suidas v. Ἀχθομαι : τῶν Λακωνῶν ἐσθῆς εὐτελής ἄγαν
ἱστορεῖται Ξενοφῶντι. διὰ ταῦτα καὶ σκώπτουσιν αὐ-
τοὺς οἱ κωμικοὶ, ὡς Πλ. ἐν Πρεσβεῦσι (sic)

Χαίρεις, οἶμαι, μεταπεττεύσας αὐτὸν διακλι-
μακίσας τε,
τὸν *ὑπηνόβιον, σπαρτιοχαίτην, βυποκόνδυ-
λον, ἔλαστρίβωνα.

τοῦτο γὰρ Λακωνες ἐποίουν, ἐγκράτειάν τινα καὶ καρ-
τερίαν ἐπαγγελλόμενοι. « Respexit Hesyeh., Δια-
κλιμακίσας : διαπαλαίσας. Asp. διακλιμακίσασθαι,
corrigente Porsono Miscell. p. 232, ubi laudatus
Bekkeri Gramm. p. 474, 21 : τὸν βύπον ἐπὶ τῶν
γλίστρων καὶ ἀνελευθέρων ἐτίθεισαν. οὕτω γοῦν βυ-
ποκονδύλους λέγουσι τοὺς τοιοῦτους. Eustath. ad
Odys. p. 1828, 11 : βυποκόνδυλος καὶ συκοτραγίδης
παρ' Ἰππώνακτι καὶ Ἀρχιλόχῳ. De immundo Athe-
niensium λακωνομανούντων habitu dixi Hist. crit.
Com. p. 486. De Epicrate et Phormisio intelligenda
sunt. » *E M.* Insulse libri ὑπηνόβιον. Scribo ὑπη-
νοφόρον (ut σακεσφόρον), quum constet, β et φ,
pariterque ι et οι nonnunquam permixta esse in
codicibus, facileque ρ littera exciderit inter simi-
les. Σπαρτ., sparteis crinibus, i. e. crassis, concre-
tis, non pectinatis. Ἐλα., *amiculum trahentem*,
more Spartanorum, iudicium, philosophorum :
v. Athen. 12, p. 535, E, Aristoph. Vesp. 116.

3.

Athen. 10, p. 424, A : χύαθον δ' ἐπὶ τοῦ ἀντητή-
ρος Πλ. εἶρκεν... ἐν Πρεσβεῖσι

Κυάθους ὄσους ἐκλεπτέτην ἐκάστοτε!

Libri ἐκλεπτέθ', quod emendarunt viri docti.

4.

Schol. Aristoph. Eccles. 71 : οὗτος (Epicra-

2.

Gaudes, opinor, sede emoto et per scalas præcipi-
[tato
barbigero, sparteis crinibus, sordidis digitis, ami-
[culum trahente.

3.

Quot cyathos semper furabamini!

4.

Vir barbata, Epicrates scutigerule!

tes) εἰς δασύτητα κωμωδεῖται. ἦν δὲ ῥήτωρ καὶ δημα-
γωγός. οὗτος, μέγαν πύγωνα ἔχων, ἐκαλεῖτο σακεσ-
φόρος. καὶ Πλ. δ κωμικός φησιν

Ἄναξ ὑπηνός, Ἐπίκρατες σακεσφόρος.

Probabiliter hæc ad Πρεσβεῖς retulit Mein., et an-
notavit, Etym. M. p. 361, 3, in verbis Ἐπικρά-
της Ἀθηναῖος, δημαγωγός, δ καὶ ἔφορος καλούμε-
νος, Maussacum ad Harpocr. p. 162 recte scri-
psisse δ σακεσφόρος.

5.

Harpocr. p. 27, 16, Ἀποκηρύττοντες : ἀντὶ τοῦ
πιπράσκοντες... Πλ. Πρ.

Σκευάρια δὴ κλέψας ἀπεκέρυξ' ἐκφέρων.

Gramm. Bekkeri p. 429, 11, et Zonaras p. 264,
Ἀποκ. : ἀντὶ τοῦ πιπρ. οὕτω Δημοσθένης καὶ Πλ.

6.

Idem p. 91, 15 ; Ζητητής : ἀρχὴ τις Ἀθήνησι
[καὶ] κατὰ καιροὺς καθισταμένη, εἴποτε τὸν ἀδικούντᾶ
τι δημοσίᾳ δέοι ζητεῖν... οὗτος δὲ δ ῥήτωρ (Andoci-
des) καὶ Ζητητής ποτε ἐγένετο· ὡς φησι Λυσίας, καὶ
Ἰσοκράτης, καὶ Πλ. δ κωμικός Πρεσβεῖσι.

7.

Athen. 7, p. 287, D : βεμβράδες... Πλ. Π.

Ἡράκλειος, τῶν βεμβράδων!

8.

Suidas, Ἀπέσχαζε : Πλ. Πρ. καὶ σχᾶν τὸ
σχίζειν.

9.

Maximus ad Dionysium Areop. De Eccles. hier.
3, 3, p. 314 : ἀρμωστὴν ἔλεγον οἱ Λακεδαιμόνιοι τὸν
καθιστάμενον ὑπ' αὐτῶν ἄρχοντα τῶν ὑποκειμένων αὐ-
τοῖς πόλεων, παρὰ τὸ ἀρμωζειν τοὺς ἀρχομένους ζῆν
κατὰ τοὺς νόμους· θθεν καὶ ἀρμωστῆρας πάλιν ἐκά-
λουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας, ὡς
σαφῶς Πλ. δ κωμικός δηλοῖ ἐν Πρ. τῷ δράματι. De
harmostis v. annot. ad Thuc. 8, 5. Æschylus Eum.
414 :

Ἀγαμέμνον' ἀνδρῶν ναυατῶν ἀρμωστορα,
ubi schol. : διάκτορα, βασιλέα. Quidni etiam ἀρ-

5.

Vasa furtim ablata proponens venditabat.

6.

Quæsitōr (de Andocide).

7.

Hercule, quantum membradum!

9.

Harmoste Atheniensium

μοστῆρα dixerint? Dubitat tamen Mein., an hoc
receptum apud Athenienses nomen fuerit ad si-
gnificandos eos, quos vulgo κοσμητής et σωφρο-
νιστής appellabant. « Pro Ἀθ., inquit, fortasse Λα-
κεδαιμόνιοι scribendum; ἀρμωστῆρες autem illi in-
terpretandi, qui morum vitæque mulierum La-
conicarum censuram agebant. Hesyeh. Ἀρμώσουσι :
ἀρχὴ τις ἐν Λακεδαίμονι ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυ-
ναϊκῶν. »

« Alia fragmenta haud improbabilis conjectura
ab Πρεσβεῖς referenda vide in fragm. fab. inc. 9 et
11. » Mein.

XXIV. ΣΚΕΥΑΙ.

« Fabulæ a quibusdam Aristophani tributæ (v.
fr. 1) argumentum ad artem scenicam spectasse,
quum titulus ostendit (?), tum vero ex illis Athe-
næi 14, p. 628, D, perspicitur, ubi de chori
saltatione in pejus ruente poeta conqueritur.
Eodemque pertinet Stheneli et Morsimi comme-
moratio. » *E M.* Cf. Σοφ. fr. 9.

1.

Athen. 14, p. 628, D : εἰ δὲ τις ἀμέτρως δικ-
θεῖν τὴν σχηματοποιίαν (saltationum figuras), καὶ
ταῖς ὠδαῖς ἐπιτυγχάνων μηδὲν λέγει κατὰ τὴν ὄρχησιν,
οὗτος δ' ἦν ἀδόκιμος. διὸ καὶ Ἀριστοφάνης τῆς Πλάτων
ἐν ταῖς Σκευαῖς, ὡς Χαμαιλίων φησίν, εἶρκεν οὕτως·

ὥστ', εἴ τις ὄρχοιτ' εὖ, θέαμ' ἦν· νῦν δὲ *δρῶ-
σιν οὐδὲν,

ἀλλ', ὥσπερ ἀπόπληκτοι, σταδῆν ἐστῶτες
ὠρῶνται.

Libri mire ὄρχοιθ'. Mendosum autem ὄρῳσιν οὐ-
δὲν, quasi nihil agent chori, si canunt vel, cum
Platone ut loquar, ὠρῶνται. Dixit haud dubie
poeta νῦν δ' ὄρῳσιν οὐδὲν, *nunc autem nihil con-
siderant*, nullius rei rationem habent; quam rem
præcipue intelligit saltationem scenicam, olim
chori carminibus adaptatam venusto spectaculo,
post separatam damno utriusque artis.

2.

Schol. Aristoph. Vesp. 1312 : Σθέnelος δὲ ὁ τρα-
γικός ὑποκριτής, ὃς διὰ πέναν τὴν τραγικὴν σκευὴν
ἀπέδωτο, κακῶς πράττειν. οὗτος ἐλαύνων περὶ * τοῖς
τείχεσιν, ἐνδεικνύμενος, * διεγλεύαζε. περὶ τούτου γέ-
γραπται ἐν Γηρυτάδῃ (fr. 15). Πλ. Σκευαῖς α' Ἄψαι
μόνον * οὐκ ἂν ἄκρω * τῆς Μορσίμου, ἕνα σου πατήσω

ORNAMENTA.

1.

Ita ut, si quis saltabat pulchre, vere esset
spectaculum; nunc vero nihil respiciunt,
sed, velut attoniti, adstant rugientes.

τὸν Σθέnelον μάλ' αὐτίκα. » De Sthenelo cf. ann.
ad Lac. 2. Morsimus, poeta tragicus, fuit Philo-
clis, Æschyli ex sorore nepotis, filius, Melanthii
frater, notus ex Aristophane. Schol. Ranarum 151,
Μορσίμου : τραγῳδίας καὶ οὗτος ποιητής, καὶ ψυ-
χρός. ἔστι δὲ Φιλοκλέους υἱός· ἦν δὲ ὀφθαλμῶν ἰατρός
ἀγαθός. Temere Mein. : « sive potius οὐκ ἀγασθός.

Hinc cum Clymeno, qui et ipse infelix medicus
fuit, eum conjunxerat Aristophanes. Hesyeh.,
Κλύμενος : ἰατρός ἀφυής, ὃν Ἀριστοφάνης φησὶν ἀνα-
μειγθῆναι τῷ Μορσίμῳ, διὰ τὸ καὶ τὸν Μόρσιμον ἰατρὸν
εἶναι ἀφυή· ἦν δὲ καὶ τραγωδιοποιὸς ἀφυής ὁ Μόρσι-
μος. » Potuit enim homo in altera arte excellere,
quamvis in altera contemneretur. Etiam ad Eq.
400 schol. simpliciter : ἔστι δὲ καὶ ἰατρός, verocor-
que ne apud Hesyehium τὸ ἀφυή allitum sit ab im-
perito. Ceterum in scholio ad Vesp. 1. 1. in verbis
corruptis ἐλαύνων περὶ τοῖς τείχεσιν latere putō ἐλ.
περὶ τὴν ἐντείχιον, ἐνδ., *circumquiritans ostenta-
tionis causa munitionem*, murum urbis Apud Pla-
tonem sine dubio ponendum μενοῦν pro μόνον,
quod mendum attigimus ann. ad Eupolidis Πῶλ.
3, quumque etiam η et ου nonnunquam permixta
reperias, ne de similibus ου et ω et neglecto ἐν
post ἂν dicam, totus versiculus sic habuerit :

Ἄψαι μὲν οὖν, κοῦκ ἂν ἐν ἄκρω, τοῦ Μορσί-
μου,
ἕνα συμπατήσω τὸν Σθέnelον μάλ' αὐτίκα.

V. 2 συμπατήσω Bergkiius, σου πατ. codd. — Primo
versu Meinekius paullo magis hærens ductibus
scriptis et probabili sententia

Ἄψαι μόνον σὺ κἂν ἄκρου τοῦ Μορσίμου.

3.

Photius p. 420, 14, et Suidas, Περὶ πόδα :
ὄσον ἀρμῶττον σφόδρα, ὡς τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσίν.
Πλ.

Ὡς ἔστι μοι τὸ χροῖμα τοῦτο περὶ πόδα.

καὶ ἐν Σκευαῖς·

Καὶ τοῖς τρόποις ἀρμῶττον ὥσπερ περὶ πόδα.

Libri ὡς περὶ π., omisa—per syllaba. Correxerit
Pierson. ad Mærin p. 22. « Locutionem attigit
Pollux 2, 196; cf. Casaub. ad Theophrasti Char.
p. 49 ed. Lips. » *M.*

2.

Tange igitur, neque tantum in summo, Morsimum,
ut statim Sthenelum conculeem.

3.

Et propter mores aptum, ut pedi calcem.

4.

Mæris Attic. ed. Bekkeri p. 188, 14, Ἀναβιωῶν (sic) : Ἀττικῶν, ὡς Πλ. Σκ.

Ἀναβιωῶν' ἐκ τῆς νόσου.

ἀναβιώσασθαι κοινόν. « Ex hac annotatione intelligas, scribendum esse apud Mærin cum Hudsono ἀναβιωῶναι et apud Nostrum metri gratia ἀναβιωῶν' (quod dedimus) quamvis elisione paulo insolentiore, ut infinitivus respondeat infinitivo. Gramm. Marcianus apud Bekkerum ad Harpocr. p. 35 : Ἀναβιωῶν ἀντὶ τοῦ ἀναβιώσασθαι· immo ἀναβιωῶσαι [et superius ἀναβιωῶναι. Both.]. Mæris improbase videtur aoristum βιώσασθαι sensu intransitivo reviviscere. Active id esse in vitam revocare, e Platone docuit Buttmanus. » E M. Cf. Aristoph. Ran. 177.

5.

Schol. Aristoph. Avium 151, de Melanthio tragico : Πλ. δὲ αὐτὸν ἐν Σκύθαις (sic : correxit Pier-sonus) ὡς λάλον σκώπτει.

6.

Idem Ran. 367 : τοῦτο εἰς Ἀρχῖνον. μήποτε δὲ καὶ εἰς Ἀγύρριον. μέμνηται δὲ τούτων καὶ Πλ. ἐν Σκ., καὶ Σαννυρίων ἐν Δανάη. οὗτοι γὰρ προϊστάμενοι τῆς δημοσίας τραπέζης τὸν μισθὸν τῶν κωμικῶν ἐμείωσαν, κωμωδῶν ἕνεκα. « Aristoph. de imminuta comicorum mercede conqueritur,

ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν, βῆτωρ ὢν, εἴτ' ἀπο- τρώγει.

De Archino, oratore haud incelebri, dixerunt Vales. ad Harpocr. p. 253, et Ruhnken. Hist. crit. orat. p. xlii. Agyrrius acerbè notatur incertorum Platonis dramatum fr. 5. » E M.

XXV. ΣΟΦΙΣΤΑΙ.

« In Sophistis quid consilii secutus sit poeta satis indicat elogium, quanquam eum Sophistarum nomen sensu latiore usurpasse intelligitur e scholio ad Aristoph. Nub. 331, excerpto a Suidæ v. Σοφιστής : Πλ... ἐν δράματι Σοφισταῖς καὶ τὸν Ὀπούντιον αὐλητὴν (ποιητὴν ap. Suidam) Βαχυ- λίδην εἰς τὸ νόμα κατέταξε τῶν σοφιστῶν. Male Pausan. apud Eustath. ad Odys. p. 1403 Σοφιστῆ pro Σοφισταῖς, quod mendum etiam ex Harpocrate sustulit Jungermannus ad Pollucem vol. 2, p. 760; tollendumque est ex Athenæo 10, p. 422, F, ad

SOPHISTÆ.

1.

— Xenocles autem decem machinarum inventor, Carcini filius marini.

quæ cf. Antiatt. p. 89. Præter Bacchylidem Pl. in hac fabula iacessivit Apolexin (v. Harpocr. v. Ἀπόληξίς), Xenoclem tragicum (schol. Ar. Pac. 792), Dracontidem (schol. Vesp. 157), alios. » E M.

1.

Schol. Aristoph. Pacis 792 : Ξενοκλῆς δὲ Καρκί- νου δοκεῖ μηχανὰς καὶ τερατείας εἰσαγεῖν ἐν τοῖς δρά- μασι. Πλ. Σοφισταῖς.

— Ξενοκλῆς δὲ δώδεκαμήχανος, ὁ Καρκίνου παῖς τοῦ θαλαττίου.

Cf. Suidas v. Καρκίνος, ann. ad Pac. 739, et Meinek. Hist. crit. Com. p. 512 — 517. « Nota est Cyrene meretrix, δώδεκαμήχανος dicta, ut etiam Euripidis Musa Aristoph. Ran. 1355. De epitheto θαλαττίου conf. Vesp. 1519. » E M.

2.

Idem Av. 299 : ὁ δὲ Σποργίλος ἦν κουρέυς. μνη- μονεύει αὐτοῦ Πλ. ἐν Σοφ.

Τὸ Σποργίλου κουρέιον, ἔχθιστον τέχος.

Omisso nomine fabulæ habet hoc etiam Suidas v. Σποργίλος.

3.

Syncellus Chronogr. p. 149 Paris., p. 282 Dind. : Προμηθεὺς... ἐμυθεύετο πλάττειν ἀνθρώπους ἐξ ἀπαιδευσίας καὶ ἀλογίας εἰς παιδεύειν μετὰ γων, ὡς φησὶν ὁ Πλ. ὁ τῆς παλαιᾶς κωμικῆς (mendose libri ὁ τὴν παλαιὰν κωμικῆν) ἐν Σοφ.

Προμηθεὺς γὰρ ἐστὶν ἀνθρώποις ὁ νοῦς.

Libri Προμηθεὺς. Correxit Dindorfius. — In altera editione Meinekii :

Ὁ γὰρ Προμηθεὺς ἐστὶν ἀνθρώποις ὁ νοῦς,

« duce scholiasta Voss. inedito ad Æschyli Prom. 114 ap. Cobetum Obs. p. 190 : καὶ Πλ. ἐν τῇ πα-λαιᾷ κωμικῇ φησὶν ἐν Σοφισταῖς· Προμηθεὺς γὰρ ἐστὶν ἀνθρ. ὁ v. Præterea nescio an Plato scripserit ὁ γὰρ Πρ. ἐστὶ νοῦς ἀνθρώπου. Quæ vide an Protagoram dicentem fecerit poeta, quem Promethei fabulam explicantem induxit etiam philosophus in Protagora p. 320 sq. »

4.

Athen. 7, p. 312, B, Λειόβατος : οὗτος καλεῖται καὶ βῆνη· ἐστὶ δὲ λευκόσαρκος, ὡς Ἐπικράτης ἐν Ὀψαρ- τυτικῇ. Πλ. Σοφ.

2.

Sporgili tonstrina, odiosissimum tectum.

3.

Providentia enim hominibus est meus.

Κἂν ἢ γαλέος, κἂν λειόβατος, κἂν ἔγγελος. Λειόβατος, raja levis, quæ vereor ut eadem dicenda fuerit τῇ βῆνη, squalo.

5.

Eustath. ad Odys. p. 1403, 32 : Πausanίας δὲ παράγει καὶ χρήσεις (aoristi ἠδέσθη) τοιαύτας. Πλ. Σοφιστῆ (sic)

— Ἐν τρισὶ

πληγαῖς ἀπὸ ἠδέσθη τὸ βῆνος.

Malim alacrioribus numeris πληγαῖσιν. Cf. Eort. fr. 8. Gramm. Bekkeri Anecd. p. 424, 24, Ἀπὸ ἠδέσθη : ἀπεβρώθη. De syllaba brevi ante ρ in voce βῆνος v. ann. ad Pherecrat. Metall. 1, 29.

6.

Zonaras Lex. p. 1555, Πλαίσιον : εἶδος μέ- τρου, ἢ ἡ ἐν τετραγώνῳ τῶν στρατιωτῶν τάξις, ὡς Πλ. ἐν Σοφιστῆ (sic).

7.

Athen. 10, p. 422, F, de forma δεδειπνᾶναι dis- serens : καὶ Πλ. Σοφισταῖς καὶ Ἐπικράτης, etc. Antiatt. p. 89, Δεδειπνᾶναι : Πλ. Σοφ.

8.

Pollux 7, 100 : καὶ κοχυλίας λίθος ἐν Ἀριστορά- νου Δαιδάλω... λυχνίας δὲ παρὰ Πλάτωνι ἐν τοῖς Σοφ.

9.

Idem 10, 167 : ἐκ δὲ τῶν σκευῶν ἐστὶ καὶ προ- σωπεῖον... καὶ προσωπίς, καὶ, ὡς ἐν τοῖς Σοφ. Πλ., ὁ θρόνιον πρόσωπον. Sic Hoescheli pro ὁθόνιον πρ.

10.

Antiatt. p. 79, 30, Ἀπαρτί : ἀντὶ τοῦ ἀρτί, * ἀπὸ νῦν. Πλ. Σ. Legam ἢ τοῦ νῦν.

11.

Idem p. 103, 6 : Κέρκους τὰς οὐράς οὐκ οἶον- ται δεῖν λέγειν, ἐπιχωριάζει δὲ κατὰ τὴν Ἀσίαν, βάρ- βαρον μέντοι νομίζεται. Πλ. Σοφ.

12.

Schol. Aristoph. Vesp. 157, Δρακοντίδης :

4.

Seu squalus sit, sive raja, sive anguilla.

5.

— Tribus icibus abroso est rostrum.

9.

Linteus vultus (persona).

πνηρὸς οὗτος καὶ πλείσταις καταδίκαις ἐνεχόμενος, ὡς Πλ. Σοφ.

13.

Idem Nub. 331 et Suidas v. Σοφιστής : Πλ. γούν (schol. γὰρ οὔν) ὁ κωμικὸς et cetera quæ posui in prolegomenis; conf. ann. ad Cratini Archil. 2.

14.

Harpocr. p. 28, 3, Ἀπόληξίς : εἷς τῶν ν' συγ- γραφέων, ὃν Πλ. κωμωδεῖ ἐν Σοφιστῆ (sic). « Pro v' fortasse scribendum : videtur enim dicere decem illos συγγραφείς, de quibus Thuc. 8, 67. Conf. Co- bet. Obs. p. 187. » Mein.

XXVI. ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

« Συμμαχίαν fuisse qui Cantharo tribuerent, docet Priscianus 18, p. 182 Krehl. aliisque locis, a Porsono Adv. p. 264 citatis. (Fabulam fortasse emerat a Platone Cantharus.) Platonis, nulla dubitatione adjecta, fabulam dicunt Antiatt. p. 104, Pollux locis pluribus, Photius v. Παραθήκη, et Hermias apud Platonem philosophum Phædro p. 90. » E M. Conf. ann. ad fr. 2.

1.

Priscianus Institt. gramm. 18, p. 182 Krehl. : abundat enim γὰρ. Πλάτων, ἢ Κάνθαρος Συμμαχία, οὕτως ἤρξατο (minus recte libri ἤρξαντο).

Ἐγὼ γὰρ ὑμῶν νῦν φράσω.

2.

Hermias in Platonis Phædrum p. 90 ed. Ast., et apud Bekkerum ad schol. Platonis p. 314 : τοῦτο δὲ ἐστὶν ἐκεῖνο, ὃ κατὰ τὴν ὀστρακίνδα καλουμένην παιδιὰν γινόμενόν ἐστιν, ἢν Πλ. ὁ κωμικὸς ἐν τῇ Συμ- μαχίᾳ συνίστησι διὰ τούτων.

Ἐἴξασιν γὰρ τοῖς παιδαρίοις τούτοις, οἱ ἐκά- στοτε, γραμμῶν

ἐν ταῖσιν ὁδοῖς διαγράψαντες, διανεμόμενοι δὶχ' ἑαυτοῦς

ἐστᾶσ', αὐτῶν οἱ μὲν ἐκεῖθεν τῆς γραμμῆς, οἱ δ' ἂν ἐκεῖθεν.

BELLI SOCIETAS.

1.

Ego enim vobis nunc dicam.

2.

Similes enim sunt pueris illis, qui nonnunguam, [linea

descripta in viis, bipartiti adstant, alii cis lineam, alii trans eam;

εἰς δ' ἀμφοτέρων ὄστρακον αὐτοῖσιν ἀνίησ' εἰς μέσον ἐστῶς,
5 κἄν μὲν πίπτῃσι τὰ λεύκ' ἐπάνω, φεύγειν
ταχὺ τοὺς ἐτέρους δεῖ,
τοὺς δὲ διώκειν.

Idem versus leguntur ap. Eustath. ad Il. p. 1161, 42. Versu 1 γὰρ Hermias Bekkeri; Astii autem δὲ, quasi Plato scripsisset παιδαρίοισιν. Eust. omittit. In οἱ ἐκ. insolens οἱ correptum, praesertim in hoc genere carminum: quare malim οἱ κάστω. V. 3 libri οἱ δ' αὖ, quod eodem nomine displicet; nec dubium quin ponenda fuerit morem indicans ἂν particula. V. 4 Eustath. αὐτοῖς ἀνίησιν. Pridem etiam Mein. versui opitulatus, αὐτοῖσιν ἀνίησ', neque opus verbis transpositis αὐτοῖς εἰς μέσον ἐστῶς ἀνίησιν. Hermias αὐτοῖς omittit. V. 5 πίπτῃσι Eust.; Herm. πίπτῃ, quod ἄμετρον. Eustathius l. c.: παῖδες δύο, γραμμῇ τινι μεσολαβούσῃ διεστηκότες ἀλλήλων, ὄστρακον ἀνερρίπτουν, οὗ θάτερον μὲν μέρος (latus) πεπισσωμένον ἦν, τὸ ἐντὸς δηλαδή, τὸ δὲ ἐκτὸς ἀπίσσωτον· διώριστο δὲ (intell. τὰ ὄστρακα) τοῖς συμπαίζουσι, τινῶν μὲν τὴν πίσσαν ἐχόντων, τινῶν δὲ τὸ λευκόν· καὶ ὅτε ἀναβλήθῃ τὸ ὄστρακον πέσοι, ὧν μὲν ἦν τὸ κάτω τοῦ ὄστράκου, ἐφευγον, οἱ δὲ λοιποὶ ἐδίωκον. χρῆσις τῆς λέξεως (ὄστρακίδια) ἐν τῇ κωμῳδίᾳ (Eq. 795) πρὸς αἰνίγμα τοῦ βηθέντος ἐξ ὄστρακισμοῦ. Πλ. δὲ, φασίν, ὁ κωμ. φράζει αὐτὴν οὕτως (sequitur βῆσις poetæ). ὁ δὲ ἀναρρίπτων τὸ ὄστρακον ἐπιλέγει « Νῦξ ἡ ἡμέρα! » In his quidem libri mira corruptione τινῶν μὲν τὸ τὴν πίσσαν ἔχον, τινῶν δὲ τὸ λοιπόν. De x et π litteris confusis ad Iliad. 3, 406. « Ceterum Bergkio poeta respexisse videtur Hyperboli condemnationem: hic enim quum populo suasisset, ut Niciam, aut Alcibiadem, aut Phaeacem, e civitate eijceret, illi, societate inter se inita, effecerunt ut ipse iisdem suffragiis damnaretur. Ab hac igitur societate potentissimorum tunc Athenis virorum Platonem putat fabulam inscripsisse Συμμαχίαν, neque ita multo post olymp. 91, 1 docuisse. Quae in conjectura esse posita, facile apparet. » *E M.*

3.

Pollux 2, 83: ὠτογλυφίς δὲ εἶρηται παρὰ Πλάτωνι τῇ κωμικῇ ἐν Σύμμ. « Σὺν ἐλαίῳ, ὠτογλυφίδα

unus autem utrorumque testam in medium progressus iacit;
et album latus si superne cedit, altera pars cito effugere debet,
altera vero persequi.

3.

Cum oleo illa simul sumpto auriscalpio rimatur.

λαβοῦσ' * ἀνασκάλλεται. » Probabiliter Mein. ἀνασκαλεύεται (ῶτα). Scribam

Σὺν δ' ἐλαίῳ γ' ὠτογλυφίδα λαβοῦσ' ἀνασκαλεύεται.

Ἄνασκ., rimatur et purgat aures, oleum ad manum habens, quo deinde eas illiniat. Versus asynartetus, constans e trochaico et iambico dimetris, qualis est Aeschylī Ag. 427:

ἀλλὰ ταχύμορον γυναικοκῆρυκτον ὀλλυται κλέος,
metrum etiam Plauto et Terentio usitatum. Ceterum verba ἐν Σύμμ. absunt ab optimo cod. Bekkeri. Cobetus Obs. p. 126: ἐν Συμμαχίᾳ καὶ ἐν Λαίῳ: Ἄτ., etc.

4.

Idem 6, 17: τὸ νῦν ἔψημα ὀνομαζόμενον, ὅπερ ἐστὶν οἶνος ἠψημένος εἰς γλυκύτητα. καὶ τοῦτ' ἂν εἴη τὸ εἰρημένον ἐν τῇ τοῦ Πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ Σύμμ.

— Τὸ γὰρ ἔψημά σου
γευόμενος ἔλαθον ἐκροφήσας.

« Figurate dictum, ut videtur, Quod tu intrivisti, egomet exedi. » *E M.* De hoc quidem v. Terentii Phorm. 2, 2, 4; sed vereor ut id Pl. significaverit.

5.

Athen. 2, p. 68, C, et ex eo Eust. ad Il. p. 1148, 26: θηλυκῶς (τὴν ὀρίγανον λέγει) Πλ. ἢ Κάνθαρος (v. prolegomena)

Ἡ ἕξ Ἄρκαδίας τοι δριμυτάτην ὀρίγανον.

« Libri Ἄρχ. οὕτω δριμ. Correxerit Person., probabiliter hæc referens ad Συμμαχίαν. Origanum Arcadicum commemorat Theophr. H. Pl. 6, 24. » *E M.*

6.

Idem 7, p. 312, D: Πλ. δὲ ἢ Κάνθαρος ἐν Σύμμ. σὺν τῷ σ (scribunt μύραινα),

Βατίς τε, καὶ σμύραινα προσέτι.

Libri πρόσεστι, quod correxerit Mein. De bato ad Aristoph. Plut. 1007; cf. Vesp. 495.

7.

Idem ib. p. 314, A: Νάρκη. Πλ. ἢ Κάνθαρος ἐν Σύμμ.

4.

— Defrutum enim tuum
gustatum clam exorbui.

5.

Vel ex Arcadia origanum acerrimum.

6.

Batusque, et muræna præterea.

Νάρκη γὰρ ἐφθὴ βρωῖμα χάριεν γίγνεται.
Ἐφθὴ pro ἔφη Bentl. ad Menandr. p. 69; χάριεν pro χαρίεν Dindorf.

8.

Harpocr. p. 139, 17, Ὁρνιθευτής: ὁ ὀρνιθοφῆρας ... Πλ. ἢ Κάνθαρος Σύμμ.

9.

Pollux 7, 202: Πορνοβοσκῆσαι ἐν τῇ Πλάτωνος Σύμμ.

10.

Antiatt. p. 104, Κεναγγίαν: τὴν πῆναν. Πλ. Σύμμ. Pollux 6, 31: Πλ. δὲ καὶ κεναγγίαν εἴρηκε· Ξενοφῶν δὲ βούλιμον, καὶ Ἀριστοτέλης δὲ « τὸν Πειραιέα μὴ κεναγγίαν ἄγειν. » De quibus Meinek.: « Horum postrema ne quando in Aristotelis fragmentis ponantur, partim ex codicibus scribe καὶ Ἀριστοφάνης δὲ « Τὸν Πειραιᾶ δὲ (malim μὲν. V. Comici fragm. incert. 10, p. 182 nostræ ed. Both.) μὴ κεναγγίαν ἄγειν. »

11.

Photius p. 383, 14, Παραθήκη: Πλ. Σύμμ.

12.

Idem p. 404, 18, Πεζῆς μόσχους: ἀντὶ τοῦ ἐταίμας ... τὰς χωρὶς ὀρίγανον. Κάνθαρος Σύμμ.

Ἀδλητρίδα πεζῆν.

Cf. autem dicta in Eupolidis Adulatoribus ft. 6.

XXVII. ΣΥΡΦΑΞ.

Multitudinem hominum varii generis plebejorum ac tenuium, in unum locum contractam et de negotioliis suis garrientem, aut rixantem, derisisse videtur Plato in hac fabula.

1.

Hesych. Παλινδορία: τὸ σκῦτος. Πλάτων * Συρφακίαι, μνημογῆραι παλινδορία παίσας αὐτοῦ καταθήσω. Ita codex. Porsonus præfat. Hecubæ p. LVII, tentavit Πλ. Σύρφακι· Σὲ μὲν, ὦ μογθηρῆ, παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ κατ., quæ accepit Mein. parum explicata; quare malim

Σὲ μὲν, ὦ μογθηρῆ, παλινδορία παίσας αὐτοῦ καταθήσω.

Te quidem, pessime, scutica verberans illico deponam, h. e. prosternam, ut Plautus Aul. 3, 6, 39:

7.

Torpedo enim coeta cibus delicatus est.

TURBA.

2.

Aha quidem cogitat, aha vero loquitur lingua.

Ut me deponat vino, eam adfectat viam. Παλινδορίαν et σκῦτος recte flagellum coriaceum intelligas. Αὐτοῦ, illic, vel potius illico, statim: v. ann. ad Iliad. 21, 114.

2.

Schol. Aristoph. Avium 168: Πλ. Σύρφακι ἐπὶ τοῦ Τελέου « Νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει. » κωμωδεῖται δὲ εἰς πολλά. Suidas v. Τελέας « Ν. μὲν ἕτερ', ἐτ. δὲ τῇ γλ. φθέγγεται, in quibus genuinum videtur φθέγγεται, quum λέγει speciem habeat interpretamenti. Legam igitur:

Νοεῖ μὲν ἕτερ', ἡ γλώττα δ' ἕτερα φθέγγεται.

3.

Athen. 8, p. 344, D: Μυνίσκος, ὁ τραγικός ὑποκριτής, κωμωδεῖται ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Σ. ὡς ὀφοράγος οὕτως

α. Ὅδὲ μὲν Ἀναγυράσιος ὀρφῆς ἐστὶ σοι...

β. Ταῦθ'. α. Ὡ φίλος Μυνίσκος ἐστ' ὁ Χαλκιδεύς.

α. Καλῶς λέγεις.

Versu 2 vulgati libri ταῦθ' ὡς, codd. AB θ' οὐθ' ὡς. P ταῦθ' ὡς. Itemque illi ἔσοθ', codicum autem AB ἔσοθ'. Recte Blomfield. ad Aeschylī Pers. præf. p. VIII, ἐσθ'. Ταῦτα, sic, affirmantis est, ut Καλῶς λέγεις. Cf. Aristoph. Eq. 111, etc. « Myniscus, fortasse nepos illius cognominis, qui Aeschylī actor fuit. » *E Mein.* Qui in altera ed. scripsit β. Οἷδ', ὦ φίλος, etc.

4.

Idem 10, p. 446, E, de futuro πῖσμα: ἐνίστε δὲ καὶ συστέλλουσι τὸ ι, ὡς Πλ. ἐν Ταῖς ἀφ' ἱερῶν (fragm. 1), καὶ ἐν Σ.

— Καὶ πῖεσθ' ὕδωρ πολύ.

Similiter Ion Chius Athen. p. 463, C, et annotante Mein., ex antiquis Comicis Anipsias fab. incert. 1, 2. Cf. Matth. Gr. § 180.

5.

Harpocr. p. 107, 10, Κατάστασις: εἰσικεν οὖν ἀργύριον εἶναι, ὅπερ οἱ κατασταθίντες ἰππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῇ καταστάσει. ... εἰ δὲ σαφέστερον λέγεται ἐν τῇ Σ. Πλάτωνος. « V. Boeckh. Oecon. Att. 1, p. 269. » *M.*

3.

a. Hic quidem Anagrasius orphus tibi est...

b. Ita. a. Cui amicus est Myniscus Chalcidensis.

b. Bene dicis.

4.

Et multum aquæ bibetis.

XXVIII. ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ.

« Hyperbolus natus fuit patre incertum utrum Attico, an peregrino (v. fr. 8), Antiphane (v. Androtion apud schol. Luciani vol. 1, p. 154 ed. Lips.), vel Chremete, secundum Theopompum in excursu de demagogis, quem, teste Athenæo 4, p. 166, D, decimo Historiarum libro addiderat, apud eundem schol. p. 155, et schol. Aristoph. Pacis 680, ubi Χρέμητος legendum est pro Χρέμιδος. Ælianus autem V. H. 12, 43: Ὑπερβόλου καὶ Κλεοφώντος οὐδεὶς ἂν εἶποι τοὺς πατέρας. Hoc utut est, certe obscurus homo fuit pater omnique contumeliæ genere oppletus, ut quem in publica moneta servisse tradat Andocides apud schol. Vesp. 1001; neque honestiorem fuisse matris conditionem, ex Nubibus 550 sqq. et Thesmophoriazosis (840 seqq.) intelligitur. Ipse Hyperbolus utrumne Athenis natus sit, an immigraverit cum parentibus, non constat (v. fr. 7). Perithoidarum δῆμος adscriptus (Plut. Alcib. 13, Nic. 11), initio lucernis fabricandis vitam sustentavit, fraudulenter etiam plumbo pro aere usus. (Schol. Nubium 1064: οὐ γὰρ χαλκῷ μόνον ἐχρῆτο πρὸς τὴν τῶν λύχνων κατασκευὴν, ἀλλὰ καὶ μόλιβδον ἐνετίθει.) Mox autem forum frequentans, defendendis, magisque accusandis, civibus operam dedit; et ad ipsam rempublicam tractandam mature accessit (Luciani schol. l. 1: Κρατῖνος ἐν Ὁραῖς ὡς προσελθόντος νέου τῷ βῆματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν), idque incredibili quadam impudentia et turpi socordis plebeculae adulatione (v. Maximus Tyr. 20, p. 391): neque enim eloquentiæ illecebris hominem animos Atheniensium sibi conciliasse, vel hoc documento est, quod refert Quintilianus Inst. orat. 1, 10, 18: *Maricas* (Eupolidis), qui est *Hyperbolus*, nihil se ex musicis scire nisi litteras profitetur. Immo ne attice quidem eum locutum esse, e fragmento 1 huius fabulae suspiceris. Sed quoad Cleon republicæ præfuit, Hyperbolus nomini secundas agebat in civitate; illo autem mortuo, olympiadis 89 anno 2 vel 3 (422 vel 421 ante Chr. nat.), populus ex nutu ejus, velut genii cujusdam, pende-
bat, tantoque perditissimum hominem favore amplexus est, ut, quamvis dona Ægyptiorum Atheniensibus missa sibi soli vindicasset, tamen exercitui eum præficerent et hieromnemionis munere ornarent (schol. Aristoph. Ach. 846 et Nub. 620). Ita quum per aliquot annos primum locum in republica tenuisset et ne mordacissimis quidem Comico- rum salibus (v. Plut. Alcib. 13. Cicero

HYPERBOLUS.

1.

Ille vero non attreissabat, o caræ Parca,

Brut. 62: *Hyperboli improbitatem veteres Atticorum comœdiæ notaverunt*) ad sanio- rem rationem revocaretur, inopin- ate de summo, ad quod malis artibus ascenderat, honoris potentiaque fastigio deturbatus jacuit. Nicias enim, vel Phœax (de hoc Theophrastus apud Plut. Nic. 11, et schol. Luciani l. 1.), quum principatum eripere studerent Alcibiadi, Hyperbolus alterutrum eorum ostracismo expellere ex patria conatus est, quo facilius is, qui remansisset, sua ipsius opera summo- veretur: at contra omnium expectationem ipse Hyperbolus, machinante imprimis Alcibiade, eodem testularum judicio damnatus est, olympiadis, ut videtur, 91 anno 1 (ante Chr. nat. 415): v. Plut. Alcib. 13, Nic. 11, Aristid. 7. Theopomp. scholio ad Vesp. 1001, ubi legitur ἐξοστράκισαν τὸν Ὑπερβόλον ἐξ ἑτῆ προ δέκα; sed legendum est πέντε auctore Philochoro in fragmento Lexici rhetor. apud Dobr. in calce Photii p. 675, qui locus sic habet: τοῦτον (scil. τὸν ἐξοστράκισθέντα) ἔδει, τὰ δίκαια δόντα καὶ λαθόντα ὑπὲρ τῶν ἰδίων συναλ- λαγμάτων, ἐν δέκα ἡμέραις μεταστῆναι τῆς πόλεως ἑτῆ δέκα· ὕστερον δὲ ἐγένοντο πέντε. Adeoque mox ejus facti pœnituit Athenienses, qui non διὰ δυνά- μειας καὶ ἀξιώματος φόβον, ἀλλὰ διὰ πονηρίαν καὶ αἰσχύ- νην τῆς πόλεως (Thuc. 8, 73), improbum hominem honestissimo pœnæ genere affecissent, ut eam abro- garent (Plut. Nic. 11). Secessit autem Hyperbolus exilio multatus in Samum insulam, ubi olymp. 92, 1 (ante Chr. nat. 411) ab adversariis popu- laris imperii necatus, corpusque ejus contumeliose tractatum et in mare abjectum fuit (Thuc. l. c. etc.).

Jam ipsa hæc Platonis comœdia quo tempore acta sit, etsi nemo diserte tradidit, tamen non multum a vero aberraveris, si olymp. 91, 2 factum existimes post damnationem hominis: v. Plut. Nic. 11, et Alcib. 13, fragm. fabulae 1, quod nisi absente Hyperbolo scribi non potuit, etc. » *E M.*

1.

Herodianus Περὶ μὲν. λέξεως p. 20, 1: Πλάτων μέντοι ὁ κωμικὸς ἐν Ὑπερβόλῳ διέπαίξει τὴν ἄνευ τοῦ γ γρῆσιν (quum dicebant ὀλίος pro ὀλίγος), ὡς βάρ- βαρον, λέγων οὕτως:

Ὁ δ' οὐ γὰρ ἠττίκιζεν, ὦ Μοῖραι φίλαι,
ἀλλ', ὅποτε μὲν γρῆση διητώμενην λέγειν,
ἔφασκε' ἐδιδαιτώμενην· ὅποτε δ' εἰπεῖν δεῖ
ὀλίγον, (ὁ δ') ὀλίον ἔλεγεν.

sed, si διητώμενην quidem dicendum erat, pronuntiabat ἐδιδαιτώμενην; sin autem fari ὀλίγον, (ille) ὀλίον dicebat.

Ex Herodiano Etym. M. p. 621, 51: ὀλίος κατὰ διάλεκτον. Ταραντίνοι γὰρ τὸ ὀλίος ὀλίος λέγουσιν ἄνευ τοῦ γ ... Πλ. μέντοι ὁ κωμικὸς διαπαίξει τὴν λέξιν ὡς βάρβαρον, καίτοι τὸ γίνος ἴννος φησί· τοῦτο δὲ εἶρηκε τὸ ἐξ ἵππου μὲν μητρός, πατρός δὲ ὄνου. Ælius Dionysius ap. Eustath. p. 1160, 16: ὀλίγον· τὸ δὲ ὀλίον: ἢ βάρβαρον, ἢ ἱακόν. « Similiter ὀλίωρος pro ὀλίωρος dixisse minus attice loquentes, ostendit glossa Photii Lex. p. 327, 22, Ὀλίωρος: σὺν τῷ γ. » *E M.* Hist. crit. Com. p. 192. Idem annotat ad versum 1: « Suspiciam Μοῦσαι, quoniam, ubi de elegantia in dicendo agitur, Musarum mihi quam Parcarum aptior videbatur antestatio. » Speciosa quidem conjectura; nec tamen summoendas puto Parcas, sed invocatas, tanquam de litteris sollicitas, quippe inventrices litterarum A, B, H, I, T et Y, secundum Hyginum Fab. 277. Igitur poeta ridicule videtur vereri, ne ægre ferat deletionem τοῦ γ. V. 3 sic Mein. pro corruptis ἔφασκε δὲ τῷ μὴν. Formam enim ἐδιδαιτώμην improbase ait Atticistas secundum Antiatt. p. 91, 18 (ἐδιδαιτῶν: ἀντι τοῦ διήτων). V. 4 codex ὀλίον ἔλεγεν. Mein. auctore Bloehio ὀλίον ὀλίον, hanc vocem gravissimam occultans in thesi, quod nefas. Nos δ' addidimus. De duplici δὲ v. Matth. Gr. § 606, 3. Apud Etymologum libri male ὡς βάρβαρον, καὶ τὸ ὀγίνος γίνος φησί, nec sufficit correctioni quod suasit Mein. καὶ τὸ γίνος ἴννος, sufficit καίτοι τὸ γίνος ἴννος φ. Ceterum Pl. usurpasse videtur τὸ γίνος notionem τοῦ ὀρέως: v. Schneideri Lex. illa voce.

2.

Plutarchus Nic. 11, de ostracismo: Ὑπερβόλῳ δὲ τιμὴν καὶ προσποιῆσιν ἀλαζονείας (scil. εἶναι ἐνό- μιζον τὸν ἐξοστράκισμὸν), εἰ διὰ μοχθηρίαν ταῦτα ἔπαθε τοῖς ἀρίστοις, ὡς που καὶ Πλ. ὁ κωμικὸς εἶρηκε περὶ αὐτοῦ « Καίτοι ... εὐρέθη. » et Alcib. 13: φαῦ- λος γὰρ οὐδεὶς ἐνεπίπτεν εἰς τοῦτον τὸν κολασμὸν (ostracismum), οὐδ' ἄδοξος, ὡς περ καὶ Πλ. τοῦ Ὑπερβόλου μνησθεῖς,

Καίτοι πέπραγε τῶν τρόπων μὲν ἄζια,
αὐτοῦ δὲ καυτῶν στιγματῶν ἀνάζια·
οὐ γὰρ τοιοῦτων οὐνεκ' ὕστραχ' εὐρέθη.

Libri πέπραγε, quod activam notionem habet, qua

2.

Quanquam viguit, ut dignus quidem erat moribus, sed indignus qui illico etiam his stigmatibus notare-
[tur: neque enim talium causa testæ inventæ sunt.

3.

a. Beatus es, domine.

huic loco aptior est neutralis τοῦ πέπραγε, quod suasit Mein. Idem recte apud Platonem οὐνεκ' pro εἵνεκ'. Ipse correxi verba vulgata αὐτοῦ δὲ καὶ τῶν (στιγμα.). Ceterum moribus suis, h. e. adulatione, profecisse modo se digno dicitur Hyperbolus. *Stigmata* metaphoricè intelligenda, respectu habito ad vera stigmata, quibus pater ejus punitus fuit. Andocides in scholio ad Aristoph. Vesp. 1001: περὶ Ὑπερβόλου λέγειν αἰσχύνομαι, οὐ δὲ μὲν πατὴρ ἐστιγμένος ἐτι δουλεύει τῷ δημοσίῳ, δὲ δὲ (sic Mein. pro ὡς δὲ) ξένος ὢν καὶ βάρβαρος, λυγροποιεῖ. Ceterum conf. Cobet. Obs. p. 140. Quo auctore Mein. hoc fragm. in Incerta deduxit.

3.

Schol. Aristoph. Thesmoph. 808: καὶ ἡ Εὐβούλη πέπλασται· τὸ δὲ ὄλον τί βούλεται, οὐκ ἐστι σαφές· ἀλλ' οὐδὲ παρὰ Πλάτωνι ἐν Ὑπερβόλῳ· λέγει γὰρ τι περὶ τοῦ ἐπιλαγχάνειν τοῖς βουλευταῖς:

— α. Εὐτυχεῖς, ὦ δέσποτα

β. Τί δ' ἐστὶ· α. Βουλευεῖν ὀλίγου ἄλαχες πάνυ.

ἀτὰρ οὐ λαχὼν ὅμως ἔλαχες, ἦν νοῦν ἔχης·

β. Πῶς οὖν ἂν ἔχων νοῦν; α. Ὅτι πονηρῶ καὶ

ξένῳ

5 ἐπέλαχες ἀνδρί γ', οὐδέπη γὰρ ἐλευθέρα.

« Dilucidius subsortitionis rationem explicuit, eundem Platonis l. respiciens, Harpocrat. p. 81, 9: ἐκληροῦντο οἱ βουλευεῖν ἢ ἀρχεῖν ἐπιέμενοι· ἔπειτα ἐκάστη τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπελάγγανεν, ἢ, εἰ δὲ πρῶτος λαχὼν ἀποδοκιμασθῆ ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκεῖ- νου γένηται βουλευτῆς ἢ ἀρχῶν ὁ ἐπιλαχὼν αὐτοῦ. ὑπο- φαίνεται δὲ ταῦτα ἐν τῷ Πλάτωνος Ὑπ. Versu 3 ἀτὰρ οὐ pro mendoso ἀγαροῦ (sic) Hanovius Exerc. critt. 1, p. 93, ad stipulante Bergkio Commentt. p. 312, et Mein., qui præter hos laudat etiam Fritzschiium ad Arist. Thesmoph. p. 312. V. 4 codex πῶς οὖν ἦν ἔχω v. Confusa ἂν et ἦν, ut Thuc. 8, 46, etc. Temere extruserunt οὖν. Elegans ἂν. V. 5 codex cum hiatu ἀνδρί, οὐδέπω, η et ω permixtis, ut sæpius. Fritzschius μηδέπω, Hanovius κούδέπω γ', Bergkio κούδαμῶς γ'. Ἐλευθέριον dictum pro ἐλευ- θερίῳ, quippe oppositum τῷ πονηρῷ. Eodem loco sic pergit scholiastes: καὶ ἐν ταῦτῳ:

b. Quidnam est? a. In senatum ut cooptareris pæne [tibi sorte obtigit], sed non sortitus tamen sortitus es, si sapias.

b. Quomodo igitur, si sapio? a. Quia pravo homini [et peregrino] subsortitus es: nequaquam enim liberali...

β. Ἄπερρ' ἐγὼ δ' ὑμῖν τὸ πρῶγμα δὴ φράσω· Ἰπερβόλω βουλῆς γὰρ, ὄνδρες, ἐπέλαχον.

Quibus apte continuantur illa, quae antecedunt: sibiratus enim dominus servo, familiarius audaciusque locuto in concione, hominem abigit, jamque civibus exponit, quid rei sit. « Βουλῆς pendet ab ἐπέλαχον. » Mein. Ibidem codex minus usitate ἄνδρες, confusis α et ω litteris, ut Odys. 10, 343, etc.

4.

Idem Avium 121, εὐερον: ὄιον μαλακῆν, ὡσπερ σισύραν εὐέριον. Πλ. Ὑπ.

Καὶ τοσοῦτον εὐερίως ἀπολέλαυκεν Ἰπερβόλος, ὥστ' ἀχμέστατός ἐστι.

Libri vulgati ἀχμώτατος, quod abhorret a versu pherecrateo: ἀχμέστατος jam olim propositum a me est ann. ad Avium l. I. Ridicule Pl., proprio sensu lanositatis intellecta voce εὐερίως (quemadmodum Germani: er sitzt in der Wolle), sordidissimum figurate dixit Hyperbolum, quia sordes colligere solent lanæ ovium, qua de causa Ovidius Art. am. 3, 221:

Quas geritis vestes, sordida lana fuit.

Suidas h. v. ὥστ' ἀθλιωτάτη ἐστὶ, corrupte pro ἀθλιώτατος, quod exhibet codex Venet., nunc praetatum a Mein.: « Hunc fructum ex vita omnibus bonis affluente Hyperbolum percipisse dicit, ut jam sit miserimus. »

5.

Athen. 2, p. 56, F: ὑποκοριστικῶς δ' εἶρηκε Πλ. ἐν Ὑπ. « Φύλλιον ἢ βαφανίδιον. » Dobræus Advers. 2, p. 298, φυλλεῖον ἢ βαφανιδίου. Malim φυλλεῖον ἀν βαφανιδίου, sed fortasse φύλλιον non est mutandum, ut etiam hic versus sit pherecrateus, producta syllaba -vi-, ut in voce βαφανίδων Arist. Plut. 540.

6.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 447, 27, Ἄρτοσι-τεῖν: τὸ ἐναντίον τῷ ἀφοραγεῖν. Πλ. ἐν Ὑπ. κέρρηται τῷ ὀνόματι.

7.

Schol. Luciani Tim. 1, p. 142, de Hyperbolo: Πλ. δὲ ὁ κωμικὸς Λυδὸν αὐτὸν φησὶν εἶναι.

XXIX. ΦΑΩΝ.

« Scrioribus poetæ comædiis accensenda videtur Φάων, fabula omissa ab Andronico in Plato-

Apate te! egoque scilicet vobis rem dicam: Hyperboli enim loco, o vini, in senatum me subsor- titi sum.

nicorum dramatum recensu. Argumentum Phaonis fortasse cognosci potest ex Servio ad Virg. Aen. 3, 279: Phaon quum esset navicularius, solitus a Lesbos in continentem proximam (male editum proximos) quosque mercede transvehere, Fenerem mutatum in anus formam gratis transvexit; quapropter ab ea donatus unguenti alabastro, quum se in dies inde tum ungeret, feminas in sui amorem trahebat. His similiter alii, quorum testimonio apposui ad Menandrum p. 105. Adde Apulejum De orthogr. p. 8, et de argumento fragm. dramatis 1 et 2. » E M. Palæphatus cap. 49, ex recensione Westermanni (in Mythographis p. 308): Περὶ Φάωνος [διήγημα]. Τῷ Φάωνι βίος ἦν περὶ πλοῖον καὶ θάλασσαν. πορθηδὸς (fretum) ἦν θάλασσα. ἐγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ἐνομιζέτο [suspicor Palæph. scripsisse καὶ θάλασσαν (π. ἢ θάλασσα)· ἐγκλημα δὲ etc. Both.], ἐπεὶ καὶ μέτριος ἦν, καὶ παρὰ τῶν ἐχόντων μόνον ἐδέχετο. θαῦμα ἦν τοῦ τρόπου τοῖς Λεσβίοις ἐπαινεῖ (malim ἐπ. τε ... καὶ ... Tè videtur haustum a vicino το. Both.) τὸν ἄνθρωπον ἢ θεός (Ἀφροδίτην λέγουσι τὴν θεόν) [interpretamenti speciem habet τὴν θεόν. Codex C apud Westerm. ἢ θεὸς Ἀφροδίτη. Both.] καὶ ὑποδύσα θεῶν ἀνθρώπου γυναικὸς ἤδη γεγηρακυίας τῷ Φάωνι διαλέγεται περὶ πλοῦ. ταχύς ἦν ἐκεῖνος (forte omissum putes δὲ post ταχύς. Both.) καὶ θεραπεῦσαι καὶ διακομίσαι (glossema me judice: neque enim aliud significat ὄερ. quam διακ. Both.) καὶ μὴδὲν ἐπαιτῆσαι. τί οὖν ἐπὶ τούτοις ἢ θεός; ἀμείψαι φασὶ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀμείβεται νεότητι καὶ κάλλει τὸν γέροντα. (Hoc maxime observandum est, quod neglecti Servius: senex fuit, si fabula vera, Phaon, beneficiorum deae juvenis factus est, quem Sappho amaret; cf. Aelianus V. H. 12, 18. Ceterum congruentiæ causa pro ἀμείβεσθαι scribamus ἀμείβεται: quas formas permutari inter se constat: v. ad Thuc. 1, 120; 3, 36. Both.) οὗτος δὲ Φάων ἐστίν, ἐφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς Σαπφῶι πολλάκις ἄσμα ἐποίησεν. Aelianus V. H. 1. 1.: « Ὅτι Φάων ὠραῖος ἦν. Τὸν Φάωνα, κάλλιστον ἀνθρώπων ὄντα, ἢ Ἀφροδίτη ἐν θριδακίναις ἐκρυψε. λόγος δὲ ἕτερος, ὅτι ἦν πορθηδὸς, καὶ εἶχε τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα. ἀφίκετο δὲ ποτὲ ἢ Ἀφροδίτη, διαπλεῦσαι βουλομένη· ὃ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο, οὐκ εἰδὸς ἦτις ἦν (libri male ὅστις ἦν, ἢ et os confusis, de quo mendo v. nos ad Iliad. 18, 214, vol. 6, p. 392), καὶ σὺν πολλῇ φροντίδι ἤγαγεν, ὅποι ποτὲ ἐβούλετο. ἀνθ' ᾧ ἢ θεὸς ἔδωκεν ἀλάσαστρον αὐτῷ, καὶ εἶχεν αὐτῇ (fortasse legendum est αὐτὸς vel αὐτό: v. Schneideri Lex. h. v.) μύρον, ᾧ χριόμενος ὁ Φ. ἐγένετο ἀνθρώπων κάλλιστος καὶ ἤρων γε

4.

Et adeo lanosus evasit Hyperbolus, ut sordidissimus sit

αἱ γυναῖκες αὐτοῦ αἱ Μιτυληναίων. τὰ γε μὴν τελευταῖα ἀπεσφάγη, μοιχεύων ἄλους. (Cave tamen putes Mitylenæos tum Phaonem prorsus perditum credidisse, sed ulnis juvenem exceptum fuisse ab aliqua Naide, etiam in posterum una cum illa suaviter victurum. Alioqui comædia in tragædiam, cujus fore parodia est, degenerasset.) Mire idem, incertum quo auctore, 12, 19: Περὶ Σαπφῶς. Τὴν ποιήτριαν Σαπφῶν, τὴν Σκαμανδριονύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. πονθάνομαι δὲ, ὅτι καὶ ἑτέρα ἐν τῇ Λέσβῳ ἐγένετο Σαπφῶ ἑταῖρα, οὐ ποιήτρια. De Sapphone v. Herodot. 2, 135, et Horatii interpretes Carm. 2, 13, Epist. 1, 19, 28. — De tempore quo acta fuerit hæc comædia, cf. dicenda ad fr. 1 et 2.

1.

Athen. 1, p. 5, B: τοῦ Φιλοξένου δὲ τοῦ Λευκαδίου (hæc τοῦ Λευκ. delenda sunt) Δείπνου Πλάτων ὁ κωμωδιοποιὸς μέμνηται « Ἐγὼ δ', etc. Ex Phaone hæc desumpta esse, ipse Athenæus docet 7, p. 325, A, ubi versus 20 et 21 disertim ex hac fabula afferuntur, et 4, p. 146, F, ubi commemorato Philoxeni Cytherii Convivio, ita pergit: εἴπερ τούτου καὶ ὁ κωμωδιοποιὸς Πλ. ἐν τῷ Φάωνι ἐμνήσθη, καὶ μὴ τοῦ Λευκαδίου Φιλοξένου. » E M. Ex hisce intelligis supra verba τοῦ Λευκαδίου ab alio adscripta esse. « De Philoxeni Cytherii (dithyramborum poetæ apud Dionysium tyrannum) Symposio dixit Bergkii Commentt. p. 211, qui bene monuit, hexametros, qui sequuntur inde a versu 6 hujus eclogæ, non ipsius esse Philoxeni, sed ad irridendum eum a Platone confictos. » E M. En ipsi illi versus, in quibus Phaon in parte interiore ædium inclusus, ut fragmento 2, colloquitur cum parasito (α):

— α. Ἐγὼ γὰρ ἐνθάδ' ἐν τῇ ῥημῖα τουτὶ διελεθεῖν βούλομαι τὸ βεβλίον

PHAEON.

1.

— a. Ego enim hic in solitudine hunc librum perlegere volo seorsum. b. Quisnam, te obtestor, hic est? Philoxeni nova quadam Ars coquinaria. 5 b. Ostende eam, quæ sit. a. Audi igitur. Ordiar a bulbo, finiamque thynno. b. Thynno? non licebat hic in ultimo ordine longe optimum collocari. a. Bulbos, cinere domitos, jusculo rigatos, 10 quamplurimos comede: erigit enim corpus viri.

πρὸς ἐμαυτόν. β. Ἔστι δ', ἀντιβολῶ σε, τοῦτο τί;

α. Φιλοξένου καινὴ τις Ὀψαρτυσία.

5 β. Ἐπίδειξον αὐτὴν, ἥτις ἐστ'. α. Ἄκουε δὴ. Ἀρξομαι ἐκ βολβοῦ, τελευταῖσω δ' ἐπὶ θύννον.

β. Ἐπὶ θύννον; οὐκ ἦν τῆς τελευταίας πολὺ κρᾶτιστον ἐνταυθὶ τετάχθαι τάξεως.

α. Βολβὸς μὲν σποδιᾷ δαμάσας, καταχύσματι δεύσας,

10 ὡς πλείστους διάτρωγε· τὸ γὰρ δέμας ἀνδρὸς ἀνορθῷ.

Καὶ τὰδε μὲν δὴ ταῦτα· θαλάσσης τέκνα δ' ἔσειμι.

καὶ μετὰ μικρὸν

Οὐδὲ λοιπὰς κακὸν ἐστίν· ἀτὰρ τὸ τάγηνον ἄμεινον.

καὶ μετ' ὀλίγα

Ὀρφὸν αἰολίαν, συνίδοντά τε, κερκάρίαν τε, μὴ τέμνειν, μὴ σοι νέμεσις θεῶθεν καταπνεύσῃ·

15 ἀλλ' ὄλον ὀπτῆσας παράθε· πολλῶ γὰρ ἄμεινον.

Πουλύποδας πλεκτῆ δ' ἀν ἐπεὶ λήψῃ κατὰ καιρὸν,

ἐφθῆ τῆς ὀπτῆς, ἦν ἢ μείζων, πολὺ κρεῖττων·

ἦν ὀπται δὲ δὴ ὡς, ἐφθῆ κλαίειν ἀγορεύω. Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιύρανος εἶναι·

20 παρθένου Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφω, καὶ στόματα μισεῖ.

Et hæc quidem hæcenus? nam ad maris filios [trauseo.

Nec patina mala est; sartago tamen melior.

Orphum, æoliam, denticemque, et canem car- [chariam,

noli dissecare, ne divina te afflet nemesis, 15 sed totum assatum apponito: multo enim me- [lius est.

Polypos si accepisti in fiscina justo tempore, elixus, si grandior, asso longe preferendus est; sin autem duo sunt assi, elixum plorare jubeo.

Tum trigla nervis non solet conducere: 20 virginis enim Dianæ est et tentigines odit.

Σκορπίος αὐ... β. Παίσειέ γε σοῦ τὸν προ-
κτὸν ὑπελθών.

Versu 1 libri difficilior metro Ἐγὼ δ' ἐνθ. Recte Bergk. Comm. p. 211 γὰρ siquidem γὰρ, et δὲ sæpius confusa sunt. Mein. δέ γ'. V. 5 idem Mein. ἔστ' pro ἔστιν. V. 7 οὐκ ἦν, i. e. οὐκ ἔξην. Mendose libri οὐκ οὐν, permutatis inter se η et ου, sicut Thuc. 3, 62; 8, 52, etc. Idem libri τῆς τελευταίας, correctum a Casaubono. (In altera ed. Mein. illa τῆς τελευταίας pro interpretamento habet sequentium ἐνταυθὶ τάξως, quo oblitteratam fuisse scripturam fere talem: οὐκ οὐν δεινὸν ἦν τὸ πολλὸν κράτ. etc.: articulum quippe esse necessarium ad πολλὸν κράτ.). V. 8 libri versu pessumdato ἐνταυθα. Casaub. ἐνταυθοῖ, Dind. et Mein. ἐνταυθί. V. 10 vulgo δέμας ἀνορθοῖ, ut Eustath. ad Hom. p. 1283, 33: Πλ. δ κωμικὸς εἰπὼν περὶ βολβῶν, ὅς πολλὸς ἐν Ἀθήναις φέεται, ὅτι τὸ δέμας ἀνορθοῖ, τοῦτεστι τὸ αἰδοῖον ἐντείνει. Recte supplevit Casaub. δέμας ἀνδρὸς ἀνορθοῖ. Videatur fraudi fuisse ἀνορθοῖ simili vocī ἀνδρός. Dindorf. δέμας ἀνέροσ ἀνορθοῖ. In cod. C postv. 10 additum ἢ ψωλὴ δέμας ἐστί. V. 11 libri durissime et procul dubio mendose θαλ. δ' ἐς τέκν' ἀνεμι. Post versum 12 οἶμαι ut glossema ἀμετρον delevit Dind., sed poni poterat initio alterius versus. Non agnoscunt tamen qui huc respiciunt Eustath. ad Odys. p. 1862, 20, et gramm. ap. Cramer. Anecd. Ox. 3, p. 168. V. 15 vulgo πολλὸν γ. ἀμεινον, homæoteleuto facile evitabili: v. Bornemann, indice Cyropædiæ v. Πολύς. V. 16 aperte vitiosa est scriptura codicum hæc πουλύποδος πλεκτὴ δ' ἂν ἐπιλήψη. Oxymoro lepido poeta dicit, si quis polypos habeat, elixum majorem præstare parvo asso; sin autem duo sint assi, contemnendum esse unum elixum. « Quo tempore non conducatur polypii captura, docet Aristoteles H. A. 5, 12, sive apud Athen. p. 317, E. » Mein., qui in altera edit. correxit πλεκτὴ δ', εἰ πιλῆσεις κατὰ καιρόν, siquidem ἂν addito olim postquam illa in ἐπιλήψη abierant. Confert Ephippium Geryon. fr. 2, 10: πιλῆεν τε πολλὰς πλεκτάνας

Contra scorpius... b. Pungat tibi quidem podicem [subiens.

2.

Age igitur, mulieres (capræ): quippe longo ex [tempore

vinum creare vobis insaniam affirmo. Vobis enim, opinor, nulla, ut in proverbio est, apud cauponem inveniri videtur sapientia.

5 Quodsi igitur Phaonem videre cupitis, prævia multa vobis facienda sunt sacra hujuscemodi: primum enim mihi juvenum curatriei offertur placenta testiculata, libum gravidum, turdi undecim integri, melle permixti,

ἐπιστρόφος et Aristoph. fr. 189: πλῆγαί λέγονται πουλύπου πλουμένου. V. 21 libri fere uno tenore σκ. αὐ παίσειέ γε, etc. « VL παύσειέ γε, unde Jacobsius Addit. p. 4. σκ. αὐ παύσει σε πόθου. Sed Elmslejus ad Acharn. 93 orationem ab altera persona interpellari sensit, secuto Dindorfio. Scorpionem mæchis subditum esse, annotavit, laudatus Schweighæusero, Gesnerus Aquatil. p. 851. » E M.

2.

Idem 10, p. 441, E: Πλ. Φάωνι, διηγούμενος ὅσα διὰ τὸν οἶνον συμβαίνει ταῖς γυναῖξι, φησὶν

Εἶεν, γυναῖκες... ὡς ὑμῖν πάλαι οἶνω γενέσθαι τὴν ἄνοιαν εὐχόμεαι.

Ἰμῖν γὰρ οὐδεὶς, καθάπερ ἡ παροιμία, ἐν τῷ καπῆλου νοῦς ἐνεῖναι μοι δοκεῖ.

5 Εἰ γὰρ Φάωνα δεῖσθ' ἰδεῖν, προτέλεια δεῖ ὑμᾶς ποιῆσαι πολλὰ πρότερον τοιαδί· πρῶτα μὲν ἐμοὶ γὰρ κουροτρόφῳ προθύεται πλακοῦς ἐνόρχης, ἄμυλος ἐγκύμων, κίχλαι ἐνδεχ' ὀλόκληροι, μέλιτι διαμειγμέναι,

10 λαγῶα δώδεκ' ἐπισέληνα· τὰλλα δὲ ἤδη τοιούτων εὐτελέστερ' (ἀκουε δὴ)· βολβῶν μὲν ὀρθάνη τρί' ἡμικεῖτα,

Κονισάλῳ δὲ καὶ παραστάταιν δυοῖν μύρτων πινακίσκος χειρὶ παρατετιμμένον

15 (λύχνων γὰρ ὀσμάς οὐ φιλοῦσι δαίμονες)· πυγῆς τετάρτη κυνὶ τε καὶ κυνηγέταις,

Λόρδωνι δραχμῇ, Κυβδάσῳ τριώβολον, ἦρῳ Κέλητι δέρμα καὶ θυλήματα·

ταῦτ' ἐστὶ τὰναλώματα· εἰ μὲν οὖν τὰδε

20 προσοίσειτ', εἰσέλθοιτ' ἄν· εἰ δὲ μὴ, μάτην ἔξεστιν ὑμῖν διὰ κενῆς κινήτην.

Versu 1 post γυναῖκες forte periisse suspicor librorum negligentia simile τῷ -αικες vocabulum

10 leporinæ carnes duodecim, bellaria lunata: ce- [tera vero

jam talibus viliora sunt (audi sane): bulborum quidem Orthani tres semisextarii; Conisalo autem et adjutoribus duobus vulvarum patella manu depilatarum

15 (luminum enim odores non amant demones)· culi quadra cani ac venatoribus, Lordoni drachma, Cybdaso triobolom heroi Celeti corium et thus.

Hi sunt sumptus: igitur hæc si affertis

20 introibitis: sin minus, vano labore licet vobis frustra moveri.

αἰ γες, epitheton, quo aptius non potuit uti, quæ hæc dicit, Venus, ironicis præceptis instruens mæchas inductas in hac comædia, quarum importunitatem Phaon effugiens in interiorem ædium partem se abdidisse fingitur, excubias agente ad portam dea, more lenarum: neque enim temere impudicos hircos vel hircosos dixit Plautus, Virgilius Ecl. 2 lascivam capellam. Columella 7, 6, 2: « Caper... est mensium septem satis habilis ad procreandum, quoniam immodicus libidinis, dum adhuc uberibus alitur, matrem stupro supervenit, et ideo celeriter ante sex annos consenescit, quod immatura veneris cupidine primis pueritiæ temporibus exhaustus est... capella præcipue probatur simillima hirco, qucm descripsimus. » Aristoteles H. A. 6, 19: ὀχεύει δὲ καὶ ὀχεύεται, ἕως ἂν ζῆ, καὶ πρόβατον, καὶ αἰξ. V. 2 mendose libri α οἶνον, versu 3 οὐδὲν, versu 4 καπῆλου, quod correxit Casaub. V. 9 ἐκκαίδεχ' ὄλ. μέλιτι δ., ubi idem ἐνδεχ', qui numerus proverbialiter pro majore usurpari solet, velut quum dicunt παραπέμπειν τινὰ ἐπ' ἑνδεκα κόπαις, de quo ann. ad Aristoph. Eq. 505; non item sedecimus. Porro v. 11 libri corrupte, neque salvo metro, ἦδη ταῦτ' εὐτελέστατ'. Commiseri solent formæ comparativorum et superlativorum. Verbis ἄκουε δὴ compellatur coryphæus chori mulierum. Hermannus ἦδη τὰδ' εὐτελέστατ' ἐστ'. ἄκουε δὴ. V. 12 libri τριημικεῖτα. V. 16 sic correxit Jacobsius quod in libris est πύργης τετάρτης κυσί. Hermannus tentavit περκνή γιγαρτίς. V. 17 Casaub. recte Λόρδωνι pro Δόρδωνι. Dalecamp. Κυβδάσῳ pro κύβδασοι. V. Lobeck. ad Phrynichum p. 436. V. 21 Heringa βινητηῖν. Hæc de re critica. V. 8 πλακοῦντα ἐνόρχην ludens poeta videtur dicere opus pistiorum in binorum testiculorum similitudinem effectum: ita Schweigh. Turdi salaces. V. 10 λαγῶα: lepus enim secundum Polluc. 5, 73, πολυγόνον ἐστὶν ἐς τὸ μάλιστα, ... ἐπικυσκόμενον αἰεὶ καὶ διὰ πάσας ὥρας. Conf. Aristot. De gener. 4, 5 et H. A. vol. 2, p. 519 ed. Schneideri. V. 10 Hesych. Ἐπισέληνα: πέμματα μηνοειδή. V. 12 de bulbis Athen. 1, p. 63 seqq. V. 13 Kon. cf. Lysistr. 915. Athen. 9, p. 395, F: οἱ καλούμενοι παραστάται (κυνηγέταις dieti v. 16)· εἰσὶ δ' οἱ ὄρχης οὕτω καλούμενοι. Proprie Dioscuri, δίδυμοι illi divini, vocabantur παραστάται. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1232. V. 14. Photius p. 281, 10, Μύρτων: στήμα τοῦ γυναικείου αἰδοῖου. Cf. Pollux 2, 174, schol. Lysistr. 1003. V. 15. Hæc quo spectent, ostendit Aristoph. Eccles. 12, 13, Lysistr. 758-761.

3.

Aliena vero similia sunt paropsidibus: paulum delectantia cito consumuntur.

V. 16. Hesych. Κύων... δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀνδρείον μόριον. V. 18 δέρμα penem coriaceum interpretatur Jacobs. apud Schweigh. « Ad hunc locum fabule probabile est referri fragm. inc. 10. » M.

3.

Idem 9, p. 367, B, C, de vocabulo παροψίς disserens: ἐπὶ μὲν γὰρ ὄψου παρεσκευασμένου ποικίλου... Πλάτωνα οἶδα εἰρηκότα ἐν Ἑορταῖς... ἐν δὲ Φάωνι

Τὰ δ' ἀλλότρι' ἐσθ' ὅμοια ταῖς παροψίσι· βραχὺ γὰρ τι τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ.

Versu 2 τι additum a Porsono metri gratia. Σε maluit Mein., qui annotavit Fritzschiem De pappos. p. 6 τὰλλότρια recte intelligere de adulteriis. Adde dicta ad fragm. inc. 20.!

4.

Suidas, Γλυκὺς ἀγκών: οὐ κατ' ἐναντίωσιν ἡ παροιμία (hoc delectum), ἀλλὰ βουλόμενος εἰπεῖν ὃ γλυκεῖα ἦθάς (male libri ὃ γλυκεῖα ἦθη). ἔστι δὲ παροιμιακῶς (libri male παροιμία ὡς) ἐπιφωνούμενον. οὕτως ἐχρήσατο Πλ. δ κωμικὸς ἐν τῷ Φάωνι. γέρον δ' αὐτῷ ὑπόκειται ἐρῶν αὐλητρίδος,

Ὡ χρυσοῦν ἀγάπημ'! ὦ τοῖσιν ἐμοῖς τρυφεροῖσι

τρόποις ὦν γλυκὺς ἀγκών!

ὡς εἰ τις λέγοι « ὦ (sic) γλυκὺς πῆχυς. » V. 1 edebatur ἀνάδημα, quod correxi. Alias quoque observati sunt errores γ et ν, itemque δ et π litteras, præsertim quadratas, confundentium: de illo ad Cratini Incert. 143, de hoc v. Nub. 1283. V. 2 legabatur ὦ γλ. Versuum prior est asynartetus e duobus pherecrateis constans, ut Aristoph. Av. 1600 ed. meæ, posterior pherecrateus. — Aliter hæc scribenda putavit Meinekius:

— Ὡ χρυσοῦν ἀνάδημα,

ὦ τοῖσιν ἐμοῖς τρυφεροῖσι τρόποις (ἀριόττων, ἦθ') ὦ γλυκὺς ἀγκών,

collato fr. 3 Σκευῶν.

5.

Athen. 10, p. 424, A: κύαθον δ' ἐπὶ τοῦ ἀντλητήρος Πλ. εἰρηκεν ἐν Φ. οὕτως « Τῷ* στόματι τὸν κύαθον ὧδ' * εἰληφότας. » Nec numeri constant huic versiculo, neque apparet, quinam dicantur hi εἰληφότες τὸν κύαθον στόματι. Probabiliter scripseris

4.

O aurea amasia! o delicatis meis moribus grata ulna!

Τῷ στόματι τοι τὸν κύαλον ὠδ' εὐληφίτος,
quum igitur ori cyathum sic admovisset, scil. Phaon
in convivio. Τῷ στόματι dictum pro πρὸς τὸ στόμα,
ut Aristoph. Avium 1577 : δέχεσθε τὸν τύραννον
ὀλίβις δόμοις, pro εἰς ὀλίβους δόμους, etc. Sic, pe-
culiari modo elegantiore, ut decebat venustum
juvenem.

6.

Photius p. 400, 1, Παρουσία : λέγεται οὕτως
ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων θαφιλίας, ὡς καὶ ἐν τῷ Πλά-
τωνος Φ.

ὧς καὶ νῦν ἔχομεν παρουσίας.

καὶ πολὺ ἐστὶν ἐπὶ τούτου παρ' αὐτοῖς. Voluit Ἀτι-
κοῖς. Eadem Suidas h. v., ubi pro Φάωνι legitur
Φαίδωνι, de quo v. dicenda ad fr. 10. « Cf. Wyt-
tenbach, ad Platonis Phaed. p. 265, et Porson. ad
Medeam 139, num. xii. » M.

7.

Harpoer. p. 17, 16 : Ἀναίνεσθαι κοινῶς μὲν
τὸ ἀρνεῖσθαι, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς γάμους καὶ
τὰ ἀφροδίσια λέγεται.... Πλ. Φ., Μένανδρος Σικου-
νίου.

8.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 459, et Suidas : Ἀτη-
ρότατον : Σφηξί (1252), Πλ. δ' ἐν Φ. ἀτηρίας.

9.

Phrynichus Appar. soph. p. 23, 12, Ἀκταίνω-
σαι : σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι, καὶ ἐπάραι, καὶ με-
τεωρίσαι... Αἰσχύλος (Eum. 36) « οὐκέτ' ἀκταίνω »
(immo « μήτε μ' ἀκταίνειν στάσιν ») φησὶ βαρυτόνως,
ἄν οὐκέτ' ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτήν. Πλ. ἐν τῷ Φαί-
δωνι (sic) ὡς ἀπὸ περισπωμένου. Meinekius Φάωνι.

10.

Schol. Aristoph. Pluti 179 : ἐμφαίνει δὲ καὶ Πλ.
ἐν τῷ Φαίδωνι, ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει ὕστερον διδαχθέντι
ἐπὶ Διοκλέους, ὡς μηκέτι αὐτῆς (Laidos) οὕσης. Hoc
secutus Meinek. Hist. crit. Com. p. 187, cum hic,
tum fr. 11, Φάωνι reponi jussit pro Φαίδωνι et de
confusis interdum nominibus Phaon, Phaedon et
Phaedrus adhiberi a Barkero notata in Friede-
manni Miscell. crit. 2, 1, p. 55. Sed primum au-
diendus est Harpoer. v. Ναῖς : μνημονεύει αὐτῆς
(Laidos) καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Πλούτῳ, ἐν ᾧ λέγει
Ἐρᾷ δὲ Λαῖς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;

6.

— Ut etiam nunc sumus omnibus abunde instructi.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Tuus autem ex structus apto loco tumulus

γραπτέον Ναῖς, καὶ οὐ Λαῖς. Cf. annot. ad hunc l.
in nostra ed. Comici vol. 4, p. 115. Deinde adeo
dissimilia sunt nomina Φαίδρος et Φάων, ut potius
duplici titulo Phaonis et Phædri fabula inscripta
esse videatur; conjiciasque probabiliter, Phæ-
dram appellatum fuisse illum, qui adulterum
Phaonem interfecit : v. fr. 11.

11.

Antiatt. p. 93, 30, ἐπιτροπεῖν : ἀντὶ τοῦ ἐπι-
τροπεύειν. Πλ. Φαίδρω. Fortasse igitur Plato co-
mædiam inscripserat Φάων ἢ Φαίδρος, veteratque
Phaon, liber istarum rerum et successu impuden-
tior factus, se objurgari a marito, velut ἐπιτρο-
πεύοντι, quemadmodum similis ille moribus in
comædia Colini d'Harleville a nobis versa
(v. Neuere Schauspiele, vol. 1, p. 151) :

Was schön ist, hat ein Recht auf meine Hul-
digungen.

12.

Gramm. Cramerii Anecd. Oxon. 4, p. 310 : μέ-
μνηται τοῦ ὀνόματος (γραμματικῶς) Μένανδρος
ἐν Πωλουμένοις, καὶ Πλ. ἐν Φοῖβῳ. Suspiciatur Mein.
Hist. crit. Com. p. 188, legendum esse aut ἐν
Φάωνι aut ἐν Φιλίβῳ, ut intelligatur Philebus Pla-
tonicus p. 18 D, ubi agitur de τέχνῃ γραμματικῇ.
Quæ sane verosimilis est comici et philosophi per-
mutatio; eodemque traho Phædonem positum in
re ludicra pro Phaone. Cf. etiam Incertorum fr. 3.

INCERTARUM PLATONIS COMOEDIARUM FRAGMENTA.

1.

Plutarchus Themist. cap. 32 : Διόδωρος δὲ περι-
γητῆς ἐν τοῖς Περὶ τῶν μνημάτων εἰρηκεν... ὅτι περὶ
τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς... κρηπὶς ἐστὶν εὐμεγέθης,
καὶ τὸ περὶ αὐτὴν βωμοειδὲς τάφος τοῦ Θεμιστοκλέους.
οἶεται δὲ καὶ Πλάτωνι τὸν κοιμικὸν αὐτῷ μαρτυρεῖν
ἐν τούτοις :

Ὁ σὸς δὲ τύμβος ἐν καλῷ κεχωσμένος
τοῖς ἐμπόροις πρόσρησις ἔσται πανταχοῦ,
τοὺς ἐκπλέοντας τ' εἰσπλέοντας τ' ὀφεται,
χῶπότην ἀμιλλ' ἢ τῶν νεῶν, θεάσεται.

« Ad Hollandem fabulam referebat Sintenisius.
Versu 3 fort. leg. οὐς ἐκπλ. V. 4 ἀμιλλ' ἢ pro

mercatoribus affamen erit omnimode,
solventesque et adnavigantes videbit,
cumque navium est certamen, id conspiciet.
(De Themistoelis tumulo Athenis circa Piræeum
| dicta.)

ἀμιλλα Porson. Advers. p. 265. De loco et situ
illius tumuli Leake Topogr. of Ath. p. 318. » E M.

2.

Galenus Comm. ad Hippocratis Aphor. vol. 5,
p. 322 ed. Basil., de suppuratis : οὐς ὅτι συνήθως
ἔκαιον οἱ παλαιοὶ, μαθεῖν ἔστι καὶ ἐξ ὧν εἴρηκε Πλ. δ
κοιμικός ἐπὶ Κινησίῳ κατὰ τήνδε τὴν βῆσιν :

— Μετὰ ταῦτα δὲ
παῖς Εὐαγόρου ἢ Πλευρίτιδος Κινησίας,
σκελετὸς, ἄπυγος, καλὰ μίνα σκέλη φορῶν,
φθῆς προφήτης, ἐσχάρας κεκαυμένους
πλείστας ὑπ' Εὐρυφώντος ἐν τῷ σώματι.

Respexit hæc Plutarch. Symp. p. 712, A : δεήσει
γραμματικῶν .... ἐξηγεῖσθαι τίς ὁ Λαισποδίας παρ' Εὐ-
πόλιδι, καὶ ὁ Κινησίας παρὰ Πλάτωνι, καὶ τῶν κοιμω-
δομένων ἕκαστος. V 2 libri Εὐαγόρου παῖς ἐκ πλευρ.,
quæ correxit Mein. « Πλευρίτιδος, inquit, majus-
cula littera ut Pleuritide matre natus dicatur
homo perpetuis morbis conflictans. Quod si ve-
rum est, etiam patri nomen allegoricum inditum
fuisse suspicari licet, et tale quidem, ex quo con-
jicere potuit Galenus Cinesiam fuisse πυώδη. Su-
spiceris igitur ὁ Πυαγόρου ἢ Πλευρίτιδος, ut
Πυθαγόρας et similia. Verum patris nomen fuit Me-
les. » V. 3 idem recte ἄπυγος pro ἄπυγος incepto :
suppuratum enim fuisse Cinesiam (de quo Ari-
stoph. passim), indicat Galenus. « Simili mendo
gramm. Bekkeri p. 441, 10, Ἄπυτοι : οἱ Ἀθηναῖοι,
ἀπὸ Θησεῖος. Scribendum ἄπυγοι. Schol. Aristoph.
Eq. 1365 : ὁς (Theseus) κατέλιπεν ἐπὶ τῇ πέτρῃ
(minus recte libri ἐπὶ τὴν πέτραν. Both.) τὴν πυ-
γὴν. Cf. Pausan. 10, 29 (Πανύκσις δὲ ἐποίησεν, ὡς
Θησεὺς καὶ Πειρίθοος [capti apud inferos] ἐπὶ τῶν
θρόνων παράσχοντο σχῆμα οὐ κατὰ δεσμώτας, προσ-
φῶς δὲ ἀπὸ τοῦ γρωτῶς ἀντὶ δεσμῶν σφίσειν ἐση τὴν
πέτραν. Both.). Atque hinc ad omnes Athenienses
convicium ἀπυγίας transtulerunt, λισπόπυγος vel
λίσποπυγας vocari solitos : v. Eustath. ad Hom.
p. 1288, 48 (ubi λισπόπυξ), et schol. Arist. Equit.
1256, Ruhnkens. ad Tim. p. 175, interpp. He-
sychii 2, p. 486, 18. V. 4 ἐσχάρας sunt ulcera
ex medicorum ustulationibus relicta : v. Hesych.
h. v. De Euryphonte vide quos attulerunt O. Jahn.
ad Censorin. p. 18 et Cobetus Obs. p. 196. » M.

2.

— Post hæc autem
Evagoræ (Pyagoræ?) filius e Pleuritide Cinesias,
sceletus, depygus, calamariis cruribus,
phthisios propheta, ulcera ab Euryphonte
corpori inusta habens plurima.

3.

— Nam si moritur

3.

Stobæus Eclog. phys. 2, 3, p. 26 ed. Heerenii,
cujus in eodd. V, A, E, hæc Platoni tribuuntur,
et quidem in marginibus eorum philosopho. Can-
terii editio in margine latino : Platonis Phæd.
(v. annot. ad Phaon. fr. 10). E Phaone ducta su-
spiciatur Porsonus ad Med. 139, n. XII. Sed in
Phæd. fortasse latere Phæd., i. e. Παιδαρίῳ, in
alt. edit. conjecit Meinek. Ad Perialgen referebat
Cobet. Obs. p. 172.

— Ἦν γὰρ ἀποθάνη
εἰς τις πονηρὸς, δὴ ἀνέφυσαν ῥήτορες·
οὐδεὶς γὰρ ἡμῖν ἰόλεως ἐν τῇ πόλει,
ὅστις ἐπιμαύσει τὰς κεφαλὰς τῶν πλειόνων.
Κεκολλόπυγας· τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσει.

Versu 1 ita Mein; libri ἂν γὰρ etc. V. 2 πονηρὸς,
intell. ῥήτωρ. V. 3 ἡμῖν Heeren. pro ἡμῶν. V. 4
Stob. τῶν ῥητόρων. Sed Aristides vol. 3, p. 222,
C, Periclem eloquentia sua oratores loquaces ad
silentium redegit dicens, ὅστε, εἰ μὴ καὶ Ἡρα-
κλέα, κατὰ γοῦν τὸν Ἰόλεον, ἦν ἐπικαίων, ὡς τὸ τοῦ
Κοιμικοῦ βῆμα, τὰς κεφαλὰς τῶν πλειόνων,
quod prætulit Porsonus; nec dubitem quid ῥητ.
sit glossema. De Iolao, auriga et socio Herculis,
Apollod. 2, 5, etc. Ad sententiam loci apte Hee-
renius comparavit illa Platonis Euthyd. p. 297, C :
πολὸν γὰρ που φαυλότερός εἰμι τοῦ Ἡρακλέους, ὁς οὐχ
οἶός τε ἦν τῆ γε ὑδρα διαμάχεσθαι, σοφιστρία οὕση καὶ
διὰ τὴν σοφίαν ἀνείση, εἰ [εἷς] μίαν κεφαλὴν τοῦ λό-
γου τις ἀποτέμῃ, πολλὰς ἀντὶ τῆς μιᾶς, etc. In his
ferrem εἷς τις, seorsim positum τις non fero, sed
εἷς ex ei ortum arbitrator.

4. 5. 6.

Plut. De rep. gerenda p. 801, B : οἱ δῆμοι διὰ
τρυφῆν καὶ ὑβριν, ἢ βελτιόνων ἀπορίξ, δημαγωγῶν
χρῶνται τοῖς ἐπιτυχοῦσι, βδελυττόμενοι καὶ καταφρο-
νοῦντες, εἴτα χιήρουσι τοιούτων εἰς αὐτοὺς λεγομένων,
οἷα Πλ. δ κοιμικός τὸν Δῆμον αὐτὸν λέγοντα ποιεῖ,

Λαβοῦ, λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστα μου·
μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύρριον.

καὶ πάλιν αἰτοῦντα λεκάνην καὶ περὸν, ὅπως ἐμέση,
λέγοντα

unus aliquis malus, duo existunt oratores :
nullus enim Iolao est in urbe,
qui plurimorum capita exurat.
Prædicasti : igitur orator eris.

4.

Prehende, prehende manum meam quantoctius,
ducem quia volo designare Agyrriūm.

Προσίσταται μοι πρὸς τὸ βῆμα* μαντίλη·
καὶ

Βόσκει δυσώδη Κέφαλον, αἰσχίστην νόσον.

Agyrrhium Pl. risit etiam in Σκευαῖς, sæpiusque Aristophanes. Ad sequentia conf. Cratini Horarum fr. 6. Versu 3 malui Πρ. μοι προμου (cf. Pisandri fr. 1) cum Meinekio. Qui in altera edit., « In Μαντίλη, inquit, si viri nomen latet, de Mantia Thoricio cogitare possis, de quo constat ex Demosthenis in Bæotum orationibus. Eum si populo gratum hominem fuisse ponas, non ineptre conjicias Demum Platonicum dixisse: *affer pelvim et pinnam, vomiturio, nauseam mihi facit Agyrrhium* (aliusve demagogus); *ascende tu in suggestum, Mantia!* πρὸς τὸ βῆμα, Μαντία!» Versu 4 recte Elmsleius ad Acharn. 584 Κέφαλον pro insulso atque ἀμέτρῳ vocabulo κεφαλήν in libris. « Nimirum κέφαλος etiam piscis nomen est. Pro βόσκει [scil. ὁ Δῆμος] scribendum videtur βόσκω. » Mein. De oratore Cephalo vide indicatum ab Elmslejo Taylor. in Vita Lysiae p. 103, et Indicem nostrum Aristophanis.

7.

Schol. Eurip. Hecubæ 821: τὸν Δαίδαλον φασὶ ποιεῖν εἰδωλα, καὶ μετὰ τὸ πληροῦν (cf. Eurysth. fr. 8 nostræ ed. fragmentorum Euripidis) ποιεῖν τε αὐτὰ κινεῖσθαι (putide legebatur πληροῦν αὐτὰ ποιεῖν ταῦτα κιν. Immo αὐτὰ, *ἴρνα*, sponte sua, αὐτομάτως, ut Pl.) καὶ φθέγγεσθαι... καὶ Πλ.

α. Οὗτος, τίς εἶ; λέγε ταχὺ! — σιγᾶς;
οὐκ ἐρεῖς;

β. Ἐρμῆς ἔγωγε Δαίδαλου, φωνὴν ἔχων·
ξύλινος βαδίζων αὐτόματος ἐληλυθα.

Versu 1 vulgo invenustis numeris τί σιγᾶς; Recte τί deleverunt Dobræus et Hanovius Exerc. critt. 1, p. 160. Meinek. poetam consulto usum esse proceleusmatico persuasit sibi. V. 3 αὐτόματος Cobetus Obs. p. 180 pro αὐτομάτως.

8.

Plutarch. Vita Periclis cap. 4: οὐ μὴν ἔλαθε Δά-

6.

Alit putentem Cephalum, fœdissimam pestem.

7.

a. Heus tu, quis es? dic oeiis! — Taces? non diées?
b. Mercurius ego (sum) Dædali, voce præditus:
lignis pedibus sponte veni.

μων (quo Pericles musicæ magistro usus fuit), ἀλλ' ὡς πολυπράγμων καὶ φιλοτύραννος ἐξωστρακίσθη, καὶ παρέσχε τοῖς κομικοῖς διατριβήν. ὁ γοῦν Πλ. * καὶ πυνθανόμενον αὐτοῦ τινα πεποίηκεν οὕτω.

Πρῶτον μὲν οὖν μοι λέξον, ἀντιβολῶ· σὺ γὰρ, ὡς, φασίν, ὁ Χείρων, ἐξέθρεψας Περικλέα;

Apud Plut. legam, expuncto αὐτοῦ, quod videtur esse glossema, ὁ γοῦν Πλ., ὡς πυνθανόμενου τινός... Passim confusa καὶ et ὡς, v et u, a et os. Versu 2 libri ὁ Χείρων. Cobetus, ὡς φασί, Χείρων ἐξέθρεψας Π. De Chironis illustribus « μαθηταῖς κυνηγεσίῳ τε καὶ ἐτέρῳν καλῶν » Xenophon De venat. cap. 1. « De Damone, musico tunc famoso, Plato Lach. p. 180, D: Ἀγαθοκλέους μαθητὴν Δάμωνα, ἀνδρα χαριέστατον, οὐ μόνον τὴν μουσικὴν, ἀλλὰ καὶ τὰλλα ὅποσα βούλει, ἄξιον συνδιατρίβειν τοιοῦτοις νεανίσκοις. Cf. Republ. 3, p. 400, B, Plut. De mus. p. 1136, E, Athen. 14, p. 628, C, Liban. Apol. Socr. vol. 3, p. 56, Diog. Laert. 2, 19, etc. » E M. Ad Sophistas referebat Cobetus p. 188.

9.

Athen. 2, p. 48, A: τὴν τῶν στρωμάτων σύνθεσιν περιβολῆ χωρίζουσι (distinguunt) καὶ υποβολῆ, φησὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος· ὁ δ' ὁμώνυμος αὐτῷ ποιητῆς φησὶ « Κᾶτ' ἐν κλίνας ἐλεφαντόποσιν καὶ στρώμασι πορφυροβάπτοις κᾶν φοινικίσι σαρκιανικαῖσιν κοιμησάμενοι κατάκεινται. » Frustra exereuit viros doctos ἀμέτρον interpretamentum κᾶν φοιν. σαρκ., de quo v. ann. ad Aristoph. Acharn. 112. Quo expuncto, scribamus confidenter

— Κ τ' ἐν κλίνας ἐλεφαντόποσιν
καὶ στρώμασι πορφυροβάπτοισιν κοιμησάμενοι
κατάκεινται.

Libri κοσμησάμενοι, quod emendavit Casaub. Ad Legatos nostri probabiliter hæc retulit Bergkii Commentt. p. 395, notatos eos dicens, quod apud Artaxerxem Persarum more luxuriaverint.

10.

Idem 11, p. 783, D: καὶ τὸ βῆμα δὲ ἐξημύσσις, φασί, τὸ ἐπ' ἐν πνεῦμα πιεῖν, ὡς ὁ κομικός Πλ.

8.

Primum igitur mihi die, te obtestor, tunc, ut vulgi sermone Chiron, educaſti Perielem?

9.

— Deinde in lectis elephantipedibus stratisque purpura tinctis dormituri jacent.

Λύσας δ' ἂν ἀργὴν στάμνον εὐώδους ποτιῶ
ἴησιν εὐθὺς κύλικος εἰς κοῖλον κύτος,
ἔπειτ' ἀκρατον, κοῦ τεταργανωμένον,
ἔπινε κάζημύστισεν.

Versu 1 libri metro corrupto Λ. δὲ ἀργὴν. Lepide poeta otiosam dicit amphoram nondum apertam. Ἄν forte exciderit, præsertim ante ἀρ—, ut sæpius. Meinekii correxit Λύσας δ' ἀρτι στ. V. 2 conf. τρίποδος κύτει ap. Eurip. Suppl. 1155. Eustath. ad H. p. 1282, 31, qui ex Athenæo repetit, κοῖλον πλάτος. Ad Phaonem refert Meinek., ob locum Athenæi in fragmento 2 adscriptum.

11.

Pollux 7, 210: καὶ χάρτας δὲ τοὺς γεγραμμένους Πλ. εἴρηκεν ὁ κομικός.

Τὰ γραμματεῖα τοὺς τε χάρτας ἐκφέρων.

Ad Legatos referebat Bergkii Commentt. p. 393.

12.

Idem 2, 175: Πλ. δὲ ὁ κομικός ἐπὶ τοῦ γαστριμάργου τοῦτο (verbum γαστρίζειν dicit) εἴληφεν,

ἔπειτα δ' οὐδεὶς ἐστ' ἀνὴρ γαστρίστερος.

« Probabiliter ad Pisandrum referas: v. Hist. crit. p. 179 seq. » Mein.

13.

Idem 4, 56: Ἐπίχαρμος δὲ * καὶ ποιητικὸν (immo καταπληκτικὸν, *terribilem*, quippe tibie majoris, quam *tuba æmulam* dicit Horatius A. P. 202) μέλος αὐλεῖσθαί φησι, Πλ. δὲ ὁ κομικός καὶ συβωτικὸν, « Ὅτι δ' ἂν * ἡ συβώτρια, μὴδ' ἀγαθὴ γένοιτό μοι. ἔχει δὲ μόνον δακτύλους αὐλητικούς. » Apparet, excidisse συβωτικόν. Scribam

Ὅτι δ' ἂν συβωτικὸν (ἦσεν) ἡ συβώτρια,
(τρέμω γε μὴ) μὴδὲν ἀγαθὸν γένοιτό μοι·
ἔχει δὲ μονοῦ δακτύλους αὐλητικούς.

Versibus 1 et 2 supplevi vocabula ἦσεν et τρέμω γε μὴ, hausta a vicinis similibus. V. 3 bene Mein.

10.

Apertaque amphora suaveolentis potus infundit statim in cyathi cavitatem, et deinde meracum, neque loram, bibere solet plenis haustibus.

11.

Pugillaria et chartas efferens.

12.

Deinde vir nullus est voracior.

13.

(quod autem subulcorum carmen (cecinit) subulea,

FRAGMENTA COMICORUM GÆC.

μονοῦ. Videtur, qui hæc dicit, puellam aliquam subuleam, quæ placuerat, ex agro in urbem arcessivisse, modestiorem fore sperans quam vulgo amatas tibicinas et meretrices; jam vero, subulcorum modos canentem audiens, veretur, ne se, tanquam suam, propellere et dure tractare velit, non minus rapax quam tibicinæ, tantumque non digitos auleticos, i. e. tropice curvos, unguas, habens. Postremis Mein. adhibet versum Antiphani Veneris nat. 1, 15:

αὐλητικῶς δεῖ κερκινῶν τοὺς δακτύλους.

14.

Idem 6, 25: ὁ μέντοι ἀναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογγυλίσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα. Πλ. δὲ ὁ κομικός

Ἀνακογγυλίσασθον ἐχθοδοσῶν τι σκευάσω.

15.

Idem ib. 49: καὶ τιλτὸν δὲ τάριχος τὸ λεπίδιον (fortasse τὸ ἀλεπίδιον: v. Schneideri Lex. v. Τιλτός. A litera neglecta fuerit juxta Λ) ἐκάλουν, ὡς Πλ. ὁ κομικός

— Καὶ παριῶν ἄμα

τιλτὸν τάριχος ἐπριάμην τοῖς οἰκέταις.

Libri παριῶν, de quo Mein. conferri jussit Porsoni et Dobræi annotata ad Aristoph. Vesp. 1020, laudatque gramm. Crameri Anecd. Oxon. 4, p. 309, 21: καὶ περιέναι (pro περιέναι scil.) τετρασυλλάβως. Sed non ego credulus illi reponendum putavi παριῶν, haud ignarus, has præpositiones sæpe permutari inter se a librariis.

16.

Idem ib. 103: καὶ στίλβη ἦν τι ἀγγεῖον γήϊνον, ᾧ ἀντὶ λύχου ἐχρῶντο, ὡς Πλ.

Φεῖδεσθε τοῦλαίου σφόδρ'· ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ
ὠνήσομαι στίλβην τιν', ἥτις μὴ πότις.

« Similiter Hermippus in Diis. » E M.

tremo, ne nihil boni propterea mihi eveniat; habet autem tantum non auleticos digitos.

14.

Quod gargarizando non expellas, invisum quiddam [moliar.]

15.

— Et accedens simul desquamata emi salsamenta domesticis.

16.

Parcite quam maxime oleo; ego autem in foro etiam stilben aliquam non bibacem.

17.

Plut. Vit. Phocionis 30 : Δημέα δὲ τῆς υἱῶς νόμφην ἀγόμενος, « Ἐμοῦ μὲν, εἶπεν, ὦ παῖ, τὴν σὴν μητέρα γαμοῦντος οὐδ' ὁ γείτων ἤσθετο. » Plato Alcib. 1, cap. 36 : ἡμῶν δὲ γενομένων, τὸ τοῦ κωμωδιοποιοῦ, οὐδ' οἱ γείτονες σφόδρα τι αἰσθάνονται. Ibi Olympiodorus p. 157 Cr : Πλ. γὰρ ὁ κωμικός τοῦτο παρατίθεται. Fuerit igitur

Ἐμοῦ γαμοῦντος οὐδ' ὁ γείτων ἤσθετο.

Platonis et Plutarchi locos primus comparavit Muretus V. L. 9, 12.

18.

Athen. 2, p. 67, C, Γάρος : Κρατίνος (Incert. fr. 11),

Ὁ τάλαρος ὑμῖν διάπλευς ἔσται γάρου.

Πλ. ἐν .....

Σαπρῶ γάρω βάπτοντες ἀποπνίξουσί με.

Ita libri; ἐν delevit Schweigh.; fabulae nomen excidisse putat Meinek.

19.

Schol. Aristoph. Nubium 1354, δις παῖδες οἱ γέροντες .... καὶ Πλ.

[Ἄρ', ὡς εἴκοι, δις γένοιτ' ἂν παῖς γέρον.]

Scholium quod ignorant codices, Musurus finxit ex Clem. Alex. Strom. 6, p. 748, versiculum autem ex philosophi verbis confinxit, Legg. 3, p. 687, D, Lys. p. 223, B, Axioch. p. 367, B.

20.

Anonymus Crameri Anecd. Oxon. 3, p. 195 : Πλάτων δὲ, οὐχ ὁ φιλόσοφος, ἀλλ' ὁ κωμικώτατος, ὃς καὶ Κρατίνον οἶδα συνάδοντα, ἀορίστως ἐπὶ συγγενείας λαμβάνει τὴν ὁμοίαν λέξιν.... λέγει γὰρ πού κάκεινος

Οὐδείς ὁμαίμου συμπαθέστερος φίλος, κἄν ἦ γε τοῦ γένους μακράν.

Codex metro perduto κἄν ἦ τοῦ γένους μ., nec bene Mein. κἄν τοῦ γ. μ., in deteriore sede versiculi ponens γένους, vocem præcipuam. In Addendis

17.

Ego quum uxorem duxi, ne vicinus quidem sentie-

18.

Putido me garo mergentes suffocabitis. |bat.

19.

[Igitur, ut videtur, bis puer fiet senex.]

20.

Nemo cognato misericordior amicus, etsi longinquo genere.

vero Nauckio assentitur vir doctus, hæc, κἄν ἦ τοῦ γένους μακράν, non esse Platonis momenti, priorem autem versum sic jungenti cum Phaonis fragmento 3 :

Οὐδείς ὁμαίμου συμπαθέστερος φίλος·

τὰ δ' ἀλλότρι' ἔσθ' ὁμοία ταῖς παροψίσιν.

21.

Eustath. ad Odys. p. 1479, 47, de gallo dici prænuntio : καὶ Πλ. δὲ... ὁ κωμικός ἐν τῷ

Σὲ δὲ κοκκύζων ἀλέκτωρ προκαλεῖται.

Versus ex anapesto dim. et pherecrateo compositus. Præter necessitatem Lobeck. ad Phryn. p. 229, κοκκύζων ὄρνιθι ἄλλ.

22.

Photius et Suidas, Περὶ πόδα : ὄν ἀρμότιον σφόδρα, ὡς τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσὶ. Πλ.

Ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα.

cf. Σκευῶν fr. 3.

23.

Etym. M. p. 106, 33, Ἀνείρειν : ἀναπείρειν. Πλ.

Σχοίνους λαβὼν ἄνευρε τὰ κρέα.

Zonar. Lex. p. 222, et gramm. Crameri Anecd. Paris. 4, p. 113, ἀναίρειν, et σχοίνου (sic) pro σχοίνιον, ut videtur.

24.

Maeris Attic. p. 43, Ἀνακῶς : Ἀττικοί, ὡς Πλ. ὁ κωμικός

Καὶ τὰς θύρας ἀνακῶς ἔχειν,

ἀντὶ τοῦ ἀσφαλῶς ἢ φυλακτικῶς κοινόν. Similiter gramm. Marcianus apud Bekker. ad Harpocr. p. 23. Utrobique ἔχειν in codd. pro edito ap. Harp. ἔχων. « Piersonus τῆς θ. Fort. τᾶς, ut Doricus homo hæc dicere cogitetur. Erotianus p. 66, Ἀνακῶς : ἐπιμελῶς καὶ περιπεφυλαγμένως. ἔστι δὲ ἡ λέξις Δωρικὴ. Utuntur tamen eo etiam Attici; cf. Pausan. apud Eust. p. 1424, 60. Recte autem ἀνακῶς ἔχειν dicuntur fores firmiter oclusæ. » E M.

21.

Te vero gallus cantans excitat.

22.

Quippe comedum hoc mihi est negotium.

23.

Juncis prehensis perfode carnes.

24.

Foresque in tuto esse.

25.

Hesych. Ἀσελγής : ἀκόλαστος, ἀκάθαρτος, ἔτι (male codex ἔστι, ut Cratini Πουτ. 19) δὲ ἀσελγῆς ὁ μέγας ἢ σφοδρὸς, ὡς Πλ. « ἀσελγόμερων » τὸν μεγαλόκερων. Idem, Κριὸς ἀσελγόμερος : ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει κριὸς ἀνακειμένος μέγας χαλκοῦς· ἀσελγόμερων δὲ αὐτὸν εἶπε Πλ. ὁ κωμικός, καὶ συναρῶμαι αὐτῷ τὸν τε Δούριον ἵππον. τὸ γὰρ ἀσελγής... ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου... ἀμεινον δὲ τὸν ἀσελγόμερων δέχεσθαι εἶναι τὸν κυρίττονα (codex male κρείττονα) καὶ οἰνεὶ ἐξυβρίζοντα τοῖς κέραισιν. Photius p. 179, 1, Κριὸν ἀσελγόμερων : τὸν Ἀθήνησι χαλκοῦν κυρίττονα καὶ ὑβρίζοντα τοῖς κέραισιν. Similiter gramm. Bekker. p. 451, 16, et Proverb. Bodlej. 555, in quibus commemoratur ἄνεμος ἀσελγής (Eupol. Incert. 25). Add. Suidas v. Κριὸς et Diogen. 5, 62. De Durio equo in Acropolis Athenarum Paus. Att. 1, 23, et Hesychii interpp. v. Δούριος ἵππος. Apud Platonem post τὸν τε Δούριον ἵππον excidisse videntur verba καὶ τὸν χαλκοῦν βοῦν. V. Exercitt. in Athen. spec. 1, p. 29. » Mein.

26.

Idem, Ἀλῆτις : ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἡ νῦν Ἐώρα (Αἰώρα) λεγομένη καὶ Ἡμέρας ὄνομα, ὡς Πλ. ὁ κωμικός. Nota hæc dea : Hesiodus Theog. 124 :

Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο, quam ἄλλῃτιν, circumvagantem, vocaverit poeta propter occupationes diurnas, quieti nocturnæ oppositas. Mire Sopingius Ἡριγόνης, quamvis constet de festo illo. — Meinek. : « Fortasse ἐταίρας ὄνομα. »

27, a. b.

Idem, Ἀμφιμάσχαλος : χιτῶν χειριδιωτὸς ἐλευθέρων, ὡς Πλ., δύο χειρῖδας ἔχων, ἃς μασχάλας ἐτι καὶ νῦν λέγουσιν. — Idem, * Ἀρχωνίδας : δρυς. Πλ. Corrupta.

28.

Idem, Ποδοκάκη : ὁ ἐν τῷ ξύλῳ δεσμός, ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι δεσμεύονται, ὡς ποδοκατοχῆ. τὰ δὲ τῶν ποδῶν εἰλήματα (fortasse ἐλίγματα). Πλ.

29.

Zenobius 2, 27 : * Αὐτῷ μελητέον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν οἶκον : μέμνηται αὐτῆς Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργίῳ, καὶ Πλ. ὁ κωμικός· ἦν δὲ οὗτος ὁ οἶκος μέγας, εἰς ὑποδοχὴν μισθοῦμενος (mendose codex μισθοῦμενον). De οἴκῳ illo Photius p. 256, 11, Μελιτέων οἶκος : ἐν τῷ δήμῳ (Melitensium : v. annot. ad

31.

Quicumque autem tingebantur, muletam pendebant.

Ran. 466) παμμεγέθης ἦν οἶκος, εἰς ὃν οἱ τραγωδοὶ φοιτῶντες ἐμελέτων. Probabiliter igitur Bergkii ad Aristoph. fr. 123 : Αὐτῷ (« sive potius Ἐν τῷ. » Mein.) Μελιτέων : ἐλλείπει τὸ οἶκος. Domum Athenis conductam dicit, ubi tragedi congregari solebant meditatum sua dramata.

30.

Idem 6, 7, Τετράδι γέγονας : παροιμία. τὸν Ἡρακλέα γὰρ φασὶ τετράδι γεννηθῆναι, καὶ ἐνδοξον ὄντα καὶ ἐπιφανέστατον ἄλλῳ ταλαιπωρεῖν. ἔστιν οὖν παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούτων. μέμνηται ταύτης Πλ. ὁ κωμικός. « Plato hæc de semet ipso dixisse videatur eodem sensu, quo se Arcadas imitari dixit Pisandri fr. 7; cf. Aristonymi Solem frig. 6. » E M. Cf. etiam ann. ad Aristoph. Plut. 1122.

31.

Schol. Aristoph. Acharn. 22, et Suidas vv. Σχοίνιον et Μεμιλωμένον σχοίνιον : ἐπὶ ὀκνηρῶς εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς συνόδους, εἰώθασιν ὑπηρεταὶ δύο μεμιλωμένον... σχοίνιον ἐκτείνοντες διὰ τῆς ἀγορᾶς διώκειν τὸν ὄχλον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὡς φησι Πλ. ὁ κωμικός

Ὅσοι δ' ἐχρίοντ', ἐξέτινον ζημίαν.

Editores, versu non animadverso, ὅσοι δ' ἐχρίοντο, ἐξ. ζ.

32.

Idem Ran. 303, et Suidas v. Ἡγέλορος (histrion) : τοῦτον δὲ καὶ ὡς ἀτερπῆ τὴν φωνὴν Πλ. σκώπτει.

33.

Idem Pac. 313 : καὶ Πλ. δὲ ὁ κωμικός Κέρερον αὐτὸν (Cleonem) ὀνόμασεν.

34.

Idem. Pluti 177, de Philepsio : οὗτος, πένης ὢν, λέγων ἱστορίας ἐτρέφετο. τερατιώδης καὶ λάλος διαβάλλεται, ὡς Πλ. ὁ κωμικός.

35.

Etym. M. p. 257, 13, Δέρρις : Εὐπολις,

Γυνὴ μέλαιναν δέρριν ἠμφισμένην,

ἐπὶ τοῦ ἱματίου· ἐπὶ δὲ τοῦ παραπετάσματος Πλ.

36.

Idem p. 346, 16 : παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἔξπουν. Philemon p. 51 ed. Os. : Ἀττικῶς μὲν ἔξπουν καὶ ἐξκλινον λέγεται, ὡς περ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐξπηχυστί, καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἔξπουν. α Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 414, cuius

notatis adde Steph. Byz. p. 345: "Εξγυιος, πόλις Σικελίας, γραφήν ἀττικὴν ἔχουσα, ὡς τὸ ἐξκλινης (ἐξκλινης). » *M.*

36. b.

Diogenian. 6, 32, Λύω λέσχαρ: Πλάτων φησὶν. λέγεται ὁπόταν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐξήρχοντο.

37.

Etym. M. p. 733, 47: συκοφαντεῖν παρὰ Πλάτωνι καὶ Μενάνδρῳ, ὅσον κνίξαι ἐρωτικῶς.

38.

Lexicon ab Hermanno editum p. 349: χρῆζω τὸ χρεῖαν ἔχω συντάσσεται γενικῶς, χρῆζω δὲ τὸ δανείζω δοτικῶς, ὡς παρὰ Πλάτωνι

Χρῆσόν γέ μοι τὴν χλαμύδα σου.

Additum γὰρ a Mein.

39.

Eustath. ad Odys. p. 1761, 38, ex Aristophane Byzant. : καὶ Πλ. δὲ, φησὶν, ὁ κωμικὸς ὁ πρόσωπος εἶρκεν ἀντὶ τοῦ τὸ πρόσωπον, καὶ ἀντὶ τοῦ γάλακτος ἢ γάλατος τοῦ γάλα ἐκλίω δισυλλάβως. Quae non ex barbari persona profertur, apparet ex his Eustathii ad Od. p. 1627, 43: ὅτι δὲ καὶ ἰσοσυλλάβως ἐκλίθη τὸ γάλα, τοῦ γάλα, ἐν τοῖς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους κείται, ὅπου φησὶν ἐκεῖνος... ὅτι εὕρηται καὶ ὁ πρόσωπος ἀντὶ τοῦ πρόσωπον. καὶ οὐδὲν τι τούτων, φησὶ, πεπαιγμένον ἐστίν, ἀλλὰ πάντα ἐσπούδαται.

40.

Plut. V. Antonii c. 70: ὁ δὲ Τίμων ἦν Ἀθηναῖος, δε καὶ γέγονεν ἡλικία μάλιστα κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὡς ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους καὶ Πλάτωνος δραμάτων λαβεῖν ἐστι· κωμωδεῖται γὰρ ἐν ἐκείνοις ὡς δυσμενὴς καὶ μισάνθρωπος. Cf. Meinek. Hist. crit. Com. p. 327 seq.

41.

Aristot. Rhet. 1, 16: ὅσον Εὐβουλος ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐχρήσατο κατὰ Χάρητος, ὡς (libri corrupte ἦ) Πλ. εἶπε πρὸς Ἀρχίβιον, ὅτι ἐπιδέδωκεν ἐν τῇ πόλει τὸ ὁμολογεῖν πονηροὺς εἶναι. » Malim Ἀρχίβιον, de quo ad Σκευῶν fr. 6. De ceteris v. Spengel. Synag. artium p. 20, Cobet. Obs. p. 198. » *E M.* Platonis verum t. t. c. restituere mihi videor scribendo

38.

Utendam mihi da chlamydem tuam.

41.

Fateri se pravos esse, frequens est in civitate.

42.

— Nam si quis per tres menses

ὁμολογεῖν εἶναι πονηροὺς ἐπιδέδωκε τῇ πόλει.

42.

Sextus Empir. Adv. Rhet. 2, p. 296, postquam dixit civitates, in quibus nullus rhetoricis artibus sit locus, leges constanter servare, ita pergit: παρὰ δὲ τοῖς προσειμένους αὐτὴν (rhetoricam) ἡσμεῖται νεοχμείσθαι, ὡς παρ' Ἀθηναίοις, καθάπερ καὶ Πλ., ὁ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιητῆς, λέγει « Καὶ γὰρ τρεῖς ἔαν τις, φησὶν, ἐκδημήσῃ μῆνας, οὐκέτι ἐπιγινώσκων τὴν πόλιν, ἀλλὰ παραπλησίως τοῖς νυκτὸς περιπατοῦσι περὶ (libri παρὰ) τὰ τεύχη, καθάπερ τινὰς ἀγγάρους κατάγεσθαι, τὸ » ὅσον ἐπὶ τοῖς νόμοις μὴ τῆς αὐτῆς οὐσίας πόλεως. Platonis versus sic videantur habuisse:

— Καὶ γὰρ τρεῖς ἔαν πόλιν.
μῆνας ἐκδημή τις, ἐπιγινώσκων οὐκέτι τὴν

Quos quae sequuntur, ea non praesto. Ad Ἑλλάδα fabulam referebat Fabricius.

43.

Athen. 1, p. 31, E: Πολύζηλος αὐτίτην καλεῖ οἶνον, Πλ. δὲ ὁ κωμικὸς καπνίαν, κάλλιστος δ' οὐτός γίνεται ἐν Βενεβέντῳ.

44.

Idem 2, p. 47, D: Πλ. « Οὐ μονοσιτῶν ἐκάστοτε, ἀλλὰ κἀνίστε δειπνῶν δις τῆς ἡμέρας. » Fortasse poeta dixit

Οὐδὲ μονοσιτῶν ἐκάστοτ', ἀλλὰ δις τῆς ἡμέρας
κἀνίστε δειπνῶν.

Versus item t. t. c. Posterioris initium aptius quidem foret iambico senario, nec tamen abhorret ab hoc metri genere trochaeus sequente ionico a minore. Μονοσιτεῖν, *semel quotidie cibum capere*; conf. Foesius OEcon. Hippocr. p. 417.

45.

Pollux 2, 9: Ἀντίπαις, ὡς οἱ νέοι κωμικοί. Πλ. δὲ ὁ κωμικὸς καὶ παλλάκια εἶρηκε

Παῖδες, γέροντες, μειράκια, παλλάκια.

Sic Bekk. codices Parisini. Eustath. ad Odys. p. 1419, 50: καὶ παλλάκια δὲ κατ' Ἀἴλιον Διονύσιον, οὐ παλλάκια, οἱ παῖδες, ἐστὶν εὐρεῖν παρὰ τοῖς παλαιῶς.

peregre fuerit, non amplius agnoscit urbem.

43.

Nec semel quotidie cibum capiens, sed his per diem caenans interdum.

45.

Pueri, senes, adolescentes, juvenes.

46.

Pollux 2, 196: ὁ δὲ κωμικὸς Πλ. καὶ ποδάρια εἶρηκε· καὶ ποδεία δὲ τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πέλους Κριτίας.

47.

Idem 3, 70: καὶ παιδοφιλεῖσθαι Πλ. εἶρηκεν ὁ κωμικός.

48.

Idem ib. 126: καὶ Πλ. δὲ ὁ κωμικὸς λέγει παῦσαι δουσωνῶν. ὁ γὰρ δουσῶνης οὐκ οἶδα μὲν εἰ παρὰ τινι, ἐν παροιμίᾳ δέ. « Proverbium dicit pluribus commemoratum

Οὐδεὶς δουσῶνης χρηστὸν θῦωνεὶ κρέας. » *M.*

49.

Idem ib. 154: ἄσκησις Πλ. δὲ καὶ ἄσκησιν εἶρηκε φαῦλον ὄνομα.

50.

Idem 4, 64: τὸ δὲ ἄσμα καὶ ἄσματιον Πλ. εἶρηκεν, ὁ κωμικός, καὶ ἄσμων.

51.

Idem 6, 75: ἀπὸ δὲ ναστῶν ὁ ναστοράγος καὶ τὸ ναστοραγεῖν, καὶ ὁ ναστοκόπος παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ.

52.

Idem 7, 30: « ἔβαινε δὲ τῶν ἐρίων » Ἀριστοφάνης ἔφη (forte haec ommissa sunt in collectionibus fragmentorum Comici)· καὶ καταξῆσαι Πλ. ὁ κωμικός.

53.

Idem ib. 31: ὁ δὲ κωμικὸς Πλ. ἔφη ἀκλώστους στήμονας.

54.

Idem ib. 134: Πλ. ὁ δὲ κωμικὸς κοπραγωγὸς γαστέρας, ἦ καὶ ἐπ' ἐκείνου χρηστέον.

55.

Idem ib. 94: βαιδία (βάδεια) δὲ παικίλον καὶ πολυέλικτον ὑπόδημα· μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Πλ. καὶ Φερεκράτης (fr. inc. 76.)

56.

Idem 10, 175: εἶν δ' ἂν καὶ ἀμφωτίδες ἐκ τῶν σκευῶν, Πλάτωνος τε εἰπόντος, καὶ ἐν Κερκύονι Αἰσχύλου (Aeschyli fr. p. 38 ed. meae).

Ἀμφωτίδες τοι (malim τε) τοῖς ἐνωτίοις πέλας.

57.

Phrynichus Appar. sophist. p. 63, 26, Στρόβιλος: Πλ. καὶ μεταφορικῶς κέχρηται ἐπὶ ᾧδῆς κισθαφιδίης πολλὴν ἐχούσης τὸν τάραχον. Conf. Pherecratis Chiron. 1, 14.

58.

Idem ib. p. 73, 25, Ψυχορροφεῖν: ἐπὶ τοῦ τὴν ψυχὴν ἐκροφεῖν διὰ κακῶν παρουσίαν ἢ τραγωδία· δὲ δὲ Πλ. ἰδίως ἐπὶ οἴνου δὴ ψυχροῦ πινομένου τίθησιν (quasi ψυχὸς βορεῖν). Codex mendose ἐπὶ ο. διὰ ψ. De δὴ et διὰ saepius confusis v. Xenoph. Anab. 4, 3, 12, etc. Bekkerus ἐπὶ οἴνου ὕδωρ ψυχρὸν πίνοντος. Nam codex οἴνου, non οἴνου.

59.

Positum in Ἀδώντιδος fragm. 7.

60.

Idem p. 360, 25, Αἰκῶς: χαλεπῶς δισυλλάβως, ἀπὸ τῆς αἰκίας. οὕτως Πλ. Item Sophocles El. 101 et 197. Cf. Aeschyli Cho. 852.

61.

Idem p. 368, 33, *Ἄκοος: ἀντὶ τοῦ ἀκουστικῶς. Πλ. « Rectius ἀκοὸς et ἀκουστικός. Etym. M. p. 51, 23, Ἄκοος: Καλλιμαχος « ἀλλ' ἐπακουοὺς οὐκ ἔσχεν, » ἐπακούοντας καὶ ἀκοὸν ἐπήκοον καὶ ἀκουστικόν. Composito συνάκοος utitur Themist. Or. 33, p. 442 Dind. Lobeckius in Rhematico p. 275 ita corrigat: Ἄκοῦς ἀντὶ τοῦ ἀκουστικῶς ἔχεις. Πλ. » *E M.*

62.

Idem p. 373, 21, Ἀκύκλιος: ὁ ἀπαίδευτος παρὰ Πλάτωνι.

63.

Idem p. 378, 32: Πλ. δὲ ἀλλοκοτώτατον καὶ ἀλλοκοτώτερον εἶπε, καὶ Φερεκράτης « ἀλλοκοτώτος. »

64.

Idem p. 400, 28, Ἀνεγκλητὶ: Πλ. (« nisi philosophus intelligendus sit. » *M.*) εἶπε, καὶ Ἰσοκράτης.

65.

Idem p. 427, 31, et Zonaras p. 263, Ἀποθρέξεις: συναποτροχάσεις. οὕτω Πλ.

66.

Idem p. 470, 10, *Ἀφεῦσαν: ἀφῆκαν. Πλ. καὶ Ἐρμιππος. « Lege ἀφεῖσαν. » *Mein.*

67.

Photius Lex. p. 482, 3, *Ρακετρίζειν: τὸ εἰς τὴν βράχιν παίνει. οὕτως Πλ. « Scribendum βραχετρίζειν. » *M.*

68.

Idem p. 563, 22, Σωμάτια: τὰ ἀναπλάσματα, οἷς οἱ ὑποκριταὶ διασάττουσιν αὐτοὺς. οὕτως Πλ.

69.

Etym. M. p. 470, 35, Ἰκτῖνα: σημαίνει τὴν

λεγομένην λούπην. Πλ. δὲ προπαροξυτόνως λέγει, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει (Fragm. incert. 50, p. 181 ed. nostrae):

ἰκτίνα παντόφθαλμον ἄρπαγα στρέφει.

Placet hoc prae illo, quod posuimus l. l. Lobeck. Paralip. gramm. p. 170, citat Mein.

70.

Zonaras Lex. p. 609, Ἐγλιξάμη ν: ἐπεθύμησα. οὕτω Πλ.

71.

Idem p. 944. Ἐψανόν: ἀπαλόν. καὶ ἀτέραμον τὸ δυσέψανον. οὕτως Πλ. « V. Ruhnken. ad Tim. 150. » E M.

72.

Idem p. 1334, Μανόν: ἀραιόν. βραχέως λέγουσι. Τηλεκλείδης ἀντὶ τοῦ ἀκριβέως... Πλ. « Καὶ ταῦτα *μανάκις τῆς ἡμέρας, » ἀντὶ τοῦ μυριακίς. Hesych. Μανάκις: ὀλιγάκις, σπανίως. « Inter ταῦτα et μαν. aliquid excidit, v. c. μέντοι. » E M. Scribamus

Καὶ ταῦτα μὴν οὐ μανάκις τῆς ἡμέρας.

73.

Ap. Phrynichum Bekkeri p. 31, 17, legitur, Γλωττήν (sic): τὸν γνώμαις πολλαῖς καὶ συνεχέσι τοὺς ἀκροωμένους διαμαλλάττοντα (δικιμάττοντα? Mein.). Πλ. Quam γνωμοτύπου esse definitionem observat Meinek., idemque, dubiam esse glossam, quippe in sequenti Πλάτωνος (philosophi) nomen excidit.

74.

Pollux 9, 66: τὸ δὲ παρὰ Φιλίμμονι τριτημόριον τεταρτημόριον (immo τριταρτημόριον. Baechh.) καλεῖ ἐνίοτε Πλάτων. Quae non exstant apud philosophum.

Schol. Hermogenis apud Walz. Rhett. 5, p. 441: Πλ. τε γὰρ φησι

Τῶν γὰρ πόνων πολλοῦσιν ἡμῖν οἱ θεοὶ τὰγαθὰ,

καὶ Σοφοκλῆς.

Πόνος γὰρ, ὡς λέγουσιν, εὐκλείας πατήρ.

Non Platonis, sed Epicharmi ap. Xenophont. Mem. Socr. 2, 1, 20, est versus nobilissimus:

Τῶν πόνων πολλοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰγαθὰ οἱ θεοί.

72.

Neque hoc raro per diem.

Consimili errore Etym. M. p. 389, 38: Δία γὰρ καὶ τὸν ἀέρα φησι Πλ. ὁ κομικός

Ἄλλρ, ὃν ἂν τις ὀνομάσειε τὸν Δία.

Quem Philemonis esse versum aliunde constat. De aliis quibusdam versibus (christianis), Platoni comico ab impostore suppositis ap. Didymum De Trinit. 2, 17, Meinekius dixit Hist. crit. Com. p. 196. Idem, quem Grotius Excerpt. p. 486, tanquam Platonis, affert versum

Ἢ δ' ἠδονὴ πάντων ἀλαζονέστατον,

ejus sedem indicare non potuit. Denique ad Platonem refertur epigramma in Anthol. Palat. 9, 359: Ποσειδέϊ ππου· οἱ δὲ Πλάτωνος κομικου.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν νεῖκα καὶ γαλεπαὶ πρήξιες, ἐν δὲ δόμοις φροντίδες, ἐν δ' ἀγορῆς καμάτων ἄλις, ἐν δὲ θαλάσῃ τάρβος, ἐπὶ ζείνης, ἦν μὲν ἔχῃς τι, δέος, ἦν δ' ἀπορῆς, ἀνιηρόν· ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος ἔσσαι. οὐ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐρημότερος. τέκνα πόνοι· πῆρωσις ἄπαις βίος· αἰ νεότητες ἄφρονες, αἰ πολιαὶ δ' ἐμπαλιν ἀδρανέες. ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἐνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι μηδέποτε, ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τιχτόμενον.

XVI.

ARISTONYMUS.

« Hujus poetae duae fabulae commemorantur, *Theaeus* ap. Athen. 3, p. 87, A, et Ἥλιος βίγῶν apud eundem 7, p. 248, E, schol. Platonis Bekker. p. 331, et Antiaticistam p. 81, 26; 83, 24; 113, 24. Aristophanis et Amipsiae aequalem fuisse docent Anonymus in Vita Aristophanis p. xxvii, et schol. Platonis l. l. Turpi errore Suidas v. Ἀριστόνυμος diversos Aristonymos confudit, quo tamen auctore Fabricius Bibl. Gr. 2, p. 288, Aristonymum Ptolemæi Philadelphii temporibus vixisse et Apollonio in praefectura bibliothecae Alexandrinae successisse narrat. » E Mein., qui docte et prudenter de hoc Suidæ loco disseruit Hist. crit. Com. p. 197 seq.

I. ΘΗΣΕΥΣ.

Athen. 3, p. 87, A: ἀρσενικῶς δὲ (κόγχος) Αἰσχύλος ἐν Ποντίῳ Γλαύκῳ « Κόγχος, μύες, κόστρεια. » Ἀριστόνυμος Θησεῖ « Κόγχος ἦν * βαπτῶν ἄλλων. » Porsonus ἄλλων, sed ἄλλας βαπτῶν; ergo non magis novi quam Mein., nec tamen probro, quod illi

placuit, paulo dissimilius λεπτόν ἄλλων, ut Aristoph. fr. incert. 205:

εἰς ὄζος ἐμβαπτόμενος ἢ λεπτοῦς ἄλλας,

et Arcestratus Athen. 7, p. 321, D:

ἄλλοι μόνον λεπτοῖσι πάσας.

Immo scribam

Κόγχον ἐμβάπτων ὄλον,

« conclam inmergens totam, » intelligas hoc vel ejusmodi aliquid, in amphoram vini. Ἄλλος et ὄλος confusa etiam apud Xenophontem Anab. 6, 2, 10, pag. 414 ed. Bornem., ubi vulgo libri ὑπὲρ ἡμισυ τοῦ ἄλλου στρατεύματος, sed codex F τοῦ ὄλου στρ., quod ascivit Bornemann.

II. ΗΑΙΟΣ ΠΙΓΩΝ.

1.

Athen. 7, p. 287, C: γίνετα δὲ, φησὶν, ἐκ μόνης τῆς βεμβράδος σκευασία τις ἢ προσαγορευομένη βεμβραφύα, Ἀριστόνομος ἐν Ἠλίῳ βίγῶντι.

Ὁ γέ τοι Σικελὸς ταῖς βεμβραφύας προσείκεν, ὁ καρκινωθήτης.

In versu libri μεμβραφύας, itemque ap. Etym. M. p. 195, 29: βεμβράς εἶδος ἰχθύος εὐτελοῦς, etc. qui ὁ καρκινωθήτης, sicut apud Athen. καρκινωθάτης, quod correxit Mein. Cf. annot. ad Aristoph. Vesp. 479, et de apua (Græcorum *aphye*), ex qua garum conficiebant, Plin. H. N. 31. 8.

2.

Idem ib. D: Ἀττικοὶ δ' ὅμοις βεμβράδας λέγουσιν... Ἀριστόνυμος Ἠλ. βίγ. « Οὐτ' ἀφύη νῦν ἔστιν ἔτι [hoc omissum in C] σαφῶς, οὐτ' αὖ βεμβράς, κακοδαίμων. » Idem ib. p. 284, E: καὶ ἐνικῶς δὲ ἀφύην λέγουσιν. Ἀριστόνυμος Ἠλ. βίγ. « Ὡστ' οὐτ' ἀφύη νῦν ἔστ' ἀπλῶς. » Etym. M. p. 195, 32: καὶ οὕτως (Aristonymus dicit) « Οὐτ' ἀφύη νῦν ἔστι σαφῶς, οὐτ' αὖ βεμβράς κακοδαίμων (sic). » Probabiliter Mein.:

Ὡστ' οὐτ' ἀφύη νῦν ἔστι σαφῶς, οὐτ' αὖ βεμβράς, κακοδαίμων.

Nec tamen ineptum ἔστιν ἀπλῶς (*simpliciter*, non composita e duobus forma). Sed dure Dindorf. νῦν ἔστ' εἶθ' ἀπλῶς. Hunc versum cum superiore, fr. 1, conjunxit Bergkii Commentt. p. 316.

SOL FRIGENS.

1.

Quamquam Siculus quidem carcinobetes similis est bembraphysis.

3.

Antiatt. p. 81, 26, Ἀπόδειξιν δοῦναι: ἀντὶ τοῦ ἀποδείξασθαι. Ἄρ. Ἠλ. βίγῶντι.

4.

Idem p. 83, 24, Ἄρνακίς: Ἄρ. Ἠλ. βίγ. Cf. Aristoph. Nub. 706.

5.

Idem p. 113, 24, Σιωπηλός: Ἄρ. Ἠλ. βίγ. Vox nota etiam e Convivio Xenoph. 1, 9, et poeta quidam scenicus (fugit nomen): σιωπηλὸς σοφός.

6.

Schol. Platonis Bekker. p. 331, de Aristophane: Ἄρ. ἐν Ἠλ. βίγ. καὶ Σαννυρίων ἐν Γέλῳτι τετράδι φασὶν αὐτὸν γεγονέναι. διὸ τὸν βίον κατέτριψεν ἐτέροις πονῶν. οἱ γὰρ τετράδι γεννώμενοι πονοῦντες ἄλλοις καρποῦσθαι παρέχουσιν, ὡς καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πρώτῃ Περὶ ἡμερῶν ἱστορεῖ. ταύτη δὲ καὶ Ἡρακλῆ φασι γεννηθῆναι. Eadem Anonymus in Vita Aristophanis p. xxvii. De proverbio egit Mein. ad Menandri fragmenta p. 110.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Hesych. Βορροῦ: τοῦ Βορέου ἢ γενικῆ παρ' Ἀριστόνυμον. Ita enim codicis scripturam ἦγε π ἀριστονο correxit Bastius ad Gregor. Cor. p. 38.

2.

Idem * Ψώσματα: παρὰ Ἀριστόνυμον πέπαικται ἢ λέξις τῇ Βουιωτῶν διαλέκτῳ. Fortasse Bæotii dixerunt ψῶμα pro ψωμός.

XVII.

AMIPSIAS.

« Æqualis Aristophanis, quicum ei simultatem aliquam intercessisse, ex Ranis (12, 13 et 14) intelligas: ibi enim bajulorum similitumque hominum dieteriis insulis risum captasse dicitur; quamobrem Suidas ὑπόψυχρον eum dixisse videatur, quem ipsi Athenienses honorifice acceperunt, Κόννην ejus et Κομασταῖς una cum Nubibus Avibusque in certamen commissis et præmio ornatis. V. Anonymus in Vita Aristophanis p. xxvii (fr. inc. 12), item interpretes ad Ran. 14. » E M.

2.

Ita ut neque apua simpliciter (*vel plane*), neque [bembras sit, miser.

I. ΑΠΟΚΟΤΤΑΒΙΖΟΝΤΕΣ.

Ἀποκοτταβίζειν idem τῷ κοτταβίζειν apud Atticos. Etym. M. p. 533, 15 : κοτταβίζειν τὸ τῷ κοτταβίῳ γρησθαί φασιν Ἀττικοί, οὐχὶ τὸ ἐμείν, ὡς περ οἱ νῦν λέγουσιν. Athen. 15, p. 666, A : τίς γὰρ ἡμῶν οὐκ οἶδεν, ὅτι οὐκ ἦν οὗτος ὁ ἀποκοτταβισμὸς (vomitio) ἀρχαῖος; εἰ μὴ τι σὺ καὶ τοὺς Ἀμειψίου (Ἀποκοτταβίζοντα, cottabo ludentes) ἀποβλύζειν (vomere) ὑπολαμβάνεις. Et de hoc ludo ib. pag. 667, F : αὕτη δ' (ἡ λεκάνη) ὕδατος πληροῦται, ἐπιπέει τε ἐπ' αὐτῆς ὄξυθαφα κενά, ἐπ' ἃ βάλλοντες τὰς λάταγας ἐκ καρχησίων ἐπειρῶντο καταδύειν. ... Ἀμειψίας Ἀποκοτταβίζουσι.

1.

Ἡ Μανία, γέροντ' ὄξυθαφα καὶ κινθάρους,
καὶ τὸν ποδονιπτῆρα ἐγγέασα θύδατος.

« Similiter illam lekánē describit schol. Aristoph. Pacis 1243 : ἀγγεῖόν τι, εὐκὸς λουτήρι, πλήρες ὕδατος, ἐν ᾧ ὄξυθαφῶν ἦν ἐπιπεόντων πλῆθος, ἅπερ καταδύειν ταῖς λάταξιν ἐπειρῶντο. Versu a libri minus probati ποδονιπτῆρα, forma recentiorum, ut Mein. annotavit, laudato Lobeckio ad Phryn. p. 689. Primum versum iterum habes ap. Athen. 11, p. 473, D.

2.

Idem 7, p. 307, E : ὅτι δὲ εἶδος κιστρέων οἱ νήστεις, ... φησὶν ... Ἄμ. Ἀποκοττ.

— α. Ἐγὼ δ' ἰὼν πειράσομαι
εἰς τὴν ἀγορὰν ἔργον λαθεῖν β. Ἦπτον γὰρ οὖν
νήστεις, καθάπερ κιστρέως, ἀκολούθησιν ἐμοί.

E colloquio servi cum domino pauperculo, qui consentit illum alibi quoque opus mercede faciendum quaerere. Versu 1 Abresch. ἰὼν pro ἰδῶν. V. 2 ἔργον λ. Photius p. 12, 20, Ἐργον : ὁ μισθός (a consequente. Both.). καὶ λαθεῖν ἔργον τὸ μισθῶσαι ἐμαυτόν. Ibid. γὰρ οὖν bene Mein. et Dobræus Adv. 2, p. 316, pro γ' ἂν οὖν : de particulis γὰρ οὖν v. Hermann. ad Viger. p. 449, etc.

COTTABO LUDENTES.

1.

Mania, affer acetabula, et pocula,
alveumque aqua infusa.

2.

— a. Ego vero in forum
ibo expertum, an aliquis me mercede conducturus
[sit. b. Sane

3.

Idem 10, p. 426, F : οἱ δ' ἐπιτεταμένως χρώμενοι τῷ ποτῷ δύο (intell. μέρη) οἴνου ἔπινον πρὸς πέντε ὕδατος ... Ἄμ. ἐν Ἀποκοττ. (sub persona Bacchi),

Ἐγὼ δὲ πᾶσιν εἰμι πέντε καὶ δύο.

Sic Schweighæus. et Dindorfius. Libri Ἐγὼ δὲ Διόνυσος πᾶσιν ὑμῖν εἰμι π. κ. δ.

4.

Etym. M. p. 313, 30 : διὰ τοῦ α λέγεται ἄγγουσα, Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ ε. Ἄμ. Ἀποκοττ.

Δυσὶν ὀβολοῖν ἐγγουσα καὶ ψιμύθιον.

« Conjunxerunt hæc etiam alii : v. Casaub. ad Dion. Chrys. vol. 2, p. 459 ed. Reisk. » Mein.

5.

Antiatt. p. 103, 3, Κλιθανίτης ἄρτος : Ἄμ. Ἀποκοττ. « Silicet κριθανίτην φασὶν Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ρ, ut est in Lexico Hermanni p. 326. Alterum illud Doricum esse ferebatur : v. Etym. M. p. 538, 19, et Lobeck. ad Phryn. p. 179. » Mein. Ad hanc fabulam fortasse referendum fr. incert. 1.

[II. ΚΑΤΕΣΘΙΩΝ.]

Amipsiam Κατεσθίοντι citat Athenæus, fabule titulo valde suspecto. Locum vide infra in Incertis 18.

III. ΚΟΝΝΟΣ.

« Majorem reliquis celebritatem adeptus est fabula Κόννος inscripta, quæ quando acta fuerit, præter Athen. 7, p. 316, B, qui biennio ante Eupolidem Κόλακας docuisse ait, novimus ex Argumento Aristoph. Nubium, ubi archonte Isarcho, h. e. olymp. 89, 1 (ante Chr. nat. 423), Dionysiis urbanis, una cum Nubibus et Cratini Pytine in certamen commissa et altero præmio ornata esse dicitur. Titulum recte a Conno (sive potius Conna, secundum schol. Vespasium 695) Metrobii filio et Socratis magistro musicæ, repetivit Hemsterhus. ad Polluc. 2, p. 1358. Cf. Leo Allatius ad Socratis Epist. p. 186, et Menag. ad Diog. Laert.

tum minus jejunos, ut mugil, me sequeris.

3.

— Egoque (vinum) omnibus sum quinque et duæ
[partes.

4.

Duobus obolis anchusa et psimythium (cerussa).

5.

Panis e clibano.

2, 28, qui præeunte Casaubono, fabulam in Socratem scriptam fuisse suspicatur. Id haud scio an etiam eo confirmetur, quod chorus e φροντισταῖς constitit : v. fr. 5. Igitur probabiliter Menagius huc retulit illa in fragmento 1 : Σώκρατες ἀνδρῶν βέλτιστ' ὀλίγων » etc. E M.

1.

Diog. Laert. 2, 27 : τοῦτο δ' ἐνέσται καὶ παρὰ τῶν κωμωδιοποιῶν λαθεῖν, οἱ λανθάνουσιν ἑαυτοὺς δι' ὧν σκώπτουσιν ἐπαινοῦντες αὐτὸν (Socratem), Ἀριστοφάνης μὲν οὕτως (v. Av. 1439, Nub. 101 seqq.), Ἄμ. δ' ἐν τρίθωνι παράγων αὐτὸν φησὶ

α. Σώκρατες ἀνδρῶν βέλτιστ' ὀλίγων, πολλῶν δὲ ματαιόταθ', ἦκεις

καὶ σὺ πρὸς ἡμᾶς; Καρτερικός γ' εἶ πῶθεν
ἂν σοι χλαίνα γένοιτο;

β. Τοῦτ' ἐπὶ κακὸν τῶν σκυτοτόμων κατ' ἐπήρειαν γεγέννηται.

α. Οὗτος μέντοι πινῶν οὕτως οὐπόποτ' ἔτλη
κολακεῦσαι.

Versu 1 ὀλίγων, intellige ἀγαθῶν. Dobræus corrigebat ὀλίγω et πολλῶ. V. 2 vulgo junctim ἡμᾶς καρτερικός τ' εἶ; πῶθεν ... Sed ille, qui hæc loquitur, postquam Socratem ingressum salutavit verbis Σώκρατες usque ad ἡμᾶς; aspecto τρίθωνι philosophorum, « καρτερικός γ' εἶ, » inquit, pallium tenuerit philosophorum admiratus. Post hunc versum omissa esse quædam sensit Hermannus præf. ad Nub. p. xxxvi. V. 3 recte idem alteram personam immisit, quæ ridet ἀνοποθησίαν Socratis. Versu 4, quem rursus priori collocutori tribuere maluimus, libri vulgati πινῶν, sed codex Monac. apte πινῶν, sordens et τρίθωνι, et disalceatus.

2.

Schol. Aristoph. Avium 988 : Σύμμαχος δὲ καὶ μανιώδη φησὶ τὸν Διοπέθη τὸν βήτορα, ὡς καὶ Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύσσει δῆλον ποιεῖ, ... καὶ Ἄμ. Κόννο

ὅστε ποιοῦντες χρησμούς αὐτοὶ διδάσκει
ἄδειν Διοπέθει
τῷ παραμεινομένῳ.

CONNUS.

1.

a. Socrates, paucorum optime hominum, et multo-
[rum vanissime, adesne
etiam tu apud nos? — Fortis es : utinam haberes læ-
b. Hoc malum sutoribus damno est. [nam!
a. Hic tamen ita sordens nunquam adulari susti-
[nuit.

3.

Athen. 9, p. 368, D : κωλῆνα λέγουσι καὶ κωλῆν ... Ἄμ. Κ. « Δίδεται μάλιστα ἱερῶσυνα κωλῆ, τὸ πλευρὸν, ἡμίκραυρ' ἀριστερά. » Herodianus De dict. solit. p. 5, 25, Κωλῆ : Ἄμ. Κ. « Ἐντεῦθεν * ὅσαι μάλιστα ἱερῶσυνα κωλεῖτο πλευρὸν ἢ μικρᾶς ἀριστερᾶς. » Ita codex, quum poeta dixisset, nisi fallor

Ἐντεῦθεν ὅσ' ἂν δίδεται μάλιστα ἱερῶσυνα
κωλῆ, τὸ πλευρὸν, ἡμίκραυρ' ἀριστερά.

Hesych. Ἱερῶσυνα : τὰ εἰωθότα δίδοσθαι ἐξαιρέτα τοῖς ἱερεῦσιν. V. 2 ἀριστ., sinistra, infausta et minoris æstimatas Græcis quam dextra. V. ann. ad Iliad. 12, 201, Odys. 20, 242. — In altera ed. Mein. Ἐντεῦθεν δὲ δίδεται μάλ. etc., cum Fritschio Quæst. Aristoph. 1, p. 253.

4.

Idem 7, p. 327, D : μνημονεύει δὲ αὐτῶν (φάγρων) ... Ἄμ. ἐν Κ. « Ὀρφοῖς σελαχίους τε καὶ φάγρους βορά. » Pro postremo vocabulo cod. A ἀσιβορα, B ἀσιβορα, P ἀσιβορα, VL ἔση βορά. Schweigh.,

Ὀρφοῖσι σελαχίους τε καὶ φάγρους βορά,

ut Plato Cleoph. fr. 1 :

— Σὲ γὰρ, γραῦ, συγκατόκισεν σαπρὰν
ὀρφοῖσι σελαχίους τε καὶ φάγρους βοράν.

Fritschius Quæst. Aristoph. 1, p. 254,

Ὀρφοῖς σελαχίους καὶ φάγρους ἔση βορά.

Sed verisimiliora hæc

Ὀρφοῖς, σελαχίους τ', ἢ φάγρους ἔσει βορά.

Videtur enim seL. τε ortum ex σελαχίους τ' η. Junctas interdum τὲ et ἦ particulas commemoravit Matth. Gr. § 607.

5.

Idem 5, p. 218, C, de Protagora: Ἄμ. δὲ ἐν Κ. ... οὐ καταριθμεῖ αὐτὸν ἐν τῶν τῶν φροντιστῶν χορῶν. De his v. prolegomena fabulae, Ar. Nub. 266, etc.

6.

Pollux 10, 171: ἐν δὲ τοῖς δημοπράτοις κλιμάκιον, ἐν δὲ Ἀμειψίου Κόνων κλιμακίδια. Ita Salmasius; vulgo κλιμακίδια.

IV. MOIXOI.

« Titulus passim corruptus in Μοῖχοι, velut apud Pollucem 7, 100, et gramm. Bekkeri p. 400, 1: v. Fabric. Bibl. Gr. 2, p. 410, Toup. Emend. Suidae 1, p. 301. » E M.

1.

Suidas, Ἀναψυγῆναι: τὸ ἀναψῦξαι λέγουσιν. Ἄμ. Μοῖχοις « Καὶ σὺ μὲν ἦλθες κάβαλες (cod. A κάβαλες) τριώβολον, καὶ τί που κατεμαρτύρησας ψεῦδος, ὥστ' ἀνεψύχεις. » Idem Καβαλῶν: ὁ καταβαλῶν. Ἄμ. Μοῖχοις « Καὶ σὺ μὲν ἦλθες κάβαλες (cod. A καταβαλῶν) τρ. » Scribam, expleta probabiliter lacuna,

Καὶ σὺ μὲν (μ', ἡλίθι', ἐσ) ἦλθες, κάβαλῶν
τριώβολον,
καὶ τί που κατεμαρτύρησας ψεῦδος, ὥστ' ἀνε-
ψύχεις.

Forte perierit μ' post μὲν, et ἡλίθι-εσ ante ἦλθες, sicut similia similibus officere solent in libris. De μοι eliso v. Eur. Hecub. 771, etc. Oratio haec videtur fuisse mariti cum adultero, furtum excusante. — In primo versu Mein. ed. alt. proponit Κῆρα σὺ μὲν ἀθῶος ἦλθες, in secundo Hermannus καὶ τί που κατεμαρτύρησας ψ.

2.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 400, 1, Ἀνεψύγειν: καὶ Ἄμ. Μ. καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ. Suidas, Ἀνεψύγεισαν: ἠνοήθησαν. καὶ ἀνεψύγειν, οὐχὶ ἠνοίγει, καὶ ἀνεψύγειτο, λέγει καὶ Ἄμ., καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ.

3.

Pollux 7, 100: Ἀμειψίου ἐν Μ. μιλιτωρυχίαν εἰπόντος. Photius p. 270, 18, Μιλιτωρυχία: τόπος, ἐν ᾧ μίλιτος (v. Aristoph. Eccles. 377) ὄρυσ-

MOECHI.

1.

Et tu quidem, (stulte, mihi intro)ivistis projecto triobolo, et nescio quod contra testatus es mendacium, ut [recreareris.

σεται Ἄμ. « Cf. Eustath. ad Iliad. (2, 637) p. 310, 34. » M.

V. ΣΑΠΦΩ.

Pollux 9, 138: καὶ νοθῆς, καὶ νοθρός. ἔστι γὰρ καὶ τοῦτο παρὰ Πλάτωνι ἐν τῇ Φαίδρῳ, ... ἐν δὲ τῇ Ἀμειψίου Σαπφῶ καὶ νοθρότερον εὐρήκαμεν.

VI. ΣΦΕΝΔΟΝΗ.

« Sic fabula vocatur apud Athen. 6, p. 270, F, paucisque aliis locis, plerumque autem corrupto titulo Σφενδῶνι, vel Σφενδῶνι, vel Φεῖδῶνι, pro quibus ubique Σφενδῶνη reponi jussit Casaub. ad Athen. 10, p. 446, D, assentiente Hemsterhusio ad Pollucem 2, p. 1080. (Videndum tamen, an duplici titulo Σφενδῶνη ἢ Φεῖδῶνι inscriptum drama fuerit, vel Σφ. ἢ Ἀφειδῶν, qui quidem apte diceretur fr. 1 καλλιτράπεζος, etc. Both.) Hemsterh. l. l. nomen comœdiæ repetit ab annulo, mutui amoris signo, cujus annuli in pala amicæ imago insculpta fuerit. Qua conjectura laudabo si quis probabiliorē attulerit. (Sane Σφενδῶνη funda intelligi potest, sensu frequentiore; quæ omnino non abhorret a jocis Comicorum: v. Pænulum Plauti, Eunuchum Terentii, et tropice dictas σφενδῶνας Ar. Nub. 1080. Potest quoque, ut aliquis gloriandi causa monstraverit fundam ejus, qui dicitur apud Pollucem 10, 144. Both.) Tempus commissæ fabulæ indicari videtur his, quæ servavit Pollux 10, 144:

— Τὸ μὲν δόρυ
μετὰ τῆς ἐπιτάλῃου πρὸς Πλαταιαῖς ἀπέβαλεν,
in quibus dici videtur aliquis Atheniensium illorum, qui, quum Lacedæmonii Plataeas obsidione cinxissent, (fortasse multis hostium funda cæsis, Both.) cum magna parte Plataensium eruptione facta aufugerunt, olymp. 88, 1 (ante Chr. nat. 427): v. Thuc. 3, 20 seqq., Diodor. 12, 56. » E M. Cf. fragm. 3.

1.

Athen. 6, p. 270, F: κατ' Ἀμειψίαν, ὅς ἐν Σφενδῶνῃ ἔφη περὶ σοῦ μαντευσάμενος, ὦ Λαρήναιε,

Κοῦδεῖς σοῦστῖν τῶν πλουτούντων, μὰ τὸν
Ἡφαιστον, προσομοίως
καλλιτράπεζος καὶ βουλόμενος λιπαρὸν ψω-
μὸν καταπίνειν.

FUNDA.

1.

Nemoque divitum, per Vulcanum, similiter ac tu delicatis studet epulis cupitque pingue aliquid frustum vorare.

4.

Athen. 9, p. 408, E: ἡ πλείων δὲ χρῆσις κατὰ χειρὸς ὑδωρ εἴωθε λέγεσθαι, ὡς Εὐπόλις ἐν Χρυσῶ γένοι, καὶ Ἄμ. Σφ.

5.

Pollux 9, 96: ἐν δὲ τῇ τοῦ Ἀμειψίου Σφ. ὁ τε τρόπος δεδῆλωται τῆς κυβείας, καὶ προεῖρηται, ὅτι (male legitur ὅτι) εἴη τὸ τρῆμα μνασίον, ὡς μναῖν αὐτῶν ἐπιδιατεθειμένων ἐκάστω κύβῳ. Libri τὸ τριμνασίον, quod correxit Jungermannus, his annotationis: « Ait Poll. in Amipsiæ Sphendona explicari modum κυβείας et insuper addi τὸ τρῆμα μνασίον. Τρῆμα hic idem cum eo, quod antea τρύπημα appellavit, punctus in tessera, τὸ δηλοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν βληθέντων. Id vero μνασίον vocat, quia nimium, ut ipse explicat, mina erat proposita in singulis tesseras vincenti præmium. »

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 11, p. 783, E: ἔπεινον δὲ τὴν ἀμυστιν μετὰ μέλους, μεμετρημένου πρὸς ἀκύτητα χρόνου, ὡς Ἄμ.

— α. Ἀὐλεῖ μοι μέλος,
σὺ δ' ἄδε πρὸς τὴν δ' ἐκπύμαι δὴ γῶ
τέως.

β. Ἀὐλεῖ σὺ, καὶ σὺ τὴν ἀμυστιν λάμβανε.
« Οὐ χρὴ πύλλ' ἔχειν θνητὸν ἄνθρωπον,
ἀλλ' ἔρᾶν καὶ κατεσθίειν: σὺ δὲ κάρτα φεί-
δει. »

Versu 2 libri male σὺ δ' ἄδε πρὸς τὴν δ' ἐκπ. δ' ἔ. τ., in quibus τὴνδε intelligunt tibicinam. Immo τὴν ἀμυστιν. Jacobsius Animadv. ad Athen. p. 249, σὺ δ' ἄδε πρὸς τὴν δ' ἐκπ. δ' ἔ. τ. Recte quidem πρὸς adverbialiter, ut ἀγῶγε πρὸς Aristoph. Ran. 393, etc.; sed verius efficaciusque videtur τὴν (i. e. ταύτην, τὴν ἀμυστιν) δ' ἐκπ. δὴ γῶ τ. V. 3 alterum σὺ additum a Jacobsio, versum sarciente. Meinek. malit κάρτα τ. Sequitur cantuuncula, composita v. 4 ex dochmio et cretico d. cat., v. 5 ex noto asynarteto (—υ—υυ—υ—), et penthemimeri iambica, metris lyricis et scolorum. Ad creticos numeros revocabat Meinek. V. 5 Σὺ δὲ κ. φεῖδει (libri φεῖδη) intell. ἔρᾶν καὶ κατεσθίειν. Parum eum amare et epulari dicit, sed nihil nisi bibere.

2.

Leporem marinum quatiens bibe.

3.

Hastam una cum seuto Platæcis abjecit.

EX INCERTIS FABULIS.

— a. Fistula mihi carnen,

Versu 1 codd. AC prope verum σοῦ ἴστι, ipsoque metro congruente πλουτούντων pro πλουσίων, quod alii libri habent. Προσομοίως recte Bergk. Commentt. p. 421 et Mein. pro προσόμοιος. V. 2 ψωμὸν ABC. Ζωμὸν PVL. « Præfert hoc Bergk. propter καταπίνειν, quod tamen sensu devorandi satis frequens est: v. Plato fr. 9 Ἐορτῶν, etc. » E M.

2.

Idem 10, p. 446, D, de imperativo πῖθι disserens: Ἄμ. Σφενδῶνῃ

Λαγὸν ταραξῆς πῖθι τὸν θαλάσσιον.

Et 9, p. 400, C: τὸ μὲν ἰακὸν λαγὸς « Λαγὸν τ. π. τὸν θαλ. » τὸ δὲ λαγὸς ἄττικόν. Atque hoc quidem habet schol. Aristoph. Vesp. 1489: τὸ μὲν πῖθι ἐπὶ φαρμάκου λέγουσι, « Λαγὸν τ. π. τ. θαλ. » τὸ δὲ πῖθι ἐπὶ τοῦ πότου. (Cf. Matth. Gr. § 247.) « Retinui tamen λαγὸν usurpatum, ut videtur, in oratione Ionici hominis, propter expressum testimonium Athenæi. De leporis marini vi venenis contraria v. Nicander Alexiph. 465, Plut. Terr. an aquat. p. 933, F, Philostr. V. Apoll. 6, 32, p. 271. Ταράσσειν φάρμακον, miscere medicamentum, ut Nicander Ther. 665:

— τῆς ἀπο φάρτος
δραγμαῖον ποταμῶ πῖθιν ὑδάτεσσι ταραξῆς,

etc. » E M.

3.

Pollux 10, 144, de armis militaribus agens: Ἄμ. δ' ἐν Σφ.

— Τὸ μὲν δόρυ
μετὰ τῆς ἐπιτάλῃου πρὸς Πλαταιαῖς ἀπέβα-
λεν.

« In his μετὰ ex codicibus restitutum est; vulgo πρό. Alius liber πρὸς. Τὴν ἐπιτάλῃου recte intelligunt scutum. Hesych. Ἐπιτάλῃος: ἀσπίς ἔχει γὰρ γλακῆν τὴν ἐπιβολήν. Addito nomine Herodotus 4, 200, ἐπιτάλῃου ἀσπίδι, Aristoph. Vesp. 17, ἀσπίδα ἐπιτάλῃου, quemadmodum etiam apud Hesychium fort. scribendum erat, ἐπιτάλῃος ἀσπίς ἔχει, etc. » Mein. Sed vellem dixisset vir doctus, quid tum faciendum sit Amipsiæ verbis, a Polluce laudatis, τῆς ἐπιτάλῃου.

et tu acine; hanc autem scilicet ebibam ego interea.
b. Fistula tu, et tu amystidem sume.
« Non oportet multa habere mortalem hominem,
sed amare et comedere; tu vero his vehementer
parcis. »

2.

Idem 1, p. 8, E : ὅτι τὸ μονοφαγεῖν ἐστὶν ἐν χροῖσει τοῖς παλαιοῖς. Ἀντιφάνης

Μονοφαγεῖς ἦδη τι καὶ βλάπτεις ἐμέ (malim Μῶν μονοφαγεῖς ... ἐμέ; videtur enim μῶν haustum a mon- sequente). Ἄμ.

Ἐρρ' ἐς κόρακας, μονοφάγε καὶ τοιχωρύγε! Aristoph. Vesp. 889 :

κυνῶν ἀπάντων ἀνδρα μονοφαγίστατον.

3.

Idem 2, p. 62, E : Κρατῖνος δὲ διὰ τοῦ φ ἄ σ φ ἄ ρ α γ ο ν ὀνομάζει, καὶ Θεόπομπος ... Ἄμ.

Οὐ σχῖνος, οὐδ' ἀσφάραγος, οὐ δάφνης κλάδοι.

Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 110.

4.

Idem ib. p. 68, B, de tribus generibus vocabuli ὀρίγανος agens : οὐδετέρως δ' Ἐπίχαρμος καὶ Ἄμ.

5.

Pollux 2, 200 : καὶ βατῆρ δ οὐδὸς, ἐφ' οὗ καὶ βρίζομεν, ὡς Ἄμ.

Ἐπ' αὐτὸν ἦκει τὸν βατῆρα τῆς θύρας.

Diogenianus Proverb. 3, 38 :

Ἀὐτὸν κέρρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας,

οἷον ἐπ' αὐτὰ ἀφίξει τὰ πράγματα. Idem sensus verborum Amipsiæ, ut Mein. annotavit.

6.

Schol. Aristoph. Vesp. 1169 : αἰτία δὲ τοῦ λεξιδίου ἢ συνήθεια (ἀσυνήθεια? Mein.). μήποτε γὰρ καὶ πεποιήται ὑπ' αὐτοῦ. εἰ δὲ μὴ ἀπεσχεδιάσται τὸ διαλυκῶνισσον, τάχα ἂν λέγοιτο ἀπὸ Λύκου (?) πεντάθλου· φαίνεται γὰρ τις καὶ μαλακώτερος γενέσθαι. Ἄμ. « Εἰ μὴ θανοῦσίν ἐστὶ τις τιμὴ, καταβῶμεν. » Meinek. tentat τάχα ἂν λέγοιτο ἀπὸ Λύκου ἀὐτολύκου πεντάθλου, a Lycone Autolyçi pancratiastæ patre, ipsumque Amipsiam hoc fere modo locutum esse arbitrat :

Εἰ μὲν θανοῦσίν ἐστὶ τις κάτω τρυφή, τί μὴ καταβῶμεν;

Sed verosimilius est, poetam dixisse

2.

In malam rem, solivore et parietum perfossor!

3.

Non lentiseus, non asparagus, non laurea.

Εἰ μὲν θανοῦσίν ἐστὶ τις τιμὴ κάτω, καταβῶμεν.

Facile κάτω ante κατα- neglectum fuerit a librariis. Atque in altera edit, hanc ipsam correctionem exhibuit Mein.

7.

Schol. Aristoph. Pluti 883 : οὐ φοβοῦμαι σε, ἔχων φυσικὸν (hoc deleam) δακτύλιον· δακτύλιον δὲ τὸν λεγόμενον φαρμακίτην. Εὐπολις Βάπταις μέμνηται, καὶ Ἄμ. δ δ' Εὐδαμος (cod. Ven. Εὐδημος) φαρμακοπώλης, ἢ χρυσοπώλης (?), etc. Theophrastus H. Pl. 9, 18, laudante Hemsterhusio : Εὐδημος δ φαρμακοπώλης, εὐδοκιμῶν σφόδρα τὴν τέχνην.

8.

Pollux 2, 50 : παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς τὸ νεύειν ὀφρυάζειν εἴρηται. Codex Falckenburgi δ δὲ κωμικός Ἀμαψίας (sic) τὸ ν. ὀφρ. εἴρηται, ubi Porsonus Advers. p. 251 recte εἴρηκε. Photius p. 364, 19, ὀφρυάζειν : τὸ συναίνει τὰς ὀφρῦς. (Cf. Aristoph. Nub. 564, Plut. 751.)

9.

Idem 3, 48 : τὸν δὲ νεόγαμον νεογόνην Ἄμ. ὀνόμασε. MS. unus νεογήμην. Fortasse legendum est τὴν δὲ ν. νεογάμην. V. Matth. Gr. § 116, ann.

10.

Suidas et Zonaras Lex. 1, p. 195, Ἀναβιβάσμαι : ἀντι τοῦ ἀναβιάσμαι. Ἄμ.

11.

Photius Lex. p. 525, 4 : Σκότος καὶ σκότον ἑκατέρως. οὕτως Ἄμ.

12.

Anonymus Vit. Aristoph. p. xxvii : διὸ καὶ ἔσχωπον αὐτὸν (Aristophanem) Ἀριστάνουμος τε (Sol. fr. fr. 6), καὶ Ἄμ., τετράδι λέγοντες γεγονέναι, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄλλαις ποιοῦντα.

13.

Antiatt. p. 113, 26 : Στρωματόδεσμον καὶ ἀρρενικῶς, καὶ οὐδετέρως. Ἄμ. V. Lobeck. ad Phryn. p. 401.

14.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 365, 30, et Suidas Ἄκροπος ἀνήρ : ἀντι τοῦ οὐδέπη (male libri οὐδέπω) ἠνοχλημένος ὑπὸ τινος. οὕτως Ἄμ.

5.

Ad ipsum pervenisti fundum januæ (rei).

6.

Si quidem mortuis honos aliquis est apud Inferos, descendamus.

15.

Idem p. 403, 5, et Suidas, ἀνήκει : Ἀντιφῶν μὲν ἀντι τοῦ καθήκει, Ἄμ. δὲ ἀνήκει (Suid. vitiose ἀνήκα) ἀντι τοῦ ἀναβέβηκα καὶ προελήλυθα ἔφη.

16.

Idem p. 405, 15, Ἀνίστω : ἀντι τοῦ ἀνίστασο. οὕτως Ἄμ. Sic etiam Suidas v. Ἀνίστη.

17.

Idem p. 434, 9, Ἀποσεσύκασται : τετρώγηται. Ἄμ. « Aliter Etym. M. p. 124, 49, Ἀποσεσύκασται : τὰ σῦκα ἀποβέβηκε βρωθέντα. » Mein.

18.

Athen. 7, p. 306, B : Ἀττικοὶ πουλύπουν λέγουσιν. ... Ἄμ.

Κατεσθίοντι δεῖ μὲν, ὡς εἶοικε, πολλῶν πουλύπων.

Versus i. t. de quo metri genere v. Æschyl. vol. 2, p. 363, et Soph. vol. 2, p. 535 nostrarum edd. Male titulum fabulæ Κατεσθίων finxerunt, suspectum et reiectum Meinekio, qui in altera edit. ita hæc digessit :

Κᾶθ' ἐστιῶντι δεῖ μὲν, ὡς εἶοικε, πολλῶν πουλύπων

XVIII.

ARCHIPPUS.

• Archippus, æqualis Amipsiæ, floruit olymp. 91 (415—412 ante Chr. nat.), qua eum vicisse in tertamine comico tradidit Suidas, accinente Eudocia p. 68. Φορτικὸν (nugatorium, futilem) dicit schol. Aristoph. Vesp. 500, τῶν τριχοινίκων ἐπῶν : ἀντι τοῦ εὐτελῶν στίχων. (Additur τριχ. οὖν ἀντι τῶν τριῶν χοινίκων ἀξίων. Hæc propria vocis significatio, ut recte intelligantur verba grandiora, magnifica, sed per irrisionem ita dicta, quippe revera εὐτελεῖ : nam χοινίξ frumenti victus quotidianus hominis censebatur. In Nub. 509 ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν ἤτηθέντα se dicit Aristophanes, Both.) τὰ τοιαῦτα παρὰ τὰς φωνὰς (propter verba) παίζει φορτικῶ ὄντος, ἐφ' οἷς (fort. αἷς) μάλιστα τῶν ποιητῶν σκώπτουσιν Ἀρχίππον. » E M. Cf. Vesp. 66, et totam illam servi orationem. Verum ad Archippi commendationem pertinet, quod

18.

Epulanti opus est, ut apparet, multis polypis.

AMPHITRUO.

1.

Et quidem rostrum habens tam longum.

a quibusdam quattuor Aristophanis fabulæ ad Archippum auctorem referebantur : Πόησις, Ναυαγός, Νῆσοι, Νίοβις. V. Anon. Vit. Aristoph. sine, p. xxviii.

I. AMPHITRYON.

« Amphitryonis duplex fuit recensio : v. Athen. 3, p. 95, E, et 10, p. 426, B. Hesych. Ἐπενώτισεν : ἐφώρμησεν. Ἀμφιτρώωνι δευτέρῳ, ubi Archippi nomen excidisse viderunt Meursius et Florens Christianus. Cf. Eurip. Herc. fur. 352. Non indicata recensione Amphitryonem laudant Athen. 11, p. 494, B, et grammatici Bekkeriani p. 83, 20; 105, 16. Argumentum fabulæ vix diversum fuerit ab eo, quod Plautus, Græcos auctores secutus, in cognomini dramate tractat. » E M.

1.

Athen. 3, p. 95, E : Ἀρχ. Ἀμφιτρώωνι δευτέρῳ κατὰ παιδιᾶν εἴρηκε (τὸ βύγγος) καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου οὕτως :

Καὶ ταῦτ' ἔχων τὸ βύγγος οὕτως ἰσοκρόν.

« Similiter Strattis apud schol. Ar. Avium 1294 Opuntio μέγα βύγγος attribuit. Cf. Cratin. fr. incert. 83, et si qui alii Atticorum poetarum βύγγος de humana facie dixerunt. » E M.

2.

Idem 10, p. 426, B : εἰπόντος τινὸς Ἀρχίππον εἰρηκέναι ἐν δευτέρῳ Ἄμφ.

Τίς ἐκέρασε σφῶν, ὦ κακὸδαίμων, ἴσον ἴσῳ; Cf. Aristoph. Acharn. 327, Plut. 1128, etc.

3.

Idem 11, p. 494, B : Ἀρχ. ἐν Ἄμφ. οὐδετέρως (τὸ σκύφος) εἴρηκε.

4.

Antiatt. p. 83, 20, Ἀναλέγειν : ἀντι τοῦ ἐκλέγειν. Ἀρχ. Ἄμφ.

5.

Antiatt. p. 105, 16, Κύων : ὃ κύων διὰ τοῦ ω (pro ὃ κύων). Ἀρχ. Ἄμφ.

6.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 452, 28, Ἀσχοθύλακος : Διοκλῆς Βάχχαις, καὶ Ἀρχ. Ἄμφ. δευτέρῳ. « Item Aristoph. fragm. 217. Significatur, opinor,

2.

Quis vestrum, infelix, par pari miscuit?

5.

O canis!

pera, in qua vinum et cibaria recondebant; quo pertinuerit proverbium ἀσκός καὶ θύλακος de homine bibace et edace: v. Alexidis Hes. fr. 1, i. » E M.

7.

Hesych., Ἐπενώτισεν: ἐφώρμησεν. (Ἀρχ.) ἄμφ. δευτέρω.

II. ΗΡΑΚΛΗΣ ΓΑΜΩΝ.

Argumentum fabulae perspicuum. Epularum nuptialium apparatus significatur in fragmentis prope omnibus.

1.

Pollux 9, 72: Σύμβολον, βραχὺ νομισμάτιον, (significatio omissa in lexicis) ... διελέγχουσι δὲ αὐτὸ μικρὸν τι δύνασθαι, Ἀριστοφάνης μὲν ἐν Ἀναγύρω (fr. 2) ... Ἀρχ. δὲ εἰπὼν ἐν Ἡρακλεῖ γαμοῦντι

Ἄνδρῶν ἄριστος καὶ μάλιστα ἔμοι ξένος
ἀτὰρ παρ' ἔμοι γ' ὦν εἶχεν οὐδὲ σύμβολον.

2.

Athen. 14, p. 656, B: τὰ δὲ ὀπτὰ κρέα καλεῖται φλογίδες ... Ἀρχ. Ἡρ. γαμ.

— Ταδὶ δ' ἄμα
χοίρων ἀκροκώλια μικρῶν,
ταύρων τ' ὄξυκέρων φλογίδες,
αἱ δολιχαὶ τε κάπρου χόλικες.

Versu 1 sic Mein., ut fere cod. Venetus τὰ δίδαλλα, cod. B τὰδε δ' ἄλλα, PVL τὰ δαίδαλα, A et M confusis, ut Athen. p. 283, A, et 284, A, ubi legendum πόμπιμος, πόμπιμον, pro πομπίλος, πομπίλον, etc. V. 3 Casaub. τ. τ' ὄξυκέρων pro vulgato τ. ταξικέρων. ABP ταύρου ταξικερῶ. Quod Dindorfius scripsit ταύρου τ' αὐξικέρω, V. 4 libri κάπρου φλογίδες, iterum obtruso φλογίδες. Verum haud dubie x. χόλικες, v. indicem nostrum Aristoph. v. Χόλιξ, de confusis autem φ et χ litteris Iliad. 17, 300; nec desiderantur exempla τοῦ δ falso pro x perscripti, quemadmodum Ranarum versu 1230 vulgati libri metro violato habent πορνιζίων, sed Elbing. πορνιδίων pro πορνικῶν, Athen.

HERCULES NUPTIAS AGENS.

1.

Virorum optimus et inprimis mihi hospes; [buit sed, quum apud me esset, ne symbolum quidem ha-

2.

— Hic simul sunt
porcellorum trunculi,
et taurorum acutis cornibus assa,
et longa capri intestina.

p. 251, A, δεινός pro κενός, etc. — Meinek. posuit κάπρου σκελίδες.

3.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 371, 28, Ἀκροβελίδας: τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων. Ἀρχ. Ἡρ. γαμ.

Τὸ πῦρ πολὺ λίαν. Ὑπαγε τὰς ἀκροβελίδας,
Ἄρχας!

V. 2 liber mendose ἄκρας, quod temere expunctum eunt. Arcadem coquus appellat puerum ministrantem vel proprie, vel potius jocose per metaphoram, qua Arcades pro aliis laborare, mercede conducti, praesertim in bello, dicebantur: v. annot. ad Platonis Incert. 30.

4.

Athen. 14, p. 640, F: Φιλύλλιος δ' ἐν Φρεωρύχῳ φησὶ περὶ τῶν δευτέρων τραπέζων, λέγων « Ἰμύδαλα, κάρυα, ἐπιφορήματα. » καὶ Ἀρχ. ἐν Ἡρ. γαμ., καὶ Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ (cap. 133). καὶ ἐπιδορπίσασθαι δ' ἔλεγον τὸ ἐντραγεῖν καὶ ἐπιδορπίσασθαι, ἄπερ Ἀρχ. ἐν Ἡρ. γαμ. ἐπιφορήματα καλεῖ διὰ τούτων,

— Ἰτριοῖσι κάπιφορήμασιν
ἄλλοις γέμουσα,

« scilicet τράπεζα. » Mein. Quem secutus deli Ἰτριοῖσι κάπ. ἄ. γ. pro eo, quod libri habent Ἰτριοῖσι ἐπιφορήμασι τ' ἄ. γ., in quibus τ' extremo versu intolerabile est.

5.

Idem 7, p. 307, D: οἱ δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νήστεις, Ἀρχ. Ἡρ. γαμοῦντι φησι

— Νήστεις κεστρέας,
κεφάλους.

6.

Pollux 10, 169: καὶ ἄλτα δὲ σκευὸς τι ἦν (?) πύξινον, ὃ τοὺς ἄλλας ἐντρέβουσι. Ἀρχ. μὲν γε ἐν Ἡρ. γαμοῦντι φησιν ἄλτα πύξινον. Parum congruunt ἦν et ἐντρέβουσι, cuius loco expectes, praesertim ubi agitur de loco prisca scriptoris, ἐντρέβουσι. Quare malim ἂν pro ἦν, quae vocabula etiam apud Her-

3.

Ignis nimius est. Subduec verua,
Areas!

4.

Placentis bellariisque
aliis plena (mensa).

5.

— Jejunos mugiles,
cephalos.

nippum Μοῖρ. fr. 7, aliosque inter se permutata deprehendas.

III. ΙΧΘΥΣ.

« Archippi fabula celeberrima, in qua exagitatam piscariorum nequitiam putans Hemsterh. ad Pol-lucem 10, 30, non cogitavit, tale argumentum mediae vel novae quam antiquae comediae esse accommodatius. Fragmenta contemplanti hoc drama eo consilio scriptum credas a poeta, ut Atheniensium ἰχθυοφαγίαν immodicam adunco naso suspenderet, piscium chorum fingens, ut conjicias, bellum hominibus, vexatoribus suis, intulisse, et post varios casus foedus fecisse hac conditione, ut ipsi ceteros redderent Atheniensium captivos (v. fr. 2), ii vero, qui infensiores plurimum damnum intulissent, piscibus traderentur devorandi (v. fr. 15). — Temporis, quo acta est comedia, tenue indicium praebet archon Euclides (fr. 2), ut commissura fuerit post olymp. 94, 2 (ante Chr. nat. 402.) » E M.

1.

Athen. 6, p. 227, A: ἐξ ὀνόματος δ' ἰχθυοπόλου μνημονεύει Ἐρμαίου Αἰγυπτίου Ἀρχ. ἐν Ἰχθύσιν οὐ-
τως:

Αἰγύπτιος, μιαιώτατος τῶν ἰχθύων κάπη-
λος,
Ἑρμαῖος, ὃς βίᾳ δέρων βίνας γαλεούς τε ποι-
λεῖ,
καὶ τοὺς λάβρακας ἐντερεύων, ὡς λέγουσιν
ἡμῖν.

Similiter 7, p. 311, E, ubi propter λάβρακας haec iterum affert. « Versu 2 libri variant inter Ἐρμαῖος et Ἐρμαῖος. Arcadius De accent. p. 43, 6: τὸ δὲ Ἐρμαῖος κύριον προπαροξύνεται. » E M.

2.

Idem 7, p. 329, B: φέρε εἴπωμεν, τίνες εἰσὶν αἱ παρὰ Ἀρχίππῳ ἐν Ἰχθ. τῷ δράματι θρητταί. κατὰ τὰς συγγραφὰς γὰρ (i. e. foedus, prosa oratione scriptum) τῶν ἰχθύων καὶ Ἀθηναίων ταυτὶ πεποίηκεν. Ἀποδοῦναι δ' ὅσα ἔχομεν ἀλλήλων, ἡμᾶς μὲν τὰς Θρηττας, καὶ τὴν Ἀθηναίων αὐλητρίδα, καὶ Σηπίαν τὴν Θύρσου, καὶ τὰς Τρίγλας, καὶ Εὐκλείδην τὸν ἄρξαντα, καὶ Ἀναγυ-

PISCES.

1.

Aegyptius, scelestissimus piscium propola,
Hermaus, qui vi deglubens squatinas galeosque
[vendit,
et lupos (piscis) evisceratos, ut narrant nobis.

ρουντόθεν τοὺς Κορακίονας, καὶ Κωβιοῦ τοῦ Σαλαμίνιου τόκον, καὶ Βάτραχον τὸν πάρεδρον τὸν ἐξ Ὀρεοῦ. » Deligit poeta Atheniensium nomina cum piscium nominibus cognata vel inde deflexa. « Inter Thressas istas, quas Athenienses reddere volunt piscibus, fortasse Cleophontis mater (v. annot. ad Aristoph. Ran. 637. Both.) fuit, quam Plato quoque piscibus devorandam exposuit. Atherine tibia aliunde ignota; Sepia vero nobile scortum: v. Antiphonis lusum ap. Athen. 8, p. 338, E. Τὰς Τρίγλας (frequens metreticum nomen, etiam ab Antiphane eodem loco commemoratum) vel τὰς Τριγλίδας Schweighaeus. pro vulgatis τοὺς Τριγλίδας. Non improbable tamen viri nomen fuisse Τριγλίδας. Κορακίονας scripsi praeeunte Bergkio; ex C enotatum est κορακίονας, ceteri libri κορακίωντας. Coraciones Casaubono videntur fuisse fratres aut sodales ex Anagryunte pago, quibus nomen a piscatione vel venditione κορακίων indiderint; quo tamen non opus sumpto, siquidem a nomine piscis κόραξ recte formatur nomen proprium Κορακίων. Etiam de Cobio nihil constat. Batrachus ex Oreo Eubaeae (quidni enim? Both.) notus delator fuit sub Triginta virorum dominatu: v. Bergk. Comment. p. 380, Haelscher. De vita Lysiae p. 147. » E. M.

3.

Harpocr. p. 142, 25: οἱ γὰρ τοὺς τοιοῦτους ἐκάλουν παλιναίρετους, * καὶ τοὺς ἀποχειροτονηθέντας, καὶ πάλιν χειροτονηθέντας, Εὐπόλις τε ἐν Βάπτεις δηλοῖ καὶ Ἀρχ. ἐν τοῖς Ἰχθ., λέγων

Αἰρουμένους τε πραγμάτων ἐπιστάτας
ἀποδοκιμάζειν, (εἶτα δοκιμάζειν) πάλιν.
Ἦν οὖν ποιῶμεν ταῦτα, κίνδυνος λαθεῖν
ἀπαξάπαντας γενομένους παλιναίρετους.

Apud Harp. verba καὶ τοὺς ἀπ. κ. π. χειρον. interpretamenti habent speciem; certe prius καὶ delendum est. Alterum versum Porsonus Miscell. p. 281 integrum dedit additis quae exciderant.

4.

Stephanus Byzant. p. 197: Γαλεῶται, μάντεων εἶδος Σικελῶν. γαλεός δὲ καὶ ὁ ἀσκαλαβώτης. Φιλύλλιος Αὐγή... καὶ Ἀρχ. Ἰχθ. « Τί λέγεις σὺ μάντις; εἰσὶ γὰρ θαλάσσιοι γαλεοὶ γε πάντων μάντεων σαρῶτα-

4.

Electosque negotiorum curatores
abrogare et rursus rogare.
Quodsi igitur sie agimus, periculum
est, ne nesciamus nos cunctos rursus electos esse.

τοι. » Codd. Palatini μάντις. Recte Mein., immissa altera persona,

- α. Τί λέγεις σύ; μάντις εἰσὶ γὰρ θαλάττιοι;
β. Γάλαιοι γε, πάντων μάντεων σοφώτατοι.

« Galei ad galeotas alludunt, portentorum interpretes (in Sicilia: v. Ernesti Clav. Cicer. p. 174. Both.), de quibus v. Cic. De divin. 1, 20, et Aelianus V. H. 12, 46. Itaque etiam hic lusit in piscium hominumque nomine affini. » E M.

5.

Athen. 3, p. 86, C: Ἄρχ. δ' ἐν Ἰχθ.

Λεπάσιν, ἐχίνοις, ἐσχάrais, βελόνας τέ τοι, κτεσίν τε.

Libri minus probabiliter βελ. τε τοῖς κτ. τε. Τολ, sane, quasi belone (german. Meernadel, Hornfisch etc.) inprimis probata: v. Stein. Handb. der Naturgesch. pag. 246. Ἐσχάrais, focis, in focos imponendis ad coquendum vel assandum, quod pertinet etiam ad sequentia βελ. τε κτεσίν τε. Repetitur versus p. 90, F; utrobique in libris βελ. τε τοῖς κτεσίν τε, nisi quod Laur. in altero l. κτέσιν. Correxerit Elnsleius.

6.

Ibidem, paucis interjectis: περὶ δὲ τῶν κηρύκων Ἄρχ. τάδε λέγει

Κῆρυξ, Θαλάσσης τρύφιμος, υἱὸς Πορφυράς.

Pergit ludere, ut fr. 4; nota enim Cerycum sacerdotum Athenis familia (v. Thuc. 8, 53); Thalassa vero et Porphyra simul mulierum Atticarum erant nomina, ut Mein. annotavit; cf. fragm. 11.

7.

Athen. 7, p. 277, F: μνημονεύει δ' αὐτῶν (τῶν ἀμῶν) Ἄρχ. ἐν Ἰχθ., λέγων οὕτως « Ὅτε δ' ἦσθε ἀμίας παχείας. » Recte Mein.

— Ὅτε δ' ἦσθε

ἀμίας παχείας,

observans, vetustiores Atticos constanter dixisse ἐσθίειν, non ἔσθειν.

4.

a. Quid tu ais? sunt enim vates marini?

b. Galei (stelliones?) quidem, vatum sapientissimi.

5.

Lepadibus, echinis, focis, et sane belonis pectinibus-

6.

Ceryx, Thalassae alumnus, filius Porphyrae.

7.

Quando edebas

8.

Idem ib. p. 301, A: ἐψητός, ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυοῦν ... Ἄρχ. Ἰχθ. « Καὶ τὴν μὲν ἀφύην καταπέπωκεν ἐψητός ἐντυχῶν. » Scribamus, facillime restitutis versibus et mendo, de quo non est dubitandum, correcto,

Καὶ τὴν μὲν ἀφύην καταπέπωκεν ἐντυχῶν ἐψητόν.

Ἐψητόν dictum atticè pro ἐψητὴν, ut γλῶσσαν ἀργὸν pro ἀργήν Philoct. 97, ubi v. annotata. « *Aphya* meretriculae nomen. Bekkeri Anecd. p. 203, 15, Ἄφύα: ὄνομα ἑταίρας. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς ἀφύης, ὅπερ ἐστὶν ἰχθυοῦν φῶλον, καὶ λυπρὸν τοιαύτη δὲ ἦν καὶ ἡ ἑταίρα, ὡς εἴκειν, ἀφ' οὗ καὶ τὴν προσηγορίαν ἔσχεν. Rectius haud dubie Apollodorus Athen. 13, p. 586, A, Stagonium et Anthion (Anthiam) meretrices ideo apuas appellatas esse ait, ὅτι καὶ λευκαὶ καὶ λεπταὶ οὖσαι, τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους εἶχον. Ibid. 8, p. 339, B. » Mein. Cf. Calliae Cyclop. 5.

9.

Idem ib. p. 315, B, de orpho: Ἄρχ. δ' ἐν Ἰχθ.

Ἰερεὺς γὰρ ἦλθ' αὐτοῖσιν ὀρφῶς τοῦ θεοῦ.

Sic edd. et codd. VL. τοῦ θεοῦ. Cod. P τοῦ θεῶν, superscripto οὐ. AB τοῦ θεῶν. Schweighaeus. ὀρφῶς του θεῶν. Paulo post Athen.: τὴν μέντοι ἐνιχὴν εὐθεῖαν ὀφύτωνος προφέρονται Ἄττικοι. Ἄρχ. Ἰχθῶσιν, ὡς πρόκειται. « Contra Arcadius De accent. p. 94, 5: τὰ δὲ λαγῶς καὶ ὀρφῶς περισπῶνται. Pluribus haec persecutus est Bergkii Comment. p. 418 seqq. » E M. Cf. fragm. 12.

10.

Idem ib. p. 312, A: ὦν (μαιωτῶν) μνημονεύει Ἄρχ. ἐν Ἰχθ. διὰ τούτων.

— Τοὺς μαιώτας,

καὶ σαπέρδας, καὶ γλάνιδας.

Μαιώτας Arch. pisces quosdam dicere videtur frequentes in palude Mæotide, alludens ad Mæotas, Scythiae populum, de quibus Plinius H. N. 4, 12: *A Buge (Buce Mela 2, 1, 16) super Mæotin Sauro-*

amias crassas.

8.

Et apuam quidem forte inventam deglutit coctam.

9.

Sacerdos enim orphus dei convenit cos.

10.

Et mæotas,
et saperdas, et glanides.

mata et Essedones; at per oram ad Tanain usque Mæotæ, a quibus lacus nomen accepit. Gesnerus Thes. L. I. v. *saperda*: « Persius Sat. 5, 134: *Et quid agas, rogitas? saperdas advehe Ponto.* (Scrib. a. *Ecquid agam?* (b.) *Rogitas?* etc.) Athenæus saperdam appellat coracinum: vid. Casaub. 7, 17. *Ponticum opsonium* vocat Arcestratus Athen. 3, 30. » Cf. Schneideri Lex. v. *Σαπέρδης*. De *glanide* ad Aristoph. Eq. 920., Aristot. H. A. 8, 20, 12, etc.

11.

Idem ib. p. 322, A: Ἄρχ. δὲ ἐν Ἰχθῶσιν ἀρσενικῶς εἶπεν ὁ σάλπηξ, « Ἐκῆρυξεν βόαξ, σάλπηξ δ' ἐσάλπηξ, ἐπὶ ὀβολοὺς μισθὸν φέρον. » Cod. A κῆρυξ μὲν ἐβόαξ, BC κῆρυξ μὲν ἐβόασεν. P ἡ κῆρυξ μὲν ἡ βόαξ. Bergk. Comm. p. 378:

— Κῆρυξ μὲν ἐβόασεν βόαξ,

σάλπηξ δ' ἐσάλπηξ, ἐπὶ ὀβολοὺς μισθὸν φέρον.

Apparet verborum similium ἐβόασεν βόαξ alterum alteri officisse. Gesnerus l. l.: « *Box* genus piscis marini, a boando, ut putatur, dictum, cuius meminit Plinius 32, cap. ult. Festo dicitur *boca*. » Cf. fragm. 6.

12.

Idem ib. p. 328, A: Χρύσοφρος. Ἄρχ. ἐν Ἰχθῶσιν

Ἰερεὺς Ἀφροδίτης χρύσοφρος Κυθηρίας.

Codd. Ἰερός, confusus ut saepe e et o litteris. Editi olim Ἰερός, quod in antiquo scriptore requireret Ἀφροδίτη Κυθηρία. Cf. fragm. 9. Χρύσοφρος, *aurata*, item piscis marinus: v. Aristot. H. A. 1, 5, 2, etc.

13.

Idem 10, p. 424, A: κύαθον δ' ἐπὶ τοῦ ἀντλητήρος.. Ἄρχ. Ἰχθ.

— Κύαθον ἐπὶ τὴν μὲν παρὰ Δαισίου.

« De *Dæsia* vel *Dæsiō*, poculorum caelatore, nihil aliunde constat. » M.

14.

Idem 7, p. 331, C: ἀλλὰ μὲν, ἄνδρες ἰχθύες κατὰ τὸν Ἀρχιππον, παρελίπετε ... τοὺς ὀρυκτοὺς ἰχθῶς. His haud dubie orator usus pro formulis ἄνδρες Ἀθηναῖοι. « Simile illud Luciani in Jove trag.

11.

Ceryx (*præco*) quidem boavit box;
salpa vero tuba cecinit septem obolorum mercede.

12.

Sacerdos Veneris chrysophrys Cytheria.

13.

p. 658, deos compellantis verbis ἄνδρες θεοὶ, et Timæi ap. Athen. 2, p. 37, D: ἄνδρες Ἰρίτωνες et item Athenæi 4, p. 160, B: ὦ ἄνδρες κύνες, *ihv Herrn Hunde.* » Mein.

15.

Idem ib. p. 343, C: ἐν τοῖς Ἰχθῶσιν Ἄρχ. τῷ δράματι ὡς ὀψογάγον δῆσας παραδίδωσι τοῖς ἰχθῶσιν ἀντιβρωθῆσόμενον. « *Melanthium* dicit, poetam tragicum eundemque Iurconum principem, de quo v. Hist. cr. Com. p. 206. » M. Cf. index Aristoph. v. *Melanthius*, et prolegomena hujus fabulae.

16.

Pollux 7, 16: τὴν ἀρτόπωλιν καὶ τὴν παντοπωλίαν εἶπεν Ἄρχ. ἐν Ἰχθῶσιν. Meinek. conjicit τὴν ἀρτοπωλίαν, Bekker. τὴν παντοπωλίαν. Locus perdubius, quippe prioribus omissis in cod. Falck., posterioribus καὶ τὴν παντ. in optimo ex Parisinis.

17.

Idem ib. 28: Ἄρχ. ἐν Ἰχθῶσιν εἶρηκε νακοτιλτοῦντας. V. Schneideri Lex. v. *Νακοτίτης*.

18.

Idem 10, 29: καὶ μυλήκορον ἂν τις αὐτὸ (scil. τὸ κόρημα vel κάλλυντρον) καλέσειε καίτοι σαφές, ὅτι τοῦτο τῷ μύλωνι προσήκειν ἀλλ' ὁμοῖα Ἄρχ. εἶρηκεν ἐν Ἰχθ.

Τὴν ἀγορὰν μυλήκορον.

« Intell. καθάριον vel ἐκακοεῖν, quod vidit Hemsterh. » E M.

19.

Schol. Platonis Apol. Socr. p. 330, de Anyto, Antheinidibus filio: Θεόδομος δὲ Στρατιώτισιν Ἐμβάδαν αὐτὸν εἶπε παρὰ τὰς ἐμβάδας, ἐπεὶ καὶ Ἄρχ. Ἰχθῶσιν εἰς σκυτέα αὐτὸν σκώπτει.

IV. ΟΝΟΥ ΣΚΙΑ.

« Quam fabulam ita inscripsit Noster, testibus schol. Aristoph. Vesp. 191 (καὶ Ἀρχίππο δὲ κωμῳδία γέγονεν Ὀνου σκιά), Zenobio 6, 26, Photio p. 291 (Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Διδασκαλίαις δράματός τινος φέρεται ἐπιγραφὴν Ὀνου σκιά), eam simpliciter Ὀνον appellat Photius Lex. p. 280, s. v. Ὀνώμοχα, et Harpocr. s. v. Τοπέιον. » E M.

11.

Cyathum emi a Dæsia.

14.

Viri Pisces.

18.

Forum scopis molaribus (purgare).

1.
Harpoer. p. 176, 12, Τοπίον : Ἰσαῖος κατὰ Διοκλέους. τοπεῖα λέγουσι τὰ σχολία ... Ἄρχ. Ὀνοφ.
— Τροχιλίαισι ταῦτα καὶ τοπεῖαις ἰστᾶσιν οὐκ ἄνευ πόνου.

Libri trochiliæ, quod κακόμετρον emendarunt Mein, et Dobræus Advers. p. 589.

2.
Photius p. 335, 21, Ὀμόμοκα (attice pro ὄμοκα) : Ἄρχ. Ὀνοφ.

V. ΠΑΟΥΤΟΣ.

« In-Pluto fabula Archippus docuit, secundum Hemsterh. ad Pollucem 10, 136, veras divitias non in profusione atque elegante vita, sed in parsimonia consistere. E fragmentis hoc unum efficias, representatum fuisse hominem, qui ex paupere dives factus esset : v. fragm. 3. Ad opulentiam ejus spectat fr. 5. » E M.

1.
Schol. Aristoph. Avium 1648 : τῷ διαβάλλεσθαι χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἑξαπατᾶν, ὡς καὶ Ἄρχ. ἐν Πλούτῳ

ἔστιν δὲ πρόφρασις μοι καλῶς εὐρημένη·
τὸν γὰρ γέροντα διαβαλοῦμαι τήμερον.

In schol. libri διαβάλλεται. Apud Archippum Mein. durioribus numeris Ἐ. δέ μοι | πρόφρασις | καλῶς | εὐρ. Schol. Ἐ. δέ μοι καλ. πρ. εὐρημένη, non melius ille quidem, sed ita, ut intelligas, tertio loco reponendum esse εὐμέτρως vocabulum πρόφρασις. Εὐρημένη emendatum a Porsono Advers. p. 251. V. 2 διαβαλοῦμεν ap. Suidam v. Διαβάλλεται, qui hæc affert cum Zonara Lex. p. 528.

2.
Idem Vesparum 418, Θεοσεχθρία : καὶ Ἄρχ. ἐν Πλ. « Οἴμοι, τί ἐστὶ; μῶν ἔδωκε; (Florens Christ. ἔδωκε.) τί σ' ἔδωκεν; κατὰ μὲν οὖν ἔφαγε, κάπεθρυξε τίς ἢ πανουργία τε καὶ θεοσεχθρία. » Sic, nisi fallor, Archippus :

ASINI UMBRA.

1.
Rotulis hæc et funibus
statuunt non sine labore.

DIVITIÆ.

1.
Est autem causa mihi bene inventa :
calumniabor enim hodie senem.

2. [te?
a. Heu! b. Quale est hoc « Heu »? eequid pupugit

α. Οἴμοι! β. Τί (οἴμοι) ἐστὶ; μῶν ἔδωκεν
τι σέ;
α. ἔδωκε; κατὰ μὲν οὖν ἔφαγε κάπεθρυξε.
β. Τίς;
α. Τίς; ἢ πανουργία τε καὶ θεοσεχθρία.

Ἡ παν. etiam Meinek. Alterum Οἴμοι forte videtur obliteratum esse. Facete dictum τί οἴμοι; « quale Heu, » pro τί κακόν, « quale malum. »

3.

Etym. M. p. 357, 26, ubi de adjectivo ἐπήβολος agitur : Ὑπερίδης Κατὰ Δημάρχου (Δημάδου Mein.) « Μῆτε * πόλιν μῆτε πολιτείας ἐπήβολον γενέσθαι. » Ἄρχιππος « * Πλουτῶν νῦν ἐγενόμην χρημάτων ἐπήβολος. » Porphyrius Quæst. Homer. p. 5 : Ἄρχ. Πλούτῳ « Νῦν ὡς ἔγεν. etc. » Schol. Hom. Odys. 2, 319 : Ἄρχ. « Νῦν δ' ὡς ἔγεν. etc. » Eustath. p. 1448, 8 : Ἄρχ. « Ἐγενόμην χρ. ἐπ. » Apud Hyperidem manifesta mendæ est vox πόλιν. Id ortum arbitror ex πολλῶν, h. e. πολλῶν ἄλλων, quam ellipsin illustravit Schæferus indice libri Bosiani, v. Ἄλλος. Cf. Jacobs. Anthol. Palat. 4, p. 340, nos annot. ad Odys. 12, 62 (ποτήτᾳ pro ἄλλα ποτ.) Homeri vol. 6, p. 403. Et alia multa, et jus civitatis, obtinuisse illum negat Hyperides. Deinde scribendum : Ἄρχ. Πλούτῳ

Νῦν ὡς ἐγενόμην χρημάτων ἐπήβολος.

4.

Pollux 10, 136 : προσδεῖ καὶ βαρίδος, ἦν Ἄρχ. ἐν Πλ. ὠνόμασε,

— Ἰραρίδα καὶ λίνον λαβῶν τόδε
βῆγμα σύρραψον.

Partes versuum t. t. c. Meinek. : λαβῶν τὸ βῆγμα σύρραψον τόδε.

5.

Idem 7, 63 : Ἄρχ. ἐν Πλ. πλατυπόρφυρα εἰρηκεν ἰμάτια.

VI. ΠΙΝΩΝ.

« Πίνωνι fabulæ fortasse nomen inditum fuit a Rhinone, quem soluto Quadringentorum imperio

a. Pupugit? immo voravit demorditque. b. Quis?
a. Quis? dolus malus atque astutia.

3.

Quia nunc adeptus sum opes.

4.

Acu et lino sumptis hanc
fissuram obsue.

5.

Oris latis purpureis vestimenta.

(v. Thuc. 8, 97, etc.) in Decem illis prætoribus numerant Isocrates C. Callim. p. 446 Bekker. et Heraclides Polit. p. 502 Crag, ubi dicitur ἀνὴρ καλὸς κἀγαθός. Eiusdem nomine inscriptus ferebatur dialogus Æschini Socratici, memoratus Diogeni Laertio 2, 7, et Polluci 7, 103; cf. Harpoer. p. 164, 13. Neque ad alium spectare videtur Photii annotatio Πίνων : ὄνομα κύριον. » E M.

1.

Athen. 15, p. 678, E : εὐρίσκω δὲ καὶ παρὰ τοῖς κομικοῖς κυλιστόν (leg. ἐκ κύλι στον) τινα καλούμενον στέφανον, καὶ μνημονεύοντα αὐτοῦ Ἀρχιππον ἐν Πίνωνι διὰ τούτων.

Ἄθως, ἀποδύς θοιμάτιον, ἀπέργεται,
στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλιστῶν, οἴκαδε.

Pollux 7, 199 : στέφανον δὲ εἶδη, ἐκκυλιστός, ὡς περ Ἀρχιππῶ εἴρηται Πίνωνι « Ἀπέργεται στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλιστῶν. » Versu 1 libri ἀποδύς, quod correxit Toup. Emend. vol. 3, p. 37. — In altera tamen edit. ἀποδύς rediit Meinek., dici ista existimans « de homine, qui quum furto surreptam vestem reddidisset, impune convivio excedat. »

2.

Pollux 2, 183 : οἱ (scil. γλουτοὶ) καὶ κοχῶναι, καὶ πύγαια προσαγορεύονται καὶ προχῶναι παρὰ Ἀρχιππῶ ἐν τῷ Πίνωνι. Schol. Aristoph. Eq. 422 : κοχῶνη τόπος ὑπὸ τὸ αἰδοῖον, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν καὶ τῆς κοτύλης τῶν ἰσχυῶν. ... αἱ αὐταὶ δὲ καὶ πύγαια, καὶ προχῶναι παρ' Ἀρχιππῶ καλοῦνται. De κοχῶναι v. Foesius OEcon. Hippocr. p. 352, et nova scholia ad Hippocrat. in Darembergii Notices et Extraits des manuscrits médicaux 1, p. 214 seqq.

3.

Idem 10, 177 : τὸ δὲ ξυρὸν πολλῶν εἰρηκότων, παρατηρητέον, ὅτι Ἄρχ. ἐν τῷ Πίνωνι ἀρρενικῶς αὐτὸ εἴρηκεν.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Stobæus Foril. 59, 7, cum lemmate Ἀρχιππῶ :

RHINO.

1.

Hæsus, exuta veste, abito,
corona imposita eceylista, domum.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Quam dulce est mare ex terra conspiciere,
inater, nullo modo navigare cogitantem.

ὡς ἡδὺ τὴν θάλατταν ἀπὸ τῆς γῆς ὄραν,
ὦ μῆτερ, ἐστὶ μὴ πλέοντα μηδαμοῦ!

Callimacho tribuit Trincavellus. Gesnerus : Callimachi, alias Archippi. Ed. Francof. ἀπὸ τῆς γῆς, quod ascivi. « Grotius in annot. et Scaliger Prov. strom. p. 153 dorice (nescio qua auctoritate. Both.) ὡς ἡδὺ τὴν θ. ἀπὸ τῆς γῆς ὄρ. Epictetus Fragm. vol. 3, p. 104 Schweigh. : ὡς ἡδὺ τὴν θάλατταν ἀπὸ γῆς ὄραν, οὕτως ἡδὺ τῷ σωθέντι μνηστῆσαι τῶν πόνων, quæ ex hoc et alio Euripidis loco ducta esse indicavi ad Menandr. p. 86. » Mein. In priore iambico senario fortasse θάλατταν ἂν ἀπὸ γῆς ὄρ., ut elegans ἂν haustum videatur ab -an syllaba, quæ antecedit. Ceterum etiam Epicteti illa οὕτως ... πόνων sapiunt versum : ὡς ἡδὺ τῷ σωθέντι μνηστῆσαι πόνων, Tragico dignum.

2.

Pollux 7, 148 : σκαφέας δ' αὐτοὺς (scil. τοὺς σκαπτῆρας vel σκαπανεῖς) Ἄρχ. καλεῖ.

Σκαφεῦσι, κηπουροῖσι, τοῖς τ' ὀνηλάταις,
καὶ ταῖς γυναιξὶ προσέτι ταῖς ποαστρίαις.

« Magis attica videtur forma κηπουροῖσι : v. Bæckh. præf. ad Simonis dial. p. 20, et Dindorf. ad Aristoph. fragm. p. 219. » E M.

3.

Plut. Alcib. c. 1 : τῇ δὲ φωνῇ (Alcibiadis) καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, καὶ τῷ λάτρῳ πιθανότητος (perperam libri πιθανότητα) παρασχῆν χάριν ἐπιτελοῦσαν. μέμνηται δὲ καὶ Ἀριστοφάνης αὐτοῦ τῆς τραυλότητος (Vesp. 44), καὶ Ἄρχ. τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου σκόπτων, « Βαδίξει, φησί, διακεχλιδῶς, θοιμάτιον ἔλκων, ὅπως ἐμπερὴς μάλιστα τῷ πατρὶ δόξειεν εἶναι, κλασαυγενεῦται τε καὶ τραυλίξεται. » Probabiliter scribas

— Διακεχλιδῶς

βάδον βαδίξει θοιμάτιον ἔλκων, ὅπως
μάλιστα δόξει' ἐμπερὴς εἶναι πατρὶ,
κλασαυγενεῦται τε καὶ τραυλίξεται.

Neque aliter Mein. Cur. critt. p. 55, nisi quod maluit διακ. ὀδὶ βαδίξει, quum sit verosimilius, forte

2.

Fossoribus, hortulanis, asinarisque,
et præterea feminis runcantibus.

3.

— Molliter

gradum graditur, vestem trahens,
ut quam maxime similis videatur patri,
inclinataque cervice fertur et balbutit.

excidisse βάδον ante βαδίξει. Sic Aristoph. Av. 42. Emphasi ille, nisi fallor, ironica βάδον βαδίξει pro simplici βαδίξει. = Κλασσογενεύεται, quae Bryani est emendatio pro κλασσ., ergo exprimit Alciadiadis fractam in capite tenendo mollitiem. Comicus incertus apud Clem. Alex. Paed. 3, p. 108 Syll.

Τὸ δ' ἄλλο δὲ ἐπίσταμαι γὰρ βαδίξειν, οὐδὲ κατακεκλιμένος, πλάσμα ποικίλα τὸν τραχὺλον, περιπατεῖν.

Gramm. Bekkeri Auecd. p. 343, Ἄδικος : ὁ αὐτὸν δίκην [διὰ τὸ μὴ δικάζεσθαι τι. Haec de ienda puto.] Ἄρχ.

Ἄδικος σοφός, δίκχιος ἄδικος. καὶ τὴν ἀδικίαν δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἢ φύσει εἶδεν. Horatius A. P. 366 : et voce paterna Fingeris ad peccatum, et peccat (i. e. natura) sapit. Male codex apud eundem σοφὸς εἶδ. Forte ἢ exciderit. Xenophon Cyrop. 8. 3. 26 : ἐμὲ δὲ μηδὲν ἄλλο ἢ ὡσπερ ζένον ταρα, etc.

4. Athen. p. 118, 20, Συμπατριώτης : Ἄρχ. τὴν μὲν πατριώτης Ἀλιεῖς. = Spectant haec ad deoanatum illud Atticistarum praecceptum, quod rousibus instravit Lobeckius ad Phryn. p. 172. = Men. Prolux 3, 54 : Ἄρχ. δὲ καὶ συμπατριώτας εἶν.

6. Herodiani fragm. p. 460 Lobeck. : τὸ ξύστρα ὄνομα παρὰ Ἄρχ. παρὰ τῆς κωμικῆς. V. ibi Lobeck.

7. Prolux 3, 154 : παιδοκριτικὴν δὲ τέχνην Ἰσοκράτης εἰρηκεν, παῖδες οὐκ εἶδεν Ἄρχ. ὁ κωμικός. Mein. ma- in παιδοκριτικῆν. Cf. fr. 10.

8. Idem 6, 174 : Ἄρχ. δὲ ὁ κωμικός καὶ τὸ ἰσόχρυσον εἶδεν.

9. Zonaras Lex. p. 1169, 6 : Ἄρχ. = Φέρε * καθίζωμεν βαδί. = Κρατίνος

Εἰ πρῶτος εὐθείας, καὶ καθίζωμεν λάθους. Τεττακτα καθίζωμεν ἐνάδι. Recte Mein.

Φέρε, καθίζωμ' ἐνάδι.

10. Prolux p. 47, 17, et Suidas, Ἐπιθώς : γορῆς

4. Iudicatus sapiens ; justus in jure non conspectus.

τῶν Ἄρχ., καὶ Ἀράριος = Ἐπιθώς = καὶ Θεουκιδίδης ἢ = ἐπιθώσαν = (? εἰσθώσα legitur in eo libro c. 68). = Aelolicam hanc formam dicit Etymologus p. 306, 50. Cf. ad Cratini fab. incert. 12. = E M.

11. Idem p. 512, 1, Συλλογῶν : τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡρέμα περιφέρειν. οὕτως Ἄρχ.

12. Idem p. 520, 5, Σκιάποδες : Λιθικὸν ἔθνος οὕτως Ἄρχ. De Sciapodum gente fabulosa Mein. laudavit Ctesiam ap. Harpocr. p. 168, schol. Aristoph. Avium 1552, et Schneidewinum docte de ea exponentem Conjectt. crit. p. 21 seq.

= Fuerunt qui quattuor fabulas vulgo pro Aristophaneis habitas, Archippo tribuerent, Poesin, Naufragum, Insulas, et Niobum : v. Anonymus laudatus in prolegomenis. Ναυαγοῦ sive Δις ναυαγοῦ (nam ita quoque hoc drama inscriptum legitur) nullae supersunt reliquiae, nisi forte apud Pollucem 10, 33, de quo loco v. Dindorf. Fragm. Aristoph. p. 154. Νήσων et Νιόβου fragmenta exstant. Ἰππεῖς fabulam apud Fabricium ex Ἰχθύσι corruptam esse vidit Casaub. ad Athen. 6, p. 227, A. Denique, cujus meminit Harlesius Sevini commentum, Archilochi (seu potius Dinolochi) Telephum (Athen. 3, p. 111, C) Archippo tribuentis, verbo tetigisse sufficiat. = E M.

XIX.

ARISTOMENES.

= Suidas : Ἀριστομένης Ἀθηναῖος, κωμικός τῶν ἐπιτευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, οἱ ἦσαν ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν, ὀλυμπιάδων (sic primus Portus pro corrupto ὀλυμπιάδων) πρ'. Ex Aristophanis scholiasta, Argumento Equitum, intelligitur, Aristomenem olymp. 88, 4 (ante Chr. 424) Ὑλοφόρους cum Aristophanis Equitibus et Cratini Satyris in certamen commisisse. — Videntur veteres critici poetas antiquae comediae in duas velut classes dispesuisse, unam vetustiorum ante bellum Peloponnesiacum, alteram τῶν ἐπιτευτέρων, i. e. sequiorum, qui ipsis belli temporibus floruisent. Eadem ratione Phrynichum τοῖς ἐπιτευτέροις accensuit Suidas; itemque decem oratores delecti, quos recentiores ad veterum illorum normam instituerunt, οἱ ἐπιτευτέροι δέκα βήτορες appellati sunt, teste Suida v.

9. Age, considam hic.

Νικόστρατος. — Aristomenes quum in Argumento Pluti olymp. 97, 4 (ante Chr. nat. 388) Admetum commisisse dicatur simul cum Pluto, perlongam viro vitam obtigisse censendum esset, nisi mirum videretur, eum in tanta longevitate quinque tantum fabulas fecisse. Itaque Admeti commissionem ad primam Pluti editionem spectare arbitror. De ceteris hujus Comici rebus id solum memoratur, vel ipsum, vel patrem ejus, artem fabilem factitasse, quam qui opprobrio ei vertent, θυροποιόν eum appellabant secundum Suidam l. l. Hesychius quoque, Θυροποιός : οὕτως ἐκαλεῖτο Ἀριστομένης ὁ κωμικός ποιητῆς σκωπτικῶς. Fabularum tituli, praeter perditas Ὑλοφόρους et Ἀδμητόν, commemorantur tres. = E M.

I. BOHΘOI.

= Ap. Priscianum 17, p. 91, et 18, p. 232 ed. Krehl. haec fabula tribuitur Aristophani, sed recte Aristomeni 18, p. 250. Quae nomina confunduntur etiam apud Pollucem 7, 211, Athen. 14, p. 658, A, et Phrynichum Appar. sophist. p. 23, ubi quidem mendum correxit Dindorf. Priore loco Prisciani id non fugit Reinesium et Brunckium. = E M.

1. Macrobius Sat. 5, 20 : Gargara, ut videtis, manifeste posuit (Alceus comicus) pro multitudine; nec aliter Aristomenes ἐν Μύθοις (immo Βοηθοῖς),

Ἐνδον γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἀνδρῶν γάργαρα.

Diserte ex Βοηθοῖς schol. Aristoph. Acharn. 3, et Suidas v. Ψαμμακοσιογάργαρα, citante = Ἐνδον γὰρ ἡμῶν γάργαρα. =

2. Priscianus 17, p. 91 ed. Krehl., agens de abundantia praepositionis in locutione συνακολουθεῖν μετά τινος et similitum : Aristophanes (sic) Βοηθοῖς = Εὐ γὰρ εὐπράττειν σε βούλομαι. πῶς λέγεις; ὅπως μετ' ἐμοῦ ζυνέσει. = Sic Putschius. Aldus εὐ γὰρ εἰσπράττειν σε β. πόσα ἐπι ὅπως μετ' ἐμοῦ ζυνέσει. Cod. Monac. eu ταρευ πραττειν σε βουλομαι ποσαετευς οπως

AUXILIARIUM.

1. Intus enim nobis sunt virorum Gargara

2. a. Bene enim, bene tibi esse volo nonnihil. b. Quomodo id dicis?

a. Quomodo? mecum bene fueris.

μετεμοῦ ζυνεσει. Neque aliter cod. Tegerns., qui in ὅπως desinit. Ita scribamus :

— α. Εὐ γὰρ, εὐπράττειν σε βούλομαί τι. β. Πῶς λέγεις; α. Ὅπως; μετ' ἐμοῦ ζυνέσει.

Βούλομαί τι Hermannus apud Krehlium. Idem et Dobr. ad Plutum 504, ζυνέσει. Minus tamen placent continui duo pedes anapaestici : quare nescio an praestet legi secundum Aldum μετ' ἐμοῦ ζυνέσει, mecum bene fueris. V. Matth. Gr. § 516 : Πῶς; altero respondente Ὅπως; ut Aristoph. The-smoph. 202, etc.

3. Idem 18, 25, p. 232 : Aristophanes (sic) Βοηθοῖς = Μισῶ σε ὅτι λέγεις με τὰ αἰσγρά. = huic simile est (?) illud Terentianum in Andria (4, 2, 26,) « Quid me fiet? » Recte Mein. auctore Brunckio ad Aristoph. fragm. p. 122 ed. Lips.

Μισῶ σ', ὅτι λέγεις με τὰσγρά.

4. Idem ib. 26, p. 250 : Aristomenes Βοηθοῖς = Ἐπειδὴ τοὺς πρυτάνεις προσήλομεν. = Ita Krehl. et, secundum Scapulae editorem Oxon., codex Leidensis. Putschius αὐ γ' ἤδη τ. πρ. πρ. Brunck. Aristoph. fragm. l. c. incertum qua auctoritate, αὐτοὶ γὰρ ἤδη τ. πρ. πρ. Equidem malim Ἐπειτὰ γ' ἤδη τοὺς πρυτάνεις προσήλομεν.

II. FOHTES.

= Quam Aristomenes Γόητες inscripsit fabulam, in ea praestigiatos et id genus hominum lusisse videtur. = E M.

1. Schol. Aristoph. Thesmoph. 258 : λέγουσι δὲ περίθετον πρόσωπον, ὡς Ἄρ. ἐν Γόησιν

Παντευχίαν δεῖ τοῦ θεοῦ ταύτην λαβεῖν, καὶ περίθετον πρόσωπον, ὃ λαβῶν ἔσταθι.

Versu 1 libri II. δέ, quod correxit Mein., idemque v. 2 ἔσταθι.

3. Odi te, quandoquidem mihi turpiter conviciaris.

4. Deinde quidem jam prytaes adiimus.

PRÆSTIGIATORES

1. Plenam armaturam dei hanc sumere oportet et personam capiti imponendam : qua sumpta asta.

excidisse βάδον ante βαδίξει. Sic Aristoph. Av. 42. Emphasi ille, nisi fallor, ironica βάδον βαδίξει pro simplici βαδίξει. « Κλασσαυγενεύεται, quæ Bryani est emendatio pro κλαυσ., egregie exprimit Alcibiadis fractam in capite tenendo mollitiem. Comicus incertus apud Clem. Alex. Pæd. 3, p. 108 Sylb. :

— Τὸ δ' ὄλον οὐκ ἐπίσταμαι
ἐγὼ ψιθυρίζειν, οὐδὲ κατακεκλασμένος,
πλάγιον ποιήσας τὸν τράγγηλον, περιπατεῖν.

4.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 343, Ἄδικος : ὁ μὴ ἔχων δίκην [διὰ τὸ μὴ δικάζεσθαι τι. Hæc delenda puto.] Ἄρχ.

Ἄμαθής σοφός, δίκαιος ἄδικος.

καὶ τὸ ἀμαθὴς δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἢ φύσει εἰδός. Horatius A. P. 366 : *et voce paterna Fingeris ad rectum, et per te (i. e. natura) sapis.* Male codex μηδὲν φύσει εἶδ. Forte ἢ exciderit. Xenophon Cyrop. 8, 3, 46 : ἐμὲ δὲ μηδὲν ἄλλο ἢ ὡς περ ζένον τρέφε, etc.

5.

Antiatt. p. 113, 20, Συμπατριώτης : Ἄρχ. τὸ μέντοι πατριώτης Ἄλεξις. « Spectant hæc ad decantatum illud Atticistarum præceptum, quod pluribus illustravit Lobeckius ad Phryn. p. 172. » Mein. Pollux 3, 54 : Ἄρχ. δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη.

6.

Herodiani fragm. p. 460 Lobeck. : τὸ ξύστρα ὄνομα παρὰ Ἀρχίππου τῷ κωμικῷ. V. ibi Lobeck.

7.

Pollux 3, 154 : παιδοτριβικὴν δὲ τέχνην Ἰσοκράτης εἶρηκεν, παιδοτριβία δὲ Ἄρχ. ὁ κωμικός. Mein. malit παιδοτριβίαν. Cf. fr. 10.

8.

Idem 6, 174 : Ἄρχ. δὲ ὁ κωμικός καὶ τὸ ἰσόγρυσον εἶρηκε.

9.

Zonaras Lex. p. 1169, 6 : Ἄρχ. « Φέρε * καθίζωμεν θαδί. » Κρατίνος

Εἰ πρότος ἔλθοις, καὶ καθίζεσθαι λάθοις.

Tittmann. καθίζωμεν ἐνθαδί. Recte Mein.

Φέρε, καθίζωμ' ἐνθαδί.

10.

Photius p. 47, 17, et Suidas, Ἐωθώς : γωρίς

4.

Indoctus sapiens ; justus in jure non conspectus.

τοῦ Ἄρχ., καὶ Ἄραρος « Ἐωθός » καὶ Θεουκιδέος ἢ « ἐώθεσαν » (? εἰωθότα legitur in eo libro c. 68). « Æolicam hanc formam dicit Etymologus p. 306, 50. Cf. ad Cratini fab. incert. 12. » E M.

11.

Idem p. 512, 1, Σιλλοῦν : τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα περιφέρειν. οὕτως Ἄρχ.

12.

Idem p. 520, 5, Σκιάποδες : Λιθικὸν ἔθνος οὕτως Ἄρχ. De Sciapodum gente fabulosa Mein. laudavit Ctesiam ap. Harpocr. p. 168, schol. Aristoph. Avium 1552, et Schneidewinum docte de ea exponentem Conjectt. crit. p. 21 seq.

« Fuerunt qui quattuor fabulas vulgo pro Aristophaneis habitas, Archippo tribuere, *Poesin, Naufragum, Insulas, et Niobum* : v. Anonymus laudatus in prolegomenis. Ναυαγοῦ sive Δις ναυαγοῦ (nam ita quoque hoc drama inscriptum legitur) nullæ supersunt reliquæ, nisi forte apud Pollucem 10, 33, de quo loco v. Dindorf. Fragm. Aristoph. p. 154. Νήσων et Νιόβου fragmenta exstant. Ἰππεῖς fabulam apud Fabricium ex Ἰχθύσι corruptam esse vidit Casaub. ad Athen. 6, p. 227, A. Denique, cujus meminit Harlesius Sevini commentum, Archilochi (seu potius Dinolochi) Telephum (Athen. 3, p. 111, C) Archippo tribuentis, verbo tetigisse sufficiat. » E M.

XIX.

ARISTOMENES.

« Suidas : Ἀριστομένης Ἀθηναῖος, κωμικός τῶν ἐπιτευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, οἱ ἦσαν ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν, ὀλυμπιάδων (sic primus Portus pro corrupto ὀλυμπιάδων) πζ'. Ex Aristophanis scholiasta, Argumento Equitum, intelligitur, Aristomenem olymp. 88, 4 (ante Chr. 424) Ὑλοφόρου cum Aristophanis Equitibus et Cratini Satyris in certamen commisisse. — Videntur veteres critici poetas antiquæ comædiæ in duas velut classes dispescuisse, unam vetustiorum ante bellum Peloponnesiacum, alteram τῶν ἐπιτευτέρων, i. e. sequiorum, qui ipsis belli temporibus floruisent. Eadem ratione Phrynichum τοῖς ἐπιτευτέροις accensuit Suidas; itemque decem oratores delecti, quos recentiores ad veterum illorum normam instituerunt, οἱ ἐπιτευτέροι δέκα βήτορες appellati sunt, teste Suida v.

9.

Age, considam hic.

Νικόστρατος. — Aristomenes quum in Argumento Pluti olymp. 97, 4 (ante Chr. nat. 388) Admetum commisisse dicatur simul cum Pluto, perlongam viro vitam obtigisse censendum esset, nisi mirum videretur, eum in tanta longævitate quinque tantum fabulas fecisse. Itaque Admeti commissionem ad primam Pluti editionem spectare arbitrator. De ceteris hujus Comici rebus id solum memoratur, vel ipsum, vel patrem ejus, artem fabrilem factitasse, quam qui opprobrio ei vertent, θυροποιόν eum appellabant secundum Suidam l. l. Hesychius quoque, Θυροποιός : οὕτως ἐκαλεῖτο Ἀριστομένης ὁ κωμικός ποιητῆς σκωπτικῶς. Fabularum tituli, præter perditas Ὑλοφόρου et Ἀδμητόν, commemorantur tres. » E M.

I. ΒΟΗΘΟΙ.

« Ap. Priscianum 17, p. 91, et 18, p. 232 ed. Krehl. hæc fabula tribuitur Aristophani, sed recte Aristomeni 18, p. 250. Quæ nomina confunduntur etiam apud Pollucem 7, 211, Athen. 14, p. 658, A, et Phrynichum Appar. sophist. p. 23, ubi quidem mendum correxit Dindorf. Priore loco Prisciani id non fugit Reinesium et Brunckium. » E M.

1.

Macrobius Sat. 5, 20 : *Gargara, ut videtis, manifeste posuit (Alceus comicus) pro multitudine; nec aliter Aristomenes ἐν Μύθοις (immo Βοηθοῖς),*

Ἐνδον γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἀνδρῶν γάργαρα.

Diserte ex Βοηθοῖς schol. Aristoph. Acharn. 3, et Suidas v. Ψαμμακοσιογάργαρα, citante « Ἐνδον γὰρ ἡμῶν γάργαρα. »

2.

Priscianum 17, p. 91 ed. Krehl., agens de abundantia præpositionis in locutione συνακολουθεῖν μετὰ τινος et similitum : *Aristophanes (sic) Βοηθοῖς « Εὐ γὰρ εὐπράττειν σε βούλομαι. πῶς λέγεις; ὅπως μετ' ἐμοῦ ξυνέση. »* Sic Putschius. Aldus εὐ γὰρ εἰσπράττειν σε β. πόσα ἔτη ὅπως μετ' ἐμοῦ ξυνῆς. Cod. Monac. eu ταρευ πραττειν σε βουλομαι ποσαετους οπως

AUXILIARIUM.

1.

Intus enim nobis sunt virorum Gargara

2.

a. Bene enim, bene tibi esse volo nonnihil. b. Quomodo id dicis? a. Quomodo? mecum bene fueris.

μετεμοῦ ξενεσε. Neque aliter cod. Tegerns., qui in ὅπως desinit. Ita scribamus :

— α. Εὐ γὰρ, εὐ

πράττειν σε βούλομαι τι. β. Πῶς λέγεις; α. Ὅπως;

μετ' ἐμοῦ ξυνέσει.

Βούλομαι τι Hermannus apud Krehlium. Idem et Dobr. ad Plutum 504, ξυνέσει. Minus tamen placent continui duo pedes anapæstici : quare nescio an præstet legi secundum Aldum μετ' ἐμοῦ ξυνῆς εὐ, *mecum bene fueris*. V. Matth. Gr. § 516 : Πῶς; altero respondente Ὅπως; ut Aristoph. Thesmoph. 202, etc.

3.

Idem 18, 25, p. 232 : *Aristophanes (sic) Βοηθοῖς « Μισῶ σε ὅτι λέγεις μετὰ ἀισχρά. » huic simile est (?) illud Terentianum in Andria (4, 2, 26,) « Quid me fiet? » Recte Mein. auctore Brunckio ad Aristoph. fragm. p. 122 ed. Lips.*

Μισῶ σ', ὅτι λέγεις μετὰ ἀισχρά.

4.

Idem ib. 26, p. 250 : *Aristomenes Βοηθοῖς « Ἐπειδὴ τοὺς πρυτάνεις προσήλομεν. »* Ita Krehl. et, secundum Scapulæ editorem Oxon., codex Leidensis. Putschius οἱ γ' ἤδη τ. πρ. πρ. Brunck. Aristoph. fragm. l. c. incertum qua auctoritate, αὐτοὶ γὰρ ἤδη τ. πρ. πρ. Equidem malim

Ἐπειτὰ γ' ἤδη τοὺς πρυτάνεις προσήλομεν.

II. ΓΟΗΤΕΣ.

« Quam Aristomenes Γόητες inscripsit fabulam, in ea præstigiatores et id genus hominum lussisse videtur. » E M.

1.

Schol. Aristoph. Thesmoph. 258 : λέγουσι δὲ περιήθρον πρόσωπον, ὡς Ἄρ. ἐν Γόησιν

Παντευχίαν δεῖ τοῦ θεοῦ ταύτην λαβεῖν, καὶ περιήθρον πρόσωπον, ὃ λαβῶν ἔσταθι.

Versu 1 libri II. δέ, quod correxit Mein., idemque v. 2 ἔσταθι.

3.

Odi te, quandoquidem mihi turpiter conviciaris.

4.

Deinde quidem jam prytales adiimus.

PRÆSTIGIATORES

1.

Plenam armaturam dei hanc sumere oportet et personam capiti imponendam : qua sumpta asta.

2.

Athen. 14, p. 658, A : ἀλιπάστῳ δὲ κρεῖων μνημονεύει ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητῆς Ἄρ. . . ἐν Γόσην

— Ὄστακὸν

ἀλιπάστον ἀεὶ τὸν θεράποντ' ἀπεσθίειν.

Ὄστακὸν dicunt Attici, quem alii Graeci ἀστακὸν, *astacum*, cancrum fluviale. Marinus vocatur κάμπαρος : v. Aristot. H. A. 1, 6, 1, etc., apud quem vereor ne Atticorum forma reponenda sit pro glossmate.

3.

Idem 7, p. 287, D : Ἄττικοί δὲ ὅμως βεμβράδας (non μεμβράδας) λέγουσιν. Ἄρ. ἐν Γ.

— Βεμβράδας φέρων

ὄβολοῦ.

Inprudens Schneiderus Aristot. H. A. 6, 14, 4, retinuit vulgatum μεμβράδας, quum meliores MSS. praebent βεμβράδας.

4.

Idem 9, p. 384, D : ἀναβραστῶν δὲ κρεῖων μνημονεύει Ἄρ. Γόσην οὕτως. Aristomenis versus excidit.

5.

Pollux 7, 211 : καὶ βιβλιοπώλην μὲν παρὰ Ἀριστομένει εὐρήσεις ἐν Γόσην, βιβλιογράφον δὲ παρὰ Κρατίνῳ ἐν Χείρῳσι. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 655.

6.

Harpocr. p. 182, 13 : ὅτι καὶ ἐπ' ἀνθρωπιέου δέρματος ἐλέγτο ἡ φορίνη, καὶ Ἄρ. ἐν Γ. δῆλον ποιεῖ.

III. ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΑΣΚΗΤΗΣ.

« In Διονύσῳ ἀσκητῆ, Eupolidis, ut videtur, in Taxiarchis exemplum secutus, mollem deum duris athletarum laboribus exercuit, in quibus etiam σφαιρομαχίαν fuisse ostendit Pollux 3, 150 ; eodemque pertinent ἀλιπάστα κρέα, qui athletarum cibus fuit, Athen. 14, p. 658, A. » *E M.* Cf. annot. ad fragm. 2 et 3.

2.

— Astacum salitum semper comedi a ministro.

3.

— Bembradas afferens obolo.

4.

— Bullientium carniū

1.

Athen. 14, p. 650, D : αἱ δ' ἀμαμηλίδες οὐκ εἰσὶν ἄπιοι, ὡς τινες οἴονται, ἀλλ' ἕτερόν τι καὶ ἦδιον, καὶ ἀπύρηνον. (Nescio quem fructum dicat. *Both.*) Ἄρ. ἐν Διονύσῳ φησὶν

Ὁ Χῖος οὐκ οἶσθ' ὡς ἀμαμηλίδας ποιεῖ;

« Schweigh. tentabat ὁ Κεῖος propter haec Aeschylidis, ab Athenæo laudata, ἡ νῆσος (Κεῖος) φέρει κρατίστας κατὰ τὰς ἐν Ἰωνίᾳ καλουμένας ἀμαμηλίδας, quæ verba docent potius, recte legi ὁ Χῖος (Chius homo). » *E M.* Ποιεῖ, ut Aristoph. Pacis 1322 :

Κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς,
... οἶνον τε πολὺν.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 111, 20, Πολλὰς ποιεῖν κριθάς : ἀντὶ τοῦ πολλὰς γεωργεῖν κριθάς. Quod his additum ibi legitur, καὶ πολὺν οἶνον ποιεῖν, id nullo iudicio ex Aristophanis loco sumpsit librarius.

2.

Idem ib. p. 658, A : ἀλιπάστῳ δὲ κρεῖων μνημονεύει ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητῆς Ἄρ. ἐν Διονύσῳ, Ἀλιπάστα ταῦτα παρατίθημί σοι.

Toupius Emend. 3, p. 95, et Meinek. versus explent vocabulo κρέα in fine, additamento verisimili, nec tamen necessario, siquidem potest ut κρεῖων immisum sit ab explicatore, quum Athenæus id intelligendum reliquisset lectoribus, quemadmodum *caro* subaudiri solet apud Latinos. Plautus Aul. 2, 8, 3 :

Venio ad macellum ; rogitō pisces : indicant caros ; *agninam* caram, *caram bubulam*, *vitulinam*, ... *porcinam*, etc.

Igitur hic versus ἀκέφαλος mihi videtur potius quam μείουρος. Lambertus Bos Ellips. gr. p. 233 ed. Schæfer : « Ut Latini dicunt *bovilla*, *suilla*, etc., subaudientes *caro*, sic Graeci βόειον, βειον, etc. subint. κρέας. » Ibi et ille, et alii interpretes, laudant pariter dicta per ellipsin τοῦ κρέατος vel τῆς σαρκός, hæc : ἐγγέλεια, λαγῶνα, ὀρνίθεια, χοίρεια. Clemens Alex. p. 850 Pott. : διὸ καὶ Αἰγύπτιοι ἐν ταῖς κατ' αὐτοὺς ἀγνεῖαις οὐκ ἐπιτρέπουσι τοῖς ἱερεῦσι σιτεῖσθαι σάρκας, ὀρνιθειοῖς τε ὡς κουφοτάτοις χρῶνται. Ibi quanquam σάρκας præcessit, tamen

6.

Callum.

BACCHUS LUCTATOR.

1.

Nescisne, Chium colere hamamelidas ?

2.

Salita hæc tibi appono

ὀρνιθειοῖς neutro genere sequitur. Neque aliter accipiendum est τὰγγέλεια Aristoph. Acharn. 974, ubi schol. : ἡ λείπει τὰ κρέα, ἐν ᾗ τὰ ἐγγέλεια κρέα. Falsum est, quod subjecit : ἡ λέγει, τὰς ἐγγέλειας, quia Graeci parvas anguillas dicunt ἐγγέλια sive ἐγγελεύδια, non ἐγγέλειας. Cf. Calliæ Cyclop. 1.

3.

Pollux 3, 150 : ἀφ' ὧν (σφαιρῶν) καὶ τὸ σφαιρομαχίαν, καὶ σφαιρομαχίαν παρὰ Ἀριστομένει ἐν Διονύσῳ ἀσκητῆ. Unus codex σφαιρομαχίαν et Διονύσῳ ἐν ἀσκηταῖς. Quod nihil habet offensionis, nec minus recte fabula inscripta fuerit Διόνυσος ἐν ἀσκηταῖς, *Bacchus inter luctatores*, quam Διόνυσος ἀσκητῆς, *Bacchus luctator*, vel simpliciter Διόνυσος.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 1, p. 11, D, de verbo ἀκρατίζεσθαι disserens : Ἄρ.

Ἀκρατιοῦμαι μικρόν, εἰθ' ἤξω πάλιν,
ἄρτου δις ἢ τρις ἀποδακῶν.

« Priorem versus ex Athenæo petiit Eustath. ad Odys. p. 1791, 37. Respicit etiam Phrynichus Arpar. soph. p. 23. 15, Ἀκρατίσασθαι : τὸ μικρόν ἐμπαγεῖν πρὸ τοῦ ἀρίστου. Ἀριστοφάνης (sic) « Ἀκρατιοῦμαι μικρόν. »

2.

Pollux 7, 167 : Ἄρ. δὲ ὁ κωμικὸς
Φιλακόλουθος ἄρχεται.

« Fuit qui corrigeret ἄρχεται. Sed quis præset poetam non petiisse acumen ex oppositis, ut sensus sit : *qui alias sequacem se præstitit, nunc ipse rei initium facit?* Φιλακόλουθος etiam Aristoph. Ran. 416 assumpsisse videtur. Pollucis cod. Paris A λέγει pro ἄρχεται. » *E M.*

3.

Harpocr. p. 127, 9 : ὅτι δὲ καὶ οἱ δοῦλοι ἀπεθύνοντες ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐτέλουν τὸ μετοίκιον, ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν δεδηλώκασι, καὶ Ἄρ.

XX.

CALLIAS.

« Suidas : Καλλιᾶς Ἀθηναῖος κωμικὸς, υἱὸς Λυσίμαχου, ὃς ἐπεκλήθη Σχοινίων διὰ τὸ σχοινοπλάκου

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Meri pauxillum bibam, dein redibo,
panis bucca bis terve demorsa.

εἶναι πατρός. Hunc ad Demosthenis ætatem retulit Luchsinus ad Demosth. Olynth. 2, p. 23, 20 ; sed antiquæ comædiæ poetis adnumerandum esse, expressum docet Athenæi testimonium 10, p. 453, C, ubi proxime ante Strattidem (circa olymp. 92, ante Chr. nat. 410) floruisse dicitur. Eundem Cratini æmulum fuisse intelligitur e scholio ad Aristoph. Eq. 526. *Schœnionis* cognomen, de quo supra Suidas, fortasse Cratino acceptum retulit. » *Mein.* Qui Calliæ nomen pro Καλλιᾶδου τοῦ κωμικοῦ ponendum conjiciebat Hist. crit. Com. p. 213, nec tamen persuasit. Καλλιᾶν τὸν Καλλιᾶδου habes Thuc. 1, 61, Καλλιᾶδew ἀρχόντος Ἀθηναίοισι Herodot. 8, 51 (olymp. 74, 4, ante Chr. nat. 481), etc. Sex fabularum titulos commemorat Suidas, præter eas quarum fragmenta exstant, Αἰγύπτιος, Βάτραχοι, Σχολάζοντες.

I. ATAAANTH.

Zenobius 4, 67 : « Κέρδος αἰσχύνης ἀμεινον ἔλκε μοιχὸν * ἢ μυχόν. » ταύτης μέμνηται Κ. ἐν Ἀταλάντῃ. Suidas v. Μοιχός : καὶ παροιμία « * ἔλκει μοιχὸς ἐς μοιχόν, » βηθείσα τῷ Καλλιᾶ. Apparet, ex prioribus Suidæ excidisse proverbium Κέρδος αἰσχύνης ἀμεινον, quod solum commemoravit Diogenianus 5, 42. Recte Meinek.,

Κέρδος αἰσχύνης ἀμεινον ἔλκε μοιχὸν ἐς
μοιχόν,

suppleto σαγήνης vel simili vocabulo, *in recessum, in rete*. Mulctam ille, ex more, dicere jubetur adultero mulieris vel filiae.

II. ΚΥΚΛΩΠΕΣ.

« Frequens Cycloperum mentio, sed ita, ut ad argumentum fabulæ perspicendum nihil inde proficias, nisi quod lautæ in ea epulæ videntur esse celebratæ. Eadem fabula Diocli quoque poetæ tribuebatur, ut quater memorat Athenæus. » *E M.*

1.

Athen. 7, p. 286, B : * ἀχαρνός. Καλλιᾶς Κύκλωψι « * κίθαρις ὀπτός καὶ βατίς θύνην τε κεφάλαιον τοδὶ, ἐγγέλια (vel ἐγγελία) κάραθοι, αἰνεύς, ἀχαρνός οὕτως. » Sed κίθαρος Athen. p. 306, A, de citharo pisce disserens, ubi primum versus repetit. Ἐγγέλεια et οὔτος Schweigh. ; λινεύς Erfurdt. Observ. p. 461. Lexicon Bekkeri Anecd. p. 474, 1, Ἀχαρνός : ἀχαρνός καὶ ὀρφός (v. Aristoph. Vesp. 478. *Both.*)

ATALANTA.

Lucrum melius pudore :
adulterum implica reti.

ὁ αὐτός. K. Κύκλ. « Ἐγγέλια, κάραβοι, λινεύς, ἀχαρνῶς οὔτοσί. » Pesyeh. quoque Λινεύς : ἰχθύς ποιός. Photius p. 224, 22, Λινεύς : κεστρεύς (? vid. ann. ad Vesp. 760. *Both.*). E Bekkeri lexico Meinek. ἀχαρνῶς. Dixit igitur poeta :

Κίθαρος ὀπτός, καὶ βατίς, θύνον τε κερά-
λαιον τοδί,

ἐγγέλια, κάραβοι, λινεύς, ἀχαρνῶς οὔτοσί.

Kίθαρος, piscis e rhomborum genere, fidicula Gazæ : v. Aristot. H. A. 2, 12, 13, Plin. 32, 11, s. 53. De raja *batide* v. eodem 6, 10 et 11; 32, 7; Stein. *Naturgesch.* p. 207, etc.

2.

Idem 12, p. 524, F : τοὺς γὰρ σύμπαντας Ἴωνας ἐπισκώπτων Καλλίας, ἢ Διοκλῆς, ἐν Κύκλωψι φησι « Τί γὰρ ἢ τρυφερὰ καὶ καλλιτράπεζος Ἴωνία εἶπ' ὅ τι πράσσει; » Versus prava cæsura deturpatus, ut Aristoph. Avium 674. Scribamus

Τί γὰρ ἢ τρυφερὰ, καλλιτράπεζός τις Ἴωνία
εἶπ' ὅ τι πράσσει,
quandoquidem verisimile videtur, καὶ ortum esse e καλ- syllaba, contraque τίς forte intercidisse. De adjectivis non conjunctis v. Matth. Gr. § 444, etc.; de τίς pronomine, hujusmodi adjectivis addi solito, idem § 487, 5; quod quidem facile neglectum fuerit, tanquam supervacaneum. Ad καλλι- τράπεζος pertinet glossa Phrynichi Bekk. p. 49, 15.

3.

Idem 11, p. 487, A, ubi agit de poculo μετα- νιπτρῆς dicto : ἔνιοι δὲ τὴν μετὰ τὸ νύφασθαι πόσιν (scil. μετανιπτρῆδα ἐκάλουν), ὡς Σέλευκος ἐν Γλώσσαις. K. δὲ ἐν K.

Καὶ δέξαι τὴνδὲ μετανιπτρῆδα τῆς ὕγιαιας.

4.

Idem 4, p. 140, E : ὅτι δὲ ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς καὶ φύλλα δάφνης τραχηματίζεσθαι, K., ἢ Διοκλῆς, ἐν τοῖς Κύκλωψι φησιν οὕτως

Φυλλάς ἢ δειπνοὺς κατάλυσιν ἦδε κατὰ περ
σχημάτων.

Codd. φύλαση (A) s. φύλαση. Vulgo φύλλα οὐ δειπνοὺς καταλύσει· ἢ δὲ καθ. σχημ. Nec proficit viri docti scriptura Φ. ἢ δ. κατάλυσιν ἦδε καθ. σχημάτων.

CYCLOPES.

1.

Citharus assus, et batis, thynnique hoc capitale [frustum, caro anguillæ, carabi, lineus, acharnus, mugil.

2.

Quid enim mollis quedam et delicatæ mensæ Ionia

Ordo verborum : Φ. ἦδε ἢ καθάπερ κατάλυσιν σχ. δειπνοῦ.

5.

Idem 7, p. 285, E, de apuis disserens : K. Κύκλ. « Πρὸ τῆς ἀφύης τῆς ἡδίστης. » Porsonus Advers. p. 92, probante Mein., Πρὸς τῆς etc. « Ludere videtur in ambiguitate vocabuli ἀφύης, quod et piscis et meretriculæ nomen est : v. Archippi Pisces 8. » Mein. Sane irrisisse puto illum in convivio Aphyen, vile scortum, quam aliquis prædicaverit, comparatione ejus cum apua, visa suaviore, « (ὡς οὖσης) πρὶ τῆς ἀφύων τῆς ἡδίστης, » quoniam præcipua est apuarum suavissima. Sic enim nullus dubito quin scribendum sit, emendatis istis πρὸ τῆς, nec relicto ἀφύης, intolerabiliter cumulatis homœoteleutis.

6.

Athen. 15, p. 667, D, postquam memoravit ὠνά, καὶ πεμμάτια, καὶ τραγήματα, præmia cottabisini : ὁμοίως δὲ διεξέρχονται Κηφισόδωρος ἐν Τροφωνίῳ καὶ K., ἢ Διοκλῆς, ἐν Κύκλωψιν.

7.

Suidas v. Ἀράχνη : εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδου, καὶ παρὰ Πινδάρου, καὶ παρὰ Καλλία. λέγουσι δὲ καὶ ἀραχνικά ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὀρθῆς. K. Κύκλ.

Ὡσπερ (ἀν) ἀραχνικά τὴν ὁδὸν προφοροῦ-
μένω.

Inserui ἀν et sententiæ (v. Aristoph. Pac. 24) et metro aptum, quodque conjicias excidisse ante ἀρ. simile. Ἀραχνικός Suidas in versu Calliæ, maluitque id Bernhardus etiam apud ipsum Suidam; sed videtur nihil aliud esse quam ἀραχνικός, interpretamentum τοῦ ἀραχνικά. Προφορούμενα vulgo libri præter unum, cui Bernh. obtemperans dedit προφοροῦ- μένω, quod Aristoph. habet Av. 4. De hoc verbo, quod proprie textorum est, v. ibi interpp., item Pollucem 7, 32, et Xenophontem Cynegetico cap. 6, 15, quos Mein. laudavit. Idem vir criticus addit : « Eadem sed omisso Calliæ versu, habet gramm. Bekk. p. 442 init., ubi παρὰ καλλίους editum pro παρὰ Καλλία. Mihi Suidas ex diversis grammaticis excerpta temere conjunxisse, et non ἀραχνικά, sed ἀράχνην scripsisse videtur hoc

agat, tu dicito.

3.

Et accipe hanc metaniptridem Sanitatis.

4.

Hæ frondes velut finis fuerint formarum convivii.

7.

Aranearum fere modo viam persecuti.

sensu : dicunt etiam ἀράχνην a nominativo δ ἀρά-
χνης. Hæc si vera sunt, Calliæ versus fortasse ita
scribendus est

Ἄλλ' ὡσπερ ἀράχνην τὴν ὁδὸν προφορούμεθα,
vel

Ὡσπερ γὰρ ἀράχνην τὴν ὁδὸν προφορούμενω. »

8.

Pollux 7, 105 : χαλκίωματα δὲ Ἀριστοφάνης ἐν
Πελαργοῖς καὶ Σφηζῖν εἴρηκε· Καλλίας δ' ἐν Κύκλ.
« κεχλακῆσθαι * τοῖνον ἐσπέρας. » Pessime corrupta.
Librarii enim et monachi, qui olim describebant
opera veterum, mediocriter intellecta, quum ad
privatum usum dominorum vel superiorum elegan-
tium, tum ad vendendum, metu litararum nihil
delebant aut mutabant, satis habentes vitiosis sub-
jicere emendata, gravius autem corruptis absti-
nentes; quemadmodum hoc l. reliquerunt, tan-
quam incurabile, verbum κεχλακῆσθαι, tantum-
que ad τὸ, temere exaratum, adscripserunt, ut
esset τί : neque enim dubium videtur, quin Cal-
lias dixerit

— Κεχλακῆται τί νῦν

εἰς πέρας,

cusum est aliquid nunc tandem, ut Germani eadem
metaphora : Jetzt endlich ist etwas geschmiedet.
Ἐς πέρας, tandem. Sic Aristoph. Avium 758, εἰς
εὐτέλειαν, ubi schol. εὐτέλειος. Thuc. 3, 64, εἰς τὸ
ἀληθές pro ἀληθώς, etc.

9.

Idem ib. 116 : τὰ δὲ ἔχνη τῶν τροχῶν, ἢ Ὀμηρος
(Il. 23, 505) ἀματροχίας εἴρηκε, K. ἐν Κύκλωψιν
ἀματροχίας λέγει. « Unus codex ἀματροχίας,
ut Il. 23, 422 ἀματροχίας. Confudit hæc Pollux,
ut Callimachus fragm. 135, ubi ἀματροχίας dixit
rotarum vestigia : v. schol. ad utrumque Homeri
locum. » E M.

III. ΠΕΔΗΤΑΙ.

In hac fabula Callias Lamponem, Euripidem,
Socratem, Acestorem et Melanthyum traduxit.

1.

Schol. Aristoph. Avium 151 : Μελάνθιος ὁ τραγι-
κὸς κωμῳδεῖται... εἰς μαλακίαν καὶ ὀψοφαγίαν. Πλάτων
δὲ αὐτὸν ἐν Σκύθις ὡς λάλον σκώπτει. K. Πεδήταις

9.

Curriculi cursus. — Concursus rotarum.

PEDICIS VINCTI.

1.

a. Quis igitur quisque (est)? Melanthios quo signo
[agnoscam?

a. Τίς τις ἄρα; τοὺς Μελάνθιους τῶ γνῶσμαι;
β. Οὐς ἂν μάλιστα λευκοπρώκτους εἰσίδῃς.

Immissi personas colloquentes. Codd. τίς ἄρα. Pa-
rum probabiliter Meinek. Πῶς ἄρα τοὺς Μελ., etc.
Dindorfius τοὺς Μελάνθιου.

2.

Diogenes Laert. 2, 18, disserens de Socratis fami-
liaritate cum Euripide : ἐδόκει δὲ συμποιεῖν Εὐρι-
πίδῃ... καὶ K. ἐν Πεδ.

a. Ἦδῃ σὺ σεμνοῖ καὶ φρονεῖς οὕτω μέγα;
β. Ἐξεστὶ γὰρ μοι. a. Σωκράτης τὰρ αἴτιος!

V. 1 libri mendose σεμνή. Mein. auctore Dindorfio
σεμνοῖ, recte quidem; sed idem nulla necessitate,
cum eodem ad Aristoph. fragmenta p. 21 : τί δὲ
σὺ etc. Euripidis persona respondere videatur.
Inficete codd. v. 2 Ἐ. γὰρ μοι· Σώκρ. γὰρ αἴτ. Imo
alter irridens : Σ. τὰρ' (i. e. τοῖ ἄρα) αἴτιος. V. ann.
ad Acharn. 298.

3.

Schol. Aristoph. Avium 31, de Acestore tra-
gico : εἰς δὲ τὴν ποιήσιν αὐτοῦ κελευάκασι, K. μὲν
ἐν Πεδ. « Καὶ Σάκων οἱ χοροὶ μισοῦσι. » Immo po-
tius

— Καὶ Σάκων χοροὶ

μισοῦσι,

vel K εἰ Σ. χοροὶ μισ. quasi coryphæus dixerit, Sa-
cam quidem odio esse choris, sed Calliam proba-
tum. De καὶ et καὶ confusis v. ann. ad Æschyli
Eum. 752; de omisso articulo v. ann. ad Aristoph.
Ran. 27; nec bene Burges. et pejore sede versus
posito nomine, et servato articulo,

— Καὶ Σάκων,

ὃν οἱ χοροὶ μισοῦσι.

« Sacam vocabant eum, peregrinam hominis ori-
ginem ridentes. Photius p. 496, 18 : Σάκας ἐπε-
καλεῖτο ὁ τραγωδιοποιὸς Ἀλέστωρ ὡς ξένος καὶ βάρ-
βαρος· οἱ γὰρ Σάκαι Σκυθικὸν γένος. Similiter schol.
Aristoph. Vesp. 1216 (cf. schol. Av. 31. *Both.*).
Eundem στιγματίαν dicit Eupolis Adul. 1, 14. »
E M.

4.

Athen. 8, p. 344, E : καὶ Λάμπωνα τὸν μάν-
τιν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις (scil. ἐπὶ τῇ ὀψοφαγίᾳ) κωμῳ-

b. Quos forte albissimis oculis conspexeris.

2.

a. Jamne tu te effers, tantosque sumis spiritus?
b. Licet enim mihi. a. Socratis nimirum causa!

3.

— Et (vel etsi) Sacam chori
oderunt.

δοῦσι Κ. Πεδ., καὶ Ἀύσιπος Βάκχαις. « V. Cratini Δραπέτ. » *E M.*

5.

Pollux 7, 113 : τρύπανον, τέρετρον τρυπανούχον (libri minus commode τέρετρον, τρυπανούχος), ἀρίς Κ. γούν ἐν Πεδ. λέγει αὐτῆς πατρικῆς ἀρίδος. »

6.

Etym. M. p. 301, 55 : Εἰσημέναν ἀντὶ τοῦ εἰσημιεν, σὺν τῷ ι (subscripto) Κ. Πεδ., καὶ εἰσησαν ἀντὶ τοῦ εἰσησαν σὺν τῷ ι Ἀγάθων Ἀερόπη.

7.

Athen. 4, p. 176, F : τῶν δ' ἐλύμων αὐλῶν μνημονεύει καὶ Κ. ἐν Πεδ. Schneiderus in Lexico, incertum quo auctore, ἐλύμους αὐλοῦς intelligit tibiis buxas.

8.

Schol. Platonis p. 391 Bekk. : καὶ Περικλέα δημιουργοῦν παρεσκευάσεν (ἢ Ἀσπασία), ὡς Ἀισχίνης ἐν διαλόγῳ Ἀσπασίᾳ, καὶ Κ. ὁμοίως Πεδήταις. Legabatur καὶ Πλάτων ὁμοίως Πεδήταις, quod Meinek. olim mutabat in Ποιηταῖς.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ.

Drama ridiculum, in quo Noster litteras personatas induxisse videtur veteres TH, ΠH, KH, KΣ, BΣ, ΗΣ, de principatu contendentes cum recentioribus Θ, Φ, X, Ξ, Ψ (v. Matth. Gr. § 12); idque apparatu tragico, quem imitati esse dicuntur Sophocles, Euripides, aliique. Athenæus 7, p. 276, A, auctore Clearcho Solensi in libro De griphis : καὶ γὰρ Καλλιᾶν τὸν Ἀθηναῖον γραμματικὴν συνθεῖναι τραγωδίαν, ἀπ' ἧς ποιῆσαι τὰ μέλη καὶ τὴν διάθεσιν Εὐριπίδην ἐν Μηδείᾳ, καὶ Σοφοκλέα τὸν Οἰδίπουν. et p. 453, E : ὥστε τὸν Εὐριπίδην μὴ μόνον ὑπονοεῖσθαι τὴν Μηδεῖαν ἐντεῦθεν πεποιηκέναι πᾶσαν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλος αὐτὸ μετενηνοχότα φανερόν εἶναι τὸν δὲ Σοφοκλέα διελεῖν φασιν ἀποτολμῆσαι τῷ μέτρῳ (quod ad metrum sive metricam rationem attinet) τοῦτ' (hoc Calliæ poema) ἀκούσαντες (scil. privatim recitatum : neque enim unquam publico theatro spectatum est), καὶ ποιῆσαι ἐν τῷ Οἰδίποδι (?) οὕτως « Ἐγὼ οὐτ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ', ἀλγυνῶ. τί ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις ; » διόπερ οἱ λοιποὶ τὰς ἀντιστροφάς (στροφάς) ἀπὸ τούτου παρεδέχοντο πάντες, ὡς εἴκειν, εἰς τὰς τραγωδίας. Fragmentum hoc Oedipi alibi non memini legere. Displicet autem in thesi occultatum, et extremo versu, et elisum, ταῦτα. Quare librariorum imprudenter transposuisse verba suspicor, quum Callias dixisset

2.

[placentæ.
Puls cum colostrâ rapa, brassicæ, siccæ olivæ,

Ἐγὼ οὐτ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ', ἀλλως ἀλγυνῶ.
Τί ταῦτ' ἐλέγχεις ;

Plura de hoc dramate v. apud Bergkium Comment. p. 117 et seqq. et in peculiari dissertatione God. Hermanni.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Clemens Alex. Strom. 6, p. 743 : Καλλιᾶ τῷ κωμικῷ γράφοντι

Μετὰ μαινομένων φασὶν χρῆναι μαινεσθαι πάντας ὁμοίως,

Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις παριστάζεται, λέγων « Οὐ πανταχοῦ, etc. Grotius Excerpt. p. 864 :

Apud insanos omnibus ajunt insanire esse decorum.

Minus bene Grotius esse insanire.

2.

Athen. 2, p. 57, A : Κ. δὲ ἐπὶ βαφανίδος εἶρηκε τὴν βάρφανον. περὶ γούν τοῖς τῆς ἀρχαιοτάτης κωμικῆς διεξιὼν φησὶ « Ἐτνος, πῦρ, γογγυλίδες, βάρφανοι, δρυπεπεῖς, ἐλατῆρες. » Libri corrupte περὶ γούν τῆς ἀρχαιοτάτης τῆς κωμικῆς διεξ., neque assentior viro docto, qui hoc annotavit : « De cibarium exilitate agit antiquis comædiæ temporibus in chorentas collatorum, » sed τὰ τῆς ἀρχαιοτάτης κωμ. (nam τοῖς restituendum fuit, haustum, ut videtur, a sequente τῆς) intelligo argumenta veteris comædiæ Atticæ, quibus subridicule significatur Atheniensium vita quotidiana, cum domestica, tum mare navigantium et festis diebus : cf. Aristoph. Acharn. 232, Eq. 1070. In versu Calliæ πῦρ non est ferendum. Probabiliter Fritzscheus πυριάτης, quo recepto completur anapæsticus t. catal. :

Ἐτνος, πυριάτης, γογγυλίδες, βάρφανοι, δρυπεπεῖς, ἐλατῆρες.

3.

Pollux 2, 102 : ἀναστομῶσαι (aperire, dilatare) τὰς τάρφους φησὶν Ἡρόδοτος (immo Xenophon Cyr. 7, 5, 15), καὶ Κ. ὁ κωμικός,

Τραυλὴ μὲν ἐστίν, ἀλλ' ἀνεστομωμένη.

« Dicuntur hæc in mulierem blasam, sed multa verborum acrimonia utentem. Similiter Sophocles in OEd. Col. 798, στόμα πολλὴν ἔχον στόμασιν. » *E M.*

4.

Idem ib. 101 : Κ. δὲ ὁ κωμικός καὶ μετὰ λου στόμιον εἶρηκε. Sic Bekkerus edidit pro στόμα. *Me-*

3.

Blasa quidem est, sed ore late hiante.

tallicum os, ut Cicero In Pisonem 63, os ferreum, Suetonius Ner. 2, os ferreum, plumbeum cor, etc.

5.

Idem ib. 112 : καὶ στρηνώφωρος παρὰ Καλλιᾶ τῷ κωμικῷ. Librorum Καλλίστου κωμ. correxit Porsonus Miscell. p. 57.

6.

Idem ib. 186 : καὶ τὸ βουθωνιᾶν ἐκείθεν (α βουθών), ὡς ὁ Κ.

7.

Idem 3, 25 : ἀδελφίζειν Ἰσοκράτης εἶπε, καὶ ἀδελφὰς δὲ εἶρεῖς ἐπιθυμίας. Κ. δὲ * « ὀυθαελφίδην ταυτῷ μυθῶ. » Corruptis opem ferens Mein. probabiliter

— Δύ' ἀδελφίδι ἐν ταυτῷ μυθῶ,
duo fratrculi in eodem cavo, i. e. utero matris, gemini nondum partu editi.

8.

Idem 4, 9 : καὶ μέντοι καὶ δοκῆσίνους, ἧ καὶ δοκῆσι δέξιτοι (ut Pherecrates Pseudhercule), Κ. εἶρηκεν ὁ κωμικός.

9.

Athen. 1, p. 22, C : ὀρχησται ἔνδοξοι Βόλθος μὲν παρὰ Κρατίνῳ καὶ Καλλιᾶ, Ζήνων δὲ ὁ Κρήσιος παρὰ Κτησίᾳ. Vulgo Βολθός.

10.

Schol. Aristoph. Vesp. 1489 : ἐκ δὲ τοῦ ἐλλεβόρου καὶ ἐλλεβοριᾶν τὸ ἐλλεβόρου δεῖσθαι, ὡς Κ. φησὶ, καὶ ἐλλεβορίζειν. Etym. M. p. 331, 30, Ἐλλεβοριᾶν τὸ ἐλλεβόρου δεῖσθαι ὡς φαρμάκου. οὕτω Κ. Sic item Suidas et Zonaras; cf. Plautus Pseud. 4, 7, 89. Sic Aristoph. Plut. 1117 : τὸ θύριον φεγγόμενον ἄλλως κλαυσίᾳ, janua sine causa crepans vapulabit (immo pleret, vapulet. Both.) « Mein., alios strepitum januæ dici putantes merito reprehendens.

11.

Photius p. 245, 2, Μαμμῶν : Ἀργεῖοι τὸ ἐσθίειν. οὕτω Κ.

12.

Idem p. 616, 17 : Ὑηνῶν (a recto ὑγνός vel ὑγνεύς) : σκαυῶν καὶ ἀμαθῶν. καὶ ὑηνία : σκαυότης καὶ ἀμαθία. οὕτω Κ. Zonaras Lex. p. 1764, Ὑηνεύς : ὁ σκαυός, φλύαρος, ὁ ἀμαθής. καὶ ὑηνία. οὕτω Κ. Ut incertum sit utrum ὑγνός vel ὑγνεύς an ὑηνία

ex Callia afferatur. Pherecratis fab. incert. 11. confert Mein.

13.

Hesychius, Μεγαρικὰ Ἰσφίγγες : Καλλιᾶς πόρνας τινὰς οὕτως εἶρηκεν. Photius p. 252, 2, Μεγαρικὰ σφίγγες : αἱ πόρνα οὕτως εἶρηται Ἰσως δὲ ἐντεῦθεν καὶ σφίγκται οἱ μαλακοὶ ὀνομάσθησαν. ἧ καὶ ἀπὸ Μαίαις οὕτως λεγομένης ἐν Μεγάροις.

XXI.

HEGEMON.

De hoc poeta, Cratini senescentis et Alcibiadis æquali (v. Athen. 15, p. 698, C, et Chamæleon ap. eundem 9, p. 406, E.), Athen. 1, p. 5, B : Ἠγήμων ὁ Θάσιος, ὁ ἐπικληθεὶς Φακῆ, ὃν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ τινὲς ἐντάττουσιν. Id quidem, ut censet Mein., propter Philinam fabulam, de qua Athen. p. 699, A : γέγραφε δὲ καὶ (præter parodias plurimas, quæ fama celebrabantur) κωμωδίαν εἰς τὸν ἀρχαῖον τρόπον, ἣν ἐπιγράφουσι Φιλίην. « Fortasse Athenæus τὸν ἀρχαῖον τρόπον intellexit antiquissimam comædiæ formam, qualis ante Cratinum fuit, scurrilium dieteriorum et factorum procacitate insignis; quo pertinet id, quod vix credible narrat Chamæleon l. 1. : εἰσπλήθῃ ποτε καὶ εἰς τὸ θέατρον, διδάσκων κωμωδίαν, λίθων ἔχων πλῆρες τὸ ἱμάτιον, οὗς βάλλων εἰς τὴν ὀρχήστραν διαπορεῖν ἐποίησε τοὺς θεατὰς. » *E M.*

ΦΙΛΙΝΗ.

Athen. 3, p. 108, C : Ἠγήμων δ' ἐν Φιλίῃ (vulgo Φιλίῃ, Β Φιλίῃ) καὶ γόνον ἐκ ταγήνου ἐσθίοντας ποιεῖ ἐν τούτοις

Μάλα ταχέως αὐτῶν πρίω (που) πουλύπουν, καὶ δὸς καταφαγεῖν κατὰ τηγάνου γόνον.

V. 1 πὸν forte haustum fuerit a vocabulo sequente. verisimilius enim est quam μοι, quod edidit Meinek., quum in libris legatur, πρίω (vel mendose πριῶ) πουλύπουν. Hom. Iliad. 1, 178 : θεός που σοὶ τόγ' ἔδωκεν. Æschylus Ag. 642 : μέγα που στένει. Cf. ann. ad Xenoph. Cyropæd. 5, 5, 18. « Αὐτῶν nummos intelligas, in antecedentibus memoratos. Γόνον, *fecturam* piscium, pisciculos, ut Schweigh. interpretatur. Arcestratus Athen. 7, p. 285, B, de apuis Phalericis :

Τὸν γόνον ἐξαυδῶ, τὸν ἀφρὸν καλέουσιν Ἰῶνες. »

PHILINA.

Cūtissime abiens eme mihi polypum.

et da comedendum, nullumque e sartagine

E M., qui in Add. edit. alterius malit

Μάλα τυχέως ἰὼν πρὶο μοι πουλύπουον.

Nimirum ἰὼν semel in τῶν corrupto prona erat correctio αὐτῶν.

XXII.

LYSIPPUS.

Tragicis poetam hunc temere accensuit I. G. Vossius De poetis Gr. p. 227. Eudocia quoque : Λύσιππος, τραγικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ εἰσι Βάκχαι, καὶ ἕτερα τοιαῦτα δράματα. Sic enim legendum arbitror pro vulgatis tautologis καὶ ἕτερα αὐτοῦ δράματα. Similiter autem in ceteris nugatus Suidas recte omisit τὸ τραγικός, contraque in fine addidit ὡς Θυροσκομός, quem titulum putes comoediae alicujus bacchicae sit inscriptae, i. e. *Thyrsi* (pro Bacchi) *minister*, quemadmodum ἱεροκόμος Hesychio est ἱερεύς. « Temporis quo vixerit indicium praebet didascalia marmorea, quam edidit Odericus, lin. 6 : ἐπὶ Ἀντιλοχίδου ... ὑσιππος ἐνίκα μεν ... πον Καταχίνας. Vicit igitur fabula Καταχίνας inscripta olymp. 86, 2 (ante Chr. nat. 434) : quare Athen. 8, p. 344, E, recte conjungit eum cum Callia : Λάμπωνα τὸν μάντιν ... κωμωδοῦσι Καλλίας Πεδήταις καὶ Λύσιππος Βάκχαις. — Alius quidam Lysippus videtur ille, cujus meminit Photius p. 498, 3, Σάμακα : Ἐρατοσθένης ἀπέδωκε τὸν φορμὸν ἀμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον. οὗτω Λύσιππος. Nisi forte *Lysaniae* aliusve grammatici nomen latet. » *E M.*

BAKXAI.

1.

Athen. 3, p. 124, D : ὅτι δὲ καὶ τὸν οἶνον ἔψυχον ὑπὲρ τοῦ * ψυχρότερον αὐτὸν πίνειν, Στράτις φησὶν ἐν Ψυχασταῖς (fr. 1), καὶ ὁ Λύσιππος ἐν Βάκχαις

α. Ἐρμῶν, τί ἔστι; πῶς ἔχομεν; β. Τί δ' ἄλλο γ' ἢ

ὁ πατήρ ἄνωθεν ἐς τὸ φρέαρ, ἐμοὶ δοκεῖν, ὥσπερ τὸν οἶνον τοῦ θέρους, * καθεικέναι.

In verbis Athenaei ψυχρότερον tautologia intolerabilis, nec dubie depravata vox. Scribamus φαιδρότερον, *latius*, quum constet, φ et ψ, itemque δ et χ litteras nonnunquam permixtas esse a librariis; quemadmodum δωροῦντ' pro ζωροῦντ' perperam scriptum est apud Pherecratem

BACCHAE.

1.

a. Hermon, quid est? quomodo habemus? b. Quid aliud, nisi, quod pater, ut mihi videtur, ex alto in puteum,

Tyrann. 1, 3; et φ et χ confusorum exempla allata sunt a Jacobsio Anthol. Palat. 3, p. 166, 586. Ἐν βάκχοις codd. plerique. V. 2 codd. A et C μοι δοκεῖν, VI. μὴ δοκεῖν. V. 3 καθεικέναι solœcissat, quidquid comminiscuntur, et vix aptius quidquam sententiae reperias quam καθεῖχ' ἔνα, i. e. τινά, ut πεπεσθευκας ἐνὶ προ τινὶ Arist. Acharn. 475, etc. Dobræus Adv. 2, p. 304, καθεικέ με. Pater ille opinor, ira furens servulum aliquem nequam in puteum præcipitaverat, quo se ipsi nonnunquam abjiciebant salutem desperantes : vid. Cicero De provinc. consul. 6.

2.

Pollux 7, 89 : καὶ θετταλις δὲ ὑπόδημα, μὴνῶν τοὺς εὐρετάς. μέμνηται δ' αὐτοῦ Λύσιππος ἐν Β.,

Βλαύτη, καθόρνω, θετταλίδι.

Steph. Byzant. p. 394 : ἔστι καὶ θετταλις ὑπόδημα ποῖον (libri tautologice ὑπόδημά τι ποῖον. Videtur τι ortum ex π, quod sequitur), ὡς Λύσιππος (codd. Λύσις) ἐν Β. De βλαύτη ad Hermippi Mær. fr. 2, 4.

3.

Idem 10, 50 : ἔξεστι δ' εἰπεῖν καὶ πλεκτοὺς πέλους καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομαζομένων (a Latinis) οὐδῶνων πέλους (hoc de leam) τριμίτους, Λύσιππου εἰπόντος ἐν Β.

Ἄλλα τρίμιτός ἐστι πλεκτός.

De *udonibus* Ulpianus l. 25, § 17, de aur. et arg. leg. : *calceamenta sunt ex hircinis pellibus contexta*. Martialis 14, 140 :

Udones cilicij.

Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti : Cinyphio poterit planta latere sinu.

Cf. Schneideri Lex. v. Πῖλος. Apud comicum Meinek. scribit τρίμιτός ἐστι πῖλος, probatus a Bekkero ad Polluc. l. e.

4.

Idem ib. 154 : τὸ μέντοι γλωττοκομείον εἴρηκε Α. ἐν Β. « Αὐτοῖσιν αὐλοῖς * ὄρμαὶ καὶ γλωττοκομείω. » Unus Ms. αὐτοῖς et ἔρμαί. Probante Meinekio Salmasius et Bentl. Epist. ad Hemsterh. p. 69 :

— Αὐτοῖς αὐλοῖς ὄρμα καὶ γλωττοκομείω, *tibicen irruit cum ipsis tibiis et prostomide* (German. *Mundstück*).

velut vinum æstate, quendam demisit.

2.

Sandalio, cothurno, thessalide.

3.

Sed triplhei filo est plexus.

Idem 7, 41 : καὶ θεῖον δὲ τὸ ὑπουργοῦν τῷ κναφεῖ, ἀφ' οὗ Α. « Ὁ δ' ἐπιγνάφας (cod. Falck. ἀναγνάφας, Jungerm. οὐ δὲ ἀνακνάφας) καὶ θειώσας τὰς ἀλλοτρίας ἐπινοίας. » Mein. cum Dobræo ad Pluti 166 :

Οὐδ' ἀνακνάφας καὶ θειώσας τὰς ἀλλοτρίας ἐπινοίας.

Pollux ib. 77 : δευτεροργῆ δὲ χλαῖναν ἐκάλουν, ἣν οἱ νῦν ἐπίγναφον, καὶ δευτεροργούς τοὺς τοῦτο ποιοῦντας. τάχα δὲ τοῦτο ὑποδηλοῖ καὶ Α. ἐν Β., ubi Bekkeri et Falck. codd. totum fragmentum exhibent : « Οὐδ' (οὐ δ' AF.) ἀνακνάφας (ἀναγν. iid.) καὶ ο. τ. ἀλλ. διανοίας (sic). » Ex eodem Pollux 7, 37 ἀναγνάφαι verbum citat. « Versus ex parabasi, in qua Lys. videtur æmulorum poetarum injurias propulsasse. Recte Dobr. : *De se loquitur Comicus, ut Aristoph. Nab. 538-550, Pac. 750, 761.* » *M.*

6.

Athen. 8, p. 344, E : καὶ Λάμπωνα δὲ τὸν μάντιν ἐπὶ τοῖς ἁμοίοις (τῇ ὄψοφαγίᾳ) κωμωδοῦσι Καλλίας Πεδήταις (fr. 4) καὶ Α. Β. Hesychius v. Ἰγερσικύβηλις : καὶ Λύσιππος ἐν Β. τὸν αὐτὸν (Lamponem) ἀγύρτην κωμωδοῖ.

FRAGMENTA INCERTARUM FABULARUM.

1.

Dicæarchus Descript. Græc. p. 22 ed. Büttm. : τὸ καθόλου δ' ἔσον αἱ λοιπαὶ (hoc deleo) πόλεις πρός τε ἡδονὴν καὶ βίου διόρθωσιν τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσοῦτο τῶν λοιπῶν πόλεων ἢ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει. φυλακτέον δ' ὡς ἐνὶ μάλιστα τὰς ἐταίρας, μὴ λάθῃ τις ἡδέως ἀπολόμενος. οἱ στίχοι Λυσίππου :

Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ·
εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι δ', ὄνος·
εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθῆλιος.

Αἱ [λοιπαὶ] πόλεις, importunum glossema, ex sequentibus petitum : hic enim generaliter urbes agris opponuntur.

2.

Idem ibid., de Rhodiorum civitate :

5.

Nec fullonica subigens, nec sulphurans nova cogitata.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Si non vidisti Athenas, stipes es ;
si vero vidisti, nec tamen captus es, asinus ;
et placitas si fugis, cantherius.

2.

Hæc est civitas Græca, quæ rosis similem

Δύτη πόλις ἔσθ' Ἑλληνίς, ἢ ῥόδοις ἴσθιν εὐηδῖαν ἔχουσα, γὰρ ἀηδῖαν·
τὰ γὰρ ἄλιετ' ἂν ἦγε μεγάλην εὐ σχολῆν,
τό θ' ἄλιακὸν ἔτος με μαίνεσθ' οὐ ποιεῖ·
5 ὅταν δὲ τὴν λεύκην τις αὐτῶν πρατίας
ἄλιακὸν εἶναι στέφανον εἴπη, πνίγομαι
οὕτως ἐπ' αὐτοῖς, ὥστε μᾶλλον ἂν θέλαιν
ἀποκαρτερεῖν ἢ ταῦτ' ἀκούειν καρτερεῖν·
τοιούτο τῶν ζένων τι καταχεῖται σκότος.

Horum versuum primo libri ἢ ῥόδοις δισην, quod correxit Mein. V. 2 iidem εὐωδῖαν, ηετ ω confusis, ut sæpenumero, cujus scripturæ absurditatem intellexi, et καὶ ἀμαληδῖαν, quod emendavit Hermannus in Creuzeri Melet. 3, p. 183, jam recte oppositis nominibus εὐηδῖα et ἀηδῖα. V. 3 codd. τὰ γ. ἄλιετα μεγάλην εἰς σχολῆν, quæ expeditissime mihi videor pariter ac v. 4 vulgata τὸ δ' ἄλ. ε. με μαίνεσθαι ποιεῖ, et v. 5 ineptum πρατίας pro πράσιος dictum, si diis placet. « De Solis sacris Rhodiorum laudant Athen. 13, p. 561, E, Aristid. vol. 1, p. 808, Eustath. ad Hom. p. 1562 extr. Sequentia ad irrisionem Rhodiorum spectant, qui quotidiana quævis et levissima a sacris solaribus denominabant. *Populeæ frondis* mentio explicatur a scholiaste Pindari Olymp. 7, 147 : ὁ Πίνδαρος τὸν ἀγῶνα Ἥλιω τελούμενον (a Rhodiis) εἰς Ἰλθὸν πόλεμον μετήγαγεν ... ἀγωνίζονται δὲ παῖδες καὶ ἄνδρες· ὁ δὲ στέφανος λεύκη δίδεται. V. 8 Lys. ludit in verbis ἀποκαρτερεῖν et καρτερεῖν, ut Timocles Athen. 6, p. 240, E :

— Οὐκ ἀπεκαρτέρησε γὰρ
ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐκαρτέρησ', ὡ φίλτατε,
πίνων. » Mein.

V. 9 τῶν ζένων σκότος, *insolite dictorum obscuritas*. Καταχεῖται pro καλεῖται bene Meinek., auctore Hermanno.

3.

Etym. M. p. 531, 53, Κορυθάλη : ἡ πρὸ τῶν θυρῶν τιθεμένη δάφνη, ὅτι οἱ κλάδοι, οὐς κόρους κα-

delectationem habet, simulque fastidium :
nam Solis quidem festa bene afferre solent magnam voluptatem,

neque « solaris annus » me adigit ad insaniam ;
5 sed populum albam si quis illorum venditor
« solarum » esse ait « coronam », suffocor
sic istis, ut propemodum fame
confici malim quam hæc impigre audire :
tantas nescio quas tenebras inusitata obducunt,

λοῦσι, θάλλουσιν, ὡς καὶ Χρύσιππος (sic) « Ἀλλὰ δᾶδας ἡμμένας * μου δότω τις ἐνδοθεν, καὶ κόρους πλεκτοὺς * ἀκραπνεῖς μυρρίνης. » Quae depravatio etiam in Etyim. Gud. p. 338, 15. Mein. secundum Hemsterh. ad Plutum v. 1195, ἡμμ. ἐμοί δ. τις ... ἀκραπνεῖς μ. Scribamus

Ἀλλὰ δᾶδας ἡμμένας που μοι δότω τις ἐνδοθεν, καὶ κόρους πλεκτοὺς ἀκραπνεῖς μυρρίνης.

Ἀκραπνεῖς, i. e. ἀκεραῖους, *integras, virides, recentes.* Ἀκεραῖους milites non fatigatos vel saucios dixit Xenophon Anab. 6, 5, 9. Χρύσιππος per errorem pro Λύσιππος scriptum putavit Meinek.; Hemsterh. autem l. l. et Porsonus Adv. p. 267, de Stratidis Chrysippo cogitaverunt.

4.

Hesych., Βούδιος (?): παρὰ Λυσίππῳ τὸ ὄνομα, « Κύων δὲ τις ἐβόα δεδεμένος ὡσπερ Βούδιος. » Σέλευκος ἀποδίδωσιν ἄρρων, ἀνόητος. Deleto τις pronomine glossematico restituamus senarium ita scribentes

Κύων δ' ἐβόα δεδεμένος ὡσπερ Βούδιος.

Suspicionem autem movet inauditum viri nomen Βούδιος. Aeschylus Cho. 619, habet βουλιώτερον, nec rara est Δ et Λ literarum confusio: potest igitur, ut poeta dixerit Βούλιος, quod placet.

5.

Photius p. 498, 3, Σάμακα: Ἐρατοσθένης ἀπέδωκε τὸν φορμὸν. ἄμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον. οὕτως Λύς. Cf. Chion. Heroibus fr. 1.

XXIII.

LEUCON.

« Suidas: Λεύκιον * Ἄγνος, γεγονός ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ ταῦτα, Ὄνος, Ἀσκοφόρος, Φράτορες. Ita Ms. Paris. pro Ἄγνος, quod habet Eudocia p. 282. Corrigitur Ἄγνούσιος (Id legitur apud Demosthenem, Plutarchum Thes. 13. Both.) Præstare videtur Ἄγνωνος, *Hagnonis* (de quo Thuc. et alii. Both) *filii*, ut voluit Toupius Emend. 1, p. 382. Recte Suidas tempore belli Peloponnesiaci eum vixisse ait, qui Melanthium rideat ap. Athen. 8, p. 343, C, et Hyperbolus apud Hesychium v. Πάσις.

4.

Sed faces accensas aliquis dato mihi domo, et ramos plexos virides myrti.

4.

Canis autem iatrat vinctus, ut Budius (?)

Adde quod Πρέσβεις simul cum Vespis Aristophanis docuit olymp. 89, 2 (ante Chr. nat. 422) et anno post Φράτερας cum Pace et Eupolidis Adulatoribus, in utroque certamine tertius habitus, ut constat e didascalii dramatum Aristophanecorum. Ceterum hæc Leuconis fabula etiam in didascalia Pacis vocatur Φράτορες, quæque de hoc discrimine allata sunt ab eruditis, eo redeunt, ut φράτωρ Ionum forma existimanda sit, φράτηρ autem Atticorum. Philemon p. 112 ed. Burn.: οἱ δὲ ἀρχαῖοι φράτερας διὰ τοῦ ε, οῦ, φασίν, εὐθεῖα φράτηρ φέρεται δὲ (minus bene libri καὶ errore frequentissimo, de quo v. Schæfer. Melet. crit. p. 59), ὅτι φράτηρ Ἄττικοί φασιν, Ἴωνες δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου. Et Theodosius apud Bekkerum Anecd. p. 992: τῶν εἰς ἡρ βαρυτόνων ὅσα μὲν μακροῦ παραλήγεται, διὰ τοῦ ε κλίνεται, φράτερος, Πίερος, ὅσα δὲ βραχέως παραλήγεται, διὰ τὸ η κλίνεται, Πίηρος, ἐρίηρος. Vetustior autem forma apud Atticos scriptores plerumque videtur obliterata esse, etc. » *E M.* Hist. crit. Com. p. 217 seq., et Bergk. Commentl. p. 107 seq.

ΦΡΑΤΕΡΕΣ.

1.

Hesych. * Παάτης: ὁστος ποτήριά τινα τοῖς Ἀθηναίοις ἐπεμψε δῶρα. Λεύκιον Φράτεριν « Ἀτὰρ ὁ Μεγάκλεες ὑσθάτου Παάπιδος Ὑπέρβολος τάκτώματα κατεδήδοκεν. » Ita codex mendose; sed in promptu est emendatio

Ἀτὰρ, ὁ Μεγακλῆς (οἶσθα), τοῦ Παάπιδος Ὑπέρβολος τάκτώματα κατεδήδοκεν.

Ὁ Μεγακλῆς eleganter dictum est pro ὁ Μεγάκλεες, quod aliis placuit: v. Matth. Gr. § 312, 1. Οἶσθα per parenthesin, ut οἶσθα Aristoph. Nub. 835, sæpiusque apud Sophoclem; similiter etiam Aeschylus Prom. 286: ταῖς σαῖς δὲ τύχαις (ἴσθι) συναλγῶ. « De Paapide Aegyptio, qui Atheniensibus pocula illa pretiosa misisse dicitur, præterea nihil constat. Nomen Aegyptiis usitatum. Diogenes Antonius Photii Bibl. 166, p. 109: Παάπις (Παᾶπις) τις, ἱερεὺς Αἰγύπτου. » *E M.*

2.

Athen. 8, p. 343, C: κοιμηδοῦσι δ' αὐτὸν (Melanthium) ἐπ' ὄψοφαγία Λεύκιον ἐν Φράτεριν, Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ, Φερεκράτης ἐν Πετᾶλῃ (fr. 3).

PHRATORES.

1.

At, o Megaeles (nostri), Paapidis pocula Hyperbolus comedit (i. e. *interretit*).

3.

Photius p. 587, 17, Τίβιοι: ἔθνος. Λ. ἐν Φράτερι. τάχα δὲ οἱ αὐτοὶ τοῖς Τίβαρηνοῖς. « At Tibareni Pontum accoluerunt, Chalybium et Leucosyrorum vicini; Tibii vero Phrygiam inhabitabant, ut satis clare indicat Stephanus Byzant. p. 708, Τίβειον (Τίβιον): ὄρος Φρυγίας, ἀπὸ Τίβιου τινός. ἐκ τούτου καὶ Τίβειος (Τίβιος) τοὺς δούλους καλοῦσι. Proverb. Bodl. 647: καὶ ὅλη Φρυγία Τίβια καλεῖται. (Cf. Strabo p. 357, Lucian., Suidas.) Accedit quod Τίβαρηνός prima correpta, Τίβιος autem longa pronuntiatur. Problema arithmet. Brunck. Anal. 17, 11:

Πεντήκοντα Σύρος, Συνέτη δέκα, Τίβιος ὀκτώ. »

E M.

XXIV.

METAGENES.

« Metagenes, Atheniensis, servi filius, si Suidæ et Eudocia fides. Etatis indicium satis certum præbent scholia Platonis Bekker. p. 332, in quibus Lyconem, Autolyçi patrem, ab eo exagitatum esse legitur, et Aristophanis Avium 1297, ubi una cum Aristophane, Phrynicho et Platone, Midiam irrisisse dicitur. Fabularum tituli perpauci apud Suidam: τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ ταῦτα, Αὔραι, Μαμμάκουτος (Eudocia Μαμμάκουτος), Θουριόπερσαι, Φιλοθύτης, Ὀμηρος (Eudocia Ὀμήρης) ἢ Ἀσκηταί. Scribendum Αὔραι ἢ Μαμμάκουτος, secundum Athen. 8, p. 355, A: ἐπειδὴ τὸ ἐκ Μαμμάκουτος ἢ Αὔρων Μεταγένους ἰαμβεῖον. Quod idem dicit 13, p. 571, B, κατὰ τὰς Μεταγένους Αὔρας ἢ τὸν Ἀρισταγόρου Μαμμάκουτον, sic interpretandum videtur, ut, quam Metagenes fabulam sub Αὔρων nomine docuisset, eam postea retractaverit Aristagoras et Μαμμάκουτον inscripserit, quod nomen hominem bardum stupidumque significat: v. interpretes Aristophanis Ran. 1017, etc. » *E M.*

I. AYPAI

1.

Athen. 13, p. 571, B: ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες σύσσιτοι, οὐ, κατὰ Μεταγένους Αὔρας ἢ τὸν Ἀρισταγόρου Μαμμάκουτον, ἡμῖν

— Ὁρχηστρίδας εἶπον ἑταίρας
ὠραίας πρότερον, νῦν δ' οὐχ ὑμῖν ἀγορεύω

AURE.

1.

Neque antea saltatrices dixi amicas pulchras, neque nunc vobis prædico

ἄρτι γνοαζούσας αὐλητρίδας, αἶτε τάχιστα
ἀνδρῶν φορτηγῶν ὑπὸ γούνατα μισθῶ ἔλυσαν

ἀλλὰ περὶ τῶν ὄντως ἑταιρῶν τὸν λόγον πεποιήμαι, τουτέστι τῶν φίλων ἀδολοῦ συντηρεῖν δυναμένων. Dixit igitur Met. Οὐκ ὀρχηστρίδας, etc., negatque ejus verbis Athenæus se vel antea locutum esse, vel nunc loqui, de vulgaribus scortis, sed veras virorum amicas prædicare. Alii aliter, quos brevitate studens non refellam. Versu 3 γνοαζούσας, lanugine vulvæ. Puerorum γνοῦς dicitur Aristoph. Nub. 946. Ἄτε pro αὐ, ut apud Homerum, Euripidem (ὅσπερ pro δε Hel. 1390), aliosque. V. 4 φορτηγῶν ἀνδρας recte Schweigh. intelligit mercatores peregrinos navibus onerariis appulos, quorum membra et vires frangere dicuntur meretrices. » *E M.* Cf. ann. ad Lysippi fr. incert. 1. In fine Meinek. conjicit μίσθι' ἔλυσαν.

2.

Idem 8, p. 355, A: καὶ μελλόντων ἤδη δειπνεῖν, ἐπισχεῖν ἐκέλευεν ὁ Δάφνος, ἐπειδὴ τὸ ἐκ Μαμμάκουτος ἢ Αὔρων Μεταγένους ἰαμβεῖον

ὥσπερ, ἐπειδὴ δειπνῶμεν που, τότε πλεῖστα
λαλοῦμεν ἅπαντες.

3.

Idem 9, p. 385, B: οἱ μὲν οὖν πολλοὶ, μακρὰν χάριν εἰπόντες αὐτῇ, εἰπὼν τὸν Κυνούλου τὰ ἐξ Αὔρων Μεταγένους ἀναφωνήσαντος,

— Ἄλλ', ὦγαθὲ, δειπνῶμεν, κάπειτά με
πάντ' ἐπερώτα,
ὅτι ἂν βούλη' νῦν γὰρ πεινῶν δεινῶς πῶς
εἶμ' ἐπιλήσιμον.

Versum 1 expleturi, nulla necessitate alii δειπνῶμεν πρῶτον, alii Ἄλλ', ὦγαθὲ, νῦν δὲ δειπν. Bene Grotius, non offensus lacuna, qua nihil frequentius in hoc genere:

— Age nunc, rogo, cænamus; post si vis querere,
quære
quodcumque libet: mihi namque fames mirum
quæ oblivis portet.

V. 4 codex A δεινός.

4.

Schol. Aristoph. Avium 873: παρὰ τὴν τῆς φωνῆς

nupera lanugine allicientes tibicinas, quæ celerrime virorum mercantium genua mercede solvere consue-

2.

Quemadmodum, sicubi cænamus, tunc plurimum
[fabulamur omnes.

(scil. ἀκαλανθής) ὁμοιότητα Ἀρτέμιδι ἐπώνυμον ἢ Κολαινίδι. Μεταγ. δὲ ἐν Αὔραις.

— Τίς ἢ Κολαινὶς Ἄρτεμις;

Ἱερεὺς γὰρ ὢν τετύχηκα τῆς Κολαινίδος.

« Apud Metagenem loqui videtur δημότης Myrrhinusius : apud hos enim Dianam Colœnidem sancte cultam fuisse constat ex Pausaniæ Att. 31, 3. » *Mein*. V, 1 τίς ἢ accessit ex codd., fortasse tamen non integrum.

5.

Harpocr. p. 135, 10 : ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὄψ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον οἰκίσκον. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς, Μετ. Αὔραις.

V. ΘΟΥΡΙΟΠΕΡΣΑΙ.

I. e. *Thurii ad modum Persarum luxuriantes*, ut nomen explicat Passovius Melet. in *Æschyli Persas* p. 45, non « *Thuriorium eversores*, » quod in mentem venit Schweighæusero. De *Thuriis*, quæ Calabriae urbs, Atheniensium et Græcorum colonia, olim Sybaris dicta fuit, novissimeque Copiæ, v. ann. ad Ar. Nub. 326, Euripidis Troad. 220, Bæhr. ad Herod. vol. 2, p. 660; de *Persarum* autem, præsertim satraparum ac regum, gula, impuris moribus, perfidia, Aristoph. *Acharn.* 77 seqq., Pac. 290; Horat. Od. 1, 38; 4, 15, 23. Compositio hujus fabulæ obscura.

1.

Athen. 7, p. 269, E : τῶν δὲ Μεταγένους ἐκ Θουριοπερσῶν μνημονεύσας καταπαύσω τὸν λόγον, μακρὰ χάρειν εἰπὼν ταῖς Νικοφώντος Σειρήσιν, ἐν αἷς τὰδε γέγραπται .... ἀλλ' ὁ γὰρ Μετ. τὰδε φησίν,

Ὁ μὲν ποταμὸς, ὁ Κρᾶθις, ἡμῖν καταφέρει μάζας μεγίστας αὐτομάτως μεμαγμένας, ὁ δ' ἕτερος ὠθεῖ κύμα ναστῶν καὶ κρεῶν, ἐφθῶν τε βατίδων, εἰλυόμενον αὐτόσε.

5 τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμι' ἂν γ' ἐντευθενὶ βεῖ τευθίσιν ὀπταῖς καὶ φάγροις καὶ καράβοις, ἐντευθενὶ δ' ἀλλᾶσι καὶ περικόμματα,

4.

Quis est Diana Colœnis?
sacerdos enim forte fui Colœnidis.

THURII LUXU PERDITI.

Alter quidem fluvius, Crathis, nobis defert mazas maximas sponte subactas;
alter vero undam appellit liborum et carniū, coetarumque batidum, illuc advolutam;
5 tum parva hæc flumina inde

τῆδε δ' ἀφύασι, τῆδε δ' αὖ ταγηνίαις·
τεμάχη δ' ἄνωθεν αὐτόματα πεπηγμένα
10 εἰς τὸ στόμ' ἄττει, τὰ δὲ παρ' αὐτῶ τὸ πόνδε,
ἄμυλοι δὲ περινούσιν ἡμῖν ἐν κύκλω.

Versu 2 libri vulgati αὐτομάτας, homæoteleutis quattuor continuis, P codex αὐτομάτους, pro αὐτομάτως, ut videtur : similia enim ω, ου, α, in libris veteribus. V. 3 legebatur ὁ δ' ἕτερος γ' ὁ Σύβαρις καλούμενος ποταμὸς ὠθεῖ, etc. Delevit *Mein.* glossema auctore Elmslejo, *Edinb. Rev.* 3, p. 193. V. 4 vulgato εἰλυόμενον præstat a Schweighæusero editum εἰλυόμενον. Codd. BP. εἰλώμεν. In fine vulgo αὐτόθεν, quod correxit Schweigh. ex ABD, qui αὐτόσε. V. 5 libri ἐν μὲν ἐντευθεν. Monstrum vocabuli ἐνμεντευθενὶ invenit Elmsl. ad *Acharn.* 108, cui nollem obtemperasset *Mein.* Γ et μ. confusa ap. *Æschylum* Sisyphi δράπ. 2, ubi codd. νῦν με pro νῦν γε, etc. V. 6 βεῖ Elmsl. pro βεῖ.

2.

Photius p. 591, 9, et Suidas : Τίς τρόπος ἵππων; παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλοκότων, Μετ. Θουριοπερσῶν.

Τίς τρόπος ἵππων; ὡς δ' ὀργαῶνται τὸν βαρβαρικὸν τρόπον οὗτοι.

3.

Athen. 6, p. 228, E : πίνακα μὲν ἔχεις τὸ σκεῦος ὀνομασμένον καὶ παρὰ Μεταγένει ἐν Θουρ.

4.

Antiatt. p. 114, 1, Συγχόψαι : ἐπὶ τοῦ πληγῆς αἰκίσασθαι. Μετ. Θουρ. « Eadem Photius p. 555, 15; ac nescio an hinc idem emendandus sit p. 308, 24 : * ξενοκοπεῖν (inimmo ξυνεκόπη) : ἐπὶ τοῦ πληγῆς ἔλαβον. οὕτω Μετ. Quæ totidem verbis leguntur apud Suidam. » *E M.*

III. ΟΜΗΡΟΣ, ἢ ΑΣΚΗΤΑΙ.

« Minus etiam constat de hac comœdia, quam simpliciter Ὀμηρον vocat schol. Platonis Bekker. p. 332, et Aristophanis Av. 1297, ubi fallitur

fluunt loliginibus assis et phagris et caneris,
inde autem botulis ac minutalibus;
hicque apuis, illic rursus laganis;
et salsamenta superne ipsa vaporata
10 in os irruunt, aliaque vel ad pedes;
et placentæ nobis in orbem circumstant.

2.

Quis modus equorum? et ut saltant hi in barbaricum [modum!

Bentlejus, opusculum de Homero laudari existimans, ideoque pro Metagene Theagenis nomen proponens. Probabiliter Schweigh. huc refert alia quædam, quæ parodiam Homericorum versuum continent : v. fragm. incert. 2. » *E M.* Ἀσκητὰς intelligere licet *Artifices, Parodos.*

1.

Schol. Platonis Bekker. p. 332 : Εὐπολις δ' ἐν Φίλοις καὶ ἐπὶ τῇ γυναικὶ Ῥοδίᾳ κωμῳδεῖ αὐτὸν (Lycōnem), ἐν δὲ τῷ πρώτῳ Λυτολόκῳ εἰς (leg. ὡς) ξένον, Μετ. δ' ἐν Ὀμήρῳ εἰς (ὡς) προδότην. « Καὶ Λύκων ἐνταῦθά που * προδοὺς Ναύπακτον, ἀργύριον λαβὼν, ἀγαλμ' * ἀγορᾶς ξενικὸν ἐμπορεύεται. » In his versibus *Mein.* lacunam notavit ante προδοὺς. Bergk. *Comm.* p. 422 conj. ἐνταῦθα... β. Ποῦ; α. Ὡδὶ προδοὺς, etc., quæ nemini præstem. Idem frustra opinor, ἀγορᾶς ἀγ. Scribamus

— Καὶ Λύκων ἐνταῦθά που, λαβὼν (ὁ προτοῦ) προδοὺς Ναύπακτον ἀργύριον ἀγαλμ' γ' ἀγορᾶς, ξενικὸν ἐμπορεύεται.

Similia similibus fraudi fuerint, sicut passim. Lycōnem Bergk. annotavit vocari ἀγορᾶς ἀγαλμα, utpote multum in foro rebusque civilibus versatum. Eodem annotante Euripides *El.* 359, αὶ δὲ σάρκες αἱ κεναὶ φρενῶν | ἀγαλματ' ἀγορᾶς εἰσίν. Lycōnem ex Ionia oriundum fuisse refert Platonis scholiasta eodem loco. De Naupacto et Cylonis scelere ac picaulo olymp. 45, 1 (ante Christ. natum 599), v. Bæhr. ad Herodot. 5, 71, Plut. Solone c. 12, Bergk. *Commentt.* p. 424.

2.

Schol. Aristoph. Avium 1298, de Midia : διὰ βάλλεται εἰς τε πονηρίαν, ὡς Πλάτων ἐν Νίκαις, καὶ κλοπῆς δημοσίων, ὡς Μεταγένης ἐν Ὀμήρῳ, καὶ συκοφαντία.

« De alio fragmento probabiliter huc referendo vide Fab. incert. 2. » *E M.*

IV. ΦΙΛΟΘΥΤΗΣ.

Argumentum fabulæ, sive potius *episodii*, quod etiam ἐπίγραμμα et ἐξαγώνιον πρᾶγμα dicitur (v. Cratini Πυθίνη 13), parum est perspicuum. Athen. 10, p. 450, C : κατὰ γὰρ τὸν Μεταγένους Φιλοθύτην,

HOMERUS vel ARTIFICES.

1.

Et Lyco hic fere,
qui (olim) prodidit Naupactum accepta pecunia,
FRAGMENTA COMICORUM CEEC.

1.

— Κατ' ἐπεισόδιον μεταβάλλω τὸν λόγον, ὡς ἂν καιναῖσι παροψίσι καὶ πολλαῖς εὐωχίῃσι τὸ θέατρον.

Pollux 10, 88 : τὰς δὲ παροψίδας ἢ μὲν πλείστη γρησὶς ἐλέγχει τὸνομα ἐπὶ μάχης ἢ ζῳμοῦ τινας, ἢ ἐδέσματος εὐτελοῦς, οὐ μὴν ἀλλὰ (*verumtamen* : v. Thuc. 2, 97, etc.) κατὰ τὸ ἀγγεῖον ἐλατέον τὴν κλησιν... τὸ μὲν ἐν τῷ Μεταγένους Φιλοθύτῃ « Ὡς ἂν... τὸ θέατρον » οἶδ' ὅτι ἐστὶν ἀμφίβολον. Fritzsche in *Dissert. de parops.* p. 9, Καὶ ἐπεισοδίου. Cod. B κατ' ἐπεισόδιος (sic). *Ibidem* codd. PVL μεταβαλῶ. V. 2 ap. Polluc. πολλαῖσι παροψίσι καὶ καιναῖς. « Plut. De commun. notitt. p. 1065, D, allato Chrysippi loco hoc : ὥσπερ αἱ κωμῳδία ἐπιγράμματα γελοῖα φέρουσιν, ἃ κατ' ἑαυτὰ μὲν ἐστὶ φάβλα, τῷ δὲ διῶ ποιήματι χάριν τινὰ προστίθαι, » etc. *E M.* Et similiter gramm. Bekkeri *Anecd.* p. 253 19 : Ἐπεισόδιον κυρίως μὲν τὸ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ἐπιφερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν ἔξω τῆς ὑποθέσεως, καταχρηστικῶς δὲ ἀπλῶς τὸ ἐξαγώνιον πρᾶγμα Cf. Schneideri *Lex.* v. Ἐπεισόδιον.

2.

Schol. Aristoph. Vesp. 1221 : τὸν Ἀλέστορα ξένον κωμῳδοῦσι, τὸν τραγικόν, ὃς ἐκαλεῖτο Σάκας. Θεόπομπος Τισαμενῶ (fr. 1) οὐ κοινῶς ξένον, ἀλλὰ Μυσόν. ὁμοίως Μεταγένης Φιλοθύτη

α. Ὡ πολῖται, δεινὰ πάσχω! β. Τίς πολίτης δ' ἐστὶ νῦν πλὴν ἄρ' ἢ Σάκας ὁ Μυσὸς καὶ τὸ Καλλίου νόθον;

In codd. versu 1 vulgo abest νῦν. V. 2 et 3 legitur * πλὴν ἄρσάκας, vel ἄρισάκας, ut in Veneto. Bene Dindorfius β. Τίς π. δ' ἐστὶ νῦν, Bergk. sendum Venetum πλὴν ἄρ' ἢ Σάκας, ut Aristoph. *Thesm.* 499 :

Οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα πλὴν ἄρ' ἢ γυναικῆς.

« Callias Eupolideus, Melitensium pago adscriptus, circa olymp. 70 (ante Chr. nat. 500) patrem habuit Hipponicum, cuius quum divitiæ Persicæ in suis, quamvis magnificis, ædibus asservari non posse tuto viderentur, veniam in Acropoli Athenarum habitandi petiit et adeptus est. Ejus uxori

deliciae quidem fori, peregrinum exercitum cauponat.
SACRIFICIORUM STUDIOsus.

2.

a. O cives, dura patior! b. Quis autem nunc eris est præter Sacam scilicet Mysum, et Callia spurium?

19

postea Pericli nupsit, filiaque Calliae Hipparete Alcibiadi. Post Periclis obitum Hipponicus, Calliae filius, una cum Eurymedonte capitali praelio fudit Tanagraeos (Thuc. 3, 91), et post annos tres, olymp. 89, 1, praelio ad Delium interfuit, in quo cum occubuisse tradit Andocides. Ita patris heres Callias mox omnium Atheniensium opulentissimus habebatur; sed, paternae atque avitae sapientiae expers, omni generi profusionis, aσωτίας, levitatis in commercio cum mulieribus, quarum aliquando simul matrem et filiam duxerat, tibicinibus, quorum artem ipse exercebat, scurris et sophistis, adeo indulsit, ut ad incitas redigeretur (v. Eupolidis Κόλακας). In re publica tractanda, Lacedaemoniorum proxenus, aliquoties pacis conciliandae causa ad eos missus est, de quo gloriatur apud Xenophontem Hell. 6, 3, 4. Add. Conv. 8, 40. Longævum veneno se interfecisse, exemplo Periclis et Niciae Pergaseni (Aristoph. Eq. 308), tradit, incertum qua fide, Aelianus V. H. 4, 24. » *E M.*

3.

Athen. 15, p. 700, F: μνημονεύει τοῦ διμύζου λόγου καὶ Μετ. ἐν Φιλ. Similiter Antiatt. p. 91, 3. Pollux autem 10, 115, ipsis poete verbis appositis: Μεταγένους δὲ (εἰπόντος) Δίμουξον, ὡς ἐγὼ δὲ καὶ, et 6, 103: λόγου δὲ διμύζου τῶν κωμικῶν Φιλύλλιος μνημονεύει. Μετ. δὲ

— Δίμουξον, ἢ τρίμουξον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

4.

Pollux 6, 40: Μετ. δὲ καὶ λαθροφραγεῖν ποὺ λέγει. Antiatt. p. 106, 12, λαθροφραγεῖν: Μετ. Φιλοσόφῃ.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Erotianus Gloss. Hippocr. p. 314 ed. Franz., Πολφοί: βολβοί, ὡς Μετ. φησὶ

— Ραφανῖδος,

ἀμύλου, λεκίθων, καρύων, ζωμοῦ, πολφῶν, οἴνου, κολοκύνθης.

« Libri ραφανίδος et λεκύθων. Malim λεκίθου, quia vocabulum, ubi cibum significat, vix dicitur numero plurali. Fortasse οἴνου depravatam est. (Quum λέκθος hoc l. pulsem leguminosam indicet, velut *pisum* lutei coloris, non male conveniret, neque absimile esset, ὄων sive ὄων, *onorum*, Both.)

3.

Duobus vel tribus instructum ellyebniis, ut mihi videtur.

EX FAB. INCERT.

1.

— Rhaphani,

In fine vulgatae hie librorum scripturae praestiterit κολοκύνθης, de quo Lobeck. ad Phryn. p. 437. » *E M.* Κολοκύνθην, *cucurbitam*, symbolum sanitatis, et κρίνον, *lilium*, mortis, censet Epicharmus Athen. 2, p. 59, C.

2.

Athen. 6, p. 270, E: καὶ θεασάμενος πλῆθος ἰχθύων, καὶ ἄλλων παντοδαπῶν ὄψων παρασκευῆν εἰσकुλουμένην, τύψας τῇ χειρὶ τὸ προσκεφάλαιον ἀνέκραγε.

Τέτλαθι δὲ, Πενίη, καὶ ἀνάσχεο μωρολογούντων ὄψων γὰρ πλῆθος σε δαμᾶ καὶ λιμὸς ἀτερπής.

ἐγὼ γὰρ ἤδη ἐπὶ τῆς ἐνδείας οὐ διθυράμβους φθέγγομαι κατὰ τὸν Σωκράτην, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ λιμῶδες γὰρ ὄντως ἢ ραψωδία. Et p. 271, A: δεῖ οὖν κάμει, κατὰ τὸν κωμικὸν Μεταγένην ἐπειπόντα

Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ δειπνοῦ.

« Schweigh. etiam priora illa Τέτλαθι... ἀτερπής Metageni in fabula Ὀμηρος attribuit, probantibus Fritzsche Quæstt. Aristoph. 1, p. 285, et Bergkio Commentt. p. 422, nisi quod hic quidem utrumque fragmentum ad Auras retulit. Mihi hæc valde dubia videntur, ac nescio an versus illi potius Hegemoni, qui de paupertate sua conqueritur ap. Athen. 15, p. 698, D, assignandi sint. » *E M.* Ceterum cf. Iiad. 1, 586; 12, 243.

3.

Pollux 3, 75: καὶ δουλοπρέπεια Θεόπομπος ὁ κωμικός. καὶ δουλόαριζα Μετ. (cf. Aristoph. Thesomoph. 504).

XXV.

ARISTAGORAS.

Poeta parum notus una comœdia: v. prolegomena fabularum Metagenis.

MAMMAKYΘΟΣ.

1.

Athen. 13, p. 571, B: ἐγὼ γὰρ, ὡ ἄνδρες σύσσιτοι, et cetera quæ exscripta sunt in Metagenis *Aurorum* fr. 1.

2.

Idem 8, p. 355, A: καὶ μελλόντων et cetera exscripta ibidem, fr. 2.

3.

Antiatticista p. 85: Βασιλεὺς, χωρὶς τοῦ ἀρ-

amyli, pultis, nucum, juris, bulborum, vini(?), cucurbitae

2.

Una avis optima, arcere convivium impediens.

θρου. Ἀρισταγόρας Μαρμακύθου. » V. Schæferi Melet. p. 4. » *M.*

4.

Gramm. Bekkeri An. p. 404, 28, et Suidas, Ἀνθροῖων: τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἀττικοί... καὶ Ἀρ. Μαρμ.

5.

Photius p. 530, 1, Σπειρα: ἡ συστροφή καὶ τὸ ἄθροισμα, οὐχ ὅπως παρὰ τοῖς τραγικοῖς (Soph. Antig. 327, etc.), ἀλλὰ καὶ ἐν Μαρμακύθου.

6. 7.

« Ex eadem Aristagoræ fabula petita videntur, quæ Photius habet p. 107, 13, Ἰμάντας: τοὺς τῶν ἰστίων Ἀριστ. Et 204, 13, Λακκόπεδον: τοὺς ὄρχεις. οὕτως Ἀριστ. Ita enim pro Ἀνταγόρας (qui fuit poeta Rhodius, Thebaidos scriptor, seculo tertio post Chr. Both.) legendum videri indicavimus Hist. crit. Com. p. 220. » *E M.*

XXVI.

STRATTIS.

« Strattis Atheniensis. Hunc Athenæus 10, p. 453, C, Callia paulo minore fuisse dicit: itaque fabulas docuit fere inde ab olympiade 92 (411-498 ante Chr. nat.) ultra olymp. 99 (383 380 ante Chr. nat.), attingens tempora Sannyronis et Philyllii, quorum alterum commemorat in scholio Aristoph. Plut. 1195; alterum, Sannyronem, ridet apud Athen. 12, p. 551, C, et Pollucem 10, 189; denique Isocratem senem ap. Athen. 13, p. 592, D. Fuisse qui frigidus atque ineptus verborum lusus ei objicerent, colligas ex Hesychio v. Κολεκάνο, ubi laudatur Στράτις ἐν τῷ φορτικῷ δράματι, quo *Cinesias* fabula significari videtur. Dramata Strattidi Anonymus De com. p. xvii tribuit 16, et fere totidem commemorat Suidas: sed præterea occurrunt tituli Ζώπυρος περικαιόμενος, Μυρμιδόνες, Ποτάμοι, Πύτιος. » *E Mein.* Hist. crit. Com. p. 221 seqq., qui singulos titulos fabularum docte disceptat ib. p. 224-236.

I. ΑΝΘΡΩΠΟΡΡΑΙΣΤΗΣ.

II. e. is qui rumpit homines tædio ineptiarum suarum (« quasi dicas *lanionem hominum*. » *M.*), velut olim derisus est actor tragicus, Hegelochus, quia verum quendam Euripideum male pronuntiabat. Scholiastes Euripidis Orest. 269, Ἐξ

HOMINUM LANIO.

1.

Et cetera quidem carmina non curo;

κυμάτων γὰρ αὖθις ἂν γαλήν' ὄρω] κεκομώθηται ὁ στίχος διὰ Ἡγέλοχον τὸν ὑποκριτὴν· οὐ γὰρ φθάσαντα διελεῖν τὴν συναλοιφήν, ἐπιλείψαντος τοῦ πνεύματος, τοῖς ἀκροαμένοις τὴν γαλήν' ὄρωι λέγειν τὸ ζῶον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ γαλήν' ἀ. πολλοὶ μὲν οὖν διέπαιξαν τῶν κωμικῶν, Ἀριστοφάνης καὶ Στράτις ἐν Ἀνθρωπορραίστη,

1.

Καὶ τῶν μὲν ἄλλων οὐκ ἐμέλησέ μοι μελῶν, Εὐριπίδου δὲ δράμα δεξιότατον διέκλαισ' Ὀρέστην, Ἡγέλοχον τὸν Κιννάρου μισθωσάμενος τὰ πρῶτα τῶν ἐπῶν λέγειν.

In versu Euripidis pro vulgatis αὖθις αὖ restitui moderate dictum αὖθις ἂν, quod etiam Helenæ 832 legebatur ante Canterum et recentiores: nam facile quidem fero hæc et similia, ἄλλως μάτην, πάλιν αὖθις; sed prorsus tautologa αὖθις αὖ non adducor ut credam Atticis placuisse: v. ann. ad Soph. Philoct. 908, Eur. Heraclid. 475. » Ap. Strattidem primus Berglerus ad Ar. Ran. 305 Ὀρέστην pro Ὀρέστη, et pro Κιννάρου, ut item libri, Benteleus Κιννάρου, cujus nominis exemplum habet Zenobius Proverb. 1, 31. Ceterum his versibus ridetur nescio quis ἀγωνοθέτης, qui Orestæ partes Hegelochus, inepto histrioni, dederat, spectatorium voluptati male consulens. » *E M.* Ratio *apostrophi* apud Græcos subobscura est, ægreque intelligas, qui factum sit, ut defectus ejus cito et ab omnibus sentiretur.

2.

Athen. 3, p. 127, C, D: καὶ σεμιδάλεως δὲ μέμνηται (καὶ εἰ μὴ τὰ μαρτύρια κρατῶ) Στρ. ἐν Ἀνθρ. καὶ Ἀλέξιος ἐν Ἰσοστασίῳ. τὴν γενικὴν δὲ σεμιδάλιδος εἶρηκεν ὁ Στρ. ἐν τῷ αὐτῷ δράματι οὕτως

— Τῶν δὲ διδύμων ἐκγόνων σεμιδάλιδος.

Hoc item annotavit Pollux 6, 75. (In altera edit. Mein. uno verso: Τῶνδε διδύμων τῶν ἐκγ. σ.) » Farinæ filios dicit panes, ut Archestratus Athen. 3, p. 112, B.

Εἶτα τὸν ἐν Τεγέᾳ σεμιδάλεος υἱὸν ἐπεινῶ.

Similiter hic ibidem 4, p. 137, C,

Δήμητρος παῖδ' ὀπτόν ἐπεισελθόντα πλακοῦντα.

Similiter quoque Philyllius in Auge collabos dixit πυρῶν ἐκγόνους. » *E Casaub. et M.*

sed Euripidis drama seittissimum disperdidit, Hegelochus, Cinnari filio, mercede conducto, ut primas fabulae partes ageret

II. ΑΤΑΛΑΝΤΗ.

Hanc fabulam diu post Aristophanis Ranas, h. e. post olymp. 93, 3 (405 ante Chr. nat.), actam esse refert schol. Ran. 146. Cf. Suidas v. Σκῶρ. Ab nonnullis citatur ὁ τὰς Ἀταλάντας γράψας, plurali. Atalantam præter Calliam scripserunt Euthycles, Alexis, Philyllius, et Philetærus; Phormi autem Syracusani commemorantur Atalantæ.

1.

Isocratis Vita a Mustoxide edita p. 10 Dind. : σκώπτουσι δὲ αὐτὸν οἱ κωμικοὶ ἐπὶ τῇ Λαγίσκῃ, ὧν εἷς ἐστὶ καὶ Στρ., λέγων ταῦτα ἐν Ἀταλάντῃ :

Καὶ τὴν Λαγίσκην, τὴν Ἰσοκράτους παλλακίην,

εὐρεῖν με συκάζουσαν, * εἴθ' ἦκειν ταχὺ τὸν αὐλοτρόπην αὐτόν.

« Apud Athen. 13, p. 592, D, et Harpoer. p. 118, 15, postrema horum ita scripta sunt

ἰδεῖν με συκάζουσαν εὐναίαν ἔτι, τὸν τ' αὐλοτρόπην αὐτόν,

in quibus ad Λαγίσκην εὐναίαν Toupius Add. ad Theoc. p. 410 comparat λαγῶν εὐναίον, *leporem in cubili jacentem*; quod Schweigh. probans εὐνήν interpretatur lupanar, in quo fuerit mulier, antequam Isocrates eam in domum suam receperit; nec video meliora. Hesych. v. Συκάζειν : τὸ κνίζειν ἐν ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις. Athen. loco cit. : Ἐρμιμππος προβαίνοντά φησι τῇ ηλικίᾳ τὸν Ἰσοκράτη (obijt olymp. 110, 3, a. Chr. nat. 337, 98 annos natus) ἀναλαθεῖν Λαγίσκην τὴν ἐταίρην εἰς τὴν οἰκίαν, ἐξ ἧς καὶ γενέσθαι αὐτῇ θυγάτριον, etc. Suidas v. Φιλίσκος, de Philisco Milesio : ἐγένετο δὲ πρότερον αὐλητὴς παραδοξότατος· διὸ καὶ αὐλοτρόπην Ἰσοκράτης αὐτὸν ἐκάλει. Obscenum huic nomini sensum subesse, haud negaverim, etsi αὐλὸς vix usquam pars muliebris dicta reperitur. Ceterum Athen. et Harpoer. Λαγίσκην, qua forma usus est etiam Lysias Athen. p. 586, F; Isocratis biographus Λαγίσκην. Respiciunt hunc locum Plutarchus Vitt. X Oratt. p. 836, E : θεν εἰς τοὺς αὐλοὺς κωμωδῶνται (Isocrates) ὑπὸ Ἀριστοφάνους καὶ Στράτιδος· et Pollux 4, 71 : καὶ αὐλοτρόπης, ὡς ἡ κωμωδία. » E M.

ATALANTA.

1.

Et Lagisam, Isocratis pellicem, vidisse me vellieantem, quum adhuc esset in lustris, atque ipsum tibiurum perforatorem.

Athen. 7, p. 302, D, de thynno : ἐπαινέται δὲ τοῦ ἰγθῶος τούτου τὰ ὑπογαστρία... Στρ. Ἄτ.

Ἐπογαστρίον θύννου τι κάροκώλιον δραχμῆς ἕτερον.

Sic pro θύννου τὸ Mein. ex Ath. 9, p. 399, D, ubi prior versus iterum appositus est.

3.

Schol. Aristoph. Ran. 146 : τινὲς φασὶ τῷ σκῶρ πρῶτον κεχρησθῆαι Στράτιν ἐν Ἀταλάντῃ δράματι. ψεῦδος δὲ· πολλῶ γὰρ ὑστερον τῶν Βατράχων ἢ Ἀταλάντῃ Στράτιδος δεδιδάχται. Similiter Suidas v. Σκῶρ. Vulgo σκῶρ, quod correxit Mein. collato Lobeckio Paralip. p. 77.

4.

Suidas, Διπροφόροι : Στρ. ἐν Ἀταλάνταις (sic).

5.

Schol. Venet. Aristoph. Pac. 347 : ὁ δεῦτερος (Φορμίων) ἦν κωμῶς μέμνηται καὶ Στράτις· τρίτος μοιγός· Κρατῖνος Ἀταλάντῃ· τέταρτος Κροτωνιάτης ἀρχαῖος· Κρατῖνος Τροφωνίῳ. « Apertum est Atalantæ memoriam ad Stratidis nomen pertinere. » Mein.

6.

Hesych. v. Διονύσιου κουροποριώνην : τὸν γὰρ Διονύσιον, κουρέα ὄντα, κωμῶδεϊ. κουρεὺς δὲ ἦν πρὸς πάππου, ὡς δηλοῖ ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθεῖς. Cf. Mein. annot. ad Cratini Scriph. 2.

7.

Schol. Aristoph. Avium 1294, de Opuntio : μνημονεύει δ' αὐτοῦ, ὡς μέγα βύγχος ἔχοντος, καὶ ὁ τὰς Ἀταλάντας γράψας, καὶ Εὐπόλις ἐν Ταξίδροις.

III. ΖΩΠΥΡΟΣ ΠΕΡΙΚΑΙΟΜΕΝΟΣ.

Hesych. Οὐ μάλα κικκᾶς (cod. conjuncte Οὐμαλακικκᾶς) : παροιμία τὸ μηδὲν σημαίνουσα. ὠνήτης δὲ κικκᾶς (cod. κοκκᾶς) οὐ μάλα φαίνεται. καὶ Στρ. ἐν Ζωπύρῳ περικαιομένῳ « Τῶν οὐ μάλα * τέθηκα κικκᾶν ἐπικρατῆ. » Scripserim

Τῶν οὐ μάλα γε τέθηκα κικκᾶν Ἐπικράτης. De Epicrate v. ad Platonis Πρῆσεις. De Zopyro quis fuerit quesivit Mein. Hist. Com. p. 225.

2.

Sumen thynni aliquod et trunculos drachma suillos.

ZOPYRUS USTULATUS.

Pro his profecto eicium non dedit Epicrates.

IV. ΙΦΙΓΕΡΩΝ.

V. Apolophanis comici fragmenta.

V. ΚΑΛΛΙΠΙΔΗΣ.

« Fabula fortasse nomen traxit a Callippide, tragœdiarum actore celeberrimo, qui redeuntem ex Asia Alcibiadem comitatus est, teste Athen. 12, p. 535, D. Cf. Schneider. ad Xenoph. Symp. 3, 11, Wytenbach. ad Plut. Apophthegm. Lacon. p. 1154. » E M.

1.

Athen. 14, p. 656, B : τὰ δὲ ὀπτά κρέα καλεῖται φλογίδες. Στρ. γοῦν ἐν Καλλιπιδῇ ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους φησὶν

— Αὐτίκα δ' (ἄρ') ἤρπασε τεμάχην, θερμάς τε κάπρου φλογίδας, ἔβρουκέ τε πᾶνθ' ἄμα.

Forte ἄρ' excidisse videtur ante ἤρ- simile, non sine detrimento versus. V. 2 libri ἔβρουκε : v. index Aristophanis v. βρούκειν, Soph. Trach. 934, Philoct. 708. Ad anapasticos numeros revocat Meineck., scribens κατέβρουκε.

2.

Idem 7, p. 304, B : μνημονεύει δὲ τῶν θυννίων καὶ Στρ. ἐν Κ.

3.

Fortasse poetæ nomen addendum est illis Pollucis 10, 29 : Κόρημα, τὸ κορούμενον ἐν Σκηναῖς Καταλαμθανούσαις Ἀριστοφάνους, ὡσπερ ἐν Καλλιπιδῇ « Ἐπὶ τοῦ κορήματος καθ' ἕξομαι χαμαί. » Malim probioribus numeris, quos librarii sæpe non curant,

Χαμαὶ καθ' ἕξομαι ἔπὶ τοῦ κορήματος.

Cf. Lemuomed. 1.

VI. ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

« Cinesiae dramatis pleniorum titulum Athenæus 9, p. 396, A, hunc affert : Στρ. ἐν Μακεδόσιν ἢ Κινησίᾳ. In Cinesiam, Meletis citharœdi filium, poetam dithyrambicum, cuius meminit Plato Gorg. p. 501, E, scriptam fuisse fabulam, præter Athen. 12, p. 551, D, docet Harpoer. p. 216 : Στρ. ὄλον δραῖμα ποιήσας εἰς αὐτόν, ὅπερ ἐπε-

γράφη Κινησίας, ἐν ᾧ καὶ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ (v. Aristoph. Ran. 352) κωμῶδεϊ. Actaque fuerit inter 91 et 97 vel 98 olympiadem (415 et 391 vel 387 ante Chr. nat.), quibus fere finibus circumscripta est hominis celebritas, cuius antiquissima memoria exstat apud Aristophanem in Avibus, novissima in Gerytade et Ecclesiazusis. Mortuus igitur videtur olympiade 98 : neque enim verisimile est, longam ei vitam obtigisse, propter morbos perpetuos, quibus conflictans quotidie moriebatur, ut ait Lysias ap. Athen. 12, p. 551, E (ὅτι δὲ ἦν Κινησίας νοσώδης, καὶ δεινὸς τᾶλλα, Λυσίας... εἴρηκε, φάσκων αὐτὸν, ἀφέμενον τῆς τέχνης [citharœdorum artis, quam etiam Meletis pater Pisias exercebat, ut tradit Pherecrates in scholio ad Ar. Av. 859] συκοφαντεῖν καὶ ἐκ τούτου πλουτεῖν, etc.). Pherecrates apud Plut. De musica p. 1141, E, Cinesiam in primariis masculæ simplicisque artis corruptoribus numerat. De fœda ejus macilentia v. Platonis comici Incert. 2. » E M.

1.

Pollux 4, 169 : οὐ μόνον δὲ κοτύλη καὶ ὑγρῶν ἦν καὶ ξηρῶν μέτρον, ὡς πολλαχόθεν ἡ κωμῶδία ὑποδηλοῖ, ἀλλὰ καὶ κόφινος, μέτρον Βοιωτίον, ἄμφω μετροῦν. Στρ. γοῦν φησὶν ἐν τῷ Κινησίᾳ

« Τὰ δ' ἄλφθ' ἡμῖν πῶς ἐπώλου; β. Τετάρτων δραχμῶν μάλιστα τὸν κόφινον. α. Τί λέγεις; μέτρον ἐγρῶντο κοφίνῳ;

* ἢ (hic in optimo cod. Paris. lacuna novem decemve literarum) τοῦ ταῦθ' (ed. Bekk. τοῦτ' αὐθ') ὅτι (al. ὅτε) οἴνου κόφινος δυνάμενος τρεῖς γόας πυρῶν ταῦτὰ ταῖς κοφίνας (in ed. Bekk. πυρῶν ταῖς κοφίνας ταῦτὰ ταῦτα δυνάμενος). » Hæc se expedire negat Mein., neque alii juvarunt, nisi quod πυρῶν ponendum esse intellexerunt. Fortasse Str. dixit

ἐγρῶντο κοφίνῳ; τί τόδ', ὅτ' οἴνου δυνάμενος κόφινος γόας τρεῖς, τῶν τε πυρῶν ταῦτὰ τρεῖς;

scil. τρεῖς κόφινος πυρῶν quattuor drachmis. Glossa κόφινος corruptum est.

CINESIAS.

a. Sed frumentum vobis quomodo vendebat? b. [Quattuor maxime drachmis cophinum. a. Ain? mensura utebantur cophimo? quid hoc, quando vini capiens cophinus choas tres, triticique itidem tres?

CALLIPPIDES.

1.

— Statim igitur rapuit copadia piscium, et assatas capri carnes, simulque omnia devoravit.

3.

Humi consideo super scopis.

2.

Pollux 10, 169 : καὶ ἄλλια δὲ σκευός τι, ἐν ᾧ τοὺς ἄλλας ἐντρίβουσιν (perperam libri sc. τι ἦν, ᾧ etc.) Στρ. δ' ἐν Κιν.

— Ἄλμυρόν θ' ὕδωρ,

* ἕτερόν τε λεπτόν, ἐν ἄλλια κεκομμένον.

« Pro ἕτερον requiro νίτρον (videtur enim describi tenuis balnei apparatus, ut Athen. 8, p. 351, E), vel κέγγρον. » E M.

3.

Idem ib. 189 : Στρ. ἐν τῷ Κιν. τὸν Σαννυριῶνα διὰ τὴν ἰσχύτητα κἀνανάθρον καλεῖ. Hesych. Κἀνανάθροι : τὰ ξύλα, περὶ ἃ τὸ πρῶτον οἱ πλάσται τὸν κηρὸν τιθέασιν. ὅθεν καὶ οἱ λεπτοὶ καὶ ἄσαρκοι κἀνανάθροι λέγονται. « Sannyriosis macilentiam Str. risit etiam in Psychast. fr. 4. » E M.

4.

Athen. 12, p. 551, D : ἦν δὲ ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος ὁ Κινησίης, εἰς ὃν καὶ ὄλον δρᾶμα γέγραφε Στρ., Φθιώτην Ἀχιλλεῖα αὐτὸν καλῶν διὰ τὸ ἐν τῇ αὐτοῦ ποιήσει συνεχεῶς τὸ Φθιώτᾶ λέγειν. παίζων οὖν εἰς τὴν ἰδέαν αὐτοῦ ἔφη

Φθιώτ' Ἀχιλλεῦ.

« Erat enim Cin. φθῆς προφήτης, ut Plato com. eum appellat Incert. 2. » M.

5.

Schol. Aristoph. Avium 1569, de Laespodia : εἶχε δὲ καὶ περὶ τὰς κνήμας τινὰς αἰκίας (libri αἰτίας), quod emendavit Casaub. ad Athen. 7, p. 327, E), ὡς φησι Στρ. ἐν Κιν.

6.

Schol. Ar. Pluti 550, ὑμεῖς γ' οἵπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον εἶναι ὁμοῖον] μήποτε ὁ ἀξιωματικὸς καὶ αὐθάδης, ὡς Στρ. ἐν τῷ Κιν. Διονύσιος δὲ ὁ μὲν τις φαίνεται μαινόμενος· ὁ δὲ, ὡς εἴκειν, ἰχθυοπόλης. « Indicari videtur Thrasybulus, cuius fit mentio in Eccles. 203 : nam ibi quoque describitur a scholiaste αὐθάδης καὶ δωροδόκος (v. 355), et ὑπερόπτης τοῦ δήμου. » E v. Hemsterh.

7.

Erotianus Expos. vocc. Hippocr. p. 216, de καμμόρω, medicamento refrigeratorio : ἐφ' ἰδρωσὶ δὲ

2.

— Marinam aquam et nitrum tenue, in salis pistillo minutum.

8.

Scena hæc est choros perimentis Cinesiae.

παραλαμβάνειν Στράτιν, ἐν κωνηοῖς (« immo Κινησίης » Mein.) λέγοντα. Verba poetæ excidere.

8.

Schol. Aristoph. Ran. 404 : καὶ Στρ. ἐν τῷ εἰς αὐτὸν δράματι ἔφη,

Σκηνὴ μὲν (ἐστὶν ἕδε) τοῦ χοροκτόνου

Κινησίου.

Sic Meinek., addens vocabula duo virgulis indicata.

VII. AHMNOMEDA.

« Sic Athen. pluribus locis et Harpocratio, similiterque Eudocia Λημνομέδων. Harpocratio libri aliquot Λημνομήδα, deteriores Athen. 7, p. 327, E, Λημνομέδα, et olim 10, p. 473, C, Λημνομέδα. » E M.

1.

Athen. 7, p. 327, E : μνημονεύει τοῦ φάγγου καὶ Στρ. ἐν Λημνομέδῳ

Πολλοὺς ἦδη μεγάλους τε φάγγους ἐγκάψας.

Sed vix aptum hisce metrum dactylicum, vel anapesticum, quod Mein. restituit pro codicum δὲ scripto ἦδη. Probabilior senarius

Πολλοὺς δὲ δὴ μεγάλους τ' ἐπεγκάψας φάγγους.

Trajecta verba et neglecta similia, ut passim. Aristophanes Eq. 459 : Ἔχε νυν, ἐπέγκαψον λαβῶν ταδί.

2.

Idem 11, p. 473, C : μνημονεύει τοῦ καδίσκου καὶ Στρ. ὁ κωμικὸς ἐν Λημνομέδῳ, λέγων οὕτως

Ἐρμῆς, ὃν ἔλκουσ' οἱ μὲν ἐκ προχοιδίου, οἱ δ' ἐκ καδίσκου, σ' ἴσον ἴσῳ κεκραμένον!

Idem 1, p. 32, B : Ἐρμῆς δ' εἶδος πόσεως παρὰ Στράτιδι (ultimus potus, Mercurii dictus : v. ann. ad Ar. Plut. 1128, et Schneideri Lex. h. v.), quæ repetit Eustath. ad Hom. p. 1470, 64. Cf. Cratini Pyt. 16. Σ' additum post καδίσκου a Porsono; γ' maluit Fritsch. Quæstt. Arist. 1, p. 269, probatus a Mein.

3.

Schol. Platonis Bekker. p. 320 : τῶν δὲ βόλων

LEMNOMEDA.

1.

Multosque sane et magnos quum superedissem phia-

2.

Mercuri, quem alii quidem potant ex urece, alii vero e cado, pari pari te mixto!

(in tesserarum ludo) ὁ μὲν τὰ ἐξ δυνάμενος Κῆρος καὶ ἐξίτης ἐλέγετο, Χίος δὲ ὁ τὸ ἐν, καὶ κύων. λέγεται δέ τις καὶ παροιμία ἀπὸ τούτου, ὅσον Χίος παραστάς Κῆρον οὐκ ἔλασιν. ἀφ' οὗ καὶ Στρ. Λημνοπέδαις (sic)

Χίος παραστάς Κῆρον οὐκ ἔξ λέγειν.

Omisso fabulae titulo versum habet Eustathius ad Hom. p. 1397, 41.

4.

Harpocr. p. 26, 5 : ἀπλᾶς Δημοσθένης κατὰ Κόωνος. Καλλίστρατός φησι τὰ μονόπελα τῶν ὑποδημάτων οὕτω καλεῖσθαι. Στρ. Λημνομέδα

— Ὑποδήματα

σαυτῶ πρίασθαι τῶν ἀπλῶν.

VIII. MAKEONEΣ ἢ ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ.

« Sic Athen. 13, p. 589, A; sed idem 7, p. 302, E, et 323, B, ἐν Μακεδόσιν, et similiter Harpocr., Etym. M., et Photius, Στρ. Μακεδόσι. Contraque, hoc titulo omisso, Athen. 14, p. 654, F, Στρ. ἐν Παιουσίῳ, quod 9, p. 396, A, reponendum videtur pro Κωνησίῳ. Non est autem intelligendus Pausanias ille obscurus, qui olymp. 96, 3 (ante Chr. nat. 393) Macedoniae imperium obtinuit, sed potius Pausanias Ceramensis, Agathonis poetæ amator, de quo Plato et Xenophon in Symposiis, Plato etiam Protag. p. 315, D. Eundem tragediarum scriptorem perhibent schol. Platonis p. 373, et gramm. Ms. apud Cramerum Anecd. Oxon. 4, p. 269, neque alium Photius Bibl. cod. 167, p. 375, numerare videtur in poetis, quibus Stobæus utitur. Hoc sumpto etiam alter dramatis titulus Μακεδόνες commodè explicetur, siquidem Agathon comitante Pausania circiter olymp. 93, 1 (ante Chr. nat. 407) ad Archelaum, Macedoniae regem, se contulit, apud quem eos commoratos esse narrat Ælianus V. H. 2, 21. » E M.

1.

Harpocr. p. 176, 12 : τοπεῖα λέγουσι τὰ σχοινία. Στρ. Μακεδόσι « Τὸν πέπλον δὲ τοῦτον ἔλκουσι δουλεύοντες τοπεῖοι ἄνδρες ἀναρίθμητοι εἰς ἄκρον ὥσπερ ἰστίον τὸν ἰστόν. » Recte Mein. δουλεύοντες, collata in inscriptione navali ed. Bæckh. p. 144, et Phrynichæ Appar. sophist. p. 57 21, Ὀνεύειν : τὸ περιά-

3.

Chius adstans Coum non sinit dicere.

4.

— Calceos tibi eme una solea.

MACÉDONES sive PAUSANIAS.

1.

— Hoc autem peplum

γειν τὰ μηχανήματα, οἷς τοὺς τε λίθους καὶ τὰ ἄλλα ἔλκουσιν. ὄνος δ' ἐστὶν αὐτὸ τὸ μηχανήμα, τὸ διὰ τροχιλίων καὶ σχοινίων. Cf. Thuc. 7, 25. Scribamus

— Τὸν πέπλον δὲ τοῦτον

ἔλκουσιν ὀνεύοντες τοπεῖοι ἄνδρες ἀναρίθμητοι

εἰς ἰστόν ὥσπερ ἰστίον τὸν ἄκρον.

De v in δ mutato v. ann. nostram ad Aristoph. Datal. fr. 36. V. 3 ap. Harpocr. erat ὥσπερ, ἰστίον τὸν εἰς τόν, quod in ἰστόν mutavit Dobræus, ἰστίον scripsit Mein. Sed vulgata εἰς ἄκρον ὥσπερ ἰστίον ferrī non possunt propter abiguam, nec placet producta prima τοῦ ἄκρον, quæ nunc corripitur. « Peplum intellige Minervæ, qui in Panathenæorum solennitate veli instar in sacra navi suspendebatur. Spectat huc inter alia Photius p. 116, 11 : ὁ μὲν ἰστός τὸ ἐπίμηκες ξύλον ἄνω τεταμένον, κεραία δὲ τὰ πλάγια, ὥστε γενέσθαι ταῦ. διατείνεται δὲ πολλάκις ὁ τῆς Ἀθηνᾶς πέπλος εἰς τοιοῦτο σχῆμα ξύλων κατὰ πόμπουσιν (mendose libri ξ. καὶ ἐπόμπουσιν. Both.). » E M. Prima memorant Etymol. M. p. 762, 20 : Στρ. Μακ., Τὸν π. δὲ τ. ἔλκουσι δεσμεύοντες τοπεῖοι ἄνδρες, « similiterque Photius p. 595, 18 (qui τοπίοις) et Suidas v. Τοπεῖον.

2.

Athen. 7, p. 323, B : Στρ. γοῦν ἐν Μακεδόσιν, ἐρομένου τινὸς Ἀττικοῦ, ὡς ἀγνοῦντος τὸ ὄνομα (σφύραινα), καὶ λέγοντος

Ἡ σφύραινα δ' ἐστὶ τίς;

φησὶν ὁ ἕτερος

β. Κέστραν μὲν ὕμμες ὀπτικοὶ κικλήσκετε.

3.

Idem ib. p. 302, E : ἐν δὲ Μακεδόσιν (scil. Στρ. ἔφη)

— Ὑπογαστρίᾳ θ' ἠδέα θύνων.

4.

Antiatt. p. 108, 29, Μακεδόνισσαν : τὴν γυναικα. Στρ. Μακεδόσιν. Ut a βασιλῆς βασιλίτσα, ita formatur Μακεδόνισσα a Μακεδόνις. Utrumque minus atticum : v. Matth. Gr. p. 121.

trochlea funibusque tollunt viri innumerabiles in malum summum, ut velum.

2.

— a. Sphyræna vero quæ est? b. Mugilem quidem vos Attici vocatis.

3.

Ventriculi suaves thynnorum.

5.

Athen. 13, p. 589, A, de Laide : Στρ. δ' ἐν Μακ. ἢ Παισ. Κορινθίαν αὐτὴν εἶναι φησι διὰ τούτων.

- α. Εἰσὶν δὲ πόθεν αἱ παῖδες αὐταὶ καὶ τίνες;
β. Νυνὶ μὲν ἤκουσ' ἂν Μεγαρόθεν, εἰσὶ δὲ Κορίνθιαι· Λαίς γε Μεγακλέους. Ἴδε!

Versu 1 libri eisi δ' ὅθεν, quae correxere Schweighaeus, et Porson. V. 2 nuni pro nun amētrōi Mein. et Pors. Praeterea legebatur inelegantibus numeris ἤκουσιν Μεγ. V. 3 Mss. A. μὲν ἢ μέγα κλέος ἰδὲ, vel ἰδὲ, ἰδὲ... Temere Pors., quum μὲν - δὲ antecesserit, A. μὲν ἢδὲ Μεγακλέους. Immo γε forte videtur abiisse in με et μὲν, de quo ad Soph. OEd. Colon. 844, etc. « Μεγακλέους, scil. serva. » M. Lais major, Aristippi amica, de qua v. Gell. 1, 3, et Horatii interpp. Epist. 1, 17, 36.

6.

Idem 9, p. 396, A : Στρ. εἶπεν... ἐν Μακεδόσιν ἢ Κινησίᾳ (fort. Παισαυαία, v. supra) « Πνικτόν τι τοῖνον ἔστω σοι συγνόν τοιοῦτον. » Versum restituit ita scribendo

Πνικτόν τι τοῖνον σοι τοιοῦτ' ἔστω συγνόν.

7.

Idem 14, p. 654, F : ὅτι δὲ καὶ τιθασοὺς εἶχον αὐτοὺς (pavones) ἐν ταῖς οἰκίαις, Στρ. παρίστησιν ἐν Παισαυαία διὰ τούτων.

Πολλῶν φλυαρίων καὶ ταῶν ἀντάξια,
οὗς βόσκει ὕμεῖς ἐνεκα τῶν ὠκυπτέρων.

« Scripsi ταῶν pro ταῶν : cf. Lehrsii Aristarch. p. 341 seq. » M. De hoc atticismo v. nostram ann. ad Aristoph. Av. 102, ubi ponendum ταῶς.

IX. ΜΥΡΜΙΔΟΝΕΣ.

Pollux 9, 78: Βυζαντίων γε μὴν σιδήρω νομιζόντων ἦν οὕτω καλούμενος σιδάρεος, νόμισμά τι λεπτόν, ὥστε ἀντὶ τοῦ « πρῶ μοι τριῶν χαλκῶν » λέγειν « πρῶ

5.

- a. Unde vero sunt haec puellae, et quanam?
b. Nunc quidem Megaris advenerunt, sunt autem Corinthiae; Lais quidem Megaclis; en illae!

6.

Ejusmodi igitur caro assa tibi saepe contingat.

7.

Multis nugis aequiparanda et pavonibus, quos pascitis vos propter pennas.

MYRMIDONES.

In balneis ut primum edicta est dies,

μοι τριῶν σιδάρεων. » ὅθεν καὶ ἐν τοῖς Στράτιδος Μυρμιδόσιν εἴρηται

Ἐν τοῖς βαλανείοις (ὡς) προκέλευθος ἡμέρα,
ἀπαξάπασα γῆ στρατιαὶ σιδάρεων.

Versu 1 ὡς, quo sententiae opus est, forte excidit post simile -οις. Mein. conj. τοῖσι. V. 2 mendosum γῆς correxit Mein. « Προκέλευθος ἡμέραν Hemsterh. interpretatur τὴν προκηρυττωμένην εἰς τὸ ἐκκλησιαζέειν, et sensum fragmenti hunc esse putat : « ita balneis deditos fuisse Byzantios, ut ibi comitia celebrarent, totusque congregatus populus in illis de expeditionibus deliberaret, et mercaturam exereceret. »

X. ΜΗΔΕΙΑ.

« In Medea Str. lusit fortasse Euripidis aliusve Tragici fabulam cognominem. Creontis in ea partes fuisse ostendit fragm. 2. » E M.

1.

Athen. 15, p. 690, F, de Megallo : μνημονεύει δ' αὐτοῦ... Στρ. ἐν Μηδείᾳ

— Καὶ λέγ', ὅτι μύρον γ' αὐτῇ φέρεις
τοιοῦτον, οἷον οὐ Μέγαλλος πώποτε
ἤψησεν, οὐδὲ Δεινίας Αἰγύπτιος
οὔτ' εἶδεν, οὔτ' ἐκτίσαστο.

Versu 1 libri metro insuper habito et passim, μύρον φέρεις αὐτῇ, nec sufficit, quod reposuerunt editores, μ. αὐτῇ φέρεις. Offecit -v simili γ. V. 3 Δεινίας Schweigh., ut Thuc. 3, 3. Libri Δεινίας. Annotaverunt Mein. et Dobr. haec dicere Medeam Creusae dona fatalia mittentem.

2.

Idem 11, p. 467, E : Σέλευκος δ' εἰπὼν, ἐκπώματος εἶναι γένος τὸν δεῖνον, παρατίθεται Στράτιδος ἐκ Μηδείας

Ὅϊσθ', ὃ προσείκειν, ὃ Κρέων, τὸ βρέγμα
σου;
ἐγὼ δ' αὖ δεινὸν περικάτω τετραμμένω.

cuncta terra est exercitus ferreorum (nummorum).

MEDEA.

1.

— Et dic, te unguentum illi afferre
ejusmodi, quale nec Megallus unquam
coxit, neque Dinias Aegyptius
vel vidit, vel possedit.

3.

Scin', cui simile est, Creon, sineput tuum?
ego scio : dino in caput statuto.

Vulgo δεινὸν περὶ κάτω τετρ. Codd. VL περικάτω τετραμμένω, illud recte. Ceterum δῖνον Aristophanes aliique dicunt : v. Nub. 374, Vesp. 596, et hoc ipso loco Athenaei Archedicus comicus.

3.

Harpocr. p. 130, 7 : Μουσῶν λείαν... κέρχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ ἄλλοι τε καὶ Στρ. ἐν Μηδείᾳ, καὶ Σιμωνίδης ἐν Ἰάμβοις. Contempti fuerunt Mysi propter ignaviam : ita Mysorum praeda dicta est res nullius pretii : v. ann. ad Eur. Rhos. 243, Cic. Pro Flacco 65, et Ad Quintum frat. 1, 1, 16.

XI. ΠΟΤΑΜΙΟΙ.

« Hanc fabulam ante olymp. 92, 4 (408 ante Chr. nat.) actam esse intelligitur e scholiis Aristoph. Pluti 1195 : δ Λυκόφρων, ὡς δ' Ἐρατοσθένης φησὶν, ἠήθη πρῶτον τοῦτον (Aristophanem) δῆλας ἠτηκέναι. πεποίηκε δὲ καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις αὐτό. ἀλλὰ γὰρ Στρ., πρὸ ἀμφοτέρων τούτων (Plutum priorem et Ecclesiastusas dicit) τοὺς Ποταμίους διδάσκων, εἰς Φιλύλλιον ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα. Cf. fr. 1, et Clintoni Fast. Hellen. p. 103 Kr. Titulus comediae inditus a Potamiis, phylae Leontidis δημόταις, quos male audivisse eo nomine, quod facile falsos cives in tabulas referrent, ex Harpocratiōne p. 156, 19, adnotavit Hemsterh. Photius quoque p. 445, 10 : ἐκοιμηθῶντο δὲ ὡς βαδῖος δεχόμενοι τοὺς παρεγγράφους, et similiter Suidas v. Δουραχάρνευ. At longe aliter in Etymologico M. p. 738, 47, Potamii a Comicis irrisi dicuntur propterea, quod τοὺς ἐγγράφους (vitiose Lex. rhet. p. 677, 21 ed. Porson. ἀγράφους) νόμους facile receperint. Duos hujus nominis pagos novit Homeri schol. Iliad. 24, 545 : παρ' Ἀθηναίους εἰσὶ δύο δήμοι Ποτάμιοι, ὃν δὲ μὲν καθύπερθε, δὲ δὲ ὑπέρερθε ὀνομάζονται. Mendose apud Schol. Platonis p. 98, Suidam, Photium v. Λίνον, aliosque titulus scriptus est Ποταμοί. » E M.

1.

Schol. Ar. Pluti 1195, de facibus, sub finem comediae in scenam postulatis, post illa quae in prolegomenis posita :

Ἵμεῖς τε πάντες ἔξ' ἐπὶ τὸ Πύθιον,
ὅσοι πάρεστε, μὴ λάθοντες λαμπάδας,
μηδ' ἄλλο μηδὲν ἐγόμενον Φιλυλλίου!

« Pythium Strattidis utrum intelligendum sit Apollinis fanum in urbe, an alterum OEnoae, de quo

POTAMII.

1.

Vosque omnes exite ad Pythium,
quotquot adestis, nec sumptis facibus,
neque aliis, quae pertinent ad Philylum!

Philochorus apud schol. Sophoclis OEd. Col. 1041 (ubi v. Reisig.) definire non possum ; illud tamen vero videtur similius. Meminit ejus Pythii Thuc. 2, 15, et 6, 54, ubi v. Duker., et Isaeus p. 55, 14. « Hemsterh. » De Pythio in urbe prope templum Jovis Olympii, in tripodum, quae dicebatur, via sito, v. quae affert Schemann. ad Isaeum p. 311. » M.

2.

Photius p. 224, 23, Λίνον λίνω * συνάπτεις : ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν (malim διὰ τὰ αὐτὰ) δρώντων. Στρ. ἐν Ποταμίσι. Suidas, Λίνον λίνω συνάπτεις : ἐπὶ τῶν τὰ ὅμοια ἐπιμυγνόντων, ἢ παρακρουομένων καὶ ἀπατόντων. Στρ. Ποτ. Id., Οὐ λίνον λίνω συνάπτεις : ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ μὴ διὰ τῶν αὐτῶν (scil. δρώντων vel πρατόντων). οὕτω Στρ. ἐν Ποταμίσι. Ita enim editum ἐν Πολιτείᾳ emendavit Hemsterh. ad Plutum p. 471. Schol. Platonis Bekker. p. 369 : παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν ἢ λεγόντων, ἢ δρώντων, ἢ τὰ ὅμοια εἰς φιλίαν συναπτόντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ γ' τῆς Φυσικῆς ἀκροάσεως, « οὐ γὰρ λίνον λίνω συνάπτειν ἔστι, » καὶ Στρ. Ποτ., καὶ Πλάτων Εὐθυδήμου.

3.

Athen. 7, p. 299, B : Στρ. δ' ἐν Ποτ. ἔφη « ἐγγέλειον ἀνεψιός. » « Similiter Plato Euthyd. p. 298, C : καὶ σὺ ἄρα ἀδελφός εἶ τῶν κοελίων, ubi Strattidis verba comparavit Winkelmannus. » M.

XII. ΠΥΤΙΣΟΣ (?).

Schol. Aristoph. Vesp. 1346 : τὸ λεσβίζειν ἐπὶ αἰσχρῷ τάττεται, ἐπειδὴ οἱ Λέσβιοι αἰσχρουργοῦσι τῷ στόματι, μολυνόμενοι... Στρ. ἐν Τρωίλῳ (fr. 1)... καὶ ἐν Πυτίσῳ (nomen depravatum. Fortasse titulus fuit Πύτινος, Laguna : v. ad Cratini Pytinen, fr. 12. Dindorfio ex Pausania vel Cinesia corruptum videtur) « Ἐγὼ δ' ἄτ' ἐπίνικος ὀργισθεὶς ἔφη, τῷ στόματι δράσω ταῦθ', ἅπερ τοὶ Λέσβιοι. Sic vulgus librorum, nisi quod carent verbis τοὶ Λέσβιοι quae addidit Florens Christianus. Venetus ἐγὼ δ' αὖ τούπι- νικος δ. ἔ. τῷ στ. δρ. τοῦθ' ἔπερ τοῦ αἰσχρῷ τάττεται, quorum postrema sic habuisse videntur in autographo δ' ὑπὲρ τοῦ α. τάττεται. Recte Dind. delevit frustra repetitum. Ceterum Dobræus Adv. 2, p. 204 et Mein. ἔπερ γοὶ Λέσβιοι. Legendum arbitror,

2.

Linum lino connectis.

3.

Anguillarum patruelis.

Ἐγὼ οὐδ' ἄν, ὑπίνικος, ὀργισθεὶς ἔφη,
τῷ στόματι δρᾶσω τοῦθ' ὅπερ γ' οἱ Λεσβίοι.
Ὁ Ἐπίνικος, i. e. ὃ Ἐπίνικε, quod nomen haud
infrequens esse ait Mein. Cf. Matth. Gr. § 56, ann.,
et de hoc usu nominativi § 312, etc. V. 2 Dobr.
ὅπερ γοῖ Λ.

XIII. ΤΡΩΙΑΟΣ.

Recte Mein. Hist. crit. Com. p. 233: « Similis
(ac Medea), ut videtur, Myrmidonum, Philo-
ctete, Phænissarum, Troili et Chryssippi, fuit
ratio. In Phænissis quidem aperte lusit Euripidis
fabulam;... nec de Troilo dubitari potest, » etc.

1.

Schol. Aristoph. Vesp. 1346, loco in superiore
fragm. exscripto: Στρ. ἐν Τρωίῳ

Ἢ μήποτ', ὦ παῖ Ζηνός, ἐς ταυτὶ μὸλης,
ἀλλὰ παραδούς τοῖς Λεσβίοις χαίρειν ἔα!

Libri versu 1 ἐς ταυτὸ μὸλης. Vereor ut recte Mein.
Ἢ μ., ὦ π. Ζ., ἐς ταυτὸν μ., quorum ἐς ταυτὸν
μολεῖν significare putat συνοουσιάζειν, quum sit *con-
venire, congregari*, ut ἔργεσθαι ἐς ταυτὸν Lysistr.
1160.

2.

Athen. 3, p. 76, E: τὸ δένδρον ἢ ἀγρία συκῆ,
ἐξ ἧς τὰ ἔρινά, ἔρινός κατά τὸ ἄρρεν λέγεται. Στρ.
Τρωίῳ

— ἔρινόν οὖν τιν' αὐτῆς πλησίον
νερόκλας ὄντα;

« Libri Ἐρινον. Schweigh. Ἐρινὸν secundum Arca-
dium De accent. p. 65, 18 (ἔρινον dicit Homerus.
Both.). Caprificum intelligere videtur eam, cuius
frequens est in rebus Troicis memoria: v. Iliad. 6.
433; 11, 167; 21, 37; 22, 145. » E M.

XIV. ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

1.

Athen. 7, p. 327, E: μνημονεύει δὲ τοῦ φάγγου
καὶ Στρ. ἐν Λημονομέδῃ ... καὶ ἐν Φιλοκτῆτῃ.

PYTISUS (?).

Ego nequaquam, o Epinice, inquit iratus,
ore id faciam, quod quidem Lesbii.

TROILUS.

1.

Ne certe, o filii Jovis, ad ista devenias,
sed Lesbiis permissa valere jube.

2.

— Caprificumne igitur quandam prope illam
animadvertisti stantem?

Κᾶτ' εἰς ἀγορὰν ἐλθόντες ἀδρούς
ὀψωνοῦσιν μεγάλους τε φάγγους,
καὶ κωπᾶδων ἀπαλῶν τεμάχην
στρογγυλοπλεύρων.

V. 3 libri κωπαίδων, 4 στρογγυλιπλ., illud correxit
Dind., hoc Schweigh.

2.

Pollux 7, 134: ἀπὸ δὲ τῶν κοπρίων παρὰ τοῖς
πλείστοις οἱ βολεῖνες. Στρ. δ' ἐν Φιλ. φησὶν

Οὐδ' ἐν κοπρία θησαυρὸν ἐκβεβλημένον.

Vulgo οὐδὲν κόπριον. Libri οὐδὲν κοπρία et οὐδ' ἐν
κοπρία. Kulmius οὐδ' ἐν κοπρίῳ.

XV. ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

1.

Athen. 4, p. 160, B: κατὰ τὴν Στράτιδος τοῦ
κοιμοδιοποιοῦ Ἰοκάστην, ἧτις ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις
Φοινίσσαις φησὶ

Παραίνεσαι δὲ σφῶν τι βούλομαι σοφόν·
ὅταν φακῆν ἔψητε, μὴ πικρεῖν μύρον.

Φακῆν, vox gravissima, ne lateat in thesi, scribamus
φακῆν ὅταν γ' ἔψητε, μὴ πικρεῖν μύρον.

Similiter apud Aristotelem De sensu p. 443 Bekk.,
ubi reliqua sic legendum puto: ἀληθές γάρ, ὅπερ
Εὐριπίδην σκόπτων εἶπε Στρ., « ὅταν φακῆν
ἔψητε, μὴ ἐπιχεῖν μύρον. » οἱ δὲ νῦν μιγνύντες
εἰς τὰ πόματα τοιαύτας δυνάμεις βιάζονται τῇ συνθεσίᾳ
(conjunctione) τὴν ἡδονὴν, ὡς ἂν ἐκ δὴ αἰσθήσεων
γέννηται τὸ ἡδέως ὄν, καὶ οὐκ ἀπὸ μιᾶς. Libri τὴν ἡδ.,
ἕως ἂν ἐκ δὴ αἰσθ. γ. τὸ ἡδὸς ὡς ἐν καὶ ἀπὸ μιᾶς.
« Notum est proverbium Τούπι τῇ φακῇ μύρον de
rebus bonis in re vili consumptis: v. Sopatrum
Athenæi l. 1. Ἰθακὸς Ὀδυσσεὺς τοῦπι τῇ φακῇ μύρον
πάρεστι. Cf. Cic. Ad Att. 1, 19, et Gell. N. A. 13,
27. Veteres unguenta cibis condiendis adhibuisse
scimus; nec tamen id ad omnium palatum erat: v.
Plut. Vit. Cæsaris cap. 17. » M. Euripidis locus,

PHILOCTETES.

1.

Deinde in forum profecti vegetos
opsonant magnosque phagros,
et Copaicarum (anguillarum) rotundis lateribus
tenera salsamenta.

2.

Neque in stercorea ejectum thesaurum.

PHOENISSÆ.

1.

Sapienter admonere vos aliquid volo:
ne misceant unguenta, qui lentem coquant. GROF.

quem parodia lusit Str., est Phœn. 470, sive 426
nostræ ed.

2.

Pollux 9, 123; ἢ δὲ Ἐξέχ', ὦ φίλ' ἤλιε, παι-
διὰ κρότον ἔχει τῶν παιδῶν σὺν τῇ ἐπιβοήματι τούτῳ,
ὅποτ' ἂν νέφος ἐπιδράμη τὸν θεόν. ἴθην καὶ Στρ. ἐν
ταῖς Φοιν.

Ἐἴθ' ἤλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις,
ὅταν λέγουσιν « Ἐξέχ', ὦ φίλ' ἤλιε! »

Adde Zonaras s. v. Ἐξέχειν. « Haud dubie Io-
caste verba, quum Euripides Phœn. 556 (512)
hæc Eteocli dicentem inducit Ἐἴθ' ἤλιος μὲν νύξ τε
δουλεύει βροτοῖς, etc. De ludo illo puerorum v.
Al. Dionysius apud Eustathium ad Il. 11, 733,
p. 881, 40, et Leopardi Emend. 7, 4. » E M.

3.

Athen. 14, p. 621, F: ὅτι δὲ καινουργοῦσι κατὰ
τὰς φοινάς οἱ Θηβαῖοι, Στρ. ἐπιδείκνυσιν ἐν Φοιν. διὰ
τούτων

Ξυνίετ' οὐδὲν, πᾶσα Θηβαίων πόλις,
οὐδὲν ποτ' ἄλλ'· οἱ πρῶτα μὲν τὴν σηπίαν
ὀπισθοτίλαν, ὡς λέγουσ', ὀνομάζεσθε,
τὸν ἀλεκτρούνα δ' ὀρτάλιγον, ἱατρὸν δὲ τὸν
5 σάκταν, βλέφυραν τὴν γέφυραν, τῶκα δὲ
τὰ σῶκα, κωτιλάδας δὲ τὰς χελιδόνας,
τὴν ἔνθεσιν δ' ἄκολον, τὸ γελᾶν δὲ κριδ-
δέμεν,

νεοσπάτωτον δ', ἣν τι νεοκάττυτον ἦ.

Partem horum ex Athenæo apposuit Eust. ad
Odys. p. 1818, 2. V. 3 vulgo ὀπισθοτίλαν. Photius
ὀπισθοτίλαν (sic): τὴν σηπίαν οἱ Βοιωτοὶ, ὀπι-
σθεν ἀποτιλώσαν. Hesych. ὀπισθοτίλα: σηπία. Ibid.
λέγουσιν. V. 4 libri perverse ὀρτ., τὸν ἱατρὸν δὲ σά-
κταν. Articulum extremo versu habes etiam Ari-
stoph. Eccles. 451. Σάκταν Eust. interpretatur
saginatorem, ἀπὸ τοῦ σάττειν. Meinek. ἱατρὸν δὲ δὴ
σ., Lobeckius ὀρτάλιόνα, τὸν ἱατρὸν αὖ σ. V. 5
Mein. pro arbitrio βέφυραν. VI. φλέφυραν. V. 7
δὲ κριδέμεν Valek. Epist. ad Rœm. p. 76; vulgo

2.

Denique sol paret pueris,
quando dicunt « Prodi, amice sol! »

3.

Nihil novistis, tota Thebanorum civitas,
nihil unquam aliud, qui primum quidem sepium
ὀπισθοτίλαν, ut aiunt, appelletis,
et gallum ὀρτάλιγον, medicum vero
σάκταν, γέφυραν (pontem) βλέφυραν. et σῶκα (ficus)
τῶκα, hirundines κωτιλάδας,

δ' ἐκκριδέμεν. Codd. fere δὲ ἐκκριδαίωμεν. V. 8
νεοκ. ἢ Schweigh.; νεοκαττυτόνη cod. A, νεοκάττυτον
VI. « Initio frustra Casaub. νεοσπάτωτον: v. Lo-
beck. ad Phryn. p. 661. Ceterum quod Athenæus
Thebanos translatis illis vocabulis nonnisi no-
vando studuisse accusat, satis redarguit Lobeckius
Aglaoph. p. 848. » E M.

4.

Erotianus Lex. Hippocr. p. 244, Λεβηρίδος:
ὁμενῶδους ἀποσύρματος, ὅπερ ἐστὶ τὸ τῶν ὄφρων λε-
γόμενον γῆρας, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιτράφῳ
(fr. 10) καὶ Στρ. ἐν Φοιν. Hesych. Γυμνότερος λε-
βηρίδος: Ἀριστοφ. φησὶ « Τυφλότερος λεβηρίδος. »
« Eodem vel simili proverbio Str. usus fuerit.
Athen. 8, p. 362, B:

Σαυτὸν δ' ἀποφαίνεις κενότερον λεβηρίδος.
Adde interpp. Aleiphronis 3, 19. » E M.

5.

Pollux 10, 183: δεσμῷ δ' ἂν εὐόικον αἱ στραγγα-
λίδες, Στράτιδος ἐν Φοιν. εἰπόντος « Οὐδὲ σχοινία,
οὐδὲ στραγγαλίδες εἰσὶ. » Meinek. scribendum con-
jicit Οὐ σχοινί, οὐδὲ στρ. εἰσίν. Immo facillioribus
numeris:

— Οὐδὲ σχοινί' ἂν τὰδ', οὐδὲ δὴ
στραγγαλίδες εἰσίν.

6.

Athen. 15, p. 699, E: μνημονεύει τῶν γραβιῶν
κο*** ἐν Φοινίσσαις. « Schweigh. καὶ Στράτις ἐν
Φοιν. At Phœnissas (comoediam) docuit etiam
Aristophanes. » E M.

XVI. ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ.

1.

Athen. 4, p. 169, A: τὸ μὲν ἀσώτιον ἔχεις παρὰ
Στράτιδι ἐν Χρυσίππῳ λέγοντι οὕτως:

Εἰ μὴδὲ χέσαι γ' αὐτῷ σχολὴ γενήσεται,
μὴδ' εἰς ἀσώτιον τραπέσθαι, μὴδ', ἐὰν
* αὐτῷ ξυναντᾶ τις, λαλῆσαι μὴδενί.

Versu 2 Mein. ἀσωτεῖον scripsit secundum Phry-
nichum Bekker. p. 24, 29, Ἄσωτεῖον: σημαίνει

buccam ἄκολον, risumque κριδέμεν,
et νεοσπάτωτον, si quid nuper consutum est.

5.

Neque restes hæc, nec sanc
funes sunt.

CHRYSIPPUS.

1.

Si neque ut cacet otium erit ei,
neque ut ad cauponam divertat; neque si
sic occurrit quisquam, ut cum ullo colloquatur.

τὸν τόπον, ἐνθα οἱ ἀσωτοὶ διατρίβουσιν. Sed paulo durius ita est metrum. Fortasse τι excidit, praesertim ante τ- (ἀσώτιόν τι τρ.). Ibid. μηδ' ἐάν Din-dorf. pro μηδέ γ' ἂν vel μὴ δ' ἂν, quod libri praebent. V. 3 αὐτῷ moleste repetitur, vixque dubito quin legendum sit αὐτως, sic, i. e. forte. Ita data opera, aut consueto loco, ἀσωτίῳ τινί. Ita etiam Odys. 4, 177, et alias erratum est.

2.

Pollux 10, 55 : ἀγωγεύς ὁ γούν Στρ. ἐν Χρ. λέγει — Πρόσαγε τὸν πῶλον ἀτρέμα προσλαβῶν τὸν ἀγωγέα βραχύτερον! οὐχ ὄρας ὅτι ἄβουλος ἔτ' ἐστί;

V. 3 ἔτ' additum a Mein. « Respicit haec Phrynichus Praep. sophist. p. 22, 21, Ἄγωγεύς : ὁ ἱμάς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. ... Στρ. δὲ τὸν ἵππου ἱμάνα, ὃ ἐφέλλεται καὶ ἐπάγεται, ἀγωγέα λέγει. » E M.

3.

Schol. Hippocr. ap. Daremb. *Extraits des manuscrits medicaux*, 1, p. 216 : μέμνηται (τῶν κοζωνῶν) καὶ Στρ. ἐν Χρ.

XVII. ΨΥΧΑΣΤΑΙ.

« Probabiliter Casaub. ad Athen. 7, p. 327, vertit *Frigus captantes*, titulumque aperiri existimat verbis Pollucis 10, 127 : Στρ. ἐν Ψυχασταῖς, προσιπὼν « βριπίδα, » ἐπήγαγε « σκιάδιον. » Aptius etiam utaris loco Photii p. 656, 16, Ψυχάζουσι : πρὸς τὸ ψῦχος καὶ τὸ πνεῦμα διατρίβουσιν, ἵνα ἀναψυχῆν τινα λάβωσιν. Similiter Lobeckius Aglaoph. p. 1038, homines quosdam voluptuosos, in locis amœnis otiosi et luxuriari solitos, poetam perstrinxisse putans. » E M. V. dicenda ad fr. 3.

1.

Athen. 3, p. 124, D : ὅτι δὲ καὶ τὸν οἶνον ἐψυχον ὑπὲρ τοῦ ψυχρότερον αὐτὸν πίνειν, Στρ. φησὶν ἐν Ψ., — Οἶνον γὰρ πιεῖν οὐδ' ἂν εἰς δέξαιτο θερμὸν, ἀλλὰ πολὺ τούναντίον

2.

Adduc pullum placide, adhibito loro brevior! nonne vides, adhuc primos ei dentes non cecidisse?

FRIGUS CAPTANTES.

1.

Vinum enim bibere calidum nemo sustinuerit, sed prorsus contrario refrigeratum in puteo quidem, vel uivi mixtum

ψυχόμενον ἐν τῷ φρέατι γ', ἢ χιόνι μεμιγμένον.

Versu 3 libri φρέατι χιόνι μεμ. Porson. et Mein. φρέατι καὶ χ. μ., sed alterutro modo vinum refrigerandi illos uti satis fuit, facileque γ' ἢ exciderit ante χι-.

2.

Idem 9, p. 373, F : τὸν (?) δ' ἀλεκτρούνα οἱ ἀργαῖοι καὶ θηλυκῶς εἰρήκασιν ... Στρ. Ψ.

Αἱ δ' ἀλεκτρούνες ἄπασαι καὶ τὰ χοιρίδια τέθνηκε, καὶ τὰ μίκρ' ὀρνίθια.

Ex Athenæo East. locum apposuit ad Od. p. 1479. Cf. Theopompus Pace fr. 3, ubi v. ann.

3.

Idem 11, p. 502, F, de poculo ψυκτήρ dieto agens : Στρ. Ψυχ.

Ὁ δὲ τις ψυκτήρ', ὁ δὲ τις κύαθον γαλκοῦν κλέψας ἀπορῶν κεῖται, κοτύλη δ' ἀνὰ χιόνια μάττει.

Versu 3 vulgo κοτυλίδ', cod. B. κοτύλη δ'. Recte Dobræus Adv. 2, p. 335, κοτύλη hoc sensu : *pra-inopia* (ἀπορῶν) *mensuram vini sui adeo contrahit, ut pro quoque (olim) chœnice (nunc) tantum cotylen ponat.* Ex his apparet, non voluptuosos hic dici et viros honestos, qui otiose luxuriarent, sed homines pauperrimos, qui, furto ablati venditisque psyteribus et poculis eupreis, alieni in tuto jacentes, paulum vini bibunt pro majore ejus copia, qua pridem florentibus rebus genio indulgere consueverant.

4.

Idem 12, p. 551, C, commemorato Aristophanis loco, in quo Sannyrio, Meletus et Cinesias propter macilentiam ridentur : περὶ δὲ τοῦ Σαννυρίωνος καὶ Στρ. ἐν Ψ. φησι

Σαννυρίωνος σκυτίνην ἐπικουρίαν. περὶ δὲ Μελήτου αὐτὸς δὲ Σαννυρίων ἐν Γέλῳτι λέγει

2.

Gallinae autem omnes et porculi perierunt, et parvae aviculæ.

3.

Alter autem quidam psyterem, alter poculum eupreum furatus inopia jacet, cyathoque luit chœnicem.

4.

Sannyriosis coriaceum auxilium.

οὕτως « Μέλητον, τὸν ἀπὸ Ληναίου νεκρὸν. » Non male Dalecampius σκυτίνην ἐπικουρίαν intelligit coriaceum thoracem, quo Sannyrio pectus circumdederit, ut firmior esset truncus corporis. Longe alio sensu Aristoph. dixit σκυτίνην ἐπικουρίαν Lysistr. 110. Uterque autem alludit ad proverbium σκύνη ἐπικουρία, quo inutile auxilium significabatur : σύνκινον enim dicebant quidquid debile esset et ad usum inhabile. Conf. Ar. Pluti 942.

5.

Pollux 10, 101 : καὶ μὴν ἐσχάραν εἴποις ἂν τὸ ἀν-θράκιον τοῦτο, καὶ ἐσχάριον, καὶ που καὶ ἐσχάριδα. ὁ δὲ Στρ. ἐν Ψ. ἔφη « Πῶς ἂν κομίσαιέ μοι τις θυμαλώπων ὧδε μεστὴν ἐσχάραν. » Scripserim, ἂν intellecto (qua de re v. Herm. ad Viger. p. 818, Matth. Gr. § 514, ann.)

Πῶς θυμαλώπων ὧδε μεστὴν ἐσχάραν κομίσαιέ μοι τις.

In codicibus tamen quum nec πῶς ἂν nec τις videatur exstare, Meinek. malit :

— Κομίσαιέ μοι (τάχα) θυμαλώπων ὧδε μεστὴν ἐσχάραν.

6.

Idem ib. 127 : θολία πλέγμα τι θολοειδὲς ἐπὶ σκιῇ, καὶ βριπίς, καὶ σκιάδιον, 8 καὶ σκιάδα ἂν εἴποις : οὕτω γὰρ καὶ τὸ Διονύσου σκιάδιον καλεῖται καὶ πτερόν δὲ τὸ σκιάδιον οἱ κωμωδιοποιοὶ καλοῦσιν ὁ δὲ Στρ. προσιπὼν βριπίδα ἐπήγαγε εἴτε σκιάδιον. Inmo εἴτε σκιάδιον, ut ap. Aristoph. Eq. 1236, Av. 1393, 1435. « De umbraculis illis docte disseruit Valck. ad Adonias, p. 342, C. Fallitur haud dubie Pollux, βριπίς et σκιάδιον de eodem instrumento dici ratus; nec πτερόν umbraculum esse credo, sed potius βριπίδα, flabellum. Utrumque conjunxit etiam Dionysius Halicarn. Antiq. 7, 9, παιδαγωγοὶ γυναῖκες, σκιάδια καὶ βριπίδας κομίζουσαι. Cf. Eurip. Or. 1427, Achaus Athen. 15, p. 690, B, Jacobs. ad Brunckii An. 2, 3, p. 70. » E M.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 2, p. 68, F : θριδακινίδας δ' εἶρηκε Στρ.

5.

Utinam quis tam plenam titionum eraticulam apporet mihi.

EX INCERTIS FABULIS.

Erucae, quæ in frondosis hortis, quinquaginta vestigiis pedum insistentes, gradimini, satyrorum longis caudis chorus torquentes inter cœmorum

Πρασκοουρίδες, αἱ καταφύλλους ἀνὰ κήπους πεντήκοντ' ἔχνεσι βαίνειτ' ἐφαπτόμεναι ποδῶν, σατυριδίων μακροκέρκων χοροῦς ἐλίττουσαι παρ' ὠκίμων 5 πέταλα, καὶ θριδακινίδων, εὐόσμων τε σελίτων!

Versu 1 libri κατ' εὐφύλλους. Recte Mein., auctore Valck. Diatr. Eurip. p. 231, καταφύλλους. V. 2 et 3 libri πεντήκοντα ποδῶν ἔχνεσι β. ἐφ'. ποδοῖν, cum dittographia. « Quæ commemorantur σατυρίδια, dubito utrum *satyricos*, ut existimabam Hist. crit. Com. p. 236, an caudatorum animalculorum genus intelligam. » E M. Sane cercopithecii intelligendi sunt, quos eruca imitatae hortos floresque permigrare dicuntur. — Horum versuum praeter primum, cui similes numeros habet Aristoph. Avium 430, et ultimum priapeum, omnes sunt asynarteti minus frequentes, 1. compositus ex 2 anapastis hypercat. (— — — — —); 2. e dochmio et dactylo d. h. (— — — — —); 3. dochmiacus; 4. antispastus iambo junctus (— — — — —).

2.

Schol. Aristoph. Ran. 303, de Hegelochio histione : τοῦτον δὲ καὶ ὡς ἀτερπῆ τὴν φωνὴν Πλάτων σκώπτει καὶ Στρ. « Ποῖ ποῖ πρὸς θεῶν, ποῖ ποῖ γαλῆν; γαλῆνά, ἐγὼ δὲ ὦμην σε γαλῆν λέγειν ἄρω. » Nimirum γαλῆνά, *tranquilla*, placidum mare : γαλῆν, *selem*. Cf. schol. Eur. Orest. 269, qui priora usque ad γαλῆνά. Scribamus immisissis personis colloquentibus :

— α. Ποῖ, ποῖ πρὸς θεῶν, ποῖ μοι γαλῆν; β. Γαλῆν' ἔγωγ' ὦμην, σὲ δ' ὄρω γαλῆν λέγειν.

Litteræ μ et π, itemque γ et δ, sæpius inter se permutatae. Meinek. ceteris praeposuit Γαλῆν ἄρω.

3.

Athen. 1, p. 30, F : Στρ. δὲ τὸν Σκιάθιον ἐπιτινεῖ,

Οἶνος * κοκκίζει τοῖς ὄδοιπόροις πιεῖν μέλας Σκιάθιος, ἴσον ἴσῳ κεκραμένους.

folia, et lactucarum, et suaveolentium apiorum!

2.

a. Quo, quo, per deos, quo mihi γαλῆν? b. Γαλῆνά ego putabam, te autem video dicere γαλῆν. [λῆν.

3.

Vinum ebullit viatoribus bibendum nigrum Sciathium, par pari temperatum.

Quibus repetitis Eustathius ad Od. p. 1770, 12, inepte addit : τὸ δὲ κοκκύζειν κομικῶς ἀντὶ τοῦ ἄδειν, ἀπὸ τοῦ κόκκυγος. Ne versum quidem intrare potest κοκκύζει, nec dubito, quin verum viderit Mein. « Str. videtur usus esse verbo κοκκύζειν, quod, ut cognatum κοχυδεῖν, proprie argutum ebullientis liquoris sonitum exprimit. Hesychius 2, p. 335, ex incerto poeta affert κόχου δ' ἔρρει, idque interpretatur μετὰ φόρου καὶ λάθρως. Ab illo factitio κόχου (κοχύ) recte formatur κοχύζειν, ut a γρῦ γρύζειν, a βρῦ βρύζειν, a τιτὶ τιτίζειν. » *E M.* Scribe igitur κοχύζει.

4.

Pollux 3, 146 : τὸ δὲ προεκπηδᾶν προανίστασθαι Στρ. εἶπε

Τί * ὅτι, ὡσπερ οἱ σταδιοδρόμοι, προανίστασαι;

Scribanus Τί σὺ, ὡσπερ, etc. Meinek. conjicit τί ποθ' ὡσπ. Σταδ., *cursores*; v. Plautus Paen. 3, 1, 43, Trin. 4, 3, 16. Lyssa Eur. Herc. fur. 775 : οἱ ἐγὼ σταδιοδραμοῦμαι στέρνων εἰς Ἡρακλέος.

5.

Idem 2, 172 : τὸ διαθαίνειν οἱ ποιηταὶ ἀμφιπλίσσειν λέγουσι, καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλίζε. ... διὸ καὶ Στρ.

— Τὰ θυγάτρια

περὶ τὴν λεκάνην ἅπαντα περιπεπληγμένα· τούτῳ διασγόντα τὰ σκέλη. Ita Camerarius pro περιπεπληγμένα. Hesych. Περιπεπλήχθαι : διηλλαγέναι τὰ σκέλη ἀσχημόνως.

6.

Etym. M. p. 803, 47 : Φώζειν σὺν τῷ ἰσημαίνει τὸ * καίεσθαι. Στρ.

Ἄλλ' εἰ μέλλεις φώζειν ἀνδρείως, ὡσπερ μύστακα, σαυτόν.

Recte Toupius Emend. 3, p. 193, καίειν pro καίεσθαι Zonaras Lex. p. 1838, Φώζω : σὺν τῷ ἰ, τὸ καίω. (Minus recte libri φ. : τὸ καίω, σὺν τῷ ἰ.) Στρ. « Ἄλλ' εἰ μ. ἀνδρ. φ. » Etym. M. : Ἄ. εἰ μ. ἀνδρ. φ. ὦ. μ. σαυτόν. Bene Porsonus Append. ad Tourp. Emend. p. 506, et alii, σαυτόν : sed

4.

Quid tu, velut cursores, procedis ?

5.

Parvulus filibus patinae omnibus circumpositis.

6.

Sed si fortiter te ipsum urere vis, tanquam mysticem.

frustra invehunt εἰς κἀνδρείως, ut Ar. Thesm. 623, etc. Ἀνδρείως posui post φώζειν.

7.

Hesych. Κολεκάνοι : τοῦτο ἐπὶ μήκουσιν σὺν λεπτότητι ἐτάσσετο. (Idem alio loco Κολοκάνοι : εὐμήκεισ καὶ λεπτοί.) Στρ. ἐν τῷ φορτικῷ δραματικῷ « * τοὺς τί οὐκ ἄξει τις ἔξω τὴν ἀποῦσαν μητέρα τῶν διδύμων * κολέκαν λέγων. » Admittenda videtur vox κολέκανος sive κολόκανος, ut ἀπαξ λεγομένη, quamvis inusitata, ægreque explicanda e græco; neque inepte scripseris, etiam versibus restituis,

— Τοῖς τί οὐκ

ἄξει τις ἔξω τὴν ἀποῦσαν μητέρα;
τὴν κολεκάνην διδύμων λέγων,

scil. μητέρα. V. 1 Τοῖς pro τούτοις. Ridicule proceram gracilemque, non crassam, dicit geminorum matrem.

8.

Idem, Βοῦς ἐμβαίνει μέγας : Στρ. εἶπε παρὰ τὴν παροιμίαν « βοῦς ἐπὶ γλώσση. » Non male Mein. suadet ἐπεμβαίνει, quod præsertim ex eunti aptum est senario.

9.

Idem : * Κάλγας : Στρ. τὸν ποταμὸν φησιν, ὅς ἐστι τῆς Χαλκίδος. Immo, nisi magnopere fallor, leg. Χάλκας, et τῆς Χαλκηδόνος. Stephanus Byzant. p. 750 : ἐκλήθη δὲ (ἡ Χαλκηδὼν) ἀπὸ Χαλκίδος τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ, ὡς οἱ ἱστορικοὶ ἅπαντες φασί. Meinek. Κάλγας aut Κάλγῃδων, coll. Arriano ap. Eust. ad Dionys. 803.

10.

Phrynichus Epit. p. 526, Γελάσιμον : Στράτιν μὲν φασὶ τὸν κωμωδιοποιὸν εἰρηκέναι τούνομα· ubi v. Lobeckium. Parum est εἰρηκέναι. Ponamus εὐρηκέναι. Strattidis hoc inventum fuit, quum exstaret vox γελοῖος. Nota est Plauti persona in Stichus Gelasimus.

11.

Zenobius 2, 93, Γαλήχιτιόνιον : ὁμοία ἡ παροιμία αὕτη τῆ « οὐ γαλή πρέπει κροκωτόν. » ἐπειδὴ γαλή, κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης γυνὴ γενο-

7.

Hiscæ quidni aliquis adducet foris absentem matrem ? proceram geminorum dico.

8.

Bos incedit magnus.

11.

Feli tuniculam.

μένη, ἐν χιτῶνι κροκωτῷ οὖσα, ἐπέδραμε μύ. μέμνηται ταύτης Στρ.

12.

Idem 5, 35, Ὁ σκνίψ ἐν χῶρα : ἐπὶ τῶν ταχέως μεταπηδόντων ἡ παροιμία εἴρηται. σκνίψ γὰρ ἐστὶ Θηρίδιον ξυλοφάγον, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταπηδῶν. (Culex Gazæ ap. Aristot.) μέμνηται ταύτης Στρ. Eodem sensu Photius p. 522, Ὁ σκνίψ ἐκ χῶρας. Idem est κνίψ.

13.

Suidas, Δυσόμοια : ἀνόμοια. Στρ.

14.

Idem et gramm. Bekkeri p. 421, 14, Ἄπεμυθῆσω : ἀντὶ τοῦ ἀπελογῆσαι. Στρ.

15.

Pollux 2, 184 : καὶ λισπόπου (de his v. ad Platonis Incert. 2), ἐφ' ᾧ μάλιστα Ἀθηναῖοι κωμωδοῦνται. τὴν δὲ οὕτως ἔχουσαν διάτραμιν Στρ. ὠνόμασε. Hesych. Διάτραμις : διερωγῶς τὸν τράμιν, τὸν ἀπὸ ὄσχευ ἐπὶ τὰ ἰσγία τόπον. Scribanus διερρ. τὴν τράμιν, τὴν ἀπὸ ὄ. ἐπὶ τὰ ἰ., delete glossemate τόπον.

16.

Idem 3, 27 : ὀνομάζεται δὲ καὶ παρὰ Στράτιτι δὴ πρόγονος. Bekker. edidit ἡ πρόγονός, oxytonæ.

17.

Idem 6, 156 : Στρ. τοὺς ὀμήλικας εἴρηκεν ὀμολοπέρους.

18.

Photius p. 609, 11, Τρωγες : Θηρία τὰ ἐν τοῖς ὄσπροις. οὕτω Στρ.

19.

Idem p. 214, 3, Ἀελεπασμένον : πεπεμμένον οὕτω Στρ. Hesych. Ἀελεπασμένον : εἰς πέψιν ἦκον. « Itaque λεπάζειν idem, quod πέπτειν? *M.*

20.

Antiatt. p. 85, 7, Βιθάζειν : τὸ ὀχεύειν. Ἄλκαϊος δ' ἐν Καλλιστοῖ ἐπ' ἀνθρώπου ἐφη. βάλων (« fort. βάλειν. » *M.*) ἐπὶ ταύτου. ἐκβῆσαι δὲ φασὶ δεῖν λέγειν καὶ καταβῆσαι, οὐκ ἐκβιβάσαι (καὶ καταβιβάσαι suppletendum esse vidit Meinek.). Στράτιτι.

XXVII.

THEOPOMPUS.

« Theopompus, Atheniensis, apud Zonaram p. 210, et in codicibus passim scriptus Θεόπεμπτος, errore etiam in historici nomine satis obvio. Suidas : Θεόποπος, Θεοδέκτου ἢ Θεοδώρου, Ἀθηναῖος, κωμικός, ἐδίδαξε δράματα κδ'. ἐστὶ δὲ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας κατ' Ἀριστοφάνην. δράματα δὲ αὐτοῦ εἰσι (ἐστὶ) καὶ ἄλλα πολλά. Verba ἡ Θεοδώρου omisit Eudocia p. 232. Fabricius Bibl. Gr. 2, p. 501, Theodorum dicit Tragicum, cogitans fortasse de Theodoro, Alexandri Pheræi æquali (v. Diog. Laert. 2, 8), qui Theopompi pater esse non potuit. Nec de Theodecte certa res est, et pro eo Tisamenum nominat Ælianus in opere De providentia ap. Suidam l. c. Hic quidem quod Theopompon Aristophanis æqualem dicit, sane in dramate inscripto Παῖδες, apud schol. Avium 1568, perstrinxit Laespodiam, quem maxime olymp. 91 et 92 (416-411 ante Chr. nat.) inclarusse constat e Thuc. 6, 105, et 8, 86. Magis tamen extrema Comici tempora spectasse Suidam, quum aliis argumentis intelligitur, tum id indicant dramatum, quæ Th. docuit, tituli magnam partem ejusmodi, ut potius mediæ quam veteris comediæ fabulis convenire videantur. Ex hoc genere est illud quod in Ἠδυγάρει Platonis philosophi Phædonem ridet apud Diog. Laert. 3, 26, et in Nemea Athen. 11, p. 470, F, mentio Thericleorum poculorum, quæ a mediæ demum comediæ poetis commemorantur. Immo, nisi prorsus fallit sententia, Th. ultra olymp. 100 (379-376 ante Chr. nat.) vixisse et fabulas docuisse censendus est : v. ann. ad M7-δον. » *E M.* Fabulæ septendecim Theopompo tribuuntur ab Anonymo De com. p. xvii; a Suida vero et Eudocia, quattuor et viginti. Viginti modo titulos invenit Meinek., docta crisi de iis disserens Hist. cr. Com. p. 238-244.

I. ΑΔΜΗΤΟΣ.

Athen. 15, p. 690, A : μνημονεύει δὲ τοῦ μυροπόλου τούτου, τοῦ Πέρωνος, καὶ Θεόποπος ἐν Ἀμῆτω καὶ Ἠδυγάρει (fr. 4). « De Perone unguentario cf. Anaxandridis Protes. 2. Ex senioribus igitur poetæ fabulis fuerit Admetus. De alio fragmento, quod huc retulerunt, v. ann. ad fab. incert. 6. » *E M.*

II. ΑΛΘΙΑ.

« In hoc dramate risit Telestem, poetam dithyrambicum, qui floruit olymp. 95 (399 — 396 ante Chr. nat.), teste Diodoro Siculo 14, 46 : ἤμασαν δὲ κατὰ τούτον τὸν ἐνιαυτὸν οἱ ἐπισχημάτατο

διθυραμβοποιοὶ Φιλόξενος Κυθήριος, Τιμόθεος Μιλήσιος, Τελέστης Σελινόωντιος, Πολύειδος, δε καὶ ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς εἶχεν ἐμπειρίαν. Tzetzes ad Lycophr. Cass. 879 : Πολύειδος (Vit. Πολύειδος), δ διθυραμβοποιός, τὸν Ἀτλαντα ποιμένα Λίδων φησίν, οὐ μαθηματικόν. (Transcripts hęc Etymologus p. 104, 20.) Laudatur etiam a Plutarcho Moral. p. 1138, B, et, annotante Wesselingio, ab Aristotele Poet. 10, 9; 17, 6. Fortasse idem est, quem Photius in poetis a Stobæo adhibitis recenset, Πολυεῖδην dicens, cod. 167, p. 374. » *E M.*

1.

Pollux 10, 180 : κίσται οὐ μόνον ὀψοφόροι, οὐδὲ ἄλλως ἀγγεῖα εἰς ἐσθίων ἀπόθεσιν, ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν φαρμακοπωλῶν ἂν καλοῖντο, ... ὡς περ ποὺ καὶ Θ. ἐν Ἀλλοαίᾳ

Τὴν οἰκίαν γὰρ εὐρον εἰσελθὼν ὄλην

κίστην γεγυυῖαν φαρμακοπωλίου Μεγαρικῶ.

Μεγαρικῶ intelligas mali : διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Μεγαρεῖς, ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ ποιοῦντες, inquit schol. ad Aristoph. Acharn. 693. Edes Althææ videtur dicere, magicis ejus artibus, quibus Meleager filius periit, infectas.

2.

Athen. 11, p. 501, F, verba faciens de poculo μεσόμφαλος dicto : Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ « Ἴτ', ἐκφορεῖτε, παρθένοι, | κύπελλα καὶ μεσόμφαλους. » καὶ Θ. δ' ἐν Ἀλλοαίᾳ

Λαβούσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον
φιάλην· Τελέστης δ' ἄκατον ὀνόμαζέ νιν.

ὡς τοῦ Τελέστου ἄκατον (mendose libri ἄκατον) φιάλην ὀνομάζοντος. Versu 1 χρυσέαν pro χρυσέων Piersonus ad Mær. p. 413. Althæam dici putat Mein. V. 2 libri ἄκατον ὀνόμαζεν ἴν', quæ correxit Pors. ad Medeam p. 34 ed. Lips. Bekkeri gramm. Anecd. p. 371, 5, Ἄκατος : φιάλη, διὰ τὸ εὐκέναι στρογγύλω πλοίω. οὕτω Θ.

III. ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ.

« Quam Ἀφροδίτην Athen. 7, p. 324, B, eam schol. Aristoph. Pluti 179 rectius appellat Ἀφροδίσια. Cf.

ALTHÆA.

1.

Domum enim reperi ingressus omnem
eistam pharmacopolæ factam Megarici.

2.

Quum plenam auream sumpsisset μεσόμφαλον
phialam; Telestes vero ἄκατον eam appellabat.

VENERALIA.

1.

Asinus quidem rudit Melitensis Philonides,

Schweigh. ad Athen. 10, p. 449, B. De Aphrodisiorum festo, a meretricibus inprimis celebrato, Bathonis versus ex Athen. 13, p. 579, E, et Plauti Pæn. 1, 1, 62; 2, 44; 3, 5, 13; 4, 3, 14, adscripsit Koppiers. Observ. philol. p. 33.

1.

Schol. Aristoph. Pluti 179, de Philonide : κωμωδεῖται δὲ ὡς εὐπορος, καὶ ὡς μέγας τῶ σώματι καὶ ἡλίθιος. Νικοχάρης Γαλατεῖα (fr. 1). περὶ δὲ τοῦ μεγέθους Φιλόλλιος φησὶ (fr. 5)... καὶ Πλάτων δὲ Λαίω (fr. 2) [φησὶ], καὶ Θ. Ἀφροδίσιοις

Ὄνος μὲν ὄγκωθ' ὁ Μελιτεὺς Φιλωνίδης,
ὄνω μινγεῖσθες μητρὸς (ὄς) ἐβλασταν πόλει.

Libri Φιλωνίδης: ὄνω μ. μητρὸς ἐβλασταν τῇ πόλει. Mein. μητρὸς ἐβλασταν πόλει. Absolvimus emendationem immittendo pronomine, quod hauserit — ὄς syllaba prægressa. Minus verosimiliter Bergkii Commentt. p. 400, ὄς ὄνω μινγ. etc. In duo fragmenta distinxit Mein.

2.

Athen. 7, p. 324, B, de sepia disserens : Θ. Ἀφροδίτη (sic).

— Ἄλλ' ἐντραγε

τὴν σηπέαν τινθὶ λαβούσα, καὶ τοδὶ
τὸ πολυπόδειον.

V. 3 libri solito errore πολυπόδειον, quæ forma si usitata fuit, quidni Th. scripsisset τὸ πολυπόδειον? Sepiis et polyphis generatim significatur cibus pro lauto habitus : v. ann. ad Aristoph. Eccles. 552, Acharn. 974.

IV. ΕΙΡΗΝΗ.

« Hac fabula, Aristophanis exemplo in cognomini dramate, poeta pacem commendasse civibus videtur. Huc referasetiam fragm. incert. 13. » *E M.*

1.

Pollux 10, 118 : τὸ δὲ ὀβελισκολύχνην στρατιωτικὸν μὲν τι (male libri μέντοι) γρήμα, εἰρηται δὲ ὑπὸ Θεοπόμου τοῦ κωμικοῦ ἐν Εἰρήνῃ

Ἡμᾶς δ' ἀπαλλαγθέντας ἐπ' ἀγαθαῖς τύχαις
ὀβελισκολύχνην καὶ ξιφομαχίρας πικρᾶς.

qui matre cum asino mixta effloruit civitati.

2.

— At vora
hanc sepiam acceptam, et hoc
polypodium.

PAX.

1.

Nos autem levatos bona fortuna
obeliseolychnio et acerba xiphomachæra.

« Versu 1 codd. fere ἐν ἀγ. τ. (v et π confusa, ut Thuc. 6, 2, etc. Both.). Dicta hæc fuerint ab aliquo, qui spem pacis animo conceperat. V. 2 iterum memorat Pollux 6, 103 : τὸ δὲ παρὰ Θ. τῶ κωμικῶ ὀβελισκολύχνην, τὸ μὲν σκεῦος ἦν στρατιωτικόν, τὸ δὲ ὄνομα ὑπομύθηρον. Respicit et Athen. 15, p. 700, E, ex coque Eust. p. 1571, 22. » *E M.* Ὀβελισκολύχνην quid sit, vidit Schneiderus in Lexico; non item, quid ξιφομάχαιρα, i. e. gladius, qui simul pro cultro adhibebatur (cf. Καπηλ. fr. 2), sicut ὀβελ. veru et lumen conjungebat : v. Hymn. in Apoll. Pyth. 358, Aristoph. Eq. 455. Apud eundem Acharn. 800 μάχαιρα est, quæ usitatius dicitur μαχαίρις. Ammonius ed. Valck. p. 90 : μαχαίριδας δὲ τὰς κούρειων.

2.

Athen. 9, p. 368, C : οἱ δὲ Ἀττικοὶ καὶ ἐμβαμμα λέγουσιν, ὡς Θ. ἐν E.

Ὁ μὲν ἄρτος ἡδὺ, τὸ δὲ φενακίζειν προσὸν
ἐμβαμμα τοῖς ἄρτοις πονηρὸν γίνεσθαι.

Codd. Ὁ μὲν γὰρ ἄρτος, quod ἀμετρον purgavit Pors., et minus modulato versu ἄρτοις. Ordo verborum, pathetice turbatus, τὸ δὲ ἐμβαμμα πον. προσὸν τοῖς ἄρτ. γίνεσθαι φενακίζειν, i. e. φενακισμός.

3.

Idem ib. p. 374, B : καὶ Θ. δ' ἐν E. ἐπὶ τῆς θηλείας ἔταξε * τὸν ἀλεκτρούνα, λέγων οὕτως·

— Ἄγθομαι δ' ἀπολωλεκῶς
ἀλεκτρούνα, τίχτουςαν ὡς πάγκαλα.

Scribamus ἔταξεν ἀλ., siquidem et hic, et apud Strattidem Ψυχ. 2, articulus masculinus abhorret a femina. Ceterum cf. Aristoph. Nub. 637 seqq. « Videtur hisce aliquis conqueri de malis belli, similiter atque Acharn. 956 (ἐπετρέβην ἀπολέσας τὸ βόε). Respicit schol. Nub. 663. » *E M.*

4.

Idem 15, p. 652, F : Θ. δ' ἐν E. τὰς Τιθράσιαις ἐπαίνων ἰσγάδας φησὶν οὕτως·

Μᾶζαι, πλακοῦντες, ἰσγάδες Τιθράσιαι.

De Tithrade, pago Attico, v. ann. ad Aristoph. Ran. 442.

2.

Panis quidem res dulcis, sed fraus est
embamma panibus affusum malum.

3.

— Dolet, me perdidisse
gallinam, ova parientem perpulchra.

4.

Mazæ, placentæ, caricæ Tithrasiae.

FRAGMENTA COMICORUM GRÆC.

5.

Pollux 10, 124 : τὴν χλαῖναν δὲ οὕτως ἐκάλουον οἱ τῆς κωμωδίας ποιηταί, μόνον τὰ παχέα ἱμάτια ταύτης τῆς προσηγορίας ἀξιοῦντες, ὡς περ καὶ Θ. ἐν E.

— Χλαῖναν δέ σοι

λαβὼν παχεῖαν ἐπιβαλῶ Λακωνικὴν.

Particulam δὲ addidit Bentley Epist. ad Hemsterh. p. 64.

6.

Idem 3, 27 : τοῦτον (πατρῶν, vitricum) Ὑπερείδης ... μητρῶν κέκληκε, καὶ Θ. ὁ κωμικὸς ἐν E. α Similiter Eust. ad Iliad. p. 560, 14. Photius p. 268, 22, Μητρῶν (sic) : Θ. τὸν πατρῶν (sic). Immo τὸν πατρῶν. » *E M.*

V. ΗΔΥΧΑΡΗΣ.

« Ἡδυχάρης voce hominem deliciis et amoribus deditum, fortasse Platonem (vel certe Academicum. Both.), significare voluisse videtur Th. Tempus, quo acta est fabula, quum ipsa ostendit, ut in qua, sicut in Admeto, Peronis fiat mentio, tum id, quod a Platone commemoratur apud Diogenem Laert. 3, 26. Academicorum mollitiem et delicatum habitum rident Ephippus in Naufrago Athen. 11, p. 509, C, et Antiphanes in Antæo ib. 12, p. 544, F. » *E M.* Hist. crit. Com. p. 240 et 289.

1.

Athen. 7, p. 308, A : ὑπολαβὼν δὲ Μυρτίος,

Καὶ στῆτ' ἐφεξῆς,

ἔφη, κατὰ τὸν Θεοπόμου Ἡδυχάρην,

κεστρέων νῆστις χορὸς,
λαχάνοισιν, ὡς περ χῆνες, ἐξενισμένοι!

Versu 1 aliquot libri ap. Casaub. ὦ στῆτ', fortasse pro ὡς. Notum καὶ et ὡς permisceri solere a librariis, et magis placet ὡς.

2.

Diogenes Laert. 3, 26, et Hesych. Miles. p. 46, sed hic omisso titulo comædiæ : Θ. ἐν Ἡδυχάρει

5.

— Lanamque tibi
sumptam ego injiciam crassam Laconicam.

DELICATULUS.

1.

State igitur ordine, mugilum jejunos chorus,
oleribus, ut anseres, excepti!

— Ἐν γὰρ ἔστιν οὐδὲ ἓν,

τὰ δὲ δύο μάλιστα ἐν ἔστιν, ὡς φησιν Πλάτων.

« Versu 2 Grotius Excerpt. p. 553, τὸ δὲ δύο, etc. Platonis locus, qui respicitur, est Phaed. p. 104 : οὐκ ἀποδέχομαι ἑμαυτοῦ οὐδὲ ὡς, ἐπειδὴν ἐνί τις προσ-
07 ἔν, ἢ τὸ ἐν, ἢ προσετέθη, δύο γέγονεν, ἢ τὸ προσ-
τεθὲν καὶ ἢ προσετέθη, διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ ἑτέρου
τῷ ἑτέρῳ δύο ἐγένετο. » *E M.*

3.

Schol. Aristoph. Pluti 768 : ἀπλῶς τῶν, ἐφ' ὧν
οἰωνίσασθαι τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ νυμ-
φίου, περὶ τὴν ἑστίαν τὰ τραγήματα κατέχρον εἰς ση-
μεῖον εὐπορίας, ὡς καὶ Θεόπομπός φησιν ἐν Ἡδ.

— Φέρε σὺ, τὰ καταχύσματα

ταχέως κατὰ χειρὸς τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης!

Similiter Suidas v. Καταχύσματα, nisi quod habet
εἰρηρίας pro εὐπορίας, et hæc subjecta

β. Εὐ πάνυ λέγεις,

quæ dubites utrum sint Theopompi, an ex Pluti
versu 800 irreperant. Theopompi locum respexere
Photius p. 145, 10 : καταχέτο δὲ (τὰ καταχύσματα)
καὶ τῶν νυμφίων, φασίν, ὡς Θ., et Harpocr. p. 108,
7 : ὅτι τῶν νεονήτων οἱ δεσπότες τραγήματα κατέχρον,
Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ δηλοῖ, ὅτι δὲ καὶ τῶν ἀπὸ
θεωρίας (v. ann. ad Ar. Vesp. 971) καὶ τῶν νυμ-
φίων, ὡς (dele ὡς) Θ. Ἡδ.

4.

Athen. 15, p. 690, A : μνημονεύει τοῦ μυρο-
πώλου τούτου, τοῦ Πέρωνος, καὶ Θ. ἐν Ἀδμήτῳ καὶ Ἡδ.

VI. ΘΗΣΕΥΣ.

In hac fabula Isæi mentionem factam esse, re-
fert Plutarchus Vitt. oratt. p. 839, F. Bergk. Com-
mentt. p. 409 : « Finxit Th. in hac fabula The-
sea, expulsum patria, se ad Persas conferre; cui
nescio quis præcipit, quod iter sit instituendum. »

1.

Gramm. Bekkeri p. 323, Ἀθουράκη : ὑπότριμμα
βαρβαρικὸν ἐκ δριμέων σκευαζόμενον, φημὶ ἐκ καρδά-
μων καὶ σκορόδων καὶ σινάπεως καὶ σταφίδων, ἢ
πρὸς κοιλιολυσίαν ἐγρῶντο. Θ. Θησεῖ

2.

— Unum enim ne unum quidem est,
et duo vix unum sunt, ut ait Plato.

3.

— Age tu, bellaria
cito affunde sponso et virgini!
b. Perbene dicis.

Ἰζεῖς δὲ Μῆδων γάϊαν, ἐνθα καρδάμων
πλείστον ποιεῖται καὶ πράσων ἀθουράκη.

Ducta hæc ex Ælii Dionysii et Pausaniæ Lexicis
rhetoricis apud Eust. ad Odys. 19, 28, p. 1854,
18 : οὕτω καίται, ὡς ὁ αὐτὸς Διονύσιος λέγει, καὶ
παρὰ Θεόπομπῳ ἀθουράκη, ὑπότριμμα τι δριμύ
βαρβαρικὸν διὰ πράσων καὶ κόκκων βόας καὶ ἑτέρων
τοιούτων. φησὶ γοῦν (Θ.) « Ἰζεῖ (sic etiam Suid.)...
ἀθουράκη. » Πausaniæ δὲ καὶ ἀπὸ σινάπεως καὶ στα-
φίδων εἶναι φησὶ τὸ τῆς ἀθουράκης ὑπότριμμα, ἢ καὶ
πρὸς κοιλ. ἐγρ. Similiter Suidas v. Ἀθουρ. Codex
Sangerm. Ξη, sed Mein. reposuit verum Ἰζεῖς.
« Γαῖα pro γῆ legitur etiam apud Sannyrionem
Γέλωτι, fr. 4, et Antiphanem Athen. 10, p. 449,
B. Antiquiores Comici eo abstinerunt. » *E M.*

2.

Athen. 3, p. 82, C : φαυλ(ων) δὲ μήλων μνη-
μονεύει... καὶ Θ. ἐν Θ.

3.

Plut. Vit. Isæi in Mor. p. 839, F, μνημονεύει
δὲ αὐτοῦ (Isæi) Θ. ὁ κομικὸς ἐν τῷ Θ.

4.

Antiatt. p. 83, 6, Ἀπόκακος : οἷον ἐκυτόν κο-
λάζων. Θ. Θ.

VII. ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΣ.

Annotavit Mein. neque in hoc dramate, neque
in cognomini, quod olim existit, Ophelionis, agi
de Callæschro, Critiæ patre, pro quo habitam a
Lysia orationem memoravit Pollux 10, 105. Cf.
idem In Erat. p. 255. Fictum igitur nomen, quo
significatur homo eleganter turpiculus.

1.

Athen. 6, p. 302, E : ὅταν δὲ καὶ Θ. ἐν Καλλι-
σχρῳ, λέγει

— Ἰγθύων δὲ δὴ

ὑπογάστρι', ὦ Δάματερ,

παρατηρητέον, ὅτι ἐπὶ ἰγθύων μὲν ὑπογάστριον λέ-
γουσι, σπανίως δὲ ἐπὶ χείρων καὶ τῶν ἄλλων ζῴων.
Libri ὑπογάστριον, sed Athen. 9, p. 399, D (ὑπο-
γάστριον δὲ μόνον ὡς ἐπὶ τῶν ἰγθύων λέγεται), ubi
locus repetitur, ὑπογάστρι' ὦ. Codex B ibid. Δή-
μητερ. V. Lobeck. ad Phryn. p. 640.

THESEUS.

1.

Venies Medorum in terram, ubi e nasturtio
plurimo et porro fit abyrtæe.

CALLÆSCHRUS.

1.

Pisciumque sane sumina, o Ceres.

2.

Idem 10, p. 423, A : καὶ ἤρισταμεν δὲ εἴρηκε...
Θ. Κ.

Ἠρίσταμεν· δεῖ γὰρ συνάπτειν τὸν λόγον.

3.

Pollux 9, 59 : τὰ δὲ στατήρος ἄξια στατηριαία
φραῖς ἄν, ὡς Θ. ἐν Κ. οὐ φησιν εἶναι τῶν ἐταιρῶν τὰς
μέσας στατηριαίας. « Stater (de quo ad Arist. Plut.
812. Both.) fere Laidos pretium fuit : v. Epicra-
tes Antilaid. 2, 12 et 17. Scribendum videtur ἐν
Καλλισχρῳ πού φησιν εἶναι, etc., ut idem Pollux
10, 180 : ὡσπερ που καὶ Θ. ἐν Ἀλοχίχ. Nisi forte
hic Theopompi versus fuit :

Οὐ φασιν εἶναι τῶν ἐταιρῶν τὰς μέσας
στατηριαίας.

Quæ de urbe dicta videntur, in qua meretrices
magno pretio noctes vendebant, ut vel mediocres
statera exigent. » *E M.*

VIII. ΚΑΠΗΛΙΑΔΕΣ.

1.

Schol. Aristoph. Avium 1406, de Leotrophide,
poeta dithyrambico, quales non minus quam Tra-
gicos irridere Comici solebant : κοῦφος καὶ χλω-
ρὸς ἦν, ὡς εἰκείται ὄρνυθι. Θ. δὲ ἐν ταῖς Καπηλίαι·
« Λεωτροφίδης ὁ τρίμετρος ὡς * Λεόντιος εὐχρως τε
* φᾶναι καὶ χαρίεις ὡσπερ νεκρός. » Versus deprava-
tissimi. Fortasse Th. dixit per jocum, quo palli-
dum sædumque hominem irrideret :

Λεωτροφίδης δὴ, τρίμετρος ὡς Λεόντιος,
εὐχρως τις ἐφάνη καὶ χαρίεις, χῶσπερ νεκρός.

Τρίμετρος exquisite ac nove vocatur is, qui ter
implevit μέτρον, mensuram maris, quemadmodum
Hesiodus O. et D. 648 dixit μέτρα θαλάσσης, qui
ter mare navigavit, ut nescio quis, tum notus, ut
existimare licet, nauta Leontius. Λεοντίος (sic enim
dicendum esset) metro repugnat. Probabiliter
Bergk. Comm. p. 407, ὡς Λεόντιος, « quanquam, »
inquit, « hujus hominis admodum obscura est
memoria, nisi quod Plato Reip. 4, p. 439, E,
eum Aglaionis filium appellat, atque mortuorum
corporibus rimandis maxime intentum fuisse si-

2.

Ientavimus; annectendus enim est sermo.

3.

Ubi dicunt meretricum cunnos
statere constare.

CAUPON E.

1.

Leotrophides (sane), ut τρίμετρος Leontius,

gnificat : Ἄλλ', ἦν δ' ἐγὼ, ποτὲ ἀκούσας τι πιστεύω
τούτῳ, ὡς ἄρα Λεόντιος, ὁ Ἀγλαίωνος, ἀνιὸν ἐκ Πει-
ραιείως ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος, ἐκτὸς αἰσθανόμενος νε-
κρὸς παρὰ τῷ δημίῳ κειμένους, ἅμα μὲν ἰδεῖν ἐπι-
θυμοῖ, ἅμα δ' αὖ δυσχεραῖνοι καὶ ἀποτρέποι ἑαυτὸν,
καὶ (scrib. ὡς Both.) τῶς (antea) μὲν μάχοιτό τε
καὶ παρακαλύπτοιτο· (hinc explicetur τὸ τρομερὸς.
Both.) κρατούμενος δ' οὖν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, διεκλύ-
σας (τε Both.) τοὺς ὀφθαλμοὺς, προσδραμὼν πρὸς
τοὺς νεκροὺς, « Ἴδού ὑμῖν ἔφη, ὡ κακοδαίμονες, ἐμ-
πλήσθητε τοῦ καλοῦ θεάματος! » Ita vir doctus,
istum sumens Leontium, de quo ne per somnium
quidem cogitasse videtur Th. Versu 2 Meinek.
scripsit εὐχρ. περᾶνθαι.

2.

Pollux 7, 158 : ξιφομάχιρα ἢ μεγάλη μάχιρα ἐν
Θεόπομπῳ Καπηλίαι·

Ἐλεφαντοκόπους ξιφομαχιράς ἢ δόρη.

Et 10, 145 : καὶ Θ. ἐν Πόλεσιν (sic) « Ἐλεφ. ξίφ. »
Ad δόρη Pollux notavit : ἐνιοὶ γὰρ οὕτως εἰρησθαι
τὰ δόρατά φασι.

3.

Schol. Aristoph. Acharn. 1021 : τὸ μέτρησον
ἀντὶ τοῦ δάνεισον. καὶ Ἡσίοδος (O. et D. 349)·

Εὐ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὐ δ' ἀποδοῦναι.
καὶ Θ. Καπ.

Ἢ μετᾶδος, ἢ μέτρησον, ἢ τιμὴν λάβε.

Similiter Suidas v. Μέτρησον.

4.

Zenobius Cent. 4, 44, Ἰστία θύει : ἡ παροι-
μία τέτακται ἐπὶ τῶν μηδενὶ βραδίως μεταδιδόντων. δι'
ἔθους γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε ἔθουν Ἰστίη, μηδενὶ
μεταδιδόναι τῆς θυσίας. μέμνηται δὲ ταύτης Θ. ἐν
Καπ. « Gaisfordio laudatus Eust. ad Hom. p. 1579,
43 : καὶ παροιμία τὸ « Ἐστίη (attica forma, qua Th.
usus est) θύομεν » ἐφ' ὧν οὐκ ἔστι, φασὶ, μεταδοῦ-
ναι, οὐδὲ ἐξενεγκεῖν, ἵνα εἴη τὸ Ἐστίη θύομεν ταῦτόν τῳ
Οὐδενὶ μεταδίδομεν (mendose libri μεταδιδόμεν)
τῶν τῆς ἐορτῆς. Hesych. Ἐστίη θύομεναι (leg. θύομεν.
Mein. Immo θύομενα Both.) : ἦσαν τινες θυσίαι, ἀφ'
ἧν οὐχ οἷόν τε ἦν μεταδοῦναι, ἢ ἐξενεγκεῖν. Fortasse
huc referendum est Incert. fab. fr. 8. » *E M.*

boni (quis) est coloris gratusque, (et) ut mortuus.

2.

Xiphomachæras eburneo capulo, vel hastas.

3.

Vel imperti, vel mutuum da, vel pretium accipe.

4.

Vestæ sacrificat.

5.

Suidas : Ἄττις παρὰ Φρυγί μάλιστα τιμάται ὡς πρόσωπος τῆς μητρὸς τῶν θεῶν. Ἄττιν, οὐχὶ Ἄττια. .... Θ. ἐν Καπ.

— Κολάσομαί γε σέ,
καὶ τὸν σὸν Ἄττιν.

Quinque codd. κολάσομαί γ' ἔσω, perverse quidem pro κολάσομαί σ' ἔγω, quod malim cum Porsono ad Toupii Emend. p. 459. Male gramm. Bekkeri Anecd. p. 461, 19 : Ἄττιν, οὐχὶ Ἄττια, et in versu poetæ κολάσομεγ' ἔσω et ἄττιν. « Fortasse hoc ille dicit : *Puniam ego te*, (mulier,) *et amasium tuum*, quo sensu Adonidis nomen frequentatum fuisse, præter alios docet Alciphro Epist. 1, 39. » *E M.*

IX. ΜΗΔΟΣ.

1.

Athen. 11, p. 485, C, de λεπαστῇ poculo agens : Θ. Παμφίλη (fr. 1) καὶ ἐν Μήδῳ

ὣς ποτ' ἐκλήσεν Καλλίστρατος υἱὰς Ἀγαιῶν,
κέρμα φίλον διαδόους, ὅτε συμμαχίαν ἐρέεινεν·
οἶον δ' οὐ κήλησε δέμας λεπτὸν Ἰαδάμκων
Λυσάνδρου, κώθωνα πρὶν αὐτῷ δῶκε λεπαστήν.

V. 3 libri ὄιον. V. 4 libri Λυσάνδρον, quasi vir ille duplici nomine appellatus fuisset Rhadamanthus Lysander. Præterea tricantur, nodumque in scripo quærunt, nonnisi de Jovis et Europæ filio, et de duce Lacedæmoniorum celeberrimo, cogitantes. Fuerint necesse est illi, quos dicit Th., ex Arcadibus, quibus Callistratus Aphidnæus, orator Demosthenis imitatione clarus, persuadere studuit, ut Atheniensium societatem sequerentur. V. Diod. Sic. 15, 38, et Corn. Nep. 6. Ibidem libri κώθωνι, correctum a Bergkio Comm. p. 240. — In altera ed. Meinek. : « Sub Rhadamanthi nomine quis lateat, ignoratur, et pro Λυσάνδρον legendum λυσάνιον.

5.

— Puniam te ego
et tuum Attin.

MEDUS.

1.

Sicut olim Callistratus placavit filios Græcorum, numulum earum distribuens, quando societatem [quesivit; solumque non placavit tenuem personam Rhadamanthi [mantum], Lysandri (filium), priusquam ei donasset poculum [lepasten].
2. Apud me valde adolescentuli gratificantur æqualibus.

Pesychius, Λυσάνιος : ὁ λύων τὰς ἀνίας, καὶ δυσάνιος γυνή, ἢ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσιν ἀγχομένη. »

2.

Pindari schol. Pyth. 2, 75 : χαρίζεσθαι γὰρ κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται, ὡσπερ Θ. ἐν M. εἰσάγει τὸν Λυκαθηττὸν (montem Atticæ : v. Aristoph. Ran. 996) λέγοντα

Παρ' ἐμοὶ τὰ λίαν μεϊράκια χαρίζεται
τοῖς ἡλικιώταις.

« Lycabettum vel montis genium intelligas, ut fortasse Cnethideum apud Photium (Κνωιθιδεύς ὄρος τῆς Ἀττικῆς); vel lupanar fuit in Lycabetto, a masculis scortis frequentatum. » *E M.*

3.

Athen. 11, p. 481, D : Νίκανδρος ὁ Θουατειρηνός, τὸ χωρὶς ὠτίων ποτήριον ἀνομακίνασι Θεόπομπον ἐν Μήδῳ.

X. NEMEA.

Meretricis nomen Atticæ.

1.

Athen. 11, p. 470, F, de poculo Thericleo μνημονεύει δὲ τῆς κύλικος Θ. μὲν ἐν Νεμέᾳ οὕτως

α. Χώρει σὺ δεῦρο, Θηρικλέους πιστὸν τέκνον!
γενναῖον εἶδος, ὄνομά σοι τί θώμεθα;
ἀρ' εἰ φύσεως κάτοπτρον, ἦν πλήρες δούλης;
οὐδὲν ποτ' ἄλλο. Δεῦρο δὴ, γεμῶ σ' ἐγὼ,
5 γραῦ, Θεολύτη γραῦ! β. Τί με καλεῖς σὺ,
φίλιπτε;
α. Ἴν' ἀσπάσωμαι· δεῦρο παρ' ἐμέ, Θεολύτη,
παρὰ τὸν νέον ἕνδουλον! οὕτως! καλῶς!
β. Σπινθήρ ταλαν, πειράς με; ναί! α. Τοιοῦτο τί;

3.

Poculum sine auriculis.

NEMEA.

1.

a. *Huc accede, Thericlis fid proles!*
nobilis forma, quod tibi nomen imponamus?
an naturæ speculum es, si plenum porrigeris?
nihil aliud. Huc sane : implebo te ego,
5 anus, Theolyte anus! b. Quid me vocas, carissime? [sime?
a. Ut te amem. Huc ad me, Theolyte,
ad novum conservum! sie! bene!
b. Audax ignicule, num tentas me? sane! a.
[Quid hoc est

(φίλος) φιλοτησίαν δέ σοι προπίομαι·

10 δέξαι· πιούσα δ' ὅπόσον ἂν σοι θυμὸς ἦ,
παράδος τὸ πρῶτον!

Versum 1 respexit Photius p. 91, 10, Θηρικλέους τέκνον : κύλιξ, ἣν λέγεται πρῶτος κεραμεῦσαι Θηρικλήης. Versu 3 libri ἀρει κατ. φύσεως. Metrum turbatum restituit Jacobsius Addit. p. 252. V. 4 vulgo γεμῶ. Recte Bergkii Comm. p. 408 atticam formam requisivit. Γεμῶ σ' ἐγὼ, γραῦ, implebo te ego, anus, scil. οἶνον, quemadmodum vini plenum dixit Terentius Hec. 5, 3, 25, etc. Male enim edunt Δ. δὴ γεμ. σ' ἐγὼ. Γραῦ Θ., quasi verbis δεῦρο, ... ἐγὼ denuo compellaretur poculum. V. 5 libri φιλιπτή. Correxerit Porsonus. V. 6 ἐν, Jacobsius. Libri τίν'. V. 8 idem bene τάλαν pro τάλας. Perperam alii sub persona servi ναί, τοιοῦτό τι φίλ. δὲ ... « In nomine Σπινθήρ non erat quod hærent critici : satis frequens id est, et ad indicandam servuli celeritatem aptissimum, sicut ἀκτις, nomen servile, de quo Pausan. Eustathii p. 823, 28. Cf. Simonidem Anthol. Palat. 7, 177, et Dobræo laudatum Aristonem ib. 6, 306, Lehrsumque De Aristarch. p. 302. » V. 9 addidi, forte ante φίλος. excidisse visum, φίλος. Δὲ tertio loco sententiæ positum; qua de re v. ann. ad Euripidis Ionem 678. Minus probabiliter Mein. φίλος. δὲ τήνδε σοι προπ. V. 11 Jacobs. π. τὸ περιττόν.

XI. ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

1.

Schol. Aristoph. Vesp. 1346 : τὸ λεσβιῶν ἐπὶ αἰσχροῦ τάττεται, ἐπεὶ οἱ Λέσβιοι αἰσχουροῦσι τῷ στόματι, μολυνόμενοι, παρὰ τὸ ἱστορούμενον, ὅτι παρὰ τοῖς Λεσβίοις τοῦτο πρῶτον γυνή ἔπαθε. καὶ (malim ὡς) παρὰ Θ—πρὶ ἐν Ὀδυσσεῖ « Ἴνα μὴ τὸ παλαιὸν τοῦτο καὶ θρυλούμενον δι' ἡμετέρων στομάτων εἴπω σόφισμα, ὃ φασὶ παῖδας Λεσβίων εὐρεῖν. » Probabiliter Bergkii Comm. p. 413 :

α. Ἴνα μὴ τὸ παλαιὸν τοῦτο καὶ θρυλούμενον
δι' ἡμετέρων στομάτων εἴπω σόφισμα. β.
Τί;

α. Ὅ φασὶ παῖδας Λεσβίων εὐρεῖν (ποτε).
Quæ sic explicat : « Colloquitur aliquis (ut videtur, Ulixes,) cum Cyclope, et quum turpem istam

immo poculum hoc amicitiae tibi propino.
10 Accipe, et, quum bibisti, quantum libuerit,
tum primum redde!

ULIXES.

1.

Ne vetus hoc et frequentatum
oribus nostris inventum dicam (tibi).
quod aiunt Lesbiorum filios invenisse.

rem obscuro aliquo verbo significavisset, hæc adjecit : Ἴνα μὴ τὸ παλ. etc. Quæ quum Cyclops non satis intelligeret, quærit ex Ulixæ Τί; tum ille, rem explanans, Ὅ φ. π. Λ. εὐρεῖν ποτε. « Certe hæc omnia facile in formam iambicorum senariorum redigantur, quibus apta est sententia. Nec tamen est quod alterum collocutorem immisceas, sed scripserim sub una persona Ulyssis,

δι' ἡμετέρων εἴπω στομάτων σόφισμά σοι
ὃ φασὶ παῖδας Λεσβίων εὐρεῖν.

Versus 3 μείουρος. Voculæ fraudi fuerit -μα simile vicinum; v. ann. ad Thuc. 2, 10, Eur. Medeam 568, Pherecratis Chironem.

2.

Eustath. ad Odys. p. 1863, 49 : ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ βῆθὲν λέπυρον καὶ λεπύχανόν φασιν εἰρησθαὶ παρὰ Θ—πρ τῷ κωμικῷ, εἰπόντι ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Ὀδυσσεῖος τὸ

— Χιτῶνά μοι
φέρων δέδωκας δαιδάλεον, ὃν ἤκασεν
ἄριστ' Ὀμηρος κρομμύου λεπυχάνῳ.

Vulgo corruptis versibus δαιδάλεον et κρομμύου, qua forma Homerus utitur. « Ulixes verba; quo minus ea ad hanc fabulam referre dubitavimus. Homeri locus, quem imitatur Th., est Odys. 19, 232 :

Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλόεντα,
ὅν τε κρομμύου λοπὸν κάτα Ἰσχαλίοιο. »

E M.

3.

Athen. 4, p. 165, B : καὶ Θ. ἐν Ὀδυσσεῖ ἔφη « * Εὐριπίδου τ' ἀριστον οὐ κακῶς ἔχον, τάλλότηρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδαίμονα. » Dure Porsonus. E. τάρχατον, frigide Mein. E. τάρ' ἐστὶν οὐ κ. ἔχον. Scribam

Εὐριπίδει τάρεστον οὐ κακῶς ἔχον,
τάλλότηρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδαίμονα,
Euripidis placitum, Euripidis sententia, quam quidem in superstitionibus poetæ fabulis non invenias, detortam fortasse illam a Comico per jocum. De εἰ, εὐ, et ου confusis v. ann. ad Thuc. 1, 40, Aristophanis Babyt. fr. 16, etc.

2.

— Tunicam mihi
afferens dedisti dædaleam, quam comparavit
optime Homerus cepæ corio.

3.

Scitum comperior illud placitum Euripidis :
Vere beatus quisquis est, cœnat foris. H. GROE.

4.

Pollux 7, 74 : Θ. δ' ἐν Ὀδυσσεύσιν (« quem Cratineae fabulae titulum unus omnium hic in animo habuit. » *M.*) ἐπὶ τοῦ διακόνου ἔφη λάσιον ἐπιθεβλημένος. Erotianus Lex. Hipp., Λάσιον: δθόνιον, ὡς Θ. ἐν Ὀδυσσεῖ. καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς Λέξεσι φησὶ λινοῦν ὕψος δασὺ εἶναι. « Aliud fragm. haud improbabili conjectura ad Ulixem referendum v. in Incert. 11. » *Mein.*

XII. ΠΑΙΔΕΣ.

« Hæc fabula prioribus poetæ videtur accensenda esse, siquidem Læspodiam in ea vexatum esse narrat schol. Aristoph. Avium 156g. » *E M.*

1.

Hephæstion Enchirid. p. 76, de amphimacro (—): τούτῳ καὶ ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου Θ. ὁ κωμικὸς ἐχρήσατο ἐν Παισίν, ἐφ' οὗ καὶ θεοπόμπειον (scil. μέτρον, Theopompium metrum, ex amphimacris compositum,) καλεῖται,

Πάντ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ἐμῆς ἀπὸ
συνουσίας.

Hoc de se ipso poetam dicere putat Mein.

2.

Pollux 7, 66 : τὸ δὲ περὶ τοῖς αἰδοίοις οὐ μόνον γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν, ὅποτε σὺν ταῖς γυναῖξι λούοντο, ὡς λουτρίδα εἶκε Θ. ὁ κωμικὸς ἐν Παισὶ καλεῖν, εἰπὼν

Τηνδὶ περιζωσάμενος ὡς λουτρίδα,
κατάδεσμον ἦβη παραπέτασον!

V. 2 libri ἦβης, et mendo satis frequente περιπέτασον, quum dicatur pellis ovilla, e cingulo pendens, quæ veli instar prætendenda sit pubi. Eadem chorda oberrans librarius ibidem 10, 181 : τὸ μέντοι δέρμα, ᾧ ὑποζώννεται αἱ γυναῖκες λουόμεναι ἢ οἱ λούοντες αὐτάς, ὡς λουτρίδα εἴρεται καλεῖν, Θεοπόμπου εἰπόντος ἐν Π. « Τηνδὶ περ. ... περιπέτασον. » Hemsterhusii correctio est ἦβη.

3.

Schol. Aristoph. Avium 156g, de Læspodia :

PUERI.

1.

Omnia sane bona viris acciderunt mea præsentia.

2.

Hanc cinctam pellem ovillam balnearium ligamen pubi prætende.

PAMPHILA.

1.

Spongia, patina, penna, lepaste valde frequens,

εἶχε δὲ καὶ περὶ τὰς κνήμας αἰκίας (libri αἰτίας) τινὰς, ὡς φησὶ Στράτις ἐν Κινησίᾳ. διὸ καὶ κατὰ σκελῶν ἐφόρει τὸ ἱμάτιον, ὡς Θ. ἐν Π.

XIII. ΠΑΜΦΙΛΗ.

Etiam hoc nomen scorti, et quidem bibacioris.

1.

Athen. 11, p. 485, B, de λεπαστῇ poculo agens : Θ. Παμφίλη

Σφόγγος, λεκάνη, πεπερὸν, λεπαστῇ πᾶν
τυκνῆ,
ἦν, ἐκπιούσ' ἄκρατον ἀγαθοῦ δαίμονος,
τέττιξ κελαδεῖ.

V. 1 σφόγγος atticum pro vulgato σπόγγος reposui, ut apud Æschylum et Aristophanem. Deinde libri λεπαστῇ π. τυκνῆν ἐκπ., quæ correxit Schweigh. De usu pinnae v. ad Cratini Hor. 6. ἄγ. δαίμονος, cf. fragm. incert. 20. Ridicule descripta supellex mulieris.

2.

Idem ib. p. 485, E : Θ. Παμφ.

— Λεπαστῇ μάλα συκνῆ,
ἦν ἐκπιούσ' ἄκρατον ἀγαθοῦ δαίμονος
περιστατὸν βοῶσα τὴν κώμην ποιεῖ.

Vulgo λεπαστῇ μ. συκνῆ ἦν, ἐκπ., etc., quæ correxit Schweigh., « recte statuens, hæc ex instaurata et nonnihil mutata editione fabulae decerpta esse. » *E M.*

3.

Etym. M. p. 366, 11, Ἐπιτηθή : ἡ τῆς μητρὸς τηθή. Θ. Παμφ.

Αὐτὴ δ' ἐκείνη πρότερον ἐξηπίστατο
παρὰ τῆς ἐπιτηθῆς.

Τιτθὴν vel τίτθην Aristophanes aliique dicunt, τιθῆν Homerum et Sophocles. Cf., si tanti est, Ammon. vv. Τήθη et Τιτθῆ.

4.

Photius p. 484, 4, et Suidas, Παλιεῖν : τὸ ἀλαζονεύεσθαι, καὶ ἄχριστῆς ὁ ἀλαζών. Θ. Παμφ.

quam, ubi merum ebibit boni genii, cicada clamose celebrat.

2.

Lepaste valde frequens, quam ubi ebibit mero plenam boni genii, circumstare clamans facit pagum.

3.

Ipsa vero illa prius rescivit ex matris nutrice.

Τούτων ἀπάντων ὁ βραχιστὴς Δημοφῶν. Δημοφῶν, an filius Demonis, qui Demosthenis cognatus fuit?

5.

Pollux 10, 49 : Θ. ὁ κωμικὸς ἐν Παμφ. καὶ σαυδάλια εἴρηκεν, ἀλλ' ἐπὶ γυναικός.

XIV. ΠΑΝΤΑΛΕΩΝ.

« Nomen fabula duxisse videtur a famoso isto plano, de quo egit Athen. 14, p. 616, A. In eundem scriptam fuisse existimo Lysiae orationem πρὸς Πανταλέοντα, laudatam Polluci 4, 3, et Antiaticistæ p. 100, 16; sed diversus ab hoc fuerit is, quem inter primarios culinæ auctores numerat Pollux 6, 71, et ab utroque distingendus est Cleagoræ filius, quem commemorat Æschines C. Timarchum p. 300 ed. Bekker. De scriptore dramaticis dubitatum esse, indicat Pollux 10, 41. » *E M.*

1.

Pollux 9, 16 : καὶ Θ. δὲ ἐν Πανταλέοντι καὶ σπηλάδιον εἴρηκε. Eustath. ad Odys. p. 1552, 31 : ἔτι δὲ, ὡς περὶ σπηλαίου, καὶ προσκεφαλαίου καὶ τυχαίου, ὑποκοριστικὰ σπηλάδιον, προσκεφαλάδιον, τυχάδιον, οὕτω καὶ ἐλαίου ἐλάδιον, δηλοῦσιν οἱ τεχνικοί. « Cf. Etym. M. p. 240 initio. » *Mein.*

2.

Idem 10, 41 : εἰ δὲ καὶ τὸ κνέφαλλον μὴ ἐπὶ τοῦ τυλείου τις ἀκούειν βούλοιο, ὡς περὶ ἡ πολλῆ χρῆσις ἔχει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐμβαλλομένου πληρώματος, ὃ γνάφαλλον καλοῦσι, προσχρήσεται τῷ βηθέντι ἐν Πανταλέοντι — που, εἰ καὶ ἀμφισβητεῖται τὸ δρᾶμα. προσιπὼν γὰρ ὁ ποιητὴς « * ὠνητιῶν δέρμα τοῦ θηρός, » ἐπήγαγε « βράψας ὄλον σάξαι κνέφαλλον ». Mss. apud Hemsterh. ὠνητο δ. τοῦ θ. βράψας ὄλον κνέφαλλον σάξαι γναφάλλω. Aldus : ὠνητιῶν τὸ δέρμα τοῦ θηρός, pro quibus Aldus habet τοῦτο, quum Th. dixisset, nisi fallor, τότε. Sic enim hæc ego scripserim :

ὠνητιῶ τὸ δέρμα τότε· βράψας δ' ὄλον
σάξω κνέφαλλον.

Κνέφαλλον placuit etiam Bergkio Epist. ad Schil-

4.

Horum omnium jactator Demophon.

PANTALEON.

1.

Emerere cupio hanc pellem, et consutam implebo totam gnaphaliis.

PENELOPA.

— Teque novilunio

ler. p. 137, qui ὠνεῖτο δέρμα θηρός, et βράψας ὄλον κνέφαλλον | ἔσαξε, quod a Bekkero nunc in Polluce editum.

XV. ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

1.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 328, 28, de verbo ἀγάλλειν agens : Θ. Πηνελόπη.

— Καὶ σὲ τῇ νουμηνίᾳ
ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν αἰεὶ καὶ δάφνη.

Fortasse hæc unius procorum oratio est ad Penelopen, festo die donis honorandam.

2.

Athen. 14, p. 657, A. θήλυκῶς (τὴν δέλφρακα) ... Θ. Πην.

Καὶ τὴν ἱερὰν σφάττουσιν ἡμῖν δέλφρακα.

Libri antiquiores ἡμῶν, recentt. ἡμῖν σφάττ. Metro prospexit Jacobs. Addit. p. 344. Sic autem servus quidam Penelopes, impiam procorum audaciam detestans.

3.

Idem 4, p. 183, F : μνημονεύει δὲ τοῦ τριγώνου τούτου ... καὶ Θ. ἐν Πην. Psalterio simile instrumentum musicum τρίγωνον noverunt proci apud Nostrum, Homericum non nisi κίθαρην : v. ann. ad Odys. 1, 153.

XVI. ΣΕΙΡΗΝΕΣ.

1.

Athen. 9, p. 399, D : ἐν δὲ Σειρήσιν ὑπήτρια καλεῖ (Th.) τὰ ὑπογάστρια, λέγων οὕτως :

Θύννων τε λευκῶν Σικελικῶν ὑπήτρια.

2.

Etym. M. p. 367, 22, Ἐπὶ Χαριζένης : αὐλητρὶς ἡ Χαριζένη ἀρχαία, καὶ ποιήτρια κρουμάτων. Θ. (forte videtur excidisse Σειρήσιν : alioquin hæc referenda sunt ad fragmenta incerta)

— Αὐλεῖ γὰρ σαπρὰ
αὐτὴ γε κρούμαθ', οἷα τὰπὶ Χαριζένης.

Libri κρουμάτια τὰ ἐπὶ Χαρ. Correxit Meinek.

parvis ornamentis honorabimus semper et laurea.

2.

Et sacrum nobis mactant porculum.

SIRENES.

1.

Thynnorumque alborum Siculorum abdomina.

2.

— Putide enim tibia
hæc quidem canit, ad modum Charixenæ.

4.

Pollux 7, 74 : Θ. δ' ἐν Ὀδυσσεύσιν (« quem Cratinea fabulae titulum unus omnium hic in animo habuit. » M.) ἐπὶ τοῦ διακόνου ἔφη λάσιον ἐπιθεβλήμενος. Erotianus Lex. Hipp., Λάσιον: δθόνιον, ὡς Θ. ἐν Ὀδυσσεῦ. καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς Λέξεσι φησὶ λινοῦν ὕψος δασὺ εἶναι.
• Aliud fragm. haud improbabili conjectura ad Ulixem referendum v. in Incert. 11. » Mein.

XII. ΠΑΙΔΕΣ.

« Hæc fabula prioribus poetæ videtur accensenda esse, siquidem Læspodiam in ea vexatum esse narrat schol. Aristoph. Avium 156g. » E M.

1.

Hephæstion Enchirid. p. 76, de amphimacro (—~~—~~): τούτῳ καὶ ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου Θ. ὁ κωμικὸς ἐχρήσατο ἐν Παισίν, ἐφ' οὗ καὶ Θεοπόμπειον (scil. μέτρον, Theopompium metrum, ex amphimacris compositum,) καλεῖται,

Πάντ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ἐμῆς ἀπὸ
συνουσίας.

Hoc de se ipso poetam dicere putat Mein.

2.

Pollux 7, 66 : τὸ δὲ περὶ τοῖς αἰδοίοις οὐ μόνον γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν, ὅποτε σὺν ταῖς γυναῖξι λούοντο, ὡς λουτρίδα εἶκε Θ. ὁ κωμικὸς ἐν Παισὶ καλεῖν, εἰπὼν

Τηνδὶ περιζωσάμενος ὡς λουτρίδα,
κατάδεσμον ἦβη παραπέτασον!

V. 2 libri ἦβης, et mendo satis frequente περιπέτασον, quum dicatur pellis ovilla, e cingulo pendens, quæ veli instar prætendenda sit pubi. Eadem chorda oberrans librarius ibidem 10, 181 : τὸ μέντοι δέρμα, ᾧ ὑποζώννυνται αἱ γυναῖκες λουόμεναι ἢ οἱ λούντες αὐτάς, ὡς λουτρίδα ἔξεστι καλεῖν, Θεοπόμπου εἰπόντος ἐν Π. « Τηνδὶ περ. ... περιπέτασον. » Hemsterhusii correctio est ἦβη.

3.

Schol. Aristoph. Avium 156g, de Læspodia :

PUERI.

1.

Omnia sane bona viris acciderunt mea præsentia.

2.

Hanc cinctam pellem ovillam balnearium ligamen pubi prætende.

PAMPHILA.

1.

Spongia, patina, penna, lepaste valde frequens,

εἶχε δὲ καὶ περὶ τὰς κνήμας αἰκίας (libri αἰτίας) τινὰς, ὡς φησὶ Στράτις ἐν Κινησίᾳ. διὸ καὶ κατὰ σκελῶν ἐφόρει τὸ ἱμάτιον, ὡς Θ. ἐν Π.

XIII. ΠΑΜΦΙΛΗ.

Etiam hoc nomen scorti, et quidem bibacioris.

1.

Athen. 11, p. 485, B, de λεπαστῇ poculo agens : Θ. Παμφίλη

Σφόγγος, λεκάνη, πετρὸν, λεπαστὴ πᾶν
ποκνή,
ἦν, ἐκπιούσ' ἄκρατον ἀγαθοῦ δαίμονος,
τέττιξ κελαδεῖ.

V. 1 σφόγγος atticum pro vulgato σπόγγος reposui, ut apud Æschylum et Aristophanem. Deinde libri λεπαστὴ π. ποκνή ἐκπ., quæ correxit Schweigh. De usu pinnæ v. ad Cratini Hor. 6. Ἄγ. δαίμονος, cf. fragm. incert. 20. Ridicule descripta supellex mulieris.

2.

Idem ib. p. 485, E : Θ. Παμφ.

— Λεπαστὴ μάλα συγχῆ,
ἦν ἐκπιούσ' ἄκρατον ἀγαθοῦ δαίμονος
περιστατὸν βοῶσα τὴν κόμην ποιεῖ.

Vulgo λεπαστῇ μ. συγχῆ ἦν, ἐκπ., etc., quæ correxit Schweigh., « recte statuens, hæc ex instaurata et nonnihil mutata editione fabulæ decerpta esse. » E M.

3.

Etym. M. p. 366, 11, Ἐπιτηθῆ : ἡ τῆς μητρὸς τηθῆ. Θ. Παμφ.

Αὐτὴ δ' ἐκείνη πρότερον ἐξηπίστατο
παρὰ τῆς ἐπιτηθῆς.

Τιτθὴν vel τίτθην Aristophanes aliique dicunt, τιθῆν Homerus et Sophocles. Cf., si tanti est, Ammon. vv. Τήθη et Τιθῆ.

4.

Photius p. 484, 4, et Suidas, Παλίειν : τὸ ἀλαζονεύεσθαι, καὶ ὀχριστῆς ὁ ἀλαζών. Θ. Παμφ.

quam, ubi merum ebibit boni genii, cicada clamose celebrat.

2.

Lepaste valde frequens, quam ubi ebibit mero plenam boni genii, circumstare clamans facit pagum.

3.

Ipsa vero illa prius resevit ex matris nutrice.

Τούτων ἀπάντων ὁ βραχιστῆς Δημοφῶν.
Δημοφῶν, an filius Demoni, qui Demosthenis cognatus fuit?

5.

Pollux 10, 49 : Θ. ὁ κωμικὸς ἐν Παμφ. καὶ σαυδάλια εἴρηκεν, ἀλλ' ἐπὶ γυναικός.

XIV. ΠΑΝΤΑΛΕΩΝ.

« Nomen fabula duxisse videtur a famoso isto plano, de quo egit Athen. 14, p. 616, A. In eundem scriptam fuisse existimo Lysia orationem πρὸς Πανταλέοντα, laudatam Polluci 4, 3, et Antiaticista p. 100, 16; sed diversus ab hoc fuerit is, quem inter primarios culinae auctores numerat Pollux 6, 71, et ab utroque distingendus est Cleagoræ filius, quem commemorat Æschines C. Timarchum p. 300 ed. Bekker. De scriptore dramaticis dubitatum esse, indicat Pollux 10, 41. » E M.

1.

Pollux 9, 16 : καὶ Θ. δὲ ἐν Πανταλέοντι καὶ σπηλάδιον εἴρηκε. Eustath. ad Odys. p. 1552, 31 : ἔτι δὲ, ὡς περ σπηλαίου, καὶ προσκεφαλαίου καὶ τυχαίου, ὑποκοριστικὰ σπηλάδιον, προσκεφαλάδιον, τυχάδιον, οὕτω καὶ ἐλαίου ἐλάδιον, δηλοῦσιν οἱ τεχνικοί. « Cf. Etym. M. p. 240 initio. » Mein.

2.

Idem 10, 41 : εἰ δὲ καὶ τὸ κνέφαλλον μὴ ἐπὶ τοῦ τυλείου τις ἀκούειν βούλοιο, ὡς περ ἡ πολλὴ χρῆσις ἔχει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐμβλαλλομένου πληρώματος, ὃ γνάφαλλον καλοῦσι, προσχρήσεται τῷ βηθέντι ἐν Πανταλέοντι — που, εἰ καὶ ἀμφισβητεῖται τὸ δρᾶμα. προσιπῶν γὰρ ὁ ποιητῆς « * ὠνητιῶν δέρμα τοῦ θηρός, » ἐπήγαγε « βράψας ἔλον σάξαι κνέφαλλω ». Mss. apud Hemsterh. ὠνητο δ. τοῦ θ. βράψας ἔλον κνέφαλλον σάξαι γναφάλλω. Aldus : ὠνητιῶν τὸ δέρμα τοῦτο ... β. ἔλον κνέφαλλον. Glossema videntur verba τοῦ θηρός, pro quibus Aldus habet τοῦτο, quum Th. dixisset, nisi fallor, τόδε. Sic enim hæc ego scripserim :

ὠνητιῶ τὸ δέρμα τόδε· βράψας δ' ἔλον
σάξω κνέφαλλων.

Κνέφαλλον placuit etiam Bergkio Epist. ad Schil-

4.

Horum omnium jaetator Demophon.

PANTALEON.

1.

Emere cupio hanc pellem, et consutam implebo totam gnaphaliis.

PENELOPA.

— Teque novilunio

ler. p. 137, qui ὠνεῖτο δέρμα θηρός, et βράψας ἔλον κνέφαλλων | ἔσαξε, quod a Bekkero nunc in Polluce editum.

XV. ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

1.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 328, 28, de verbo ἀγαλλεῖν agens : Θ. Πηνελόπη.

— Καὶ σὲ τῇ νουμηνία
ἀγαλλματίοις ἀγαλοῦμεν αἰεὶ καὶ δάφνη.

Fortasse hæc unius procorum oratio est ad Penelopen, festo die donis honorandam.

2.

Athen. 14, p. 657, A. θήλυκῶς (τὴν δέλφακα) ... Θ. Πην.

Καὶ τὴν ἱερὰν σφάττουσιν ἡμῖν δέλφακα.

Libri antiquiores ἡμῶν, recentt. ἡμῖν σφάττ. Metro prospexit Jacobs. Addit. p. 344. Sic autem servus quidam Penelopes, impiam procorum audaciam detestans.

3.

Idem 4, p. 183, F : μνημονεύει δὲ τοῦ τριγώνου τούτου ... καὶ Θ. ἐν Πην. Psalterio simile instrumentum musicum τρίγωνον noverunt proci apud Nostrum, Homericum non nisi κίθαρην : v. ann. ad Odys. 1, 153.

XVI. ΣΕΙΡΗΝΕΣ.

1.

Athen. 9, p. 399, D : ἐν δὲ Σειρήσιν ὑπήτρια καλεῖ (Th.) τὰ ὑπογάστρια, λέγων οὕτως :

Θύννων τε λευκῶν Σικελικῶν ὑπήτρια.

2.

Etym. M. p. 367, 22, Ἐπὶ Χαριζένης : αὐλητρίς ἡ Χαριζένη ἀρχαία, καὶ ποιήτρια κρουμάτων. Θ. (forte videtur excidisse Σειρήσιν : alioquin hæc referenda sunt ad fragmenta incerta)

— Αὐλεῖ γὰρ σαπρὰ
αὐτὴ γε κρούμαθ', οἷα τὰπὶ Χαριζένης.

Libri κρουμάτια τὰ ἐπὶ Χαρ. Correxit Meinek.

parvis ornamentis honorabimus semper et laurea.

2.

Et sacrum nobis mactant porculum.

SIRENES.

1.

Thynnorumque alborum Siculorum abdomina.

2.

— Putide enim tibia
hæc quidem canit, ad modum Charixenæ.

3.

Schol. Aristoph. Lysistr. 45 : εἶδος ὑποδήματος αἱ περιβαρίδες, ὡς καὶ Θ. ἐν Σειρ.

Ἵποδοῦ λαβῶν τὰς περιβαρίδας.

Sic etiam Suidas v. Περιβαρίδες, nisi quod apud eum vitiose legitur ὑπὸ σοῦ.

4.

Pollux 7, 181 : φρυγέας, ἀγγεῖον, ὅπου ἐφρυγον. Θ. ἐν Σειρ., « Φρυγεὺς φησί, θυσία, λήκυθος. » Et 10, 108 : τὸν δὲ φρυγέα καὶ αὐτὸν ὡς σκευὸς μαγειρικόν, εἴτε τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἐφρυγον, εἴτε τὸ φρύγετρον, ὡς ὁ κωμικός Θ. ὑποδηλοῖ, λέγων « Φρυγεὺς, θυσία, λήκυθος. »

XVII. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

« Hujus fabulae quod consilium fuerit, quum e titulo divinare licet, tum e fragmentis, praesertim 1 et 3. » *E M.*

1.

Athen. 11, p. 483, E : μνημονεύει αὐτοῦ (τοῦ κώθωνος, de quo ad Ar. Eq. 552) Θ. Στρατιώτισιν,

Ἐγὼ γὰρ ἂν κώθωνος ἐκ στρεψαύχενος ποίμι, τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένῃ.

Versu 1 ἂν supplevit Liebelius ad Archiloch. p. 143. V. 2 libri ποιμαντὸν vel ποίμαν τὸν, C πώμαν τὸν. Correxerit Schweigh.

2.

Pollux 9, 64 : παρὰ μέντοι Θ-πρ ἐν Στρατ. τὸ τετρώβολον λαμβάνειν τετρωβολίζειν ὀνόμασται.

Καίτοι τίς οὐκ ἂν εἰκὸς εὖ πράττοι τετρωβολίζων,
εἰ νῶν γε διώβολον φέρων ἀνὴρ τρέφει γυναῖκα;

Ad versum 1 Eustath. Odys. p. 1405, 29, et Photius p. 581, 17, Τετρωβολίζων : τὸ δικαστικὸν τετρώβολον λαμβάνων· ἐγένετο γὰρ καὶ τοσοῦτόν ποτε. Sed recte Mein.: « Theopompi verba non de δικαστικῷ, sed de militum mercede intelligenda videntur. Pausan. apud Eustath. l. l. : τετρωβόλου βίος ἀντὶ τοῦ στρατιώτου μισθός. Atque ita locum etiam Bœckhius interpretatus est OEcon. Att. 1, p. 131. »

3.

Accipe et subliga peribaridas.

4.

Frixorium, mortarium, lecythus.

MULIERES MILITES.

1.

Ego enim e cothone torticollo bibam, cervicem reclinans.

Parum tamen hoc est, nisi emendetur νῶν, quod libri obtrudunt versu 2. Confidenter scripsi νῶν, orationem hanc putans Atheniensis cujusdam e pauperibus, qui, teste Aristotele Polit. 2, 7, ex aerario quotidie accipiebant duos obolos, pro sede in theatro solvendos, quos, qui hæc dicit, potius se rei familiari impendere significat. Νῶν valet ἡμῶν, haud insolito usu dualis pro plurali; nec novum est u et ω permisceri, sicut Thue. 2, 81; 4, 29; 7, 18 et 42. Cf. etiam ann. ad Incert. 30. Ceterum libri etiam φέρει ἀνὴρ τρέφειν, quæ curavit Kubnius. Versu 1 ὡς intelligendum relinquunt in verbis εὖ πράττοι, quam ellipsin illustravit Matth. Gr. § 529, 3. — In altera edit. Meinek. Fritzscheii (De mercede jud. p. 19) conjecturam recepit, οἷκος scribentis vero εἰκός.

3.

Priscianus Institt. gramm. 18, p. 206 ed. Krehl. : ἐπιστατῆσαι ὑμῶν καὶ ὑμῖν. Θ. Στρατιώτισιν (hoc ostendunt ductus codicis Monac.)

Ἢ Θρασυμάχου δ' ὑμῶν γυνὴ καλῶς ἐπιστατῆσαι.

Ita Porson. præf. Hecubæ p. 45 ed. Lips., quum legeretur Θ. Στρατιώτῃ γυνὴ Θρασυμάχου ὑμῶν γυνὴ κ. ἐπ. « Thrasymachum Chalcedonium dicere videtur (sophistam celebrem ævo Gorgiæ, habitum pro inventore numeri rhetorici : v. Plato Phædro p. 275, et De rep. 1, p. 328). » *E M.*

4.

Pollux 2, 10 : προφερῆς δὲ λέγεται ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὀφεί δόκῳν πρεσβύτερος σκληφρὸς δὲ ὁ τούτῳ ἐναντίος, ὃν καὶ νεοειδῆ ἂν εἴποις. (Contra Plato : v. Schneider. Lex. Gr. v. Προφερῆς.) Θ. δὲ ὁ κωμικός ἐπὶ γυναικὸς εἶρηκεν αὐτὸ ἐν Στρατιώτισιν. Sic enim Porsonus correxit ἐνστρατιώτισις.

5.

Schol. Platonis Bekker. p. 330 : Θ. δὲ Στρατ. ἐμβάσαν αὐτὸν (« Anytum, Socratis accusatorem. Malim autem ἐμβασθῆναι. » Mein.) εἶπε παρὰ τὰς ἐμβάδας, ἐπὶ καὶ Ἀρχιππος Ἰχθύσις εἰς σκοπέα αὐτὸν σκόπτει.

2.

Proinde cui non par sit bene esse quattuor obolis, si nostram quidem vir diobolum merens alit uxore [rem?]

3.

Thrasymachi autem uxor vobis bene præfecta fuerit.

XVIII. ΦΙΝΕΥΣ.

De Phineo, Persco, Andromeda, v. Apollod. 2, 4, Ovid. Met. 5.

Athen. 14, p. 649, B : ἀλλ' οὐκ ἐσθίειν σε προσέταξα, ἀλλὰ μὴ ἐσθίειν. τὸ δὲ (male libri τὸ γὰρ, nam τὸ est, τὸ μὴ ἐσθίειν) ἀπεσθίειν οὕτως (sic, i. e. οὕτως εἶρηκεν, ὅπως εἶρηκεν, ἰδίως, proprie, neque ex usu communi) εἶρηκεν ἐν Φινεῖ ὁ κωμωδοποιός Θ.

Παῦσαι κυβεύων, μειράκιον, καὶ τοῖς βλίτοις

διαχρῶ τὸ λοιπόν. Κοιλίαν σκληρὰν ἔχεις·
τὰ πετραῖα τῶν ἰχθυῶν ἀπέσθιε·
ἢ τρῦξ ἀριστόν ἐστιν εἰς εὐβουλίαν.

5 Τὰυτ' ἦν ποιῆς, ῥάων (ἂν) ἔσει τὴν οὐσίαν.

Versu 2 pro σκληρὰν minus recte Eustath. ad Odys. p. 1753, 28, ξηράν. « Docuit Coraes ad Xenocratem De alim. ex aquat. p. 138, ex vetustiorum medicorum ratione saxatiles pisces sistere potius alvum quam laxare : Hippocratem certe De affect. p. 185 Lind. πετραίους ἰχθύας commendare, ubi alvus siccandus est. » *E M.* Versus 4 Scalliger εἰς εὐκοιλίαν. V. 5 quod immisi, ἂν et elegantior reddidit sententiam (v. Matth. Gr. § 598, d), et mollit versum. Passim neglecta est hæc particula, vel inutilis visa, vel a simili vicino hausta, velut Incert. 10. « Annotavit Coraes ap. Schweighæus, hæc dicta esse ad formulam, qua medici utebantur. Hippocrates l. c. p. 212 : ταῦτα ἦν ποιῆη, ῥήτιον οἴσει τὴν νοῦσον. » *E M.*

XIX. ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ.

« Hæc fabula nomen traxerit a Tisameno, Mechanionis filio, auctore plebisciti, quo post solum Trigentavirorum dominatum Solonis leges recognoscerentur; v. Andocidem De myster. p. 82, Lysiam C. Nicom. p. 864 Reisk., Bergk. Epist. ad Schiller. p. 153, Wolf. proleg. ad Leptin. p. 128. Nec diversus esse videtur ab eo, quem ob

PHINEUS.

Desine talis ludere, adolescens, et atriplicem comedere in posterum. Durum stomachum habes : abstine petrarum pisciculis : mustum maxime juvat consilia.

5 Hoc si facias, rem tuam facilius procures.

TISAMENUS.

1.

— Et Myso

πανουργίαν cum Phænippo conjungit Aristoph. Ach. 603. » *E M.*

1.

Schol. Aristoph. Vesp. 1221 : καὶ αὐτὸν τὸν Ἀκέστορα ξένον κωμωδοῦσι, τὸν τραγικόν, ὃς ἐκαλεῖτο Σάκας. Θ. Τισαμενῶ οὐ κοινῶς ξένον, ἀλλὰ Μυσόν,

— Τὸν δὲ Μύσιον

Ἀκέστορ' ἀναπέπεικεν ἀκολουθεῖν ἄμα.

Cf. schol. Avium 31.

2.

Harpoer. p. 107, 29, Καταπλήξ : ὁ συνεχῶς πληγμένος ... Θ. Τις.

Ἄλλ' ἢ μὲν Εἰλείθουα συγγνώμην ἔχει
ὑπὸ τῶν γυναικῶν οὐσα καταπλήξ τὴν τέχνην.

Similiter, sed omisso titulo comædiæ, Photius p. 144, 4, et Suidas h. v. Eundem quoque locum respiciens schol. Sophoclis El. 5 : Καταπλήξ ὁ συνεχῶς πεπλ., καὶ κατ. Εἰλείθουα ἢ πληγὰς συνεχῆς ἔχουσα. Ridicule, sed non vulgari modo, hoc dicit Th., veniam habere Ilithyiam vapulandi a mulieribus propter artem suam, qua scilicet parere quidem eas facit, sed magno cum dolore, quem plagis ulciscuntur tantum non insanientes mulieres. « Compara schol. Theocriti 2, 66 : καὶ παρὰ Μενάνδρῳ αἱ κούκουσαι γυναῖκες ἐπικαλοῦνται τὴν Ἄρτεμιν, ἀξιοῦσαι συγγνώμης τυγχάνειν, ὅτι διεκορήθησαν. » *E M.*

3.

Photius p. 329, 21 : Ὀλόλους τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουν οἱ οἰωνιζόμενοι. Μενάνδρος Δεισιδαίμονι, Θ. Τις., καὶ ἄλλοι.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Etym. M. p. 411, 33, Ζήτριον : σημαίνει τὸ τῶν δούλων δεσμοκτήριον, ἦγον τὸν μύλωνα, παρὰ Χίους καὶ Ἀχαιοὺς· ἐκεῖ γὰρ ἐδεσμεύοντο οἱ δούλοι. Εὐπολις (fragm. incert. 46), καὶ Θ.

— Ὡς μοι δοκεῖν

εἶναι τὸ πρόθυρον τοῦτο βασιανιστήριον,
τὴν δ' οἰκίαν Ζήτριον ἢ κακὸν μέγα.

Acestori persuasit, ut secum iret.

2.

At Ilithyia quidem ignoscit, licet a mulieribus vapulet ob artem.
EX INCERTIS FABULIS.

1.

— Ut mihi videatur esse vestibulum hoc carnificina, domus autem pistrinum vel malum magnum.

Origenes scribebat ζητρεῖον, Orus ζήτρειον, teste Etymologo ib. 43.

2.

Athen. 1, p. 23, E, verborum ἀνακείσθαι et κατακείσθαι sensu *accumbendi* exempla afferens : Θ. « Ἐπίνομεν μετὰ ταῦτα, κατακείμενοι μαλακώτατ' ἐπὶ τρικλινίῳ ; Τελαμῶνος * οἰμῶζοντες ἀλλήλοισ μέρη. » Probabiliter Toup. Append. ad Theocr. 15, 98, ne lacuna sumenda sit, Μετὰ τ. ἐπίνομεν. Οἰμῶζοντες abhorret a scolio minime tristi, quod dicebant Τελαμῶνος, ab initio (Ἡαῖ Τελαμῶνος, Αἴαν ἀίχμητὰ, | λέγουσί σ' ἐς Τροίαν ἄριστον | ἐλθεῖν Ἄχαιῶν μετ' Ἀχιλλέα. V. Aristoph. Lysistr. 1158) : suspicor igitur Theopompum dixisse :

— Μετὰ ταῦτ' ἐπίνομεν,
κατακείμενοι μαλακώτατ' ἐπὶ τρικλινίῳ
Τελαμῶνος ὑμνίζοντες ἀλλήλωσ μέλος.

Literæ οἱ et υ passim confusæ : v. ann. ad Odys. 8, 429. Ὑμνίζειν alibi non invenio, sed præsidium habet in similibus οἰκίζειν, οἰκτίζειν, βυθμίζειν, et peculiarium ac propriorum amans est Th. Cf. Alcæi Ganym. 7. Alioqui reponi posset, sed minus vero similiter, ὑμνίζοντες. Ὑμνῶμεσ doricum exstat ap. Aristoph. Lysistr. 1213. Cf. Incert. 25.

3.

Idem 2, p. 50, E, de μιμακίῳ agens : Θ.
Τρώγουσι μύρτα καὶ πέπονα μιμακίῳ.

4.

Idem ib. p. 62, E, commemorata forma vulgari ἀσπάραγος : Κρατίνος δὲ διὰ τοῦ φ ἀσπάραγον ὀνομάζει. καὶ Θ.

Κάπειτ' ἰδὼν ἀσπάραγον ἐν θάμνῳ τινί.

Idem observare Eustathium p. 899, 22, annotavit Dind.

5.

Idem ib. p. 68, D, de σικυῶ exponens : Θ.
« Μαλθακώτερα (sic codd. BCD et Eustath. p. 211, 15 ; μαλακώτερα VL) πέπονος σικυῶ μοι γέγονε. » Restituamus unum senarium :

Πέπονος σικυῶ μοι γέγονε μαλθακώτερα.

2.

— Deinde potabamus,
accumbentes mollissime in triclinio,
Telamonis melos alternatim canentes.

3.

Comedunt myrti baccas et arbuta tenera.

4.

Tum asparagum videns in fructiceto quodam.

Ceterum ap. Eustath. l. c. legitur γέγονας.

6.

Idem 6, p. 264, A, : Θεταλῶν δὲ λεγόντων (πενέστας, v. Aristoph. Vesp. 1226) τοὺς μὴ γόνῳ δούλους, διὰ πολέμου δ' ἠλωκότας, Θ. ὁ κωμικός ἀποχρησάμενος τῇ φωνῇ (abusus nomine pen., quod sensu Thessali generatim usurpavit : recte enim Bergk. Commentt. p. 405 Admetum dici putat) φησι « * Δεσπότην πενέστου βυσὰ βουλευτήρια. » Dobræus Adv. 2, p. 313, proposuerat Δεσποτοπενεστῶν, i. e. δεσποτῶν πενεστῶν, sed minore negotio Mein. Δεσποτοπενέστου, quo recepto pariter restituitur senarius :

Δεσποτοπενέστου βυσὰ βουλευτήρια.

7.

Clemens Alex. Strom. 6, p. 265 Sylb., proverbii Δις παῖδες οἱ γέροντες exempla afferens : Θεοπάμου ποιήσαντος

Δις παῖδες οἱ γέροντες ὀρθῶ τῷ λόγῳ.

Grotius Excerpt. p. 554 :

Si recte res putetur, bis pueri senes.

Cf. Platonis fragm. incert. 18.

8.

Schol. Aristoph. Pluti 1139, ἀλλ' οὐκ ἐκφορά : ὡς ἐν ἐνάτις θυσίαις λεγομένου τούτου. καὶ χρωῖνται αὐτῷ οὐ κατ' οὐδέτερον πληθυντικόν, ἀλλ' ἐνικῶσ κατὰ θηλυκόν. Θ.

α. Εἴσω δραμῶν αἴτησον. β. Ἄλλ' οὐκ ἐκφορά.

Cf. Καπηλ. fragm. 4.

9.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 401, Ἀνέντατος : Θ.
Ἄπνουσ, ἄνευρος, ἀσθενής, ἀνέντατος.

Pollux 2, 234 : Θ. δὲ ὁ κωμικός, ἄνευρον εἴρηκεν, apposito eodem versiculo.

10.

Zonaras Lex. p. 620, Εὐδοεῖν εὐρίσκω παρὰ τοῖς Ἄττικοῖσ. Θ.

5.

Maturo cucumere fiebat mihi tenerior (mulier).

6.

Cani Penestarum domini consiliatores.

8.

a. Intro currens posce. b. At non est exportatio.

9.

Exanimis, enervis, debilis, retensus.

Ἄλλ', εἰ δοκεῖ, γρὴ ταῦτα δρᾶν (ἄν)· εὐδοεῖν πορεύομαι.

Vocula ἄν etiam hic versum sanavi, iambicum tetrametrum, actuosum ; v. ann. ad Phineum. Mein. conjicit εὐδοῶν.

11.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 362, Αἰμασιολογεῖν : Θ.

(Ἄλλ') αἰμασιολογεῖν ἄριστ' ἠπίστατο.

Ἄλλ' addidit Meinek., qui annotavit : « Locus fortasse ad Ulixem fabulam referendus et de Laerte interpretandus est. »

12.

Eustath. ad Odys. 8, 393, p. 1604, 5 : ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνέπνευσε κείται (scil. τὸ ἀνηνέχθη) κατὰ Πausanίαν δηλοῖ Θ., εἰπὼν

— Ἄφωνος ἐγένετο,
ἔπειτα μέντοι πάλιν ἀνηνέχθη.

13.

Plut. Vita Lysandri c. 13 : ἀλλὰ καὶ ὁ κωμικός Θ. οὐκ ἔοικε ληρεῖν, ἀπεικάζων τοὺς Λακεδαιμονίους ταῖς καπηλίαισ (« ταῖς φαύλαισ καπηλίαισ, inquit Theodorus Met. Misc. p. 792, ubi Plutarchea suo more exornavit ». Mein.), ὅτι τοὺς Ἕλληνας ἡδίστον ποτὸν τῆσ ἐλευθερίας γεύσαντες ὄζοσ ἐνέχεαν. Scripserim

Τοὺσ δὲ Λακεδαιμονίους (γε) ταῖσ καπηλίαισ

ἤξασ', ὅτι τοὺσ Ἕλληνας ἡδίστον ποτὸν ἐλευθερίας γεύσαντες ὄζοσ ἐνέχεαν.

Similiter Mein. et Porsonus Advers. p. 266 ed. Lips. Apud Plutarchum cave dubites, quin exciderit, quod addidit, οὐκ, raptum a similibus vicinis ἔοικ.

14.

Photius p. 155, 1, Κένταυρον : τὸ μόριον, ἢ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. οὕτω Θ. Confirmat Eustathius ad Odys. 21, 296, p. 1910, 10.

15.

Idem p. 230, 18, Ἀοπάδα : * τὴν θεόν (« Corrigite τὴν σορόν. » Mein.). Θεόπ. Suidas : Λοπάσ

10.

At, si videtur, ita faciendum fuerit : prosperum inter ingredior

11.

Sed sentes colligere optime callebat.

12.

— Obmutuit ;

παρὰ Συρακοσίαισ τήγανον, παρὰ δὲ Θ-πιρ ἢ σορός, καὶ παρὰ τοῖσ κωμικοῖσ.

16.

Idem p. 200, 8, Λάμβδα : ἐπὶ ταῖσ ἀσπίδισ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπέγραπον. Εὐπολισ (Incert. 37), « Ἐξεπλάγη γὰρ ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάμβδα. » οὕτω (?) καὶ Θ.

17.

Idem p. 521, 6, Σκιράφια : τὰ κυβευτήριά φησιν, ἐπειδὴ διέτριβον ἐν Σκίρφω οἱ κυβεύοντες, ὡσ Θ. « V. Steph. Byzant. v. Σκίρφω, p. 673. » M.

18.

Idem p. 595, 2, Τὸ νῦν εἶναι : παρέλκει τὸ εἶναι. Θ. Conf. Bæhrii indicem Herodoti v. εἶνα' abundanter positum Matth. Gr. § 282, aliosque grammaticos.

19.

Phrynichus Eclog. p. 180 : Θ. ὁ κωμικός ἄπαξ που κυνάριον εἶπε. Thomas Mag. p. 201 : κυνίδιον, οὐ κυνάριον εἰ καὶ Θ. ὁ κωμικός ἄπαξ τοῦτο φησι. « Dixit etiam Alcæus comicus fragm. incert. 4. Cf. Bergk. Commentt. p. 411. » M.

20.

Schol. Aristoph. Vesp. 525 : ἔθοσ δὲ ἦν, ὅποτε μέλλοι ἢ τράπεζα αἰρεσθαι, ἀγαθοῦ δαίμονοσ ἐπιτροφεῖν, ὡσ Θεόπομπόσ φησιν. « Nisi hæc spectant ad Pamphilæ fr. 1 et 2. » M.

21.

Antiatt. p. 104, 15, Κατᾶραι : ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν. Θ. « Immo ἀντὶ τοῦ κατελθεῖν, ut videtur. » E M.

22.

Priscianus 7, p. 294 ed. Krehl. : et Theopompus Χάρη pro Χάρησ. Scil. vocativo casu.

23.

Zonaras Lex. p. 184, Ἀνοθήλιος : ... ἐνίτεσ καὶ τὸ μίμημα ἢ ἀντάλλαγμα, ὡσ Θ. Eadem Gramm. Bekkeri p. 403.

24.

Idem p. 210, et Gramm. Bekkeri p. 399, Ἄνεχε : ἀντὶ τοῦ πάρεχε. οὕτωσ Θ.

25.

Idem p. 388 : Βιβλιοπόλῳν, οὐ βιβλιόπωλον, λέγο-

post tamen animus ei rediit.

13.

Lacedæmonios quidem copis comparare solent, qui, postquam Græcis dulcissimum [potum] libertatis gustandum dederunt, acetum infuderunt.

μεν. Θ. « Τὸς βιβλιοπώλας * λεύσομαι. » Meinek. : « Fortasse πεύσομαι. » Vel δεύσομαι, ut accusativus pro genitivo adhibitus sit a Theopompo; v. ann. ad Incert. 2.

26.

Mæris Attic. p. 201, Κατωνάκη : τοῖς εἰς χρόνον φεύγουσιν, ὅτε κατίεν, νάκος τι τοῖς ἱματίοις προσέραπτο, ὡς καὶ ὁ Θεόπομπος. Sane κατ' ἐξοχὴν dictus ὁ Θεόπομπος, et hic et aliis locis, quos Mein. laudavit, videtur esse historicus, non poeta, qui simpliciter audire solet, ut minus celeberrimus Θεόπομπος, vel distinctionis causa Θεόπομπος ὁ κωμικός. Ceterum v. index Aristophanis v. Κατωνάκη.

27.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 385, 14, Ἄλυπος : ὁ μὴ λυπούμενος. λέγεται δὲ καὶ ἀλύπητος. Θ.

28.

Idem p. 444, 23, Ἀρύβαλλος : οὐ μόνον παρὰ Στρηγόριον καὶ ἄλλοις Δωριεῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰππεῦσιν Ἀριστοφάνους (1010). Θ.

29.

Idem p. 468, Ἀυτόχειρα : οὐ τὸν ἑαυτὸν ἀνελάττα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πράξαντος ὄντιον τῆ ἑαυτοῦ χειρὶ. οὕτω Θ. καὶ Ἀριστοφάνης.

30.

Pollux 2, 18 : πρὸς γῆρας βέπουσα, γραῦς (γραῦς γυνὴ Aristoph. Thesm. 325), καὶ, ὡς Ἰσαῖος, γεραιτέρα (γεραιτέροι Eccles. 472), γραῖα (Eccles. 922, Thesmoph. 965), καὶ, ὡς Θ. ὁ κωμικός, πρεσβῦτις φίλοινοσ, μεθύση, * οἶνομάχλη, κοχώνη. Libri et hic et 6, 21, οἶνομάχλη, non οἶνοκάχλη, ut vulgo, voce nihili; optimus Paris, οἶνομάχλη κοχλώκη. Kuhn. recte καὶ χώνη, auctore Eliano V. H. 2, 41 (Διότιμος ὁ Ἀθηναῖος. οὗτός τοι καὶ χώνη ἐπεκαλεῖτο· ἐπιθέμενος γὰρ τῷ στόματι χώνην ἀδιαλείπτως * ἐχώρει τὸν εἰσχεόμενον οἶνον, ubi, quum ineptum sit ἐχώρει, malim ἐχώρησα, vel quiddam simile). Theopompi versiculus sic habuerit :

Πρεσβῦτις οἶνόμαχος (σὺ) καὶ χώνη (γυνή).
Nam glossemata sunt verba φίλοινοσ et μεθύση, tum (ne excusum σὺ, quod sententia et metrum monstrabant) γυνή forte videtur excidisse post simile χώνη : γ enim et χ facile permiscerentur, velut οὐχὶ perperam legitur pro ὄγε Athen. p. 433, D, et 453, C; υ vero et ω sibi offererint, ut Στρατιωτ. 2.

31.

Idem ib. 122 : παρὰ δὲ Θ-πὼ τῷ κωμικῷ ὑπολογεῖν. Nonnulli codd. minus probabiliter ὑπολέγειν. Philoxenus Gloss. ὑπολογηθέντων : vid. Schneideri Lex. v. Ὑπολογέω.

32.

Idem 3, 39 : καὶ πρωτόπειρον δ' ὀνόμασε Θ. ὁ κωμικός, scil. τὴν ἐκ παρθενίας τινὶ γαμμημένην.

33.

Idem ib. 75 : καὶ δουλοπρέπεια Θ. ὁ κωμικός.

34.

Idem ib. 124 : ἀπὸ νηθῆσεται καὶ πεπράσεται Θ. εἴρηκεν ὁ κωμικός.

35.

Idem 5, 98 : καὶ * τανθευριστοὶ ἕρμιοι παρὰ Θ-πὼ τῷ κωμικῷ, ὧν κατεκρέμαντο λίθοι τινές, ὡς ἀπὸ τῆσ κινήσεωσ ὀνομάσθαι. « Vera vocis scriptura est τανθαρυστοὶ, vel τανθαριστοὶ. V. Valek. Animadv. ad Ammon. p. 119. » M.

36.

Idem 6, 25 : ἡ γυνὴ δὲ μεθύση καὶ μεθύστρια παρὰ Θ-πὼ τῷ κωμικῷ.

37.

Idem ib. 85 : τὰς δὲ καλουμένασ πατέλλασ (vocabulo latino) λεκανίδασ ὀνομαστέον, εἰ καὶ ἐξ ἀργύρου εἶεν. Θ. γὰρ ὁ κωμικός εἴρηκεν ὀρνίθων λεκάνην. Ap. Bekkerum ὀρνιθίων λεκ.

38.

Idem 7, 190 : Θ. δὲ γυναῖκασ ναυτίδασ * V. Lobeck. ad Phryn. p. 256. Sed nescio an non comico hoc sit tribuendum, quem Pollux disertim, ubicumque affert, solet indicare. « Mein.

XXVIII.

ALCÆUS.

« Suidas : Ἀλκαῖος, Μιτυληναῖος, [εἶτα Ἀθηναῖος,] κωμικός τῆσ ἀρχαίας κωμῳδίας [πέμπτος, οὐδὲ Μίκκου]. Verba uncis inclusa Eudocia p. 69 omittit. De patria quod dicit Suidas multum vereor ne Alcæum lyricum cum comico poeta confuderit, quali errore quodam Alcæum Messenium cum Mitylenæo confudisse ostendit Jacobs. ad Anthol. 3, 3, p. 838. Tum perobscure est, quo sensu Alcæum antiquæ comædiæ quintum poetam dixerit; certe ex titulis fabularum hoc conjicias, eum novissimis antiquæ scenæ auctoribus accensendum esse. Accedit, quod passim grammatici ex ejus fabulis afferunt verborum formas, quibus vetustiores nusquam usos esse videas, velut βασιλισσαν apud Phrynichum Eclog. p. 225 (βασιλισσαν Ἀλκαῖόν φασι, τὸν κωμῳδιοποιόν, καὶ Ἀριστοτέλην εἰρηκέναι); βιάζειν γυναῖκα pro βιάζεσθαι Antiatt. p. 86; ἔδω pro ἔδομαι (?) Athen. 7, p. 316, C; κεραννύω Athen. 9, p. 424, D; ἀγροθεν prima syllaba pro-

ducta apud Macrobius 5, p. 559, » etc. E Mein. Hist. crit. com., ubi de decem qui feruntur fabularum Alcæi titulis docte disserit p. 246-249.

I. ΑΔΕΛΦΑΙ ΜΟΙΧΕΥΟΜΕΝΑΙ.

Athen. 7, p. 316, B : τὸ δὲ πώλυτον λέγειν αἰολικόν. Ἀττικοὶ γὰρ πολυῦτον λέγουσιν... Ἄλκ. Ἀδελφάϊσ μοιχευομέναισ * Ἠλίθιον εἶναι νοῦν τε πολυῦποδοσ ἔχειν. » Incongrua, nec dubie affecta. Scribam

— Μῆ

Ἠλίθιον εἶναι, νοῦν δὲ πολυῦποδοσ ἔχειν.

Neque enim stultitia, sed versutia polyphi in proverbium abiit, ut Mein. annotavit, laudans Theognidem 215 (Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυτρόπου), et Pindari fragm. 173; ambiguumque, si quid aliud est quod, auctore Aristotele H. A. 9, 25, 9, de polypho narrat Plinius H. N. 9, 29 : « Quum alioqui brutum habeatur animal (Aristot. : ὁ δὲ πολυῦπος ἀνόητον μὲν εἶσι, etc.), ut quod ad manum hominis adnatat, in re quodammodo familiari callet : omnia in domum comportat; dein putamina erosa carne egerit, adnatantesque pisculos ad ea venatur, » etc. Δὲ et τὲ sæpe confusa. Mῆ similiter omissum est Polyb. 9, 2, 4.

II. ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ.

1.

Antiatt. p. 102, 29, Κατάχλωε : Ἄλκ. Γανυμήδει. σκώπτων γὰρ Ἡρακλῆσιν ὁ Ζεὺσ φησι

Κατάχλωε, θᾶσσον, ἢ κεραυνοπλήξῃ ἔσει!

Θᾶττον maluit Mein.

2.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 360, Αἰγίθαλλοσ : ὄρνεον κωλυτικὸν πράξεωσ. Ἄλκ. Γαν. « Ἔσεικεν αἰγίθαλλοσ διακωλύειν τὸ πρᾶγμα. » Iambicis senariis in tali re opus est, non dimetris catalecticis, vel tetrametris. Scribamus

Ἔσεικεν αἰγίθαλλοσ (ὡσ) διακωλύειν τὸ πρᾶγμα.

Ἦσ forte neglectum fuerit post -οσ. Verbum διακω-

SORORES A MOECHO COMPRESSÆ.

1.

— Ne sis stultus, sed mentem habe polyphi.

GANYMEDES.

1.

Claude, cito! alioqui fulmine te perentiam.

λύειν penultimam corripit, ut κωλύει in Aristoph. Eq. 669 et 900.

3.

Athen. 3, p. 110, A : Δίπυρον. Εὐβούλοσ Γανυμήδει. Δίπυροσ τε θερμοῦσ. οἱ δίπυροι δὲ εἰσὶ τινεσ ἄρτοι τρυφῶντεσ. Ἄλκ. Γανυμήδει. Ad hunc, non ad Eubulum, illa pertinere ostendit Pollux 7, 23 : Ἄλκ. ἐν Γαν. δίπυροσ ἄρτοσ (sic vulg., sed in optimo cod. Par. δίπυροσ τε θερμοῦσ, prorsus ut ap. Athen.) εἶπεν· οἱ δὲ δίπυροι ἄρτοι τινεσ εἰσὶ τρυφῶντεσ.

4.

Chæroboscus apud Bekkerum Annot. ad Etym. M. p. 1004 : λέγει δὲ Ἡρωδιανὸσ ὅτι εἶστιν ὁμοῖον αὐτῷ (scil. aoristo secundo ἔπεσον) τὸ κακέμφατον, φημὶ δὲ τὸ ἔχεσον, καὶ παρατίθεται τὴν χρῆσιν παρ' Ἀλκαῖῳ ἐν Γαν., ἔχουσαν οὕτωσ * Κατέχεσον τῆσ Νηρηίδοσ. » Similia grammaticus Cramerii Anecd. Oxon. 1, p. 176, 21. Meinek. confert Herodian. Περί μον. λέξ. p. 24, 12. Apud Alcæum scribamus :

— Κατέχεσον

Νηρηίδοσ.

Hæmericum est Νηρηῖδσ, Νηρηίδεσ (Il. 18, 38, etc.), Atticum Νηρηῖσ, Νηρηῖδεσ (Eurip. Iphig. Taur. 249, etc). Articulum etiam Bergkii delendum esse vidit.

5.

Antiatt. p. 84, 24, Βασίλισσα : Ἀλκαῖοσ Γαν. Ἀριστοτέλησ (ἐν) Ὀμηρικῶσ ἀπορήμασιν. » Similiter Phrynichus Eclog. p. 225, et Philemo in fr. Babylonii :

Βασίλισσ' ἔσει Βαβυλώνοσ. »

E M.

6.

Idem p. 103, 4, Κρεμάσω : οὐ μόνον κρεμῶ. Ἄλκ. Γαν.

7.

Idem ib. 18, Κακοτεχνίζων : ἀντὶ τοῦ κακοτεχνῶν. Ἄλκ. Γαν. Conf. etiam ann. ad Theopompi Incert. 2.

2.

Videtur (sicut) parus impedire negotium.

3.

Calidi panes recocti (et delicati).

4.

— Concaevi Nereidem.

8.

Athen. 10, p. 445, E: σὺ δὲ, ὦ Οὐλλικινέ, ἀρ-
ρυθμοπότης μὲν εἶ κατὰ τὸν Φλιάσιον Τίμωννα, ... οὐ
ποτικὸς δέ· ὠνόμασε δὲ ποτικὸν Ἄλλκ. Γ'αν. οὕτως.

III. ENAYMIΩN.

1.

Priscianus Gramm. 18, 23, p. 188 Kr., dispu-
tans de adverbio ἐγγύς, *propemodum*, *ferme*:
Ἄλλκ. Ἐνδυμίωσι

Ὁτι σχεδὸν τι μῆνας ἐγγύς τρεῖς ὄλους
φρουρῶ τὸν Ἐνδυμίωνα.

Sic Mein. secundum codicem Monac. (OPINXE-
ΔONTI MENAC, etc.) et codicem Scaligeri. V. 2
Putsch. δτηγέχελονμῆνας (sic). Scaligeri collatio
φρουρῶ τὸν pro φρουρατόν. Krehl. ex conjectura, ut
videtur, sed improbabiliter Ὁ δ' εἶχ' ἔλδων οὐ μῆ-
νας, etc. Ἐνδυμίωνα, navem sic appellatam.

2.

Antiatt. p. 91, 17, Ἐδίακόνου: Ἄλλκ. Ἐνδ.

3. 4.

Pollux 9, 53: τὸ δὲ ἐν ταῖς Κράτητος Τόλμαις
(fr. 2) « Πρῶτα μὲν, ταλαντιαῖος ὅστις ἐστ' αὐτῶν,
λέγει, » ἀδῆλον, εἴτε τιμὴν εἴτε βροπὴν λέγει, ὡσπερ
ἔταν Ἄλλκ. δ κομικὸς ἐν Ἐνδ. εἴπη « νοσημάτων
ταλαντιαίων. » « De nominibus numeralibus et
ponderalibus in αἰος et ιαἰος exposuit Lobeck. ad
Phryg. p. 544. Νοσήματα ταλαντιαία Alc. dixerit
morbos, pro quorum medela talentum medico nu-
merandum erat. Quæ vide an spectent ad irrisio-
nem medici *Gorgiæ*, quem Alc. induxit, a Suida
quoque commemoratum v. Θεσσαλός. Schol. Ari-
stophanis Avium 1701: ἦν δὲ καὶ ἕτερος (Γοργίας),
ἰατρός, οὗ μνημονεύει Ἄλλκ. ἐν Ἐνδ. » *E M.*

IV. IEPOΣ ΓΑΜΟΣ.

« In *Sacris nuptiis* Jovis et Junonis nuptias
mortalium ritu celebratas videtur ostendisse. »
E M.

1.

Photius Lex. p. 479, 4: πῶλοι καὶ ἐπὶ βοῶν.
Ἄλλκ. ἐν Ἱερῶ γάμῳ

ENDYMION.

1.

Quoniam in vicinia ferme per totos tres menses
custodio Endymionem.

SACRÆ NUPTIÆ.

1.

Mancipia quinque, par vitulorum.

Ἀνδράποδα πέντε, ποικίλον ζεύγος βοῶν.

Πέντε Porsonus, codex πέμπεται.

2.

Athen. 10, p. 424, D: τῷ δὲ κεραυνῶν κέ-
ρηται ... καὶ Ἄλλκ. ἐν Ἱ. γ.

Κεραυνῶσιν, ἀφανίζουσί τε.

« Ἄφαν. Τουπίου Emend. vol. 3, p. 16, est *ebibunt*,
calicem exsiccant, ut Eubulus Ath. 11, p. 473:

Ἄμα δὲ λαθοῦσ' ἠφάνισε πηλίκον τινὰ
οἴεσθε μέγεθος.

Sed potest etiam significare *corrumpunt*: v. Lobeck.
ad Soph. Ajacem p. 358. Huc fortasse pertinet An-
tiaticistæ glossa p. 103, 5, Κεραυνῶσιν: οὐ
κεραῖων, ὡς οἴονται. » *E M.*

3.

Idem 9, p. 408, E: ἡ πλείων δὲ χρῆσις κατὰ
χειρὸς ὕδωρ εἴωθε λῆγειν, ὡς Εὐπολις ... Ἄλλαίος
τε ἐν Ἱ. γ.

V. ΚΑΛΛΙΣΤΩ.

« Quod titulum hujus dramatis ad Lycaonis fi-
liam, venatricem nobilissimam, spectare arbitra-
tus sum, firmare quodammodo videatur fr. 1. Nec
tamen, si quis Callistonem meretricem (Ath. 13,
p. 583, A) dici putet, valde repugnabo. » *E M.*

1.

Athen. 8, p. 399, F: Ἄλλκ. δ' ἐν Καλλιστῶ καί,
ὡς πολλῶν ὄντων (scil. leporum in Attica), ἐμπαίν-
ζει δὲ τούτων

Κοριάννον ἄμα τι λεπτόν, ὃ γ' ἂν τοὺς θασύ-
ποδας,

οὓς ἂν λάβωμεν, χλῆσι διαπύττειν ἔχης.

Libri K. εἶναι (mendo, de quo ad Thuc. 3, 38) τι
λ. ἵνα τοὺς δ., οὓς ἐάν. λ. ἀλσι δ. ε. Ὁ γε valet ὅ γε.
Similes γ et ν litteræ: hinc error; v. Cratin. In-
cert. 143, etc. V. 2 Toup. ἄν. Minus vero probabi-
liter Mein. altera persona immissa: Κορ. εἰς τί
λεπτόν; B. ἵνα τοὺς θασ. etc. Bergkiius K. ἵνα τί
λεπτόν; « De usu coriandri in carnibus æstivo tem-
pore servandis laudant Plinium H. N. 20, 20, 82. »
E M.

2.

Miscet et amovet (ebibendo).

CALLISTO.

1.

Coriandri simul quiddam tenue, quo lepores,
quos forte capiemus, salibusque possis adspargere

2.

Antiatt. p. 85, 6, Βιβάζειν: τὸ δχεύειν. Ἄλλκ. δ'
ἐν K. ἐπ' ἀνθρώπου ἐφη. Male codex ἀνθρώπους.

VI. ΚΩΜΩΔΟΤΡΑΓΩΔΙΑ.

« Eodem nomine inscriptas fabulas docuerunt
Dinolochus, celeber Siculæ comediæ poeta, et
Anaxandrides. Antiatt. p. 112, 29, Πέπαιονται: τὸ
πληθυντικόν, ὃ αὐτὸς (Dinolochus, cujus e Telepho
præcedit locus) Κωμωδοτραγωδία. Idem p. 87,
24, Γελασίην: τὴν πολλὰ γελώσαν. Ἀναξανδρίδης ἐν
Κωμῳδ. Ad vitam humanam, risu luctuque ple-
nam, hoc vocabulum transtulit Porphyrius,
quemadmodum Plato dixit Philebo p. 50, B. τῇ
τοῦ βίου ξυμπάση τραγωδία καὶ κωμῳδία (et Plautus
Amphitruonem, in qua deorum servorumque par-
tes, *Tragicocomædiam* appellavit. *Both.*), Porphyr.
apud Stobæum Floril. 21, 28: ἵνα μὴ τὴν τοῦ ἀθα-
νάτου ἀξίαν παρατιθέιντες (*comparantes*. Minus usi-
tate libri περιτ. *Both.*) τῷ φαρτῶ καὶ γήνῳ κατα-
γέλαστον αὐτὸ ποιῶμεν, καὶ πάλιν ἀξίον ἀκρῶν
ἐν τῇ κωμωδοτραγωδίᾳ τὸ (*illud*, τὸ ἀθάνατον. Men-
dose libri τῇ. *Both.*) τῶν ἀνόητων βίῳ (non βίῳ, ut
vulgo. *B.*) ἐνεχόμενον. (Neque irrideri vult corpus
animo comparatum, neque hunc desleri, ut cor-
pori inclusum.) Rursus Porphyrius Ad Marc.
p. 5: ἀπομειλιττόμενος τοὺς ἐν τῇ κωμωδοτραγωδίᾳ
προστάτας δαίμονας, τὸν γαμικὸν ὕμνον ἀγωνίσασθαι
οὐκ ὄκνησα ἀσμενέστατα. » *E M.*

1.

Macrobius Sat. 5, 20: « *Gargara* (?) tanta fru-
gum copia erant, ut, qui magnum cujusque rei
numerum vellet exprimere, pro multitudine im-
mensa *Gargara* nominaret. Testis *Alcæus*, qui in
Comædotragædia sic ait:

Ἐτύγγανον μὲν ἄγροθεν πλεῖστ' εἰσφέρων
εἰς τὴν ἐορτήν, ὡς τ' ἂν οἶον εἴκοσι,
ὄρων δ' ἀνωθεν γάργαρα ἀνθρώπων κύκλω.

Libri vitiose πλείστους φέρων ε. τ. ε. ὅσον οἶον εἴκ.
Toupius Emend. vol. 3, p. 19, ὡς ἄν. Hesych.
Γάργαραν: ἀκρωτήριον ὄρους Ἰθάκης. Cf. *Iliad.* 8, 48.
Ovidius A. am. 1, 56: *Gargara quot segetes*,
quot habet Methymna racenos. Virgilius Georg. 1,
103: *Ipsa suas mirantur Gargara messes*. Initio
alludere videtur ad Eurip. *Orest.* 856:

COMOEDOTRAGOEDIA.

1.

Forte quidem ex agro plurima importans
ad festum, circiterque viginti oves,
desuper video hominum vim circumstantem.

Ἐτύγγανον μὲν ἄγροθεν πυλῶν ἔσω
βαίνων.

2.

Harpoer. p. 5, 17: Ἄλλκ. δὲ ἐν Κωμῳδ. τοὺς πό-
τας λύγρους ἀδηφάγους εἶπεν. « *Eadem* Photius
p. 9, 17, et Suidas v. Ἀδηφάγος. Adde *Apostolium*
Proverb. 1, 51, et *Eustathium* ad *Odys.* p. 1394,
38. » *E M.*

VII. ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ.

De *Palestra*, mulieris nomine, constat ex Ru-
dente *Plauti*; de argumento dramatis v. fragm. 2.

1.

Athen. 8, p. 396, C, de voce γαλαθνήδος disse-
rens: Ἄλλκ. Παλαίστρα

Ὅδὲ γὰρ αὐτὸς ἐστίν· οὗτοι γρύζομαι
ὦν σοὶ ἄλεγον πλέον τι γαλαθνήδου μύδος.

Libri Ὁ δεῖ (P δεῖ) — ἐστίν· εἴ τι γρ. ὦν σοὶ
λέγω πλ., etc. Schweigh. recte Ὅδὲ, cetera ego
correxī.

2.

Idem 15, p. 691, B: τὸ δὲ χρίσασθαι τῷ τοιοῦτον
ἀλείμματι (scil. μύρῳ) μυρίσασθαι (μυρίσαι Mein.)
εἶρηκεν Ἄλλκ. ἐν Παλαίστραις (sic)

Μυρίσασα συγκατέκλεισεν ἀνθ' αὐτῆς λάτρην.

Scribendum Παλαίστρα, neque verosimile est, quod
in mentem venit Meinekio, ἐν Παλαίστραις, Σμυρί-
σασα, etc. Tum in extremo versu Alcæi libri λάτρα,
quo facile careamus; sed aptissimum his rebus est
λάτρην, *ancillam*, scil. *Palestram*, quacum, rite
unguentata, sibimet molestum amatorem noctu
concluserat domina. De θ et τ subinde confusis
ad Thuc. 8, 79. *Ammonius* p. 71 ed. Valck.:
Λάτρης δὲ ἡ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἀλούς, καὶ ἐπὶ
δουλείαν προσκαλοῖται. Suidas in Ms. Leidensi (Valck.
Animadv. ad *Ammon.* p. 96): θηλυκὸν δὲ ἡ λά-
τρης, θεράπεινα, δούλη. Euripides *Hecuba* 584:
Σὺ δ' αὖ λαβοῦσα τεύχος, ἀρχαία λάτρι, etc. De
activo μυρίσαι cf. *Incert.* 3.

3.

Idem 8, p. 370, F, de βράβη ἀγῶντος: Ἄλλκ.
Παλ.

PALÆSTRA.

1.

Quum hic ipse sit, non sane hiscam
eorum, quæ tibi dicebam, plus quam lactens mus.

2.

Unguentatam pro se ipsa conclusit ancillam.

Ἦδη δ' ἤψε χύτραν ῥαφάνων.

« Locutionem εἶπεν χύτραν illustravit Toup. Emend. vol. 3, p. 17. » *M.*

4.

Idem 3, p. 107, F: ἡπάτιον δ' εἶρκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς (II, 9, p. 146 nostrae ed. Fragmentorum Comici) καὶ Ἄλκ. ἐν Παλ., Εὐβουλόσ τ' ἐν Δευκαλίωνι.

VIII. ΠΑΣΙΦΑΗ.

1.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 454, 5: Ἀστειός καὶ ἀστικός, διττός. ... Ἄλκ. Πασιφάη

Νῦν οὖν γένοιτ' ἀστειός, οἰκῶν ἐν πόλει.

Conjectura probabili Mein. Νῦν ἀν γ. Ἐν πόλει, in urbe, scil. in labyrintho, quo Minos inclusit Minotaurum savissimum: nam is haud dubie dicitur hoc loco.

2.

Pollux 10, 11: εἰποις δ' ἂν αὐτὰ (τὰ ἐπιπλα, i. e., secundum Συναγ. λέξεων χρῆσ. ἐκ τῶν τοῦ Λουκ. Bachm. Anecd. Gr. 2, p. 388, τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν) καὶ οἰκητήρια σκεύη, ... Ἄλκ. αἰοῦ τοῦ (κωμωδίας addit Mein.) ποιητοῦ εἰπόντος ἐν Πασ.

Καὶ ναὶ μὰ Δί' ἄλλα σκευάρ' οἰκητήρια.

Hesych. Οἰκητήρια σκεύη: τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν.

3.

Hesych. Σαρδῶ: ἐν Πασιφάη τὸ σαρδόνιον ἢ σφραγὶς εἶρηται. « Non dubium quin haec ad Alcæum referenda sint. Codex sαρδῶ. » *Mein.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 7, p. 316, C: Ἀττικοὶ γὰρ πολυλύπου λέγουσιν (cf. ann. ad Ἀδελφ. μοιχ. 1) ... Ἄλκ.

Ἔδω δ' ἔμαυτὸν, ὡς πολυλύπους.

Asynartetus versus ex iis, qui constant 2 iambis hypercat., quales sunt plures apud Aristophanem; sed hic syllaba brevior (—υ—υ—υ—). Frustra

3.

Jam coxit ollam brassicarum.

PASIPHAE.

1.

Nunc potest ut fiat urbanus, urbem habitans.

2.

Et per Jovem alia vasa domestica

Schweigh. ὡσπερ, senarium ille extorquens, qui abhorret a tali πάθει. Ὡς π. praeter libros etiam Eustath. p. 1541, 34. Ἔδω suspectum est, vereor-que ne sic degeneraverit continue scriptum Ἔδομαι δ' ἔμ.

2.

Etym. M. p. 521, 35, Κνάμψω: ἀπὸ τοῦ κνώ γίνεται κνάπτω, ὡς κῶ κάπτω, καὶ βηματικὸν ὄνομα κνάφος. σημαίνει δὲ (κνάφος) τὸ ἀκανθώδες φυτὸν, ὃ τὰ * ἀθικτα (legam ἀθικττα: κ et π confusa apud Æschylum et Euripidem, cf. Hymn. in Apoll. Pyth. 54) τῶν ἱματίων ἐπισύροντες κατεργάζονται. Ἄλκ. « Μὴ μέγαν * περὶ κνάφον περιστείγει ἕνα κύκλον. » Etym. Gud. p. 330, 18, Μὴ μ. περικνάφον παραστίχειν ἕνα κ. » Ita scribendum arbitror:

Μὴ μέγαν γε περὶ κνάφον περιστιγῶν ἀνὰ κύκλον.

Ἄνὰ Matthiae Alcæi fragm. p. 62. « De κνάφω fullonio Herodianus De dict. sol. p. 39, 18: ἀπὸ τοῦ κνάφου, ὅστις σημαίνει ἀκανθώδη ὕλην, ἣ περιπετανόντες τὰς ἐσθῆτας ἐξέλιθον τὸ πλεονάζον τοῦ περὶ τὰς ἐσθῆτας χνοῦ. » *M.*

3.

Antiatt. p. 86, 1, Βιάσαι: ἀντὶ τοῦ βιάσασθαι Ἄλκ.

Ἐβιάσέν μου τὴν γυναῖκα.

Liber corrupto versu trochaico Ἐβιάσέ μου. Ceterum similis hic usus τοῦ βιάζειν ac τοῦ μυρίζειν Palæstr. 2, pro mediis.

4.

Idem p. 104, 30, Κυνάριον: οὐ μόνον κυνίδιον. Ἄλκ. κωμικῶς. « Lege δ κωμικός. » *M.*

5.

Schol. Aristoph. Avium 1647, Διαβάλλεται σ' ὁ θεός: ὅτι τῷ διαβάλλεσθαι (male codd. διαβάλλεται) χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν, ὡς καὶ Ἀρχιππος. ... παρόμοιον δὲ καὶ τὸ ὁμηρικὸν « παραβλήθην ἀγορεύων » (Iliad. 4, 6, ubi tamen melior schol., Παραβλ.: παραβολάθην, παραβεθλημένως. ... ἐξ ἀντιβολῆς, per comparisonem), καὶ παρ' Ἄλκ. αἰο « Παραβάλλεταί σε. » — « Διαβάλλεσθαι hoc sensu satis frequens; cf. Erotiani Lex. Hippocr. p. 120, et schol. Ar. Thesmoph. 1214. » *M.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Comedo me ipse, ut polypos.

2.

Ne magno circulo spinam fullonium circumeat.

3.

Vitiavit meam uxorem.

6.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 374, et Suidas v. Ἀλαζών: ἀντὶ τοῦ ἀλώμενος. Ἄλκ. αἰο. « Nisi id scribendum ἀλάζων et ad lyricum Alcæum referendum est. » *Mein.*

7.

Cramerii Anecd. Oxon. 1, p. 102, 12, Γύναϊ: κατ' ἀποκοπὴν τοῦ ζ, τὸ δὲ παρὰ Μενάνδρῳ (perperam cod. Μενέρμω, ut Mein. annotavit),

Ὡ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλὰ νῶν αἱ γυναῖ!

εἰ μὲν περισπάσεις (γυναῖ), ἀποκοπὴ ἐκ τοῦ γυναῖκες· εἰ δὲ ὀξύνεις (γυναί), ἐκ τῆς γυνή εὐθείας. ἐπεὶ δ' ἔργον παρὰ Φερεκράτη (Κραπατ. 19,) τὴν γυνὴν αἰτιατικὴν (Pherecrates

Ὡς ἀποπὸν ἐστὶ μητέρ' εἶναι καὶ γυνὴν!),

δῆλον ὅτι αἱ γυναῖ, καὶ (hoc male omissum est in codice, haustum a prægresso simile -ναί) οὐκ ἀποκόπεται. ἔστι δὲ καὶ « ὦ γυνὴ » παρὰ Ἄλκ. αἰο.

8.

Photius p. 264, 13, Μετρησαι: ἀντὶ τοῦ ἀριθμῆσαι. Ἄλκ. αἰο. « Vide quæ annotavi ad Theocr. 15, 60. » *M.*

9.

Alcæo comico Eustath. ad Od. p. 1571, 43, tribuit voc. εἰδομαλίδης, ut σκωπτικῶς dictum διὰ τὸ καλλωπιζέσθαι τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, ἐρευνώμενος ὁηλαδὴ κωμικώτερον. De lyrico recte cogitavit Bergk; v. Meinek. ed. alt. p. xv.

XXIX.

CANTHARUS.

« Cantharus Atheniensis fuit secundum Suidam v. Κάνθαρος et Eudociam p. 269. Ætatis unum hoc habemus indicium, quod, quæ Platonis ferebatur fabula Συμμαχία, eadem ab aliis Cantharo tribuebatur: neque enim fabulam duobus tribui videas, nisi tempore fere æqualibus. Suspicio autem, Cantharum fuisse in poetis illis, quibus de suis opibus impertivit Plato. Præter fabulas quarum fragmenta supersunt a Suida et Eudocia memorantur Ἀγρόνες et Μύρμηκες, posterior etiam in Platonis comædiarum recensu posita. » *E M.*

MEDEA.

1.

Citharædicum excitastis hunc chorum Arabium.

I. ΜΗΔΕΙΑ.

1.

Suidas v. Ἀράβιος ἄγγελος: ... καὶ Ἀράβιος αὐλητῆς ἐπὶ τῶν ἀκαταπαύστων· Κάνθαρος Μηδεία

Κιθαρωδὸν ἐξηγεῖρατ' Ἀράβιον χορὸν τοῦτον.

Chorum quorundam malorum citharædorum Arabium, h. e. nunquam desinentem, excitasse nescio quos accusat. Libri corrupto versu τὸν χορὸν. Emendavit Jacobs.

2.

Antiatt. p. 85, 10, Βαυβᾶν: ἀντὶ τοῦ καθεύδειν. Εὐριπίδης Σουλῆ (fr. 8)... K. M. « βαυβήσομεν. »

3.

Idem ib. 30, Βαρύσταθμον: K. M. Habet etiam Aristoph. Ran. 1443.

4.

Idem p. 97, 10, Ἐλᾶν: ἀντὶ τοῦ ἐλαύνειν. K. M. « Atticistæ requirebant ἐλαύνειν, ἐλᾶν non nisi de futuro dici existimantes. Habet tamen etiam Euripides Phaeth. 5, 2 (3, b, p. 267 nostrae ed. fragmentorum Tragici. Both.) » *M.*

II. ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Hujus fabulæ fragmenta vide in Platonis comici Συμμαχία.

III. ΤΗΡΕΥΣ.

1.

Suidas v. Ἀθηναίος: ὁ Μεγακλείδης οὐ φησι καλεῖσθαι τὰς γυναῖκας Ἀθηναίας, ἀλλ' Ἀττικάς... ἀλλὰ ἰδοὺ Φερεκράτης ἐν Γραυσί φησιν (fr. 4) « Ἀθηναίαις αὐταῖς τε (malim sine offensione Αὐταῖς Ἀθηναίαις τε) καὶ ταῖς συμμαχίαις, » καὶ K. Τηρεῖ

Γυναῖκ' Ἀθηναίαν καλὴν τε κάγαθὴν.

2.

Athen. 3, p. 81, D: Κυδωνίων δὲ μῆλων μνημονεύει Στησίχορος ἐν Ἐλένη, ἐπεὶ δὲ καὶ K. ἐν Τηρεῖ « Κυδωνίαις μῆλοισιν εἰς τὰ τιθία. » Ita Schweigh. pro Κυδωνίαις. Jacobs. Addit. ad Athen. p. 59, Κυδ. μ. ἴσα τιθία, Meinek. ἴσα τὰ τιθία. Ingeniosa conjectura, sed paulo durior. Quare haud nolim integra sententia

Κυδωνίαις μῆλοις ἴση 'ς τὰ τιθία.

Sæpius et et η confusa.

TEREUS.

1.

Feminam Atheniensem claram et bonam.

2.

Cydoniis malis similis es, quod ad mammæ attinet.

3.

Antiatt. p. 79, 11, Ἀνασεῖσαι : ἀντί τοῦ ἀναπεῖσαι. K. T. Codex Ἀναπεῖσαι. Rectissime Mein. : « Canth. scripserat ἀνασεῖσαι. Hesych. Ἀνασεῖσαι : ἀναπεῖσαι. » De π et σ inter se permutatis v. Rhesi 847, ubi codd. inepte πῆμα pro σῆμα. Contraque apud Euripidem El. 22, pro παιδάς ponendum est παῖδ' ἀπ', et sequente versu ποινάτορ' pro ποινάτορας, quod, accommodatum quidem vocabulo παιδάς, ab ipso Tragicorum senario abhorret : sic enim illa legenda sunt :

Δείσας δὲ, μὴ τῶ παῖδ' ἀπ' Ἀργείων τέκοι,
Ἄγαμέμνωνος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις
Αἰγισθος, οὐδ' ἤρμοσε νυμφίῳ τινί.

Adde fragm. incert. 3.

EX FABULIS INCERTIS.

1.

Athenæus 1, p. 11, C, de verbo ἀκρατίζεσθαι testimonia poetarum afferens :... καὶ K.

α. Οὐκοῦν ἀκρατισώμεθ' αὐτοῦ. β. Μηδαμῶς ἰσθμῶ γὰρ ἀριστήσομεν.

Vulgo ἐν Ἰσθμῶ. Expulit glossema Jacobs. Addit. ad Ath. p. 8. Cobetus Obs. p. 179 Ἰσθμοῖ.

2.

Phrynichus Appar. sophist. p. 50, 5, Λέκιθος : ἐπὶ τοῦ κρόκου τοῦ ὡσοῦ ἱατροὶ λέγουσι, K. δὲ οὕτως ἀληθευμένον τι εἰς ὀσπρίων. De hoc v. ann. ad Aristoph. Plut. 423. Quod autem ait medicos dicere λέκιθον τοῦ ὡσοῦ, sane Aristoteles luteum ovi neque κρόκον neque λέκιθον vocat, H. A. 6, 2, sed τὸ ὠχρὸν, tamen libro De generatione 3, 1, hæc habet de gallinis aquaticis : τοῖς δ' ἤττον θερμοῖς καὶ ὑγροτέροις τὸ ὠχρὸν πλείον καὶ ὑγρότερον, ὅπερ συμβαίνει ἐπὶ τῶν λιμναίων ὀρνέων... ὥστε καὶ τὰ ὡὰ τῶν τοιούτων πολλὴν ἔχει τὴν καλοῦμένην λέκιθον, καὶ ἤττον ὠχρὰν διὰ τὸ ἤττον ἀποκεκρίσθαι τὸ λευκόν.

3.

Pollux 4, 61, de ψιθόρα, organo musico : τὸ δὲ ἦν πλινθεῖον πηγμαῖον, ἔχον διειλκυσμένα πηνία, ἃ περιστρεφόμενα ἤχον ἐποίει κροτάλῳ παραπλήσιον. Μάγαθν μὲν ὀνομάζει Ἀνακρέων, τὴν δὲ εὔρεσιν αὐτῆς Κάνθαρος Θραξί (codd. Par. Θραξί καθαρῶς) προστίθησιν. Anacreontis locum non invenio;

EX INCERTIS FABULIS.

1.

a. Igitur merum potemus ibi. b. Minime : in Isthmo enim jentabimus.

v. Xenophontis interpretes ad Anab. 7, 3, 32. Grammaticus Bachmanni Anecd. Gr. p. 339 : Μαγάθιον τὸ ξυλίδιον, ὃ ἐπαναπαύονται (scrib. ἐπαναπαύονται) αἱ χορδαί. Πηνία videntur dici chordæ per metaphoram. Ad Tereum fabulam referendum esse conjicit Mein.

XXX.

DIOCLES.

Suidas : Διοκλῆς, Ἀθηναῖος ἢ Φλιάσιος, ἀρχαῖος κωμικός, σύγχρονος Σανυρίωνι καὶ Φιλυλλίῳ. « Fortasse Philiuntem patriam habuit, postea civitate Attica donatus. » E Mein. Hist. crit. Com. p. 251 seqq.

I. BAKXAI.

« Hoc nomine etiam Lysippus et Antiphanes fabulas docuerunt. » M.

1.

Pollux 10, 78 : καλεῖται μέντοι ποδανιπτήρ οὗ παρ' Ἡροδότῳ (2, 172) μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν Διοκλέους Βάχχαις,

Ἰδρία τις, ἢ χαλκοῦς ποδανιπτήρ, ἢ λέβης. Addiderunt ἢ necessarium ante λέβης Bentl. Epist. ad Hemsterh. p. 99, et Toup. Emend. 3, p. 101.

2.

Photius p. 124, 17, Κακὰ κακῶν : Διοκλῆς Βάχχῃ (sic)

Πλυνεῖ τε τὰ κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς.

Suidas, sub ead. v., omittit τῶν. De locutione κακὰ κακῶν et similibus v. Indicem nostrum Sophoclis.

3.

Antiatt. p. 87, 2 : Γυναικισμός. Δ. Βάχχαις γυναικίζειν φησὶ καὶ γυναικηρόν. Pro quo γυναικισμὸν malit Mein.

4.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 452, 28, Ἄσχοθύλακος. Δ. Β. καὶ Ἀρχιππος Ἀμφιτρόνι δευτέρῳ (fr. 7).

II. ΘΑΛΑΤΤΑ.

« Meretricis nomen, testibus Athenæo 10, p. 567, C, et ab eo pendente Suida. » E M.

BACCHE.

1.

Hydria aliqua, vel vas æneum pedibus lavandis, vel

2.

Eluet mala malorum vobis. [ahenum.]

Athen. 7, p. 307, D : Δ. Θαλάττη

— Ἄλλεται δ' ὑφ' ἠδονῆς

κεστρεῦς.

Κεστρεῦς esse verosimiliter pro ὡς κεστρεῦς, ut mugil, annotavit Mein.

III. ΚΥΚΛΩΠΕΣ.

Vide Callie Κύκλωπας.

IV. ΜΕΛΙΤΤΑΙ.

Notæ sunt e Callimacho cum Μελίσσαι nymphæ, quæ Jovem educasse putabantur; tum cognomines Cereris et Dianæ sacerdotes. De his cogitandum in hoc dramate potius quam de apum industria spectata, quæ est Hemsterhusii conjectura ann. ad Polluceum 10, 99, ejus conjecturæ ansam id præbuerit, quod mellificium commemoratum fuisse in Μελίτταις ostendit fragm. 1. Romani tale spectaculum ne tulissent quidem. Cicero De harusp. respons. 25, 12 : « Si examen apum ludis in scenam venisset, haruspiees acciendos ex Etruria putaremus. »

1.

Gramm. Bekkeri (Seguer.) Anecd. p. 350, 14, Ἀθάλδεται : διγθεται. Δ. Μελίσσαις

Καὶ διὰ τετραμμένων (ἀν) ἀθάλδεται τύπων.

Recte Bekker. διὰ τετρ. pro mendoso διατετραμμένων. Τετραμμένοι τύποι sunt apum cellæ, canales sexanguli. Pro ἀθάλδεται ap. eund. grammat. p. 353, 2, scriptum ἀθάλδεται. Inseruimus ἀν, quod forte neglectum fuerit ante ἀ, molliendi versus causa; qua tamen particula ipsam quoque orationem juvari tam notum est quam quod maxime. Idem remedium fortasse fragmento 3 hujus fabulæ adhibendum est, et Nicocharis Lemniarum primo, et Nicophontis Sirenum primo, aliisque locis similibus.

2.

Athen. 10, p. 426, D, de variis modis vini miscendi : καὶ Δ. ἐν M.

— α. Πῶς δὲ καὶ κεκραμένον

πίνειν τὸν οἶνον δεῖ με; β. Τέτταρα καὶ δύο.

THALASSA.

— Exsultat gaudio, (ut) mugil.

MELISSÆ.

1.

Et per canales perforatos colatur.

2.

— a. Quomodo autem mixtum bibere vinum me oportet? b. Quattuor et duo.

3.

Auferam a tripode ollam calidam.

Meminit horum Eustath. ad Odys. p. 1624, 49. Corrupte libri π. τ. οἶνον δεῖ. β. Μετὰ τέττ. καὶ δύο. Quæ correxerunt Mein. et Dobræus Adv. 2, p. 326, duce Eustathio, apud quem μετὰ non legitur.

3.

Pollux 10, 99 : τὸν καλούμενον χυτρόποδα ἔστι μὲν καὶ λάσανα κεκλημένον εὐρεῖν, ὡς Δ. ἐν M.

Ἀπὸ λασάνων θερμὴν ἀφαιρήσω χύτραν.

4. 5.

Eustath. ad Iliad. p. 310, 30, e Lexico rhetorico : Τυγγάβαρι τὸ κιννάβαρι Ἀττικοί. Δ.

Ἢ μίλτος, οἶμαι, καὶ τὸ τυγγάβαρι.

καὶ πάλιν

(Τὸ) τυγγάβαρι καὶ μίλτος ἀναμειγμένη, οὗ τὴν ἐργασίαν φασὶ πρῶτον εὐρεῖν Καλλιάν Ἀθηναῖον. V. 2 τὸ forte oblitteratum fuerit sequente τι-simili. Deinde malum γῆ μίλτος. Hesych., depravate quidem, sed indicata fabula : Τίγγα (vox nihili) : Δ. ἐν Μελίτταις, etc. Ex eodem fonte Photius Lex. p. 587, 20, Τυγγάβαρι (sic) : τὸ κιννάβαρι. Διοκλῆς.

6.

Antiatt. p. 87, 4, Γυναικάριον : Δ. M.

7.

Idem p. 88, 20, Δραπέτευμα : Δ. M.

8.

Idem p. 97, 9, Ἐντυλίξαι : τὸ ἐνευλίξαι. Δ. M.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Gramm. Bekkeri An. p. 339, 15, Ἀγάμφιος αἰών : οὕτως ἔλεγον τὸν χρόνον, ἐν ᾧ τις ὠρᾶτο (immo ὠρᾶται) γεγηρακώς, παρὰ τὸ μὴ ἐνεῖναι τοῖς γέρονσι τοὺς γομφίους. Δ.

Μηδεὶς ποθ' ὑμῶν, ἄνδρες, ἐπιθυμησάτω γέρον γενέσθαι, πρῶ νοησάτω δὲ, πῶς,

4.

Rubrica, puto, et minium.

5.

Minium et rubrica admixta.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Nemo unquam vestrum, viri, cupiat senex fieri, sed mature cogitet quomodo,

21.

ὁ νέος ἂν ὦν ἀγαθὸν τι τῆ τύχῃ παθῶ, εἰς ὄραν καταλύσει, μηδ' ἀγόμενόν ποτε 5 αἰῶνα τρίψῃ.

Vitiose codex γ. γενέσθαι, προνοησάτω δ' ὅπως νέος ὦν ἀγ. τι τῆ ψυχῇ παθὼν εἰς ὄραν κατ., et in fine τρίψῃ. Δὲ tertio loco sententiae positum, ut Euripides Ione 678 : τοῦ κρατῶ δ' ἀκοντος οὐ. Theopompus Nemea, Athen. 11, p. 470, F : φίλος φιλοτήσιον δέ σοι προπίομαι. Meinekiius περινοησάτω δ' ὅπως εἴ τι νέος ὦν. Vocabulorum τύχῃ et ψυχῇ confusio tralaticia : v. Bast. Commentat. palaeogr. p. 739. Τρίψῃ pro τρίβῃ, de quo Matth. Gr. § 506.

2.

Photius p. 509, 17, Τιμαίος : ὁ πολλὰς τιμὰς οὕτω Δ.

3.

Pollux 3, 42 : καὶ διεπαρθένευσε, καὶ διαπαρθένευκότα τὸ μὲν πρότερον Δ., τὸ δὲ δεύτερον Ἀλεξίς, οἱ κωμικοί.

XXXI.

NICOCHARES.

« Nicochares (Νικοχάρης, genit. Νικοχάρους, non Νικόχαρις, quod habet pars librorum vitio iotacismi), Cydathenæus, Philonidis, comici poeta, filius, secundum Steph. Byz. v. Κυδαθηναίων, Suidam v. Νικοχάρης, Eudociam p. 311, certavit cum Aristophane, quod ex Pluti Argumento 2 intelligitur, vitamque ultra olymp. 106, 3 (353 ante Chr. nat.) produxisse censendus est, si Boeckhiius (Corp. inscriptt. 1, p. 354) recte explevit lacunam monumenti didascalici : Ν[ικοχάρ]ης Π[οιητῆ]. » *E Mein.*, qui de singulis fabulis disseruit Hist. crit. Com. p. 253 seqq.

I. AMYMONH.

Athen. 10, p. 426, E : οἱ δ' ἐπιταταμένως χρώμενοι τῷ ποτῷ δύο οἴνου (scil. μέρη) ἐπινον πέντε ὕδατος. Νικοχάρης γοῦν ἐν Ἀμμωνίῃ, πρὸς τούνομα παίζων, ἔφη

Οἰνόμαος οὔτος, χαῖρε, πέντε καὶ δύο, κάγω τε καὶ σὺ συμπόται γενοίμεθα!

quod boni juvenis fortuna expertus est, tempore perdet, neu sine molaribus 5 vitam trahat.

1.

Virginitate privavit.

AMYMONE.

OEnomae tu, salve, quinque et duo, egoque et tu fiamus compotores!

τὰ παραπλήσια εἶρηκε καὶ ἐν Λημνίαις. V. 2 σὺ forte omissum recte addiderunt viri docti. Quum OEnomai nomen joci tantummodo causa usurpatum sit ab eo, qui hæc dixit, strenuum aliquem potatorem allocutus, non recte Mein. cogitare videtur de OEnomao mythologico, quumque Suidas, insolenter neglecto ordine alphabetico, inter Nicocharis opera proximo post Amymonen loco nominet Πέλοπα, ex eo coniecere, plenum titulum fabulae fuisse Ἀμμωνίῃ καὶ Πέλοψ. Immo spectati fuerint ludicre in hoc dramate Satyri et Neptuni amores, quos narrat Apollodorus 2, 1.

II. ΓΑΛΑΤΕΙΑ.

Amorum Cyclopiis et Galatææ spectaculum comicum, quos amores, postea celebratos a Theocrito, Callimacho (Athen. 8, p. 284), Bione (Mosc. 3, 58), Hermesianacte (Herodian. De dict. solit. p. 16, 14), primus omnium finxisse fertur Philoxenus Cytherius, teste Duride Samio apud Theocriti schol. idyll. 6, 7. Philoxeni carmen si modo suo amulatus est Nic., quod sane putes, quum brevi ante Plutum secundum in notitiam hominum venerit, ex eo Meinek. probabiliter coniecit, Galatæam non multum ante olymp. 88 (427-424 ante Chr. nat.) commissam esse.

1.

Pollux 10, 93 : εἶποις δ' ἂν καὶ τὴν ἡδυσματοθήκην κυμινोधόκον, Νικοχάρους εἰπόντος ἐν Γαλατείᾳ

Σοφῆσι παλάμαις τεκτόνων εἰργασμένον, καὶ πόλλ' ἐν αὐτῷ λέπτ' ἔχον καδίσιαια, κυμινोधόκον.

Inconcinna librorum σοφῆς et τέκτονος emendavit Meinek., qui Cyclopiis verba esse putat.

2.

Schol. Aristoph. Pluti 179, de Philonide Melitensi : κωμωδεῖται δὲ ὡς εὐπορος, καὶ ὡς μέγας τῷ σώματι καὶ ἡλίθιος. Νικ. Γαλ.

Τί δῆτ' ; ἀπαιδευτότερος εἶ Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως.

GALATEA.

1.

Doctis mambus operariorum fabricata, multaque in se parvos habens cadiscos, eumini theca.

2.

Quid igitur? rusticior es quam Philonides Melitensis.

Idem ad 303 : εἰς Φιλωνίδην τὸν Μελιτέα, ὡς οὐ μόνον μέγαν, ἀλλὰ καὶ ἀμαθῆ καὶ ὠώδη. καὶ Νικ. Γαλ. « Τί δῆτα, etc. » Priore loco libri ἠδέ τ', quod correctum ex altero. Bentl. ἦ δῆτ'. « Videntur hæc verba esse Galatææ ad Cyclopem. De Philonide cf. Hanovii Exerc. 1, p. 20, et Bergk. Comm. p. 400 seqq. » *E M.* V. etiam Nicophontis Incert. 5.

III. ΗΡΑΚΛΗΣ ΓΑΜΩΝ.

Pollux 7, 40 : τὴν δὲ σημηκρίδα Κηφισόδορος ἐν Τροφωνίῳ εἶρηκεν (pro his Ms. τὴν δὲ σημηκρίδα γῆν Εὐπολις εἶρηκεν)... ἡ δὲ πλυντρὶς παρὰ Νικοχάρει ἐν Ἡρακλεῖ γαμουμένῳ. « Sive potius γαμουῦντι, nisi forte in ipso indice fabulae poetam acumen quaesivisse putabimus, ut Hercules significetur Omphales imperio subjectus, quo sensu verbo γάμασθαι de viro usum esse constat præter alios Anacreontem, ἐκείνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο. Idem 10, 135 : καὶ γῆ σημηκτρὶς (Hemsterh. γῆ σημηκτρὶς secundum cod. Falckenb., qui est γῆ σημηκτρὶς) κατὰ Νικόχαριν (sic). Ibi Pollux errante memoria Hemsterhusio Nicocharin nominasse videtur pro Cephisodofo (vel Eupolide). De formis σημηκτρὶς et σημηκτρὶς v. Lobeck. ad Phryn. p. 253. » *E M.*

IV. ΗΡΑΚΛΗΣ ΧΟΡΗΓΟΣ.

1.

Pollux 7, 45 : ἀντικρυς δὲ δοκεῖ τὸ ἐν τῷ Νικοχάρους Ἡρακλεῖ χορηγῷ

Φέρε νυν ταχέως χιτῶνα τόνδ' ἐπενδύτην!

τῆ νῦν χρεῖα βοηθεῖν. Minus bene legitur Φ. νῦν. Aristoph. Plut. 971 : Ἄκουε νυν. Dein vulgatum χιτῶνά τ' ἐπενδ. emendavit Mein. secundum cod. Falck. (qui τὸν δὲ ἐπ.), verba τῆ νῦν χρεῖα recte explicare Toupium Emend. 4, p. 371, annotans. Scilicet latiore sensu χιτῶν non solum tunicam significat, ut Iliad. 2, 262 (εἴματα, χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, etc.), sed etiam thoracem. Iliad. ib. 416 : Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα, ubi schol. τὸν θώρακα. Cf. Apollonii Lex. v. Χιτῶν. Iliad. 1, 371, Ἀχαιῶν γαλκοχιτῶνων, ubi v. ann.

2.

Athen. 14, p. 619, A : καὶ τῶν πισσοουσῶν ἀλλή τις (τῆν ὠδῆ), ὡς Νικ. ἐν Ἡρ. χορ. « De pinsentium cantu v. Pollux 4, 55. » *E M.*

HERCULES CHOREGUS.

1.

Affer igitur cito tunicam hanc superinduendam!

CRETES.

Terebris comparanda subula

V. KENTAYPOΣ.

Suidas Κένταυροι, fortasse rectius, quum neque Chiron neque Nessus, alios eorum singulos ne commemorem, satis apti comædiæ esse videantur.

1.

Antiatt. p. 89, 5, Δαρθείς : ἀντί τοῦ δαρείς. Νικ. Κενταύρω.

2.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 327, 25, Ἀγοράν : τὴν ὠνήν. Ν. Κ.

VI. ΚΡΗΤΕΣ.

Pollux 10, 141, de instrumentis sutoriis : καὶ περιτομεὺς δ' ἂν βηθείη, καὶ χηλεύματα, καὶ ὄπαις, καὶ ὀπήτιον εἶρηται ἐν Νικοχάρους Κρησί « Τοῖς τρυπάνοις ἀντίπαλον ὄπερ * ἀγγίλιον. » Ita codd., vel ἀγγίλιον. Vulgo * ἀρχιλόγιον. « Bentl. Epist. ad Hemsterh. p. 66 ὄπαις χίλιον, contorta sententia. Neque ὄπαις hic scriptum fuisse, sed ὀπήτιον, plenum est ex eodem Polluce 7, 83 : τὰ ὀπήτια (sic Bekk. ed. pro ὀπήτεια) ἐν Κρησί Νικ. ἐκάλει. Suspiceris

Τοῖς τρυπάνοισιν ἀντίπαλον ὀπήτιον. »

Mein. Hæc non prorsus improbo, quamvis parum similia librorum scripturis; sed ὄπαις stare potest: modo legamus ὄπαις, δ καὶ ὀπήτιον εἶρηται, etc.

VII. ΛΑΚΩΝΕΣ.

Athen. 15, p. 667, E : μνημονεύει δὲ τοῦ μάνου Νικοχάρης ἐν Λάκωσιν. « De Mane in cottabi ludo v. Hermippi Μοίρας, fragm. 2. » *Mein.*

VIII. ΑΗΜΝΙΑΙ.

De Lemniadibus et earum regina Hypsipyle, quacum consuevit Iason, v. Apollodorus 1, 9, Apollon. Rh. 1, 609 seqq., Hygin. Fab. 15, etc.

1.

Athen. 7, p. 328, E : Δωρίων... τὴν τριχίδα τριχίαν ὀνομάζει. Νικ. Λημνίαις

Τριχίας δὲ, καὶ τὰς πρημνάδας, τὰς θυννίδας, ἐπὶ δεῖπνον ἡκούσας ὑπερπληθεῖς.

Malim lenioribus numeris, neque ineleganter (v. ann. ad Dioclis Mel. 1), ἡκούσας ἂν ὑπ. Versu 1 libri τριχιάδας et πρημάδας, quæ correxit Schweigh.

LEMNIAE.

1.

Trichias vero, et premnades thymorum, ad cœnam venientes innumeras.

Hypsipyles, ni fallor, verba, ex oratione, qua Iasoni praedicaverit insulam suam, piscibus marinis abundantem. Cf. fragm. 3.

2.

Idem 10, p. 426, F, locoposito in Amymonē.

3.

Etym. M. p. 550, 13: παρά τὸ κῶ (?), τὸ κοινοῖμαι, γίνεται ὄνομα βηματικῶν κῶς. Νικόχαρις (sic) Ἀημνίαις « Πλέομεν, ὡ κόρη, πὶ κῶς. » Verba Iasonis ad Hypsipylem; quod plures viderunt. A quibus verbis quum incepisse videatur Iasonis oratio, scribam usurpato iambico senario, qui narrationi aptus est,

Πλέομεν (μὲν;) ὦ κόρη, πὶ κῶς.

Mēn haustum fuerit a syllaba vicina, qualibus mendis scatent codices. Κῶς, i. e. χρύσειον κῶας (vellus aureum) quod dicit Apollonius Argon. 1, 4.

4.

Pollux 10, 107: καὶ Νικ. δὲ ἐν Α. εἶρηκε κακὰ βους. « Atticiste unice probabant κακὰ βη: v. Bergk. Commentt. p. 316 » M.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 1, p. 34, D: οὗτι δὲ τὴν κράμβην βάρφανον ἐκάλουσι οἱ παλαιοὶ, δηλοῖ... Νικ.

Εἰς αὐτὴν δ' ἀντὶ βάρφανων ἐψήσομεν βαλάνιον, ἵνα νῶν ἐξάγη τὴν κραμβήν.

V. 1 δὲ, versui necessarium, immisit Schweigh., annotans, pariter amygdalam esse ἀμύγδαλον secundum Dioscor. 1, 44, et Plin. H. N. 23, 8, 75. V. 2 βαλάνιον (sic primus Casaub. pro βαλανεῖον) singularis sensu pluralis, ut passim. Ἐξάγη recte Dindorf. pro ἐξάρη, γ et ρ confusis, ut alias, velut apud Alexidem Athen. 10, p. 419, B.

2.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 348, 18, Ἄζειν: τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουσιν οἱ Ἄττικοί, μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. οὕτω Νικόχαρις (sic).

3.

Navigamus (quidem), virgo, ad vellus.

4.

Perdices.

EX INCERTIS FABULIS

1.

Cras autem pro crambe coquemus castaneam, ut nobis crapulam expellat.

3

Idem p. 349, 8, Ἀηδόνοιος ὕπνος: Νικόχαρις (sic) « Εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνοιον ὕπνον ἀποδαρθέντα αὐτὸν αἰτιῶ. » Ita codex. Bekkerus ἀποδαρθέντα αὐτόν. Perfecit emendationem Lobeck. ad Sophoclis Ajacem p. 117, perprobabiliter scribens

Εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνοιον ὕπνον ἀποδαρθέντα σε,

αὐτὸς δὲ αὐτὸν αἰτιῶ.

In altera editione Meinek., excidisse quaedam vel omissa a grammatico opinatus,

Εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνοιον.....

ὕπνον ἀποδαρθέντ' αὐτὸς αὐτὸν αἰτιῶ.

Ἀηδόνοιος ὕπνος dicitur levis somnus, qualis lusciniarum, de quibus Plinius 10, 39: *Lusciniis, diebus ac noctibus continuis quindecim garrulus sine intermissu cantus*; et quidem utriusque generi, teste Aristotele H. A. 4, 9. Poeta incertus: Οὐδ' ὄσσαν ἀηδόνας ὑπνώουσιν. Vid. Suid. v. Ἀηδών. Cf. Elian. V. H. 12, 20.

4.

Idem p. 382, 27, Ἀλάστορα: θηλυκῶς Νικόχαρις τὴν ἀλάστορα εἶπε Σφίγγα.

5.

Idem p. 400, 30: Ἀνελήμων καὶ ἀνελεήμων φασὶ Νικόχαρις (sic) δε ἀνηλεήμων λέγει.

6.

Athen. 14, p. 657, A: θηλυκῶς δὲ Νικ. εἶπε κούουσαν δέλφακα.

7.

Pollux 2, 19: καὶ ὁ παιδαριώδης παρὰ Νικόχαρι.

XXXII.

NICOPHON.

Nicophon, Theronis filius, Atheniensis, teste Suida v. Νικοφῶν, ut recte Kusterus edidit pro Νικόφρων, mendo alias quoque observato. Aristophanis aequalem dicit Suidas, nec male; sed mediae eum comediae tempora attigisse, tituli dra-

3.

Si resciero te vel lusciniarum (*levissimo*) somno ob-
tu te ipse accusa (*scil. pwnas dans*).

4.

Sphingem exitiosam.

6.

Suem gravidam.

II. ΠΑΝΔΩΡΑ.

1.

Pollux 7, 33: προφορεῖσθαι οὕτω γὰρ ἔλεγον οἱ Ἄττικοὶ τὸ διάζεσθαι. καὶ τὸ διάζεσθαι δὲ ἐστὶν ἐν αὐτῶν (male libri αὐτῆ) τῇ λέξει παραλαμβανόμενον, « Ὁ δ' ἐξυφαίνεθ' » ἰστός (Bekkeri ed. ἰστός), δὲ δὲ διάζεται. » καὶ ποῦ παρὰ Νικοφῶντι ἐν Πανδώρα. Recte Mein, ὡς ποῦ etc. Salmasius ad Julium Capitol. p. 547: 88' ἐξ. ἰστόν, 88' ἐδιάζετο. Similiter Valcken. ad Theocr. Adon. p. 206, a, nisi quod scripsit δ μὲν... δ δέ. Sed non opus imperfecto: *alter detexit telam, alter orditur*. Medio ὑφαίνεσθαι Soph. usus est Phædr. 1, 3: Μήδεα παντοδῶπῶν βουλῶν ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κερκίσι Αἴσα. Ad διάζεσθαι Salm. adscripsit glossas veteres: *Ordior telam, διάζομαι τὸν ἰστόν. Orditur, διάζεται.* » E Mein. Qui scripsit:

Ὁ δ' ἐξυφαίνεθ' ἰστόν, ὁ δὲ διάζεται.

2.

Athen. 7, p. 323, B, de κέστρα exponens: Νικ. δ' ἐν Π.

Κέστραι τε καὶ λάβρακες.

3.

Photius p. 290, Νέακας: τοὺς νέους. Κησιφῶν (Ruhnken. ad Tim. p. 282, Νικοφῶν) Π. Antiatt. p. 109, 9, Νέαξ: ὁ νέος, Νικοφῶν. Pollux 2, 11: δ δὲ νέας, εἴ γ' ἂν (libri mendose εἰ γὰρ: v. ann. ad Aristoph. Acharn. 615) τῶν εἰρημένων ἐστίν, ἀλλὰ κοιμικώτερον ἂν εἴη.

4.

Antiatt. p. 89, 14, Δεύτερον: ἀντὶ μεθ' ἐτέρου. Ἡρόδοτος πρώτῳ (= num forte 4, 113? ita τετάρτῳ, h. e. Δ pro Α, legendum esset. » M.), Νικ. Π. H. Jacobi scripsit δεύτερον αὐτόν.

5.

Idem p. 115, 24. Φίλημα δοῦναι: ἀντὶ τοῦ καταφιλήσαι. Νικ. Π.

6.

Idem ib. 10, Ὑποπίνειν: μεθύσκεσθαι. Νικ. π. Eadem fere Photius et Suidas, tacito fabulae titulo.

matum ostendunt, de quibus crudite, ut solet, disserit Meinek. Hist. crit. Com. p. 256 seqq. Fragmenta nulla supersunt ex fabulis quibus inscriptum Ἄδωνις et Ἐξ ἄδου ἀνιών.

I. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΓΟΝΑΙ.

1.

Schol. Aristoph. Avium 82: σέρφος σκοληκῶδες ζούριον, ἢ μυρμηκῶδες. ταῦτα δὲ νέμονται τὰ θρενα... Νικοφῶν ἐν Ἀφροδίτης γοναίς

Ἄπερ ἐσθίει ταυτὶ τὰ πόνηρ' ὀρνίθια,

σέρφους ἴσως, σκώληκας, ἀκρίδας, πάρνοπας.

« Hinc corrigendus Suidas v. Σέρφος. » M. Σέρφους, *formicas alatas*, vel potius *muscas*: v. ann. ad Aristoph. Av. 82. Σκώλ., v. Vesp. 1070; ἀκρ., v. Acharn. 1046.

2.

Idem ib. 1283: τοῦ δὲ σκυτάλιον ἐκτείνεται τὸ α, ὡς ἐν Ὀλκασίν (fragm. 5 nostrae ed. fragm. Aristophanis, p. 119), ἐνθα καὶ τὸ Νικοφῶντος ἐξ Ἀφροδίτης γονῶν παρετέθη « Οὐκ ἐς κόρακας τὸ χεῖρ' ἀποίσεις ἐκποδῶν ἀπὸ τοῦ σκυτάλιου καὶ τῆς διφθέρας; » Nihil falsius; nec juvat τὸ immisum a viris doctis post scyt. metri gratia, quum nusquam a producat in vocabulis σκυτάλη, σκυτάλιον: v. Aristoph. Eccles. 76, 78, Av. 1184. Hanc puto manum Nicophontis:

Οὐκ ἐς κόρακας τὸ χεῖρ' ἀποίσεις ἐκποδῶν ἀπὸ τοῦ σκυτάλιου τοῦδε καὶ τῆς διφθέρας.

Forte scriptum τοῦ δὲ magis etiam depravatam est, ut videtur, omisso δὲ propter sequens καὶ, quocum saepe confusum docet Schaeferus Melet. crit. p. 59, et ipso τοῦ oblitterato post simile lou.

3.

Suidas 1, p. 310: Νικόφρων (sic) ἐν Ἀ. γ.

Ἄρ' ἀράχινόν τι φαίνετ' ἐμπεφυκέναι;

Legebatur φαίνεται, emendatum a Mein.

4.

Pollux 10, 156: δ ἐν ταῖς μέγιστοι πάγαις πάτταλος, βόπτρον τὸ δὲ σπαρτίον, ᾧ συνέχονται (minus recte libri συνέχεται), μήρινθος... Νικ. δὲ τὰς τοιαύτας πάγας ἐν Ἀ. γ. δελέαστρα εἶρηκε.

VENERIS NATALES.

1.

Qualia haec miseræ comedunt aviculæ, serphos pariter ac lumbricos, locustas, cicadas [(parnopes).

2.

Non in malam cruce[m] manus auferes statim ab hac palanga et a pera?

3.

Num araneola videtur aliqua incidisse?

PANDORA.

1.

Hic detexit telam, ille orditur.

2.

Et mugiles, et lupi.

7.

Suidas : Κοιμίσαι τὸν λύχνον. Νικ. Π. « Improbabant hoc Atticistae, κατασβέσαι requirentes : v. Phrynichi Monotr. fr. 6. » *Mein.* Improbabant, opinor, non nisi proprie dictum κατακοιμίσαι pro κατασβέσαι, quemadmodum dici ait Pollux 7, 178 (τὸ κατασβέσαι τὸν λύχνον, ὃ νῦν κοιμίσαι καὶ κατακοιμίσαι λέγουσι) : sed potest ut metaphorice dixerit Nic. κοιμίσαι, Phrynichus κατακοιμίσαι, τὸν λύχνον.

III. ΣΕΙΡΗΝΕΣ.

Drama ἀδιδάκτον secundum Athen. 6, p. 270, A.

1.

Athen. 3, p. 80, A : μὴ (an) δεῖ σῦκα προσφέρεσθαι μεσημβρίας... Νικ. δ' ἐν Σειρήσιν

Ἐὰν δὲ γ' ἡμῶν σῦκά τις μεσημβρίας τρώγων καθεῦδῃ γλωρᾷ, Πυρετὸς εὐθέως ἔκει τρέχων, οὐκ ἄξιός τριωθόλου· καθ' οὗτος ἐπιπεσὼν (ἂν) ἐμαῖν ποιεῖ χολήν.

V. 2 legebatur πυρετός, quum personata dicatur Febris, ut apud Horatium Od. 1, 3, 30. De Romanorum veneratione Febris in tribus templis narrat Valer. Maximus 2, 5. Aelianus V. H. 12, 11 : δεῖ Ῥωμαῖοι ὑπὸ τῆς λόφου τῆς Παλλαντίας Πυρετοῦ καὶ νεῶν καὶ βομῶν ἰδρύσαντο. Conf. Plin. H. N. 2, 7. Praevit hac via Hesiodus in Theogonia 211 seqq., Noctis et Eridis liberos προσωποποιῶν. De ἂν a me immisso v. annot. ad Dioclis Mel. 1.

2.

Idem 6, p. 269, E : τῶν δὲ Μεταγένοῦς ἐκ Θουριπερῶν μνημονεύσας καταπαύσω τὸν λόγον, μακρὰ χαίρειν εἰπὼν ταῖς Νικοφῶντος Σειρήσιν, ἐν αἷς τάδε γέγραπται :

— Νιφέτω μὲν ἀλφίτοις
φακάζετω δ' ἄρτοισιν, ὑέτω τ' ἔτνει,

SIRENES.

1.

Si quis vero nostrum ficus meridie comedens recentis obdormit, Febris extemplo occurrit, non trioboli, et deinde haec ingruens vomere facit bilem.

2.

— Ningat farinis,
stillent panes, pluat pulve,
jus per vias volvat carnes,
placenta se vesci jubeat.

3.

Botulus pugnet de sede paropsidi.

ζωμὸς διὰ τῶν ὀδῶν κυλινδείτω κρέα,
πλακοῦς ἑαυτὸν ἐσθίειν κελεύετω.

3.

Idem 9, p. 368, B : ἐπὶ ἡδύσματος ἡ παροφίς κείται... Νικ. Σειρ.

Ἄλλᾳς μαχέσθω περὶ ἑδρας παροφίδι.

Ita Bergkii Commentt. p. 425, quum libri habeant Ἄλλος. Meinek. : « Legendum ἄμης vel ἄμυλος (?) aut, quod Bergkii voluit, ἄλλᾳς. Idem hunc versum cum fragmento a conjungendum censet; certe non longo ab illis versibus intervallo dissitus fuit. »

IV. ΧΕΙΡΟΓΑΣΤΡΟΕΣ.

In hac comædia Nic. operariorum, praesertim propolarum omnis generis, mores videtur ostendisse.

1.

Athen. 3, p. 126, E : τί ἐστίν, ὃ λέγει Νικ., ὃ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητῆς, ἐν τοῖς Χειρογάστορσιν; ἐγὼ γὰρ καὶ τοῦτον εὐρίσκω μνημονεύοντα τῶν μύστρον, ὅταν λέγη

Μεμβραδοπώλαις, ἀγραδοπώλαις,
ἰσαδοπώλαις, διφεροπώλαις,
ἀλφριτοπώλαις, μυστριπώλαις,
βύβλιοπώλαις, κοσμινοπώλαις,
5 ἐγκριδοπώλαις, σπερματοπώλαις.

Versu 1 *Mein.*, probante Dindorfio, ἀγραδ. pro ἀκρατοπώλαις, quod ab ipsis numeris abhorret. V. 5 ἐγκριδ., cf. fragm. 8.

2.

Idem 14, p. 645, B : Ἐπιγύτων * Νικοχάρης (μνημονεύει) ἐν Χειρ.

Ἐγὼ μὲν ἄρτους, μᾶζαν, ἀθάρην, ἀλφριτα,
κύλικας, ὀβελίαν, μελιτοῦτταν, ἐπιγύτους,
πτισάνην, πλακοῦντας δενδαλίδας, ταγηνίας.

OPERARII.

1.

Venditoribus membradum, pirorum agrestium, caricarum, perarum, farinarum, cochlearium, librorum, cribrorum, 5 placentarum, seminum.

2.

Habeo quidem panes, massam, pulvem, farinas, panes subcinericios, in veru tostum, mellitum, en- [chytos, ptisanam, placentas ex hordeo tosto, in catino [frictas.

Pro Νικοχάρης recte *Mein.* Νικοφῶν. Etym. M. p. 367, 32, Ἐπιγύτος : ὃ ἐγγυτος πλακοῦς. Νικοφῶν Χειρ. « Κόλικας, ὄβ., μελ., ἐπιγύτας (sic). » Versu 1 Porson. Ἐγὼ pro Ἐγὼ, improbante Meinekio. De γ et χ confusus v. Bachmann. indice Lycophronis, Hermipp. Phorm. 1, 21, etc. V. 2 κόλικας (media producta), ut Aristoph. Ran. 538 : κόλικας ἐσπασας : nam sic legendum pro κόλικας κατέσπασας, κατ-orto e -κας syllaba vicina. Ceterum male libri utroque loco κόλλικας.

3.

Schol. Aristoph. Avium 1551, de diphrophoris : ταῖς γὰρ κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἀκολουθεῖ τις ἐχούσα. Ἐρμίππου Θεῶν... Νικοφῶντος Χειρογαστροῦ « * Γέννα ὃ οὗτος ὀλίγον ἀνάγε ἀπὸ τῆς διφροφόρου! χρῆστὸς εἶ καὶ κόσμος. » Scribam

Γενναιοτέρως, ὃ οὗτος, ὀλίγον (ἂν) ἀνάγε ἀπὸ τῆς διφροφόρου! χρῆστὸς εἶ καὶ κόσμος.

Dobrans : Ὡ γεννάδα, σὺ δ' αὐτὸς ὀλίγον ἀνάγαγε. Quidam non decessisse videtur in via pedissequae virginis canephoræ; a qua rusticitate nescio quis alium his verbis dehortatur.

4.

Athen. 9, p. 389, A : πολλὸ δὲ ἐστὶ τὸ ἐκτεινόμενον (scil. τὸ ἰ in πέρδικας) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς... τὸ δὲ ζῶν ἐπὶ λαγνείας συμβολικῶς παρεῖληπται. Νικ. ἐν Χειρ.

— Τοὺς ἐψήτους καὶ τοὺς πέρδικας ἐκείνους.

5.

Pollux 4, 55, de αὐλήματι πιστικῶ : καὶ Νικ. ἐν τοῖς Χειρ.

Ἄλλ' ὦτε, προσάλησον σὺ νῶν πιστικῶ τινα!

Mendose libri πιστὸν, quasi πιστὸς diceretur cantilena pinsentium. Coniungenda προσάλ. τινά.

6.

Antiatt. p. 89, 28, Δευτέριον οἶνον : Νικ. Χειρογάστορι (sic). « Idem alias dicitur δευτερίας : v. interpp. Hesychii v. Δευτερεία. Malim hic etiam δευτερίαν. » *E M.*

7.

Gramm. Bekkeri An. p. 455, 28 : Ἀσταφίδα

3.

Heus tu, urbanus paulum decede sellam portanti! probus es et modestus.

4.

— Pisciculos coctos et perdiceas illas.

καὶ ἀσταφίδα ὁ Ἀττικοί. Νικ. ἐν Χειρ. ἀσταφίδα εἶρηκεν. Cf. Athen. p. 105, B; 14, p. 658, A.

8.

Athen. 14, p. 645, E, Ἐγκρίδες : πεμμάτιον ἐφόμενον ἐν ἐλαίῳ, καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον. μνημονεύει αὐτῶν καὶ Ἐπίχαρμος; καὶ ἐν τοῖς Χειρ. Νικ. Dipnosophista fortasse respiciebat ad versum 5 fragmenti 1.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Pollux 3, 18 : ἀλλ' ἐστὶ τοῦνομα (παππεπίπαπος) δεινῶς ἰδιωτικόν, καίτοι Φιλωνίδης (cod. Falckenb. Νικοφῶν, i. e. Νικοφῶν) ὁ κωμικὸς αὐτῶ κέχρηται.

Νυνὶ δὲ Κρόνου καὶ Τιθωνοῦ παππεπίπαπος
νενομίσται.

« Ejusdem commatis sunt λεπτεπιλεπτος apud Nicetam Chron. p. 247 Par., λεπτεπιλεπτότερος ap. Nicarchum Epigr. 16, κυβεπικυβος ap. Theodoretum Therap. 6, p. 94, φαυλεπίφαυλος ap. Eust. ad Iliad. p. 437, 32, et Philem. Lex. p. 102 ed. Os.; nec discrepat δουλέκδουλος ap. Seleucum Athen. 6, p. 267, C, et Eust. ad Il. p. 1024, 40. » *Mein.* Potest ut uterque, Philonides et Nicophon, id nomen usurpaverint; idemque videtur nobis valere de locis similibus.

2.

Idem 6, 86 : ταῦτα δὲ, ὅσα κατὰ φιάλας ἀνεπέπτατο, καὶ κἀνάστρα (cod. κἀνατρα) καλούμενα εὐρεῖν ἐστὶ παρὰ Νικοφῶντι τῷ κωμικῷ.

3.

Idem 2, 128 : καὶ διάρρησις, καὶ πρόρρησις, καὶ ἀρρησία παρὰ Ἀντιφῶντι. « Corrige Νικοφῶντι ex codice Jungermanni. » *M.*

4.

Antiatt. p. 113, 23, Σιγηλός : Νικ.

5.

Harpocr. p. 114, 23 : ἐστὶ τοῦνομα (χορῶακισμός) καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, ὡς παρὰ Νικοφῶντι.

6.

Philemon Lex. p. 220 : πολλάκις καὶ ἐπὶ πλή-

5.

Sed age, tibia nobis quaedam accine pinsentibus!

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Nunc vero Saturni et Tithoni abavus et atavus habitus est.

θους φασὶ τὸ ὄν τᾶν, ὡς παρὰ Κτησιφῶντι. Similiter schol. Platonis Bekker. p. 332, sed Suidas v. Ἔ τᾶν « ὡς παρὰ Νικοφῶντι, » quod probat Mein., laudans Ruhnkenium ad Tim. p. 282. Ctesiphontem poetam comicum haud novi.

7.

Photius p. 196, 5, Κωδωνοφορῶν : περιπολῶν καὶ ἐξετάζων, εἰ γρηγοροῦσιν οἱ φύλακες. οἱ γὰρ τὰς φυλακὰς ἐπισκοποῦντες κώδωνας εἶχον καὶ ἐφόφουν, ἵνα οἱ φυλάσσοντες ἀντιφθέγγωνται. οὕτως Νικ. Cf. Aristophanes indice.

8

Idem p. 535, 19, Σταφυλήν : τὸν ἐν τῷ στόματι χίονα. οὕτως Νικ.

XXXIII.

EUNICUS.

Tenuis memoria hujus poetae comediae veteris, cujus nomen aliquoties in Ἀνικῶς corruptum; v. Meinek. Hist. crit. p. 249 sq. Duæ quæ memorantur fabulae Ἀντεία et Πόλις, etiam Philyllio tribuebantur.

ANTEIA.

De Antea, quam quidam Sthenobœam vocant, v. Iliad. 6, Apollod. 2, 2. Hygin. Fab. 57, etc. Sed meretricis nomine inscriptam esse hanc fabulam refert Athen. 13, p. 567, C.

1.

Pollux 10, 100 : χύτρα καὶ φιλήματος εἶδος ἦν, ὅποτε τὰ παιδιὰ φιλοῖη τῶν ὄτων ἐπιλαμβανόμενα ὑποδηλοῖ δὲ Εὐνικός ἐν Ἀντεία,

Λαβοῦσα τῶν ὄτων (γε) φίλησον τὴν χύτραν.

Quod addidi γὰρ inprimis metri molliendi gratia, ipsi quoque sententiæ convenit; sæpius vel casu excidit, vel temere nunc omissum, nunc inculcatum est a librariis : v. index noster Aristophanis h. v. « Fabula ab aliis Philyllio tribuebatur. De osculi genere χύτρα dicto Plutarchus De aud. cap. 2 : πολλοὶ τὰ μικρὰ παιδία καταφιλοῦντες αὐτοὶ τε τῶν ὄτων ἄπτονται, καὶ τούτοις ταῦτο (perperam libri τοῦτο. Both.) ποιεῖν κελύουσιν, ἀνιτιτόμενοι μετὰ παιδιᾶς, ὅτι φιλεῖν δεῖ μάλιστα τοὺς διὰ τῶν ὄτων ὠφελούνητας. (Quæ irridens) Clemens Alex. Strom. 5, p. 551, C : οὐκ οὖν εἰκὴ τοῖς παιδίοις παρακλεουσόμεθα τῶν ὄτων λαμβανόμενα φιλεῖν τοὺς προσήκοντας. Plura Canterus attulit N. L. 6, 25. Eustath. ad Hom.

ANTEA.

Auribus quidem prehensis osculare ollam.

p. 1880 : χύτραν ἔλεγον εἶδος τι φιλήματος, καὶ τὸ καὶ δρεπτόν, καὶ παιδιᾶριον. » E M.

XXXIV.

PHILYLLIUS.

« Philyllius, Atheniensis, Dioclis et Sannyriionis æqualis, teste Suida v. Διοκλῆς, qui recte eum antiquæ comædiæ poetis accenset v. Φιλύλλιος, siquidem jam ante Aristophanis Ecclesiazusas, h. e. ante olymp. 96, 4 (ante Chr. nat. 392) eum inclaruisse, e scholiaste Aristophanis Plut. 1195 intelligitur; quanquam, qui fabularum titulos consideraverit, non dubitabit quin ætas ejus ad mediæ comædiæ tempora pertinuerit. Neque obstat orationis color, interdum a veterum et genuinorum Atticorum usu paulo alienior : velut quum dicit κατὰ χειρῶν (pro χειρὸς) δοῦναι, ἄλας pro ἄλας, ἀναλφάβητος pro ἀμάθητος γραμματέων, βέδου pro ἀήρ. Novator theatralis, omnium primus faces in scenam protulisse dicitur apud Strattidem in scholio ad Plut. 1195. Nomen insolens varic corruptum legitur Φιλύλλιος, Φιλλύδεος, Φιλύριος, Φιλαιός, Φιλόλαος. » E Mein., qui de singulis fabularum titulis docte disputat Hist. crit. Com. p. 259 sqq. Ineptum etymon ὄλλος pro ὄδρος; probabilius esset Φιλύλλιος, silvarum amans.

I. ΑΙΓΕΥΣ.

De Ægeō, patre Thesei, Minoe altero, Minotauro, v. Apollod. 3, 14, Diod. Sicul. 4, 62, etc. Ægei nomine inscriptæ Sophoclis et Euripidis tragediæ perierunt.

1.

Stephanus Byzant. v. Γαλεῶται, p. 260 : γαλεὸς δὲ καὶ ὁ ἀσκαλαβώτης. Φιλύλλιος Αἰγεῖ,

Ὁ πάππος ἦν σοὶ γαλεὸς ἀστερίας ἴσως,

διὰ τὸ πεποικίλθαι παίζων. Legebatur : Ὁ π. ἦν μοι γ. ἀστερίας. ἴσως διαπεποικίλθαι παίζων. De μ et σ confusis vide ad Thuc. 2, 20.

2.

Suidas, Ἀναλφάβητος : « ἀμάθητος γραμματέων ἀπάντων καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάβητος. » Verba Procopii, quod indicavit Kuster. Antiatticista p. 83, 18, Ἀναλφάβητος : Φιλ. Αἰγεῖ. Sequitur ap. Suidam Ἀνάλφριτον. Φιλ. Αἰγεῖ. Quod ex superiore glossa per errorem in hanc esse delatum probabilis conjectura est Meinekii.

ÆGEUS.

Avus fortasse tibi fuit stellio stellatus.

II. ΑΥΓΗ.

De Auge, Alei et Neæræ filia, Telephi matre, v. interpp. Apollodori 3, 9. Euripidis drama sic inscriptum desideratur.

1.

Athen. 9, p. 408, E : Φιλ. δ' ἐν Αὐγῇ κατὰ χειρῶν εἴρηκεν οὕτως :

Καὶ δὴ δεδειπνήμασιν αἱ γυναῖκες ἄλλ' ἀφαιρεῖν

ἔρα στὴν ἤδη τὰς τραπέζας, εἶτα παρακορῆσαι,
ἔπειτα κατὰ χειρῶν ἐκάστη καὶ μύρον τι δοῦναι.

« Imitatur Platonem, Laconum fr. 1. » Mein.

2.

Idem 3, p. 110, F : γίνονται δὲ αἱ ἄρτοι οὗτοι (κόλλαθοι) ἐκ νέου πυροῦ, ὡς Φιλ. ἐν Αὐγῇ παρίστησιν :

Αὐτὸς φέρον πάρεμι πυρῶν ἐκγόνους τριμήνων.

γαλακτογρῶτας, κολλάθους, θερμούς.

Quisquilias codicum præsertim recentium minusque probatorum, editionum, annotatorum, neque hic, neque in sequentibus, enotabo.

3.

Idem 11, p. 485, B, de poculo lepasta : Φιλ. Αὐγῇ :

— Πάντα γὰρ ἦν μέστ' ἀνδρῶν καὶ μειρακίων πινόντων (ἄν), ὁμοῦ δ' ἄλλων

γράφει ἦν μεγάλασιν οἴνου χείροντα λεπασταῖς.

Versu 2 libri μετ' ἀνδρῶν μετρ. Correxit Jacobs. Additt. p. 262. V. 3 recte Dobræus γράφει ἦν pro γραφίον.

AUGE.

1.

Sane cœnarunt mulieres, et tempus est ut mensæ jam auferantur, dein ædes purgantur, postea etiam unicuique unguenti quiddam manibus [infundatur.

2.

Ipsæ adsum, apportans frumentorum liberos trime- [strium, lacteos panes, calidos.

3.

— Omnia epim erant

Adde fragm. inc. 4, secundum Bergkii conjecturam.

III. ΔΩΔΕΚΑΘΗ.

« Hesych. Δωδεκάθη : ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν Χόες (v. Aristoph. Acharn. 902, etc.) ἔλεγον. Fabularum a festis denominatarum exempla passim vidimus. » E M.

Pollux 10, 70 : ἀλλὰ μὴν καὶ μετρητὴν τὸν ἀμφορέα κεκλήσθαι φησιν ἐν τῇ Δωδεκάτῃ Φ.

— Σοὶ μὲν οὖν τήνδ', ἀμφορεῦ, δίδωμι τιμὴν, πρῶτα μὲν τοῦτ' αὐτ' ἔχειν ὄνομα μετρητὴν μετριότητος οὐνεκα.

IV. ΗΡΑΚΛΗΣ.

Athen. 4, p. 171, D : μνημονεύει αὐτῶν (τῶν προτενθῶν) καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις, καὶ Φιλ. ἐν Ἡρακλεῖ.

Βούλεσθε δὴτ' ἐγὼ φράσω, τίς εἴμ' ; ἐγὼ ἡ τῶν προτενθῶν Δορπία καλουμένη.

« Ipsam igitur Δορπίαν, quo nomine vespera dici Apaturiorum solennitatem præcedentis significabatur, ut personam induerat poeta. Verosimile est, lautas in hac fabula institutas esse epulas, iisque Herculem, omnium heroum voracissimum, adhibitum. Ac constat, Athenienses Apaturiorum eo die, qui appellabatur Κουρεῶτις, Herculi libasse. Τῶν προτενθῶν autem vocat Δορπίαν propterea, quia homines gulæ dediti (τένθαι), non satis habentes ipsa Apaturiorum solennia laute transigere, jam profesto die convivari solebant, festi epulas velut præcipientes; a quibus tropice προτένθαι dicti sunt quincunque strenue nepotarentur : quemadmodum Ælianus apud Suidam v. Ἐπίκουρος Epicurum appellat προτένθην καὶ ὀμοφάγον. » Mein. Cf. ann. Arist. Nub. 1149.

plena virorum et juvenum bibentium, unaque cum [aliis aderant aniculæ, magnis gaudentes vini lepastis.

DUODECIMA (sive CHOES).

— Tibi quidem hunc, o amphora, honorem defero, primum ut idem tu habeas nomen cum metreta ob μετριότητα (mediocritatem).

HERCULES.

1.

Vultisne igitur me, quæ sim, dicere? Ego sum, quæ epulas præcipientium Dorpia vocatur.

V. ΠΑΥΝΤΡΙΑΙ, ἢ ΝΑΥΣΙΚΑΑ.

« Plenum hunc dramatis titulum Suidas, eumque secuta Eudocia, servarunt. Πλύντριάι vero emendatio est Jungermanni ad Pollucem 7, 192, quod idem certatim viri docti restituunt scholiastae Avium 1569, ubi vulgatur Φιλύριος ἐν ταῖς Πλυντριάις. Videtur ex prioribus poetae fabulis fuisse, siquidem Laespodiam in ea perstrinxit. Argumentum ductum ex Odysseae libro 6. » *E M.* Similiter inscriptam tragœdiam scripsit Sophocles : v. a nobis edita Fragmenta operum ejus p. 190-193.

Schol. Aristoph. Avium 1. c. : τούτων δὲ τὸν Λαισποδῖαν καὶ στρατηγῆσά φησι Θουκυδίδης. .... μέμνηται δὲ αὐτοῦ ... Φιλύλλιος ἐν ταῖς Πλυντριάις, ὡς φιλοδίκου.

VI. ΠΟΛΕΙΣ.

« Πόλεις, male ap. Suidam Πόλις vocata, passim laudatur, sed ita fere ut de scriptore fabulae dubitatum esse appareat. Semel Athen. 3, p. 104, F, simpliciter dixit Φιλ. ἐν Πόλεσιν. Eodem titulo fabulas docuerunt Eupolis et Anaxandrides. » *E M.*

1.

Athen. 3, p. 86, E : Φιλύλλιος δὲ, ἢ Εὐνικός, ἢ Ἀριστοφάνης, ἐν Πόλεσι :

Πουλυπόδειον, σηπιδάριον, κάραβον, ἀστακὸν, ὄστρειον, χήμας, λεπάδας, σωλήνας, μῦς, πίννας, κτένας ἐκ Μυτιλήνης, παρά τ' ἀνθρακίδας, τρίγλη, σαργός, κευτρεὺς, πέρκη, κορακίνοις.

« Scripsi v. 1 ὄστρειον pro ὄστρεον, qua forma non utuntur veteres Attici (neque versus eam admittit *Both.*). Photius : ὄστρεια σὺν τῷ 1 μᾶλλον. Cf. Athen. 1, p. 92, E. Clausulae spondaicae exempla collegit Bergk. Commentt. p. 279. (Σηπιδάριον, contractium ex σηπιδάριον. *Both.*) Versu 2 libri Μιτυλήνης, quod correxit Dind., pariter ac vitiosum ἀίρετ' (pro παρά τ'). Versu 3 Athen. 3, p. 92, E : Φιλ. δὲ, ἢ ὅστις ἐστὶν ὁ ποιήσας τὰς Πόλεις, φησὶ

CIVITATES.

1.

Polypum parvum, sepiolam, carabum, ostream, chamas, patellas, solenes, mures, pinnas, pectines [Mytilenæos, et prope foculos mullus, sargus, mugil, perca, coracinus.]

2.

— Quidquid forte anius deliquit, tibicinem accipere

« χήμας, λεπ., σωλ., μῦς, π., κτένας ἐκ Μυθόμνης » (quæ est dittographia. *Both.*), et Clemens quidem Alexandr. Pæd. 2, cap. 1, eximie laudat κτένας Μυθουμαίους. De Mytilenes abundantia horum piscium v. Archestratus Athen. 3, p. 92, D. » *E M.*

Idem 9, p. 381, A : Φιλ. τε, ἢ ὁ ποιήσας τὰς Πόλεις, φησὶν

— Ὅ τι ἂν τύχη μάγειρος ἀδικήσας, τὸν αὐλητὴν λαβεῖν πληγὰς.

Similiter Eubulus apud Athen. eodem loco :

« Ὅσ' ἂν ὁ μάγειρος ἐξαμάτῃ, τύπεται, ὡς φασιν, αὐλητὴς παρ' ἡμῖν.

Etiam ap. Philyllium Meinek. malit ὁ μάγ.

3.

Pollux 10, 58 : καὶ πινακίδα δ' ἂν εὐροῖς ἐν ταῖς Φιλυλλίου Πόλεσιν. λέγει γέ τοι δωρίζων

Ἐκ τᾶς πινακίδος δ' ἀμπερέως, ὅ τι κα λέγοι τὰ γράμμαθ', ἐρμήνευε.

Libri initio καὶ πινακίδας, quod correxi. Deinde Ἐς τὰς πινακίδας διαμπερέως, ὅτι κἀν λέγοι τὰ γράμματα ἐρμηνεύς. Bentl. Epist. ad Hemsterh. p. 54, ἐκ τᾶς πινακίδος ἀμπερέως, ὅ τι κἀν λ. τὰ γράμμαθ', ἐρμήνευε, quem Mein. secutus in ceteris recte edidit pin. δ' ἀμπ. et ὅ τι κα.

4.

Idem ib. 126 : Φιλ. γὰρ ἐν ταῖς Πόλεσι καὶ τὸ ἱστορικὸν ἐργαλεῖον σπάθην ὠνόμασεν, εἰπὼν

Σπαθᾶν τὸν ἱστὸν οὐκ ἔσται σπάθη.

Ita codex Falckenb. Vulgati ὠνόμασεν ἐπὶ τῶν σπαθῶντων ἱστὸν οὐκ ἔ. sp. Kuhnii ἐπὶ τὸ σπαθᾶν, Jungermann. ἐπὶ τῷ σπαθᾶν.

5.

Idem 7, 110 : ὁ δὲ τοὺς ἀνθρακας πιπράσκων ἀνθρακοπώλης. λέγει οὖν (Jungerm. γοῦν) Φιλ. ἐν Π.

Κοσκινοποιὸς, κηπεύς, κουρεὺς, ἀνθρακοπώλης.

plagas.

3.

Ex tabula clare, quid dicant litteræ, interpretare.

4.

Ad telam texendam non erit spatia.

5.

Cribrorum fabricator, hortulanus, tonsor, carbonum venditor.

Ultima vox ex Bekkeri codicibus accessit.

6.

Idem ib. 108 : Φιλ. δὲ ἐν Π. δακτυλιουργὸν ὠνόμασε. « Scilicet, quem alii dixerunt δακτυλιογλύφον. » *M.*

7.

Athen. 4, p. 140, A : τῆς δὲ κοπίδος (cœnæ Læconicæ) μνημονεύει καὶ Ἀριστοφάνης ἢ Φιλύλλιος ἐν Πόλεσιν.

8.

Hesych., Λιγνοφυλάργυρος : ὁ λίγνος μὲν, φειδωλὸς δέ. Φιλύλλιος Π. « Scribe Φιλύλλιος. Mursurus λιγνοφυλάργυρος. Requiras potius λιγνοφειδάργυρος. »

VII. ΦΡΕΩΡΥΧΟΣ.

1.

Eustath. ad Odys. 5, 249, p. 1533 : εὐρηται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ τόρος, καὶ ἐργαλεῖον φρεωρυχὸν ἢ λιθοκοπικὸν φασὶ σκεῦος, καὶ προάγουσι [καὶ] χρῆσιν Φιλυλλίου τινὰ (male libri τινὸς) ταύτην

Προῦδωκεν αὐτὴν ὁ τόρος ἦν γὰρ ἀσθενής.

Librorum Προῦδωκεν correxit Mein. Pollux 7, 192. Φιλυλλίω (immo Φιλυλλίου) γὰρ δρᾶμά τι ὁ Φρεωρύχος. τὸ δὲ φρεωρύχων ἐργαλεῖον παρ' αὐτοῦ καλεῖται τορεύς. « Nisi utraque forma diversis fabulae locis usus est, scribendum τόρος. » *Mein.* Potest quoque, ut, quum in prima dramatis editione Phil. dixisset « Προῦδωκεν ὁ τορεὺς αὐτόν ἦν γ. ἀ. », in altera maluerit τόρος, meliore sede versus collocatum.

2.

Athen. 14, p. 640, D : Φιλ. ἐν Φρεωρύχῳ φησὶ περὶ τῶν δευτέρων τραπέζων, λέγων « Ἀμύγδαλα, κάρυα (p. 641, A, καρύδι), ἐπιφορήματα. » Idem 2, p. 51, B, verbis poetae petitis ex hac fabula, ut probabiliter conjicias, Φιλ. « ὦν, κάρυα, ἀμυγδάλαι. » Scribamus

Ἀμύγδαλ', ὦν, καρύδι', ἐπιφορήματα.

PUTEI FOSSOR.

1.

Decepit eum terebra : erat enim debilis.

2.

Amygdala, ova, nuculae, bellaria.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Sorbere me opto βίτου (aerem) salutare, quæ maxima pars est sanitatis,

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Clemens Alex. Strom. 5, p. 569, B = 673 Pott. : ἔμπαλιν δ' ὁ κωμικός Φιλ. βέδου τὸν ἀέρα βιόδωρον ὄντα διὰ τούτων γινώσκει (malim sane ἀναγινώσκει, *agnoscit*, ut suum, ab se dictum,)

Ἐλκειν τὸ βέδου σωτήριον προσεύχομαι, ὅπερ μέγιστόν ἐστιν ὑγιείας μέρος, τὸ τὸν ἀέρ' ἔλκειν καθαρὸν, οὐ τεθλομένον.

2.

Athen. 2, p. 63, A : Κοχλίας, Φιλ.

Ὅν εἰμὶ τέττιξ, οὐδὲ κοχλίας, ὦ γύναι.

καὶ πάλιν

Μαινίδες, σκόμβροι, κοχλίας, κορακίνοι.

Posterior versus est, ni fallor, e trochæo et anapaesto hypercat. compositus. Meinek. pro anapaestico habet, ὁ ρ φ ῶ vel tale quid post μαινίδες excidisse statuens.

4.

Pollux 7, 29 : προκυδίζειν δὲ Φιλ. εἶπε,

Τὸ κατάγμα προκυδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον,

ὅπερ ἔστιν « ἐκλέγουσαν τὸ τραχύ. » Bergkiius Commentt. p. 428 αὐτὴν mutat in Ἀδῆην.

5.

Schol. Aristoph. Pluti 179 : περὶ δὲ τοῦ μεγέθους (Philonidis) Φιλύλλιος φησὶν

Ἢ τις κάμηλος ἔτεκε τὸν Φιλωνίδην.

Minus commode libri Ἦτις etc. V. Hemsterh. Meinek. κάμηλον. Ceterum cf. Nicocharis Galat. 2.

6.

Pollux 6, 103 : λύγνου διμύζου τῶν κωμῶδων Φιλύλλιος μνημονεύει. Athen. 15, p. 700, F, ubi de λύγνῳ agitur, lacunoso loco affert verba hæc : σω καὶ θρυαλλίδ' ἦν δέη. Eas Philyllii versus reliquias esse recte vidit Schweighæus. ob hæc verba Epi-

ut sorbeas aerem purum, neque contaminatum.

2.

Non sum cicada, neque cochlias, o mulier.

3.

Mænides, seombri, cochliae, coracini.

4.

Aspera lanarum eligentem eam inveni.

5.

Sane camelus aliqua pepetit Philonidem.

tomæ : δέμουζόν φησι λύχρον Φιλύλλιος. Hinc Porsonus Adv. p. 140 ipsum versum sic supplevit :

Καὶ λύχρον δέμουζον οἶσω καὶ θρυαλλίδ' ἦν
δέη.

Conf. Metagenis Philol. 3.

7.

Athen. 1, p. 31, A : φησὶ δὲ καὶ Φιλ.

Ὅτι ἡ παρέξω Λέσβιον, Χίον, σαπρόν,
Θάσιον, Βίβλινον, Μενδαῖον, ὥστε κραιπλάων
μηδένα.

Libri Ὅτι corrupto metro et μηδένα κραιπ. item ἀμέτρως transpositis verbis, lapsu haud raro in carminibus. Σαπρόν, quod accessit ex cod. C, in ceteris fere oblitteratum, dictum comice pro παλαιόν. Ὅστε κρ. μηδένα, ut nemo convivantium inebrietur, qui solet effectus esse vini recentis.

8.

Idem 15, p. 700, E, et Eust. ad Odys. p. 1571, 5 : Φιλ. δὲ τὰς λαμπάδας δ᾿ ἄδ' ας καλεῖ.

9.

Pollux 2, 231 : καὶ ἐπιθυμῆματα παρὰ Φ-ίω.

10.

Idem 6, 161 : ἡμίλους δὲ Κρατῖνος εἶρηκε, καὶ
Φιλ. ἡμίπλεκτον.

11.

Idem 7, 31 : ἀπὸ πηνίου τὸ πηνίσασθαι. Φιλ. δὲ
αὐτὸ εἶρηκεν.

12.

Photius p. 261, 3, Μετάκερας : τὸ εὐκρατον, ἢ
τὸ ψυχρόν. Φιλ.

13.

Gramm. Bekkeri p. 381, 6, Ἄλα : ἀντὶ τοῦ ἄλας
Φιλ. Sic Mein. pro ἄλας, annotans, Atticistas singulare ἄλας pro ἄλας damnasse. Quod habet Suidas, Ἄλω : ἀντὶ τοῦ ἄλας, eodem modo restituendum videatur; vel scribendum auctore Piersono ad Mærin p. 17 : Ἄλω : ἀντὶ τοῦ ἀλέω, quod Bernhardy recepit. Aliam rationem secutus Mein. Hist. crit. Com. p. 259, maluit Ἄλας : ἀντὶ τοῦ ἄλας. « De hac forma, inquit, Chæroboscus Bekkeri Anecd. p. 1314 : τὸ ἄλας, τὸ οὐδετέρως λεγόμενον, ἐν τῇ συνηθείᾳ σπανίως εὐρηται [ἐν γρήσει, quod co-

6.

Et lucernam duobus ellychniis aptam
et ellychnium afferam, si est opus.

7.

Quia præbebo putens (i. e. vetus) Lesbium, Chium,
Thasium, Biblinum, Mendæum, ut nemo crapula

dex habet h. l., videtur adscriptum ab aliquo, qui explicaret verba ἐν τῇ συνηθείᾳ. Sic autem ista interpungunt : τὸ οὐδ. λεγ. ἐν τῇ συν., σπ. εὐρ. ἐν γρ. Both.] εὐρηται δὲ παρὰ Λυκάονι τῷ Τρωαδεῖ (?) οἶον « τὸ ἄλας (leg. ἄλας) εὐώδες ἢ εὐσώδες ὀρύσσεται. » καὶ πάλιν « ἄλατος μέδιμνον. » Stephanus Byzant. v. Ἄλῃσιοι, p. 97, B : ἔστι καὶ Ἄλῃσιον πεδῖον τῆς Ἠπείρου, ἵνα πηγνυται πολλὸ ἄλας. Schol. Nicandri Ther. 692 : πάσον ἄλατι. Apud Nicetam vol. 1, p. 456 ed. Bekker. pro ἀλλαντοπῶλαι codex B habet ἀλατόπῶλαι. Atque sic etiam pluralis in proverbio Ἄλασιν ὕει ap. Suidam v. Ἄλας θυμίτας, nisi id potius ἀλλᾶσιν scribendum est. »

XXXV.

POLYZELUS.

Polyzelus, Atheniensis, et ipse antiquæ comædiæ poeta fuit (v. Δημοσυνδ. fr. 5), sed ad mediam vergentis. Præter Διονύσου et Μουσῶν γονὰς, quarum fragmenta supersunt, scripsit etiam Ἀφροδίτης, et si Eudociae fides, Ἄρεως γονὰς.

I. ΔΗΜΟΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

« In hoc dramate actum esse de populi Attici restitutione in integrum, suspicatur Kuhn. ad Pollucem 10, 76, e titulo conjecturam capiens, siquidem Tyndareum Æsculapii arte et consilio a mortuis resuscitatum ferunt. Hoc sumpto fabulam olymp. 94, 2 (ante Chr. nat. 402) actam putes, quo anno, everso triginta Tyrannorum dominatu, populi imperium restitutum est. De Tyndareo ab Inferis revocato Kuhn. laudat Lucianum De salt. 45, et Plinium H. N. 29, 1; potuit vetustiorum auctorem, Panyasin apud Sextum Empir. Adv. gramm. 1, 12, » etc. *E M.*

1.

Photius Lex. p. 613, 4, Τῶν τριῶν κακῶν ἐν
λεγόμενόν τι ἐστὶ. ... ταῦτα δὲ εἶναι λέγουσιν ἂ Ἐθρα-
μένης (princeps triginta Tyrannorum) ὥρισε προσ-
τιμήματα. Πολύζηλος Δημοσυνδάρεω

Τριῶν κακῶν ἐν γ' οὖν ἐλέσθ' αὐτῶν τι πᾶσ'
ἀνάγκη,

ἢ 'ς ξύλον ἐφέλαειν, ἢ πιεῖν κώνειον, ἢ προ-
δόντα

laboret.

DEMOTYNDAREUS.

1.

[piendum,
Trium igitur malorum ei necessario unum est acci-
ut vel ad lignum trahatur, vel cicutam bibat, vel pro-
[dens

τὴν ναῦν ὅπως τάχιστα τῶν κακῶν ἀπαλλά-
γῆναι.

Ταυτὶ τὰ τρία Ἐθραμένους, ἃ σοὶ φυλακτέ' ἐστί.

Similiter Suidas v. Τῶν τρ. κακῶν. Hesych. Τῶν τριῶν ἐν : Ἐθραμένης ἐψηφίσατο τρεῖς τιμωρίας κατὰ τῶν παράνομόν τι δρώντων. Schol. Aristoph. Ran. 546 : δοκεῖ οὗτος (Theramenes) καὶ ταῦτα τὰ τρία ἐψηφίσασθαι ἐπὶ ζημίᾳ, ἢ δεσμεύεσθαι ἐν τῷ ξύλῳ, ἢ πιεῖν κώνειον, ἢ ἐκφυγεῖν. De tribus malis, proverbio dictis, laudatur Lobeck. Aglaoph. p. 740. Ceterum libri Τριῶν κ. γούν (Suidas Tr. γούν κακῶν) ἦν ἐλ. αὐτῶν τι π. ἀν., in quibus Mein. desiderabat ἐν. Versu 2 libri ἢ ξύλον ἐρ. Προδόντα, prodentem i. e. prædæ dantem navigium, quod condescenderit, inimico vel iudici persequenti, si id assecutus fuerit. V. 3 parum placet repetitum κακῶν, glossema illud fortasse adscriptum genuino δεικῶν. V. 4 vulgo ταῦτ' ἐστί τρία Ἐθρ. Placuit Meinekii conjectura Ταυτὶ τὰ τρία Ἐ.

2.

Erotianus Lex. Hippocr. p. 130 Fr., Οἶνον αὐ-
τίτην : τὸν ἀπαράχυτον, ὡς καὶ Πολ. ἐν Δημοσυνδάρεω
φησιν,

Ἀπαθῆς γὰρ αὐτίτης τ' ἂν ἄπασιν ἐγένετο
Θεοξενίους.

Seil. οἶνος. Athen. 1, p. 31, E : Πολύζηλος δὲ αὐ-
τίτην καλεῖ οἶνον. Erot. mendose Ἀμαθᾶ γ. αὐτίταν
πᾶσι τε θεοξενίης ἐγένετο. Paulo melius Suidas ap.
Eustachium (incertum quo loco), Ἀμαθῶς γ.
αὐτίτης πᾶσι τε θεοξενίους ἐγ. De Theoxeniis, ludis
Apollinaribus, v. ann. ad Pindari Ol. 3, et 7,
Bæckh. Expl. Pindar. p. 194, Pausan. 7, 27, 4.
Ἀπαθῆς, illæsus, non corruptus aqua.

3.

Etym. M. p. 343, 42, Ἐννεάκρουος : κρήνη
Ἀθήνησι παρὰ τὸν Ἰλισσόν, ἢ πρότερον Καλλιρρόη,
ἧς καὶ [ἀφ' ἧς deleo] λουτρὰ ταῖς γαμουμέναις με-
τίασι. II. Δημοσυνδάρεω * δὲ

Ἢξεις δ' ἐπ' Ἐννεάκρουον, εὐνδρον ποτόν.

Apud gramm. vulgo Καλλ. ἔσκεν, de quo Mein. :
« Verba πρότερον Καλλιρρόη ἔσκεν hemistichium

navem quam citissime se malis [corr. litibus] exsol-
[vat.

Hæc sunt tria illa Theramenis, quæ te cavere oportet.

2.

Illæsum enim (vinum) et genuinum omnibus erat
Theoxeniis.

sunt poetæ, ni fallor, Alexandrini, nisi forte Chæ-
rili in Persicis. Callimachus fragm. 163 : ἐν Δίῃ, τὸ
γὰρ ἔσκε παλαιότερον οὐνομα Νάξω. « Nihil hic poe-
tici, sed forte orta, gliscente depravatione, ἐς καὶ
ἐς κε, ἔσκε, ex ἧς καὶ, cui glossator aliquis allevisse
videtur ἀφ' ἧς. Deinde quod post Δημοσυνδάρεω le-
gitur δὲ, ortum fuerit ex ὦ δ ε. Librorum ἔξει ἐννεά-
κρουον ἐνυδρον τόπον egregie correxit Mein.

4.

Pollux 10, 76 : καὶ τοῦτο (pelvim vomitoriam)
λεκάνην ὀνόμαζον, ὡς Κρατῖνος ἐν Ὀμῆρι (fr. 6)
ἔφη ... Πολ. δὲ ἐν Δημ.

Τῷ λεκανίῳ γὰρ ἐναπονίπτεις πρῶτα μὲν,
ἐνεξήμεῖς δ', ἐνεκπλύνεις, ἐναποπατεῖς,
ὦ Κλεινία.

Libri lex. γὰρ πρῶτον μὲν ἀπονίψεις, ἐν ἐξέμεις, ἐν
ἐκπλύνεις, ἐν ἀποβάσεις Κυάνια. Inserui δὲ, et dedi
ἀπονίπτεις, ne unum futurum inturbaret præ-
sentibus. Κλεινία Dobræus Adv. 1, p. 578. Bent-
leius Φανία, Elmsl. ad Acharn. 1110 Μανία.

5.

Schol. Luciani Tim. 3 : Πολ. δὲ ἐν τῷ Δημ.
Φρύγα αὐτὸν εἶναι, εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτων, φησί.
Hyperbolum dicit : v. ejus nomine inscriptam fa-
bulam Platonis.

II. ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΓΟΝΑΙ.

Pollux 10, 109 : ἡ που δὲ καὶ φρυγεὺς καὶ φρύγε-
τρον, τὸ μὲν φρύγετρον Πολύζηλου εἰρηκότος ἐν Διο-
νύσου γοναῖς « Ὅππερ αἱ γύτραι κρέμανται καὶ τὸ φρύ-
γετρον (cf. Cephisodori Ὑς, 4). Senarium restitue-
ris scribendo

Ὅππερ γύτρα κρέμαται τε καὶ τὸ φρύγετρον.

Culina dicitur. « De hoc loco dixit Leopardus
Emend. 7, 3. » Mein. Idem Hist. crit. Com.
p. 261, observat, omnes fabulas de deorum natali-
bus, si unius Hermippi Ἀθηναῖς γονὰς excipias, me-
diæ comædiæ scriptorum esse.

3.

Venies ad Enneacruron, salubrem potum.

4.

In pelvi enim primum abluis,
tum evomis, expurgas, ventrem exonerat,
Clinia.

BACCHI NATALES.

Ubi et olla pendet, et crates ferrea (vel rudicula).

III. ΜΟΥΣΩΝ ΓΟΝΑΙ.

1.

Etym. M. p. 352, 49, Ἐπάκριος Ζεὺς : ἐπ' ἀκρις γὰρ τῶν ὄρων ἰδρύνοντο βωμικούς τῆ Διὶ, ὅσον τοῦ Ὑμηττοῦ, τοῦ Παρνήθου (Πάρνηθος). Πολ. Μουσῶν γοναίς

Ἰερὸν γὰρ ὄν τετύχηκας Ἐπακρίου Διός.

De verbo τυγχανεῖν cum accusativo loco genitivi cf. Eupolis Prospalt. 3. Meinek. Ἰερεὺς γὰρ ὄν τ.

2.

Athen. 9, p. 370, F. Πολ. δὲ ἐν Μ. γ. κράμβας αὐτὰς (τὰς βράβανους) ὀνομάζων φησὶν

Ἰψιπέταλοι τε κράμβαι συγναί.

Asynartetus ex eorum genere, qui constant duabus penthemimeribus iambicis, sed μειούρος (— — — — —). V. Aristoph. Av. 600, etc.

3.

Zenobius Proverb. 6, 50 :

Ὅσπερ τέτοκεν ἡμῖν (γε) Χαλκιδικὴ γυνή.

ταύτης (τῆς παροιμίας) Πολ. μέμνηται ἐν Μ. γ. ἐπί τινας πολλὰς θυγατέρας ἀπογεννώσης, ἐπειδὴ Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας πόλιν φασὶ ποτε ἀνθῆσαι δόρασι τε καὶ πλῆθει τετρώρων ἀρμάτων. οἱ δὲ φασὶν οὐ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν ἡρωίδα Χαλκίδα εἰρησθαι. Κόμβην γὰρ φασὶ τὴν ἐπικληθεῖσαν Χαλκίδα, ἐπειδὴ ὅπλα χαλκᾶ ἐποιήσατο πρώτη, συνοικήσασαν ἀνδρὶ ἑκατὸν παίδων γενέσθαι μητέρα, ὡς ἱστοροῦσιν οἱ τὰ Εὐβοικὰ συγγράφαντες, καὶ Ἄριστος ὁ Σαλαμίνιος. In versu vulgo Ὅσπερ Χαλκ. τέτ. ἡμῖν γυνή, in Proverb. Bodl. 956 ἡ γυνή. In verbis Χαλκίδα — ἀρμάτων facile agnoscas senarios nescio cuius poetae :

Χαλκίς δὲ, φάσ', ἦνθησεν, Εὐβοίας πόλις,
δόρασι τε καὶ πλῆθει (γε) τετρώρων ἀρμάτων.

De Combe, Asopi et Methonæ filia, Corybantum matre, propter ferri fabricam inventam dicta Χαλκίς, Mein. laudat Diod. Sic. 4, 74, Nonn. Dion. 13, 135 seqq., Steph. Byzant. v. Χαλκίς, p. 751, Eustath. ad Il. 2, 542, schol. ad Il. 14, 291; nec

MUSARUM NATALES.

1.

Sacrum enim forte assecutus es Jovis Montani.

2.

Altisque foliis raphani frequentes.

3.

Quemadmodum nobis (quidem) peperit Chalcidensis [mulier.

probat scilicet istud ἑκατὸν, sed scribi jubet ἐπτά. Nonnus l. l. 147 :

Σῶκος ἀλιζώνιοι πατὴρ νοσφίσσατο πάτρης
Κόμβης ἐπτατόκου μετὰ μητέρας.

« Jam etiam clarius patescit, cur Pol. Musarum matrem cum Chalcide comparaverit, eos secutus scriptores (inprimis Epicharmum : v. Gyraldi Synt. 7, p. 260), qui septem Musas fuisse tradiderunt. » E M.

4.

Pollux 6, 168 : δ δὲ γυναικοφιλής ἐν ταῖς Πολυζήλου Μ. γοναῖς οὐ πάνυ ἀνεκτόν.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Schol. Venet. ad Aristoph. Plut. 550 : δ μὲν (Thrasylbulus) ἀξιοματικὸς καὶ αὐθάδης· δ δὲ (Dionysius) μαινόμενος, καὶ, ὡς εἰκεν, ἰχθυοπόλης. Πολ.

Ὁ μαινόμενος ἐκείνοσι Διονύσιος,
χρυσῶν ἔχων χλιδῶνα καὶ τρυφήματα,
κἂν τῷ μύρῳ, παρ' Ἀθηναίων μακαρίζεται.

Versu 2 cod. χραιδῶνα. Correxerit Dind. annotans, χλιδῶνα et τρυφήμα inter mundum muliebrem memorari ab Aristophane fragm. 309. V. 3 vulgo ἐν τῷ μ. Sed opus est καὶ particula, quo intelligatur, propter hæc omnia conjuncta, non solum propter unguentum quo delibutus erat, Athenienses invidisse Dionysio. Ἀθηναίων correpta diphthongo, ut in Ἀθηναίους ap. Pherecratem Γραυσι fr. 4.

2.

Pollux 2, 118 : καὶ πρῶτερος, ὡς Πολ. δ κομικός,

— Ἄλλ' οὐ πρῶτερα τὰ φθέγματα,
οὐδὲ γλυκίονα.

Libri vitiose καὶ πρῶτερος τὰ φθέγματα, ὡς Πολ. Verba οὐδὲ γλ. e codice Falckenb. addita. — Sed nunc ex optimo cod. Paris. Bekkerus edidit :

Ἄλλ' οὐ τρυγερά τὰ φθέγματ', οὐδὲ γλυκίονα.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Insanus ille Dionysius
aureum habens monile et ornamenta,
propterque unguentum, felix prædicatur ab Athe-
niensibus.

2.

— Sed non placidiora verba,
neque suaviora.

XXXVI.

SANNYRION.

« Sannyrion, Atheniensis, Dioclis et Philyllii æqualis, teste Suida v. Διοκλῆς, fabulas docuisse videtur inde ab olymp. 93 (ante Chr. nat. 407 — 404), et, si ejus fuit Io fabula, quam archonte Hippodamante commissam esse ex monumento didascalico (Bækh. Corp. inscriptt. 1, p. 353) discimus, vitam ultra olymp. 101, 2 (ante Chr. nat. 374) extendit. Propter gracilitatem ridetur a Strattide ap. Pollucem 10, 189 (ὄθεν καὶ Στράτις ἐν τῷ Κινησίᾳ τὸν Σαννυρίωνα διὰ τὴν ἰσχνότητα κάναθον καλεῖ), acerbius ab Aristophane, qui eum una cum Meleto et Cinesia, tenuissimis hominibus, ad Inferos, tanquam ἀδοφοίτην quendam seu legatum, missum esse fingit in Gerytade fr. 1; vicissim ille lacessitus a Sannyrione secundum schol. Platonis p. 331 Bekker. Suidas de fabulis ejus : δράματα αὐτοῦ ἐστὶ ταῦτα, Ἐλῶς, Δανάη, Ἴὸν, Ψυχασταί, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς. Eudocia : Ἐλῶς, Ἴὸν, Σαρδανάπαλλος, Ψυχασταί. Quæ unde Inonem et Sardanapallum arripuerit nescio, Pnychastus autem non dubito quin Suidas ex Athenæo 12, p. 551, C, negligentius inspecto assumpsit (περὶ δὲ τοῦ Σαννυρίωνος καὶ Στράτις ἐν Ψυχασταῖς,

Σαννυρίωνος σκυτίνην ἐπικουρίαν).

Alius procul dubio Sann. est is, quem Ælianus V. H. 13, 14, in bardorum hominum numero, simul cum Coræbo, Meletide, aliisque, commemorat, Comicoꝝ sale et ipsis conspersis. Denique Mimum cognominem habemus apud Aleiphronem 3, 55, ubi cf. Berglerus. » E M.

I. ΓΕΛΩΣ.

1.

Harpocr. v. Πέλανος, p. 149, 25 : λέγεται δὲ πέμματὰ τινα τοῖς θεοῖς γινόμενα ἐκ τοῦ ἀφαιρέθοντος (exempti in usum sacrificiorum frumenti, ne cum reliquo excutiatur in area) ἐκ τῆς ἄλω. Σαννυρίων δ' ἐν Ἐλῶτι φησὶ

— Πέλανον καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοὶ,
ἃ καλεῖτ' ἀσέμνωσ' ἄλφιθ' ὕμεις οἱ βροτοί.

RISUS.

1.

— Πέλανον dicimus nos dii,
quas vos mortales dicitis profane farinas.

2.

O batides ! o glaucorum caput !

FRAGMENTA COMICORUM GR.

Sannyrionis nomen addidit Maussacus. Πέλανον, libum. Mein. bene ἃ καλεῖτ' ἀσέμνωσ' pro ἃ καλεῖτε σεμνωσ', quod ineptum. Ἀσέμνωσ', profane, communi nomine.

2.

Athen. 7, p. 286, C, de batide, pisce delicato e rajarum genere (v. Aristoph. Vesp. 495), disserens : Σανν. δ' ἐν Γ.

Ὡ βατίδες, ὦ γλαύκων κάρα !

Γλαῦκος piscis, de quo Plin. H. N. 9, 16, etc.; cf. Cratini Incert. 12. Hujus generis caput expetitur fuerit præ reliquo corpore, ut hodie cyprini.

3.

Idem 12, p. 551, C : περὶ δὲ Μελήτου αὐτὸς δ Σανν. ἐν Γ. λέγει οὕτως

— Μελήτων, τὸν ἀπὸ Ληναίου νεκρὸν.

De Meleto, tragico, sed νεκρῶ, i. e. tropice occiso, exploso, velut ejecto e certaminibus poetiis Lenæorum, v. Aristoph. Ran. 1231. Ceterum cf. Acharn. 468, etc., Ran. 396 (ἐν τοῖς ἀνω νεκροῖσι). Concise dictum.

4.

Pollux 10, 185 : καὶ γῆν κεραμίτην εἴποις ἂν, καὶ γῆν κεραμίδα, ἢ, ὡς Σανν. ἐν Γ.,

— Κεραμικὴν γαῖαν στρέφων.

Στρέφων, rota figurari circumagens.

5.

Harpocr. p. 130, 23, Ναύκληρος : καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τοῦ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν [ἢ οἰκίας, ἢ συνοικίας], ὡς δηλοῖ... καὶ Σανν. Γ., καὶ Δίφιλος Ἐμπόρων. Ναύκληρος quum h. l. non significet, ut alias, dominum ædium, sed ejus vicarium, conductum, ut mercedes habitationum annuas exigat, apparet, aliena esse verba quæ uncis inclusi.

6.

Pollux 9, 26 : πολιτοκοπεῖν, πολιτεύεσθαι, πολιτοκοπία, ὡς Σανν. ἐν Γ. Perverse libri πολιτεύεσθαι, πολιτοκοπεῖν, siquidem hoc illo explicatur, non contra.

7.

Schol. Platonis Bekker. p. 331 : Ἀριστώνυμος δ'

3.

— Meletum illum, Lenæis mortuum.

4.

Figurarem terram versans.

5.

Mercedis ædium exactor.

ἐν Ἡλίῳ βιγούντι, καὶ Σανν. ἐν Γ., τετράδι φασὶν αὐτὸν (Aristophanem) γενέσθαι, διὸ τὸν βίον κατέτριψεν ἐτέροις πονῶν. οἱ γὰρ τετράδι γεννώμενοι πονῶντες ἄλλοις καρποῦσθαι παρέχουσιν.

II. ΔΑΝΑΗ.

1.

Schol. Eur. Orest. 269, ἐκ κυμάτων γὰρ αὐ-οῖς αὐ γαλήν' ὄρω] κεκομώδηται ὁ στίχος διὰ Ἡγέλοχον τὸν ὑποκριτὴν. οὐ γὰρ φθάσαντα διελεῖν τὴν συναλοφῆν, ἐπιλείψαντος τοῦ πνεύματος, τοῖς ἀκροωμένοις τὴν γαλήν' ὁδοῖν λέγειν τὸ ζῶον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ γαλήν' ἀ. πολλοὶ μὲν οὖν διέπειζαν αὐτὸν τῶν κωμικῶν... καὶ Σανν. ἐν Δανάῃ

Τί ἂν γενόμενος εἰς ὄπην ἐνδύσομαι;
Φέρ', εἰ γενοίμην (ὡς γενοίμην ἂν,) γαλή;
ἀλλ' Ἡγέλοχος οὗτός με μινύσειεν ἂν,
ὁ τραγικὸς, ἀνακράγει τ' ἂν εἰς ἐχθροὺς μέγα
5 « Ἐκ κυμάτων γὰρ αὐθις αὐ γαλήν' ὄρω! »

Schol. Arist. Ran. 303 : τοῦτον δὲ (Hegelochum) καὶ ὡς ἀτερπῆ τὴν φωνὴν Πλάτων σκώπτει καὶ Στράτις (Ἀνθρωπ. fr. 1) καὶ Σανν. δὲ ἐν Δανάῃ « Τίς ἂν γεν. etc. » quod minus placet. Cod Ven. Τί οὖν. V. 2 libri φ., εἰ γενοίμην γαλή, forte omissis, ut mihi videbatur, similibus. Lacunæ signa posuit Mein. V. 3 « οὗτος, quod vulgo v. 4 post ἀνακράγει τ' ἂν legitur, huc retraxi, præeunte Bergkio Comment. p. 430, et in fine versus addidi ἂν. » E M. Cod. Ven. μ' ἐμήσειεν.

2.

Schol. Aristoph. Ran. 367 : τοῦτο εἰς Ἀργίνον μήποτε δὲ καὶ εἰς Ἀγύρριον. μέμνηται δὲ τούτων καὶ Πλάτων ἐν Σκευαῖς (fr. 6) καὶ Σ. ἐν Δ. οὔτοι γὰρ προῖστάμενοι τῆς δημοσίας τραπέζης, τὸν μισθὸν τῶν κωμικῶν ἐμείωσαν κωμωδηθέντες.

III. Ω.

Athen. 6, p. 261, F : καὶ Σανν. Ἰοῖ (sic Elmsleius et Mein. pro Ποῖ)

Φθείρεσθ', ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες!

DANAÆ.

1.

Quidnam factus in foramen irrumpam?
Quid, si fiam (utcumque fiam) felis?
at Hegelochus iste me indicaret
tragicus, clare acclamans inimicis :
5 « Post fluctus enim rursus felem video. »

XXXVII.

DEMETRIUS.

« Apud Diogenem Laert. 5, 85, inter alios poetas Demetrius commemoratur etiam ὁ ἀρχαίων κωμωδῶν * πεποικώς (hoc insolenter dictum est pro ἀρχαίος κωμικός, vel κωμικός τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, vel simpliciter τῆς ἀρχ. κωμωδίας, quæ alias leguntur. Scribamus δ' ἂ. κ. πεπατηκός, qui antiquam comœdiam tractavit, exercuit. Both.) ac confirmant hoc sane quos e Sicilia, Demetrii fabula, versus servavit Athen. 3, p. 108, F, in quibus versibus quum Artus, Messapiae regulus, commemoretur, qui Athenienses manu jaculatorum sustentavit in bello Siculo (Thuc. 7, 33, Suid. v. Ἄρτος), facile quis illam fabulam olymp. 92 (ante Chr. nat. 411-408) actam esse statuat. Enimvero, aliquanto serius id factum esse, ex alio ejusdem dramatis fragmento Etym. M. p. 335, 18, et apud Hesychium v. * Ἐμπήρους intelligitur, quod non potuit scribi ante olymp. 97 (ante Chr. nat. 403. — 400). Haec igitur nihil vidimus, quod Demetrium antiquis Comiciis accenseri prohibeat. At gravissimam dubitationem movet alius Demetrii locus ap. Athen. 9, p. 405, E, ubi coquus gloriator inter alia hæc de se prædicat:

ἀβυρτακοποιὸς παρὰ Σέλευκον ἐγενόμην,
παρ' Ἀγαθοκλεῖ δὲ πρῶτος εἰσήνεγκ' ἐγὼ,
τῷ Σικελιώτῃ, τὴν τυραννικὴν φρενῶν.

Quæ quum propter Seleuci et Agathoclis mentionem prodant scriptorem, qui ultra olymp. 118 (ante Chr. nat. 307-304) vitam produxerit, non sane dici potuerunt ab eodem poeta, qui jam olymp. 94, vel paulo serius, fabulas in certamen commiserat. Itaque nihil relinqui video, nisi, ut duos diversos Demetrius sumamus, alterum veteris, alterum novæ, comœdiæ poetam. In eadem sententia est Clintonus Fast. Hell. p. 190 Kr. » E M.

SIKELIA.

1.

Athen. 3, p. 108, F, de Arto : μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Δημήτριος ὁ κωμωδιοποιὸς, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Σικελία, διὰ τούτων.

IO.

Pereatis, detestabiles catillones!

Abyrtæopæus apud Seleucum factus sum,
et apud Agathoclem Siculum primus ego
introduxi regiam lentem.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 2, p. 56, A : Φάσηλοι. Λακεδαιμόνιοι... διδάσκει τὰ πράγματα σὺκα ξηρὰ, καὶ κυάμους, καὶ φασήλους χλωρούς. ἱστορεῖ Πολέμων... Δημ.

Ἡ σὺκον, ἢ φάσηλον, ἢ τοιοῦτό τι.

2.

Stobæus Floril. 2, 1, in titulo Περί κωμίας. Δημητρίου.

Σφόδρ' εὐχλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία
εἰς γὰρ τὸ κέρδος μόνον ἀποθλέπουσ' αἰεὶ
ἀφρόνως ἅπαντα καὶ προπετῶς συμπεῖθεται.

Libri v. 2 ἀποθλέπουσα (A cod. ἀποθλέπουσιν) sine αἰεὶ, et v. 3 ἀπαντῆ. Illud Grotius correxit, hoc Valck. apud Gaisfordium.

XXXVIII.

APOLLOPHANES.

« Hic, etiam ipse antiquæ comœdiæ poeta, testibus Suida v. Ἀπολλοφάνης et Eudocia, fortasse idem est Apolophanes, quem in Cinesiae sodalibus numerat Lysias ap. Athen. 12, p. 551, F, diversum ab illo, de quo Harpocration p. 140, 20. Strattidis fere æqualis. Dramata ejus commemorantur, Δαλίς, Ἰριγέρον, Κρήτες, Δανάη, Κένταυροι. » E Mein., quem v. Hist. crit. Com. p. 266 seq.

I. ΔΑΛΙΣ.

1.

Athen. 3, p. 114, F, καὶ κρίνον καλούμενον σχῆμα χορικῆς ὀρχήσεως παρ' Ἀπολλοφάνει ἐν Δαλίδι. Mein. : « Nomen hoc proprium mulieris fuisse, ostendit Δαλίς, τῆς Κερκυραίας γραμματικῆς, mentio apud schol. ad Hom. Iliad. 18, 483. »

2.

Idem 11, p. 467, F, postquam egit de δίνῳ poculo (v. Aristoph. Vesp. 596), sic perguit : ἔστι

ne in posterum mari vincerentur Peloponnesii.

3.

Quoniam et ano (quidem) turtures garrunt.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Vel ficum, vel phaseolum, vel ejusmodi aliquid.

2.

Facillime capi potest improbitas :
quippe non nisi lucrum usque spectans
temere et inconsulte ad omnia adducitur.

22.

Ἐκείθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνέμω νότῳ
διεβάλομεν τὸ πέλαγος εἰς Μεσσαπίους,
Ἄρτος δ' ἀναλαβὼν ἐξένηξ' ἡμᾶς καλῶς,
ξένους δὲ χαρίεις ἦν τε καὶ λαμπρὸς μέγα.

Versu 1 ABP κεῖθεν, VL κάκειθεν. Probabiliter Mein. Ἐκείθεν. V. 3 pro Ἄρτος antiquiores libri vitiose αὐτός. Ibid. Meinck. ἐξένισεν, cum cod. P.; ἐξένισεν AB. Versu 4 AP ξένος γε (B δὲ) χαρ. ἦν ἐκεῖ μέγας καὶ λαμπρὸς, nec melius editi. Ξένος ταυτολογεῖ juxta ἐξένισε. Λαμπρὸς μέγα posui, ut ap. Aeschylum Ag. 1157, καταγελωμένῃν μέγα, etc. Dobræus Adv. 2, p. 302, hunc versum alii interlocutori tribuit sic scriptum :

Ξένος γε χαρίεις ἢ μέγας καὶ λαμπρὸς ἦν.

2.

Etym. M. p. 335, 17, Ἐμμηροί : οἱ ἐπὶ ἐνεχόρῳ (sic Mein. pro ἐνέχυρα) διδόμενοι φίλιας. Δημ. ἐν Σικελίῳ (sic) « Λακεδαιμόνιοι ὁ ἡμῶν τὰ τε τείχη κατέλαθον, καὶ οὐς ἔλαθον ἐμμήρους. » Hesych. Ἐμπήρους (sic) : Δημ. Σικελία « Λακεδαιμόνιοι μὴ ὁ ἡμῶν τὰ τε κατέλαθον, καὶ τὰς τριήρεις ἔλαθον ἐμμήρους, ὅπως μηκέτι θαλαττοκρατοῦντο Πελοποννήσιοι. » Ἐμμηροί οὖν οἱ ἐν ὀμηρεῖς ὄντες. Mein. et hoc et sequente loco Hesychii malit ἐνομήρεις ὄντες, ἐν ὄντας. Hesychius alio loco, Ἐμμήρους : ἐν ὀμηρεῖς ὄντας (cod. ἐνομηρεῖον ὄντας). Scribam

Λακεδαιμόνιοι ὁ ἡμῶν τὰ τε τείχη κατέλαθον,

καὶ τὰς τριήρεις ἔλαθον ἐμμήρους, ὅπως
μηκέτι θαλαττοκρατοῦντο Πελοποννήσιοι.

3.

Ælianus V. H. 12, 10 : Δημ. ἐν Σικελίᾳ τῷ δράματι μέμνηται, ὅτι καὶ τῇ πυγῇ λαλοῦσιν αἱ τρυγόνες. H. e., quod ait Aristoteles H. A. 9, 36, 5, ἴδιον δ' ἐνίοις συμβαίνει τῶν ὀρνέθων τὸ ἀποφορεῖν, ὅσον καὶ ταῖς τρυγόναι. Versus sic habuerit :

Ὅτι τῇ (γε) καὶ πυγῇ λαλοῦσ' αἱ τρυγόνες.

SICILIA.

1.

Inde Italiam versus vento Noto
mare trajecimus ad Messapios;
Artus autem nos exceperit laute,
hospitibusque valde amabilem splendidumque se
[præbuit.

3.

Lacedæmoniique et muros nobis dejecerunt,
et triremes oppigneratas ceperunt.

καὶ γένος ὀρχήσεως, ὡς Ἄπ. ἐν Δαλίδι παρίστησιν οὕτωςι

Δῖνός τε δεινός, καὶ καλαθίσκος οὕτωςι.

Codex A Δεῖνος τι δεινός (sine accentu) κ. κ. ο. Hermannus Δίνος γε δεινός. Vulgo δεινός τις δεινός. De καλαθίσκῳ, quod et ipsum fuit saltationis genus, Schweigh. laudavit Athen. 14, p. 629, F, et in-terpp. Hesychii v. Καλαθίσκος.

II. ΙΦΙΓΕΡΩΝ.

1.

Schol. Venet. Aristoph. Pacis 542 : ἐν δευτέρῳ χαλκοῖς τὰ ὑπώπια ἀνατρέφοντες, ἢ τοιοῦτοις τισίν, ἀφανῆ ποιοῦσι. καὶ (malim ποιοῦσιν ὡς) Ἄπ. ἐν Ἰφιγέροντι

Κύαθον λάβοιμι τοῖς ὑπώπιοις.

Similiter, sed omisso titulo, Suidas v. Ὑπώπια-ζεν.

2.

Harpoer. p. 5, 9 : Ἀδελφίζειν : ἀδελφὸν καλεῖν, παρ' Ἰσοκράτει, ... καὶ Στράτιτι δὲ Ἄπολλοφάνει ἐν Ἰφ. Respexit Photius p. 8, 15, Ἀδελφίζειν : τὸ ἀδελφὸν τινα πυκνῶς καὶ θεραπευτικῶς καλεῖν. οὐ μόνον (μόνον) ἢ κομωδία, ἀλλὰ καὶ οἱ ῥήτορες τῇ λέξει ταύτη χρῶνται.

III. ΚΡΗΤΕΣ.

1.

Athen. 3, p. 75, C : καὶ τὰς μυρρίνας δὲ φιβάλεας λέγουσιν, ὡς Ἀπολλοφάνης ἐν Κρησί

— Πρώτιστα δὲ

τῶν μυρρινῶν ἐπὶ τὴν τράπεζαν βούλομαι, ἃς διαμασῶμ', ὅταν τι βουλεύειν δέη, τὰς φιβάλεως δὲ πᾶνυ καλὰς στεφανωτρίδας.

Legebatur Ἀντιφάνης, quod correxit Porson. auctore Etymologo M. p. 793, 25 : Φιβάλεως (?), γένος συκῆς. λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰς μυρρίνας. Ἀπολλοφάνης. Cf. Phot. p. 646, 22. « Versu 4 legebatur τασσὶ φιβάλεως. AB τὰς δὲ φιβ. Seripsi igitur τὰς φιβ. δέ. » Mein. Vellem vir doctus explicuisset τὸ φιβάλεως,

DALIS.

2.

Et vortex (δένος) mirus est, et hic calathiscus (saltationis genera, ut in fr. 1, Liliium, choricæ [saltationis genus]).

IPHIGERON.

1.

Cyathum adhibuerim sugillatis.

quod si pro accusativo plur. habuit, vix usitatum est, quidquid dicit schol. Arist. ad Acharn. 757. Scribendum potius Φιβάλεας, Phibalenses (μυρρίνας), vel Φιβάλεως. Acharn. 1, 1 : φιβάλεως (immo φιβ.) ἰσχάδας, ubi schol. : τόπος Μεγαρίδος· ἄλλοι Ἀττικῆς. ἀμφιβάλλεται γάρ. Ficuum ferax fuit illa regio secundum Hesychium et Suidam.

2.

Idem 11, p. 485, E, de λεπαστῇ disserens : Ἄπ. δὲ

Καὶ λεπαστά μ' ἀδύοινος εὐφρανεῖ δι' ἡμέρας.

Libri καὶ λεπαστῶν δ' ἀδύοινος εὐφρανεῖ δι' ἡμέρας. Recte Porsonus λεπαστά μ' ἀδύοινος εὐφρανεῖ, Mein. ἡμέρας, item dorice.

3.

Hesych. Θεοὶ ξενικοί : παρ' Ἀθηναίους τιμῶνται, οὓς καταλέγει Ἄπ. ἐν Κρησί. « Ex hoc deorum genere fuerunt Attis, Adonis, Sabazius, Horus, Hyes, alii : v. Lobeck. Aglaoph. p. 628. Quæ habet Photius p. 616, 15, Ἀριστοφάνης δὲ ξυγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ὑγν (cf. Aristoph. Incert. 40), ad Apolophanem potius pertinere suspicatus sum Hist. crit. Com. p. 267. Cf. Dindorfii Fragm. Aristoph. p. 478. » E M.

4.

Photius p. 281, 19, Μουσικάρφη : ὄνομα Μουσικάρφους· οὐ μνημονεύει Ἄπ. ἐν Κρ. Hesych. v. Μουσικάρφη : ὄνομα γάρ ἐστι Μουσικάρφος, οὐ μνημονεύει καὶ Ἄπ. δ κομικός, ὡς τινες δὲ, τὸν Ἀρχιμάχον. Cf. Cratini Hor. 12.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

« Ælianus Hist. anim. 6, 51, fabulam narrat de remedio senectutis, Jovis beneficio hominibus impertito, quod quum illi asino ferendum imposuissent, eum id serpenti, fontis custodi, pro potu concesso dedisse. Οὐκ οὖν, inquit, ἀντίδοσις γίνεται· καὶ δ μὲν πίνει, δ δὲ τὸ γῆρας ἀποδύεται, προσεπιλαβὼν, ὡς λόγος, τὸ τοῦ ὄνου δίψος. Paucisque interpositis hæc narrata esse dicit quum ab aliis, tum ab Apolophane comico. » Mein. Inepta sunt verba προσεπιλαβὼν τὸ τοῦ ὄνου δίψος. Ap. dixerit ἀπο-

CRETENSES.

1.

— Primum autem myrta quædam mensæ imponi volo, quæ comedam, si quid deliberandum fuerit, et Phibalis venustissimas myrtos coronarias.

2.

Et lepasta dulcis vini plena me lætificabit interdii.

δύεται πως, ἀπολαβὼν... τὸ τοῦ δ. δ. Confusa πρός et πὸς etiam apud Æschylum et Thucydidem.

2.

Photius p. 624, 21, Ὑπετέουπτο : ὑπεκαίετο καὶ κένιστο. Ἄπ. Apolophanis nomine omisso, Etym. M. p. 780, 24, ubi legitur ἐκέκιστο.

XXXIX.

CEPHISODORUS.

« Poeta hic quoque veteris comædiæ (v. Suid., Eudocia p. 270) : vicit enim olymp. 94, 3 (ante Chr. nat. 401). Anonymus apud Lysiam Ἀπολογ. δωροδ. p. 699 Reisk. : ἐπὶ δὲ Εὐκλείδου ἀρχοντος κομωδοῖς χορηγῶν Κηρισσοδώρῳ (recte Clintonus Fast. Hellen. p. 95 Κηρισσοδώρῳ) ἐνίκων, καὶ ἀντίλωσα σὺν τῇ τῆς σκηπῆς ἀναθήσει ἐκκαίδεκα μναί. Aliud ætatis indicium suppeditat titulus fabulæ Ἀντίλαις inscriptæ, i, e. Æmula Laidos (quæ intelligenda est prior duarum, Aristippi amasia : v. Strattis Maced. 5. Both.). Quattuor ejus fabulæ commemorantur; Antilaidis nomen solum relictum. » E M.

I. AMAZONES.

1.

Photius Lex. p. 337, 19, Ὄνος ἕεται : ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστρεφόμενων. Κηρισσοδώρος Ἀμαζόντι

Σκόπτεις μ', ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὄμομαι.

Sic etiam Suidas v. Ὄνος ὄμομαι.

2.

Athen. 14, p. 629, C : τὴν δ' ἀπόκινον καλουμένην ὀρχησιν, ἧς μνημονεύει Κρατίνος ἐν Νεμέσει, καὶ Κηφ. ἐν Ἀμαζόντι, ὑστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν.

II. ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ.

1.

Athen. 12, p. 553, A : ἔθος δ' ἦν Ἀθήνησι καὶ τοῖς πόδας τῶν τρυφώντων ἐναλείφειν μύροις, ὡς Κηφ. μὲν ἐν Τροφωνίῳ

AMAZONES.

1.

Irides me; ego vero ad hæc dicta asinus irrigor.

TROPHONIUS.

1.

a. Dein ad unguendum corpus mihi eme oleum irinum; etiam rosaceum amo, Xanthia,

a. Ἐπειτ', ἀλείφεσθαι τὸ σῶμά μοι, πρῶτον μύρον ἱρινόν· καὶ ῥόδινον ἄγαμαι, Ξανθία· καὶ τοῖς ποσὶν χωρὶς πρῶτον μοι βάκχαριν.

Et 15, p. 589, F, ubi de unguentorum usu disserit : καὶ Κηφ. ἐν Τροφ. « Ἐπ. ἀλ. πρῶτον τὸ σῶμά μοι... πρῶτον χωρὶς μοι βάκχαριν.

β. Ὡ λακκόπρωκτε, βάκχαριν τοῖς σοῖς ποσὶν ἐγὼ πρῶμαι; λαϊκάσομ' ἄν, εἰ βάκχαριν! »

Ei βάκχαριν, scil. πρῶμαι, quasi dicat « Percam, si baccharin tibi emo! » Recte enim Dobr. Adv. 2, p. 353, obscene dictum λαϊκάσομαι, ut Strato Phœnic. 36, οὕτῳ λαϊκάσει; metaphorice interpretatur potius quidvis patiar (v. Catull. 16). Libri vitiose λαϊκὰς ἑμαραβάκχαριν, nec multo melius Coraes apud Schweigh. λαϊκάσομ' ἄρα βάκχαριν, Mein. λ. ἄρα. βάκχαριν; N et ρ, itemque α et et, passim confusa. De baccharis radice cinnamomum olente Plinius 21, 6; cf. Virg. Eclog. 4, 19; 7, 27. Ceterum v. Epilycus Kœp. 4.

2.

Pollux 7, 87, de sandaliis agens : καὶ Κηφ. Τροφ.

— Σανδάλια τῶν λεπτοσχιδῶν,

ἐφ' οἷς τὰ χροσᾶ ταῦτ' ἔπεστιν ἄνθεμα·

νῦν δ', ὥσπερ ἡ θεράπαιν', ἐγὼ περιβαρίδας.

Respexit Clemens Alex. Pæd. 2, p. 240 Pott. : αἰσχρὰ γοῦν ἀληθῶς τὰ σανδάλια ἐκεῖνα, ἐφ' οἷς ἐστι τὰ χροσᾶ ἄνθεμα. De sandaliis v. Vossii Epist. mythol. 1, p. 108; de λεπτ. Phrynich. Bekk. p. 49, 25. Versu 23 Meinek. ὥσπερ ἡ θερ.

3.

Athen. 15, p. 667, D : οἱ δὲ ἄθλον προύκειτο τῇ εὐπροσμένῳ τὸν κότταθον (de quo ad Aristoph. Pac. 341) προεῖρηκε μὲν καὶ Ἀντιφάνης (scrib. Ἀριστοφάνης : v. ann. ad Cratini Nemesin 6)· ὡς γὰρ ἐστι, καὶ πεμμάτια, καὶ τραγήματα. (Antiphanes quidem in Ἀφροδ. γοναῖς fr. 1, 2 et 3, Athen. 15, p. 666, F, de cottabo : ὡς μὲν καὶ πέμμα καὶ τραγῆμα νικητήριον. Sed verba καὶ πέμμα — νικ. a Casaubono petita sunt ex p. 667, D, siquidem in libris versu 3 hoc tantum legitur πέντε νικητήριον. Satius autem utrumque fuit scribi καὶ πέμματα καὶ

prætereaque pedum causa eme mihi baccharin.

b. O lati vir podicis, egone baccharin pedibus tuis emam? pædicabor, si baccharin!

2.

— Sandalia ex subtiliter fissis, quibus aurei isti flores assuti sunt : nunc autem, ut ancilla, gero peribarides.

τραγήματα νικ. Ceterum προσέφηκε disconvenit orationi, quum dicatur de recentiore Comico.) ὁμοίως δὲ διεξέρχονται Κηρ. ἐν Τροφ., καὶ Καλλίας.

4.

Pollux 7, 40 : γῆν (sic Bekkerus pro τήν) δὲ σμηκτρίδα Κηρ. ἐν Τροφ. εἶρηκε. Ms. Jungermanni : τήν δὲ σμηκτρίδα γῆν Εὐπολις εἶρηκε, καὶ ἄλλοι. Cf. Nicocharis Herc. nupt.

III. ΥΣ.

« Argumentum dramatis ad suam Bœotiam spectasse nescio quam recte suspicatur Hemsterh. ad Pollucem 10, 110. » Mein. Schol. Pindari Olymp. 6, 152, εἰ φεύγομεν Βοιωτίαν ὅν : ὅτι δὲ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν τὸ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὄντες ἐκαλοῦντο... καὶ Κρατῖνος (Incert 153).

Οὗτοι δ' εἰσὶν συσθιωτοὶ, χρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.

Cf. Menandri Incert. 299.

1.

Athen. 3, p. 119, D, de voce ταρίχιον agens : καὶ Κηρ. ἐν Ὑί.

Κραχιδίον τι φαῦλον, ἢ ταρίχιον.

2.

Idem 8, p. 345, F, de voce ὀψοφάγος disserens : καὶ Κηρ. ἐν Ὑί.

Οὐδ' ὀψοφάγος, οὐδ' ἀδολέσχης.

3.

Idem 15, p. 701, A : λύχνα δὲ οὐδετέρως εἶρηκεν Ἡρόδοτος ἐν β' Ἱστοριῶν (cap. 62), λυχοκαυτίαν δὲ, ἣν οἱ πολλοὶ λέγουσι, λυχναψίαν Κηρ. ἐν Ὑί. Errat de hoc loco Eustathius ad Od. p. 1571, 22.

4.

Pollux 10, 109, 110, ubi instrumenta culinaria enumerantur : τὸν δὲ φρυγέα καὶ αὐτὸν ὡς σκεῦος μαγειρικόν, εἴτε τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἐφρυγον, εἴτε τὸ φρύγετρον (rudicula; cf. Polyzeli Διον. γον.), ὡς ὁ κωμικὸς Θεόπομπος ἐν Σειρήσιν ὑποδηλοῖ, λέγων ἂ φρυγεύς, θυσία, λήκυθος, » καὶ μὴν καὶ Κηρ. ἐν Ὑί εἰπόντος

— Σπονδῆ δὲ παρὰ τῶν ὀλκᾶδων

SUS.

1.

Caruncula quaedam mala, vel salsamentum.

2.

Neque gulosus, neque blatero.

3.

— Libatioque apud corbitas,

καὶ καταφατισμῶς.

Verba καὶ μὴν et reliqua accesserunt e codice Falck., sed mendose legitur καταφατισμός. Imo καταφατισμός, *promissum solenne*, adjuratio, qualis fieri solet in fœdere faciendo, quod significatur libatione, σπονδῆ. Hom. Iliad. 2, 340 :

Ἐν πυρὶ δὲ βουλαί τε γενόιατο, μῆδεά τ' ἀνδρῶν, σπονδαί τ' ἀκρητοί, καὶ δεξιά, αἷς ἐπέπιθμεν.

De γ et μ confusis v. ann. ad Thuc. 2, 21. Παρὰ τῶν ὀλκᾶδων pro παρὰ ταῖς ὀλκᾶσιν, ut Sophocles Antig. 890 (966) : παρὰ δε Κουανέων πελαγέων, ubi schol. ἀντὶ τοῦ παρὰ δὲ τοῖς πελαγέσιν, etc. cf. Matth. Gr. § 588.

4.

Herodianus Diet. solit. p. 39, 10 : κέχρηται δὲ τῷ ὀνόματι (μυγαλῆ) Κηρ. ἐν Ὑί εἰπόν, Ὡ καὶ λέων καὶ μυγαλῆ καὶ σκορπίος.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 11, p. 459, D :

Ἄγε δὴ, τίς ἀρχὴ τῶν λόγων γενήσεται;

κατὰ τὸν κωμικοποιὸν Κηρ. ἐν Ὑί.

2.

Pollux 4, 173 : τὰ δὲ ὀνομαζόμενα στάθμια, σταθμὰ, καὶ ἐπίσταθμα, στάσιμα ὀνόμασε Κηρ. In Mein. Libri corrupte τὰ δὲ ὀνομ. στ. σταθμὰ στάσιμα καὶ ἐπίστ. ὀν. Κηρ. Idem Pollux 10, 126 : στάσιμα δὲ τὰ στάθμια Κηρ. κέκληκε.

XL.

EPILYCUS.

« Suidas : Ἐπίλυκος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ Κωραλίσκος. Perperam libri Κωραλίσκος. Hesych., Κωραλίσκον : μεϊράκιον. Photius p. 198, 15, Κωραλίσκον : τὸ μεϊράκιον Κρητες. Antiquae poetae comediae, ut quem Athen. 4, p. 140, A, et gramm. Bekkeri p. 411, 17, cum Aristophane et Philyllo conjungant. Epilycum ποιητὴν ἐπῶν, Cratetis comici fratrem, commemorat Suidas v. Κρατῆς. » E M.

et promissa solennia.

4.

O (qui es) leo et mugil et scorpius!

EX INCERTIS FAB.

1.

Age sane, quod fiet initium sermonum?

ΚΩΡΑΛΙΣΚΟΣ.

1.

Athen. 4, p. 133, B : ἐστὶ δὲ ἡ κεραιώπη ζῶον ὁμοιον τέττιγι ἢ τεττιγονίῳ, ὡς Σπεύσιππος παρίστησιν ἐν τετάρτῳ Ὅμοίῳ. μνημονεύει αὐτῶν Ἐπ. ἐν Κωραλίσκῳ. Mendose codd. τέττιγι καὶ τιγονίῳ. Photius p. 592, 11, Τεττιγονίον : ὁμοιον τέττιγι. Ἐπίλυκος Κωραλίσκῳ.

2.

Idem ib. p. 140, A : τῆς δὲ κοπίδος (de qua ad Cratini Πλουτ. 1, Eurolidis Helot. 1) μνημονεύει καὶ Ἀριστοφάνης ἢ Φιλύλλιος ἐν ταῖς Πόλεσιν, Ἐπίλυκος τε ἐν Κωρ., λέγων οὕτως :

Ποττᾶν κοπίδ' οἶῶ, σῶμαι
ἐν Ἀμυκλαῶν· παρὰ Γέλλωσιν
βάρακες πολλοὶ, κάρτοι,
καὶ δωμῶς τις μάλα γαδύς,

διαρρήδην λέγων μάζας ἐν ταῖς κοπίσι παρατίθεσθαι (τοῦτο γὰρ οἱ βάρακες δηλοῦσιν, οὐχὶ τολύπας, ὡς φησι Λυκάφρων [grammaticus, de quo et ejus oppugnatore Eratosthene vid. Bergk. Commentt. p. 65], ἢ τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ὡς Ἐρατοσθένης), καὶ ἄρτους δὲ, καὶ ζωμῶν τινα καθυδυσμένον περιττῶς. « In Epilyci versu 1 pro ποττᾶν vel πόττ' ἂν recte Jacobs. Addit. p. 95, ποττᾶν. Pro codicum κοπίδ' οἰώσομαι, κοπιδουώσομαι, etc. Bergk. Commentt. p. 431, κ., οἶῶ, σῶμαι, h. e. laconice σῶμαι (« Hesych. Σῶμαι : ἐρπω. Δωριεῖς, et infra Σῶται : ὀρμᾶται, ἐρχεται, πορεύεται, » Bergk. p. 433). V. 2 ἐν h. e. εἰς, dorice; v. Hesych. v. Ἐν, etc. De Ἀμυκλαῶν, Apollinis templo Sparte, laudatur Thuc. 5, 18, 23. Tum libri παραγγέλλωσι, vel similiter, quæ egregie correxit Bergk., observans, Iacedæmonios Γέλλωτας dixisse, quos vulgum Εἰλωτας, Comicumque Lysistr. 206, γαδύ (sic enim ille p. 434 pro γ' ἀδύ), quod quidem probans ipse h. l. scripsi μάλα γαδύς pro μ. ἀδύς, item in γ mutato spiritu aspero, more Dorum (« Hesych. Γάδετα : ἤδετα. Γάδεσθαι : ἤδεσθαι. » Bergk.). Malui tamen παρὰ Γ., scil. εἰσὶ, pro πάρα Γ., i. e. πάρεισι Γ., quod affectatus de rebus dictum esse videbatur. V. 3 libri πολλὰ οἱ κάρτα, Ca-

PUERULUS.

2.

Ad copidem, opinor, pergam
in Amyclæum : apud Helotes (sunt)
mazæ multæ, panesque,
et jus quoddam suavissimum.

3.

— Mala et granata loqueris.

saub. πολλοὶ καὶ ἄρτοι, Dindorf. πολλοὶ κάρτοι, ut convenit metro anapæstico. Denique v. 4 iidem fere δωδέμοστοι μάλα ἀδύς. Recte Bergk. δωμῶς τις secundum Etym. M. p. 316, 56 : κατὰ τροπὴν δωρικὴν τοῦ ζ εἰς δ, ὅσον ζυγὸς δυγὸς καὶ ζωμῶς δωμῶς.

3.

Idem 14, p. 650, E : Ἐπίλυκος Κωρ.

— Μῆλα καὶ ῥόας λέγεις.

Photius p. 490, 2, Ῥοίας : Ἴωνες, ἀνευ δὲ τοῦ ἰ ῥοάς (immo ἀνευ δὲ τοῦ ἰ ῥοάς Ἀττικοί). οὕτως Ἐπ.

4.

Idem 15, p. 691, C : τῆς δὲ λεγομένης σάγδας (μύρον δ' ἐστὶ καὶ τοῦτο) Ἐπ. ἐν Κωρ.

— Βάκκαρις τε καὶ σάγδας ὁμοῦ.

Βάκχαριν dixit Cephisodorus. Troph. 1, nec definire ausim, utrum sit rectius. V. Schneideri Lex. v. Βάκκαρις, ubi mire vir doctissimus : « βάκκαρις, baccharis, » pro baccaris, siquidem τὸ βάκκαρις ne commemoravit quidem. Σάγδας, unguentum Ægyptiacum; v. Schneideri Lex. v. Ψάγδας.

5.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 411, 17, Ἀντλητήρα (inepte codex ἀντλιαντλητήρα) : Ἀριστοφάνης δὲ Προαγῶνι, καὶ Ἐπ. Κωρ. τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀντλίον κεκλήκασιν.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 1, p. 28, E : Χίου δὲ αἶνου καὶ Θασίου μείμνηται Ἐπ.,

— Χῖος καὶ Θάσιος ἠθημένος.

Photius p. 63, 23, Ἠθημένος : διυλισμένος. οὕτως Ἐπ.

2.

Photius p. 353, 15, Ὁστολόγος : παρὰ Ἐπιλύκῳ. καὶ δρᾶμα Αἰσχύλου Ὁστολόγοι.

3.

Idem p. 657, 16, Ψωμός. : ὡς ἡμεῖς. Ἐπ.

4.

— Et baccaris, et sagdas simul.

EX INCERTIS FAB.

1.

— Chium et Thasium (vinum) percolatum.

2.

Ossa legens.

(scil. ἀναίσθητοι), οἷους οἱ κοιμητοδιδάσκαλοι (vitiose libri κοιμητοδιδάσκαλοι) παράγουσιν Ἀγροίκους, etc. Itaque simplices et ad omnem voluptatis sensum occalescentes rusticos his in fabulis produxerunt Comici. Neque alio Butalionis nomen spectat, quo bardos stupidosque significari docet scholiastes Aristoph. Ran. 1021. Talem hominem etiam Xenarchus ostenderit, cujus Butalionem laudat Athen. 2, p. 63, F. Ant. autem ipse eandem simplicis viri imaginem exhibuit etiam in Aecstria (Athen. 9, p. 402, D) et, si recte conjicio, in Κουρίδι fabula ap. Athen. 7, p. 304, A. » *E M.*

1.

Athen. 9, p. 396, B, de πικτοῖς κρεαδίσις disse-rens: Ἀντιφάνης δ' ἐν Ἀγροίκοις

— α. Καὶ πρῶτα μὲν αἶρω παθεινὴν μάζαν, ἣν φερέσειος Δῆος βροτοῦσι χάσμα δωρεῖται φίλος· ἔπειτα πικτὰ τακερὰ μελάδων μέλι· 5 χλόην καταμπέγοντα, σάρκα νεογενῆ.

β. Τί λέγεις; α. Ἐραγοδίαν περαίνω Σαφοκλέους.

Versu 3 Δῆος Casaubono debetur. Libri glossemate inconcinno Δημήτηρ. Cf. Aristoph. Plut. 511, etc. Ibidem vulgo legitur φίλον, quod nive frigidius; sed codex L φίλων, i. e. φίλος, quod adoptandum fuit. V. 5 χλόην. Observanda insolens vocis significatio. » Pro περαίνω, quæ item Casauboni est correctio, libri oggerunt παραινῶ. Ἰαμβεῖον περαίνω dixit Aristoph. Nub. 1170, βήσεις περαίνω Philostratus Vit. Apoll. 7, 3. Cf. Semus ap. Athen. 14, p. 622, B, Pollux 14, 113, ipse Ant. Diplas. 4. Cf. Auletæ versum 5. » *E M.* Altioris et tragicæ poesis color in præcedentibus facile agnoscitur.

2.

Idem 13, p. 567, D : ὡς Ἀντιφάνης φησὶν ἐν Ἀγροίκοις,

Ἔστιν δ' ἑταῖρα τῶ τρέφοντι συμφορὰ· εὐφραίνεται γὰρ κακῶν ἔχων οἶκοι μέγα.

RUSTICUS.

1.

— a. Et primum quidem sumo desiderabilem mazam, quod vitalis Ceres mortalibus donat gaudium; dein assata tenera caprarum membra, 5 succum habentia, novam carnem.

b. Quid loqueris? a. Tragædiam perlego Sophoclis.

2.

Amica infortunium est ei qui alit :

3.

Idem 9, p. 392, E : ὑποκοριστικῶς δὲ Εὐπολις ἐν Πόλεσιν αὐτοῦς (τοὺς ὄρτυγας) κέκληκεν ὄρτυγια, ... Ἄντ. δ' ἐν Ἀγρ. εἶρηκεν οὕτως·

— Ὡς δὲ σύ τι

ποιεῖν δυνάμενος, ὄρτυγιῶ ψυχὴν ἔχων,

» In coturnicibus veteres timiditatem notabant; item in ὄρτυγομήτρᾳ : v. Alex. Myndius ibid. p. 393, A. » *Mein.*

4.

Idem 10, p. 445, F : μετὰ ταῦτα Οὐλιπιδὸς προπιῶν τι τῶν ἑταίρων ἔφη, Ἄλλὰ, κατὰ τὸν Ἀντιφάνην, ὦ φιλότις, ὅς ἐν Ἀγροίκοις φησὶν

α. Ὀλὴν μύσας ἔκρινε. β. Μέγα τὸ φορτίον!

α. Οὐχ, ὅστις αὐτῆς ἐστὶν ἐμπείρωσ ἔχων.

» Ὀλὴν intelligas λεπαστήν. Μύσας, *connivens*, ridicule; quasi verito eo, qui hæc dicit, ne alter ad spectu magni poculi terreatur. » Oculos claudunt, qui adversus magnum aliquid periculum animum obscurant. Similiter Sophocles Ant. 417, μύσαντες εἶχμεν θεῖαν νόσον. Menander Incert. 1, 2 :

φέρειν μύσαντα πρότικα καὶ γυναῖκα δεῖ. »

E M. Cf. Soph. Trach. 954 nostræ ed.

5.

Idem 15, p. 692, F : τοῖς τούτων τῶν κράσεων (Διὸς σωτήρος, Ὑγείας, aliarumque similium) μεμνημένους τῶν ποιητῶν ἔδοξε παρατίθεσθαι, ὧν καὶ αὐτὸς μνησθήσομαι. Ἄντ. μὲν γὰρ Ἀγροίκοις ἔφη

Ἀρμόδιος ἐπεκαλεῖτο, παιᾶν ἤδετο,

μεγάλῃν Διὸς σωτήρος ἄκατον ἤρε τις.

Libri vitiose τοὺς... μεμνημένους, et αὐτῶν pro αὐτῶς. Versu 1 recte Koppiers. Observ. p. 31 ἐπεκ. pro ἐκαλεῖτο. » De Harmodio in convivii cani solito v. Meursii Pisistr. 14, p. 102, et Bergler. ad Ar. Lysistr. 1264. Cf. Antiphani's Διπλάσ. 1. Versu 2 ἄκατον, poculum forma navigii, primus dixisse videtur Telestes, propterea notatus a Theopompo Alth. 2. » *E M.*

nam lætatur magnum domi habens malum.

3.

— Scilicet tu ut aliquid agere possis, coturnicis animum habens?

4.

a. Totam clausis oculis ebibe. b. Magnum onus!

a. Non ei, qui peritus accesserit.

5.

Harmodius invocabatur, pæan canebatur, magnum Jovis Servatoris poculum quidam sumpsit.

6.

Pollux 6, 54 : Ἄντ. τὴν βάρφανον κραμβίδιον λέγει ἐν Ἀγρ.,

Κραμβίδιον ἐφθόν, *χάρτιεν ἀστειὸν πάνυ.

Mendose legitur χάρτιεν, scribam χοιρίον.

7.

Photius p. 480, 20, Ῥαγδαίους : κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὄμβρων τοὺς κεκνημένους καὶ σφοδρούς καὶ βιαίους Ἄντ. Ἀγροίκοις

Ῥαγδαῖος, ἄμαχος· πρᾶγμα μεῖζον ἢ δοκεῖς. Sic etiam Suidas v. Ῥαγδαῖος.

8.

Antiatt. p. 93, 27, Ἐπίδημος : ἀντὶ τοῦ ἐνδημος. Ἄντ. Ἀγρ. » Ἐπίδημος enim, sive, quæ usitatio forma est, ἐπίδημος, dicitur, qui aliunde immigravit; ἐνδημος autem indigena. A primitiva significatione jam Soph. aliquantulum deflexit, OEd. Tyr. 495, ἐπίδημον φάτιν dicens *rumorem per populum sparsum, divulgatum*. Antiphaneum fortasse respexit Pollux 919 : τὸ ἐνδημον πλῆθος, τάχα δὲ καὶ ἐπίδημον, ut correxit Koppiers. Obs. p. 13. » *E M.*

9.

Idem p. 97, 5, Ἐκ διαδοχῆς : τὸ ἐν μέρει. Ἄντ. Ἀγρ. Conf. Koppiers. Observ. phil. p. 12.

10.

Idem p. 105, 5, Καθαρὸς δοῦλος : οἶονεὶ ἀπικριτωμένος. Ἄντ. Ἀγρ. » Sic Aristoph. Av. 154 : Τίμων καθαρὸς. Cf. Valcken. apud Koppiers I. 1. p. 17. » *E M.*

11.

Idem p. 108, 8 : Μεῖζον μεῖζον, μικρὸν μικρόν. Ἄντ. Ἀγρ. Simile μάλλον μάλλον ap. Eurip. Iphig. Taur. 1297, etc.

» De aliis hujus fabule fragmentis v. quæ annotamus ad *Butalionem* et ad *Κουρίδος* fr. 2. » *Mein.*

II. ΛΔΕΛΦΑΙ.

Antiatt. p. 81, 10, Ἄνα κάμψει : ἀντὶ τοῦ ὑποστρέψαι ποιήσει. (Quod Francogalli dicunt *travestir*.) Ἄντ. Ἀδελφαῖς. Koppiers. I. 1. p. 7 citat Ἀδελφοῖς e schedis Ruhnkenii.

III. ΑΔΩΝΙΣ.

» Fabula de Adonide poetarum Atticorum nemo ad tragicæ compositionem usus est. Fecit id pri-

6.

Crambe cocta, porcellus magnificus.

7.

Violentus, non impugnandus : res major quam censes.

mus is, qui, ut in vita, sic in poesi, nihil non sibi licere existimavit, Dionysius major, cujus Adonidem tragicæ commemorat Athen. 9, p. 401, F.; deinde Ptolemæus Philopator, teste Aristophanis scholiaste Thesm. 1059 : ἐξήλωσεν αὐτὸν (Euripidem in Andromeda) Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ ἐν ἡ πεποίηκε τραγωδίᾳ Ἀδωνίδι. Tanto frequentius hæc fabula comædiarum præbuit argumentum, ut ostendunt Platonis, Nicophontis, Antiphani's, Ararotis, Philisci, Sotadis exempla. » *E M.* Reputemus ista Horatii A. P. 9, *Pictoribus atque poetis Quilibet audendi semper fuit æqua potestas*, neque damnemus illos, priusquam sciamus, an *serpentes avibus, tigribus agnos, geminaverint*, quod fabulis eorum deperditis sciri hodie non potest.

1.

Antiatt. p. 77, 25, Ἀκκληρίαν : Ἄντ. Ἀδωνίδι. ὁ αὐτὸς εὐκλήρωμα ἀντὶ τοῦ κατόρθωμα. » Recte Koppiers. I. 1. p. 6, εὐκλήρημα. Prius illud ἀκκληρία e Sophocle affert gramm. Bekkeri Anecd. p. 367, 15. » *Mein.*

2.

Idem p. 80, 24, Ἄνα μέσον : ἀντὶ τοῦ ἐν μέσῳ. Ἄντ. Ἀδ.

3.

Idem p. 103, 15, Κατάλυσιν : καὶ ταύτην (scil. τὴν λέξιν) ἐπαιτιῶνται. Ἄντ. Ἀδ. » Κατάλυσιν, *diversorium*, aliquoties dixit Plato in Protagora, ex Comicis etiam Alexis Agon. 1, 2. » *E M.*

IV. ΑΘΑΜΑΣ.

Pollux 10, 62 : καὶ αὐτολήκυθος δὲ τινὰς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (p. 1261) ὀνομάζει, οὗς σαφέστερον ἂν τις ἐν τῷ Ἀντιφάνους Ἀθάμαντι κεκλήσθαι λέγοι

— Χλαμύδα καὶ λόγγην ἔχων, ἀζυνακόλουθος, ξηρὸς, αὐτολήκυθος.

Versu 2 librorum ζυνακόλουθος correxit Salmasius. Gramm. Bekkeri Anecd. p. 466, 6, αὐτολήκυθος (sic Mein. pro αὐτόλουκος) : πένητες, οἷον αὐτοδιάκονοι.

V. ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ.

Antiatt. p. 81, 15, Ἄνα εἴηναί : ἀντὶ τοῦ ἀναχωρῆσαι. Ἄντ. Αἰγυπτίους. Lexicon Bekkeri Anecd. p. 390, 14, Ἀναδύναί : ἀναχωρῆσαι, etc. Sed hoc non eo valet, ut propterea apud Antiaticistam

ATHAMAS.

— Chlamydem et lanceam habens, pedissequo nullo, jejunos, ipse ampullam oleariam [portans.

ponendum sit ἀναδύναι, quum bene, immo melius, habeat ἀναδύναι.

VI. ΑΙΟΛΟΣ.

« *Æoli quæ ratio fuerit, satis (?) ostendere videntur fabulæ fragmenta, quæ servavit Athen. 10, p. 44, C, et 12, p. 552, F: quorum prius Euripidei dramatis, ab Aristophane exagitati, imitationem continet; v. Valcken. ad Euripidis Hippol. 1303, et de Æolosicæ Comici, qua fabula Æolum Euripidis data opera luserat, Grauert. in Museo Rhen. Niebuhrii vol. 2, p. 50 et 499. » E M.*

1.

Athen. 10, p. 444, C: ἐν δὲ Αἰόλῳ διαβάλλων, ὅσα δεινὰ πράττουσιν οἱ πλέον πίνοντες,

Μακαρεὺς, ἔρωτι τῶν ὀμοσπόρων μιᾷς πληγῆς, τῶς μὲν ἐπεκράτει τῆς συμφορᾶς, κατεῖχε δ' αὐτὸν εἴτα παραλαβὼν ποτε ὀϊνον στρατηγόν, ὅς μόνος θνητοῖς ἀγει τὴν τὸλμαν εἰς τὸ πρόσθε τῆς εὐβουλίας, νύκτωρ ἀναστὰς ἔτυχεν ὦν ἐβούλετο.

« *Ducta hæc videntur e prologo comædiæ, qua poeta expressit haud dubie Euripidis fabulam, cujus argumentum contineri dicas Sostrati verbis e libro 2 Tyrrhenicorum, servatis a Stobæo Floril. 64, 35: Αἰόλος τῶν κατὰ Τυρρηνίαν βασιλεὺς τόπων ἔσχεν ἐξ Ἀμφιθέας θυγατέρας ἕξ, καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀρρένων παίδων, ὧν ὁ πρεσβύτατος Μακαρεὺς Κανάκης τῆς ἀδελφῆς ἐρασθεὶς, ἐβιάσατο τὴν προεξημένην. Αἰόλος δὲ, περὶ τούτων μαθὼν, τῇ θυγατρὶ ξίφος ἐπέμψεν· ἡ δὲ ὡς νόμον (jussum) δεξαμένη τὸν σίδηρον αὐτὴν ἀνεῖλε. Μακαρεὺς δὲ, τὸν γεννήσαντα προεξλιωσάμενος, ἔδραμεν εἰς τὸν θάλαμον, εὐρὸν δὲ τὴν ἀγαπωμένην αἰμορραγοῦσαν, τῇ αὐτῇ ξίφει τὸν βίον περιέγραψε. Duo priores versus ex ipso Euripide adscivisse comicum non improbabilis conjectura est Valckenarii loco cit. » Mein. V. 4 θνητῶν cod. Ven.*

2.

Idem 12, p. 552, F: πολλῶν οὖν κάλλιόν ἐστι,

ÆOLUS.

1.

Macareus, amore unius sororum ictus, tantisper quidem superabat calamitatem, seque continuit; dein adhibito quondam vino duce, quod solum mortalium audaciam præcurrere facit bono consilio, nocte surgens adeptus est quod voluit.

2.

— Hunc igitur

τοιοῦτόν τινα εἶναι τὴν ἰδέαν ἢ ὡς φησιν Ἄντ. ἐν Αἰόλῳ,

— Τοῦτον οὖν

δι' οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος ἀσκήν καλοῦσι πάντες οὐπυγῆριοι.

Spectat hæc Eustath. ad Odys. p. 1646, 14.

VI. ΑΚΕΣΤΡΙΑ.

« *Atticos ἀκέστριαν sartricem dixisse (non θεραπέυτριαν secundum Etym. M. p. 47, 44), intelligitur e Lexico Bekkeri Anecd. p. 364, 8 (et Bachm. 1, p. 53), Ἀκέσασθαι καὶ ἀκέσαι: ἰάσεσθαι ὅθεν καὶ οἱ Ἄττικοι τὴν ἡπείτριαν ἀκέστριαν καλοῦσιν. Ælius Dionysius Eust. ad Odys. p. 1647, 58, et Etym. M. p. 46, 34: Ἀκέστρια καὶ ἀκεστής, ὅς νῦν βράπτας καλοῦσι. χρῆ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναῖξιν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκύθαι. Mendose Erotianus Gloss. Hippocr. p. 70: οἱ Ἄττικοι τὰς βαφίδας ἀκεστρίας (scrib. ἀκέστρας) καλοῦσι παρὰ τὸ (τὰς ἀκεστρίας Both.) ἀκεῖσθαι καὶ (ὡς Both.) ὑγιᾶ ποιεῖν τὰ ἱμάτια. (Bachm. Anecd. Gr. 1, p. 53, Ἀκέστας: ἰατρούς... Ἀκεσταί: οἱ τὰ ἱμάτια ἀκούμενοι. Ξενοφῶν (Cyrop. 1, 6, 16, ubi edd. fere ἡπηταί) « ὡσπερ ἱματίων βραγύντων εἰσὶ τινες ἀκεσταί. » Et 2, p. 337: ὅτι ἀκέστρα ἢ βελόνη ἢ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν, etc. Both.) Sophronis mimum inscriptum Ἀκέστρια commemoravit Etymologus p. 490, 10: καθόλου δὲ τοὺς πωλοῦντάς τι καπήλους ἔλεγον. ἔστι καὶ παρὰ Σώφρονι ἐν Ἀκεστρία. » E M.*

1.

Athen. 9, p. 402, D: τὰ δὲ παρὰ τοῖς κωμωδιοποιοῖς λεγόμενα δεῖπνα ἡδίστην ἀκοὴν παρέχει τοῖς ὡστὶ μᾶλλον ἢ τῇ φάρυγγι, ὡσπερ τὰ παρ' Ἀντιφάνει μὲν ἐν Ἀκεστρία

α. Κρεᾶδια τίνος ἡδίστ' ἂν ἐσθίοις; β. Τίνος; εἰς εὐτέλειαν τῶν προβάτων μὲν, οἷς ἐνὶ μήτ' ἔρια, μήτε τυρός. α. Ἀρνὸς, φίλτατε. β. Τῶν δ' αἰγιδίων κατὰ ταῦθ', ἃ μὴ τυρῶν ποιεῖ.

propter vinositatem et obesum corpus « utrem » vocant omnes indigenæ.

SARTRIX.

1.

a. Cujusnam carunculas libentissime comedas? b. Cujus? vilitatis causa ovium quidem, quibus neque lana est neque caseus. a. Agni, carissime. b. Similiterque caprarum, quæ caseum non faciunt.

5 α. Ἐρίφου. Διὰ τί οὖν; β. Ἐπί γε καρπίμων ἀδρῶν

ταῦτ' ἐσθίων τὰ φαῦλ' ἀνέχομαι.

Versu 1 libri Κρέα δὲ τίνος, etc., claudicante quidem versu, quia κρέα posteriorem corripit. V. 4 codd. τῶν δ' αἰγιδίων. Schweigh. αἰγίων, quod vix feras apud Atticum, Dobr. audacious αἰγιδίων. Scribam τῶν δὲ κατὰ ταῦτ' αἰγῶν. V. 5 legebatur ἐρίφου· διὰ τὴν ἐπικαρπίαν γὰρ τῶν ἀδρῶν, quæ vereor ut quisquam intelligat. Meinek. a versu 2 omnia eidem tribuit interlocutori. V. 6 recentiores codd. τὰ φαυλότατ'.

2.

Pollux 4, 125: τὸ δὲ κλίσιον ἐν κωμῳδίᾳ παρακεῖται παρὰ τὴν οἰκίαν, παραπετάσματος δηλούμενον, καὶ ἔστι μὲν σταθμὸς υποζυγίων. καὶ αἱ θύραι αὐτοῦ μείζους δοκοῦσι, καλούμεναι κλισιάδες, πρὸς τὸ καὶ τὰς ἀμάξας εἰσελαύνειν καὶ τὰ σκευοφόρα. ἐν Ἀντιφάνου Ἄκ. καὶ ἐργαστήριον γέγονε τὸ καλούμενον κλίσιον ὁ πρότερον ποτ' ἦν, etc. Hæc postrema in cod. Falk. ita leguntur: τὸ καλ. κλίσιον. φησὶ γοῦν εἰ γὰρ δι' ἐργαστήριον οἰκίας τὸ κλ. etc. Suspicio, ita legendum esse

α. Τῆς οἰκίας τὸ κλίσιον τὸ καλούμενον, ὁ πρότερον ἦν τοῖς ἐξ ἀγροῦ βουσί σταθμὸς καὶ τοῖς ὄνοις, πεποιήκε. β. Τί δ'; α. Ἐργαστήριον.

Versu 1 Mein. supplebat τῆς et annotavit secundum Etym. M. p. 520, κλίσιον primam producere et paroysitōτως scribi apud Atticos. V. 3 τί δ' forte abierit in εἰ δ', εἰ δὲ, de quo v., si tanti est, ann. ad Odys. 10, 40; 16, 371. Δὲ et γὰρ passim confusa. De ἐργαστήριῳ v. Aristoph. Eq. 692. — In altera ed. Meinekius Bekkeri conjecturam recepit ita hæc constituentis:

Ἦν γὰρ τι ἐργαστήριον τῆς οἰκίας; β. (Οὐκ ἦν μὰ τὸν Δι', ἀλλὰ δὴ) τὸ κλίσιον, ὁ πρὶν ποτ' ἦν τοῖς ἐξ ἀγροῦ βουσί σταθμὸς καὶ τοῖς ὄνοις, πεποιήκεν ἐργαστήριον.

5 a. Hædi. Cur igitur? b. Cum frugibus solidis hæc apponi in mensa patior.

2.

a. Ædium cella quæ vocatur, quæ prius fuit bobus ex agro reversis stabulum atque asinis, eam fecit. b. Quid igitur? a. Opificinam.

JACULATRIX.

— a. Vicinus est quidam caupo: hic statim, quum forte veni

V. 3 πρὸν Piersonus ad Mærin p. 229, pro πρότερον. 3.

Athen. 13, p. 386, A, de Sinope scorto: μνημονεύει δ' αὐτῆς Ἄντ. ἐν Ἀρκάδι καὶ ἐν Κηπουρῶν, ἐν Ἄκ., ἐν Ἀλιευμένῃ, ἐν Νεοττίδι, καὶ Ἀλεξίς ἐν Κλεοβουλίνῃ, καὶ Καλλίστρατος ἐν Μοσχίῳ.

4.

Ath. 7, p. 304, A; vid. infra Κουρίδος fragm. 2.

VIII. ΑΚΟΝΤΙΖΟΜΕΝΗ.

Athen. 10, p. 441 B: οἶαι δ' εἰσὶ παρὰ τοῖς Ἑλλησι μεθύουσαι αἱ γυναῖκες, παραδίδωσιν Ἄντ. μὲν ἐν τῇ Ἀκοντιζομένη οὕτω

— α. Γεῖτων ἐστὶ τις κάπλος· οὗτος εὐθύς, ὅταν ἔλθω ποτὲ διψῶσα, μόνος οἶδ', ὡς γέ μοι κεράννυται, οὐθ' ὕδαρες, οὐτ' ἄκρατον. β. Οἶδ' ἐγὼ ποτε 5 πιούσα.

Versu 2 ἔλθω Casaubonus pro ἐλθῶν. V. 3 præter necessitatem Schweigh. et Mein. ὡς γ' ἐμοὶ κ. Ante Casaubonum legebatur οἶδεν. V. 4 alteram personam immisi: apparet enim, verba Οἶδ' ἐγὼ π. πιούσα non ejusdem esse, cujus antecedentia. Neque placebant vulgata Οἶδα δ' ἐγὼ π. π., in quibus vim nullam habet δὲ, ortum illud, ni fallor, ex-da syllaba vicina.

IX. ΛΑΕΠΤΡΙΑ.

Ab nonnullis hanc fabulam ad Alexidem poetam referri significat Athen.

Athen. 3, p. 123, B: ὅτι γὰρ οἶδασιν (οἱ ἀρχαῖοι) θερμὸν ὕδωρ, Εὐπολις μὲν ἐν Δήμοις (fr. 22) παρίστησιν, Ἄντ. δ' ἐν Ὀμφάλῃ (fr. 2)· ἐν δ' Ἀλειπερία (φέρεται δὲ τὸ δράμα καὶ ὡς Ἀλέξιδος)

Ἐὰν δὲ τούργαστήριον ποιῆτε περιβύθητον, κατασκευῶ, νῆ τὴν φίλην Δήμητρα, τὴν μεθύουσαν γίστην ἀρύταιναν ὑμῶν, ἐκ μέσου βάψασα τοῦ λέγματος.

sitiens, unus omnium optime scit, quomodo mihi [sceri vinum mihi debeat, ut neque aquosum sit, neque merum. b. Novi ego, quæ aliquando

5 bibi.

UNCTRIX.

Quodsi infamatis opificinam, irrigabo vos ego, per amicam Cererem, maxima trulla immersa medium in lebetem,

ζέοντος ὕδατος! εἰ δὲ μὴ, μηδέποθ' ὕδωρ
πίοιμι

5 ἐλευθέριον.

« Hæc dicebat ancilla τῆς ἀλεπτρίας, adolescentium, qui comessabundi fores pulsabant (velut scorti : v. Horat. Od. 1, 25. *Both.*), petulantiam castigans, metu infamiae. » *E Casaubono.* V. 2 καταπερῶ cod. B. « Ἀρύταιναν βάρη, *immersa trulla aquam haurire*, illustravit Casaub. ad Theophr. Char. 9, p. 225, Valck. ad Hippol. 123, Hesych. v. Βάπταν. V. 4 μὴ addidit Casaub. Eust. ad Odys. p. 1747, 10 : ἐν Ἀργεὶ Κυνάδρα κρήνη, ἐξ ἧς ἐπίνον οἱ ἐλευθερούμενοι. ὅθεν τὸ ἐν Κυνάδρα ἐλευθέριον ὕδωρ παροιμιακῶς ἐπὶ τῆς κατ' ἐλευθερίαν ζωῆς (similiter Hesych. v. Ἐλεύθερον ὕδωρ). Male Cas. ex his verbis colligit, scenam dramatis Argos translata fuisse a poeta; nec dubitari potest quin ἔλ. ὕδωρ πίνων non minus Athenis quam Argis usitatum dicendi genus fuerit de servis in libertatem vindicatis. » *E M.* Vereor ne apud Eustathium isto loco verba ἐν Κυνάδρα e glossa irrepserint.

Pollux, 7, 17 : Ἀλεπτρίαν εἰρήκασιν οἱ μέσοι κομμακοί..... Ἀμφίδος δὲ καὶ δρᾶμά ἐστιν Ἀλεπτρία. « Pro Amphide Alexidis nomen restituendum putarem, nisi etiam in aliis fabularum titulis mirus esset Amphidis et Alexidis consensus. » *Mein.*

X. ΑΑΙΕΥΟΜΕΝΗ.

1.

Athen. 8, p. 338, E : Ἄντ. δ' ἐν Ἀλιευομένη φιληδοῦντάς τινας καταλέγων ἰχθύσι φησὶ « Τὰς σηπίας δὸς πρῶτον, etc. » Piscatrix ancillæ, cui nomen Dorias, pisces in foro vendendos tradit. Totam per eclogam poeta similibus piscium atque hominum, præsertim amatorum et meretricum, nominibus ingeniose ludit. » *E M.* Sic igitur Ant. :

Τὰς σηπίας δὸς πρῶτον. Ἡράκλεις ἀναξ,
ἄπαντα τεθολόκασιν! οὐ βαλεῖς πάλιν

fervente aqua! quod nisi facio, nunquam biberim
5 liberam aquam.

PISCATRIX.

1.

Sepias da primum. Hercules heros,
omnia lutularunt! nonne jacies rursus
in mare et abluēs, ne te dicant,
Dorias, paludosas sepias sumpsisse? —

5 Locustam vero istam ad mænides [forte,
sepone. Crassa est, per Jovem! — O Jupiter, quis
Callimedon, te comedit modo amicorum?
nemo, qui non det symbolas. —
Vos triglas hęc collocavi ad dextram,
10 cibum venusti Callisthenis.

εἰς τὴν θάλατταν καὶ πλουεῖς, μὴ φῶσί σε,
Δωριάς, ἐλώδεις σηπίας εἰληφέναι; —

5 Τὸν κάραθον δὲ τόνδε πρὸς τὰς μαινίδας
ἀπόδος. Παχὺς γε, νῆ Δία! — Ζεῦ, τίς ποτε,
ὦ Καλλιμέδων, σ' ἐκάτεδ' ἔ' ἄρτι τῶν φί-
λων;

οὐδεὶς δὲ ἂν μὴ κατατίθῃ τὰς συμβολάς. —
Ἰμάς δ' ἔταξα δεῦρο πρὸς τὰ δεξιὰ

10 τρίγλας, ἔδεσμα τοῦ καλοῦ Καλλισθένου!
κατεσβίει γοῶν ἐπὶ μιᾷ τὴν οὐσίαν. —

Καὶ τὸν Σινώπης γόγγρον, ἤδη παχυτέρας
ἔχοντ' ἀκάνθας, τουτονὶ τίς λήφεται
πρῶτος προσελθὼν; Μισγόλας γὰρ οὐ πάνυ

15 τούτων ἐδεστής, ἀλλὰ, κίθαρον οὐτοσὶ
ὄν ἂν γ' ἴδῃ, τὰς χεῖρας οὐκ ἀφέξεται.
καὶ μὴν ἀληθῶς τοὺς κίθαροφθοῦς, ὡς σφόδρα
ἄπασιν οὗτός ἐστι πεφυκὸς, λανθάνει. —

Ἄνδρῶν δ' ἄριστον κωβιδὸν πηδῶντ' ἔτι
20 πρὸς Πυθιονίκαν τὴν καλὴν πέμψαι με δεῖ.
ἀδρὸς γὰρ ἐστίν· ἄλλ' ὁμῶς οὐ γεύσεται,
ἐπὶ τὸ τάριχος δ' ἐστὶν ὠρηκῶν ἄφαρ. —

Ἀφύας δὲ λεπτάς τάσδε καὶ τὴν τρυγὸνα
χωρὶς Θεανῶν δεῦρ' ἔθηκ' ἀντιρρόπους.

« Callisthenes videtur Phalereus, ille qui fuit in octo oratorum numero, quos Alexander ad supplicium deposcit. Eundem ridet novæ comedie poeta apud Suidam :

καὶ φειριώσαν, ὡς ὁ πρὶν Καλλισθένης. » *Mein.*

Versu 1 libri τῆς σηπιάδος. Recte Casaub. Τὰς σηπίας δὸς πρῶτον, *Sepias vende primum*, tanquam præcipuum genus piscium, quos in forum mittit mulier. « Sepia haud infrequens fuit nomen scortorum : v. annot. ad Archippi Ἰχθύας, fr. 2. » *E M.* Δὸς, *da*, scil. pretio, i. e. vende, quemadmodum λαμβάνειν dicitur interdum *emere*, velut mox versu 13, et in Ἀρπαζομένη. Frequentius significatione vendendi ἀποδιδόναι apud Herodotum, Xenophontem, Aristophanem, aliosque. V. 4 cod. Ven. ἀλλ' οὐε, alii libri ἀλλ' οὐδέ, in quo agno-

quarum unius causa rem familiarem devorat. —
Sinopes quoque congrum hunc, jam crassiore
spina, quis sumet
primum adveniens? Misgolas enim hos minime

15 tangit, sed citharum ille
si quem viderit, non abstinebit manus;
et sane citharædos latet, quam hic ita
comparatus sit natura, ut omnibus congruat. —

Porro virorum optimum gobium, salientem adhuc,
20 Pythionice pulehræ mittere me oportet :
robustus enim est : quanquam non gustabit tamen,
quæ in salsamenta extemplo irruerit. —

Apuas hæc teneras et trygonem
Theanoni hic seposui, huic æquilibres.

scas ἐλώδεις, *paludosos, limosos*, quales piscatrix veretur ne videantur sepiae, quasi e palude aliqua, non e mari, petita. Ταυτολόγον neque similius scripturæ codicum est ἀλούτους, quod posuerunt viri docti : ε, αι, α, itemque ου et ω facile confunduntur, ις autem rapuerit vox σηπίας, quæ sequitur (ἐλώδεισσήπιας, ἐλώδεσηπιας). V. 5. « Κάραθος, locusta, notum Callimedontis oratoris cognomen est, quem quum ad mænidas seponi jubet, eo indicare voluit, eum rem habere cum Mænide meretrice. Vidit hoc Schweigh. Recte autem legitur ἀπόδος, quod est *suum illi locum assigna*, frustra que Coraeas tentabat ἐπίδος. » *M. V.* 6 vulgo νῆ Δί', ὦ Ζεῦ τίς π., ὦ Καλλ', bis ὦ posito cum vocativo, in eadem oratione, quum vocat. passim solus inferatur, velut Odys. 18, 61, 125, Il. 1, 503, etc. V. 7 libri σὲ κατέδεν' ἄρτι. Scribendo σ' ἐκάτεδ' ἔ' ἄρτι defunctus sum. *Miror de futuro cogitari, et proponi ἄρα. V. 8 δὲ ... συμβολάς, qui non det symbolas* (v. Terent. Andr. 1, 1, 61), tanquam locuples, quum sit inutilis sodalis, adulator, cœnis opibusque patroni inhians. V. 10. « Callisthenes videtur Phalereus, ille qui fuit in octo oratorum numero, quos Alexander ad supplicium deposcit. Eundem ridet novæ comedie poeta apud Suidam :

καὶ φειριώσαν, ὡς ὁ πρὶν Καλλισθένης. » *Mein.*

V. 11 annotavit Schweigh. significari meretriculam, cui *Trigla* sive *Triglis* nomen fuerit. Versum 12 respicit Athen. 13, p. 586, A, *μνημονεύει δ' αὐτῆς* (Sinopen dicit) Ἄντ. ἐν Ἄλ. Eam poeta comparat cum vetere congruo, ut quæ ne provecta quidem ætate scortari desisset; v. Athen. l. l. V. 13 τουτονὶ τίς Porson. et Schweigh. pro τούτων εἴτις. V. 14 Athen. l. l. p. 339, B : πιθανώτατ' ἐπὶ τούτοις ὁ Ἄντ. καὶ τὸν Μισγόλαν κεκοιμώθηκεν ὡς ἐσπουδαχότα περὶ κίθαροφθοῦς καὶ κίθαριστάς ὠραίους. De *Misgola* cf. Meinek. Hist. crit. Com. p. 386 seq. Κίθαρος, *citharus*, pleuronectes : v. Aristot. H. A, 2, 12, 13, etc. V. 17 et 18 libri minus recte τοῖς κίθαροφθοῖς et ἄπ. οὗτος ἐπιπεφυκὸς λάνθ. Vix carere potest oratio verbo substantivo, similiaque est et ἐπι. De verbis οὗτός ἐστι πεφυκὸς v. ann. ad Thuc. 2, 64. V. 19 sic Casaub. libri ἀνδρῶντ' ἄριστον vel ἀνδρωτάριστον. « *Cobii* frequens apud mediæ comedie poetæ memoria (seq. ann.). V. 22 ἐπὶ τὸ τάριχος. Chærephili enim salsamentarii filios tum captos tenebat Pythionice amore suo. Athen. l. l. p. 339, E : Πυθιονίκαν δὲ φησὶ φιληδεῖν τάριχον, ἐπεὶ ἐραστὰς εἶχε τοὺς Χαιρεφίλου τοῦ τარიχοπώλου υἱούς. ... πρὸ

τούτων δ' ἦν ἐραστὴς αὐτῆς Κωβίος τις ὄνομα. Simul notatur Pythionice gulositas et illorum Chærephili filiorum stupor, quem ridet etiam Timocles Icar. 2, 7 : τάριχος enim de fatuis et insulsis hominibus passim dicitur. V. 23 ἀφύας. De meretricibus *Apua* cognominatis dixi ad Archippi Pisces fr. 8. Fortasse etiam *Trygon* erat nomen scorti. » *E M.* Versu 22 posui ὠρηκῶν ἄφαρ : pessime enim libri ὠρηκῶνα γὰρ, importuno vetitoque loco posita γὰρ particula, sicut δὲ Antea 1. Ἄφαρ, i. e. εὐθέως, ταχέως, Homerus, Soph. etc.; γ et φ confusa, de quo v. ann. ad Cratini Μαλθ. 4. V. 24 δεῦρ' ἔθηκ' ἄντ. Jacobs. apud Schweigh. et Pors. in Adversariis. Libri δ' εἰρήθη κ' ἄντ. Θεανῶν ἄντ. recte Jacobsius interpretatur pisces pondere illi æquales. Gracilem Theanus fuisse staturam, docet Anaxilas Neott. 1, 20 :

ἢ Θεανῶ δ' οὐχὶ Σειρήν ἐστιν ἀποτετιμμένη;
βλέμμα καὶ φωνὴ γυναικὸς, τὸ σκέλη δὲ κοψίχου.

2.

Pollux 9, 29 : ἀλλὰ μὴν καὶ δεκατόνια, κέρρηται δὲ τῶ ὀνόματι Ἄντ' ἐν Ἄλ. Bæckh. OEcon. Att. 1, p. 350, 360, citat Mein.

3.

Photius p. 348, 8, Ὀρμιάν : Ἄντ. Ἄλ. Sic etiam Euripides Hel. 1508. Λίνον, lineam, dicit Homerus Il. 15, 408, « quod, opinor, requirebant Atticistæ. » *Mein.*

XI. ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

Scriptor argumenti Alcestidis Euripideæ : παρὰ τοῖς τραγικοῖς (apud sive inter Tragicos, iudicio ipsorum Tragicorum vel potius π. τοῖς κριτικοῖς, siquidem κ et τ, α et γ et τι, non semel confusa esse constat. Frustra quidam κομμακοῖς) ἐκβάλλεται ὡς ἀνοίκεια τῆς τραγικῆς ποιήσεως ὁ τε Ὀρέστης καὶ ἡ Ἄλκηστις, ὡς ἐκ συμφορᾶς μὲν ἀρχόμενα, εἰς εὐδαιμονίαν δὲ καὶ χαρὰν καταλήξαντα· ἐστὶ δὲ μᾶλλον κομφοδίας ἐγόμενα. « Bæckhius nostri Alcestidem commemorari putat in monumento didascalico Corp. inscriptt. 1, n. 231, ut acta fuerit olymp. 106, 2 (ante Chr. nat. 354). » *E M.*

1.

Athen. 3, p. 122, D : Ἄντ. δ' ἐν Ἄλκηστιδι ἔφη

— Ἐπὶ τὸ καινουργεῖν φέρου
οὕτως, ἐκείνως, τοῦτο γινώσκων, ὅτι
ἐν καινὸν ἐγγείρημα, κὰν τολμηρὸν ἦ,
πολλῶν παλαιῶν ἐστὶ χρησιμώτερον.

Applicuit animum, recolens hanc sententiam :
Unum commentum, quamvis calidum, sed recens,
Sæpe esse utilius veteribus multis solet. H. GROT.

ALCESTIS.

1.

— Ille ad res novas

Probabiliter Hermannus præf. Alcest. Eurip. p. 17, hæc verba esse putat cuiusdam, qui hortaretur Admetum vel Herculem, ut viam quamcunque novam recuperandæ Alcestidis experirentur. Versu 1 codd. vett. φέρ', rece. φέρη. Dindorfius φέρου: vid. Bast. Epist. crit. ad Boiss. p. 78, et Append. p. 16. V. 2 Herm. ἐκείνως pro ἐκείνος. V. 4 antiquiores codd. π. ἐστὶ παλαιῶν.

2.

Idem 12, p. 553, C: Ἄντ. δ' ἐν Ἄλκ. ἐλαίω τινὰ ποιῆι χριόμενον τοὺς πόδας.

XII. ΑΝΑΣΩΖΟΜΕΝΟΣ.

Sic Antiatt. p. 89, 2, Διαφέρον: ἀντὶ τοῦ συμφέρον. Ἄντ. Ἀνασωζόμενος, quod cur spernamus propter Diphili, Eubuli, Hipparchi dramata inscripta Ἀνασωζόμενοι, non intelligo, neque hoc præstem. « De verbo διαφέρειν v. Koppiers. Observ. p. 11. Antiphaneæ fabulæ memoriam latere in titulo Corp. inserr. 1, p. 354, acute vidit Boeckhiius. » Mein.

XIII. ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ.

Antiatt. p. 106, 24, Λείψας: ἀντὶ τοῦ λιπών. Ἀριστοφάνης Ἀνδρομέδα. Malit Mein. Ἀντιφάνης, quod nomen non raro cum illo confusum.

XIV. ΑΝΤΑΙΟΣ.

Athen. 12, p. 544, F: Ἄντ. δ' ἐν Ἀνταίῳ περὶ τῆς τῶν φιλοσόφων τρυφερότητος διαλεγόμενός φησιν

α. Ἢ τᾶν, κατανοεῖς, τίς ποτ' ἐστὶν οὗτος ὁ γέρον. β. Ἀπὸ τῆς μὲν ὄψεως Ἑλληνικός· λευκὴ χλανίς, * φαῖος χιτωνίσκος καλὸς, πιλίδιον ἀπαλόν, εὐρύθμος βακτηρία, γ. * βαιὰ τράπεζα. Τί μακρὰ δεῖ λέγειν; ὅπως αὐτὴν ὁρᾶν γὰρ τὴν Ἀκαδημίαν δοκῶ.

« Versu 2 Ἑλληνικός pro Ἑλλην, ut Λακωνικός pro Λάκων Aristoph. Lysistr. 1226, Pac. 212. V. 3 φαῖος, ut Plut. Vit. Anton. 80, de Philostrato sophista: ὁ δὲ πώγωνα πολὺν καθεῖς καὶ φατὸν ἰμάτιον περιβαλλόμενος. (Malim καλῶς, ne sordida illa

ANTEUS.

- a. Amice, nosti quis qualisque hic sit senex?
b. Grajugenam ab ipso licet aspectu agnoscere:
Pulebra atque pulla tunica, candens pallium,
5 Pileolum molle, baculus factus affabre,
Crupeza tenuis. Nil dicto opus est amplius:
Namque ipsam videor mihi spectare Academiam.

vestis cogitetur, et lenioris numeri causa φαῖός γε, haustum γε putans a χι-syllaba simili. Both.) » V. 5 βαιὰ τράπεζα. « *Brevem mensam* dicere videtur tenuem cenam, qua illum uti ex toto corporis habitu, et quod Græcus erat, conjicit. » *E M.* Imo manifeste corruptum est τράπεζα, x et τ, itemque α et ου, confusis ut alias, nec dubie reponendum κρούπεζα βαιὰ, *crupeza* (i. e. solca lignea, subliganda,) *tenuis*, non alta, ut Bœeotorum et tibicinum: v. ann. ad Ἀλλητήν, Cratini Incert. 153. Ceterum codd. fere omnes βεβαία, non βαιά. V. 6 Dindorf. Ἀκαδημίαν. « De Academicorum φιλοκαλία v. Ephippus Naufr. 5 seqq. Ceterum ex secundo versu videtur colligi posse (?), scenam dramaticam non fuisse Athenis, etc. Cf. Hist. crit. Com. p. 312. » Mein.

XV. ANTEIA.

« *Antea* famose quidem meretricis nomen fuit, quo fabulam inscripsit Eunicius, teste Athen. 13, p. 586, E, ubi non commemoratur, tanquam ab eadem appellatum, Antiphani drama. Itaque id ad Iobata filiam et Bellerophonem (Hom. II. 6, 160) spectaverit. Ex prioribus autem Antiphani fabulis fuisse, ostendit Peronis unguentarii, Theoprompi comici æqualis, mentio Athen. 15, p. 690, C; ex quo fabulam circa olymp. 100 (ante Chr. nat. 379-376) actam esse conjicias. Eadem post ab Alexide, paucis locis valde mutata, iterum in certamen commissa est, teste Athen. 3, p. 127, B: τὸ αὐτὸ δρᾶμα φέρεται καὶ ὡς Ἀλέξιδος, ἐν ὀλίγοις σφόδρα διαλλάττον. » *E M.*

1.

Athen. 3, p. 127, B: λέξω δὲ πρῶτον περὶ τοῦ χόνδρου, Ἀντιφάνους παρατιθέμενος ἐξ Ἀντείας τάδε:

- α. Ἐν ταῖς σπυρίσιν δὲ τί ποτ' ἐνεστι, φίλτατε;
β. Ἐν ταῖς τρισὶν μὲν χόνδρος ἀγαθὸς Μεγαρικός.
α. Οὐ Θετταλικὸν τὸν χρῆστον εἶναι φασι δῆ;
β. Σεμίδαλις ἐκ Πέλλης σφόδρ' ἐζητημένη.

ANTEA.

1.

- a. In sportis autem quid tandem inest, amicissime?
b. In tribus quidem triticeum far bonum Megaricum.
a. Nomen Thessalicum sane lautum esse dieunt?
b. Simila Pellæa valde expetitur.

Versu 1 ἐνεστι Meineck. pro ἐστί. Concursum tot brevium vitans, dedi σπυρίσιν pro σπυρίσι. V. 2 similiter Dindorf. τρισὶν pro τρισί, quod ne metro quidem sufficit. V. 3 dedi δῆ: libri tantum non solæce δέ: v. ann. ad Ἀλίουσμ. 1, 22. Inter versus 4 et 5 legitur τῆς Φοινίκης, et ipso versu 5 πολλῆς pro Πέλλης, quod sententiæ aptum est: nam altero collocutore prædicante Thessalorum far triticeum, hic certe Pellæa Macedoniae continentinæ advectam simillam expeti ait. Nomini Πέλλης glossator aliquis adscripserit τῆς Φοινίκης, quæ regio etiam ipsa ferax tritici: v. Aristoph. Av. 480 seq. etc. Quare expunxi. In fine unus cod. Β ἐζητημένη, probatum Dindorfio; ceteri ἐζητημένη.

2.

Idem 15, p. 690, A: μνημονεύει τοῦ μυροπόλου τούτου, τοῦ Πέρωνος, καὶ Θεόπομπου ἐν Ἀδμήτῳ καὶ Ἰδουχέρι. Ἄντ. δ' ἐν Ἀντεία « Πρὸς τῷ μυροπόλῳ γενόμενον κατελίμπανον αὐτὸν περὶ μύρον μέλλει τὲ συνθεῖς σοὶ φέρειν τὰ κινναμώμινα ταῦτα καὶ τὰ νάρδινα. » Ita scribamus:

Πρὸς τῷ Πέρωνι γενομένων κατελίμπανον αὐτὸν, μύρων συνθεῖς τε μέλλει σοὶ φέρειν τὰ κινναμώμινα ταῦτα καὶ τὰ νάρδινα.

Exclusimus glossema τῷ μυρ. et versu 2 περὶ, adscriptum ab aliquo voci corruptæ μύρον. Γενομένων, scil. ἡμῶν, *quum nos venissemus*. Genitivus absolutus, ut Aristoph. Eccles. 185: νῦν δὲ χρωμένων (ἡμῶν) | ὁ μὲν λαθὼν etc. V. 3 Schweigh. bene κινναμώμινα (intell. μύρα) pro κιννάμινα, quod existit forte neglecto -μι- post -μω- syllabam similem.

3.

Pollux 7, 59: τὰς δὲ ἀναξυρίδας καὶ σκελέας καλοῦσι. τὸ μὲν ὄνομα καὶ παρὰ Κριτία ἐστὶν ἐν ταῖς Πολυταίαις Ἄντ. δ' αὐτὸ ἐν Ἀντεία προσεξηγεῖται,

Τοῖς δ' ἐνδύταις, στολαῖσι τετραγωνημένας, σκελέαις, τιάραις.

Προσεξηγεῖται, *aliis addit*, inter alia commemorat. Libri sensu alieno παρεξηγεῖται. Versu 1 codex A ἐν αὐταῖς, i. e. ἐνδύταις. Vulgo ταῖς δ' ἐν αὐταῖς. Por-

2.

Quum ad Peronem venissemus, reliqui illum, et unguentorum composita tibi afferet cinnamomina hæc atque nardina.

3.

Vestibus autem, pallis tragædorum, braccis, tiaris.

FRAGMENTA COMICORUM GR.

sonus Advers. p. 283, ταῖς δ' ἐνδύταις στολ., otioso epitheto; Mein. ταῖς δ' ἐνδύταις στ., qui tamen: « Tueri id (scil. ἐνδύταις) licet exemplis apud Lobeck. ad Sophoclis Ajacem 224. » Euripides Ione 1307 nostræ ed.: σά γ' ἐνδύθ', ὅσι σ' ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε. De magnifica *palla* tragedorum Mein. conferri jubet Spanhemium ad Callim. H. in Apoll. 32; alteroque versu recte edidit σκελέαις, τιάραις, agnitum illud in codicum A et V scriptura σκελέαισπάραις. Male vulgati σκελέαις καὶ τιάραις.

XVI. ANTEPΩΣΑ.

Antiatt. p. 106, 5, Α α γ γ ᾶ ζ ε ι: ἀντὶ τοῦ ἐνδίδωσιν. Ἄντ. Ἀντερώση. « Id alii dicebant λογγάζειν: v. Hesychii interpp. 2, p. 407. » *E M.* Etiam Schneideri Lex. v. Ααγγάζω.

XVII. ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΩΝ.

Pollux 10, 138: καὶ στρωματεῖς δὲ Ἀπολλόδορος τε ὁ Γελοῖος ἐν Ψευδαλάντι εἶρη, ... ὁ τε Ἀπολλόδορος Καρύστιος. κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ Ἄντ. ἐν Ἀποκαρτεροῦντι. Lobeck. ad Phryn. p. 401 citat Mein.

XVIII. ΑΡΚΑΣ.

« Hoc drama ab Athen. 10, p. 444, D, vocatur Ἀρκαδία, ab Herodico autem Ath. 13, p. 586, A, Ἀρκάς. Prius illud haud dubie (?) vitiosum est: nulli enim unquam comædiæ titulum a provincie vel urbis nomine indiderunt (?): sed incertum est, *Arcas* utrum dicatur fabulosus ille Jovis et Callistonis filius, an homo Arcadicus. » *E M.*

1.

Athen. 10, p. 444, B: τὸ γὰρ παροινεῖν ἐκ τοῦ μεθύειν γίνεται. διὸ καὶ Ἄντ. ἐν Ἀρκαδίᾳ φησιν

— Οὔτε γὰρ νήφοντα δεῖ οὐδαμῶ, πάτερ, παροινεῖν, οὐθ', ὅταν πίνων δέη, νοῦν ἔχειν ὅστις δὲ μείζον ἢ κατ' ἀνθρώπον φρονεῖ, (οὐ φρονῶν) μικρῶ πεποιθὸς ἀθλίως νοήματι.

ARCAS.

1.

— Neque enim abstemium oportet unquam, pater, vino insanire, neque, ubi bibendum est, sapere; quicumque autem supra hominem effertur, (insipiens) parva male fretus prudentia,

23

ταύτην; ἐπίστασάι γ' ἄν. β. ἄλλ' ἤλουν γέ τι
 ἔτ' οὐ μαθόντες ὥστε τοὺς αὐλοὺς σύ τε
 αὐτὴ τε λήψεσθ' εἴθ', ἃ μὲν σὺ τυγχάνεις,
 5 αὐτῶν πέραιν', ἢ δ' ἔξεταί δὲ τὰλλα σοῦ·
 ἢ δὲ τε τὸ κοινόν ἐστιν, οὐ χάρις πάλιν
 συννεύματ' οὖν, προβλήμαθ' οἷς σημαίνεται
 ἕκαστα.

Libri mendose versu 1 φράσον γὰρ ἦδε τὴν σ., 2 et 3
 ἐπίσταται γάρ· ἄλλ' ἤλουν ἔτι μαθόντες, neque im-
 missa altera persona. Ἐπίστασαι francogallicus in-
 terpres. V. 4 libri αὐτὴ τελετὴ ψθειθεαμεν συντυγχά-
 νεις, quæ correxerunt Dindorf. et Mein. V. 5 lege-
 batur a. πέραινε. δέξεται δὲ τ. σοι, 6 ἢ δὲ τι κοινόν ἐ.
 σὺ χωρὶς π., 7 συννεύματ' οὐ προβλήμαθις. Ca-
 saub. προβλήμαθ' οἷς. Versu 1 posui εἰ δὲ (quod
 idem valet atque εἰ δὲ, ut Iliad 16, 87, etc.), sc.
 συναυλιαν, si tamen, si quidem, concentum tibia-
 rum; si talis συναυλία meret hoc nomen: sic im-
 probantur mali quidam tibicines, quorum loco,
 quum artem adhuc non didicerint, is, qui hæc
 loquitur, peritiores tibicinem et tibicinam tibiis
 canere jubet, cum singulatim, tum conjunctos,
 qua ratione quævis argumenta (προβλήματα ἕκαστα)
 significari posse ait.

XXVI. ΛΥΑΗΤΡΙΣ, ἢ ΔΙΔΥΜΑΙ.

Athen. 8, p. 343, D: Ἄντ. ἐν Αὐλητρίδι ἢ Διδύμασι
 Φοινικίδη τινὰ ἐπ' ὄψοφαγία κοιμηθῶν φησιν

Ὁ μὲν Μενέλειος ἐπολέμησ' ἔτη δέκα
 τοῖς Τρωσὶ διὰ γυναῖκα τὴν ὄψιν καλὴν,
 Φοινικίδης δὲ Ταυρέα δι' ἔγγελευν.

Versu 1 μὲν additum a Koppiersio. Libri ἐπολέμη-
 σεν. Phœnicides, Taureas, Athenienses, Socratis
 æquales, poetæ comici.

XXVII. ΑΥΤΟΥ ΕΡΩΝ.

1.

Athen. 10, p. 455, F, ubi de griphis agitur:
 Ἄντ. δ' ἐν Αὐτοῦ ἐρῶντι φησι

concentum? tu seiveris. b. At nescio quid fistula-
 qui nondum didicerunt: quare et tu, [bant,
 et hæc, sumatis tibias; dein quæ tibi in mentem
 [inciderint,

5 ede tibia, ceterisque hæc te continuo sequetur;
 suavisque est communicio, quum grate scilicet
 congruunt soni, quibus argumenta quævis
 significantur.

FIBICINA ἢ GEMELLÆ.

Menelaus quidem belligerāvit decem annis

Τροφαλίδας σελινοσάρκους (μανθάνεις;) τυ-
 ροῦ λέγω.

Libri et inepta sententia, et versu claudicante, Τρ.
 τε λινοσάρκους, μανθάνεις; τυρόν λ. confusis σ et τ,
 ut Iliad. 14, 173, et passim. Τροφ. τυροῦ, sicut
 Aristoph. Vesp. 807: τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν
 κατεδήδοκε; Ne mireris σάρκα in selino sive apio,
 certe Latini, velut Plinius 16, 38, etiam arboris
 carnem dicunt, partem corporis. Τροφαλίδες τυροῦ
 σελινόσαρκοι h. l. dicuntur casei non recentes, sed
 apii pulpæ seu corpori similes, præsertim colore,
 h. e. vetustiscentes. Vulgatam scripturam sic expli-
 cat Eustathius ad Iliad. p. 1339, 17: ἵνα εἴη αἰ-
 νιγματωδῶς λέγων λινοσάρκους ἤγουν λεπτὰς καὶ ἀπα-
 λὰς τροφαλίδας τὸν τοιοῦτον τυρόν. Meinek. coniecit
 λιγνοσάρκους, Lobeckius Patholog. elem. 1, p. 110,
 λιτοσάρκους.

2.

Idem 15, p. 678, E: μνημονεύει δ' αὐτοῦ (dicit
 στέφανον κυλιστόν) καὶ Ἄντ. ἐν Ἐαυτοῦ ἐρῶντι.
 Pollux 7, 199: τὸν κυλιστόν δὲ εἴρηκεν Ἄντ.

3.

Pollux 10, 152: ἀρὸς ἀλλοῦς δὲ ἐπὶ τοῦ συσπά-
 στου βαλαντίου ἐν Ἀντιφάνους Αὐτοῦ ἐρῶντι. Male
 scribitur βαλλαντίου, ut alibi observavimus coll.
 Aristoph. Ran. 725, etc.

XXVIII. ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ.

« Quæ Veneris natales inscripta fuit fabula, ejus
 satis longum fragmentum servavit Athen. 15,
 p. 666, F, unde sumpsit schol. Luciani Lexiph. 2,
 p. 325, ubi pro Antiphane Aristophanis nomen
 scriptum est. Idem drama fuerunt qui significari
 putarent ab Athenæo 10, p. 449, B, ubi est Ἀντι-
 φάνης ἐν Ἀφροδίσιω, et ab Stobæo Floril. 24, 27,
 ubi quum in margine Gesnerilegatur Antiphane in
 Aphrodis. Grotius, non codices, puto, sed suam
 conjecturam secutus, scripsit Antiphane Venera-
 libus, h. e. Ἀφροδίσιος, idque probavit Koppiers.
 Observ. philol. p. 33; sed Gaisford. e codice edi-

cum Trojanis pulchræ mulieris causa;
 Phœnicides autem cum Taurea propter anguillam.
 SUI AMATOR.

1.

Coactum lac, apio simile, (sentisne?) in caseum
 [dico.

2.

Nexilem (vel sutilem?) coronam.

3.

Crumenas.

dit Ἀντιφάνους ἐξ Ἀφροδίσιου. Itaque diversa hæc
 fabula fuit ab Ἀφροδίτης γοναῖς, verumque nomen
 ejus fuerit Ἀφροδίσιος, h. e. Homo amoribus de-
 ditus, libidinosus. Gramm. Bekkeri Anecd. p. 472,
 de voce ἀφροδίσιος: λαμβάνεται ἐπὶ τῶν λόγων, τῶν
 ἐρωτικῶν καὶ περὶ τὴν συνουσίαν σφοδρῶς διακειμένων.
 (Ita corrigere visum est hæc codicis τῶν ἐρωτικῶς
 π. τὴν συν. καὶ σφοδρῶς δ. Both.). Nisi forte intel-
 ligere malis ἀφροδίσιον, Veneris statuam. Gramm.
 Bekkeri ib., Ἀφροδίσιον: ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἔδος.
 Athen. 13, p. 585, F: φιλάργυρος τις ἐραστής, ὑπο-
 κοριζόμενος αὐτὴν (Phrynen), εἶπεν « Ἀφροδίσιον εἰ
 Πραξιτέλους. » ἢ δὲ « Σὺ δὲ Ἔρωσ Φειδίου. » E M.

1.

Athen. 10, p. 449, B, de griphis disserens (de
 quo dicendi genere ænigmatico, mediæ comœdiæ
 poetis familiari, v. Mein. Hist. crit. Com. p. 291
 seqq.): Ἀντιφάνης ... ἐν δὲ Ἀφροδίσιω·

α. Πότερ' ὅταν μέλλω λέγειν σοι τὴν χύ-
 τραν, χύτραν λέγω,

ἢ τροχοῦ βύμαισι τευκτόν κοιλοσώματον
 κύτος,

πλαστὸν ἐκ γαίας, ἐν ἄλλῃ μητρὸς ὀπτη-
 θέν στέγγη,

νεογενοῦς ποιμνῆς δ' ἐν αὐτῇ πνικτὰ γαλα-
 τοθρέμματα,

5 τακεροχρῶτ', εἶδη κύουσαν; β. Ἡράκλεις,
 ἀποκτενεῖς

ἄρτι μ', εἰ μὴ γνωρίμως μοι πάνυ φράσεις
 κρεῶν χύτραν.

α. Εὖ λέγεις. Ξουθῆς μελίσσης νάμασιν δὲ
 συμμιγῆ

μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρουθρον θρόμβον, ἐγκαθη-
 μένον

VENERIUS.

1.

a. Utrum, si de olla dicendum tibi est, dicam
 [ollam,

an rotæ conversionibus formatum cavum,
 fictum ex terra', in alia quam matris domo co-
 novellæ gregis assas, lacte nutritas, [etum,

5 teneras, continens species? b. Hercle occides me
 jam, nisi aperte dices carnium ollam.

b. Recte dicis. Tum lutæ liquoribus apis admix-
 [tum

caprarum mutientium grumi effluviū, insidens
 lato receptaculo, sanetæ Cereris virginem filiam,
 10 subtiliter compositis elatam mille straturis,

εἰς πλατὺ στέγαστρον, ἀγνῆς παρθένου Διοῦς
 κόρη,

10 λεπτοσυνθέτοις τρυφῶσαν μυρίοις καλύμ-
 μασιν,

ἢ σαφῶς πλακοῦντα φράζω σοι; β.

Πλακοῦντα βούλομαι.

α. Βρομιάδος δ' * ἰδρωτα πηγῆς; β. Οἶ-
 νον εἰπέ συντεμῶν.

α. Λιβάδα νυμφαίαν δροσώδη; β. Παραλι-
 πῶν ὕδωρ φάθι.

α. Κασιόπουν δ' αὔραν δι' αἴθρας; β.
 Σμύρναν εἰπέ μὴ μακρὰν,

15 μηδὲ τοιοῦτ' ἄλλο μηδὲν, μηδὲν (ἔμπαλιν
 λέγω),

ὅτι « δοκεῖ τοῦτ' ἔργον εἶναι μειζόν, » ὡς
 φασίν τινες,

« αὐτὸ μὲν μηδὲν, παρ' αὐτὸ δ' ἄλλα συ-
 στρέφει πυκνά. »

Versu 1 πότερ' pro πότερον Koppiers. Observ.
 phil. p. 33. Posterius χύτραν addidit Casaub. V. 2
 libri τρόχου βύμασι τ. vel τροχορυμασίτευκτον. Item
 correxit Koppiers. V. 3 libri γαίας, sed recte Mein.
 repudiavit formam Ionicam, et v. 4 scripsit αὐτῇ
 pro αὐτῇ, Dindorf. autem concinne γαλακτοθρ. pro
 γαλακτοθρ. V. 5 ita Porson.; libri fere τακεροχρῶτι
 δηκτούσαν. V. 6 ἄρτι nos pro ἄρα. Alienum Grotii
 ἄρα. V. 7 συμμιγῆ Casaub. pro συμμιγῆς. V. 9 per-
 peram libri παρθένου Δ. κόρης. Placentam comicus
 dicit Διοῦς παρθένου κόρη. V. 10 codd. τρυφῶντας,
 nec bene Casaub. τρυφῶντα, proxime anteceden-
 tibus verbis παρθ. κόρη. V. 12 absurde legitur
 Βρ. δ' ἰδρωτα π. Scribam Βρ. δ' ἰδρῶν τι π. V. 13
 Mein. νυμφαίαν pro codicum νῦν φαιάν. Idem πα-
 ράλιπον correctum a Grotio. V. 14. « Videtur casia
 latiore sensu accipienda esse, ut κασιόπουν αὔρα

an placentam dicam perspicue? b. Placentam
 [volo.

a. Et Bacchici aliquod robur fontis? b. Vinum
 [dic uno verbo.

a. Rorem Nympharum stillantem? b. Eum omit-
 [tens dic aquam.

a. Casiæque similem auram? b. Myrrham voca
 [breviter,

15 et ejusmodi nihil amplius profer, nihil (iterum
 [dico),

quia, « videtur hoc aliquid esse majus, » ut non-
 [nulli dicunt,

« per se quidem nihil, sed alia multa secum
 [trahit. »

dicatur myrrha, casiae similem odorem spargens. Aθήρα pro ἀήρ rarum quidem, nec tamen sine exemplis est. Similis αἰθέρ dictus pro aere apud Dionysium Athen. 15, p. 668, F. » E M. Ibidem Grotius μῆ pro μοι. V. 15-17 vulgo τοιοῦτ' (libri τοιοῦτον) ἄλλο μὴδὲν, μὴδὲ τούμπαιιν λέγων, — παρ' αὐτὸ δ' ἄλλα συστρέφειν π. Quæ correxi.

2.

Stobæus Floril. 124, 27, cum lemmate Ἀντιφάνους ἐξ Ἀφροδισίου.

Πενθεῖν δὲ μετρίως τοὺς προσήκοντας φίλον· οὐ γὰρ τεθναῖσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἣν πᾶσιν ἐλθεῖν ἐστ' ἀναγκάσιος ἔχον, προελήλυθασιν· εἴτα χῆμεις ὕστερον 5 εἰς ταῦτό γ' αὐτοῖς ἕξομεν καταγώγιον, κοινῇ τὸν ἄλλον συνδιατρέψοντες χρόνον.

Versu 1 vulgatum φίλους ambiguum est, nec dubie mendosum. V. 4 codd. fere προσελήλυθ. V. 5 libri εἰς ταῦτό κατ. αὐτοῖς ἕξ., verbis trajectis, ut alias non semel apud scriptores; neque usitatum est quod posuit Gaisford. καταγώγιον. Xenophon De vectigal. 3, 12 : ναυκλήροις οἰκοδομῆν καταγώγια, etc.

3.

Antiatt. p. 95, 32, Εὐεῖμα τεῖν : Ἄντ. Ἀφροδισίου.

XXIX. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΓΟΝΑΙ.

De hoc dramate v. in prolegomenis ad Ἀφροδισίον.

Athen. 15, p. 666, F, de cottabi ludo disserens : Ἄντ. δ' ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς·

α. Τονδὶ λέγω· σὺ δ' οὐ συνίης. Κότταβος τὸ λυχνίον ἐστὶ. Πρόσεχε τὸν νοῦν· ὡς μὲν,

2.

Lugeat autem modice cognatos amicus neque enim mortui sunt, sed eandem viam quæ omnibus necessario ingredienda est, præiverunt; postea nos quoque

5 ad idem, ad quod illi, deversorium veniemus, una cum illis reliquum exacturi tempus.

VENERIS NATALES.

a. Huncce dico; sed tu non intelligis. Cottabus est scapus. Animum adverte : ova quidem, et placenta, et bellaria, sunt præmium victoris.

b. De his ridiculis rebus cottabizatis? quonam [modo?]

5 a. Ego docebo, quo. Si quis facit, ut cottabus

καὶ πέμματα, καὶ τραγήματα, νικητήριον. β. Περί τῶν γελοίων κοτταβιεῖτε; τίνα

5 α. Ἐγὼ διδάξω, καθ' ὅσον· ἂν τὸν κότταβον ἀφείς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσῃ πεσεῖν, ... β. Πλάστιγγα ποῖαν; γ. Τοῦτο τούμπαιιν μενον

ἄνω, τὸ μικρὸν τοῖ πινακίσκιον, λέγει· τοῦτ' ἐστὶ πλάστιγγ. α. Οὗτος ὁ κρατῶν γίγνεται.

10 β. Πῶς δ' εἴσεται τις τοῦτ'; α. Ἐὰν τύχη μόνον αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται, καὶ ψόφος ἐστὶ πάνυ πολὺς. β. Πρὸς θεῶν, τῷ κατὰ τῆσιν

πρόσεστι καὶ μάνης τις, ὡς περ οἰκέτης; — β. Ἢ δεῖ λαθεῖν τὸ ποτήριον δεῖξον νόμῳ.

15 α. Ἀλύπητικῶς δεῖ καρκινῶν τοὺς δακτύλους, οἶνον τε μικρὸν ἐγγέαι, καὶ μὴ πολὺν· ἔπειτ' ἀφήσεις. β. Τίνα τρόπον; α. Δεῦρο βλέπε·

τοιοῦτον. β. Ἢ Πρόσειδον, ὡς ὕψου σφόδρα! α. Οὕτω ποιήσεις. β. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν σφενδύνη

20 οὐκ ἂν ἐφοκίμην αὐτόσ'. α. Ἀλλὰ μάνθανε.

α Hoc fragm. ad eum cottabismi modum spectat, quo cottabium, ad candelabri similitudinem formatum, e lacunari suspensum erat; quod genus quum Eubulus dicit hoc loco Athenæi (ἄνω γὰρ, ὡς περ κοττάθειον, αἴρωμαι), tum cogitandum est in illis Dionysii Athen. p. 668, E,

Κότταβον ἐνθάδε σοὶ τρίτον ἐστάναι οἱ δυσέριωτες

missus platingi incidat, ...

b. Quali platingi? c. Hoc superpositum, patellam scilicet parvam, dicit : hoc est plastinx. a. Ille est victor.

10 b. Quomodo quis autem id scibit? a. Si modo eam, in manen incidet, strepitusque [tangit maximus fiet. b. Dii, vestram fidem! cottabo additus est etiam nescio quis manes, velut servus? b. Quo modo sumendum sit poculum, ostende.

15 a. More tibicinum incurvare te oportet digitos, paulumque vini infundere, non multum; dein ejicies. b. Quo modo? a. Hue specta : tali. b. O Neptune, quam alte!

a. Ita facies. b. At ego ne funda quidem

20 eo pervenissem. a. Igitur disce.

ἡμεῖς προστίθεμεν γυμνασίῳ Βρομίου κώρυκον,

ubi cottabium comparatur cum κώρυκῳ, h. e. cum folle athletarum, appetito manibus concertantium, qui de lacunari dependebat. Sed tota hujus ludi ratio satis obscura est, » etc. E M. V. ann. ad Aristoph. Pacem 341. » Versu 2 τὸ λυχνίον. Athen. p. 666, E : ἐκάλουν δὲ καὶ κατακτούς τινὰς κοττάβους. (Ar. Pac. 1155, ubi in scholio pro κυβάλλο- μὲνην legendum esse videtur καθβαλλομένην, quemadmodum καθβαλλικός pro καταβαλλικός et similia dixerunt. Both.) ἐστὶ δὲ λυχνία ἀναγόμενα, πάλιν τε συμπίπτοντα. Ammonius De diff. verb. p. 90 : λυχνίον μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ λυχνία, ὡς Ἄντ. φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς. Finem v. 2 et versum 3 felici audacia Casaub. restituit ex Athenæo p. 667, D : δτι δὲ ἄθλον προῦκτετο τῇ εὐ προεμένῳ τὸν κότταβον, προεῖρηκε μὲν καὶ ὁ Ἄντ.· ὡς γὰρ ἐστὶ, καὶ πέμματα, καὶ τραγήματα. In libris enim post νοῦν hic tantum legitur πέντε νικητήριον. (Pro arbitrio tamen et minus bene Cas. καὶ πέμμα, καὶ τραγήμα. Both.) » E M. Versu 4 libri περὶ τοῦ; γελοίων. κοτταβιεῖτε τίνα τρόπον; quæ est, quod aiunt, arena sine calce. Meinek. quoque ineptum esse vidit, quæri, de qua re concertaturi sint, præmiis victoriæ jam nominatis. Τῶν ἐστὶ τούτων. V. 5 καθ' ὅσον, h. e. ὡς, quomodo, ὅσῳ, et lucid Soph. Antig. 59, ubi v. ann. Apud schol. Luciani Lexiph. 2, p. 375, qui versus 5-11 affert, legitur Ἐγὼ 'πιδεῖξω καθ' αὐτὸν κότταβον ἀφείς... ποιήσεις π. etc. Athen. etiam 11, p. 487, D, ἐγὼ 'πιδεῖξω καθ' ὅσον... V. 6 verba πλάστιγγα ποιήσῃ pes. solus servavit schol. Luc. » V. 7 et 8 personas distinxi (tertia immissa. Both.) : » vulgo personæ β omnia tribuuntur. Λέγει schol. Luciani; Ath. λέγει; » E M. Versu 8 vulgo τὸ μικρὸν, τὸ πιν., λ. Ad hunc versum respicit Pollux 10, 84. V. 10 τύχη. Præter necessitatem Jacobs. θίγη; V. 11 Athen. 11, p. 487, D : καλεῖται δὲ μάνης καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ κοττάβου ἐφροστηκός, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἐπεμπον, deinde afferens versus 5-13. V. 14 vulgo λαθῶν, quod abhorret a sententia, videturque error librariorum vel typographi. Ante hunc versum aliqua omisit Athenæus, indicans ipse. V. 15 καρκινῶν τ. δ., v. ann. ad Cratini Incert. 16. V. 16 libri tantum

BACCHÆ.

Quia vero hoc ita se non habet, miserrimum est, qui uxorem ducit, præterquam apud Seythas : ibi enim tantummodo non gignitur vitis.

BOEOTIA.

1.

a. Et de opsonio quidem vel dicere stultum est,

non solæce οἶνόν τε μικρὸν. Cod. B ἐγγέας. V. 18 ὕψου pro ὕψους Coraæ apud Schweigh. et Porsonus.

XXX. ΒΑΧΧΑΙ.

Athen. 10, p. 441, D : Ἄντ. Βάχχαις·

Ἐπεὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἐστὶ, κακοδαίμων σφόδρα, ὅστις γαμεῖ γυναῖκα, πλὴν ἐν τοῖς Σκύθαις· ἐκεῖ μόνον γὰρ οὐχὶ φύετ' ἄμπελος.

Versu 1 τοῦτ' οὐκ ἐστὶ, scilicet, mulieres a vino abstinere. V. 4 οὐχὶ pro οὐ metri gratia Mein. et Dobr. Advers. 2, p. 327. » Apud Scythas vitem non gigni, affirmat etiam Anacharsis Aristot. Analyt. poster. 1, 12 : ὅτι ἐν Σκύθαις οὐκ εἰσὶν αὐλητρίδες· οὐδὲ γὰρ ἄμπελοι. Cf. Wytenb. ad Plutarchi Conv. sap. p. 150, D. » Mein.

XXXI. ΒΑΤΑΛΟΣ.

Vide locum Plutarchi in prolegomenis ad Ἀδελφίτην.

XXX. ΒΟΙΩΤΙΑ.

Titulus parum explicatus, nec verisimilis. Malim Βοιωτοί : id enim forte scriptum, οἱ ἐτ' α permixtis, Βοιωτα facile degenerare potuit in Βοιωτία. Plutarchus De esu carn. p. 995, E : τοὺς γὰρ Βοιωτοὺς ἡμεῖς οἱ Ἀττικοὶ καὶ παχίς καὶ ἀναισθήτους καὶ ἡλιθίους μάλιστα διὰ τὰς ἀδηφάγας (eo spectare dicas τὸ ἀπλήστους fragmento 1), et quod ille parciit verba facere περὶ ὄψου) προσηγόρευον.

1.

Athen. 3, p. 84, A, de malis citreis : ὅτι δ' ὄντως ἐκ τῆς ἄνω χώρας ἐκείνης (Persiam dicit) κατέβη εἰς τοὺς Ἑλληνας τὸ φυτόν τοῦτο, ἐστὶν εὐρεῖν καὶ παρὰ τοῖς τῆς κωμωδίας ποιηταῖς, οἳ καὶ περὶ μεγέθους αὐτῶν τι λέγοντες τῶν κωμικῶν μνημονεύειν φαίνονται. Ἄντ. μὲν ἐν Βοιωτία

α. Καὶ περὶ μὲν ὄψου γ' ἡλίθιον τὸ καὶ λέγειν, ὡς περ πρὸς ἀπλήστους· ἀλλὰ ταυτὶ λάμβανε, παρθένε, τὰ μῆλα. β. Καλὰ γε. α. Καλὰ δὴτ', ὦ θεοί!

νεωστὶ γὰρ τὸ σπέρμα τοῦτ' ἀφιγμένον 5 εἰς τὰς Ἀθήνας ἐστὶ παρὰ τοῦ βασιλείως.

tanquam apud insatiabiles : sed hæc cape, virgo, mala. b. Pulchra quidem. a. Pulchra sane [per deos!]

nuper enim hoc semen venit

5 Athenas ab rege missum.

b. Ab Hesperidibus, putabam. C. Per Luciferam, aurea hæc esse mala credit. b. Tria

β. Παρ' Ἑσπερίδων, ὄμην γε. γ. Νῆ τὴν Φωσφόν, φόνον, φήσιν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι. β. Τρία μόνον ἐστίν. α. Ὀλίγον ἐστὶ τὸ καλὸν πανταχοῦ, καὶ τίμιον.

« V. 7 φησὶν ABP, φασὶν VL. Hoc habent Schweighæus. et Dind. : restitui φησὶν, et personarum vices aliter distinxi. Vulgo enim versus 6 et 7 usque ad εἶναι ab una persona pronuntiantur; at parum commode in eadem enunciatione conjunguntur ὄμην et φασὶν. Immo versantur in scena plures interlocutores, quorum quum α dixisset, citrea mala ex Persia Athenas advecta esse, β affirmat, se ab Hesperidibus (in Libya : quanquam virgo verosimiliter τὰς Ἑσπερίδας νύμφας intellexit. Both.) apportata ea existimasse : tum γ mulier (vel etiam α), ad convivas conversa : *Per Dianam, ista hæc aurea mala esse credit.* Ceterum hos Antiphanis versus Eriphum transtulisse in Melibœam, Athenæi testimonio constat. » E M.

2.

Idem 14, p. 650, E : Ἄντ. ἐν Β.

— Ἐνεγκεῖν ἐξ ἀγροῦ μοι τῶν βοῶν τῶν σκληροκόκκων!

Ῥοῶν Schweighæus. pro βοῶν.

3.

Idem 9, p. 367, F : ἐπὶ σκεύους οὖν εἶρηκεν (τὸ παροψίς) ... Ἄντ. ἐν Βοιωτίᾳ

Καλέσας τε παρατίθησιν ἐν παροψίδι βολβούς.

Habet etiam Pollux 10, 88, addito τὲ, quod omisit Ath., et pluralem exhibens παροψίσι.

4.

Athen. 11, p. 474, E : δεῖ δὲ καὶ γυναικείων κοσμάριον ἐστὶ κάλυπτος, Ἄντ. εἶρηκεν ἐν Β.

XXXIII. BOMBYAIOS.

« Θομβύκιος laudatur Athenæo 4, p. 161, E, ἐν Θομβυκίᾳ : sic enim codd. pro vulgato Θομβυ-

modo sunt. a. Pauca ubique pulchra sunt, et honorata.

2.

— Afferte mihi ex agro mala punica nucleis duris!

3.

Advocatoque apposuit in paropside bulbos.

κίωνι. Corrupte etiam Pollux 10, 179, ἐν Βομβυκίᾳ, vel ἐν Βομβυκίᾳ. Genuinum fabulæ titulum servasse videtur Athen. 3, p. 125, F, ubi est Ἄντ. Βομβυκίᾳ, sive potius Βομβυκίᾳ, quo significatur poculi genus orificio angusto, et liquorem guttatim bilbente cum sonitu emittens. Schol. Apollonii Rhod. 2, 569 : Βομβύλη, εἶδος μελίσσης, καὶ ποτηρίου δὲ εἶδος, ὡς Ἄντισθένης παραδίδωσιν· ἐστὶ δὲ τοῦτο στενοτράχηλον. (Vereor ne vox βομβυκίᾳ forte exciderit ante verba ὡς Ἄντισθ. παρ. Certe Pollux 6, 98 : βομβυκίᾳ δὲ τὸ στενὸν ἔκπομα καὶ βομβοῦν ἐν τῇ πόσει, ὡς Ἄντισθένης ἐν Προτρεπτικῷ· et 10, 86 : τὸ δὲ καλούμενον κυρτὸν πρὸς τῶν Ἀσιανῶν βομβυκίᾳ μὲν Ἄντισθένης εἶρηκεν ἐν Προτρεπτικῷ, οἱ δὲ καὶ σύστομον αὐτὸ ὀνομάζουσι. Both.) Socrates ap. Athen. 11, p. 784, D : οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον θέλουσι, τάχιστα ἀπαλλαγίσονται, οἱ δὲ ἐκ βομβυκίᾳ, κατὰ μικρὸν σιζόντες. Athen. 13, p. 485, A : λεπαστὴ ... ἀφ' ἧς ἐστὶ λάψαι (?), τουτέστιν ἀθρόως πιεῖν, καταναντίον τῇ λεγομένῃ βομβυκίᾳ. » E M.

1.

Pollux 10, 179 : εἶη δ' ἂν καὶ κίξιν ἐν τι τῶν πλεγμάτων, ὃν οἱ μὲν Δωριεῖς κόνιν καλοῦσιν, ... οἱ δὲ Ἄττικοὶ κίξιν, ὡς Φερεκράτης Κοριαννοῖ (fragm. 12). σαφῶς δὲ αὐτὸ Ἄντ. ἐν Βομβυκίᾳ δηλοῖ εἰπόν « Ἀγγεῖον ἀλφιτήριον κίξιν ἐστίν. » Versum restituas scribendo

Ἀγγεῖον ἀλφιτήριον δ' ἐστὶν κίξιν.

Ἐστὶν in uno cod. omissum est.

2.

Athen. 3, p. 125, F : τοῦ κνισολοιχοῦ (sic Meinek. pro -λοχοῦ) δὲ καὶ Ἄντ. μνημονεύει ἐν Β. Cf. Amphididis Γυναίκομ. fragm. 2.

3.

Idem 4, p. 161, E, post quædam ex Antiphanis Δραπεταγωγῶν : ἐξὸν κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον ποιητὴν ἐν Θομβυκίᾳ (sic) λέγοντα « Δραχμῆς ὠνήσασθαι τὰς προσφόρους ἡμῖν (BC ὑμῖν) τροφᾶς, σκορόδια, τυρόν, κρόμιμα, κάππαριν· πάντα ταῦτ' ἐστὶν δραχμῆς. » Probabiliter scribamus

POCULUM ANGUSTI ORIS.

1.

Vas autem polentarium est coix.

2.

Nidorilingi (si fas est uti adjectivo analogice formato).

Δραχμῆς ὠνήσασθ' (ἐστὶ) τὰς (γε) προσφόρους ἡμῖν (vel ὑμῖν) τροφᾶς, σκορόδια, τυρόν, κρόμιμα, κάππαριν· ἅπαντα ταυταγὶ δ' ἐστὶν δραχμῆς.

Versu 2 Mein. σκορόδια pro σκορόδα. V. 3 ταυταγὶ, ut ταυτογὶ apud Aristoph. Av. 825 nostræ ed., etc. Codicum πάντα ταῦτ' ἐστὶν δραχμῆς servat, ἐλάας post κάππαριν supplens, Dobræus.

XXXIV. ΒΟΥΣΙΡΙΣ.

De hoc Busiride, Neptuni et Lysianassæ filio, qui hospites mactavit, et ab Hercule est occisus, v. Apollod. 2, 5, 11, etc.

1.

Athen. 2, p. 74 D : Ἄντ. Βουσίριδι

Βότρως, βόας, φοίνικας, ἔτερα νόγλαα.

« Respexit Eustath. II. p. 1163, 26, in fine corrupta exhibet Photius Lex. p. 306, 24. Idem versus alias Ehippo tribuitur, eujus v. Incert. 3. » E M.

2.

Pollux 10, 65, de sacrificii apparatu dicens : καὶ κανοῦν δὲ ἀναγκαῖον ὑπεῖναι καὶ χερνίβας καὶ χερνίβιον, εἰπόντος Ἄντιφάνους ἐν Β. « Καὶ τὸ χερνίβιον πρῶτον ἡ πομπὴ σαφῆς. » Scribamus

Τὸ χερνίβιον δὲ πρῶτον ἡ πομπὴ σαφῆς.

Millies confusa δὲ et καί : igitur hallucinantes primum librarii scripserint Τὸ χ. καὶ πρ. ἡ π. σ., mox autem καὶ τὸ χ. etc. Abest tamen καὶ a codice Voss. Bekkerus igitur et Mein. : Τὸ χερνίβιον πρῶτον, ἡ π. σ.

3.

Antiatt. p. 89, 33, *Δραμ' ἀκοῦσαι : ἀντὶ τοῦ *δράματος ἀκοῦσαι. Ἄντ. Β. Quis patienter ferat solaceum δραμ' ἀκοῦσαι; Pomanus δραμα τοῦσαι α δραματεῖν, quod usurpaverit Noster pro δραμα-

3.

Drachma nobis (vobis) licet frui utilibus nutrimentis, allio, caseo, cepis, cappari; et omnia hæc drachmæ pretio habeas.

BUSIRIS.

1.

Uvas, granata, palmulas, aliaque bellaria.

2.

Malluviæque demum pompa manifesta.

BUTALION.

— a. Sane vos ego hodie convivio excipiam : tuque, Piste, nobis mercaberis, argento accepto. b. Aliter enim nescio bene mercari. a. Dic igitur, Philumene :

τίξιν, quum non ita raro permutatæ inter se sint x et τ litteræ. Verba δράματος ἀκοῦσαι a recentiore aliquo adscripta fuerint explicandi gratia jam corruptis δραμ' ἀκοῦσαι, τὸ δραματοῦσαι autem explicuerint verbo δραματοῦσαι, quod fortasse in illis latet.

XXXV. ΒΟΥΤΑΛΙΩΝ.

Alter, ut videtur, editio fabulæ inscriptæ Ἄγροικος vel Ἄγροικοι, ad quam conf. prolegomena. Athen. 8, p. 358, D : ἀλλὰ μὴν οὐδὲ οὕτως εἰμὶ φίλιχθος, ὡς δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ (Antiphane) ἐν Βουταλίῳ, ἔπειθ' ὄραμα τῶν Ἄγροίκων ἐστὶ νέα τις (libri ἐστὶν ἐνός, menda non difficulter explicabili) διασκευῆ. φησὶ γὰρ

— α. Καὶ μὴν ἐστίασω τήμερον

ὑμᾶς ἐγώ· σὺ δ' ἀγοράσεις ἡμῖν λαβῶν, Πίστ', ἀργύριον. β. Ἄλλως γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι χρηστῶς ἀγοράζειν. α. Φράζε δὴ, Φιλοῦ-

μενε, 5 ὄψω τίνι χაίρεις. ΦΙΛ. Πᾶσι. α. Καθ' ἕκαστον λέγε,

ἰχθὺν τίν' ἠδέως φάγοις ἄν; Φ. Εἰς ἀγρὸν ἦλθεν φέρων πὸτ' ἰχθυοπώλης μαινίδας καὶ τριγλίδας, καὶ νῆ Δί' ἤρσεν σφόδρα ἡμῖν ἅπασιν. α. Εἶτα καὶ νῦν, εἰπέ μοι,

10 τούτων φάγοις ἄν; Φ. Κἂν τις ἄλλος μικρὸς ἦ·

τούς γὰρ μεγάλους τούτους ἅπαντας νενόμικα ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς. α. Τί φῆς, ὦ φίλτατε; ἀνθρωποφάγους; πῶς; Φ. Ἦν γ' ἂν ἀνθρωπος φάγη

δηλονότι. β. Ταῦτα δ' ἴστίιν Ἐκάτης βρώματα,

15 ἃ φησιν οὗτος, μαινίδας καὶ τριγλίδας.

5 quonam opsonio gaudes? PH. Omnibus. a. Singulim die : quem piscem libenter comederis? PH. In agrum [aliquando

venit piscium venditor, afferens mœnas et mullos, et per Jovem valde placuit nobis omnibus. a. An igitur etiam nunc, die mihi, 10 hisce vescaris? PH. Et quisquis alius parvus est [(piscis) :

nam magnos istos omnes existimare soleo anthropophagos. a. Quid ais, amicissime? anthropophagos? quomodo? PH. Si homo iis vescillet. b. At ista, quæ hic dicit, [scitur 15 mœnas et mullos, sunt Hecates epulæ.

« Versu 3 *Pistus* nomen est servi, ut villici apud Plautum Merc. 2, 2, 7. Helladius Photii Bibl. 279, p. 532, 40, de nominibus servorum agens: ἀπὸ τρόπου δὲ (καλοῦσι) Παρμένωνα, καὶ Πιστὸν (Πίστον), καὶ Δρόμωνα. Πίστα, mulieris nomen, legitur in Dorico titulo apud Bœckh. C. I. n. 1209, 4. V. 4 Φιλούμενε. Libri φιλούμενον, sed videtur is, qui interrogatur, ipse Butalio: itaque scripsi Φιλούμενε, cujus nominis exempla invenias apud Anonymum Montefalconii Bibl. Coisl. p. 598, Matthæum in Medicis græcis p. 218, Photium cod. 258, p. 478 Bekk. » *E M.* Versus 11-15 apposuit Athen. etiam 7, p. 313, B: Ἄντ. δ' ἐν Ἀγροίκῳ ἢ Βουτ., etc., unde Casaub. supplevit verba ἰχθῆς — ἀνθρωποφάγους. Versum 12 respicit Eust. ad Od. p. 1630, 12. Facete oppositis proprie et figurate dietis comedi a magnis carisque piscibus marinis, thynnibus, gadis, ait homines, qui ipsi eos comedant, quovis pretio emptos. Eustath.: καθά τις καὶ ἰχθύας, οἱ πολλοὶ ἐτιμῶντο, ἀνθρωποφάγους εἶπεν... ὡς τὰς τῶν τρυφῶντων περιουσίας κατασπῶντας. Mendose autem codd. πῶς; ὧν (Dobr. ὧν γ' ἄν) ἀνθρωπος φάγοι (sic lib. 7; ἀνθρωποφάγοι l. 8) δῆλον ἔστι. Nec recte eidem personæ tribuuntur reliqua ταῦτα — τριγλίδας, quæ sunt Pisti verba, mænas et mullos, quos prædicavit Philumenus, vituperantis, tanquam Ἐκάτης βρώματα, h. e. cibos vilissimos (v. Aristoph. Plut. 590 seqq. ibique annotata). Ἐλένης enim lib. 8 errore scriptum arbitror pro Ἐκάτης, nec cogitandum de Helena ista, commemorata ab Heraclide comico Athen. 10, p. 414, D, cujus voracitatem notavit Ptolemæus Heph. apud Photium Bibl. cod. 190, p. 149, 22 ed. Bekk. (καὶ ἡ τρεῖς ἐρίφους ἐσθίουσα Ἐλένη ἐκαλεῖτο). Addit autem Athen. lib. 8: ἐν δὲ τῷ Ἀγροίκῳ Ἐκάτης βρώματα ἔφη τὰς μαινίδας εἶναι καὶ τὰς τριγλίδας. Ceterum cf. Kouridos fr. 2, 5, 9.

XXXVI. BYZANTIUS.

Pollux 7, 170: Ἄντ. δὲ ἐν Βυζαντίῳ κατὰ τὴν νῦν χρῆσιν εἴρηκε

— Πορφύρας ὀκτώ κύκλοι.

Κύκλοι, fortasse limbi vestis. In optimo cod. Paris. πορφυροῖς ὀκτώ, sine κύκλοι.

BYZANTIUS.

— Purpuræ octo circuli.

NUPTLE.

1. [sectum. Conchulaque, et additum farciminis frustulum de

XXXVII. ΓΑΜΟΣ, ἢ ΓΑΜΟΙ.

1.

Athen. 4, p. 160, D: ἐπιστάμενος ὅτι κόγχος παρὰ προτέρῳ μνήμης τετύχηκεν Ἐπιχάρμῳ ἐν τῇ Ἑορτῇ καὶ Νάσοις, Ἀντιφάνει τε τῷ κωμικῷ, δε ὑποκοριστικώτερον αὐτὸν ὠνόμασεν ἐν Γάμῳ οὕτως:

Κογχίον τε, μικρὸν ἀλλ᾽ ἀντὸς τε προστετημένον.

Disputat de cibo ex fabis non fresis confecto. Ponamus ap. Athen. ἐν ταῖς Ἑορταῖς καὶ Νήσοις: neque enim Dorica h. l. ferenda sunt.

2.

Idem ib. p. 169, D: πατάιον δὲ διὰ τοῦ π' Ἄντ. ἐν Γάμῳ,

Πατάνια, * σεῦτλον, σίλφιον, χύτρας, λύχλους, κοριάνα, κρόμμυ', ἄλας, * ἔλαιον, τρυβλίον.

Hæc male coherent. Scribendum puto

Πατάνια σεῦτλων, σίλφιου χύτρας, λύχλους, κοριάνα, κρόμμυ', ἄλας, ἔλαιον τρυβλίον.

Ceterum Antiatt. p. 84, 13, Βατάνια: τὰς λοπάδας, ὡς Ἀλεξανδρεῖς. Ἄντ. Γάμοις.

3.

Athen. 3, p. 95, A, de χορδῇ disserens: Ἄντ. ἐν Γάμοις

Ἐκτεμῶν χορδῆς μέσατον.

Libri hic, et Pæderaste, μέσατον, i et t confusis. Convenientius etiam versui μεσατίον, insolens autem est quod ediderunt, μεσαίον.

XXXVIII. ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ.

1.

Schol. Eurip. Troad. 794 nostræ ed. (821): τὸν Γανυμήδην, καθ' Ὁμηρον (Iliad. 5, 265; 20, 231 seqq.) Τρωὸς ὄντα παῖδα, Λαομέδοντος νῦν εἶπεν, ἀκολουθήσας τῷ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκότι... καὶ Ἀριστοφάνης (sic) Λαομέδοντος παῖδα τὸν Γανυμήδην φησὶ διὰ τούτων:

2.

Patellas betarum, ollas silphii, candelabra, coriandra, cepas, sales, olivarum patinam.

3.

Exsecto farcimine medio.

(Τούτων ἄν) οἰκιῶν (ὄρχης;) ἐν τῇδε μὲν ὁ τῶν Φρυγῶν τύραννος οἰκῶν τυγχάνει, γέρον ἀποργῆς, Λαομέδων καλούμενος...

« Ad Antiphanis Ganymedem hæc recte revocavit Hermannus Opusc. 5, p. 186, restituitque in scholio nomen Ἀντιφάνης. (Ex prologo fabulæ esse petita videntur.) Codd. διὰ τὴν (al. τὰς) τῶν οἰκιῶν, cum dimidii versus lacuna; deinde ἐν τῇδε μενόντων φρ. τ. ὠκων τ. Fritzsche: τὸν Γαν. φησὶ, διὰ τούτων,

Τῶν οἰκιῶν τούτων, ὄρχης, ἐν τῇδε μὲν etc.

V. 3 ἀποργῆς Herm. et L. Dind. pro ἀπ' ὄργης. « Fort. περιοργῆς. Suspicio, in fine fragmenti excidisse, quod de Ganymede dicendum erat, ut ita procedat narratio: « in hac quidem domo habitat Laomedon, in illa vero filius ejus Ganymedes. » Ceterum præsentis agere in scena videntur Mercurius et alius quidam, cui Ganymedis rapinam Juppiter mandaverat. Huic viam monstrabat Mercurius. « Mein. Probabiliter quidem in ceteris; sed postrema sic potius scribenda erant: Præsentis agere in scena videntur Merc., cui Juppiter rapinam Ganymedis mandaverat, et alius quidam, subornatus a Mercurio, suspicionem metuente, si ipse domum pueri adiret; cui subornato viam monstrabat. Mercurius enim ipse legatus nunciisque Jovis et deorum habebatur: v. Apollod. 3, 10, 2, Horat. Od. 1, 10, 5 et 6, Homeri interpp. Iliad. 2, 103, Æschyli Ag. 454, etc.

2.

Athen. 11, p. 459, A: ἐπεὶ δὲ ἱκανὴν παράβασιν πεποιήμεθα περὶ τῶν γρίφων, λεκτέον ἤδη καὶ τίνα κόλασιν ὑπέμενον οἱ μὴ λύσαντες τὸν προτεθέντα γρίφον. ἔπειτα οὗτοι ἄλμην παραμισγομένην τῷ αὐτῶν ποτῆρι, καὶ εἶδε προσενέγκασθαι τὸ ποτήριον ἀπνευσί, ὡς Ἄντ. δηλοῖ ἐν Γανυμήδει διὰ τούτων:

— α. Οἶμοι, περιπλοκάς
λίαν ἐρωτᾶς. β. Ἄλλ' ἐγὼ σαφῶς φράσω.
Τῆς ἀρπαγῆς τοῦ παιδὸς εἰ ξύνοισθά τι,

GANYMEDES.

1.

Harum ædium (videsne?) in una quidem Phrygum rex habitat, senex morosus, Laomedon nomine.

2.

— a. Heu, per ambages
nimie quæris. b. Igitur aperte dicam.
Si quocunque modo conscius es raptus pueri,
cito te oportet dicere, priusquam suspendaris.
[a. Utrum mihi

ταχέως λέγειν χρὴ, πρὶν κρέμασθαι. α. Πότερά μοι

5 γρίφον προβάλλεις τούτων εἰπεῖν, δέσποτα, τῆς ἀρπαγῆς τοῦ παιδὸς εἰ ξύνοισθά τι, ἢ τί δύναται τὸ ῥηθέν; β. Ἐξω τις δότω ἱμάντα ταχέως. α. Οἶον οὐκ ἔγνω... β. ἴσως.

α. Ἐπειτα τοῦτο ζημοῖς με; β. Μηδαμῶς, 10 ἄλμης δ' ἐχρῆν τις παραφέρειν ποτήριον. Οἶσθ' οὖν, ὅπως δεῖ τοῦτό σ' ἐκπιεῖν; α. Ἐγὼ κομιδῆ γέ πως, ἐνέχυρον ἀποφέρειν τί σοι ἢ οὐκ; β. Ἄλλ' ὀπίσω τῷ χεῖρε ποιήσαντα δεῖ ἔλκειν ἀπνευστί.

« Laomedon de raptu Ganymedis iratus expostulat cum pædago, cui filii custodiam mandaverat. » Mein. Versibus. 6, 7 libri vulgati: εἰ ξ. τι δύναται, sed A. ἔξοισθά τιν τί δύναται. In isto τιν Dind. agnovit τι, ἤ. V. 8—10 vulgo: α. Οἶον οὐκ ἔγνω ἴσως. ἔπειτα τ. ζ. με; μηδαμῶς ἄλμης δ' ἐχρ. τι περιφέρειν ποτ. Villebrun., Schweigh., Dind. recte παραφέρειν. V. 11—13 libri σε τοῦτ' (quod correxit Casaub.) ἐκπιεῖν. α. Ἐγὼ κομιδῆ γε. β. Πῶς; α. Ἐν. ἀποφροντά σοι. β. Οὐκ ἄλλ' — ἀπνευστί. Hæc et emendanda erant, et personæ probabiliter distinguendæ. Ὅπως, cur: v. Iliad. 1, 123, Xenoph. Cyrop. 7, 1, 41, Aristoph. Pac. 184. Qui griphum non solvissent, eis murie poculum fuisse ebibendum tradidit etiam Pollux 6, 107: δ μὲν λύσας γέρας εἶχε κρεῶν τινα περιφορὰν, δ δὲ ἀδυνατήσας ἄλμης ποτήριον ἐκπιεῖν.

XXXIX. ΓΛΑΥΚΟΣ.

Pollux 3, 43, de verbo διαπαρθευεῖν agens: Ἀριστοφάνης Γλαύκῳ « Καλύψας καλύμματος τριβωνίῳ διαπαρθεύεσσα. » Hic quoque Aristophanis nomen pro Antiphane scriptum esse vidit Mein., qui pro καλύψας καλύμματος maluit καλυψάμενος. Hoc accepto scripserim

5 griphum hunc proponis solvendum, domine, quærens de conscientia aliqua mea raptus pueri, an quid est, quod ais? b. Intus aliquis efferat lorum cito. a. Quod haud novi... b. Fortasse. a. De eo tandem me punis? b. Minime, 10 sed aquæ marinæ poculum aliquis apportet. — Scin' tu igitur, cur hoc ebibere debeas? a. Scio sane propemodum, ut aliquod tibi dem pignus. Nonne? b. Sed reflexis in tergum manibus tibi potandum est uno haustu.

Καλυψάμενος ἀκάλυπτον ἄν τριβωνίῳ
διεπαρθένευσα.

XL. ΓΟΡΓΥΘΟΣ.

Athen. 8, p. 340, C, de Callimedonte, piscium
hellioune, testimonia poetarum afferens: Ἄντ. δ'
ἐν Γοργύθῳ

Ἦττόν τ' ἀποσταίην ἄν ὦν προειλόμην
ἢ Καλλιμέδων γλαύκου πρόοιτ' ἄν κρανίον.

Temere viri docti de titulo hujus comœdiæ addu-
bitarunt. Certe Gorgythion, quod nomen non
abludit a Gorgytho, in Priami filiis commemora-
ri Iliad. 8, 302, Apollod. 3, 12, 13, jam anno-
tavit Meinek. Hist. crit. Com. p. 327.

XLI. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ.

1.

Athen. 3, p. 118, D: ἀλλὰ μὴν καὶ Ἄντ. ὁ ποιη-
τὴς ἐν Δευκαλίῳι ταρίχων τῶνδε μέμνηται,

Τάριχος ἀντακαῖον εἶ τις βούλετ' ἢ
Γαδειρικόν, Βυζαντίας δὲ θυννίδος
ὄσμαῖσι χαίρει.

« De salsamento Gaditano dictum ad Eupolidis
Maric. 23: adde Liban. vol. 4, p. 834. Jacobs.
Βυζ. τε θ. » E. M. Versu 3 ὄσμαῖσι χ. CVL, sed
optimi codd. ABP εὐφροσύναισι χαίρει, in quibus
verum latere recte suspicatur Mein., sed dure le-
gendum esse conjicit εὐφραίνεται ὄσμαῖσι. Equidem
ita scribam, recepta voce Homericæ et Æschyleæ,

ἐν εὐφροσύναισι ἦν,

et primo versu εἰ βούλετ' ἢ... Verba ἐν εὐφρ. ἦν in-
terpretati sunt istis ὄσμαῖσι χαίρει, quæ initio fue-
rint ὄσμαῖσιν ἔχαίρει. Odys. 6, 155:

μᾶλα πού σφισι θυμὸς
αἰὲν εὐφροσύνησιν λαίνεταί εἵνεκα σείο.

Æschylus Prom. 522:

Θυμὸν ἀλδαίνουσιν ἐν εὐφροσύναισι.

2.

Idem 14, p. 646, F: σησαμίδες ἐκ μέλιτος καὶ

GLAUCUS.

Operiens inopertam amiculo
devirginavi.

GORGYPHUS.

Minusque abstiterim a suscepto
quam Callimedon dimiserit glauci caput.

DEUCALION.

1.

Salsamentum acipenseris si quis cupiebat,
vel Gaditanum, et Byzantii thynni
in deliciis vivebat.

σησαμίων πεφρυγμένων καὶ ἐλαίου σφαιροειδῶ πέ-
ματα. Εὐπολις Κόλαξιν (fr. 17)... Ἄντ. Δευκαλίῳι

Σησαμίδας, ἢ μελίπηκτον, ἢ τοιοῦτό τι.

Libri corrupto metro μελίπηκτα, emendavit Din-
dorf.

XLII. ΔΗΛΙΑ.

Athen. 9, p. 373, A: οὕτως δὲ (κνιστὰ, vel
κνηστὰ, ut Eustath. ad Iliad. p. 872, 9, probante
Meinek.; cf. Phot. v. Κνηστὰ) εἶρηκεν Ἀριστοφάνης
(fortasse scribendum est Ἄντιφάνης. Mein.) ἐν Δη-
λίᾳ τὰ σύγκοπτα

— Λάχανα κνίστ', ἢ στέμφολλα

XLIII. ΔΙΑΥΜΟΙ.

1.

Athen. 3, p. 127, D: τὰ δὲ ἐδέσματα ὀνόμασεν
Ἄντ. ἐν Διδύμοις οὕτως,

Ἀπέλαυσα πολλῶν καὶ καλῶν ἐδεσμάτων,
πιῶν τε προπόσεις τρεῖς ἴσως ἢ τέτταρας,
ἐστρηνίων πως, καταθεβρωκῶς σιτία
ἴσως ἐλεφάντων τεττάρων.

Equidem οὕτως ad Antiphanis verba pertinere
suspicio, fortasse hoc modo scribenda:

— Οὕτως (πάλαι)

ἀπέλαυσα, et cetera.

Πάλαι, modo, ut Aristoph. Acharn. 540 etc. Of-
fecisse videatur vocabulo simile sequentis initium.
« Vers. 3 ἐστρηνίων. Hoc verbum novæ comœdiæ
poetis assignat Phrynichus Epit. p. 381, ac sane
nullus Antiphane antiquior scriptor eo usus est. »
Mein. Conf. schol. Pluti 176.

2.

Idem 6, p. 237, F, testimonia Comicatorum de
parasitis apponens. καὶ Ἄντ. δ' ἐν Διδ. φησὶν
« Ὅρα γὰρ παράσιτος ἐστίν, ἄν ὀρθῶς σκοπῆς, κοινο-
νὸς ἀμφοῖν, τῆς τύχης καὶ τοῦ βίου, » etc. Pro arbitrio
Wakefield. et vulgo editores Ὁ γὰρ παρ., etc.
Recte Grotius servavit ἔρα, sed ne γὰρ quidem

2.

Sesamides, placenta mellita, vel ejusmodi aliquid.

DELIA.

— Olera secta, vel vinacea.

GEMINI.

1.

— Sic modo
fruebar multis bonisque cibis,
et haustis tribus fortasse vel quattuor propinationi-
lasciviebam nonnihil, esca [bus
fortasse comesa elephantorum quattuor.

omittendum est, quum ἐστὶν sapiat glossema, ne
addam, legi versu 7. Scribamus

Ὅρα γὰρ ὁ παράσιτος, ἄν ὀρθῶς σκοπῆς,
κοινωνὸς ἀμφοῖν, τῆς τύχης καὶ τοῦ βίου.
Οὐδείς παράσιτος εὔχετ' ἀτυχεῖν τοῦ φίλου,
τοῦναντίον δὲ πάντας εὐτυχεῖν αἰεὶ.

5 Ἔστιν πολυτελής τῷ βίῳ τις ὁ φθονεῖ,
μετέχειν δὲ τούτων εὔχετ' αὐτῷ συμπαρῶν,
κάστιν φίλος γενναῖος, ἀσφαλῆς ὁ ἄμα,
οὐ μάχιμος, οὐ πάροξος, οὐχὶ βάσκανος,
ὄργην ἄν ἐνεργεῖν ἀγανὸς, (ἄν σκώπτῃς,
γελᾷ.)

10 ἐρωτικός, γελῶσις, ἰλαρὸς τῷ τρόπῳ,
πάλιν στρατιώτης ἀγαθὸς εἰς ὑπερβολὴν,
ἄν ἢ τὸ σιτάρχημα δειπνῶν εὐπρεπές.

Versu 1 addidi δ. V. 8 βάσκανος, v. ann. ad Aristoph.
Plut. 567. V. 9 vulgo ὄργην ἐνεργεῖν ἀγαθὸς, neque
aliter codd. ABC, sed PVL ἀνεργεῖν, h. e. ἄν
ἐνεργ., quod elegantius. Porro dedimus ἀγανὸς,
quod etiam Iliad. 13, 666, loco τοῦ ἀγαθὸς repo-
nendum esse suspicati sumus. Ita et hic, ut illic,
vitatur repetitio adjectivi ἀγαθός. « V. 10 ἐρωτικός
videtur esse *amabilis*, ut apud Theocr. 14, 61:

εὐγνώμων, φιλόμοσπος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον ἡδύς. »
Mein. V. 12 libri δειπνῶν.

3.

Idem 10, p. 423, C: ἀλλ' ἀκρατέστερόν μοι, ὦ
παῖ, τῷ κυάθῳ πληροῖν ἔγχει εἰς τὴν κύλικα, μὴ κατὰ
τὸν κομποδοπιὸν Ἄντιφάνην, δε ἐν Διδ. φησὶ

Τὸ ποτήριόν μοι τὸ μέγα προσφέρει λαβῶν.

Ἐπεγεάμην ἄκρατον, οὐχὶ παιδίου,

κυάθους δὲ θεῶν τε καὶ θεαινῶν μυρίους·

ἔπειτ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι τῆς σεμνῆς θεᾶς

5 καὶ τοῦ γλυκυτάτου βασιλέως διμοιρίαν.

Versu 2 libri παιδίου. Correxerit Koppiers. Observ.
p. 37. Quod quum olim ascivisset Mein., nunc

2.

Vide enim: parasitus, si recte reputas,
particeps est æque fortunæ et vitæ.

Nullus parasitus infortunium optat amicorum,
sed contra bene agere omnes semper.

5 Si quis sumptuose vivit, non invidet,
sed participare bona cupit socius,
estque amicus probus, tutusque simul,
non pugnax, non iracundus, non calumniator,
ire ferendæ mitis, (si cavillaris, ridet.)

10 amabilis, ridiculus, hilari animo,

annotat: « Jacobsius παιδίου. Dobræus Adv. 2,
p. 326, παιδικόν. Aliud latet. » V. 4 ἔπειτ' Kop-
piers. pro εἶτα. Σεμνὴν θεᾶν Minervam dici putat
Casaub., quum appareat, jam non veram aliquam
deam intelligendam esse, sed tropice appellatam,
regis uxorem, ni fallor; quemadmodum Darius et
Xerxes vocantur θεοὶ apud Æschylum Pers. 134.
Quodsi Alexander Magnus dicitur (quæ est Mei-
nekii sententia), proinde ille qui hæc loquitur,
Barsinen vel Roxanen libatione se honorasse ait.
V. Curtius. « Perstringit fœdam quorundam adula-
tionem, qui, singulos cyathos singulis diis liban-
tes in conviviis, in honorem regis duos cyathos
effundebant. Ita soliti Athenienses regibus adulari.
Διμοιρία est dupla portio (v. Xenoph. Anab., La-
ced. 15, 4, Ages. 5, 1). » Casaub.

4.

Idem 9, p. 380, F: Ἄντ. δ' ἐν Διδ.

— Οἶνογευστεῖν περιπατεῖ

ἐν τοῖς στεφάνοις.

Libri inconcinne Οἶνογευστεῖ, π. ἐν τ. στ. Immo
οἶνογευστεῖν, *vina gustatum*. Primum ille se coro-
nasse dicitur ex more (v. Eurip. Alcest. 769 seq.,
etc.); deinde tabernas vinarias circumvisse. Recte
igitur dictum ἐν τοῖς στεφ., h. e. coronis, quibus
se antea redimiverat; neque audiendi, qui τοὺς στε-
φάνους interpretantur forum coronarium, a quo
abhorret τὸ οἶνογευστεῖν.

5.

Antiatt. p. 114, 4, Συμπάσχειν: τὸ ἐλεεῖν.
Ἄντ. ἐν Διδ. V. Koppiers. Observ. phil. p. 22.

XLIV. ΔΙΠΛΑΣΙΟΙ.

Titulus ægre explicandus. Scripserim potius Δι-
πλάσια, i. e. Διμοιρία, de qua disceptatum, vel
aliquid constitutum, esse videtur in hoc dramate:
v. ann. ad Διδύμων 3.

1.

Athen. 11, p. 503, E: οὕτως (ὥδὸς) ἐκαλεῖτο τὸ
ποτήριον, φησὶ Γρύφων ἐν τοῖς Ὀνοματικοῖς, τὸ ἐπὶ

rursus miles longe optimus,

si modo epularum præfectura sit commoda.

3.

Poculum magnum mihi prehensum porrigit.
Infudi merum, non pueri,
sed mille cyathos in honorem deorum ac dearum,
postque hos omnes venerabili deæ
5 et dulcissimo regi duplam.

4.

— Vina gustatum circumit
coronatus.

τῶ σχολίῳ διδόμενον, ὡς Ἄντ. παρίστηεν ἐν Διπλα-
σίῳις,

α. Τί οὖν; ἐν ἔσται τοῖς θεοῖσιν; β. Οὐδὲ ἐν,
ἂν μὴ κεράση τις. α. Ἰσχε τὸν ὠδόν.... β.

Λαμβάνω.

α. ἔπειτα μηδὲν τῶν ἀπρηχαιωμένων
τούτων περάνης, μηδὲ τὸν Τελαμῶνα, μηδ'
ἢ Ἀρμόδιον.

His confirmatur dubium nostrum de titulo: aperte enim indicant τὴν διμοιρίαν sive τὰ διπλάσια. Xenophon de Agesilao, Ages. 5, 1: διμοιρίαν γε μὴν λαμβάνων ἐν ταῖς θοίαις, οὐχ οὗτος (recte Ernest. οὐκ αὐτός) ἀμφοτέραις ἐγρήτο, ἀλλὰ διαπέμπων οὐδετέραν αὐτῶν κατέλιπε, νομίζων βασιλεῖ τούτου διπλασιασθῆναι οὐχὶ πλησμῶνός ἐνεκα, ἀλλ' ὅπως ἔχοι καὶ τούτῳ τιμᾶν, εἰ τινα βούλοιο. Versu 1 libri Τί οὖν ἐνέσται τ. θ.; V. 2 legebatur α. Ἰσχε, τὸν ὠδόν λάμβανε. ἔπειτα, etc. pejusque etiam v. 4, trajectis verbis et immisso glossemate: τούτων περ., τὸν Τελαμῶνα, μηδὲ τὸν Παιῶνα, μηδ' Ἀρμόδιον.

2.

Stobæus Floril. 121, 4, cum lemme Ἄντ. ἐκ Διπλασίων.

— α. Οὐδεὶς πώποτε,

ὃ δέσποτ', ἀπέθαν' ἀποθανεῖν πρόθυμος ὢν,
τοὺς γλιγομένους δὲ ζῆν κατασπᾶ τοῦ σκέλους
ἄκοντας ὁ Χάρων, ἐπὶ τὸ πορθμεῖόν τ' ἄγει
5 σιτίζομένους καὶ πάντ' ἔχοντας ἀφθόνως.

β. Ὁ δὲ λιμός ἐστιν εὐθανασίας φάρμακον.

«Versu 1 libri οὐδεὶς, quales formæ vix ferendæ in Antiphane et hujus ætatis scriptoribus. » E M. Versu 4 libri mendose ἐπὶ τόπον θεῶν τ' ἄγει. Egrege correxit Valcken. Diatr. p. 280. V. 6 libri sub eadem persona Ὁ δὲ λ. ε. ἀθανασίας φ., et nihili sententia, et metro corrupto. Fame perire vult dominus, εὐθανασίαν eam existimans, sicut Atti-

DUPLICES.

1.

a. Quid igitur? an una pars erit diis? b. Ne una
[quidem,

nisi quis miscat (vinum diis libandum).

a. Tene odum... b. Capió eum.

a. nec deinde aliquid profer obsoletorum
istorum, neque Telamonem, neque
5 Harmodium.

2.

— a. Nemo unquam,
domine, mortuus est mori cupiens,
sed vivere desiderantes erure arripit

cus apud Cornelium Nep. Vit. 21, 22. De a et eu confusus v. index Thucydidis, etc.

XLV. ΔΡΑΠΗΤΑΙΩΓΟΣ.

Athen. 4, p. 161, D: λαλεῖτε περὶ ὧν οὐκ οἴ-
δατε, καὶ ὡς α κοσμίως ἐσθιόντες ποιεῖτε τὴν ἐνθεσιν,
κατὰ τὸν ἥριστον Ἄντιφάνη· οὗτος γὰρ ἐν Δραπετα-
γοίῳ λέγει

— Κοσμίως ποιῶντες ἐνθεσιν

μικρὰν μὲν ἐκ τοῦ πρόσθε, μεστὴν δ' ἐνδοθι
τὴν χεῖρα, καθάπερ αἱ γυναῖ, καταφάγετε
πάμπολλα καὶ ταχύτατα.

Versu 1 libri κ. ποιῶν τὴν ἐνθεσιν. H. e. κατ' ἐνθε-
σιν: nam ποιῶντες pertinet ad μικρὰν etc. Ποιῶν
servat Meinek., reliqua mutans ut ab Athenæo ad
suam rem accommodata. V. 2 iidem libri metro
impingente πρόσθεν. Correxerit Schweigh. Ἐνδοθι ho-
mericum dedi pro ἐνδοθεν, quod minus aptum.
V. 3 itidem ἀμέτρως codd. γυναῖκες (v Matth. Gr. § 90, ann.). Deinde C καταφάγετε.

XLVI. ΔΥΣΕΡΩΤΕΣ.

Athen. 3, p. 100, F: τοῦ δὲ ὅπου μέμνηται Ἄντ.
ἐν Δυσέρωσι, περὶ Κυρήνης τὸν λόγον ποιούμενος,

— Ἐκεῖσε διαπλέω,

ὅθεν διεσπάρθην, ἐρρῶσθαι λέγων
ἄπασιν, ἵπποις, σιλφίῳ, συναρίσι,
κυλῶ, κέλησιν, ἰστίοις, πυρετοῖς, ὀπλοῖς.

Versu 1 AP Ἐκ. διουπλέωθεν. Correxerit Schweigh.
Vulgo δ' ἐκλέωθεν. V. 3 pro ἄπασιν Meinek. tentat
ἀλλᾶσιν. V. 4 libri mendose κέλησι, μαστοῖς, πυρε-
τοῖς, ὀπλοῖς, recentiores ὀπλοῖς, neque admittendum,
quod Casaubono placuit, μασπέτοις juxta σιλφίῳ.
Facile κελησινοῖς abierit in κελησιμαστοῖς, etc.;
hodieque boni textores sunt barbari Africani.
Pro πυρετοῖς Meinek. conjicit πυροῖς.

invitos Charon, agitque ad trajectum

5 satures et abunde omnia habentes.

b. Fames autem bene moriendi remedium est.

FUGITIVORUM DUCTOR.

— Decenter buccæ causa comprimentes
primorem quidem, sed plenam intro
manum, ut mulieres, comeditis
plurima et citissime.

INFELICITER AMANTES.

— Iluc pernavigo,
unde divulsi sumus, valere jubens
omnia, equos, silphium, bigas,
brassicam, celoces, texta, febres, succos.

XLVII. ΔΥΣΠΡΑΤΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 262, C, καὶ Ἄντ. δ' ἐν Δυσπράτῳ
φησὶν

— Ὅρᾶν τε κειμένους

ἄμητας ἡμιθρόντας, ὀρνίθειά τε,
ὧν οὐδὲ λειφθέντων (γε) θέμις δούλω φαγεῖν,
ὡς φασὶν αἱ γυναῖκες.

Versu 1 libri κείμενα, quum sequatur masculinum.
Confusa ou et a, sicut alias. V. 2 vetustiores codd.
ἡμιθρότους. V. 3 metrum duriusculum lenivi in-
serta γὲ particula, quæ sæpe excidit. « Ὅρνίθεια,
supple κρέα, ut apud Pherecr. Δουλοδ. 1. Eosdem
versus, referente Athenæo h. l., Epicrates posuerat
in Δυσπράτῳ, quæ fortasse fuit iterata editio hujus
fabulæ. Pergit autem Epicrates versu 4:

ὡς φασὶν αἱ γυναῖκες. Ὅ δὲ γολᾶν ποιεῖ,
γᾶστριν καλοῦσι καὶ λαμυρόν, ὅς ἂν φάγη
ἡμῶν τι τούτων.

Quæ Antiphani quoque vindicanda propter nota-
tionem Antiaticicæ p 116, 8, Χολᾶν: ὀργίζε-
σθαι. Ἄντιφάνης. Conf. Hist. crit. Com. p. 321,
414. » E M.

2.

Idem 14, p. 661, F: καὶ Ἄντ. δ' ἐν Δ. ἐπιαιῶν
τοὺς Σικελικοὺς μαγείρους, λέγει

Σικελῶν τε τέχνας ἡδυνθεῖσαι δαιτροῖς δια-
θρυμματίδες (δῆ).

Libri depravate δαιτὸς διαθρ. Forte ρ exciderit ante
o (v. ann. ad Eur. Medeam 1210, sec. ed.), con-
fusa oi et o, denique δῆ omissum post -δες simile.
Δῆ vel δῆτα frequens in fine sententiarum: v.
Æschyl. Sept. 907, etc.; quod quidem hic apte
supplet manifestum metrum anapæsti Aristopha-
nei. Δαιτροῖς valet ὑπὸ δαιτρῶν, de quo Matth. Gr.
§ 392, β, p. 528, etc.

DIFFICILIS VENDITU.

1.

— Et jacentes videre

placentas lacteas semesas, aviumque carnes,
quibus ne reliquis quidem servo fas est vesci,
ut aiunt mulieres.

2.

Siculorumque artibus edulcatæ sane a coquis dia-
[thrymmatides.

DODONIS.

Unde incolens forte Ionum aliqua

XLVIII. ΔΩΔΩΝΙΣ.

Athen. 12, 526, D: κοινῶς δὲ περὶ πάντων τῶν
Ἰώνων τρυφῆς Ἄντ. ἐν Δωδώνῃ (codd. B. Δωδῶνι.
Recte Mein. Hist. crit. Com. p. 330, Δωδωνίδι)
τάδε λέγει,

Πόθεν οἰκήτωρ ἂν τις Ἰώνων

τρυφεραιμπερόνων ἀβρός, ἡδυπαθῆς,
ὄχλος ὠρμηται;

Vulgo secundum codd. PVL. οἰκήτωρ; ἢ τις, etc.;
melius Schweigh. et Dindorf. ex C codice II. οἰκ.
εἶ; τις Ἰώνων, etc. Confusa, ut alias non semel, α,
εἰ, η.

XLIX. ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΣ.

1.

Ἐπίδουρος vitiose scriptum est apud Antiaticici-
stam p. 98, 28, ut Mein. annotavit.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 454, 32, Ἀστράγα-
λοι (editur -λος): λέγουσι δὲ καὶ ἀστρίχους. Ἄντ.
Ἐπίδουριον

Ἐπαίζομεν μὴν ἀρτίως τοῖς ἀστρίχοις.

Liber homæoteleuto molestiore Ἐπαίζομεν μὲν, etc.
Æschylus Eum. 51, de Gorgonibus: ἄπτεροί γε
μὴν ἰδεῖν αὐταί. Pollux 9, 99: τὸ μὲν οὖν ἀστραγάλους
παίζειν ἀστραγαλλίζειν καὶ ἀστρίχειν ἐννοῖ τῶν ποιητῶν
εἰρήκασιν. ἐτι [καὶ] τοὺς ἀστραγάλους καὶ ἀστρίας
εἰσὶν οἱ ὀνόμαζον, Ἄντιφάνης δὲ καὶ ἀστρίχους.
Ubi quod vulgabatur olim Ἀριστοφάνης e codici-
bus correctum est.

2.

Antiatt. p. 98, 28, Ἦκροῦσσο: ἀντὶ τοῦ ἡκροῦ.
Ἄντ. Ἐπίδουριον (sic). Cf. Koppiers. Observ. p. 16.

L. ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ.

Stobæus Floril. 116, 23, cum lemme Ἄντιφά-
νους ἐξ Ἐπικλήρου.

Ὡ γῆρας, ὡς ἄπασιν ἀνθρώποισιν εἶ
ποθεινόν, ὡς εὐδαίμων! εἶθ', ὅταν παρῆς,
ἤχθησαν, ὡς μοχθηρόν, εὖ λέγει τε σὲ
οὐδεὶς, κακῶς δὲ πᾶς τις, ὅς σαφῶς λέγει.

luxuriose vestitorum, tenera, voluptuosa,
turba ingruit?

EPIDAURIUS.

1.

Ludebamus scilicet nuper talis.

ORBA HEREDE.

O senectus, ut eunctis hominibus es
desiderabilis, tanquam felix! dein, quum ades,
oderunt te, ut molestam, nec laudat [tur.
quisquam, sed omnes vituperant, qui aperte loquun-

Versu 3 posui *ἄλθηραν*, *odisse solent*. Libri tautologicæ, et parum usitata forma, *ἀλθηρόν*. V. 3 vulgo *σοφῶς*, sed recte Mein. *σαφῶς*, « *vere et aperte*. »

LI. ΕΥΘΥΔΙΚΟΣ.

« Fortasse hæc fabula de eo Euthydico denominata est, quem commemorat Æschines C. Timarch. p. 65 R. : οὗτος ἐκάθητο ἐν Πειραιεὶ ἐπὶ τοῦ Εὐθυδίου ἱατροῦ· et ib. p. 75 : πορνὸς ἐν Π. παρ' Εὐθυδίου διατρίψας. Sed fuerunt etiam alii Euthydici illis temporibus. » Mein.

1.

Athen. 4, p. 169, D : βατάνιον δ' εἶρκεν Ἄντ. ἐν Εὐθυδίῳ.

— Ἐπειτα πολύπους τετμημένος ἐν βατανίοισιν, ἐφθός.

At Pollux 10, 107 : καὶ πατάνη δὲ καὶ πατάνιον τι ἐκπέταλον λοπάδιον, ὡς (minus bene codd. καὶ) Ἄντ. ἐν E. « Πολύπους (sic) τετμ. ἐν πατανίοισιν ἐφθός. »

2.

Photius p. 308, 20, Ξενιτευόμενος ἀντὶ τοῦ μισθοφοροῦντας. Ἀριστοφάνης (« recte, qui idem annotant, Harpocr. p. 133, 29, gramm. Cramerii Anecd. Oxon. 2, p. 497, 10, et Suidas v. in ead. voce Ἄντιφάνης. » E M.) Εὐθυδίῳ

Ἐγὼ ξενιτευόμενος ἐπεστρατευόμην.

Liber claudicantem versu ἐστρατευόμην. Simile simili officit.

3.

Athen. 7, p. 323, B : καὶ οἱ Ἄττικοι δὲ ὡς ἐπιτοπολὸν τὴν σφύραιναν καλοῦσι κέστραν, σπανίως δὲ τῶν τῆς σφυραίνης ὀνόματι ἐχρήσαντο... Ἄντ. ἐν E.

α. Πάνυ συγνή σφύραινα. β. Κέστραν ἀτικιστὶ δεῖ λέγειν.

Conf. ann. ad Aristoph. Nub. 333.

EUTHYDICUS.

1.

— Postea polypus dissectus in patellis, coctus.

2.

Ego mercede conductus bellum intuli.

3.

a. Admodum frequens mugil. b. Κέστραν atticæ dicendum est.

FAUSTA NAVIGATIO.

1.

Molesta pravis hominibus ipsa vita est,

LII. ΕΥΠΛΟΙΑ.

I.

Stobæus Floril. 99, 32, cum lemmate τοῦ αὐτοῦ (præcedit locus ex Antiphani Medico) ἐξ Εὐπλοίας

Λυπηρόν ἀνθρώποισι καὶ τὸ ζῆν κακοῖς, ὡς περ πονηροὶ ζωγράφοι τὰ χρώματα πρῶτιστον ἀφανίζουσιν ἐκ τοῦ σχήματος.

Inepte libri κακῶς et in fine σώματος. Recte Grotius v. 2 πονηροὶ ζωγράφοι pro πονηρῶ ζωγράφῳ. Initio Toupus Emend. 1, p. 173 : Ἀύπη γὰρ ἀνθρ.

2.

Harpocr. p. 135, 8, Ξυστίς : γυναικείον τι ἐνδύμα ἐστὶν ἢ ξυστίς πεποικιλμένον, ὡς δῆλον ποιούσιν ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν, καὶ Ἄντ. Εὐπλοία

Ὡς περ ξυστίδα.

Mera glossemata sunt, quæ his adscripta leguntur in libris, ὡς περ τὸ ποικίλιος ὑφασμένον (ita Bekkeri codd. præter A, qui habet ποικίλον ἡμφιεσμένον), vel ἐνδύμα τὸ (non τῷ, ut vulgo) ποικίλον ἡμφιεσμένον. Cf. Aristoph. Lys. 1115, Nub. 70.

LIII. ΕΦΕΣΙΑ.

I.

Stobæus Flor. 59, 6, cum lemmate Ἀντιφάνους Ἐφεσίας.

Δύστηνος, ὅστις ζῆ θαλάττιον βίον τῶν γὰρ πλεόντων ζητέον. Σταδί' ἑκατὸν ἔλθειν ποσὶν δὴ κρεῖττον ἢ πλεῦσαι πλεθρον.

Πλεῖς τὴν θαλάτταν σχολίων πωλουμένων ;

Versu 2 vitiose libri ζητεῖν. V. 3 recte Jacobs. Animadv. ad Ath. p. 186 ποσὶν δὴ pro ποσὶ δὴ vel σπουδῆ. V. 4 codd. πλείστην. Emendavit Salmasius. « Σχολίων πολ., locutio proverbialis : nam et Apollodorus dixerat, citante Donato,

Ὡ φίλε, γαμεις σὺ σχολίων πωλουμένων ; quem sensum sic expressit Juvenalis 6, 30 :

sicut mali pictores promptissime delent colores ex effigie.

2.

— Velut xystidem.

EPHESIA.

1.

Infelix, quisquis marinam vivit vitam. A navigantibus exquirendum est. Sane centum [stadia] pedibus ire melius est quam plethrum navigare. Navigasne mare, quum funes veneant?

ANTIPHANES.

Fere potes dominam salvis tot restibus ullam? » *Crotius*. Quartum versum a reliquis separandum esse non dubitat Mein.; omnes ex diversis locis petitos putabat Elmsleius.

2.

Apostolius 8, 37, cum lemmate Ἀντιφάνους τοῦ Ἐφεσίου, quod ex titulo fabulæ corruptum est :

Ἐν γῆ πένεσθαι μᾶλλον ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.

« Versus plurimis commemoratus, Suidæ s. v., Diogeniano Prov. 4, 83, Proverb. Coisl. 184, Bodl. 454, Etym. M. p. 415, 29, Cramerii Anecd. Ox. 1, p. 189, 4. Ap. hos duos et Stob. Flor. 59, 15, κρεῖττον pro μᾶλλον. » E M.

LIV. ΖΑΚΥΝΘΙΟΣ.

Athen. 12, p. 553, C : Ἄντ. δ' ἐν μὲν Ἀλκίηστιδι ἐλάϊον τινὰ ποιεῖ χρισόμενον τοὺς πόδας, ... καὶ ἐν Ζακύνθῳ

Ἐῖτ' οὐ δικαίως εἰμὶ φιλογόνης ἐγὼ, καὶ τὰς ἐταίρας ἠδέως πάσας ἔγω ; τουτὶ γὰρ αὐτὸ πρῶτον, ὃ σὺ ποιεῖς παθεῖν, μάλα καὶ καλαῖς τε χερσὶ τριφθῆναι πόδας, ὅπως οὐχὶ σεμνῶν ἐστὶ ;

V. 5 perperam libri σεμνόν.

LV. ΖΩΓΡΑΦΟΣ.

Antiatt. p. 82, 10, Ἄγαλμα καὶ γραφὴν, καὶ ἀνδριάντα, ἀδιαφόρος. Ἄντ. Ζωγράφῳ. « Gramm. Bekkeri p. 324 : ἀγάλματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσι. Cf. Hermanni Opusc. 5, p. 208. » E M.

LVI. ΗΝΙΟΧΟΣ.

« Etsi frequens usus nominis proprii Heniochus, nihil tamen obstat, quominus ab auriga nomen fabulam credamus. Ælius Dionysius ap. Eustath. p. 576, 42 : Ἀθήνησιν ἦν καὶ τάγμα ἀξιόλογον οἱ ἠνίοχοι. κατελέγοντο γὰρ οἱ εὐπορώτατοι ἄρματροφῆσόντες. Similiter Phot. p. 71, 20. » E M.

Stobæus Flor. 108, 28, cum lemm. Ἄντ. Ἠνίοχῳ.

Ἄνδρὸς διαφέρει τοῦτ' ἀνὴρ ὁ μὲν κακῶς πράττων τὸ λυποῦν ἤγαγ' εἰς παράστασιν,

2.

In terra egere præstat opibus navigantis.

ZACYNTHIUS.

Nonne igitur merito mulierum ego sum amans, et amicibus omnibus oblector? hoc enim ipsum imprimis, quod tu me sentire facis, mollibus pulchrisque manibus fricari, 5 quidni sit veneratorum?

FRAGMENTA COMICORUM GRÆCORUM.

ὁ δ' ἐμφρόνως δεξάμενος ἠνεγκεν καλῶς.

Versu 2 Dobræus Adv. 2, p. 360, εἰς περίστασιν

LVII. ΘΑΜΥΡΑΣ.

Athen. 7, p. 300, C : οἱ δὲ καὶ αἱ Στρυμόνιαι ἐγγέλεις δι' ὀνόματος ἦσαν, φησὶν ἐν Θαμύρᾳ Ἄντ.

Καὶ σοῦ γ' ἐπώνυμός τις ἐν φήμαις βροτῶν, Θράκην κατάρδων, ποταμὸς ὀνομασμένος, Στρυμῶν, μεγίστας ἐγγέλεις κεκτημένος.

Versu 2 libri Θρήκης. Meinek. : « Malim Θρήκην, ut κατάρδων habeat quo referatur. Θρήκην autem dixit, non Θράκην, quoniam Tragicorum sermonem imitatur. » Vellem hoc probasset vir doctissimus, quod abhorret a Comico, nisi forte Ionicas formas admisit in lyricis, quemadmodum Aristophanes Ran. 638 :

δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρηκία χελιδὼν, qui in iambicis dixit Θράκην, Θρήκα, Θρήταν. Litterarum α et η permutatarum inter se non ita rara exempla. Ceterum recte Mein. suavit accusativum, et Strymonem intellexit regem Thraciæ, de quo Apollodorus 2, 5, 10, et Conon Narr. 4. « Strymonias anguillas cum Copaicis componit Archestratus Athen. 7, p. 298, F : οὐ μὴν ἀλλὰ κλέος γ' ἀρετῆς μέγα κάρτα φέρουσιν | Κοπαῖται καὶ Στρυμόνιαι. Aristot. H. A. 8, 4, 5 : ἐν τῷ Στρυμόνι δὲ περὶ Πλειάδας ἀλίσκονται (αἱ ἐγγέλεις). » E M.

LVIII. [ΘΕΟΓΟΝΙΑ.]

Irenæus C. Hæret. 2, 14 (19), Valentiniæ doctrinam de origine rerum exponens, « Multo verisimilius, inquit, et gratius de universorum genesi dixit unus de veteribus Comicis Antiphanes in Theogonia, » etc. Quo loco Mein. Aristophanis nomen reponendum esse, et Irenæum ista Avium 693 seqq. (654-664), Χάος ἦν καὶ Νύξ, ... πολὺ πρεσβύτατοι πάντων μακάρων theogoniam dixisse, probabiliter suspicatur : v. Hist. crit. Com. p. 318-321.

LIX. ΘΟΡΙΚΙΟΙ, ἢ ΔΙΟΡΥΤΤΩΝ.

De Thorico pago Atticæ vid. ad Soph. OEd. Col. 1488.

AURIGA.

Vir a viro differt hoc modo : alius infelix mœrorem agere solet ad insaniam ; alius autem sapienter exceptum bene ferre.

THAMYRAS.

Et tibi quidem, Strymon, cognominis quidam, ce- [leber apud mortales,] Thraciam rigans, fluvius, qui grandissimas continet anguillas.

Athen. 12, p. 553, D : Ἄντ. δὲ ἐν μὲν Ἀλκίσιτιδι ἐλαίω τινὰ ποιῶν χριόμενον τοὺς πόδας ... καὶ ἐν Θορικήσις « Λοῦται etc. » Idemque 15, p. 689, E : ὅτι δὲ διὰ σπουδῆς ἦν τοῖς παλαιότεροις ἢ τῶν μύρων χρῆσις, ὁῦλον ἐκ τοῦ καὶ ἐπίστασθαι ποῖον τι ἐκάστῳ τῶν μελῶν ἡμῶν ἔστιν ἐπιτήδειον. Ἄντ. γοῦν ἐν Θορικήσις ἢ Διορύττοντι φησι « Λοῦται δ' ἀληθῶς; ἀλλὰ τί; etc. » Sic priori loco omnes; altero cod. B λούτ' αἰ δου ο ἀληθῶς, I λούτ' αἰδου. Scribamus, restitutis, ut spero, iis quibus fraudi fuerint similia vicina, ut solet fieri :

Λοῦται δ' ἀληθῶς (ἦδε, κάλλω γ') ἄλλο τι, ἐκ χρυσοκλήτου γε κάλπιδος μύρω Αἰγυπτίῳ μὲν τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη, φοινικίῳ δὲ τὰς γνάθους καὶ τιτθία, 5 σισυμβρίῳ τὸν ἐκάτερον βραχίονα, ἀμαρακίῳ δὲ τὰς ὀφρῦς καὶ τὴν κόμην, ἐρπυλλίῳ δὲ τὸ γόνα καὶ τὸν αὐχένα.

Versu 2 priori loco meliores δὲ pro γε. V. 3 ibidem pro τὰ σκέλη VL τὰς χέρας, « qua forma non utuntur Comici. Pro τὰ σκέλη antiquæ comædiæ poeta scripsisset, opinor, τὴν σκέλη, sed ut Ant., etiam Anaxilas Neott. 1, 21. V. 4 VL φοινικίῳ, sed ABP φοινικίῳ. » E M. V. 5 inepte codd. σισ. δὲ τὸν ἔτερον βρ. Etiam hic similitudo x et τ litterarum offecisse videtur -κα- syllabæ. V. 7 quum δὲ proxime antecedit, malim ἐρπ. τς. Non semel permixta δὲ et τῆ : v. Eurip. Autolyco fr. 1, 10, etc.

LX. ΙΑΤΡΟΣ.

1.

Stobæus Floril. 99, 31, cum lemme Ἀντιφάνους ἐξ Ἰατροῦ.

Ἄπαν τὸ λυποῦν ἔστιν ἀνθρώποις νόσος, ὀνόματ' ἔχουσα πολλά

2.

Athen. 4, p. 175, A : μνημονεύει τῶν γίγγρων αὐτῶν Ἄντ. ἐν Ἰατροῦ. V. Schneideri Lex. v. Γίγγρας. « *Gingra, æ*, saltatio funebris, quam ede-

THORICIL, sive FOSSOR.

Lavat vere (hæc, et alio) ad aliud usa, ex aureo quidem vase pedes et femora illinens Ægyptio unguento, phœnicioque maxillas et mammas, 5 sisymbrio utrumque brachium, amaracino autem supercilia et comam, denique serpylli oleo genu atque cervicem.

MEDICUS.

1.

Quidquid contristat, hominibus est morbus,

bant ad tibiam cognominem. Pollux 4, 14; Scal. Poet. 1, 18. *Gingrina, æ*, tibie exiguae genus, Festus; Solin. c. 5. Unde etiam *Gingritor, oris*, apud Festum. » E Gesneri Thes. L. L. 1, p. 810.

LXI. ΙΠΠΕΙΣ.

De Equitibus, secunda classe populi Attici, v. Aristoph. Equites.

1.

Athen. 11, p. 503, B, ubi agit de nominibus pœculorum ψυγῆς, ψυκτῆρ, ψυκτηρία : Ἄντ. Ἰππεῦσι

α. Πῶς οὖν διαίτην ἔστέ; β. Τὸ μὲν ἐπίπ-
στρωμ' ἔστιν ἡμῖν ὁ δὲ καλὸς πῆλος, καλὸς
ψυκτῆρ. Τί βούλει; πάντ' Ἀμαλθείας κέρας.

Versu 1 libri vitiose διατιώμεθα, vel διατιώμεθα, quod ne metro quidem convenit. Permutata inter se η et ω, μ et ν, σθ et στ : v. ann. ad Eupolidis Astrat. 4, Aristoph. Pac. 156, Phœreerat. Αἴροις 8, etc. V. 2 iidem insulse πῆλος, vel, si diis placet, πῆλος. Immo πῆλον, *vinum*, dixit Ant. per synecdochen, sicut Sophocles (v. Soph. Fragm. p. 236 nostræ ed., et Theocritus, ut annotavit Scheidæus in Lex. gr. v. Πῆλος). In fine versus Dobræus Adv. 2, p. 336, κείδος (conf. Καρίνης fr.). V. 3 de *cornu Amaltheæ* v. Heyn. ann. ad Apollodoro- rum, Observ. p. 189, 190.

2.

Idem 15, p. 700, C, ex eoque Eustath. ad Odys. p. 1571, 18: Ἀριστοφάνης δ' Ἰππ. (ponendum esse Ἀντιφάνης, neque Porsonum neque Meinekium fugit)

— Τῶν δ' ἀνοντίων
συνδοῦντες ὀρθὰ τρία λυγείῳ χρώμεθα.

« Verba ejusdem equitis, qui pronuntiavit ista Τὸ μὲν — κέρας, fr. 1. » E M.

3.

Meletius in Crameri Anecd. Oxon. 3, p. 83 :

multa habens nomina.

EQUITES.

a. Quomodo igitur vivitis? b. Ephippium quidem stragula nobis est; sed bona est fax, bona calix. Quid quæris? cuncta sunt Amaltheæ cornu.

2.

— Jaculis tribus,
quæ colligavimus, erectis pro scapo utimur.

3.

Præsepium Jovem.

καὶ γίνεται δὲ καὶ τὸ κάπη, ἢ φάτην, παρὰ τὸ κάπτειν, ὃ ἔστιν ἐσθίειν. φησὶ γὰρ Ἀριστοφάνης (probabiliter Mein. Ἀντιφάνης) Ἰππεῦσι « καπαῖον Δία, » ἦτοι εὐφραντον. Nihil tale Aristoph. Ceterum libri depravati καὶ γ. δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κάπη φάτην, ... καπαῖον ἦτοι φάλλον Δία. « De κάπη, h. e. φάτην, v. Hesych. vv. Καπαλαί et Κάπας. Cf. Etym. Gud. p. 297, 55. » Mein., qui in ultimis conjicit φατναῖον.

LXII. ΚΑΙΝΕΥΣ.

Athen. 10, p. 433, C : οὐκ ἂν ἀμάρτοι δέ τις (?) καὶ τὸ ποτήριον αὐτοῦ (Nestoris) λέγων φιάλην (libri h. l. τὸ σπλον inferunt, glossema quod recte expungi jussit Koppiers. Observ. philol. p. 40) Ἄρεως κατὰ τὸν Ἀντιφάνους Καινεά, ἐν ᾧ λέγεται οὕτως,

Εἴτ' ἦν δῆλος φιάλην Ἄρεως
κατὰ Τιμόθεον, ζυστόν τε βέλος.

Versu 1 codd. mendose Εἴ τῆ. Immo, postquam in virum mutata fuerit a Neptuno, Cænidem, jam Cæneum nominatum, armis excluisse dicit, ad modum Timothei, famosi ducis Atheniensium, de quo ad Aristoph. Plutum 180. De Cæneo v. Ovid. Met. 12, 189-209, 459-535, etc. « Maur. Schmidtus (De dithyrambis p. 109) : Εἴθ' ἢ θῆλος, nimirum Cænis. Aristoteles Poet. c. 21 : λέγων δὲ, οἶον Ὀμοίως ἔχει φιάλην πρὸς Διόνυσον, καὶ ἀσπίδα πρὸς Ἄρην ἐρεῖ τῶν καὶ τὴν ἀσπίδα φιάλην Ἄρεως, καὶ τὴν φιάλην ἀσπίδα Διόνυσου. Quibus similia habet Rhetor. 3, 4, ubi codd. Ἄρεως pro Ἄρεως, quam formam etiam Antiphani reddidi; cf. Anaxandridis fab. incert. 21. » E M.

LXIII. ΚΑΡΕΣ.

Athen. 4, p. 134, B : μήποτε δὲ καὶ Ἄντ. ἐν Καρσί κατὰ τὸ Ἀττικὸν ἔθος τῆς ὀρχήσεως κωμῶδει τινα τῶν σαφῶν, ὡς παρὰ δεῖπνον ὀρχοῦμενον, λέγων οὕτως,

— Οὐχ ὄρεξ' ὀρχοῦμενον
καὶ χερσὶ τὸν βάκχλον; οὐδ' αἰσχύνεται
ὁ τὸν Ἡράκλειτον πᾶσιν ἐξηγούμενος,
ὁ τὴν Θεοδέκτου μόνος ἀνευρηκῶς τέχνην,
ὁ τὰ κεφάλαια συγγράφων Εὐριπίδῃ.

« Apparet, hæc in celebrem virum aliquem dicta esse. De quo interrogatus a me Trendelenburgius,

CÆNEUS.

Postea conspicuus fuit patera Martis ad modum Timothei, et polito telo.

CARES.

— Non vides saltantem,

versatus ille si quis alius, in historia philosophiæ, Heraclidem Ponticum notari existimavit, designatis Diogenis Laertii locis, ex quibus intelligitur Heraclidem interpretando Heraclito multum operæ impendisse (Diog. L. 9, 14, qui 5, 88, in libris Heraclidis commemorat Ἡρακλείτου ἐξηγήσεις δ'), libros de arte rhetorica condidisse et de Tragicorum tribus principibus commentatum esse (5, 87); denique elegantiae et corporis ornandi studiosissimum fuisse (5, 86 : οὗτος ἐσθῆτι τε μαλακῆ ἐχρῆτο, καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα [Hemsterh. σχῆμα], ὥστε αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν μὴ Ποντικῶν, ἀλλὰ πομπικῶν καλεῖσθαι. πρῶτος τε ἦν, καὶ τὸ βᾶδισμα σεμνός. (Minus probabiliter libri pr. τε ἦν τὸ βᾶδ. καὶ σεμνός. Erat τὸ βᾶδ. σεμνός, *ingressu fastosus* : vid. Aristoph. Nub. 48, etc. *Both.*) Quæ omnia, si rei summam spectas, ita conveniunt in philosophum ab Antiphane irrisum, ut de veritate conjecturæ dubitare vix liceat. Versus 5 sententiam explicans Casaub.: *qui Euripidi fabulam componere aggressuro summa capita describit, et primam tragœdiæ faciem delineat.* Existimo autem, hæc de Euripide minore dici, de quo cf. Bœckh. Trag. Gr. p. 226. Idem videtur commemorari ab Ephippo Epheb. 2, et Anaxandride Ner. 2. » E M. Versu 2 libri ταῖς χερσὶ, quum Ath. generatim dicat ὀρχοῦμενον. Igitur hic quoque confusa sunt x et τ, ortumque videatur σ in ταῖς ex χ littera simili (v. ann. ad Thuc. 8, 91), quæ sequitur; in verbo ὀρχ. autem simul intellexit Athen. τὴν χειρονομίαν, h. e. mollem ac delicatam, ne dicam cinædicam, quo spectare putes τὸ βάκχλον (*σκιαμαχεῖν* Plato Leg. 8, p. 401 ed. Bipont. appellat τὸ χειρονομεῖν), manuum gesticulationem. V. Schneider. ad Xenoph. Sympos. 2, 19, et de voce βάκχλος Lobeck. ad Phryn. p. 272, quos citat Mein. V. 4 « *Theodectes*, orator, Cilix genere, discipulus Platonis, Isocratis et Aristotelis. Cicero Orat. 172 : *Theodectes*, *inprimis (ut Aristoteles sæpe significat) politus scriptor atque artifex.* » Gesner. Thesaur. L. L. 2, p. 783.

LXIV. ΚΑΡΙΝΗ.

« Καρίνη dictæ fuerunt præfixæ, e Caria adscitæ, quæ sub tibiæ aliorumque instrumentorum sonitu lugubres modos cantarent : v. Menandri Fragm. ed. pr., p. 91, et exemplis hujus nominis,

etiam manibus, baculum impudentem, qui Heraclitum omnibus explicat, qui solus Theodectis invenit artem, qui summa capita conscribit Euripidi?

quæ ibi attuli, adde quæ habet Polyænus Strateg. 8, p. 297. » *E M.*

Athen. 11, p. 503, B (cf. Διπλασίων fr. 1) ... ἐν δὲ τῇ Καρίνῃ (præcedit ecloga ex Equitibus, fr. 1) σαφῶς δηλοῦται, ὅτι τούτῳ (τῷ ψυκτῆρι) ἐχρῶντο οἰνοχοοῦντες κυάθῳ. εἰπὼν γὰρ

— Τρίποδα, καὶ κάδον,

ψυκτῆρά τ' οἴνου παραθέμενος μεθύσκειται,

ἐν τοῖς ἐξῆς ποιεῖ αὐτὸν λέγοντα

— Οὐκοῦν πότος

ἔσται σφοδρότερος, εἰ φράσαι τις « Οὐκ ἔτι, τὸν δὲ κάδον ἔξω καὶ τὸ ποτήριον λαβῶν ἀπόφερε, τᾶλλα τε πάντα. »

Libri Tr. καὶ κάδον παραθ. (malim leniore metro παρθέμενος, ut παρθεῖ Odyss. 1, 192,) ψ. τ' οἴνου μεθ. Deinde Πότος ἔσται σφοδρ. οὐκοῦν, εἰ φρ. τις, οὐκ ἔτι ἐξεστι κυαθίζειν γὰρ, τὸν δὲ κάδον — τᾶλλα πάντα. Hæc non ita difficile fuit in ordinem redigere et versificare, deleto manifesto glossemate ἐξεστι κυαθίζειν γὰρ. In fine Hermannus τᾶλλα πάντ' ἔα.

• LXV. ΚΗΠΟΥΡΟΣ.

Quod ex hac fabula superest, positum in Arcadis fragm. 2.

LXVI. ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

1.

Athen. 8, p. 342, D : Μάτων δὲ ὁ σοφιστής, ἀψοφάγος ἦν. δηλοῖ δὲ τοῦτ' Ἄντ. ἐν Κιθαρωδῶ, οὗ ἡ ἀρχὴ

Οὐ ψευδὸς οὐδὲν φησιν.

* * *

Ὄφθαλμὸν ὠρυττ' ἄν τις, ὥσπερ ἰχθύος Μάτων, προσελθὼν.

« Quod exordium fabulæ, ex qua testimonium de Matone afferre voluit, sibi commemorandum putavit Athenæus, ejus rei haud alia fuisse videtur causa quam, quod duæ Citharædi editiones ferebantur, quarum alterutra carebat isto testimonio. Similiter idem 13, p. 559, F, Καρκίνος δ' ὁ τρα-

PRÆFICA.

— Tripode, cadoque, et calice vini appositis inebriatur.

— Igitur potus

[nam licet cyathis indulgere] erit acrior, si quisquam dicet : « Non amplius, sed cadum et poculum prehensum, ceteraque aufer omnia »

γικὸς ἐν Σεμέλῃ, ἧς ἡ ἀρχὴ « Ἔμ νόκτες! » *E M.* Libri Ὁφθ. ὠρυττέν τις ... προσελθὼν, quasi revera iratus quis alii accedens oculum effodisset, quod est nimium, nec verisimile.

2.

Etym. M. p. 683, 24 : καὶ Δίφιλος δὲ μνημονεύει τοῦ πόρκου,

Θᾶπτον πλέκειν κέλευε πόρκων πυκνοτέρους.

καὶ Ἄντ. Κιθαρωδῶ

Εἰσδυόμενος εἰς πόρκον, ὅθεν ἔξω πάλιν οὐ βραδίως ἐξείμι τὴν αὐτὴν ὕδον.

Meinckius v. 1 malit δ' εἰς.

3.

Athen. 3, p. 74, A, omisso nomine scriptoris, affert verba στελέω βραφανίδας σικύους τέτταρας. Sic cod. A; στελέων PVL. « Correxerit et Antiphani vindicavit Porsonus Miscell. p. 234, duce Hesychio, Στελειάν : τὴν μακρὰν βράφανον. Ἄντ. ἐν Κιθ. » *E M.* At quis credat vocabulum στελειὰ (στελειῆ) Odyss. 21, 422) et hoc, et manubrium securis, significasse? Affectus videtur locus Hesychii, qui locus sic habuerit : Βραφανίδα : τὴν μακρὰν βράφανον. Istud στελειάν in autographo suspicor fuisse πέλειαν, π. autem forte in σι mutatum esse, ut alias, vocemque ipsam ex Antiphane ad Hesychium adscriptam. Potest igitur, ut poeta, victum citharædi describens, dixerit

Πέλειαν ἄν, βραφανίδα, σικύους τέτταρας.

LXVII. ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ.

« Citharistam, quo titulo etiam Menander scripsit fabulam, habemus hodie apud unum Clearchum Athen. 15, p. 681, C, quo qui Citharædi nomen restitui jusserunt, non reputaverint, diversa citharædorum et citharistarum munia fuisse : v. Valcken. apud Koppiers. Observ. p. 142, et Proleg. Hermog. apud Walzium Rhetor. 4, p. 7. Pomponii Citharistam laudat Nonius v. Irascere. » *E M.*

Clearchus l. 1. : βρα τοὺς τὸν κόσμον σανδάλων ἀνευρόντας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς

CITHAROEDUS.

1.

Nequaquam hoc mendacium dixit.

* * * *

Oculum accedens aliquis, ut piseis Maton, effodisset.

2.

Quum inciderim in rete, unde rursus haud facile exhibo eadem via.

πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξετραχλήσθησαν. διόπερ καὶ καλῶς περὶ αὐτῶν εἴρηκεν ὁ κοιμωδιοποιὸς Ἄντ. ἐν Κιθαριστῇ

Οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοί ποτε, νῦν δ' ὁμηρεύουσ' ἔχοντες πορφυροῦς κεκρυφάλους ;

Ap. Athen. scripsi τὸν κόσμον σανδάλων, ornatum sandaliorum; codd. enim insulse τὸ κοσμοσανδάλων, quasi dicatur flos, de quo Pausan. 2, 35, 4 : κοσμοσανδάλων, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα. Immo κόσμος σανδάλων salse opponitur τῷ παλαιότατῳ κόσμῳ τῆς πολιτικῆς Lacedæmoniorum. Σανδάλων, sandalium, proprie mulierum, et τρυφῶσων quidem, ut ait Aelianus V. H. 1, 18, gestamen fuit; cf. Terentii Eun. 1, 7, 4. Eodem pertinent πορφ. κεκρυφάλοι, reticula purpurea (Ar. Thesm. 137). Antiphani versu 1 « ὡς ἀπόρθητοί ποτε » jactabant Lacedæmonii, a nullis unquam hostibus suos fines vastatos esse : v. Wesseling. ad Diod. 2, 53. » *E M.* Qui v. 2 recte ὁμηρεύουσ' pro ὁμηρεῖους, quod obtrudunt libri. « Alexandro, inquit, in Asia contra Darium belligerante, quum Lacedæmonii Græcos exhortati essent, ut bellum (contra Macedones) repararent, Antipater (præfectus Macedoniae) eorum conatus repressit, obsidesque imperavit (v. Æschinis Orat. c. Ctesiph. § 133, Harpocr. p. 137, 5) : id factum olymp. 112, 2 (ante Chr. nat. 330; cf. Diod. Sic. 16, 62); eodem igitur tempore, i. e. brevi ante Antiphani mortem (si veræ sunt nostræ rationes Hist. crit. p. 305) Citharistam actum esse consentaneum est. » *E M.*

LXVIII. ΚΛΕΟΦΑΝΗΣ.

Athen. 3, p. 98, F : τί δὲ ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ (Alexarchi dicit epistolam abstrusæ dictionis tenebris obscuratam) δηλοῖ, νομίζω ἐγὼ μηδὲ τὸν Πύθειον διαγινῶναι. κατὰ γὰρ τὸν Ἀντιφάνου Κλεοφάνη

— Τόδε τί; ἄρ' ἄνουν ἔφυ,

ἢ τί ποτε; τὸν σπουδαῖον ἀκολουθεῖν ἐρεῖς

CITHARISTA.

Nonne superbiebant Lacones, velut nunquam expugnatum

nunc autem obsides dant ornati purpureis reticulis?

CLEOPHANES.

— Quid hoc? nonne insania est, vel quid tandem? num opus esse diceas, ut vir prudens sectetur

in Lyceo sophistas per Jovem tenues, jejunos, ficulneos, dicens :

« Res hæc non est, siquidem fit : neque enim jam factum est, quod fit : neque, si ante fuit, est, quod quidem nunc fit :

ἐν τῷ Λυκείῳ μετὰ σοφιστῶν νῆ Δία λεπτῶν, ἀσίτων, συκίνων, λέγονθ' ὅτι

5 « τὸ πρᾶγμα τοῦτ' οὐκ ἔστιν, εἴπερ γίγνεται οὐδ' ἔστι γὰρ πῶ γενόμενόν γ', ὃ γίγνεται, οὐδ' εἰ πρότερον ἦν, ἔστιν, ὃ γε νῦν γίγνεται ἔστιν γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδέν· ὃ δὲ μὴ γέγονέ πῶ, οὐκ ἔσθ', ἔωσπερ γέγονε, τὸ δὲ γ' οὐ γέγονέ πῶ·

10 ἐκ τοῦ γὰρ εἶν' ἂν γέγονεν· εἰ δ' οὐκ ἦν εἴθ' ἔν, πῶς ἐγένετ' ἐξ οὐκ ὄντος; οὐχ οἶόν τε γὰρ· εἰ δ' αὐτόθεν πη γέγονεν, οὐκ ἔσται πάλιν· κεῖποι δὲ πῶς τις, εἴ ποθεν γενήσεται τοὺκ ὄν γ'; ἀπ' οὐ γὰρ ὄντος οὐ δυνήσεται. »

15 Ταυτὶ δ' ὅτι ἔστιν, οὐδ' ἂν ἀπόλλων μάθοι.

Codd. insolita depravatione versibus 1 et 2 Τόδε τυραννεῖν ἔστιν ἢ τί (I. τί δή) ποτε τὸ σπουδαῖον; ἔστιν pro ἔφυ, ut pro ἔφη Athen. 11, p. 493, D. Τὸν σπουδ., virum prudentem, eujus rationem habes : cf. Soph. OEd. Col. 537 etc. V. 2 in fine libri ἔρις, correxit Scaliger. « V. 4 pro συκίνων Athen. 13, p. 565, F, σκυτίνων. Præstat illud. Theocr. 10, 45 : σύκινος ἄνδρες. Ac notum est proverbium συκίνη ἐπικουρία. In sequentibus Ant. ridet dialecticas sapientum [immo sophistarum. Both.] argutias. Parmenides ed. Fülleborn. versu 73 :

Πῶς δ' ἂν ἔπειτα πέλοι τὸ ἔόν, πῶς δ' ἂν κε γένοιτο;

εἴ γε γένοιτ', οὐκ ἔστ', οὐδ' εἰ ποτε μέλλοι ἐσεσθαι.

Cf. Aristot. De Xenoph. etc. p. 974 ed. Bekk. » *E M.* V. 6 libri γιγνόμενον δ γίγνεται, 7 οὐτ' εἰ, 9 οὐκ ἔστιν ὥσπερ γέγονεν, quod Dobr. correxit; nos ipsi : τὸ δὲ γ' οὐ γ. πῶ pro — γέγονεν, δ δὲ μὴ γ. πῶ. Sæpe confusa μὴ et οὐ : v. Schæfer. Miscell. crit. p. 108. V. 10 libri ἐκ τ. γ. εἶναι γ. εἰ δ' οὐκ ἦν ὄθεν. Ἐν pro τῖ, ut passim : v. Eur. Alcest. argum. 2, ann. 4. Etiam Iphig. Aul. 853, scribendum arbitror

οὐχ ἄψεται σῆς θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ,

nam nihil est, quod non exstat; quod autem adhuc

[non exstitit : non est, donec exstitit; hoc vero nondum exstitit]

[tit :

10 ex eo enim, quod fuit, fieri potuisset; si vero [non fuit quidquam, quomodo fieret ex non exstante? non potest.

Quodsi forte per se exstitit, rursus non erit de-

[mum : et quomodo quis dicat, an unquam futurum sit, quod non est? ex eo enim, quod non est, fieri non

[poterit. »

Hæc quid sibi velint, ne Apollo quidem intelligat.

οὐδ' εἷς (pro οὐδέ τις), ἄκραν χεῖρ' ὥστε προσβα-
λεῖν πέπλους,
non οὐδ' εἷς ἄκρ. χεῖρ' etc. V. 12 libri ποι, 13 κ. δέ
πῶ (B πῶς) τις (εἷς A, εἷς B) πόθεν (ποθεν B) γενήσεται
τοῦκ δν, εἷς οὐκ δν (hæc tria bis scripta in A) γὰρ οὐ
δυν. Duriusculum videatur εἷς in ἀπ' mutatum, sed
neque α et ei, neque π et σ confusorum exempla
desunt. Dedimus quæ possent utcumque intelligi,
neque a legibus linguæ discrepant.

LXIX. ΚΝΑΦΕΥΣ.

Stobæus Floril. 61, 2, cum lemmate Ἀντιφάνους
ἐκ Κναφέως.

Ὅστις τέχνην πρῶτος κατέδειξε τῶν θεῶν,
οὗτος μέγιστον εὔρεν ἀνθρώποις κακόν·
ὅταν γὰρ ἀπορῆται τις, ἂν μὴ γ' ἀργὸς ᾖ,
ἐλθὼν ἀπεκινδύνευσεν ἡμέραν μίαν,
5 ὥστ' ἡ γεγονέαι λαμπρὸν, ἡ τεθνηκέναι
ἡμεῖς δ', ἔχοντες ἀρραβῶνα τὴν τέχνην
τοῦ ζῆν, αἰεὶ πεινώμεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν,
ἐξόν τε μικρὸν διαπερηθῆναι χρόνον,
τὸν βίον ἅπαντα τοῦτο δρᾶν αἰρούμεθα.

Ipsius fullonis verba. Versu 1 ita codex A. Vulgo
κατέδειξε πρῶτος, vocabulo πρῶτος occultato in thesi.
V. 3 libri inepte ἂν μὲν ἀργὸς ᾖ. Bene Meinek.
ἡ pro ζῆν, qui cum versu 4 comparavit illud
Horatii (Serm. 1, 1, 7),

— Concurratur : hora
momento aut cita mors venit, aut victoria lata.

LXX. ΚΝΟΙΘΙΔΕΥΣ ἢ ΓΑΣΤΡΩΝ.

« Photius Lex. p. 173, 15, Κνοιθιδεύς : ὄρος τῆς
Ἀττικῆς. Fortasse igitur montis Cnæthidei genium
introduxerat Ant., quemadmodum Lycabettum
Theopompus comicus apud schol. Pindari Pyth.
2, 75. » E M.

FULLO.

Quicumque deorum primus monstravit hanc
[artem,

ille maximum reperit hominibus malum.
Nam alias si quis inopia laborat, nisi piger est,
abit pugnatum uno die,
5 ut vel clarus fiat (victor), vel moriatur;
nos autem, quamvis artem habentes pignus
vitæ, semper esurimus in spebus;
et quum breve transigere tempus liceat,
tamen per totam vitam hoc agendum ehigimus.

CNOETHIDEUS sive VENTRIOSUS.

1.

Ego antea quidem, qui dicere jubebant
griphos in vino, arbitrabar nugari, plane

1.

Athen. 10, p. 448, E : περί δὲ τῶν γρίφων Ἄντ.
μὲν ἐν Κνοιθιδεῖ ἢ Γάστρων φησιν

Ἐγὼ πρότερον μὲν τοὺς κελεύοντας λέγειν
γρίφους παρὰ πότον ὠμόμην ληρεῖν, σαφῶς
λέγοντας οὐδέν· ὅποτε προστάττοιτό τις
εἰπεῖν ἐφεξῆς, ὅ τι φέρων τις μὴ φέρει,
5 ἐγέλων, νομίζων λῆρον οὐκ ἂν γενόμενον
οὐδέποτε γ' ὠμόμην παντελῶς λέγειν,
ἐνέδραξ δ' ἔνεκα· Νυνὶ δὲ τοῦτ' ἐγνώχ' ὅτι
ἀληθὲς ἦν· φέρομεν γὰρ ἀνθρώποι δέκα
ἔρανον τιν', οὐ φέρει δὲ τούτων πη φορᾶν
10 οὐδεὶς· σάφές γ' οὖν, ὅ τι φέρων τις μὴ φέρει·
τοῦτ' ἐστίν, ἦν θ' ὁ γρίφος ἐνταῦθα βέπων.
Καὶ τοῦτο μὲν δὴ κάστι συγγνώμην ἔχον·
ἀλλ' οἷα λογοποιούσιν ἐν τῷ πράγματι
οἱ τάργυριον μὲν κατατιθέντες, ᾧ σφύδρα
15 Φίλιππος ἀρ' ἦν εὐτυχῆς τις νῆ Δία!

Versu 3 sic Dindorfius; libri προστάττειται, unus
προστάζεται. V. 4 εἰπὼν libri antiquiores. V. 6 ὠμόμην
Grotius; libri οἶμαι. Versu 8 et 9 ἀμέτρος libri γὰρ
ἔρανον τινὰ ἀνθρ. δέκα. Correxerit Scaliger ap. Casaub.
Ibidem minus perspicue τούτων τὴν φορᾶν. Confusa
videntur πη et τῆ. V. 10 vulgo σαφῶς οὖν. V. 11 ἐνταῦθα
valet ἐνταυθοῖ, ut in Euripidis Ione 881. V. 13 ἐν τῷ
πράγματι, h. e. ἐν τούτῳ τῷ πρ., sc. τῷ λύσει γρίφους.
Hæc in re homines, qui pignore argenti certent,
quum griphum non repererint conjectura, deinde,
pecuniam solvere nolentes, garrere dicit frustra,
multumque inde lucri abstulisse Philippum quen-
dam, fortasse sycophantam cognominem, ab Ari-
stophane irrissum Av. 1572. V. 14 vulgo οἱ τ. μὴ
κατ., ὡς σφ. Inter hunc versum et sequentem lacunæ
signa posuit Dindorfius. V. 15 aliquot libri τισὶ νῆ Δ.

nihil dicentes; quando quis ponebat,
ut continuo explicaretur, quid esset illud quod
[quis ferens non ferret,

5 ridebam eum, velut nugatorem; neque omnino
unquam factam rem dicere existimabam,
sed insidiari; nunc autem intellexi,
id verum esse. Ferimus enim decem homines
symbolam quandam, nec tamen horum quisquam
[fert onus quodecumque :

10 igitur apertum est, quid aliquis ferens non ferat :
hæc est res, eoque tendebat griphus.
Veniamque sane is meret;
sed qualia in tali negotio garrunt,
qui argenti pignore contendunt! qua ratione
15 fortunatissimus per Jovem fuit Philippus quidam.

LXXII. ΚΟΡΟΠΛΑΘΟΣ.

Pollux 10, 103 : καὶ Ἰγδιν δὲ αὐτὴν (τὴν θεαίαν)
κεκλήκασι Σόλων τε ἐν τοῖς Ἰάμβοις, ... καὶ ἐτι σα-
φέστερον Ἄντ. Κοροπλάθῳ

α. Γύναι, πρὸς ἀλλὸν ἤλθε· ὀρχήσει πάλιν
τὴν Ἰγδιν. (β. Ἰγδιν;) α. Τὴν θεαίαν ἀγνοεῖς;

Versu 2 Ἰγδιν; ita mulier, vocem paulo insolent-
torem mirata; quæ vox quomodo neglecta sit a
librariis, apparet. Post τὴν Ἰγδιν pergunt Pollux :
ἔστι μὲν οὖν Ἰγδιν καὶ ὀρχήσεως σχῆμα· ὁ δὲ παλῶν
πρὸς τὸνομα κωμικὸς ἐπήγαγε « Τὴν θεαίαν ἀγνοεῖς; »
τουτέστιν ἡ Ἰγδιν. « Etym. M. p. 464, annotante
Hemsterh. : ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρχήσεως Ἰγδισμα, ἐν ᾗ
ἐλύγιζον τὴν ὄσφυν ἐμπερὶως τῷ δοῖδουκ. Sic etiam
Etym. Gud. p. 271, 15. Suidas corrupte, Ἰδισμα :
λόγισμα pro Ἰγδισμα : λόγισμα. (Αυγισμῶν Aristoph.
Ran. 728. Both.) Fuit igitur hoc commotioris sal-
tationis genus, quale describit Arist. Vesp. 1485. »
E Mein., qui versu 2 scripsit Ἰγδιν (sine art). β.
Τῖν' Ἰγδιν; et postrema quoque Antiphanes esse
statuit : — ἀγνοεῖς; — τοῦτ' ἐστίν Ἰγδιν.

LXXIII. ΚΟΥΠΙΣ.

1.

Athen. 3, p. 120, A : Εὐθύνου δὲ τοῦ ταριχοπώλου
μὲνηται Ἄντ. ἐν Κουρίδι οὕτως,

Ἐλθὼν τε πρὸς τὸν τεμαχοπώλῳ, Παρμένῳ,
παρ' οὐ φέρειν εἴωθας, ἂν οὕτω τύχη
Εὐθύνος (εὐνους) ἀπολοπίζειν, αὐτόθι
χρηστὸν τι περιμένῳ (με) κέλευσον μὴν τε-
μεῖν.

Libri versu 1 περιμένε, quum sequatur περιμένῳ.
Parmenonem servum novimus ex Aristophane et
Terentio. V. 2 et 3 libri εἴωθα· καὶ οὕτω τ., Εὐθύνος
ἀπολογίζων. Post Εὐθ. lacunam sumunt, quam
verosimiliter explevi. Fritzsche. ἀπολοπίζων, pro

domine, ut stercore vesci serio prohibeat
5 animal, boves autem cogat.

PUPARUM FICTOR.

a. Mulier, ad tibiam venisti : saltabis iterum
igdin. (b. Igdin?) a. Ignorasne mortarium?

TONSTRIX.

1.

Et quum venisti ad salsamentarium, Parmeno,
a quo afferre soles, si forte tam commodus
est Euthynus, ut desecare velit, ibi
me exspectans sane bonum aliquod frustum secari
[jube.

2.

Idem 7, p. 287, E : ἐν δὲ ταῖς Εὐπόλιδος Αἰξίν
ἔστιν εὔρεῖν (τὸ βεμβράς) καὶ διὰ τοῦ μ γραφόμενον.
Ἄντ. δ' ἐν Κνοιθιδεῖ

Ἄτοπά γε κηρύττουσιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν
κηρύγμαθ', οὐ καὶ νῦν τις ἐκεκράγει μέγα,
μέλιτος γλυκυτέρας μεμβράδας φάσκων ἔχειν.

Εἰ τοῦτο τοιοῦτ' ἐστίν, οὐδὲν κωλύει
5 τοὺς μελιτοπώλας αὐ λέγειν βοᾶν θ', ὅτι
πωλοῦσι τὸ μέλι σαπρότερον τῶν μεμβράδων.

Versu 1 et 2 libri Ἄτοπὸν τε — κήρυγμα οὐ, quæ
emendavit Meinek. Ἐν ταῖς ἰχθύσιν cf. Aristoph.
Ran. 1008. V. 3 et 6 vulgo βεμβράδας, βεμβράδων,
contra illud quod asserit Athen. V. 6 σαπρότερον.
Horum ego non memineram, quum εἰρήνην σα-
πρᾶν ap. Aristophanem, Pac. 532, in suspicionem
adduxi. Est igitur σαπρ. figurate et per jocum co-
micum mollius, tenerius.

LXXI. ΚΟΡΙΝΘΙΑ.

Athen. 3, p. 95, F : ἀκροκωλίον δὲ μὲνηται
Ἀριστοφάνης Αἰολοσάικον... Ἄντ. Κορινθία

— α. Ἐπειτα κἀκροκώλιον
ἔσιον Ἀφροδίτη. β. Γελοῖόν! α. Ἀγνοεῖς·
ἐν τῇ Κύπρῳ δ' οὕτω φιληθεῖται ταῖς ὑσίν,
ὧ δέσποθ', ὥστε σκατοφαγεῖν ἀπεύρξατο
5 τὸ ζῶον (ὄντως), τοὺς δὲ βοῦς ἠνάγκασαν.

Versu 4 ita vir doctus apud Schweigh.; vulgo
δέσπ. et ἀπεύρξε τὸ ζῶον. V. 5 nos addidimus et
sententiæ et metro conveniens ὄντως, quod forte
videtur excidisse inter similia. Cf. Aristoph. Plut.
323, 832, Xenoph. Sympos. 9, 5. « De Cypriis
bobus stercore vescentibus v. Hesychie interpp.
v. Κύπριος βοῦς, Festi ad p. 385 ed. Lindem.
Proverb. Bodl. 222, βοῦς Κύπριος εἶ : ἀντὶ τοῦ
σκατοφάγος· Εὐδοξος γὰρ περὶ τούτων ἱστορεῖ, ὅτι κο-
προφάγοι εἰσίν. » Mein. Sed tacet de hoc Aristote-
les H. A. 8, 8. Popularis igitur fama fuerit.

2.

Absurda quidem per præconem in foro pisca-
[torio
pronuntiantur, ubi nunc quoque fuit qui clamita-
[ret,

se habere membrades melle dulciores.
Hoc si ita est, nihil impedit, quin
5 rursus mellis venditores dicant clamentque,
se mel membradibus tenerius vendere.

CORINTHIA.

— a. Deinde trunculum
suillum Veneri. b. Ridiculum! a. Nescis rem :
in Cypro ita delectatur suibus,

quo ponendum fuit ἀπολοπιζειν, intellecto ὄστε. V. 4 libri χρ. τι περιμένον κελ. μλ τ. Cod. P μήτ' ἐμείν. Schweigh. et alii περιμένον κέλευσόν μοι τ.

2.

Idem 7, p. 303, F : τῆς θυννίδος τὸ οὐραϊὸν ἐπαινεῖ καὶ Ἄντ. ἐν Κουρίδι οὕτως·

— α. Ὁ μὲν οὕτως ἀγρῷ
τρεφόμενος οὐδὲν ἐσθίει θαλάττιον

πλὴν τῶν παρὰ γῆν, γόγγρον τιν', ἢ νάρκην
τιν', ἢ

θύννης τὰ πρὸς τῆ... β. Παῖα; α. Τὰ κάτω-
θεν λέγω.

5 β. Τούτους φάγοις ἄν; γ. Τούς γὰρ ἄλλους
νερόμικτα

ἀνθρωποφάγους ἰχθύς. β. Τί δ' εἶτα δὴ
'σθίεις;

γ. Τουτὶ κακόνωτα πλωτὰ... β. Κωπᾶδας
λέγεις.

γ. Ἀγρίως γε· παρὰ λίμνην γεωργῶν τυγ-
χάνω·

τὰ δ' ἐγγέλια γράφομαι λιποταξίου·
10 κομιδῆ γὰρ οὐκ ἦν οὐδαμῶς.

Hæc alii aliter distinguunt : assentior Dobræo Advers. 2, p. 316, agi apud eundem salsamentarium, colloquentibus Atheniensi (α), Bacoto rustico, quem adduxit (γ), et ipso Euthyno. Versu 1 et 2 libri 'Ο μὲν ἀγρῷ τρεφόμενος θαλάττιον (hic μὲν repetunt BV) οὐτος οὐδὲν ἐσθίει. V. 4 vulgo τὰ πρὸς τῆ ποία. Codex A τὰ πρὸς τῆς ποία. Correxerunt Vilebrum. et Schweigh. Ad τῆ intellige οὐρα. V. 5 et 6 τοὺς ... ἰχθύς fere habes etiam Butalionē fr. 1. » E M. Præterea libri τὸ δ' ἵνα δ', vel τὸ δ' ἵνα ἐσθίης, nec juvat, quod suffecerunt, τὸ δὲνα δ' ἐσθίεις; V. 7 libri κακόνωτα πλοῖα. Quod posui κακ. πλωτὰ, (animalia) natantia malis tergoribus, ridicule Ant. dixit anguillas, de quibus Plinius H. N. 9, 23 : « Anguillis crassius tergus, eoque verberari soliti præteritati. » Isidorus, annotante Harduino : Anguilla est,

2.

— a. Hic quidem sic in agro
educatus nullum edit marinum

præter ea, quæ sunt prope terram, congrum ali-
[quem, vel torpedinem,

vel thynni quæ sunt circa... b. Quanam? a. In-
[feriora dico.

b. Hosne tu comedas? c. Ceteros enim existimare
[soleo

anthropophagos piscis. b. Quid autem præterea
[edis?

qua coercentur in scholis pueri, quæ vulgo scutica dicitur. Levior pæna hæc flagello, quo fere servi castigabantur : v. Horat. Serm. 1, 2, 41; 3, 119. Κωπᾶδας, intell. ἐγγέλις, ut Κωπᾶδων Ar. Pace 931; cf. Acharn. 827, 903. V. 8 « Ἀγρίως, cupide. Aleatorem λίαν περὶ τὸ κυβεύειν ἐσπουδακότεν Menandrum ἀγρίον κυβευτήν dixisse auctor est Harpocration. Quod codd. post λίμνην habent, γὰρ deletavit Jacobs. V. 9 ἐγγέλια (Aristoph. Acharn. 974. Both.) pro ἐγγέλια Schweigh. Cf. Eust. ad Hom. p. 1240, 22. Γράφομαι λιποτ. ipse Cur. crit. p. 27, et Pors. pro γράφομαι λιποταξίου. Attici constanter λιποταξίου. Gramm. Ms. apud Bekkerum ad Apollon. Synt. p. 414 : λέγει δὲ δ' Ἄλλος, ὅτι πάντα τὰ παρὰ τὸ λείπω διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται, ὡς λιποστράτευτος, λιποταξία, λιποστράτιον· δ δὲ Ἄρι- γένης διὰ τοῦ ι. Recte Origenes. Cf. Charobosus Cramer. Anecd. Oxon. 2, p. 239, ubi λιποταξίου affertur ex Aristophane, pro quo fortasse Antiphaniis nomen reponendum est. » E M. De hoc cf. Platonis Adon. 3, ann. V. 10 κομιδῆ, i. e. λίαν, πάνυ, etc. v. ann. ad Thesmoph. 3. Ceterum eclogæ subjicit Athen. : τούτων τῶν ἰαμβείων ἐνια ἐστὶν εὐρεῖν καὶ ἐν Ἀκαστρῆ καὶ ἐν Ἀγροίκῳ ἢ Βουταλίῳ.

LXXIV. KYBEYTAI.

Pollux 10, 137 : κίσται· παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις βίσκοι, ὡς Ἄντ. ἐκ Κυβευταῖς

ῥίσκος ἦν, ὃν εἶπεν.

V. Aristoph. Eq. 1099, Terentii Eun. 4, 6, 16.

LXXV. ΚΥΚΛΩΨ.

1. 2.

Athen. 7, p. 295, F, et 9, p. 402, E : Ἄντ. δ' ἐν Κύκλωπι, ὑπερακοντίζων τὸν τένον Ἀρχέστρατον, ψησίν

Ἔστω δ' ὑμῖν κεστρεὺς* τμητὸς
νάρκη πνικτὴ, πέρκη σμιστὴ,
τευθὶς σακτὴ, συνάδων ὀπτὸς,

c. Ista malis tergoribus natantia... b. Copaicas
[dieis

c. Immani quidem cupiditate. Prope lacum forte
[agricolor;

sed anguillas postulabo desertionis :

10 prorsus enim nusquam erant.

CYCLOPS.

1. 2.

Esto vobis mugil sectus (sive tener).
torpedo assa, perea dissecta,
loligo farta, synodon coctus,

γλαύκου προτομή, γόγγρον κεφαλή,
5 βατράχου γαστήρ, θύννου λαγόνες,
βατίδος νότον, κέστρας ὄσφους,

* ψήττας κίσκος, μαινίς, καρὶς,
τρίγλη, φυκίς·

τῶν τοιούτων μηδὲν ἀπέστω.

Allero loco : τὰ δὲ παρὰ τοῖς κωμωδιοποιῶσι λεγόμενα δεῖπνα ἡδίστην ἀκοὴν παρέχει τοῖς ὡσὶ μᾶλλον ἢ τῆ φάρυγγι· ὡς παρ' Ἀντιφάνει μὲν ἐν Ἀκαστρῆ... ἐν δὲ Κύκλωπι φησι

10 Τῶν χερσαίων δ' ὑμῖν ἤξει
παρ' ἐμοῦ ταυτί·

βοᾶς ἀγελαῖος, τράγος ἡλιβάτας,
αἰξ οὐρανία, κριὸς στομίας,

κάπρος ἐκτομίας, ὅς οὐ τομίας,
15 δέλαφαξ, δασύπους, ἔριφοι...

τυρὸς χλωρὸς, τυρὸς ξηρὸς,
τυρὸς κοπτὸς, τυρὸς ξυστὸς,

τυρὸς τμητὸς, τυρὸς πηκτὸς.

Cyclopiis verba, haud dubie coniungenda, quibus præternavigantes allexisse putandus est. Versu 1 recte Mein. ὑμῖν, ut codex C, pro ἡμῖν. Deinde libri κεστρεὺς ὑμῆττιος, quod aperte corruptum Schweigh. non ita male mutabat in νῆστις, probante Erfurdio Observ. p. 463. Maluit tamen Mein. Porsoni τμητὸς, quo non minus verosimile videtur homericum ἀμαλὸς quam α et υ, pariterque λ et τ litteras interdum confusas esse in libris constat. V. 7 « κίσκος vitiosum est, et ψήττας. Scribendum videtur ψήττα, ξιφίος, vel ξιφίας. Hesych. Ξιφίας : ἰχθὺς ποιός. Ξιφίος : ἰχθὺς. Arcestratus Athen. 7, p. 314, E :

ἀλλὰ λαβὴ ξιφίου τέμαχος, Βουζάντιον ἐλθών.
Versu 12 cod. L. ὀλιβάτης, PV ὀλιβάτας, C ὀλιβά-
τας. Suspiciabar olim ὀλιβάτας, sed verum est
haud dubie ἡλιβάτας, quod reposui ex Eustathio
ad Hom. p. 1753, 22 : παρὰ δὲ Ἀντιφάνει ἐπαινωῶν
αἶγα δὲ Κύκλωψ λέγει οὐρανίαν αἶγα ἐν τῷ βοῦς
ἀγελαῖος, ταῦρος (sic, ut etiam cod. C Athe-
nei) ἡλιβάτας, αἰξ οὐρανία, κτλ. Cf. Anaxilæ
Circ. 1, 2. Ἠλιβάτον dicitur quodvis ingens atque

glauci os, congrui caput,
5 ranæ ventriculus, thynni latera,
bati tergum, cestræ coxa,
rhombus, xiphias, maena, squilla,
trigla, phyeis ;
talium nihil desit.

10 Terrestriumque vobis venient
a me hæec :

bos gregalis, hircus montivagus,

enormi magnitudine, v. c. ἡλιβάτον κακὸν ap. Da-
moxenum Syntroph. 23; sed τράγον et δέλαφα
nescio an rectius intelligas aprum et suem in sum-
mitate montium versantes. Schol. Venet. Iliad. 15,
273, laudante Lobeckio Paralip. gramm. 1, p. 80 :
αἶγαρος τῶν ἡλιβατούντων ἐστί. Versus 13, 14, 16-
18 affert Eustath. p. 1524, 13 : ἰμοιοκαταληξία
δὲ παιγνιώδης καὶ τὸ τυρὸς χλωρὸς, τυρὸς ξη-
ρὸς, ... ἐτι δὲ καὶ τὸ αἰξ οὐρ., κριὸς στομίας (sic),
κάπρος ἐκτ., ὅς οὐ τομ. De capra cœlesti quam
comico lepore reliquis immiscuit, v. ad Cratini
Chirones 21 (Quam tamen simul proprie, quamvis
per figuram, dictam putes *alte ascendente*. Libri
τομίας, male pro στομίας, duri oris, ferus, pugnax :
v. Aristot. H. A, 6, 172. Both.) V. 15 lacunam
indicavit Dindorf. Eam expleas voce τροφίαι,
quam facile neglexerint post similem ἔριφοι : apte
enim ἔριφοι τροφίαι opponuntur βοῖ ἀγελαῖο. Both.)
Verba τυρὸς κοπτὸς et τ. τμητὸς respicit Eust.
p. 872, 11, et p. 1001, 51. » E M.

3.

Pollux 9, 88 : παρ' Ἀντιφάνει ἐν τῷ Κύκλωπι
— Κέρμα γὰρ τι τυγχάνω.

Idem 7, 170 : κέρματα δὲ πολλῶν πληθυντικῶς εἰρη-
κότων, κέρμα ἐνικῶς Ἄμφις εἰρηκεν ἐν Ἀμπελουργῷ,
καὶ Ἄντ. Κύκλωπι. Dictum κέρμα τι τυγχάνω pro
usitatore κέρματος τινος τ., ut Iliad. 4, 105 : αἰγὸς
ἀγρίου, δν ... τυχήσας, etc., ubi schol. ἐπιτυχῶν.
Eupolis Prospalt. 3 : τυχὼν πάντα. Polyzelus Mou-
σῶν γοναῖς 1 :

ἱερὸν γὰρ ὃν τετύχηκας ἐπακρίου Διός.
Meinekius tamen λαβὼν excidisse putat.

LXXVI. ΚΩΡΥΚΟΣ.

« Certum est, hujus dramatis titulum non *peram*
significare, sed κώρυκον, qui κυρίως appellatur
(v. fr. 3, non neglectis tamen quæ dicuntur fr.
Μνημάτων fine); illud autem incertum est, utrum
δ κυρίως κώρυκος intelligendus sit follis athletarum,
de quo accurate expositum in Matthæi Med. Græc.
p. 124, seq., an viri nomen proprium. » E M. Hist.
crit. Com. p. 338. Viri quidem nomen Κώρυκος
haud innotuit, sed montis Ionie, urbis Pamphylie

capra cœlestis, aries pugnax,
aper castratus, sus non castratus,
15 poreulus, lepus, hædi (altiles),
caseus recens, caseus aridus,
caseus contusus, caseus rarus,
caseus dissectus, caseus concretus.

3.

In nummi aliquid incidi.

vel Lyciæ, et promontorii cum Cretæ, tum Cili-
ciæ cum urbe cognomini.

1.

Athen. 9, p. 409, C : ἐγρῶντο δὲ εἰς τὰς χεῖρας
[ἀποπλύνοντες αὐτάς,] καὶ σημήματι ἀπορρῦψεως χά-
ριν, ὡς παρίστην Ἄντ. ἐν Κωρύκῳ,

α. Ἐν ὅσῳ δ' ἀκροῶμαι σου, κέλευσον (οὖν)
τινα
φέρειν ἀπονήψασθαι. β. Δότω τις δεῦρ' ὕδωρ,
καὶ σημήμα.

Apud Ath. miror tam diu relictum esse glossema,
quod uncinavimus. Versu 1 libri κέλευσον τινα.
Minus verosimiliter Koppiers Observ. p. 41, κέ-
λευσον μοι. Possis etiam κέλ. ἄν τινα. Eust. ad Hom.
p. 1401, 6, affert v. 2 Δότω τις et sqq.

2.

Idem ib. p. 366, C : ἀνιδύτων δὲ ἄλων πληρεῖς
οἱ κωμικοὶ, παρ' οἷς οἱ κατὰ τὸν Ἀντιφάνην. λέγει δ' ἐν
Κωρύκῳ τις

Ἄλλως κύνων (γε) τῶν θαλαττίων αἰε-
τῶν ἐψὼν ἔχομεν· διὰ τέλους δὲ τοῦθ', ἄλας.

..... ἐπὶ δὲ τούτοις πίνομεν
οἰνάριον, ἧδος νῆ Δί' οὐ Χίου τρόπον,

5 οἶον δὲ Ποσειδῶν τοῖς περιπέφωσεν ἄν φέροι
ἀπαξάπασιν ὄξυβάφω ποτηρίῳ.

Apud Athen. libri inepte οἱ Κυνικοί. Scripsi etiam,
οἱ addito, παρ' οἷς οἱ κατὰ τ. Ἄντ., inter quos (Co-
micos) *Antiphanis æquales*, recentiores. Versu 1
et 2 vulgo ἄλλος κύνων τῶν θαλ. δ' αἰετῶν ἐν ἔχ.
De canibus marinis cf. Pausan. Corinth. 34, 2.
V. 4 et 5 libri mendose, si usquam, εἶδος, quod
correxerit Schweigh., et νῆ Δί' οἰκίας τρόπον Ποσειδῶς
(VL πόσειδον) οἶον (recentiores οἶος) τοῖς παροῦσι
συμφέροι. Quæ correxi. Τοῖς περιπέφωσεν, v. ann.
ad Thuc. 1, 10. Χίου τρόπον, i. e. κατὰ τρ. Χίου
(οἶνον), ut Arist. Ran. 420, τὸν ἡμέτερον τρόπον.
V. 6 ὄξυβάφω, cf. Av. 351.

CORYCUS.

1.

a. Interea igitur, dum te auseulto, jube
afferri aquam ad lavandum. b. Huc dato aliquis
[aquam,
et unguentum.

2.

Alias canum (quidem) marinorum semper
unum habemus opsonium, et quovis tempore hoc,
[sal.
..... ad hæc autem bibimus

3.

Idem 4, p. 161, A : περὶ ὧν (Pythagoreos dicit)
φησιν Ἄντ. μὲν ἐν Μνήμασι τάδε, ... κὰν τῷ κυρίως
(h. e. ὀνόματι κυρίῳ) Κωρύκῳ δ' ἐπιγραφόμενῳ φησὶ

Πρῶτον μὲν ὥσπερ πυθαγορίζων ἐσθίει
ἔμψυχον οὐδὲν, τῆς δὲ πλείστης τοῦβολοῦ
μάζης μελαγχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει.

Versu 2 τοῦβολοῦ, *obolo*, i. e. vili pretio. « Eu-
stath. ad Odys. p. 1382, 18 : δ Κωμικός (Eq. 873)
τοὺς πολλοὺς, εἶπουν (h. e. idem quod ἦγουν.
Both.) τοὺς γυδὴν διακειμένους ἄνδρας, οὐχ ἁπλῶς
εἶπε πολλοὺς, ἀλλὰ πολλοὺς τοῦβολοῦ, ἕκ μετα-
φορᾶς δηλαδὴ τῶν εὐτελῶν καὶ εὐώων εἰδῶν (cibo-
rum. *Mein.* Malim εἰδᾶτων. *Both.*). V. 3 « etiam
Poliochus ap. Athen. 2, p. 60, B,

μικρὰν μελαγχρῆ μᾶζαν ἠχρωμένην.

Λέπει Eustath., qui hunc versum citat ad Odys.
p. 1863, 56, exponit ἐκλεπίζει. » *E M.*

LXXVII. ΛΑΜΠΑΣ.

Athen. 11, p. 486, F : Μετάνιπτρον, ἡ μετὰ τὸ
δεῖπνον, ἐπὴν ἀπονήψονται, δεδομένη κύλιξ. Ἄντ.
Λαμπάδι « Δαίμονος ἀγαθοῦ μετάνιπτρον, ἐντραγεῖν,
σπονδῆ, κρότος. » Et p. 487, B : Ἄντ. Λαμπάδι
« τράπεζα* φουσημινεῖς ἀλλὰ μὴν δαίμονος ἀγ. μετ. »
Scribamus

Τράπεζα, φουστῆ, μινεῖς ἄλμη, δαίμονος
ἀγαθοῦ μετάνιπτρον, ἐντραγεῖν, σπονδῆ,
κρότος.

Descriptio brevis convivii non sumptuosi. Dindor-
fius edebat Τράπεζ' ἐφ' ἡμῖν ἔστιν, ἀλλὰ δ. Cf. ann.
ad Lamponem.

LXXVIII. ΛΑΜΠΩΝ.

1.

Athen. 7, p. 307, D : ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νῆ-
στεις, Ἄρχιππος Ἡρακλεῖ γαμοῦντι φησιν... Ἄντ.
Λάμπωνι

villum, non per Jovem jucundi saporis, ut Chii,
5 sed quale Neptunus nautis porrigit
cunctis, acetabulo poculo.

3.

Primum quidem, velut pythagorissans, edit
animal nullum, fereque obolo venalis
mazæ atram partem sumens decorticat.

LAMPAS.

Mensa, maza, mænis in muria, boni
genii metaniptrum, epulæ festinata, libatio, plausus.

Κεστρεῖς ἔχων, ἀλλ' οὐ στρατιώτας, τυγγά-
νεῖς
νήστεις.

Quæ Meinekii emendatio. Vitiose libri ἄλλους στρ.

2.

Idem 10, p. 423, D : πρότερον δέ μοι λέγεται περὶ
τοῦ ζωρότερον (ζωρότερον). Ἄντ. Μελαωνίῳ ... ἐν δὲ
Λάμπωνι

Ὁ δεῖν' ἱάπυξ, κέρασον εὐ ζωρότερον!

Libri 'O δ. Ἱάπυξ (hoc Dind. correxit) x. εὐζωρό-
τερον, sed Athen. haud dubie legit ζωρότερον, nec
multum sensu differunt ζωρός et εὐζωρός. « Ὁ
δεῖνα, *heus tu*; v. ad Eupolidis Prospalt. 2. *Iapyx*
nomen servo inditum, quod vel ex Iapygia oriun-
dum significat, vel celeritatem hominis in mini-
strando. Photius p. 100, 14, Ἱάπυξ : ἄνεμος ἐλα-
φόρος. — *Lamponem* fabulam non diversam a *Lam-
pade* existimat Fabricius Bibl. Gr. 2, p. 417, et
Lamponis quidem nomen ubique inferri vult
Schweigh. Animadv. vol. 5, p. 363, quum tamen
Lampas etiam in Alexidis fabulis commemoretur,
sive eam ad λαμπαδοδρομίας solemnitatem spectasse,
sive a Lampade meretrice (?) nomen duxisse
statuimus. Minimeque cogitandum eum illo est de
Lampone e Periclis historia cognito (de quo ann.
ad Arist. Av. 496). Facilius credam, Antiphanem
Lamponis nomine symbolice usum esse, ut ere-
scentem in dies sacrivolarum atque hariolorum
arrogantiam sub eo illuderet. » *E M.*

LXXIX. ΛΕΠΤΙΝΙΣΚΟΣ.

Nomine deminutivo irrideri putes nescio quem
Λεπτίνην, non politicum, qualem Demosthenes
impugnavit, sed gulonem.

Athen. 14, p. 641, F, et hinc Eust. ad Hom.
p. 1401, 52 : εἰδότεο δὲ καὶ φῶν ἐν τῇ δευτέρῃ τρα-
πέζῃ, ὥσπερ καὶ λαγῶα καὶ κίχλια κοινῇ μετὰ τῶν
μελιπῆκτων ἐφέρετο, ὡς Ἄντ. ἐν Λεπτίνισκῳ φησὶν
οὕτως:

α. Οἶνον Θάσιον πίνεις ἄν; β. Εἴ τις ἐγγέαι.

LAMPO.

1.

Mugiles jejunos forte habes, sed non milites

2.

Heus tu, Iapyx, bene misce meracius!

LEPTINISCUS.

a. Thasiumne vinum biberis? b. Si quis infundat.
a. De amygdalis autem quid statuis? b. Pacem;
multoque magis, si quis illis agre alludit melli

α. Πρὸς ἀμυγδάλας δὲ πῶς ἔχεις; β. Εἰρηνη-
κῶς·

μᾶλλον σφόδρα δ' αἷς (μὲν) μέλιτι προσπαί-
ζει βία.

α. Μελίπηκτα δ' εἴ σοι προσφέρει; β. Τρώ-
γοιμι, καὶ

5 φῶν δὲ καταπίνοιμ' ἄν. α. Ἄλλου δεῖ τινος;
Versu 1 parum placet in thesi collocatum Θάσιον,
suspicioque hallucinatos esse suo more librariorum,
quum poeta dixisset

α. Πίνεις ἄν οἶνον Θάσιον; β. Εἴ τις ἐγγ.

V. 2 Eust. ἀμυγδαλάς. V. 3 vulgo μαλακὰς σφόδρα,
δι' ἧς μέλιτι προσπαίζειν βία, quæ nemo explicuit.
Jam Epit. et Eust. μᾶλλον pro μαλακὰς, omisso
σφόδρα, et pro βία Epit. δέαν, mendosiusque etiam
Eust. δέδοται. In illo agnovi primum δέαν, dein
βίαν et βία (*ægre, via*, ut apud Plat. Dædalo 1),
qui β et δ litteras interdum confundi scirem
(v. ann. ad Thuc. 3, 39): abstinere enim se hic
collocutor dicit amygdalis, præsertim illis, qui-
bus appositis caupo vel convivator alludat melli,
h. e. placentis mellitis, quasi his æquiparari pos-
sint, quæ longe præstant meris amygdalis. Igitur
alter quaerit de placentis illis. In verbo προσπαίζει
intelligendum τις, sicut passim. V. 4 τρώγοιμι καὶ
meliores libri, ceteri τρώγοιμ' ἄν καὶ, Epit. et Eust.
sine καὶ. Versus 5 deest in C codice et apud Eu-
stathium. Pro δὴ recte δεῖ Dobraeus Advers. 2,
p. 348.

LXXX. ΛΕΥΚΑΔΙΟΣ.

Athen. 2, p. 68, A : ἀρτύματα ταῦτα καταλέγει
Ἄντ.

1.

Ἄσταφίδος, ἄλων, σιραίου, σιλφίου, τυροῦ,
θύμου,
σησάμου, νίτρου, κυμίνου, βροῦ, μέλιτος,
ὄριγάνου,
βατανίων ὄξους, ἐλαῶν, εἰς ἀβυρτάκην γλόγης,
καππάριδος, ὄρων, ταρίχου, καρδάμων, θρίων,
ὄπου.

a. Mellitas vero placentas si tibi apponat? b. Co-
[medam,

5 et ovum glutiam. a. An aliquo præterea opus est?
LEUCADIUS.

1.

Acini uvæ passæ, salis, sapæ, silphii, casei, thymi,
sesami, nitri, cumini, rhois, mellis, origani,
patellarum acetii, olivarum, frondis ad abyrtaceum,
capparis, ovorum, salsamenti. nasturtii, thrii, opii.

Pollux 6, 66 : εἴη δ' ἂν ἐκ τῶν ἡδυσμάτων καὶ λίτρον. Ἄντ. ἐν Λευκαδίῳ (male libri Λευκάδι) « Σησάμου, λίτρον, κυμ. — χλόης », omissis reliquis. Apud Ath. desunt verba βροῦ, μέλιτος. — De forma λίτρον, quam præbet Pollux, Mein. laudat Lobeck. ad Phryn. p. 305, et Brunck. ad Ar. Ran. 667 (712). Mæris : λίτρον ἀττικῶς· νίτρον ἑλληνικῶς. V. 3 Pollux singulari βατανίου... ἐλαίου. V. 4 vulgo ταρίχους, quod abhorret a genitivis. VL ταρίχων. Ceterum deest δεῖ, vel quiddam ejusmodi, quod in antecedentibus positum fuerit.

2.

Suidas, Ἄναρίστος : μάλλον δὲ ἀναρίστητος... Ἄντ. Λευκαδίῳ

Ἐνταῦθ' ἀναρίστητος εὐθὺς κιθαρῖτι.

LXXXI. ΛΕΩΝΙΔΗΣ.

Athen. 10, p. 422, E : εἶρηκε δὲ οὕτως Ἄλεξις ἐν Κουρίδῃ, « ἐπεὶ πάσαι δεδείπνημεν... » καὶ Ἄντ. ἐν Λεωνίδῃ

— Ἄλλὰ, πρὶν δεδείπνᾶναι
ἡμᾶς, παρέσται.

LXXXII. ΑΗΜΝΙΑΙ.

1.

Athen. 6, p. 230, D, de argenteorum vasorum usu agens : καὶ Ἄντ. δὲ ἐν Αἰμνιάις φησὶ

— Παρετέθη τρίπους.
πλακούντα χρηστὸν, ὃ πολυτίμητοι θεοὶ,
ἔχων, ἐν ἀργυρῷ τε τρυβλίῳ μέλι.

2.

Idem 6, p. 258, D : Ἄντ. δ' ἐν Αἰμνιάις τέχνην τινὰ εἶναι ὑποτίθεται τὴν κολακείαν, ἐν οἷς λέγει

Εἴτ' ἔστιν ἡ γένειτ' ἂν ἡδίων τέχνη,

2.

Ibi non sumpto jentaculo statim citharizabit.

LEONIDES.

— Sed, priusquam epulati simus, aderit.

LEMNIE.

1.

— Appositus est tripus,
in quo bona, o venerabiles dii, placenta,
et in argentea patella mel.

2.

Deinde an est aut fuerit unquam suavior ars
vel alius reditus quam adulatio ingeniosa?
pictor et laborat, et stomachatur;
rursus agricola quantis in periculis versatur!
5 addita cuique est cura et miseria;

ἡ πρόσθετος ἄλλη τοῦ κολακεύειν εὐφροῦς;
ὁ ζωγράφος πονεῖ τε, καὶ πικραίνεται·
ὁ γεωργὸς ἐν ὅσοις ἐστὶ κινδύνους πάλιν!

5 πρόσθεσι πᾶσιν ἐπιμέλεια καὶ πόνος·
ἡμῖν δὲ μετὰ γέλωτος ὁ βίος καὶ τρυφῆς·
οὐ γὰρ τὸ μέγιστον ἔργον ἐστὶ παιδιὰ,
ἀδρὸν γελᾶσαι, σκῶψαί τιν', ἐκπιεῖν πολὺν,
οὐχ ἡδύ γ'; ἐμοὶ μὲν μετὰ τὸ πλουτεῖν δεύ-
τερον.

Versu 3 libri minus commode ponēti. Haud inficete Grotius, legens π. τε :

Pictor laborat et sibi ipse irascitur.

Irasci enim ipse sibi dicatur et propter minutias tædiosas artis, quam elegit, et magis etiam si quando infeliciorem se opere toto sensit. V. 9 γ' omissum in codd. pluribus.

LXXXIII. ΑΥΔΟΣ.

Athen. 10, p. 445, C : δ δὲ πάροις παρὰ τίνι κεῖται;... Ἄντ. ἐν Αὐδῶ εἶρηκε

Κολχίς ἀνθρώπος πάροις.

« De serva Colchica hæc videtur dixisse. » Mein.

LXXXIV. ΑΥΚΩΝ.

Athen. 7, p. 299, E : Ἄντιφάνης δ' ἐν Αὐκῶνι κοιμηθῶν τοὺς Αἰγυπτίους φησὶ

Καὶ τὰλλα δεινούς φασὶ τοὺς Αἰγυπτίους
εἶναι, τὸ νομίσει τ' ἰσόθεον τὴν ἔγγελλον·
α πολὺ τῶν θεῶν γ' ἂν ἐστὶ τιμιωτέρα·
τῶν μὲν γὰρ εὐξαμένοισιν ἔσθ' ἡμῖν τυχεῖν,
5 τούτων δραχμὰς δὲ τοὐλάχιστον δώδεκα
ἢ πλέον ἀναλώσασιν ὀσφρέσθαι μόνον. »
Οὕτως ἂν ἄγιον παντελῶς τὸ Θηρίον.

nobis autem in risu ac mollitie transigitur vita.
Ubi enim maximum opus est ludus,
et effuse cachinnare, irridere aliquem, multum
[vini bibere,
nonne suave est? mihi quidem secundo loco post
[divitias.

LYDUS.

Colchis mulier bibacula.

LYCO.

Et alias miros ajunt esse Ægyptios,
et deo similem putando anguillam :
« longe enim majore in pretio est quam dii,
siquidem hos precibus nobis comparemus,
5 illas vero minimum duodecim drachmis,
vel pluribus, nonnisi olfacere. »
Tam sacrum prorsus est hoc animal.

Cf. Eustath. ad Iliad. p. 1240, 27. Vers. 3 — 6
ridicule ficta oratio Ægyptiorum, superstitionem
suam excusantium. « Ludit in ambigua significa-
tione vocis, quæ et cariozem et honoratiorem no-
tat. » E Cas. Mein. contulit Aristoph. Acharn.
713 seq. V. 3 libri frustra repetita particula γάρ,
ut Acharn. 615. et infra Myst. 2. Versu 5 au-
tem cum minus emphaticè, tum priore syllaba
τοῦ δραχμὰς insolenter producta, τούτων δὲ δρ. Ar.
Thesmoph. 1125 :

TO. Ἐμοὶ χάρισσον τοῦτο. ΕΥ. Δώσεις οὖν δραχμὴν;
V. 6 ὀσφρέσθαι pro ὀσφρέσθαι Elmsl. ad Acharn.
179. V. 7 vulgo οὕτως ἔσθ' ἄγιον παντ. τὸ θ. Aper-
tum glossema ἔσθ', et omissum, ut videtur, ἂν
elegans propter ἄγ- simile, quod sequitur.

« Huic fabulæ fortasse inditum nomen est a Ly-
cone Scarphensi, quem aliquando comœdiæ, quam
agebat, versum, quo munus peteret ab Alexan-
dro Magno, inseruisse tradit Plut. in scripto De
Alex. fort. p. 334, F; cf. Chares ap. Athen. 12,
p. 538, F. In eundem Phalæci exstat epigramma
Anal. Brunck. 1, p. 421. » E M.

LXXXV. ΜΑΘΑΚΗ.

Nomen meretricis. Theophilus ap. Athen. 13,
p. 587, F,

— Τούτων τινὰ,
οὖν ἐμπλέκουσι τοῖς λίνους οἱ μαστροποὶ,
ἢ Ναννάριον ἢ Μαθθακὴν.

Lucianus Rhetor. præc. vol. 3, p. 13 : ὑπομειδιά-
σας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο καὶ ἀπαλὸν, Αὐτοθαΐδα, τὴν
κωμικὴν, ἢ Μαθθακὴν, ἢ Γλυκέραν τινὰ, μιμησάμε-
νος τῷ προσῆναι τοῦ φθέγγματος.

Clemens Alex. Pæd. 3, 2, p. 218 Syll., 254 Pott. :
τοῦτ' αὐτὸ γάρ τοι καὶ Ἄντ. ὁ κωμικός ἐν τῇ Μα-
θακῇ, τὸ ἑταιρικὸν τῶν γυναικῶν, ἀποσκώπτει, τὰ
κοινὰ πάσαις βήματα εἰς τὴν κατατριβὴν ἐξηρημα-
λέγων,

— Ἐρχετ' ἢ
μετέρχετ' αὐτῆ; προσέχετ'! οὐ μετέρχεται·
ἦκει, πάρεστι· ῥύπτεται προσώπατον,
σμήται, κεννίζετ', ἐκβέθηκε. Τρίβεται
5 λούσει, (σκοπεῖτε!) στέλλεται, μυρίζεται,
κοσμεῖτ' ἀθέσφατ'· ἂν δὲ χρῆ, κάπαγγεται.

MALTHACE.

— Venitne, an
alio it hæc? attendite! non alio it :
venit; adest : mundat faciem,
illinit se, pectit comas, egressa est. Fricatur
5 lavans. (spectate!) induitur, ungitur,
ornatur multimodis, et, si opus est, se suspendit.

Libri mira corruptione, scopisque dissolutis,
versu 1 et 2, Ἐρχεται, μετέρχετ' αὐτῆ, προσέχετ',
οὐ μετ., v. 3 ῥύπτεται, προσέρχεται, v. 4 σμήχεται,
v. 5 λοβεται, σκοπεῖται, στέλλ., v. 6 κ., ἀλείφετ'· ἂν
δ' ἔχοι (Syll. ἔχη) τι ἀπάγγεται. Colloquuntur
plures, clam e secreto observantes mulierem
luxoriosam, primum domi suæ cultui mundoque
muliebri studentem, deinde in balneum euntem;
quæ ubi lavandi, ungenti, multisque modis cor-
pus exornandi finem non invenit, tandem talis
vanitatis pertæsus aliquis exclamat, hanc, si opus
sit, vel se suspensuram esse. Versu 3 ne quis mi-
retur repositam vocem προσώπατον, reputet,
quæso, permixta hic illic inveniri in codicibus π
et ρ, κ vel χ et α, tum α vel αι et οι, ου, quæque
his sunt similia. V. 4 σμήται debetur Meinekio.
V. 5 ἀθέσφατ' posui pro ἀλείφετ' : gradus corru-
ptionis, ut conjicias, ἀδεσφατ, ἀλεσφατ, ἀλειφατ.
Deinde Meinek. ἂν τύχη δ', Hermannus ἂν δὲ μή γ'.

LXXXVI. ΜΕΙΑΝΙΩΝ.

Athen. 10, p. 423, D : πρότερον δὲ μοι λέξεται
περὶ τοῦ ζωρότερον. Ἄντ. Μειλανίων

Τούτων ἐγὼ κρίνω μετανιπτρίδα τῆς ὕγιαιας
πίνειν, ζωρότερου χρώμενον οἰνοχόφ.

Libri perperam ζωρότερω, quasi ipse οἰνοχόος di-
catur ζωρότερος, non ζωρότερον, h. e. ζωρότερον τι,
ζωρότερος οἶνος. « Titulus fabulæ fortasse rectius
scribetur Μειλανίων, ut apud Aristophanem Lysi-
strata et Pausaniam 3, 12, 7. » E M. Utrumque
nomen bene habet : v. Apollod. 3, 9, 2.

LXXXVII. ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

Pollux 10, 73 : ἀλλὰ καὶ ἀσκοπιτίνῃ· καὶ γὰρ
τοῦτ' ἂν τις εὔροι ἐν Ἄντιφάνους Μελεάγρω·

— Ἀσκοπιτίνην τινὰ,
δίψους ἀρωγόν.

« Voce ἀσκοπ., qua lagena corio obducta significa-
tur (cf. ann. ad Aristoph. Av. 751. Both.), præ-
ter Antiphanem usus est Menander apud Pollucem
l. c., et scriptor libri Judith. 10, 5. » E Mein., hæc
dissidente Hist. crit. Com. p. 315 : « Antiphont
Meleagrū fabulam adscribit Aristoteles Rhetor.

MELANIO.

Hunc ego censeo potum secundum Sanitatis
bibere, meracius miscente vinum pocillatore.

MELEAGER.

— Tinam aliquam, sitientium
auxiliatricem.

2, 2 : ὑπόκειται ἡ ὀργή τῆς ὀλιγορίας πρὸς τοὺς μὴ προσήκοντας, προσήκει δὲ τοῖς ἤττοις μὴ ὀλιγορεῖν. τοῖς δὲ φίλοις, ἐάν τε μὴ εὖ λέγωσιν ἢ ποιῶσιν, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐάν τάναντία, καὶ ἐάν μὴ αἰσθάνωνται, ὡς περὶ ὁ Ἀντιφώντας Πλήξιππος τῷ Μελεάγρῳ· ὀλιγορίας γὰρ τὸ μὴ αἰσθάνεσθαι σημείον. Et ib. 24 : ἐκ τοῦ Μελεάγρου τοῦ Ἀντιφώντας

Οὐχ ἵνα κάνωσι θῆρ', ὅπως δὲ μάρτυρες ἀρετῆς γένωνται Μελεάγρῳ πρὸς Ἑλλάδα.

Qui locus ex prologo fabulae petitus videtur, traegædiæ quidem, » ut pluribus ibidem ostendit vir doctissimus.

LXXXVIII. MELITTA.

« Nomen meretricium. Athen. 4, p. 157, A : γέλωτος οὖν ἐπιρραγέντος παρῆν ἡ θεατροπόρῃ Μελίτσα. Sed hæc Athenæi fuerit æqualis : itaque illam potius Melissam intellexerim, quam postea Maniam dictam esse memoriæ prodidit Machon Ath. 13, p. 578, C. » E M.

Stobæus Floril. 59, 17, cum lemme Ἀντιφώντας Μελίττης.

Ἐπὶ χρήμασι δ', ὧν ἔμπορος, φρονεῖ μέγα, ὧν ἔστι πάντων * ἐνίστ' ἀνεμος κύριος.

Imo ὧν ἔστι πάντων εἷς δ' ὃ γ' ἀνεμος κύριος. V. 1 libri χρήμασ' ἰνδῶν, quod correxit Dobr. apud Porsonum Aristoph. p. 108. Idem proposuit φρονεῖς.

LXXXIX. METOIKOS.

Athen. 4, p. 170, D : τῶν δὲ μαγειρῶν διάφοροι τινες ἦσαν οἱ καλούμενοι τραπεζοποιοί. εἷς δὲ οὗτοι παρελαμβάνοντο, σαφῶς παρίστησιν Ἀντ. ἐν Μετοίκῳ,

— Προσέλαβον ἐλθὼν τουτονὶ τραπεζοποιοῖον, ὅς πλυνεῖ σκεύη, λύχνους θ' ἐτοιμάσει, σπονδᾶς ποιήσει, τᾶλλ' ὅσα τούτῳ προσήκει.

Versu 2 λύχνους θ' codd. A λύχνους τ'. Præter necessitatem Jacobs. Addit. p. 111, particulam delet.

MELISSA.

Opibus autem superbit, quum sit mereator, quorum omnium unus quidem dominus est ventus.

INQUILINUS.

— Profectus adsumpsi huncce a mensa, qui purgabit vasa, lumina instruet, libationes curabit, et reliqua, quæ ad hunc pertinent.

XC. ΜΗΔΕΙΑ.

Pollux 7, 57 : ἔστι δὲ καὶ χιτῶν ἀμόργινος (male libri ἀμοργικός. De x et v confusis v. ann. ad Phœrecreat. Κρατ. 12, etc.). Ἀντ. φησὶν ἐν Μηδείᾳ

— Ἦν χιτῶν ἀμόργινος!

ἕτερος δὲ περιηγητὸς ἔστιν.

οὔτοι δ' ἄρα, δ περιηγητὸς, εἶδος χιτῶνος. « Verba χιτῶν ἀμόργινος fortasse ex hoc loco commemorat Steph. Byzant. v. Ἄμοργος. Pro ἦν (sic libri) scribendum videtur ἦν, en tibi tunicam amorginam. Menander p. 56 : ἀλλ' ἦν χιτῶν σοι, etc. » E M. Qui etiam οὔτοι cum Antiphani versu conjunxit, addens (οὔτος) δ' ἄρα, etc.

XCI. ΜΗΤΡΑΓΥΡΤΗΣ.

« Quam Μηναγύρτην appellat Antiatt. p. 88, 18, eam Μητραγύρτην vocat Athen. 12, p. 553, C, nullo ad sensum discrimine : v. Ruhken. ad Timæi Lex. p. 11 et Lobeck. Aglaoph. p. 645. Μηναγύρτην docuit etiam Menander. Horum dramatum argumentum haud difficulter perspicias, siquidem illud sacriolarum genus mendicandi impudentia fraudulentiaque infame erat : cf. in Μισοπονήρῳ et, quos laudat Reisk. ad Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. 2, 19. » E M.

I.

Athen. 2, p. 553, C : Ἀντ. δὲ ἐν μὲν Ἀλκίσιδι ἐλαίῳ τινὰ ποιεῖ χριόμενον τοὺς πόδας· ἐν δὲ Μητραγύρτῃ φησὶ

— Τῆν τε παῖδ', ἀλείμματα

παρὰ τῆς θεοῦ λαβοῦσαν, εὖ τὸν τοὺς πόδας ἐκέλευ' ἀλείφειν πρῶτον, εἶτα τὰ γόνατα·

ὡς θᾶπτον ἢ παῖς δ' ἤψατ' αὐτοῦ τῶν ποδῶν

5 ἔτριψέ τ', ἀνεπήδησεν.
Libri versu 2 putide ac mendose, nec sine solœcismo, λαβ., εἶτα τοὺς π. Τὸν posui pro τούτων. De α et ον inter se permutatis cf. ann. ad Iliad. 23, 238, in Add. Hom. vol. 6, p. 396. V. 4 iidem fere ἢ π. διήψατο αὐτοῦ, quæ curavit Koppiers. Observ. p. 38.

MEDEA.

— En amorgina tunica! altera vero purpura est circumtexta.

METRAGYRTA.

— Et puellam jussit, acceptis a dea unguentis, primum huic bene pedes ungere, dein genua; simulatque autem puella pedes ejus 5 tetigit et fricavit, exsiluit.

2.

Antiatt. p. 88, 18, Δεδιωκημένα : Ἀντ. Μηναγύρτη. « Altera forma διωκημένος usus est Ant. in Poesi versu 18. De duplici augmento apud recentiores haud vulgaria dedit Koppiers. Observ. p. 9 seq. Cf. Eustath. ad Odys. p. 1382, 30. » Mein.

XCII. ΜΗΤΡΟΦΩΝ.

Antiatt. p. 88, 4, Διδούσιν : οὐ διδόντι. Ἀριστοφάνης Μητροφῶντι. « Suspicio etiam hic Aristophanis et Antiphanis nomina commutata esse. Bergk. ad Aristoph. fragm. p. 899 malit Ἀριστοφῶν, sed Aristophontis auctoritatem grammatici non facile adhibuerunt. » E M.

XCIII. ΜΙΔΩΝ.

« De Midone et Philisco, quas Pollux 10, 152 et 176 commemorat, in Alexidis fabularum recensu conjecturam protulimus. » Mein.

Pollux 10, 152 : Ἀργυροθήκη δὲ Ἀντ. ἐν Μιδῶνι εἶρηκεν (pro ἀργυροθήκη alias usitato).

XCIV. ΜΙΝΩΣ.

Athen. 2, p. 58, D : μαλάχαι... ἐν πολλοῖς ἀντιγράφῳ εὔρον τοῦ Ἀντιφάνους Μίνωος διὰ τοῦ ο γεγραμμένον,

Τρώγοντες μολόχης ῥίζαν.

Eustath. ad Hom. p. 1406, 57 citat τρώγοντας.

XCV. ΜΙΣΟΠΟΝΗΡΟΣ.

Athen. 6, p. 226, D : ἐμφανίζει δ' αὐτῶν (τῶν ἰχθυοπωλῶν) καὶ τὸ σκαῖον, ἔτι δὲ μισάνθρωπον, Ἀντ. ἐν Μισοπονήρῳ, πρὸς τοὺς ἐν τῷ βίῳ κακίστους τὴν σύγκρισιν αὐτῶν ποιούμενος διὰ τούτων·

Εἶτ' οὐ σοφοὶ δῆτ' εἰσὶν οἱ Σκύθαι σφόδρα, οἱ γενομένοισιν εὐθέως τοῖς παιδίοις διδόντι ἵππων καὶ βοῶν πίνευ γάλα; οὐ μὰ Δία τιτθᾶς εἰσάγουσι βασκάνους, 5 καὶ παιδαγωγούς αἰθῆς ὧν μείζων (ζῴη)· αὐταὶ γὰρ ὑπερβάλλουσι, μετὰ δὲ νῆ Δία

MALORUM OSOR.

Tum nonne sapientissimi sane sunt Scythæ, qui statim natis infantibus bibendum dant lac equorum et boum? non per Jovem nutrices inducunt invidas, 5 posteaque educatrices adultiorum : nam illæ modum excedunt; minus tamen per Jovem quam Cybeles sacriolæ : id enim rursus genus

τοὺς μητραγυροῦντάς γε· πολὺ γὰρ αὐ γένος μιαιώτατον τοῦτ' ἔστιν, εἰ μὴ νῆ Δία τοὺς ἰχθυοπώλας τίς τε βούλεται λέγειν, 10 (καὶ) μετὰ γε (τούτους) τοὺς τραπέζιτας· ἔθνος

τούτου γὰρ οὐδὲν ἔστιν ἐξωλέστερον.

Versu 3 libri διαδιδόντι, quod correxit Grotius. V. 4 οὐ pro οὐχὶ Hermann. Doctr. metr. p. 135. V. 5 vulgo αἰθῆς, ὧν μείζων γε μαίας νῆ Δία (νῆ τὸν Δ. cod. B) αὐται, etc. Grotius nimio conatu :

— ὧν μείζων (κακῶν

οὐκ ἔστιν οὐδὲν μετὰ) γε μαίας νῆ Δία.

Istis enim μὰ Δία τιτθᾶς aliquis, paulo insolentior vocem explicans, allevit opinor, μαίας νῆ Δία, quibus deletis scripsi ὧν μείζων ζῴη, h. e. παιδ. ἐκείνων παιδίων, ὧν μείζων ζῴη, quibus major sive adultior ætas, quum ζῴη forte oblitteratum videretur ob simile -ζω, quod antecedit, præsertim communi forma ζῴη a librariis immissa pro Ionica, quam nemo mirabitur, præsertim apud hunc poetam. Cf. Soph. Σκυρίαις Stob. Flor. 126, 28, etc. Versu 7 recte Schweigh. μητρ. γε, pro his similibusque codicum erroribus μητραπατωντας γυροῦντάς γε, μητραπατωντας γυροῦντάς γε, in quibus ἀπατωντας glossema esse docuit ex Suida v. Ἀγύρτης. V. 9 vulgo τίς γε. V. 10 apparet, supplenda fuisse verba καὶ et τούτους. Minus probabilia supplevit Dobræus.

XCVI. ΜΝΗΜΑΤΑ.

Athen. 4, p. 161, A : εἰ αὐτάρκειαν ἀσπάζῃ, φιλόσοφε, τί οὐ τοὺς Πυθαγορικούς ἐκείνους ζηλοῖς, περὶ ὧν φησὶν Ἀντ. μὲν ἐν Μνήμασι τάδε,

Τῶν Πυθαγορικῶν δὴ τυχόν ἄθλιοί τινες ἐν τῇ χαράδρᾳ τρώγοντες ἄλιμα, καὶ κακὰ τοιαῦτα συλλέγοντες ἐν τῷ κωρύκῳ.

Versu 1 libri δὲ τυχόν. Porson. aliique δ' ἔτυχον. Jam non est producenda prima τοῦ ἄθλιοι. Ceterum præter necessitatem Elmslejus apud Dind. Addit. ad Ath. vol. 1, p. xx, Πυθαγοριστῶν, quum sint loci, in quibus Πυθαγορικοί etiam alii quam discipuli ipsius Pythagoræ dicuntur, velut Artemid.

longe fœdissimum est, nisi quis forte per Jovem de piscium venditoribus dicere vult, 10 et post hos quidem de trapezitis : siquidem hæc natiōe nihil est perniciosius.

MONUMENTA.

Pythagoricorum sane quidam miseri erant in voragine, halima comedentes, et mala ejusmodi colligentes in coryceum.

Onir. 2, 69, ut Mein. annotavit. V. 2 ἄλιμα pro ἄλιμα vel ἄλιμα scripsit Bochartus Hieroz. 1, 3, p. 876, ubi Antiphanem contulit cum græca versione Hiobi 30, 4. Plinius H. N. 22, 22, de *halimo*: « alii fruticem esse dicunt... foliis oleæ... coqui autem hæc ciborum gratia...; alii olus maritimum, salsum, et inde nomen (ἄλιμον) » etc. V. 3 ἐν τῷ κωρύκῳ addidit Koppiers. Observ. p. 41, sequitur enim apud Athen.: « ἀν τῷ κυρίως Κωρύκῳ δ' ἐπιγραφόμενοι φησίν, etc.

XCVII. ΜΟΙΧΟΙ.

Athen. 6, p. 225, D: « ὅτι δὲ καὶ νεκροὺς πωλοῦσι τοὺς ἰχθύς καὶ σπηπάτας, ἐπισημαίνεται δ' Ἄντ. ἐν Μοιχοῖς διὰ τούτων·

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν θηρίον τῶν ἰχθύων
ἀτυχέστερον· τῷ μὴ γὰρ ἀποχρῆν ἀποθα-
νεῖν

αὐτοῖς ἀλοῦσιν, εἶτα κατεδηδεσμένοις,
εὐθὺς ταφῆναι παραδοθέντες ὄθλιοι

5 τοῖς ἰχθυοπώλαις τοῖς κακῶς ἀπολουμένοις,
σήπονθ', ἔωλοι κείμενοι δὴ ἡμέρας
ἢ τρεῖς· μύλις δ', ἐάν ποτ' ὠνητῆν τυφλὸν
λαβῶσιν, ἔδωκαν τῶν νεκρῶν ἀναίρεσιν
τούτῳ· κομίσας δ' ἐξέβαλεν (οἴκου γ') οἰ-
καδε,

10 τῆν πείραν ἐν τῇ ῥινὶ τῆς ὀδμῆς λαβῶν.

Versu 2 libri metro pessumdato τῷ γὰρ μή. Correxerit Erfurd. Observ. p. 455. V. 4 ὄθλιοι, ut ὄνδρες pro οἱ ἄνδρες. Libri ὄθλιοι, sed articulo opus est. V. 7 δ' ἐάν pro δ' ἂν, vel δέ γ' ἂν (VL), primus Porson. Advers. p. 50. V. 9 οἴκου γ' haustum fuerit a simili οἴκαδε. Casaub. addendum putabat εὐθὺς, Meinek. αὐθις. V. 10 Mein. ὀσμῆς, sed non spreverim ego apud Antiphanem Ionicam Homeri formam, de qua v. Bornemann, ad Xen. Cyrop. 1, 6, 40. Cf. Æschyli Prom. 115.

MOECHI.

Nullum est animal infelicius
quam pisces: nam eo, quod non debent mori
post capturam, dein comedi,
statim ad sepeliendum traditi piscium
5 venditoribus scelestis miseri
putrefiunt, hesterni jacentes, duo vel tres
dies; vixque, si quando emptorem cæcum
repererunt, ei permittunt ut mortuos tollat;
at ille domum ablatus (e domo) eiecit,
10 ubi odorem naso expertus est.

XCVIII. ΜΥΑΩΝ.

« Satis aptus comædiæ titulus est Μύλων, *Psistrinum*. Compares Pomponii *Ergastulam*, a Nonio laudatum. » E M.

Pollux 7, 211: Ἄντ. δὲ ἐν τῷ Μύλωνι εἶρηκε « βιβλιδίου κόλλημα. »

XCIX. ΜΥΣΤΙΣ.

1.

Athen. 10, p. 446, B, de imperativo πῖθι disserens: Ἄντ. ἐν Μύστιδι.

α. Σὺ δ' ἀλλὰ πῖθι. β. Τοῦτο μὲν σοὶ πείσομαι
καὶ γὰρ ἐπαγωγὸν, ὦ θεοὶ, τὸ σῆμά πως
τῆς κύλικός ἐστιν ἄξιόν τε τοῦ κλέους
τοῦ τῆς ἐορτῆς· οὐ μὲν ἐσμέν; ἄρτι γὰρ
5 ἐξ ὀξυβαφίων κεραμέων ἐπίνομεν·
τούτῳ δὲ, τέκνον, (ἂν) πολλὰ κἀγαθ' οἱ θεοὶ
τῷ δημιουργῷ δοῖεν, ὅς ἐποίησέ σε,
τῆς συμμετρίας καὶ τῆς ἀφελείας οὐνεκα!

Idem 11, p. 494, C: « ὅτι δ' ἐστὶ τὸ ὀξυβαφίον εἶδος κύλικος μικρᾶς κεραμέας, σαφῶς περὶστῆσιν Ἄντ. ἐν Μύστιδι διὰ τούτων· γραῦς ἐστὶ φίλοιος, ἐπαινοῦσα κύλικα μεγάλην καὶ ἐξευτελίζουσα τὸ ὀξυβαφίον, ὡς βραχύ. εἰπόντος οὖν τινος πρὸς αὐτὴν « Σὺ δ' ἀλλὰ πῖθι, » λέγει « Τοῦτο etc. » Versu 4 cod. A sine accent. ου μὲν η μὲν, idemque lib. 11 οὐ μὲν οὐ μὲν, alii οὐ μὲν οὐ μὲν, al. οὐ μέμνηται, etc. Dindorf. et Mein. οὐ μὲν ἤμεν. Immo οὐ μὲν ἐσμέν; *ubinam sumus?* ut Cicero in Catil. 1, 9, 4: *O dii immortales, ubinam gentium sumus?* Anus leta sic laudat præsens tempus ob majora quam olim pocula. Littera es et η etiam alias confusa. Sic Zenobius 4, 67, ἡ μυχόν, sed Suidas ex eodem loco ἐς μυχόν (sic). Cf. Callias Atal. 1. Lobeckius Aglaoph. p. 628 conjecit οὐ τελοῦμεν. Præterea codd. ἀρτίως, quod ne versus quidem admittit. Versum 5 propter ὀξυβαφίον affert Pollux 10, 67. V. 6 ἂν elegans obliteratum esse videtur ob -ον simile, quod antecedit; certe non

MYSTIS.

1.

a. Age tu igitur, bibe! b. In hoc quidem tibi obse-
[quar:
alliciens enim quodammodo, per deos, forma
est calicis, dignaque fama
festi. Ubinam sumus? nuper enim
5 e fietilibus acetabulis potabamus:
illi autem, cara tu mea (calix), multa bona dii
tribuant artificii, qui te fecit,
ob symmetriam ac simplicitatem!

placet, ne apud hunc quidem, quamvis recentior-rem, producta prima syllaba τοῦ τέκνον.

2.

Porphyrius De abstin. carn. 2, 17: « ὅθεν καὶ τῶν ποιητῶν τισὶ διὰ τὸ γνώριμον ἀποφαίνεσθαι ἐδόκει τὰ τοιαῦτα, ὡς Ἄντ. ἐν Μύστιδι λέγει (perperam libri Ἄντιφάνει ἐν M. λέγεται, -ται quidem adherente ex articulo τὰς)· « Ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσι γὰρ. τεκμήριον δ'· ὅταν γὰρ ἐκατόμβας τινὲς θύωσιν, ἐπὶ τούτοις ἄπασιν ὑστατος πάντων καὶ λιθανωτὸς ἐπετέθη, ὥστ' ἄλλα μὲν τὰ πολλὰ παραναλούμενα δαπάνην ματαίαν οὔσαν αὐτῶν οὐνεκα, τὸ δὲ μικρὸν αὐτὸ τοῦτ' ἀρεστὸν τοῖς θεοῖς. » Hæc et alias corrupta sunt et glossematibus obscurata. Scribamus

Ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσι γ' ἂν·
τεκμήριον δ'· ὅταν γὰρ ἐκατόμβας τινὲς
θύωσ', ἐρ' ἄπασι καὶ λιθανωτὸς ἐπετέθη,
ὡς τὰλλα μὲν τὰ πολλὰ παραναλούμενα
5 δαπάνην ματαίαν οὔσαν αὐτοῦ γ' οὐνεκα,
τὸ δὲ μικρὸν αὐτὸ τοῦτ' ἀρεστὸν τοῖς θεοῖς.

Versu 1 intolerabile est γὰρ eo loco sententiæ; cf. ann. ad Lyconem. V. 4 Mein. ὡς τὰλλα.

3.

Athen. 10, p. 441, C: οἶα δ' εἶσι παρὰ τοῖς Ἑλλησι μεθύουσαι αἱ γυναῖκες, παραδίδωσιν Ἄντ. μὲν ἐν τῇ Ἀκοντιζομένῃ, ... καὶ ἐν Μύστιδι (γυναῖκες δ' εἶσι αἱ διαλεγόμεναι)

— α. Βούλει καὶ σὺ, φιλότατη, πειεῖν;

β. (Πειεῖν;) καλῶς ἔχοιμι. α. Τετραρῶν φέρε
μέχρι καὶ τριῶν γὰρ φασὶ τιμᾶν τοὺς θεοὺς.

Schweigh. δὲ post Βούλει excidisse putat; sed verisimilior est Meinekii ratio, quem secutus ego sub altera persona repetivi Πειεῖν; quod facile exciderit. Versu 2 Hermannus καλῶς ἔχει μοι. V. 3 vulgo: μέχρι γὰρ τριῶν φασὶ τ. τ. θ., sed PVL μέχρι καὶ τριῶν, etc. Dindorf. et alii μ. γὰρ τριῶν δεῖν φασὶ

2

Simplicibus quidem gaudere dii solent.

Ejus rei hoc indicium est: si qui hecatombas
sacrificant, post cuncta etiam libanotum *aræ* im-
quasi cetera quidem ante oblata [ponunt,
5 sint sumptus inanis propter istum,
id autem exiguum placeat diis.

3.

— a. Etiamne, carissime, vis bibere?

b. Bibere? bere haberem. — a. Cape igitur:
nam usque ad tria quoque *pocula* hauriri ajunt in
[honorem deorum.

FRAGMENTA COMICORUM GRÆC.

τ. τ. θ., obliti illi ostendere, qui factum sit, ut
δεῖν omitteretur. Hoc in genere plus justo sibi in-
dulgent viri docti.

C. NEANISKOI.

1.

Athen. 6, p. 224, C: οἱ γὰρ ἐν Ῥώμῃ ἰχθυοπώ-
λαι οὐκ ὀλίγον ἀποδέουσι τῶν κατὰ τὴν Ἀττικὴν ποτε
κωμωδηθέντων, περὶ ὧν Ἄντ. μὲν ἐν Νεανίσκοις φησὶν

Ἐγὼ τέως μὲν ὥμην τὰς Γοργόνας
εἶναι τι λογοποίημα· πρὸς ἀγορὰν δ' ὅταν
ἔλθω, πεπίστευκ'· ἐμβλέπων γὰρ αὐτόθι
τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺς γίγνομαι,
5 ὥστ' ἐξ ἀνάγκης ἐστ' ἀποστραφέντι μοι
λαλεῖν πρὸς αὐτοὺς· ἂν ἴδω γὰρ, ἡλίκον
ἰχθὺν ὕσου τιμῶσι, πῆγνυμαι σαφῶς.

« Versu 3 vulgo πεπ. εὐθὺς· ἐμβλ. γὰρ αὐτοῖς ἰχθ.
Correxerit Porson, ad Toupii Emend. 4, p. 501.
V. 4 Dind. γίγνομαι pro γίνομαι, et v. 6 ἂν pro
ἐάν. » E M. Ibidem manifestum mendum corri-
gas λαλεῖν πρὸς ἄλλους. De confusis interdum ἄλ-
λος et αὐτὸς vide nos ann. ad Eurip. Hippol.
1135, etc. Ἠλίκον ἰχθὺν, *qualem ætate piscem*,
quam parvum.

2.

Stobæus Floril. 97, 8, cum lemmate Ἄντιφά-
νους ἐκ Νεανίσκων.

Ὁ πλοῦτός ἐστι παρακάλυμμα τῶν κακῶν,
ὦ μήτηρ, ἢ πενία δὲ περιφανὲς τε καὶ
ταπεινόν.

Versu 1 παρ. ferri potest, sed aptius est περικά-
λυμμα, notumque haud raro permisceri παρὰ et
περὶ: v. Schæfer. Melet. crit. 1, 1, 25, Thuc. 4.
102, etc. V. 2 δὲ immisum a Grotio.

ADOLESCENTES.

1.

Ego adhuc quidem putabam Gorgonas
esse figmentum quoddam; sed in forum
profectus fidem habui: nam adspectis ibi
piscium venditoribus, continuo lapis fio
5 ita, ut cogar averti
et cum aliis fabulari: quum enim video, qualem
pisciculum quanti aestiment, prorsus dirigeo.

2.

Opulentia improborum est involucreum,
mater, paupertas vero perspicua,
debilisque.

25

CI. NEOTTIS.

Meretricis nomen, quo etiam Anaxilas et Eubulus fabulas inscripserunt. Apud Athen. (fr. 2.) Antiphanes Neottide Demosthenem ridet propter lusum verborum δοῦναι et ἀποδοῦναι, ex quo con- jicere licet, scriptam esse fabulam circa olymp. 109, 2 (ante Chr. nat. 342). Cf. Clintoni Fast. Hellen. p. 153 Kr. » E M.

1.

Athen. 3, p. 108, E : τὰ ἐκ Νεοττίδος Ἀντιφάνου τάδε,

Παίσιον μετ' ἀδελφῆς εἰς Ἀθήνας ἐνθάδε ἀφικόμεν, ἀχθεῖς ὑπὸ τινος ἐμπόρου, Σύρος τὸ γένος ὧν περιτυγῶν δ' ἡμῖν ὕδι κηρυττομένοις ὀβολοστάτης * ὧν ἐπρίατο, 5 ἀνθρώπος ἀνυπέροβλος εἰς πονηρίαν, τοιοῦτος, οἷος μηδὲν εἰς τὴν οἰκίαν μηδ' ὧν ὁ Πυθαγόρας ἐκαίνος ἤσθειεν, ὁ τρισμακαρίτης, εἰσφέρειν ἕξω θύμου.

Versu 1 perperam libri Παῖσιον ὧν, quum sequatur Σύρος - ὧν. Scripsi Παίσιον, saltaturus : v. Schmeideri Lex. v. Παίζειν. More Syrorum et Asianorum, saltatum cum sorore in theatris Athenas venit is, qui haec loquitur, sed ibi venditus est avaro cui- dam imitatori Pythagoreorum. V. 4 libri etiam hic ὧν. Scribo οὖν v. Vocem ὀβολοστάτης ex Comicis affert Photius p. 314, 16, see. Harpocr. p. 134, 14. V. 7 malim μηδ' ὧν γε Πυθ., propter ὁ τρισμα- καρίτης versu 8, ubi τρισμακάριστος vel τρισμακάριτος legitur in codicibus apud Casaubonum.

2.

Idem 7, p. 223, E : Δημοσθένης, Φιλίππου Ἀθη- ναίσις Ἀλόνησον διδόντος, συνεβούλευε μὴ λαμβάνειν, εἰ δίδωσιν, ἀλλὰ μὴ ἀποδίδωσιν, ἔπερ Ἄντ. ἐν Νεοττίδι παιδιὰν θέμενος ἐρεσχελεῖ τόνδε τὸν τρόπον

α. Ὁ δεσπότης δὲ πάντα τὰ παρὰ τοῦ πατρὸς ἀπέλαβεν, ὡσπερ ἔλαβεν. β. Ἡγάπησέ γ' ἂν τὸ ῥῆμα τοῦτο παραλαβῶν * Δημοσθένης.

NEOTTIS.

1.

Saltaturus una cum sorore huc Athenas veni, adductus a quodam mercatore, Syrus genere; nos autem offendens per praecone[m] vendendos proinde emit hic scenerator, 5 homo non exsuperandus vita miserabili, qui nihil domum ferat ne illorum quidem, quae eade[m] Pythagoras ille ter beatus, praeter thymum.

Versu 2 sic Dobr. ad Aristoph. Nub. 1382, pro Ἡγάπησεν ἂν, quum apud Plat. Vit. Demosth. cap. 9, qui et ipse haec affert, legatur ἡγάπησε γάρ. Falsum autem ἡγάπησεν ἂν, probasset, quasi non ea verba ipse Demosthenes antea jam usurpavisset; qui error peperit alterum versu 3 Δημοσθένης, pro quo lego Δημοσθένους. De η et ου confusis v. indicem Thucydidis.

3.

Idem 13, p. 586, A, de Sinope : μνημονεύει δ' αὐτῆς Ἄντ. ἐν Ἀρχαδί καὶ ἐν Κηπουρῶ, ἐν Ἀκεστρίᾳ, ἐν Νεοττίδι.

CH. OBPIMOS.

Hoc viri nomen fuisse, c Stobaeo Floril. 122, 15, intelligitur. » E M.

Pollux 10, 21 : εἴρηται τοίνυν ἐν Αἰσχύλου Σι- σύφῳ * Ἰδοῦ σταθμοῦχος ἐγκατέλλων φῶς ἀθρεῖ (v. Aeschyl. Fragm. quae edidimus, p. 97) » Ἄντ. δὲ ἐν Ὀβριμῷ φησὶν

α. Ἄν κελεύη μ' ὁ σταθμοῦχος... β. Ἡ στα- θμοῦχος δ' ἔστι τις;

ἀρὰ γ' ἀποπνίξεις με καινὴν πρὸς με διάλε- κτον λαλῶν;

α. Εἴ τι τάττοι μ' ὁ στέγαρχος...

Versu 1 libri Ἄν κ. με στ. ἤ στ. ὁ ἔ. τίς; et hoc et 3 versu opus est articulo, Mein. recte ἤ. Sed τίς mi- nus aptum. V. 2 libri vitiose ἀποπνίξεις δέ με και- νὴν, etc. Meinek. conjicit ἀρ' ἀποκτενεῖς με, vel ἀποκνίσεις γὰρ δὴ με, in quibus probandum est ἀρ', non item ἀποκτενεῖς, vel ἀποκνίσεις, quum vulga- tum ἀποπνίξεις firmetur scriptura codicis Jungerm. ἀποπνήξεις. Eius verbi ne producenda esset altera syllaba, scripsi ἀρὰ γ'. Bekkerus tentabat Ἄλλ' ἀποπνίξεις γὰρ με κ., Hermann. vñ Δ' ἀποπν. V. 3 vulgo εἰ τέτακτό μοι στεγάρχων. Cod. Jungerm. ἤτε τακτομιστεγάρχων (sic). Meinek. εἰ τι τάττοι μοι στέγαρχος, sed v. ad v. 1 Μὲν elisum est, ut apud Aristoph. Av. 86 et Vesp. 601. Bentl. : • Binæ sunt personæ, quarum prior novo vocabulo utitur στα- θμοῦχος pro οικοδεσπότη, quod altera se negat in-

2.

a. Dominus autem omnia patris bona recepit ita, ut cepit. b. Probaverit hoc verbi, acceptum a Demosthene.

OBRIMUS.

a. Si quid me agere jubeat σταθμοῦχος... b. Ἄν στα- θμοῦχος aliquis est? enecabisue me igitur novo sermone loquens? a. Si quid imperet mihi στέγαρχος...

elligere. Priori vero ineptire pergit, et, quasi παρῆστερόν τι dicturus, aliud verbum adhibet æque ignotum : nam ἂν κελεύη με στέγαρχος et εἰ πῖτᾶ- τοι μοι στ. (sic enim Bentl.) idem significant.

CH. OINOMASOS, ἢ ΠΕΑΩΦ.

Athen. 4, p. 130, E : Ἄντ. ὁ κομφιδιοποιὸς ἐν Οἰ- νομάῳ ἢ Πέλοπι διαπαίζων ἔφη

Τί δ' ἂν Ἕλληνας μικροτράπεζοι φυλλιοτρῶγες δράσειαν, ὅπου τέτταρα λήψει κρέα μικρ' ὀβολοῦ; παρὰ δ' ἡμετέροις προγόνοισιν * ὄλους βούς ὀπτων, σῆς, ἐλάφους, ἄρνας, τὸ τελευταῖον δ' ὁ μάγειρος ὄλον τέρας ὀπτήσας μεγάλῳ βασιλεῖ θερμὴν παρέθηκε κάμηλον.

Versu 1 μακροτράπεζοι Eustath. ad H. p. 245, 24. V. 2 libri meliores φυλλιοτρῶγες (deteriores cum Eust. ρίλοστρ.), durius producta, quamvis in anapæsto, syllaba. Probabiliter Mein. φυλλιοτρῶγες. V. 3 libri λήψει χρ. μικρά. V. 4 vercor ne ponendum sit ἄνους, quum sequatur ὄλον τέρας, quod frigeret post ὄλους. Herodotus 1, 133 : οἱ εὐδαίμονες αὐτῶν (Per- sarum) βούν καὶ ὄνο v καὶ ἵππον καὶ κάμηλον προ- τεθέαται ὄλους ὀπτῶν ἐν καμίνοις. De litteris λ et v forte commutatis ad Arist. Plut. 179. V. 5 ita Mein. scenundum Jacobs. Addit. p. 88, qui scripsit ὀπτων ὄς. Libri ὀπτῶσιν.

CIV. OMOIOI.

« Ὀμοίους landat Athen. libris 11 et 14, sed 4, p. 158, C, Ὀμοίαις, ut de titulo dubites. Alexis et Antidotus scripserunt Ὀμοίαν, Ephippus Ὀμοίους. » E M

1.

Athen. 14, p. 642, a, de mensis secundis agens : Ἄντ. ἐν Λεπτινίσκῳ... ἐν δὲ Ὀμοίαις

OENOMASUS sive PELOPS

Quid agerent Græci, de exigua mensa foliola comedentes, ubi quattuor obolo capies carnes parvas? apud majores autem nostros assabant 5 totos (asinus?) boves, sues, cervos, agnos. et postremo coquus totum monstrum assatum, calidam amelum, magno regi apposuit.

SIMILES

1.

Dein superinduxit choream ad bellatā

Εἶτ' ἐπεισάγων χορείαν εἰς τράπεζαν δευτέ- ραν, καὶ παρέθηκε γέμισσαν πέμψασι παντοδαποῖς ὡς δ' ἐδείπνησαν (συνάψαι βούλομαι γὰρ τὰν μέσῳ), καὶ Διὸς σωτήρος ἔλαθε Θηρίκλειον ὄργανον, 5 τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσθου σεμνοπότου σταγόνος πλήρες, ἀφρίζον ἕκαστος δεξιτερᾶ δ' ἔλαβεν.

Idem 11, p. 471, C : μνημονεύει τοῦ ἐκπώματος (poculi Thericlei, quod appellatum est a Thericle, figulo Corinthio, cujus etiam Lucianus meminit Lexiph. c. 7) καὶ Ἄντ. ἐν Ὀμοίαις οὗτος « Ὡς δ' ἐδ. ... ἔλαβεν. Quæ conjunxit Meinek.; ecloga prior in versibus 1 et 2 subsistit. Versu 1 vulgo χορ. ἢ τρά- πεζαν. Cod. P ἐπεισῆγ' εὐχορίαν. V. 3 τὰν μέσῳ pro τὰ μ. Koppiers. Observ. p. 50. V. 5 libri σε- μονόπου. Correxerit Casaub. « Versus 4 et 5 Dindorf. Antiphanem e Philoxeni Δείπῳ sumpsisse putat; sed similibus quidem, neque tamen iisdem, nu- meris usus est in illo carmine Philoxenus, ut hoc tantum concedere liceat, hunc nostrum ad ejus poetæ imitationem se composuisse. » E M.

2.

Idem 4, p. 158, C, de φαίῃ dicens : Ἄντ. ὁ Ὀμοίαις (sic)

βῆ δ' ἐγγίγνεθ', ἢ φακῶν ἔψεν μ' ἐδίδασκε τῶν ἐπιχορίων τις εἰς.

Versu 1 ἢ, ubi : v. Matth. Gr. § 486, 2. Qui hæc dicit, gratulatur sibi de eo, quod aliquo perve- nerit, ubi unus quidam (τις εἷς), h. e. quidam erat, qui solus lentem coquere sciebat (ut Soph. OEd. R. 231 : εἴτε τίς, εἷς ὧν, λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτρα), quod ridiculum in re facili, Cod. A εὔ δὲ γένεθ' η φ. BD εὔ δὲ γόναι τὴν φ. P ἢ, VL, ἢ φακῶν. Porson. et Dind. εἰ φακῶν. Meinek. malit εἰ φ., et altero versu ἔψεν με διδάσκει.

apposuitque mensam placentis multiplicibus onu- [stam; et postquam epulati erant (contrahere enim volo [intermedia], etiam Jovis servatoris venit Thericleum vaseu- [lum venerabilis potionis e gutta delicata Lesbia plenum, spumans; et quisque id dextra capiebat.

2.

— Et bene fuit, ubi lentem coquere me docuit popularium aliquis unus

CV. ΟΜΟΠΑΤΡΙΟΙ.

Athen. 15, p. 655, B : καὶ Ἄντ. ἐν τοῖς Ὀμοπα-
τρίοις φησὶν

Ἐν Ἠλίου μὲν φασὶ γίγνεσθαι πόλει
φρίνικας, ἐν Ἀθήναις δὲ γλαυκάς, ἢ Κύπρος
ἔχει πελείας διαφόρους, ἢ δ' ἐν Σάμῳ
Ἴρα τὸ χρυσοῦν, φασὶν, ὀρνίθων γένος,
5 τοὺς καλλιμόρφους καὶ περιβλέπτους ταῶς.

Hinc sumpsit Eust. ad Iliad. p. 1035, 44. V. 5
ταῶς scripsi pro ταῶς. Pavones dicit, qui in tem-
plo Junonis Samiæ alebantur : v. Monodotum ap.
Athen. p. 655, A. » E. M. Varro apud Gell. 7,
16 : *Pavus e Samo præstantior est.* Cf. eund. R. R.
3, 6, 2, etc.

CVI. ΟΜΦΑΛΗ.

1.

Athen. 3, p. 112, C : τῶν δ' Ἀττικῶν ἄρτων ὡς
διαφορῶν μνημονεύει καὶ Ἄντ. ἐν Ὀμφάλῃ οὕτως,

— Ἦὼς γὰρ ἂν τις εὐγενὴς γεγῶς
δύναιτ' ἂν ἐξελεῖν ποτε δὴ ἄ τῆς σῆς στέ-
γης,

ἄρτων μὲν ἄρτους τούσδε λευκοσωμάτους,
ἰπνὸν καταμπέχοντας ἐν διεξῶδοις,
5 ἄρτων δὲ μορφήν * κριθάνοις ἠλλαγμένους,
μίμημα χειρὸς Ἀττικῆς, οὗς δημόταις
Θεαρίων ἐδειξεν;

Dedimus, quæ et intelligi et probabiliter confir-
mari possent. Versu 1 γεγῶς codd. VL, antiquiores
γεγονῶς. V. 2 edd. πατ' ἐκ τῆς δὲ στέγης, quum
statim sequatur ἄρτους τούσδε. Codd. ABP ἔξ. ποτε
δ' ἐκ τῆς στέγης, duo alii ποτε τῆσδ' ἐκ. Omphales
domum dicit Hercules vorax, in colloquio cum ea,
negans se exire posse, quum in transitibus per ædes
videat circa furnum tot candidos varieque ad
modum Atticorum et Thearionis formatos panes;
cf. fr. 3, et Aristoph. Ran. 511 seqq. V. 3 male

EODEM PATRE NATI.

In Solis quidem urbe gignuntur, ut ajunt,
palmæ, Athenis autem noctuæ; Cyprus
columbas varias habet, et Sami
Juno aureum, ut ajunt, avium genus,
formosos atque late conspicuos pavones.

OMPHALE.

1.

— Quomodo enim vir aliquis bene natus
unquam sane exire possit ex tua domo,
videns in transitibus hosce panes
candidos circa furnum,

Porsonus aliique delent τούσδε, quo hos versicu-
los ita conglutinare possint :

ἄρτων μὲν ἄρτους λευκοσωμάτους, ἰπνὸν
καταμπέχοντας ἐν πυκναῖς (sic libri) διεξῶδοις
non sentientes illi, glossema, esse πυκναῖς. Ve-
tustiores καταμπέχ. V. 5 inepte κριθάνοις in libris :
scribo κριθάνοις. De β et μ confusis v. ann. ad
Eurip. El. 175, nec desunt exempla ι et α, ν et
τ, α et οι confusorum. V. 6 malim μίμηματα.
Deinde primus Porsonus recte δημόταις pro δὴ
γοναῖς (cod. A δη γοναῖς), h. e. Ἀθηναίους : nam
Atheniensis fuit pistor celeberrimus Thearion, de quo
Platonis interpp. Gorg. p. 518.

2.

Idem ib. p. 123, B : ὅτι γὰρ οἶδασι θερμὸν ὕδωρ,
Εὐπολις μὲν ἐν Δήμοις (fragm. 22) παρίστησεν,....
Ἄντ. δ' ἐν Ὀμφ.

— Ἐν χύτρῳ δὲ μοι

ἄρτους ὕδωρ ἔψοντα μηδὲν ὄψομαι.

οὐ γὰρ κακὸν ἔχω, μηδ' ἔχοιμ'· ἐὰν δ' ἄρα
στρέψη με περὶ τὴν γαστήρ' ἢ τὸν ὀμφαλόν,

5 παρὰ Φερτάτου δακτύλιός ἐστί μοι δραχμῆς.

Herculis verba cibis obruti, et tamen vetantis
aquam sibi coqui ad purgandum ventrem. V. 5
comparant Aristophanis Plut. 879, 880, ubi v. ann.
nostram, itemque ad Eupolidis Δήμους l. 1. » De
nomine proprio Φέρτατος injuria dubitabat
Schweigh. : ejusdem enim generis sunt Ἀγαθός,
Κάλλιστος, Ἐπιτήδειος, alia. » E. M.

3.

Idem ib. p. 125, A : κείται μὲν δ' φιλοτάριχος
παρ' Ἀντιφάνει ἐν Ὀμφ. οὕτως,

Οὐ φιλοτάριχος οὐδαμῶς εἰμ', ὦ κέρη.

Herculis etiam hæc verba, qui potius quam salsame-
nta delicatiora totos boves, eosque crudos,
devorasse dicebatur, propterea dictus βουφάγος, etc.
Vid. Apollod. 2, 6 § 7, Spanhem. ad Callim. II.
in Dianam 161, Antiphani Parasiti fr. 5.

5 vidensque varios forma triticeos,
imitamina manus Atticæ, quos popularibus
Thearion monstravit?

2.

— In olla vero ne aliquem

videam coquere mihi aquam :

neque enim habeo, neque habere velim, malum ;
quumque torminibus afficitur mihi venter aut um-
bilicus.

est mihi a Phertato annulus, drachma emptus.

3.

Nullo modo sum salsamentorum amator, o puella.

CIX. ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΗΣ.

Athen. 7, p. 303, F : Ἄντ. ἐν Παιδεραστῇ
Τῆς δὲ βελτίστης μεσαῖον θυννάδος Βυζαντίας
τέμαχος ἐν τεύτλου λακιστοῖς κρύπτεται στε-
γάσμασιν.

Solut C codex θυννάδος, sed α superscripto.

CX. ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

« Fabula posterior Alexidis Parasito, ut vel ex
eo intelligas, quod in hac Athen. 3, p. 123, E,
Avaros, Aristophanis filius, ridetur. » E. M.

1.

Athen. 4, p. 169, E : ἐν δὲ Παρασίτῳ Ἄντ. καὶ
τάδε λέγει,

— Ἄλλος ἐπὶ τούτῳ * μέγας
ἦξει τις, ἰσοτράπεζος, εὐγενής. β. Τίνα
λέγεις ; α. Καρύστου θρέμμα γηγενές, ζέον.
β. Εἴτ' οὐκ ἂν εἴποις ; ὕπαγε. α. Κάκκαβον
λέγω.

5 σὺ δ' ἴσως ἂν εἴποις λοπάδ'. β. Ἐμοὶ δὲ
τοῦνομα

οἶε διαφέρειν, εἴτε κάκκαβόν τινες
χαίρουσιν ὀνομάζοντες, εἴτε σίττυβον ;
πλὴν, ὅτι λέγεις ἀγγεῖον, οἶδα.

Conf. Eustath. ad Iliad. p. 872, 14. Versu 1 le-
gebam μέλας, aptum epitheton ollæ, igne subdito
nigrescentis (de γ et λ nonnunquam commutatis
v. ann. ad Phrynichi Μονότρ. 1) : nam vulgatum
μέγας friget sequente ἰσοτράπεζος, quod quidem e
Philoxeni Cæna Athen. 4, p. 147, B, sumptum
esse suspicatur Mein. Idem : « Καρύστου θρέμμα
dicit ollam Carystiam sive Euboicam : cf. Matron
Athen. 4, p. 135, D. Similiter μάζαν Cere-
ris filiam dixit Eubulus Orth. 1, 10, et ventum
a Scironis petris flantem Scironis filium Sosiera-
tes Athen. 11, p. 474, A. Γηγενής (scil. libri γη-

Ad eandem hanc fabulam Meinekio referendum
videtur fr. incert. 20.

CVII. ΟΜΩΝΥΜΟΙ.

Athen. 2, p. 43, B : οὐ γὰρ Ἀντιφάνει τῷ κωμικῷ
πεπίστευκα, λέγοντι, κατὰ πολλὰ τὴν Ἀττικὴν δια-
φέρουσαν τῶν ἄλλων καὶ ὕδωρ κάλλιστον ἔχειν· φησὶ
γὰρ

— α. Οἶα δ' ἢ χώρα φέρει,

διαφέρουσα τῆς ἀπάσης, Ἰππώνικ', οἰκουμέ-
νης,τὸ μέλι, τοὺς ἄρτους, τὰ σῦκα.... β. Σῦκα
μὲν, νῆ τὸν Δία,πάνυ φέρει. α. Βοσκήματ', ἔρια, μύρτα, θύμα,
τυροὺς, ὕδωρ,5 ὅστε καὶ γνοίην ἂν εὐθὺς διαφέρων πῶμ' Ἄτ-
τικόν!

V. 2 vulgo et hoc l. ἐτ 3, p. 74, D, ubi primi duo
versus leguntur, διαφέροντα πάσης, Ἰππώνικε, τῆς
οἴκ. Bene Mein. quod Athen. videri potest legisse
διαφέρουσα, Porson. δ. τῆς ἀπάσης, Ἰππώνικ', οἴκ.
V. 4 Dobr. θύμα pro inconcinno θύματα, sed male
idem expunxit διαφέρων vulgatum post ὕδωρ, epi-
theton illud vocabuli πῶμ', quod reposui pro cor-
rupto πῶμ, πων, πινων). Τυροὺς accipien-
dum fuit e codicibus VL : nam πυροὺς, quod hab-
ent BCD atque edd., parum differt ab ἄρτοις, et
caseorum magnam Athenis fuisse venditionem,
nemo ignorat : vide Aristoph. Ran. 521, nostri
Parasiti. 2, 5, etc.

CVIII. ΟΡΦΕΥΣ.

Pollux 10, 172 : τοῦτο (βύσμα) βύστραν ἕτεροι
κεκλήκασιν, ὡς Ἀναξανδρίδης Κιθαρίστριά, καὶ Ἄντ.
Ὀρφεῖ

— Βύστραν τ' ἂν ἐκ φύλλων τινῶν.

Putide libri B. τιν' ἐκ φ. τινῶν (quod om. cod.
Falck.). Litteræ α, ι, ει, sexcenties confusæ in libris.

HOMONYMI.

— a. Qualia vero fert regio,
excellens, Hipponice, præ universo orbeterarum,
mel, panes, ficus... b. Ficus quidem per Jovem
præcipue fert. a. Greges, lanas, myrta, thyma, ca-
seos, aquam,

5 ut statim sentiam præstantem potum Atticum!

ORPHEUS.

Obtumentumque ex foliis quibusdam.

PÆDERASTA.

Optimique thymni Byzantii medium
salsamentum in betarum foliis occultatur.

PARASITUS.

1.

— Alius post hunc niger
quidam veniet, mensæ magnitudine nobilis.

b. Quem dicis? a. Carysti factum terreum, ferven-
[tem].

b. Non igitur dicis? perge. a. Caccabum dico ego :
5 tu fortasse lancem dixeris. b. Meane
referre putas, sive qui caccabum aliqui
vocare malint, sive sittybum?
id tantum scio, te vas dicere.

γενής, ζείων. *Both.*), quippe ex luto cocta. Ridet hoc affectatum genus dicendi Lucianus Iexiph. p. 332. V. 4 Pollux 10, 106: καὶ κάκκαθον δὲ τὴν κακκάθην κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν (ab Atticistis damnata: v. Lobeck. ad Phryn. p. 427) ἄντ. (cod. A. Ἀντιφῶν) κέκληκεν, εἰπὼν Παρασίτω Κάκκαθον λέγω, etc. Similiter Eust. l. c. Vocem σίτυβον, hoc sensu aliunde non cognitam, idem fere, quod λοπάς, significare necesse est; σιτύβη autem, quod latere dicas in πύβην codicis A apud Pollucem, denotat vestem coriaceam, quum h. l. vasculum dicatur. Cod. V σύπτηβον. » *E M.* V. 5 nonnulli Pollucis om. ἴσως. V. 7 recentiores codd. Ath. χαίροντες ἀνομάζουσιν.

2.

Idem 3, p. 96, B, de ποσὶν ἐφθοῖς (proprie κα-
पुरῖς, *arefactis*, in acre siccatis): ἄντ. Παρα-
σίτω

— α. Χοιρίων

σκέλη καπύρ'. β. Ἀστεῖνόν γε νῆ τὴν ἑστίαν
ἀριστον! α. Ἐφθός τυρός ἐπεδόνει πολύς.

V. 1 libri χοιρέων, correctum a Schweigh.

3.

Idem ib. p. 118, D: ἄντ. δ ποιητὴς ἐν Δευκα-
λίῳνι (fr. 1) τὰρίγων τῶνδε μένηται, ... καὶ ἐν
Παρ.

— Τάριγος ἀντακαῖον ἐν μέσῳ
πῖον, ὀλόλευκον, θερμὸν.

« Verosimile est hæc ad eandem, ad quam superius
fragmentum, fabulæ partem pertinuisse. » *E M.*

4.

Idem 8, p. 358, D: ταῦτα καὶ παρ' ἡμῶν ἔχετε,
ἄνδρες φίλοι, ὀφωνησάντων κατὰ δύναμιν τὴν ἐκυστῶν
ὀγεινῶς· κατὰ γὰρ τὸν Ἀντιφάνου Παρασίτων,

Ἐγὼ περὶ τὴν ὀφωνησάντων μὲν οὐ πᾶν
ἐσπούδακ', οὐδ' αὖ συνέτομον λίαν πᾶν,
ὡς ἂν τις ἄλλος ἐξεγεγείης ἐν πότῳ·
τῷ διαλάθει δὲ κρασιπάλην ἑλληνηκῶς.

Versu 1 πᾶν τι libri; delevit τι Casaub. V. 3 libris

2.

— Porculorum
femora siccata. b. Elegans, per Vestam,
jentaeculum! a. Caseus coctus valde circumagebatur.

3.

— Salsamentum acipenseris in medio
pingue, totum album, calidum

4.

Ego de opsonio nec valde sollicitus esse
soleo, nec rursus id vehementer condo.

ὡς ἄντις ἄλλως ἐξεγεγείης ἐν πότῳ. Casaub. ἄλλοις ἐξ
πότῳ. Hermann. ἐξεγεγείης ἐκ πότῳ. V. 4 temere
Abresch. Diluc. Thucyd. p. 368 διαλάθει. Libri
τοῦ διαλάθει κρ. ἑλλ.

5.

Idem 9, p. 370, E. ἄντ. δ' ἐν Παρ. ὡς εὐτελοῦς
βρώματος τῆς κράμης μένηται ἐν τούτοις·

— Οἶα δ' ἐστὶν οἶσθα σὺ,

γύναι; σκόροδα, τυρός, πλακοῦντες, πρά-
γματα

ἐλευθέρ', οὐ τάριγος, οὐδ' ἠδύσμασιν
ἀρνεῖα καταπεπλησμέν', οὐδὲ θρυμματίς

5 τεταραγμένη καὶ λοπάδες ἀνθρωποσθόροι.

Καὶ μὴν φράγανος γ' ἔψουσι λυπράς, ὦ θεοί,
ἔτνος θ' ἄμ' αὐταῖς πείσινον.

Versu 1 σὺ ex uno cod. addidit Dindorf.; antiqui
codd. γύναι τοίς. Quare Meinek. malit Οἶα δ' ἐστ',
οἶσθ', ὦ γύναι· τούτοις σκόρ. V. 2 πέμματα (pro πρά-
γματα) BD et MSS. Casauboni, « ex interpreta-
tione. Cf. Diphili Ἀπληστ. 4. *Rex libero viro dignas*
dicit eas, quas non appetat homo delicatulus, ut
Schweigh. annotavit. (Describuntur autem epule
frugales eorum, quibus non adulentur parasi-
gulosi. *Both.*) V. 3 sic Tyrwhittus; codd. ἐλευθε-
ρίου. Idemque correxit v. 4 καταπεπλησμένου δὲ
codicum. V. 5 de verbo ταράττεσθαι v. ann. ad
Amipsiæ Σφενδ. 2. » *E M.* Vulgo καὶ λοιπ., ἀνθρώ-
πων φθοραί, et fœdiore mendo v. 6 λιπαράς pro
λυπράς, quod firmatur Athenæi verbis ὡς εὐτε-
λοῦς βρώματος τῆς κράμης. V. 7 bene αὐταῖς pro
αὐτοῖς Meinek. Casauboni est θ' ἄμ' pro θαῦμ'.

CXI. * ΠΑΡΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

Titulus suspectus, vixque usitatum nec magnæ
rei verbum παρεκιδίοναι. Scribam Παραδιδόμενη,
In servitute data, sive vendita ex lege; dignum
Antiphani ingenio argumentum. Passim confusa
α, εἰ et similia (ἔκει pro ἀεὶ scriptum apud Phile-
monem Athen. p. 664, D): hinc error. *Seleucus* in-
telligendus δ Νικάτωρ, primum dux Alexandri M.,
postremo rex Syriæ: v. Polybius.

ut potu elatus aliquis;
hoc autem modo erapulam dissiparet græce.

5.

— Qualia vero sint, sein' tu,
mulier? aliâ, caseus, placente, res
liberales; non salsamentum, neque condimentis
factæ: agninae, nec thrymmatis

mixta, patinæque homicidæ.
Immo brassicæ quidem coquunt miseræ. ο διτ',
et pulsem cum his pisanam

1.

Athen. 4, p. 156, C: κατὰ τὸν ἠδὸν Ἀντιφάνη, δε
ἐν τῇ Παρεκιδιόμηνι (sic) ἔφη

Ὀμνυμι δ' ὑμῖν, ὄνδρες, αὐτὸν τὴν θεὸν,
ἐξ οὗ τὸ μεθύειν πᾶσιν ὑμῖν γίγνεται,
ἢ μὴν ἐλέσθαι τοῦτον ἂν ζῆν τὸν βίον
ἢ τὴν Σελεύκου τοῦ βασιλέως ὑπεροχῆν.

Versu 1 libri ἄνδρες, mendo haud infrequente,
v. 2 γίνεται. Ἡμῖν malit Meinek. V. 3 ἢ μὴν pro
ἡμῖν librorum Casaub. V. 4 ἢ τὴν etc., intell. μᾶλ-
λον. His ibidem Ath. subjecit sequentia, quæ alio
pertinent:

2.

Φακῆν βροφῆν ἐσθ' ἠδὲ μὴ δεδοικότ' ἢ
μαλακῶς καθύδρειν ἄλιον δεδοικότα.

Libri Ῥοφῆν φακῆν, voce præcipua male collocata;
tum μὴ δεδοικότα, μαλακῶς etc. Δεδοικότ' ἢ, h. c. δε-
δοικότα μᾶλλον ἢ μαλ. etc.

CXII. ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ. (ΠΑΡΟΙΜΙΑΖΟΜΕΝΟΣ.)

« Cum ænigmatico genere comædiarum (de
quo v. Aristoph. Vesp. 20, seqq., Antiphani Kναθ.)
quodammodo conjunctum est earum argumen-
tum, in quibus homines proverbiorum impense
amantes representati sunt, velut in Παροιμίαις sive
Παροιμιαζομένῳ, ab Athenæo et Photio laudata;
qua in fabula haud dubie poeta hominem exhi-
bit Sanchonis Pansæ instar proverbii joculariter
ludentem. Ceterum sub ænigmatum et proverbio-
rum involucris Comici simul sibi invisos exagita-
bant ad modum Eubuli Sphingocarione fr. 1, in
quo Callistratus accerrimis facietiarum aculeis pun-
gitur. » *E M.*

1.

Athen. 2, p. 60, E: Κηφισόδορος, δ' Ἰσοκράτους
μαθητὴς, ἐν τοῖς κατ' Ἀριστοτέλους... ἐπιτιμᾷ τῷ φι-

IN SERVITUTEM DATA.

1.

Juroque vobis, viri, ipsum deum,
cujus beneficio vos omnes inebriamini,
prefecto hanc vitam electurum esse
potius quam Seleuci regis dignitatem.

2.

(Lentem sorbere nihil metuentem suavius est
quam molliter cubare miserum metuentem)
PROVERBIA.

1.

Ego enim si quid vestrorum edam,
fungos crudos edere mihi videar,
et acida mala, et quidquid ciborum salfocat.

λοσόφῳ, ὡς οὐ ποιήσαντι λόγου ἄξιον τὸ παροιμίας
ἀθροῖσαι, Ἀντιφάνου δλον ποιήσαντος δράμα τὸ ἐπι-
γραφόμενον Παροιμίαι, ἐξ οὗ καὶ παρατίθεται τάδε,

Ἐγὼ γὰρ εἰ τῶν ὑμετέρων φάγοιμί τι,
μύκητας ὠμούςς ἂν φαγεῖν δοκοῦμί μοι,
καὶ στρυφνὰ μῆλα, καὶ τι πνίγει βρωμάτων.

Versu 1 libri Ἐ. γ. ἂν τι τῶν, Meinek. Ἐ. γ. ἂν εἰ
τῶν... sed verosimilius in annot. Ἐ. γ. εἰ τῶν... In
fine libri φάγοιμι, Casaub. φάγοιμί τι. V. 2 libri
φαγεῖν δοκῶ. Casaub. φαγεῖν ἐμοὶ δοκῶ, quod non
quadrat ad φάγοιμι. V. 3 Mein. βρωμάτων pro
βρωμά τι.

2.

Photius Lex. p. 538, 25, Στίμην καὶ στίμιν: ὅ
τινες στίβην (στίβι). ἄντ. Παροιμιαζομένη

Στίμιν, κάτοπτρα, κρωβύλους, κεκρυφαλοῦς.

« De στίμη dubitari potest: grammatici quidem
non nisi duas formas agnoscunt; τὸ στίμι vel στίμιμι,
et ἡ στίμις vel στίμις: v. Crameri Anecd. Oxon.
2, p. 259, 413, Bekker. Anecd. p. 1208, Eust. ad
Odys. 18, 355. » *E M.* Cf. Schmid. Lex. v. Στίμ-
μις.

CXIII. ΠΑΟΥΣΙΟΙ.

Athen. 8, p. 342, E: ἄντ. δ' ἐν Πλουσίοις κατὰ-
λογον ποιεῖται ἀφωφάγων ἐν τούτοις,

— Εὐθύνος δ' ἔχων

σανδάλια καὶ σφραγίδα, καὶ μεμυρισμένος,
τῶν πραγμάτων οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐλογίζετο,
Φοινικίδης δὲ, Ταυρέας ὁ φίλτατος,

5 ἄνδρες πανοσφράγοι (γε) τοιοῦτοί τινες,
οἵοι καταβροχθίζειν ἐν ἀγορᾷ τὰ τεμάχια,
ὄρωντες ἐξέβνησκον ἐπὶ τῷ πράγματι,
ἔφερόν τε δεινῶς τὴν ἀνοψίαν πᾶν·
κύκλους δὲ συναγεῖροντες ἔλεγον οὖν τάδε,
10 ὡς οὐ βιωτὸν ἐστίν, οὐδ' ἀνασχετὸν,

2.

Stimim, specula, croybylos, redimicula.

OPULENTI.

— Euthynus autem cum
sandaliis annuloque, et unguentatus,
de his rebus nescio quid cogitabat,
et Phœnicides, Taureasque carissimus,
5 viri opsoniorum omnium cupidi quidam adeo,
ut in foro salsamenta deglutiant,
rem videntes emoriebantur,
gravissimeque ferebant opsonii penuriam,
in circulis congregatis dicentes,
10 nec vivi posse, nec ferendum esse.

τῆς μὲν θαλάττης ἀντιποιεῖσθαι τινὰς ὑμῶν, ἀναλίσκεν τε πολλὰ χρήματα, ὄψου δὲ μηδὲν μήποτ' εἰσπλεῖν μηδὲ γρῦ. Τί οὖν ὄφελος τῶν νησιάρχων ἐστί; δεῖ
15 νόμῳ κατακλεῖσαι τοῦτο, παραπομπὴν ποιεῖν τῶν ἰχθύων· νυνὶ δὲ Μάτων συνήρπακεν τοὺς ἀλιέας, καὶ Διογείτων νῆ Δία ἅπαντας ἀναπέπεικεν εἰς αὐτὸν φέρειν, καὶ δημοτικόν γε τοῦτο δρᾶ, τοιαῦτα φλῶν.
20 γάμοι δ' ἐκείνοι καὶ πότοι νεανικοὶ ἦσαν.

Versu 2 libri *σανδάλιον*. Correxerit Koppiers. Observe. p. 55. V. 3 Dindorf. transposuit *ελογ.* quod libri initio versus habent. V. 5 *idem* mendose *ἀ.* παλαι ὄφοραγοί τοῖοί τινες. Jacobs. et Mein. παλαι ποτ' ὄφοραγίστατοί τινες. Versu 8 affert Eustath. p. 867, 38. V. 9 vulgo *liante* versu *ελεγον τάδε*. Minus arte Dobr. ad Plutum 980 *ελεγον ἂν τ.* V. 13 *μήποτ'* additum a Meinek. ad Menandr. p. 181. V. 14, antiquiores codd. *ἔστι δὲ pro δεῖ.* V. 16 *νῦν δὲ Μάτρων* codd.; correxit Schweigh. *Νησιάρχους*, v. 14 *insulis* (Græcis) *imperantes* dicit Atheniensis, qui pridem tributum iis imposuerunt : v. Pausan. 8, 52, 2. De *Matone* sophista et Iurcone cf. nostri Cithar. 11, et Anaxila: Monotr. 2. V. 17 *Διογείτων* prima longa, ut *Διογένης*, *Διώρας* Iliad. 2, 622. Meinek. conjicit καὶ δὲ *Διογ.* V. 18 ἅπαντας pro πάντας Muretus V. L. 19, 3. V. 19 *τοσαῦτα* Jacobs. V. 20 : *illa vero nuptialia convivia et adolescentium computationes fuerunt*, h. e. *desierunt celebrari, ex quo illi divites omnia ad se trahere ceperunt*, ut Muretus interpretatur.

CXIV. ΠΟΜΠΗΣΙΣ.

« Eodem titulo drama quum ab Aristophane

mare quosdam occupare vestrum, multumque argenti impendere, nec tamen unquam opsonii micam adnavigari. Quid igitur juvant insulis imperantes?
15 promulganda lex est, ut importentur pisces: nunc vero Maton abripere solet pisces, et Diogiton per Jovem iis persuasit, ut omnes sibi afferant, non populari quidem consilio, ut garrit;
20 nuptiæ autem illæ et juveniles computationes fuerunt.

POESIS.

— Felix omnino carmen est tragædia, siquidem primum argumenta spectatoribus nota sunt.

scriptum esse meminisset Casaub., ejus nomen apud Athenæum restitui voluit, non reputans ille hic commemoratos Chremetem et Phidonem, quos antiqua comædia ignorat. » *E M.* Idem ad versus 17-22 : « Comædia quum veterem licentiam inclinata populi libertate tueri amplius non posset, aliam circumspicere debuit cavillandi formam, quæ nihil haberet, quod in potentium tunc hominum reprehensionem incurreret. Angustioribus igitur finibus circumscripta singulorum irrisione, Comici hanc fere rationem tenuerunt, ut, eadem vitia insectati, generales morum descriptiones exhiberent et fictis plerumque nominibus luderent » etc.

Athen. 6, p. 222, A : ὑπομνήσομεν τὰ παρ' Ἀντιφάνει λεγόμενα ἐν Ποιήσει τόνδε τὸν τρόπον :

— Μακάριόν ἐστιν ἡ τραγωδία ποίημα κατὰ πάντ', εἰ γε πρώτων οἱ λόγοι ὑπὸ τῶν θεατῶν εἰσιν ἐγνωρισμένοι, πρὶν καὶ τιν' εἰπεῖν, ὥσθ' ὑπομνήσασαι μόνον
5 δεῖ τὸν ποιητὴν. Οἰδίπου γὰρ ἂν γε φῶ, (οἱ) τὰλλα πάντ' ἴσασιν ὁ πατὴρ Λαίος, μήτηρ Ἰοκάστη, θυγατέρες, παῖδες τίνες, τί πείσειθ' οὗτος, τί πεποιήκεν; ἂν πάλιν εἴπη τις Ἀλκμαίωνα, καὶ τὰ παιδία
10 πάντ' εὐθύς εἰρηχ', ὅτι μανεῖς ἀπέκτονεν τὴν μητέρ', ἀγανακτῶν δ' Ἄδραστος εὐθέως ἤξει, πάλιν τ' ἄπεισι.....
ἔπειθ', ὅταν μηδὲν (γε) δύνωντ' εἰπεῖν ἔτι, κομιδῆ δ' ἀπειρήκωσιν ἐν τοῖς δράμασιν,
15 αἴρουσιν, ὥσπερ δάκτυλον, τὴν μηχανήν, καὶ τοῖς θεωμένοισιν ἀποχρώντως ἔχει. Ἡμῖν δὲ ταῦτ' οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἅπαντα δεῖ εὑρεῖν, ὀνόματα καινὰ, τὰ διωκημένα

priusquam aliquis enarret, ut commemoratione modo poeta indigeat. Nam Oedipum si nomino, illi cetera omnia sciunt: quid egerit pater Lajus, mater Iocaste, filiae, filii qui fuerint, quid passurus sit ille, quid fecerit? rursus si quis dicit Alcmæonem, vel pueri omnes continuo
10 clamant, insanum eum interfecisse matrem; indignatus vero Adrastus subito aderit, et rursus abibit.....
dein, si nihil praeterea dicendum habent, et vehementer laborant
15 extollunt in fabulis, ut digitum, machinam. idque spectatoribus sufficit. Nobis autem sic agere non licet, sed omnia inveniendia sunt, nomina nova, prius

πρότερον, τὰ νῦν παρόντα, τὴν καταστροφὴν, 20 τὴν εἰσβολὴν ἂν ἐν τῷ τούτων παραλίπη Χρέμης τις, ἢ Φειδῶν τις, ἐκσυρίττεται

Ἠηλεῖ δὲ ταῦτ' ἔξεστι καὶ Τεύκρῳ ποιεῖν. Versu 6 οἱ addidi, i. e. οἱτοί, spectatores. Hoc, hausto, ut videtur, ab -ῶ antecedente, et sententiae et versus opus est. Codd. τὰ δ' ἄλλα. Dindorf. τὰλλα. V. 11 ἀγανακτῶν, *indignatus*: fortasse Clisthenis (v. Herodot. 5, 67) vel alius injuriis, in aliqua tragædia ostensis. V. 12-13 ἤξει πάλιν ταπεισθ' ὅταν etc. cod. Venet. Illud Casaub. ex suis. V. 13 inserui γὰρ non tam sensus gratia, cui tamen bene convenit, quam cavens, ne omni cæsura destituatur versus. V. 14 codd. ABP ἀπειρήκωσιν, in quo facile agnitum est ἀ-κωσιν. Vulgo ἀ-ρήκωσιν, quod solæcæ. V. 15 « τὴν μηχανήν: deum ex machina eos introducere dicit. Cf. Plato Crat. p. 425, D; Cic. N. D. 1, 20. » *E M.* Versu 17 ἐμοιστελεύτος libri ἀλλὰ πάντα. V. 18 κἀπειτα, quod in libris legitur post καινὰ, delevit Casaub. V. 21 nonnulli Φίλων.

CXV. ΠΟΝΤΙΚΟΣ.

« Eodem titulo inscriptæ ferebantur fabulae Alexidis et Epigenis, quarum argumentum divines si memineras, Ponticos, Athenis versari solitos vel mercaturæ (praesertim salsamentorum) causa, vel ut philosophorum scholis interessent, fere ludibrio habitos esse a nasutis Atheniensibus: v. ap. Diog. Laert. 6, 1, 3, Antisthenis dictum (ridentis τὸ Ποντικὸν μειράκιον, δ, μέλλον φοιτᾶν αὐτῷ, καὶ πυνθανομένου, τίνων αὐτῷ δεῖ, ἔφη « Βιβλιδαρίου καινοῦ, καὶ γραφείου καινοῦ, καὶ πινακίδιου καινοῦ, » τὸν νοῦν παρεμφαίνον), itemque Stratonem Athen. 8, p. 351, C, et Gnathænam apud Machonem Ath. 13, p. 580, F. » *E M.*

Athen. 8, p. 302, F : ἐπὶ ἰχθύων μὲν ὑπογάστριον λέγουσι, σπανίως δὲ ἐπὶ χοίρων καὶ τῶν ἄλλων ζῴων. ἀδῆλον δὲ, ἐπὶ τίνων (intell. ἰχθύων) ἔταξε τὸ ὑπογάστριον Ἄντ. ἐν τῷ Ποντικῷ, ὅταν λέγη

— Ὅστις ὠψώνηκ' ἴσως

ταύταις μεγαλειῶς ταῖς κακῶς ἀπολουμέναις

disposita, nunc agenda, catastrophe,
20 episodium : si unum horum neglexit aliquis Chremes vel Phidon, exsibilatur; sed Peleo hæc facere et Teucro permissum est.
PONTICUS.

— Qui huc profectus opsonavit fortasse splendide his male perditis mulieribus abdomina piseium, quæ Neptunus pessumdet, et iis adjungere paratus est

5 tercestrium costas.

ὑπογάστρι' ἐλθῶν, ὅσα Ποσειδῶν ἀπολέσαι, τάττειν τε * γεννικῶς παρασκευάζεται 5 * πλευρῶν μετ' αὐτῶν.

His maledicit nescio quis frugi homo mulieribus luxuriosis, quibus aliquis piscium maris grandiorum abdomina opsonavit, terrestriumque animalium costas his appositurus est. Legam enim, praeter ταύταις versu 2 pro τούτους, v. 4 et 5, τ. τε γηίνων γε παρασκευάζεται πλευρὰς μ. α. Passim confusa η, ε, εν, itemque x et v. Γὲ immisum ad molliendum metrum.

CXVI. ΠΡΟΒΑΤΕΥΣ.

Athen. 7, p. 295, C, de glauco : Ἄντ. δ' ἐν Προβατεί φησὶ

Βοιωτία μὲν ἔγγελος, μῦς Ποντικός, γλαῦχοι Μεγαρικοὶ, μαινίδες Καρύστιαι, φάγροι δ' Ἐρετρικοὶ, Σκύριοι τε κάραβοι.

Versu 1 pars codicum *ἔγγελος*, sed PVL *ἔγγελος*, cui congruit vulgatum Βοιωτία. Schweigh. et alii Βοιώτῃ μὲν ἔγγελος, *idemque* solæce (v. Matth. Gr. §86, ann. 1) μῦς Ποντικός. Cod. L *ποντικός*. V. 2 γλαῦχοι Schweigh.; ὄβνοι PVL, etiam C, sed superscripto γλαῦχοι. Megaricos glaucos item celebravit h. l. Athenæi Archestratus. Similis recensensus est in fragm. incert. 11.

CXVII. ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

Athen. 10, p. 450, C, griphorum exempla proponens (cf. Parasit. 1) : Ἄντ. δ' ἐν Προβλήματι φησιν

α. Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον ἀνὴρ πολλοῖς ἐπι-
βάλλειν
οἰηθεὶς μεγάλη δαπάνη μίαν εἴλωκε πέρ-
κην,
καὶ ταύτην ψευθεὶς ἄλλη κεστρεὺς ἴσως
αὐτὴν
ἤγεν βουλομένη δ' ἔπεται πέρκη μελανούρω.
5 β. Κεστρεὺς, ἀνὴρ, μελάνουρος, — οὐκ οἶδ'
ὅτι λέγεις.

OPIPIO.

Bœotia quidem anguilla, mus Ponticus, glauci Megarici, mænæ Carystiae, tum phagri Eretriaci, Seyriaeque locustæ.
PROBLEMA.

a. Piscibus vir multis rete se injicere opinatus magno sumptu extraxit unam percam, et eam ipsam alio per fraudem adduxit mugil si- volens enim perca sequitur melanurum. [mugil
5 b. Mugil, vir, melanurus, — nescio, quid dicas

Οὐδὲν λέγεις γάρ; α. Ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς φράσω.
Ἔστι τις, ὅς, τὰ μὲν ὄντα διδούς, * οὐκ οἶδε
δεδοκῶς
οἴσι δέδωκ', οὐδ' αὐτὸς ἔχων ὦν οὐδὲν εἰδῆτο.
β. Διδούς τις οὐκ ἔδωκεν, οὐδ' ἔχων ἔχει;
10 οὐκ οἶδα τούτων οὐδέν. α. Οὐκοῦν ταῦτα καὶ
ὁ γρίφος ἔλεγεν, « Ὅσα γὰρ οἶσθ', οὐκ οἶσθα
νῶν,
οὐδ', ὅσα δέδωκας, οὐδ', ὅσ' ἀντ' αὐτῶν
ἔχεις. »
Τοιοῦτο τοῦτ' ἦν. β. Ταιγαροῦν καὶ γῶ τινα
εἰπεῖν πρὸς ἡμᾶς βούλομαι γρίφον. α. Λέγε.
15 β. Πίννη καὶ τρίγλη, φωνὰς ἰχθύδι' ἔχοντα,
πόλλ' ἐλάλουν· περὶ ὧν δὲ, πρὸς ὄντ' ὦντο
λέγειν τι,
οὐκ ἐλάλουν· οὐδὲν * γὰρ ἐμάνθανεν, ὥστε
πρὸς ὧν μὲν
ἦν αὐταῖς ὁ λόγος, πρὸς δ' αὐτάς πολλα
καλοῦσας
αὐτάς. Ἀμφοτέρως ἡ Δημήτηρ ἐπιτρέψει.

Versu 1 libri ἐπιβάλλον, v. 3 ἄλληλ κ. ἴσον, quæ
correximus. Hoc ænigma ita explices, Dalecampio
et Casaubono prætentantibus : Quidam libidinosus
multis piscibus (h. e. feminis aut meretricibus) rete
injecerat, magnoque sumptu unam percam ex-
traxit, quam tamen ipsam quoque similis mugil
(leno) fraudulentus ei subduxit. V. 4 « volens
autem perca sequitur melanurum, h. e. scortum
scortorum. De proverbio πέρκη ἔπειτα μελανούρη,
quo Erasmus malorum hominum societatem indi-
cari putat, v. Schweigh. ad Athen. 7, p. 319.
Recentiores codd. βουλομένη. » E. M. V. 5 et 6

Nihilne enim dicis? a. At aperte loquar.
Est quidam, qui datis, quæ habuit, ne sic qui-
[dem dedit
quibus dedit, neque ipse habens, quorum haud
[indigebat.
b. Dans aliquis non dedit, neque habens habet?
10 horum nihil intelligo. a. Igitur hoc quoque
dicebat griphus : « Nam quæ scis, nunc nescis,
neque scis quæ dederis, nec quæ præ pro iis ae-
Hoc illud erat. b. Proinde ego quoque [ceperis. »
griphum vobis dicere volo. a. Loquere.
15 b. Pinna et mullus, vocales pisciculi,
multa loquebantur; de quibus autem rebus et ad
[quos verba se facere putarent
non dicebant : nec tamen latuit, cum nemine
cas colloqui, sed inter se ipsas multa
garrite. Ambas Cores disperdet.

codd. parva interpunctione οὐκ — λέγεις· οὐδὲν λ.
γάρ. V. 7 et 8. « Dobraeus Advers. 2, p. 328, hæc
ita intelligi posse suspicatur secundum Scalig.
p. 62, 63, ut puer quidam se prostituerit æni-
gmatum discendorum gratia. » E. M. Nos scribi-
mus autem οὐκ ὤδε δέδωκ' οὐκ nam οὐκ οἶδε
δεδοκῶς paulo ineptius abhorret a responso
Διδούς τις οὐκ ἔδωκεν. Οὐδ' — εἰδῆτο, h. e. :
neque cognitione inutili griphorum acquisita.
V. 15 inconcinne legitur ἔχουσαι. Schweigh. et
Mein. ἰχθύδι' ἔχουσαι. V. 17 πρὸς ὧν μὲν Dobraeus;
libri προσόν τ', πρὸς ὧν τ' et similiter. Ego scribo
οὐκ ἐλάλουν· οὐδὲν δ' ἂν ἐμάνθανεν, ὡς γε
πρὸς οὐδέν'.

V. 19 libri ἐπιτρέψει, quæ recte interpungenda
erant. Casaub. ἐπιτρέψει.

CXVIII. ΠΡΟΓΟΝΟΙ.

Athen. 6, p. 238, D, poetarum afferens testi-
monia de parasitis : Ἄντ. δ' ἐν Προγόνοις,

— Τὸν τρόπον μὲν οἶσθ' ἄν, ὅτι
τύφος οὐκ ἐνεστίν, ἀλλὰ τοῖς φίλοις
τοιοῦτός εἰμι δῆτα, τύπτεσθαι μύθος,
τύπτειν κεραυνός, ἐκτυφλοῦν τιν' ἀστραπή,
5 φέρειν τιν' ἀραντ' ἀνεμος, ἀποπνίξαι βρόχος,
θύρας μοχλεῦν σεισμός, εἰσπηδᾶν ἀκρίς,
δειπνεῖν ἀκλήτος μῦθα, μὴ ἔξαντλεῖν φρέαρ,
ἄγγειν, φονεῦσιν, μαρτυρεῖν, ὅσ' ἂν μόνον
τύχη τις εἰπῶν, ταῦτ' ἀπροσκέπτως ποιεῖν
10 ἅπαντα· καὶ καλοῦσιν μ' οἱ νεώτεροι
διὰ ταῦτα παντοσκέπτον· ἀλλ' οὐδὲν μέλει
τῶν σκωμμάτων μοι· τῶν φίλων γὰρ ὦν φίλος,
ἔργοισι χρηστός, οὐ λόγους ἔφην μόνον.

PRIVIGNI.

— Morem quidem novisti meum,
superbiam non inesse, sed amicis ego
talis sum : ferienti candens ferrum, [fulgur,
ad ferendum fulmen, ad excecandum aliquem
5 ad extollendum ventus, ad suffocandum laqueus.
ad portas sabruendas terræ motus, ad insilien-
[dum cicada,
prandens non invitatus musca, non exhaustien-
[dus puteus,
ad cruciandum, interficiendum, testimonium
[dicendum,
quidquid jusseris, sine inquisitione hæc facere
10 euncta paratus; proptereaque me vocant
juvenes omnituentum : sed non curo
irrisiones; amicorem enim amicus,
factis professe, non verbis, unice studio.

Versu 3 ita Meinek; libri εἰμι δῆ τις. De α et ις
confusus ad Plat. Lacon. 1. Dobraeus τοιοῦτοσί τις
εἰμί, nunc a Meinekio prælatum. V. 3-7 ha-
bet etiam Eust. ad Od. p. 1951, 45. V. 4 Lobeckius
ἀρας. V. 6 scribam θύρας ἀμοχλεῦν, h. e. ἀνα-
μοχλεῦν, ut ἀμιγχα, ἀμβασις, pro ἀνάμιγχα, ἀνά-
βασις, etc. Syllaba ἀμ- hausta ab simili -ας præ-
gresso : v. ann. Thuc. 2, 10, Philyll. Ægeο 1, etc.
V. 7 insulse libri μὴ ἐξελεῖν φρέαρ. V. 8 iidem
ἀρχειν. V. 11 correxi vulgatum πάντα σκηπτῶν,
quum se κεραυνὸν et σεισμὸν dixerit in prægressis.
Οὐδὲν pro οὐδὲν Dind.

CXIX. HYPATNOS.

Stephanus Byzant. : Πάρνης, Πάρνηθος, τὸ ὄρος
τῆς Ἀττικῆς. τοῦτο καὶ ἀρσενικῶς λέγεται, ἐμφανὲς
(vulgo ἐ—νῆς) ἐν Ἡυραυνῷ

Ἐς κόρακας! ἤξω δεῦρο, τὸν Πάρνηθ' ὄλον
φέρων.

Libri ἤξω φέρων τε (Mein. γε) δεῦρο τὸν Π. ὄλον.
Verba servi, vel militis, lignatoris, qui reprehens-
sus ab aliquo, quod tardus lignatum iret, ita re-
spondit iratus; cf. schol. ad Aristoph. Nub. 317.
Hanc fabulam haud improbabili conjectura Nostro
tribuere sibi visus est Mein. Hist. crit. Com. p. 37
et 339, ἐμφανῆς corrigens Ἄντιφάνης. Idem
laudat schol. Ar. Acharn. 347 : Πάρνης ὄρος τῆς
Ἀττικῆς, χορηγίαν ἔχον πολλῶν (πολλῶν Both.) ἑύ-
λων.

CXX. SAPHO.

Exhibuit Sapphonem in hoc dramate Ant.
ænigmata proponentem ac solventem, ut convi-
vantes in Problemate; cf. Cratini Cleobulinas.

I.

Athen. 10, p. 450, E : ἐν δὲ Σαπφῶ ὁ Ἄντ. αὐ-
τὴν τὴν ποιήτριαν προβάλλουσαν ποιεῖ γρίφους τόνδε

FURNUS.

Abi in malam rem! hæc adero, Parnethem totum
portaus.

SAPPHO.

S. Est natura feminea, liberos servans
in sinu suo; illi vero sine voce clamant, ut au-
[diant
ultra pontum inflatum et per omnem continen-
[tem,
quos vult, mortales : nam percipere possunt et
et qui audiendi sensu carent. [qui non adsunt
b. Natura, quam dicis, fuerit civitas;
liberosque in se ipsa educat oratores;
hi vero acclamantes ultra mare habitantia

τὸν τρόπον, ἀπολυμένους τινός (intell. γρίφου) αὐτῶς
(h. e. ματαίως, Apollonio interprete p. 175 ed.
Toll. Libri perperam οὕτως). ἡ μὲν γὰρ φησιν

Σ. Ἔστι φύσις θήλεια, βρέφη σώζουσα ὑπὸ
κύποις
αὐτῆς γ' ἂν τὰ δ' ἄφωνα βοῶν ἴσθησι γε-
γωνεῖν
καὶ διὰ πόντιον οἶδμα καὶ ἠπειροῦ διὰ πά-
σης
οἷς ἐθέλει θνητῶν τοῖς δ' οὐδὲ παροῦσιν
ἀκούειν
5 ἔξεστιν, κωφὴν δ' ἀκούης αἰσθησιν ἔχουσιν
ταῦτα τις ἐπιλυόμενός φησιν

β. Ἢ μὲν φύσις γὰρ, ἦν λέγεις, ἐστὶν πόλις,
βρέφη δ' ἐν αὐτῇ διατρέφει τοὺς ῥήτορας·
οὗτοι κεκραγότες δὲ τὰ διαπόντια,
τάκ τῆς ἑσίας, καὶ τὰ πῦθ' ἑθράκης, λύματα
10 ἔλκουσι δεῦρο· γενομένων δὲ πλησίων
αὐτῶν, κάθηται, λοιδοροῦμένων τ' αἰεῖ,
ὁ δῆμος, οὐδὲν οὔτ' ἀκούων οὔθ' ὄρων.
Σ. Πῶς γὰρ γένοιτ' ἂν, (πῶς γένοιτ' ἂν,)
ὦ πάτερ,

ῥήτωρ ἄφωνος μὴ γ' ἄλους τρίς παρανομῶν;
15 β. Καὶ μὴν ἀκριβῶς ὠμόμη ἐγνωκέμαι
τὸ ῥηθὲν ἀλλὰ δὴ λέγ'. (Σ. Ἄλλ' ἤδη λέγω.)

Ἐπειτα ποιεῖ τὴν Σαπφῶν διαλυομένην τὸν γρίφον οὕ-
τως

Θήλεια μὲν γούν ἔστι φύσις ἐπιστολή,
βρέφη δ' ἐν αὐτῇ περιφέρει τὰ γράμματα·
ἄφωνα δ' (ἂν τὰ δ') ὄντα τοῖς πόρρω λαλεῖ
20 οἷς βούλεθ', ἕτερος δ' ἢ τύχη τις πλησίων
ἐστὼς, ἀναγιγνώσκοντος οὐκ ἀκούσεται.

ex Asia, et Thracia propudia

10 huc attrahunt; qui quum accesserunt,
semperque maledicunt, sedet populus,
nihil vel audiens, vel videns.
S. At quomodo fiat, (quomodo fiat,) pater,
ut oratori non ter deprehensio in violato jure ta-
[cendum sit?
15 b. Atqui perspicue me opinabar intellexisse
dictum. Dic igitur sane. S. (At jam dico.)
Natura quidem feminea est epistola :
liberi autem, quos circumfert, sunt litteræ
hæc sine voce alloquuntur absentes
20 quos quisque vult; alius vero fortasse
adstans prope, non audiet legentem.

Versu 2 dedi αὐτῆς γ' ἄν τὰ δ' ἄφωνα. Codd. αὐτῆς ἠτα, vel ἦ τὰ, unus κατά. Vulgo ταῦτα. Porson. ὄντα. Tum libri γεγονόν. Versu 3 Meinek. κατὰ requirit pro διά. V. 4 libri οὐ vel οὐδὲν παρεούσιν. Correxerit Meinek., confirmante Basilio in Boiss. Aneed. vol. 3, p. 450. V. 9 libri λήματα, u et η confusis. Λύματα, καθάρματα vocantur discipuli oratorum ipsis magistris maledicentiores ac litigiosiores. V. 10 libri mira depravatione νεμομένων pro γενομένων. V. 13 anadiplosis, de qua ad Aristoph. Plut. 114. Apparet similia excidisse, ut alias. V. 14 libri ἄφωνος, ἦν μὴ (vel ἦ) ἀλλ' ἄλλ' τρίς παρανόμων, et versu 15 ὄμην. V. 16 verosimili conjectura inseruimus verba ἄλλ' ἦδη λέγω, quæ quomodo factum sit, ut negligenter, apertum est. V. 17 libri (præter L) μὲν οὖν, Erfurdus μὲν νυν. v. 19 codd. ἄφωνα δ' ὄντα, manco versu. Grotius ἄφ. δ' ὄντα ταῦτα τοῖς etc.

2.

Pollux 7, 211 : βιβλιογράφος παρὰ Ἀντιφάνει ἐν Σαπφῶ. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 655.

CXXI. * ΣΚΛΗΡΙΑΙ.

Athen. 3, p. 77, D : διφόρου δὲ συκῆς μνημονεύει καὶ Ἀριστοφάνης ... καὶ Ἄντ. ἐν Σκληρίαις

Ἔστι δὲ παρ' αὐτὴν τὴν δίφορον συκὴν κάτω.

Nihili nomen Σκληρίαί, nec verosimile Σκύριαί, quem Sophocles atque Euripidis tragicarum titulum memorat. Meinek. Scribendum potius Σκληραὶ vel Σκληροί. Aristoph. Pace 347 : οὐδὲ τὸς τρόπους ... σκληρὸν ... ἀλλ' ἀπαλόν. ... Libri Ἔστι γὰρ παρ' etc. Sequor Brunckium : γὰρ et δὲ sæpius confusa. — Nuper Meinek. : « Fort. ἐν Σκληρίαις. »

CXXII. ΣΚΥΘΑΙ, ἢ ΤΑΥΡΟΙ.

1.

Athen. 6, p. 243, C, ubi apposuit Comidarum dicta de Chærephonte (Ar. Nub. 104) : Ἄντ. δ' ἐν Σκύθη (sic)

— Ἐπὶ κῶμον, εἰ δοκεῖ, ἴωμεν, ὡσπερ ἔχομεν. β. Οὐκ οὖν δᾶδα καὶ

SCLERIAS (?).

Est autem apud ipsam biferam ficum intra.

SCYTHÆ, sive TAURI.

1.

— a. Ad comissionem si placet, eamus, ut sumus. b. Neque facibus, neque coronis, sumptis? a. Ita hic Chærephou

στεφάνους λαβόντες; α. Χαιρεφῶν (ὡς) οὐ-
τοσὶ
μεμάθηκε κωμᾶζειν ἄδειπνος.

Versu 2 καὶ librorum ante δᾶδα delevit Mein. Idem οὐκ οὖν. V. 3 ὡς facile exciderit post -ὦν. Οὐτοσὶ pro οὐτως (interpretamento fortasse τοῦ ὡς) dedit Dobr. Advers. 2, p. 311, ubi alia de hoc loco tentat.

2.

Idem ib. p. 247, F. : καλεῖται δ' οἰκίστιος ὁ μὴ μισθοῦ, ἀλλὰ προῖκα τῇ πόλει ὑπηρετῶν. Ἄντ. Σκύθη (sic)

— Ταχὺ γὰρ γίγνεται
κἀκκλησιαστῆς οἰκίστιος.

Hoc dicit, nisi magnopere fallor, Ant. : etiam oratorem facile fieri ex οἰκίστῳ : ἐκκλησιαστὴν autem per despectum dicit vulgare genus oratorum venalium, qui, pariter atque accessiti eorum discipuli (fragm. 1), cives calumniari solebant, mercede corrupti. Libri οἰκίστιος. Porsonus supplebat ὦν προτοῦ.

3.

Pollux 7, 59 : ἐν δὲ τοῖς Σκύθαις Ἄντ. ἔφη

Σαράβαρα καὶ γιτώννας ἐνδεδοκότες
πάντες.

Idem similiter 10, 168, ubi ἐν Σκύθαις ἢ Ταύροις, et accusativo πάντας ἐνδεδοκότες. Eodem ordine etiam lib. 7. • Initio versus fort. καὶ addendum, nisi σαράβαρα et primam et tertiam producit. De sarabaris, quo nomine Parthi sive Persæ femorum tegumenta, a principibus viris gestari solita, significabant, v. interpp. Hesychii vol. 2, p. 1151. • Mein. Cf. Schneideri Lex. v. Σαράβαρα.

CXXIII. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, ἢ ΤΥΧΩΝ.

Τύχων est deus fortunæ.

1.

Athen. 3, p. 103, E : καὶ παρ' Ἀντιφάνει δὲ ἐν Στρατιώτῃ ἢ Τύχωνι παραινέσεις εἰσφέρων ἄνθρωπος τοιοῦτός ἐστιν, ὅς φησιν

comissari didicit impransus.

2.

— Cito enim οἰκίστιος
fit etiam concionator.

3.

Sarabara et tunicas induti
omnes.

— Ὅστις ἄνθρωπος δὲ φῆς
ἀσφαλές τι κτήμ' ὑπάρχειν τῷ βίῳ λογί-
ζεται,
πλεῖστον ἡμάρτηκεν ἢ γὰρ εἰσφορὰ τις ἤρ-
πακεν
τᾶνδ' ὅθεν πάντ', ἢ δίκη πως περιπεσῶν
ἀπόλετο,
5 ἢ στρατηγίσας προσώφλεν, ἢ χορηγὸς αἰρε-
θεῖς
ἰμάτια χρυσᾶ παρασχὼν τῷ χορῷ βᾶκος
φορεῖ,
ἢ τριηραρχῶν ἀπήγχεατ', ἢ πλεόν ἤλωκέ
ποι,
ἢ βαδίζων, ἢ καθεύδων, κατεκέκορθε' ὑπ'
οικετῶν.
Οὐ βέβαιον οὐδὲν ἐστὶ, πλὴν ὅσ' ἂν καθ'
ἡμέραν
10 εἰς ἑαυτὸν ἠδέως τις εἰσαναλίσκων τύχη'
οὐδὲ ταῦτα σφόδρα τι καὶ γὰρ τὴν τράπε-
ζαν ἀρπάσαι
κειμένην ἂν τις προσελθὼν ἀλλ', ὅταν τὴν
ἐνθῆσιν
ἐντὸς ἤδη τῶν οὐδόντων τυγχάνῃς κατεσπα-
κῶς,
τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων
μύθον.

Versu 4 scripsi πως pro τις : v. ann. ad Thuc. 7, 67. V. 5 ἢ ante χορ. addidit Casaub. V. 6 χρυσᾶ Grotius Excerpt. p. 627, pro καὶ χρυσία vel καὶ χρυσᾶ, quod habent codd. V. 7 Casaub. : « ἀπήγ-

MILES, sive TYCHO.

1.

— Quicumque autem homo natus
tutam possessionem sibi esse in vita existimat,
maxime fallitur : vel enim tributum aliquod ra-
[puit
intus omnia, vel litū forte impliciteus perit,
5 vel ductu functus exercitus insuper debuit, vel
[choragus electus
vestes auratas præbuerat choro, ipse pannum
[fert,
vel trierarchus se suspendit, vel aliquo navigans
[captus est,
vel progressus aut dormiens a servis concisus.
Nihil unquam securum est præterquam illa, quæ
10 in te tute lætus insumperis : [quotidie
et ne ista quidem omnino : nam potest, ut ali-
[quis

ξατο, haud dubie propter sumptuum magnitudinem, qui totum sæpe patrimonium funditus evertebant. • Eodem versu cod. D που, ut volebat Dawes. Miscell. p. 232, sed ποι pertinet ad πλεόν. V. 10 libri εἰσαναλίσκων, quod correxit Casaub., τύχοι autem Porson. V. 13 Dind. ex C τυγχάνῃς. Celt. τυγχάνῃ. In postremis versibus respici proverbium πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλεος ἄκρου, annotavit Schweigh., laudans Gell. 13 16, et Athen. 11, p. 478, E. Ceterum cf. Hydriæ fragm. 2.

2.

Idem 6, p. 257, D : Ἄντ. δὲ κωμωδιοποιὸς ἐν Στρατιώτῃ τὰ ἴμοια λέγει περὶ τῆς τῶν ἐν Κύπρῳ βασιλέων τρυφῆς. ποιεῖ δὲ τινὰ ἀναπυθιανόμενον στρατιώτου τάδε,

α. Ἐν δὴ Κύπρῳ φῆς; εἰπέ μ' εἰ διήγητε
πολὺν χρόνον; β. Τὸν πάνθ', ἕως ὁ πόλε-
μος ἦν.

α. Ἐν τίνι τόπῳ μάλιστα; λέγε γάρ. β. Ἐν
Πάφῳ,

οὐ πρᾶγμα τρυφερὸν διαφερόντως ἦν ἰδεῖν,
5 ἄλλως γ' ἄπιστον. α. Ποῖον; β. Ἐρριπίζετο
ὑπὸ τῶν περιστέρων (ἂν), ὑπ' ἄλλου δ' οὐ-
δενός
δειπνῶν ὁ βασιλεύς. α. Πῶς; (ἐάσας τᾶλλα
γάρ

ἐρήσομαι σε τοῦτο) πῶς; β. Ἠλείφετο
ἐκ τῆς Συρίας ἤκοντι τοιοῦτου μύθῳ

10 καρποῦ, σύγν' οἶόν φασὶ τὰς περιστέρους
τρώγειν διὰ τὴν ὄσμην δὲ τοῦτου πετόμεναι
παρῆσαν, οἷά τ' ἦσαν ἐπικαλιζάνειν
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν (παῖδες δὲ παρακαθήμενοι

ingruens corripit positam mensam. igitur,
[quando jam buccam
abscissam intra dentes habebis,
id unicum tuorum reputa tutum.

2.

a. Ain' vero? in Cypro? dic mihi, an
diu manseritis. b. Per totum tempus belli.

a. Quo in loco maxime? dic, quæso. b. In Papho,
ubi delicata inprimis res spectari potuit,

5 alias quidem incredibilis. a. Quænam? b. Venti-
a columbis, ab alio nemine [labatur
cœnans rex. a. Quomodo? (nam ceteris omissis
hoc ex te quæram;) quomodo? b. Illinebatur
allato e Syria unguento ex ejusmodi

10 fructu, quo frequenter vesci aiunt columbas :
ad hujus igitur odorem volantes aderant
et insidere cupiebant (pueri vero
circumsedentes abigebant) capiti hujus,

ἐσθλόν, ἀπαίρουσαι δὲ μικρὰν, οὐ πολλή,
15 τοῦ μήτ' ἐκείσε μήτε δεῦρο παντελῶς,
οὕτως ἂν ἐρρίπιζον, ὥστε σύμμετρον
αὐτῶ τὸ πνεῦμα, μὴ* περίσκληρον, ποιεῖν.

Versu 1 codd. VL Ἐν δὴ Κύπρω φῆς, εἰπέ μοι,
ἀιήγ. ABCP Ἐν Κύπρω, etc. Dind. et Mein. Ἐν τῇ
K. V. 2 libri duriore metro ἕως ἦν ὁ π. V. 5 praeter
necessitatem ediderunt ἄλλως τ' ἄπ. V. 6 ἂν de est
in codd., ut caesura careat versus. V. 7 ἄλλα cod.
B. Ceteri τὰ μ. V. 9 minus bene libri τοιοῦτοι. V. 10
ita primus Porson.; vulgo συγνοῦ ὄν, codd. VI
συγνοῦ γ' ὄν, quod est versui succurrentium, sed
minus verisimile videtur. V. 16 libri ἀνερρίπιζον,
quum dicatur ῥιπίζειν, non ἀναρρίπιζειν. V. 17
iidem minus apte et vix usitato vocabulo περί-
σκληρον, quod conflatum arbitror ex hoc περισ-
σκληρὸν, i. e. περίξ σκληρὸν, siquidem constat,
ξ ε σ litteras hic illic permutatas esse in codici-
bus: v. ann. ad Euripidis Here. fur. 799, et Ari-
stoph. Lys. 1091.

3.

Idem 9, p. 397, A, de pavone: ὅτι σπάνιος
ἴδιος ὁ ὄρνις, δηλοῖ Ἄντ. ἐν Στρ. ἢ Γ. λέγων οὕτως:

Τῶν ταῶνων ὡς ἅπασι τις ζεύγος ἤγαγεν μόνον,
σπάνιον ὄν τὸ γρήμα, πλείους εἰσὶ νῦν τῶν
ὀρνέγγων.

Et duobus versibus adiectis 14, p. 654, E: το-
σοῦτον γάρ ἐστι τὸ πλῆθος τούτων τῶν ὀρνέθων ἐν τῇ
Ῥώμῃ, ὡς δοκεῖν προμεμαυμένον τὸν κοιμωδισ-
τοῦν Ἀντιφάνη ἐν Στρ. ἢ Γ' εἰρηκέναι τάδε « Τῶν...
ὀρνέγγων»

χρηστὸν ἄνθρωπον δ' ἂν τις, ἓνα μόνον, ζή-
τῶν ἤ,
ὄψετ' ἐκ τούτου πονηροῦς πέντε παῖδας γε-
γονότας.

« Hinc sumpsit Eust. Iliad. p. 1035, 44. Versu 1 li-
bro 9 codd. τῶν ταῶν μὲν ὡς, altero loco PV τὸν

paullulum quidem prorsus, non longe,
15 neque huc, neque illuc, recedentes.
Sic igitur ventilabant, ut auram ei commodam
circum, non acriorem, facerent.

3.

Pavonum ut semel quidam unum par adduxit,
rem raram, nunc plures sunt coturnicibus;
at probum virum si quis unum modo quaesitum eat,
videbit ex eo prognatos quinque improbos pueros.

4.

E lamariis exiens irrumpam

ταῶν μὲν, I. τὸν ταῶν μὲν, Meinek. incaute Τῶν
ταῶν μὲν, quum opussit genitivo pluralis. Ceterum
vitato homaeoteleuto scripseris Τῶν ταῶνων ὡς
ἅπασι τις ἤγαγε ζεύγος μόνον. Versu 2 ὄν τι γρ.
Dobraeus. Πλείους δ' codd. lib. 9. V. 3 dedi ζητῶν
ἤ. Libri ζητῶν ἰδῆ, tautologice.

4.

Pollux 9, 48: καὶ μαγειρεῖα τῶν πόλεως μερῶν,
οὐχ ἤπερ τὰ λοιπὰ τῶν ὑπὸ ταῖς τέχναις ἐργαστηρίων,
ἀλλ' ὁ τόπος, ὅθεν μισθοῦνται τοὺς μαγειροῦς, ὡς Ἄντ.
(cod. Jungerm. Ἀριστοφάνης) ἐν Στρ. ὑποδηλοῦν
ἔοικεν,

Ἐκ τῶν μαγειρείων (γε) βαδίζων ἐμβαλῶ
εἰς τοῦψον.

Libri vitiose ἐμβαλλὼν εἰς, quae videntur con-
flata ex his ἐμβαλῶ γ' εἰς, sed suo loco repo-
nendum fuit γέ ad leniendum versum caesura. Non
sufficit, quod ediderunt, ἐμβαλῶν.

CXXIV. TIMON.

Athen. 7, p. 309, D: Ἄντ. δ' ἐν Τίμωνι ἐπαινοῖν
τοὺς κωβίους, καὶ, ὅπόθεν εἰσὶ, κάλλιστα δηλοῖ διὰ
τούτων,

Ἦκω πολυτελεῖς ἀγοράσας εἰς τοὺς γάμους
λιθανωτῶν ὀβολοῦ ταῖς θεαῖς καὶ ταῖς θεαῖς
πάσαισι, ταῖς δ' ἤρωσι τὰ ψαῖστ' ἀπονέμω·
ἡμῖν δὲ, ταῖς ἰνητοῖς, ἐπριάμην κωβίους.

5 εἰς προσβαλεῖν δ' ἐκέλευσα τὸν ταχυορύχον,
τὸν ἰχθυοπόωλον, « Πρασιόθημι, » φησὶ,
« σοὶ

τὸν δῆμον αὐτόν· εἰσὶ γὰρ φαληρικοί· »
ἄλλοι δ' ἐπόωλον, ὡς εἰσὶ, Ὀτρυνικούς·

Versu 3 ψαῖστὰ, placentae orbiculares, offerri in
templis solite a pauperibus; v. Arist. Plut. 138.
Ἀπονέμω Schweighaens. pro ἀπονέμων. V. 6 sic Cas-
saub.; libri φημί σοι. « Quum quidam gobiis emptis
piscarium juberet ἐπίδοσιν aliquam adiacere, ut fieri
amat in foro, scelestus ille respondit: « Ego vero

in opsonia.

TIMON.

Adsum a foro, ubi sumptuose emi in nuptias
libanotum obolo diis atque deabus
omnibus; heroibusque psæsta tribuo;
nobis autem mortalibus mercatus sum gobiones

5 Quibus quum adiacere juberem perfossorem parie-

piscarium, « Addo, » inquit, « tibi
demum eorum: sunt enim Phalerici.
Alii scilicet vendebant Otrynicos.

auctari loco tibi addo gobionum patriam: sunt
enim Phalerici. » Quo nomine carius indicari de-
buerunt. Gobiones Phalerici tantum praestare ce-
teris credebantur, quantum Otrynici ab aliis vinci.
Ideo subjicit ἄλλοι—στρ. « Putares, » inquit, qui
pisces emerat, « hunc solum esse in toto foro piscar-
rio, qui Phalericos gobiones venderet; alios omnes
vendere Otrynicos. » E Cas. Qui de Otryna, demo
Attico, laudat Demosthenis orationem contra
Lacharem. « Ὡς εἶπαι ironice dictum est, scilicet. »
E M. De hoc cf. ann. ad Soph. Aj. 1065.
Simile est ὡς ἐγγῆμαι Aristoph. Thesmoph. 412,
sicut Terentius Andr. 1. 2, 8: « Neque, ut opinor,
« sine tuo magno malo. »

Meinek. Hist. crit. Com.p. 327: « Huic fabulae,
ab uno Athenæo commemoratae, vix dubitare licet
quin nomen inditum sit a Collytensi illo, Eche-
cratidis filio (Lucian. Tim. cap. 7, Tzetz. Chil. 7,
273). Is quum multos multis beneficiis devinxisset,
postmodum amicorum perfidiam expertus, homi-
num congressus fugit, totumque genus humanum
odio habuit, ut Antonius, teste Plutarcho Vit.
Ant. 79, ubi de Timone: ὁ δὲ Τίμων ἦν Ἀθηναῖος,
ὃς καὶ γέγονεν ἡλικία μάλιστα κατὰ τὸν Πελοποννη-
σιακὸν πόλεμον, ὡς ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους καὶ Πλάτωνος
δραμάτων λαβεῖν ἐστὶν κοινωδεῖται γὰρ ἐν αὐτοῖς
ὡς δυσμενὴς καὶ μισάνθρωπος. V. Aristoph. Lys.
809, Av. 1548, Phrynichus Monotropo Bekker.
Anecd. p. 344, 22, Hemsterhus. ad Lucian. 1,
p. 99. » De turri Timonis cf. Pausan. 1, 30, 4.

CXXV. ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ.

Hoc titulo etiam Alexis scripsit fabulam.

1.

Athen. 10, p. 446, A: « πῖθι οὖν, * οἱ ἑταῖροι, καὶ
μὴ μεστὰς εἰεῖ ἔλκωμεν, » ὁ αὐτὸς φησὶν Ἄντ. ἐν τῷ
Τραυματία, « ἀλλὰ καὶ τι καὶ μελίσκιον, στροφή πα-
ρελθέτω τις. * ἡ αὐτὴ ἐστὶν μεταβολὴ λέγων παντὸς
ἔργου πλὴν ἑνός. παραδίδου δ' ἐξῆς ἐμοὶ οἶνον ἀρκε-
σίγιον, ὡς ἔφασκ' Εὐριπίδης. Εὐριπίδης γάρ * τοῦτ'
ἔφασκεν. ἀλλὰ τίς; Φιλόξενος δῆπουθεν. οὐδὲν διαφέ-
ρει, ὅταν. ἐλέγγεις μ' ἕνεκα * συλλαβῆς μιᾶς. » Haec
corruptissima ita restituere mihi videor, a Casau-
bono accipiens τὸν ἀρκεσι. pro οἶνον ἀρκεσι. :

SAUCIUS.

1.

a. Bibe igitur, sodalis: ne vero, ne plenas us-
hauriamus, sed etiam aliqua disputatio
interjiciatur. et, si forte, cantiuncula quoque:
conversio quaedam fiat: dulce quiddam,

a. Πῖθ' οὖν, ἑταῖροι: (μηδὲ,) μὴ, μεστὰς εἰεῖ
ἔλκωμεν, ἀλλὰ καὶ λογισμὸς εἰς μέσον
παταξάτω τις, καὶ τι καὶ μελίσκιον·
στροφή παρελθέτω τις· ἡδύπη (λέγω)
5 ἐστὶν μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός.
..... παραδίδου δ' ἐξῆς ἐμοὶ
τὸν ἀρκεσίγιον, ὡς ἔφασκ' Εὐριπίδης.
β. Εὐριπίδης γάρτ' οὐκ ἔφασκεν. α. Ἀλλὰ
τίς;

β. Φιλόξενος δῆπουθεν. α. Οὐδὲν διαφέρει,
10 ὃ τῶν ἐλέγγεις μ' ἕνεκα συμβολῆς μόνης.

Versu 1 omissum videtur μηδὲ ante μὴ, tanquam
inutile: repetitio emphatica, ut passim. Alii eclo-
gam incipiunt verbis Μὴ μεστὰς, etc. V. 4 posui ἡδύ-
πη. Grot. ἡδύ τι, Porson. et alii ἡδύ ποι. V. 5 πλὴν
ἑνός, sine exceptione. Euripides Or. 220: μεταβολὴ
πάντων γλυκύ. Illud unum Grotius intelligit vita-
eum morte commutationem; minus probabiliter
Schweigh. ipsum ἡδύ sive τὴν ἡδονήν: « nempe,
inquit, non suave esse τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡδέος εἰς
τὸ ἐναντίον. » V. 10 scripsi συμβολῆς, congruentia
poetarum, eodem vocabulo utentium. « Philoxe-
nus illud ἀρκεσίγιον posuerat fortasse in Δείπνῳ. »
Mein. Summis laudibus effertur Philoxenus in
Tritagoniste.

2.

Pollux 4, 183: ἐν δὲ Ἀντιφάνους Ἴτρ. καὶ ταῦτα
τῶν ἱατρικῶν σκευῶν « Κατεσκευασμένος λαμπρότατος
ἱατρικῶν ἐλάμπροις (cod. A ἐν λαμπροῖς) πᾶν λουτη-
ρίσις (Falckenb. λουτήρισι) ἐξαλείπτρις. » Quibus
Falckenb. addit haec: κυλιγίστι, σικύασι, ὑποθέ-
τησι. Rursus Pollux 10, 46: καὶ τοῦτο τοῦνομα
(λουτήριον) ἐπὶ μὲν τῶν λουτρῶν Ἀισχύλος εἶρηκεν, ...
ἐπὶ δὲ τῶν παρὰ τοῖς ἱατροῖς ἐκλούτρων ὀνομαζομένων
Ἄντ. ἐν Ἴτρ. « Κατεσκ. λαμπρ. ἰ. ἐν χαλκοῖς παντο-
λουτηρίοις ἐξαλείπτρις κυλικίστι σιτύεσιν (Falek.
σικύεσσιν) ὑποθέτοιτιν. » Ita haec in codicibus.
Versu 2 scripsi εὐχάλκοις. V. 3 λουτήρια Pollux
interpretatur ἐκλουτρα, in quibus eluuntur vulnera.
Tum ἐξαλείπτρα sunt vascula, in quibus medici
unguenta servabant; κυλιγνίδες ceteris medicamen-
tis servandis inserviebant. Galenus Glossar. p. 511,
Κυλιγνίδα: τὴν τε μικρὰν κύλικα, καὶ τὴν ἱατρικὴν
πιθάνην. Hesych. Κυλίγη: ἱατρικὴ πυξὶς καὶ φιάλη.

5 est mutatio rerum omnium praeterquam unius.
..... porrigatque aliquis mihi ordine
corpus roborantem (deum), ut dixit Euripides.
b. Euripides sane non dixit. a. Quis autem alius?
b. Philoxenus scilicet. a. Nihil interest,
10 amice: reprehendis me propter meram congruen-
tiani.

Nec altera forma κυλικίς hoc sensu inusitata fuit. Athen. 13, p. 480, C: Ἀθηναῖοι καὶ τὴν ἱατρικὴν ποξίδα καλοῦσι κυλικίδα. Hinc sua duxit East. ad Odys. p. 1583, 42. » E M. Dixerit igitur Ant. :

— Κατεσκευασμένος

λαμπρότατον ἱατρικὸν εὐχάλοισ πᾶν
λουτηρίουσιν, ἐξαλείπτουσι, κυλιγίσι,
κυκίαισιν, ὑποθέτουσιν.

CXXVI. ΤΡΙΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.

Athen. 14, p. 643, D: ταῦτα καὶ ὁ Κυθῆριος Φιλόξενος, ὃν ἐπαινῶν Ἄντ. ἐν τῷ Τριταγωνιστῆ φησὶ

Πολύ γ' ἐστὶ πάντων τῶν ποιητῶν διάφορος
ὁ Φιλόξενός (πως)· πρῶτα μὲν γὰρ ὀνόμασιν
ἰδίωσι καὶ καινοῖσι χρῆται πανταχοῦ
ἔπειτα τὰ μέλη μεταβολαῖς καὶ χρώμασιν
ὡς εὖ κέκραται! θεὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἦν
ἐκεῖνος, εἰδὼς τὴν ἀληθῆς μουσικὴν
οἱ νῦν δὲ κισσόπλεκτα, καὶ κρηναῖα,
καὶ
ἀνθεισιπάτητα, μέλεα μελέσις ὀνόμασι
ποιουσιν, ἐμπλέκοντες ἀλλότριον, μέλη.

Versu 2 πως haustum est, opinor, a sequente πρῶ-
sient alias lapsi sunt in verbis πῶς, πρὸς et simili-
bus: v. ann. ad Thuc. 5, 105, etc. Minus usitate
Schweigh. τὰ πρῶτα, operose Dobr. et alii πρῶ-
τα. V. 3 libri ἰδίωσι καὶ καινοῖσι, quæ correxit
Grotius Excerpt. p. 629. V. 4 τὰ ἰμμισὶ Schweigh.
V. 6 τὴν ἀλ. pro τὰληθῆς Grot. V. 7 sic Mein. pro
κισσόπληκτα (A κισσόπληκτα), similiterque post eum
Dobr. Adv. 2, p. 349. V. 8 eod. A ἀνθεισιπάτητα
τε μέλεα. Vulgo secundum Elmsl. ad Acharn. 1151,
ἀνθεισιπάτητα μέλεα. Immo ἀνθεισιπάτητα active,
qua de re ad Soph. Philoct. 658. V. 9 libri ambi-
gue ἀλλότρια, ὄν et α confusis, ut illis locis, quæ

2.

— Postquam instruxit
splendidissimum iatrium æneis omnino
balneis, exaliptris, caliculis,
eucurbitis, suppositoriis.

TERTIARUM PARTIUM ACTOR.

Multum quodammodo omnibus poetis antecellit
Philoxenus. Primum enim vocabulis
propriis novisque utitur semper;
dein cantica variationibus atque coloribus
quam bene sunt mixta! deus inter homines fuit
ille veræ peritus musicæ:
hodierni vero hederis redimita, et fontana,
et in floribus ambulantiæ, misera miseris verbis
faciunt, implexo alieno, poemata.

indicat Bast. Dissert. palæogr. p. 771; cf. indices
Æschyli et Euripidis.

CXXVII. ΤΥΡΡΗΝΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 240, F, de Tithymallo parasito
dicta Comicorum afferens: Ἄντ. Τυρρηνῶ (sic PV
pro vulgato Τυρρηναῖῶ) * γὰρ ἐτήτῳ προῖκα, etc.
Probabiliter scribas

α. Γεράτων τὸ προῖκα τοῖς φίλοις ὑπηρετεῖν.

β. Λέγεις ἔσεσθαι τὸν Τίθύμαλλον πλούσιον·
εἰσπράζεται γὰρ μισθὸν ἐκ τοῦ σοῦ λόγου
παρ' οἷς ἐδείπνει προῖκα σύλλεξιν συγνήν.

Γεράτων (scil. τι), *prætorum honoris unum*: μι-
σθὸν et σύλλεξιν συγνήν dicit alter subridens. Est
enim hæc horum sententia: parasitum gratis ser-
viendo amicis post præmii loco magnam ab illis
collectam accipere. Sed γέρας et ipsum *honorem* in-
telligas, ut apud Pindarum Ol. 8, 74. Legebatur
auctore Erfurd. Observ. p. 447, Ἄρετή τὸ πρ., quod
parum verisimile. V. 2 τὸν addidit Schweigh. V. 3
et 4 libri εὖ πρᾶζεται et συλλέξιν, quæ emendavit
Casaub.

2.

Idem 7, p. 329, E: ὅτι δὲ θραῖτταν ἔλεγον τὸ θα-
λάττιον ἰχθύδιον, καὶ Ἀναξανδρίδης παρίστησι, ...
καὶ Ἄντ. ἐν Τυρρηνῶ,

α. Δήμου δ' Ἀλαίους ἐστίν· ἐν γὰρ τοῦτό μοι
τὸ λοιπὸν ἐστὶ, καὶ κακῶς ἀκούσομαι.

β. Τί δῆτα τοῦτο; α. Θραῖτταν ἢ ψάτταν
τιν', ἢ

μύραιναν, ἢ κακὸν τί μοι δώσει μέγα
5 θαλάττιον.

Versu 1 Ἀλαίους, Ἀλαῖς oriundus, quod fuit nomen
duorum Atticæ demorum. « Spiritu aspero hoc

TUSCUS.

1.

a. Honorum pretium est gratis servire amicis.
b. Tithymallum divitem futurum dicis;
exiget enim mercedem secundum te ab iis,
apud quos gratis cenabat, collectam magnam.

2.

a. Demi Halæensium est: scilicet hoc unum
mihi superest, quamvis male auditura sim.
b. Quid autem id est? a. Thrattam, vel rhombum
jalicquem
vel murænam, aut aliud malum mihi dabit ma-
gnum

5 marinum.

CXXX. ΦΑΩΝ.

Incertum esse, uter Phaon dicatur, Sapphusne
amasius, an famelicus iste Pythagorista apud Ale-
xidem 4, p. 161, E, annotavit Mein.

Pollux 7, 192: Ἄντ. ἐν Φάωνι « Στρώματα, κλί-
νας, καινὰς τύλας. » Sed idem 10, 40: ἐν τῷ Ἀντιφά-
νου Φάωνι καὶ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἔστιν εὐρεῖν
τὰς « τύλας, στρώματα, κλίνας, » omisso καινὰς,
quod recte, opinor, Mein. e dittographia ortum
putat. Quum τὴν priorem corripiat (v. Eupol.
Adulat. 21), legam senario suppleto

Στρώματια, κλίνας, τύλας,
vel

Στρώματα, (καὶ) κλίνας, τύλας.

CXXXI. ΦΙΑΕΤΑΙΡΟΣ.

Athen. 9, p. 396, de usu verbi γαλαθηνός agens:
Ἄντ. Φιαιταῖρον,

Κομψός γε μικρὸς κρωμακίσκος οὐτοσί
γαλαθηνός.

Οὐτοσί Schweigh. pro οὔτος.

CXXXII. ΦΙΑΙΣΚΟΣ.

Pollux 10, 176: καὶ

Σκευός τι ὀλοσιδήρον.

ὡς ἐν Ἀντιφάνου Φιλίσκῳ. Incertum est, utrum di-
catur Philiscus Ægineta, magister Alexandri M, an
Tragicus cognominis.

CXXXIII. ΦΙΑΘΗΒΑΙΟΣ.

1.

Athen. 14, p. 623, F: « Πάντ' ἐστὶν ἡμῖν », κατὰ
τὸν ἦδιστον Ἀντιφάνην, δε (fort. ὡς) ἐν τῷ Φιλισθη-
θαῖῳ φησὶν « ἦτε (sic) γὰρ συνών etc. Scribam

α. Πάντ' ἐστὶν ἡμῖν ἢ τε γὰρ συνώνυμος
τῆς ἐνδον οὔσης ἐγγελευς Βοιωτίας,
τημθεῖσα, κοίλοισ ἐν βυθῶσι κακαίως

AMICORUM AMANS.

Lepidus quidem parvus hic porculus
lactens.

PHILISCUS.

Vas quoddam totum ferreum.

THEBANIS STUDENS.

1.

a. Omnia nobis adsunt, et sane cognominis
Bœotiae, quæ intus est, anguilla,
discissa, cavis in fundis caecabi

nomen ab antiquis Atticis scriptum est, et tituli
ostendunt, et Polemonis diserto constat testimonio
ap. Suid.: Ἀζητιεύς, καὶ Ἐρχιεύς, καὶ Ἀλιεύς
(Ἀλαίεύς vel Ἀλαεῖς [h. l. sane codex opt. Ἀλαεύς,
alii Ἀλαίεύς. Both.]), καὶ πάντα τὰ ὅμοια, δασέως
φασὶ φθέγγεσθαι τοὺς Ἀττικοὺς τοὺς παλαιούς. Πολέ-
μων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον. Cf. Menandri
Ἀλαεῖς (sic). Videtur poeta induxisse mulierculam
piscis vehementer aversantem, et Halarum civi,
ubi piscium multa captura fuit, invito animo nu-
bentem. » E M. V. 2 libri minus recte καὶ κακ., ut
Æsch. Eumenid. 752, Ar. Eccles. 622, ubi v. ann.

CXXXVIII. ΥΔΡΙΑ.

1.

Athen. 13, p. 571, F, Εὐβουλος δ' ἐν Καμπυ-
λίῳ κοσμίαν ἐταίραν παράγων φησὶν ... Ἄντ. Ὑδρία

— Οὗτος δ', ὃν λέγω,

ἐν γαιτόνῳ αὐτῷ κατοικούσης τινὸς
ἰδὼν ἐταίρας εἰς ἔρωτ' ἀφίκετο
ἀσπῆς, ἐρήμου δ' ἐπιτρόπου καὶ συγγενῶν,
5 ἠθὸς τι χρυσῶν πρὸς ἀρετὴν κεκτημένης,
ὄντως (θ') ἐταίρας. Αἱ μὲν ἄλλαι τοῦνομα
βλάπτουσι τοῖς τρόποισιν οὕτως ἐν καλόν.

Versu 1 ἐν γ. Sauppis Epist. ad Herm. p. 107, pro
ἐκ γ. V. 7 τρόποισιν eod. VI; vetustiores τρό-
ποις γὰρ, importuno loco immissa γὰρ particula.
Idem etiam hic ὄντως, permutatis hisce adverbis,
ut Athen. 6, p. 261, B, et alias. Οὕτως ὃν καλόν, ut
αὐτῷ σοβαρὸν, οὕτως ἄνους, apud Aristoph. Acharn.
634, 691.

2.

Idem 3, p. 104, A: καὶ παρ' Ἀντιφάνει δὲ ἐν
Στρατιώτῃ ἢ Τύχῳι παραινέσεις εἰσφέρων ἄνθρωπος
(et cetera illic posita fr. 1) ... τὰ αὐτὰ εἶρηκε καὶ
ἐν Ὑδρία.

CXXXIX. ΥΜΝΟΣ.

Fragmenta hujus fabulæ vide in Alexidis dra-
mate cognomine. « Aliud ejus fragmentum forsitan
habemus in Incert. 9. » Mein.

URNA.

— Ille, quem dico,
in vicinia juxta habitantem quandam
quum vidisset amicam, deperit eam
civem, sed destitutam tutore et cognatis,
5 ceterum aurea indole, virtuti adsuetam,
vereque amicam: nam aliæ
moribus ladunt tam pulchrum nomen.

PHAON.

— Stragula, lectus, culeitas.

FRAGMENTA COMICORUM CÆ.

- χλιαίνετ', αἶρεθ', ἔψεται, παφλάζεται
 5 πρὸς καθυμὸν, ὅστε μηδ' ἄν, εἰ χαλκοῦς
 ἔχων
 μυκτῆρας εἰσελθοὶ τις, ἐξελθεῖν πάλιν
 εἰκῆ· τοσαύτην ἐξακοντίζει πνοήν.
 β. Λέγεις μάγειρον ζῶντα. α. Πλησίον δέ γε
 ταύτης, ἄσιτος ἡμέραν καὶ νύχθ' ὄλην,
 10 κεστρεὺς λεπισθεῖς, καταπλυθεῖς, χρωσθεῖς,
 στραφεῖς,
 ὁμοῦ τε, πρὸς τὸ τελεσφόρον δρόμου περῶν,
 σίξει, (κακρῶς παῖς δ' ἐρέστηκε βανῶν
 ὄξει.) Λιθύς τε καυλὸς ἐξηρασμένος
 ἀκτίσι θείαις σιλφίου παραστατεῖ.
 15 β. Εἴτ' οὐκ ἐπωδοὺς φασὶν ἰσχύειν τινές;
 ἐγὼ γὰρ ἤδη τρεῖς ἄρῳ μασωμένους
 σοῦ ταυταγῆ στρέφοντος. α. Ἢ τε σύνομις
 τῆς κυρόνωντος σχῆμ' ἐχούσης σηπίας,
 ξιφηφόροισι χερσὶν ἐξοπλισμένη
 20 τευθίς, μεταλλάξασα λευκαυγῆ φύσιν
 σαρκὸς πυρροῦς ἀνθράκων βράσιμασι,
 ξανθαῖσιν ἀγχαῖς σῶμα πᾶν ἀγάλλεται,
 δείπνου προφήτην λιμὸν ἐκκαλουμένη.
 ..... ὅστε γ' εἴσθι,
 25 μὴ μέλλε, χῶρει· δεῖ γὰρ ἡριστηκότας
 πάσχειν, ἐάν τι καὶ παθεῖν ἡμᾶς δεῖ.

Versus 1-4 iterum affert Athenæus 4, p. 169, C, de κακάβη disserens. Versu 1 scribo ἦ τε δὴ συν., verborum γὰρ, δὲ et δὴ commutatione non infrequente. Non sequitur enim alterum τε vel καί. V. 2 Βωβοῖα codd. libro 14. Est nomen meretricis. V. 3 lib. 4 codd. μισθεῖσα. V. 5 scripsi πρὸς καθυμὸν. Vulgo προσκάεθ'. « Προσκάεται, *aduritur*, vix labis immune est. Χαλκοῦς Schweigh. pro χαλκοῦς vel χαλκαῖς. V. 8 Λέγεις μ. ζῶντα, verba ad servum,

- calefit, erigitur, coquitur, fervet
 5 contra ardorem, ut ne si quis quidem æneo naso introiverit, sic rursus exeat temere : tantum ejaculatur halitum.
 b. Coquum vigentem diebus. a. Prope autem illam est jejunos die totaque nocte
 10 mugil desquamatus, ablutus, illitus, versus, simul, ad terminum cursus penetrans, sibilat, (clamans vero puer adstat conspersurus acetum,) Libyæque brassica eulta radiis divinis laserpitii assistit.
 15 b. Quomodo igitur quidam incantatores aliqui
 [posse negant?
 ego enim jam tres video manducantes

qui cœnæ apparatus describit : sic ille laudat coquum. » *E M. Ζῶντα*, i. e. μέγα δυνάμενον. Eurip. Suppl. 208 : ὡς ζώντων θεῶν. Cf. Æschyl. Ag. 725, Aristoph. Lys. 290. Maro Georg. 3, 453 : « Ali-tur vitium *vivitque* tegendo. » Statius Theb. 12, 441 : « Odiã improba *vivunt*, » etc. V. 10 κατα-pλυθεῖς Casaub. pro καὶ σπασθεῖς vel καὶ πασθεῖς. Χρωσθεῖς vulgo positum post στραφεῖς, et versus 11 ita scriptus : ὁμοῦ τι πρὸς τέλος μέρος δρόμου π. V. 12 « βανῶν Dindorf. pro βάνων. Πανῶν ὄξει, *acetum con-spersurus*, scil. postquam piscem ab igne remove-rit. Dorion Athen. 8, p. 309, F : δαῖ αὐτοῦς (pi-sces) ὀπιτῶν... στρέφοντα δὲ ἀλείφειν καὶ ἐπιπάσσειν (libri ὑποπ. : v. schol. Thuc. 4, 34. *Both.*). V. 13 Λιθύς κ., v. ad Athen. 1, p. 28, D, et 2, p. 63, D. » *E M. Ἐξηρασμένος, cultus in horto*, qualis melior agrestis. Vulgo *ξηρασμένος*, corrupte quidem. V. 14 ἀκτίσι θ. σιλφίου. Plinius. II. N. 19, 3, S. 15, 16, ubi quum Cyrenaicum laserpitium describit, tum alia genera vel sinceri, vel adulterati, « *Probatio, inquit, sinceri prima in colore modico rufo, et, quum frangitur, candido intus, mox trans-lucente.* » V. 17 libri σοῦ ταῦτα συστρέφοντος. V. 18 iidem κυρονώτου, Dalecamp., item Toup. Emend. 3, p. 121 κυρονώτου, relictis vulgatis σῶμα' ἐχουσα σηπίας. Koppfers. Observ. p. 57, σχῆμ', quod malui, quum mox sequatur σῶμα. V. 22 probabiliter Pierson. Veris. p. 251 ἀγχαῖς pro αὔ-ραις, quæ vereor ut dici possint ξανθαῖ.

2.

Idem 6, p. 225, F, poetarum apponens testi-monia de malis artibus piscariorum : Ἄντ. ἐν Μοι-χοῖς... ἐν δὲ Φιλ. φησὶν

Οὐ δεινὸν ἐστὶ, προσφάτους μὲν ἂν τύχη
 πωλῶν τις ἰχθύς, συναγαγόντα τὰς ὀφρὺς
 τοῦτον σκυθρωπάζοντά θ' ἡμῶν προσλαλεῖν,

hæc dum tu vertis. a. Et sodalis gibbosum tergum habentis septia, ensiferis manibus armata
 20 loligo, alba natura carnis mutata igneis carbonum ictibus, flavis splendoribus toto corpore decoratur, cœnæ prænuntiam famem evocans.
 ..... Quare introi,
 25 ne morare, vade : oportet enim jentaculo sumpto nos pati, si quid tamen patiendum est.
 2.
 Nonne pravum est, si quis forte recentes vendit pisces, eum contractis superciliis et morose nos alloqui;

ἐὼν σαπρὸς κομιδῇ δὲ, παίζειν καὶ γελᾶν ;
 ὁ τὸναντιὸν γὰρ πᾶν ἔδει τούτους ποιεῖν,
 τὸν μὲν γελᾶν, τὸν δ' ἕτερον οἰμώζειν μακρά.
 Versu 2 libri συνάγοντα. Correxerit Grotius Excerpt. p. 631. V. 4 ita Schweigh. et Pors. ; libri metro violato δὲ κομ. V. 6 « cod. C μακράν, ut Athen. p. 385, C, dixit μακράν χαιρέιν. » *M.*

CXXXIV. ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Dubitat de hac fabula Meinekius, et ad Φιλῶ-τιν spectari putat : quod verbo jam indicaverat Grotius Exc. p. 632.

Stobæus Florin. 115, 15, et Arsenius Viol. p. 430, cum lemmate Ἀντιπᾶνους ἐκ Φιλοκτῆτου.

Σοφὸν γέ τοι τι πρὸς τὸ βουλευεῖν ἔχει
 τὸ γῆρας, ὡς δὴ πᾶλλ' ἰδὸν τε καὶ παθόν.

CXXXV. ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ.

Athen. 3, p. 100, D : *μημνηνεύει τῆς μήτρας καὶ Ἄντ. ἐν Φιλομήτορι οὕτως,*

Ἐμμητρον ἐὼν ἦ τὸ ξύλον, βλάστην ἔχει.
 Μητρόπολις ἐστὶν οὐχὶ Πατρόπολις πόλις.
 Μήτραν τινὲς ποιοῦσιν ἠδιστον κρέας
 Μητρᾶς ὁ Χιῶς ἐστὶ τῷ δήμῳ φίλος.

Horum sententiæ non cohærent, proptereaque tantum composita esse videantur, ut usus verbi μήτρα et ab eo ductorum ostenderetur; sed vereor ut genuina sint. « De ξύλω ἐμμήτρο dixi ad Theocriti Idyll. 25, 209. V. 2 addidi πόλις, et pro μητρόπολις et πατρόπολις scripsi Μητρόπολις et Πατρόπολις. *Metropolis* urbes commemorat plures Stephanus Byzant. p. 557, quarum celeberrimæ in Lydia et Phrygia sitæ erant. De Lydia v. præter alios Ælianus II. A. 16, 38; de Phrygia, in cuius vicinia Alcibiadis sepulcrum fuit, Athen. 13, p. 574, F. V. 4 Μητρᾶς, h. e. Μητρόδωρος, scripsi pro edito Μήτρας : v. Etym. M. p. 234, 20, Arcad. De accent. p. 21, 18. Incertum, quis significetur. *Metrodorum Chium, Anaxarchi Ab-*

sin autem vehementer putres, jocari ac ridere?
 5 prorsus enim contrario modo hos agere oportebat, ut alter rideret, alter lamentaretur.

PHILOCTETES (?).

Sapientiam quandam ad consulendum habet senectus, ut quæ sane multa et viderit et passa sit.

MATRIS AMANS.

Medullosum si est lignum, habet germen.
 Metropolis urbs non est Patropolis.
 Matricem sunt qui vendant pro carne suavissima.
 Metras Chius populi amicus est.

derite, olympiade 110 clari, magistrum commemo-rat Diog. Laert. 9, 10, ubi v. Menagius. Alius Metrodorus Chius habetur in titulo apud Bæckh. C. I. 2, p. 201, 20. » *E M.* Idem v. 1 ἂν ἦ.

CXXXVI. ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ.

« Philopatorem latine reddidisse videtur Turpi-lius, cujus Philopatorem aliquoties commemorat Nonius, nisi is Posidippi Philopatorem expressit v. Bothii Fragm. Com. lat. p. 91. » *Mein.*

Athen. 13, p. 559, D : Ἄντ. ἐν Φιλοπάτορι

α. Γεγάμκε δῆπου. β. Τί σὺ λέγεις; ἀληθινὸς
 γεγάμκεν, ὃν ἐγὼ ζῶντα περιπατοῦντά τε
 κατέλιπον;

Versu 1 sic Dobr. Advers. 2, p. 341. Libri F. δ. σὺ τί λ. Sed inutile, neque usitatum, est σὺ in hac formula, nec raro σὺ et σοὶ confusa : v. ann. ad Iliad. 9, 438, Soph. Antig. 197, ipsaque σὶ et σὺ permixta videas Æsch. Cho. 24, Pluti 112, etc. Scribo enim Γεγ. δῆπου σοὶ. β. Τί λέγεις; Aptum hic familiare σοὶ encliticum. « Similiter jocatur nescio quis apud Eustath. p. 1552, init. : τῶν τις παλαιῶν φίλον, χθὲς μὲν ἄζυγα, σήμερον δὲ γυναικὶ ἐκδοθέντα, οἰκτισάμενος, Οἴμοι, ἔφη, χθὲς ἔζη! ὡς δῆθεν σήμερον τεθνεός. » *E M.* V. 2 τὲ addidit Koppfers. Observ. p. 57.

CXXXVII. ΦΙΛΩΤΙΣ.

Athen. 14, p. 662, B : Ἄντ. ἐν Φιλώτιδι, τὴν σοφίαν τῶν μαγείρων ἐμφανίζων, φησὶν

α. Οὐκοῦν τὸ μὲν γλαυκίδιον, ὡς περ ἄλλοτε,
 ἔψειν ἐν ἄλμῃ φημί. β. Τὸ δὲ λαβράκιον;
 α. Ὅπταν ὄλον. β. Τὸν γαλέον; α. Ἐν ὑπε-
 τρέμματι
 ζέσθαι. β. Τὸ δ' ἐγγελεῖον; α. Ἄλλες, ὀρέγα-
 νον,
 5 ὕδωρ. β. Ὁ γόγγρος; α. Ταῦτόν. β. Ἢ βιά-
 τεις; α. Χλόη.

PATRIS AMANS.

a. Uxorem sane tibi duxit. b. Quid ais? revera uxorem duxit, quem ego viventem et ambulantiem reliqui?

PHILOTIS.

a. Igitur glauculum, ut alias, in muria coqui jubeo. b. Parvum autem labracem?
 a. Assari totum. b. Galeum? a. In jure fervefieri. b. Et anguillulam? a. Sal. origanum.
 5 aquam. b. Conger? a. Eodem modo. b. Batis?
 [a. Herbae.

β. Πράσσει θόννου τέμαχος... α. Ὀπτήσεις.
β. Κρέας
ἐρίφειον... α. Ὀπτόν. β. Θάτερον... α. Τά-
ναντία.
β. Ὁ σπλὴν... α. Σεσάχθω. β. Νῆστις.
α. Ἄπολεῖ μ' οὐτοσί.

Iterum apponit hunc locum, exceptis ultimis ver-
bis tribus, lib. 7, p. 296, D. Colloquium domini
cum coquo, quem varios vario modo cibos appa-
rare jubet. Versu 4 ζέσαι præter necessitatem
post Casaubonum mutant in ζέσαι. Ibid. libri ἐγ-
χελιον, et loco priori ἄλας. V. 7 θάτερον, h. e. *cavo
agnina* : nam opponi solent τὰ ἐρίφεια τοῖς ἀρ-
νείοις. V. Coraes apud Schweigh. V. 8. « Quamvis
nostro palato lien nec farctus nec nudus admodum
sapiat, aliter de hoc viscere iudicantur veteres,
apud quos etiam torreret et nescio quo exquisito
condimento parari solitum reperias, Athen. 3,
p. 49, F. Sic etiam Athen. 3, p. 96, C, conjunctim
nominantur σπλὴν et νῆστις. » Schweigh.

CXXXVIII. ΦΡΕΑΡΡΙΟΣ.

Athen. 15, p. 691, D : Ἄντ. ἐν Φρεαρρίῳ (ab
noto Atticæ demo), στακτῆς τοῦ μύρου μνημονεύων,
φησί

Στακτὴ δυοῖν μναῖν οὐκ ἀρέσκει μ' οὐδαμῶς.

CXXXIX. ΧΡΥΣΙΣ.

I.

Athen. 11, p. 500, E, de τραγελάφῳ, nomine
peculi : Ἄντ. Χρύσις,

α. Τῷ σατραποπλούτῳ δ', ὡς λέγουσι, νομι-
φίω,
κεκτημένῳ τάλαντα, παῖδας, ἐπιτρόπους,
ζεύγη, καμήλους, στρώματ', ἀργυρώματα,
φιάλας, τριήρεις, τραγελάφους, καρχήσια,

b. Adjacet thynni salsamentum... a. Assabis.
b. Hædina caro... a. Assanda. b. Altera... a. Con-
[trario modo.
b. Lien... a. Comprimatur. b. Mugil. a. Is me
[perdet.

PHREARRHIUS.

Stacte duarum minarum pretio mihi prorsus non
[sufficit.

CHRYSIS.

1.

a. Satrapæ modo, ut ajunt, diviti sponso,
talenta possidenti, pueros, procuratores,
jumenta, camelos, stragula, vasa argentea,
phialas, triremes, tragelaphos, earchesia,

5 γαυλοὺς ὀλαγρῶσους. β. Ηλοῖα ; α. Τοὺς κά-
δους μὲν οὖν
καλοῦσι γαυλοὺς πάντας οἱ προγασταρες.

Scribo Χρῦσις (v. Thuc. 2, 33), quo vir intelligatur,
scil. ille σατραπόπλουτος, non Χρῦσις meretrix,
cujus meminit Lucianus. Versu 1 libri Σατρο-
πλούτῳ (sine articulo), quod correxit Dobraus.
V. 2 ἐπιτρόπους, *procuratores* : v. Salmas. ad Scriptt.
Hist. Aug. 1, p. 130. V. 4 τριήρεις, Athen. 1. 1. :
ἔτι καὶ τριήρης εἶδος ἐκπώματος, Ἐπίνομος ἐν Ἰπο-
βαλλομέναις δεδήλωκε. V. 5 scribo Ποῖα ; Dupli-
cem sensum habet vox γαυλός : hinc alter quarit
Ποῖα ; V. 6 « forsan οἱ πρ., cados omnes qui ven-
tricosi sunt, appellant γαυλοὺς. » Mein.

2.

Idem 4, p. 172, C : ἔτι δὲ ἐκεχώριστο τὰ τῆς
ὑπουργίας, πεμμάτων μὲν προνοουσῶν τῶν δημιουργῶν,
δψαρτυκτῆς δὲ τῶν μαγειρῶν, Ἄντ. διεσάρησεν ἐν
Χρῦσιδι οὕτως :

— Τέτταρες δ' ἀλλητριδες

ἔγρουσι μισθὸν, καὶ μάγειροι δώδεκα,
καὶ δημιουργοὶ μέλιτος αἰτοῦσαι σκάφος.

« Describitur nuptiarum apparatus. Versum 3 af-
fert Eust. ad Odys. p. 1858, 53. » Mein. Δημι-
ουργοὶ, *mercenariæ*, fortasse scribendum δημιουρ-
γαί : v. Schweigh. ad Athen. p. 540, F.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1. 2. 3.

Athen. 2, p. 60, C, de fungis, μύκαις, poeta-
rum testimonia apponens : Ἄντ.

Τὸ δεῖπνόν ἐστι μᾶζα κεχαρκαωμένη
ἀγύροις, πρὸς εὐτέλειαν ἐξωπλισμένη,
καὶ βολβός εἰς τις, καὶ παροψίδες τινές,
σόγγος τις, ἡ μύκης τις, ἡ τοιαῦθ', ἃ δὲ

5 gaulos omnino aureos. b. Quales? a. Nempe cados
omnes appellant ventriosi gaulos.

2.

— Quattuor autem tibicinæ
conductæ sunt, et coqui duodecim,
mercenariæque mellis cymbam poscentes.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Cœna est maza paleis constipata,
ad frugalitatem composita,
et bulbus aliquis, et in paropsidibus nonnullis
sonchus vel fungus aliquis, vel ejusmodi alia,
[quæ scilicet

5 δίδωσιν ἡμῖν ὁ τόπος ἄθλι' ἀθλίοις.
Τοιοῦτος ὁ βίος ἀπύρετος, φλέγμ' οὐκ ἔχων.
(* * *)

(de præstantia carnis.)

Οὐδείς κρέως παρόντος ἐσθίει θύμον,
οὐδ' οἱ δοκοῦντες πυθαγορίζειν.

καὶ προσελθὼν

Τίς γάρ, (τίς) οἶδ' ἡμῶν τὸ μέλλον, ὅ τι
παθεῖν

10 πέπρωθ' ἐκάστω τῶν φίλων ; ταχὺ δὲ λαθῶν
ἅπτα μύκητας πρηνίνους τουσοῖ δύο!

Versu 3 τις additum a Grotio Excerpt. p. 637.
V. 9 libri τίς γάρ οἶδ'... Mein. Τίς γάρ ποτ' οἶδ'.
V. 11 μύκητας, h. e. ἀμανίτας, interprete Hero-
diano Cramer. Anecd. Oxon. 3, p. 231, qui hunc
versum apponit. De noxiis ἀμανίταις v. Athen.
Ceterum hoc hysteron proteron est emphaticum,
Græcorum more, pro ταχὺ δὲ... δύο· τίς γάρ...
τῶν φίλων ; v. Matth. Gr. p. 906, Odys. 4, 208.

4.

Idem 1, p. 3, F :

Τοῦ γὰρ τις ἄλλου πρὸς θεῶν περ οὐνεκα
εὐξαιτο πλουτεῖν εὐπορεῖν τε χρημάτων
ἢ τοῦ δύνασθαι παραβοηθεῖν τοῖς φίλοις,
σπείρειν τε καρπὸν Χάριτος, ἡδίστης θεῶν ;

5 τοῦ μὲν πιεῖν γὰρ καὶ φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
ἔχομεν ὁμοίως· οὐχὶ τοῖς λαμπροῖσι γ' ἂν
δείπνοις τὸ πεινῆν παύεται,

Ἄντ. φησίν. Versu 1 πρὸς ἄλλου θεῶν περ, a *quocum-
que deorum*. Sic codd. VL. Male vulgo omittunt per
particulam : cf. Incert. 18, 22, Odys. 11, 440, etc.
Aliorum corrigendi conatus multos v. ap. Meinek.
p. 558 ed. alt. V. 6 libri οὐχὶ δὲ τοῖς λ. γάρ. Vid.
ann. ad Aristoph. Acharn. 615.

5 nobis dat regio misera miseris.

Talis vita febribus caret ac pituita.

2.

Nemo adstante carne edit thymum,
ne pythagorissare quidem sibi visi.

3.

10 Quis enim, quis nostrum novit futurum et quid
cuique amicorum fatale sit? age igitur, cito
assa fungos hos duo iligneos!

4.

Cujusnam alius rei causa quisquam a quibuscum-
precibus petat divitias opulentiamque, [que diis
nisi ut auxilio esse amicis possit
et fructum serere Gratia, suavissimæ deæ?

5.

Idem ib. p. 4, F :

Οὔτοι δὲ (δὴ) τὰ δεῖπνα τῶν ἐν τῇ πολει
ἀφορῶσι... καὶ πέτονται δεξιῶς
ἐπὶ ταῦτ' ἀκλήτοι,

Ἄντ. φησὶ, καὶ ἐπάγει

— οὗς ἐκ κοινοῦ

5 ἔδει πρέφειν τὸν δῆμον, αἰεί θ', ὥσπερ

Ὀλυμπίασι φασὶ ταῖς μυίκαις ποιεῖν,

βοῦν τοῖς ἀκλήτοις προκατακόπτειν πανταχοῦ.

Versu 1 posui δὲ δὴ. Jacobs. præf. Anthol. Palat.
p. 66, ann. : « De δὴ post δὲ crebro omisso dixi in
Additt. animadv. ad Ath. p. 332. » Meinek. O. δὲ
πρὸς τὰ δ., qui v. 2 supplet ἀεὶ, et « Sequentia,
inquit, a v. 4 ex pluribus versibus contraxit
auctor Epitomes. » V. 5 fortasse scribendum est
ὥσπερ οἱ Ὀλυμπ., etc., h. e. οἱ ἄνθρωποι. Salmasius
ὥσπερ. De muscis mire dissentiens Plinius
H. N. 29, 6, 34. « Nullum animal minus docile
existimatur, minorisve intellectus. Eo mirabilis
est, Olympiæ sacro certamine nubes earum immo-
lato tauro, quem Myiadem vocant, extra ter-
ritorium id abire. » Mein. : « Religionis originem
narrat Pausan. 5, 14 : traditum ab Hercule insti-
tutum tenuisse Eleos, et Jovem cognomento Ἄπο-
μιον coluisse, ἐλαύνοντα τῆς Ἡλείας Ὀλυμπίας τὰς
μυίκαις. Alius quoque deus, Myiagrus, ab iisdem Eleis
cultus est, referente Plinio 10, 28, 40, etc. »

6.

Idem ib. p. 14, F : πολὺ δὲ τὸ σύντονον καὶ κα-
ματηρὸν τῆς περὶ τῆν σφαιριστικὴν ἀμίλλης, τό τε κατὰ
τοὺς τραχηλισμοὺς βωμολέον. Ἄντ.

Οἷμοι κακοδαίμων, τὸν τράχηλον ὡς ἔχω!

Galenus libello De parva pila, Opp. vol. 4, p. 301
ed Basil., laudante Cas. : ὅταν γὰρ συνιστάμενοι πρὸς
ἀλλήλους καὶ ἀποκοιλῶντες ὑφαρπάσαι τὴν μεταξὺ

5 nam bibendi quidem atque edendi voluptates
pares habemus, nec magnificis
epulis fames eximitur.

5.

Hi enim sane convivia civium
observant... iisque dextere
advolant invocati.

— quos e communi

5 alere debebat populus, et usque, ut
Olympiæ muscis ajunt fieri,
bovem invocatis præmactare ubique.

6.

Væ mihi misero, ut cervix mea habeat!

(σφαίραν) διαπονῶσι, μέγιστον αὐτὸ καὶ σφοδρότατον καθίσταται, πολλοὺς μὲν τραχηλισμοὺς, πολλὰς δ' ἀντιλήψεις παλαιστικὰς ἀναμειγμένον, ὥστε κεφαλὴν καὶ αὐχένα πονεῖσθαι [τοῖς τραχηλισμοῖς]. Cf. fr. 7.

7.

Idem ib. : διηγείται δὲ τὴν φαινίνδα παιδιὰν οὕτως ἄντ.

— Σφαίραν λαβῶν

τῷ μὲν διδοῦς ἔχειρε, τὸν δ' ἔφευγ' ἄμα,
τὸν δ' ἐξέκρουσε, τὸν δ' ἀνέστησεν πάλιν,
κλαγκταῖσι φωναῖς.....

5 « ἔξω, μακρὰν, παρ' αὐτόν, ὑπὲρ αὐτόν,
κάτω,
ἄνω, βραχεῖαν ἀπόδοσιν, ἐγκαταστρέφου! »

Versu 3 libri τοῦ δ' ἔξ., quasi pila manibus excuti diceretur, quod alienum ab hoc ludo, in quo adversarios propellebant; amicos, qui ceciderant, erigebant; pilam humi virgīs agebant ad metam. V. 6 iidem ἐγκαταστρέφει. Probabiliter Mein. ἐγκαταστρέφου, quo aliquis ludentium ad suum locum se recipere jubetur. Verbis βραχεῖαν ἀπόδοσιν, h. e. βραχεῖα ἀποδοσει, lusor alterius virgam in breve tempus poscere videtur, propria elapsa, nec statim recuperanda in tumultu. Ludi modum accuratius quam alii describens Cinnamus Hist. 6, 5 : νεανῖαι τινές, εἰς ἴσα διαιρεθέντες, ἀλλήλοις σφαῖραν, σκύτους μὲν πεποιημένην, μίλῳ δὲ καρεμπερῆ τὸ μέγεθος, εἰς χῶρον τινα ὑπτιον ἀφίσταν, ὃς ἂν δηλαδὴ συμμετρησαμένοις αὐτοῖς δόξη, ἐπ' αὐτὴν τε, οἷόν τι ἄθλον ἐν μεταγίμῳ κειμένην, ἀπο βυτῆρος (h. e. cito per tropum : v. ann. ad OEdip. Colon. 842) ἀντιθέουσιν ἀλλήλοις, βράβδον ἐνδύξια (perite) χειριζόμενος ἕκαστος, συμμετρῶς μὲν ἐπιμήκη, εἰς δὲ καμπήν τινα πλατεῖαν ἄνω τελευτώσαν, ἧς τὸ μέσον χορδαῖς τισι, χρόνῳ μὲν αὐανθεσίαις, ἀλλήλαις δὲ δικτυωτόν τινα ζυμπεπλεγμέναις διαλαμβάνεται τρόπον. σπουδῆν μέντοι ἐκἀτέρῳ πῃ ποιεῖται (vulgo ἐκ. πεποιήται) μέρος, ὅπως ἂν ἐπὶ θάτερον προτερήσαντες (τὴν) μεταγάγῃσι πέρας, δὲ δηλονότι ἀρχῆθεν αὐτοῖς ἀποδέδασται· ἐπειδὴν γὰρ ταῖς βράβδαις εἰς ὀγδοηρονοῦν

7.

— Pila sumpta
aliquae tradita gaudebat; alium vero fugiebat,
hunc repulit, illum erigebat rursus,
claris vocibus....

5 « Extra, Longe, Prope hunc, Super illum, Infra,
Supra, Da paululum, Conversus redi!

8.

Phæninda lusurus ibas ad Phænestium.

9.

in malam rem balneum, ut me affecit!

ἐπειγόμενος δὲ σφαῖρος ἀφίχεται πέρας, τοῦτο ἡ νίκη ἐκείνῳ τῷ μέρει γίνεται.

8.

Idem ib. : ἐκαλεῖτο δὲ φαινίνδα ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν σφαιριζόντων, ἧ ὅτι εὐρετῆς αὐτῆς, ὡς φησὶν Ἰόβας ὁ Μαυρούσιος, Φαινέσιος δὲ παιδοτρίβης, καὶ Ἄντ.

Φαινίνδα παίζειν ἦσας ἐς Φαινέσιου.

Libri Φ. παίζων ἦσας ἐν Φ. Porson. Advers. p. 309, Φ. παίσων ἦσας ἐκ Φ. Valckenarius ad Phæn. p. 360, παίσων ἦσας ἐκ Φ. « Varias grammaticorum interpretationes vocis φαινίνδα collegit Schweigh. Phænestium ludi istius inventorem nominat etiam Etym. M. p. 790, 27, ubi Φενέσιος scriptum est. » Mein.

9.

Idem ib. p. 18, C, de balneis : ὄν τὸ βλαπτικὸν ἄντ. δηλοῖ:

Ἔς μακρὰν τὸ λουτρὸν, ὡς διέθηκέ με!
ἐφθὸν κομιδῆ πεποιήκεν! ἀποκναίσειεν ἂν
κἂν ὅστισιν μου λαβόμενος τοῦ δέρματος
οὕτω στερεόν τι πρᾶγμα θερμὸν ἐστ' ὕδωρ.

Versu 1 libri Εἰς μακ. Recte Mein. Ἔς μ., more Atticorum, ut ἐς κόρακας, ἐς ὀλίβαν, etc., qua de re laudat Helladius Phot. p. 535, 2, et schol. Victor. ad Iliad. 23, 7. Cf. Aristoph. Ran. 187. V. 2 πεποιήκεν Dind. pro πεποιήκεν. V. 3 κἂν Porson. pro καὶ, metrum corrumpente. V. 4 scribe στερεόν sive στερεῶν, a στερέειν. Τί addidit Casaub.

10.

Idem ib. p. 22, F : ἡμῖν δὲ οὐ μόνον δὲ πνεύμων ἀπεξήρανται, κινδυνεύει δὲ καὶ ἡ καρδία. καὶ τῷ (propterea. Vulgo καὶ τοι.) ἄντ. λέγει

α. Ζῆν δ' εἰπέ μοι τί ἐστὶ. β. Τὸ πίνειν, φῆμ' ἔγω.

Ὁρᾶς, παρὰ βέλτροισι χειμάρροις ὅσα
δένδρων αἰεὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν
βρέγεται, μέγεθος καὶ κάλλος οἷα γίνεταί.
5 τὰ δ' ἀντιτείνονθ', οἶονεὶ δῖψαν τινὰ
ἢ ξηρασίαν σχόντ', αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.

plane percoctum reddidit! contereret me
quilibet cute prehensum :
tam debilitans res est aqua calida.

10.

a. Vivere dic mihi quid sit. b. Bibere, ajo ego.
Vides, apud fluentia torrentia
quæ arbores semper dieque et noctu
irrigantur, quam grandes et pulchræ fiant :
5 resistentes autem, velut siti quadam
vel aritudine correptæ, radicitus pereunt.

Versu 1 Ath. et Eust. ad Iliad. p. 1612, 15, Τὸ δὲ ζῆν εἰπέ μοι, inutiliter quidem addito articulo, nec probando isto, quod ediderunt,

— Τὸ δὲ

ζῆν εἰπέ μοι.

Mendose autem Eust. δοκῶν ἐπαίνειν Ἀντιφάνους ἀπορίαν (leg. Ἀντιφάνης εὐπορίαν) « Τὸ δὲ ζῆν εἰπέ μοι τί ἐστὶν ; » ἦς (malim δὲ) λύσις « Τὸ πίνειν φῆμ' ἔγω. » καὶ παρωδία ἐκείνη (perperam libri παρωδίαν ἐκείνην) ἐκ τῶν τοῦ Σοφοκλέους (Antig. 668-670 : cf. ann. ad Aristoph. Ran. 855) Ὁρᾶς, etc. V. 4 libri γίνεταί. V. 6 σχόντ' pro ἔχοντ' Grotius Excerpt. p. 635.

11.

Idem ib. p. 27, D : ἄντ. που ὁ χαρίεις τὰ ἐξ ἐκάστης πόλεως ἰδιώματα οὕτω καταλέγει.

Ἐξ Ἡλιδος μάγειρος, ἐξ Ἄργους λέβης,
Φλιασίος οἶνος, ἐκ Κορίνθου στρώματα,
ἰχθὺς Σικυῶνος, Αἰγίου δ' αὐλητρίδες,
τυρὸς Σικελικῆς,.....

5 μύρον ἐξ Ἀθηναίων, ἔγγελος Βοιωτία.

Versu 5 libri ἔγγελος βοιωτία. Dind. et Mein. ἔγγελος βοιωτία, sed permisceri scimus a et ai. « Similem recensum rerum cuique regioni propriarum habes supra (in Προβατῆ). Hinc partem loci repetivit Eust. ad Iliad. p. 974, 54. » E M.

12.

Idem 2, p. 38, B : ἄντ.

— Κρύψαι, Φειδία.

ἅπαντα ἄλλα τις δύναται ἂν πλὴν δυοῖν,
οἶνόν τε πίνων, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσῶν·
ἀμφοτέρα μὴνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων
5 καὶ τῶν λόγων γ' αὐθ', ὥστε τοὺς ἀρνούμενους
μάλιστα τούτους ταῦτα καταφανῆ ποιεῖν.

11.

Ex Elide coquus, Argis lebes,
Phliasium vinum, e Corintho stragula,
piscis Sicyonis, Ægiique tibicinæ,
caseus Siculus,.....
5 unguentum Athenis, anguilla Bœotia.

12.

— Occultare, Phidia.
cetera cuncta potest aliquis præter duo
si vinum bibit, et in amorem incidit :
ambo enim se ipsa indicant adspectu

Priora usque ad ἐμπεσῶν habet etiam Eust. ad Odys. p. 1770, 8. Versu 5 libri λόγων ταῦθ', VL λόγων τ' αὐθ'. V. 6 vulgo μ. τούτους καταφανεῖς ποιεῖ. VI. μ. ταῦτα καταφανεῖς πολλοῖς ποιεῖ, in quibus πολλοῖς, ubi exspectes πᾶσι, profectum arbitror ab eo, qui versum suppleret, quod fit aptius accepto ταῦτα. Schweigh. καταφανεῖς αὐτοὺς ποιεῖν.

13.

Idem ib. p. 44, A : ἄντ. δὲ

— Οἶνω.... τὸν οἶνον ἐξελαύνειν,
σάλπιγγι τὴν σάλπιγγα, τῷ κήρυκι τὸν
βοῶντα,
κόπῳ κόπον, ψόφῳ ψόφον, τριωβόλῳ δὲ πόρ-
νον,
αὐθαδίαν αὐθαδίᾳ, Καλλίστρατον μαγείρῳ,
5 στάσιν στάσει, μάχῃ μάχην, ὑποπίσιος δὲ
πόκτυν,
πόνῳ πόνον, δίκῃ δίκην, γυναικί τὴν γυναικᾶ.

« Ecce perquam festivum homœopathicæ doctrinæ firmamentum! Versu 1 post οἶνω Elmsl. ad Acharn. 717, inserit δὲ δει. (Possis etiam λέγω. Both.) V. 3 verba κόπῳ κόπον huc retraxit Elmsl. quæ libri habent post ἐξελαύνειν. Triobolium prostibuli pretium habemus etiam apud Platonem Phæone 2, 17, Epicratem Antil. 22 et Machonem Athen. 13, p. 580, D. V. 4 Callistratum dicit Aphidnæum, oratorem celeberrimum (v. Xenoph. Hellen. 6, 2, 39, cum epimetro Schneideri. Both.), de cuius luxuria cf. Eubuli Antiop. 3. Quod coquo eum comparat Ant., ad gulositatem viri spectat. » E M. V. 5 libri μάχην μάχῃ, quod correxit Elmsleius, idemque v. 6 δίκην δίκῃ.

14.

Idem ib. p. 45, A : « Μεταλλάξαι βρώματα διάφορα ἐστ' ἡδὺ, » φησὶν ἄντ. » καὶ τῶν etc. Ita hæc scribam :

5 et sermonibus quidem, ut, qui abnuunt,
illi inprimis hæc manifestent.

13.

— Vino.... vinum expellere,
classicum classico, præconem per clamantem,
lassitudine lassitudinem, strepitu strepitum, trio-
[bolo escortum,
arrogantiam arrogantia, Callistratum per coquum.
5 seditionem seditione, pugna pugnam, sugillationi-
[bus pugilem,
labore laborem, lite litem, mulierem per mulierem.

— Μεταλλάξαι διάφορα βρώματα
ἔσθ' ἡδὺ, καὶ τῷ πολλάκις θρυλουμένων
ὄντι διαμέστω τὸ παραγεύσασθαι τινος
καινοῦ παρέσχε διπλασίαν τὴν ἡδονήν.

Versu 1 sic Casaub., initio addens Τὸ γάρ. V. 2
libri minus bene τῶν, et v. 3 διάμεστον ὄντα, quum
opus sit dativo, referendo ad παρέσχε. Idem
v. 4 καινοῦ διπλασίαν παρέσχε τὴν ἡδ. Correxerit
Schweigh.

15.

Idem 11, p. 781, D : Μένανδρος δὲ πού φησι καὶ
ποτήριον τορνευτὸν καὶ τορευτά. Ἄντ.

Ἄλλοι δὲ καὶ δὴ βακχίου παλαιγενοῦς
ἀπιόσκιον καὶ χρυσοκύλλητον δέπας
μεστὸν, κύκλω χορευῶν, ἔλκουσι γνάθοις
ὀλκῶς ἀπύστους, παντελῶς ἐστραμμένον
5 τάνω (τὰ) κάτω δεικνύοντες.

Versu 2 scripsi ἀπιόσκιον καὶ χρ. Libri mendose
ἀφρῶ σκιά καὶ χρ., neque accipiendum fuit a Valck.
ad Callimach. p. 250 insulsum et præposterum
ἀφρῶ σκιάσθην χρυσ. Ἀπιόσκιον, apio. umbratum,
Ant. dixit poculum epitheto fortasse novo, sed
artissimo. Horatius Carm. 1, 3, 15:

Neu desint epulis rosæ,
neu vinax apium, neu breve lilium.

Et 4, 11 :

Est mihi nonum superantis annum
plenus Albani cadus; est in horto,
Phylli, nectendis apium coronis.

Litteræ π et φ, ι et ρ, α et ον commutatae, ut alias,
haec obscuraverunt. V. 3 « κύκλω χορευῶν, h. e.
κυκλοῦμενον, in orbem ab alio ad alium convivam
circumlatum. Euripides Cress. 12 : κύκλικος ἐρπού-
σης κύκλω, etc. » E M. V. 4 scribo

ὀλκῶς ἀπύστους πανταχῶς ἐστραμμένον.

Πανταχῶς, ut Athen. p. 243, B. Ἐστραμμένου (δέ-
πκος), fulgurantis, splendentis fulgore auri. V. 5
addidi τὰ.

14.

— Variare diversos cibos
dulce est, et usque jactatis
satiato novi alicujus gustatio
duplicem voluptatem afferre solet.

15.

Alii vero etiam vini longævi
apio umbratum aureum calicem
plenum, qui in orbem saltat, hauriunt buccis,
infinitos potus quoquo-versus fulgurantis
5 supra infraque monstrantes.

16.

Idem 1, p. 28, D : ἐπαινέεται ὄντως ὁ Ἄττικὸς
κέραμος. Εὐβούλος δὲ φησι

— Κνίδια κεράμια,
Σικελικὰ βατάνια, (καὶ) Μεγαρικὰ πιθάκια.

Ἄντ. δὲ

Καὶ νᾶπυ Κύπριον, καὶ σκαμωνίας ὀπὸν,
καὶ κάρδαμον Μιλήσιον, καὶ κρόμμυον
Σαμοθράκιον, καὶ καυλὸν ἐκ Καρχηδόνας,
καὶ σίλφιον, θύμον τε τῶν Ἰμηττίων,
5 ὀρίγανον Τενέδιον.

Haec, negligenter scripta apud Athen., sic dedi,
ut, tanquam Eubuli, leguntur apud Pollucem 6,
67. Ibi : ἔνια δὲ τῶν ἡδυσμάτων ἐπηγεῖτο ἐκ χωρίων,
ὡς Εὐβούλος ἐν Γλαύκῳ φησι « Καὶ νᾶπυ, » etc. Verba
ὅρ. Τενέδιον accesserunt ex Athenæo. Porsonus
ὀρίγανόν τε Τεν.

17. 18.

Idem 2, p. 66, D : ὅτι εἰς τὸ πρόπομα καὶ ταῦτα
ἐνεβάλλοντο, πέπερι, φυλλίς, σμόρνα, κύπερον, μύρον
Αἰγύπτιον. Ἄντ.

Ἄν μὲν ἄρα πέπερι τις φέρῃ (περ) πριάμενος,
στρεβλοῦν γράφουσι τοῦτον ὡς κατάσκοπον.

πάλιν δὲ

Νῦν περιόντα πέπερι καὶ καρπὸν βλίτου
ζητεῖν.

Versu 1 forte p̄r exciderit ante πρ-. Cf. ann. ad
Incert. 4. Temere ediderunt Ἐὰν μὲν ἄρα π. φέρῃ
τις πρ. V. 2 γράφουσι, ut Aristoph. Av. 968 : γράφω
σε μυρίας δραχμάς. V. 3 ediderunt Νῦν δεῖ περιόντα
(quasi id idem sit ac περιόντα) etc., quoniam in
libris ab interpretatione legitur N. δεῖ περιόντα.
« Ant. in sycophantas Athenienses, nisi fallor,
invehitur, qui urbis illius nomen exosum redde-
bant. Nam qui Athenas piper aliasque merces pe-
regrinas, in Asiae emporiis emptas, importabant,

16.

Et sinapi Cyprium, et scamoniae succum,
Milesiumque nasturtium, et cepam
Samothraciam, brassicam Carthaginis,
silphium, thymumque ex Hymettiis,
5 origanum Tenedium.

17.

Quodsi igitur piper aliquis emptum importet,
eum dica scripta eruciandum esse aiunt, tanquam
[exploratore].
Nunc circumeundum est piper et fructum atriplicis
querenti.

18.

per calumniam in periculum capitis soliti sunt
vocari, tanquam regis Persarum speculatores, non
mercatores. Sic apud Aristophanem Megarenses
et Beoti, qui res suas venum Athenas apportabant,
tanquam insidiatores deferuntur vexanturque. »
E Cas.

19.

Idem ib. F : Σαμιακοῦ ἐλαίου μνημονεύει Ἄντ. ἢ
Ἄλεξις,

— Οὐτοσί δέ σοι
τοῦ λευκοτάτου πάντων ἐλαίου Σαμιακοῦ
ἔστιν μετρητής.

« Fragmentum hoc ex Ὑπνω petitum videtur,
quæ fabula ab aliis Alexidi, ab aliis Antiphani
tribuebatur. » Mein.

20.

Idem ib. p. 47, B : τὸ δὲ ὀξύπεινος παρὰ Διφίλω...
καὶ Ἄντ.

— α. Ἐν νόσημα τοῦτ' ἔχει·
αἰεὶ γὰρ ὀξύπεινός ἐστι. β. Θετταλὸν
λέγεις κομιδῆ τὸν ἄνδρα.

« De Hercule dicta esse conjicias : fortasse igitur
ad Omphalen referenda sunt. » E M.

21.

Idem ib. p. 56, E : ὅτι δὲ τὸ ἄπλυτοι (apud Eu-
polidem) ἐπὶ τῶν βαφανίδων ἀκούειν δεῖ, οὐκ ἐπὶ
τῶν σηπιδῶν, δηλοῖ Ἄντ., γράφων

Νήττας, σχαδόνας, κάρυ' ἐντραγεῖν, ἦ', ἐγ-
κρίδας,
βαφανίδας ἀπλύτους, γογγυλίδας, χύνδρον,
μελι.

Versu 1, libri metro violato ἐντρώγειν. Emendavit
Schweigh.

22.

Idem 1, p. 3, B : διόπερ ἐκεῖνα τῶν Ἀντιφάνους
ἔρετ' εἰς αὐτὸν (Ptolemæum Philadelphum),

19.

— Haec tibi
candidissimi omnium olei Samiaci
est metreta.

20.

— a. Unum hunc morbum habet :
usque vehementer esurit. b. Thessalum prorsus
virum dicis.

21.

Anates, favos, nuces comede, ova, enerides,
raphanos ablutos, rapa, alicam, mel.

22.

Semperque ades Musis et sermonibus quibushbet,

Ἄει δὲ πρὸς Μούσαισι καὶ λόγοις περ εἶ,
ὅπου γε σοφίας ἔργον ἐξετάζεται.

Libri mendose λόγοις πάρετ', et versu 2 ὅπου τε. De
illo conf. ann. ad fr. incert. 4.

23. 24. a.

Idem ib. p. 8, D : Ἄντ. δὲ φησι

Βίος θεῶν γὰρ ἔστιν, ὅταν ἔγῃς ποθὲν
τάλλοτρία δειπνεῖν, μὴ προσέχων λογίσμασιν.

καὶ πάλιν

Μακάριος ὁ βίος· δεῖ δ' αἰεὶ καινὸν πόρον
εὐρεῖν ἔμ', ὡς μάσημα ταῖς γνάθοις ἔχω.

Versu 3 Max. ἢ βίος ἢ δεῖ μ' αἰεὶ, et v. 4 εὐρίσκειν
ὡς... Correxerit Dobr. Advers. 2, p. 293.

24. b.

Idem ib. E : ὅτι τὸ μονοφαγεῖν ἔστιν ἐν χρήσει
τοῖς παλαιοῖς. Ἄντ.

— Μονοφαγεῖς ἦδη τι καὶ βλάπτεις ἐμέ.

Sunt haud dubie parasiti verba.

25. 26.

Idem ib. p. 11, C, de prandio, quod ἄριστον
dicebatur (v. ann. ad Æschyli Ag. 303) : λέγει δὲ
τὸ πρῶτον ἐμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκρατισμὸν καλοῦμεν
διὰ τὸ ἐν ἀκράτῳ βρέχειν καὶ προσίσθαι ψομοῦς, ὡς
Ἄντ.

Ἄριστον ἐν ὄσῳ (γ' ἔνδον) ὁ μάγειρος ποιεῖ,
εἴτ' ἐπάγει

Συνακρατίσασθαι πῶς ἔχεις μετ' ἐμοῦ (τι σύ);

Uncinis inclusa addidi, quæ verisimile est forte
excidisse. V. 1 cogitabam de γ' ἤμιν, sed proba-
bilis Meinck. ἔνδον, collato Platone, fr. inc. 45.

27.

Ibidem p. 12, B : παρετίθεντο δὲ (apud Home-
rum) οἱ μὲν ἄρτοι σὺν τοῖς κανοῖς, τὰ δὲ δεῖπνα κρέα
μόνον ἦν ὀπτὰ.

ubi quidem res sapientiæ exploratur.

33.

Deorum enim vita est, si habes ubi
ex alienis cœnes, non subductis rationibus.

24. a.

Beata vita; sed quærendus mihi semper modus est,
quo mandenda procurem maxillis.

24. b.

Jam solus cœnas et mihi detrimentum affers.

25.

Dum prandium (quidem intus) apparat coquus.

26.

Quomodo animatus es mecum jentare (quiddam)?

Θύων δὲ βοῦς Ὀμηρος οὐ ζωμὸν ποιεῖ,
οὐδ' ἤψε κρέας, οὐδ' ἐγκέφαλον, ὥπτα δὲ καὶ
τὰς κοιλίας· οὕτω σφόδρ' ἦν ἀρχαίως,

Ἄντ. φησί. Jacent hæc in codicibus, ita scilicet
scripta ζωμὸν δὲ οὐκ ἐποίει Ὀμηρος θύων βοῦς, οὐδ'
ἤψεν κρέας, οὐδ' ἐγκ. — ἀρχαίως. Aristoph. Nub.
794: φρονεῖς ἀρχαίως.

28.

Ibidem p. 28, F, ubi de variis vini generibus
agitur: Ἄντ.

Ἔστιν (τίν'), ὄψον χρηστὸν, ἐπαγωγὸν πίνυ,
αἰνός τε Θάσιος, καὶ μύρον, καὶ στέμματα.

Minus verisimiliter Jacobs. Addit. p. 26, Πάρεστιν
ὄψον. Nunc etiam proxime sequentia addidit Mein.:

Ἐν πλησμῶνι γὰρ Κύπρις, ἐν δὲ τοῖς κακῶς
πράττουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς.

« Κύπρις prima longa dixit ut in parodia versus
Euripidei; cf. monost. 159. » M.

29.

Athen. 15, p. 686, B: καὶ γὰρ δ' ἐπὶ τούτοις τοῦ
λέγειν ἤδη παύσομαι τὸ τήμερον, παραχωρῶ τε τὸν
περὶ τῶν μύρων λόγον τοῖς βουλομένοις διέρχεσθαι τι,
τῷ τε παιδὶ προσάττω (ita Mein.; libri — ἄττων)
ἐπὶ τῇ στεφανηφόρῳ ταύτῃ μου διαλέξαι, κατὰ τὰ (li-
bri τὸν) Ἀντιφάνους

(Στεφάνους) ἐνεργεῖν δεῦρο τῶν χρηστῶν δύο,
καὶ δᾶδα χρηστὴν, ἡμμένην χρηστῶ πυρί.

Initio vocem Στεφ. excidisse vidit Casaubonus.

30.

Athen. 2, p. 65, E: Ἄντ. δὲ καὶ ψᾶρας ἐν τοῖς
βρώμασι καταλέγει·

— Μελιπέριδες,
φᾶτται, νῆτται, γῆνες, ψᾶρες,

27.

Boves mactans Homerus non parat jus,
neque carnem coxit, aut cerebrum; immo etiam alves
assabat: tam vehementer priscorum amans fuit.

28.

Sunt (quædam,) opsonium bonum, valde alliciens,
vinumque Thasium, et unguentum, et coronæ.
In satietate enim viget Venus, sed misere
habentibus dea non inest hominibus.

29.

Coronas hue affer bonarum duas,
et facem bonam, bono igne accensam.

30.

— Mellita perdiees,

κίττα, κολοῖς, κόψιχος, ὄρτυξ,
ὄηλει ὄρνις.

V. 1 libri Μέλι, πέρδικες. « Describi videtur cænæ
apparatus, in quo etiam mella, secundis mensis
propria, commemorari solent: vid. e. c. Phi-
loxeni locum Athen. 4, p. 147, E, ubi mel et lac
in fine convivii apponuntur. Hic offendit mel
agmen ducens. Fortasse igitur scribendum est με-
λιπέριδες, quemadmodum μελικάριδας dixit Phi-
loxenus l. 1. » E M. Non dubitavi probabilem,
si quam aliam, correctionem admittere. V. 4
libri metro minus commodo ὄρνις ὄηλεια.

31. 32.

Ibidem p. 163 ed. Dindorf.: Ἄντ.

α. Τί φῆς; (ἐμοί) τι ἐνθάδ' οἴσαι καταφα-
γεῖν
ἐπὶ τὴν θύραν, εἴθ', ὥσπερ οἱ πτωχοὶ, χαίμαι
ἐνθάδ' ἔδομ' (ἐζόμενός γε), καὶ τις ὄψεται;
β. Ἵπὸ τοῦ δ' ἐπίπυσται τευθίδος;...

δ αὐτὸς

5 — Εὐτρεπίζετε

ψυκτῆρα, λεκάνην, τριπόδιον, ποτήριον,
χύτραν, θυεῖαν, κάκκαβον, ζωμήρυσιν.

Versuum 1 et 3 lacunas supplere: ἔδομαι, καὶ τις
libri. V. 4 libri ἐπὶ τῷ δ' ἐπ. τευθίδος. Nos si audis,
alter verito, ne quis se videat tam misere habentem,
alter respondet quærens, a quam loligine explo-
ratum se existimet. Jacebat igitur ille in littore
deserto. V. 5 libri εὐτρέπιζε, quum -ζε syllaba, ut
videtur, offecisset extremæ τε: quiddam enim simile
habent nonnunquam in codicibus litteræ ζ et τ,
quemadmodum χερρονησίτουσα pro χ-σίτουσα legi-
tur in Mss. Polyb. 1, 73, 4. Pro arbitrio Koppiers.
Observ. philol. p. 58, εὐτρέπιζε δή. Sane hæc satis
diversa officia pluribus ille servis imperaverit,

palumbi, anates, anseres, sturni,
pica, graculus, merula, coturnix,
gallina.

31.

a. Quid ais? afferesne huc (mibi), quod edam,
ad fores, ut dein eo, sicut mendici,
hic vescar humi (quidem sedens), quamvis aliquis
[videat?

b. At quænam lologo te exploravit?

32.

— Apparate
psycterem, patinam, tripodium, calicem,
ollam, mortarium, caceabum, trullam.

quemadmodum plures erant in ædibus opulentis.
Senex Terentianus Heaut. 1, 1, 76:

— « Hem, tot mea,

Solius solliciti sint causa, ut me unum expleant? »
et v. 90: « ancillas, servos... omnes produxi ac
vendidi, » etc. Versu 6 ποτήριον Ruhken. pro πό-
τερον.

33.

Ibidem p. 40, C:

Συνεχῶς γὰρ ἐμπιπλάμενος ἀμελής γίγνεται
ἄνθρωπος, ὑποπίνων δὲ πίνυ φροντιστικῶς,
Ἄντ. φησίν. Ap. Athen. legebatur Σ. μὲν γὰρ ἐμπ.
ἄνθρ. ἀμελής γίγν. Correxerit Meinek.

34.

Ibidem p. 47, F: καὶ τρίκλινοι οἴκοι, καὶ τετρά-
κλινοι, καὶ ἐπτάκλινοι, καὶ ἐννεάκλινοι, καὶ κατὰ τοὺς
ἑξῆς ἀρθροῦς, ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ἄντ.

Τρεῖς ἄντας εἰς τρίκλινον ἡμᾶς συναγαγόν.

Ath. depravato versu Συναγ. τρεῖς ... ἡμᾶς.

35.

Idem 1, p. 23, A, et Eust. ad Iliad. p. 890,
49: εἴρηται δὲ τὸ βρέχειν καὶ ἐπὶ τοῦ πίνειν. Ἄντ.

Δεῖ γὰρ φαγόντας διαφιλοῦς βρέχειν.

Similiter Philoxenus Athen. 11, p. 476, E: Ἐβρε-
χον δὲ καὶ κατὰ μικρόν. Sic enim legendum puto pro
vulgatis ἔβρ. δὲ κατὰ μ. Duriores numeros habe-
ret Ἐβρ. κατὰ μ. Cf. fragm. 37.

36.

Athen. 2, p. 49, B, de usu tripodum in convi-
viis: Ἄντ.

Ἐπεὶ δ' ὁ τρίπους ἦρθη, κατὰ χειρῶν γ' ἐξέο-
μεν.

Vitiose Ath. κ. χειρῶν τ' εἴχομεν. Eust. ad Iliad.
p. 740, 16: παράγει (Ath.) καὶ Ἀντιφάνην εἰπόντα
« Ἐπεὶ δ' ὁ τρ. ἦρθη » τούτῳ τὴν τράπεζα « κατὰ χ.
ἐξέομεν, » ἦγον ἐνιπτόμεθα. Dindorfius τ' ἐξέομεν,
ex ἐπεὶ pendens.

33.

Nam qui perpetuo se implet homo, fit negligens;
qui vero subbibit, plane circumspectus.

34.

Tres nos secum ducens in τρίκλινον.

35.

Oportet enim eos, qui comederunt, largiter irrigare.

36.

Postquam vero tripus sublatus fuit, manus lavaba-
[mus.

37.

Asparagus emicabat, ervilia quædam effloruit.

37.

Ibidem p. 63, A: Ἄντ. δὲ (invitis Atticistis:
v. Phrynich. p. 110) διὰ τοῦ π (pro φ) φησὶν ἀσπά-
ραγον,

Ἀσπάραγος (ἄν) ἠγλαίξεν, ὄχρος ἐξήνθηκέ τις.
ἠγλαίξεν pro ἠγλαίξετο, ut βρέχειν pro βρέχεσθαι
fr. 35. Frustra Porson. Ἄσπ. ἐπηγλαίξεται, etsi con-
stat, v et τ litteras interdum commutatas esse:
v. ann. ad Thuc. 1, 33. Inserui ἄν.

38.

Athen. 14, p. 644, F, Ἄμης: πλακοῦντος γένος.
Ἄντ.

Ἄμητες, ἄμυλοι.

V. de his placentis indicem Aristophanis.

39.

Stobæus Floril. 9, 16, cum lemme Ἀντιφάνους.

Ὁ μηδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμου.

Sic codd. A et Voss. At Trinc. et hoc fr., et 40, 41,
42, a et b, itemque 44, Ἀντιφώντος. « Anti-
phani tribuit etiam Arsenius Ion. p. 128. Cod. A
οὐθενός. » E M.

40.

Ib. 10, 22, cum eodem lemme, quod habent
etiam sequentia ex eo deprompta.

Τὰ πονηρὰ κέρδη τὰς μὲν ἡδονὰς ἔχει
μικρὰς, ἔπειτα δ' ὑστερον λύπας μακρὰς.

« Habet etiam Maximus 41, p. 64. » E M.

41.

Ib. 16, 12:

Ὡς δυστυχεῖς, ὅσοισι τοῦ κέρδους χάριν
ἐπίπροσθε ταίσχρᾶ φαίνετ' εἶναι τῶν καλῶν·
ἐπισκοτεῖ γὰρ τῷ φρονεῖν τὸ λαμβάνειν.

Ita Gaisford. ex A codice. Vulgo Ὡ δυστ.

42, a.

Stob. Floril. 21, 4, et Maximus 80, p. 158.

38.

Ametes, amyli.

39.

Qui nihil delinquit, nulla lege indiget

40.

Mala luca parvas quidem auferunt
voluptates, post autem longos mœrores.

41.

Ut miseri sunt, quibus lucri gratia
præstare pulchris turpia videntur!
quippe obscurat intellectum sumendi cupido.

Εἰ θνητὸς εἶ, βέλτιστε, θνητὰ καὶ φρόνει.
42, b.

Ibid. 24, 7 :

Τὸ μὴ συνειδέναί γὰρ αὐτοῦ τῷ βίῳ
ἀδίκημα μηδὲν ἠδονὴν πολλὴν ἔχει.

Versu 1 librorum αὐτοῦ correxit Mein.
43.

Ib. 27, 5.

Δέσποιν', ὅταν τις ὀμνύοντας καταφρονῇ,
ᾧ μὴ σύννοιδε πρότερον ἐπιωρκηκῶτι
οὗτος καταφρονεῖν τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκεῖ
καὶ πρότερον ὀμώσας αὐτὸς ἐπιωρκηκέναι.

Libri v. 2 ἐπιωρκηκῶτι et v. 4 ἐπιωρκηκέναι. Emen-
davit Gaisford.
44.

Ibid. 8.

Ὁ διδοὺς τὸν ὄρκον τῷ πονηρῷ μαίνεται.
Τούναντιόν γ' ἂν νῦν ποιοῦσιν οἱ θεοί·
ἂν ἐπιωρκήσῃ τις, αὐτὸς εὐθέως
ὁ διδοὺς τὸν ὄρκον ἐγένετ' ἐμβροντήσιος,
5 οἶμαι δικαίως, ὅτι πεπίστευκέν τινα.

Versu 1 posui τῷ, h. e. τινί. Libri minus bene τῷ π.
V. 2 iidem frequente sphalmate τῶν. γὰρ νῦν. V. 4
cod. A διδοὺς pro vulgato δοῦς. Præterea legitur in
libris ἐμβρόντητος, versu quidem deficiente, nec
tamen inferendum fuit ὡς cum Gaisfordio, qui
ἐμβρόντητος, ὡς | οἶμαι δ., sed scribendum ἐμβροντή-
σιος, quo spectat nomen ἐμβροντήσια, sicut κακία
ad κακὸς, μαλακία ad μαλακὸς, etc. Hujus glossema
est ἐμβρόντητος. Analogia caret a Salmasio propo-
situm ἐμβροντήσιμος.
45.

Stob. ib. 29, 51.

Si mortalis es, optime, etiam mortalia cogita.
42. a.

Nullam conscire sibi in vita
injuriam, voluptatem magnam affert.
42. b.

Hera, si quis jurantem spernit,
quem antea pejerasse nescit,
is mihi deos spernere videtur
et antea jurans ipse pejerasse.
43.

Qui jusjurandum dat alicui improbo delirat.
Contrarium quidem nunc faciunt dii :
si quis pejeravit, qui tali dat jusjurandum,
eum ipsum statim confulgurare solent
merito, ut arbitror, quia fidem alicui habuit.
44.

Τῆς ἐπιμελείας δούλα πάντα γίγνεται.

Malim vitato homœoteleuto, elegantiusque et me-
lioribus numeris, — πάντ' ἂν γ. Hoc ἂν ab impe-
ritis sæpe neglectum est, tanquam inutile. Conf.
monost. 494.

46.

Idem ib. 34, 4.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν λεγόμενον μακρῶς, ὅτε
ὁ λέγων ὑποτάττει τοῖς λόγοις τὰ πράγματα.

Trine. Ἀντιόχου. Gesnerus : *Antiochi, alias Anti-
tiphanis.*

47.

Idem ib. 37, 13, et Arsenius Ion. p. 129.

Τρόπος δίκαιος κτῆμα τιμιώτατον.

48.

Ib. 51, 18.

Ἐπεὶ γὰρ ἀποθνήσκει ἀνάγκη γίγνεται,
τὸ προῦκ' ἀποθανεῖν ἔστι φανερὰ ζημία.

49.

Ib. 53, 9.

Τίς δ' οὐχὶ θανάτου μισθοφόρων, ᾧ φιλάττα,
ὡς ἔνεκα τοῦ ζῆν ἔρχετ' ἀποθανοῦμενος;

Versu 1 cod. A., Voss., Trine. μισθοφόρων. Grotius
μισθοφόρος. Audacior Jacobs. Lectt. Stob. p. 97,
Τί δ' οὐχὶ θανάτῳ μισθοφόρων ἀφίεται, δς etc., recte
tamen μισθοφόρων.

50.

Ib. 62, 9.

Δούλῳ γὰρ, οἶμαι, πατρίδος ἐστερημένῳ,
χρηστὸς γενόμενος δεσπότης, ἔστιν πατρίς.

45.

Diligentiæ omnia serviunt.

46.

Nulla est longa oratio, si
orator subordinat dietis facta.

47.

Morum proborum possessio est honorificentissima.

48.

Quoniam enim mori nos oportet,
gratis mori jactura est.

49.

Quis non est mortis mercenarius, amicissima,
qui vitæ causa morti obviam it?

50.

Servo enim, opinor, patria privato
probum se præbens dominus est patria.

Versu 2 libri, nomine δεσπ. occultato in thesi, χρ.
γ. ἔστι δεσπ. πατρίς. Mire codd. AB. ἔστι δ' ἔπος
πατρίδος.

51.

Ib. 63, 12.

Εἴ φησι τοὺς ἐρωῶντας οὐχὶ νοῦν ἔχειν,
ἢ πού τις ἔστι τοὺς τρόπους ἀβέλτερος·
εἰ γὰρ ἀφέλοι τις τοῦ βίου τὰς ἠδονὰς,
καταλείπετ' οὐδὲν ἕτερον ἢ τεθνηκέναι.

Perperam libri versu 1 Εἴ τίς φησι, etc., quum τις
sequatur v. 2, quod huc pertinet. « Eadem Athen.
13, p. 563, A, affert ex Theophili Philaulo, τίς
φησι ... et versu 4 οὐδὲν ἄλλο πλὴν τῶν. » *E M.*

52.

Stob. Floril. 68, 27, et Arsenius Ion. p. 130.

ὣς ἔστι τὸ γαμεῖν ἔσχατον τοῦ δυστυχεῖν.

53.

Ibid. 72, 9.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲ βαρύτερον τῶν φορτίων
γυναικὸς ὄντως προῦκα πολλὴν φερομένης.

Versu 2 libri voce γυναικὸς deteriore loco posita,
ὄντως γυν. π. π. φ. « Malim πάντων γ. Arsenius, an-
notante Gaisf. : γυναικὸς, εἰ μὴ τὰς φρένας καλὰς
ἔχη. » *Mein.*

54.

Ib. 73, 48. (Trine. Ἀντιφάνου.)

Ἐγὼ γυναικὶ δ' ἔν τι πιστεύω μόνον,
ἔπ' ἂν ἀποθάνῃ, μὴ βιώσεσθαι πάλιν,
τὰ δ' ἄλλ' ἀπιστῶ πάνθ', ἕως ἂν ἀποθάνῃ.

55.

Ib. 52, et Arsenius Ion. p. 129.

51.

Si quis amantes mente captos esse ait,
haud dubie stulta est indole ;
nam si quis aufert a vita voluptates,
nihil relinquitur aliud quam mors.

52.

Nam uxorem ducere summum est miseræ.

53.

Nullum revera gravius est ponderum
quam mulier, quæ magnam dotem attulit.

54.

Ego autem mulieri non nisi unum quoddam credo,
eam, si mortua fuerit, non revicturam ;
de ceteris cunctis non credo, donec mortua fuerit.

55.

Vehementer homo lippiens, quum mala

ὀφθαλμῶν ἄνθρωπος ἰσχυρῶς, κακὰ
πάμπολλα πάσγων ἐν ἀγαθὸν πάσχει μίνον,
ὅτι οὐχ ὄρᾳ γυναῖκα τοῦτον τὸν χρόνον.

Versu 3 Mein. recte ὅτι pro δτ'.

56.

Ib. 74, 3.

Μὴ * ὄμμασιν τὸ σῶμα λαμπρύνειν θέλε,
ἔργοις δὲ καθαρῶς καὶ τρόποις τὴν καρδίαν.

Menda est ὄμμασιν, sed nimis dissimile χρώμασιν,
quod Gesnerus aliique suffecerunt, neque colorum
tam magnus Athenis usus fuit quam unguentorum :
quare legam Μὴ γ' ὄμμασιν .... De μ et σ litteris
haud raro commutatis ad Thucyd. 2, 10. Ὄμμα
non invenio apud alios, sed digna hæc forma est
Antiphane, multa peculiaria usurpante.

57.

Ib. 9.

Τί φῆς ; λαθεῖν ζητῶν τι πρὸς γυναῖκ' ἔρεῖς
τὸ πρᾶγμα ; καὶ τί τοῦτο λίαν διαφέρει
ἢ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι ;

Ita cod. B versu 2 ; in aliis libris omissum est λίαν
sequente simili δια. Meinek. scripserat

— πρὸς γυναῖκ' ἄρα
ἔρεῖς τὸ πρᾶγμα ; καὶ τί τοῦτο διαφέρει
ἢ πᾶσι etc.

Minus etiam probo Porsoni rationem.

58 a, b, c.

Ib. 78, 7.

Ὅστις δ' ἐρυθρᾷ, τλιχοῦτος ὢν, ἔτι
πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ γονέας, οὐκ ἔστιν κακός.
* * *

Ὅστις γὰρ ὁμολογῶν τι μὴ ποιεῖ πατρί,
πάντων ἂν αὐτὸς καταφρονήσαι τῶν θεῶν.

plurima patitur, unum patitur bonum,
quod eo tempore uxorem non videt.

56.

Noli odoribus excolere corpus,
sed factis moribusque puris animum.

57.

Quid ais? quod studes ut lateat, id mulieri diceas
negotium? eequid hoc multum differt ab eo,
si omnibus in foro præconibus indicas?

58. a.

Qui vero tali ætate adhuc erubescit suis
parentibus, hic non est malus.

58. b.

Nam qui nihil eorum, de quibus convenit, præstat
| patri,
is omnes deos contemneret.

5 Τοῦ γὰρ πατρὸς κρατεῖν μὲν αἰσχρὴν φέρει,
ἡσσημένῳ δὲ δόξα νικητήριος.

Tria in unum locum conjuncta fragmenta.
Versu 3 vulgo legitur *δηλόγον*, sed cod. A et margo Gesneri *δηλόγων*. V. 4 probabiliter Mein. *καταφρονήσαι* pro *κατεφρόνησε*. Versui 6 Philemonis nomen adscriptum est in cod. A. « Si Antiphanis aliusve comici versus sunt, *ἡσσημένῳ* scribendum; sed videntur tragici poetae esse. » *Mein.*

59.

Ib. 83, 19.

Υἱὸν γὰρ ἀγαπητῷ τι πράττων πρὸς χάριν
ἔρανον ἐμαυτῷ τοῦτον οἶμαι φέρειν.

60 a, b, c.

Ib. 91, 14, et Arsenius Ion. p. 129.

Ἄρ' ἔστι λῆρος πάντα πρὸς τὸ χρυσίον;
μόνου γὰρ αὐτοῦ διαμένειν εἴωθ' ἀεὶ
τὸ χρῶμα ταύτ' τῶν φίλων δὲ τοὺς τρόπους
οὐδέποθ' ὁμοίως ζωγραφοῦσιν αἱ τύχαι.

5 Πλοῦτος δὲ βιάσάνος ἐστὶν ἀνθρώπου τρόπων.

Ὅταν εὐπορῶν γὰρ αἰσχρὰ πράττη πράγματα,
τούτων τί ἀπορήσαντ' ἂν οὐκ οἶε ποιεῖν;

Versu 7 edd. *τί τοῦτον ἀπ'*, etc.; sed cod. A et Trinc. *τούτο*, Voss. autem optime *τούτων*, h. e. τῶν αἰσχυρῶν: hoc enim consentaneum est poetam dixisse, si vel opulenti turpia committant, multo magis ab inopibus talia esse expectanda. Ceterum hæc, pariter ac supra posita n. 58, non coherere, neque uno tenore, ut in codicibus, legenda esse, sed tripartita, pridem intellexit Meinek. (cf. fr. 66, 67.) Idem de postremis hæc annotat: « Versu 6

58. c.

Patrem enim vincere ignominiam affert,
clades autem gloriam victoriae.

59.

Filio enim dilecto quiddam gratificari
idem arbitror ac si dem symbolam pro me ipso.

60. a.

Nonne nugæ sunt omnia, comparata cum auro?
id enim solum servare semper solet
eundem colorem; amicorum autem mores
nunquam similiter pingunt fata.

60. b.

Divitiæ sunt cotricula morum hominis.

post *αἰσχρὰ* cod. A infert *τις*, quo vix carere licet. Verum videtur quod habet Stob. Flor. 2, 3, ubi hi duo versus iterum leguntur, sed omissis auctoris nomine, quod unus in margine adscripsit Gesnerus. Ibi igitur scriptum est

Ὅταν εὐπορῶν τις αἰσχρὰ πρ. πρ.

Neque aliter Antonius Mel. Serm. 2, p. 7, 27 Gesn., qui addit Antiphanis nomen. Alter versus ap. Stob. 2, 3, ita scriptus legitur,

τί τοῦτον ἀπορήσαντα πράξειν προσδοκῆς;

61.

Stob. 93, 20, et Arsenius Ion. p. 129. (Trinc. *Ἀριστοφάνους*.)

Ὁ δὲ πλοῦτος ἡμᾶς, καθάπερ ἱατρὸς κακὸς,
τυφλοῦς βλέποντας παραλαβὼν πάντας ποιεῖ.

Versu 2 minus fortiter Mein., auctore Clemente Alex. Strom. 4, p. 483, D, s. 574 Pott. (Ἄντ. δ κομικός, Ὁ πλοῦτος, φησὶ, πλέον θατέρου βλέποντας παραλαβὼν τυφλοῦς ποιεῖ), πάντας βλ. παρ. τυφλοῦς π. Cicero De amic. 15, 22: *non enim solum ipsa Fortuna cæca est, sed eos etiam plerumque efficit cæcos, quos complexa est.*

62. a.

Ib. 97, 1, et Arsenius Ion. p. 138.

Καλῶς πένεσθαι μᾶλλον ἢ πλουτεῖν κακῶς·
τὸ μὲν γὰρ ἔλεον, τὸ δ' ἐπιτίμησιν ποιεῖ.

V. 1 est in monost. 300.

62. b. c.

Ib. 95, 1.

Ἄπανθ' ὁ λιμὸς γλυκέα πλὴν αὐτοῦ ποιεῖ.

Πενία γὰρ ἐστὶν ἡ τρώπων διδάσκαλος.

60. c.

Si enim locuples turpia committit,
quænam horum non perpetret inops?

61.

Opulentia vero nos omnes, velut medicus malus,
cæcos reddit, oculos acceptos.

62. a.

Bene inopem esse malim quam male locupletem:
illum enim commiserantur, hunc autem vituperant.

62. b.

Omnia, præter se ipsam, fames dulcia reddit.

62. c.

Est enim paupertas magistra morum.

63.

Ibid. 93, 1.

Ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν τὰ δὲ χρήματα
ταῦτ' ἐστὶν ὄψις, παραπέτασμα τοῦ βίου.

« Cf. Alexidis Incert. 41. » E M.

64.

Ib. 99, 27.

Λύπη μανίας ὁμότιχος εἶναι μοι δοκεῖ.

Æschylus Ag. 900, laudante Gaisf.: νόσος γὰρ γείτων ὁμότιχος ἐρείδει.

65.

Ib. 107, 5.

Οἶμοι τάλας, ὡς ἀδινὸν, ὅταν ἡ μὲν φύσις
λίπη τινὸς τὴν τάξιν, ὁ δὲ τρόπος μένη!

Versu 1 codd. inepte *ἀδινον*. De x et v commutatis ad Pherecr. Κρατ. 12. Cf. fragm. 86.

66. 67.

Ib. 108, 29.

Τὰ τύχης φέρειν δεῖ γ' ἠπίως τὸν εὐγενῆ.

Τὸ μὲν ἀτυχεῖσθαι παντὸς εἶναι μοι δοκεῖ,
ἀνδρὸς δ' ἐνεργεῖν ἀτυχίαν ὀρθῶ τρόπῳ.

Versus 1 libri δεῖ ἠπίως. Frustra γνησίως Jacobs. Addit. ad Athen. p. 322, secundum Menandrum ap. Stob. ibid. 45. V. 3 ita Grot. pro ὀρθοῦ τρόπου quod servat Halmius, corrigens πρῶως pro ἀνδρός. Fragmenta recte divisit Mein.

68. a.

Ib. 116, 13 et 14.

Σφόδρ' ἐστὶν ἡμῶν ὁ βίος οἶνον προσφερέης·
ὅταν ἡ τὸ λοιπὸν μικρὸν, ὄξος γίγνεται.
Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας, ὡσπερ ἐργαστήριον,

63.

Mentem divitem habere decet; opes autem
hæc sunt species, aulæum vitæ.

64.

Mæror insaniæ contubernalis esse mihi videtur.

65.

Væ mihi misero, ut triste est, si natura quidem aliquid
relinquit ordinem, mores autem manent!

66.

Fortunam leniter ferre oportet generosum.

67.

Infortunio affligi omnium esse arbitrator,
viri autem ferre infortunium recto animo.

68. a.

Valde similis vino est vita nostra:

ἅπαντα τὰνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά.

Recte Mein. conjunxit hæc duo fragmenta, qui versu 1 sic pro inconcinnis Σφ. τί ἐστίν. Idem laudavit similia ista poetæ incogniti Anthol. Palat. 9, 127.

Ἄν περιλειθῆ μικρὸν ἐν ἀγγεσιν ἡδέος οἴνου,
εἰς ὃν τρέπεται τοῦτο τὸ λειπόμενον·
οὕτω ἀπαντήσας τὸν ὀπὸν βίου, εἰς βαθὺ δ' ἐλθὼν
γῆρας, ὁ πρεσβύτης γίγνεται ὀξύχολος.

(Quorum versu 3 absurde legitur τὸν ὀλον βίον, x et π (v. Pherecrat. Κρατ. 12), tum ον et ου, sicut passim: v. ann. ad Ar. Plut. 714, Apollonii Lex. h. v.) Versus 3 et 4 habet etiam Arsenius Viol. p. 129.

68. b.

Ibid. 115, 9, cum lemmate Κράτητος ἐξ Ἀντιφάνους.

Ὀνειδισάς μοι γῆρας ὡς κακὸν μέγα,
οὐ μὴ τυχόντι θάνατός ἐσθ' ἡ ζημία,
οὐ πάντες ἐπιθυμοῦμεν ἂν δ' ἔλθῃ ποτὲ,
ἀνώμεθ'· οὕτως ἐσμέν ἀχάριστοι φύσει.

Versu 2 libri φ, Gesnerus οὔ.

69.

Ib. 116, 16.

Ὡ γῆρας, ὡς ἅπασι τοῖς ζητούσι σε
ψέγειν ἀφορμὰς παραδίδως τοῦ πράγματός!

Versu 2 cod. B λέγειν.

70.

Ib. 15, et Arsen. Ion. p. 130.

Τὸ γῆρας ὡσπερ βωμός ἐστι τῶν κακῶν·
πάντ' ἐστ' ἰδεῖν εἰς τοῦτο καταπεφευγῶτα!

si paulum reliquum est, fit acetum.

Ad senectutem enim, velut ad opificinam,
omnia hominum tendunt mala.

68. b.

Exprobrasti mihi senectutem quasi ingens malum,
quod qui non attingit, morte multatur;
cujus quidem omnes cupidi sunt; quando autem
[advenit tandem,
ægre ferimus: adeo ingrati sumus natura.

69.

O senectus, ut omnibus, qui te quærunt,
ansas præbes ad rem reprehendendam!

70.

Senectus velut ara est malorum:
omnia videas ad eam confugere.

71.
Ib. 26.
Οὐδείς τὰ πατρῶά ποι γέρον κατεδήδοκεν,
ἀλλ' οὐδὲ κατεμώρανεν, οὐδ' ἐλύσατο.
πορνίδιον, οὐδὲ θυροκοπῶν ὄφλεν δίκην·
οὕτω τὸ γῆρας σωφρονοῦν ὄν κεύτυχεῖ.
- Versu 4 libri mendo ineptissimo σωφρονοῦν οὐκ
εὐτυχεῖ.
72.
Stobæus Eclog. phys. 1, p. 224 ed. Heeren.
Μάλιστα δ' ἐκπλήττει με τῶν συνειδότητων
ὁ χρόνος, ὃν (ἀν) αἰεὶ λαμβάνειν ἀμήχανον.
- V. 2 ἀν immissum, ut Aristoph. Vesp. 668, ubi
v. ann. Deinde libri male ἀμηχανῶ.
73.
Appendix Florent. Stobæi Gaisf. vol. 4, p. 401
ed. Lips.
Τὸ γὰρ πεπαιδευθῆναι, μόνον ἂν τις τοῦτ' ἔχη,
ἀληθές ἐστι καὶ τὸ τῶν ἀδικημάτων
μὴ λαμβάνειν τὰς ἀξίας τιμωρίας,
ἐλεεῖν δὲ πάντως.
- Versu 1 liber ἔχοι, quod correxit Mein. V. 2 κατὰ
τῶν H. Jacobi. V. 4 vitiose legebatur ἐλεῖν.
74.
Zonaras Lex. 2, p. 1745 : τρίτην ἡμέραν γρη
λέγειν, οὐχὶ τρεῖς ἡμέρας.... Ἀντιφῶν
ἔχθες μετὰ πέντ' ἔπινον, ἡμέραν τρίτην
μεθ' ἑπτά.
- Antiphaniis nomen ponendum fuisse monnit
Meinek.
75.
Plutarchus Vit. X oratt. p. 845, B : ὡς κοιμο-
δηθῆναι αὐτὸν (Demosthenem) ὑπὸ Ἀντιφάνους καὶ
Τιμοκλέους,
71.
Nullus adhuc senex patria comedit,
sed neque insaniit, neque liberavit
seortillum, nec fores pulsans litem contraxit :
ita senectus sapiens etiam felix est.
72.
Maxime terret me consiorum
tempus, quem non facile potest ut semper lateat.
73.
Educatio enim, modo quis eam habeat,

- Μὰ γῆν, μὰ κρημνοῦς, μὰ ποταμοῦς, μὰ
νάματ'!
- Scripti κρημνοῦς. Tautologicæ libri κρήνας.
76.
Pollux 7, 52 : Ἄντ. δὲ πού φησι
Περίνησα, καὶ περίλευκα, καὶ πεντέκτενα.
ἔστι δὲ τὰ μὲν πεντέκτενα χιτωνίσκοι περὶ τὴν ὠκ
πορφύραν ἔχοντες, πάντε κτένεσιν ἐνυφασμένοι. τὰ δὲ
περίλευκα τούναντίον εἶη ἂν ὕφασμα ἐκ πορφύρας ἢ
ἄλλου χρώματος, ἐν τῇ περιδρόμῳ λευκὸν ἐνυφασμέ-
νον. τὰ δὲ περίνησα πρόκροσσόν ἐστι περίβλημα,
ἔχον τὰ νήματα ἐξηρημένα, ἢ (immo ἢ, ubi) πορ-
φύρα κύκλω τὰ τέλη τοῦ ὕφασματος περιέργεται, νή-
σου σχῆμα ποιῶσα τῇ περιρροῇ τοῦ χρώματος. Codices
utrobique περίνησσα. Bekkerus edidit πεντέ-
κτενα.
77.
Idem 2, 13 : γεροντεῖαι (sic, quod scriben-
dum esset γερόνται, sed verum videatur γερον-
ταιαῖαι) παλαίστραι παρ' Ἀριστοφάνει. Ms. Falckenb.
Ἀντιφάνει.
78.
Idem 5, 98 : Καὶ τρισπὶς δὲ ὄρου εἶδος... καὶ,
ὡς Ἄντ., κάθημα. ἐκάλουν δὲ αὐτὸ καὶ καθετήρα.
« H. Stephanus κάθεμα, cui simile est καθετήρ in
ornatu muliebri commemoratum. » Mein.
79.
Hesychius, Ἀὐχένιοι : χιτῶνος εἶδος ὑπὸ Ἀντι-
φάνους.
80.
Phrynichus Eclog. Att. p. 333 : Ἐπίτοκος ἢ
γυνὴ ἀδοκίμως εἶπεν Ἄντ. ὁ κοιμῶδης, δέον ἐπιτεῖς
εἶπειν.
81.
Antiatt. p. 96, 12, Ἐπιστάτης : ἀντὶ τοῦ δι-
δάσκαλος Ὁμολογουμένοις Ἄντ. Nam mendosam ju-
dico codicis scripturam ὁμολογουμένως. Probabilis
comœdiæ titulus Ὁμολογούμενα, *Conventa*, quem
restituendum esse suspicabatur Koppiers.
- vera in eo quoque spectatur, si non
justas sontibus imponit pœnas,
sed omnino misericordem se præbet.
74.
Heri cum quinque viris potavi, nudiustertius
cum septem.
75.
Per terram, per præcipitia, per annes, per fluentia!
77.
Seniles palastræ.

82.
Idem p. 98, 15, Ἥθη : πληθυντικῶς φασὶ μὴ
δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἐνικῶς· ἀλλ' Ἄντ. εἶπε πληθυντικῶς.
V. Lobeck. ad Phryn. p. 364.
83.
Idem p. 112, 24, Πτωχεύειν : οὐ τὸ ἐπατεῖν,
ἀλλὰ τὸ πένεσθαι. Ἄντ. V. Koppiers. Observ. philo-
lol. p. 21.
83. b.
Idem p. 116, 8, Χολῶν : ὀργίζεσθαι. Ἄντ. « Χο-
λῶν est μελαγχολῶν apud Stratonem Phœnic. 7, et
Epiëratem Dyspr. 7. Apud Moschum Carm. 1, 10,
olim legebatur ἦν δὲ χολῶ νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ubi
recte mihi restituisse videor ἐν δὲ etc. Cf. Kop-
piers. l. l. p. 23. » E M.
84.
Ib. 11, Χρήσασθαι : ἀντὶ τοῦ δανείσασθαι
Ἄντ.
85.
Gramm. Bekkeri Anecd. p. 405, 32, Ἀνόκαιον
(leg. ἀνώγειον, ut observavit Mein.) : τὸ ὑπερῶν
οἴκημα. Ξενοφῶν ἐν Κύρου ἀνάθεσει (5, 4, 29), καὶ
τῶν κοιμῶδιστοῦν οἱ περὶ Ἀντιφάνην. Eadem Sui-
das v. Ἀνώγειον, ubi legitur Ἀριστοφάνην.
86.
Idem p. 443, 22, Ἀρδεύειν παρ' Ἀντιφάνει
μόνη. ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ ἀναρδεύειν λέγουσι. Codex ἐκ
τοῦ ἐναντίου δὲ ἀρδεῖν οὐκ ἀρδεύειν λέγουσι, quæ labe
adpersa esse, nemo infitiabitur. De x et v confu-
sis ad fr. 66; de x et ou nota res. Simile ἀναρδευ-
τος. « Pro ἀρδεύειν Lobeck. ad Phryn. p. 763 cor-
rigit ἀρδεῖν. » M.
87.
Idem p. 427, 9, Ἀποδικεῖν : ἀντὶ τοῦ ἀπολο-
γεῖσθαι. οὕτως Ἄντ. « Sic etiam Suidas h. v.; sed,
qui his usus est, Ruhnken. De Antiph. p. 248, in
codice legit Ἀντιφῶν. » E M.
88.
Photius Lex. p. 183, 17, Κύδαροι : πλοίαριζ
ἄττα. παρ' Ἀντιφάνει τὸ ὄνομα. V. interpp. Pollu-
cis 1, 96, et Hesychii v. Κύδαρος.
89.
Ibid. p. 552, 25, Συνέλκειν τὰς ὄφρῦς :
ἀντὶ τοῦ συνάγειν. οὕτως Ἄντ. « Συνάγειν ὄφρ. ipse
Ant. Philotheb. 2. » M. Item Aristophanes.
90.
Ib. p. 605, 22, Τρίτη καὶ τετάρτη ἔτει :
ἀντὶ τοῦ πρὸ τρίων καὶ τεττάρων ἐτῶν. οὕτως Ἄντ.
« Sic etiam Suidas v. Τρίτη, ubi eadem legitur,
Ἀντιφάνης. Codex Photii ἀντιφα, unde Porson. Ἀν-
τιφῶν. » E M.
91.
Ib. p. 624, 16, et Suidas, Ὑπέρχολος γενό-
μενος : ἀντὶ τοῦ ὑπεραγανακτήςσας. οὕτως Ἄντ. Cuius
nomine omissio habet etiam Antiatt. p. 115, 2.
92.
Suidas, Ἀλουργιαῖον : ἀντὶ τοῦ ἀλουργῆς. οὐ-
τως Ἄντ. « Eadem gramm. Bekkeri Anecd. p. 380,
14, ubi editum Ἀριστοφάνης. Usitate nominis formæ
sunt ἀλουργός et ἀλουργῆς. V. Lobeck. ad Phryn.
p. 185. » Mein.
93.
Idem et Zonaras Lex. 1, p. 141, Ἀμαρτυρή-
τους : ἀντὶ τοῦ ἀμαρτύρους. οὕτως Ἄντ.
94.
Eustath. ad Iliad. p. 741, 29 : διὸ καὶ κασωρὶς
ἢ πόρνη διὰ τὸ κάσαι, ὅ ἐστι κοσμησαι, τὴν ὄραν οὐ
δεόντως. Ἄντ. δὲ, φασὶ, κασωρῖτιν ἔφη τὴν ἐπὶ τέ-
γους προεστῶσαν. V. a Mein. laudatum Lobeck.
Paral. gramm. p. 30, 31.
95.
Zenobius Cent. 6, 34 : Ἀλεκτροῦν τις ἐγένετο
Φιλίππου στρατηγός, ὃν ἀπέκτανεν, ὡς φασὶ, Χά-
ρης ὁ Ἀθηναῖος. μὲνηται δὲ αὐτοῦ Ἡρακλείδης ὁ
κοιμικός, καὶ Ἄντ. Cf. ann. ad Heraclidis fragm.
96.
Plutarchus Moral. p. 79, A : ὁ γὰρ Ἄντ. εἶπε
παίζων, ἐν τινὶ πόλει τὰς φωνὰς εὐθὺς λεγομένας πη-
γνοσθαι διὰ ψῆχος, εἶθ' ὕστερον ἀνεμῶν ἀκούειν θε-
ρους, ἃ τοῦ χειμῶνος διελέθησαν. « Perfactum
figmentum apud Johannem Paulum me legere
memini. » E M.
97.
Maximus Conf. 41, p. 64 : κύων μελετήσας σαρ-
κῶν ἀπογεύεσθαι φυλάττειν οὐκέτι δύναται τὴν ἀγέλην.
Disjecta poetæ verba, quæ componas scribendo
Σαρκῶν δὲ μελετήσας ἀπογεύεσθαι κύων
οὐκέτι φυλάττειν τὴν ἀγέλην δυνήσεται.
- Apte futuro id, quod solet fieri, significat. Alio-

Carnium vero esui assuetus canis

FRAGMENTA COMICORUM GR.

97.

non amplius custodire gregem poterit.

27

qui versus quidem causa retineri poterat δύναται, nunc pro glossemate habendum est.

98.

Boissonadii Anecd. 1, p. 125. Ἀντιφάνης : « Αἱ νέαι φίλται ἀναγκαῖαι μὲν, αἱ δὲ παλαιαὶ ἀναγκαϊότεραι. » Meinek. : « Eadem legas in Apophthegm. sylloge, Vindobonæ a Ritschelio edita, p. v, 30. Antiphani nomen fortasse ex Antisthene corruptum est, quæ etiam alias confunduntur : v. Hist. crit. Com. p. 317. » Sane hæc prosam sapiunt.

99.

Clemens Alex. Strom. 6, p. 751 : Ἀριστοφάνους γράφοντας

Βέβαιον ἔχεις τὸν βίον δίκαιος ὢν,
χωρὶς τε θορύβου καὶ φόβου ζήσεις καλῶς,

δ' Ἐπίκουρος λέγει, « Δικαιοσύνης καρπὸς μέγιστος ἀταραξία. » « Hæc inter Aristophanea recepit Dindorf. p. 206; sed aliena est eorum sententia a poesi Aristophanis, quum egregie deceat Antiphane, poetam ethicis sententiis abundantem. » E M.

100.

Cf. ann. ad Amipsiæ Incert. 2.

XLIV.

ANAXANDRIDES.

« Anaxandrides, Anaxandri filius, patria Camirensis, testibus Chamæonte Athen. 9, p. 374, B, et Suida v. Καμειράα et Ἀναξανδρίδης (Ἀναξ., Πρόδιος ἐκ Καμείρου. Rectius scribitur Καμείρου e canone Etym. M. p. 488, 9; cf. Eustath. ad Hom. p. 315, 23), ubi traditur, ab aliis Colophonem ejus patriam perhiberi. Fabulas docuit inde ab olympiade 101, ut colligas ex Marmore Arundel. epoch. 34, ubi ad nomen Calliæ, qui fuit archon olymp. 101 anno 1, Anaxandridæ adscriptum est. Postea olymp. 108, 2, Olympiorum festivitati, a Philippo, Macedoniae rege, Dii celebratæ, interfuit, docere pergens, ut videtur, usque ad olymp. 108 vel 109, quod inter alia confirmat

99.

Firmam habebis vitam justitia,
et sine tumultu ac metu bene ages.

RUSTICI.

1.

— a. Quomodo igitur parati estis

Platonis (Diog. Laert. 3, 26), Iphicratis et Cotyo (Athen. 4, p. 131, A), Melanopi et Callistrati (ib. 12, p. 553, D), Polyucti (ib. 4, p. 166, D), aliorumque virorum illa ætate celeberrum, irrisio. Chamæleon Heracleota libro 9 Περὶ κομωδίας (Athen. 9, p. 374, B) narrat, Anaxandridem proceri corporis virum fuisse, vestemque purpuream aureisque fimbriis condecoratam gestasse; eundem vero acerbioris fuisse ingenii, neque, si forte in fabularum commissionibus victus esset, improbatas populo novis curis emendasse, iterumque in scenam produxisse, sed in forum, *ubi thus et odores veneant*, discerpandas misisse. Ita factum esse, ut multa dramata scite adornata deleverit, δυσκολαίων τοῖς θεαταῖς διὰ τὸ γῆρας. Hæc Chamæleon, quorum partem repetit Eust. ad Odys. p. 1834, 15. Docuit autem secundum Suidam 65 fabulas, quarum 36 a grammaticis laudantur, et decem victorias reportavit, histrione usus, ut Aristoteles Rhet. 3, 12, docet, Philemone. Cf. Æschines C. Timarch. p. 132 Reisk. Fabularum ratione nonnihil novata, primum cum ἔρωτας καὶ παρθένων φθορὰς intexuisse narrat Suidas; quapropter Eudocia pudica nomen παμμύρου poetæ infligit Ion. p. 60; Aristotelem vero de ingenio ejus honorifice judicasse, ex frequente Anaxandridis commemoratione (velut Rhet. 3, 10, 11, 12, Eth. ad Eud. 6, 10, ad Nicom. 7, 10) haud temere conjicias. Nec solum comedias edidit, verum etiam dithyrambicæ poesi operatus est. Chamæleon ap. Athen. 9, p. 374, A : Ἀναξανδρίδης, διδάσκων ποτὲ διθύραμβον Ἀθήνησιν, εἰσῆλθεν ἐφ' ἵππου, καὶ ἀπήγγειλέ τι ἐκ τοῦ ἄσματος. » E M.

I. ΑΓΡΟΙΚΟΙ.

1.

Athen. 11, p. 463, F : τοῦ δ' ἐπιδήξια πίνειν μνημονεύει καὶ Ἀναξανδρίδης ἐν Ἀγροίκοις οὕτως,

— α. Τίνα δὴ παρεσκευασμένοι
πίνειν τρόπον ἔστέ νῦν γε; λέγετε. β. Τίνα
τρόπον;

ἡμεῖς τοιοῦτον, οἷον ἂν καὶ σοὶ δοκῇ.

α. Βούλεσθε δήπου τὸν ἐπὶ δεξιῖ; β. Ὁ πά-
τερ,

5 λήγειν ἐπὶ τῷ πίνοντι τὸν ἐπὶ δεξιῖ
λέγων ἀπόδόν, ὡσπερὶ τεθνηκότι!

bibere nunc quidem? dicite. b. Quomodo?
nos ita, ut etiam tibi placuerit.

a. Vultisne igitur dextrorsum? b. O pater.
5 omitte potatori dicere de modo dextrorsum
incommodo, velut defuncto.

Libri v. 2 ἔστε νῦν — τίνα τρόπον πίνειν; Mein. minus bene νῦν ἔστε; Posteriorius πίνειν delevit Dobræus. V. 3 vulgo ἡμεῖς; τοιοῦτον ... Conjunxit hæc Jacobs. V. 4 libri ἐπιδήξια, et v. 5 similiter ἐπιδήξια. V. Schneider. Lex. v. Δεξιῖς, et Plauti interpp. ad Curc. 1, 1, 70. V. 5 libri λέγειν ἐπὶ, et v. 6 λέγειν, Ἀπόλλων, ὡσπ. Quæ correxi. De mortuorum laudationibus ad tumulum v. Bosius Antiq. Gr. 4, 24, p. 267 ed. Zeun.

2.

Ib. p. 481, F, de κομωδίαις dicens : καὶ Ἄν. ἐν Ἄγρ.

— α. Μεγάλ' ἴσως ποτήρια
προπινόμενα, καὶ μέστ' ἀκράτου κυμβία
ἐκάρωσεν ὑμῶς. β. Ἀνακεχαίτικεν μὲν οὖν.

Ex Athenæo eadem appositus Macrobi. Sat. 5, 21, valde corrupta et omissis ultimis.

3.

Athen. 14, p. 642, B : Ἄν. Ἄγρ.

ὡς δ' ἐστεφανώθην, ἡ τράπεζ' ἐπήγετο,
τοσαῦτ' ἔχουσα βρώμαθ', ὅσα μὰ τοὺς θεοὺς
καὶ τὰς θεὰς οὐδ' ἔνδον ὄντ' ἠδὲν ἐγώ·
οὕτω πανέσθων Χρῆστος οὐκ ἔζων ποτέ.

V. 1 Meinek. malit ἡ τράπεζ' εἰσῆγετο. V. 4 libri οὕτω παρέζων χρηστῶς οὐκ ἔζων τότε. Mein. et Dobræus οὕτω παρέζων, Χρῆστε, κοῦκ ἔζων τότε. Immo litteræ ν et ρ commutatæ, ut alias; tum forte scriptum παρέσων abierit in παρέζων; simile autem τότε τῷ ποτέ, quod huc facit. Χρῆστος, nomen emphatice pronominis loco pronominis, de quo usu v. index Homericus. « Chrestus frequens servorum nomen. » M. Quorum convivium hic significatur.

II. ΑΓΧΙΣΗΣ.

1.

Athen. 6, p. 263, B : καὶ Ἄν. ἐν Ἀγχίση φησὶν
οὐκ ἔστι δούλων, ὃ γὰρ, οὐδαμοῦ πόλις,

2.

— a. Magna fortasse pocula
propinata et plena meri cymbia
vos sopierunt. b. Immo excusserunt.

3.

Ut autem coronatus fui, mensa apportabatur
tot continens cibos, quot, per omnes deos
deasque, ne seibam quidem intus paratos :
sic omnigenis vescens Chrestus nunquam vivebam.

ANCHISES.

1.

Non est servorum, o bone, usquam civitas,

τύχη δὲ πάντῃ μεταφέρει τὰ σώματα.
Πολλοὶ δὲ νῦν μὲν εἰσὶν οὐκ ἐλεύθεροι,
εἰς ταύριον δὲ Σουνιεῖς, εἴτ' ἐς τρίτην
5 ἀγορᾷ κέχρηται· τὸν γὰρ οὐκ ἄλλα στρέφει
δαίμων ἐκάστω.

Versu 1 δούλων πόλις. « De servorum urbe v. Cratini Seriph. 2, 2, et Eupolidis Mar. fragm. 19. » M. V. 2 mendose libri πάντα. Σώματα, personas; v. Thuc. 1, 134, etc. V. 4 Σουνιεῖς, nobilissimi Atheniensium cives : v. Odys. 3, 278, Aristoph. Nub. 395, Casaub. ad h. l. (Occasione data corrigam ista Comici Av. 816 : ὃ Σουνιέρρακε, γαίρ' ἀναξ πελαργικῆ, in quibus analogia caret Σουν., apparetque, etiam hic, ut alias, fucum librariis fecisse x et τ litterarum similitudinem. Scribendum Σουνιέρρακε, ut Eq. 518, siquidem ineptum foret, eundem simul ab accipitre et a ciconia cognominari.) Ibid. cod. B εἰς δ' αὐρ. V. 5 ἀγορᾷ κέχρηται, concionantur, adeoque, ut Schweigh. interpretatur, *reip. administrandæ participes sunt*.

2.

Pollux 6, 161 : ἡμιχρῦσους δὲ Ἄν. Et 9, 59 : εἰ μὲν χρυσοῦς εἴποις, προσυπακούεται ὁ στατήρ· εἰ δὲ στατήρ εἴποις, οὐ πάντως ὁ χρυσοῦς Ἄν. δ' ἐν Ἀγχίση καὶ ἡμιχρῦσους λέγει.

III. ΑΙΣΧΡΑ.

Athen. 10, p. 455, F : Ἄν. δὲ Αἰσχρᾷ,

Ἄρτίως διηρτάμηκε καὶ τὰ μὲν διηνεκῆ
σώματος μέρη δαμάζετ' « ἐν πυρικτίτοιαι
γῆς »
Τιμῶθεος ἔφη ποτ', ἄνδρες, τὴν χύτραν, οἶ-
μαι, λέγων.

V. 1 et 2, διηνεκῆ (cod. A διανεκῆ) σώματος μέρη, *perpetuæ corporis partes*, totum complexæ. Ἐν π. γῆς. *in terris igne coctis*, h. e. ollis, ut recte accipit Mein. cum ipso poeta. Cod. A vitiose πυρικτί-

sed fors ubique corpora circumfert.

Multi autem nunc quidem non sunt liberi,
sed cras Sunienses. deinde nudistertius
5 concionantur : gubernaculum enim
cuique regit dæmon.

TURPIS. (ÆSCHRA?)

Modo dissectuit et « in terris igne formatis »
ut Timotheus aliquando, viri, dixit (ollam dixisse
[arbitror]

contiguas domabat corporis partes.

27.

τοισι, unde recentiores vitiosius πυριχτύποισι. V. 3 libri εἶναι, quod mutavit Bæckhius. Ego scribam τὴν χύτραν δ' εἶναι λέγω.

IV. ANTEPΩN.

Athen. 14, p. 654, B, exempla vocis περιστερίων afferens: Ἄν. ἐν Ἀντερῶντι,

Περιστερία γὰρ εἰσάγω καὶ στρουθία.

Libri minus verosimiliter εἰσάγων.

V. AXIAAEYΣ.

Antiatt. p. 104, 17, Κακομαθής: Ἄν. Ἀχιλλεῖ.

VI. ΓEPONTOMANIA.

1.

Athen. 13, p. 570, D: μνημονεύει δὲ τῆς Λαίδας καὶ Ἄν. ἐν Γερωντομανίᾳ, καὶ ἄλλας ἑταίρας αὐτῆ συγκαταλέγει, διὰ τούτων,

α. Τὴν ἐκ Κορίνθου Λαίδ' οἶσθα; β. Πῶς γὰρ οὐ;

τὴν ἡμερόεσσαν. α. Ἦν ἐκεῖνη τις φίλη Ἄντεια. β. Καὶ τοῦθ' ἡμέτερον ἦν παίγιον, νῆ τὸν Δί'. α. Ἦνθαι τότε Λαγίσκη γ', ἦν τότε

5 καὶ Θεολύτη μάλ' εὐπρόσωπος καὶ καλὴ, ὑπέφαιν' ἐσομένη δ' Ἰκκίμον λαμπρὰ κάλυ.

Versu 2 posui ἡμερόεσσαν. Vulgo ἡμετέριον cum Abresch. Diluc. Thucyd. p. 489; sed codd. ἡμέριον, ἡμέριον, etc., quæ nobis orta videbantur, quum forte ἡμερόαν, omisso est (simili τῶ α) scripsissent pro ἡμερόεσσαν, idque degeneravisset in ἡμερόαν, etc., quemadmodum η et ι scripius commutata scimus. V. 3 cod. A Ἄνθεια. V. 4 libri Λαγίσκη. ἦν δὲ τότε. Jacobs. Λαγίσκιον, τότε, Mein. Λαγίσκιον, τότε ἦν. V. 6 libri λαμπρόν. Probabiliter Dobr., probante Mein., λαμπρά.

2.

Idem 14, p. 614, C: Ἄν. δ' ἐν Γερ. καὶ εὐρετάς

VICISSIM AMANS.

Columbulas enim induco et passerulos.

SENUM DELIRIUM.

1.

a. Scin' Corinthiam Laidem? b. Quidni? amabilem illam. a. Habuit illa quandam amicam Anteam. b. Hæc quoque oblectamen fuit nostrum, per Jovem. a. Florebat tunc Lagisce quidem; fuit

[tunc

5 etiam Theolyte venustissima facie et pulebra, pellucebatque Oeimon præclara admodum futura.

τῶν γελοίων φησὶ γενέσθαι Ῥαδάμανθον καὶ Παλαμήδη, λέγων οὕτως,

— « Καίτοι πολὺ, » φησὶ « πονοῦμεν, τὸν ἀσύμβολον εὖρε γελοῖα λέγειν Ῥαδάμανθος καὶ Παλαμήδης. »

Versu 1 Athen. in vulgatis libris K. πολὺ γε πονοῦμεν, sed B codex καὶ τοι φησὶ. Hoc vocabulo suppletur versus anapaesticus, deleto γέ, quod ex interpretatione accesserit, addi solitum, sed non necessario, τῶ καίτοι. Mein. proposuit καίτοι πολὺ δὴ γε πονοῦμεν. V. 2 τὸν ἀσύμβολον parasitum dicere videtur. Cf. libellum nostrum *Ueber die griech. Komiker*, p. 35. Ad eundem locum respicit Aristoteles Rhetor. 3, 12: ἀνάγκη δὲ μεταβάλλειν τὸ αὐτὸ λέγοντας: ὅπερ ὡς προσδοκῶν τῶ ὑποκρίνεσθαι: « οὗτός ἐστιν ὁ κλέψας ἡμῶν, οὗτός ἐστιν ὁ ἐξαπατήσας, οὗτος ὁ τὸ ἐσχατον προδοῦναι ἐπιχειρήσας. » οἶον καὶ Φιλῆμων ὁ ὑποκριτὴς ἐποίει ἐν τε τῇ Ἀναξανδρίδου Γερωντομανίᾳ, ὅτε λέγει Ῥαδάμανθος καὶ Παλαμήδης, καὶ ἐν τῇ προλόγῳ τῶν Εὐσεβῶν τὸ ἐγώ. ἐὰν γὰρ τις ταῦτα μὴ ὑποκρίνηται, γίνεται δὲ τὴν δοκὸν φέριον.

VII. ΔΙΔΥΜΟΙ.

Antiatt. p. 85, 19, Βρέτας: ὁ ἀναίσθητος. Ἄν. ἐν Διδύμοις. « Hic usus nominis βρέτας Cyrenensibus adscribitur Etym. M. p. 213, 6. » *E M.*

VIII. EAENH.

Suidas v. Ἀθελτερος: λέγουσι δὲ καὶ ἀθελτήριον τὴν ἀθελτερίαν. Ἄν. Ἐλένη

α. Ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος, ὃ τι βούλει, λέγε.

β. Ὁ Ἡράκλεις, ἀθελτερίου γέ τι μανικοῦ!

α. Ἄλλ' οὐδ' ἂν εἰπεῖν τὸ μέγεθος δύναιτό τις.

Versu 2 libri ἀθελτηρίου (editores ἀθελτερίου) τεμνικοῦ, quod alii aliter emendare conati sunt, Mein. sic reliquit, probabiliora non inveniens; recte autem personas immisit. Μανικά πράγματα

2.

— « Quamvis valde, » inquit, « laboremus, non invitatum invenit, qui ridicula diceret, Rhadanthus et Palamedes. »

GEMINI.

Statua (*de stupido*).

HELENA.

a. « Ancora, lembus, vas, » quodcumque vis, dicito.

b. Per Herculem, stultitiæ quidem hoc est insanæ.

a. At magnitudinem nemo verbis exprimere possit.

XIII. ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

1.

Athen. 15, p. 694, E: ἀσθέντος τούτου, καὶ πάντων ἡσθέντων ἐπ' αὐτῶ, καὶ μνημονευσάντων ὅτι καὶ ὁ καλὸς Πλάτων αὐτοῦ μέμνηται ὡς ἀριστα εἰρημένου, ὁ Μυρτίλος ἔφη Ἀναξανδρίδην αὐτὸ διακελευσθέντα τὸν κωμωδιοποιόν, ἐν Θησαυρῶ λέγοντα οὕτως,

Ὁ τὸ σκόλιον εὐρὼν ἐκεῖνος, ὅστις ἦν, τὸ μὲν ὑγιαίνειν πρῶτον, ὡς ἀριστον ἦ, ὠνόμασεν ὀρθῶς, δεύτερον δ' εἶναι καλὸν, τρίτον δὲ πλουτεῖν. Τοῦθ', ὄρας, ἐμάνετο· 5 μετὰ τὴν ὑγίειαν γὰρ τὸ πλουτεῖν διαφέρει, καλὸς δὲ πεινῶν αἰσχρὸν ἐστὶ θηρίον.

Versu 1 Simonidem Ceum dicit, ejus scolion celeberrimum sic legam:

Ἵγελ' ἦν μὲν ἀριστον ἀνδρὶ θνατῶ·
δευτέρου δὲ φῶν καλὸν γενέσθαι·
τρίτου δὲ πλουτεῖν ἀδόλως·
καὶ τὸ τέταρτον ἦβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

Nam quod habent libri, Ἵγίαινειν μὲν etc., eo corumpitur hoc metri genus, quod nusquam incipit ab anapæsto; ἦν valet ἐστίν, ut Iliad. 16, 60, Soph. Trach. 293, Aristoph. Pac. 584, etc. Fere autem sentiens cum Anaxandride Philemon, a Mein. commemoratus, Incert. 68:

Αἰτῶ δ' ὑγίειαν πρῶτον, ἔπειτ' εὐπραξίαν,
τρίτου δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδενί·

ubi librarii negligentes etiam priore versu εἴτ' εὐπραξίαν, cum ἔπειτα et εἴτα succedere sibi soleant in hoc genere. V. 2 ἦ posui pro solæco librorum ἦν. Possis etiam ὄν (cum Bergkio), quum η, ο, ου, ω commutatorum exempla suppetant. V. Soph. Pelias 2, Soph. Fragm. p. 111 nostræ ed., etc. V. 6 libri κ. δὲ π. ἐστὶν αἰσχρὸν θ., in thesi posito verbo αἰσχρὸν.

2.

Athen. 4, p. 176, A, de μονάυλῳ disserens: Ἄν. δὲ ἐν Θησαυρῶ,

Ἄναλαβὼν μόνουλον κῦλλου τὸν ὑμέναιον.

THESAURUS.

1.

Ille, quisquis fuit, qui scolion excogitavit, sanitatem quidem recte, quia optimum sit, primo loco nominavit; secundo autem venustatem, tertioque divitias. Hoc dicens (vides) insaniebat: 5 nam post sanitatem opes præcellunt, venustus autem esuriens turpis bellua est.

2.

Sumpto monaulo canebam hymenæum.

dixit Aristoph. Vesp. 1437, μαυικὸν τι καὶ τραγωδικὸν Plut. 420.

IX. ΕΥΣΕΒΕΙΣ.

Hanc fabulam commemorat Aristoteles Rhetor. 3, 12, ejus verba apposuimus in Γερωντομαν. fr. 2.

X. ΖΩΓΡΑΦΟΙ ἢ ΓΕΩΓΡΑΦΟΙ.

« Ejusdem tituli fabulas scripserunt Antiphanes et Diphilus. Pomponii quoque erant *Pictores*. » *E M.*

1.

Pollux 10, 59: εἰρηται μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ ζωγράφου τὸ ὄνομα (πυξίον) ἐν Ἀναξανδρίδου Ζωγράφου ἢ Γεωγράφου (ἐκατέρως γὰρ ἐπιγράφεται τὸ δρᾶμα),

— Πυξίον λαβῶν κάθου.

2.

Antiatt. p. 104, 32, Κιννάβαρις: ἀρσενικῶς. Ἄν. Γεωγράφου. Bekkeri gramm. Anecd. p. 1208: εὐρηται γὰρ παρὰ Ἀλεξανδρίδῃ (sic) ἢ αἰτιυικῆ τὸν κιννάβαριν.

XI. ΗΡΑΚΛΗΣ.

Athen. 14, p. 638, D, de Arga, magistro musicæ: τοῦ Ἀργᾶ μνημονεύει Ἀλεξίς, ... καὶ Ἄν. ἐν Ἡρακλεῖ.

Ὁ μὲν γὰρ εὐφυῆς τις εἶναι φαίνεται·

ὡς δ' εὐρύθμως λαβῶν τὸ μελετητήριον

εἴτ' ἐσχεδίασε δριμύτως ἐν! Παπαπαπαῖ,

μεστὸς γενόμενος πρὸς τὸν Ἀργᾶν βούλομαι

5 κωδωνίσας πέμψαι σ' ἀγωνιούμενον,

ἴνα καὶ σὺ νικᾷς τοὺς σοφιστὰς, ὦ φίλε.

Versu 2 sic Schweigh. ; libri εὐρυθμος. V. 3 vulgo δριμ. ἐν... παπαῖ. « Δριμύτως, i. q. συνετῶς. Eust. p. 1455, 34: Εὐρυπίδης (Cycl. 91) ἐπὶ συνετοῦ εἴρηκε τὸ δριμύ, ὡς λέγει Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός. » Mein. Ἐν pro τι. Παπαπαπαῖ, ut Ar. Thesmoph. 1121. V. 6 τοὺς σοφιστὰς, artifices, vel musicos. Æschylus Athen. p. 632, C, a Mein. citatus:

Εἴτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ παραπαίων χέλυν.

XII. ΘΕΤΤΑΛΟΙ.

Antiatt. p. 106, 10, Λιθάζειν: οὐχὶ λεύειν καὶ καταλεύειν. Ἄν. Θετταλοῖς.

PICTORES sive TERRÆ DESCRIPTORES.

— Pugillaribus sumptis sede.

HERCULÉS.

Hic quidem bonæ indolis homo est, ut videtur: quam dextre sumpto instrumento dein ex tempore lusit quiddam! Papæ, ubi satiatus ero, ad Argan volo 5 probatum te mittere in certamen, ut tu etiam artifices vineas, amice.

XIV. ΘΗΣΕΥΣ.

1.

Diogenes Laert. 3, 26 : τοιοῦτος δ' ὢν (Plato) ὁμοῦς ἐσκώφη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν... Ἄν. ἐν Θησεῖ,

Ὅτε τῆς μορῆς ἔτρογεν, ὥστε περ Πλάτων. Libri τὰς μορ., quum fructus nimirum dicatur oleæ, non arbor. De hoc usu genitivi ad Iliad. 24, 76, 264. Dein iidem deficiente versu ὡσπερ Πλ. Herm. ὡσπερ καὶ Πλ., Mein. ὡσπερ Πλ. Prætulimus homericum ὥστε περ, quod videtur glossemati cecis. « De Platone oleas Sicularum mensarum delicias præferente v. Diog. Laert. 6, 25. » *E M.*

2.

Antiatt. p. 96, 5, Ἐξαλλάγματα : Ἄν. Θησεῖ,

— Παρθένοι

παίζουσι πῶς ἐλαφρόποδ' ἐξαλλάγματα.

Codex Π. παίζουσι πρὸς ἐλαφρὰ ἐξ. Commutata πῶς et πρὸς, ut Æsch. Eumenid. 225, Eupol. Incert. 36, etc. Ἐλαφρόποδα interpretantis ἐλαφρὰ vulgare existimandum est. Ἐξαλλάγματα, ut ἐξάλασσαι significat τέρπειν, de quo cf. ann. ad Euripidis Hel. 1271.

XV. ΚΑΝΗΦΟΡΟΣ.

Stobæus Eclog. phys. 2, 1, p. 6, cum lemme Ἄναξανδρίδου, at codd. VA Ἄλεξανδρίδης (sic) Κανηφόρου.

Ἄπαντές ἐσμεν πρὸς τὰ θεῖ' ἀβέλτεροι, κούκ ἴσμεν οὐδέν.

XVI. ΚΕΡΚΙΟΣ.

Athen. 3, p. 106, A, de mensura nominis κερκίς dicens : Ἄν. ἐν Κερκίῳ (Κερκύονι Reinesius Defens. var. lect. p. 72),

Ἐρυθρότερον καρίδος ὀπτῆς σ' ἀποφανῶ. Repetit Eustath. ad Il. p. 1220, 53, qui ὀπτῆς, libri Athenæi ὀπτῶν. Cf. fragm. Lycurgi.

XVII. ΚΙΘΑΡΙΣΤΡΙΑ.

Pollux 10, 172 : τοῦτο δὲ (τὸ βύσμα) βύστραν ἕτεροι κεκλήχασιν, ὡς Ἄν. Κιθαρίστρια, καὶ Ἀντιφάνης Ὀρφεῖ.

THESEUS.

1.

Quando fructum oleæ comedebat, ut Plato

2.

— Virgines

aliquantum ludunt celeripedibus oblectamentis.

CANISTRUM PORTANS.

Omnes sumus in divinis stulti, nihilque scimus.

XVIII. ΚΥΝΗΓΕΤΑΙ.

Athen. 6, p. 247, E : μνημονεύει δὲ (τοῦ οἰκιστοῦ) Ἄν. ἐν Κυνηγέταις,

Υἱὸς γὰρ οἰκιστοῦ ἦδη γίγνεται.

Dedi ἦδη ex P; alii codd. mendose ἡδύ. Οἰκιστοῦ, domi vescens, h. e., ni fallor, generatim οἰκίσιος, domesticus, non circumvagans ac dissolutus.

XIX. ΚΩΜΩΔΟΤΡΑΓΩΔΙΑ.

« Hoc titulo comœdias ediderunt etiam Alcæus et Dinolochus, Siculus poeta celebris. Nostri fabulam commemorant Photius et Harpoer. v. Ἀθηναῖος, itemque Macrobius Sat. 5, 20. Amphitruonem, in quo dramate deorum regumque et servorum partes essent, *tragicocomœdiam* appellavit Plautus Amphitr. prol. 59. Ad vitam humanam, risu luctuque plenam, vocabulum transtulit Porphyrius Stob. Floril. 21, 18. Plato quoque Philebo p. 50, B : τῆ τοῦ βίου ζυμπάση τραγωδία καὶ κωμωδία. (Fortasse Plato scripserat τραγωδοκωμωδία. *Both*). » *E M.*

Antiatt. p. 87, 23, Γελασίην : τὴν πολλὰ γελοῦσαν. Ἄν. ἐν Κωμωδοτραγωδία.

XX. ΛΟΚΡΙΔΕΣ.

Antiatt. p. 106, 25, Ἀῆμα, καὶ ἀνάλωμα : Ἄν. Λοκρίων.

XXI. ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ.

Athen. 3, p. 105, F, de mensura vocabuli κερκίς agens : Ἄν. Λυκούργῳ

Καὶ συμπαίξει κορακινιδίῳ μετὰ περκιδίων καὶ θρηττιδίων, καὶ ψητταρίῳ μετὰ κωθαρίων, καὶ * σκινδαρίῳ μετὰ καριδίων.

« Non male Dalecampius suspicatur, his rideri aliquem, qui deminutivis vocibus uti soleret, in quo Anaxandridi prævisse videatur Aristophanes Babylon. fragmento 30 (28 ed. *Both*). » *E M.* Idem Athen., velut retractatis prioribus, 7, p. 329, E : ὅτι δὲ θρητταν ἔλεγον τὸ θαλάττιον ἰχθύδιον, καὶ Ἄν. παράστησιν ἐν Λυκούργῳ, λέγων οὕτως « Καὶ

CERCIVS (?).

Rubriorem squilla coeta te reddam.

VENATORES.

Filius enim jam fit domesticus.

LYCURGUS.

Et colludit corvulis una cum perculis et thrattulis, rhombulisque cum parvis gobionibus, et * umbellis cum squillulis.

συμπαίξειν κορακινιδίῳ μετὰ etc.», ex quibus accipi κορακινιδίῳ versui aptissimum, quum καριδάρῳ in priore loco dubii sit usus : nam καρὶς Cercio quidem vel Cercyone i litteram producit; apud Cratinum vero Incert. 26 habetur καρίδος, producto α, item apud Eupolidem Capris 3, καρίδας, utrobique i correpto. Præterea hanc vocem restituendam esse intellexi versu 4, ubi quod legitur, κωθιδίων, non potest ferri propter synonymum κωθαρίων, siquidem κῶθος idem piscis est qui κωθὶς secundum Schweigh. h. l., quicum cf. Athen. p. 309, C, ubi tradit, Siculos κωθῶν dicere κῶθωνα. Etiam vulgata ex priore loco versu 2 περκιδίων καὶ θρηττιδίων emendata sunt ex loco posteriore. V. 3 ψητταρίῳ Lobeck. ad Phryn. p. 74; codd. AVL ψητταρίῳ, P ψητταρίῳ. Ibidem codd. κωθιδάρῳ. Voluerunt librarii κωθαρίων, quod abhorret a metro. Recte Schweigh. κωθαρίων. V. 4 σκινδαρίῳ. Schweigh. e Gesneri libro De aquat. p. 837 et 1031. : « *umbra* piscis, quæ plerumque σκίαινα vocatur (Athen. 7, p. 322, F), etiam σκινὶς dicebatur, teste Galeno De facult. alim. 3, 30. Inde igitur per syncopen formatum σκινδαρίῳ. » Hæc obscuri vocabuli explicatio si probeatur, Mein. malit σκινδαρίῳ. Sed ne id quidem usitatum est, itaque aliud quærendum. Satis aptum, neque nimis dissimile, videatur σκινδαλίῳ : v. Aristot. H. A. 6, 16, 5. In fine Mein. proponit μετὰ καρκινίων.

XXII. ΜΕΛΙΛΩΤΟΝ.

Libri Μελίλωτος, nomen viri, qui nullus fuit; neque inusitati comœdiarum tituli a rebus, cuius generis sunt Antiphanis Κώρυκος, Λαμπάς, Ὑδρία, Plauti Rudens, etc.

1.

Athen. 14, p. 655, A : ὅτι δὲ καὶ τιθασοῦς εἶχον αὐτὸς (pavones) ἐν ταῖς οἰκίαις... παράστησιν... Ἄν. ἐν Μελιλωτῳ,

Οὐχὶ μανικῶ 'στιν ἐν οἰκίᾳ τρέφειν ταῶς, ἐξὸν τοσοῦτου γ' ἀγοράσαι δὴ ἀγάλματα;

Libri οὐχὶ μανικὸν ἐστ' ἐν — τοιοῦτους ἴδου ἀγάλματ' ἀγοράσαι; Minus probabiliter editores Οὐ μανικὸν ἐστ' — ἐξὸν τοσοῦτου δὴ ἀγάλματ' ἀγοράσαι :

MELILOTUM.

1.

Nonne insani est domi alere pavones, cum eodem pretio ornatus (viriles) coemere liceat?

NEREUS.

1.

Qui primus invenit sumptuosi magnam faciem

2.

Idem 10, p. 460, E : ἔστι (τὸ κυλικεῖον) καὶ παρ' Ἄναξανδρίδῃ ἐν Μελ.

XXIII. ΝΗΡΕΥΣ.

1.

Athen. 7, p. 295, E, agens de glauco pisce : Ἄν. Νηρεῖ,

Ὁ πρότος εὐρών πολυτελοῦς τμητὸν μέγα γλαύκου πρόσωπον, τοῦ τ' ἀμύμονος δέμας θύννου, τὰ τ' ἄλλα βρώματ' ἐξ ὑγρᾶς ἀλός, Νηρεὺς κατοικεῖ τόνδε πάντα τὸν τόπον.

Versu 1 libri πολυτελές, tribus epithetis ad unum nomen relatis. Confusa hic illic ε, ο, ου. V. 2 iidem ἀμύμονος. Correxerit Dobr. Advers. 2, p. 315. V. 3 scribo ἐξ ὑγρᾶς ἀλός, *capere solitus* : v. Matth. Gr. § 503. Sic Aristoph. Vesp. 647 : πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας. V. 4 haud nolim πάντη. De Nereo coquo et caupone celebri disseruit Meinek. Hist. crit. Com. p. 372.

2.

Antiatt. p. 87, 5, Γογγυσμός : ἀντὶ τοῦ τονθορυσμοῦ. Ἄν. Νηρεῖ. Phrynichus Appar. soph. p. 67, 2 : τονθορῶζειν σημαίνει τὸ γογγύζειν.

XXIV. ΝΗΡΗΙΔΕΣ.

Sive potius Νηρείδες, nam alterum atticæ dicere tur Νηρηίδες.

Athen. 11, p. 482, D : μνημονεύει δ' αὐτοῦ (Euripidis) καὶ Ἄν. Νηρηῖσι (« præstat fortasse Νηρηῖσι : cf. Eust. ad Odys. p. 1954, 8. Sed et alteram formam habes in titulo apud Bœckh. *Urkunden* p. 355, 17. » *Mein.*)

— α. Δὸς δὴ τὸν χά

αὐτῷ σὺ, Κῶμε, καὶ τὸ κυμβίον φέρων.

β. Εὐριπίδης τις τήμερον γενήσεται.

Versu 2 σὺ, Κῶμε Meinekus pro σύγκομε. « Κῶμος servi nomen haud insolitum fuisse docet Theodoridas Brunck. Anal. 2, p. 42. Eandem emendationem dubitanter proposuit Dobr. Advers. 2, p. 333. » *E M.* V. 3 Εὐρ. τις, non Tragicus, sed cognominis quidam vinosus : v. Ephippii Epheb. 2.

glauci dissectam, et egregii corpus thunni, ceteraque edulia humidi maris, Nereus omnem hunc locum inhabitat.

NEREIDES.

— a. Da tu sane congium

illi, Come, etiam cymbium afferens.

b. Euripides quidam hodie fiet.

Significat igitur Εὐριπίδης γενήσεται, *inebriabitur*.
Libri σήμερον.

XXV. ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

1.

Athen. 6, p. 227, B: καὶ οἱ ἀλιεῖς ἐπὶ τῇ τέχνῃ μέγα φρονοῦσι μάλλον ἢ οἱ ἀριστοὶ τῶν στρατηγῶν. παράγει γοῦν τινα τούτων Ἄν. ἐν Ὀδυσσεῖ, περὶ τῆς ἀλιευτικῆς τέχνης τάδε λέγοντα,

- α. Τῶν ζωγράφων μὲν ἡ καλὴ χειρουργία ἐν τοῖς πίναξι κορυφαία θυμαίνεται· αὕτη δ' ἀσέμνως ἐκ λοπάδος ἀρπάζεται, ἀπὸ τοῦ ταγῆνου τ' εὐθέως ἀφανίζεται.
- 5 β. Ἐπὶ τίνα δ' ἄλλην ἂν τέχνην, ὡς χρηστὴ σὺ, τὰ στόματα τῶν νεωτέρων κατακίετ', ἢ ὠθισμός ἐστι δακτύλων τοιουτοσὶ ἢ πνιγμός, ἂν μὴ ταχὺ δύνηται καταπιεῖν; ἀλλ' οὐ μόνον χαρτὰς (γε) συνουσίας ποιεῖ
- 10 εὐσφός ἀγορά· τίς δὲ συνδειπνεῖ βροτῶν φρυκτοῦς καταλαβῶν, ἢ κορακίνοισι ὄνιους, ἢ μαινίδ' ; ὠραίων δὲ μαιρακίλλιον ποίαισι ἐπωδαῖς ἢ λόγοις ἀλίσκεται τίσιν (φράσσον γὰρ), ἂν τις ἀφελῆ τὴν τέχνην
- 15 τῶν ἀλιέων (γε); τῆδε γὰρ δαμάζεται, ἐφθοῖς προσώποις ἰχθύων χειρούμενα· ἄγους ὑπ' αὐτὰς τὰ στόματ' ἀρίστου πύλας ἀσύμβολον κλίνην τ' ἀναγκάζει φύσιν.

Colloquium pictoris et piscatoris. Versu 3 libri αὕτη, recte Schweigh. αὕτη, *haec*, ars piscatorum, pisces. Ibidem vulgo male α. δὲ σεμνῶς. V. 4 ἀπὸ τοῦ ταγ. ad *frixa*, illud autem ἐκ λοιπ. ad *elixa* pertinere monuit Schweigh. V. 5 libri Ἐ. τ. δ' ἄλλην τέχνην. Pro arbitrio scripserunt Ἐ. τ. δ' ὡδ' ἄλλην

ULIXES.

1

- α. Pictorum quidem ars venusta, in tabulis suspensa, admirationi est; haec autem irreverenter e patina rapitur, et e catino statim evanescit.
- 5 b. Cujusnam vero artis cupidine, o bone, ora juniorum inflammantur tantopere, manibus retrudentibus, hominibusque suffocatis, si non subito devorandi datur copia? nempe solum delectabiles reddit conventus forum
- 10 bono osonatu refertum: quis enim mortalium [convivetur inventis frictis, vel corvulis venalibus, vel mæna? et formosus adolescentulus

τ. V. 7. « Similiter Polybius 4, 58: ὠθισμὸν καὶ πνιγμὸν. » E M. V. 8 et 14 ἂν Dindorf. pro ἐάν. V. 9 vulgo secundum Cas. ἀλλ' οὐ μόνον γὰρ τὰς συν. π. Codd. ἄλλου μόνον γὰρ, ἄλλου μόνον ἢ γὰρ, ἄλλου μόνον ἢ γὰρ. Dindorf. ἀλλ' οὐν. Cf. Ar. Acharn. 585, Eurip. Cycl. 237, Xenoph. Cyrop. 1, 4, 19, Mem. S. 4, 4, 21, etc. Posui χαρτὰς: γ et χ confusa, ut Hermippi Phorm. 1. Cf. index Lycophronis Bachm., etc. V. 10 εὐσφός dictum emphatice, oppositis vilibus pisciculis, qui nominantur v. 11 et 12. V. 11 Casaub.: « φρυκτὰ vel φρυκτοῦς, omissis vocibus ἰχθύδια vel ἰχθύς, vocabantur pisces minutos, qui et edebantur, et venum exprocebantur, fricti. Hesych. Φρυκτὰ: ξηρὰ ἰχθύδια εὐτελεῖ. » V. 12 Casaub. μαινίδ', dum libri μηδέν. V. 15 libri τῶν ἀλιέων; ἢδε γὰρ. Porson. et Jacobs. τὴν τῶν ἀλ. V. 16 vulgo χειρούμενη. Aristoph. Vesp. 428: ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον. V. 17 asyndeton, quo celeritas indicatur actionis; de quo ad Iliad. 4, 89. Libri hoc versu et 18 αὐτὰ τὰ σώματα... κλίνειν. Ἀσύμβολον κλίνην, lectum convivæ, qui, cupidus piscium, non data symbola, tumultuose ad convivium irrupit. Φύσιν, *naturam* hominis, hominem sic comparatum natura.

2.

Ib. p. 242, D: τῶν δὲ τοιούτων ἐπιθέτων, ἃ ἐπὶ γλυκῆ Ἀθηναῖοι παίζοντες ἔλεγον, μνημονεύει Ἄν. ἐν Ὀδυσσεῖ οὕτως:

- Ἴμεῖς γὰρ ἀλλήλους αἰεὶ χλευάζετ', οἷδ' ἀκριβοῖς·
ἂν μὲν γὰρ ἢ τις εὐπροσπῆς, ἱερὸν Γάμον καλεῖται·
ἐάν δὲ μικρὸν παντελῶς ἀνθρώπιον, σταλαγμόν.
λαμπρὸς τις ἐξεληλυθ', * ὄλολος οὐτός ἐστι·
5 λιπαρὸς * περιπατεῖ Δημόκλῆς, ζῶμὸς κατωνόμασται.

quibusnam incantamentis vel orationibus capitur (die mihi), si quis auferat artem quidem piscatorum? ea scilicet subigitur, coetorum faciebus piscium vietus: ad ipsas ora portas jentaculi lectumque ἀσύμβολον adducit naturam.

2.

Vos enim alter alterum semper cavillamini, probe [scio: nam si quis formosus est, *sanctum* Γάμον vocatis [eum]; sin autem valde pusillus homunculus, *guttam*: splendidus egredi solet aliquis: en purus putus [baculus ille est; nitidus circumgarrit Democles: *jus* nominatur:

χαίρει τις αὐγμῶν ἢ ρυπῶν, κονιορτὸς ἀναπέφηνεν·
ὀπισθεν ἀκολουθεῖ κόλαξ τῷ, λέμβος ἐπι-
κέκληται·
τὰ πόλλ' ἀδειπνος περιπατεῖ, κεστρῖνός ἐστι νῆστις,
εἰς τοὺς καλοὺς δ' ἂν τις βλέπη, * καινὸς θεατροποιός·
10 ὄφειλετ' ἄρνα ποιμένος παίζων, Ἄτρεὺς ἐκλήθη·
ἐάν δὲ κριὸν, Φρίξος· ἂν δὲ κωδάριον, ἰάσων.

« Hos versus quo metro scripti essent, primus vidit Porsonus Append. ad Toupium Emend. p. 499. Repetit locum Eustath. ad Od. p. 1642, 59. V. 2 ad ἱερὸν γάμον Casaub. annotavit: « quasi dicas *alicujus dearum sponsum*: γάμος pro sponso aut marito, ut apud Romanos *conjugium* et *matrimonium* pro uxore. « Rectius, opinor, Hymenæum intelligas (ἱερὸν Γάμον. *Both.*). Philoxenus Cyth. Athen. 1, p. 6, A: Γάμε, θεῶν λαμπρότατε. Verosimile videtur, in festo, quo Athenienses Jovis et Junonis nuptias (τὸν ἱερὸν γάμον) imitabantur, Hymenæum singulari quodam modo ornatum fuisse, atque hinc factum esse, ut hominem venustum atque inprimis elegantem vocarent ἱερὸν γάμον. V. 3 *Stalagmus* servuli nomen est apud Plautum. Captivis. » E M. V. 4 codd. AC ἐξεληλυθ' ὄλολος, B ἐξεληλυθε, ὄλολος, sed VL ἐξεληλυθ', ὄλολος, et P ἐξεληλυθ' ὄλολος. In hoc fuit quum latere videretur ἐξεληλυθ', ἢ ὄλολος ὄλος οὐτός ἐστι! quemadmodum ὄλον ἀμάρτημα et similia dicuntur. Photius Lex. p. 329, ὄλολος: τὸν γυναικῶδη, καὶ κατὰ θεον (immo κατὰ φερῆ: v. Cratin. Incert. 77), καὶ βράκην. De ἦν gramm. Bachmanni Anecd. Gr. 344: ἦνί (hoc idem τῷ ἦν)· ἦθικόν ἐπίφθεγμα τοῦτο καὶ ἀφελές (genm. *naiv*). καὶ ἐστὶ δεικτικόν. Cicero Pro Cluent. 184: « en hoc illud est, quod ante dixi, mulier abundat audacia, » etc. V. 5 non est credibile, etiam hic Nostrum dixisse περιπατεῖ, sicut v. 8, ubi aptissimum est in homine cœnam quaerente; sed Democlem hunc λιπαρὸν, i. e., mea sententia, *nitidum*, unguentatum (non

si squalore sordibusque gaudet, *pulvis turbineus* [apparuit; a tergo aliquem sequitur adulator: *lembus* appellatur; plerumque incœnis circumit: *magis* est *jejunans*; si venustos adspicit, *novi spectaculi inventor*:

obesum, ut vult Schweigh.), intelligam oratorem commemoratum a Demosthene, vel lautum aliquem, otiose circumvagantem, quorum utriusque convenit περιπατεῖ. Cf. Aristoph. Eccles. 231. V. 7 τῷ Meinek. pro τῷ. V. 8 iterum affert Athen. 7, p. 307, F. V. 9 metri firmandi causa scribam καινός γε θ. : *novum theatrum sibi constituens venustos loco dramatum*. V. 10 « pro *Atreo* Thyestes dicendus erat: v. Eurip. El. 717, schol. Orest. 999, Pausan. 2, 18. » E M. V. 11 medio vitiatu numeris codd. ἐάν δέ.

XXVI. ΟΠΛΟΜΑΧΟΣ.

1.

« Ὀπλόμαχος hic incertum est utrum dicatur campiductor sive magister armorum, an erphebus, ejus discipulus: v. Casaub. ad Theophr. Character. 5, p. 79. De magistro armorum Teles Stob. Eclog. 98, 72: ἔφηθος γέγονεν· ἔμπαινον τὸν κοσμητὴν φοβεῖται, τὸν παιδοτρίβην, τὸν ὄπλομαχον, τὸν γυμνασάργον. » E M.

1.

Athen. 4, p. 182, D: δ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλός... ἐν ταύτῳ ὄξυν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυται, ὡς Ἄν. ἐν Ὀπλομάχῳ φησὶ

Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοὶ καὶ μέγα.

« Quæ ex Tryphone ducta sunt. Athen. 14, p. 634, E: Τρύφων δ' ἐν δευτέρῳ Περὶ ὀνομασιῶν λέγει οὕτως: « μάγαδις ἐν ταύτῳ ὄξυν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυται, ὡς Ἄν. » etc. Verbo λαλεῖν usus pro cantu etiam scriptor carminis, quod est in Theocriteis 20, versu 29:

κἂν αὐτῷ λαλέω, κἂν ὄνακι, καὶ πλαγιζύλω.

Ceterum dicebant etiam μαγαδίος, ut ἀγαθὸς ἀγαθίδος, πλοκαμὶς πλοκαμίδος: v. Soph. fragm. Thamyrae 4 (p. 82 ed. Both.). » E M. Pro μέγα libri vitiose μέγαν.

2.

Antiatt. p. 106. 18, Λεπτοτέρως: Ἄν. Ὀπλομάχῳ.

XXVII. ΠΑΝΔΑΡΟΣ.

1.

Athen. 3, p. 106, A: ὁ δ' αὐτός (præcessit Anaxandridis ecloga e Lycurgo) κἂν Πανδάρῳ φησὶν

10 surripuit agnum pastori per jocum: *Atreus* esse [dicitur; et si arietem, *Phrixus*; sin vellus, *Iason*.

HOPLOMACHUS.

1.

Magadin loquar tibi simul leniter et clare.

Οὐκ ἐπικεκυφῶς ὀρθός, ὦ βέλτιστ', ἔσει,
αὐτῆ* δὲ καρδοῖ τὸ σῶμα καμπύλη,
ἀγκυρά τ' ἐστὶν ἀντικρυς τοῦ* σώματος.

= Affert hæc Ath. eo consilio, ut doceat, καρῖδες penultima longa dici; quod quanquam verum est, tamen ex hoc loco non apparet. * *E M.* Sane prior syllaba vocis καρῖς produci solet (v. ann. ad Lycurgum): quoniam tamen non desunt exempla variate quantitatis vocalium, potest ut An. dixerit ἔσει· αὐτῆ καρδοῖ δὴ τὸ σ. x., asyndeto, quale Ulyse versu 17. Versu 1 Dalecamp., et Casaub. ἐπικεκυφῶς pro ἐπικεκυφῶς vel φῶς. In fine versus 2 nonnulli libri τ'. V. 3 ἀγκυρα dictum tropice pro impedimento sive obstaculo. Σώματος, immo σχήματος.

2.

Suidas v. Ἀρεοπαγίτης: καὶ Ἄρεος νεοττός, καὶ Ἄρεος παιδίον, ἐπὶ τῶν θρασαυτάτων. κέρρηται τῶ μὲν πρώτῳ Πλάτων Πεισανδρῶ, τῶ δὲ δευτέρῳ Ἄν. Πανδάρῳ. Sic recte hæc emendavit Meinek., qui confert Nicetam Hist. p. 307, ubi est Ἄρεος τρόφιμοι.

XXVIII. ΠΟΛΕΙΣ.

« Quod Eupolis fecit Πόλεις, ut civitates Græciæ personatas in scenam produceret, idem in cognomine fabula sic instituisse videtur An., ut præsentibus in scena Civitatibus legatos Ægyptiorum induceret, Atheniensium fœdus atque auxilia petentes, qui illos aspernati eo modo responderint, quo legitur apud Athenæum. » *E M.*

Athen. 7, p. 299, F: Ἄν. δ' ἐν Πόλεσι, πρὸς τοὺς Αἴγυπτιοὺς ἀποτεινόμενος τὸν λόγον, φησὶν

Οὐκ ἂν δυνάμην συμμαχεῖν ὑμῖν ἐγώ·
οὔθ' οἱ τρόποι γὰρ ὁμοιοῦσ' οὔθ' οἱ νόμοι
ἡμῶν, ἀπ' ἀλλήλων δὲ διέχουσιν πολὺ.
Βοῦν προσκυνεῖς, ἐγὼ δὲ θύω τοῖς θεοῖς·
5 τὴν ἔγγελον μέγιστον ἡγεῖ δαίμονα,

PANDARUS.

1.

Curvatus quum sis, optime, non eris rectus,
sed squillæ simile reddit corpus hæc inflexio,
prorsusque ancora est formæ.

2.

Martis pullus.

CIVITATES.

Non possum socius vobis esse in bello:
neque enim vel mores congruunt vel leges
nostræ, sed multum invicem differunt.
Tu bovem adoras, ego diis sacrificio;
5 anguillam tu maximum esse putas dæmonem,
nos opsoniorum longe optimum;

ἡμεῖς δὲ τῶν ὕψων μέγιστον παραπολύ·
οὐκ ἐσθίεις ὑεῖ, ἐγὼ δὲ γ' ἤδομαι
μάλιστα τούτοις· κύνα σέβεις, τύπτω δ'

ἐγὼ,

τοῦψον κατεσθίουσιν ἡνίκ' ἂν λάβω.

10 τοὺς ἱερέας ἐνθάδε μὲν ὀλοκλήρους νόμος
εἶναι, παρ' ὑμῖν δ', ὡς εἴκεν, ἀπρηγγμέ-
νους·

τὸν αἰέλουρον κακὸν ἔχοντ' ἐάν γ' ἴδῃς,
κλάεις, ἐγὼ δ' ἤδιστ' (ἂν) ἀποκτείνεις δέρω·
δύναται παρ' ὑμῖν μυγαλῆ, παρ' ἐμοὶ δὲ γ'
οὔ.

Versus 7 numeri infirmiores. Scribo ὑεῖ γ' ἐγὼ δὲ χῆδομαι. Versus 10 et 11 affert Eustath. p. 1183, 13. * Eoικεν bene habet in senario Comici liberiore. Quod alii maluerunt, εἴκ', Tragicum deceret. Ἀπρηγγμένους, castratos, διὰ τὴν τμήσιν τῶν αἰδῶων, ut scribit. Eust. = De ceteris Ægyptiorum sacerdotibus nihil ejusmodi me legere memini, Nilum autem δι' ἀνδρογύνων coli tradidit Gregorius Naz. Orat. 4, p. 128, B, et Carm. 61 in Nemes. v. 277, quæ verba non cum Nonno Synag. hist. ad Invect. sec. § 25, p. 169, vel cum Elia Cretensi ad Orat. 4, 41, p. 469, de libidinis intelligenda esse, docet Eusebius Vit. Const. 4, 28, p. 537, B. * *E M.* V. 13 libri κλάεις. Addidi ἂν. V. 14 μυγαλῆ, v. Herodot. 2, 67.

XXIX. ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ.

1.

Athen. 4, p. 131, A seqq.: Ἄν. δ' ἐν Πρωτεσίλαῳ, διασύρων τὸ τῶν Ἰφικράτους γάμων συμπόσιον, ὅτε ἤγετο τὴν Κότυος τοῦ Θρακῶν βασιλέως θυγατέρα, φησὶ

Κἂν ταῦτα ποιῆς, ὥσπερ φράζω,
λαμπροῖς δείπνοις δεξόμεθ' ὑμᾶς,

tu suillam quidem carnem non comedis, ego vel

[maxime

delector ea; canem veneraris, ego autem verbero,
si opsonium devorantem invenio;
10 sacerdotes hic quidem lege sunt integri corpore,
apud vos autem, nisi fallor, castrati;
felem, male se habentem sieubi videris, [rio;
miseraris, ego autem libentissime occisum deeo-
in honore apud vos est mus araneus, apud nos
[quidem non item.

PROTESILAUS.

1.

Et ita si feceris, ut dico,
splendidis vos epulis excipiemus,

οὐδὲν ὁμοίως τοῖς Ἰφικράτους,
τοῖς ἐν Θράκη· καίτοι φασὶν
5 βύβα κάλλους αὐτὰ γενέσθαι,
κατὰ τὴν τ' ἀγορὰν μὲν ὑπεστρωσθαι
στρώμαθ' ἀλουργῆ μέχρι τῆς ἀρκτου·
δειπνεῖν δ' ἄνδρας βούτυρον φασ'
αὐχμηροκόμας μυριπληθεῖς·
10 τοὺς δὲ λέβητας χαλκοῦς εἶναι
μείζους λάκκων δωδεκακλίνων·
αὐτὸν δὲ Κότυν περιεζῶσθαι,
ζωμόν τε φέρειν ἐν χοῖ χροσῆ,
καὶ, γευόμενον τῶν κρατήρων,
15 πρῶτον μεθύειν τῶν πινόντων·
αὐλεῖν δ' αὐτοῖς Ἀντιγενεῖδαν,
Ἀργᾶν τ' ἄδειν, καὶ κηραρίζειν
Κηφισόδοτον, τὸν Ἀχαρνῆθεν,
μέλπειν δ' ὠδαῖς
20 τότε μὲν Σπάρτην τὴν εὐρύχορον,
τότε δ' αὖ * Θήβας τὰς ἐπταπόλους
τὰς ἄρμονίας μεταβάλλειν·
φέρνας θ' ἔλαθεῖν δύο μὲν ξανθῶν
ἵππων ἀγέλας, αἰγῶν τ' ἀγέλην,
25 χρυσοῦν τε σάκος φαίλην λεπάδων,
χιόνος τε πρόχουν, κέρχων τε χύτραν,

non similibus Iphieratis
in Thracia, etsi ajunt,

5 plena unguentorum eas fuisse,
et in foro substrata
ad Arctum usque stragula purpurea;
butyro autem epulatos esse viros
crinibus sordidis innumerabiles;
10 et lebetes æneos stetisse
majores duodecim lectorum foveis;
ipsum vero Cotyn succinetum
attulisse jus in congio aureo,
et, gustatis crateribus,
15 primum potantium vino se complevisse;
tibusque illis inflasse Antigenidam,
et Argam cecinisse, citharizasse autem
Cephsodotum Acharnis,
odis celebrantem
20 modo Lacedæmonem spatiosam,
modo ad Thebas septemportales
modulamina convertentem;
pro dote vero illum accepisse duo quidem flavo-
equorum greges, et unum caprarum, [rum
25 et aureum scutum, phialam patellarum,
nivisque urceum, et argenti granorum ollam,

βολβῶν τε σιρὸν δωδεκάπηχυν,
καὶ πολυπόδων ἑκατόμβην.

Ταῦτα μὲν οὕτως φασὶ ποιῆσαι
30 Κότυν ἐν Θράκη, γάμον Ἰφικράτει·
τούτων δ' ἔσται πολὺ σεμνότερον
παρὰ δεσποσύνους τοῖς ἡμετέροις·
τί γὰρ ἐλλείπει δόμος ἡμέτερος
ποίων ἀγαθῶν;
35 οὐ σμύρνης ἢ Συρίας ὀδομαί,
λιβάνου τε πνοαί,
τερενοχρῶτες μαζῶν ὄψεις,
ἄρτων, ἀμύλων, πουλυποθήτων
χολίκων, δηροῦ, φυσκῶν, ζωμοῦ,
40 τεύτων, θρίων, λεκίθου, σκοροδίων,
ἀφύης, σκόμβρων, ἐνθρυμματιδίων,
πιτσιάνης, ἀθήρης, κυάμων, λαθύρων,
ὄχρων, δολίχων, μέλιτος, τυροῦ,
χορίων, πυρῶν, καρῶν, γόνδρου,
45 κάραθοι δ' ὅπτοι, τευθίδες ὅπται,
κεστρεὺς ἐφθῆς, σηπίαι ἐφθαί,
μύραιν' ἐφθῆ, κωβιοὶ ἐφθοί,
θυρνίδες ἐφθαί, φυκίδες ἐφθαί,
βάτραχοι, πέρκαι, συνόδοντες, ὄνοι,
50 βατίδες, ψήτται, γαλέος, κόκκυξ,

et bulbos in siro quindecim cubitorum,
et polypodium hecatomben.

Hæc quidem sic apparasse dicunt
30 Cotyn in Thracia Iphieratis nuptiis;
longe autem splendidius herilium
filiorum erit convivium:
quanam enim caret domus nostra
bonarum rerum?
35 nonne sunt myrrhæ vel Syriæ odores,
et thuris halitus
et tenerarum adspectus mazarum,
panum, amyolorum, valde expetitorum
intestinatorum, lardi, farcinimum, juris,
40 betarum, fici foliorum, vitelli, alliorum,
apux, scombrorum, thrymmatidum,
ptisanæ, pultis, fabarum, cicercularum,
erviliarum, phaseolorum, mellis, casei,
choriorum, frumentorum, nucum, alicæ;
45 tum carabi assi, loligines assæ,
mugil coctus, sepia coctæ,
muræna cocta, gobii cocti,
thunnuli cocti, phycides coctæ,
ranæ, percæ, denticæ, asini,
50 batides, rhombi, galeus, cuculus,

- θρίσσαι, νάρκαι, βίνης τεμάχη,
σχαδίνες, βύτρες, συκοπλακούντες,
μύλα, κράνεια, βράϊ, ἔρπυλλος,
μύλων, ἀχράδες, κνήκος, ἐλάϊ,
55 στέμφυλ', ἀμητες, πράσα, γήτειον,
κρόμμυα, φύστη, βολβοί, καυλοί,
σίλφιον, ὄζος, μάραθ', ὠά, φακή,
τέττιγες, ὄποι, κάρδαμα, σήσαμα,
κήρυκες ἄλως, πίννα, λεπάδες,
60 μύες, ὄστρεα, κτένες, ὄρκυνες,
καὶ πρὸς τούτοις
ὀρνιθαρίων ἄφατον πλῆθος,
νητῶν, φατῶν, γῆνες, στρουθοί,
κίχλαι, κόρυδοι, κίτται, * κύκνοι,
65 πέλεκυ, κίγκλι· γέρας τοῦδι
τοῦ χάκοντος διατειναμένη
διὰ τοῦ πρῶτου καὶ τῶν πλευρῶν
διακόψειεν τὸ μέτωπον·
οἶνος δ' ἔσται γλυκὺς αὐθιγενής,
70 ἠδὺς καπνίας.

« Iphicratis commorationem sive exilium voluntarium in Thracia memorat Theopompus Athen. 12, p. 532, B (cf. Aristot. Oecon. 2, p. 1351 ed. Berol.); matrimonium, quo Thresam, Cotyos filiam, secum junxit, Cornelius Nepos Iphicr. 3, ex Theopompo, ut videtur. » *E M.* Versu 2 libri δέξῃθ' vel δέγῃθ'. Correxerit Wakef. Silv. crit. 2, p. 89. V. 3 ὁμοίως Jacobs. pro ὁμοίως. Cod. P. ὁμοίως. V. 5 codd. βυθακάλους. Elym. M. p. 216, 56: Σώφρων βύθα ἀντὶ τοῦ μεστὰ [καὶ πλήρη] καὶ μεγάλα, ἀπὸ τοῦ βύζειν. Κάλλους, i. e. unguenti. Odys. 18, 192:

κάλλει μὲν οἱ πρῶτα προσώπατα καλά κάθηρεν
ἀμβροσίῳ, οἷον περ' εὐστέφανος Κυθέρεια
χρίεται, εὐτ' ἂν ἦ Χαρίτων χορὸν ἱμερόντα.

Cf. ann. meam ad Iliad. 14, 170, in Addendis Odys. vol. 3, p. 388. Spectat hoc ad Iphicratem unguentatum, more Atheniensium et veterum

- thriassæ, torpedines, squatinæ salsamenta,
favi, uvæ, placentæ cum ficis apparatusæ,
mala, corni fructus, granata, serpyllum,
papaver, pira silvestria, enecus, olivæ,
55 vinacea, ametes, porra, getium,
cepæ, physta, bulbi, caules,
silphium, acetum, fœnicula, ova, lens,
cicadæ, succi, nasturtium, sesamum,
præcones maris, pinnæ, patellæ,
61 mituli, ostrea, pectines, orcyini

cultiorum, quibus dissimiles erant Thracæ: cf. vers. 9, et de usu antiquo unguentorum ann. ad Ar. Pluti 525. Meinek. scripsit βουθαύκαλα ταῦτα. V. 7 ita Wakef. l. l. Codd. metro corrupto στρώματα μὲν ἀδουρά. « Pro ἄρκτου fort. ἄρκας, inde a foro usque ad arcem Cotyos. » *Mein.* V. 8 βούτυρον. Plinius H. N. 28, 9: *E lacte fit et butyrum, barbararum gentium laudatissimus cibus, et qui divites a plebe discernat; plurimum e bubulo, et inde nomen; pinguisimum ex ovibus, etc.* Meinek. et Dobr. βουτυροφάγας. V. 11 « proprie non λάκκοι, sed œci (οἰκοί, conclavia. *Both.*) dicuntur δωδεκάκλινοι, qui duodecim lectos capiunt. » *E Cas.* V. 13 χοί. Philemon Lex. p. 204, Χοῦς: ὁ αὐτὸς χοεὺς, καὶ οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς, οἷον « ζῶμόν τε φέρει (sic) ἐν χοί χρυσῇ. » Similiter, annotante *Mein.*, Eust. ad Odys. 18, 17, non item ad Odys. 1, 53. V. 15 πρῶτον: vitiose libri πρότερον. V. 16 ita Schweigh., ut Λακρατείδη pro Λακρατίδη Benti. Ar. Acharn. 213. « Dixit de his formis Lobeck. Paral. gramm. 1, p. 5. Λακρατείδης legitur in titulo apud Wordsworth. Itin. 28, p. 224. Ceterum hic Antigénides tibicen ille fuerit, quem Dionysii filium dicit Lysias Harpocrat. p. 43; diversum igitur a Satyri filio, de quo Suidas. Ἀντιγενίδης Σατύρου, Θηβαῖος μουσικός, αὐλοδοξὸς Φιλοξένου, οὗτος ὑποδήμασι Μιλησίοις πρῶτος ἐχρήσατο, καὶ κροκωτῶν ἐν τῷ Κομμαστῇ περιεβάλλετο ἱμάτιον. Junioris Antigénidæ pater Dionysius videtur idem, quo musicæ magistro usus est Epaminondas, teste Cornelio Nep. 15, 2. Gramm. Bekker. Anecd. p. 410: Ἀντιγενίδης ἐνδοξότατος γέγονεν αὐλητής, υἱὸς Διονύσου (Διονυσίου). Etiam Plut. De musica p. 1142, B, commemorat Dionysium tibicinem. » *E M.* V. 21 scribo Θήβαις ταῖς ἑπταπόλοις, h. e. πρὸς Θήβας. V. Matth. Gr. §. 393, p. 531. V. 23 libri φέρνας τε λαθεῖν. Perspicuitatis causa ē inserendum fuit, quemadmodum Odys. 4, 355, legitur Φάρον δὲ ἐκλήσκουσι, neque aliter succurrendum est verbis ἠδὲ ἔφασκον Odys. 5, 135. Cf. ann. ad Thuc. 2, 33. V. 25 manifesto corrupti codd. χρ. τε σάκος φιάλην τε λεπαστήν. Pridem in scripto germanico (*Die griechischen Komiker*, Lips.

- et præter hæc
avicularum inenarrabilis multitudo,
anatum, palumborum, anseres, passeres,
turdī, alaudæ, picæ, cygni,
65 platalea, cineli: grus huic
hiantī, penetrans
podicem et latera,
pertundat frontem;
vinum vero aderit suave, vernaculum,
70 dulce, fumosum.

1844), proposuimus χρ. τε σ. φιάλην λεπάδων, *class. der goldene Schild als Schüssel für die Napfschnecken gedient hätte; ein Contrast, der die Lächerlichkeit des geschmacklosen Gastmals vermehrt* (sic in illo libro p. 37 seq.). Similia in libris δ, σ, etc.: v. Schweigh. ad Athen. p. 54, E, Animadv. vol. 1, p. 366. V. 27 « σπός est fovea in usum apothecæ excavata, frequens in Thracia secundum Varronem R. R. 1, 57; cf. schol. Demosth. Phil. 4, p. 135. Βολβῶν et κέγγρων (codd. AP κέγγρων) transposuit Dobræus. Possis etiam χύτραν et σπῶν transponere. Alterutrum necessarium. » *E M.* V. 28 libri πολυπόδων. V. 33 vulgo legitur ἐκλείπει, sed v. ann. ad Ar. Pluti 855. V. 35 libri fere σμύρνης καὶ συρίας. Codex et epit. Hæsch. σμύρνης Συρίας, facile neglecta ἢ particula. « Fortasse præstat ὄσμαλ: sed ὄμη in anapæstis etiam Mnesimachus Hippotr. 60. » *M.* V. 38 insulse libri πολυποδείων, Schweigh. laterem lavans πολυποδείων. V. 45 iidem κάρθοι ὄποι, hiatus intolerabili. V. 52 libri σῦκα, πλακούντες, sed placenta generatim jam in antecedentibus memorata sunt; nunc peculiare præstantiusque genus eorum dixisse videtur An. V. 55 γήτειον recte Dind. metri gratia pro γήτεια. V. 58 ὄποι, v. ann. ad Aristoph. Plut. 714, et a *Mein.* (qui ὄποι restituit pro ὄποισι) laudatos Salmas. Exerc. Plin. p. 256, et Casaub. ad Ath. 3, p. 100, F. V. 59 κήρυκες ἄλως, *præcones maris*, pisces, non homines scilicet ita dicti. Inapte codd. κήρυκες, ἄλως. V. 60 ὄστρεα Schweigh. pro ὄστρεα inconcinno, nec minus bene v. 62 ἄφατον pro ἀφάτων. V. 65 τοῦδι *Meinek.* pro τουτοῦ. « Hic digito monstrabat histrio cinædum aliquem inter spectatores deridendum. » *E Cas. et M.* V. 69 codd. ACP οἶνοι, VL οἶνος. Jacobs. οἶνος δ' ἔσται λευκός. Accepi ἔσται, repudiato λευκός, tanquam glossemate, eoque falso: v. ann. ad Odys. 5, 265; ib. 165 (οἶνον ἐρυθρόν), etc. Οἶνος γλυκὺς dicitur κατ' ἐξοχὴν *vinum passum*: v. Athen. p. 652, F, Schneideri Lex. v. Γλυκός. V. 70 ἠδὺς vocatur οἶνος καπνίας propter vetustatem, qua excellere solebant *fumoso condita vina cado* (Ovid. Fast. 5, 518); cf. Odys. 2, 340; 3, 391.

2.

Idem 12, p. 553, D, ubi dicit de more pedes ungenti, et 15, p. 690, A: Ἄν. δ' ἐν Πρωτῷ.

Μύρον δὲ παρὰ Πέρωνος, οὐπερ ἀπέδοτο
ἐχθρὸς Μελανόπω, πολυτελοῦς Αἰγυπτίου,

2.

A Perone autem pretiosum Ægyptium unguentum, quod heri vendebat Melanopo.

ὧ νῦν ἀλείφει τοὺς πόδας Καλλιστράτου.

Versu 1 Μύρον Ath. posteriore loco; priore Μύρω. Illo hæc addit μνημονεύει τοῦ μυροπόλου τούτου [τοῦ Πέρωνος] καὶ Θεόπομπος ἐν Ἀδμήτω καὶ Ἡδυάρει. Cf. Terei fr. 3. Recentiores codd. Πάρωνος. V. 2 et 3 Αἰγ. ὧ νῦν ἄλ. sic Ath. p. 690; altero loco cod. A ἐν αἰπτίῳ συναλείφει, B ἐν αἰγυπτίῳ ὧ συναλ. etc. « Melanopus, cuius molliem hic tangit poeta, una cum Callistrato aliisque legatis Atheniensium Spartam missus est olymp. 102, 2 (ante Chr. nat. 370), ut narrat Xenophon Hell. 6, 3. Cum Callistrato, celebri oratore, simulatæ exercere solitus, tamen alio tempore rursus ei adulabatur, vel pedes ungens. Callistrati in eum orationem memorat Aristoteles Rhet. 1, 15, item Plut. Vit. Demosthenis cap. 13. » *E M.*

XXX. ΣΑΜΙΑ.

Athen. 6, p. 255, A: ταύτην δὲ τὴν κολακίαν τινὲς ἐκτρέπομενοι τοῦνομα ἀρέσκειαν (B ἀρέσκειν) προσαγορεύουσιν, ὡς καὶ Ἄν. Σαμίη

Τὸ δὲ κολακεύειν νῦν ἀρέσκειν ὄνομ' ἔχει.

In versu codd. Τὸ γὰρ κολ. νῦν ἀρέσκειαν ὄν. ἔ. Priamus Canterus Nov. Lectt. 4, 5, metro admonitus, ἀρέσκειν. Sed δὲ quoque restituendum fuit, ne κολακεύειν prorsus in thesi occultaretur. Cf. Terei fragm. 1, 3, de sæpius confusis δὲ et γὰρ ad Odys. 12, 342, Thuc. 4, 96, etc.

XXXI. ΣΑΤΥΡΙΑΣ.

« Sic in melioribus libris appellatur comædia, aliis præbentibus Σατύρω pro Σατυρία. Σατυρίας nomen proprium fuerit, formatum a Σάτυρος, ut Ἀριστίας, Διδυμίας, Σκληρίας, ut similia omittam, ab ἄριστος, δίδυμος, σκληρός. » *E M.*

Athen. 3, p. 95, C: ὡτάρια δ' ὀνόμασε καὶ Ἄν. ἐν Σατυρία.

XXXII. ΣΩΣΙΠΠΟΣ.

« Incertum est, an dicatur Sosippus ille, commemoratus Athenæo 4, p. 133, F, Comicus, cui fuerunt qui Diphili Ἀπολιπούσαν tribuerent. » *E M.*

Schol. Iliad. 23, 1, πτόλιν: πόλιν. Κυπρίων τῶν ἐκ Σαλαμῖνι ἡ λέξις. κείται δὲ καὶ παρὰ τῷ κομικῷ Ἀλεξανδρίδῃ (sic) ἐν Σωσίππῳ. « Heraclides Eustath. p. 842, 62, πτόλεμος et πτόλις Cypriorum et Atticorum (v. Æschyl. Theb. 6, Eurip. Suppl. 705, Baech. 174, collatis Iliad. 1, 492; 2, 328,

qui nunc eo ungu pedes Callistrati.
SAMIA.

Adulari autem nunc vocatur placere.

130, 278; 1, 164, etc. formæ poeticæ. *Both.*) propria dicit. Aristoph. *Lysistr.* 275, ἐν τετραπόλει, ut, recte quidem, Brunck., quem v. ibi. *Eupolis fragm. incert.* 70, ἀμφιπολεμοπηδησίστρατος. » *E M.*

XXXIII. THREYS.

1.

Athen. 4, p. 166, D: Πολύευκτον δ' Ἄν. ἐν Τη-
ρεῖ κωμῶδων, φησί

α. Ὅρνις κεκλήσει. β. Διὰ τί, πρὸς τῆς
ἑστίας;

πότερον καταφαγῶν τὴν πατρῶαν οὐσίαν,
ὡσπερ Πολύευκτος ὁ καλός; α. Οὐ δῆτ',
ἀλλ' ὅτι

ἄρρην ὑπὸ θηλειῶν κατεκόπη.

Athen. ... κωμῶδων, « Ὅρνις κεκλ. » φησί. « διὰ etc.,
versu interrupto. » Ὅρνις κεκλ., his verbis demum
acumen inest, si Polyuctum ludibrii causa Ὅρνις
appellatum fuisse statuas, quod nomen Athenienses
volaticis et inconstantis animi hominibus indidisse
constat. » *Mein.* Desidero exempla ejus usus, po-
tiusque intelligam ὄρνιν *omen*, ut male ominati sunt
decoctores, qualis dicitur versu 2. *Ar.* Avium 681
seq.: καλεῖτε' ... θεράποντ' ὄρνιν, ὄνον ὄρνιν. Versu 3
occultatum nomen præcipuum, ut *κολακεύειν* in
fragmento Samiæ. Scribe ὡσπερ ὁ καλὸς Πολύευ-
κτος. *Arte* fretus talia impune corrigas sine libris.
« Verbis ἀλλ' ὅτι κατεκόπησιν significari pugnas gallo-
rum gallinaceorum, a gallinis victorum, annotavit
Schweigh.; v. *Aristot.* H. A. 9, 49 (?) et *Ælian.* De
nat. anim. 5, 5. *Aristophanes Av.* 282: αἶ τε θή-
λειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά. » *E M.* Hoc 1.
metaphorice adolescens a scortis expilatus corri-
pitur.

2.

Idem 9, p. 373, F: τὸν ἀλεκτρούνα ... οἱ ἀρχαῖοι
καὶ θηλυκῶς εἰρήκασιν ... Ἄν. Τηρεῖ

— Ὀγευομένης δὲ τὰς κάπρους
καὶ τὰς ἀλεκτρούνας θεωροῦσ' ἄσμενοι.

THEREUS.

1.

a. Omen vocaberis. b. Quamobrem, per Vestam?
an quia patrimonium comedi,
ut bellus Polyuctus? a. Minime, sed
quia vir a feminis discernptus es.

2.

— Inirique capras
et gallinas libenter spectant.

Solæce libri Ὀγευομένους δὲ τοὺς κ., siquidem
ὄγευεν dicuntur mares animalium, feminae autem
ὄγεύεσθαι. Generis communis est κάπρος, ut ὕς: v.
Matth. Gr. § 94, p. 116.

3.

Idem 15, p. 691, A: τοῦ Μεγαλλίου δὲ μύρου
μνημονεύει καὶ ... Ἄν. ἐν Τηρεῖ

Ἄλλ' οἷα νόμῳ βασιλῆς ὀνομασμένη
μύροις Μεγαλλίῳσι σῶμ' ἀλείφεται.

Versu 1 ὀνομασμένη, h. e. ὀνομαστή, *celebris*, ut
Æschylus fr. incert. 15:

αἶ δ' ἐπ' Ἄτλαντος παῖδες ὀνομασμένοι.

Et similiter Latini. *Cicero Verr.* 6, 27: *tota Sici-
lia nominata ... peripetasmata.* *Plinius H. N.* 12,
9: *vicina est Bactriana, in qua bdellium nomina-
tissimum.* *Priscianus De vers. com.* p. 1327 ed.
Putsch.: *nominatissimi Græciæ auctores.* *Ex Ges-
nero Thes.* 2, p. 458. V. 2 de *Megallo*, famoso
tunc myropola, cf. *Protesil.* 2.

XXXIV. ΥΒΡΙΣ.

Athen. 15, p. 700, A: Ἄν. δ' ἐν Ὑβρει,

Οὐκουν λαβῶν τὸν φανὸν ἄψεις μοι λύχρον.

Recte viri docti Ὑβρει Οὐκουν, neque aliud est
codicum sphalma ὑβρίου κοῦν, in quo ei et i, u et β
(de quo ad *Æschyli Pers.* 285), v et u commu-
tata, ut alias.

XXXV. ΦΑΡΜΑΚΟΜΑΝΤΙΣ.

1.

Athen. 6, p. 261, F: τῆ δ' ἀλαζονείᾳ μετὰ τὴν
κολακείαν γῶραν δίδωσιν Ἄν. ὁ κωμῶδιοποιὸς ἐν Φαρ-
μακομάντει, λέγων οὕτως:

Ὅτι εἴμ' ἀλαζῶν, τοῦτ' ἐπιτιμᾶς. Ἀλλὰ τί;
νικᾷ γὰρ αὐτὴ τὰς τέχνας πάσας πολὺ
μετὰ τὴν κολακείαν· ἥδε μὲν γὰρ διαφέρει.

Versu 1 et 2 ἀλλὰ τί; νικᾷ *Casaub.* pro ἀλλὰ τίνοι
καὶ. Αὕτη, sc. ἡ ἀλαζονεία, significata adjectivo
ἀλαζῶν. « Sunt hæc verba ipsius *φαρμακομάντειος*,

3.

Sed quemadmodum nupta *celebris* regia,
Megalli unguentis corpus illinitur.

SUPERBIA.

Non igitur sumpta face accendes mihi lumen?

VENEFICA.

1.

Quod sum jactator, hoc vituperas. Cur autem?
superat enim hæc ars longe cunctas,
adulatione excepta: ea quidem præcedit.

qui ἀλαζονεῖαν huic hominum generi propriam
(v. *Ruhnk.* et *Hemsterh.* ad *Tim. Lex.* p. 21) ex-
cusare studet. » *E M.*

2.

Idem 2, p. 68, B (cf. *Eust.* ad *Hom.* p. 1148,
26): ὅτι εἴρηται ἀρσενικῶς ὁ θυμός καὶ ὁ ὄργανος.
Ἄν.

Ἀσφάραγον σχίνον τε τεμῶν καὶ ὄριγανον,
ὅς δ' ἔστι
σεμνύνει τὸ τάρριον, ὁμοῦ μίχθεις κοριάνην.

Etym. *M.* p. 639, 49: θηλυκῶς μὲν εὔρηται (ὄριγα-
νος) παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἐκκλησιαζούσαις (1027),
ἀρσενικῶς δὲ παρὰ Ἀναξανδρίδῃ, ἐν Φαρμακομάν-
τει. Versu 1 τεμῶν *Casaub.* metro consulens. *Libri*
τέμνων. V. 2 = *Eust.* τάρριος. Altera forma rariore
usī sunt etiam *Axionicus Athen.* 8, p. 342, C,
Ælius Dionysius Eust. ad *Odys.* p. 1390, 59,
Antiat. p. 102. Deinde μίχθεις *Eust.* pro μίχθέν. »
E M.

XXXVI. ΦΙΛΙΑΛΦΟΡΟΣ.

Athen. 4, p. 176, A, de μονάυλῳ dicens: Ἄν...
ἐν Φιλιππύρῳ (h. e. *Servo phialas* sive pocula con-
viviis porrigente: v. *Schneider.* ad *Xen. Cyrop.* 1,
3, 9).

α. Τὸν ἐμὸν μόνουλον ποῖ τέτροφας, οὔτος,
Σύρε;

β. Ποῖον μόνουλον; α. Τὸν κάλαμον.

Ita *Mein.* *Codd.* versu 1 Τὸν μόνουλον, etc. *Schweigh.*
καὶ τὸν μόν. *Mire Pors.* Τὸν σὸν μόν. V. 2 proba-
biliter *Dindorf.* Τὸν καλάμινον. *Eust.* ad *Hom.*
p. 1157, 36: παλαιὸν δ' αὐλὸς καὶ πολυειδὲς, καὶ ὡς
ἐπιπολὺ καλάμινος. παρὰ γοῦν Ἀλεξανδρεῦσιν ἦν
(bene *Mein.* π. γ. Ἀναξανδρίδῃ) « μόνουλος κάλα-
μος (immo καλάμιμος). » Fortasse *An.* scripsit

α. Τὸν μὲν μόνουλον ποῖ τέτροφας, οὔτος
Σύρε;

β. Ποῖον μόνουλον; α. Τὸν ἐμὸν οὔν, τὸν
καλάμινον.

2.

Asparagum postquam secuit, et *lentiscum* et origa-
[num, quod sane,
coriandro mixtum, exornat *salsamentum.*

PHIALAM PORTANS.

a. Monaulon quidem quo abstulisti tu, Syre?

b. Quem monaulon? a. Meum scilicet, arundineum.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Quicumque de nuptiis deliberat, non deliberat
recte, si deliberat et ita uxorem ducit.

Τὸν μὲν μόν. pro Τὸν γε μ., v. *ann.* ad *Eubuli Ἄστ.*
Matth. Gr. § 606, 4, et de μὲν posito ἐμφατικῶς
ann. ad *Euripidis Ionem* 460. — *Martialis* 14,
62:

Ebria nos madidis rumpit *tibicina* buccis;
sæpe duas pariter, sæpe *monaulon* habet.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Stobæus Floril. 68, 1, cum lemmate Ἀναξαν-
δρίδου.

Ὅστις γαμῆν βουλευέτ', οὐ βουλευέται
ὀρθῶς, * διότι βουλευέται χούτω γαμῆι.
Πολλῶν κακῶν τᾶρ' ἐστὶν ἀρχὴ τῷ βίῳ·
ἢ γὰρ, πένης ὦν, τῆς γυναικὸς χρέματα
5 λαβῶν ἔχει δέσποιναν, οὐ γυναικ' ἔτι,
ἧς ἐστὶ δούλος καὶ πένης. Ἦν δ' αὖ λάβῃ
μηδὲν φερομένην, δούλος ἂν δις γίγνεται·
δεῖ γὰρ τὸ λοιπὸν ἀνθ' ἐνὸς τρέφειν δύο.
* Ἄλλ' ἔλαβεν αἰσχράν· οὐ βιωτὸν ἐστ' ἔτι,
10 οὐδ' εἴσοδος τὸ παράπαν εἰς τὴν οἰκίαν.
Ἄλλ' ἔλαβεν ὠραίαν τις· οὐδὲν γίγνεται
μᾶλλον τι τοῦ γήμαντος ἢ τῶν γειτόνων,
ὡστ' οὐδαμῶς κακ' οὐ γ' ἄμαρτεῖν * γί-
γνεται.

Versu 2 falsa est sententia, sed errore scribarum,
A et Δ confundentium. Scribe ὀρθῶς ἂν, δε τε β.
Similiter apud *Euripidem Cycl.* 380 *Aldus* et
Mss. præter *Stephani δίδου* pro ἄδου, etc. V. 3
vulgo π. κ. γὰρ, quum γὰρ subsequatur. Notum
τᾶρ ex *Homero*; prætulit tamen τᾶρ' pro τᾶρα
apud *Atticum.* V. 4 *codd.* ἢ γὰρ π. ὦν τὴν γυ-
ναῖκα χρέματα λαβῶν, quæ vereor ut quisquam
intellexerit. V. 7 *codd.* manifesto mendose δούλος
αὐτὸς γίγνεται. *Gesneri* margo δ. αὐθις. V. 9 scribo
ἄλλην ἔλαβ' αἰσχράν, ne pereat gratia illorum
ἀλλ' ἔλαβεν ὠραίαν τις versu 11. Gravissimo lapsu
libri v. 13 ὡστ' οὐδαμῶς κακοῦ γ' ἄμαρτεῖν γίγνε-

Multorum sane malorum hoc est initium:

nam si pauper opes mulieris

5 sumit, jam habet dominam, non amplius uxorem,
cujus erit servus; et pauper rursus si ducit
nihil afferentem, bis, opinor, fit servus:
nam deinde pro uno duos debet alere.
Aliam duxit turpem: non est vivendum porro,
10 neque omnino introitus in domum.
At formosam duxit aliquis: non magis
hæc mariti est quam vicinorum,
ut nunquam non comitari mala contingat.

ται, in quibus ineptissimum est ἀμαρτείν : nam γίγνεται parvo intervallo repetitum mireris quidem quum τυγγάνει vel simile quiddam suppeteret sententiae; sed negligentes nonnunquam hoc in genere sunt poetae, et negligentiores etiam librarii, quum glossemata non distinguunt a genuinis, quod hic admissum esse suspicor.

2.

Idem ib. 117, 1, cum lemmate Ἀναξανδρίδου.

Οὔτοι τὸ γῆρας ἔστιν, ὡς οἶει, πάτερ, τῶν φορτίων μέγιστον, ἀλλ', ὅς ἂν φέρῃ ἀγνωμόνως αὐθ', οὗτός ἔστιν αἴτιος· ἂν δ' εὐκόλως, ἐνίοτε κωμάζειν ποιεῖ, 5 μεταλαμβάνων ἐπιδέξει' αὐτοῦ τὸν τρόπον, λύπην τ' ἀφαιρῶν, ἡδονὴν τε προστιθεῖς, λιπεῖν δὲ πείθων, εἴ τι δυσκόλων ἔχει.

Versu 2 cod. A φροντίδων pro φορτίων. V. 4 ἂν δ' εὐκόλως ex Arsenio. Vulgo οὐδ' εὐκ. Ibidem vulgo κοιμίζειν, quod ineptum. Prope verum cod. A κομίζειν. V. 7 libri λύπην δὲ ποιῶν, quæ alii aliter, sed minus verosimiliter, mutaverunt. In fine libri εἴ τις δυσκόλως.

3.

Athen. 5, p. 222, B : κατὰ γὰρ τὸν κωμωδιοποιὸν Ἀναξανδρίδην

— Ἠδονὴν ἔχει,

ὅταν τις εὖρη καινὸν ἐνθύμημά τι, δηλοῦν ἄπαιον· οἱ δὲ γ' αὐτοῖσιν σοφοὶ πρῶτον μὲν οὐκ ἔχουσι τῆς τέχνης κριτὴν, 5 εἶτα φθονοῦνται. Χρὴ γὰρ εἰς ὄχλον φέρειν ἄπανθ', ὅς ἂν τις καινότητ' ἔχειν δοκῇ.

Versu 3 codd. VL δὲ γ' αὐτοῖσιν, ABC δ' αὐτοῖσι, P δὲ αὐτοῖσιν. Pro lubitu Pors. δ' αὐτοῖσιν.

2.

Nequaquam senectus est, ut putas, pater, onerum maximum, sed, qui imprudenter eam fert, ille est culpandus; nam, qui commode, interdum eam commissari [facit,

5 perite morem ejus commutans, maceroremque demens, et voluptatem afferens, tum relinquere suadens, si quid molesti habet.

3.

— Delectabile est, si quis novum quiddam invenit, id omnibus aperire; qui vero sibi solis sapiunt, primum quidem non habent artis judicem, 5 deinde invidiosi sunt. Publicari enim oportet omnia, quæ quis novitatem habere putat.

4.

Stobæus Floril. 41, 2, cum lemmate Ἀναξανδρίδου.

Ὅστις λόγους παρακαταθήκην (ἂν) λαθῶν ἐξεῖπεν, ἀδικός ἐστιν ἢ γ' ἀκρατής ἄγαν· ὁ μὲν διὰ κέρδος ἀδικός, ὁ δὲ τούτου δίχα ἀκρατής· ἴσον δὲ γ' εἰσὶν ἀμφοτέροι κακόν.

« Habet hæc etiam Maximus Sentent. 93, p. 154, ubi margo *Alexandri, al. Anaxandridæ.* » *E M.* Versu 1 libri Ὁ λ. γὰρ παρακ., sed omissum γὰρ apud Maximum, et videtur esse sphalma pro par-scribendo; non expunxerit γὰρ librarius, ne codex litura fœdaretur. Non recte nonnulli Ὁ λ. παρ. γὰρ λαθῶν. V. 2 vulgo ἢ ἀκρ., quod incommode legendum foret ἢ κρατής. V. 4 ita Reisig. Conject. 1, p. 36, idque monstrat A (ἴσον—κακῶ) et Trinc. (ἴσον—κακῶ).

5.

Idem ib. 74, 1, cum eodem lemmate.

Χαλεπὴ (λέγω σοι) καὶ προσάντης, ὦ τέκνον, ὁδός ἐστιν, ὡς τὸν πατέρ' ἀπελθεῖν οἴκαδε παρ' ἀνδρός, ἥτις ἐστὶ κοσμία γυνή· ὁ γὰρ δίκαιός ἐστιν αἰσχύνην ἔχων.

Versu 3 sic cod. A et Trinc.; vulgo εἴ τις.

6.

Athen. 1, p. 34, D, de raphano, ebrietatis remedio : Ἀναξανδρίδης·

— Ἐὰν λούσησθῶ νυν, βάφανόν τε πολλὴν ἐντράγγης γε, παῖδε τε τὸ βάρος, διασκέδα τε τὸ προσὸν νῦν νέφος ἐπὶ τοῦ προσώπου.

4.

Quisquis sermones concreditos evulgat, injustus est vel nimis intemperans : alter quidem lueri causa injustus est, hujus autem [vitii expers intemperans : par autem utrique sunt malum.

5.

Difficilis (dico tibi) atque ardua est, o filia, via domum ad patrem ire a marito, si quæ modesta est mulier : hoc enim curriculum ignominiam affert.

6.

— Quum igitur laveris, raphanumque multam comederis, et abjice onus, et dissipa impendentem faciei nubem.

Libri versu 1 λούσησθε νῦν, sed apparet, nonnisi unum compellari : alioqui dictum oportuit ἐπὶ τῶν προσώπων. Nῦν sequitur v. 3, aptiusque h. l. est νῦν, ut Aristophanes Plut. 971, ἀκούε νῦν, etc. V. 2 et 3 libri ἐντράγγητε (Schweigh. et Mein. auctore Hermanno De metr. p. 165, ἐντράγγητε), παύσατε — διασκέδατε.

7.

Idem 2, p. 39, A : οἶδα δ' ὅτι Ἄν. τὸ νέκταρ οὐ ποτὸν, ἀλλὰ τροφήν εἶναι λέγει θεῶν·

— Τὸ νέκταρ ἐσθίω πάνυ

μάττων, διαπίνω τ' ἀμβροσίαν, ὡς τῶ Διὶ διακονῶ, καὶ σεμνός εἰμ' ἐκάστοτε

Ἴβρα λαλῶν καὶ Κύπριδι παρακαθήμενος.

Ita Ganymedes haud dubie. Νέκταρ notione cibi, contraque ἀμβροσίαν potionis, etiam alii dixerunt. Eust. ad Hom. p. 1632, 62 : παρὰ δὲ τισι τῶν παλαιῶν τὸ νέκταρ ξηρὰ ἦν θεῶν (vulgo θεία) τροφή. προζέρεται γοῦν Ἄν., γράφων οὕτω « Τὸ νέκταρ πάνυ μάττων ἐσθίω (sic, ut etiam Ath. ante Cas. metro corrupto), διαπ. τ' ἀμβρ. καὶ (sic) τῶ Δ. διακονῶ. » Photius p. 293, et v. Νεκτάρειον Suidas : νέκταρ θεῶν πόμα, ὡς οἶνος. οὕτως (perperam libri πόμα, καὶ ο. οὕτως, ὡς) Ἄν. καὶ τὸ βρωῖμα τῶν θεῶν δ αὐτός. Arcestratus quoque Athen. 7, p. 305, E, aprum piscem appellat νέκταρος ἄνθος. De ambrosia pota memorabilis est Pausaniæ glossa Eust. p. 1525, 48, Ἀμβροσία : γένος τι συνθέσεως ἐξ ὕδατος ἀραιφνοῦς καὶ μελιτος καὶ ἐλαίου παγκαρπίας (malim παγκαρπίου). Hæc fere ex Mein.

8.

Idem 15, p. 688, B : Ἄν. δὲ τὸν ἀγωνιῶντα παράγει λέγοντα

— Ὡ πονηρὰ καρδιά, ἐπιχειρέκακον ὡς εἶ * μόνον τοῦ σώματος! ὄρχεῖ γὰρ εὐθύς, ἂν μ' ἴδῃς δεδοικότα.

Versu 2 « voce ἐπιχειρέκακος etiam Alexis usus est Antiatt. p. 91, 21, quam non videtur improbasse Phrynichus Præp. soph. p. 41. De Timoclis dramate inscripto Ἐπιχειρέκακος cf. Hist. crit. Com.

7.

— Nectar libenter edo subactum, et certatim potō ambrosiam, quoniam Jove [vis sum] pocillator, gloriorque interdum me colloqui cum Junone et Cypride assidentem.

8.

— O improbum cor, ut gaudes solum malis corporis! subsilis enim continuo, quum me vides timere.

FRAGMENTA COMICORUM GREGORUM.

p. 428. * *E M.* Ibid. scribo μενοῦν, pro μόνον, quorum vocabulorum permutationem attigimus ann. ad Eupol. Πόλ. 3, Plat. Σκευαῖς 2. V. 3 libri ἀρχῆ. Canter. ὄρχῆ, Dind. ὄρχεῖ. Cf. Æschylus Cho. 153. Ion Athen. 1, p. 21, A :

ἐκ τῶν ἀέλπτων μάλλον ὄρχησεν φρένας,

h. e. commovit animum. Ib. ἂν μ' ἴδ. δ. Toup. ad Longinum p. 179. Libri ἂν (Muret. ἦν) ἴδ. δεδ.

9.

Stobæus Floril. 6, 23, cum lemmate Ἀναξανδρίδου.

Μηδέποτε δοῦλον ἡδονῆς σαυτὸν ποιεῖ·

λάγνης γυναικίος ἐστίν, οὐκ ἀνδρός, τὸδε.

Versu 1 non deterius foret αὐτόν : v. Æschyli Cho. 97, etc. Adhaeserit σ vicinum.

1.

Idem ib. 63, 10, cum lemmate Ἀναξανδρίδου.

Ἐβρος σοφιστοῦ γίγνεται διδάσκαλος

σκαιοῦ πολὺ κρείττων πρὸς τὸν ἀνθρώπου βίον.

V. 2 cod. A κρείττον.

11.

Antiatt. p. 92, 16 : ἐμέ ἀντὶ τοῦ ἑμαυτὸν, σέ ἀντὶ τοῦ σαυτόν. ... Ἄν.

Ἵπὲρ σέ γ' αὐτὸς πρᾶτθ' ὅτιοῦν ἂν σοι δοκῇ, ἐγὼ δ' ὑπὲρ ἑμ' οὔν.

Ita hæc ex mente Antiatticistæ scribenda esse videbantur. Codex Ἵπὲρ σεαυτοῦ pr. ὅτι ἂν σοι δ., ἐγὼ δ' ὑπὲρ ἑμοῦ. Meinek. ὅτιοῦν, sed hoc non sufficit emendationi. Nimirum notatur hic usus non atticus τοῦ ὑπὲρ τι pro ὑπὲρ τινος. Genitivum solitum expetentes scripserunt σεαυτοῦ et ἑμοῦ. Pluribus inusitatis non abstinuit hic poeta.

12.

Stobæus Floril. 29, 12, cum lemm. Ἀναξανδρίδου.

9.

Nunquam servum voluptatis te facias : impudicæ mulieris, non viri, hoc est.

10.

Amor imperito magistro longe utilior est hominum vitæ.

11.

De te quidem ipse age, utcumque tibi videatur ; ego autem de me scilicet.

Τὸ συνεχὲς ἔργον παντὸς εὐρίσκει τέλος.

Mein. præfert Barnesii conjecturam ἔργου.

13.

Ib. 68, 7, cum eodem lemmate.

Κόρης ἀπαλλαττόμεθα ταμείου πικροῦ.

Proserpinæ sacerdotum feminarum verba, ut con-
jicias, templum deæ (v. Pausan. 1, 31, 1) dese-
rentium tædio parci victus. Diphilo versus tribui-
tur ibid. 77, 8.

14.

Pollux 5, 16 : καὶ μοσχῆ ἢ τοῦ μόσχου (δορὰ),
ὡς Ἄν. εἶρηκεν

Ἄρκτῆ, λεοντῆ, παρδαλῆ, μοσχῆ, κυνῆ.

15.

Joannes Damascenus p. 398 ed. Lips. Ἀναξαν-
δρίδου.

Οὐχὶ παρὰ πολλοῖς ἡ χάρις τίκτει χάριν.

16.

Aristoteles Eth. Nicom. 7, 11 : ἔοικε δὲ ὁ ἀκρα-
τῆς πόλει, ἢ ψηφίζεται μὲν ἅπαντα τὰ δέοντα, καὶ
νόμους ἔχει σπουδαίους, χρῆται δὲ οὐδὲν, ὥσπερ Ἄν.
ἔσωψεν,

Ἡ πόλις ἐβούλεθ', ἢ νόμων οὐδὲν μέλει.

« Idem versus legitur apud Cyrillum De Trin. 2,
p. 96. Anaxandrides imitatus esse videtur Euri-
pidem ap. Ælianum H. A. 4, 54 : Ὀμηρος οὖν
ἔδωκεν ἔπω φωνὴν, ἀσπίδι δὲ ἡ φύσις, ἢ νόμων
οὐδὲν μέλει, φησὶν Εὐριπίδης. » E M.

17.

Aristot. Rhet. 3, 10, exempla metaphorarum
afferens : καὶ τὸ Ἀναξανδρίδου ἱαμβεῖον ὑπὲρ τῶν
συχατέρων πρὸς τὸν γάμον ἐγγυονίζουσῶν,

Ἵπερχήμεροί μοι τῶν γάμων αἱ παρθέναι.

18.

Ib. 11 : καὶ τὸ Ἀναξανδρίδου ἐπαινούμενον

12.

Cohærens opus omnium invenit finem.

13.

Proserpinæ acerbum promptuarium deserimus.

14.

Pellis ursi, leonis, pardali, vituli, canis.

15.

Non apud vulgus gratia parit gratiam.

16.

Civitas voluit, quæ nihil curat leges.

17.

Exoletæ ad nubendum mihi sunt virgines.

Καλὸν γ' ἀποθανεῖν πρὶν θανάτου δρᾶν ἄξιον.

19.

Athen. 2, p. 48, A : Ἄν.

— Τρίκλινον δ' εὐθέως συνήγετο
καὶ συναυλία γέροντι.

Vulgo συναυλία, quod minus placet.

20.

Idem 1, p. 28, F : μένηται δὲ οὔτος (Eubulus
fr. incert. 6) καὶ ψιθίου οἴνου ... καὶ Ἄν. « Χοῦς
κεκραμένος ψιθίου. » Nescio an præstet κεκραμέ-
νου : v. Odys. 3, 332, Ar. Eccles. 1120, etc.

21.

Idem 2, p. 57, E : διὰ τεσσάρων δ' αὐτὰ (τὰ φῆ)
προενήγετα Ἄν. ἦ ἄρια εἰπῶν. Morem quattuor
ova simul apponendi in conviviis dicere videtur.

22.

Idem 11, p. 502, B : Ἄν. δὲ « φιάλας Ἄρεος »
καλεῖ τὰ ποτήρια, scil. τὰς καρυωτὰς φιάλας. « Cf.
Antiph. Καιν. » M.

23.

Antiatt. p. 111, 27, Πληγὴν ἔχων : ἀντὶ τοῦ
τετραμένους, Ἄν.

24.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 367, 21 : ἀκόλαστος
ὄγλος Εὐριπίδης ἔφη, ἀκόλαστον τε σῶμα (minus
bene cod. ἀκόλαστον δὲ σ., quum statim sequat-
ur δὲ) Σοφοκλῆς, ἀκολαστήματα (sic codex) δὲ
λέγουσι κατακόρως οἱ Ἐπικούρειοι πλὴν καὶ Ἄν. κέ-
χρηται τῇ λέξει καὶ Ἀριστοφάνης (Lys. 371, ubi
Bentlejo auctore scripsimus ἀκολαστήματα, repu-
diata κακορῶνῳ aliorum forma ἀκολαστήματα,
quam effinxerunt ex librorum scriptura vitiosa
ἀκόλαστ' ἄσματα).

18.

Pulehra quidem mors, priusquam morte dignum

19.

[commiseris.

— Triclinium statim apparabatur

et tibiæ concensus seni.

20.

Congius mixtus Psithii (vini).

22.

Phialas Martis.

23.

Plagam habens.

24.

Indomita petulantia.

25.

Hesychius, Ἀμφίδουσις, ἐπίθετον φιάλης παρὰ
Ἀναξανδρίδην. « Corrīgunt ἀμφίθετος, de quo He-
sych. infra, Ἀμφίθετος : φιάλη ἑκατέρωθεν τίθεσθαι
δυναμένη. Sed probanda videtur ἀμφίδουσις φιάλη,
h. e. ea, quæ ab utraque parte δύσιν seu στόμα
habet. Significatur ἀμφικύπελλον, de quo Buttman.
Lexil. 1, p. 160. » E M.

26.

Pollux 2, 166 : καὶ περιζώστραν Ἄν. εἶρηκεν,

ὡς δὲ παχεῖαν τὴν περιζώστραν ἔχει.

Libri ὡς δὲ, quod Mein. correxit. Cf. Theocr. 2,
121.

27.

Idem 6, 43 : Ἄν. δὲ καὶ χορτασµὸν εἶρηκε,
καὶ (immo ὡς) τὸ χορτάζειν Ἀριστοφάνης.

28.

Photius p. 572, 2, Τάχα : ἀντὶ τοῦ ἔπειτα, οὕτως
Ἄν.

XIV

EUBULUS.

« Suidas : Εὐβούλος, Κήτιος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Εὐ-
φράνορος. εἰδὼθε δράματα ῥθ'. ἦν δὲ κατὰ ῥα' ὀλυμ-
πιάδα (ante Chr. nat. 375-372), μεθύριος τῆς μέ-
σης κομφορίας καὶ τῆς παλαιᾶς. Mediæ comoediæ di-
serte assignatur in Etym. M. p. 451, 30, et apud
Ammonium v. Ἐνδοῦ, opponitque cum quodam-
modo antiquis Athen. 7, p. 300, B, neque id inepte,
quum Eubulus Cydiam, classis duce ap. Athen.
13, p. 569, A (cf. Ruhnk. Hist. crit. oratt. p. 74)
commemoret, pariterque Carabum sive Callime-
dontem et Philocratem, ap. Athen. 1, p. 8, B, et 8,
p. 390, D, utrosque Demosthenis æquales. — Pho-
tius : Κήτιος, δῆμος τῆς Ἀσοντίδος. Cf. Bœckh. Corp.
Inscriptt. 1, p. 152, Toup. Emend. 3, p. 71. Fabu-
larum (104) tituli superstites ultra *quinquaginta*
indicant, poesin viri in mythicorum dramatum et
Tragicorum, præsertim Euripidis, parodia ver-

26.

Quam crassum cingulum habet!

27.

Saginationem.

ANCYLION.

1.

Dudum enim subigit præmia victoria

satam esse ita, ut dictio, ceterum elegantissima,
et numerorum in levissimis rebus gravitas, passim
supra soccum assurgat. Idem in fingendis vocabu-
lis feliciter audax fuit, et trimetrorum, quo ver-
sum genere imprimis usus est, numeros curiose elab-
oravit, aliis, neque ignobilibus, poetis, velut
Alexid^o (Ath. 1, p. 26, A), Ophelione (Ath. 2,
p. 43, F), Ephippo (Ath. 7, p. 311, D; 8, p. 358,
F), tantum artificem imitantibus et opes ejus, tan-
quam suas, libenter usurpantibus. » E Mein.,
quem vide de titulis singulis disquirentem Hist.
crit. Com. p. 359-367.

I. ΑΥΚΥΛΙΩΝ.

Eodem titulo comoedia tribuitur Alexidi. Scho-
liastam Aristoph. Vesp. 1217 si sequi licet, similis
impietate Anclion iste fuit Cardopioni, adeo ut
matri verbera intenderet. » E M.

1. 2. 3.

Athen. 15, p. 668, D : ἐγίνετο δὲ καὶ πεμμάτια
τινα ἐν ταῖς παννυχίαις, ἐν αἷς πλείστον ὅσον χρόνον
διηγρόπουν χορεύοντες, καὶ δὲ ὀνομάζετο (libri καὶ
διωνομάζετο, sed hoc verbum quo sensu apud Dio-
nysium Halicarn. in Schneideri Lex., Strab. 3,
p. 151, et alias, legitur, abhorret) τὰ πεμμάτια
τότε χαρίσιοι. ... μνημονεύει Εὐβούλος ἐν Ἀγκυλί-
ωνι, λέγων οὕτως,

Καὶ γὰρ πάλαι πέττει τὰ νικητήρια.

εἰθ' ἔξῃς φησιν

Ἐξεπήδησ' ἄρτιως, πέττουσα τὸν χαρίσιον.

ὅτι δὲ καὶ φίλημα ἦν ἄθλον, ἔξῃς λέγει ὁ E.

Ἐἶεν, γυναῖκες, νῦν ὅπως τὴν νύχθ' ὄλην

ἐν τῇ δεκάτῃ τοῦ παιδίου χορεύσατε!

θήσω δὲ νικητήριον τρεῖς ταινίας,

καὶ μῆλα πέντε, καὶ φίληματ' ἑννέα.

Versu 1 fort. πέττει γε, meliore versus modula-
tione. Codd. sequiores πέππει. « Nix. dicit τοὺς χα-
ρίσιους (ἄρτους). » M. Specialiter quidem; contra
v. 5. Versum 2 iterum affert Ath. 14, p. 646, B,
ubi libri ἐξεπήδησας. V. 3 Ἐἶεν, i. e. ἄγε δὲ : v. Ar.

2.

Exsiluit modo, charisium subigens.

3.

Heja, mulieres, nunc per totam noctem
decimo infantis saltabitis!
proponam vero victoriæ præmia tres vittas,
et mala quinque, et oscula novem.

28

Ran. 568, Viger. 5, 6, 9, Bachmann. Anecd. Gr. 2, p. 363 et (paucis mutatis) 375. V. 4 « *decimum diem dicit, ex quo natus est infans, quo die natalia ejus celebrabantur sacrificio et epulo cognatis exhibito* : v. laudatos Hesychii interpp. v. Δεκάτην θύειν, et inprimis Suidam vv. Δεκατεύειν et Δεκάτην ἐστιάσειν. » E Schweigh. Cf. index Aristophanis v. ἡ δεκάτη.

4.

Idem 9, p. 369, E : τούτης (τῆς γογγυλίδος) μνημονεύει E. ἐν Ἄγκ. οὕτως,

Ὀπτήσιμον γογγυλίδα ταυτηνὴ φέρω.

II. ΑΓΧΙΣΜΟΣ.

1.

Pollux 6, 10 : οἱ καὶ πτελοῖς τὰ κέραλα * ἐφῆπλουν, E. ἐν Ἄγγλῃ διδάσκει, καὶ περὶ τὰ καὶ πτελοῦσιν προσκεφάλαια ὀνομάζουσι. « *Cervicalia plumis sufferta memoravit Toup. Emend. 1, p. 106.* » E M. Ἐφῆπλουν verbum depravatam : suspicor legendum esse ἐφήπλευν, quamvis omisso verbo in lexicis. Confusa fuerint π et φ, ut apud Aristoph. Plut. 684, ubi v. ann.

2.

Idem 9, 76 : ὅθεν τὸ νόμισμα τοῦτο E. ἐν Ἄγγ. καλεῖ Πάλλάδα. « *Numos dicit, quibus Palladis facies insculpta fuit. Præter Eckhelium v. Beger. Thesaur. Palat. p. 258.* » E M.

III. ΑΜΑΛΘΕΙΑ.

Athen. 2, p. 63, D : τούτων (τῶν βολεῶν) Ἡρακλῆς ἐσθίειν παραίτεται ἐν Ἀμαλθείᾳ Εὐβούλου, λέγων

Θελιμώτερον, ἢ κραυρότερον, ἢ μέσως ἔχον, τοῦτ' ἐσθ' ἐκάστῳ μείζον ἢ Τροίαν ἐλεῖν· κλέγω γὰρ οὐ καυλοῖσιν, οὐδὲ σιλφίῳ, οὐδ' ἱεροσύλοις, καὶ πικραῖς παροψίσι,

5 βολεῶς τ', ἐμαυτὸν χορτάσων ἐληλυθα, ἃ δ' εἰς τ' ἐδωδῆν πρῶτα, καὶ βρώμης ἀκμήν,

4.

Frigendam hanc affero turundam.

AMALTHÆA.

Succosius, vel siccius, vel medium (edulium), hæc sunt cuique potiora quam Trojæ expugnatio. Et ego quoque non caulibus, neque silphio, nec templo surreptis, acerbisque opsoniis

5 bulbique, me saginatum veni, [cumt sed quæ primum esui apta sunt, et robori condu-

καὶ πρὸς ὑγίειαν, πάντα ταῦτ' ἐδαινόμεν, κρέας βόειον ἐφθόν, ἀσόλοιον, μέγα, ἀκροκώλιον τε γεννικόν, δελφάκιά τ' ὄφθ', 10 ἀλίπαστά (τε) τρία.

Libri versu 1 Θεριμώτερον, cui male opponitur κραυρότερον, siccius, recte θελιμώτερον, succosius : v. Æschyli Suppl. 914 (θελιμὸν πῶμα), et de λ et ρ litteris commutatis ann. ad Ar. Nub. 573, Cratini Seriph. 13, Teleclidis Πρωτ. 6. Photius, Κραυρότερον : εὐθραυστότερον, σκληρότερον. V. 2 malim ταῦτ' ... μείζον', quum plura hic dicantur. Similiter Euripides Androm. 363, annotante Mein.,

εὖ δ' ἴσθ', ὅτου τις τυγχάνει χρεῖαν ἔχον, τοῦτ' ἐσθ' ἐκάστῳ μείζον ἢ Τροίαν ἐλεῖν.

V. 3 α καυλοὶ sunt silphii caules edules, σιλφίον *la-serpitium* seu succus ipse silphii, quicum parabantur divitum opsonia. « *E Schw. V. 4 ἱεροσύλα intelligas cibos templis surreptos, plerumque par-ciores vilesque (v. Anaxandr. Incert. 13), quibus oppositæ sunt, ut videtur, πικραὶ παροψίδες, acerba, h. e. cara, vix emenda, opsonia. V. 5 βολεῶς: bulbos edules dicit, de quibus v. Ar. Nub. 188, Eccles. 1089. V. 8 ἀσόλοιον, non solæcum, tropo ridiculo, est ἄρτιον, integrum, non vitiosum. V. 9 libri mendose ὀπτά δελφάκια. Meinek. con-jecit γεννικόν ὀπτοῦ δελφάκιο. V. 10 vocabulo τὲ, facile negligendo, et sententia et versus probabiliter, ni fallor, suppletur.*

Huc retulit Hemsterhusius fragmentum Δαμα-λείας, p. 440.

IV. ΑΝΑΣΩΖΟΜΕΝΟΙ.

Athen. 8, p. 340, D, de Callimedonte, qui cog-nominabatur Carabus : E. δ' ἐν Ἀνασωζόμενοις,

— Ἐτεροι δὲ, θεοῖσι συμπεπλεγμένοι, μετὰ Καραβου σύνεισιν, ὡς βροτῶν μόνος δύναται καταπιεῖν ἐκ ζεῶντων λοπαδίων ἄθρους τεμαχίτας, ὥστ' ἐνεῖναι μηδὲ ἐν.

Versu 1 θεοῖσι συμπ., manus conserentes cum diis, θεῶν ἐχθροὶ, ut passim Aristoph. θεοὶ atque improbi. Versu ultimo Coraes ὥστε μείναι, i. e. λειψῶν-ναι. Dobræus ὥστ' ἀνεῖναι.

ac sanitati, iis omnibus pasci soleo, carne bubula coeta, non solæca, magna, trunculis magnificis, assatisque porcis, 10 et salitis tribus.

SERVATI.

— Alii vero, cum diis rixantes, sunt apud Carabum, qui mortalium solus deglutire potest ex ferventibus patinis tota salsamenta, ut nihil supersit.

V. ANTIOPH.

« *Hæc fabula cognominem Euripidis luserit Eu-bulus.* » E M.

1.

Athen. 10, p. 417, B : καὶ ἔθνη δὲ ὅλα εἰς πολυ-φαγίαν ἐκωμῶδετο, ὡς τὸ Βουωτόν. E. γοῦν ἐν Ἄν-τιόπῃ φησὶ

Πονῆμεν ἄμμες καὶ φαγῆμεν ἀνδρικοί, καὶ καρτερῆμεν, τοὶ δ' Ἀθηναῖοι λέγειν καὶ μικρὰ φαγέμεν, τοὶ δὲ Θεβαῖοι μέγα.

Libri versu 1 Πονεῖν μὲν et φαγεῖν μὲν, menda sen-tientibus Dobræo Advers. 2, p. 325, et Mein. Eust. p. 954, 33 : Εὐβουλος, παρ' ᾧ φησὶ τις Βουω-τός, ὅτι « *πονεῖν μὲν (sic) .. ἀνδρικοί.* » Rectius La-conis verba esse statuas cum Dobræo.

2.

Idem 2, p. 47, B, ubi exempla vocis ὀξυπέινους affert : καὶ E.

Ζῆθον μὲν ἐνθὲνδ' ἀγνὸν ἐς Θήβης πέδον οἰκεῖν κελεύω (καὶ γὰρ ἀξιώτερος πωλοῦσιν, ὡς εἴκει, τοὺς ἄρτους ἐκεῖ, οὐ δ' ὀξυπέινος) τὸν δὲ μουσικώτατον 5 κλεινὰς Ἀθήνας ἐκπερᾶν Ἀμφίονα, οὐ βᾶστ' ἀεὶ πεινώσι Κεχροπιδῶν κόροι, κάπτοντες αὔρας, κελπίδας σιτούμενοι.

Versu 1 Mein. probabiliter ἐνθὲνδ' pro ἐλθὲν, quod friget sequente οἰκεῖν. « *Ἐς Θ. π. οἰκεῖν, ut ἐξεσθαι εἰς τόπον.* » E M. V. 2 ita Jacobs. pro κελεύει. Ver-similiter Mein. hæc ad Antiopen fabulam retulit, quibus ipsa mater compellaverit filios. V. 7 vulgo αὔρας ἑλπίδας σιτ., quæ est arena sine calce : x litteræ σ similis in veteribus libris videtur offe-cisse. Ἐλπ. σιτ., v. ann. ad Ar. Nub. 479. Livius 42, 39 : *levi aura spei objecta.*

3.

Eust. ad Odys. p. 1915, 17 : κόλλοπα τὸ παχὺ δέρμα φασὶ λέγεσθαι, καὶ τῶν ὀργάνων κόλλαθον, πα-ρατιθέμενοι Ὀμηρον (Odys. 21, 407) καὶ ἄλλους

ANTIOPA.

1.

Ad laborem nos et esum strenui continentiamque, Athenienses autem dicendo et modice comedendo, Thebani vero multum.

2.

Zethum quidem hinc sanctam Thebarum terram habitatum ire jubeo, (justiore pretio scilicet ibi venditis panibus,

τινάς. ἔτεροι δὲ οὕτω καλοῦσι τὸν περιτρέγοντα καὶ ἐταιροῦντα, ὡς καὶ Εὐπολις (sic) ἐν τῷ

α. Καλλίστρατος τίς ἐστίν... οὗτος οὖν πυγὴν μεγάλην εἶχ', ὦ Χαριάδη, καὶ καλήν. β. Τοῦτον καταλεκτέ' ἐστίν ἐς τοὺς κόλλοπας τοὺς ἐκδρομάδας.

Ar. Eust. proprie K. ἐστὶ τις οὗτος οὖν π. μεγ. εἶχεν ... καταλεκτέον ἐς τοῦ κόλλ. etc. Alterius personæ verba (K. τίς ἐστίν) β. Τίς δ' ἐσθ' ; (α. Οὗτος etc.) hausta videantur a prægressis similibus, etiam Bergkio suspicante β. Ὅστις ; « *Ab Eupolide hæc scribi non potuisse, et Eubuli nomen illi substituentum esse, monui Quæst. scen. 3, p. 23. V. 3 κόλλοπας dicit ἀνδρογόνους, exoletos, pathicos, Antiatt. p. 102, 31 : κόλλοπάς φασὶ δεῖν κυρίως λέγειν τοὺς τῶν ὀργάνων, οὗς καλοῦσι κόλλαθους, οὐ τοὺς ἀνδρογόνους. Εὐβουλος Ἀντιόπῃ ἐπὶ τοῦ ἀνδρογόνου. Qualis fuit Callistratus, Theopompus Chius Athen. 4, p. 166, E : Καλλίστρατος δὲ ὁ Καλλικράτους, δη-μαγωγός, καὶ αὐτὸς πρὸς μὲν τὰς ἡδονὰς ἦν ἀκρατής, τῶν δὲ πολιτικῶν πραγμάτων [ἦν] ἐπιμελής. Cf. Eu-bul. Sphingocarione, Anaxandr. Protesil. 2. Ob-scena etiam alia sunt verba, quibus corium signifi-catur, inprimis κόλλοπέειν. Plato com. apud Sto-bæum Ecl. phys. 2, p. 26 :*

Κεκολλόπευκας· τοιγαροῦν βῆτωρ ἔσει.

Cf. Lobeck. Paral. gramm. p. 81, 19. V. 4 τοὺς ἐκδρ. Eustath. l. l. : ἐκδρομάδες οἱ ἀκολασταίνον-τες ὑπέρακμα, λεγόμενοι ἐκδρομάδες, ὡς παραδερα-μηχότες τὴν ὄραν, καὶ ἀνάπαλιν ὄντες τοῖς πρώτοις ὑπηνήταις. » E M.

4.

Antiatt. p. 111, 21, Περὶ πρώτους ὑπνους : E. ἐν Ἄντ.

VI. ΑΣΤΥΤΟΙ.

Athen. 2, p. 69, C : Καλλίμαχος δὲ φησιν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἀδωνιν ἐν θριδακίῃ κρύψειεν, ἀλληγο-ρούτων τῶν ποιητῶν, ὅτι ἀσθενεῖς εἰσι πρὸς ἀφροδίσεια οἱ συνεχῶς χρώμενοι θριδάξι. καὶ E. δ' ἐν Ἀστυτοῖς

te autem famelico,) musicæ vero peritissimum 5 claras Athenas emigrare Amphionem, ubi facillime esuriunt semper Cæcropidum filii, captantes auras et spe pasti.

3.

a. Callistratus quidam est... (b. Quis autem est?) a. Hic igitur podicem magnum habuit, Chariaides, ac b. Inserendus ille est pathicis [venustum. exoletis.

Μὴ παρατίθει (μέν) μοι θριδακίνας, ὦ γύναι,
ἐπὶ τὴν τράπεζαν, ἢ σεαυτὴν αἰτιῶ·
ἐν τῷ λαχάνῳ τούτῳ γάρ, ὡς ὁ λόγος, ποτὲ
τὸν Ἄδωνιν ἀποθανόντα προῦθηκεν Κύπρις,
5 ὥστ' ἐστὶ νεκρῶν βρώμα.

Versu 1 facile exciderit μέν, de quo ad Anaxandr. Φιλατρ. Minus probabiliter Pors. τὰς θριακ. Mein. Μὴ, μὴ παρ., ut aliquoties Aristoph. et similiter ναί, ναί. Verum sic totum verbum παρατ. ponitur in thesi, V. 3. « In lactucis Venerem composuisse mortuum Adonin, pervulgata fuit opinio veterum. Hinc lactuca Ἄδωνος dicta. Etym. M. p. 19, 16: ἄδωνος (sic) χελιδόν, θρίδαξ, ubi due glossæ in unam conflata esse videntur, ἄδωνος (immo ἄδωνος. Both.): χελιδόν. Ἄδωνος: θρίδαξ. V. 5 nek. βρώμα. Etiam apud Romanos multis religionem fuisse vesci lactucis, ex Plinii H. N. 19, 8, 38, docuit Casaub., laudato simul Galeno De fac. medic. simpl. 3, ubi testatur, lactucæ succo tam facile aliquem tolli quam cicuta. » E. M. Scilicet lactucæ agrestis apud Plinium, Linnaei dictæ *viresca*, cuius suspicione ne *scariolam* quidem lactucam prorsus carere ait doctissimus Stein. *Handb. d. Naturgesch.* 2, p. 131. Ceterum Dobreis Athenæum dixisse conjicit, Eubulum ἐν ἀστυίοις, h. e. inter cibos venerem exstinguentes, numerasse lactucam; idque pro nomine comædiæ accepisse epitomatorem.

VII. AYTH.

Athen. 14, p. 622, E: Σόφρον... μάγειρος γεγονότερον ἐφθέγγετο, ὡς πάντας ἀκούειν, τὰ ἐξ Αὐγῆς ἐπιτὴ Εὐβούλου.

Τί, ὦ πόνηρ', ἔστηκας ἐν πύλαις ἔτι,
ἀλλ' οὐ βαδίζεις; τοῖς δὲ γενναίοις πάλαι
διεσπάρκασται θερμὰ χηνίσκων μέλι,
διερράχισται σεμνὰ δελφικῶν κρέα,
5 κατηλύεται γαστρὸς ἐν μέσῳ κύκλος,
κατησίμωται πάντα τὰ κροκόδινα,
νενογάλιστ' εὐσημος ἀλλάντος τόμος,

NON ARRIGENTES.

Noli lactucas (quidem) apponere mihi, uxor,
in mensa, aut te ipsa accusa:
in hoc enim olere, ut ajunt, olim
Venus exposuit defunctum Adonin,
5 ut mortuorum sit eibus.

AUGE.

Quid, miser, stas adhuc ad portam,
neque abis? liberales autem viri dudum
dilaecerunt calida anserculorum membra,

παροντέτρωνται τεύχης ἐξωπτημένη,
παρεγκέκαπται σταμνί' ἐννέ' ἢ δέκα.

10 ὥστ', εἴ τι βούλει τῶν λελειμμένων φαγεῖν,
ἔπειγ', ἔπειγε, μὴ ποθ', ὡς λύκος χανῶν,
καὶ τῶνδ' ἀμαρτῶν ὑστερον σύγν' ἂν δρά-
μης.

Versu 2 in vulgatis libris legitur γενναίως, corrupta quidem sententia: dicuntur enim honesti aliquot cives, convivio excepti a viro quodam opulento, cujus ad fores adstantem videns coquus miserum aliquem parasitum, non aptum ad dicendum ridicula ex officio, qui, sepe ludibrio habitus a convivis, jam accedere veretur invocatus, cum his verbis compellat. Primum igitur restituendum fuit γενναίως, deinde, v. 4, vividioribus et huic generi convenientioribus numeris δελφικῶν dedi pro δελφικῶν, nec brevi intervallo repetitum seminos ferendum ratus, v. 7, εὐσημος. Sic autem codd.: ἐνωγάλισται (quod, quanquam agnatum ab Eust. p. 1163, 27, recte correxit Mein.) σεμνός ἀλλ. τ. V. 9 quum alias usurpatum inveniatur ἐγκάπτειν (v. Scheideri Lex. h. v.), obtemperavi Valekario ad Ammon. p. 21, mutanti vulgatum παρεγκέκαπται, quamvis nec male etiam ἐγκάπτειν diceretur, ut ἐκπίνειν. Egregie autem Valck., probante Schweigh., σταμνί' pro insulso, nec dubie depravato, τ' ἀρνί', et v. 10 εἴ τι pro ἐπέ. Denique concursum homæoteleutorum fugiens spreui præ elegantioribus vulgatum συγνόν. Feliciter παραρῶν τραγædiam E. quum alia dixit h. l., tum σεμνὰ δελφικῶν κρέα, et, si divinavimus, εὐσημος ἀλλάντος τόμος. Versu ult. codd. antiquiores δραχμῆς. V. 11. « Proverbio Λύκος χανῶν de eo, quem spes destituit, usus etiam Euphron Fratr. 1, 30:

— τοῦ γὰρ μὴ χανεῖν
λύκων διακενῆς σὺ μόνος εὐρηκας τέχνην.

Omisso scriptoris nomine hoc drama laudat schol. Rhesi 406: ἄμυστιν οἱ μὲν ποτηρίου εἶδος, ἐπιτηδειότητα ἔχον τὰς ἀμυστὶ πόσεις, ὡς ἐν Αὐγῆ.

Σὺν τῷ βαθείας καὶ πυκνὰς
ἔλκουσι τὰς ἀμυστιδας.

dissecuerunt venerabiles porcellorum carnes,
5 contriverunt ventris medium orbem,
absumpserunt simul omnes turunculos,
bene ominatum fareiminis frustum,
holiginem assatam,
interimque hausta novem vel decem vasa fictilia
10 quare, si vis aliquantum reliquias vesci,
festina, festina, ne forte, ut lupus hians,
etiam his frustratus post multum curras.

(malim, sententia gravi uno versu conjuncta, i. t. Both.). Ita enim verissime Hermannus pro ὡς ἐν αὐτῇ: sed, Eubuline, an Philyllii, an ipsius Euripidis Augen scholiasta laudaverit, incertum est. » E. M.

VIII. ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ.

Athen. 15, p. 666, E: ἐκάλουν δὲ καὶ κατακτοῦς τινὰς κοττάβους· ἐστὶ δὲ λυχνία ἀναγόμενα πάλιν τε συμπίπτοντα. E. Βελλεροφόντη,

Τίς ἂν λάβοιτο τοῦ σκέλους κάτωθ' μοι;
ἄνω γὰρ ὡσπερ κοττάβειον αἴρωμαι.

« Bellerophontis verba Pegaso in altum elati. » E. M. Exemplum formæ κοττάβειον vel κοτταβεῖον desidero; malim igitur ὡσπερ κοττάβειον ἀναίρωμαι.

IX. ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ.

Hoc nomine etiam Alcei et Antiphanis fabulæ ferebantur: v. Mein. Hist. crit. Com. p. 360.

1.

Athen. 6, p. 248, C: κακόςτις δὲ μέμνηται E. ἐν Γανυμήδει,

Ἵπνος (γ' ἂν) αὐτὸν, ὄντα κακόςτιον, τρέφει.

Licymnius Athen. 13, p. 564, C: Λικύμνιος δ' Χίος, τὸν Ἵπνον φήσας ἐρᾶν τοῦ Γανυμήδους, οὐδὲ, καθεύδοντος αὐτοῦ, κατακαλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἀναπεπταμένον τῶν βλεφάρων κομίζειν (curare) τὸν ἐρώμενον, ὅπως διὰ παντὸς ἀπολαύῃ τῆς τοῦ θεοῦ εἰν ἡδονῆς, λέγει δὲ οὕτως:

Ἵπνος δὲ χαιρίων ὀμμάτων αὐγαῖς, ἀναπεπταμένοισιν
ἴσσοις ἐκόμισε κούρον.

Eubuli versu Porson. γὰρ αὐτόν. Altero loco Athenæi codd. inepte κατακαλύπτει et κομίζει, similiterque apud Licymnium ἐκόμισε, tum ἡδονῆς. λέγει δὲ, interrupto cursu sententiæ, et in versibus ἀναπεπταμένους ἴσσοισιν, quum prior eorum, asynartetus quidem, constet iambo dim. et anapesto paræm., alter autem sit anacreonteus.

BELLEROPHON.

Quis me erure infra prehendat?
in altum enim, ceu cottabas, tollor.

GANYMEDES.

Somnus eum, quum male vescitur, nutrit.

GLAUCUS.

1.

Et sinapi Cyprium, et seamoniæ succum,

2.

Athen. 3, p. 110, A: δίπυρον. E. Γανυμήδει « Διπύρους τε θερμοῦς. » οἱ δίπυροι δ' εἰσὶ τινες ἄρτοι τρυφῶντες. Ἀλκαῖος Γανυμήδει. Cf. Alcei Ganymedem, fr. 3.

X. ΓΑΛΥΚΟΣ.

1.

Pollux 6, 67: ἔνια δὲ τῶν ἡδυσμάτων ἐπηγεῖτο ἐκ χωρίων, ὡς E. ἐν Γλαύκῳ φησὶ

Καὶ νᾶπυ Κύπριον, καὶ σκαμωνίας ὀπὸν,
καὶ κάρδαμον Μιλήσιον, καὶ κρόμμυον
Σαμοθράκιον, καὶ καυλὸν ἐκ Καρχηδόνας,
καὶ σίλφιον θύμον τε τῶν Ἵμηττίων,
5 ὀρίγανόν τι Τενέδιον.

Cf. Antiphanis (cui hæc tribuuntur in Athenæi epitome 1, p. 28, D) fragm. incert. 16. « Postrema verba ὀρ. τε Τεν. ex Athenæo accesserunt, particula τε adjecta a Porsono.

2.

Harpocr. p. 185, 21: ἐπεσέ τις φήμη ποτὲ εἰς τὸ πλῆθος Ἀθηναίων, ὡς ἐν Ἵμηττῷ ψήγμα χρυσοῦ πολὺ φανεῖν καὶ φυλάττειτο ὑπὸ τῶν μαχίμων μυρμηκῶν· οἱ δὲ ἀναλαβόντες ὄπλα ἐξέθεον ἐπ' αὐτούς. ἀπρακτοὶ δὲ ὑποστρέψαντες καὶ μάτην κεκακοπαθήκοτες, ἔσκωπτον ἀλλήλους, λέγοντες « σὺ δὲ γ' ὄου χρυσοσχόσειν. » (qui est finis hexametri heroici ex aliquo carmine tunc vulgato)... ἐχλευάζοντο δὲ καὶ ὑπὸ τῶν κομικῶν. E. γούν ἐν Γλ. φησὶν

Ἡμεῖς ποτ', ἄνδρες, Κεκροπίδας ἐπέισαμεν
λαβόντας εἰς Ἵμηττον ἐξελεθεῖν ὄπλα
καὶ σιτί' ἐπὶ μύρμηκας ἡμερῶν τριῶν,
ὡς χρυσοτεύκτου ψήγματος πεφηνότος.

« Versum 1 et 2 habet, omisso titulo, Suidas v. Χρυσοσχόσιον. Similia de Indorum expeditione contra formicas aurum custodientes fabulatur Herodotus 3, 102, et Dio Chrysost. Orat. 35, p. 73 Reisk. » E. M. Bæhr. ad Herodotum I. l.: « Wahl. (Erdbeschr. v. Ostindien, p. 813 seqq.) Indicam formicam suspicatur speciem quandam esse canis

nasturtiumque Milesium, et cepam
Samothraciam, et caulem ex Carthagine,
et silphium thymumque Hymettiorum,
5 origanumque Tenedium.

2.

Nos aliquando, viri, Cecropidis persuasimus,
ut, sumptis armis et cibariis in tres dies,
in Hymettum exirent contra formicas,
propter visum illic auri ramentum.

hyanae, » etc. Cf. Schneider. Lex. vv. Μύρμηξ et Μυρμηκολέων. Versu 1 ἄνδρες Mein. pro ἄνδρας. V. 3 Valesius σιτί'. Codd. σὺς vel σύ. Erasmus σίτων. Conf. Aristoph. Pace 312 : σιτί' ἡμερῶν τριῶν. Ridicula de Myrmidonibus v., si tanti est, apud Heyn. ad Apollodorum 3, 12, § 6 et 7.

XI. ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 247, A, vocem ἐπισίτιος explicans: E. δ' ἐν Δαίδαλω,

— Ἐθέλει δ' ἄνευ

μισθοῦ παρ' αὐτοῖς καταμένειν ἐπισίτιος.

2.

Antiatt. p. 108, 14, Μηχί : ὡς ναχί καὶ οὐχί. E. Δ.

3.

Themistius In Aristot. De anima 1, 3 : Δημόκριτος, παραπλησίως λέγων Φιλίππῳ τῇ κωμωδοδιᾷ σκάλῳ· φησὶ γὰρ τὸν Δαίδαλον κινουμένην ποιῆσαι τὴν ξυλίνην Ἀφροδίτην, ἐγγέαντα ἄργυρον χυτὸν. De his Mein. Hist. crit. Com. p. 342 : « Vix dubitari potest quin hæc ex eadem Dædalo derivata sint, quam Eubulo tribuunt Athen. 6, p. 247, A, et Antiatt. Præterea Philippum (Aristophanis filium) commemorant Suidas v. Ἀποσιμῶσαι, et Stob. Serm. 62, 35, quanquam, qui ibi laudantur Philippi versus, ab eodem Stobæo 92, 7, Menandro tribuantur. » Dixit igitur Philippus vel Eubulus :

Ὁ Δαίδαλος ἐγγέας ἐποίησεν ἄργυρον
χυτὸν Ἀφροδίτην τὴν ξυλίνην κινουμένην.

XII. ΔΑΜΑΛΕΙΑ.

Nomen insolitum, in quo potest ut a ortum sit ex ei, et scribendum Δαμάλει : nam quod Hemsterhusio in mentem venit, ita corruptum esse Ἀμαλθεία, vix et ne vix quidem credibile est. Suidas v. Ἀσκολιάζειν, ubi etiam ipse hos versus habet, Δαμαλία.

Schol. Arist. Pluti 1130 : κυρίως δὲ ἀσκολιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἄλλεσθαι ἐνεκα τοῦ γελωτοποιεῖν. ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκὸς πεφυ-

DÆDALUS.

1.

— Vult autem sine
mercede apud eos manere pro cibo.

3.

Dædalus argento liquido infuso

σημένους καὶ ἀηλιμμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ὠλίθανον, καθάπερ E. ἐν Δαμαλία (sic) φησὶν οὕτως,

Καὶ πρὸς γε τούτοις (τοῦτον) ἀσκὸν εἰς μέσον
καταθέντες εἰσάλλεσθε, καὶ καχάζετε*
ἐπὶ τοῖς καταρρέουσιν, ἀπὸ κελεύσματος!

Eadem ap. Suidam v. Ἀσκολιάζειν, qui ἐν Δαμαλία. Versu 1 schol. τούτοις. Harpocr. in cod. Marc. p. 37 Bekker. τοῦτο pro τούτον, ut opinor, quod in vulgatis libris exciderit post simile τούτοις. Bentleius in fine versus addebat χαμά. V. 2 καχ., attice, ut Ar. Eccles. 849. Minus recte schol. et Suidas καχάζετε. Valde suspectus est hiatus post καχάζετε, suspicorque Eubulum scripsisse καχάζεθ' ἐν, h. e. καχάζετέ τι, de quo v. ann. ad argumentum alterum Alcestidis. Eodem modo Germani : *lacht eins!* V. 3 Harp. omittit ἀπὸ κελ.

XIII. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ.

Athen. 3, p. 100, E, de μήτρῃ dicens : E. δ' ἐν Δευκαλίῳ,

Ἠπάτια, νῆστις, πλεύμονες, μήτρα.

Et p. 107, F : ἡπάτιον δ' εἶρηκεν E. ἐν Δευκ.

XIV. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ.

Hujus comedie titulum et argumentum a Dionysio, Sicilia tyranno, ductum esse, testatur Athen. 6, p. 260, C. Regnavit autem ille post mortem patris cognominis ab olymp. 103, 1 (ante Chr. nat. 367) usque ad olymp. 109, 2 (ante Chr. 342), de cujus dolosa nequitie ac flagitiiis præ aliis scriptoribus multus est in variis Historiis Elianus. Nec male Valerius Max. 6, 9 : « Dionysius quum hereditatis nomine a patre Syracusanorum ac pæne totius Sicilia tyrannidem accepisset, maximarum opum dominus, exercituum dux, rector classium, equitatum potens, propter inopiam (scilicet primum a Dione, posteaque a Timoleonte, victus atque expulsus. *Both.*) litteras puerulos Corinthi docuit. » In sequentibus mira quædam ejus et ridicula, nec tamen illiberalia, proponuntur.

1.

Athen. 6, p. 260, C : τὰ παραπλήσια (Philippo, Amyntæ filio) ἐποίησεν καὶ ὁ Συκελιώτης Διονύσιος, ὡς E. ὁ κωμωδιοποιὸς παρίστηεν ἐν τῇ τοῦ τυράννου ὁμωνύμῳ δράματι.

Venerem ligneam moveri fecit.

DAMALIS (?).

Et deinde huic utri posito in medio
insilite ridentes
eos, qui delabuntur, jussi!

ἄλλ' ἔστι τοῖς σεμνοῖσι μὲν ἀνθαδέσπερος,
καὶ τοῖς κόλαξι πᾶσι· τοῖς σκώπτουσι τε
εἰς αὐτὸν εὐόργητος· ἡγεῖται δὲ δὴ
τούτους μόνους ἐλευθέρους, κἄν δούλος ᾗ.

Versu 1 libri fere σεμνοῖς, sed VL σεμνοῖσιν. Ad numeros juvat σεμνοῖσι. Superbos et adulescentes pariter contempsisse, iisque insultasse, ait Dionysium, contraque cavillatores dilexisset. V. 3 eis additum a Mein., qui nunc cum Casaub. ἐαυτόν, et versu 2 malit τοῖς δ' αὖ κόλαξι. Deinde v. 3 libri ἡγ. δὴ, vel δέ. Bene Schweigh. ἡγ. δὲ δὴ.

2. 3.

Schol. Eurip. Medæ 473, ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὄσοι, etc. : πλεονάζει ὁ στίχος τῷ σ. ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Ἑορταῖς (fr. 7) φησὶν « Ἐσωσας (malim Ἐσωσά σ') ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου. » καὶ E. Διονύσιον

Εὐριπίδου δ' ἔξ, ὡς ἴσασ', ἔσωσά σε.

καὶ

— Παρθέν', ἔξεις μοι χάριν;

Vulgo apud Eubulum Εὐριπίδου δ' ἔσωσας ὡς ἴσασί σοι, et secundum codicem Florent. Παρθευέσεις ἔξεις μοι χάριν, vitiose quidem. Marklandus

ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμ' σ', ἔξεις μοι χάριν;

qui Euripidis versus est ex Andromeda ap. Diog. Laert. 4, 29, ubi εἴση (pro εἴσει) legitur pro eo, quod E. posuit, ἔξεις. Ἐσ et ἔξ confusa etiam apud Euripidem Meleagri fr. 24, neque ita raro ξ et σ permutata inter se reperias, velut Hecubæ 158 pro ποῖ δ' ἦσω; legendum esse arbitror ποῖ δ' ἦξω;

4.

Ibidem additur post ἔξεις μοι χάριν, sententia quidem abhorrente, nisi quod etiam hic frequentius usurpatum sigma vituperatur :

Καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἐγγελοῦσι πῆμασι,
τὰ σίγμα συλλέξαντες, ὡς αὐτῷ σοροί.

Αὐτῷ, i. e. τῷ σίγματι. Mendose libri αὐτοί. « E. videtur gloriantem induxisse Dionysium, quod Euripidis sigmatismo Græcos liberasset. Ac fortasse

DIONYSIUS.

1.

Sed erga superbos quidem et adulescentes omnes arrogantior est; propensaque voluntatis in eos, qui ipsum cavillantur, atque hos sane solos liberos existimat, quamvis servos.

2.

Ex Euripide autem, ut sciunt, te servavi.

ἄσχημον tragicædiam in certamen commiserat, cuiusmodi lusum ne Pindarus quidem et Lasus Hermonionensis aversati sunt : v. Casaub. ad Athen. 10, p. 448, C, D, et de tragædiis comædiisque Dionysii, a Suida commemoratis, Hist. crit. Com. p. 524 (ubi scribendum puto *Dionysium « juniorem, »* vel « *minorem.* » *Both.*). Odysseam ἀσχημον Tryphiodorus scripsit secundum Eustathium p. 1379, 55. « *E M.* »

5.

Ptolemæus Hephæst. apud Photium Bibl. 190, p. 150 ed. Bekkeri : ὅτι τὸ

Καὶ Προκλέους ἵπποι χλωρὰν ψαλάκανθαν
ἔδουσιν,

ἀγνοῦσθαι Καλλιμάχῳ, Εὐθούλου ἐστὶ τοῦ κωμικοῦ, εἰς Διονύσιον κωμῳδία... ἡ δὲ ψαλάκανθα βοτάνη ἐστὶν Αἰγυπτία, ἣτις ἵπποις περιπατομένη νίκην παρέχει καὶ εὐδαμονίαν. « Non potest dubitari quin hæc Ptolemæi de psalacanthæ respiciat Suidas 3, p. 223 (ubi... οὗτος ἔγραψε περὶ ψαλακάνθη· ἐν τούτῳ δὲ φησὶν, ὅτι βοτάνη ἐστὶ θαυμαστὴν τινα δύναμιν ἔχουσα). Eubuli versus ad Dionysii contumeliam spectare, Ptolemæus indicavit; sed ratio irrisionis haud satis aperta est. Id unum scimus, Proclum istum, imperatorem Naxiorum, patriam prodidisse Dionysio olymp. 94, 2 (ante Chr. nat. 402) : v. Hist. crit. Com. p. 361. « *E M.* Callimacho in quo scripto hæc respicienda fuerint, quæ eum ignorare dicit Ptolemæus, nescimus. Ceterum ita codex Venetus; vulgati Καλ... ἔχουσιν. Pridem Bentl. ἔδουσιν. Cf. ann. ad Pherecrat. Turanv. 1, 3, etc. »

6.

Zenobius 4, 66, Κωφότερος κίχλης : ταύτης E. ἐν Διονύσιῳ (sic) μέμνηται· φασὶ γὰρ κωφεύειν τὸ ζῶον. Mendose Photius Lex. p. 200, Suidas h. v. et Incertus Cramerii Anecd. Par. 1, p. 396 : παρ' Εὐθούλῳ ἐν Διονύσιῳ λέγεται « ἀφωνότερος κίχλης. » Scribam εὐφωνότερος, quæ dittographia fuerit apud Eubulum : nam turdum ἀφωνον dicere inepti est, nec raro α et ε commutata sunt.

XV. ΔΟΑΩΝ.

Hujus fabulæ titulum servavit Athen. Mendose

3.

— Virgo, habebisne mihi gratiam?

4.

Meaque tormenta derident
sigmate collecto, quasi hoc sapientes.

5.

Et Proclis equi viridem psalacantham edunt.

6.

Surdior (vel vocalior) turdo

Photius Lex. p. 463, 13 : E. Δούλω, quod correxit Alberti.

1.

Athen. 3, p. 100, A, verbi χορτάζειν exemplum afferens : E. δ' ἐν Δόλωνι,

Ἐγὼ κεχόρτασμαι μὲν, ὦνδρες, οὐ κακῶς, ἀλλ' εἰμὶ πλήρης, ὥστε καὶ μόλις πᾶν ὑπεδυσάμην, ἅπαντα δρῶν, τὰς ἐμβάδας.

Ὦνδρες, ut Arist. Nub. 1374, etc. Vulgo ἄνδρες. Ad versum 3 Mein. : « Notum est, convivantes discalceatos accubuisse. »

2.

Idem 11, p. 471, D, de Thericleis poculis : καὶ E. ἐν μὲν Δόλωνι,

Δένυλα δ' οὐδὲν σκευὸς οὐδεπώποτε, (καθαρώτερον γὰρ τὸν κέραμον εἰργάζομην ἢ Θηρικλείας κύλικας,) ἤνικ' ἦν νέος.

Versum 2 et 3 attulit etiam Mæris p. 199, ex eoque Thomas M. p. 182. Vitiose libri ἢ Θηρικλῆς τὰς κύλικας (Mær. et Thom. τάκτώματα), etiam male his interpunctis (οὐδ. καθ. γ. τὸν κ. ε. ἢ Θ. τ. κύλ., ἦν. ἦν νέος, quasi non servus olim juvenis diceretur, sed Thericles). Etym. M. p. 451, 29, Θηρικλέους τέκνον (e Theopompi Νεμέα, versu 1) : κύλιξ, ἦν (λέγουσι) πρῶτος κεραμεὺς Θηρικλῆς ἦν ποιήσας. καὶ φησιν E., ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητής. Vulgo : κ., ἦν λέγουσι πρ. κερ. Θηρ. ποιῆσαι, ὡς φησιν etc. Ἦν facile neglectum fuerit post-ῆς, similiaque ποιήσας et ποιῆσαι. Tum notum est, καὶ et ὡς commutari nonnunquam a librariis : nam ὡς φησιν ferri nequit una cum τῷ λέγουσι, cuius similem ac τοῦ φασίν usum attigit Matth. § 293, commemoravit etiam Schæfer. in indice libri de Ellipsis græcis. Ceterum cf. Campylion. 2.

3.

Pollux 2, 29 : ἔλεγον δὲ καὶ πρὸς φθεῖρα κείρεσθαι τὴν πένθιμον κουράν, ὡς E. ὁ κωμικός. Sic edidit Bekkerus; vulgo cum dittographia πρὸς φθοράν ἢ φθεῖρα. Photius Lex. p. 463, 13, Πρὸς φθεῖρα κείρασθαι : E. Δούλω (Δόλωνι).

DOLON.

1.

Equidem, viri, non male pastus sum, sed cibo repletus, ut sane vix omni industria soleas induerim.

2.

Flui vero nullum vas unquam, quum juvenis essem : quippe argillam puriorem feci quam Thericleas calices.

XVI. EIPHNH.

Antiatt. p. 86, 30 : γέμειν τὴν ναῦν μόνον φασὶ δεῖν λέγειν, τὰ δ' ἄλλα μεστὰ) cod. repetito inutiliter verbo μεστὰ λέγειν). ἔλέγχει δ' αὐτοῦς E. Εἰρήνη. Et recte quidem : Æschyli Ag. 905, πημονᾶς γέμων· Xenophon Exped. Cyri 4, 6, 27, κώμας πολλῶν καὶ ἀγαθῶν γεμούσας. Cf. Matth. Gramm. § 330.

XVII. EYPOIII.

Athen. 10, p. 417, C, et Eust. p. 954, 34, de voracitate Bæotorum : καὶ ἐν Εὐρώπῃ,

— Κτίζει Βοιωτῶν πόλιν, ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας.

Male codd. C et Eust. κτίζω. « Apertum est, hæc Cadmo dici, fortasse ab oraculo. Versus 2 habetur etiam in Mysis. » E M. Cf. Ion. 3.

XVIII. ΗΧΩ.

Athen. 7, p. 300, B : ὅτι δ' ἤσθιον τὰς ἐγγέλεις καὶ μετὰ τεύτων ἐντολιζάντες, πολλὸν μὲν ἐστὶ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς, καὶ E. δὲ φησιν ἐν Ἠχοῖ

Νύμφα δ' ἀπειρογάμος τεύτλω περὶ σῶμα καλυπτὰ,

λευκόχρως, παρέσται
ἐγγέλως, ἃ μέγα μοι, μέγα σοι φῶς (εἶεν)
ἐναργῶς.

Versu 1 δ' addidit Mein. Ἄπειρ, v. Aristot. H. A. 4, 11, 2. V. 3 libri ὃ μέγα μοι. Schweigh. ὃ μ. μ. Recte, ut arbitror, Mein. ἃ μ. μ. : sed lacunam post φῶς expleturus suspicatur ponendum esse ἃ μέγ' ἐμοί, μέγα σοι φῶς ἔσσειτ' ἐναργῆς, vel φῶς ἔσσειτ' ἐν., quæ minus placent. Pro vulgato ἐναργῆς, concursu adjectivorum vitato, scripsimus ἐναργῶς. Cf. Ion. 2.

XIX. ΙΞΙΩΝ.

Athen. 8, p. 347, D : καθάπερ γὰρ

EUROPA.

— Conde Bæotorum urbem, virorum optimorum ad edendum toto die.

ECHO.

Nympha nuptiarum expers, betis involuta corpus, candida, aderit
anguilla, quæ velim magna mihi, magna tibi, manifestos sit lux.

— Ἐν ταῖς γενναῖαις εὐοχίαις, φησὶν ἐν Ἰξίω E.,

ἀμύλων παρόντων ἐσθίουσ' ἐκάστοτε ἀνήθα, καὶ σέλιννα, καὶ φλοῖον βῶας, καὶ κάρδαμ' ἐσκευασμένα,

οὕτω μοι δοκεῖ καὶ ὁ λεβητοχάρης Οὐλιπιδὸς μηδὲν μὲν ἐσθίειν τῶν ἀνδρῶν προσηκόντων. Versu 2 posui φλοῖον βῶας. Libri inepta corruptione φλουρίας. Convivas opulentorum placentis appositis tamen et viles comedere ait cibos, in quibus granata, de quibus v. ann. ad Arist. Vesp. 1222 nostræ ed.

XX. ΙΩΝ.

1.

Athen. 4, p. 169, F : E. δ' ἐν Ἰωνί καὶ βατάνια καὶ πατάνια λέγει ἐν τούτοις,

Ἐρυθρία δὲ, καὶ βατάνια, καὶ κακκάβια, καὶ *λοπάδια, καὶ *πατάνια, πυκινὰ, ταρφέα, καὶ δ' ἂν λέγων λήξαιμι.

Libri versu 3 λήξαιμι, quod emendavit Fritsch. Dissert. de Aristophanis Dat. p. 13. Pollux partem horum habet 10, 106 : ἐν δὲ Εὐβούλου Ἰωνί εἰρηται « Ἐρυθρία δὲ καὶ πατάνια καὶ κακκάβια καὶ λοπάδια », ὡς ἕτερον δὲ παρὰ τὴν λοπάδια τούτῃ τῷ σχήματι. Πατάνια ipse Mein. mirabatur conjuncta βατανίαις, velut diversis. Nec λοπάδια fero, prægressis ερυθρίαις et βατανίαις. Passim permixta α, ε, ου, ι, itemque α et ε, π et φ, nec cibis deesse possunt vina : quare scribo

δεπάδια, καὶ πότη' οἴνινα, πυκν', εὐτερπέα.

2.

Idem 7, p. 300, C : ὅτι δ' ἤσθιον τὰς ἐγγέλεις καὶ μετὰ τεύτων ἐντολιζάντες; πολλὸν μὲν ἐστὶ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς· καὶ E. δὲ φησιν ἐν Ἠχοῖ... καὶ ἐν Ἰωνί

Μετὰ ταῦτα θύνηων μεγάλῳπλουτ' ἐπεισάπλει
ὑπογᾶστρε' ὀπτῶν, αἱ τε λυμοσώματα

IXION.

— In opulentis epulis, amyli quum adsint, tamen edunt interdum anetha, selinum, granata, nasturtium apparatus.

ION.

1.

Patinas, et patellas, et cacabos, et pocula, potionesque vinarias multas lætabiles, nec dicendo finirem.

2.

Post hæc thynnorum opulenta superadnabant abdomina assatorum, et oblimata

Βοιώται παρήσαν ἐγγέλεις θοαί, τεύτλ' ἀμπεχόμεναι.

Versu 2 λυμ., oblimatis corporibus : v. Aristot. H. A. 8, 4, 5, et cf. Aristoph. Eq. 804-807. Libri mendose λυμοσώματα, nec rectius v. 3 θοαί pro θοαί, quod adstruas illis Plauti Pseud. 2, 4, 57 : *anguilla est : elabitur*. Ibidem Meinek. malit παρήσαν, versu 2 λυμοσώματα. Priora usque ad ὀπτῶν iterum apponit Athen. p. 304, D.

3.

Idem 10, p. 417, C, de Bæotorum voracitate comicorum poetarum dicta afferens (cf. Europeæ fragm.) : καὶ ἐν Ἰωνί,

Οὕτω σφόδρ' ἐστὶ τοὺς τρόπους Βοιώτιος, ὥστ' οὐδὲ δειπνῶν, ὡς λέγουσ', ἐμπίμπλαται.

V. 2 δειπνῶν Casaub. pro δείπνων, ἐμπίμπλ. pro ἐμπίπλαται Dindorf. metro prospiciens.

XXI. ΚΑΛΑΘΗΦΟΡΟΙ.

Ammonius De simil. et differ. vocabulis p. 50 : Ἐνδον et Ἐσω διαφέρει... ἔσω... ἀντὶ τοῦ ἔνδον. Εὐβούλος, ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητής, ἐν Καλαθηφόροις,

Ὅπως δὲ πεύσεσθ', ὅποτε τις γέρων ἔσω,

δέον εἰπεῖν ἔνδον. Libri πεύσεσθ', in Etym. Gud. p. 186, 52, ἀπεύσεσθαι, quod correxit Mein.; sed pro δετε, quod iidem habent (Gud. δετι), ὅποτε reponendum fuit potius quam εἴτε : v. Pind. Ol. 2, 45, Thuc. 1, 2, Eurip. Melanipp. fr. 4.

XXII. ΚΑΜΠΥΛΙΩΝ.

Ab aliis hæc fabula Araroti tribuebatur.

1.

Athen. 7, p. 295, E, de glauco pisce : E. Καμπυλίωνι,

Ἐγὼ τ' εὐπρόσωπον λοπάδια τοῦ θαλαττίου γλαύκου φέρουσαν εὐγενέστερον (μέρος), λάβρακά θ' ἐφθόν, (λιθοκέφαλον,) ἄλμη μὲν.

Bæotiae aderant anguillæ, veloces, betis indutæ.

3.

Tam plane Bæotus est moribus, ut ne cœnans quidem, ut ajunt, impleatur.

CANISTRIFERÆ.

Ut comperiat, an senex aliquis sit intus.

CAMPYLIO.

1.

Et formosam patinam marini glauci, quæ fert nobiliorem (partem), et labracem coctum, (lapidoso capite,) una in nu-

Libri omittunt vocabula seclusa. Ad eūgen. Mein. : « Quum de capite glauci agatur, fortasse μέρος ad-dendum est. » Quo nihil verosimilius. Etiam ipsa verosimili, quoniam apta rei (v. Aristot. H. A. 8, 20, 5) et metro, tamen lubrica conjectura edidi λιθοκέφαλον. Meinek. suspicabatur ἐφθόν λιπαρόν, vel μαλακόν, ἄλμη ἢ Δία. Libri ἄλμη μίαν.

2.

Idem 11, p. 471, E, de poculis Thericleis (cf. Dolon. fr. 2) : Ἀράρως δὲ ἢ E. ἐν Καμπυλίῳ, Ὡ γὰρ κεραμί, τίς σέ ποτέ (τι) Θηρικλῆς ἔτευξε κοίλης λαγόνος εὐρύνας βάθος; ἢ που κατειδὼς τὴν γυναικείαν φύσιν, ὡς οὐχὶ μικροῦς ἤδεται ποτηρίους.

Libri cum Eustath. p. 1153, 45 κεραμίτι σε (cod. A κεραμίτιος ε) Θηρ. ποτε ἔτευξε, etc., hiatus intolerabili, quum τί excidisset, ut videtur, post -τέ. Κεραμίς (γῆ), rarior forma præ altera κεραμίτις, commemoratur a Polluce 10, 185, ut Mein. anno-tavit.

3.

Idem 13, p. 562, C, de Amore : Ἀράρως δὲ ἢ E. ἐν Καμπ.

Τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἄρ' ἀνθρωπίων ἢ κηροπλαστικής (ἄν) ἔρωθ' ὑπόπτερον; ὡς οὐδὲν ἤδει πλὴν χελιδόνας γράφειν, ἀλλ' ἦν ἄπειρος τῶν τρόπων τῶν τοῦ θεοῦ.

5 Ἔστιν γὰρ οὔτε κούφος, οὔτε βράδιος ἀπαλλαγῆναι τῷ φέροντι τὴν νόσον, βαρὺς δὲ κομιδῆ· πῶς ἂν οὖν ἔχοι πτερὰ τοιοῦτο πρᾶγμα; λῆρος, εἰ κἂν φησί τις.

Libri versu 1 πρῶτος ἀνθρώπων ἄρα, quæ est hal-lucinatio alicujus, qui invenerat ἄρ' ἀνθρωπίων, metro claudicante. At ἄρα pro ἄρα passim dixerunt, velut Aristoph. Plut. 872, Eurip. Or. 181, El. 1152, etc. Ἀνθρωπίων contemptim dictum. V. 2 ἂν facile haustum ab -ας vicino, ad molliendum

2.

O terra figulina, quis te olim Thericles (aliquo) cavi fundo dilatato paravit? profecto is cognoscens, muliebrem naturam non gaudere parvis poculis.

3.

Quis igitur fuit hominonum, qui primus pinxit vel e cera formavit Amorem alatum? nihil enim scivit pingere præter hirundines, contraque imperitus fuit morum dei,

5 ut qui neque levis sit neque facile hoc morbo liberet affectos,

metrum inseruimus. V. 8 libri εἰ κἂν φησεῖ τις, vel ἦν κἂν φησεῖ τις, etc. Mein. εἰ καὶ φησί τις. Dindorf. εἰ κάφησέ τις. Versus 5-7 sunt etiam ap. Eustath. ad Hom. p. 987, 24.

4.

Ibidem p. 571, F : E. δ' ἐν Καμπ., κοσμίαν ἑταίραν παράγων, φησίν

— Ὡς δ' ἐδείπνει κοσμίως,

οὐχ, ὡς περ ἄλλαι, τῶν πράσων ποιούμεναι τολύπας, ἔσαττον τὰς γνάθους καὶ τῶν κρεῶν ἀπέβρυκον αἰσχροῦς, ἀλλ' ἐκάστου μικρὸν ἂν ἀνεπτυίσ', ὡς περ παρθένος Μιλησία!

Versu 5 ἀνεπτύισ' restitui. Libri ἀναπέτευε, vel ἀνεπέτευ', υ, ε et σ commutatis, ut Cratini Seriph. 2, Thuc. 2, 40, etc. Pierson. ad Mær. p. 101 suo periculo ἀπεγέυεθ'. Virgo Milesia, aquam bibere solita. « Theophrastus ap. Athen. 10 p. 429, B : (φασί) τὰς γυναῖκας ὑδροποτεῖν ἐν Μιλήτῳ νόμιμον εἶναι. » E Schweigh. Cf. Schneider. Lex. v. Πυ-τίσω.

5.

Idem 14, p. 642, C, de usu bellariorum in conviviiis : E. Καμπ.

α. Τραγημάτων δ' ἔσθ' ἢ τράπεζά σοι πλέα.

β. Οὐ φιλοτραγήμων εἰμί πως ἐκάστοτε.

Versu 1 ἔσθ', h. e. ἔσται. V. 2 recentiores codd. Οὐχὶ φιλ.

6.

Suidas, Ἀνιακκᾶς : ᾧδῆς ὄνομα, ὡς Περιμανῶς καὶ Μανέρως. E. Καμπ. « Codex B et ed. pr. ἀνιακ-κέυς. Lex. Seguer. Bekk. Anecd. p. 405, 7, hoc tantum : Ἀνιακκᾶς. » Verba Περιμανῶς et Μανέρως iterum e Campylione affert Suidas his ipsis vocibus; in Ἀν. libri ὄνομα ὁ Περ., quod certe ὡς scrib. erat. » Mein.

Reliqua fabulæ fragmenta v. in Ararotis Cam-pylione.

gravissimusque sit : quomodo igitur habeat atas tale quiddam? nugæ, si quis ait.

4.

— Ut modeste cœnabat, non, ut alia, porrorum factis glomis implebant maxillas, et carnes deglutiebant fœde, sed cujusque paulum 5 pytissans, sicut virgo Milesia!

5.

a. Bellariorum plena tibi erit mensa.
b. Ea interdum non cupio.

XXIII. ΚΑΤΑΚΟΛΛΩΜΕΝΟΣ.

1.

Athen. 14, p. 653, E : οἶδασι δὲ οἱ πρὸ ἡμῶν καὶ τοὺς ἐν οἴνῳ συντιθεμένους βότρους. E. γούν ἐν Κατα-κολλωμένῳ φησίν

Ἄλλὰ παραλαβὼν ἀκράτου κροῦε καὶ δίδου πυκνάς, καὶ βότρους τρώγειν ἀνάγκαζ' αὐτὸν ἐξ οἴνου συγχοῦς.

Versu 1 libri ἀκράτω, quum haud dubie dicantur ἀκράτου πυκναί, intell. πόσεις. V. 2 iidem solæce συγνάς.

2.

Idem 9, p. 396, A, de πυκτοῖς κρεαδίους δι-cens : καὶ E. Κατακ.

Καὶ πυκτὰ Σικελῶν πατανίων σωρεύματα.

Editores minus bene Σικελὰ, codd. etiam majore corruptione Σικελικὰ παντανίων, item Pollux 10, 107, Σικελικὰ πατανίων. Πατ., patinarum, i. e. da-rum, Siculas dapes delicatas dixit Horatius Od. 3, 1. Pollux l. c. : καὶ πατάνη δὲ καὶ πατάνιον τι ἐκπέ-τλον λοπάδιον, ὃ τινες καλοῦσι κατέλλιον. Πυκτὰ, carnis assæ (german. Schmorfleisch) struices.

3.

Idem 11, p. 500, E : οὔτω (τραγέλαφοι) τινὰ καλεῖται ποτήρια (a figura tragelaphi, in iis efficta), ὧν μνημονεύει Ἀλέξιος μὲν ἐν Κονιάτῃ... E. δ' ἐν Κατακ.

Ἄλλ' εἰσὶ φιάλαι πέντε, τραγέλαφοι δύο.

4.

Idem 10, p. 442, E : Μιλησίους δ' E. ἐν Κατακ. ὕβριστὰς εἶναι φησι μεθυσθέντας.

5.

Antiatt. p. 89, 20, Διατοιχεῖν : ἀντὶ τοῦ ἀνα-τοιχεῖν. E. Κατακ. « Ἀνατοιχεῖν verbis ἰδιωτικῶς annumerat Pollux 1, 114, ubi v. interpp. et cf.

CONGLUTINATUS (?).

1.

Sed apportati meri concute (miscendo) et da cre- [bros haustus,] uvasque illum edere ex vino coge multas.

2.

Et assatorum in Siculis patellis cumulos.

3.

At sunt phialæ quinque, tragelaphi duo.

5.

Obliquare (navem) oportebat.

Lobeck. ad Phryn. p. 161. Διατοιχεῖν est obliquare cursum, german. laviren. » E. M. Pollucis l. c. verba sunt : ἐρεῖς δὲ καὶ « διατοιχεῖν ἔδει » τὸ γὰρ ἀνατοιχεῖν ἰδιωτικόν. Quæ ipsa Eubuli vocabula esse videntur Jacobio.

6.

Idem p. 114, 25, Τροποῦσθαι κώπην : E. Κατακ. Blomfield. Gloss. Pers. Æschyli 385 citat Mein.

XXIV. ΚΕΡΚΩΠΕΣ.

1.

Cf. Hermippi fabulam cognominem. Inducitur Hercules ridicule fata sua in itineribus enarrans.

2.

Athen. 13, p. 567, C : οὐδ' ἐγκαλύπτεται, ἀλλ' ἀναφανδὸν τὰ Εὐβούλου δὴ ἐκ Κερκώπων λέγει, Κόρινθον ἦλθον· ἠδέως ἐνταῦθα πῶς λάχανόν τι τρώγων ὠκιμον, διεφθάρην, * κἂνταῦθα κατελήρησα τὴν ἐξωμίδα.

Apud Athenæum libri Εὐβούλου αἰεὶ pro δὴ, ut pro δεῖ Thuc. 2, 87; contra apud Aristophanem Av. 157, aptius sententiæ esse intellexi αἰεὶ quam δεῖ. Versu 2 consuetudinem cum Ocimo meretrice (Ath. ib. p. 587, C) subindicari vidit Casaub. V. 4 scribo κἂνθένδε, quum ἐνταῦθα in primo versu ha-beatur. « Κατελήρησα : simile καταμωραίνειν τὰ πα-τρῶα apud Antiphanem. » E. M.

2.

Idem 10, p. 417, D : καὶ ἔθνη δὲ ὅλα εἰς πολυφα-γίαν ἐκωμωδεῖτο, ὡς τὸ Βοιωτόν. E. γούν ἐν Ἀντιόπῃ φησίν... ἐν δὲ Κέρκωπι,

Μετὰ ταῦτα Θήβας ἦλθον, οὐ τὴν νύχθ' ὄλην

τὴν θ' ἡμέραν δειπνοῦσι, καὶ κοπρῶν ἔχει ἐπὶ ταῖς θύραις ἕκαστος, οὐ πλήρει βροτῶ οὐκ ἐστὶ μείζον ἀγαθόν, ὡς χεζητιῶν, 5 μακρὰν βαδίζων, πολλὰ δὲ στένων, ἀνήρ, δάκνων τὰ χεῖλη, παγγέλοιός ἐστ' ἰδεῖν.

CERCOPEΣ.

1.

Corinthum veni. libenter ibi comesa quadam herba ocimo perii, posteaque nugatus exomidem amisi.

2.

Dein Thebas veni; ubi per totam noctem diemque convivantur, et sterquilinum habet quisque ad fores, quo majus non est bonum pleno mortali, qui, cacaturiens, 5 magnis passibus, multumque gemens vir, labiaque mordens, omnibus est derisui.

Priora usque ad δειπνοῦσι habet Eust. p. 954, 33, qui Θήβας, ut cod. C. Versu 2 libri meliores κόπρων, deteriores κόπρον γ', correctum ab H. Stephano. V. 3 sic Casaub. Libri βροτῶν, nec melius Tourp. Emend. 3, p. 73, βροτῶν. V. 5 libri inepte π. δ' ἐσθίων. Correxerit Dobr. Advers. 2, p. 325. Meinek. suspicabatur δ' ἀσθμαίνων, i. e. πνευστιῶν.

XXV. ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ.

« Phrynichus Ecl. p. 338 : Κορυδαλλός : Εὐβούλου τοῦ κωμωδιστοῦ δρᾶμα ἐπιγράφεται οὕτως· σὺ δὲ, τοῖς περὶ Ἀριστοφάνην πειθόμενος, κόρυδον λέγε τὸ ζῆλον. Eadem præcipiens Thomas Mag. p. 213, 16 : τὸ δὲ κορυδαλλός κοινόν, εἰ καὶ Ε. χρῆται. Ex his intelligitur, non Corydallum vel Corydallum, Hippothoontidis phylæ populum, sed aviculam, fabulæ nomen dedisse. » E. M. Gramm. Bekkeri Anecd. p. 1189 : σημειούμεθα τὸ λάγνης ἢ λάγνος παρ' Εὐβούλου ἐν Κορυδαλλῷ (Κορυδαλλῷ). ἔχει δὲ οὕτως·

Ἰὸι δεῦρ', ἀφελού θ', ὡς λάγνα, ταχὺ τὰ ποικίλα.

Codex λάγνης ὡς λάγνα παρ'... ἀφελού λάγνου ταχυπάκιλα. Mein. Hist. crit. Com. p. 364 : Ἰ. δ. ἀφ. τ' ὡς λάγνα ταχὺ τὰ ποικίλα. Τὰ ποικίλα, varios cibos appositos convivis, cariore, quos auferre dominus jubet servum, relictis simplicibus.

XXVI. ΚΥΒΕΤΑΙ.

« In Κυβεταῖς Eubulus aleatorum insaniam perstrinxerit, ignominiosam habitam Grecis : v. Æschines C. Timarchum p. 67 et 90 ed. Reisk. Philetarus, Hyperidem perditum esse hominem ostensurus, πρὸς τῷ ὀφθαλμῷ καὶ κυθεύειν αὐτὸν ἔλεγεν, ut est ap. Athen. 8, p. 342, B. Idem vitium in Amynia et Cleone graviter notat Aristoph. Vesp. 74. Athen. 10, p. 444, D : ὁ Κομητῶν εἰς κυβετην σκώπτων τὸν Ῥοδοφῶντα ἔλεγεν,

Ἦ γέρον, ἢ μάλα δὴ σε νέοι τεύρουσι κυβεταί! » M.

1.

Athen. 11, p. 471, D, de Thericleis poculis disserens : καὶ Ε. ... ἐν Κυβεταῖς,

CASSITA.

Age, huc veni, citoque, ut luxuriosa, aufer varia ALEATORES. | ista!

1.

— Nuper quidem viro dignissimam Thericlearum (calicem), superspumantem sum- [mum, cithonis labris, calculorum strepitu circumso- | nantem,

— Ἄρτι μὲν μάλ' ἀνδρικήν τῶν Θηρικλείων, ὑπεραφρίζουσαν πέρας, κωθωνόχειλον, ψηφοπεριβομβήτριαν, μέλιαναν, εὐκάλκωτον, εὐρυπύδακα, 5 στίλβουσαν ἀνταυγούσαν, ἐκνευμένην, κισσῷ κάρα βρούουσαν, ἐπικαλούμενος εἶλον Διὸς σωτήρος.

Versu 1 cod. Ven. μαλ' ἀνδρικήν, unde B μέλαν ἀνδρ., male. V. 2 et 3 codd. ABCP et epit. Hæsch. παρακωθωνόχειρον, codex V παρακωθωνόχειρος, hausta, ut videtur, σ littera a x simili, quæ sequitur. Πέρας, *extremum*, i. e. marginem. Meinek. conjecit κάρα, Dobraeus πάνυ. Κωθωνόχειλον correctio est Ahlwardti. Mein. : « in quo vocabulo χεῖλη sunt superciliosæ prominentiæ, ὄφρυώδεις ἐπαναστάσεις sive ἄμβωνες, quos in cothone Laconico Critias commemorat apud Plut. Lycurgo c. 9, et Athen. 11, p. 483, B, item Pollux 6, 97. Ψηφοπεριβ. subindicat similitudinem quandam illius poculi cum clepsydra, in quam demissi caliculi judiciales argutum sonum edebant : τῆς δικαστικῆς ψήφου ἤχος ὡς ὁ τῆς κλεψύδρας, inquit Hæsch. v. Κόγξ. » V. 4 libri ὄζυπύδακα, Schweigh. ὄζυπύδακα, quum latum fundum habuerit istud poculi genus. Confusa igitur ξ et ρ, ut apud Zenobium Parcemograph. ed. Gaisford. p. 336, ubi scribendum esse διεφραντι et διεφρειν pro διεφραντι et διεφρειν intellexit Valck. ad Athen. 3, p. 86, D. Cf. Soph. fragm. Καμικ. 4, p. 91 et 92 meæ ed. V. 5 libri tautologice στίλβουσαν, ἀνταυγούσαν. V. 6 sic primus Porson. Libri καταβρούουσαν.

2.

Pollux 7, 205, ubi agitur de varie nominatis jaetibus talorum : καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ εἰσιν, οὓς ὀνομάζει Ε. ἐν Κυβ.

Κεντρωτός, ἱερὸς, ἄρμ' ὑπερβάλλον πύδακ, κεραυνός, εὐδαίμων, κνωτός, ἄρτια, Λάκωνες, ἀντίτευχος, Ἀργεῖος, δάκνων, Τιμόκριτος, ἑλλείπων, πυαλίτης, ἐπίθετος,

nigram, bene rotundatam, latifundiam, 5 radiis affulgentem, elutam, hedera multa caput redimitam, hausi, Jovem servatorem invocans.

2.

Stimulatus, sacer, pedes superans eurrus, fulmen, felix, caninis auribus, commoda. Lacones, adversarius, Argivus, mordens. Timocritus, deficiens, pyalites, adjunctus,

5 σφάλλων, ἀγροτής, οἰστρός, ἀνακάμπτων, δόρας, Λάμπων, Κύκλωπες ἐπιφέρων, * Σόλων, Σίμων.

« Versu 1 ἄρμ' ὑπ. πύδακ recte Bentl. Epist. ad Mil. p. 486 ed. Lips. intelligit talorum jactum, qui tanto alius antei, quanto auriga cursori; quem admodum ajunt proverbio Πεζὸς ὀδεύων παρὰ Λύδιον ἄρμα. » E. M. V. 2 dedi κεραυνός. Vulgo κήρυκος sine sensu, sed cod. Jungerm. κήρυκος, quod propius vero. Scil. mutata forte ε in η, α in υ, υ in ν, ut alias. De permixtis α et υ litteris cf. Athen. 13, p. 509, E, ubi δυστυχεῖν perperam scriptum videtur pro δυσμαχεῖν, etc. Meinek. : « Forsan Κήρυκος, quod viri nomen est ap. Steph. Byz. v. Γέρασα. Deinde vulgo κνωτός, cod. Jung. Κνωτός. Theognostus Cramer Anecd. 2, p. 21, 22, Κνωτός : βόλου ὄνος. Lege βόλου ὄνομα. Jactus haud dubie a canis auribus nominatus, (infelix quidem, κύνων. Both.) ut κνωρχίας apud Hesychiū. Post ἄρτια vulgo lectum ἄρματῆα vel ἄρματῆα delevit Bentl. V. 3 vulgo Λάκων ἀντίτυπος. Hæsch., Ἀργεῖος (lege Ἀργεῖος) : κυβετικοῦ βόλου ὄνομα. » V. 4 Timocritus quis fuerit, et utrum infelix an infelix jactus hoc nomine significetur, incertum est. « Πυαλίτης usurpatum pro magis Attico πυαλίτης addi potest iis, quæ de forma πύαλος pro πύαλος dixerunt Hemsterh. ad Thomam Mag. p. 863, et Lobeck. ad Phryn. p. 309. V. 5 Etyμ. M. et Hæsch., Ἀγροτής : καὶ ὄνομα βόλου κυβετικοῦ. Deinde nonnulli Mss. ἀνακάμπτων. (Δόρας, vulgo δορεὺς, quæ vox nihili. Both.) V. 6 Photius Lex. p. 207, Λάμπων : κυβιστικός (leg. κυβετικός) βόλος. οὕτως Ε. » E. M. Ineptum, si quod aliud, huic rei nomen Solonis; aptissimum autem συλῶν, nec raro litterarum σ et υ commutatarum exempla invenias : velut ὑπὲρ pro ὄπερ legitur apud Hesychiū v. Καμύσουσι (v. ann. ad Iliad. 11, 453; 19, 149; 23, 69, Æschyl. Eum. 843), etc. » Σίμων, non repertum in codd. (sed fort. omissum per negligentiam librorum post simile συλῶν. Certe vox ejusmodi versui supplendo necessaria est. Both.), si recte habet, jactum infelicem significaverit, a Simone, famoso veteratore, appellatum : v. Zenob. 5, 41, et Tzetzes Chil. 7, 125, emendatus a Lobeckio Aglaoph. p. 1199. » E. M. Cf. fr. 4.

5 cadens, circulator, œstrus, reflectens, hasta, Lampon, Cyclopes, adjiciens, expilans, Simon.

4.

Midas in alea felicissimus jactus.

3.

Hæsch., Μάνης : κυβετικοῦ βόλου ὄνομα, καθάπερ Ε. ἐν Κυβ. παρίστησι, καὶ ἄλλων καταλέγων ὀνόματα βόλων. Idem alio loco mendose Μάγνης : κυβ. βόλου προσηγορία, etc.

4.

Proverbia Bodlej. 642, Μίδακ ἐν κύβοις εὐβουλότατος : βόλου ὄνομα ὁ Μίδακ, οὗ καὶ Ε. ἐν Κυβ. μέμνηται. Probabiliter versum restituas scribendo

Μίδακ (δ' ἄν) ἐν κύβοις εὐβουλότατος,

in quibus δ' ἄν forte neglectum videatur post -δακ. Hæc apte claudant atque illustrent fragm. 2.

5.

« Ad eandem hanc fabulam fortasse pertinet glossa Hæschii, Ξανθιάς (sic) : βόλου ὄνομα, ubi lege Ξανθίας. (Immo Ξανθίππος, quem intelligit Periclis filium minore perditum, de quo Plato Menex. p. 94. De μ et π commutari solitis ad Aristoph. Plut. 1016. Both.). De numero jactuum Eust. ad Iliad. p. 1289, 58, ex antiquis grammaticis : ἦσαν δὲ, φασίν, αἱ πᾶσαι πτώσεις τῶν ἀστραγάλων παραλαμβανόμενων, ὡς ἔθος, πέντε καὶ τριάκοντα, ὧν αἱ μὲν θεῶν ἐπώνυμοι, αἱ δὲ ἡρώων, αἱ δὲ ἐνδόξων ἀνδρῶν, αἱ δὲ ἐταιρίων, αἱ δὲ ἀπὸ τινῶν συμβεβηκότων κατὰ τιμὴν ἢ γλεῦκην προσηγόρευται. » E. M.

XXVII. ΛΑΚΩΝΕΣ ἢ ΛΗΔΑ.

Eupolidi quoque tribuitur fabula sic inscripta. Erotianus Gloss. Hippocr. p. 246, Μυττωτόν : οἱ μὲν Ἀττικοὶ ὑπότρυμμα, ... Εὐπολις δὲ ἐν Λάκωνσι, τὸ ἄμυλον λέγων, φησί

Τὰ σοκάρη' ἐποίησε μυττωτόν πολύν.

« Sed hoc l. malim Εὐβουλος, cujus Λάκωνες passim laudantur. Nominum Εὐπολις et Εὐβουλος commutatorum exemplum v. Athen. 9, p. 384, C, » etc. Mein. Hist. crit. Com. p. 115.

1.

Athen. 7, p. 330, C : παραθήσομέν σοι καὶ ἂ Ε. εἴρηκεν ἐν Λάκωνσι ἢ Ληδα,

Πρὸς τούτοιςιν δὲ παρέσται σοι θύννου τέμαχος, κρέα δελφαίων, χορδαί τ' ἐρίφων, ἡπάρ τε κάπρου,

LACONES vel LEDA.

1.

Præterea tibi aderit thynni salsamentum, caro porcutorum, et botuli hædorum, heparque capri.

κρυῦ τ' ὄρχεις, χυλικές τε βοός,
5 κρανία τ' ἀρνῶν, νῆστις * τ' ἐρίφου,
γαστήρ τε λαγῶ, φύσκη, [χορδή,] πνεύμων,
[ἀλλὰς τε.]

Coqui verba ad convivatorem, ut videtur. Versu 1 τούτοιςιν Kusterus pro τούτοις. V. 5 ἐρίφου antecedente ἐρίφων, quin affectum sit, vix dubites, sed genuinam vocem non reperio; neque ferenda puto χορδή et ἀλλὰς juxta φύσκη, et fortasse utrumque delendum.

2.

Idem 3, p. 108, A: ἔστι δὲ καὶ ἰχθύς τις ἥπατος καλούμενος, ὃν φησι δ' αὐτὸς E. ἐν Λάκωσιν ἢ Λήδα οὐκ ἔχειν χολήν,

— Οὐκ ἔχειν σὺ με

χολήν ἔχειν, ὡς δ' ἠπάτω μοι διελέγου·
ἐγὼ δὲ τειμὶ τῶν μελαμπύγων γέ τις.

Versu 1 libri ἔχειν, hausto σὺ α' simili vicino -ου. Sensit Porson. De hepato pisce hoc non tradit Aristoteles H. A. 2, 12. V. 3 vulgo ἐγὼ δὲ γ' εἰμὶ τῶν μ. ἔτι. Posui δὲ τειμὶ, i. e. δὲ τοι εἰμὶ. (In latinis nigripodicum, ut simile compositum nigricolor apud Solinum cap. 2.)

3.

Idem 9, p. 380, F: ἐπὶ τούτοις ὁ μάγειρος ἔφη, Λέξω τοίνυν καγὼ οὐκ ἀρχαίαν ἐπίνοιαν, ἀλλ' εὐρησὶν ἐμὴν, ἵνα μὴ δ' αὐλητὴς πληγὰς λάβῃ· ὁ γὰρ E. ἐν Λ. ἢ Λήδα ἔφη,

— Ἄλλ' ἠκούσαμεν

καὶ τοῦτο, νῆ τὴν ἔστιαν, οἴζοι ποθ', ὡς,
ὅσ' ἂν ὁ μάγειρος ἐξαμάρτη, τύπτεται,
ὡς φασιν, αὐλητὴς παρ' ὑμῖν.

Versu 3 ὅσ' (haustum in libris ab ὡς praegresso) addit Dindorf, quum Coraes ὅσ' ἂν pro ὡς ἂν scribi jussisset, perperam ille sequens impressos, qui obtrudunt κακόμετρον verbum τύπτεσθαι. Libri BC τύπτεται. V. 4 libri φησὶν et ἡμῖν, quae cor-

et arietis testiculi, et intestina bovis,
5 capitaque agnorum, ...,
et leporis venter, farcimen, pulmo.

2.

— Non putas tu me
bilem habere, sed velut hepatum me compellasti;
ego vero sum unus nigripodicum.

3.

— Sed audivimus
hoc quoque, per Vestam, domi olim:
quaecumque peccat coquus, vapulat,
ut ajunt, apud vos tibicen.

rexit Grotius; αὐλητὴς autem, pro δ' αὐλ. Meinek., qui de proverbio confert Philyllii Πόλις, fr. 2.

4.

Idem 11, p. 460, E: εἴρηται δὲ οὕτως (χυλικεῖον) ἢ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη. ... E. δ' ἐν Λήδα,

— Ὡσπερὶ σπουδῆ, διδοῦς

ἐν τῷ κυλικεῖῳ συντέτριψε τὰ ποτήρια.

Libri mendose Ὡσπερ σπονδῆν διδ. Porson. Ὡσπερὶ. V: 2 συντέτριψε molliore metro B pro συντέτριπεν, tanquam festinatione aliquis pocula, dum ea reddit collocatque in abaco, confregit.

XXVIII. ΜΗΔΕΙΑ.

Athen. 7, p. 300, C: ὅτι δ' ἤσθιον τὰς ἐγγέλεις καὶ μετὰ τεύτων ἐντυλίξαντες, πολὺ μὲν ἔστι καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κομικοῖς, καὶ E. δὲ φησὶν ἐν Ἠχοί ..., καὶ ἐν Μηδεῖα,

Τεῦτλ' ἀμπεγομένης παρθένου Βοιωτίας

Κωπᾶδος· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεάν.

Verba Τεῦτλ' ἀμπ. addenda esse vidit Casaub.

XXIX. ΜΥΛΩΘΡΙΣ.

Athen. 11, p. 494, E: μνημονεύει δὲ τοῦ ὀξυθάφου, ὡς ποτηρίου, καὶ E. ἐν Μυλωθρίδι,

— Κάπιον χωρὶς μέτρον

ὀξυθάφον εἰς τὸ κοινόν· εἶθ' ὑπόμνυτο

ὁ μὲν οἶνος ὅσος αὐτὸν εἶναι γνήσιον,

τὸ δ' ὅσος οἶνον αὐτὸ μάλλον θατέρου.

Libri versu 1 Καὶ πεινὸν χ. μέτρον, quemadmodum α' et αι, ει et ον et ου, ου et ω, passim commutata sunt in libris. Ridicule enim Comicus personas finxit Vinum et Acetum, una bibentes cupide, et inebriatæ sincere judicantes potum. V. 3 et 4 αὐτὸν et αὐτὸ pro αὐτὸν et αὐτὸ Dindorf.

XXX. ΜΥΣΟΙ.

Athen. 11, p. 417, D: ἐν δὲ τοῖς Μυσοῖς πρὸς τὸν Ἡρακλέα ποιεῖ τινα τὰδε λέγοντα,

4.

— Quasi festinando, ponens
in abaco pocula confregit.

MEDEA.

Betis involuta virgine Bæotia

Copaide: deam enim vereor nominare.

MOLITRIX.

— Et bibebant sine modo
acetabulum una; dein jurabat
vinum quidem, se verum acetum esse;
acetum autem, se magis vinum esse quam alterum.

Σὺ μὲν τὸ Θήβης, ὡς λέγεις, πέδον λιπὸν,
ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας
ὅλης τραχήλους, καὶ κοπρῶνος πλησίον.

Versum 2 etiam in Europa posuit Eubulus. Versu 3 τραχήλους intelligas viles carnes, τὰ ἄκρα καὶ εὐτελεῆ κρέα, ut schol. Ar. Pluti 934 interpretatur τραχήλια: neque enim voraces Bæoti delicatos aut medicinales cibos curabant, velut purpurarum cervices, quæ stomacho utiles credebantur. Icesius ap. Athen. 3, p. 87, F, annotante Mein.: ἐψόμενοι δὲ τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ οἱ τραχήλοι τῶν πορφυρῶν εὐθετοῦσι πρὸς τὰς τῶν στομάχων διαθέσεις. Ibidem libri κοπρῶνας, quod correxit Schweigh. Cf. Cereop. fr. 2.

XXXI. NANNION.

1.

Athen. 13, p. 568, F: καὶ ἐν Ναννίῳ, εἰ Εὐθύλου τὸ δράμα, καὶ μὴ Φιλίππου, φησὶν

Ὅστις λέξη γὰρ σκότια νομφεῦει λάθρα,

πῶς οὐχὶ πάντων ἔστιν ἀθλιώτατος;

ἔξιν θεωρήσαντι πρὸς τὸν ἥλιον

γυμνὰς ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμένας,

5 ἢ ἂν λεπτοπήνοις ὕφρσιν ἐστώσας, ὅσας

Ἡριδανὸς ἀγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας,

μικροῦ πρίσθαι κέρματος τὴν ἡδονὴν,

καὶ μὴ λαθραίαν (γε) κύπριν, αἰσχίστην νόσον

πασῶν, διώκειν ὕβρεος, οὐ πόθου, χάριν.

De *Philippo* comico, cui ab aliis hoc drama tribuebatur, v. Mein. Hist. crit. Com. p. 340. Versu 2 immittam ἂν, toties neglectum ab imperitis librariis, ne prima vocabuli ἀθλιώτατος producenda esset, tanquam in senario tragico. « Versus 4-7 etiam in Pannychide posuit. V. 5 (ἢ ἂν, nam male codd. ἐν. *Both.*) ὕφρσιν pro ὑμέσιν Porson. Misc. p. 243. (Ἔσας, quot, scil. multas, dedi. Libri,

MYSI.

Tu quidem Thebarum, ut ais, campo relicto,
virorum optimorum ad edendum toto die
cervices, idque prope sterquilinium.

NANNIUM.

1.

Quicumque obscuras nuptias clam conficit,
quidni sit omnium infelicissimus?
quum possit, ad solem spectans
nudas ex ordine collocatas,

5 aut in tenuibus textis stantes, quot
Eridanus sacris fluctibus alit puellas,
nummulo emere voluptatem, [borum
neque clandestinam venerem, turpissimum mor-

FRAGMENTA COMICORUM GRÆC.

etiam metro impedito, ὅσας. *Both.*) Versu 6 κόρας, Phaethontias dicit, in populos mutatas. V. 8 νόσων Casaub. Libri ὄσων. Præstat fort. νόσον. « *E. M.* 2.

Ibidem additur:

Ἐλλάδος ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω,
ἢ Κυθίαν ναύαρχον ἐξεπέμψατο.

Perperam libri hæc habent fragmento 1 subjuncta sine distinctione, quum ab eo abhorreant. « Versus prior derivatus ex Eur. Iphigenia Aulid. 370 (322 ed. mæx), ut plures observarunt. Libri post ταλαιπ. male addunt περί. *Cydiam* eundem esse suspicor, de quo egit Ruhnken. Hist. crit. oratt. p. 74. « *E. M.*

XXXII. ΝΑΥΣΙΚΑΑ.

Athen. 7, p. 307, F, scriptorum proponens loca, in quibus κεστρέως dicitur νῆστις: E. Ναυσικάα,

ὅς νῦν τετάρτην ἡμέραν βαπτίζεται,
νῆστιν πονήρου κεστρέως τρίβων βίον.

De Ulysse in maris fluctibus jactato dicta. Hinc sumpsit Eust. ad Hom. p. 1178, 4, qui habet Ὡς νῦν ... νῆστις. « Versu 2 libri πονήρου, sed recte Conr. Gesnerus Aquat. p. 582 πονήρου, *avumposi*: neque enim *pravus* mugil, sed *miser* (ut jejunare creditus. *Both.*) ex vulgi opinione habetur: v. Zenobius et ceteri paræmiographi. « *E. Schweigh.*

XXXIII. ΝΕΟΤΤΙΣ.

Est meretricis nomen. Athen. 11, p. 467, C: μνημονεύει δὲ τοῦ γραμματικοῦ ἐκπόματος, ὡς οὕτω καλουμένου, E. ἐν Νεοττίδι οὕτως,

Μισῶ κάχιστα γραμματικὸν ἐκπωμά τι·

ἀτὰρ ὡς * ὅμοιον οὐμὸς υἱὸς ὄχητο

ἔχων φίλιον, τῷδε πολλὰ γίγνεται

ὅμοια.

omnium, persequi, superbiæ, non amoris, causa.
2.

Græciam ego infelicem gemo,
quæ *Cydiam* navarchum emisit.

NAUSICAA.

Qui nunc quarto die mergitur,
jejunam miseri mugilis terens vitam.

NEOTTIS.

Odi pessime litteratum quoddam poculum;
sed quoniam ineptum id φίλιον meus
filius peregre rediens apportabat, huic multa sunt
similia.

Libri versu 1 κάκιστον γρ. ἔκπωμά' αἰί, vel εἰα. Recte Dobr. Advers. 2, p. 330, κάκιστα, ut Ar. Ran. 1378 (1504). Nos ἔκπωμά τι, quum alienum sit αἰί, nec raro ε et τ litteras permiscuerint. Versuum sequentium inepta sententia, quum ὁμοιον vel sequente ὁμοια arguatur, et dicendum fuisse videatur, filium peregre redeuntem attulisse poculum ejusmodi, cujus ad exemplar deinde multa fabricata fuerint. Facile autem ex ἤρχετο natum ὄνχετο. Scribo enim

ἀτάρ ὡς τὸ μῶρον οὐμὸς υἱὸς ἤρχετο.

V. 3 libri τῷ δέ. « De poculis litteratis copiose disseruit Athen. Aristoph. fragm. 521 :

γίγνωσκε τό γ' αἰεῖσόν τε καὶ τὰ γράμματα.

Eubuli locum attigit Eust. p. 1960, 13. » E M.

XXXIV. ΞΟΥΘΟΣ.

Schol. Eur. Medea 600 (585) : σύμβολα οἱ ἐπιξενούμενοι τισιν ἀστράγαλον κατατίμνοντες, θάτερον μὲν αὐτοὶ κατεῖχον μέρος, θάτερον δὲ κατελίμπανον τοῖς ὑποδεξαμένοις, ἴνα, εἰ δεοὶ πάλιν αὐτοὺς ἢ τοὺς ἐκείνων ἐπιξενουῖσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἐπαγόμενοι τὸ ἥμισυ ἀστράγαλον ἀνανεοῖν τὴν ξενίαν. E. Ξούθῳ « Τί ποτ' ἐστὶν ἅπαντα διαπερισμμένα ἡμίσεως, ἀκριβῶς περ εἰς τὰ σύμβολα. » οὕτως Ἑλλάδιος. Poeta sic, nisi fallor :

Τί ποτ' ἐσθ' ; ἀπαξάπαντα διαπερισμμένα ἡμίσε' ἀκριβῶς, ὡσπερ εἰ τὰ σύμβολα.

Bene Mein. ἡμίσε' ἀκρ., ὡσπερ εἰ. « Agitur de rebus quibusdam accuratissime in duas partes divis. Illud autem dubium est, σύμβολα E. utrum hospitalem an numariam tesseram dixerit : eadem enim utriusque erat ratio, docente Polluce 9. 71 (v. Hermippi Δημοστ. fr. 1). » E M.

XXXV. ΟΔΥΣΣΕΥΣ ἢ ΠΑΝΟΠΤΑΙ.

Athen. 11, p. 478, C, ubi usum vocis κότυλος illustrat : E. δ' ἐν Ὀδυσσεῖ ἢ Πανόπταις,

— Ὁ δ' ἱερεὺς Εὐήγορος,

ἐν μέσοις αὐτοῖσιν ἐστῶς, τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων

XUTHUS.

Quid hoc est? ad unum omnia dissecta sunt accurate media, velut symbola.

ULIXES sive ARGY.

— Sacerdos autem Evagorus, in mediis illis stans pulchro vestitu suo, vinum libabat cotylo.

OEDIPUS.

Qui primus invenit artem aliena cœuandi, vir popularis videlicet aliquis fuit moribus;

οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλω.

« Versu 1 fortasse scribendum est Εὐήγορος pro εὐήγορος. Bacchi sacerdotem dicere videtur. Pollux 6, 99 : ἔστι δέ τι καὶ ὁ κότυλος Διονυσιακὸν ἔκπωμα, ὡσπερ καὶ ὁ κοτυλίσκος. Pro αὐτοῖσι nescio an ἀστροῖσι scribendum sit, quorum verborum perpetua est in libris confusio (v. ann. ad Thuc. 2, 40; 7, 48. Both.). » E Mein., qui versu 1 εὐήγορων posuit in edit. altera.

XXXVI. ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Athen. 6, p. 239, A : Δίφιλος δ' ἐν Παρασίτῳ, μελλόντων γίνεσθαι γάμων, παρασίτον ποιεῖ λέγοντα τάδε... E. δ' ἐν Οἰδίποδι,

Ὁ πρῶτος εὐρών τ' ἀλλότρια δειπνεῖν ἀνὴρ δημοτικὸς ἦν τις, ὡς εἶοικε, τοὺς τρόπους ὅστις δ' ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν', ἢ ξένον, καλέσας ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο, ὅ φυχὰς γένοιτο μηδὲν οἰκοθεν λαβῶν.

« Versu 1 E. respicere videtur Euripidis locum, quem ridet Theopompus Ulyse fr. 3. Cf. Diphilus Synor. versu 7. Ex eodem poeta etiam postremum fragmenti versum derivatum esse suspicor. » E M.

XXXVII. ΟΙΝΟΜΑΟΣ ἢ ΠΕΛΟΨ.

Athen. 15, p. 678, F : μνημονεύει δ' αὐτοῦ (τοῦ κυλιστοῦ στεφάνου) καὶ Ἀντιφάνης ἐν Ἐαυτοῦ ἐρῶντι. E. δ' ἐν Οἰνομάῳ ἢ Πέλοπι,

— Περιφοραῖς κυκλούμενος, ὡσπερ κυλιστὸς στέφανος.

« Eust. p. 1538, 42, habet κυκλούμενος, ὡσπερ τις κ. στ. » E Dind.

XXXVIII. ΟΑΒΙΑ.

Athen. 14, p. 640, B : καὶ ὡς δ' E. δ' ἐν Ὀλβίᾳ ἔφη,

Ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ πάνθ' ὁμοῦ πωλήσεται ἐν ταῖς Ἀθήναις, σῦκα, κλητῆρες, βότρυς,

quicumque autem ab amico, vel hospite, ad coc- [nam

vocato deinde symbolam exegit, patria profugiat nihil auferens domo.

OENOMAUS sive PELOPS.

— Circuitibus actus, ut corona voluta.

BEATA.

Eodem enim in loco simul omnia venduntur Athenis, ficus, apparitores, uvæ,

γαγγυλίδες, ἄπυι, μήλα, μάρτυρες, βόδα, μέσπιλα, χορεῖα, σγαδόνες, ἐρέβινθοι, δίκαι, ὅ πύα, πυριάτη, μύρτα, κληρωτήρια, ὑάκινθος, ἄρνες, κλεψύδραι, νόμοι, γραφαί.

« Ingeniosus poeta, Athenas laudare simulans, ut omnium rerum ad victum necessariorum copia abundantes, simul ea commemorat, ex quibus veteratorum eorum ingenium apparet. Eo spectant insertæ voces singulæ singulis versibus κλητῆρες, μάρτυρες, δίκαι, κληρωτήρια, κλεψύδραι, νόμοι, γραφαί, quæ omnia sunt forensia vocabula. » Casaub. Similiter diversissima componere Aristophanem Plut. 190-192 annotavit Mein. Versu 2 σῦκα, κλητῆρας Piersonus ad Mær. p. 368. Libri οὐκ ἀκλητῆρες. V. 4 dedi χορεῖα. Codd. χόρια, χοῖρια, χόρια : v. Schneideri Lex. v. Χορεῖον. V. 5 « πῦον et πυριάτην conjungunt etiam Aristoph. Vesp. 679. et Pollux 6, 54. » E M. Scilicet libri : πῦος, πυριάτη, Porson. πῦος, π. At idem utraqz vox significat : igitur dedi πύα, quæ est Homeri ποιή Iiad. 14, 347. Literæ α et ος confusæ, ut sæpius.

XXXIX. ΟΡΘΑΝΗΣ.

Orphanes, deus Atheniensium, Priapi apud Venerem minister (v. Strabo 13, p. 588, etc.), cui sacra facta a mulieribus et adolescentibus libidinosis hic describuntur.

Athen. 3, p. 108, A : ταγηνιστῶν δ' ἰχθύων μνημονεύει ... E. Ὀρθάνῃ,

— Πᾶσα δ' εὐμορφος γυνὴ ἐρώσα φοιτᾷ, τηγάνῳ τε σύντροφα τριβαλλοποτανόθρεπτα μειρακύλλια ὁμοῦ δὲ τευθὶς καὶ φαληρικὴ κόρη,

ὅ σπλάγγνοισιν ἀρνείοισι συμμιγμένα, πηδᾶ, * χορεῖαι, πῶλος ὡς ἀπὸ ζυγοῦ βίπις δ' ἐγείρει φυλακὴς Ἡφαίστου κύνες, θερμὴ παροξύνουσα τήγανον πνοή ὁσμὴ δὲ πρὸς μυατῆρας ἠρεθισμένη

rapæ, pira, mala, testes, rosæ, mespila, chorea (?), favi, erebinthi, lites, herba, colosta, myrta, cleroteria, hyacinthus, arietes, elepsydre, leges, tabularia. ORTHANES.

1.

Quævis autem formosa mulier amans frequentat locum, et catino assueti, Triballorum modo libis nutriti adolescentuli; simulque loligo et Phalerica puella, visceribus arietinis admixta, exsilit, ut saltans a jugo equus;

10 ἄσσει' μεμαγμένη δὲ Δημητρός κόρη κοίλῃ φάραγγι δακτύλων πιέσματα σύρει, τριήρους ἐμβολὰς μιμούμενα, δειπνοῦ πρόδρομον ἄριστον.

Libri versu 2 ἐρείος ἀπήδει (sine accentu Ven., B ἀπήδη), sed quod legitur ipse habet Athen. 6, p. 228, F, unde sumpsimus τηγάνῳ pro τηγάνων. V. 3 libri τριβαλλοποτανόθρεπτα. Correxerit Casaub. Triballis comparantur illi adolescentuli, ut Demosth. Orat. in Con. 2, p. 1269, ubi commemorantur μειράκεια ὄντες, καὶ Τριβαλλοῦς ἐπωνυμίαν ἔχειν τούτους, τὰ τε Ἑκατέα κατεσθίειν, καὶ τοὺς ὄρχεις ἐκ τῶν χοίρων, οἷς καθαίρουσιν, ὅταν ἐξέναι μέλωσι, συλλέγοντες ἐκάστοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοις (mendose libri εἰσιέναι. Both.). Plura Lobeck. Aglaoph. p. 1037, et Bergk. Commentt. p. 25. Versu 4 ita Dalecamp. Libri φαληρὶς ἢ κόρη. Apuarum Phalaricarum frequens apud Comicos memoria. » E M. V. 6 inutilis tautologia. Scribo πηδᾶ, χορεῖων π. Ibid. ἀπὸ Jacobsius, pro ὑπό. V. 7 libri φύλακας, altero loco (6, p. 228, F), ubi versus 7 et 8 iterum afferuntur, duo φλόγας. Sed si φύλακες sunt canes, non opus τῷ ἐγείρειν. Immo βίπις personata dicitur vigilare, cavens ne ignes exstinguantur. V. 8 item incuria librariorum legitur τηγάνου. V. 10 « Δημ. κόρη est farina, ut Antiphan. Aphrod. 1, 9. Cf. Strattis Ἀνθρωπ. 2. » E M. V. 11, 12 libri κοίλῃ φάραγγος δακτύλου πιέσματι — μιμούμενη. Valck. Schol. in N. T. vol. 1, p. 377, πιέσματι, quod parum est. Nec probabiliter Dobr. aliique κοίλῃ φάραγγα. Audacter farina subacta digitorum pressus dicitur trahere per magidem, quemadmodum navis trahatur per mare.

2.

Ibidem p. 112, F : Κυπρίων δ' ἄρτων μνημονεύει E. ὡς διαφόρων, ἐν Ὀρθ. διὰ τούτων,

Λεινὸν μὲν ἰδόντι παρῖππεῦσαι Κυπρίους ἄρτους τοὺς πεινῶντας· μαγνήτις γὰρ λίθος ὡς ἔλκει.

follis vero cavens excitat Vulcani canes, calido afflatu catinum fervefaciens; et odor ad nares incitatus tendit; subactaque Cereris virgo rapit, qui navis incurtus imitantur, epularum præcursore jentaculo.

2.

Triste est, si quis præterequirete Cyprios panes videt famelicos: attrahit enim sic lapis magnes.

Libri mendose et trajectis verbis, ut non semel in his reliquiis, Δ. μὲν ἰδόντα παρ. | Κ. ἄρτους· μαγν. γὰρ | λίθος ὡς ἔ. τ. πειν.

3.

Ib. p. 108, D : ἐπὶ τούτοις οὐχ ἡσθεὶς ὁ Οὐλίπτιανός, ἀναθεὶς δὲ, ἀποθλέψας ὡς ἡμᾶς καὶ τὰ ἐξ Ὀρθάνου Εὐβούλου ἱαμβεῖα εἰπόν,·

ὡς εὖ νευαύγηκεν ἐπὶ τοῦ τηγάνου
ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς Μυρτίλος!

Ulpianus quum ait de *Myrtilo*, convivarum uno, qui modo de sartagine et frixis in sartagine veterum loca recitavit, Eubuli versibus alludit ad fabulam de *Myrtilo*, Oenomai filio. v. *Casaub.* De *Myrtilo* cf. Πορνός. 1.

4.

Ib. p. 105, F : ἐκτεταμένους δ' εἴρηκε καρίδα (cf. Athen. p. 293, A, etc.) Ἄραρος μὲν ἐκ Καμπυλίῳ, ... καὶ Ε. ἐν Ὀρθ.

Καρίδα καθήκατ' αὔθις (αὔ), κἀνέσπασεν.

Vulgo Καρ. καθήκα κάτω κἀνέσπασ' αὔθις. Sed libri Καρ. καθήκα τω (A), et καθήκατο (P) κἀν. αὔθις. Αὔθις αὔ, ut apud Aristoph. aliquoties et Arrianum De venat. 5, 3. Αὔ, inutile visum librariis, neque inelegans est, et sarcit versum. Videtur dici squilla, hamis imposita pro esca ad decipiendos pisces.

5.

Athen. 10, p. 424, B : μνημονεύει τοῦ κυάθου ... καὶ Ε. ἐν Ὀρθάνη.

XL. ΠΑΜΦΙΛΟΣ.

1. 2. 3.

Athen. 10, p. 473, E : Ε. δ', ἐν Παμφίλῳ πολ- λάκις μεμνημένος τοῦ ὀνόματος (κάνθαρος sensu piscis marini, de quo Aristot. 8, 15, 1), φησὶν

Ἐγὼ δὲ (καὶ γὰρ ἔτυχεν ὄν κατ' ἀντικρὺ
τῆς οἰκίας καινόν (τι) καπηλεῖον μέγα,)

3.

Quam bene naufragium fecit in catino
invisus ille diis Myrtilus!

4.

Squillam iterum demisit (in aquam), et retraxit.

PAMPHILUS.

1.

Ego vero (forte enim exadversum ædibus fuit
nova caupona magna)
ibi observabam nutricem virginis.

ἐνταυθ' ἐπετήρουν τὴν τροφὴν τῆς παρθένου,
κεράσαι *κἐλευσας τὸν κἀπηλόν μοι χῆρα

5 ὄβολοῦ, παραθεῖναι θ' ὡς μέγιστον κἀνθαρον.

καὶ πάλιν·

Ὁ δὲ κἀνθαρος, κενὸς ὡς, πάλαι ἔξηραίνετο.

καὶ ἔτι·

Ἄμα δὲ λαβούσ' ἠφάνικα πηλίκον τινὰ
οἴεσθε μέγεθος, Ἄρεσιᾶ; μέγαν πάνυ,
κἀζήλον ἐποίησ' εὐθὺς τὸν κἀνθαρον.

Versui 2, cæsura destituito, subvenimus addito τι. V. 4 scribo κεράσαι τ' ἐκἐλευσα τὸν ... V. 6 libri Ὁ δὲ κ. πάλαι δὴ κενὸς ὡς ξηραίνεται (δὴ delevit Schweigh.), et v. 7 ἠφάνικε, pessime autem v. 9 καὶ ξηρὸν ἐποίησ', quum pridem torrefactus fuerit piscis. Immo ἀζήλον eum fecit vorax mulier, h. e. non invidendum, parvum, nullum. De ζ et ξ interdum commutatis dixit Bast. Epist. ad Boissonad. p. 13. Cf. ann. ad Odys. 21, 298, Eur. Phœniss. 1309, et de λ et ρ litteris permixtis Euripidis Incert. 127, Soph. Andromed. 11. Versu 8 codd. ἀρεσιᾶν vel ἀρεσιᾶς. Correx. Dobr. Appar. Aristoph. p. 133. Nomen cognitum e Xenophonte Hellen. 2, 3, 2.

4.

Pollux 9, 90 : τὸν δὲ νῦν χαλκὸν (monetam æneam) οἱ Ἄττικοι χαλκίον εἰώθασιν καλεῖν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀργύρου ἀργύριον, καὶ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ χρυσίον, ὡς περ Ἀριστοφάνης μὲν ἐν Βατραχίοις (678) ἔφη τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίσις, σαφέστερον δ' Ε. ἐν Παμφίλῳ

Πρῶτον μὲν αὐτοῦ, παραλαβὼν τὸ χαλκίον,
τὸν ἰὸν ἐκ τῆς χειρὸς ἐξεσπόγγισεν.

Versu 1 codd. τῷ χαλκίῳ, quod correxit Kuhn. V. 2 malim attice ἐξεσπόγγισεν. Cf. Aristoph. Acharn. 429, Vesp. 578, ubi libri σπόγγον, schol. autem σπόγγον ἑλληνικῶς.

et miscere jussi cauponem mihi congium
5 obolo, cantharumque quam maximum apponere.

2.

Cantharus autem, ut exenteratus, dudum arefiebat.

3.

Prehensum tamen quantum evanuisse
putatis, Aresia? sane magnum,
statimque non invidendum feci cantharum.

4.

Primum quidem, acceptis numis,
rubiginem ex manu ejus spongia exemi.

XLI. HANNYXIS.

Athen. 13, p. 568, E : ἡ οὐκ οἶδας, κατὰ τὴν Εὐβούλου Παννυχίδα,

Τὰς ἀμφιδούλους κερμάτων παλευτριάς,
*** πώλους Κύπριδος ἐξησκημένας,
γυμνάς, ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμένας,
ἢ ἢ λεπτοπήνοισ ὕφεισιν ἐστώσας, ὄσας
5 Ἡριδανὸς ἀγνοῖς ὕδασι κηπεύει κάρας,
παρ' ὧν βεβαίως ἀσφαλῶς τ' ἐξεστὶ σοι
μικροῦ πρίσθαι κέρματος τὴν ἠδονήν.

Versus 3, 4, 5 et 7 leguntur etiam in *Wannio*. Hic quidem versu 1 codd. vitiose, sed mendo manifeste, τὰς φειδολούς. Mire Dobr. τὰς φιλωδούς. Immo ἀμφιδούλοι fere Athenis erant meretrices, nec libere. Cf. Plautus Mil. glor. 4, 15, Pœn. 5, 3, 20. V. 2 fortasse excidit λουτροῖσι post simile -λευτριάς. Versu 4 hic quoque libri ἐν λεπτ. et in fine οἶδας, pro quo Porsonus ὄσας.

XLII. HARMENISΚΟΣ.

1.

Pollux 10, 98 : μαγείρου δὲ σκεύη καὶ τορύνη, καὶ ὄργη ἢ (libri καὶ : v. ann. ad Thuc. 2, 17, etc.) εὐέργη· τὸ δὲ βῆμα τε τορύνη κας ἐστὶν ἐν Εὐβούλου Παρμενίσκῳ.

2.

Photius Lex. p. 188, 20 : κυντερότερα καὶ κυντατότατα, λέγουσιν. Ε. Παρμ.

Ἀποθεῶν ἐκείνου καὶ τὰ κυντατότατα.

Inepte codex Ἄπο τῶν ἐκ., etc. Vox θεῶν pronuntianda monosyllabōs, ut θεοὶ Iliad. 1, 18, etc. Antiatt. p. 101, 30, Κυντερότερον καὶ κυντατότατον : Ε. Παρμ.

XLIII. ΠΑΑΓΓΩΝ.

Plangon meretrix commemoratur a Timocle Athen. 13, p. 567, E, nec diversa fuisse videtur ab ea, cujus aliquoties meminit Demosth. in orationibus contra Bœotum, At unguentum Plango-

PANNYCHIS.

Utrumque servas numulorum elecebras
(balneis) adornatas, Veneris pullos,
nudas ex ordine collocatas,
aut in tenuibus textis stantes, quot
Eridanus sacris fluctibus alit puellas :
a quibus tuto et cum fiducia licet tibi
parvo numulo emere voluptatem.

PARMENISCUS.

1.

Trua (coquorum) miscuisti.

nium apud Pollucem et Hesychium non ab illa, sed a muliere quadam Eleensi nomen duxisse auctor est Helladius Phot. Bibl. p. 532 Bekk. (πλαγγόνιον, ὅπερ εἴρε γυνὴ Ἡλεία, καλουμένη Πλαγγών, male codd. Πλάγγων). = *E. M.*

Harpoer. v. Μετοίκιον, p. 127, 2 : ἐδίδοντο δὲ ἐπ' αὐτῶν (τῶν ξένων) καθ' ἕκαστον ἔτος δραχμαὶ ἰδ', ὅπερ ὀνόμαστο μετοίκιον, ὡς δηλοῖ Ε. ἐν τῇ Πλαγγόνι.

XLIV. ΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ.

1.

Athen. 3, p. 108, D : ὅτι γὰρ οὐδὲν τούτων πριζιμένός ποτε ἔφαγεν (Myrtilus, unus convivarum : cf. Ὀρθ. 3), εὖ οἶδα, τῶν τινος οἰκετῶν αὐτοῦ εἰπόντος μοί ποτε τὰ ἐκ Πορνοβοσκῷ Εὐβούλου ἱαμβεῖα τάδε,

Τρέφει με Θέτταλός τις, ἀνθρωπος βαρὺς
πλούτῳ, φιλάργυρος δὲ, κἀλιτήριος
ὀψίφαγος, ὀψωνῶν δὲ μέχρι τριωβόλου.

Versu 2 libri πλουτῶν. V. 3 iidem tautologice ὀψοφάγος, ὀψωνῶν. Immo sero epulari dicitur iste Thessalus, quum tempestiva convivia laudentur a liberalibus adolescentulis eorumque servis : v. Terent. Adelph. 5, 9, 8. Μέχρι τριωβόλου, h. e. vili pretio : v. Aristoph. Plut. 125.

2.

Idem 9, p. 371, E : τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα (γηθυλλίδες) μνήμησ' εὐρίσκω τετυχηκὸς παρὰ μὲν Εὐβούλῳ ἐν Πορνοβοσκῷ οὕτως,

Οὐκ ἂν δυναίμην ἐμφαγεῖν ἄρτον τινά·
παρὰ Γναθαινίῳ γὰρ ἄρτι κατέφαγον,
ἔψουσαν αὐτὴν καταλαβὼν γηθυλλίδας.

Versu 3 codd. ἔψουσαν. Dalecamp. ἔψουσαν. Scribo αὐτῷ, h. e. σὺν αὐτῷ, τῷ ἄρτῳ. Inusitate Gnathæna meretrix gethya pani admiscuerat.

XLV. ΠΡΟΚΡΙΣ.

1.

Athen. 13, p. 553, B : ἐν δὲ Πρόκριδι λέγει τις,

2.

In cœlum tollens illius vel pessima.

LENO.

1.

Alit me Thessalus quidam, homo gravis
divitiis, sed avarus, et sceleste
serus cœnator, opsonansque triobolo.

2.

Non potero panem quemcunque comedere :
apud Gnathæon enim nuper edi,
quam gethya incoquentem ei offenderam.

πῶς δεῖ ἐπιμελεῖσθαι τοῦ τῆς Πρόκριδος κυνός, ὡς περὶ
[male libri ὡς περὶ] ἀνθρώπου τοῦ κυνός τὸν λόγον
ποιούμενος,

α. Οὐκοῦν ὑποστορεῖτε μαλακῶς τῶ κυνί·
κάτω μὲν ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων
ἐρίων, ἄνωθεν δ' ἐπιβαλεῖτε ξυστίδα.
β. Ἀπολλῶν! α. Κάτω χόνδρον αὐτῷ δεύσετε
5 γάλακτι χηνός. β. Ἡράκλεις! α. Καὶ τοὺς
πόδας
ἀλείψατ' αὐτοῦ τῶ (γε) μεγαλείῳ μύρῳ.

Versu 5 ad μεγαλείῳ μύρῳ v. 6 quadrat γὰρ. χη-
νός, dictum ut ὀρνίθων γάλα ap. Aristoph. Avium
690 et 1547. Schol. ad 690: τοῦτο καὶ ἐν Σφηξίν
(493). ἐν παροιμίᾳ δὲ ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων
καὶ πάντα κεκτημένων. V. 6 fortasse ἀλείψατ'.
Mein. Libri αὐτοῦ inutiliter, quum antecesserit
αὐτῷ, quod huc pertinet. Corrigo αὐτοὺς, ἴσως
quoque pedes, non solum χόνδρον. Postremo libri
τῶ Μεγαλίῳ μύρῳ, omisso, nisi magnopere fal-
lor, γε ante με simile (v. ann. ad Thuc. 2, 21),
primumque pro μεγαλείῳ scripto per errorem satis
frequentem μεγαλίῳ, dein augente corruptione,
μεγαλίῳ. Plinius H. N. 13, 1, 2: «Megalium
(μεγαλείῳ Gesner. Thes. vol. 2, p. 241) propter
gloriam appellatum (unguentum) ex oleo bala-
nino, balsamo, calamo, junco, xylobalsamo, re-
sina, » etc.: quæ, quamvis non omnino præstanda,
huc faciunt. De pedibus lavandis cf. Sphingocar. 2.
De famoso Proceridis cane Lælope v. Apollod. 2,
4, § 6, 7, et Hygin. Fab. 189 et Astron. poet. 1, 2,
cap. 35. Præterea Mein. memorat Ovidium Met.
7, 754, Antoninum Lib. fab. 41, schol. Germa-
nici Arat. p. 60 ed. Buhl, et Pollucem 5, 39,
qui quidem sic e Nicandro: Χαονίδας καὶ Μολοττί-
δας (κύνας) ἀπογόνους εἰναί φησι κυνός, ὃν Ἡρακί-
δας ἐκ γαλκῶν Δημονησίου χαλκυσάμενος, « καὶ φυγῆν
ἐνθεῖς, εἰδῶν ἔδωκε Διὶ, » κακείνος Εὐρώπη, αὐτῇ δὲ

PROCRIS.

1.

a. Substernite igitur molliter cani:
Milesias quidem lanas subijcite;
purpuram autem injicite.

b. Apollo! a. Et deinde cartilaginem ei rigate
5 lacte anseris. b. Hercule! a. Pedesque
ipsos illimite magnifico unguento

2.

— Nos vero nondum cenavimus.

3.

— Quem oportuit dudum cenasse.

CONSUEITIO vel CYGNUS

Contentusque, si vel unum pisciculum in betis
coctum duodecimo die videat.

Μίνῳ, καὶ Μίνως Πρόκριδι, καὶ Πρόκρις Κεφάλῳ.
2. 3.

Idem 10, p. 422, E: εἶρχκε δὲ οὕτως (δεδείπνα-
μεν) Ἄλεξις ἐν Κουρίδι, « Ἐπεὶ πάλοι δεδείπναμεν. »
E. Πρόκριδι,

— Ἡμεῖς δ' οὐδέπω δεδείπναμεν,
καὶ πάλιν

— Ὅν χρῆν δεδείπνασαι πάλοι.

Libri χρῆ, minus quidem recte apud infinitivum
perfecti, minusque atticæ.

XLVI. ΠΡΟΣΟΥΣΙΑ ἢ ΚΥΚΝΟΣ.

Athen. 7, p. 301, A: ἐψητὸς ἐπὶ τῶν λεπτῶν
ἰχθυοῦσιν (Ar. Vesp. 648, etc.)... E. ἐν Προσουσίᾳ
(i. q. Συνουσία) ἢ Κύκνῳ,

Ἄγαθῶν τε, κἂν ἐψητὸν ἐν τεύτλοις ἕνα
διὰ δωδεκάτης ἐψόμενον ἡμέρας ἴδη.

XLVII. ΣΕΜΕΛΗ ἢ ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

1.

Athen. 2, p. 36, B: E. δὲ ποιεῖ τὸν Διόνυσον λέ-
γοντα

Τρεῖς γὰρ μόνον κρατῆρας ἐγχεραννύω
τοῖς εὖ φρονούσι· τὸν μὲν ὑγείας ἕνα,
ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δὲ δεύτερον
ἔρωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δ' ὑπνῶν,
5 ὃν ἐκπίνοντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
οἴκαδε βαδίζουσ'. Ὁ δὲ τέταρτος οὐκέτι
ἡμέτερός ἐστ', ἀλλ' ὕβρεος· ὁ δὲ πέμπτος
βούης,

ἕκτος τε κόμων· ἐβδόμος δ' ὑπωπίων·
ὁ δ' ὄγδος κλητῆρος· Ὁ δ' ἕνατος χολῆς,
10 δέκατος τε μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖ·
πολύς γάρ εἰς ἐν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεῖς
ὑποσκελίζει βᾶστα τοὺς πεποικίας.

SEMELE sive BACCHUS.

1.

Tres enim modo crateras miscuo
prudenter: unum sanitatis,
quem primum bibunt; alterum vero
amoris ac voluptatis; tertiumque somni,
5 quo exopto, qui sapientes vocantur,
domum eunt. Quartus autem non amplius
noster est, sed superbiæ; tum quintus clamoris;
et sextus omissionum; at septimus sugillatio
et octavus apparitoris; nonusque iræ, [num,
10 et decimus insanitæ, ut vel lapides conijcere fa-
[ciat
siquidem multum vinum uni angusto vasculo in
facillime decipit potatores. [tusum

οὐκ ἐσθίω γὰρ ἐγὼ γλυκέ', οὐδὲ μωρίαν.

Versu 1 libri Πρῶτον μὲν ὅταν ἐμοί τι θύωσιν, v. 2
αἶμα, κύστιν, μὴ καρδίαν μὴδ' ἐπιπλοῖον (bene
Mein. ἐπίπλοον, de quo dixit ad Philetæri Ter. 2),
v. 3 ἐγὼ γὰρ οὐκ ἐσθίω γλυκεῖα οὐδὲ μωρίαν. Posui
μωρίαν, stultitiam, h. e. stulta, cibos insipidos,
velut γλυκεῖα, dulcia, placentas dulces. Similiter
pluribus in locis nomen stultitia usurparunt Co-
mici latini: v. Stich. 1, 2, 82, etc. Mein. scripsit
γλυκεῖαν, i. e. fel.

XLVIII. ΣΤΕΦΑΝΟΠΩΜΙΔΕΣ.

1.

Athen. 13, p. 557, F: αἱ δὲ γαμεταὶ ἡμῶν γυ-
ναῖκες οὐκ εἰσὶ τοιαῦται, ὅσας Εὐθουλὸς φησὶν ἐν Στε-
φανοπώμισι,

Μὰ Δι', οὐχὶ περιπεπλασμένοι (τι) ψιμου-
θίους,
οὐδ', ὥσπερ ἡμεῖς, συκαμίνῳ (γε) τὰς γνά-
θους

κεχρισμένοι. Κἂν ἐξήτε τοῦ θέρους,
ἀπὸ τῶν μὲν ὀφθαλμῶν ὑδρορροαὶ δύο
5 μέλανες βέουσιν, ἐκ δὲ τῶν γυάλων ἰδρώς
ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιλτώδη ποιεῖ,
ἐπὶ τῷ προσώπῳ δ' αἱ τρίχες φορούμεναι
εἴξασι πολιαῖς, ἀνάπλεω * ψιμουθίου.

Repetit hinc Eustath. ad Iliad. p. 976, 56. Versu 1
addidi τι, v. 2 γε. Versu 3 meliores libri κεχρισμέ-
ναι. V. 4 « scilicet stibio (antimonio) supercilia
et ipsa cilia oculorum denigrabant, quæ bellæ
haberi cupiebant. » E M. V. 5 libri βέουσι μέλανος,
hoc quidem nomine male in thesi collocato. Ibi-
dem sine dubio affectum est quod legitur γνάθων
ἰδρώς, juxta γνάθους v. 2. Γύαλα intelligo τὰ κύτη
τοῦ σώματος, cava, velut aurium. V. 8 non magis
probabile est repetitum ψιμουθίου (codd. ABPV),
vel ψιμουθίου, fortasse depravatam, quum E. hoc
vel quiddam simile scripsisset, φαμῶν θύου, trito
odorum.

COROLLARUM VENDITRICES.

Per Jovem, non illitæ cerussis,
neque, ut vos, moro maxillas
unctæ; et, quum exitis æstate,
ab oculis quidem fluvii duo
5 nigri fluunt, e cavis autem sudor stillans
in cervicæ sulcum rubricæ facit,
et in faciem acti crines
assimulantur canis, trito odorum repleti.

Ex Athenæo Iliac ascivit Suidas v. Οἶνος. Eclogam
ad hanc fabulam retulit Grotius. Libri versu 1 μό-
νους κρατῆρας, v et u confusis, ut alias, opinor, et
τῷ σ ordo ex x simili (v. ann. ad Iliad. 21, 495)
in continua scriptura. Certe μόνους minus aptum,
μόνον aptissimum atque usitatum, quo etiam nume-
rus homœoteleutorum minuitur. V. 2 libri ὑγείας.
V. 5 ἐκπίνοντες cod. C. Vulgo εἰσπίνοντες, Suid.
ἐκπίνοντες. V. 6 οὐκέτι Suidas. Ath. οὐκ ἔθ'. V. 7
ὑβρεος Dind. pro ὕβρεως, quod officit metro: v.
Matth. Gr. § 80, ann. 1. V. 8 pro ἕκτος δὲ edidi
ε. τε, et similiter v. 10 δέκατος τε pro δέκατος δὲ,
quum quia cognata βοῆ et κῶμοι, χολῆ et μανία,
tum variandæ orationis causa, neque nescius,
δὲ et τὲ subinde commutari a librariis. V. 9 ὁ δ'
addidit Casaub. Κλητῆρος Florens Christianus pro
κλητῆρος. Recte autem pro ἕνατος Suidas ἕνα-
τος, ut cod. V et ubique præstantiores libri Jo-
sephi, lxx interpretum, glossatorum veterum, etc.,
Wassio præfatione Dukeri ad Thuc. et Schæfero
Melet. crit. 1, 1, 32, annotantibus. V. 10 Suid.
ὥστ' ἐκβάλλειν. Conf. Aristoph. Vesp. 1208. V. 12.
« ὑποσκελίζει improprie dictum est, bibentes everit,
mentes eorum labefactat (decipit. Both.) » M.

2.

Idem 11, p. 460, E: εἶρχται οὕτως (κυλικεῖον)
ἢ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη... E. δ' ἐν Σεμέλῃ ἢ Διο-
νύσῳ,

Ἐρμῆς ὁ Μαίαις, λίθινος ὢν, προσεύγμασιν
ἐν τῷ κυλικεῖῳ λαμπρὸς, ἐκτετριμμένος.

Versu 1 ὢν codd. PVL; male A et edd. ὢν. V. 2
libri λαμπρὸν, ἐκ—νον, v et σ litteris confusis, ut
Ar. Ran. 521, etc.

3.

Clemens Alex. Strom. 7, p. 716 ed. Col., 847 ed.
Pott.: Ἐ. δὲ, ὁ καὶ αὐτὸς κομικός, ὡδὲ ποῖς περὶ
τῶν θυσῶν γράφει (fragm. incert. 18)... καὶ παρα-
γαγὼν τὸν Διόνυσον ἐν Σεμέλῃ διαστελλόμενον (dis-
tinguentem) πεποίηκε,

Πρωτεύειν, ὅταν ἐμοιγε θύωσιν τινες
κύστιν μὲν, αἶμα, καρδίαν, ἡδ' ἐπίπλοον·

2.

Mercurius Majæ filius, lapideus, precibus
in abaco clarus, contractus est.

3.

Præcipuum est, si qui sacrificant mihi
vesicam quidem, sanguinem, cor, et omentum:
neque enim ego dulcia nugæque edo.

Πάππος ἀπ' ἀκάνθης (ἐστίν)· οὐτοσί γάρ
(ἀν)
νέος μὲν ὢν ἐστῆκεν ἐν τῷ σπέρματι,
20 ὅταν δ' ἀποβάλλῃ τοῦτο, πέτεται κοῦφος ὢν,
δήπουθεν ὑπὸ τῶν παιδίων φουσώμενος.
Ἔστιν ἄγλαμ', ὁ βεθικός ἀνω, τὰ κάτω δὲ
κεχηνός,
εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς τετραμένον, ὅξιν δια-
πρό,
ἀνθρώπους τίκει κατὰ τὴν πυγὴν ἐν ἑκα-
στον,
25 ὢν οἱ μὲν μύρας ἔλαχον βίου, οἱ δὲ πλανῶν-
ται·
αὐτὸ δ' ἑκαστον ἔχειν αὐδῶ, κάλλων γε φυ-
λάττειν.

« Primum ænigma spectat ad Callistrati contumeliam, hominis in administranda republica strenui ac diligentis, sed luxurie perditum : v. ann. ad Antiope fragm. 2. V. 3 opportune Jacobs. Animadv. 12, p. 348, apud Brunck. Analect. 3, p. 320, laudat illa Euripidis Phœn. 1510 : δυσζυνέτου ζυνετός μέλος ἔγνω Σφίγγος, et Iph. T. 1092 : εὐζύνετον ζυνετοῖσι βράν. (Libri νόμον ἐκ νόμου, quod correxi. Both.) V. 4. His Callistrati versatile et callidum ingenium vituperatur. » *E M.* V. 9 sic Casaub. Libri fere τί βουλευτικῶν. V. 10 libri vitiose Ἀττελεβόφθαλμος μὴ πρόστομος, ἀμφικέφαλος (cod. V ἀμφικεφάλος). « Casaub. aut ἀμφικέφαλος penultima producta (?), aut ἀμφικάρηνος scribendum putat. (Ἀμφικεφαῖος, *tenebricosus*, in tenebris repens vel volans. Both.) *Bicipitem* (14) *ichneumonem* vocat, quia ejus cauda speciem aliquam capitis præ se fert : v. laudatum a Cas. Oppianum Cyneg. 3, 436 seqq. Post versum 11 libri : ἰχνεύμων Αἰγύπτιος. (Interpretamentum, quod delevi. Both.) C : ἔστιν δ' ἰχν. Αἰγ. (quod est versificatoris male feriat. Both.) V. 13 θηριοῦσθαι Schweigh. recte interpretatur ad perfectæ belluæ ætatem ac magnitudinem pervenire. Eodem modo homines dicuntur ἀνδροῦσθαι. Ibid. καταγνύει pro (inconcinno) κατάγνυσι Porson. ad Medæ 743. V. 14 Grot. δ' ἔστ' pro δέ. V. 15 antiquiores codd. δάκνων. V. 17 γῆν ἀφ., *terram abscondit*, h. e. in altum evehitur ita, ut

Pappus cardui : is enim
novus in herba consistit ;
20 ea vero abjecta volat levis,
flatu nimirum puerorum actus.
Est effligies in altum tendens et infra hians,
a pedibus ad caput perforata et omnino acuta,
quæ singulos parit homines podice :

terræ adpectus ei subducatur. Similiter Virgilius *Æn.* 3, 291 : *Phœacum abscondimus arces* ; et Seneca *Epist.* 70, p. 184, *pueritiam atque adolescentiam abscondere dixit eos, qui pueri et adolescententes esse desinunt* ; Plato autem *evectum*, ut *nautam*, in altum sermonum mare, φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων, ἀποκρύψαντα γῆν. V. 18 apte comparant Sophoclis *versum fragm.* 748 :

γραῖας ἀκάνθης πάππος ὡς φουσώμενος. »

E M. Explevi *versum.* V. 22 libri *pravis numeris ἀγλαμα βεθικός ἀνω*, etc. V. 23 διαπρό Lobeck. ad *Phryn.* p. 614. Plerique codd. διάπρωτον, VL διάπρες. V. 24 τίκειται Schweigh. pro τίκειν, quod legitur in libris PVL. Vulgo τίκετον, ut *epit. Hæschelii*, *constructione verborum impedita.* V. 26 pessime libri αὐτὸ δ' ἑκαστος ἔχων αὐτὸν, καλέω δὲ φυλάττειν. *Emperius κόλπῳ δὲ φυλ.* Αὐδῶ, ut apud *Æschylum Sept.* ad Th. 966 et seq. Simile notum illud *proverbiale* Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Nil desperandum critice duce et auspice Phæbo.

« Postremo ænigmate significari *instrumentum sortiendi*, ipse Ath. indicat, hæc subjiciens : Ταῦτα δ' ἐστὶ τὸ κληρωτικὸν σημαίνει, ὑμεῖς διακρίνατε, » etc. *E M.*

2.

Idem 12, p. 553, A : ἔθος δ' ἦν Ἀθήνησι, καὶ τοὺς πόδας τῶν τρυφόντων ἐναλείφειν μύροις... E. δ' ἐν Σφ.

Ἐν θαλάμῳ μαλακῶς κατακείμενον· ἐν δὲ κύ-
κλῳ νῦν
παρθενικαὶ τρυφεραὶ χλανίσιν μαλακαῖς κα-
τάθρυπτον
τὸν πόδ' ἀμαρακίνοισι μύροις τρίβουσι τὸν
ἀμόν.

V. 1 libri νῦν pro νῦν (h. e. οὖν, cf. Ar. *Plut.* 971, *Anaxandr. Incert.* 6). Versu 2 sic Jacobsius. Libri παρθενικὰ τρυφερὰ χλανίδια μαλακὰ κατάθρυπτοι. V. 3 μύροις τρίβουσι τὸν ἐμόν. Jacobs. μύροις et ἀμόν, quod versus monstrabat. Bergkii τὸν αἰὼν, totum *griphum* de Callistrato interpretatus. De more quem dicit Ath. v. ad *Procridis fr.* 1.

25 quorum alii quidem vitæ sortes adipiscuntur, alii
[vero aberrant.
Jubeo autem quemque suam habere ; ab aliisque
[cavere.

In thalamo molliter jacentem : itaque circum
teneræ virgines albis amiculis delicatum
pedem nostrum amaracinis fricant unguentis.

3.
Idem 3, p. 80, B : ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι μὴ δεῖ σῦκα
προσφέρεσθαι τῆς μεσημβρίας, ... καὶ E. ἐν Σφ.
Νῆ τὸν Δί' ἠσθένουν γάρ, ὃ βέλτιστε σὺ,
φαγοῦσα πρώην σῦκα τῆς μεσημβρίας.

L. TITŒAI.

1.

Athen. 7, p. 311, D : ὡς διαφορῶν ὄντος τοῦ τῶν
λαβράκων ἐγκεφάλου, καθάπερ καὶ τοῦ τῶν γλαύκων.
καὶ E. δ' ἐν Τιτθαῖς φησι

Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρίως, ὅ τι ἂν ᾖ,
ὅσας ἔνεκα, σηπίδι ἢ τευθίδια,
πλεκτάνια μικρὰ πολυπόδος, νῆστίν τινα,
μήτραν, χόρια, πῶον, λάβρακος κρανίον
5 εὐμέγεθες.

Versu 1 sic Schweigh. pro *καθαρίως*. Fortasse E. scripserat ἀλλ' ἢ (v. ann. ad *Thuc.* 5, 60) *καθαρίως*. V. 2 ὅσας, cf. *Aristoph. Plut.* 677. V. 3 libri τὰ μικρὰ. Ortum τὰ ex antecedente -ia recte exiit Schweigh. *Ibid.* Mein. *πολυπόδος*. V. 4 μήτραν, cf. *Teleclidis Amph.* 1. Libri *χωριάσιον*, quod correxit Casaub. « Simillimus huic *Ephippii* locus est ex *Obeliaphoris* (*fragm.* 1) ap. Athen. 8, p. 359. » *E M.*

2.

Idem 15, p. 685, E : Φιλόξενος δ' ὁ διθυραμβο-
ποιὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ ἀρχὴν ποιεῖται τὸν
στέφανον τῆς εὐωχίας... E. Τιτθαῖς·

ὡς γὰρ εἰσήλθε τὰ γερόντια τότ' εἰς δόμους,
εὐθὺς ἀνεκλίνετο· παρῆν στέφανος ἐν τάχει,
ἤρετο τράπεζα, παρέκειθ' ἄμα τετραμμένη
μάζα χαριτοβλέφαρος.

Versus cretici, sive amphimacri, tetrametri. « *Metri rationem* primus perspexit Erfurd. *Observ.* in Athen. p. 457 (cf. *Æschylum Prom.* 559, etc.,

3.

Per Jovem : infirma enim, amice, eram
nuper comesis meridie fiebus.

NUTRICES.

1.

Non sumptuose, sed munde, quidquid est,
recti causa, sepiolas, vel loligunculas,
parvos cirrhos polypi, intestinum aliquod jejunum,
matricem, choria, colostrā, labracis cranium
5 maximum.

2.

Quum enim introissent seniculi tunc in domum,

ceterosque Tragicos; etiam de *asynartetis creticis* *Aristophanis indicem* p. 284. *Both.*.) Versu 2 sic Erf. Libri (*corruptis numeris*) ὁ στέφ. V. 3 ἤρετο, h. e. εἰσήρετο, ut, annotante Schweigh., Plato *Com. in Διὶ κακ.* fr. 1 : φέρε τὴν θουείαν, αἰρ' ὕδωρ. Cf. *Valek. ad Theocrit. Adon.* p. 326. » *E M.*

8

Antiatt. p. 108, 28, Μύστακα : βραχέως. E. Τιτθῆ (sic) » Cf. ann. ad *Strattidis Inc.* 6. » *M.*

4.

Athen. 3, p. 106, A : E. Τιτθαῖς,
— Καριδάς δὲ τῶν
κυφῶν.

LI. TITANES.

Athen. 6, p. 229, A, ubi de usu vocis *τήγα-
νον* dicit : καὶ ἐν Τιτθαῖς,

— Προσγελῶσά τε
λοπὰς παφλάζει βαρβάρῳ λαλήματι,
πηδῶσι δ' ἰχθὺς ἐν μέσοισι τηγάνοις.

« Præcedit locus ex *Orthanc*. Alterum *versum*, ita scriptum, λ. π. βαρβάρους λαλήμασιν, affert et *Pherecrati* tribuit *Eust.* ad *Il.* p. 1290, 45; tertium *Eubuli* nomine adscripto ad *Odys.* p. 1862, 17. » *E M.*

LII. ΦΟΙΝΙΞ.

Athen. 9, p. 397, A, de pavone : ὅτι σπάνιος
οὗτος ὁ ὄρνις, δηλοῖ Ἀντιφάνης, ... καὶ E. ἐν Φοίνικι,

Καὶ γὰρ ὁ ταῶς διὰ τὸ σπάνιον θαυμάζεται.

LIII. ΧΑΡΙΤΕΣ.

Athen. 12, p. 519, A, postquam dixit de *Ma-
sinissæ regis* amore infantium, ita pergit : τὰ δὲ
αὐτὰ ἔφη καὶ E. ὁ κωμικός ἐν Χάρισιν οὕτως·

statim decumbatur; aderat corona continuo,
apportabatur mensa, adjacebat simul trita
maza gratioso adpectu.

4.

— Et squillas
e gibbosis.

TITANES.

— Arridensque
patina ebullit barbara loquela,
et pisces mediis in catinis subsiliunt.
PHOENIX.

Nam pavo ob raritatem admiratui est.

Καὶ γὰρ πόσω κάλλιον (ικετεύω) τρέφειν
ἄνθρωπὸν ἐστ' ἄνθρωπον, ἂν ἔχη βίον,
ἢ χῆνα πλατυγίζοντα καὶ κεχηνότα,
ἢ στρουθόν, ἢ πύθηκον, ἐπίβουλον κακόν!

« Videntur hæc dicta in hominem, quæ matrimo-
nium fugeret, alendis autem aviculis et simiis mi-
rifice delectaretur. Versu 3 ita codd. ABC; πλα-
τυγίζοντα PVL. » *E M.*

LIV. ΧΡΥΣΙΑΔΑ.

« Nomen meretricis, sed diversæ ab ea, quam
Teleclides Hesiod. fr. 4 commemorat. » *E M.* Re-
centior scilicet.

1. 2.

Athen. 12, p. 559, B: E: δ' ἐν Χρυσίλλᾳ,

— Κακὸς

κακῶς ἀπολοῖθ', ὅστις γυναῖκα δεύτερον
ἔγημε! τὸν γε πρῶτον οὐκ ἐρῶ κακῶς·
ὁ μὲν γὰρ ἦν ἄπειρος, οἶμαι, τοῦ κακοῦ,
5 ὁ δ', οἶον ἦν γυνὴ κακὸν, πεπυσμένος...

καὶ προελθὼν φησιν

ὦ Ζεῦ πολυτίμητ', εἴτ' ἐγὼ ποτ' (ἂν) κα-
κῶς

ἐρῶ γυναῖκας; νῆ Δί', ἀπολοίμην ἄρα!
πάντων ἄριστον κτημάτων; εἰ δ' ἐγένετο
κακὴ γυνὴ Μήδεια, Πηνελόπεια δὴ

10 μέγα πρᾶγμα· ἐρεῖ τις, ὡς Κλυταίμνηστρα
κακῆ·

Ἄλκηστιν ἀντέθηκα χρηστήν. Ἄλλ' ἴσως
Φαίδραν ἐρεῖ κακῶς τις· ἀλλὰ, νῆ Δία,

GRATIÆ.

Quanto enim pulchrius est (te obtestor), hominem
alere hominem, si victus suppetit,
quam anserem alis plaudentem atque biantem,
vel passerem, vel simiam, insidiosum malum!

CHRYSILLA.

1.

— Malus

male pereat, quicumque iterum uxorem
ducit! qui primum quidem, ei non male dico:
hic enim imperitus fuit, opinor, mali;

5 ille vero expertus, quale malum sit mulier...

2.

O venerabilis Jupiter, tandemne aliquando ma-
ego mulieribus? peream igitur.
omnium optimæ possessionum? quodsi mala mu-
lier
fuit Medea, at Penelope sane

χρηστὴ τίς ἦν μέντοι, τίς; οἶμαι δειλίαιος,
ταχέως γέ μ' αἰ χρησταὶ γυναῖκες ἐπέλιπον,
15 τῶν δ' αὖ πονηρῶν ἔτι λέγειν πολλὰς ἔχω.

Versu 2 δεύτερος Meinek. V. 3 libri mendo non
infrequente τὸν γὰρ πρ., quum statim sequatur γὰρ.
V. 5 πεπυσμένος Porson. pro πεπεισμένος. V. 6 libri
ποτε κακῶς. Editi, auctore Jacobsio, hiatus non ad-
mittendo κακῶς ποτε | ἐρῶ γ.; V. 9 vulgo Πην.
δὲ juxta δὲ in eadem sententia. V. 13 scribam
χρηστὴ τῆος μέντ' ἦν τις, eo usque, dum Hippo-
lytum amare cœpisset; vel ante quam, etc.

LV. ΨΑΛΤΡΙΑ.

Athen. 11, p. 460, E: εἶρηται οὕτως (κυλικεῖον)
ἢ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη... E. ἐν Ἀθήναις... κὰν Ψάλ-
τριά δὲ ἔφη

— Τὰ κυλικεῖα δὴ

ἐξεῦρεν ἡμῖν.

Libri δὲ, sed longe præstat in tali re δὴ ironicum,
de quo v. Iliad. 4, 180; 21, 131, Euripidis indi-
cem h. v., Xenoph. Mein. S. 3, 3, 1, etc. Δὲ vel
hiatu offendit.

INCERTORUM DRAMATUM RELIQUIÆ.

1.

Athen. 1, p. 8, B: E. ὁ κωμικὸς φησὶ που

— Εἰσὶν ἡμῖν τῶν κεκλημένων δύο
ἐπὶ δεῖπνον ἄμαχοι, Φιλοκράτης καὶ Φιλο-
κράτης

(ἕνα γὰρ ἐκείνον ὄντα δύο λογιζόμεναι,
μᾶλλον δὲ τρεῖς μεγάλους), ὃν ἐπὶ δεῖπνον
ποτε

10 magni facienda. Dicit aliquis, Clytemnestram
[fuisse malam:

Alcestin opponere soleo probam. Sed fortasse
erit qui Phædræ maledicat. At, per Jovem,
proba quænam tandem fuit? quænam? væ mihi
[misero!

cito quidem probæ feminæ me deficiunt;
15 malarum vero etiam multas habeo dicere.

PSALTRIA.

— Abacos scilicet

invenit nobis.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

— Sunt nobis vocati duo
ad cœnam invincibiles, Philocrates et Philocrates
(unus enim ille quum sit, duos numero,
vel potius tres maguos), quem ad cœnam ali-
quando

5 κληθέντα φασὶ πρὸς φίλου του, ἰπηνίκ' ἂν
εἴκοσι ποδῶν μετροῦντι τὸ στοιχεῖον ἦ,
ἦκειν ἔωθεν αὐτὸν εὐθὺς ἡλίου
μετρεῖν ἀνέχοντος, μακροτέρας δ' οὐσῆς ἔτι
πλεῖν ἢ δυοῖν ποδῶν παρεῖναι τῆς σκιᾶς,
10 ἔπειτα φάναι μικρὸν ὀψαίτερον
δὲ ἀσχολίαν ἦκειν, παρόνθ' ἅμ' ἡμέρα.

Versu 1 Jacobsius Πάρεσιν. V. 2 codd. plures Φι-
λοκράτης καὶ Φιλοκλήτης. V. 4 et 5 libri μεγάλους,
μᾶλλον δὲ τρεῖς, ὃν φασὶ ποι (LV παρὰ) κληθέντ' ἐπὶ
δ. πρὸς (BC ὡς) φίλου (αὐτοῦ add. C) τινός, εἰπόν-
τος αὐτῷ τοῦ φίλου, ἰπηνίκ' ἂν, etc. V. 7. De more
tempus ex umbræ longitudine definiendi vide Mei-
nek. ad Menandri fragm. p. 129 ed. pr. Αὐτὸν,
ipsum, non servum ab eo missum ad observan-
dum solarium, de quo v. ann. ad Ar. Eccles. 652,
et Plauti Bœotiam Gell. 3, 3, qui aliud domesticum
dicit Mil. glor. 2, 4, 69. V. 10 libri φᾶναι. Porson.
φάναι δ' ἔπειτα, Dindorf. ἔπ. δὲ φάναι. Meinek.
conj. φῆσαι. V. 11 sic Hermannus; libri παρόνθ'
ἦκειν.

2.

Idem ib. p. 25, C: δεῖ δὲ καὶ ἰχθύες ἦσθιον (heroes
Homerici), Σαρπηδῶν δῆλον ποιεῖ, ἁμοιῶν τὴν ἄλω-
σιν πανάγρου δικτύου θήρα (Iliad. 5, 487; at eo
non efficitur, ipsos Græcos Homeri pisces edisse,
sed hoc modo, eos piscari vidisse barbaros, ut
Scyllam Odys. 12, 95)· καίτοι (etsi) E. κατὰ τὴν
κωμικὴν χάριν (?) φησὶ παίζων

ἰχθύν δ' Ὀμηρος ἐσθίοντ' εἴρηκεν οὐ
τινὰ τῶν Ἀχαιῶν, κρέα δὲ μόνον ὤπτων, ἐπεὶ
ἔφοντά γ' οὐ πεποίηκεν αὐτῶν οὐδένα.
Ἄλλ' οὐδὲ μίαν ἄλλην ἐταίραν οἶδέ τις

5 αὐτῶν, ἑαυτοὺς δ' ἔδεφον ἐνιαυτοὺς δέκα·
πικρὰν στρατείαν δ' εἶδον, οἵτινες, πόλιν

5 aiunt vocatum ab amico quodam, quo tempore
viginti pedes ostenderet metienti solarium,
venisse mane ipsum oriente sole
ad metiendum, et adfuisse, quum etiam
plus quam duobus pedibus major esset umbra;
10 dein dixisse paulo serius se advenisse;
propter occupationem, qui simul cum die adfue-
[rit.

2.

Pisce vespertem Homerus neminem dixit
Græcorum, sed carnes modo assabant, neque
coquentem eorum ostendit quenquam!
Et alias ne amicam quidem novit eorum

5 quisquam, sed se ipsos permolebant per decem an-
[nos:

μίαν λαβόντες, εὐρυπρωκτότεροι πολὺ
τῆς πόλεος ἀπεχώρησαν, ἦν εἶλον τότε.

Mendose libri versu 1 ἰχθύν δὲ ποῦ γ' Ὀμ. ἐσθ.
εἴρηκέ γε, ubi γὲ omittunt BCD et Eust. p. 1720,
30. Grotius εἴρηκε ποῦ. V. 4 vulgo εἶδε, nec melius
v. 8 ἦς, attractione improbabili. Ibid. libri πόλεως.
V. 7 Dobræus βία λαβόντες.

3.

Ibidem F, et Eust. p. 1422, 48: E. δέ φησιν

Ἄτοπόν γε τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν αἰεὶ
παρὰ ταῖς ἐταίραις τὸν παλαιὸν, ἄνδρα δὲ
μὴ τὸν παλαιὸν, ἀλλὰ τὸν νεώτερον.

Versu 1 sic Eust. Codd. BCD Ἄτ. δὲ, VL Ἄτοπόν
τε. « Isdem propemodum versibus Alexin usum
esse docet Ath. » *E M.*

4.

His præponenda putat Meinek., quæ idem Athen.
servavit ib. p. 28, F: Εὐβουλος·

— Θάσιον ἢ Χῖον λαβῶν

ἢ Λέσβιον γέροντα νεκταροσταγῆ.

« Quæ si a meretricula dicuntur amatori, jam
aptissime superiora inferuntur ab altero. »

5.

Ibid. p. 23, D: E.

— α. Σίκων ἐγὼ

βεβρεγμένος ἦκω καὶ κεκωθωνισμένος.

β. Πέπωκας, οὗτος; α. Ναὶ μὰ Δία, πέπωκ'
ἐγὼ

Μενδαῖον.

« Versu 1 Σίκων servile nomen apud Sosipatrum
Καταφευδ. v. 14, Pseudoalexin Asotod. v. 4, et
Aristophanem in composito Αἰολοσίκων (v. prole-
gomena hujus fabulæ Fragm. Aristoph. p. 8 seqq.

acerbam vero viderunt militiam, qui, una
urbe capta, redierint anis longe latioribus,
quam fuit urbs tum capta.

3.

Ineptum quidem (est), vinum vetus semper bene
audire apud amicas, virum autem
non veterem, sed juniorem.

4.

Thasium aut Chium apprehendit
aut Lesbium senem nectar stillantem.

5.

— a. Sicon ego
madidus adsum et poculis obrutus.
b. Potastine tu? a. Per Jovem, potavi
Mendæum.

nostrae ed. *Both.*) : sed Atticorum quoque civium, ut ostendit titulus Corp. Inscriptt. Bæckhii 1, p. 292, 53; et in nova comedia Sicon partes sustinuisse videtur hominis liberaliter prodigi. Themistius Orat. 34, p. 462 ed. Dind. : τὸ δὲ καὶ τοῖς χρῆσασθαι δεηθεῖσι δοῦναι δωρεάν, καὶ πλείονός γε [δοῦναι δωρεάν] ἢ ὅσω χρῆσθαι ἤτησε, ... τίνα Ἀλκιβιάδην οὐχ ὑπερβαίνει; τίνα Σίκωνα οὐκ ἀποφαίνει Σμικρινῆν; Σίκωνα codex, nec recte Majus et Dind. Κίμωνα : Sicon Smicrinæ, homini sordide avaro, opponitur : v. ann. ad Menandrum p. 49. » *E M.* V. 4 Μενδαῖον (οἶνον). Vinum ignobile Macedonicum (v. Thuc. 4, 123, etc.), vili pretio coemptum et immoderate haustum a servulo. Legebatur πέπωκ' ἐγὼ μὰ Δία Μενδ., quæ correxit Hanovius Exerc. critt. p. 45.

6.

Ib. p. 28, F : μέμνηται δὲ οὗτος (Eubulus) καὶ Ψιθίου οἴνου.

Οἶνον γὰρ με Ψιθιον γεύσας
ἠδὺν ἀκρατον, δὴ ψῶντα λαβὼν
ἔξει παῖει πρὸς τὰ στήθη.

V. 1 ψιθίου BCD, ψυθίου VL. Illud nomen plerique habent Plinii codd., item Statius Silv. 4, 9, 38; sed alterum quoque ostendit Plinius, sicut Nicander Alexiph. 181, Hesych. v. Ψιθία, Columella R. R. 3, 2, 24. Plinius H. N. 14, 9 : *Psithium (Psythium) et Melampsitium passi genera sunt, suum saporem, non vini, referentia.* Virgilius Georg. 2, 93 : *passo Psithia (vitis) utilior, ubi v. interpp.* « Hoc ille dicit : Quum antea Psythium (*Psithium malim. Both.*) vinum mihi degustandum dedisset, nunc, sitientem videns, acetum (h. e. vile vinum) infundit. Geύειν cum accusativo et personæ et rei conjunxit etiam Theopompus Incert. 13, simul voce ἔξος ita usurpata :

— Τοὺς Ἑλληνας ἤδιστον ποτὸν
ἐλευθερίας γεύσαντες ἔξος ἐνέχεαν.

V. 3 ἔξει παῖει, ut Κατακολλ. 1, ἀκράτω κροῦε· Timocles Conis. 1 : πατάξω σε μεγάλοις ποτηρίοις· Amphis Ἐρήθων fr. 2 :

ὁ παῖς σοβείτω τοῖς ποτηρίοις πυκνοῖς.
Athen. p. 168, B, διασειόμενοι τοὺς κροτάφους ὑπὸ

6.

Vinum enim Psithium quum degustandum mihi [dederit, merum dulce, (jam) sitientem inveniens aceto perculit pectus.

7.

— Cnidia testæ,
Siculæ patellæ, et Megarica vascula.

τοῦ ἀκράτου. Plautus Cas. 3, 5, 16 : *Se percussit flore Liberi*; Ovidius Remed. am 145 : *multo tempore quassa mero.* » *E M.*

7.

Ib. D : E. δὲ φησι

— Κνίδια κεράμια,
Σικελὰ βατάνια, Μεγαρικά (τε) πιθάκνια.

Libri Σικελικὰ, ut Κατακολλ. 2, quod est glossema formæ exquisitoris et metro aptæ, quam Mein. restituit. Tè versui supplendo necessarium fuit, cui simile πι- vicinum offerret.

8.

Ib. p. 29, A, ubi de variis generibus vini disserit : E.

Ὁ Λευκάδιος πάρεστι, καὶ (μὴν) μελίτιον,
οἰνίσκος οὕτω πότιμος.

Versu 1 BCD μελίτιος, V μελήσιον, L μελήσιος, quod quidem legitur in vulgatis libris. Sed bene monet Mein. Milesium vinum nusquam commemorari, neque se dubitare quin aliud nomen lateat. Id sane est μελίτιον, quod etiam μελίτιον dicitur, aliunde notum et hoc l. nominatum οἰνίσκος, ut simile vino passo. Addidi μὴν. V. 2 οὕτω πότ., *sic potabile*, h. e. sine cibo, ante cenam, ut ejusmodi potiones bibi solent, vel *sic*, ut Terentius Heaut. 3, 1, 49, *sic hoc*, h. e. secundum Faernum mediocriter, germanice *so so*. Sed prior ratio magis placet. Inepte cod. L οὕτω π.

9.

Ib. p. 34, D : E. δὲ πού φησι

— Γόναι,
ῥάφανόν με νομίσασ' εἰς ἐμέ σὺ τὴν κραιπά-
λιν
μέλλεις ἀφεῖναι πᾶσαν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖς.

« Crapulam brassica sedari crediderunt, ut multis scriptorum locis probavit Ath. » *E M.* « Compellatur his verbis mulier vini iræque plena; quæ quum vehementer invecta esset in hominem nescio quem (in maritum, opinor. *Both.*), ille, *Videris*, inquit, *me habere pro brassica, in quam omnem tuam crapulam effundas.* » *E Jacobsii* annotatis.

8.

Leucadium (vinum) adest, et vero melition, vinum sic potabile.

9.

— Mulier,
brassicam me putans in me crapulam
vis omnem effundere, ut mihi videris.

10.

Athen. 2, p. 43, C : τὸ ὕδωρ ποταμοῦ σῶμα φησί που E. ὁ κομφοδιοπούς εἰρηκέναι Χαϊρήμονα τὸν τραγικόν,

Ἐπεὶ δὲ σηκῶν περιβολὰς ἡμεῖψαμεν,
ὑδάτ' αὖτε, ποταμοῦ σῶμα, διαπεράσισμ' ἦν,
χῆμῶν δὲ πᾶσα δύναμις ὑδάτων ἀρδεταί.

Versu 2 et 3 libri ὕδωρ τε π. σ. διεπεράσαμεν, καὶ ἡμῶν δὲ π. δ. ἐξ ὑδάτων α., in quibus ὕδωρ videtur esse glossema τοῦ ὑδάτα, nec ferendum διεπ., quasi re acta, quum illi nondum transierint fluvium, sed in eo sint, ut id faciant; inconcinna ista καὶ ἡμῶν (in quibus καὶ valet, quod *atque* apud Plautum Epidico versu 208, ubi v. ann.) miror tam diu relicta esse; ab interprete adscriptum ἐξ delevit Schweigh. De δὲ emphatico v. ann. ad Soph. El. 27. Ceterum Meinek. ita de hoc fr. disserit : « Duo priores versus,

Ἐπεὶ δὲ σηκῶν περιβολὰς ἡμεῖψαμεν,
ὕδωρ τε, ποταμοῦ σῶμα, διεπεράσαμεν,

Chæremonis tragici esse vix dubitare licet, Eubuli autem locum, in quo ipsum illud ποταμοῦ σῶμα irriserat, per epitomatore ne excidisse suspicor. Tertius versus fortasse neque Chæremonis est neque Eubuli. Eustath. p. 1545, 43 : τὸ δὲ ἐξ ποταμοῦ προχρᾶς ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ σῶμα τοῦ ποταμοῦ... ἐνταῦθα δὲ χρῆσιμον τὸ « Ἐπεὶ δὲ σ... διεπεράσαμεν », δ δὲ Χαϊρήμονος λέγεται εἶναι τοῦ τραγικοῦ. »

11.

Ib. F : E. « εὐρετικούς φησι τὸ ὕδωρ ποιεῖν τοὺς πίνοντας αὐτὸ μόνον, τὸν δ' οἶνον ἡμῶν τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖν. » τὰ αὐτὰ δὲ ἱαμβεῖα καὶ Ὁφελίων φησίν. Versus restituas ita scribendo,

Ἵδωρ μόνον πίνοντας εὐρετικούς ποιεῖ,
ὁ δ' οἶνος ἡμῶν τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖ.

« Plinius H. N. 23, 1, 23 : *In proverbium cessit, sapientiam vino obumbrari.* Hyginus Astron. 29, p. 404 : *Eubulus autem Cecropem demonstrat esse (aquarium), antiquitatem generis commemorans et ostendens : antequam vinum traditum sit homi-*

10.

Postquam vero septorum ambitus egressi sumus, et aqua, fluvii corpus, transeunda fuit, atque vis omnis nostra recreata est aquis.

11.

Aqua eos, qui solam bibunt, inventores reddit; vinum autem nobis mentem obumbrat.

12.

a. Pone septem lectorum tentorium. b. En positum!

nibus, aqua in sacrificiis deorum usos esse et ante regnasse Cecropem quam vinum sit inventum : si tamen hæc recte ad Eubulum comicum retulimus. » *E M.*

12.

Ib. p. 47, F : ὅτι δὲ καὶ τρίκλινοι οἴκοι, καὶ τετράκλινοι, καὶ ἐπτάκλινοι, καὶ κατὰ τοὺς ἐξῆς ἀριθμούς, ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς... E.

α. Θὲς ἐπτάκλινον. β. Ἐπτάκλινος οὐτοσί.
α. Καὶ πέντε κλίνας Σικελικᾶς. β. Λέγ' ἄλλο τι.
α. Σικελικὰ προσκεφάλαια πέντε.

Cf. Phrynichi Incert. 5, hoc eodem loco laudatum. Οἴκοι passim sunt *cubicula*, hic autem *tentoria*, ut Hom. Iliad. 24, 471, cito illa ponenda. Meinekus : « Ex eadem fabulæ scena petita esse videntur quæ Athen. p. 49, C, servavit, ubi de tripodibus agit : E., « Τρίποδες οὗτοι πέντε σοὶ καὶ πέντε. β. Πεντηκοστολόγος γενήσομαι. » Quæ vide an sic conjungi possint cum superioribus, v. 3 :

α. Σικελικὰ προσκεφάλαια πέντε. (β. Λέγ' ἕτερον.

α. Καὶ πέντε τρίποδας.) β. Τρίποδες οὗτοι πέντε σοὶ.

α. Καὶ πέντε — β. Πεντηκοστολόγος γενήσομαι. »

13.

Ib. p. 52, B, ubi de καρύοις agitur :

— Φηγούς, κάρυα Καρύστια.

14.

Ib. p. 65, E : ὅτι τὸ στρουθῆριον παρ' ἄλλοις τε, καὶ παρ' Εὐβούλω « Περδίκια λάβε τέτταρ' ἢ καὶ πέντε, δασύποδας τρεῖς, στρουθῆριά θ' οἶον ἐντραγεῖν, ἀκανθουλίδας, βιττάκους, σπίνια, κερχνῆδας, τὰ τ' ἄλλ', ἄτ' ἂν ἐπιτύχης. » Versus ita restituas, quorum duo priores secundum Mein. :

Περδίκια λάβε τέτταρ' ἢ καὶ πέντε, καὶ
τρεῖς δασύποδας, στρουθῆριά θ' οἶον ἐντρα-
γεῖν,

a. Et quinque lectos Sicilienses. b. Jube alia.
a. Cervicalia quinque Siciliensia. (b. Dic aliud.
a. Et quinque tripodas.) b. En tibi tripodas quinque.
a. Et quinque — b. Vah! pentecostologum me facies.

13.

Glandes, nuces Carystias.

14.

Perdiees sume quattuor, vel etiam quinque, et tres lepores, et passeruculos, quot sufficiant mentem [sic secundæ,

καὶ βιττάκος, καὶ σπίνια, κάκωνθυλλίδας, κερχνήδια (τε), τὰ δ' ἄλλα γ', ἄττ' ἂν ἐπιτύχης.

V. 1 cod. C λάβετε. V. 4 κερχνήδια (*tinuculos*: v. Plin. H. N. 10, 37) maluit etiam Mein. • Βιττάκος vel βιττάκος avis eadem est, quæ a plerisque ψιττάκος, a nonnullis etiam σιττάκος dicitur. Ctesias quoque Phot. Bibl. 72, p. 45, 35 ed. Bekk.: περί τοῦ ὀρνέου τοῦ βιττάκου. » *E M.* Aristoteles H. A. 8, 14, 6: ὄλιος δὲ τὰ γαμφώνυχα (ὄρνεα) πάντα βραχυτράχηλα, καὶ πλατύγλωττα, καὶ μιμητικά· καὶ γὰρ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον, ἢ ψιττάκη (codd. σιττάκη, vel σιττάκος), τὸ λεγόμενον ἀνθρωπόγλωττον, τοιοῦτόν ἐστι· καὶ ἀκολαστότερον δὲ γίνεταί, ὅταν πῆν ὄινον.

15.

Ib. C: Σπίνιοι. E.

Ἀμφιδρομίων ὄντων, ἐν οἷς νομίζεται ὀπτᾶν τε τυροῦ Χερρονησίου τόμον, ἔψην τ' ἐλαίῳ ῥάφανον ἠγλαϊσμένην, πνίγειν τε παχέων ἄρνιων στηθύνα, ὅ τῆλιν τε φάττας, καὶ κίχλας ὁμοῦ σπίνιοις, κοινῇ τε χναύειν μαινίσιν σηπίδια, πιλοῦν τε πολὺς πλεκτάνας ἐπιστρεφῶς, πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας.

Eodem versus ex Ehippi Geryone affert Athen. 9, p. 370, C, his præmissis:

— Ἐπειτα πῶς εὐστέφανος οὐδεὶς ἐστὶ πρόσθε τῶν θυρῶν, οὐ κνῖσα κρούει βίνδος ὑπεροχᾶς ἄρας, Ἄμφιδρ., etc.

in quibus codd. οὐ στέφανος οὐδεὶς, de quo v. ann. ad Aristophanis Babyl. 16, et de commutatis e et o litteris hunc ipsum Ehippi locum 10, indicem Æschyli, Ar. Vesp. 1066, Eur. Suppl. 330. Aristoph. Nub. 303: εὐστέφανοί τε θεῶν θυσίαι. Homerus Odys. 8, 267: εὐστέφανου Ἀφροδίτης, etc. — Antecedentium (quibus illa præponenda duxi in latina metaphrasi) versu 2 inepte legitur Χερρονησίτου, quasi homo diceretur. V. 7 mendose libri

et psittacos, et fringillas, et cardueles, tinuculosque, et cetera, quæcumque adsunt.

15.

— Deinde cur

pulchre coronatus nemo adstat ad fores, neque nidor ferit nasi prominentias summas, Amphidromia quum sint, in quibus ex more sofringere casei Chersonesii frustum, [lent et brassicam coquere oleo nitentem, et assare pinguium agnorum pectora, et deplumare palumbos, et turdos cum fringillis,

πολλὰς πλεκτάνας, quum præsertim sequatur πολλὰς κύλικας. Recte poeta πολὺς πλ., ut Martialis 7, 20:

Et ostreorum rapere lividos cirros.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 293, 10: πλεκτάναι τίνες εἰσίν; αἱ πλεκτάναι τοῦ πολυπόδος, οἱ λεγόμενοι ἱμάντες, ὅς εἰσιν ἀποταίνειν (cf. Ælian V. H. 1, 1. Both.) Polypos Amphidromiorum festo (de quo v. Ar. Lysistr. 706. Both.), una cum sepiis, donatos fuisse ab amicis, docet Suidas v. Ἀμφιδρόμια. Cf. Taylor. ad Lysiae fragm. p. 8. » *E M.* Eodem versu Ehippi codd. ἐπιστρεφῶς, quod alienum; extremo εὐζωρεστέρας ante Schweighauseium; εὐζωρεστέρου coniecit Mein.

15. b.

Ib. p. 66, D: εἰς τὸ πρόπομα καὶ ταῦτα ἐνεβάλοντο, πέπερι, φυλλίς, σμύρνα, κύπειρον, μύρον Λιγύπτιον... E.

Κόκκον λαβοῦσα Κνίδιον, ἢ τοῦ πεπερίδος τρίψασ' ὁμοῦ σμύρνη, διάπαττε τὸν γ' ὄλον.

V. 1 πεπερίδος ex codd. CV, pro vulgato πεπέριος, Mein. propter gramm. Cramerii Anecd. Oxon. 4, p. 338, 10 (τὸ δὲ πεπερίδος E. εἶπε). Intelligendum πεπερίδος τι: v. Aristoph. Pac. 180 (πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ';) Schæfer. ad Bos. De ellips. gr. p. 361, 362. Versu 2 codd. male διαπ. τὴν ὁδόν, etiam Meinekio suspectum. Scripsi τὸν ὄλον, sc. ὄινον.

16.

Athen. 3, p. 113, E: πρὸς δὲ ὁ Μάγνος, φιλοτράπεζος ὢν, καὶ τὸν γραμματικὸν τοῦτον ὑπερπαίνων διὰ τὴν ἐκτένεια, ἔφη

Οὔτοι ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι δ', ἀερίοικοι, κατὰ τὸν κωμικὸν Εὐβουλον,

ἀνόσιοι λάρυγγες, ἄλλοτρίων κτεάνων παραδειπνίδαι· ὦ λοπαδάγγαι γλυκέων ὑπογαστριδίων!

et simul cum mænis lingere sepiolas, 10 et constipare callide (in ventre) lividos cirros, et bibere multa pocula boni meri?

15. b.

Cocco Cnidio sumpto, vel pipere trito simul cum myrrha, sparge totum (vinum).

16.

Hic illotis pedibus, humi cubantes, aera habitantes, scelesti guttura, alienorum bonorum una epulones.

O vos, qui suavia eorum hypogastria strangulatis

aliunde non cognita. » Qui sic scribit, iambis duobus senariis usurpatis:

— Καὶ μὴν οἴκαδε

* * πολλοσταῖος ἀποτρέχω, γύναι,

in altera ed. præferens Naukii correctionem πολλοσταῖος. Sed unushic videtur troch. tetrameter cat.

Καὶ μὴν οἴκαδ' ἐς σὲ πολλοσταῖος ἀποτρέχω, γύναι.

Σ et τ, item ε et ι, passim confusa. De μὴν reposito, versu poscente, v., si tanti est, Matth. Gr. § 606, 4.

21.

Antiatt. Bekk. p. 90, 1: δεδιὼς ὄντος τοῦ ἀρσενικοῦ, δεδιυῖα, τὸ θηλυκὸν, Εὐβουλος.

22.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 433, 32, et Suidas, Ἀπορησία: ἀντὶ (τοῦ) ἀπορία. οὕτως E. » V. Lobbeck. ad Phryn. p. 514. » M.

23.

Photius p. 34, 1, Εὐκερματεῖν: Εὐβουλος που κέχρηται τῷ ὀνόματι.

24.

Idem p. 511, 17, Σικύαν: τὴν τῶν ἰατρῶν. οὕτως E.

25.

Idem p. 538, 9, Στήνια: ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ἣ ἐδόκει ἢ ἀνοδος γενέσθαι τῆς Δήμητρος· ἐλαιδοροῦντο δ' ἐν αὐτῇ νυκτὶ αἱ γυναῖκες ἀλλήλαις· οὕτως E.

26.

Idem p. 593, 15, τοκάδα, E. (nam cetera ad aliam glossam pertinere viderunt Mein. et Dobr.) Suidas, Τοκάς: ἡ γεννώσα.

27.

Sequitur ibidem: Τὸ κηρύκειον ἢ τὴν μάχαιραν: λεγόμενόν τι. » Proverbium hoc, *Pacem aut bellum*, vulgo sic effertur, Δόρυ ἢ κηρύκειον. Eadem Etym. M. p. 761, 38. » *E M.* Sed an hæc quoque ad Eubulum pertineant, incertum.

17.

Multi, post fugam a dominis liberi facti, denuo idem præsepe quarunt.

18.

Ipsisque deis caudam modo et lumbum, velut pæderastis, vos immolatis.

19.

Peplis auro distinctis sternitur.

20.

Atqui domum ad te sæpe aufugio, mulier.

FRAGMENTA COMICORUM GR.

22.

Angustia.

23.

Bene nummulos commutare (german. *einwech-seln*).

26.

Puerperam.

27.

Caduceum, vel ense.

28.

Etym. M. p. 235, 46, Γλωττοκομειον : εἴρηται καὶ τὸ γυναικίον αἰδοῖον ὑπὸ Εὐθούλου, φοινικιστὴν σκώπτουτος. (Hesych. Σκόλαξ : σχῆμα ἀφροδιτακόν, ὡς τὸ τῶν φοινικίζοντων. De discrimine τοῦ λεσβίζειν sive λεσβιάζειν et τοῦ φοινικίζειν egit Brodæus Miscell. lib. 2, cap. 3, Lamp. Gruter. 2, p. 481 seq.) Conf. schol. Aristoph. Pac. 883, a Mein. indicatum.

29.

Pollux 2, 96 : δὲ μὴ ἔχον ὀδόντας νιοδός, ὡς Ε. λέγει καὶ Φρόνιχος δὲ κωμικός.

30.

Idem 3, 21 : Ε. δὲ κωμικός τὸ λαθρίδιον γέννημα καταγελάστως παρθένου ἀνάσυρμα εἶπε, sive ut laud paullo melius ex suis codd. Bekkerus, γένν. προανάσυρμα παρθένου καταγελάστως ὠνόμασε.

31.

Idem 7, 36, Ἰστόπους, ὡς Ε. λέγει. V. Schneideri Lex. v. Κελόντες.

32.

Schol. Venet. Iliad. 22, 162, περὶ τέρματα : ἀντὶ τοῦ διὰ (?) τὰ τέρματα. εἰς γὰρ τούτους (scil. τοὺς καμπήρας) τὸ τέλος τῆς νίκης ἀπόκειται, ἐπεὶ, εἰ περὶ τὰ τέρματα δραμοῦσιν, εὐφροῦς κήπτειν οὐ δύναται, οὕτως Ε. « Quæ an ad comicum poetam referenda sint, pro certo non affirmaverim. » M.

XLVI.

ARAROS.

« Araros, Aristophanis filius, ut Philippus. Primum illum olympiade 101 (ante Chr. nat. 379-376) in certamen musicum descendisse narrat Suidas nomine Ἀραρώς : sic enim id scripsit (contra notam regulam, quam frustra et ipse et alii violipendunt. Both.). Puta vero id eum fecisse Cæneo vel aliquo propriorum dramatum : nam Cocalum et Æolosiconem Aristophanis a patre accepit, suo ipsius nomine docenda : v. argum. Pluti p. 5 ed. Hemst. Aristophanes ea comœdia filium gratiæ populi commendasse dicitur, eo quidem quod pri-

30.

Virginis pronudamentum.

ADONIS.

1.

Deus enim rostrum ad nos convertit

2.

Alius alium advocabat.

mas partes agendas dedit Araroti, ut probabiliter censet Clintonus Fast. Hellen. p. 101. De Ararote Alexis Athen. 3, p. 123, E, irridenter :

— καὶ γὰρ βούλομαι

ὕδατος σε γεῦσαι· πρᾶγμα δ' ἔστι μοι μέγα φρέατος ἔνδον, ψυχρότερον Ἀραρότος.

(Perperam libri Ἀραρότος. Both.) Sed hoc æmuli poetæ est iudicium : certe a grammaticis Araros non fuit neglectus : v. Pollux 7, 65, etc. Fabulæ ejus hæc commemorantur a Suida : Κατιεύς, Καμπυλίον, Πανὸς γοναί, Ὑμέναιος, Ἄδωνις, Παρθενικά (cod. V Παρθενικά. Med. corrupte παρθενικά), et vulgo apud Suidam Παρθενίδιον, forma inusitata, quam perscripturus Medicus librarius abrupte videtur et subiecit — καί, quod in κοιν degeneraverit. Both.). » E M.

I. ΑΔΩΝΙΣ.

1.

Athen. 3, p. 95, E : καὶ Ἀράρος Ἀδωνίδι,

Ὁ γὰρ θεὸς τὸ φύγγος εἰς ἡμάς στρέφει.

Martem in aprum mutatum dici putat Mein., de diis Typhonem fugientibus (Apollod. 1, 6, p. 36 : Heyn. διοκόμενοι τὰς ιδέας μετέβαλον εἰς ζῶα) cogitans, ut videtur. Eundem versum apposuit Antiaticista v. Πύργος, p. 113, 9.

2.

Antiatt. p. 81, 9, Ἄλλος ἄλλον παρεκάλει : ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους. Ἀρ. Ἄδ. Respiciat gramm. Bekkeri p. 379, 9, Ἄλλος ἄλλον : ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους.

3.

Idem p. 104, 3, Κολοβωθῆναι : Ἀρ. Ἄδ.

II. ΚΑΙΝΕΥΣ.

1.

Pollux 7, 65... τοὺς δὲ θυσάνους καὶ σίλλυθα οἱ ποιηταὶ καλοῦσι. καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ κροστοὶ δοκοῦν ἀνὸνμάσθαι Ἀραρότος (Ἀράροτος) εἰπόντος ἐν Καίνει « Παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, φορῶν κροστωὺς καὶ γυναικείαν στολήν. » εἴνοι γὰρ οὕτω γράφουσιν ἀντὶ τοῦ κροκωτούς. Hoc verum esse, facile perspexit Mein., recte digestis hunc in modum versibus :

— Παρθένος δ' εἶναι δοκῶ,

φορῶν κροκωτούς καὶ γυναικείαν στολήν.

3.

Mutilari.

CÆNEUS.

1.

— Virgo autem esse mihi videor, indutus crocota et muliebri stola.

« In Καίνει tractavit fabulam nobilissimam de Cæneide, a Neptuno compressa et postea in virum transformata, quando hæc dixisse putanda est. » E M. Cf. fragm. 4.

2.

Antiatt. 81, 32, Ἀνεμιαῖον ὄν : Πλάτων Θεαιτήτῳ (p. 118 et 122), Ἀρ. Καίνει. De ovibus ἀνεμιαῖος ad Menandri fragm. p. 40 disseruit Mein.

3.

Idem p. 99, 30, Θυγατριδεῖν : ἀντὶ τοῦ θυγατέρα καλεῖν. Ἀρ. Κ. « Legendum puto θυγατριδεῖν, ut ἀδελφίζειν pro ἀδελφὸν καλεῖν Apollon. Iphiger. 2. » E M. Similiter δ et ζ commutatis ap. Athen. p. 176, D, ἀείδων scriptum esse videatur pro εὐάζων.

4.

Idem p. 112, 18, Πελεκᾶν : εὐρηται καὶ ἐπὶ τοῦ κακεμφάτου. Ἀρ. Κ.

Ἢ σὴ θυγάτηρ, ὅτ' ἐκεῖνος αὐτὴν ἐπελέκα.

« His nescio quis patrem Cænidis (Atracem, vel Elatum. Both.) compellat, Ἐκεῖνος, Neptunus. — Ceterum hæc fabula, de qua v. Ælianus H. A. 1, 25, Antonin. Liber. 17, schol. Apollonii Rhod. 1, 59, et Homeri Il. 1, 264, Ovid. Met. 12, 189 seqq., Virgil. Æn. 6, 446, etiam Antiphani dramaticis argumentum præbuit, teste Athen. 10, p. 433, C. » E M.

III. ΚΑΜΠΥΛΙΩΝ.

Argumentum obscurem ; nec tamen dubites quin hoc nomen tropice usurpatum sit, ut simile Ἀχυλίων apud Alexidem, cujus tituli sensum vox Homeri (Il. 9, 37) ἀχυλομήτης significat. « Ararotis Καμπυλίωνα a nonnullis Eubulo tributam fuisse, docet Athen. 11, p. 471, E, et 13, p. 562, E ; sed eandem sine dubitatione laudat 2, p. 47, D ; 3, p. 86, D ; 105, E, neque aliter Aspasius In Aristotelis Eth. Nicom. 4, 7, Phot. v. corrupta νοταλεύματα, Antiaticista, et Anonymus Bekkeri Anecd. p. 444. » Mein.

2.

Ovum ex vento conceptum.

3.

Filiam appellare.

4.

Tua filia, quum ille eam dolavit.

CAMPYLIO.

1.

Elegantia sane illa bellaria,

1.

Athen. 2, p. 47, D : νογαλεύματα ἐκάλουν τὰ ἡδέα βρώματα, Ἀρ.

Τὰ κομψὰ μὲν δὴ ταῦτα νογαλεύματα, κόγγαι τε, καὶ σωλῆνες, αἱ τε καμπυλῆαι καρίδες, ἐξῆλλοντο δελφίνων δίχην εἰς σχοινόπλεκτον ἄγγος.

Idem 3, p. 86, D : Ἀρ. δὲ Καμπυλίον « Τὰ κομψὰ ... δίχην. » Et p. 105, E : ἐκτεταμένος δ' εἶρηκε καρίδα Ἀρ. ἐν Κ. « Αἶ τε... ἄγγος. » Photius Lex. p. 306, 22, Νοταλεύματα (sic) : Ἀρ. Κ. « Τὰ κομψὰ δῆτα (cod. δὴ τὰ) ταῦτα... καρίδες. » Postiores versus duos habet etiam Eustath. ad Hom. p. 1220, 54.

2.

Aspasius in Aristot. Eth. Nicom. 4, p. 58 Ald. : βραχὺν ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸν τρυφερόν, ὡς δὲ ποιητῆς Ἀρ. ἐν Κ.

Βραχὺν, μαλακὰ, τερπνὰ, τρυφερά.

3.

Antiatt. p. 83, 10, Ἀναλοῦν : ἀναλίσκειν. Ἀρ. Κ.

4.

Idem p. 99, 32, Θεώσειν (pro θειώσειν) καὶ θεῶσαι : κατ' ἐνδεῖαν τοῦ ἰ, τὸ περιενεγκεῖν θεῖον καὶ καθῆραι. Ἀρ. Κ. « Eadem forma usus est Menander p. 42 : καὶ περιθειωσάτωσαν. Hesych. Θεώματα : περικαθάρματα. » M.

5.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 444, 14, Ἀριστήσαι : Ἀρ. Κ.

Reliqua fabulæ fragmenta vide in Eubuli Campylione.

IV. ΠΑΝΟΣ ΓΟΝΑΙ.

De Panos genitura, varie narrata, v. interp. Apollodori 1, 4.

1.

Athen. 4, p. 175, D : Ἀρ. δ' ἐν Πανὸς γοναίς,

conchæ, et solenes, et curvæ squillæ, exsiliabant, velut delphini, in juncum vas.

2.

Delicata, mollia, jucunda, luxuriosa.

4.

Sulfure purgaturum esse, purgasse.

5.

Jentasse.

— Ἀρπάζας

μόναυλον εὐθύς, πῶς δοκεῖς; ἀνήλλετο.

Libri, intruso glossemate, πῶς δοκεῖς; κούφος ἀνήλλετο. Restituimus hæc jampridem in scripto germanico *Die griechischen Komiker* p. 42. Glossa codicis C apud Aristoph. Plut. 737, πῶς δοκεῖς; θαυμαστικὸν ἀντὶ τοῦ λίαν. « His verbis Panem, recenti partu editum, statimque arrepta fistula carmina canentem, describi existimo. » *E M.* Martialis 14, 62 :

Ebria nos madidis rumpit tibia buccis;
sæpe duas pariter, sæpe monaulon habet.

2.

Antiatt. p. 82, 8, Ἄθικτος : ἡ παρθένος. Ἄρ. Π. γοναῖς.

3.

Idem p. 106, 6, Ἄμ πρόψυχος : ἀντὶ τοῦ μεγαλόψυχος. Ἄρ. Π. γ.

V. YMENAIOS.

Incertum hic titulus sitne de nuptiali carmine intelligendus, an ad mythicum illum referendus Hymenæum.

1.

Athen. 6, p. 237, A : τοῦ δὲ ὀνόματος τοῦ παρὰ σίτου μνημονεύει Ἄρ. ἐν Ὑμεναίῳ διὰ τούτων,

Ὀὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰ παράσιτος, φίλτατε·

ὁ δ' Ἰσχύμαχος ὄδὲ τρέφων σε τυγγάνει.

Versu 2 libri vitiose ὁ δ' Ἰσχ. ὁ διατρέφων σε τ. Ὀδὲ, *hic*, i. e. vicinus : v. ann. ad Aristoph. Ran. 479. Τρέφει, i. e. ἔχει, tanquam sibi addictum et domesticum : v. index Arist. v. Τρέφειν.

2.

Suidas : Ἀναθεῖναι καὶ ἐπαναθεῖναι τὸ αὐτό. Ἄρ. Ὑμεναίῳ,

Ὅπως δὲ τὴν νόμφην (ἐὴν), ἂν καιρὸς ᾗ, μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθήσεις σὺ φρῶν.

Libri versu 1 νόμφην, ἐὰν καιρὸς ᾗ, neque obtem-

PANIS NATALES.

1.

— Arrepto monaulo statim, quomodo censes? exsiluit.

2.

Intacta.

3.

Splendide animatus.

HYMENÆUS.

1.

Non potest quin sis parasitus, amicissime :

perandum est scribentibus νόμφην, ἐὰν καιρὸς ᾗ, producta ultima vocis ἐὰν, quasi Aristoph. Vesp. 228 legatur

μη φροντίσης· ἐὰν ἐγὼ λίθους ἔχω,

quum ἐάνπερ ostendant codd., temere mutilati. Immo ἐὴν forte in ἐὰν mutatum, dein ἂν ex industria omissum est, tanquam τζουτολόγον. Versu 2 libri mendose ἀναθήσει συμφέρειν. Toup. Emend. 1, p. 44, ἀναθήσεις φέρων, immemor ille formæ contractæ φρέω, φρῶ. « Videntur hæc esse patris verba, filiam sponsam solemnī ritu deduci iubentis. Etym. M. p. 409, 34 : ζεύξαντες τὴν λεγομένην κλινίδα, ἣ ἐστὶν ὁμοία δένδρῳ, τὴν τῆς νόμφης μέθοδον ποιοῦνται. παραλαθόντες δὲ αὐτὴν ἐκ τῆς πατρῴας ἐστίας ἐπὶ τὴν ἄμαξαν ἀγούσιν εἰς τε τὰ (minus recte libri εἰς τὰ) τοῦ γαμοῦντος, ἐσπέρας ἰκάνης. καθήνται δὲ τρεῖς ἐπὶ τῆς ἀμάξης, μέση μὲν ἡ νόμφη, ἐξ ἑκατέρου δὲ ὁ νυμφίος καὶ ὁ πάροχος· οὗτος δὲ ἐστὶ φίλος ἢ συγγενής, ὁ μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. Cf. Bœttigeri Nupt. Aldobrand. p. 141. » *E M.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 2, p. 50, B : Ἄρ. δὲ κοκκύμηλέαν (codd. BCD κ-λίαν) καλεῖ τὸ δένδρον, κοκκύμηλον δὲ τὸ ἀκρόδρυον. Pollux 1, 232 : κοκκύμηλον μὲν οὐδετέρως ὁ καρπὸς, ἀρσενικῶς δὲ τὸ δένδρον καλεῖ ἡ μέση κομωδία. Libri ἡ μέση κομ. ὁ κοκκύμηλος. Glossema, idque inconcinnum, deleuimus. Ἄρ. Athenæum autem τὸν κοκκύμηλον... τὸ κοκκ. requirebat Casaubonus.

2.

Photius p. 47, 17, et Suidas, Ἐωθός : χωρὶς τοῦ i. Ἀρχιππος καὶ Ἄρ. ζῶθος καὶ Θουκ. ἡ εὐθεσαν. Scribendum ζ, libro sexto, cap. 58, ubi nunc codices εὐθεσαν. V. Matth. Gr. § 189, ann. 3.

3.

Pollux 6, 43 : Ἀναξανδρίδης δὲ καὶ χορτάσμων εἶρηκε, καὶ τὸ χορτάζειν Ἀριστοφάνης (Pace), καὶ τὸ χορτάζεσθαι Ἄρ.

Ischomachus hic forte te alit.

2.

Curaque ut sponsam (tuam), ubi tempus erit, elatam alto curriculo imponas.

EX INCERTIS FABULIS

2.

Solitus es.

3.

Saginari.

4.

Idem 3, 75 : ἔργον δὲ δουλικὸν Ἄρ. Sic ex libris suis Bekker.

XLVII.

NICOSTRATUS.

« Hunc fuisse qui tertium Aristophanis filium perhibent, docet Anonymus Vit. Aristoph. p. xxviii, et Thomas Mag. p. 40, cujus sententiæ auctor fuit Apollodorus (non quidem in scriptis quorum fragmenta collegit Heyn. *Both.*), Dicæarcho affirmante, Philetærum tertium fuisse Comici filium; quem sequuntur Suidas v. Φιλέταιρος et Eudocia p. 426. Scholiastes Platonis Bekker. p. 331 : καὶ τρίτον, ὃν Ἀπολλόδορος μὲν Νικόστρατον καλεῖ, οἱ δὲ περὶ Δικαίταρον Φιλέταιρον. Quidquid est, certe Nicostratus mediæ comœdiæ poeta fuit, de quo diserte admonuit Athen. 13, p. 587, D. » *E M.* Temere Clintonus Fast. Hellen. p. 45 ed. Krüger., laudato isto scholio : « Itaque utroque nomine unus idemque homo significatur. » Mirorque, Porsonum quoque ita sensisse, nec veritum esse Rob. Walpolium hæc scribere Com. Gr. fragm. p. 99 : « Quicumque accurate Suidam in vocibus Φιλέταιρος et Νικόστρατος lecitaverit, is liquido dejerare posset, ista duo nomina ad unam eandemque personam respicere. Hanc Porsoni conjecturam extra omnem dubitationis aleam ponit scholion quantivis pretii, quod ex Ms. Platonis dialogorum nobiscum perbenigne communicavit vir eruditissimus. » Quod attinet ad ingenium Nicostrati, minime audacem ac maledicum eum fuisse putat Mein., raroque rerum civilium statum attigisse; cf. Incert. 8, et generatim de majore parte fabularum hujus poetæ proleg. Ἀπελαυνομένου.

I. ABPA.

Suidas, Ἄβρα : οἰκότηψ· γυναικὸς κόρη καὶ ἐντιμος, εἶτε οἰκογενής, εἶτε μή. Cf. Athen. v. 654, B, Eust. p. 1854.

1.

Athen. 4, p. 133, C, de iis quæ cibi appetentiam faciunt : Νικόστρατος δ' ἐν Ἄβρα,

DELICATA.

1.

Patina prima Megarensium agmen ducet, [parin, quæ continet echinum, crudum salsamentum, capthrymmatidem, frustum piseis saliti, bulbum in [hypotrinmate.

Πίναξ ὁ πρῶτος Μεγαρέων ἡγήσεται,
ἔχων ἐχίνον, ὠμοτάριχον, κάππαριν,
θρυμματίδα, τέμαχος, βολβὸν ἐν ὑποτρίμ-
ματι.

Versu 1 Μεγαρέων. Codd. inepte τῶν μεγάλων, quemadmodum λ et ρ plus semel confundi observavimus ad Aristoph. Nub. 573, Cratini Seriph. 13, Teleclidis Πρωτ. 6, etc. Megarensium sive Megarica illa patina vocatur propterea, quia Megarensis ejusmodi edulia vendere solebant Athenis : v. Arist. Acharn. 483 seqq. 589 seq., etc. V. 2 « ὠμοτάριχον, *crudum salsamentum*, non coctum aut assatum. Dioscor. 2, 33 : ὁ δὲ ὠμοτάριχος λεγόμενος σὰρξ ἐστὶ θύνου τεταριχουμένου. Cf. Alexis Ἄπεγλ. 1, 4. Arcestratus Ath. 4, p. 135, A, ὠμοτάριχον εἶω χάρειν, Φοινίκιον ὄψον. » *Mein.*

2.

Athen. 14, p. 654, B : περιστέριον οὗτος ἐστὶν εὐρεῖν εἰρημένον παρὰ Μενάνδρῳ... ὁμοίως Νικ. Ἄβρα,

— Ταῦτ' ἀζιῶ·

τούρνηθάριον, τὸ περιστέριον, τὸ γάστριον.

Sic Dindorf. et Dobr. Libri mendose εἶτ' ὀρνιθάριον.

II. ANTEPΩΣΑ.

Athen. 11, p. 487, B, de μετανιπτρίδι disserens : Νικ. Ἀντερώση,

Μετανιπτρίδ' αὐτῷ τῆς Ὑγείας ἐγγέω.

Libri solæce ἔγγεον pro ἐνέγγεον. Cf. Pandros. 2. Τῆς Ὑγείας poculum post cænam manusque ablutas præberi solitum; v. Hesych. v. Μετανιπτρίς. Μετάνιπτρον dicit Athen. 11, 11.

III. ANTΥΛΛΟΣ.

« Antyllus nomen ex Ἀντικλῆς deminutum est, ut Θράσυλλος ex Θρασυκλῆς, Ἀρίστυλλος ex Ἀρίστοκλῆς, et similia, de quibus v. laudata ex antiquis grammaticis Eustathii verba ad Iliad. p. 989, 45, ubi Herculem in satyricis fabulis *Heryllum* dictum fuisse docet, et Etymologi ex Herodiano Etym. M. p. 142 fin. » *E M.* Hist. crit. Com. p. 288.

1. 2.

Athen. 3, p. 118, E, de τριγῶν dicens : Νικ. ἡ Φιλέταιρος ἐν Ἀντύλλῳ,

2.

— Hæc volo, aviculam, columbulam, ventriculum.

VICISSIM AMANS.

Poculum illi sanitatis infundens.

Βυζαντινὸν τε τέμαχος ἐπιβακχευσάτω,
Γαδειρικὸν θ' ὑπογάστριον παρεϊσίτω.

καὶ προσελθὼν

Ἄλλ' ἐπριάμην παρ' ἀνδρῶς, ὦ Γ' ἢ καὶ θεοῖ,
ταριγοπόλου πᾶνυ κάλυψέ τε κάλαθου
5 τίλτον μέγιστον, ἄξιον δραχμῆς, δυσὶν
ὄβολοις, ὃ γ' οὐκ ἂν καταφάγοιεν ἡμερῶν
ἤδη τριῶν κατεσθίοντες δώδεκα·
ὑπερμέγεθες γάρ ἐστι.

• Versu 1 te addidit Schweigh. Byzantium salsamentorum frequens memoria; rarior Gadiorum, de quibus ad Eupol. Μαρικᾶ 23, et Antiph. Deucal. 1. V. 5 codd. plures τίλτον. Hesych., Τίλτον (sic): εἶδος ταριγίου. Sed neque in aliis verbalibus substantivorum vim assumptibus mutatur accentus, v. c. in φρυκτοῖ, ἐψητοῖ. V. 6 recte Casaub. ὃ γ' pro ὄν. • E. M. V. 7 ἤδη, etiam, vel, german. *sogar*, *sogar*: v. ann. ad Ar. Av. 499. Libri τριῶν ἤδη. Hoc delent Porson, et Dobr., in fine scribentes οὐδὲ δώδεκα. Ex cod. Ven. affertur δεδωκάγε. Verisimile est, quod visum editoribus, similis argumenti et iisdem tributum fragm. 3 ad eandem fabulam, cuius nomen forte exciderit, referendum esse.

3.

Idem 2, p. 65, D: Κόψιγοι. Νικ. ἢ Φιλέταιρος,

— α. Τί οὖν ἀγοράζω; φράζε γάρ.

β. Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως· δασύ-

πὸδα,
ἐὰν περιτύχῃς, ἀγύρασον, καὶ νηπτία,
ὅπως σὺ βούλει, καὶ κίγλας, καὶ κοψίγους,
5 ὀρνιθάρια τε τῶν ἀγρίων τούτων συγνά·
χάρειν γάρ.

Versu 2 καθαρείως etiam Eubulus Tit. 1, et Ephippus Ὁμοίον 1. • His locis καθαρείως fere munditiei

ANTYLLUS.

1.

Byzantium salsamentum simul baccetur,
et Gaditanum abdomen una introeat.

2.

At emi a viro salsamentario, per Terram et deos,
probissimo honestissimoque
5 desquamatum frustum maximum, drachma ven-
duobus obolis, quod vel triduo [dendum,
non comederint duodecim homines:
prægrande enim est.

3.

— a. Quid igitur emam? die, precor

cum frugalitate conjuncta notionem habet. Strabo 3, p. 154, C: καθάρως καὶ λιπῶς. • E. M. V. 6 vulgo χάρειν. Stephani codex χάρειν γάρ. Casaub. χάρειν γάρ. Dind. χάρειν γ.

4.

Idem 3, p. 108, C: ἤσθιον δὲ καὶ τηγανιστάς
σηπίας. Νικ. ἢ Φιλέταιρος ἐν Ἄντ. φησιν

Μήποτ' αὐθις σηπίαν ἀπὸ τηγάνου
τολμήσασμι φαγεῖν μόνος!

Prior horum versuum constat e troch. dim. cat. et anapæsto, cui similes asynartetos passim invenias apud poetas scenicos. Legitur autem in libris Οὔποτ', quemadmodum μὴ et οὐ sæpe confundi docet Schæfer. Miscell. crit. p. 108. Meinek. Οὐδέποτ' αὐθις ἂν σ. Versu 2 μόνος, solus in culina relictus servus, nemine observante.

IV. ΑΠΕΛΑΥΝΟΜΕΝΟΣ.

• Nicostrati fabularum titulos, præter Antylli, Οἰνοπιονίς, Ὀρνιθευτοῦ, Πανδρόσου, hoc ordine enumerat Suidas et ex Suida Eudocia: Ἱεροσάντης, Κλεινῆ (recte Ath. Κλίνη), Ἄθρα, Ἠσιόδος, Διάβολος, Ἀντερῶσα, Ἐκάτη, Μάγειρος, Ὄτις, Πλούτος, Σύρος, Ἀπελαυνόμενος, Ψευδοστιγματίας. Σύρον et Ἀπελαυνόμενον Eudocia ad unius fabule titulum conjunxit Σύρος ἀπελ., sed diversis utraque locis commemoratur ab Athenæo. • E. M.

Athen. 14, p. 664, B, de ματτύη exponens: οὗτι δὲ ὕστατον καὶ ἐπὶ πᾶσιν εἰσεφέρετο (scil. ἡ ματτύη), Νικόστρατος φησιν ἐν Ἀπελαυνόμενῳ. μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ διηγούμενος, ὡς λαμπρὸν καὶ εὐτακτὸν παρεσκεύασεν εὐοίαν, προδιηγησάμενός τε, ὅσον ἦν τὸ ἄριστον καὶ τὸ δεῖπνον, καὶ τρίτης μνησθεὶς παραθέσεως ἐπιφέρει

Εὐ γ', ὦνδρες, εὐσφῶδρ'! ἀλλὰ μὴν τῆ ματ-
τύη

οὕτω διαθήσω τὰ μετὰ ταῦθ', ὥστ' οἴμαι
οὐδ' αὐτὸν ἡμῖν τούτων ἀντερεῖν εἶναι.

b. Nihil sumptuose, sed frugaliter: leporem, si incidis, emito, et anaticulas quot tu vis, et turdos, et merulas,
5 harumque ferarum avicularum plurimas: grata enim res est.

4.

Ne unquam iterum septiam e catino comedere audeam solus!

ABACTUS.

Bene, viri, perbene! immo, quæ mattiam sequuntur,

ita disponam, ut ne hunc ipsum quidem nobis oblocutorum esse putem

Versu 1 libri εὐ γ' ἄνδρες. Casaub. minus probabiliter εὐ γ', ἄνδρες. Facile commutantur ei, ετ, α, υ, ω, et similia, velut in verbis Timocreontis,

Ἔφελές γ', ὦ τυφλὲ Πλούτε,
μήτε γῆ, μήτ' ἐν θαλάσῃ,
μήτ' ἐν ἡπείρῳ φανῆναι,

ferri nequit propter tautologiam vox ἡπείρω, sed scribendum est ἐμπύρω, sacrificio, ignibus fortunam portentem. (In transcurso annotabo, reliqua hujus carminis ita scribenda videri:

ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν,
κἀέροντα· διὰ σὲ γάρ τοι
πάντ' ἐν ἀνθρώποις κάκ' ἐστί.

Sic totum constat sex versibus troch. dim. vel, si mavis, tribus tetrametris, quos finiant verba θαλ., νάειν et ἐστί: neque enim placet catalecticis versus 5, et peraptum est τοί, quod tamen negligentis librarii omisisse videantur, tanquam superfluum.)

V. ΒΑΣΙΑΕΙΣ.

Reges seu dominos parasitorum dici arbitror.

Athen. 6, p. 230, D: τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παρὰ Νικοστράτῳ ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ δράματι Βασιλεῖς. ἀλαζῶν δ' ἐστὶ στρατιώτης, περὶ οὗ λέγει (curtam hominis supellecilem irridens)

Λοιπὴ τις ὄζις ἐστί, καὶ ψυκτήριον
τῆς εὐπαρόφου λεπτότερον.

ἐξήλανον γάρ τινες τὸν ἄργυρον καὶ τότε εἰς ὑμέτους ἰδέαν. V. 1 Piersonus ad Mar. p. 281 tentat Λεπτὴ, Meinek. Λιτὴ.

VI. ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

Athen. 11, p. 474, B, de cantharo: Νικ. Δια-
βόλω,

α. Ἢ ναὺς δὲ πότερ' εἰκόσφορος ἐστίν, ἢ κύννας,
ἢ κἀνθαρος; τοῦτ' γὰρ ἐὰν πύθωμ' ὃ τι,
αὐτὸς περᾶνῳ τὰ πάντ'. β. Ἀμέλει κυκνοκάν-
θαρος.

Versu 1 ita Dindorf. et Mein. Libri metro turbato πότερον. V. 2 pariter mendosi libri πύθωμαι δτι, quod correxit Erfurd.; Jacobs. εἶτι. V. 3 περᾶνῳ Ja-

REGES.

Reliquum est nescio quod acetabulum, poculumque levius prætexta.

CALUMNIATOR.

a. Navis vero utrum viginti remorum est, an cygnus, an cantharus? hoc enim si exploravero, ipse perficiam omnia. b. Certe cygnocantharus est.

cobs. Codd. ABP περιάνω. Vulgo περιάγω. Quæ post κυκνοκάνθαρος sequuntur verba ἐξ ἀμφοτέρων τούτων κεκεραμειμένος, ut grammatici explicationem, seclisit Meinek., præeunte Dind.

VII. EKATH.

1. 2.

Athen. 11, p. 499, C: ἀρσενικῶς δὲ εἶρηκε τὸν λάγυνον Νικ. μὲν ἐν Ἐκάτῃ,

— α. Τοῦ κατεσταμνισμένου

ἡμῖν λαγύνων πηλίκου τινέος; β. Τρίγυρος.

καὶ πάλιν

Τὸν μεστὸν ἡμῖν φέρε λάγυνον.

Libri versu 1 Τῶν κατεσταμνισμένων, quasi lagenæ dicerentur κατασταμνίζεσθαι. Recte Mein.: « κατασταμνίζειν, quod verbum mediæ comedie tribuit Pollux 7, 162, est vinum e dolio in lagenæ diffundere. Vide, quos Schweigh. affert, interpp. Pollucis l. c. et Toupium Cur. nov. p. 299. V. 2. Hæc primus recte scripsit et distinxit Schweigh.: in libris enim post πηλ. repetuntur verba ἀρσ. δὲ εἶρηκε τὸν λάγ., et nulla personarum distinctione continuantur. Ceterum Pollux 10, 72, τὸν λάγ. per errorem e Diphili Hecate affert, ut Dind. animadvertit; nisi forte Diphilus nostri Hecaten deuno edidit. • Cf. Κλίνης fr. 2.

VIII. ΗΣΙΟΔΟΣ.

Athen. 7, p. 301, C: πληθυντικῶς δὲ λέγουσιν ἐψητοῦς κατὰ πλεῖστον... ἐνικῶς δὲ Νικ. ἐν Ἠσιόδῳ Βεμβρόδ', ἀφύην, ἐψητόν.

IX. ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ.

Athen. 3, p. 110 A: τούτου (ἐγκρυφίαν ἄρτον dicit) μνημονεύει Νικ. ἐν Ἱεροφάντῃ, καὶ ὁ δφοδαί-
δαλος Ἀρχέστρατος.

X. ΚΑΙΝΗ.

1.

Athen. 3, p. 111, C: ναστὸς ἄρτος ζυμίτης κα-
λεῖται μέγας, ὡς φησι Πολέμαρχος· Ἡρακλέων δὲ πλάκουτος εἶδος (v. Aristoph. Av. 541, Plut. 1138). Νικ. δ' ἐν Κλίνῃ,

HECATE.

1.

— a Diffusi (vini)
lagenæ nobis quantæ sunt? b. Una trium congiorum.

2.

Plenum nobis affer poculum.

HESIODUS.

Membradem, apuam, piscem coctum.

Ναστός τὸ μέγεθος τηλικούτος, δέσποτα,
λευκός· τὸ γὰρ ὑπερέκυπτε τοῦ κανοῦ πάχος,
ὁσμὴ δὲ, τοῦπίβλημ' ἐπεὶ περιηρέθη,
ἐβάδιζ' ἄνω, καὶ μέλιτι συμμεμιγμένη
5 ἀτμὴς τις, εἰς τὰς βίνας· ἔτι γὰρ θερμὸς ἦν.

Versu 2 codd., trajectis verbis pro captu librari-
orum, λευκός· τὸ γὰρ πάχος ὑπ. τοῦ κανοῦ. Minus
probabiliter Porson. τὸ πάχος γὰρ ὑπ. τ. κ. Hanov.
Exerc. critt. 1, p. 50, τὸ δὲ πάχος ὑπ. τ. κ. Versu 4
Meinek. ἄνω βιάδιζε. Malui συμμεμιγμένη cum
Brunckio. Libri μεμιγμένη, fortasse su hausto a -ti
simili, quod antecedit.

2.

Idem 11, p. 499, C : ἀρσενικὸς δὲ εἶρηκε τὸν
λάγνον Νικ. (vid. Hecates fr.) .... καὶ ἐν τῇ ἐπι-
γραφομένῃ Κλίνη,

Καὶ δυσχερὴς λάγνος οὗτος πλησίον
ὄξους.

XI. ΜΑΓΕΙΡΟΣ.

Athen. 12, p. 517, A : μνημονεύει τοῦ κανδαύ-
λου... καὶ Νικ. ἐν Μαγειρῶ « Ὅς μέλανα ποιεῖν ζω-
μὸν οὐκ ἠπίστατο, θρίον δὲ καὶ κἀνδαυλον. » Et 14,
p. 664, C, ubi de mattya dicit : Νικ. καὶ ἐν Μα-
γειρῶ « Θρίον δὲ καὶ κἀνδαυλον ἢ τούτων τι τῶν εἰς
ματτύην οὐδέτερον εἶδε πώποτε. » Hæc ita conjunxit
Mein., etiam posteriore loco reponens κἀνδαυλον,
et οὐδ' ἕτερον, contraque non mutato εἶδε, ubi equi-
dem malui, quod efficacius videtur atque εὐμε-
ρώτερον, ablato etiam homoteleuto, εἶδ' οὐ πώ-
ποτε, sic :

Ὅς μέλανα ποιεῖν ζωμὸν οὐκ ἠπίστατο,
θρίον δὲ καὶ κἀνδαυλον, ἢ τούτων τι τῶν
εἰς ματτύην, οὐδ' ἕτερον, εἶδ' οὐ πώποτε.

Versu 2 θρίον, *ficus folium*, cerebro vel adipe

LECTUS.

1.

Placenta farta talis magnitudinis, domine,
candida : supereminebat enim canistrum crassitu-
[dine;
odorque, postquam ablatum est operculum,
surgebat, et melle mixtus
vapor, ad nares : quippe calida adhuc erat.

2.

Et odiosa est hæc lagena prope ut
acetum.

COQUUS.

Qui nigrum jus coquere nesciebat,
ficusque folium, candaulum, aut eorum aliquid,

bovino impletum. Cf. Aristoph. Ran. 134. V. 3
οὐ πώποτε, ut apud Æschylum Prom. 667.

XII. ΟΙΝΟΠΙΩΝ.

Suidas, Ἀμφίτας : μέτριος οἶνος. Νικ. Οἰνοπιῶν
(sic), καὶ Σωσικράτης. Cetera fabulæ fragmenta
vide in *Philetæri* Οἰνοπιῶνε.

XIII. ΠΑΝΔΡΟΣΟΣ.

1.

Athen. 13, p. 587, D, de Ocimo, meretrice fa-
mosa : Νικ. δὲ, ὁ τῆς μέσης κωμωδίας ποιητής, ἐν
Πανδρόσῳ, αὐτῷσι λέγων « Ἐπειτα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ
πρὸς Ἀερόπην ἐλθοῦσα, πέμψαι στρώματ' αὐτὴν κέλευ'
ἔφη καὶ παρ' Ὀκίμων χαλκώματα. » Hæc ita versifi-
ces, σύ γ' inserto, quod verisimile est forte exci-
disse ante στρώματα :

Πρὸς Ἀερόπην ἔπειτα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ
ἐλθοῦσ', ἔφη, πέμψαι (σύ γ') αὐτὴν στρώ-
ματ'
παρ' Ὀκίμων κέλευε καὶ χαλκώματα.

Trajecta etiam h. l. verba, more librariorum ar-
tem ignorantium. V. 1 Ἀερόπη nomen mulieris
tum notæ, quæ merces venditabat.

2.

Idem 15, p. 693, A, de ποτηρίῳ ὑγιείας in con-
viviis : Νικ. Πανδρόσῳ,

— α. Κἀγὼ, φιλιτάτη,
μετανιπτρίδ' ἂν τοι τῆς ὑγιείας ἐγγέω.
Λαβὲ τὴν ὑγιείαν δὴ σύ! β. Φέρε, τύχη
ἄγαθ'!

Τύχη τὰ θνητῶν πράγμαθ', ἢ πρόνοια δὲ
5 τυφλόν τι κἀσύντακτόν ἐστιν, ὦ πάτερ.

E colloquio patris cum filia. Versu 1 Meinek. con-
jicit Ἄγ' ὦ φιλιτ. V. 2 libri μετανιπτρίδα δ' (cod. A

quæ ad mattyam pertinent, vel quidquam aliud, vi-
[dit nunquam.

PANDROSOS.

1.

Ad Aeropen deinde eadem via
tu profecta, inquit, mittere strata illam
Ocimo jube et ærea vasa.

2.

— a. Egoque, carissima,
sane (vel tibi) poculum sanitatis infundo
Cape tu igitur sanitatem! b. Age, bona fortuna!
Fortuna res sunt mortalium; providentia vero
5 cæcum quid neque consistens est, pater.

μετανιπτρίδα δ') αὐτῇ τ. ὑγ. ἐγγέω. Possis etiam ἂν
σοι. cf. Ἀντερῶσαν. V. 3 iidem frigide τῆς ὑγιείας.
Recte dicas λαμβάνειν ὑγιείαν, ut δίδοναι Aristoph.
Avium 577. et post 818; cf. fr. 3. V. 4 vulgo πρά-
γματα· πρόνοια. Correxerit Jacobs. « Τύχη τὰ θνητῶν
πράγματα. Hæc assumpsit ex versu Chæremonis
(tragicæ) Stob. Eclog. phys. 1, 7, p. 196 :

Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία.

Latine verit Cicero Quæst. Tuscul. 5, 9 :

Vitam regit fortuna, non sapientia.

Theodorus Prodr. Ms. apud Dobr. Advers. 2,
p. 66 : τὸ « Τύχη τὰ θνητῶν πράγματα » τῆς τραγω-
δίας ἀποτεμνόμενον. Libanius De servit. vol. 2,
p. 67 Reisk. : ἐπαινοῦσι δὲ τὸν εἰπόντα « Τύχη τὰ
θν. πρ. » Cf. Plutarch. De fortuna p. 97, C, et
Eumath. 8, p. 317 Gaulm. » E M.

3.

Idem ib. : ἐν δὲ τῇ αὐτῇ δράματι καὶ τῆς ἀγαθοῦ
δαίμονος κράσεως μνημονεύει, ἧς καὶ σχεδὸν πάντες
οἱ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιηταί. ἀλλ' ὅ γε Νικ. οὐ-
τως φησίν,

Ἄλλ' ἐγγέασα θᾶπτον ἀγαθοῦ δαίμονος
ἀπενεγκάτω μοι τὴν τράπεζαν ἐκ ποδῶν!
ἱκανῶς κεχόρτασμαί γάρ' ἀγαθοῦ δαίμονος
δέχομαι. Λαβοῦσ' ἀπενεγμε ταύτην ἐκ ποδῶν!

Apud Ath. verba ἀλλ' ὅ γε parum coherent cum
antecedentibus, vereorque ut sana sint. Scriben-
dum me iudice ἄλλος δὲ (h. e. οὐκ ἀρχαίος τις)
Νικ., etc. Poetam suspiceris non repetivisse verba
ἀγ. δαίμονος, sed dixisse ἀγαθὸν δαίμονα, ut
τὴν ὑγιείαν fragm. 2, si divinavimus. Ἀγαθὸν δαί-
μονα, i. e. ἀγαθὴν τύχην. Iliad. 8, 166 : πάρος τοι
δαίμονα δώσω, ubi v. ann.

XIV. ΠΑΤΡΙΩΤΑΙ.

Athen. 15, p. 700, B, de nomine φανός disse-
rens : Νικ. ἐν Πατριώταις,

— Ὁ γὰρ κἀπηλὸς οὐκ τῶν γειτόνων,
ἂν τ' οἶνον, ἂν τε φανόν, ἀποδῶταί τι,

3.

Sed infuso poculo boni dei (*genii*) cito mulier,
aufer mihi mensam a pedibus!
commode enim me saginavi : poculum genii (*imo*
[bonam fortunam])
accipio. — Hanc sumptam aufer a pedibus!

POPULARES.

— Nam caupo vicinus,
seu vinum, seu facem, alicui vendit, [data.
sive acetum, dimittit eum execrabilis homo aqua

ἂν τ' ὄξος, ἀπέπεμψ' ὁ κατάρατος δούξ ὕδωρ.

Versu 1 libri minus usitate et asperatis numeris
Ὁ κἀπ. γάρ. V. 2 cod. A corrupte ἂν στέφανον,
male correctum in VL ἂν τ' ἐλαιον.

XV. ΠΛΟΥΤΟΣ.

Athen. 6, p. 247, E, ubi agit de parasiti par-
tibus in comædiis : καὶ Ἀλεξίς ἐν Ὁρέστῃ, Νικό-
στρατός τε ἐν Πλούτῳ.

XVI. ΣΥΡΟΣ.

De hoc dramate v. proleg. τοῦ Ἀπελαουομένου.

Athen. 14, p. 615, F, de Cephisodoro scurra :
μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Νικ. ἐν Σύρῳ,

— Κηφισόδωρον οὐ κακῶς, μὰ τὸν Δία,
τὸν πλάνον, φασὶ στενωπὸν εἰς τόπον στήσαι
τινας
ἀγκαλίδας ἔχοντας, ὅστε μὴ παρελθεῖν μη-
δένα.

Versu 2 libri putide στενωπὸν εἰς στενόν. Confusa,
ut alias, v et π : hinc error.

XVII. ΤΟΚΙΣΤΗΣ.

Athen. 15, p. 685, E : τοῦτο δ' ἦν ἔθος (scil. τὸν
στέφανον ἀρχὴν ποιεῖσθαι τῆς εὐωχίας) καὶ παρ' Αἰ-
γυπτίους, ὡς Νικόστρατός φησιν ἐν Τοκιστῇ· Αἰγύπτιον
γὰρ ὑποστησάμενος τὸν τοκιστὴν φησι

α. Κατελαμβάνομεν τὸν πορνοβοσκόν, καὶ δύο
ἐτέρους κατὰ χειρὸς ἀρτίους εἰληφότα,
καὶ στέφανον. β. Εἶεν· καλὸς ὁ καιρὸς, Χαίρε-
φῶν.

Libri versu 1 Καταλαμβάνομεν, v. 2 ἀρτίους εἰλη-
φότας. Quæ correxi; cf. Ψευδοστ.

XVIII. ΨΕΥΔΟΣΤΙΓΜΑΤΙΑΣ.

Athen. 15, p. 685, C : ἡ δὲ τῶν στεφάνων καὶ
μύρων πρότερον εἰσοδος εἰς τὰ συμπόσια ἤγειτο τῆς
δευτέρας τραπέζης, ὡς παρίστησι Νικ. ἐν Ψευδοστι-
γματίᾳ διὰ τούτων,

SYRUS.

— Cephisodorum planum haud male,
per Jovem, ajunt angusto loco quosdam collocasse,
qui fascès portarent, ut nemo transire posset.

FOENERATOR.

a. Inveniebamus lenonem, qui et alios
duos commodos manu prehenderat,
et coronam. b. Age : bonum tempus est, Chærephon.

— Καὶ σὺ μὲν
τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐτρεπῆ ποίει!
κρίσησον αὐτὴν παντοδαποῖς τραγῆμασι·
μύρον, στεφάνους, λιθανωτὸν, αὐλητρίδα
λαβέ!

Versu 2 libri εὐπρεπῆ, quod correxit Hemsterh.
V. 4 potius vocabulum in thesi collocatum et dis-
juncta similia. Scribo στεφάνους, μύρον, λ.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Stobæus Floril. 36, 8, cum lemme Νικοστρά-
του.

Εἰ τὸ συνεχῶς, καὶ πολλὰ, καὶ ταχέως λα-
λεῖν
ἦν τοῦ φρονεῖν παράσημον, αἱ χελιδόνες
ἐλέγοντ' ἂν ἡμῶν σωφρονέστεραι πολὺ.

« Leguntur hæc etiam in sententiis a Boissonadio
editis Anecd. 1, p. 114, et apud Antonium 95,
p. 157, ubi post ei inseritur ἐπί (fortasse relictum
ex inscriptione Ἐπί τὸ σ. κ. π. κ. ταχ. λαλεῖν. Both.).
Idem versu 3, ἐλ. ἂν ἡμῶν φρονιμώτεροι sine πολὺ
(ditto-graphia nescio cuius, qui scripserit

ἐλ. ἂν ἡμῶν μὴ φρονιμῶν φρονιμώτεροι. B.) »
E M.

2.

Idem ib. 105, 48, et Arsenius Ion. p. 372, cum
codem lemme.

« Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ. »
Νῆ τὴν Ἀθηνᾶν, συντόμως γ', ὃ φίλτατε
Εὐριπίδη, τὸν βίον ἔθλας εἰς στίχον.

Euripidis versus ex Sthenobœa depromptus est se-
cundum schol. Aristoph. ad Ran. 1250 (1153). V. 2
ὁμοιοτελετύως debilibusque numeris libri συντ. γε,
φίλτατε.

FALSUS STIGMATIAS.

— Et tu quidem
mensam secundam appara!
orua eam omnigenis bellariis;
coronas, unguentum, thus, fidicinam adhibe!

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Si continuus multus, citusque sermo
intelligentiæ signum esset, hirundines
nobis longe sapientiores dicerentur.

2.

Non est vir quisquam omnibus in rebus beatus.
Per Minervam, breviter, carissime

3. 4.

Idem Eclog. phys. 1, p. 228:

Πάλιν χρόνῳ τάρχαια καινὰ γίγνεται. —
Οὐκ ἔστι δυσχερότερον οὐδὲ ἐν Χρόνῳ·
οὐδέ ποτ' ἀρέσκει ταῦτά τούτῳ τῷ θεῷ.

« Versum 1 Nicostrato tribuit Canterus et Grotius.
In codd. VAE Nicostrati nomen ad proximum tra-
hitur. Legitur autem is in codd. continuo cum
primo, unde probabile est utrumque Nicostrati
esse. » Heeren. Qui versu 2 posuit comparativum;
vulgo δυσάρεστον, cod. δυσχερότατον.

5.

Idem Append. Florent. p. 396 ed. Lips. cum
lemmate Νικοστράτου.

Ἄρ' οἶσθ', ὅτι τῆς πενίας ὄπλον παρησία;
ταύτην ἂν τις ἀπολέσῃ, τὴν ἀσπίδ' (ἂν)
οὕτως ἀποβέβληκεν βίου.

Versu 1 libri horridioribus numeris ἡ παρρ. Cor-
rexerit Mein. Idem v. 2 et 3 τὴν ἀσπίδ' ἀπ. οὗτος
τοῦ βίου, destitutis quidem verbis intermediis ταύ-
την ἂν τις ἀπ.

6.

Athen. 2, p. 47, E: ἀναγκόσιτον δὲ Κράτης, καὶ
Νικ. δὲ

— Μειράκιον δὲ κατὰ τύχην
ὑποσκαφιόκαρτὸν τι, κεχλαμυδωμένον,
κατάγεις, ἀναγκόσιτον.

Libri Meir. κατὰ τ... τι καὶ κεχλ. κατὰ γῆς ἀναγ-
κοσιτῶ. Emendavit Porson. Miscell. p. 234. De
ὑποσκαφ. v. Schneideri Lex. v. Σκαφίς, 4.

7.

Clemens Alex. Pæd. 2, p. 209, D ed. Par.,
245 ed. Pott., de ornatu muliebri: λέγει γοῦν ὁ
κωμικὸς Νικ.

Euripides, vitam versificasti!

3.

Tempore antiqua rursus nova fiunt. —
Nihil est morosius Tempore:
nunquam eadem placent huic deo.

5.

Sein', paupertatis telum esse liberam orationem?
hanc si quis perdidit, scutum
ille abiecit vitæ.

6.

— Adolescentem forte
propemodum scaphio tonsum, chlamydatum,
reducis, jussa edere coactum.

Ἀλύσεις, καθετήρας, δακτυλίους, βουβάλι,
ὄφεις,
περικελίδας, ἐλλόθιον.

Versu 1 καθετήρας. J. M. Gesner. Thesaur. L. L. 1,
p. 799: « catheter mulieris laudatur in indice re-
rum Cælii (M. Cælii Rufi, qui scripsit Epistolarum
libros 8: v. Ernest. Clav. Cic. p. 140 ed. 4)
p. 252; sed locum non inveniebam. » « Diphilus
Etym. M. p. 216, 15, Βουβάλια καρπῶν: παρθένου
φορήματα. Περισκελίδα ex h. l. commemorat etiam
Pollux 5, 100. » E. M. V. 2 ἐλλόθιον Sylburg., nec
ferendum est, quod libri obtrudunt, ἐλλέθορον,
quamvis dicat Hesychius Ἐλλέθορος: βοτάνη, ἣν
ἐσθίουσιν οἱ ὄρτυγες· ἡ κόσμος γυναικείος χρυσός.
Lapsus enim, presertim negligentia, non semel
est ille scriptor, facileque ἐλλέθορον in locum si-
milis, sed minus noti ἐλλόθιον successerit, cui con-
venit ista explicatio.

8.

Photius p. 348, 4, Ὅρμενα (surculi, caules):
τὰ τῆς κράμβης· Ποσειδίππος Συναρόφοις (fr. 1)
« Ἐνδοθὶ (ἢ fort. ἐνθαδὶ, tum) προνομεύειν ὄρμενα. »
παρὰ δὲ παλαιῶς οὐχ εὐρομεν. (« Contra Phrynichus
Præp. soph. p. 38, 17, Ἐξορμενίζειν: τὸ ἐξανθεῖν,
ὅπερ οἱ πολλοὶ ἐκβάλλειν λέγουσιν· ὄρμενα γὰρ κα-
λεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν τὰ τῶν λαχάνων ἐξανθήματα.
οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ἀμαθεῖς ταῦτα ἀσπαράγους καλοῦσι.
Cf. Eust. ad Iliad. p. 899, 17. » E. M.) Νικόστρα-
τος (sic Mein. pro Ν-άτω)

— Ῥήτορες

ἐξορμενικότες δυσχερεῖς παλιναιρέτοις.

Codd. Ῥήτορι ἐξορμενικότες, quæ correxit Porson.
Idem deinde παλιναιρέτοι. Nic. novos oratores in
παλιναιρέτους, h. e. magistratus a republica remo-
tos et deinde rursus electos, inveni solere dicit,
tanquam in facile lacessendos.

9.

Eustath. ad Iliad. p. 677, 4: οἱ δὲ παλαιὸι βλο-
συρὸν φασι καὶ τὸ σεμόν· παρ' οἷς καὶ γρηῖς Νικο-
στράτου φέρεται αὕτη·

— Νῆ τὴν Ἀφροδίτην, ὃ ξένη,
βλοσυρὴν γε τὴν ψυχὴν ἔχεις.

« De hac potestate vocis βλοσυρὸς v. Heindorf. ad
Plat. Theat. p. 304. » M.

7.

Catenas, catheteres, annulos, brachialia, serpentes,
femoralia, inaurem.

8.

— Oratores
etiflorescentes molesti sunt magistratibus post abro-
gationem denuo creatis

10.

Photius p. 54, 9, Ζιγγοῦν: τὸ ὑποπίνειν Κόλικες.
οὕτως Νικ. Antiatt. p. 98, 6, Ζιγγῶν (sic): ἀντὶ
τοῦ πίνειν (malim ὑποπίνειν: certe ὑπο- facile ne-
glectum fuerit inter -u et π-) Κόλικες λέγουσιν.

11.

Phot. p. 538, 12, Στήριγμα: τὸ ὑποτιθέμενον
τῇ ἀμάξῃ δικροῦν (furca: v. Ar. Pac. 604). οὕτως
Νικ.

12.

Idem p. 569, 10, Ταραντίνον (sic etiam Ælia-
nus V. H. 7, 9, et Latini quoque tarentina dicunt
hæc vestimenta, teste Gesnero in Thes. Suidas
(Meinekiio iudice, rectius) ταραντινίδιον, ut Lucianus
Dial. meretr. 7, Schneider. in Lex. v. Ταραν-
τίνιον): λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον, οὐ πάντως πορ-
φυροῦν, ὡς τινες ὑπέλαβον. οὕτως Νικ.

13.

Schol. Eur. Phœniss. 1010: Σωσιφάνης ὁ τρα-
γικός ὑπὸ τοῦ Λαίου φησὶ τεθνηκέναι τὸν Μενουκία,
Νικ. δὲ ὑπὸ τῆς Σφιγγός. « Si tamen is est poeta co-
micus. » E. M.

14.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 342, 17, de Adra-
stea: ἐνιοὶ μέντοι ὡς διαφέρουσαν συγκαταλέγουσιν
αὐτὴν τῇ Νεμέσει, ὡς Μένανδρος καὶ Νικ. « Suidas
v. Ἀδράστεια eadem habet cetera, sed ὡς μὴ διαφ.,
ut Harpocrationis codd. p. 6 Bekk. » E. M.

15.

Crameri Anecd. Paris. 4, p. 114: Νικ.

Εἰπέ μοι τίτι

ἐδριακόνεις.

16.

Photius, p. 543, 13, Στρήνον: οἱ μὲν τὸ ὄζυ καὶ
τὸ ἀνατεταμένον· Νικ. δὲ τὸ τραγὺ καὶ πρόσαντες τῇ
ἀκοῇ φθέγμα.

XLVIII.

PHILETÆRUS.

Philetærum aequalem fuisse Hyperidis et Dio-
pithis (puto ejus, qui Menandri poetae pater fuit,

9.

— Per Venerem, hospita,
reverendam quidem animam habes.

15.

— Dic mihi, euniam
famularis?

vir in republica haud mediocriter versatus), ex Athen. 7, p. 342, A, et 13, p. 587, C, intelligitur. Omnino unam et viginti fabulas eum edidisse narrat Suidas et Eudocia p. 426; quarum fabularum Ἀχιλλεύς, Κορινθιαστῆς, Κυνηγίς, Φίλαυλος, Κέφαλος, Τηρέως, Ἀταλάντη et Λαμπαδοφόροι diserte a Suida tribuuntur Philetæro. Petiit autem Suidas hos titulos omnes præter Cephalum ex Athenæo, cujus ex 7, p. 342, A, et 11, p. 487, A, addere poterat Ἀσκληπιόν. » *E M.* Cf. Nicostrati fabularum prolegomena.

I. ANTYΛΛΟΣ.

Vide supra Nicostrati fragmenta fabulæ cognominis.

II. ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ.

1.

Athen. 8, p. 342, A : Φιλέταιρος δ' ἐν Ἀσκληπιῶ τὸν Ὑπερείδην πρὸς τῷ ὄψοφαγεῖν καὶ κυβεῖν αὐτόν (?) φησι. « Aleæ lusum ignominiosum putarunt veteres : v. Hist. crit. Com. p. 364. » *E M.*

2.

Idem 11, p. 487, A, de μετανιπτρίδι disserens : Φιλ. Ἀσκληπιῶ, Ἐνέσειε μεστὴν ἴσον ἴσῳ μετανιπτρίδα μεγάλην, ἐπειπὼν τῆς Ἰγυείας τοῦνομα. Versu 2 libri ὑπειπὼν, correctum a Schweighæusero.

III. ΑΤΑΛΑΝΤΗ.

Confer Meleagrum fabulam.

Athen. 10, p. 416, F, de Ctesia πολυφάγῳ dicens : Φιλ. δ' ἐν Ἀταλάντῃ,

Κὰν δὴ, τροχάζω στάδια πλείω Σωτάδου, τὸν Ταυρέαν δὲ τοῖς πόνοις ὑπερβάλῳ, τὸν Κτησίαν θ' ὑπερδραμοῦμαι τῷ φαγεῖν.

« Parasiti verba. Libri versu 1 δὲ. De forma contracta δὴ v. Dindorf. ad Ar. Ran. 265. Antiatt. p. 114, 18 : Τροχάζειν οὐ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ τρέχειν. Habet tamen Hermippus quoque Minervæ natal. 1, 5 :

οὐ παύσεται δ' ἡμέρας δσημέραι τροχάζων.

V. 2 libri ταυρίτην, quod correxit Valck. ad Phœmiss. 581. De *Taurea* (palæstrita) v. Athen. 7,

ÆSCULAPIUS.

1.

Infudit paris pari mixti plenam metaniptridem magnam, addito Sanitatis nomine.

ATALANTA.

Et, si opus est, curro plura stadia quam Sotades, Tauream vero exercitiis supero, Ctesiamque vinco vescendo.

p. 342, A (cf. Plat., Demosth. *Both.*). » *E M.* V. 3 vulgo τὸν Κτ. τε (Dind. et Mein. ex cod. B δὲ) τῷ φαγεῖν ὑπερδραμῶ, quæ et putida uniformitate offendunt, et tantum non solæο ὑπερδραμῶ. Reposuimus usitatum ὑπερδραμοῦμαι, cujus finali syllaba forte hausta a simili -μου- quum exstisset ὑπερδραμοῦ, id cito mutatum in ὑπερδραμῶ metri gratia, ut censebant imperiti, trajecerint. Mein. : « Futuri ὑπερδραμῶ pro ὑπερδραμοῦμαι nec mihi, nec Buttmano, aliud exemplum innotuit. »

IV. ΑΧΙΑΛΕΥΣ.

Athen. 11, p. 474, D : ὅτι δὲ καὶ ἀπὸ Κανθάρου κεραμέως ὀνομάσθη τὸ ἔκπωμα, φησι Φιλ. ἐν Ἀχιλλεῖ, Πηλεῦς; ὁ Πηλεὺς δὲ ἴσ' ἔστιν ὄνομα κεραμέως ξηροῦ λυγνοποιῦ, Κανθάρου, πενιχροῦ πάνυ, ἀλλ' οὐ τυράννου μὰ Δία.

Parum aptos ad id, quod demonstrare Athen. vulerit, hos versus esse censent Dalecampius et alii; nec sane negandum est, aliquid desiderari, velut in fine hoc vel quiddam hujusmodi (- μὰ Δε',) δὲ δὲ καὶ κεραμίου. Ὅδε, sc. Κάνθαρος. Potest ut his offererint similia versu 1, ubi scripsimus δὲ ἴσ' ἔστιν pro δ' ἔστιν. V. 3 μὰ Δία pro νῆ Δία Meinekius, qui præterea hæc annotavit : « Vereor ne Athenæus male intellexerit poetam : κάνθαρος pauperculi hominis fuisse videtur convicium. Consors erroris Hesychius. Primo versu scribam Πηλεῦς· ὁ Π. etc. Ludit enim poeta, opinor, Euripidem Iph. Aul. 701 :

Πηλεῦς· ὁ Πηλεὺς δ' ἔσχε Νηρέως κόρην. »

V. ΚΟΡΙΝΘΙΑΣΤΗΣ.

« Κορινθιαστῆς, quo nomine etiam Poliochi fabula ferebatur, quo sensu intelligendum sit, docet Stephanus Byzant. p. 468 Berk. : Κορινθιάζεσθαι (ita Mein. pro κ-άζομαι), τὸ ἐταιρεῖν, ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἐταιρῶν, ἢ τὸ μαστροπεύειν. Schol. Leid. ad Iliad. 2, 572, Κορινθιάζειν : τὸ καλλωπίζεσθαι. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1021. » *E M.*

Athen. 13, p. 559, A. Φιλ. Κορινθιαστῆ,

ὡς τακερὸν, ὦ Ζεῦ, καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμα ἔχει!

οὐκ ἐπὸς ἐταίρας ἱερόν ἐστι πανταχοῦ,

ACHILLES.

Peleus? Peleus sane est nomen figuli, insipidi lucernarum fabricatoris, Canthari, pauper sed non regis, per Jovem. [rimi,

CORINTHIASTA.

Quam tenerum, per Jovem, mollemque obtutum habet!

non temere amicæ templum ubique est,

ἀλλ' οὐχὶ γαμετῆς οὐδαμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

« Similiter Cratinus fragm. incert. 23 :

ὡς δὲ μαλακὸν καὶ τέρεν τὸ χρωτιδίον ἐστ', ὦ θεοί! Versibus 2 et 3 iterum usus est Phil. in Κυνηγίδι. Hesych. Ἐταίρας ἱερόν : (τὸ) τῆς Ἀφροδίτης. Cf. Athen. p. 571, C. » *E M. et Schiv.*

VI. ΚΥΝΗΓΙΣ.

Nomen meretricis est Cynegis vel Cynagis. Fieri potest tamen ut appellative vertendus sit titulus *Venatrix.*

1.

Athen. 13, p. 587, C, de meretricibus agens : Φιλ. ἐν Κυνηγίδι (sic),

Οὐχὶ Κερκώπη μὲν ἦδη γέγον' ἔτη τρισχίλια, ἡ δὲ Διοπέιους ἀειδῆς Τέλειος ἕτερα μυρία; Θεολύτην δ' οὐδ' οἶδεν οὐδείς, ὅτε τὸ πρῶτον ἐγένετο.

5 Οὐχὶ Λαῖς μὲν τελευτῶσ' ἀπέθανεν βιονομένη, Ἰσθμιάς δὲ καὶ Νέαιρα κατασέσηπε, καὶ Φίλη; Κοσσόφας δὲ, καὶ Γαλήνας, καὶ Κορώννας, οὐ λέγω, περὶ δὲ Ναΐδος σιωπῶ· γομφίους γὰρ οὐκ ἔχει.

Versu 1 gramm. Bekkeri Anecd. p. 271, 21, Κερκώπη : ἐταίρας ὄνομα, καλουμένης οὕτω διὰ κακοῦθειαν· Κέρκωπες γὰρ εἰσιν οἱ κακοῦργοι ἄνθρωποι. (V. Bæhr. ad Herodot. 7, 216.) Nisi potius a garrulitate nomen traxit : v. Alexidis Thras. versu 2. V. 3 οὐκ addidit Jacobsius; malui οὐδ'. Possis etiam δὲ γ'. (V. 5 vulgo Φίλα. Cf. Athen. p. 234, F; 254, A; 255, C. *Both.*) V. 6 Hesych. mendose Γαλήνη : ὄνομα κύριον ἐταίρας. Codd. AB γαλείνας. Alia nominis Γαλήνη exempla v. Hesiodi Theog. 244, Luciani Dial. mar. 5, Athenæi 15, p. 679, C. » *E M.*

nuptæ vero nusquam, in Græcia.

CYNAGIS.

1.

Nonne Cercope quidem jam ter mille annos nata [est, Diopithis autem Telesis obscura alteros decies [mille?

Theolytesque natalem nemo novit.

Nonne Lais tandem fututa decessit,

5 sicut Isthmias et Neæra putrefactæ sunt, et Phile? Cossyphas vero et Galenas Coronasque non me-

[moro, et de Naide sileo : molares enim dentes perdidit.

2.

Idem 13, p. 570, F : ταῦτά σοι παραινεῖν ἔγω... καὶ κατὰ Φιλεταίρου Κυνηγίδα

Παῦσαι γέρων ὦν τοὺς τρόπους· οὐκ οἶσθ' ὅτι

ἡδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν βιονοῦνθ' ἄμα, ὡς περ λέγουσιν ἀποθανεῖν Φορμίσιον;

Et 7, p. 280, C, de iis, qui voluptuosam vitam commendaverint : Φιλ. Κυνηγίδι (sic),

Τί δεῖ γὰρ ὄντα θνητὸν, ἱκετεύω, ποιεῖν 5 πλὴν ἡδέως ζῆν τὸν βίον καθ' ἡμέραν, εἴαν γ' ἔχη τις, ὁπόθεν; ἀλλὰ δεῖ σκοπεῖν τοῦτ' αὐτὸ τάνθρώπου· ὁρῶντα πράγματα· εἰς αὐρίον δ' (ἄφρον τι) φροντίζειν, ὅ τι ἔσται, περίεργόν τ' ἐστὶν ἀποκαῖσθαι, πάνυ 10 ἔωλον, ἔνδον ἀργύριον.

Probabiliter hæc fragmenta conjunxit Mein. Versu 2 ἡδιστόν ἐστιν Toup. App. ad Theocr. 21, p. 626. Libri οὐκ ἐστὶν ἦδ. Idem v. 3 Φορμίσιον. De *Phormisio* v. Platonis comici Πρέσβεις. V. 6 legebatur claudicante metro εἴαν ἔχη. V. 7 τοῦτ' αὐτὸ, i. e. τὸ ἡδέως ζῆν. V. 8 codd., omissis similibus, εἰς αὐρ. δὲ φροντίζειν. Temere Grotius et alii εἰς αὐρ. δὲ μηδὲ φροντ. Ibid. ὅ τι pro vulgato εἰ τι Casaub. et Erfurd. V. 9 vulgo περίεργόν ἐστιν.

3.

Ib. p. 572, D : περὶ δὲ τῶν ἐταιρῶν καὶ Φιλ. ἐν Κυν. τάδε φησίν,

Οὐκ ἐπὸς ἐταίρας ἱερόν ἐστι πανταχοῦ, ἀλλ' οὐχὶ γαμετῆς οὐδαμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Vide in Κορινθιαστῆ.

VII. ΛΑΜΠΑΔΗΦΟΡΟΙ.

Athen. 10, p. 418, C, allato Cratetis versu Ἐπὶ τριπήχῃ, Θεατικῶς τετραμήνα, hæc addit : τοῦτο

2.

Desine senex esse moribus. An nescis, suavissimum esse mori futuentem, ut mortuum esse aiunt Phormisium? quid enim, quæso, facere oportet mortalem, nisi suaviter vivere vitam quotidie, si quis habet unde? immo id ipsum spectare debet, humanas res considerans; (insani) autem est curare, quid cras futurum sit, sollicitique, prorsus obsoletum, 10 intus argentum seponere.

2.

Non temere amicæ templum ubique est, nuptæ vero nusquam, in Græcia.

δ' εἶπεν ὡς τῶν Θεσσαλῶν μεγάλη κρέα τεμνόντων,
Φιλ. δ' ἐν Λαμπαδηφόροις,

Καὶ χειροβαρὲς σαρκὸς ὑείας
θετταλότμητον κρέας.

Anapestos restituit Meinek. Eust. ad Hom. p. 857,
3o repetit sine nomine poetæ.

VIII. ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

« Fabula non diversa fortasse ab *Atalante*. » *M.*
Suidas, Ἀμπαλίνωρος (littera ο superscripta,
unde Tourp. Ἀμπαλίνωρος): ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν
ἑδόν. Φιλ. Μελεάγρῳ,

Ὁὐ πρὸς γυναικὸς ὁ κόρος· οὐκ ἄδ', ὦ κόρη,
ἀπιθ' ἂν παλίνωρος!

Male etiam Hesychius Ἀμπαλίνωρος: τὸ ἀνακάμψαι
(serib. ὁ ἀνακάμψας) τὴν αὐτὴν ἑδόν. Recte Elmsl.
Acharn. 1099 παλίνωρον. De usu elegante τοῦ ἂν
etiam imperativo juncti (quem usum significare
volui τῷ *quæso*) v. Matth. Gramm. § 598, c,
nos ad Pherecrat. Κορ. 1, etc. V. 1 perperam
Porsonus Advers. p. 295 et alii ὁ κόρος. Admoneri
videtur his verbis puella, quæ quum, inopia for-
tasse coacta, meretricari cœpisset, tamen adhuc
delicias faciebat, aliis admissis, aliis repudiatis,
amatoribus. Eam, nomine κόρη, virgo, simili τῷ
κόρῳ, irrisam, fugere superbiam et domum redire
jussit ille, qui hæc dixit.

IX. ΜΗΝΕΣ.

« Hoc titulo etiam Epicharmus (circa olymp.
75, ante Chr. nat. 480) edidit drama. » *E M.*

Schol. Venet. ad Aristoph. Av. 1047: ὡς ἐν
τούτῳ (mense Munychione) ἐναγομένῳν (in judicia
propter lites) ξένων, ἀπὸ τῶν πόλεων καλουμένων.
οὐκ ἦν δὲ, * ἀλλ' ὁ Μαμακτηριῶν, ὡς Φιλ. ἐν Μησὶ
δηλοῦν « Τίς ἐστὶ Μαμακτηριῶν; μὴν δικάσιμος. »
Ita hæc interpuncta fucum fecerunt scholiastæ.
Scribendum una sententia

Τίς ἐστὶ Μαμακτηριῶν μὴν δικάσιμος;

Quisnam est judicialis mensis Mæmacterion? recte

FACIFERI.

Et manui grave carnis suilla,
a Thessalo secatum, frustum.

MELEAGER.

Non mulieris est superbia: domum, quæso,
rursus abi, virgo!

MENSES.

Quis judicialis mensis est Mæmacterion?

ille his negat, Mæmacterionem esse talem mensem,
quod alter putaverat. Aristophanes Av. post 966
nostræ ed.: Καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕβρειος ἐς τὸν
Μουνυχιῶνα μῆνα. V. ibi ann. Fortasse ἀλλ' in
scholio delendum est, tanquam a non intelligente
allitum.

X. ΟΙΝΟΠΙΩΝ.

Conf. Nicostrati fabulam cognominem.

1.

Athen. 8, p. 280, D, de iis, qui ante Epicurum
voluptatem commendaverint: Φιλ. Κοναγίδι (sic)
... καὶ ἐν Οἰνοπίῳνι δὲ ὁ αὐτὸς φησι

— Ὀνητῶν δ' ὄσοι

καλῶς ἔχοντες ἀφρονον ζῶσιν βίον,
ἐγὼ μὲν αὐτοῦς (ἂν) ἀθλίους εἶναι λέγω
δήπουθεν· οὐ γὰρ ἐγγελευθὲν θανάτων φάγοις,
5 οὐδ' ἐν νεκροῖσι πέττεται γαμήλιος.

Versu 2 libri κακῶς, mendo vix credibili, de quo
cf. schol. ad Odys. 17, 176; 23, 310, Æschyli
Cho. 131, Euripidis Hel. 234 seq. et 401. Idem
per librorum negligentiam, qui neque syllaba-
rum quantitatem ubique curant, nec fere artem
didicerunt poetarum, qua voces præcipuæ ictibus
versuum supponuntur (huc accedit quod olim
libri compendii causa rarius describebantur quam
dictabantur, in quo non potuit quin forte scri-
ptores nisi verba ipsa, certe verborum ordinem, hic
illuc mutarent), ὅσοι | ζῶσιν κακῶς ἔχοντες ἀφρονον
βίον | ἐγὼ μὲν αὐτοῦς ἀθλίους εἶναι λέγω | οὐ γὰρ θανάτων
γε δήπουθεν' (BP δήπουθεν. Porson. et Mein. δήπουθεν
ἂν) ἐγγελευθὲν φάγοις. Δήπουθεν extrema sententia vel
ejus parte habet etiam Aristoph. Plut. 140, sicut
δήπου ibidem 487, et Pac. 880. V. 5 πέττεται pro
πέττεται cod. P, Eust. p. 1156, 48. Gramm. Bek-
keri Anecd. p. 229, 30, Γαμήλιος: ὁ εἰς τοὺς γά-
μους πλασσόμενος πλακοῦς.

2. 3.

Idem 4, p. 169, E: πατάνιον (v. Eubuli Κατα-
κόλλ. fr. 2) δὲ διὰ τοῦ π. Ἀντιφάνης, ... Φιλ. Οἰνο-
πίῳνι,

Ὁ μάγειρος οὗτος Πατανίων προσελθέτω.

OENOPION.

1.

— Mortalium quotquot
bene opulentam vitam vivunt,
equidem eos miseros esse dixerim
scilicet: neque enim mortuus anguillam edas,
5 neque apud Inferos coquitur nuptialis placenta.

2.

Coqus hic Patanion accedat.

καὶ πάλιν

Ἡλείου Στρατονίου τοῦ μαθητᾶς μοι δοκεῖ
ἔξεσθαι Πατανίων.

Ἡτανίων pro πατ. utrobique Schweigh. et Mein.,
qui similiter formatum nomen cauponis Παθανίων
Alciph. Epist. 3, 18, 19, et Democlis parasi cog-
nomen Αττωνίων Athen. 13, p. 584, F, comme-
morat, multis aliis hujuscemodi, ut ait, ommissis.
De *Stratonico*, citharista celeberrimo (sed nimis
ingenioso: v. Ælian. V. H. 14, 14: quippe pro-
pter satiram quandam supplicio capitis affectus est
a Nicocle, luxurioso (v. Ælian. ib. 7, 2) rege Cy-
pri. *Both.*), laudant Athenæum 8, cap. 41-45.

De quarto hujus fab. fragmento vide Nicostrati
OEnopionem.

XI. ΤΗΡΕΥΣ.

Athen. 10, p. 430, D: Φιλ. δ' ἐν Τηρεῖ δύο ὕδα-
τος πρὸς τρεῖς ἀκράτου. λέγει δὲ οὕτως,

— Πεπωκέναί μοι δοκεῖ τὸν κατὰ δύο
καὶ τρεῖς ἀκράτου.

Eust. ad Odys. 9, p. 1624, 56: οὕτω καὶ τὸ δύο
ὑδάτος πρὸς τρεῖς ἀκράτου. Φιλ. « Πεπωκέναί μοι
(sic) τὸν κατὰ δύο καὶ τρεῖς ἀκρ. »

2.

Idem 3, p. 106, E: ἐξῆς εἰσεκομίσθη ταγηνιστὰ
ἤπατα, περιειλημμένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλω, ἐν
Φιλ. ἐν Τηρεῖ ἐπίπλωτον (sic) εἶρηκεν. ὁ μὲν ἐπί-
πλωτος παρ' Ἐπιγάρμῳ ἐν Βάκχαις,

Καὶ τὸν ἄρτον ἐπικαλύψας ἐπίπλω,

καὶ ἐν Θεαροῖς

Ὁσφύος περὶ καπίπλου,

καὶ ὁ Χίος δὲ Ἴων ἐν ταῖς Ἐπιδημιαῖς ἔφη « τῷ ἐπί-
πλω ἐπικαλύψας. » « Phil. hoc nomen neutro ge-
nere dixisse videtur (?). Pollux 4, 224: Ἀντιφῶν δὲ
αὐτὸν (ἐπίπλου) καὶ ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως καλεῖ
ἐν * πωθα σύνφωσις (leg. ἐν τῷ θ' σύνφωσις) τῶν κατ'
ἄνθρωπον. Liber sic Antiphontis medici, patria Delii,
de quo Clemens Alex. Pæd. 2, p. 140 ed. Col.:
Ἀντιφάνης (leg. Ἀντιφῶν) δὲ ὁ Δῆλιος, ἰατρός, καὶ

3.

Plures quam Stratonicus discipulos mihi videtur
habiturus esse Patanion.

TEREUS.

1.

— Bibisse mihi videtur potum duarum (partium
ac trium meri. [aquæ])

TIBIARUM AMATOR.

Proh Jupiter! dulce est mori tibia delinitum!

μῖαν τῶν νόσου αἰτιῶν εἶρηκε τῶν ἐδεσμάτων τὴν πο-
λυεἶδειαν. Cf. Eubulus Sem. 3. » *E M.*

XII. ΦΙΛΑΥΛΟΣ.

Athen. 14, p. 633, E: καταπαύσω τὸ πολυλογεῖν,
τὰ ἐκ Φιλαύλου Φιλεταίου ἐπειπῶν,

Ὁ Ζεῦ, καλὸν γ' ἔστ' ἀποθανεῖν ἀλλοούμενον·
τούτοις ἐν ἄδου γὰρ μόνους ἐξουσία
ἀφροδισιάζειν ἐστίν, οἱ δὲ τοὺς τρόπους
βυπαρούς ἔχοντες μουσικῆς ἀπειρία
5 εἰς τὸν πῖθον φέρουσι τὸν τετραμένον.

Versu 1 libri ἐστίν. « Ἀλλοούμενον, *tibia cantu de-
linitum*, ut apud Apollodorum Athen. 7, p. 215,
E, Antigonum Caryst. ib. 8, p. 280, F, Stra-
bonem 15, p. 550. Ita etiam, citante Schweigh.,
ψαλλόμενος apud Machonem Athen. 8, p. 348,
F. » *E M.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 1, p. 21, C: Φιλ. ἡ Ἄμφις,

Ἄμφιβαλλε στέρνοις φᾶρος!

οὐ καθήσεις, τάλαν, μηδ' ἀγροίκως ἄνω γό-
νατος ἀμφέξει;

Eustath. ad Hom. p. 1164, 36: σκώπτων τις ἀρ-
ρυθμίαν φησὶν « Ἄμφιβαλλε στέρνοις (sic cod. L ap.
Athenæum, cujus ceteri ἀμφὶ στέρνοις) φᾶρος. οὐ
* καθήσεις, τάλαν, ... ἀμφέξει. » δοκεῖ γὰρ ὁ σκωπτόμε-
νος ψιλὰ ἐνδύσεως προβαίνειν τὰ σκέλη, ἔχειν δὲ καὶ
τὸ προκόπιον ἀπόλυτον. Prior horum versuum lyri-
corum constat ex trochæo et antispasto, ut Soph.
OEdip. Tyr. 630 ed. nostræ; posterior est creti-
cus hexameter cat. (—u—|—u—|—u—|—u—|
—u—|—u—), cujus similem sed solutiorem inve-
nio in Eur. Hecuba 1041 hunc,

αἰθέρ' ἀμπατάμενος οὐράνιον ὑψιπέτες εἰς μέλαθρον,
Ἰβρίων,

et proximos ita seribo:

ἡ Σείριος ἐνθα πυρὸς φλογέας (anap. dim.)

ἀρτίσιν ἔσσων ἀγᾶς (antisp. dim.),

ἡ τὸν ἔσω αἶδα μελανοχρῶτα πορθμὸν ἄζω τάλας;
(do. tr.)

his enim in Orco solis potestas est
amorum; putide autem
morati musicæ imperitia
5 ferunt in vas pertusum.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Circumjice pectori vestem!
non demittes, miser, nec rustice supra genu amici-
[beris?]

2.

Pollux 7, 46 : εἶδη δὲ ἐσθίων ἀνδρῶν μὴν (mendose codd. μὲν) χαλαρὸς, ἢ μὲν δολόλευκος, ὡς Φιλ. ὁ κωμωδιοδιδάσκαλος ὠνόμασεν.

XLIX.

AMPHIS.

« Hunc non veteris comœdiæ poetis secundum Fabricium Bibl. Gr. 2, p. 410, sed μέσοις annumerandum esse, præter argumenta dramatum ostendit Pollux 1, 233, ubi dicens, mediæ comœdiæ scriptores distinxisse inter συκάμινος et συκάμινον, respexisse videtur Amphidis Incert. 6. Cf. Pollux 7, 17. Præterea Platonis, Sinopes, Nannii, aliorumque, quorum frequens illa ætate memoria, æqualem eum fuisse docet Diogenes Laert. 3, 27, et Athen. 13, p. 567, F, et Phrynem commemorans ib. p. 591, D, vitam minimum ad olymp. 112 (ante Chr. nat. 331-328) produxit. Atheniensem dicit Suidas v. Ἄμφις. Nomen viri subinde in Ἄμφις et Ἄγίας mutatum est, velut Polluc. 3, 36 : Ἄγίας (Ms. Ἄμφις) ὁ κωμικός, et fortasse Antiatt. p. 113, Πυξίον, ἔπου οἱ ζωγράφοι γράφουσιν. Ἄγίας ζωγράφῳ. Quanquam potest ut Ἄμφις et Ἄμφις (Thuc. 4, 119) nonnisi diversæ formæ sint ejusdem nominis, sicut Ἐλπις et Ἐλπίας, Αὔσις et Αυσίας, Μάντις et Μαντίας, Τέλλις et Τελλίας, aliaque hujusmodi nomina indistincte dicuntur. — Fabularum tituli supersunt viginti sex; duarum fragmenta nulla supersunt, Ἀκκοῦς, et Ἀλειπρίας. » *E Mein.* Hist. crit. Com., ubi v. disputantem de titulis illis p. 404 seqq.

I. ΑΘΑΜΑΣ.

Athen. 13, p. 559, A : Ἄμφις δ' ἐν Ἀθάμαντι, εἴτ' οὐ γυναικὸς ἐστὶν εὐνοϊκώτερον γαμετῆς ἑταίρα; πολὺ γε, καὶ μάλ' εἰκότως. Ἡ μὲν ἀνόμων γὰρ καταφρονουῖσ' ἔνδον μένει· ἢ δ' οἶδεν, ὅτι ἢ τοῖς τρόποις ὠνητέος 5 ἀνθρωπὸς ἐστίν, ἢ πρὸς ἄλλον ἀπιτέον.

ATHAMAS.

Tandem non est prudentior nuptâ muliere amica? longe quidem, et id prorsus consentaneo modo : nam altera illegitimis contemptis intus manet; altera vero scit, aut moribus emendum esse 5 hominem, aut ad alium ipsi abeundum.

Versu 3 libri ἢ μὲν νόμῳ etc., trepidantibus viris doctis. Perversa Canterus sententia νόμων, *legum*, quibus confidit nupta, nedum eas spernat. Immo ἀνόμων, *illegitimum*, concubinatus, vitæ meretriciæ. Forte peritit a, simile v litteræ, qua de re ad Antiphanis Ἄγρ. 1. Cf. etiam Γυναικοκρ. Vulgatum νόμῳ ita explicat Grotius : « uxores superbas esse legum fiducia, quæ dimitti vetant nisi dote reddita. »

II. ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

Hanc comœdiam, pariter ac Mnesimachi cognominem, non ad fabulosum illum Alcmaeonem spectare, sed ad Pythagoreum philosophum, de quo præter alios Diog. Laert. 8, 37, censet Mein.; sed ejus dramatis una tantummodo vox superest, ex qua quid in utramvis partem efficias?

1.

Pollux 10, 170 : καὶ περιθέτην δὲ (sc. κόμην), ὡς ἐν Ἄμφιδος Ἀλκμαίωνι καὶ Μενάνδρου Ὀλυνθία.

III. ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ.

1.

Stobæus Floril. 60, 1, cum lemmate Ἄμφιδος ἐξ Ἀμπελουργῶ e cod. A.

Οὐκ ἐστὶν οὐδὲν ἀτυχίας ἀνθρωπίνης παραμύθιον γλυκύτερον ἐν βίῳ τέχνης· ἐπὶ τοῦ μαθήματος γὰρ ἐστὶν ὁ νοῦς αὐτοῦ λέληθε παραπλέων τὰς συμφορὰς.

Versu 4 libri αὐτοῦ. Meinek. malit αὐτόν, sed aptius conjungi dicas verba αὐτοῦ τὰς συμφορὰς.

2.

Ib. 104, 6, cum eodem lemmate.

Ἐν οἷς ἀν ἀτυχίῃ τις ἀνθρώπος τόποις, ἤκιστα τούτοις πλησιάζων ἤδεται.

Phædrus, citante Valckenario (1, 18) : Nemo libenter recolit, qui læsit, locum.

3.

Pollux 9, 88 : παρὰ μέντοι τοῖς Δωριεῦσι καὶ (?) τὸ κέρμα ἐστὶν εἰρημένον. εὔροι δ' ἂν τις αὐτὸ καὶ

VINITOR.

1.

Nullum est humanæ calamitatis solatium dulcius in vita quam ars : quippe scientiæ mens insistens clam se ipsa infortunia sua præternavigat.

2.

Quibus in locis homo aliquis male habuit, iis perquam invitus appropinquat.

παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς περ καὶ ἐν τῷ Ἄμφιδος Ἄμπελουργῶ

Μικρόν τι κέρμα.

Et 7, 170 : κέρμα ἐνικῶς Ἄμφις εἶρηκεν ἐν Ἄμφ. Pluralis κέρματα frequentior. Suspicio, Pollucem ita scripsisse : παρὰ μ. τοῖς Δωρ. κάρτα τὸ κέρμα ἐστὶν εἶρ. Certe καὶ ægre conciliandum est sequentibus.

IV. ΑΜΦΙΚΡΑΤΗΣ.

Diogenes Laert. 3, 26 et 27 : τοιοῦτος ὢν (Πλάτων) ἄμω ἐσκόπη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν ... Ἄμφις Ἀμφικράτει,

Τὸ δ' ἀγαθόν, ὃ τι πότ' ἐστίν, οὐ σὺ τυγχάνειν μέλλεις διὰ ταύτην, ἥττον οἶδα τοῦτ' ἐγὼ, ὃ δέσποτ', ἢ τὸ Πλάτωνος ἀγαθόν. Πρόσσεχε δὲ!

Hinc petiit Hesych. Miles. p. 48.

V. ΒΑΑΑΝΕΙΟΝ.

Athen. 3, p. 123, E : τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖοι μετὰ κερας καλοῦσιν, ὡς Σώφριος ἐν Ἀνδροκλεί ... Ἄμφις δ' ἐν Βαλανεῖῳ,

Ἄνεβύσῃ ὕδωρ ἐνεργεῖν θερμὸν, ἄλλος μετὰ κερας.

VI. ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΙΑ.

Meinek. de Alexidis dramate cognomini, Hist. crit. Com. p. 398, sic fere : « Scilicet illis temporibus, quibus permulti Athenienses insano quodam Laconicarum rerum studio ferebantur, etiam mulieres, quum magnas sui generis prærogativas apud Lacedæmonios esse viderent (Aristot. Polit. 2, 7, 9), libido invasit in majorem se libertatem vindicandi omniaque suo arbitrio agendi. Id in lusum jocumque verterint Alexis et Amphis, exemplo fortasse Aristophanis Ecclesiazusis, ut haud inepte conjicit Bœttiger. Opusc. 1, p. 301. »

Athen. 8, p. 336, C : καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ δὲ Γυναικοκρατία τὰ ὅμοια λέγει (Ἄμφις).

3.

Parvus aliquis nummulus.

AMPHICRATES.

Bonum vero, quid tandem sit, quod tu per hanc accipies, minus ego scio, domine, quam Platonis bonum. Attende sane!

BALNEUM.

Clamavit calidam ferri aquam, alius temperatam.

IMPERIUM MULIEBRE.

Bibe, lude! mortalis vita, breve tempus in terra,

FRAGMENTA COMICORUM GR.

Πῖνε, παῖζε! θνητὸς ὁ βίος· ὀλίγος οὐπὶ γῆ χρόνος, ἀθάνατος δ' ὁ θάνατός ἐστιν, ἂν ἀπαξ τις ἀποθάνῃ.

Versu 1 libri Π. καὶ παῖζε. Correxit Muretus V. L. 19, 3. V. 2 idem θάνατος δ' ὁ θάνατος, quum forte littera initialis periisset, quod mendorum genus satis frequens commemoravi ann. ad Acharn. 32; cf. Athamantem. Emendavit Elmsleius. « Theophylactus Hist. 3, 13 : ἀδοξίαν μετὰ σωτηρίας, ἄνδρες, ἀισχύνεσθε· τοῦτο θάνατός ἐστιν ἀθάνατος. » *E M.*

VII. ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΝΙΑ.

1.

Athen. 14, p. 642, A : ἐδίδοτο δὲ καὶ ὦν ἐν τῇ δευτέρῃ τραπέζῃ ... Ἄμφις δ' ἐν Γυναικομανίᾳ,

α. Ἦδη ποτ' ἤκουσας α βίον ἀγληεσμένον ; β. Ἡ (τοῦτ' ἐκεῖνο;) α. Τοῦτ' ἐκεῖν' ἐστὶν σαφῶς,

ἄμπτες, οἶνος ἠδύς, ὦα, σπασμαῖ, μύρον, στέφανος, αὐλητρίς. β. Ὡ Διοσκώρω, 5 ὀνόματα τῶν δώδεκα θεῶν διεληλυθας!

Versu 1 vulgo ἀγληεμένον, quod inusitatum. Correxerunt Schweigh. et Dind. « Ἀγληεσμένος βίος, *molita vita* (quidam βίος ἀγληεσμένος, *uncta vita*, ut Cas. annotavit), proverbio dicitur significante lautiorē vitam, primorum hominum glandibus contentæ oppositam; de quo cf. Suidas h. v., Porphyr. De abstin. 2, 6, et paræmiographorum verba, quæ Schweigh. adscripsit. V. 2 libri αι τοῦτ' ἐκ. ἐστὶν σαφῶς. De αι et η confusis v. indices Homeri et Æschyli. Alienum ναί, de quo cogitabat Schweigh. relicta lacuna, quam verosimiliter explevimus. Etiam h. l., ut passim, incogitantes librarij similia omiserunt.

2.

Idem 9, p. 386, E : τοῦ μὲν ὀλλειογαστορος Ἄμφις μέμνηται ἐν Γυναικομανίᾳ, οὕτωςι λέγων·

neque moritur mors, si quis semel extinctus est.

INSANUM MULIERUM STUDIUM.

1.

a. Audistin' unquam de vita molita? b. An (hoc illud est?) a. Plane hoc illud est, placentæ, vinum dulce, ova, sesama, unguentum, corona, tibicina. b. O Diocuri, nomina duodecim deorum commemoravisti!

31

Εὐρύβατε κνισσολοχῆ, (λεῖχ'!) οὐκ ἔσθ' ὅπως
οὐκ ὀλβιογαστωρ εἶ σύ.

Sic etiam, nomine poetæ omisso, Eust. ad Iliad. p. 402, 12, nisi quod habet κνισσολοχῆ, quam scripturam recte judicat Elmsl. ad Acharn. 976. Forte neglectum esse videtur sententiæ aptum et τῷ -λοχῆ simile λεῖχ', habentque codd. PV κνισσο-λεῖχ'ε. « De Eurybati nomine ad convicia traducto v. Lobeck. Aglaoph. p. 1306, Taylor. ad Æschin- nem C. Ctes. p. 527 Reisk., Apulejus 1, p. 321 Alt., Aristides 3, p. 327, A, ubi cum Phrynonda (de quo v. Ar. Thesmoph. 819) conjungitur. » E M.

3.

Hesych. Εὐκυθεῖν : ὄπερ νῦν εὐβολεῖν. Ἄμφις ἐν Γυναικομακίᾳ. • Εὐκυθεῖν (de quo verbo Pollux 7, 204; 9, 94), quod postulat series litterarum, pro εὐκολεῖν restituit J. F. Gronovius. Cetera pro eo quod in codice legitur, Ἄμφις δὲ γυναικομα-κίτην, Tourpius Emend. 1, p. 406. » E M.

VIII. ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ.

Antiatt. p. 104, 25, Κατ' ἀγρόν : ἀντὶ τοῦ ἐν ἀγρῷ. Ἄμφ. Δακτυλίω.

IX. ΔΕΞΙΔΗΜΙΔΗΣ.

Diogenes Laert. 3, 26 et 28 : τοιοῦτος δ' ὢν (Plato) ἄμωσ ἐσκώφη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κομικῶν ... Ἄμφις Ἄμφικράτει ... ἐν δὲ Δεξιδημίδῃ,

— Ὡ Πλάτων,

ὡς οὐδὲν οἶσθα πλὴν σκυθροπάζειν μόνον
ὥσπερ κοχλίαις σεμνῶς ἐπηρκῶς τὰς ὀφρῶς!

« Codex Monac. ἐν δ' ἐξιδημίδῃ, Vindob. duo ἐν δὲ ἐξιδημίδῃ, Ambros. endezimide. Ex his conjicias, titulum fabulæ fuisse potius Δεξιμηδῆς » E Mein. Qui nunc probat Suidæ v. Σκυθροπάζειν lectio- nem, ὡς οὐδὲν ἦσθ α πλὴν σκ. etc.

2.

Eurybate adipis linctor, (linge) non potest
quin sis ventre beatus.

DEXIDEMIDES.

— O Plato,
ut nihil scis nisi moroso esse vultu,
sicut cochlea, graviter adductis superciliis!

DITHYRAMBUS.

1.

a. Habeo autem gingrantem sapientissimam.
b. Et quænam est gingras (tibia)? a. Novum
[quoddam inventum

X. ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ.

1.

Athen. 4, p. 174, F: ὀνομάζονται δὲ οἱ αὐλοὶ γίγ-γροι ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἀπὸ τῶν περὶ Ἄδωνιν θρήνων· τὸν γὰρ Ἄδωνιν Γίγγρην καλεῖτε ὑμεῖς οἱ Φοίνικες, ὡς ἱστορεῖ Δημοκλείδης. μνημονεύει τῶν γίγγρων αὐλῶν Ἀντιφάνης ἐν Ἰατρῷ, καὶ Μένανδρος ἐν Καρίνῃ, Ἄμ-φικ τ' ἐν Διθυράμβῳ, λέγων οὕτως:

α. Ἐγὼ δὲ τὸν γίγγραντα, τὸν σοφώτατον.

β. Τίς δ' ἔσθ' ὁ γίγγρας; α. Καινὸν ἐξευρ-μά τι

ἡμέτερον, ὃ θεάτρῳ μὲν οὐδεπώποτε
δείχθη γ', Ἀθήνησιν δὲ κατακεχημένον5 ἐν συμποσίοις ἤδη 'στί. β. Διὰ τί δ' οὐκ ἄγεις
εἰς τὸν ὄχλον αὐτό; α. Διότι φυλὴν περι-μένωσφόδρα φιλονεικοῦσαν λαχεῖν τιν'· οἶδα γὰρ
ὅτι πάντα πράγματ' ἀνατριανιώσει κρότοις.

Versu 1 sic cod. B; ceteri γίγγραν τε. V. 3 Do- braeus οὐδεις πώποτε ἔδειξ'. V. 4 libri ἐδείχθη. De omisso nonnunquam a Tragicis augmento v. ann. ad Soph. Trachin. 244, suspicorque, etiam apud Aristoph. Av. 470 pro κάρτι καθεύδον satis fuisse scribi κᾶτα κάθειδον. Certe a Comicis omissum augmentum non abjudicem. V. 5 probabiliter Dind. et Mein. ἤδη 'στί pro ἤδιστον. V. 6 Meinek. ὄχλον αὐτόν, ex cod. B. V. 8 ita Dindorf. pro ἀνατριανιώσει. « Plato com. Hell. fragm. : 3· πάντα ταῦτα συντριανίων ἀπολέσω. Sed πράγματ' ex Casauboni conjectura fluxisse videtur. Fortasse : ὅτι πάντα πᾶν τῶς ἀνατριανιώσει κρότος. » E M.

2.

Athen. 13, p. 563, C: περὶ δὲ τοῦ ἔρην Ἄμφις ἐν Διθυράμβῳ φησὶ

Τί φης; σὺ ταυτὶ προσδοκᾷς πείσειν ἔμ', ὡς ἔρωσ τις ἐστίν, ὅστις, ὠραίων φίλων,
τρόπων ἔραστὴς ἐστὶ, τὴν ὄψιν παρεῖς,

nostrum, quod teatro quidem nunquam adhuc
ostensum est, Athenis autem jam usurpatur
5 in conviviis. b. Cur vero id non inducis
in vulgum? a. Quia tribum exspecto
valde æmulantem aliquam me nacturum esse:
[scio enim
omnia illam ceu tonitru concussuram esse plau-
[sibus.

2.

Quid ais? tune exspectas fore, ut mihi persuadeas,
amorem esse, si quis, venustum amans,
morum amator est, neglecto adspectu

ἄφρον γ' ἀληθῶς; οὔτε ταυτὶ πείθουμαι,
5 οὐθ', ὡς πένης ἀνθρώπος, ἐνοχλῶν πολλὰ κίς
τοῖς εὐποροῦσιν, οὐ λαβεῖν τι βούλεται.

Versu 1 et 2 libri

— πείσειν ἔμ',
ὡς ἔστ' ἔραστὴς, ὅστις ὠραίων φίλων
τρόπων, etc.

Non intercessissem, quominus legeretur π. ἔμ', ὡς etc., nisi hiatus ostenderet, poetam scripsisse ἔμ' ὡς ..., quo reposito ferri nequeunt metri causa verba ἔστ' ἔραστὴς. Nec magis probandum esset, si quis id vellet, ἐστίν γ' ἔραστὴς, thesi obscurato nomine. Dedi igitur ἔρωσ τις, simile illud τῇ ἔρα-στὴς, et variata oratione, et ineleganter illatam vocem lucrī faciens, ἔρωσ autem sub ictu collo- cans ex regula. Jacobsio debetur ὠραίων φίλων : in libris genitivi ὠραίων φίλων τρόπων intolerabiliter collidunt. Versu 4 idem Jacobs. γ' pro τ'.

XI. ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

Athen. 7, p. 295, E, de γλαύκῳ pisce testimo- nia poetarum afferens : ... Ἄμφις δ' ἐν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις,

Γλαῦκοι δ' ὄλοι, ῥαχιστά (τε) κερήνων
μέρη
εὐσαρκα.

Codd. ῥαχιστά κρανίων (calvarum!) μέλη, quum laud dubie capita balænarum et ejus generis pi- scium majora dicantur. De λ et ρ litteris subinde commutatis ad Eurip. Incert. 127, etc. « De verbo ῥαχίζειν, quod significat *discindere* (disse- care), Blomfield. dixit Gloss. Persarum 422. » E M.

XII. ΕΠΙΘΟΙ.

« Ἐπίθους Grotius in margine Stobæi interpre- tatur *Carminatrices*, sed v. Athen. fragm. 2. » E M.

1.

Stob. Floril. 56, 4, cum lemme Ἄμφιδος Ἐπίθων.

per veram insaniam? neque hoc mihi persuades,
5 neque, virum pauperem, molestum sæpe
fortunatis, nolle aliquid accipere.

SEPTEM CONTRA THEBAS.

Glaucique integri, et dissectæ capitum partes
carnosæ.

MERCENARI (2).

1.

Tandem non est aurea res solitudo?
pater enim vitæ hominibus ager,
et paupertatem celandi solus intelligens;

Εἴτ' οὐχὶ χρυσοῦν ἐστὶ πρᾶγμα ἔρημία;
ὁ πατήρ γε τοῦ ζῆν ἐστὶν ἀνθρώποις ἀγρός,
πενίαν τε συγκρύπτειν ἐπίσταται μόνος·
ἄστου δὲ θεάτρον ἀτυχίας σαφοῦς γέμον.

V. 4 libri post θεάτρον habent ἐστίν, quod delevit
Grotius.

2.

Athen. 10, p. 426, A: ἐγὼ δὲ κατὰ τοὺς Ἄμφι-δος Ἐπίθους παρακελεύομαι

Ὁ παῖς σοβείτω τοῖς ποτηρίοις συγχῶς.

Scripsi συγχῶς. ABCPV συγχούς. In C superscriptum
συχνᾶ, ejus interpretatio fuerit συγχῶς, male mu-
tatum in συγχούς. Casaub. συχνῶς.

3.

Photius p. 291, 2, et Suidas, Νεανισκεύεται:
Ἄμφις Ἐπίθους, Πισσιδίτιπος Δημόταις.

XIII. ΙΑΛΕΜΟΣ.

1.

Athen. 2, p. 69, B: Νίκανδρος ... βρένθην λέγε-σθαί φησι παρὰ Κυπρίους θρίδακα, ὃ Ἄδωνις κα-
ταφαγὼν ὑπὸ τοῦ κάρου διεφθάρη (per somnum,
quem lactuca efficere dicitur : v. Stein. *Natur-
gesch.* 2, p. 131). Ἄμφις τε ἐν Ἰαλέμῳ φησὶν

Αἰαὶ θριδακίαις ταῖς κἀκίστ' ἀπολουμέναις,
ἅς εἰ φάγοι τις ἐντὸς ἐξήκοντ' ἐτῶν,
ὅποτε γυναικὸς λαμβάνοι κοινωνίαν,
στρέφοιθ' ὄλην τὴν νύκτα, μηδὲ ἐν πλέον
5 ὦν βούλεται δρῶν, ἀντὶ τῆς δ' ὑπουργίας
τῇ χειρὶ τρίβων τὴν ἀναγκαίαν τύχην.

Versu 1 scripsi Αἰαὶ θριδ., ut Eur. Phœniss. 1413 :
Αἰαὶ (sive Αἰαί), ἰὼ μοι μοι. Codd. inepte Ἐν ταῖς
θρ. sed αἰαί forte videtur abiisse in αἰται vel αἰταῖς,
deinde in ετεε, εε, et altero ε omisso in ε, pro quo
dederint intelligibile ἐν. Passim αἰ et ε confusa.
V. 4 codd. μηδὲν πλέον. Jacobs. et Mein. μηδὲ ἐν πλ.
V. 5 addidi δ'. Τῆς ὑπ., h. e. officii feminae præ-

urbs autem theatrum miseriæ manifestæ plenum.

2.

Puer magnifice incedat cum poculis sæpe.

ENERVATUS.

1.

Væ lactucis, quæ utinam pessime pereant!
quas qui comedit nondum sexagenarius
si quando concumbit cum uxore,
tota nocte se volutaverit, nec magis
5 efficiens, quod vult, pro opere autem
manu fricans necessarium fatum.

standi, concubitus. V. 6 ridicule describitur onania, quo redactum dicit amatorem invalidum. Meinek. conjicit τὴν ἀναγκάϊαν φύσιν.

2.

Idem 8, p. 336, C : καὶ Ἄμφις δὲ ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Ἰαλ. φησὶν

Ὅστις δὲ θνητὸς γενόμενος μὴ τῷ βίῳ
ζητεῖ τι τερπνὸν προσφέρειν, τὰ δ' ἄλλ' ἐᾷ,
μάταιός ἐστιν ἐν γ' ἐμοὶ καὶ τοῖς σοφοῖς
κριταῖς ἄπασιν, ἐκ θεῶν τε δυστυχίης.

Versu 3 ἐν γ' ἐμοὶ Porson. pro vitioso εἶργ' ἐμοὶ vel εἶργα μοι.

3.

Idem 7, p. 309, A, de coracino pisce : Ἄμφις δ' ἐν Ἰαλ.

Ὅστις κορακῖνον ἐσθίει θαλάττιον
γλαύκου παρόντος, οὗτος οὐκ ἔχει φρένας.

XIV. ΚΟΥΡΙΣ.

1.

Athen. 13, p. 567, F : τούτων τῶν ἐταιρῶν καὶ Ἄ. μνημονεύει ἐν Κουρίδι, λέγων

Τυφλὸς, (τυφλὸς δ') ὁ Πλούτος εἶναι μοι
δοκεῖ,

ὅστις γε παρὰ ταύτην μὲν οὐκ εἰσέρχεται,
παρὰ δὲ Σινόπη, καὶ Λύκη, καὶ Ναννίῳ,
ἐτέραις τε τοιαύταισι παγίσι τοῦ βίου
5 ἔνδον κάθητ' ἀπόπληκτος, οὐδ' ἐξέρχεται.

Versu 3 libri Λύκα dorice, η et α commutatis, ut alias, nisi fallor.

2.

« In eadem parte fabulæ Amphis etiam Phrynes divitias commemorasse videtur. Athen. ib. p. 591, D : εἶρηκε δὲ περὶ τοῦ πλούτου αὐτῆς (τῆς Φρύνης) ... καὶ Ἄμφις ἐν Κουρίδι. » E M.

3.

Quicumque mortalis natus non studet vitæ delectabile quiddam afferre, ceteris missis, stultus est meo et omnium sapientum iudicio, divinitusque infelix.

3.

Quisquis coracinum edit marinum, si glaucus adest, is mentis non est compos.

TONSTRIX.

1.

Cæcus (autem, cæcus) mihi videtur esse Plutus.

XV. ΚΥΒΕΥΤΑΙ.

Pollux 7, 203 : σκίραφια καὶ τὸν σκίραφουτὴν Ἄμφις εἶρηκεν ἐν τοῖς Κυβευταῖς. Stephanus Byzant. p. 607 : τὸ σκίραφιον ... δηλοῖ τὸν τόπον, εἰς ὃν οἱ κυβευταὶ συνίασι. καὶ ὁ σκίραφουρὸς σημαίνει τὸν ἀκόλαστον κατακυβεύτην, ἀπὸ τῶν ἐν Σκίρῳ διατριβόντων. Σκίραφουρὸς dictum ut οικουρὸς et similia. Perperam codd. σκίραφός, nec recte ὁ σημαίνει, nato forte, ut videtur, τῷ σ ex σ littera, quæ sequitur. Idem vitiose ἀκόλαστον καὶ κυβευτήν. Immo κατακυβεύτην a verbo κατακυβεύειν. Alioqui delendum esset καὶ, tanquam ortum e ku- syllaba vicina; sed κατὰ et καὶ sæpius confusa novimus apud scriptores. « Etym. M. p. 717, 28, Σκίραφια (sic) : τὰ κυβεῖα, ἧτοι ἐπὶ σκίραφός [τις] ἐστὶν ὄργανον κυβευτικὸν (fortasse Et. dixit ἐπεὶ σκ. τισὶν ἐστὶν ὄργ. κ. Both.), ἢ ἀπὸ Σκίραφου τινὸς κυβευτοῦ, ἢ ὅτι ἐν τῷ τῆς Σκίραδος Ἀθηνᾶς ἱερῷ οἱ κυβευταὶ ἐπαιζον. Eust. ad Odys. p. 1397 24 : καὶ ἐν ἱεροῖς ἐκυβεύοντο, καὶ μάλιστα ἐν τῷ τῆς Σκίραδος Ἀθηνᾶς, τῷ ἐπὶ Σκίρῳ, ἀφ' οὗ καὶ τὰ ἄλλα κυβευτήρια σκίραφια ὀνομάζετο. εἰς ὧν καὶ πάντα τὰ πανουργήματα διὰ τὴν ἐν σκίραφείοις βραδιουργίαν σκίραφοι ἐκκαλοῦντο. Aleatores de Sciro commemorat etiam Theopompus apud Harpocr. p. 168 Bekk. et schol. Arist. Avium 1298, ex emendatione Lobeckii Aglaoph. p. 1316. » E M.

XVI. ΛΕΥΚΑΣ (?).

Athen. 7, p. 277, C : ὅστις ἀγοράζων ὄψον, ἐξὶν ἀπολαύειν ἰχθύων ἀληθινῶν, βραφανίδας ἐπιθυμεῖ πρίασθαι, μαίνεται, φησὶν Ἄμφις ἐν Λευκάδι. Forte a suo loco aberrasse arbitror verba ἐν τῇ Λευκάδι, quum A. dixisset sine lacuna, quam sumunt post ὄψον,

Ὅστις ἀγοράζων ὄψον ἐν τῇ Λευκάδι,
ἐξὶν ἀπολαύειν ἰχθύων ἀληθινῶν,
βραφανίδας ἐπιθυμεῖ πρίασθαι, μαίνεται.

Eundem locum, omisso fabulæ titulo, affert Athen. 2, p. 57, B, ubi libri v. 1 ἀγοράζειν, v. 2 Ἀπολλων pro ἀπολαύειν. Ceterum Meinek. malit ἐν Λευκαδίᾳ, quo nomine, præter Menandrum, fabulam

qui ad hanc quidem non ingreditur, apud Sinopen autem, et Lyceon, et Nannion, aliaque hujusmodi retia vitæ, 5 intus sedet attonitus, neque exit.

2.

Phryne (meretrix) opulentissima.

LEUCADIA (?).

Quicumque opsonia emens Leucade, quum licet frui veris piscibus, raphanos cupit mercari, insanit.

XX. ΠΑΑΝΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 224, D, de piscariorum apud Athenienses insolentia : Ἄμφις δ' ἐν Πλάτῳ,

Πρὸς τοὺς στρατηγούς βῆσιν ἐστὶ μυρίαὶ
μοίραις προσελθόντ' ἀξιοθῆναι λόγου,
λαβεῖν τ' ἀπόκρισιν ὧν ἂν ἐπερωτᾷ τις, ἢ
πρὸς τοὺς καταράτους ἰχθυοπόλας ἐν ἀγορᾷ,
5 οὐς εἴ γ' ἐπερωτήσεν τις ἢ λαβεῖν τι τῶν
παρακειμένων ἔκυψεν, ὡσπερ Τήλεφος,
πρῶτον σιωπῆ, (καὶ δικαίως τοῦτο γέ,
ἅπαντες ἀβρόφωνοι γὰρ εἰσιν ἐνὶ λόγῳ.)
ὡσεὶ τε προσέχων οὐδὲν οὐδ' ἀκηκῶς
10 ἔκρουσε πούλυπον (ὁ δ' ἐπρήσθη), κοῦγ' ὄλα
λαλῶν τιν', ἀλλὰ συλλαβὴν ἀφελὼν, « Τά-
ρων βολῶν γένοιτ' ἂν, ἢ δὲ κέστρα ἔκτω βολῶν. »

Τοιαῦτ' ἀκούσαι δεῖ τὸν ὀψωνοῦντά τι.

Versu 1 « βῆσιν μυρίαὶ μοίραις, quod nos dicimus tausendmal leichter. Dictionis μυρίαὶ μοίραις, infinitis partibus, aliud exemplum non legi. V. 3 ὧν addidit Porsonus. » E M. V. 5 codd. οὐς ἐάν vel ἂν ἐπερωτήσῃ τις, a quibus abhorret, quod sequitur, ἔκυψεν. Ortum ἂν ex εἴ γ' simili. Ibidem codd. mendose λαβῶν. Scripsi λαβεῖν, i. e. ὡστε λαβεῖν. V. 7 libri perperam σιωπῆ. « Similiter Alexis Athen. p. 241, D, de parasito :

δειπνεῖ δ' ἀφρονος Τήλεφος, νεύων μόνον
πρὸς τοὺς ἐπερωτῶντάς τι.

Utroque loco Tragici alieujus Telephum tangi putabam, malorum mole taciturnum. Cf. Aristot. A. P. c. 24, et ibi Tyrwhitt. Præter Æschylum autem et Euripidem Agathon, Cleophon, Moschion, Telephum scripserunt. » E M. V. 8 ἀβρόφωνοι dicuntur, nisi fallor, qui delicias faciunt in dicendo per affectationem, arroganter loquentes.

eique respondere de quibus quærit, quam detestabiles piscarios in foro, 5 quos si quis interrogavit vel ad sumendum aliquid

se inclinavit, primum, velut Telephus, silet (hoc quidem jure : omnes enim uno verbo superbiloquentes sunt,) et quasi non attendens neque audiens, 10 attrectat polypum (isque sufflat), nec verba integra pronuntians, sed mutilata, « Τάρων βολῶν γένοιτ' ἂν, ἢ δὲ κέστρα ἔκτω βολῶν. » Talia opsonanti audienda sunt

docuit Alexis, cujus mirus in titulis fabularum est consensus cum Amphide : v. Hist. crit. Com. p. 405, not.

XVII. ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Athen. 15, p. 691, A : τοῦ Μεγαλλίου δὲ μύρου μνημονεύει καὶ Ἄμφις ἐν Ὀδυσσεῖ διὰ τούτων.

α. Ἐρίοισι τοὺς τοίχους κυκλοῦν Μιλησίοις,
ἔπειτ' ἀλείφειν τῷ Μεγαλλίῳ μύρῳ,
καὶ τὴν βασιλικὴν θυμιᾶτε μίνδακα!

β. Ἀκῆκῶς σὺ πρόποτε δὴ τοῦ δεσπότου
5 τὸ θυμιάμα τοῦτο;

Libri corrupte versu 1 κύκλω, et v. 4 σὺ δέσποτα δὴ πρόποτε. Porson. δέσποτ' ἦδη πρόποτε. De α et ου confusis res nota. Hesych. Μίνδαξ : θυμιάμα ποῖόν.

XVIII. ΟΥΠΑΝΟΣ.

Athen. 3, p. 100, B, usum verbi χορταζέειν explicans : καὶ Ἄμφις ἐν Οὐρανῷ,

— Εἰς τὴν ἐσπέραν
χορταζόμενοι πᾶσιν ἀγαθοῖς.

Libri χορταζόμενα, α et οι permixtis, ut sæpius. Minus modulate Porson. et Mein. χορταζόμεσθα.

XIX. ΠΑΝ.

Athen. 10, p. 421, A : τούτων λεχθέντων ἔφη τις τῶν παρόντων, Παραιτητέον εἰς ταῦτ' ἀποβλέποντί ἐστι τὸ γαστρίζεσθαι.

Ἄτελές * γὰρ δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροιμίαν,
ὡς Ἄμφις φησὶν ἐν Πανί. Meinek. : « ἀτελές, h. e. non sumptuosum : v. Æl. Dionysius ap. Eust. p. 881, 26. » Idem metro succurrens, Ἄτελές γε scribebat, sed ipsi sententiæ magis convenire videtur Ἄτ. δὲ, quod in altera edit. legitur : commendat enim, opinor, ille his verbis tenues epulas, quibus nemo inebrietur. Voce γὰρ explicuerint δὲ causale, de quo res nota. Apud Athen. libri vitiose ἀποβλέποντας.

ULIXES.

a. Lanis Milesiis muros cingite, deinde Megallio unguento eos illinite, et regia mindace suffite !
b. Audistin' unquam antea herum nominare hoc suffimentum ?

COELUM.

Usque ad vesperam pasti omnibus bonis.

CIRCULATOR.

1.

Imperatores facilius multimodis est compellatione sua dignari aliquem,

Aliena est codicum scriptura, neque verbo σωπᾶ conveniens, ἀνδροφόνοι. β et δ etiam alias commutata. V. 9 τε προσέγων Meinek. pro προσέγων δ'. V. 10 et 11 libri ἐκρ. πόλυτον (PC πολυτόν) τιν' δ' ἐπρ. καὶ του λαθὼν δια τὰ βήματ', ἀλλὰ συλλ., etc. Casaub. καὶ λαλῶν. Ab hoc aberravit τιν'. Τὰ βήματα explicandi gratia adscripserunt voci δια. In verbis ἀλλὰ συλλαβὴν ἀφελῶν intelligendum εἶπε, ellipsi usitata. V. 11 et 12 τάρων βολῶν pro τεττάρων ὀβολῶν. De his latine reddendis desperavi. Suo periculo Mein. *Tuor bolis* (pro *quatuor obolis*), *inquit, hic constat; at sudis ista cto bolis* (pro *octo obolis*).

2.

Athen. 10, p. 423, A: παραδειπεινημένος δ' εἶρηκεν Ἄμφις ἐν Πλάτῳ,

— Παραδειπεινημένοι παῖδες πάλοι.

XXI. ΣΑΠΦΩ.

Antiatt. p. 89, 22, Διενεχθῆναι: ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι. Ἄ. Σαπφοῖ.

XXII. ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ.

1.

Athen. 10, p. 448, A: Ἄμφις δ' ἐν Φιλαδέλφοις, ἐπαινῶν τὸν τῶν φιλοποτῶν βίον, φησὶ

Κατὰ πόλλ' ἐπαινοῦ μάλλον ἡμῶν τὸν βίον, τὸν τῶν φιλοποτῶν, ἥπερ ὑμῶν, τῶν μόνων ἐν τῷ μετώπῳ νοῦν ἔχειν εἰσθότων.

Ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ συντετάχθαι διὰ τέλους φρόνησις οὐσα διὰ τὸ λεπτοῦς καὶ πυκνῶς πάντ' ἐξετάζειν δέδιεν ἐπὶ τὰ πράγματα ὄρμᾶν προχείρως: ἡ δὲ διὰ τὸ μὴ σαφῶς, τί ποτ' ἀφ' ἑκάστου πράγματος συμβήσεται, διαλελογίσθαι, ὀρθῶς τι καὶ νεανικῶν

10 καὶ θερμῶν.

2.

Juxta cœnarunt pueri dudum.

FRATRES AMANTES.

1.

Multis de causis magis prædico nostram vitam potus amatorum, quam vestram eorum, qui tantummodo

in fronte mentem habere solent.

Qui enim componere ac finire studet

intellectus subtiliter et prudenter

omnia explorando, timet ad agendum

statim contendere; qui autem minus accurate

expendit, quid forte ex quovis negotio eventus

etiam juvenile quiddam

Priores versus habet etiam Eust. p. 1015, 45. Versu 2 φιλοποτῶν codd. AB et Eust.; πολυποτῶν minus bene PVL.

2.

Stobæus Floril. 99, 24, cum lemmate Ἄμφιδος Φιλαδέλφων.

Ἄπολλον, ὡς δυσάρεστόν ἐστ' ἀνιῶμενος ἄνθρωπος, ὅς ἐφ' ἅπασί γε δυσχερῶς ἔχει!

V. 2 libri mendose ἄνθρ. ἐφ' ἅπασιν τε δ. ἔχει.

XXIII. ΦΙΑΕΤΑΙΡΟΣ.

Athen. 7, p. 295, F, de glauco pisce: Ἄμφις... ἐν Φιλεταίρῳ,

ἔχειν καθαρίως ἐγγελυδιόν τι, καὶ γλαυκινιδίου κεφάλαια, καὶ λαβρακίου τεμάχια.

Versu 1 καθαρίως, v. ann. ad Nicostratum Antyll 3. V. 2 « γλαυκίνος idem, qui γλαῦκος, ut κεστρίνος dicitur et κεστρεύς. » E M.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 1, p. 30, E: ἐπαινεῖ Ἄμφις καὶ τὸν ἐξ Ἀκάνθου πολέως οἶνον, λέγων

α. Ποδαπὸς σύ; φράσον. β. Ἀκάνθιος. α. Εἶτα, πρὸς θεῶν,

οἶνου πολίτης ὢν κρατίστου, στρυφνὸς εἶ, καὶ τὸννομα τὸ τῆς πατρίδος ἐν τοῖσιν τρόποις ἔχεις, τὰ δ' ἦθη τῶν πολιτῶν οὐκ ἔχεις;

Versu 1 ita Elmsl. ad Euripidis Bacch. 654. Libri inconcinne Π. εἶ; Similiter et et οὐ confusa Thuc. 1 40; 5, 97. De *Acantho*, Andriorum colonia, Xenophon Hell. 5, 11: ἐξ Ἀκάνθου δὲ καὶ Ἀπολλωνίας, ἀπὲρ μέγιστα τῶν περὶ Ὀλυμπον πόλεων. Cf. Bæhr. ad Herodot. 6, 44. V. 3 libri metro intolerabili

10 calidumque perficit.

2.

Apollo, quam ingratus est hominis aspectus morosi, omniaque agre ferentis!

SOCII AMANS.

Habere eleganter anguillulam aliquam, et glauci capita, et labracis frusta.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

a. Cujatisne tu? b. Acanthius. b. Itane vero, per vini quum sis civis fortissimi, morosus es, [deos, nomenque patriæ habes in modo agendi, mores autem civium non habes?

καὶ τὸννομα' αὐτὸ τῆς | πατρίδος | ἐν τοῖς | τρώποις |

Τὸννομα τὸ τῆς πατρίδος, *nomen patria*, h. e. ἄκανθαν, *spinam*. Ἀκανθῶδη tropice dicit τὸν στρυφνόν, quod illi ἰσοδυναμεῖ. Hoc a civis seu possessoris οἴνου κρατίστου, quo exhilararetur, moribus abhorere significant verba τὰ δ' ἦθη... ἔχεις;

2.

Ib. p. 34, E, de κράμβη, remedio temulentiae: ὅτι δὲ τὴν κράμβην βράφανον ἐκάλουον οἱ παλαιοὶ, δηλοῖ... Ἄμφις,

Οὐκ ἔστιν, ὡς εἴοικε, φάρμακον μέθης οὐδὲν τοσοῦτον ὡς τὸ προσπεσεῖν ἄφνω λύπην τιν' οὕτως ἐξελαύνει γὰρ σφόδρα, λῆρὸν (γ' ἂν) ὥστε τὰς βραφάνους ὄντως δοκεῖν.

Versu 1 ὡς εἴοικε, v. ann. ad Soph. Ajac. 1065. V. 4 facile γ' ἂν post simile -ρον exciderit. Non recte Dobr. et Mein.

— ἐξελαύνει γὰρ τὰ χυθὺ, σφόδρα λῆρον ὥστε, etc.

recte autem illi ὄντως pro οὕτως. Cf. 8. De ὥστε postposito Dobr. laudat Porsonum Advers. p. 264.

3.

Ib. p. 8, C, cœnam ἀσύμβολον explicans:

Ἀσύμβολον δαίπνου γὰρ ὅστις ὑστερεῖ, τοῦτον ταχέως νόμιζε κἂν τάξιν λιπεῖν,

Ἄμφις φησὶν ὁ κωμικός. Χρυσίππος δὲ φησὶν

Ἄσύμβολον κώθωνα μὴ παραλίπανε.

Κώθων δ' οὐ παράλειπτος ἀσύμβολος, ἀλλὰ διωκτός, quibus præponendum καὶ, quo vix careas. Forte haustum videtur a κώ- syllaba vicina. « Chrysippus (Solensis Cilix, Stoicus acutissimus. Both.) in libris suis hanc rationem frequentissime secutus est, ut poetarum testimoniis uteretur. » E M. Qui apud Amphidem v. 2 probabiliter κἂν pro vulgato καὶ.

2.

Nullum est, ut videtur, temulentiae remedium adeo potens, quam si quis luctus accidit: quippe tam fortiter expellit eum, ut nugæ revera cramben existimes.

3.

Qui ad convivium sine symbola invitatus sero venit, cum cito etiam ordinem puta relicturum.

4.

Thuriis oleum, Gelæ lens, Icarium vinam, caricæ Cimoliciæ.

4.

Ib. p. 30, B: θαυμάζεται δὲ καὶ ὁ Ἰκάριος οἶνος, ὡς Ἄμφις,

Ἐν Θουρίοις τοῦλαιον, ἐν Γέλα φακοὶ, Ἰκάριος οἶνος, ἰσχάδες Κιμῶλια.

Idem 2, p. 67, B: τοῦ δὲ ἐν Θουρίοις γενομένου ἐλαίου ὡς διαφόρου μνημονεύει Ἄμφις, iterum appositis his versibus, ubi legitur φακῆ, quod præfert Schweigh. Φακοὶ etiam Pherecrates Kor. 1.

5.

Idem 2, p. 44, A: Ἄμφις ὁ κωμικός πού φησιν Ἐνῆν ἄρ', ὡς εἴοικε, κἂν οἶνον λόγος ἔνιοι δ' ὕδωρ πίνοντές εἰς' ἀβέλτεροι.

6.

Ib. p. 47, F: ὅτι καὶ τρέκλινοι οἴκοι... ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς... Ἄμφις,

— Οὐχ ὑποστρώσεις ποτὲ τρέκλινον;

7.

Ib. p. 50, F: Ἄμφις,

Ὁ συκάμινος συκάμιν', ὄρας, φορεῖ, ὁ πρῖνος ἀκύλους, ὁ κόμαρος μιμαίκουλα, κράνεια μέσπιλα.

Athen. versu 1 φέρεται, sed Pollux 1, 233: συκάμινος ἔστι δὲ ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ ὁ μὲν καρπὸς συκάμινος οὐδετέρως, τὸ δένδρον δὲ ἀρσενικῶς « Ὁ συκάμινος συκάμινα ὀρθῶς καὶ φορεῖ κρανία μέσπιλα. » In his ὀρθῶς ortum videtur ex ὈΡΑΙΟΙΣ, siquidem literæ C satis similia sunt compendia τοῦ καὶ. Ceterum Mein. recte hinc sumpsit φορεῖ, addiditque κράνεια (ita Jungerm.) μέσπιλα, quæ desunt apud Ath. Ex Athenæo Eustath. ad Odyss. p. 1647, 14: ἀκύλον τὸν πρῖνου, φασι, λέγει καρπὸν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Ἀθήναιος ἐν τῷ « Ὁ συκάμινος συκάμινους (sic) ὀρθῶς... μιμαίκουλα. » Eademque ex Eustathio grammaticus Cramerii Anecd. Paris. 1, p. 396, 4. » E M.

5.

Inerat igitur etiam in vino, ut videtur, ratio; nonnulli vero aquæ potores sunt stolidi.

6.

Nonne tu sternes tandem triclinium?

7.

Morus (vides) fert morum, ilex glandes, arbutus arbuta, mespili mespila.

8.

Athen. 4, p. 168, B : οἱ δὲ μὴν ὄντως (pessime libri οἱ δὲ μὴ οὕτως. Cf. 2) ἄσωτοι κατὰ τὸν Ἄμφιν (dixit enim ille haud dubie : οἱ δὲ μὴν ὄντως ἄσωτοι, etc.)

Πίνους' ἐκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας, διαπειόμενοι τοὺς κροτάφους ὑπὸ τοῦ ἀκράτου. Sic primus Casaub.; inepte codd. δὴ ἡμ. « Hermippus Ἄθην. γοναῖς fr. 1 : δι' ἡμέρας ὀσημέραι τροχάζων. » E M.

9.

Stobæus Floril. 27, 4, cum lemme Ἄμφιδος.

Ὅστις γὰρ ὀμνύοντι μηδὲν πείθεται, αὐτὸς ἐπιπροκαίει ῥαδίως ἐπίσταται.

« Idem versus leguntur apud Maximum Conf. 85, p. 144. » E M.

10.

Ib. 33, 6, cum eodem lemme.

Ὅκ ἐστὶ κρείττον τοῦ σιωπῶν οὐδὲ ἐν.

11.

Hyginus Astron. 2, 1 : ut ait Amphius, comædiarum scriptor, Juppiter, simulatus effigiem Dianæ, quum virginem (Callisto) venientem, ut adiutans, persequeretur, amotam a conspectu aliarum compressit; quæ rogata a Diana, quid ei accidisset, quod tam grandi utero videretur, illius peccato id evenisse dixit : itaque [propter ejus responsum] in quam figuram supra diximus eam Diana convertit. Schol. Germanici Arat. p. 38 ed. Buhl : Amphius autem, comicus poeta, refert, Jovem in Dianæ effigiem transfiguratum in venatione Callisto oppressisse; tempore partus plena quum venaretur, Dianæ culpam indicasse, et iratam Dianam (deam, opinor, dixit schol., librarii deamam, etc.) in ursam (eam) transfigurasse. Suspiciatur Meinek. hæc petita esse ex fabula Καλλιστῶ inscripta, quo titulo etiam Alcæus comædiam docuit. Cf. Apollod. 3, 8, etc.

12.

Idem schol. Germanici p. 60 : Juppiter vero vulpem in lapidem convertit, et canem astris intulit; cujus exortus origo * continetur tali (fort. concinnatur talis, ut etc. « Verba cujus ex. origo cont. tali ut addidi ex codice Dieziano biblio-

8.

Bibunt quotidie per totum diem.

9.

Qui enim juranti nihil credit,

hecæ reg. Berol. = Mein.) ut Amphianus (cod. Diez. Amphiam. Fort. Amphias : v. in prolegomenis de hoc poeta) tragœdiarum scriptor refert. Quum hominibus stellæ relinquerent locum, missus est legatus Canis ad * Doloram, quam ut vidit [eo tempore] tempestivam esse, adamavit (ita cod. Diez., neque addubitis verbis eo tempore. Vulgo vidit tempore tempestivo adam.) : qui quum flagraret amore, nec posset frui, [magis] asperius urebatur. at homines calamitate accepta deos adjuutores ei invocare cœperunt (ita Mein. eundem cod. secutus, nisi quod is habet ad pro at. Vulgo : urebatur calam. acc. deos adj. inv. cœpit). tunc Aquilo misit filios suos adolescentes, * Operam Cani traderent; ipse flatu suo Canis ardorem sedavit, qui flatus « etesie » dicitur. « In his quum alia corrupta sunt, tum maxime verba Doloram et Operam, quorum in locum Oporam substituendum existimo. Oporam vero aptissime a Sirio amatam fingi, præter sententiam toti fabulæ subjectam, docet etesiarum commemoratio, quorum flatus exorto Sirio rapidi solis ardores frangebant, ut auctumni fructus (ὀπώρα) maturescerent. Fortasse etiam fabulæ, ex qua illa derivata sunt, Oporam titulum fecerat poeta, quo indice Alexidis drama ferebatur, quod quum Athen. in iis comædiis memoraverit, quæ a meretricibus nomen acceperunt, suspicari licet, eum id fecisse propterea, quia is Comicus nympham Oporam meretricis habitu indutam produxerat, ut Aristophanes eandem et Theoriam, Pacis comites : v. schol. Pacis 705, 842, 849, et de Opora Welckerum in libro inscripto Zeitschrift f. Gesch. u. Auslegung der alten Kunst, vol. 1, p. 500 seqq. » E M.

13.

Pollux 2, 33 : παρακόμους δὲ τοὺς κομῶντας Ἄμφις εἶρηκεν ὁ κωμικός. Sic enim hæc ex cod. Paris. supplevit Bekker.

14.

Idem 3, 36 : καὶ διαπαρθένια δὲ δῶρα τὰ ὑπὲρ τοῦ τὴν παρθενίαν ἀφελῆσθαι ὀνόμασεν Ἄμφις ὁ κωμικός. Ita Jungermannus conjecerat, edidit Bekker. Codd. Falck. Kuhn. ἀμφίας, Par. ἀγίας.

ipse pejerare facile callet.

10.

Nihil omnium potius est silentio.

L.

EPHIPPIUS.

« Ehippus, Suida testante, Atheniensis fuit et mediæ poeta comædiæ; quod, confirmatum ab Antiocho Alexandrino ap. Athen. 11, p. 482, C, etiam alia indicant, velut derisi Academici cum ipso Platone ap. Ath. ib. p. 509, C, D, et Alexandri Pheræi (Ath. 3, p. 112, F), Dionysii majoris, Cotyos, Theodori, aliorumque æqualium (Ath. 11, p. 482, D) commemoratio. Sed carmina elegiaca non scripsit, ne quis Eustathio fidem habeat, dicenti ad Iliad. 11, 697, p. 879, 38 : περίων (Ἠλείων), ἔτι καὶ μέθυσοι, καὶ ψεύσται ἦσαν, δηλοῖ ὁ κωμικός Ἐφίππος, εἰπὼν

Ἥλις καὶ μέθυει, καὶ ψεύδεται ὅς τις ἐκάστου οἰκίσκος, τοῖη καὶ συνάπασα πόλις.

(Libri versu claudicante οἶκος, quæ vel est interpretatio lectoris vocis, vel forte omissum -κισ- ante -κος simile. Ammonius : Οἰκίσκος, τὸ μικρὸν δωμάτιον : aptissime illud oppositum τῇ συναπάσῃ πόλει. Both.) Atqui hoc non Ehippi, sed incerti scriptoris esse epigramma, docet Athen. 10, p. 442, D, qui, laudatis aliquot versibus ex Busiride Ehippi, sic pergit : Πολέμων δὲ, ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων περὶ Ἠλείων, παρατίθεται τὸδε τὸ ἐπίγραμμα, Ἥλις etc., ex quo erroris origo satis perspicitur. » E Mein., qui de titulis superstitionibus disputat Hist. crit. Com. p. 351 seqq.

I. ARTEMIS.

« Hoc titulo an Dianam intellexerit Ehippus, incertum est, siquidem Artemis etiam mulier nominatur apud Diogenem Laert. 3, 42. » E M.

Athen. 3, p. 112, F : τῶν δὲ κολλικίων ἄρτων (οἱ αὐτοὶ δ' εἰσὶ τοῖς κολλάβοις) Ἐφίππος ἐν Ἀρτέμιδι μνημονεύει οὕτως :

Παρ' Ἀλεξάνδρου δὲ κόλικα φαγῶν ἐκ Θεσσαλίας κριθανὸς ἄρτων.

Inconcinne et mendose libri Παρ' Ἀλ. δ' ἐκ Θ. | κόλικα φ. κρ. ἄ. Aristoph. Ran. 537 :

ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου, δρέπανον λαβοῦσ', ἢ τοὺς κόλικας ἐσπασας.

Sic enim legendum est, producta media vocis κόλικας : v. Nicophr. Χειρογ. 2, ubi vulgo κόλλικας pro κόλικας prima correpta. « Alexandrum Pheræum

ARTEMIS.

Apud Alexandrum vero pane succerneritio comeso e Thessalia furvus panum.

recte intelligit Casaub. » E M. « Homo, de quo agitur, κριθανὸς ἄρτων vocatus esse videtur, quod tanquam furvus plurimos panes deglutiret. » Jacobs.

II. ΒΟΥΣΙΠΙΣ.

« Busiridis fabulam, ut de Tragicorum operibus satyricis taceam, largissimam Comicis materiem præbuisse docent Epicharmus, Cratinus, Antiphanes, Mnesimachus, quorum omnium commemorantur fabulæ Busiridis nomine inscriptæ. Ad harum unam respicere videtur Dio Chrysostomus Or. 8, p. 286 : τὸν δὲ Βούσιριν εὐρών (Hercules) πάνυ ἐπιμελῶς * ἀθλοῦντα καὶ δι' ἄλλης ἡμέρας ἐσθίοντα, διέρρηξεν ἐπὶ γῆν καταβαλὼν, ὡσπερ τοὺς θυλάκους τοὺς σφόδρα γέμοντας. » E M. In his verbum ἀθλοῦντα depravatam esse apparet : neque enim de Busiridis ἀθλοῖς quidquam innotuit (v. Apollodori interpp. 2, 5, 11), et abhorret ἀθλεῖν a voracitate, ad quam quadrat τὸ ἐσθίειν δι' ἄλλης ἡμέρας. Igitur huic simile aliquod verbum restituendum est, neque dubito quin Dio dixerit πάνυ ἐπιμελῶς ἀθλοῦντα, ὡς δι' ἄλλης ἡμ. ἐσθίοντα, h. e. accuratissime nutritum, quippe comedentem per totum diem. Ἀθλοῦντα valet ἀθλοῦμενον, usu non insolito verbi activi pro passivo vel medio. Ceterum ne voracem quidem vel gulosum alii describunt Busiridem; sed consentaneum est, Dionem Chrysostomum ante oculos habuisse quosdam scriptores, qui id referent. Καὶ et ὡς subinde commutata esse a librariis, nemo nescit.

Athen. 10, p. 442, D : κωμωδοῦνται δὲ ὡς μέθυσοι Ἀργεῖοι μὲν καὶ Τυρύνθιοι ὑπὸ Ἐφίππου ἐν Βουσίριδι ποιεῖ δὲ τὸν Ἡρακλέα λέγοντα

Ὅκ οἶσθ' ἂν ὄντα, πρὸς θεῶν, Τυρύνθιον Ἀργεῖον, οἱ μεθύοντες (ἂν) ἀεὶ τὰς μάχας πάσας μάχονται; β. Τοιγαροῦν φερίγουσ' ἀεὶ.

Versu 2 ἂν, haustum, opinor, ab ἀεὶ, quod sequitur, immisi, ne ἀεὶ priore longa pronuntiandum esset secus ac solent Comici. Hinc petiit Eustath. ad Iliad. p. 1178, 34. Macrobius Sat. 5, 21 : multibibus heroa istum fuisse illud non obscurum argumentum est, quod Ehippus in Busiride inducit Herculem sic loquentem : Ὅκ οἶσθ' ἂν ὄντα, etc. »

III. ΓΗΡΥΟΝΗΣ.

« In Γηρύονη poeta nescio quem Macedoniæ principem seu ducem induxit, miracula narrantem

BUSIRIS.

Nescisne, per deos, me esse Tirythium Argivum, qui ebrii pugnans semper omnes pugnant? b. Idcirco semper fugiunt.

de pisce incredibilis magnitudinis, quem incolae nescio ejus regionis Geryonæ regi paraverint. Ex verbis interlocutoris Ψυχρὸν... προσκαύσης colligas, hoc drama eo tempore scriptum esse, quo Galatæ fines Macedoniae infestabant. Eandem illius Macedoniae jactationem Eph. Πελασστή fabulae inseruerat, quæ omnia quorsum spectent, ne Ath. quidem se intelligere fatetur. » *E M.*

1.

Athen. 8, p. 346, F : τάχα δὲ καὶ ὑμεῖς ἐκόντες παρελίπετε, ὡς ἱερὸν τινα, ἰχθὺν τὸν παρ' Ἐφίππῳ τῷ κοιμωδιόποιῳ, ὃν φησι τῷ Γηρυόνη σκευάζεσθαι ἐν τῷ ὁμιονύμῳ δράματι διὰ τούτων [λέγων]

- α. Τούτῳ δ' ὀπόταν ναέται χώρας ἰχθὺν τιν' ἔλωσ' οὐχ' ἡμερινὸν, τῆς περικλείστου δ' ἄλλας Κρήτης μεῖζον μεγέθει, * λοιπὰς ἐστ' αὐτῷ
- 5 δυνατὴ * τούτους χωρεῖν ἑκατόν· καὶ περιόικους εἶναι ταύτης Ἰνδοῦς, Λυκίους, Μυγδονιώτας, Κραναοῦς, Παφίους· τούτους δ' ὕλην κόπτειν, ὀπόταν βασιλεὺς ἔψη
- 10 τὸν μέγαν ἰχθὺν, καὶ προσάγοντας, καθόσον πόλεως ἐστῆκεν ὄρος, τοὺς δ' ὑποκαίειν· λίμνην δ' ἐπάγειν ὕδατος μεστήν εἰς τὴν ἄλμην· τοὺς δ' ἄλλος αὐτῷ ζεύγη προσάγειν
- 15 μνηῶν ὀκτὼ συνεχῶς ἑκατόν· περιπλεῖν δ' ἐπὶ τοῖς ἄμβωσιν ἄνω πέντε κέλητας πεντακάλλμους, περιαγγέλλειν ὅ' ὄχ' ὑποκαίειν Λυκίων πρυτάνεις. β. Ψυχρὸν τοῦτ' 20 πάου φουσῶν, Μακεδὼν ἄρχων! σθένυ, Κελτοὺς μὴ προσκαύσης!

GERYONES.

1.

- a. Huic si incolæ regionis piscem aliquem ceperunt non quotidianum, celebri marina Creta majorem, patinam ei esse,
- 5 quæ centum eorum possit recipere; circumque istam terram habitare Indos, Lycios, Mygdoniatas, Cranaos, Paphios, qui silvam cædant, quando rex coquat
- 10 magnum piscem, advehentes eam ex toto urbis ambitu; aliosque accendere; paludemque eos conjungere

Versu 2 libri ἡμέριον. « Malim ἡμερινὸν, vilem et vulgarem piscem, ut Arist. Pac. 163, ἡμερινῶν σίτων. » *E M.* V. 3 posui περικλείστου, *celebris*, quam ἑκατόμπολιν vocet Homerus II. 2, 649. Περικλείστος Nicetas Annal. 12, 7. Vulgo περικλύστου juxta ἄλλας. V. 4 et 5 non de nihilo est, quod Mein. ad hæc offendit, subitam miratus conversionem orationis rectæ in indirectam. Equidem ita scripserim :

— λοιπὰ δ' εἶν' αὐτῷ
δυνατὴν γ' αὐτοὺς χωρεῖν ἑκατόν,

eos, sc. pisces. V. 6 ταύτης Ἰνδοῦς Mein. pro mendosis ταύτη ἐς Ἰνδοῦς. V. 8 Κραναοῦς, h. e. Athenienses : v. Herodot. 8, 44, ibique Bæhr. Παφίους Meinek. mutatum it in Παρίους, de quo videndum. Idem v. 12 recte τούσδ' pro τοὺς δ' (quanquam in altera edit. prætulit τῆσδ'), et probabiliter utroque loco ὑποκαίειν pro ὑποκαίειν. Ad v. 11 autem hæc annotavit : « sensus est *quantum urbis ambitus patet*, » laudans Euripidis Hec. 16, γῆς ὄρισματα. V. 14 vitiose legebatur ἔλας. V. 18 soleæ codd. per. τ' ὄχ (pro μὴ) ὑπ. Suspectum tamen Lyciorum nomen. Libri Λυκίων. V. 21 iidem μὴ προσκλύστου correctum a Schweigh. et Porsono. « Hæc Eph. non potuit scribere ante olymp. 111, 2 (ante Chr. nat. 334), quo anno primum Cætarum nomen a Græcis auditum est : v. Strab. 7, p. 301, et Arrian. Alex. 1, 4. Geryonis nomine ipsum Alexandrum significari conjicit Droysenius. » *E M.*

2.

Idem 9, p. 370, C, de Amphidromiis : Ἀθήνησι δὲ καὶ ταῖς τετοκυῖαις κράμῃσι παρεσκευάζετο, ὡς τι ἀντιφάρμακον, εἰς τροφήν. Ἐφ. γοῖν ἐν Γηρ. φησὶν

— Ἐπειτα πῶς
οὐ στέφανος οὐδεὶς ἐστὶ πρόσθε τῶν θυρῶν,
οὐ κνῖσα κρούει ῥινὸς ὑπεροχῆς ἄκρας,

cum mari aquæ plenam;
et quosdam illi salis onus equorum centum ju-
[galium]

- 15 advehere continuo per octo menses;
et quinque celoces quinquereμες
circumnavigare montium caecumina;
circum jubentes uri celeriter
Lyciorum magistratus. b. Frigida hæc
- 20 desine flare, dux Macedo!
extingue ignem, ne Celtas comburas!

2.

— Tandem cur
corona nulla est ante fores,
cur nidor non ferit nasi prominentias summas!

- Ἄμφιδρομίων ὄντων, ἐν αἷς νομίζεται
- 5 ὀπτᾶν τε τυροῦ Χερρονησίτου τόμους,
ἔψειν τ' ἐλαίῳ ῥάφανον ἠγλαϊσμένην,
πνίγειν τε παχέων ἀρνίων στηθύνια,
τίλλειν τε φάττας καὶ κίχλας κοινῆ σπίνου,
κοινῆ τε χναίειν τευθίσιν σηπίδια,
- 10 πιλεῖν τε πολιὰς πλεκτάνας ἐπιστρέφως,
πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρως;

Versus 4-11 leguntur etiam apud Eubulum Incert. 15, qui v. 5 habet τόμον, v. 8 κίχλας ὁμοῦ σπίνου, v. 9 μαινίσιν, v. 10 πιλοῦν... ἐπιστρέφως. V. 6 ex Eubulo Casaub. recepit ἠγλαϊσμένην pro inepto ἠγχαλισμένην, itemque v. 7 ἀρνίων pro ἀρνιῶν vel ἀρνειῶν. V. 10 libri putide πολλὰς πλεκτάνας, præsertim sequentibus statim verbis πολλὰς κύλικας. Immo πολιὰς, a colore polyporum. « Gramm. Bekkeri Anecd. p. 293, 10 : Πλεκτάναι τίνες εἰσίν; αἱ πλεκτάναι τοῦ πολυπόδος, οἱ λεγόμενοι ἱμάντες, οὗς εἶωθεν ἀποστεινύν. Polypos Amphidromiorum festo una cum sepiis ab amicis oblatas fuisse docet Suidas v. Ἀμφιδρόμια. Plura Taylor. ad Lysiae fragm. p. 8. » *E M.*

3.

Idem 8, p. 365, C : καλοῦσι δὲ τινα συναγωγίμα δειπνα, ὡς Ἀλεξίς... καὶ Ἐφ. ἐν Γηρ.

— Καὶ συναγωγίμων
συμπόσιον ἐπικληροῦσιν.

Præter necessitatem Casaub. ἐπικληροῦσιν.

IV. EMHOAN.

Titulum *Capturam* (meretriciam) vertunt Casaub. ad Sueton. Calig. c. 40, et Grotius. De quo dubitare licet.

1.

Athen. 8, p. 363, C : ὅτι δὲ τὸν αὐτὸν ἔλεον καὶ

- quum sint Amphidromia, in quibus et solent
- 5 assare casei Chersonesii frusta,
et coquere cramben oleo nitentem,
et vaporare pinguum agnellorum carnes.
et palumbos deplumare una cum turdis ac frin-
[gillis],
unaque cum loliginibus rodere sepiolarum pe-
[etora]
- 10 et pilare cana (polyporum) volumina strenue,
multasque vini calices ebibere meraciores.

3.

— Et symbolam
ad cœnam sortiantur.

ἔλεον ἔλεγον, δηλοῖ Ἐφ. ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ δράματι Ἐμπολή· περὶ ἐταίρας δὲ τινος λέγει

Ἐπειτὰ γ' εἰσύντ', ἐὰν λυπούμενος
τύχη τις ἡμῶν, ἐκολάκευσεν ἠδέως,
ἐφίλησεν, οὐχὶ συμπίεσσα τὸ στόμα,
ὥσπερ πολέμιος, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις

5 χαίνουσ' ὁμοίως εἶσε, παρεμυθήσατο,
ἐποίησε θαλερὸν, εὐθέως τ' ἀφείλε πᾶν
αὐτοῦ τὸ λυποῦν, κάπεδειξεν ἴλεον.

Iterum ponit hanc eclogam lib. 13, p. 571, E. Versu 2 ἐκολ. est *blanditur, blandiri solet*, etc.; hoc autem sensu leniore intelligendum h. l. videntur τὸ κολακεῖν. Altero loco legitur ἐκολάκευσεν ἢ κατεφίλησεν. V. 4 πολέμιος etiam Eust. p. 1411, 8; sed altero loco, ut vulgo, πολέμιον, quod ægre explices. V. 5 χαίνουσ', *hians*. Similiter Catullus 61 :

Dulce rideat ad patrem
semihiantem labello.

Libri χυνοῦσα, pro quo nunc etiam Meinek. χανοῦσα. Inde libri ἤσε perperam; cf. Iliad. 1, 311, etc. V. 6 hallucinatur Ath. et h. l., et in libro 13, obtrudens, ἐποίησέ θ' ἔλεον, decipi se passus corruptis exemplaribus, in quibus scriptum fuerit θαλερὸν, commutatis inter se α et ι litteris, ut apud Euripidem Itonis fr. 3 et alias. Nam quis, quaeso, tam inficetam ταυτολεξίαν imputet Comico minime inficeto potius quam grammatico multa lectione clariori quam sagacitate et judicio? Haud eunctanter scripsi θαλερὸν.

2.

Idem 14, p. 617, F : περὶ δὲ τῆς αὐλοῦν πρὸς λύραν κοινωνίας... Ἐφ. Ἐμπολή λέγει

— Κοινωνεῖ γὰρ, ὦ μειράκιον, ἡ
ἐν τοῖσιν αὐλοῖς μουσικὴ κᾶν τῇ λύρα,
τοῖς ἡμετέροισι παιγνίοις· ὅταν γὰρ εὖ

NEGOTIATIO.

1.

Deinde ingresso, si forte aliquis nostrum afflicto est, blanditur, osculatur, non comprimens os, velut hostis, sed, passeribus

5 similis hiscens, sede colloca eum, solatur, alacrem reddit, statimque dempta omni ægritudine, hilarem ostendit.

2.

Congruit enim, adolescens, ut tibiaram musica et lyrae, nostrorum ludorum ratio : nam si quis bene

συναρμόση τις τοῖς συνοῦσι τὸν τρόπον,
5 τὸθ' ἢ μεγίστη τέρψις ἐξευρίσκειται.

Versu 1 ἢ, *qua ratione*, ut Aristoph. Lysistr. 664 :
ἢ βράχιστον τοῦ λόγου, etc. Libri vitiose ἢ.

V. ΕΦΗΒΟΙ.

1.

Athen. 14, p. 642, E, vocem τραγῆμα expli-
cans : Ἐφ. Ἐφήβοις,

Χόνδρος μετὰ ταῦτ' εἰσήλθε, μύρον Λιγύπτιον,
φοινικίνου βίκός τις ὑπανεώγνυτο,
ἴτρια τραγῆμαθ' ἦκε, πυραμῶδες, ἄμης,
ῶων ἐκατόμβη πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν,
5 μασώμεν ὄντως ἀνδρικῶς, ὅσ' εἴχομεν
καὶ παραμασύντας γὰρ τινὰς παραδόσκομεν.

Versu 1 μετὰ ταῦτ' Jacobsius pro μετὰ τ'. Versu 2
Eust. ad Odys. 2, 290, p. 1445, 48 : τὸ γοῦν
« οἴνου φοινικίνου βίκός τις ἔπ. » οὐ πᾶν βραχὺ ἀγ-
γεῖον τὸν βίκον εἶναι δηλοῖ. Cf. Aristoph. Ὀλκ. fr. 18.
Eundem hunc versum apponit Athen. 1, p. 29,
D, ubi ὑπανεώγνυται. V. 3 libri εἴτ' ἴτρια, sed sine
εἴτ' Athen. 2, p. 58, A, ubi versus 3 et 4 iterum
ponuntur. Deinde vulgo τραγῆματα θῆκε. Emenda-
vit Porson. Omission θῆκε in altero loco. V. 4 Eust.
ib. p. 1205, 55 : ὁμοιον δὲ καὶ « τὸ ῶων ἐκατόμβη »
παχθὲν παρά τινι παλαιῷ. V. 5 libri mendose ἐκμα-
σώμεθ' οὕτως, neque recte Schweigh. et alii ἐμα-
σώμεθ' οὕτως. Dobræus εἰ τε κἀνδρικῶς. V. 6 libri
καὶ γὰρ παραμασύντας. Correxerit Casaub. Nos nu-
meris consulimus.

2.

Idem 11, p. 482, C : ἔταν δ' Ἐφ. ἐν Ἐφήβοις
λέγει

Οὐ κύλικας ἐπὶ τὰ δεῖπνα Χαϊρήμων φέρει ;
οὐ κυμβίοισι πεπολέμηκ' Εὐριπίδης ;

οὐ τὸν τραγικὸν λέγει ποιητὴν, ἀλλὰ τινὰ δμῶνυμον
αὐτῷ, ἧτοι φιλοῖνον ὄντα (minus bene libri φιλοῖνόν
τινα), ἢ αἰτίαν ἔχοντα οὐ χρηστὴν, ὡς φησιν Ἀντί-
ο

concordat cum iis, qui adsunt, moribus,
5 tunc maxima voluptas percipitur.

EPHEBI.

1.

Alicæ post hæc intravit, unguentum Ægyptium,
palmei bicus aperiebatur,
bellariorum hecaderant itria, pyramus, ames,
onorum hecatombe : omnia hæc ligurriebamus,
5 manducata sane viriliter, quot habebamus :
nam parasitos quoque aliquos simul nutrimus.

χος δ' Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ Περί τῶν ἐν τῇ μέσῃ κω-
μῳδίᾳ κωμωδομένων ποιητῶν. « Chæremone Tragi-
cicum dicere videtur. » *E M. V.* 2. Anaxandri-
des Nereidibus : Εὐριπίδης τις, etc. Cf. Ὀμ. ἢ
Ὀβελ. 2.

3.

Idem 10, p. 423, D : πρότερον δέ μοι λέξεται
περὶ τοῦ ζωρότερον. ... Ἐφ. Ἐφήβοις,

— Φιάλην ἐκατέρω

ἔδωκε, κεράσας ζωρότερον ὀμηρικῶς.

Iliad. 9, 203 : ζωρότερον δὲ κέρασε. Phrynichum
Eclog. p. 145 citat Mein.

VI. ΚΙΡΚΗ.

Meretricis, opinor, nomen.

Athen. 10, p. 430, F, de variis modis vinum
miscendi : Ἐφ. δ' ἐν Κίρκῃ « τρεῖς πρὸς τέτταρας, »

α. Οἶνον πίοις ἂν ἀσφαλέστερον πολὺ
ὑδαρῆ. β. Μὰ τὴν Γῆν, ἀλλὰ τρία καὶ τέτ-
ταρα.

α. Οὕτως ἄκρατον (εἰπέ μοι) πίοι ; τί φῆς ;

« Τρεῖς πρὸς τέτταρας, » hæc Ephippi verbis adha-
rent in vulgatis libris. Dind. recte distinxit, et
versu 3 edidit πίοι pro πῆ. V. 2 « τρία καὶ τέτταρα,
h. e. τρία ὑδατος καὶ τέτταρα οἴνου. V. 3 τί φῆς ; hæc
personæ α attribui. » *E M.* Inapte enim vulgo πῆ ;
β. Τί φῆς ;

VII. ΚΥΔΩΝ.

« Nomen fabulæ an ab illo Cydone, cujus ho-
spitalitas proverbio celebratur (v. Gaisford. ad
Zenob. 1, 42), repetendum sit, non decernam. »
E M.

1.

Athen. 7, p. 322, D : Ἐφ. δ' ἐν Κύδωνι, πολ-
λῶν καὶ ἄλλων ἰχθύων κατάλογον ποιούμενος, καὶ τοῦ
σαύρου μνημονεύει διὰ τούτων,

2.

Nonne calices Chæremon affert ad convivia?
nonne cymbia impugnare solet Euripides?

3.

— Pateram utraque manu
dedit, meraciore mixto homericæ.

CIRCE.

a. Vinum multo tutius biberis
aquosum. b. Non biberim, per Terram, sed tria et
[quattuor.
a. Tam meracum (dic mihi) tu bibis? quid ais?

Θύννου τεμάχη, γλάνιδος, γάλεοῦ,
ρίνης, γόγγρου, κεφάλου, πέρκης,
σαῦρος, φυκίς, βρίγκος, τρίγλη,
κόκκυξ, φάγρος, μύλλος, λεβίας,
5 σπάρος, αἰολίας, θρίττα, χελιδῶν,
καρίς, τευθίς, ψῆττα, δρακαινίς,
πουλυπόδειον, σηπία, ὄρφως,
κωθίς, ἀφύαι, βελόναι, κεστρεῖς.

Versu 2 recte Mein. κεφάλου pro κεφαλῆς. Casaub.
minus probabiliter κεφάλος, πέρκη. Sequentia usque
ad ὄρφως v. 7 habet etiam Mnesimachus Hippotro-
pho, ubi v. 3 βρίγκος, et v. 5 θρίττα (sic). V. 3
vulgo σαῦρος, φυκία vel φακία φυκίς, correctum a
Villebrunio. V. 4 fortasse scribendum est φά-
γρος : v. Schneideri Lex. v. Φάγρος. V. 7 libri
inconcinne πουλυπόδιον, quod correxit Mein.

2.

Idem 14, p. 642, E, de mensis secundis disse-
rens : Ἐφ. Ἐφήβοις ... καὶ ἐν Κύδωνι,

— Καὶ μετὰ δεῖπν' ἐρέβινθος,
κόκκος, κύαμος, χόνδρος, τυρός,
μέλι, σησαμίδες, * βράχος, * βρυγγῶδες,
* μνοῦς, πυραμίδες, μῆλον, κάρυον,
5 γάλα, κανναβίδες, κόγγαι, χυλός,
λιός ἐγκέφαλος.

Versu 1, et 2 codd. Καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον κόκκος, ἐρέ-
βινθος, κύαμος, etc. Vulgo καὶ μετὰ δεῖπνον, et lacu-
nosa hæc putant post κόκκος et ἐρέβινθος, mutilatis
quidem primis versibus, et tertio verbis χόνδρος,
τυρός defuncti. Nos forte librarium negligentem
occupasse arbitratur τὸ κόκκος, quum posteriore
loco legeretur in autographo, metrique gratia
scripsimus δεῖπν', usurpantes pluralem pro singulari
poetice. « Hippocrates, Galeno teste apud Foes,
OEcon. Hippocr. p. 346, κόκκον dixit κατ' ἐξοχὴν
granum Cnidium, quod est quedam velut piperis
species. » *E Schw.* « Eubulus fragm. incert. 15 β :

Κόκκον λαβοῦσα Κνίδιον ἢ του πεπερίδος.

(Male libri ἢ τοῦ πεπερίδος. *Both.*) V. 3 pro τυ-
ρός Eust. p. 948, 38, πυρός. V. 4 Ath. p. 646, F :

CYDON.

1.

Thynni salsamenta, glanidis, galei,
squatinæ, congri, cephalæ, percæ,
saurus, phycis, brineus, trigla,
euculus (*piscis*), phagrus, mullus, lebias,
5 sparus, æolias, thrissa, hirundo,
squilla, loligo, rhombus, dracæna
polypodium, sepia, orphus.

σησαμίδες ἐκ μέλιτος, καὶ σησάμων πεφυγμένων
καὶ ἐλαίου σφαιροειδῆ πέμματα ... μνημονεύει δ' αὐ-
τῶν καὶ Ἐφ. ἐν Κύδωνι. Perobscura et fortasse cor-
rupta sunt verba βράχος, βρυγγῶδες, μνοῦς. V. 5
κανναβίδες, *cannabis semina*. Plinius H. N. 19, 9,
66, de cannabi : *semen ejus in Italia cibus est ;
conditur quippe, duratque in urceis vel anni spatio*.
Χυλός ptisanam hordei significat, quam ægrotantes
et delicati homines sorbebant; cf. Cratini Incert.
111. V. 6 Λιός ἐγκέφαλος proverbialiter dicitur ci-
bus delicatissimus : v. quos laudat Burmann. ad
Valesii Emend. 1, p. 25. » *E M.*

VIII. ΝΑΥΑΓΟΣ.

Athen. 11, p. 509, C : Ἐφ. ἐν Ναυαγῷ Πλάτωνά
τε αὐτὸν καὶ τῶν γνωρίμων τινὰς κωμωπόηκεν ὡς καὶ
ἐπ' ἀργυρίῳ συκοφαντοῦντας, ἐμφανῶν, ὅτι καὶ πολυ-
τέλως ἡσκούτο, καὶ ὅτι τῆς εὐμορφίας τῶν καθ' ἡμᾶς
ἀσελγῶν πλείονα πρόνοιαν ἐποιοῦντο. λέγει δὲ οὕτως :

Ἐπειτ' ἀναστὰς εὐστολος νεανίας,
εἷ μὲν μαχαίρα ζῦστ' ἔχων τριχώματα,
εἷ δ' ὑποκαθίεις ἄτομα πώγωνος βάθη,
εἷ δ' ἐν πεδίλῳ πόδα τιθεῖς ὑποξύλω,
5 κνήμης ἱμάντων ἰσομέτροις ἐλίγμασιν,
ὄγκω τε χλανίδος ὡς τεθωρακισμένος,
σχημ' ἀξιώχρεων ἐπικαθεῖς βακτηρία,
τῶν ἐξ Ἀκαδημίας τις ὑποπλατωνικῶν
Βρυσωνοθρασυμαχειοληψικερμάτων,
10 πληγεῖς ἀνάγκῃ, λεπτολόγῳ μίσθου τέχνῃ
συνών τε, κοῦκ ἄσκεπτα, δυνάμενος λέγειν,
ἀλλότριον, οὐκ οἰκεῖον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
ἔλεξεν. « Ἄνδρες τῆς Ἀθηναίων χθονός. »

Insignite corruptus locus : neque enim singulæ
tantummodo voces affectæ sunt, sed ipsi versus
trajecti, distractis, quæ conjungenda sunt; qui
quidem in libris eo ordine leguntur (1, 8, 9, 10,
11, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 12, 13), quem infra pone-
mus cum interpretatione metrica Grotii. Jam verba
depravata percenseamus. Versu 1 sic Jacobsius;
libri Ἐπει καταστάς. Εὐστολος, *bene cultu habituque*

gobio, apuæ, acus marinæ, mugiles.

2.

— Et post epulas erebinthus,
granum (Cnidium), faba, alicæ, caseus,
mel, sesamides, *
* pyramides, malum, nux,
lac, cannabes, conchæ, ptisana,
Jovis cerebrum.

instructus, quo pertinentia proximis sex versibus commemorantur. Vulgo εὔστοχος, quod alienum: λ et χ permixta, ut Odys. 20, 85, Arist. Eccles. 10. V. 3 sic Scaliger: libri ὑποκαθίεσα τᾶμα vel το μα. V. 4 libri πολλά pro πόδα præbent, correctum a Scaligero. Ὑποζύλιω Dobræus pro ὑπὸ ξυρὸν, πέδιλον ὑπόζυλον interpretatus *cothurnum basi lignea instructum*. V. 6 ὡς, libri εὔ, quicum ἐς, οὐ, ὦ, et similia, confundi solent: nam proprie γλάνιδι indutus non potest dici θεωρ. V. 7 similiter Arist. Eccl. 150 de muliere concionabunda: διερεισαμένη τὸ σῆμα τῆ βακτηρία. V. 8 miro errore codd. ὑπὸ Πλάτωνα καί. Ὑποπλατωνικοὶ dicuntur Platonici sive Academici velut supposititii; neque genuini. V. 9 α libri Βρύσων δ θρασυμ. Grotius Βρύσωνα θρασυμ. At Brysonem cum Platone scholas in Academia habuisse demonstrari non potest. Itaque verba Βρύσων δ conjungi cum ceteris ad unum vocabulum. De Brysone Heracleota, cui multum debere Platonem tradit Theopompus ap. Athen. 11, p. 508, C, v. ad h. l. Schweigh. De *Thrasymachi* disputantis insolentia, quam perstringit Eph., notum est Cononis dictum *Θρασύμαχ'* (vulgo *Θρασύμαχος*. *Both.*) αἰεὶ θρασύμαχος εἶ, Aristot. Rhet. 2, 23. Cf. Plato De rep. 1, p. 415, C, et Aristides 2, p. 381 Dind. V. 10 et 11 libri ληψιγομίσθω vel ληψιγομίσθω τέχνη, P ληψιγομισθωτέχνη, συνών τις, οὐκ. Adamus aliique ληψιγομίσθω. At, quæ sit ars ista ὀλίγον μισθὸν λαμβάνουσα, non perspicio. Scripsi igitur ληψιγομίσθω τέχνη, quo id ipsum significatur, quod Ath. hisce demonstrare voluit, Platonicos philosophos ὡς ἐπ' ἀργυρίου συκοφαντεῖν. (At cuius placeat ληψιγομίσθω statim illatum post -ληψικερμάτων? *Both.*) Μίσθου, *pretio*, ut ἀποίνων Iliad. 11, 106, etc. V. 12 ἀλλότριον, οὐκ οἰκ., simulatam gravitatem assumpsisse dicitur ille adolescentulus orator. « *E M.* Affectate quidem homo: Ἄνδρες τῆς Ἄθ. γθ., pro usitato Ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

Hæc igitur in libris est series versuum lenius a Meinekio correctorum:

NAUFRAGUS.

Deinde exurgens juvenis ingenio valens, sectator ex Academia Platonis aut Brysonis infrugiferaudacilucripetæ, subactus artis vi tenuiverbaucupe,
5 qui præmeditata posset in cœtu loqui, gerens novaculæ acie derasam comam, recte promittens barbæ longitudinem, bene subter inum tibiæ figens pedem udone vinetum, tum pallio tumidulo
10 et tunica æquiplice loriceatus approbe, sustentans baculo majestatem corporis. verba hæc non credo sua. sed adoptitia.

Ἐπειτ' ἀναστὰς εὔστοχος νεανίας
τῶν ἐξ Ἀκαδημείας τις ὑποπλατωνικός
Βρυσονοθρασυμαχειοληψικερμάτων (fort.

— ἀτω)

πληγίς ἀνάγκη, ληψιγομίσθω τέχνη
5 συνών τις, οὐκ ἀσκεπτα δυνάμενος λέγειν,
εὔ μὲν μαχίρα ζύστ' ἔχων τριγώματα,
εὔ δ' ὑποκαθίεις ἄτομα πόγωνος βάλθη,
εὔ δ' ἐν πεδίλῳ πόδα τίθεις ὑπὸ ξυρὸν
(συρὸν?),
κνήμης ἱμάντων ἰσομέτρους ἐλίγμασιν,
10 ὄγκω τε γλάνιδος εὔ θεωρακισμένος,
σῆμα' ἀξιοχρεῶν ἐπικαθεῖς βακτηρία
ἀλλότριον, οὐκ οἰκεῖον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
ἔλεξεν α Ἄνδρες τῆς Ἀθηναίων χθονός. »

« Post 8 versum excidisse conjicit Dobræus, cuius sententiam indicavit verbis εὔ δὲ περιδύμενος ἄρθρα. Quæ vera esse non dubito. » *Mein.*

IX. ΟΜΟΙΟΙ ἢ ΟΒΕΛΙΑΦΟΡΟΙ.

1.

Athen. 8, p. 359, A: ἡδίστος δ' ἐστὶ καὶ ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ (præcessit Ehippi ecloga ex Philyra) ἐν τοῖς Ὀβελιαφόροις νεανίσκος, κατασμαιρόντων ἅπαντα τὰ περὶ τὴν ὀφώνιαν, καὶ λέγων ὡδε:

— α. Ἄλλ' ἀγόρασον εὐτελῶς

ἅπαντα γὰρ ἐστὶν ἱκανά. β. Φράζε δ', ἢ ποτε.

α. Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως, ὅ τι ἂν ἦ,

ὁσίας ἐνεκ' ἀρκεῖ τεύθι, ἢ σπητῖδια.

5 κἂν κάραβός τις ἢ λαβεῖν, εἰς ἀρκέσει
ἢ δ' ἐπὶ τὴν τράπεζαν. Ἐγγελεύδω
Θήβης μὲν ἐνίστ' ἔργεται' τούτων λαβέ,
ἀλεκτρύονιον, φάττιον, περδίκιον,

cepit profari: « Cives o terræ Atticæ. »

II. GROTI.

SIMILES vel VERVA FERENTES.

1.

— a. Sed eme parvo pretio: nam omnia conveniunt. b. Die igitur, quomodo. a. Ne sumptuose, verum honeste, quidquid est, et legitime. Sufficiunt loligines, vel sepiolæ;
5 et carabus si venalis est, unus satis erit vel duo ad cœnam. Anguillule Thebarum interdum veniunt: harum sume. gallinulam, palumbulum, perdicem parvam,

τοιῶντα δασύπους ἐν ἐπέλλῃ τις, φέρε.

10 β. ἰς μικρολόγος εἶ! α. Σὺ δὲ γε λίαν πολυτελής.

Ἰάντως κρέ' ἡμῖν ἐστι. β. Πότερ' ἐπεμψέ τις;

α. Οὐκ, ἀλλ' εἴθυσεν ἡ γυνὴ τὸ μοσχίον τὸ τῆς Κορώνης· αὔριον δειπνήσομεν.

Versu 2 libri ἅπαντα γὰρ ἱκανόν ἐστι. Dindorf. ἅπαν. Porson. ἱκάν' ἐστί. Potiore loco posuimus τὸ ἱκανά. Ibidem in libris legitur φράζε δὴ ποτε, vel, quod etiam inconcinnum, φρ. δὲ ποτε. Dindorf. φράζε δ' ὅ τι ποτέ. V. 3, 4. « Similia in Eubuli Tit. 1, et Nicostrati Antyllo fr. 3. » *E M.* In fine versus 3 ἢ additum a Casaubono, cuius tenue vestigium in cod. A. V. 4 libri τευθίδι, duriore metro. Ap. Eubulum σπητῖδι' ἢ τευθίδια. V. 6 ἢ δ' ὄμοσιος pro ἢ δ' ὄμοσιος. V. 7 libri Θήβην. Minus verosimiliter Palmerius et alii Θήβην. Τούτων Jacobs. pro ἐκ τούτων. Meinek. ἐν τούτων. V. 9 præter necessitatem Pors. ἦν, alii ἂν. Libri τις ἐπέλλῃ. V. 10 δὲ γε pro λέγε Scalig. apud Grotium Excerpt. p. 996. V. 12 idem εἴθυσεν ἢ pro εἴθους ἔην. V. 13 Κορώνης, fortasse nomen amicæ, vel cognatæ. « Attigit hæc iterum Athen. p. 359, D. εἰπατέ μοι, τί ἐννοία ὁ Ἐφ. ἐν τοῖς προσηρημέναις ἔφη. « Τὸ μοσχίον ... δειπνήσομεν. » ἐγὼ γὰρ οἶμαι ἱστορίαν τινὰ εἶναι καὶ ποθὼ μαθεῖν. καὶ ὁ Πλούταρχος ἔφη Ῥοδιακὴν εἶναι λεγομένην ἱστορίαν, etc. Rhodiacam quam dicit historiam (Athen. p. 360, B), respici vix credibile est. » *E M.*

2.

Idem 11, p. 482, D: μνημονεύει δ' αὐτοῦ (Euripidis potatoris; cf. Epheb. 2) καὶ Ἀναξανδρίδης ἐν Νηρείαι, ... καὶ Ἐφ. ἐν Ὀμοίοις ἢ [ἐν] Ὀβελιαφόροις: « Διονυσίου δὲ δράματ' ἐκμαθεῖν δεῖοι, καὶ Δημοφώντος αὐτ' ἐποίησεν εἰς κοτύλην, ῥήσεις τε κατὰ δειπνον Θεωρός μοι λέγει, λητὶ τοι κησαιμι (sic cod. A; λητὶ τοι κησαιμι P; λητὶ τοι κύσαιμι VI.) τὴν ἐξῆς ὑβραν, κυμβία τε παρέχοιμ' ἐστιῶν Εὐριπίδης. » Corruptissima; parumque est, quod Κότυν pro κοτύλην scripsit Casaub. Brevitatis causa passim correctam repetam, quæ de his dixi in libello germanico, *Die griechischen Komiker* (Lips. 1844) p. 45: « Wir vermuthen ἐκμάθοι Δίων, und verstehn jenen

talia. Lepus si quis accedit, affer.

10 b. Quam pareus es! a. At tu nimis prodigus.

Uteumque carnes sunt nobis. b. Equis misit?
a. Non; sed sacrificavit uxor vitellum
Corones: eras epulabimur.

Dion, den Timokles in den Icarii, Ath. p. 407, F, anzapft. Dieser armselige Hitzkopf (ὁ διάπυρος, ἀλλ' ... οὐδὲν εἶχε) passt zu dem heissen Wasser der Trauerspiele des æltern Dionysius von Syrakus, die er, sammt den, gewiss ebenso schlechten, eines gewissen (sonst unbekanntem) Demophon, und seinen eigenen Verseleien auf den Thrakerkœnig Kotys, ein abgedroschenes Thema der damaligen Dichterlinge (m. s. Anaxandrides Protesilaus, 1), auswendig lernen soll, um sie dem reichen Nichtsthuer, der hier spricht, vor der Mahlzeit zu recitiren. (« *Cotys*, Thracum rex celeberrimus, et ab Atheniensium populo coronis aureis et civitate donatus: v. Demosth. p. 659, 21. » *E M.*) An die Stelle des aus Aristophanes bekannten meineidigen Schmarotzers, Theorus (mit Meineke) den berühmten tragischen Schauspieler Theodorus zu setzen, ist hart für Diesen: er kommt in schlechte Gesellschaft. Fast noch willkürlicher ist Porson's *Ἀρχητὶ τ' οἰκήσαιμι τὴν ἐξῆς ὑβραν* (quod etiam sensu cassum; nec juvat *Mein.*, annotans, fortasse Lachetem dici, Melanopi filium, carcere clausum ob crimen peculatus, ut refert Demosthenes Epist. 3, p. 1480), und unæglich schrieb Eph. wie Dobree ad Porsoni Miscell. p. 242 meint, *κυμβία τε παρέχοιμ' ἐστιῶν Εὐριπίδης*: denn gesetzt, der hier Sprechende wolle den schmarotzerischen Trunkenbold Euripides bewirthen, warum soll er ihm gar den Becher reichen, wie ein Sklav? Vielmehr soll dies Euripides, der, körperlich und geistig abgestumpft durch unmässigen Genuss aller Art, wenn er *satt* ist, sich zu Allem versteht. Endlich finden wir in den Schriftzügen der Mss. keinen Laches, sondern eine Vettel Leto, die vor der Thür (ἔξω θυρῶν, *extra ostium*, ut dixit Terentius Phorm. 5, 6, 36) su lauschen pflegt, ob man sie einlasse, und die zu küssen der Sprecher selbst, wie den Andern (Dion, Theorus, Euripides) anderes, im Scherz, gleichsam als Strafe, auferlegt. » Sic igitur hæc scribam:

Διονυσίου δὲ δράματ' ἐκμάθοι Δίων
καὶ Δημοφώντος, αὐτ' ἐποίησεν εἰς Κότυν
ῥήσεις τε κατὰ δειπνον Θεωρός μοι λέγει
Λητὼ τέ τοι κύσαιμι, τὴν ἐξῆς ὑβρῶν
5 κυμβία τε παρέχοι μεστὸς ὦν Εὐριπίδης.

2.

Dionysii autem dramata ediscat Dio,
et Demophontis, quæque in Cōtyn poetatus est;
et inter cœnam orationes Theorus mihi legat;
et Letonem osculer ante fores stantem,
5 poculæque porrigat, quum plenus est, Euripides.

X. ΠΕΛΤΑΣΤΗΣ.

« Eodem titulo inscripta fuit Eriphi fabula, quam laudat Athen. 4, p. 137, D, ubi Reinesius Eriphi nomen reponendum putabat » *E M.*

1.

Athen. 8, p. 247, B : οὐκ ἀγνοῶ δ' ὅτι τὰ αὐτὰ (dicit versus de duce Macedonum Geryonis fr. 1) εἶρηκεν Ἐφ. κἀν Πελασστῇ τῷ δράματι, ἐν ᾧ καὶ ταῦτα ἐκείνοις ὑποτάσσεται :

Τοιαῦτά θ' ὑθλῶν δειπνεῖ καὶ ζῆ
θαυμαζόμενος, μετὰ μειρακίων,
οὐ γινώσκων ψήφων ἀριθμούς,
σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἔλκων.

Versu 1 codd. inusitate producta priore verbi ὑθλῶν syllaba, Τοιαῦθ' ὑθλῶν. Origo mendis manifesta. V. 3 « οὐ γινώσκων (libri γινώσκων) ψήφων ἀριθμούς proverbio dictus videtur homo imperitissimus. V. 4 σεμνὸς σεμνῶς, ut Herodot. 2, 173 : ἐν θρόνῳ σεμνῶ σεμνὸν θωκείοντα. Alia hujus agnominatiōnis exempla attulit Lobeck. Paralip. gramm. p. 54. » *E M.*

2.

Idem 7, p. 289, B, de Menecrate et Nicostrato : μνημονεύει δ' αὐτῶν Ἐφ. ἐν Πελτ., λέγων ὧδε,

Οὐ Μενεκράτης μὲν ἔφασκεν εἶν' ὁ θεῶν θεός,
Νικόστρατος δ' Ἀργεῖος ἕτερος Ἡρακλῆς;

Versu 1 libri ἔφ. εἶναι ὁ θεός; deficiente quidem versu et omnino male. Minus probabiliter Schweigh. εἶναι Ζεὺς θεός; simile simili offecerit. De Jovis potentia cf. Iliad. 9 initio; 15, 104-108, Æschyli indicem vv. Ζεὺς βασιλεὺς similibusque, Virg. Eclog. 3, 60, etc. « De Menecrate, Syracusano medico, qui se Jovem appellari jussit, præter Athen. h. l., v. Plut. Agesil. c. 21, Clem. Alex. Protr. p. 16, etc. (in primis Ælian. V. H. 12, 51. Both.) ; de Nicostrato Argivo, quem Menecrates ab herculeo, h. e. comitali, morbo liberavit, ad Menandri fragm. p. 153. » *E M.*

PELTATUS.

1.

Taliaque garriens cœnat vitique
cum admirantibus eum adolescentulis,
ignorans calculorum numeros,
fastosus fastose pallium trahens.

2.

Nonne Menecrates se esse dicebat deorum deum,
et Nicostratus alterum se Herculeum?

3.

Idem 9, p. 580, F, ubi usum vocabuli γεῦμα explicat : Ἐφ. ἐν Πελτ.

— Ἐνθ' ὄνων, ἵππων στάσεις,
καὶ γεύματ' οἴνων.

Ita Mein. Libri contra metrum ἵππων τε.

XI. ΣΑΠΦΩ.

Athen. 13, p. 572, C, de scortis : καλῶς δὲ περὶ τοιούτων Ἐφ. ἐν Σαπφοῖ φησιν

— Ὄταν γὰρ ὦν νέος
ἀλλότριον ἔσθαι ὄψον ἐξελθὼν μάθη,
ἀσύμβολόν τε χεῖρα προσβάλλῃ βορᾷ,
διδόναι νομίζεις τὸν σὺ τῆς νυκτὸς λόγον;

Versu 1 Dobræus Ὄταν (γὰρ) τις ὦν v., ut γὰρ sit Athenæi. V. 2 libri ἀλλ. εἰσελθὼν ὄψον ἔσθαι μάθη. Metro tantum prospicientes : ἀλλ. ἐλθὼν, etc.; sed ei facilius succurras scribendo ἔσθαι : quidni enim id verbum usurpaverit Eriippus, ut Homerus, Hesiodus, Æschylus, Archippus comicus Piscium fragmento Ath. 7, p. 277, F? Ipsum vero εἰσελθὼν mendosum est, eis sive ἐς et ἐξ commutatis, ut apud Pherecratem Ἀήρων 7, et Oppiani Cyneg. 1, 345, aptumque ἐξελθὼν, quo notatur juvenis vita non domestica, sed externa cupientis. V. 4 α et εἰ, itemque σ et υ, confusis, ut passim (de σ et υ litteris cf. ann. ad Thuc. 2, 40; 7, 40), legitur inepte in libris διδόναι νόμιζ' αὐτὸν σὺ — λόγον. Significatur hisce, juvenem conviviis assuetum, ne meretricibus quidem abstinere. Cf. Terent. Heaut. 1, 2, 32.

XII. ΦΙΛΥΡΑ.

« Quæ fabulæ nomen fecit, Philyra meretrix fortasse eadem fuit, de qua Lysias ap. Athen. 13, p. 586, E : Φιλύρα γέ τοι ἐπαύσατο πορνεουμένη ἐτι νέα οὔσα. » *E M.*

1.

Athen. 7, p. 286, E, de pisce βατίς testimonia scriptorum afferens : Ἐφ. δὲ ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Φιλύρα δράματι (ἐταίρας δ' ὄνομα ἢ Φιλύρα),

3.

— Ubi asinorum, equorum statio,
et gustatoria vinorum.

SAPPHO.

— Si quis enim juvenis
didicit domo egredi aliena comesum opsonia,
neque data symbola manum cibo injicit,
censen' eum noctis reddere rationem?

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 1, p. 28, F, de vino Lesbio : Ἐριππος,

— Φιλῶ γε πρᾶμιον οἶνον Λέσβιον.

Vulgo Πράμιον, sed v. ann. ad Aristoph. Eq. 107, et Virgil. Georg. 2, 100 seq. Meinek. conjicit φιλῶ γέ τοι πρᾶμιον, etc.

2.

Ibid. : « Πολλὴ δὲ Λεσβία σταγὼν ἐκπίνεται ἄγαν. Ἀντιφάνης. Ita codd. « Ἄγαν, post quod Antiphanis nomen sequitur, fortasse delendum est. » *E M.* Mihi non sic videtur, sed Antiphaniem quæ hæc dixisse puto, nisi quod ἄγαν pro πολλῇ posuit in sua comedia, hoc modo, nisi fallor,

Ἐκπίνεται δὲ Λεσβία σταγὼν ἄγαν.

Malim quoque apud Eriippum, potiore vocabulo Λεσβία melius collocato,

Ἐκπίνεται δὲ Λεσβία πολλῇ σταγῶν.

Trajecta hæc in codicibus pro captu librariorum, quibus non est mos gerendus.

3.

Ib. p. 29, D : Φοινικίου (sic) δὲ οἴνου μέμνηται καὶ Ἐφ. « Κάρυα, βῶας, φοινίκας, ἕτερα νόγαλα, σταμνάρια τ' οἴνου τοῦ φοινικίου. » καὶ πάλιν (Ephob. 1, 2) « Φοινικίου βίχός τις ὑπανεώγνυτο. » Idem 2, p. 57, E, de ovīs : Ἐφ. « Σταμνάρια τ' οἴνου μικρὰ τοῦ φοινικίου, ἠἴρια, τοιαῦθ' ἕτερα πολλὰ παίγνια. » Horum versuum 1 apud Athen. 2, p. 47, D, ita scriptus affertur ex Antiphanis Busiride. Etiam Eust. ad Iliad. 18, 563, p. 1163, 26 : καὶ τρισυλλάβως νόγαλα, οἶον « κάρυα, βῶας (sic), φοινίκας, ἕτερα νόγαλα. » Sed hæc depravata esse, indicat bis illatum ἕτερα. Quare redii ad vulgata ante Casaub. et Schweigh., nullus dubitans, quin hæc sit Eriippi manus :

nescis, pecuniam parem esse argento?

3

a. Ut lævus es atque rusticus! b. Mitte maledicta :
perversam in ore geris linguam.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Amo quidem durans vinum Lesbium.

2.

Multaque gutta Lesbia ebibitur.

— α. Πότερον ἐγὼ

τὴν βατίδα τεμάχῃ κατατεμὼν ἔψω, (τί φῆς;) ἢ Σικελικῶς ὀπτὴν ποιήσω; β. Σικελικῶς.

« Versu 2 τεμάχῃ κατ., v. ann. ad Alexidis Πονηράν. Mire Suidas Τεμάχῃ : ἐπίρρημα, quale adverbium analogiæ legibus repugnaret. V. 3 Elmsleius ad Acharn. 300 ποῖός σοι; probabiliter. » *E M.*

2.

Idem 8, p. 358, F : ἐκφαυλίζων δὲ καὶ Ἐφ. τοὺς μικροὺς τῶν ἰχθύων ἐν Φιλ. φησὶ

— α. Παππία, βούλει δράσω
εἰς τὴν ἀγοράν; β. Κᾶτ' ἀγοράσαι μοι ... α.

Φράζε, τί.

β. Ἰχθύς φρονούντας. α. ἰὸν, πάτερ! β. Μή μοι βρέφη!

οὐκ οἶσθ', ὅτι τὴν ἀργύριον ἐστ' ἰσάργυρον;

Vulgo Παπία β. δραμῶν εἰς τ. ἀγοράν καταγοράσαι μοι; β. Φρ. τί. α. Ἰχθ. φρ. ὦ πάτερ. μή μοι βρ. Οὐκ etc. Personæ negligenter distinctæ; verba partim corrupta, quorum καταγοράσαι emendavit Meinek. ἰὸν est mirantis, pisces dici φρονούντας, quos majores herus intelligit, ut βρέφη minores : v. Index Aristoph. v. ἰὸν. Minus aptum ὦ. Eustath. p. 1720, 54, hæc ita conjuncta affert : φράζε ἰχθύς φρονούντας μή μοι βρ. « Versu 4 libri εἰσάργυρον vel εἰς ἀργυρον. Correxerit Hering. Observ. p. 276, recte vertens : nescis, pecuniam argento contra caram esse? » *E M.*

3.

Idem 13, p. 571, A :

ἰς σκαῖος εἶ κάγροικος! β. Αἰσχροπεπῶν ἔα
ἐπαρίστερ' ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶσσαν φορεῖς,

κατὰ τὴν Ἐριππου Φιλύραν. Alii minus commode sub una persona : κάγροικος αἰσχροπεπῶν, ἔα, ἔπαρ., etc. Jacobsius αἰσχροπεπῶν ἀεί.

PHILYRA.

1.

— Utrum ego
batidem in frusta dissectam elixabo, (quid dicis?)
an assabo Siculorum modo? b. Siculorum modo.

2.

— a. Patereule, visne me currere
ad forum? b. Ibique eme mihi ... a. Die, quid.
b. Pisces sapientes. a. Væ tibi, pater! b. Ne infantes

[mihi :

Κάρυα, βόας, φοινίκια, νεγαλίσματα, σταμνάριά τ' οίνου μικρά τοῦ φοινικίνου, φάρια, τοιαῦθ' ἕτερα πολλὰ παίγνια.

Versu 1 libri φοινίκια ἕτερα νεγ. V. 2 μικρά abest lib. 1. Meinek. φοινικίνου pro φοινικινού. V. ann. ad Ephem. 1, 2.

4.

Idem 2, p. 38, B : φησί που Ἐφ.

α. Οἴνου σὲ πλῆθος πόλλ' ἀναγκάζει λαλεῖν.

β. Οὐκοῦν μεθύοντάς φασι τάληθ' ἰλέγειν.

5.

Id. p. 61, A, de μύκησιν, h. e. fungis lucernarum, qui, nisi adimantur, lumina opprimunt atque extingunt (Plinius H. N. 18, 35 : *quum aer humidus esse coeperit, favilla, quæ cum fumo solet egredi, prohibita aeris crassitate, in lucernis residet et quasdam velut fungorum imitatur imagines. Hinc putres conrescere fungos dixit Maro Georg. 1, 392*) : Ἐφίππος,

Ἴν', ὥσπερ οἱ μύκητες, ἀποπνίξαιμί σε.

Ὡσπερ οἱ μύκητες, supple ἀποπνίγουσι τὸν λύχνον. Nec opus est scribi ὥσπερ οἱ μύκ.

LI.

ANAXILAS.

« Anaxilas sive Anaxilaus mediæ poetis comædiæ accensendus est propter Platonis irrisionem ap. Diog. Laert. 3, 28, dramatumque titulos magnam partem ex antiquitate fabulosa petitorum. » *Mein.* Hist. crit. Com., ubi de illis docte disserit p. 407-9.

I. ΑΓΡΟΙΚΟΣ.

Antiatt. p. 93, 18, Ἐπιτοῖτῶσαι, ὡς ἐπιδευτερῶσαι. Ἀναξίλας Ἀγροίκω.

II. * ANTIΔΟ...

Antiatt. p. 103, 9, Κροταλίζειν. ἀντί τοῦ

3.

Nuces, granata, palmulas, bellaria vinique vascula palmei, ova, et ejusmodi alia multa ludicra.

4.

a. Vini abundantia te cogit multa garrire.

b. Atqui ebrios aiunt vera dicere.

5.

Ut te suffocem, velut fungi.

κροτεῖν. Ἄν. Ἀντιδο... (« possis Ἀντιδότῳ, vel Ἀντιδόσει, vel Ἀντιδόκῳ, et quid non? » *Mein.*)

III. ΑΥΑΗΤΗΣ.

1. 2.

Athen. 3, p. 124, F : λακκαίου ὕδατος μνημονεύει Ἄν. ἐν Αὐλητῇ οὕτως,

Ἵδατός τε λακκαίου παρ' ἐμοῦ τουτί γέ σοι νόμιζ' ὑπάρχειν.

καὶ πάλιν

Ἴσως το λακκαῖόν γ' ὕδωρ ἀπόλωλε.

Suspico, scribendum esse versu integro ἀπολωλέναι. Meinek. ἀπόλωλέ σοι. Primo versu cod. B ἐμοῦ το τε γε σοι. P τό τι γε σοι.

IV. ΒΟΤΡΥΔΙΩΝ.

Ad hunc titulum librorum scriptura ducit apud Pollucem 10, 190, ut *Mein.* annotavit; nec negem, ridiculi causa nomen proprium Βοτρύδιων formari potuisse ab appellativo βοτρυδιον, ut significaretur Uvarum seu vini amans. Certe præ hoc sordet Βοτρύδιων apud Diogenem Laert. et Antiatticist., vixque aliud est quam error similes Δ et Α litteras commutantium.

1.

Pollux 10, 190 : Ἡρόδοτος δὲ (?) καὶ κεραμίνην κύλικα ἔφη. καὶ δ' Ἄν. ἐν Βοτρύδιωνι (sic editi),

Οὐκοῦν ἐμοὶ τουτί γένοιτο κεράμιον.

Olim vulgati : καὶ οὐκ ἂν ἐμοὶ ταυτί γ. κεράμινα. Codex Seb., quem postea secuti sunt Pollucis editores : Οὐκ ἂν γέ μοι τουτί γ. κεράμιον, in quo αν- γεμοὶ videtur exstitisse ex ανεμοὶ, γ littera orta ex v simili vicina. Cod. Voss. οὐκ ἂν γε μή που τί γένηται. Unde *Mein.* conj. οὐκ ἂν ἐμοὶ τουτί γένηται.

2.

Antiatt. p. 113, 22, Συνήλικα. Ἄν. Βοτρύδιωνι (sic). « Atticistæ, opinor, requirebant ἤλιξ. At συνήλιξ dixit jam Eupolis Mar. 5, 8. » *M.*

TIBICEN.

1.

Et cisterninam quidem hanc aquam apud me tibi puta suppetere.

2.

Fortasse cisterninam aquam corrupisse.

BOTRYDIO.

1.

Igitur hæc mihi sit testula.

VIII. ΚΑΛΥΨΩ.

1.

Athen. 3, p. 95, B, de voce βύγχος agens : Ἄν. ... ἐν Καλυψῷ,

Ἰβύγχος φορῶν ἕϊον ἡσθόμην τότε.

Cf. Circes fr. 2.

2.

Idem 6, p. 171, F : Ἄν. δ' ἐν Καλ. φησί

Προγεύσεται σοι πρῶτον ἡ γραῦς τοῦ πότου.

Προγ. meliores codd.; vulgo Παραγεύσεται.

IX. ΚΙΡΚΗ.

1.

Athen. 9, p. 374, F : Ἄν. δ' ἐν Κίρκῃ καὶ ἀρσενικῶς εἴρηκε τὸν δέλφακα, καὶ ἐπὶ τελείου τέθεικε τούνομα, εἰπὼν

Τοὺς μὲν ὄρειονόμους ὑμῶν ποιήσει δέλφακα

ἡλιβάτας,

τοὺς δὲ πάνθηρας, ἄλλους ἀγρώστας λύκους,

λέοντας.

Versu 1 libri ὄρειονόμους ... ὑλιβάτους, al. ὑληβάτας, VI. ἄλιβάτους. Bene *Mein.* ὄρειονόμους (ut Philippus Thessal. Anal. Brunck. 2, 224 : κάπρον ὄρειονόμον, quo reposito etiam versus apparet τρίκωλος, qualis est Platonis Ξαντρ. 1) et ἡλιβάτας (ut apud Antiphanem Cyclop. 2). « Formam ὑλιβάτης merito suspectavit Lobeck. ad Phryn. p. 657, et Paralip. gramm. p. 80; et sententiæ opus est epitheton, ex quo Athen. colligere potuit, poetam dixisse *adultos porcos*. (Cave credas viro doctissimo : ὅφ' ἐν accipiendum ὄρειονόμους ἡλιβάτας, ut intelligantur porci in altis montibus pascentes. Paulo insolentius ipsos porcos dixit *excelsos*, ἡλιβάτας. *Both.*) Eurylochum (v. Odys. 10) hic induci, socios absterrentem a Circe, suspicatur Lobeck. ad Phryn. l. 1. » *E M.* Versus 2 asynartetus constans e cretico tr. et ithyphallico.

2.

Idem 3, p. 65, B : Ἄν. δ' ἐν Κίρκῃ,

2.

Prægustabit tibi primum vetula potum.

CIRCE.

1.

Alios vestrum in montibus pascentes faciet porcos

excelsos,

alios pantheras; alios venantes lupos, leones.

31.

3.

Diogenes Laert. 3, 28 : χλευάζει δ' αὐτὸν (Platonem) Ἄν. ἐν Βοτρύδιωνι (sic), καὶ Κίρκῃ, καὶ Πλουσίαις.

V. ΓΑΛΥΚΟΣ.

Pollux 9, 29, de δεκατωνίαις, h. e. cellis decumarum : οἱ τούτοις ἐφεστηκότες τελῶναι, ἐκλογεῖς, δεκατηλόγοι (decumani), ὡς Δημοσθένης, ὡς δ' Ἄν. Γλαύκῳ, δεκατῶναι.

VI. ΕΥΑΝΔΡΙΑ.

« Hoc est certamen virtutis. Gramm. Bekker. Anecd. p. 257, 13 : ἀγὼν τις εὐανδρίας τοῖς Παναθηναίοις ἀγόμενος, οἷς κοινωνεῖν οὐκ ἐξῆν τοῖς ξένοις. V. Schweigh. ad Athen. 12, p. 565, F. Casaub. εὐανδρίαν fortium virorum proventum intellexerat. (Cf. Schneideri Lex. v. Εὐανδρία, et de Panatheneis ann. ad Ar. Nub. 956. *Both.*) Quo tempore fabula acta sit, cognosci potest ex imitatione lusus Demosthenici in verbis δοῦναι et ἀποδοῦναι. Cf. Clintonum Fast. Hell. p. 143. » *E M.*

Athen. 6, p. 224, A, de usu verborum δοῦναι et ἀποδοῦναι disserens : Ἄν. δ' ἐν Εὐανδρίῃ,

α. Καὶ τὰς παλάθας σὺν μὴ, μὰ τὴν Γῆν, μοι σὺ γε δὸς, ἀλλ' ἀπόδος. β. Καὶ δὴ φέρουσ' ἐξέρχομαι.

Versu 1 libri καὶ τὰς παλαίστρας σοι, μὰ τὴν Γῆν, μὴ σὺ γε. Casaub. παλάθας pro inepto παλαίστρας. V. 2 vulgo ὄψις, quum recte ὄψις opponatur τῷ ἀπόδος.

VII. ἸΩ.

Athen. 6, p. 254, C : φησί γοῦν καὶ Ἄν. ἐν Ἰῷ

Κόλακός εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας σκολήκηκα.

Libri Ἀναξίλας. ἔνιοι κολ. ε. τ. ἐχ. ο. σκολήκηκα. Bene *Mein.* Hist. crit. p. 409, ἐν Ἰῷ. Σκολήκηκα hoc loco monstrabat versus, non item Incert. 1, quæ ad eandem fab. pertinent. « Ejusdem nominis fabulas docuere Plato et Philyllius. » *E M.*

CERTAMEN VIRTUTIS.

a. Et caricas simul tu quidem, per Terram, mihi sed redde. b. Atqui jam afferens exeo. [ne da,

IO.

Adulatores sunt rem habentium lumbrici.

CALYPSO.

Rostrum me suillum habere tunc sensi.

Δεινὸν μὲν γὰρ ἔχονθ' ὡς βύγγος, ὦ φίλε,
κνησιᾶν.

Ita scribendum esse Mein. sensit Hist. crit. Com. p. 228. Perperam libri ὦ φίλε Κνησιᾶ. Notatur his nescio quis porco similis facie et male pruriens ad modum porcorum. Cf. Aristoph. Eccles. 914 sq. et Calyps. 1.

X. ΑΥΡΟΠΟΙΟΣ.

1.

Athen. 12, p. 548, C : διὸ προπόντως ἂν τις εἴποι τῷ σοφῷ τούτῳ [φιλοσόφῳ] (Anaxarchum dicit) τὰ ἐκ τοῦ Ἀναξίλα Αὐροποιοῦ,

Ξανθοῖς τε μύροις χρῶτα λιπαίνων,
χλανίδας θ' ἔλκων, βλαύτας σύρων,
βολβοὺς τρώγων, τυροὺς κάπτων,
ὡὰ κολάπτων, κήρυκος ἔδων,
5 Χῖον πίνων, καὶ πρὸς τούτοις
ἐν σκυταρίοις βραπτοῖσι φορῶν
Ἐφεσῆια γράμματα καλά.

Versu 4 plerique libri κήρυκας, P μήρυκας, pisce quidem per se non minus apto; sed ineptum, quod item habent codd. ἔχων, quiddam dicit Schweigh. ad Athen. 7, p. 287, F; neque ita male Toup. suasit ἔδων, quum ἔδω usurpatum sit ab Alcæo comico Athen. 7, p. 316, C; nimium vero est vulgatum κήρυκας, vixque dubium, quin poeta dixerit κήρυκος vel μήρυκος, partem scilicet seu frustum piscis appositi significans. V. 7 scribam Ἐφεσῆια τὰ γρ. Non inveni quidem Ἐφεσῆια apud alios Græcos; sed Cicero Philipp. 3, 6 : *Ephesina mulier*. Fuit igitur, ut ex eo colligas, forma Ἐφεσῆια, potestque, ut rariora Anaxilao placuerint, quemadmodum et producta prior syllaba τοῦ καλὸς abhorret ab usu Atticorum; cf. ann. ad Circes fr. 1. « De Ephesiis litteris v. interpp. Hesychii 1, p. 1544, et Lobeckii Aglaoph. p. 1330. » Mein.

2.

Idem 4, p. 183, B : μνημονεύει δ' αὐτοῦ (τοῦ σκινδαψοῦ) ... καὶ Ἄν. ἐν Αὐροποιοῦ,

2.

Fædum est enim, amice,
suillum os habentem prurire.

LYRARUM FABER.

1.

Flavisque unguentis corpus illinens,
palliaque sinuans, soles trahens,
bulbos manducans, caseis vescens,
ova ligurriens, ceryeis frustum edens,
5 Chium bibens, et præterea

Ἐγὼ δὲ βαρβίτους, τρίχορδα, πακτίδας,
κιθάρας, λύρας, σκινδαψὸν ἐξηρτυόμην.

Versu 1 libri βαρβ. τρίχορδους. Recte Mein.: « Parum apte barbitis epitheton adjunctum est, quo reliqua carent. » Maluit igitur τρίχορδον : sed verosimilius est, forte ου pro α, et σπ pro π, scripto, ut alias, existisse codicum scripturam. V. 2 libri σκινδαψοὺς ἐξηρτυόμην, quod correxit Bernhardy Eratosth. p. 139.

3.

Stobæus Flor. 57, 7, cum lemmate Ἀναξίλαου ἐκ Μυροποιοῦ vel Μυροποιοῦ (sic).

— α. Πῶς ἔχεις; ὡς σχοῖνος εἶ.

β. Ἀπόλλυμαι τρέφω γὰρ ἐν ἀγρῷ χοιρίον.

Versu 1 cod. Α παῖς pro πῶς, omnes autem ἰσχά-
νος εἶ. Valek. aliique ἰσχός. Sed lepidius est ὡς
σχοῖνος εἶ, quia *juncus es*, h. e. *juncus*, gracilis,
macer. V. Schneideri Lex. v. Σχοῖνος, et de α et
οι confusis Cratini Trophon. 3, Antiphaniis Ἄγρ.
6, Pollucem 6, 55. V. 2 absurde legitur χοιρίον.
Χοιρίον, *cunnum*, h. e. scortum, quod sæpius
comprimendo emaciatum homo est.

4.

Pollux 7, 167 : Ἄν. δὲ οὗτος (λουτήρια) ὀνομά-
ζει τοὺς νῦν λουτήρας, ἐν Λουτροποιοῦ (sic) λέ-
γων

Ἐν τοῖς βαλανείοις οὖν τίθεται λουτήρια.

Idem 10, 46 : ἐπὶ δὲ τῶν νῦν λουτήρων Ἄν. ἐν Λου-
τροποιοῦ (sic) « Ἐν τοῖς βαλ. οὐ τ. λ. » Perperam
utroque loco in libris scriptum est οὐ pro οὔν.
Tituli vitium agnovit Schweigh. ad Athen. vol.
2, p. 673.

XI. ΜΑΓΕΙΠΟΙ.

Athen. 3, p. 95, A : ποδῶν δὲ καὶ ὠτίων, ἔτι δὲ
βύγγους Ἄλιξις (scil. μνημονεύει). ... Ἄν. Μαγεί-
ροις,

in pellibus constitis ferens
Ephesias litteras venustas.

2.

Ego autem barbitos, trichorda, fistulas pastoricias,
citharas, lyras, scindapsum apparavi.

3.

a. Quomodo habes? nam juncus es.
b. Pereo : siquidem alo in agro poreulam.

4.

In balneis consentaneum est poni labra.

α. Τῶν εὐσκόλων πολὺ μᾶλλον εἰναι μοι δοκεῖ
ἰχθύδι ὀπτᾶν. β. Τί σὺ λέγεις; ἰχθύδια;
σύσσιτον (οὔν) μέλλεις νοσηλεῦν ὅσον!
ἀκροκόλι' ἔψιν (ἐψάνη), βύγγη, πόδας.

Versu 1 libri trepidantibus viris doctis, Τῶν Αἰ-
σχύλου. Convenerunt otiosi coqui; quorum unus,
potius quam nihil agant, pisciculos assari jubet, alio
obloquente, qui solidiores cibos desiderat. Do-
bræus, probante Mein., πολὺ μείζον. V. 3 vulgo
σύσσιτον μέλλεις νοσηλεῦν; quod vereor ut dica-
tur græce. Nec recte ὅσον ad sequentia refertur.
V. 4 libri ἀκρ. ἔψιν ἐστι (quod om. BP) βύγγη,
πόδας. Lacunam verosimiliter explevi : v. de α et
ει confusis Ind. Aristoph.; igitur ἐψείνη scriptum
facile excidit post ἔψιν. « Theophilus Panerat.
2 : βύγγιον, κωλῆν, πόδας | τέτταρας δειούς. » E M.

XII. ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΣ.

Athen. 7, p. 307, C : Ἄν. ἐν Μονοτρόπῳ, Μά-
τωνα τὸν σοφιστὴν ἐπὶ γαστριμαργίᾳ διαβάλλον, φησὶ

Τοῦ κεστρέως κατεδήδοκεν τὸ κρᾶνιον
ἀναρπάσας Μάτων (μὲν), ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.

Mendose 8, p. 342, D, ubi eadem leguntur, libri
habent Μάτων, quod nomen priorem syllabam
producit, quam corripit Μάτων. Antiphanes Ath.
p. 343, A, emendatus a Dind. :

τῶν ἰχθύων νυνδὲ Μάτων συνήρακεν.

Immodulato versui opem tuli inserta μὲν particula,
quæ forte perierit inter -vet εγ-, scriptura continua.

XIII. ΝΕΟΤΤΙΣ.

Neottis meretricis nomen fuit. Grotius vertit
Juvencula

1.

Athen. 13, p. 558, A : Ἄν. δ' ἐν Νεοττίδι φησὶν

COQUI.

a. Otiosos multo magis decere mihi videtur,
ut pisciculos assent. b. Quid tu ais? pisciculos?
quam igitur ægrotare facies convivam!
trunculos eoque (in olla), rostra, pedes.

HOMO SINGULARIS.

Mugilis devoravit caput
raptum Mato, ego autem pereo.

NEOTTIS.

1.

Quicumque hominum meretricem amavit un-
non potuerit sceleratius nominare genus. [quam,
Quæ enim dracæna insociabilis, vel Chimæra
[ignivoma,
vel Charybdis, vel triceps Scylla, marina canis,

ὅστις ἀνθρώπων ἐταίραν ἠγάπησε πώποτε,
οὐ γένος τις ἂν δύναίτο παρανομώτερον
φράσαι.

Τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος, ἢ Χίμαιρα
πυρπνός,
ἢ Χάρυδις, ἢ τρίκρανος Σκύλλα, ποντία
κύων,

5 Σφιγξ, ὕδρα, λέαν', ἔχιδνα, πτηνά θ' Ἄρ-
πιῶν γένη,
εἰς ὑπερβολὴν ἀφίεται τοῦ καταπτύστου
γένους;
οὐκ ἐνεσθ' αὐταὶ δ' ἀπάντων ὑπέρεχουσι
τῶν κακῶν.

Ἔστι δὲ σκοπεῖν ἀπ' ἀρχῆς πρῶτα μὲν τὴν
Πλαγγόνα,
ἥτις, ὡσπερ ἢ Χίμαιρα, πυρπολεῖ τοὺς
βαρβάρους.

10 εἰς μόνος δ' ἰππεὺς τις αὐτῆς τὸν βίον πα-
ρείλετο
πάντα τὰ σκευὴ γὰρ ἔλκων ὄχετ' ἐκ τῆς
οἰκίας.

Οἱ Σινόπη δ' * αὐ συνόντες οὐχ ὕδρα σύν-
εἰσι νῦν;
γραῦς μὲν αὐτῇ, παραπέφυκε δ' ἢ Γνάθαινα
πλησίον,
ὡστ' ἀπαλλαγεῖσι ταύτης ἐστὶ διπλάσιον
κακόν.

15 Ἡ δὲ Νάννιον τι νυνὶ διαφέρειν Σκύλλης
δοκεῖ;
οὐ δὲ ἀποπνίξασ' ἐταίρους τὸν τρίτον θη-
ρεύεται

5 Sphinx, hydra, leæna, echidna, et alata Harpyia-
[rum progenies,
superavit execrabile istud genus?
non potest, sed illæ omnibus excellunt malis.
Observare primum licet ab initio Plangonem,
quæ, velut Chimæra, barbaros exurit;

10 unus tamen solus eques eam re spoliavit :
nam omnem supellectilem abstrahens domo exiit.
Tum qui in Sinopen impendunt opes, nonne eum
[hydra nunc vivunt?
anus quidem ipsa est, sed prope habet Gnathanam,
ut ab illa disjuncti in duplex malum incidant.

15 Nannion autem hodie num differre quidquam
[videtur a Scylla?
nonne duobus suffocatis amatoribus tertium quo-
[que

ἔτι λαβεῖν; ἀλλ' ἐξέπαισε πορθμὸς ἐλατίνην
πλάτην.
Ἢ δε φρόνη τὴν Χάρυβδιν οὐχὶ πόρρω που
ποιεῖ,
τὸν τε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ'
αὐτῷ σάφει;
20 Ἢ Θεανὸν δ' οὐχὶ Σειρήν ἐστιν ἀποτετιμένη;
βλέμμα καὶ φωνὴ γυναικὸς, τὰ σκέλη δὲ
κοψίχου.
Σφίγγα Θεβαίαν δὲ πάσας ἔστι τὰς πόρνους
καλεῖν,
αἱ λαλοῦσ' ἀπλῶς μὲν οὐδὲν, ἀλλ' ἐν αἰνι-
γμαῖς τισιν,
ὡς ἐρωσι, καὶ φιλοῦσι, καὶ σύνεισιν ἠδέως;
25 εἴτ' « Ἐμοὶ σκίμπος γένοιτο, » φησὶ, « τε-
τράπους ἢ θρόνος, »
εἶτα δ' « Ἢ τρίπους τις, ἦτοι, » φησὶ,
« παιδίσκη δέπους; »
εἴθ' ὁ μὲν γνοῦς ταῦτ' ἀπῆλθεν εὐθὺς, ὡς-
περ Οἰδίπους,
οὐδ' ἰδεῖν δόξας ἐκείνην, αὐζεται, δάκνων,
μόνος;
οἱ δ' ἐράσθαι προσδοκῶντες εὐθὺς εἰς ἤρη-
μένοι,
30 καὶ φέρονθ' ὑψοῦ πρὸς αἴθραν. Συντεμόντι δ'
οὐδὲ ἐν
ἔσθ' ἑταίρας, ὅσαπερ ἐστὶ θηρί', ἐξωλέστερον.
Versus 1-8 ex Athenæo repetit Eusth. p. 1714, 38
seq. « Præcessisse videtur Ὡς τρισάθλιος vel
simile quid. » Mein., adscito v. 2 Wyttenbachii οὐ
γένος τις... φράσαι; Παρανομώτερον Grotius pro πα-
ρανομώτατον. V. 3 idem τίς pro τί. V. 4 τρίκρανος
Σκύλλης. Homerus Odys. 12, 90, Scyllæ sex capita
attribuit. V. 5. De Sphinge dicitur v. 22. Scribo
igitur σφίγγ. De vespis cf. cognominem fabulam

venatur? at fretum elusit abiecta navis.
Et Phryne nonne Charybdin longe post se relin-
[quit,
quæ nauclerum prehensum cum vehiculo absor-
20 Theano autem nonne est Siren deplumis? [psit?
vultu ac voce mulieris, merulaeque cruribus.
Sphingis vero Thebanæ nomine appelles omnia
[scorta,
quæ simpliciter quidem nihil loquuntur, sed per
[ænigmata quædam,
se amare, et diligere, et libenter esse cum aliquo.
25 deinde, « Mihi grabatus sit, » inquit, « quadri-
[pes mensa vel thronus; »

1031-1050. V. 12 abhorrent ab elegantiâ hujus
nostri repetita autem συνόντες... σύνεισι. Scribo οἱ Σι-
νώπη δ' αἰσιμοῦντες, *insumentes* in mulierem
(scil. opes suas). V. 13 αὐτῆ, *ipsa* Sinope, Gna-
thænæ adolescentulæ opposita. V. 14 libri ὡς τὰ
πολλά γ' εἰσι (hæc egregie correxit Dobræus) ταύτης.
Sed potiore loco præcipuam vocem διπλ. ponens
scripserim διπλάσιον γ' ἐστὶν κακόν. V. 15 codd. fere
Νάνιον τί νῦν. Jacobs. νυνί. V. 16 de θηρεύεται
λαβεῖν Lobeck. ad Ajacem p. 71 et Add. citat
Mein. V. 17 codd. ἐξέπαισε πορθμὸς ἐλατίνῳ πλάτῃ.
Casaub. recte ἐξέπαισε. « Similiter ἐκλατίζεν dixit
Menander Piscat. : ἐκλελάττειεν | ὁ χρηστός ἡμῖν
μοιχὸς, *evasis, effugit.* » Mein. Sed etiam reliqua
laborant. Πορθμὸς, *fretum* angustum, quod transire
non potuit navis persequens. Tropice hæc dicta.
V. 23 antiquiores libri λαβοῦσ' vel λαβοῦσαι. V. 25
et 26 codd. A et B εἶτα τετράπους μοι γένοιτο, φησὶ,
τῆνπρος (B τὴν πρὸς) ἢ θρόνος· εἶτα δὲ τρίπους τις,
εἶτα, φησὶ, παιδίσκη δέπους. Pro τῆνπρος cod. C σκίμ-
πους, probante Dobræo, quem secutus sum, nisi
quod scripsi Ἐμοὶ pro μοι, quod incipere non
potest orationem. Ille enim Εἴτά μοι σκίμπος, etc.
Τρίπους, δέπους, intell. τράπεζα. Ineptum παιδίσκη
δέπους. Meretrix domina grabatum poscit vel thro-
num quattuor pedibus; ancillæ vero mensam tri-
pedem (v. Horat. Serm. 1, 3, 13) vel bipedem,
parieti apponendam, emi cupit. V. 27 et 28 men-
dose etiam hic libri : εἴθ' ὁ μὲν γν. τ. ἀπ. εὐθὺς
ὡςπερ γ' οὐδ' ἰδεῖν δ. ἐκείνην, αὐζεται δ' ἄκων μόνος,
in quibus ἄκων alienum est, aptum δάκνων, *mor-
dens* meretricem deceptam ejus abitu inexpectato.
Terentius Eun. 3, 1, 55 :

par pro pari referto, quod eam *mordeat.*

Οἰδίπους debetur Grotio. V. 29 libri male εὐθὺς εἰσιν
ἡρμένοι.

Ib. p. 572, B : Ἄν. Νεοττίδι,
α. Ἐὰν δὲ τις *μέτρια λέγουσα

et deinde « Ancillæ, » inquit, « vel tripes aliqua
[vel bipes mensa. »
quodsi, qui hæc novit, continuo abiit, ut Οἰδι-
[pus,
ne videre quidem istam simulans, servatur, mor-
[dens, solus;
qui vero amorem expectant, subito capti sunt,
30 alteque in æthram feruntur. Breviter ut dicam :
[nulla est,
quotquot sunt feræ, meretrice exitiosior.

2.
a. Si quæ vero nihil immodicum loquens,

XVI. ΠΛΟΥΣΙΟΙ.

1.

Athen. 10, p. 416, E : Ἄν. δὲ δ' κωμικός, περὶ
Κτητίου διαλεγόμενος... καὶ Πλουσίου,

α. Διαρραγήτω χᾶτερος δειπνῶν τόσον,
μὴ Κτησίας μόνος (γε). β. Τί γὰρ σὲ κωλύει;
α. Δείπνου γὰρ οὗτος, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί,
ἀρχὴν, τελευτὴν δ' ἔμαθεν οὐδεπώποτε.

Versu 1 vitiose libri δειπνῶν τις εὔ. Respicit Ælian-
nus V. H. 1, 27 : καὶ Κτησίαν δὲ φησὶ τινὰ Ἀναξι-
λας ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητῆς πολλὰ ἐσθίειν. V. 2 le-
gitur immodulate

μὴ Κτησίας | μόνος. | β. Τί γὰρ | σὲ κωλύει;

Τί γὰρ σὲ (sic scribendum est) κωλύει, scil. τοῦ
διαρραγῆναι; *quid te ipsum prohibet disrumpi?* Ita
collocutor, mordacitate ridicula. V. 3, 4 cf. Χρυ-
σοχ. vers. 2 et 3.

2.

Diog. Laert. 3, 28 : χλευάζει δ' αὐτὸν (Plato-
nem) καὶ Ἄν. ἐν Βοτρωλίῳ καὶ Πλουσίου (sic).

XVII. ΥΑΚΙΝΘΟΣ ἢ ΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ.

Ita Schweigh., inserta particula, probante, neque
immerito, Meinekio.

1.

Athen. 14, p. 623, E, ex eoque Eust. ad Hom.
p. 1422, 57 : διόπερ καὶ Ἄν. ἐν Ὑακίνθῳ φησὶν
Ἢ δ', ὡς γε Λιθύη, μουσικῆ πρὸς τῶν θεῶν
ἀεὶ τι καινὸν κατ' ἐνιαυτὸν θηρίον
τίκτει.

Libri metro pessimo

ἢ μουσικῆ | δ', ὡςπερ | Λιθύη, | π. τ. θ.

De γ et π confusis v. Cratin. Hor. 6, Hymn. in
Apoll. Pyth. 231. Scripserint, crescente corrup-
tione, ὡς γὰρ, ὡς περ. De articulo disjuncto a suo
nomine v. ann. ad Æsch. Choeph. 470, Matth. Gr.
§ 278. « De proverbio, quo Africa semper aliquid

DIVITES.

1.

a. Disrumpitor etiam alius, qui tantum cenat
non Ctesias solus! b. Quidnam te prohibet?

a. Quippe hic, ut dicunt sapientes,
cœnæ initiam, finem vero nunquam, didicit.

HYACINTHUS sive LENO.

1.

Musica vero, ut Africa quidem, diis volentibus,
semper aliquid novum quotannis animal
gignit.

τοῖς δεομένοισι τινῶν ὑπουργῆ πρὸς χάριν,
ἐκ τῆς ἑταιρείας (ἄν) ἑταίρα τοῦνομα
προσηγορεύθη, καὶ σὺ νῦν οὐχ, ὡς λέγεις,
5 πόρνης, ἑταίρας δ', εἰς ἔρωτα τυγχάνεις
ἐλληλυθῶς· ἄρ' ὡς ἀληθῶς ἐστὶ γούν
ἀπλῆ τις; β. Ἄστεια μὲν οὖν, νῆ τὸν Δία.

Versum 1 sic restituo : Ἐὰν δὲ τις μὴ μέτριον οὐ
λέγουσά τι, depravatam partim omissis, partim
commutatis similibus, μῆαντε με-, ου poston, τιναντε
το. Μὴ μέτριον, verbum *immodicum*, mendax, adu-
latorium, qualia dicit fr. 1, 24; quibus ibi oppo-
nit sermones τῶν ἀπλῶς λαλοῦσῶν, et hoc l. ipsam
amicam commodam vocat ἀπλῆν. V. 2 et 3 modu-
latiores reddidi scribendo δεομένοισι et ἄν inse-
rendo post ἑταιρείας, quod a Mein. accepi pro
codicum scriptura ἑταιρίας. Pro τινῶν haud male
cod. B τινός, vereorque ne ponendum sit τοῖς δεο-
μένοισι τινός.

XIV. ΝΗΡΕΥΣ.

De Nereo, coquo celeberrimo, v. Anaxandri-
dam fabula cognominis.

Athen. 10, p. 426, C, de variis modis vinum
miscendi : διὸ καὶ Ἄν. ἐν Νηρεῖ ἔφη

Καὶ τοὶ πολὺ γ' ἔσθ' ἡδίων· οὐ γὰρ πρόποτε
ἔπινον ἄν τρισσ' ὕδατος, οἴνου δ' ἐν μόνον.

Versu 1 libri οὐ γὰρ ποτε, omissio simili, ut Athen.
13, p. 559, B. Porson. οὐ γὰρ ἄν ποτε. V. 2 scripsi
τρίσσ', h. e. τρισσά μέρη. Mendose codd. τρίς vel
τρεῖς.

XV. ΟΡΝΙΘΟΚΟΜΟΙ.

Athen. 14, p. 655, A : Ἄν. Ὀρνιθοκόμοις,

Καὶ πῶς ἐπὶ τούτοις τιθασὸς οἰμῶζων ταῶς.

Libri tautologice πρὸς ἐπὶ τούτοις. V. ann. ad Æsch.
Eumenid. 225, Eupol. Incert. 36, Apolloph.
Incert. 1, Anaxandr. Thes. 2, Ælian. Hist. an. 6,
51. Malim quoque οἰμῶζει, *gemit* mactatus. Cf.
Horat. Serm. 2, 2, 23 seqq.

desiderantibus quiddam gratificatur,
ab amicitia denominata est
amica, tuque jam forte non, ut ais,
5 scorti, sed amicæ in amorem
incidisti. Estne igitur revera
simplex mulier? b. Urbana quidem, per Jovem.
NEREUS.

Atqui multo suavius est : nunquam enim
bibit tres partes aquæ, vini que unam tantummodo.
AVIUM CURATORES.

Et præter hæc fortasse cicur ejulatur pavo.

novi (vel e monstri « Both. ») afferre dicitur, præter parremiographos Aristoteles De gener. anim. 2, p. 71 : λέγεται δὲ καὶ, τὸ περὶ τῆς Αἰθιοπίας παρομοιαζόμενον (h. e. « quod attinet ad proverbium de Africa »), ὡς αἰεὶ τι [τῆς Αἰθιοπίας] προφύσσης καίνων, διὰ τὸ μίγνυσθαι καὶ τὰ μὴ ἠμόφυλα ἀλλήλοις λεχθῆναι τοῦτο. Quæ expressit Plinius H. N. 8, 15, 17 : *multiformes ibi animalium partus, varie feminis cujusque generis mares aut vi, aut voluptate, miscente : unde etiam vulgare Græciæ dictum, semper aliquid novi Africam afferre.* Eodem usus est Nicephorus Greg. vol. 2, p. 507 ed. Boiv. » *E M. V. 2, 3 libri τίεται θηρίων.* Correxerit Morellus ad Dion. Chrys. vol. 2, p. 572 Reisk.

2. 3.

Idem 9, p. 385, E : Ἄν. Ὑακίνθη (ἢ) Πορνόβοσκῶ,

Ἐγὼ δ' ἰὼν ὀψάριον ὑμῖν ἀγοράσω.

καὶ μετ' ὀλίγα

Σκευάζε, παῖ, τοῦψάριον ἡμῖν.

XXIII. XAPITEΣ.

Athen. 10, p. 416, E : καὶ Χάρισι δὲ Κραναῶν τινα συγκαταλέγει οὕτως αὐτῶ (Ctesiae helluoni).

Οὐκ, (οὐκ) ἐτὸς ἐρωτῶσι προσόντες τινές

« ὄντως ὁ Κραναῶς Κτησίου κατεσθίει ἑλαττον ἢ δειπνοῦσιν ἀμφοτέροι συχνά; »

Versu 1 οὐκ repetivi emphatice, de quo genere v. indices poetarum scenicorum. Terentius Phorm. 2, 1, 73 : *non, non sic futurum est.* Legebatur cum Dindorfio

Οὐκ ἐτὸς ἐρωτῶσίν με προσόντες τινές.

XIX. ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ

Athen. 10, p. 416, D : Ἄν. δὲ ὁ κωμικός, περὶ Κτησίου τινὸς διαλεγόμενος, ἐν Χρυσόχοῦ δράματι φησιν

Ἦδη σχεδὸν, τὸν πάντα συμπλεῖν Κτησία· δειπνοῦ γὰρ οὕτως, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί,

2.

Egoque ibo emptum vobis opsoniolum.

3.

Appara, puer, opsoniolum nobis.

GRATIA.

Non, (non) temere adeuntes me quidam rogant :

« Utrum revera Cranaus minus edit quam

Ctesias, an uterque cœnat large? »

AURIFUSOR.

Scivi propemodum, illum omnino laborare Ctesiae is enim cœnat, ut aiunt sapientes, [morbo :

ἀρχὴν, τελευτὴν δ' οὐκ ἐπίσταται μόνος.

Versu 1 codd. vitiose Ἦδη σχεδὸν τοὶ πάντα σοὶ πλὴν Κτησίου. Τὸν pro τόνδε. Συμπλεῖν dictum pro συμπωνεῖν (*simul laborare, scil. fame*), metaphora a molestiis navigandi, ut Barnes. annotavit ad Eur. Hercul. fur. 1116 :

Συμπλεῖν δὲ τοῖς φίλοισι δυστυχοῦσιν οὐ.

Minus verosimile συμπωνεῖν, h. e. συμφωνεῖν, ut Æschylus Ag. 170 :

ἔμπαλοῖς τύχαισι συμπνέων.

Meinek. Ἦδη σχεδὸν τι πάντα σοὶ· πλὴν Κτησίου**.

XX. ΩΡΑΙ.

Photius Lex. p. 244, 23, et Suidas, Μᾶλλον μᾶλλον : ἀντὶ τοῦ αἰεὶ καὶ μᾶλλον... Ἄν. Ὁραῖς, Ἄλεξις Πειζονίκη.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 6, p. 254, C, et Eust. p. 952, 51 : οἱ (κόλακες) ζῶντας εἶτι τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν κατεσθίουσι. φησὶ γοῦν καὶ Ἄν.

Οἱ κόλακες εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας σκόληκες. Εἰς οὖν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον εἰσδύς ἐκάστω' ἐσθίει καθήμενος, ἕως ἂν ὥσπερ πυρὸν ἀποδείξῃ κενόν·

5 ἔπειθ' ὁ μὲν λέμμ' ἐστίν, ὁ δ' ἕτερος δάκνει.

Versu 1 Οἱ cod. C et Eust.; ceteri fere εἶνοι, in quo Meinek. latere vidit ἐν Ἰοί, fabulæ titulus. Mendose libri versu 3 ἕκαστος, v. 5 ἕτεροδάκνει. Casaub. ἕτερον δάκνει : sed respondent sibi ὁ μὲν et ὁ δ' ἕτερος : v. Matth. Gr. § 288, f, et de adulatoribus Ionem.

2.

Idem 2, p. 63, A : Ἡσίοδος δὲ τὸν κογλίαν περιόικον καλεῖ· καὶ Ἄν. δὲ

Ἀπιστότερος εἶ τῶν κογλιῶν πολλῶ πᾶν, οἱ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὰς οἰκίας.

initium scit, finem vero solus nunquam.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Adulatores sunt locupletium rei lumbrici. Ad mitem igitur moribus illapsus virum semper comedit assidens, donec eum vacuum ostendat, ceu frumentum ; 5 denique alter est præda ; alter mordet.

2.

Diffidentior multo es cochleis, quæ secum circumferunt præ diffidentia domos.

3.

Ib. p. 68, D, et Eust. ad Hom. p. 211, 14 : Ἄν.

Τὰ δὲ σφύρ' ᾧδαι μᾶλλον ἢ σίκυος πέπων.

4.

Pollux 7, 52 : τὸ δὲ περίνησον (mendose libri τὰ δὲ περίνησα) πρόκροσσόν ἐστι περίβλημα ἔχον τὰ νήματα ἐξηρητημένα, ἢ (male legebatur ἢ) πορφυρά, κύκλιον. τὰ τέλη τοῦ ὑφάσματος περιέχεται, νήσου σχῆμα ποιῶσα τῇ περιρροῇ τοῦ χρώματος (*coloris filorum coloratorum*), καὶ τοῦτ' ἴσως νήσον Ἄν. ἀπεκάλει, εἰ μὴ ἕτερόν τι ὑφάσμα δηλοῖ, ὅταν εἴπη

— Καὶ πῶς γυνή,

ὥσπερ θάλαττα, νήσον ἀμφιέννυται ;

« Describit vestem, quam cyclada vocabant. Dixerat muliercula (servæ) *Affer cycladem.* Tum altera : *Quæ fieri potest, ut mulier, tanquam mare, insulam induat?* Male libri θάλατταν. » *E M.*

5.

Draco Straton. De metr. p. 75, 5, Herodian. Cramerii Anecd. Oxon. 3, p. 294 : εἰρηται πενθηρὸς διὰ τοῦ η, ὥσπερ ἐπὶ ἱματίου μελανός, ὡς τὸ

α. φέρ' αὐτ' ἀνύσας. β. ἄλλ' ἐστὶ πενθηρὸν πᾶν.

οὔτω γὰρ ἔφη Ἄν.

6.

Pollux 2, 29 : ἐκαλεῖτο δὲ τις κουρά καὶ Ἐκτόρειος κόμη, περὶ ἧς φησιν Ἀναξίλαος

Τῆ γ' Ἐκτόρειον, τὴν ἐφίμερον, κόμην·

ἢν Τίμαιος προεστάθη μὲν περὶ τὸ μέτωπον λέγει, περικεχύσθαι δὲ τῶι τραχήλῳ. In versu male legitur Τῆν. De τῇ cf. Matth. Gr. § 250. « Ἐφίμερον Meursius ad Lycophr. 1133 ed. Bachm. (cujus v. ibi adn. Both.) pro ἐφίμερον. *Hectoream comam* ex protomis Hectoris satis cognitam habemus : v. Hesychii interpp. 1, p. 1154, 23, Eustath. Opusc. p. 300, 50, et ad Hom. p. 1267, 29. » *E M.*

7.

Ib. 34 : καὶ διεκτενισμένον (vitiose libri δ-μένοι) μὲν εἶρηκεν Ἀρχιλόγος, καὶ Ἀναξίλαος (Falckenb. Ἀναξίλαος)

8.

Crura vero magis intumebant quam eucumis pepo.

5.

a. Affer id extemplo. b. At est prorsus triste.

6.

Cape Hectoris quidem venustam comam.

7.

Nos vero perpectinabamus Telesippum domesticum.

Ἡμεῖς δὲ διεκτενίζομεν Τελέσιππον οἰκόσιτον.

Minus probabiliter codex Falck. Ἡμ. δέ γε κτενίζομεν, ap. Bekk. δέ γ' ἐκτ. Forte die-exciderit post δέ. Οἰκόσιτον intelligam νυμφίον : v. Schneider. Lex. v. Οἰκόσιτος.

8.

Athen. 11, p. 784, A, et inde Eust. ad Iliad. p. 1205, 54, Ἀργυρίς : εἶδος ποτηρίου οὐ μόνον ἐξ ἀργύρου. Ἄν.

Καὶ πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν.

9.

Etym. M. p. 794, 19, Phot. Lex. p. 648, 3, Φιλοδεσποτεύομαι : οὕτως Ἄν.

10.

Pollux 2, 27 : καὶ παρ' Ἀναξίλα ἐθοστρύχιζον.

11.

Suidas et Gramm. Bekk. p. 408, 9, Ἀντίκρισις : ἀντὶ τοῦ ἀπόκρισις. οὕτως Ἄν.

12.

Idem Suidas, Ψηλαφίσις : ἀντὶ τοῦ ψηλαφῆ· οὕτως Ἄν.

LII.

ARISTOPHON.

« Hunc unde Alexandri M. temporibus floruisse resciverit Fabricius Bibl. Gr. 2, p. 424, mihi incomperatum est : mediæ comædiæ poetam fuisse ostendunt tituli fabularum Πλάτων, Φιλωνίδης et Ψυθαγοριστής. » *E M.*, qui de his titulis Hist. crit. p. 410.

I. BABIAS.

« Viri nomen, ut videtur. » *E M.*

Stobæus Flor. 96, 19, in titulo De paupertate, cum lemmate Ἀριστοφῶντος Βαβίου.

Σαφὴς ὁ χειμῶν ἐστὶ τῆς πενίας λόγος· ἅπαντα φαίνει τὰ καλὰ καὶ τὰ δυσχερῆ.

Versu 2 libri putida menda τὰ κακὰ, quod idem est cum τὰ δυσχερῆ. De commutatis verbis κακός et καλός similibusque v. ann. ad Odys. 23, 310, etc.;

8.

Et bibere ex argyridibus auratis.

9.

Libens dominor.

10.

Crispabam comam.

BABIAS.

Manifesto hiems paupertatis est lumen :

de paupertatis autem laudibus Valer. Max. 4, 4.

II. ΔΙΑΥΜΟΙ ἢ ΠΥΡΑΥΝΟΣ.

Pollux 9, 71 : καὶ πεντέχαλκον δὲ τοὺς πέντε χαλκοὺς ὠνομασμένους εὗρομεν ἐν τοῖς Ἀριστοφάντος Διδύμοις ἢ Πυραύνῳ,

— Ἐπειθ' ἠπάτια καὶ νῆστίν τινα προσέθηκεν, οἶμαι, πεντέχαλκον συλλαβῶν.

Versu 2 malim pέντε χαλκῶν. Bachm. Anecd. Gr. p. 312 : ὁβολὸς δὲ παρὰ Ἀθηναίους ἕξ ἐστὶ χαλκῶν ὁ δὲ χαλκοῦς λεπτῶν ἑπτὰ. Pro συλλαβῶν tautologicis codd. duo προσλαβῶν.

III. ΙΑΤΡΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 238, B, de parasitis : Ἀριστ. δ' ἐν Ἰατρῷ φησὶ

Βούλομαι δ' αὐτῷ προσιπεῖν, οἷός εἰμι τοὺς τρόπους.

Ἄν τις ἐστιᾶ, πάρειμι πρῶτος, ὥστ' ἦδη πάλαι

ζωμὸς (εὐζωμος) καλοῦμαι. Δεῖ τιν' ἀρασθαι μέσον

τῶν παρόντων· τὸν παλαιστὴν νόμισον Ἀργεῖόν μ' ὄραν.

5 Προσβαλεῖν πρὸς οἰκίαν δεῖ, κριὸς, ἀνάβηναί τε πως·

κλιμακίζεῖν εἰμὶ Καπανεὺς, ὑπομένειν πληγὰς ἄκμων,

κονδύλους πλάττειν δὲ τελαμῶν, τοὺς καλοὺς πειρᾶν καπνός.

Versu 1 Schweigh. αὐτός. V. 3 lacunam verosimiliter explevi potius quam asteriscos appinxi. V. 4 Ἀργεῖον Grotius; libri αὐταργεῖον vel αὐτάργ., et

omnia monstrat, et pulchra, et molesta.

GEMINI vel FURNUS.

Dein jecora et intestinum aliquod jejunum quinque chalcorum, puto, comprehensa apposuit.

MEDICUS.

1.

Voloque illi praedicere, qualibus sim moribus.

Si quis convivatur, adsum primus, ita ut jampridem [dem

jus (bonum) nominer. Eligendus est aliquis ex praesentibus; luctatorem puta me videre Argi-

Oppugnare domum oportet, me vides arietem, [vum. [et utcumque ascendere.

ἀνταργεῖον. V. 5 vulgo προσβαίνειν (AP προσβάειν) et ἀναβ. τι (τι om. Eust. p. 1951, 40) πρὸς κλιμάκιον, etc. Grot. προσβαλεῖν. V. 6 ferri non poterat κλιμάκιον. Eimi habet Eust., omittitur videntur codd. Ath. V. 7 πλάττειν, *fovere, curare*. Hesychn. Τελαμώνιοι κόνδυλοι : οἱ προσδεόμενοι τελαμώνων, ἢ μεγάλοι καὶ χαλαροί. Καπνός, *fumus*, h. e. vanus promissor : v. schol. Aristoph. Av. 775.

2.

Stobaeus Floril. 6, 27, cum lemme Ἀριστοφάντος Ἰατροῦ.

Αἱ τῶν ἑταιρῶν διοπετεῖς γὰρ οἰκίαι γεγόνασιν ἄβατοι τοῖς ἔχουσι μηδὲ ἐν.

Versu 1 libri deterioribus numeris Αἱ τ. ἐτ. γὰρ διοπ. οἰκίαι. Διοπετεῖς, *ab Jove* (h. e. fulmine) *petitae* seu *peti solitae*; excelsae, ut opulentarum. De particula γὰρ tertio et quarto loco sententiae posita v. Aristoph. Lysistr. 559, Menandr. Ath. p. 559, 2, al.

IV. ΚΑΛΛΩΝΙΔΗΣ.

Athen. 13, p. 559, D : Ἀριστ. δ' ἐν Καλλωνίδῃ,

Κακὸς κακῶς γένοιθ' ὁ γήμας δεύτερος θνητῶν! ὁ μὲν γὰρ πρῶτος οὐδὲν ἠδίκηι·

οὐπῶ γὰρ εἰδὼς οὗτος, οἷον ἦν κακὸν, ἐλάμβανεν γυναιχ'· ὁ δ' ὕστερον λαβῶν

5 εἰς προῦπτον εἰδὼς αὐτὸν ἐνέβαλεν κακόν.

Versu 1 κακῶς γένοιθ', *male agat*. Contra Athen. 10, p. 419, D, annotante Mein.: οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες καὶ τῇ ὑστεραῖα καλῶς γίνονται.

V. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ.

Stobaeus Flor. 96, 21, « cum lemme Ἀριστοφάντος apud Trineavellum. At codex A τοῦ αὐτοῦ Παρακαταθήκης· ita Menandri fuerit, cujus proxime praecedat locus. » *E M.*

Αἰσχρὸν γενέσθαι πτωχὸν ἀσθενῆ δ' ἄμα.

Ad supplantandum sum Capaneus; ad patiendum [plagas incus;

ad fovendum alapas fasciā; ad tentandum venustos fumus.

2.

Meretricum enim aedes ab Jove petitae inaccessibiles sunt nihil habentibus.

CALLONIDES.

Malus male pereat, qui secundus uxorem duxit mortalium! nam primus quidem nihil deliquit : quippe ignorans adhuc quale esset malum,

matrimonio secum conjunxit mulierem; secundus [autem, qui id fecit

5 in praevium volens incidit malum.

DEPOSITUM.

Turpe est mendicium simul fieri et invalidum.

VI. ΠΕΙΡΙΘΟΥΣ.

Athen., 7, p. 303, A : ἐπαινοῦσι δὲ τῶν θύνων καὶ τὰς κλείδας καλομένους, ὡς Ἀριστ. ἐν Πειρίθῳ,

α. Καὶ μὴν διέφρατται γὰρ τοῦψον παντελῶς· κλείδες μὲν ὄπται δύο παρεσκευασμένα...

β. Αἷς τὰς θύρας κλείουσιν (ἄν); α. Θύνον μὲν οὖν.

β. Σεμνὸν τὸ βρῶμα. α. Καὶ τρίτη Λακωνικῆ.

Ex Athenæo profecit Eustath. p. 1108, 21. Versu 3 libri κλείουσι; θύνον. Operosius et minus usitate Mein. κλείουσιν; α. Οὐ· θύνον. Jacobsius κλείουσι; τοῦ θύνον. V. 4 verbis Καὶ τρ. Λακ. finitur sententia κλείδες... παρεσκ. Ludito poeta duplici potestate vocis κλείς, quæ et clavem portæ, et thynni vel oreyni jugulum significat. Duplex fuit genus clavium proprie dictarum, κλείδες ὄπται, et κλ. κρυπταὶ sive Λακωνικαὶ, quas καλυπτὰς vocat Casaub. Cf. Schweigh., et Mein. ad Menandr. p. 120. Cibus appellatus κλείς Λακωνικῆ qualis fuerit, non habeo dicere; neque latine reddi hoc sensu potuit κλείς.

VII. ΠΑΑΤΩΝ.

Athen. 12, p. 552, E, de Philippide macilento (cf. Elian. V. H. 10, 6, Eust. p. 1646, 16) : Ἀριστ. Πλάτωνι,

— Ἐν ἡμέραις τρισὶν

ἰσχνότερον αὐτὸν ἀπορανοῦ Φιλιππίδου.

β. Οὕτως ἐν ὀλίγαις ἡμέραις νεκροὺς ποιεῖς;

Male trajecta in libris verba αὐτὸν τρισὶν ἰσχνότερον (correxit Porson.) et ἐν ἡμέραις ὀλίγαις. De Platone et philosophis generatim, irrideri solitis a poetis quum veteris tum mediæ comædiæ, v. et hunc locum, et Pythagoristen, tum Aristophanis Plutum, Eccles., Meinek. Hist. crit. Com. p. 287 seqq.

VIII. ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΤΗΣ.

1.

Athen. 6, p. 238, C, de parasitis : καὶ Πυθαγοριστῆ δὲ φησὶ

PIRITHOUS.

a. Sane opsonium quidem prorsus corruptum est : κλείδες scilicet assæ duæ, apparatus...

a. Quibusne fores claudunt? a. Immo thynni.

b. Magnificus cibus. a. Et tertia Laconica.

PLATO.

— a. Tribus diebus

macilentiorum eum monstrabo Philippide.

b. Tam paucis in diebus reddis mortuos?

PYTHAGORISTA.

1.

Quod ad esuriendum quidem et nihil edendum, puta videre Tithymallum vel Philippidem;

Πρὸς μὲν τὸ πεινῆν ἐσθίειν τε μηδὲ ἐν νόμιζ' ὄραν Τθύμαλλον ἢ Φιλιππίδην· ὕδωρ δὲ πίνειν βάτραχος, ἀπολαῦσαι θύμων λαχάνων τε κάμπη, πρὸς τὸ μὴ λούσθαι ῥύπος,

5 ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν κόψιχος, πνίγος ὑπομείναι καὶ μεσημβρίας λαλεῖν τέττιξ, ελαίῳ μήτε χρῆσθαι, μήτ' ἐρᾶν, κοινορτός, ἀνυπόδητος ὄρθρου περιπατεῖν γέρανος, καθεύδειν μηδὲ μικρὸν νυκτερίς.

Versu 3 recte, me judice, cod. C πίνει, quum opus sit verbo finito, quo referantur infinitivi. Βάτραχος, intell. ὡς, ut Ar. Pluti 294 : τράγοι δ' ἀκρατεῖσθε, ubi schol. : ὡς τράγοι, etc. Ceteri πίνειν, ut Eust., qui v. 3 et seqq. citat p. 1951, 41. V. 7 μήτ' ἐρᾶν, intell. χρῆσθαι, *neque amare uti oleo*. Mendose scripti μήτε ὄραν, editi μήτ' ὄραν. V. 8 « κοινορτὸς sordidos etsqualore obsitos homines vocabant : v. Anaxandr. Ulyss. 2, 6. » *E M.* Demosthenes In Mid. p. 560 : νῦν δ' οἶμαι, τοῦτου προβέβληται Πολύευκτος, Τιμοκράτης, Εὐκλήμων δ' κοινορτός. * τοιοῦτοί τινές εἰσι μισοφόροι περὶ αὐτὸν· in quibus speciem glossematis habent verba τοιοῦτοί τ... αὐτόν.

2.

Idem 13, p. 563, B, de Amore disserens : Ἀριστ. δ' ἐν Πυθ.

Εἶτ' οὐ δικαίως ἐστ' ἀπεψηφισμένος ὑπὸ τῶν θεῶν τῶν δώδεκ' εἰκότως τ' Ἴριος;

ἔτάρρατε κακείνους γὰρ, ἐμβάλλων στάσεις, ὅτ' ἦν μετ' αὐτῶν· ὡς δὲ λίαν ἦν θρασὺς

5 καὶ σοβαρὸς, ἀποκόψαντες αὐτοῦ τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ πέτηται πρὸς τὸν οὐρανὸν πάλιν,

δεῦρ' αὐτὸν ἐφυγάδευσαν ὡς ἡμᾶς κάτω,

τὰς δὲ πτέρυγας, ἃς εἶχε, τῇ Νίκῃ φορεῖν ἔδοσαν, περιφανὲς σκύλον ἀπὸ τοῦ πολέμου.

Versu 2 recte Porsonus τ' addidit post εἰκότως.

aquam vero bibit (ut) rana; ad fruendum thymis et leguminibus eruca; ad non lavandum sordes;

5 ad transigendum hiemem sub dio merula; ad calorem perferendum et meridie garridum cicada; ad abstinendum oleo, neque id cupien-

[dum, pulvereus turbo; ad mane circummundum sine [calceis

grus; ad ne paulum quidem dormiendum vesper-

2. [tilio.

Tandem non juste et, ut decuit, duodecim deorum suffragiis damnatus Amor est?

turbabat enim et ipsos illos, seditiones injiciens,

V. 9 ἀπὸ τοῦ πολεμίου Villebrun. auctore Eustathio, qui sic ad Hom. p. 987, 22 : ὁ μῦθος (« ex vetere aliquo poeta derivatus, ut videtur. » *Mein.*) ἀπεψηφίσθη ἀπὸ θεῶν ἔφη τὸν Ἑρωτα, καὶ ἀποκοπήναι (minus bene codd. ὑποκ.) μὲν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ πέτηται εἰς οὐρανὸν πάλιν, τὰς δὲ κατ' αὐτὸν πτέρυγας δοθῆναι τῇ Νίκῃ φέρειν ὡς οἶα σκύλον περιφανὲς ἀπὸ τοῦ πολεμίου. *Perperam Ath.* ἀπὸ τῶν πολεμίων. *Immo ἀπὸ τοῦ πολεμίου, ab hoste deorum Amore.* Similiter Eust. p. 880, 5 : ὁ δὲ μῦθος λέγει τοῦ Ἑρωτος εἶναι τὰ τῆς Νίκης πτερὰ, etc.

3.

Athen. 4, p. 161, E : Ἄριστ. δ' ἐν Πυθ.

Πρὸς τῶν θεῶν, φώμεθα, τοὺς πάλαι ποτέ,
τοὺς Πυθαγοριστὰς, γενομένους οὕτως βυ-
πᾶν

ἐκόντας, ἢ τρίβωνας ἠδέως φορεῖν·
οὐκ ἔστι τούτων οὐδὲν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
5 ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης, οὐκ ἔχοντες οὐδὲ ἐν,
τῆς εὐτελείας πρόφασιν εὐρόντες καλῆν,
ἔρους ἔπηξαν τοῖς πένησι χρησίμους·
ἐπεὶ παράθες αὐτοῖσιν ἰχθῦς ἢ κρέας,
κἂν μὴ κατεσθίωσι καὶ τοὺς δακτύλους,
10 ἐθέλω κρέμασθαι δεκάκις.

Versu 1 libri οἴμεθα, quod etiam ipsum ferri po-
test : v. Matth. Gr. §§ 168 et 243. Codex P
οἴμεθα. Sed C et Eust. p. 1553, 30 huic præpo-
nunt τί ποτε (servato etiam altero ποτέ), Epit. τι
πόποτε. V. 2 ita Grot., libri γινομένους. « Præstat,
forsan λεγομένους. » *Mein.*, qui in Add. edit. al-
terius p. xvii accuratius de hoc l. disserens, col-
lato schol. Theocriti 14, 5, hæc ita constituit :

Πρὸς τῶν θεῶν, τί πόποτε οἴμεσθα δι

quum una fuit, ut vero nimis audacem
5 atque insolentem se præbuit, abscisis pennis,
ne ad cælum volaret denuo,
huc eum fugarunt ad nos inferiores,
quasque habuit alas Victoriæ ferendas
dederunt, illustre spoliū hosti ereptum.

3.

Per deos, putabamus, illos olim exortos
Pythagoreos ita squalere
volentes, vel libenter gestare pannos :
nihil horum sic est me iudice,
5 sed necessitate, ut quibus nihil est præ manu,
parsimoniam invento prætextu bono,
terminos pauperibus utiles constituerunt :
nam appone illis pisces vel carnem,
et nisi ipsos digitos comederint,
10 suspendi me volo decies.

τοὺς Πυθαγοριστὰς λεγομένους οὕτως β. etc.

Versus 3 vulgo, sine legitima casura et in thesi
collocato vocabulo τρίβωνας, ἐκ. ἢ φορεῖν | τρ. ἠδ.
V. 8 vulgatum αὐτοῖς correxit Mein.

4.

Diogenes Laert. 8, 38 : Ἄριστ. Πυθ.

a. Ἐφη τε, καταβάς εἰς δίαιταν τῶν κάτω,
ἰδεῖν ἐκάστους, διαφέρειν δὲ πάμπολυ
τοὺς Πυθαγοριστὰς τῶν νεκρῶν· μόνουσι γὰρ
τούτοισι τὸν Πλούτωνα συσσιτεῖν ἔφη
5 δι' εὐσεβείαν. β. Εὐχερῆ θεὸν λέγεις,
εἰ τοῖς βύπου μεστοῖσιν ἠδεταί ξυνών.

Diogenem exscripsit Suidas v. Πυθαγόρας. Versu 5
facete dictum δι' εὐσεβείαν, *per pietatem*, reverentia
Pythagoræ propter dogma de metempsychosi et
silitium Pythagoreorum, quæ inprimis placere
poterant Plutoni, *Silentium* deo; cf. *Cic. Tusc.* 1,
16; 4, 1, *Gell.* 1, 9, *Valer. Max.* 8, 8, etc.

5.

Ibid.

— Ἐσθίουσι δὲ
λάχανά τε, καὶ πίνουσιν ἐπὶ τούτοις ὕδωρ·
φθειρας δὲ, καὶ τρίβωνα, τίν τ' ἀλυσίαν,
οὐδεὶς ἂν ὑπομείνειε τῶν νεωτέρων.

Versu 1 Ἐσθίουσι δὲ pro ἐσθίουσί τε Casaub.

IX. ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Athen. 11, p. 472, C, de poculis Thericleis :
Ἄριστ. δ' ἐν Φιλωνίδῃ,

— Τοιγαροῦν ἐμοὶ μὲν ἀρτίως ὁ δεσπότης
δι' ἀρετῆν τῶν Θηρικλείων εὐκύκλωτον ἀσ-
πίδα,

4.

a. Dicebatque, se descendisse in inferiorum cubi-
[cula,
visum singulos; et plurimum differre
Pythagoreos a ceteris mortuis : cum his enim
[solis

Plutonem convivari dicebat
5 per pietatem. b. Commum dieis deum
si una esse gaudet cum sordium plenius.

5.

— Edunt autem
legumina, ad quæ bibunt aquam,
ceterum pediculos, et pannum, et illotos,
nemo juniorum pertulerit.

PHILONIDES.

Itaque mihi nuper herus,

ὑπεραφρίζουσαν τρυφῶσαν, ἴσον ἴσῳ κεκρα-
μένην,
προσφέρων ἔδωκεν, οἴμαι χρηστότητος οὐνεκα·
εἴτ' ἐλευθέραν ἀφῆκε βαπτίσας ἐρρωμένως.

Ex his nemo conjiat, quis Philonides dicatur :
nam plures fuerunt. *Hanovius Exercitat. critt.* 1,
p. 29 aliique de Philonide Melitensi cogitant, de
quo ad *Aristoph. Plut.* 179. Versu 2 δι' ἀρετῆν,
i. q. mox χρηστότητος οὐνεκα. Thericlea pocula
latis fundis, propterea que capaciora atque magis
expetita, præsertim a bibaculis mulieribus. *Lepide*
illa apud *Eubulum Campyl.* 2 :

Ἦ γὰρ κεραμί, τίς σε Θηρικλῆς ποτε
ἔτευξε κοίλης λαγόνος εὐρύνας βᾶθος;
ἢ που κατείδως τὴν γυναικείαν φύσιν,
ὡς οὐχὶ μικροῖς ἤρεται ποτηρίαις;

Cf. *ejusdem Dolon.* 2. « Ἄσπίδα dicit poculum
clypei instar rotundatum. V. 5 βαπτίσας. Hæc
spectant ad πῶμα ἐλευθερίας, de quo ad *Antiphani-*
nis Ἄκαστρ. 2. » *E M.*

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Stobæus Flor. 96, 23 cum lemmate Ἀριστοφῶν-
τος.

Τὸ τέλος ἅπασιν ἔστι τοῖς πτωχοῖσι νύξ·
ἐπισκοπεῖ γὰρ τοῖς κακοῖσι πανταχοῦ.

« Locus fortasse ad Babiam referendus. » *E M.*

2. 3.

Athen. 2, p. 63, A : Ἀντιφάνης δὲ διὰ τοῦ πη-
σὶν ἀσπάραγον... Ἀριστοφῶν « Κάππαριν, βληχῶ, θύ-
μον ἀσπάραγον, πίτταν, βᾶμνον, σφάκελον, τύμπα-
νον. » Apparet hæc temere conglutinata esse. *Scri-*
bam, priore loco partes senariorum restituens,

— Κάππαριν, βληχῶ, θύμον,
ἀσπάραγον,
posteriore autem anapaestum dim. in quo comme-
morari videntur capitis supplicia,
πίτταν, βᾶδοσφάκελον, τύπανον.

ob virtutem, Thericleorum in orbem circuma-

[ctum clypeum,
superne spumentem, delicatum, par pari tempe-

[ratum,
allatum dedit, opinor equidem, quod probam et
frugi cognosset;

5 deinde liberam dimisit, quum probe madefecis-

Pro πίτταν *Bodæus* scribebat πίττων. *Plautus Capt.*
3, 4, 64 :

— *Ar.* At pol te, si hic sapiat senex,
pix atra agitet apud carnificem, tuoque capiti
illuceat.

Dure codices *atra pix*. *Lucretius* 3, 1030, anno-
tante ibi *Lambino* :

Verbera, carnifices, robur, *pix*, lamina, tædæ.

Ῥάμνος vereor ut huc pertineat, nec per se dictus
σφάκελος placet; βᾶδοσφάκελον autem intelligas
convulsionem virgati. *Plautus Asin.* 3, 2, 18 :

Ubi sæpe causam dixeris pendens adversus octo
astantes audaces viros, valentes virgatores.

Ubi mire libri *astutos*, quod ortum dicas ex « *asta-*
tes ». Τύπανον scribendum fuit metri gratia pro
τύμπανον, ut *Hymn. Homer.* 14, 3 :

ἢ χρυσάλων τυπάνων τ' ἰαχῆ, σύν τε βρόμος αὐ-
λῶν,

εὐαδεν.

Hic quidem vox sonat ξύλον, ἐφ' ᾧ ἔτυμπάνιζον (*ad*
necem verberabant), ut ait schol. ad *Ar. Pluti* 472.
Bodæus scribebat βᾶφανον, σφάκον, πήγανον.

LII.

EPICRATES.

« *Epicrates*, *Ambraciota* (*Athen.* 10, p. 422,
F), mediæ comedie poeta, ut ibi vocatur, quando
vixerit, ex fragmento apud *Athen.* 2, p. 59, D,
intelligitur, in quo Platonem ejusque discipulos
Speusippum et *Menedemum* perstringit; item e
mentionem facta *Pharnabazi*, de quo *Thucydides*, ex
verbis de *Laide* (*Ἄντιλ. fr.* 2, 18) :

— ὀλίγον τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει,
τὰς ἀρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος,

quibus si quinquagenariam describi ponimus, fa-
bula illa inennte olymp. 101 (ante Chr. nat. 375)
scripta fuerit, siquidem *Laidis* natales incidere in
olymp. 88, 2 (ante Chr. nat. 426) ex multorum
testimoniis efficitur : v. schol. *Aristoph. Pluti* 179
et *Franc. Ritteri Dissert. de Pluto*, p. 21. Quinque
fabularum tituli supersunt. » *E M.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Finis *malorum* omnibus est mendicis nox :
nam mala undique obumbrat illa.

2.

Capparin, *pulegium*, *thymum*,
asparagum.

3.

Picem, convulsionem ex virgis, verbera.

I. AMAZONES.

Athen. 10, p. 422, F, de verbo δεδειπνάναι agens: 'Επικράτης δ' Ἀμπρακιώτης ... ἐν Ἀμαζόσι

Δεδειπνάναι γὰρ ἄνδρες εὐκαίρως πᾶν δοκοῦσί μοι.

V. 1 Mein. correxit quod legebatur ἄνδρες. Cf. proleg. Antilaidis.

II. ANTIAAΪΣ.

« Cognominem fabulam Cephisodoro tribuunt Suidas et Eudocia; item Amazones. Tituli rationem ab irrisione Laidis ductam putaverim; neque inepte compares Ἀντιπορνοβοσκόν (Lenonis aduersarium) Dioxiippi. » E M.

1. 2.

Athen. 13, p. 570, B: τῶν οὖν μεγαλομίσθων ἐταίρων ἀποτρέπω σέ ... διότι « Τὰς μὲν ἄλλας ἔστιν αὐλοῦσας ἰδεῖν αὐλητρίδας πάσας Ἀπόλλωνος νόμον Διὸς νόμον (haec duo vocc. addunt codd. AB) αὐται δὲ μόνον αὐλοῦσιν ἱέρακος νόμον, » Ἐπικράτης φησὶν ἐν Ἀντιλαΐδι (vulgo Ἱέρακος, quum avis rapax dicatur ridicule, non Hieracum unus, e Xenophonte aliisque notorum. Molestius mendum est κακόμετρον et supervacuum πάσας, quod conflatum putes ex utrimque vicinis -δας ἀπ-, quum δ et π littera commutate interdum deprehendantur, quemadmodum Nub. 1285 νη δὲ pro νηπι' legitur in codicibus. Hoc igitur expuncto, neque lacuna sumpta, et vitato homeoteleuto, scribamus

Τὰς μὲν γὰρ ἄλλας ἔστιν αὐλοῦσας ἰδεῖν αὐλητρίδας Ἀπόλλωνος (ἢ) Διὸς νόμον, αὐται δὲ νόμον αὐλοῦσιν ἱέρακος μόνον.

Amantiambici poetae mōnos ponere extremo versu, velut Aristoph. Acharn. 29, 52, 77, 110, 131, 987, 991, et imprimis μόνον, quod quidem habes Acharn. 424, 428, 443, Eq. 377, 534, etc. Ceterum cf. ann. ad Avium 464. » De ἱέρακος νόμῳ laudant Pollucem 4, 79. » E M. Quocum inserui γὰρ auctore Schweigh. Pergit Athenaeus: ἐν ᾧ δρᾶματι καὶ περὶ τῆς πολυθρυλλήτου Λαΐδος τάδε λέγει

Αὐτὴ δὲ Λαΐς ἀργός ἐστι * καὶ πότις, τὸ καθ' ἡμέραν ὀρώσα πίνειν κασθίειν

AMAZONES.

Sane viri tempestive videntur mihi cenasse.

L Aidis aduersaria.

1.

Nam ceteras quidem ad tibiam canentes videas tibicinas Apollinis vel Jovis modum; iste vero non nisi accipitris modum tibicinant (*).

(*) Tibicinant, vox Fulgentii et Tertulliani, quem non inagis spreui quam alias recentiores bonae notae.

μόνον· πεπονημένοι δὲ ταῦτά μοι δοκεῖ τοῖς ἀετοῖς· οὗτοι γὰρ ὅταν ὦσιν νέοι,

5 ἐκ τῶν ὀρών πρόβατ' ἐσθίουσι καὶ λαγῶς, μετέωρ' ἀναρπάζοντες ὑπὸ τῆς ἰσχύος· ὅταν δὲ γηράσκωσιν ἤδη, (δὴ) τότε ἐπὶ τοὺς νεὸς ἴζουσι πεινῶντες κακῶς, κᾶπειτα τοῦτ' εἶναι (γε) τέρας νομίζεται·

10 καὶ Λαΐς ὀρθῶς γοῶν νομίζοιτ' ἂν τέρας· αὐτὴ γὰρ ὁπότ' οὖν ἦν ἐποπτος καὶ νέα, ὑπὸ τῶν στατήρων ἦν ἀπηγρωμένη, εἶδες δ' ἂν αὐτῆς φαρνάβαζον θᾶττον ἂν· ἐπεὶ δὲ δόλιγον τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει,

15 τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος, ἰδεῖν μὲν αὐτὴν ῥᾶν ἔστι καὶ πύσαι· ἐξέρχεται τε πανταχόσ' ἤδη πιομένη, δέχεται δὲ καὶ στατήρα, καὶ τριώβολον, προσίεται δὲ καὶ γέροντα, καὶ νέον·

20 οὕτω δὲ τιθασὸς γέγονεν, ὥστ' ἀφιλάτῃ τὰργύριον ἐκ τῆς χειρὸς ἤδη λαμβάνει.

Versui 1 ἀργός, ut Ar. Ecclesiaz. 880, etc. Deinde scribo κατὰ πάτος, in via; cf. 17. Libri et Eustath. p. 1403, 57, tautologice καὶ πότις. Mirum, talia diu circumferri, nec fides adhibenda est istis mediū aevi librariis, qui saepe, quae negligenter descripserant, ne ipsi quidem intelligebant. V. 3 libri ταῦτα. V. 6 ὑπὸ Porson; vulgo ἀπὸ, mendo frequente. V. 7 δὴ forte excidit post ἤδη. Cf. Aristoph. Av. 910, etc. Meinek. τότε (θεῶν). V. 9 vulgo x. τοῦτ' εἶναι νομ. τέρας. Adjuvi versum caesura destitutum immissa γε particula etiam per se apta, et que hausta videatur a τε- vicino. Simul curatum homeoteleuton librorum. V. 11 putide αὐτὴ γ. ὅπ. ἦν μὲν νεοττός καὶ νέα, neque opem ferunt scripti, nisi quod C praebuit οὖν omisso μὲν cum PVL. (Nihil per se offensionis habere verba νεοττός καὶ νέα, ostendit exemplorum similitudo abundantia ap. Lobeck. Paralip. 1, p. 60 seqq. a Mein. cit.) V. 13 « Φαρνάβαζον, qui, utpote satrapa, difficiles aditus habebat. » E M. V. 14 vulgo δολιχόν. V. 16

2.

Ipsaque Lais otiosa stat in via, id modo spectans, quod bibat atque edat quotidie. Huic accidisse videtur idem quod aquilis: illi enim, dum juvenes sunt, e montibus in auras vi abripiunt devorantque oves ac lepores; quum vero senescere jam incipiunt, (nimirum) templis insident male esurientes, [tunc

πύσαι, conspuere, abominari. Cf. Soph. Antig. 609. Plauti Curc. 4, 2, 16:

Nec vobiscum quisquam in foro frugi consistere audeat: qui constitit, culpant eum, conspuitur, vituperatur.

V. 20 ἀφιλάτῃ, minime amicae, invisae sibi alias feminae, cujus tamen, non, ut olim, amatoris, ex manu argentum jam accipere dicitur Lais, si divinavimus. Vereor autem, ut probabiliter explicari possint vulgata ὧ φιλάται, PVL ὧ φιλάτε.

3.

Ib. p. 605, E: καγὼ δὲ κατὰ τὴν Ἐπικράτους Ἀντιλαΐδα

Τάρωτικά μεμάθηκα ταῦτα παντελῶς Σαπφούς, Μελήτου, Κλεομένους, Λαμυνθίου.

Versu 1 libri Ἐρωτικά μεμ. Dobr. Τάρωτικά ἐκμεμάθηκα. « Meletus, ejus carmina amatoria h. l. commemorantur, haud diversus fuisse videtur a Meleto Tragico, Socratis accusatore, de quo schol. Platonis p. 330. Ejusdem scolia notantur ab Aristoph. Ran. 1302 (1231). De Cleomene poeta v. Chionidem Πτωχ. 1. De Lamynthio Athen. 13, p. 597, A: προσέτι δὲ καὶ τὴν ἑμῶν κατὰ τῆς (Antimachi Lyden dicit) ἐταίραν Λυδὴν, ἣν ἠγάπα Λαμύνθιος ὁ Μελήσιος. ἐκάτερος γὰρ τούτων τῶν ποιητῶν, ὡς φησι Κλέαρχος ἐν τοῖς Ἐρωτικοῖς, τῆς βαρβαρίου Λυδῆς εἰς ἐπιθυμίαν καταστάς ἐποίησεν, ὁ μὲν (Antimachus) ἐν ἐλεγείῳ, ὁ δ' ἐν μέλει, τὸ καλοῦμενον ποίημα Λυδῆν. Photius, Λαμύνθιος: ποιητῆς ἐρωτικῶν μελῶν. » E M.

III. ΔΥΣΠΡΑΤΟΣ.

« Δύσπρατον alios Antiphani, alios Epicrati tribuisse docet Athen. 6, p. 262, D, ubi, allatis aliquot ex Epigenis (?) et Antiphani Dysprato versibus inter se simillimis, ita pergit: ἐκ τῆς παραθέσεως τῶν λαμβείων δῆλός ἐστιν ὁ Ἐπικράτης τὰ τοῦ

tandemque hoc quidem portentum esse existi-

10 sic igitur Laidem quoque portentum recte existimatur: [matur: [stimes:

haec enim, quamdiu spectabilis fuit et adolescens, stateribus efferebatur, citiusque quam illam Pharnabazum vidisses; ex quo autem annis longius provecta est,

15 proportionibus corporis laxatis, facilius quidem videas eam conspuasque: quippe exit jam quoque versus appota, sumitque et staterem, et triobolum; admittit pariter senem atque juvenem;

20 adeoque cicurata est, ut invisissimae ex manu nunc argentum accipiat.

Ἀντιφάνους μετενεγκῶν, quae ad iteratam ab Epicrate Antiphaneae fabulae editionem spectare putem. Omissa dubitatione Antiphane scriptorem dramaticis dicit Athen. 14, p. 166, F. » E M.

Athen. 6, p. 262, D: Ἐπικράτης δ' ἐν Δυσπράτῳ ἀγανακτοῦντα ποιεῖ τινα τῶν οἰκετῶν, καὶ λέγοντα

— Τί γὰρ

ἔχθιον ἢ « Παῖ, παῖ, » καλεῖσθαι παρὰ πόντον,

καὶ ταῦτ' ἀγενεῖω μειρακαλλίῳ τινί, ἢ τὴν ἀμίδα φέρειν, ὀρᾶν τε κείμενα 5 ἀμῆτι' ἡμιβρώτ' ἂν ὀρνιθειά τε, ὧν οὐδὲ λειφθέντων (γε) θέμις δούλω φαγεῖν, ὡς φασιν αἱ γυναῖκες; ὁ δὲ χολᾶν ποιεῖ γάστριν (τε) καὶ λάμυρον καλοῦσ', ὅς ἂν φάγη

ἡμῶν τι τούτων.

Partem loci habet Eustath. p. 1885, 38. Versu 2 ἢ addidit Pors. V. 4 τὴν ἀμ. φέρειν, cf. Eupolis Incert. 2. Sequentia, ὀρᾶν usque ad v. 7 γυναῖκες, ex Antiphani Δυσπράτῳ Epicratem sumpsisse Athen. annotavit. V. 5 libri ἀμῆτας ἡμιβρώτας, quae non quadrant ad κείμενα. V. 6 libri sine caesura legitima ὧν οὐδὲ λειφθ. θέμις etc. V. 7 ὁ δὲ χολᾶν ποιεῖ Porson. pro corruptis, quae libri obtudebant, ὁ vel ὁς δὲ χολᾶν ποιεῖ vel χολᾶ πῆν, et hoc monstrat Ms. Musei Brit. ὁ δὲ γαστρὶν ποιεῖ. V. 8 vulgo γάστριν καλοῦσι καὶ λάμυρον, ὁς ἂν φ., male collocata voce λάμυρον.

IV. ΕΜΠΟΡΟΣ.

Athen. 14, p. 655, F: ὀπτῶν δελεακῶν δὲ μνημονεύει Ἐπ. ἐν Ἐμπορῳ,

— Ἐπὶ τοῖσδ' ἐγὼ

μάγειρος, οὔτε Σικελία καυχήσεται τρέφειν τοιοῦτον ἄρταμον κατ' ἰχθύων,

3.

Amatoria illa edidici perfecte Sapphonis, Meleti, Cleomenis, Lamynthii. VENDITU DIFFICILIS.

— Quid enim odiosius quam « Puer, puer, » vocari in potu, idque ab imberbi aliquo adulescentulo, aut matulam afferre juberi, et jacentes videre 5 placentas semesas, avesque, quarum ne reliquis quidem vesci fas servo, ut aiunt mulieres? quodque bilem movet, polyphagum atque impudentem vocant, si quis nostram aliquid horum edit.

MERCATOR.

— Hac conditione ego sum

οὐτ' ἦλεις, ἐνθα δελφάκων ἐγὼ κρέα
5 κάλλιστ' ὅπωπα πυρὸς ἀκμαίς ἠνθισμένα.
Versu 4 libri οὐκ ἔλπισ', edd. οὐκ ἦλεις. Correxerit Casaub. « Eliacorum coquorum (pariter ac Siculorum : v. Horat. Carm. 3, 1, 18. *Both.*) magnam laudem fuisse intelligitur etiam ex Antiphanis fr. incert. 11. V. 5 ἠνθισμ., *variegata*. Philemon Milit. v. 6, de pisce : οὐδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον. » *EM.*

V. ΧΟΡΟΣ.

Ælianus H. A. 12, 10, ubi agit de murium libidine : καὶ πάλιν ἐν τῷ Χορῷ (δράμα δὲ ἐστὶ τῶν Ἐπικράτους τοῦτο) [vitiose enim libri καὶ πάλιν παρὰ Ἐπικράτει ἐν τῷ Χορῷ (δρ. δὲ ἐστὶ τῷ Ἐπικράτει τοῦτο)]

Τελείως δὲ μ' ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος μαστρο-
πίς,
ἐπομνύουσα α τὰν Κόραν, τὰν Ἄρτεμιν,
τὰν Φερσέφατταν, » ὡς δάμαλις, ὡς παρ-
θένος,

ὡς πῶλος ἀδμής· ἡ δ' ἄρ' ἦν μωονία.

Versu 1 libri fere τελείως, deinde deum vario accentu, al. δεῖ με, al. δέ με, unus ὄμ. Mein. Τελείως μ' ὄπ. Toupinus. Τέλος δ' ὑπῆλθέ μ' V. 2. De formis Doricis in juramentis Mein. dixit ad Menandrum p. 16, et conferri jussit πρὸς Γᾶς Incert. 1, 7; sed Corinthia fortasse cogitanda est lena, patriaque loqui dialecto. V. 3 libri Φερέφ. vel Φαρεφ. Superioribus hæc addit Ælianus : εἰς ὑπερβολὴν λαγνιστάτην (immo λάγνιν τινά : inelegans enim est, vixque admittendus post εἰς ὄπ. superlativus, neque hæc verba glossematis habent speciem. *Both.*). αὐτὴν εἰπεῖν ἠθέλησε μωονίαν ὄλην ὀνομάσας, in quibus non magis premendum arbitror τὸ ὄλην quam in illis Ar. Pac. 912, ἀπόφηγον ὄλην σαυτὴν.

coqus; neque Sicilia gloriabitur
talem se alere piscium mactatorem,
vel Elis, ubi porcellorum ego carnes
5 optime vidi ignis apicibus variegatas.

CHORUS.

Postremo advenit lena detestabilis,
Quæ per Dianæ, Liberæ Proserpinæ
Jurabat numen, integram esse et virginem,
Ut equulam indomitam, quum cavus esset murium.

H. GROT.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

— a. Quid (agit) Plato,
et Speusippus, et Menedemus?
apud quos nunc commorantur?
quenam quæstio, vel res,
15 ab hisce perquiritur? hæc mihi
cate, si quid sciens ades,

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 2, p. 59, C, de cucurbita disserens : Ἐπ.
ὁ κωμωδιοποιός,

— α. Τί Πλάτων,
καὶ Σπεύσιππος, καὶ Μενέδημος;
πρὸς τίσι νυνὶ διατρίβουσιν;
ποία φροντίς, ποῖος δὲ λόγος,

5 διερευνᾶται παρὰ τοῖς; τάδε μοι
πινυτώς, εἴ τι κατειδὸς ἦκεις.
λέξον, πρὸς Γᾶς!

β. Ἄλλ' οἶδα λέγειν περὶ τῶνδε σαφῶς·
Παναθηναίους γὰρ, ἰδὼν ἀγέλην

10 (τὴν) μεираκίων
ἐν γυμνασίῳ Ἀκαδημίας,
ἤκουσα λόγων ἀφαθ' ὡς ἀτόπων·
περὶ γὰρ φύσεως ἀφορίζόμενοι,
διεγώριζον ζῶων τε βίον,

15 δένδρων τε φάσιν, λαχάνων τε γένη,
κᾶτ' ἐν τούτοις τὴν κολοκύντην
ἐξήταζον, τίνος ἐστὶ γένους·

α. Καὶ τί ποτ' ἄρ' ὠρίσαντο, καὶ τίνος
γένους,
εἶναι τὸ φυτόν; δηλώσον, εἰ κάποισθ' αὐτὴν.

20 β. Πρώτιστα μὲν οὖν πάντες ἀναυδεῖς
τότ' ἀπέστησαν, καὶ κύψαντες
χρῆνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον·
κᾶτ' ἐξαίφνης, ἐτι κυπτάντων
καὶ ζητούντων τῶν μεираκίων,

narra, per Terram!

b. At habeo sane narrare de his accurate :
nam Panathenæis quum vidi

10 gregem juvenum
in gymnasiis Academiæ,
audiui sermones supra quam diei potest absurdos :
de natura enim disputantes
separabant animalium vitam

15 ab arborum spectaculo et olerum generibus,
eaque re occupati explorabant
cujusnam generis esset cucurbita.
a. Quomodo igitur definiebant et quo referebant
plantam? indica si quid novisti.

20 b. Primus quidem omnes muti
tunc abstiterunt, demissisque capitibus
diu id expendebant;
dein subito, ceteris adhuc humum intuentibus
quaerentibusque adolescentulis,

25 λάχανόν τις ἐφη στρουγγύλον εἶναι,
ποῖαν δ' ἄλλως, δένδρον δ' ἕτερος.
Ταῦτα δ' ἀκούων τις ἰατρὸς
Σικελᾶς ἀπὸ γᾶς
κατέπαρδ' αὐτῶν ὡς ληρούντων.

30 α. Ἢ που δεινῶς ὠργίσθησαν,
γλυκῆσθαι δ' ἐβόησαν·
τὸ γὰρ ἐν λέσχαις ταῖσδε τοιαυτὴ
ἀπρεπῆς ποιεῖν.

β. Οὐδ' ἐμέλησεν τοῖς μεираκίοις·
35 ὁ Πλάτων δὲ παρὼν οὐδὲν ὀρνηθεῖς,
καὶ μάλα πρᾶως, ἀφορίζεσθαι,
τίνος ἐστὶ γένους, ἐπέταξ' αὐτοῖς
(αὐτὸς) πάλιν οἱ δὲ διήρουν.

Versu 3 libri νῦν, quod correxerunt Pors. et Erfurdt. Versu 5 vulgo :

διερευνᾶται παρὰ τοῖσιν;
τάδε μοι πινυτώς, εἴ τι κατειδὸς
ἦκεις, λέξον, πρὸς γᾶς* * *

Mirifice hic turbant critici, in plano lapsi. V. 10 τὴν absorptum videtur a -λην vicino : quippe similes in Mss. λ et τ litteræ, nec semel commutata : v. Soph. Antig. 121, Thuc. 7, 56, etc. V. 11 libri inconcinne Ἀκαδημίας, de quo mendo ad Ar. Nub. 973; hic quidem emendavit Dind. V. 12 putido errore legitur ἤκουσα λόγων ἀφατῶν ἀτόπων. Ἄφαθ', h. e. ἀφατα pro ἀφατον, intellecto ἐστὶ : v. ann. ad Ar. Pluti 1081 nostræ ed. V. 15 libri φῶσιν, inelegerunt quidem post generatim dicta περὶ φύσεως : v. ann. ad Soph. Trachin. 914, et de confusis α et υ litteris ann. ad Eubuli Kuv. 2. V. 20 οὖν adjecit Jos. Scaliger, versum sarcienis. Meinekii Πρώτιστον minus verosimile videtur. Al-latus versus ab Eustathio p. 864, 31. V. 21 vitiose codd. ἐπέστησαν : abstiterunt juvenes meditaturi. V. 23 κᾶτ' ἐξαίφνης Porson. pro κᾶξίφνης. V. 29 idem κατέπαρδ', ut Arist. Pac. 525. Vulgo κατεπέρδεν', quod versus respuit. Versus 30-33 alteri interlocutori tribuendos esse vidit Coraes. V. 32 τοιαυτὴ Meinek. pro τοιαῦτα. V. 33 libri εὐπρεπῆς,

25 quidam dixit, olus rotundum esse;
aliusque herbam, et alius arborem.
Hæc audiens quidam medicus
e Sicilia
oppedit iis, tanquam nugantibus.

30 a. Haud dubie vehementer irati sunt
et clamarunt, se irrideri :
nam in his conciliabulis
talia facere indecorum.
a. Nec tamen id curabant juvenes ;

FRAGMENTA COMICORUM GRÆC.

quod correxit Casaub. Transposui duo vocabula, quæquam de brevi syllaba in fine anapesti affertur Seidler. Dochm. p. 80. V. 35-38. Trajecta in his verba suis quæque locis reposui, et hiantem versiculum explevi τῷ αὐτῷ, etiam sententiæ apto, cui præcedens simile αὐτοῖς videtur obfuisse. Legebatur autem

ὁ Πλάτων δὲ παρὼν καὶ μάλα πρᾶως,
οὐδὲν ὀρνηθεῖς, ἐπέταξ' αὐτοῖς
πάλιν [ἐξ ἀρχῆς add. Pors.]
ἀφορίζεσθαι τίνος ἐστὶ γένους·
οἱ δὲ διήρουν.

2.

Idem 11, p. 782, F : ἀκατος ποτήριον, εἰκότως πλοῖον. Ἐπ.

— Κατάβαλλε τακάτια, καὶ *κυλίικια
αἴρου τὰ μείζω, κευθὸ τοῦ καρχησίου
ἀνελεκε τὴν γραῦν, τὴν νεάν τ' ἐπουρίσας
πλήρωσον, εὐτρεπῆ τε τὸν κοντόν ποιοῦ,
5 καὶ τοὺς κάλως ἔκλυε, καὶ γάλα πόδα.

« In his inesse amphiboliam, nauticis vocabulis ad significandas res longe diversas adhibitis, viderunt Villebrunius et Jacobsius Animadv. ad Ath. p. 249, qui quidem versu 1 addidit καὶ metri gratia. » *EM.* Idem Mein. malit κυμβία, nomen etiam ipsum nauticum; quod placet. His obscænis et vetulam et juvenem affectare jubetur ille, quem compellat Epicrates. Quæ non excutiam, id tantum observans, verbis κευθὸ — τὴν γραῦν significari fortasse cunnilingum. V. 3 ἐπουρίσας cod. E et Jacobsius. Vulgo ἐπουρίσας. V. 4 εὐτρεπῆ cod. A pro vulg. ἐν-τρεπῆ. V. 5 κάλως Valcken. pro κάλους. « Dictione χαλῶν πόδα proprio sensu usus est poeta incertus Plut. Moral. p. 819, B, et Eurip. Or. 706. Hoc l. quid significet tropice, ostendit notum illud oraculum Ægeo datum Euripidis Med. 642 : ἀσκοῦ σὺ τὸν προῦχοντα μὴ λῦσαι πόδα. » *EM.*

3.

Pollux 4, 121 : πρῶτ' ὁ βᾶθρον Ἐπ. φησὶν ὁ κωμωδοδιδάσκαλος. Cod. Falck. Φερεκράτης, cujus v. fr. incert. 73.

35 et Plato præsens, nihil commotus
et valde placidus, definire
cujus generis esset, illos jussit
(ipse) denuo; et illi inquirebant.

2.

Remove acatia, cymbiaque
affer majora, et statim ad velum
attrahe anum; adolescentulam vero invecus
reple; contumque appara,
5 et rudentes exsolve, pedem laxans.

33

LIV.

CRATINUS JUNIOR.

« Hujus ætatem et Platonis mentio apud Diog. Laert. 3, 28, indicat, et hoc, quod Corydum, Pythagoreos, aliosque id genus homines exagitat. Si certo constaret, Archephontem, quem apud Athen. 11, p. 469, C, commemorat, eundem esse, de quo agitur ibidem 6, p. 242, A, Cratinus vitam usque ad Ptolemæi Philadelphii tempora produxisse videretur. » *E M.* Hist. crit., ubi de titulis fabularum disputat p. 411 seqq., et de Διονυσιαλέξανδρῳ (v. veteris Cratini fragmenta) conjecturam profert.

I. ΠΙΓΑΝΤΕΣ.

1.

Athen. 15, p. 661, E : ἐκσεμνώνει δὲ τὴν τέχνην (τὴν μαγειρικὴν) καὶ ὁ νεώτερος Κρατῖνος ἐν τοῖς Γίγασιν, λέγων

— Ἐνθυμοῦ δ', ὁ τῆς γῆς φασιν, ὡς ὄζει, καπνός τ' ἐξέρχεται εὐωδέστερος. Οἰκεῖ τις, ὡς εἰοικεν, ἐν τῷ χάσματι λιθωνοτοπόλης ἢ μάγειρος Σικελικός.

Versu 1 et 2 libri Ἐνθύμῳ δὲ τῆς γῆς ὡς γλυκὺ ὄζει, sed B inter γῆς et ὡς inserit φασί, quem librum secutus sum, γλυκὺ habens pro glossemate, quippe ταυτολόγον, quum sequatur εὐωδέστερος. Dind. Ἐνθυμοῦ δέ, Meinek. Ἐνθυμείσθαι. Quod apud Athen. legitur, ἐν τοῖς Γίγασιν, idem habet Hesychius v. Παμύλης. Sed 6, p. 241, C, ille ostendit ἐν Τιτῶσι, quod etiam priore loco Athenæi et apud Hesychium Meinek. reponendum esse suspicatur, quum præsertim Eubulus quoque Titanes docuerit. « Favet huic conjecturæ quodammodo Hesychius, quum dicit Παμύλης : Αἰγύπτιος θεὸς πριαπώδης, Photius autem Lex. p. 592, 2 : ἐνομίζοντο δὲ οἱ Τιτῶνες τῶν πριαπώδων θεῶν εἶναι. Hinc Eust. ad Hom. p. 985, 51 : ὁ κίναδος καὶ πειόλης Τιτῶν σκωπτικῶς λέγονται. Gigantes Titanum in locum irreperunt apud Suidam, Ἰαπετός, εἷς τῶν Γιγάντων (ann. ad Æschyli Ag. 628. *Both.*). Ceterum pergit Athenæus :

παρὰ πλεῖστον ὄσμην λέγεις ἀμφοῖν γλυκός,

GIGANTES.

1.

— Recordare, quid de terra narrent, eam olere, et fumum exire odoratum. Habitat, ut videtur, in hoc hiatus aliquis libanoti venditor, vel coquus Siciliensis.

2.

Valde Ægyptiacus es Socharis, Paamyles.

postremo vocabulo in cod. C omissio. Recte laud dubie Dobræus Athenæo hæc tribuit, ita scripta : παραπλησίαν ὄσμην λέγει (sc. ὁ Κρατῖνος) ἀμφοῖν. καὶ ὁ γλυκὸς Ἀντιράνης..., cuius proxime sequitur locus ex Dysprato. » *E M.*

2.

Hesychius, Παμύλης : Αἰγύπτιος θεὸς πριαπώδης. Κρατῖνος ὁ νεώτερος Γίγασιν,

ὡς σφοδρῶς αἰγυπτιώδης Σώχαρις, Πααμύλης.

Ita Meinek.; codex Ὡς σφοδρῶς ἢ αἰγ. σόχαρ. . . (Musurus Σόχαρις) παμύλης, quum Cratinus fortasse scripserit Ὡς σφόδρ' ἢς Αἰγ. etc. « Videntur hæc intelligenda esse de homine impense libidinoso. De Sochare et Paamyle cf. Jablonsk. Panth. Ægypt. 5, 7. » *E M.*

II. ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ.

Athen. 4, p. 177, A : τῶν δ' ἐλύμων αὐλῶν μνημονεύει καὶ Καλλίας ἐν Πεδήταις. Ἰόθας δὲ, τούτους Φρυγῶν μὲν εἶναι εὐρημα... χρῆσθαι δ' αὐτοῖς καὶ Κυπρίους φησὶ Κρατ. ὁ νεώτερος ἐν Θηραμένει. « Hic Theramenes fortasse Demosthenis obrectator ille intelligendus est, de quo queritur orator Epist. 4 : nam de antiquiore, qui Cothurnus cognominatus fuit, cogitare vetant temporum rationes. » *E M.*

III. ΟΜΦΑΛΗ.

Athen. 15, p. 669, B : κατὰ γὰρ τὸν νεώτερον Κρατῖνον, ὅς ἐν Ὀμφάλῃ φησὶ

Πίνειν μὲν ὄντα τὸν καλῶς εὐδαίμονα κρεῖττον· μάχαι δ' ἄλλοισι καὶ πόνοι μέλη.

Libri perperam μένοντα et versu 2 μέλοι. De η et οι confusis v. Cratini Incert. 147, etc. Bergkiius πόνος μέλοι. « Verba Herculis, apud Omphalen strenue nepotantis. » *E M.* Τὸν, h. e. τοῦτον, hunc, h. e. me.

2.

Pollux 7, 58 : ἐν δὲ τῇ τοῦ νεωτέρου Κρατῖνου Ὀμφάλῃ εἴρηται

— Ὑμεῖς δ' ἐὰν ἰπίσκον ἢ τρίμιτον ἔχητε,

OMPHALE.

1.

Bibere hunc probe beatum melius est; pugnae vero ac labores aliorum sunt curæ.

2.

— Vos autem si equulum vel vestem habetis.

ὡς καὶ ταῦτα εἶδη χιτωνίσκων. Ἐχητε, ad vendendum, puto.

IV. ΠΥΘΑΓΟΡΙΖΟΥΣΑ.

Diog. Laert. 8, 37, et hinc Suidas v. Ξενοφάνης : ἔσκηψε δὲ αὐτὸν (Pythagoram) Κρ. μὲν ἐν Πυθαγορίζουσῃ· ἀλλὰ καὶ ἐν Ταραντίνοις, etc. « Aldobr. *Pythagorizusa*. Etiam Alexis scripsit Πυθαγορίζουσαν. Diogenis libri fere Πυθαγορικοίς, Arundel. Πυθαγορικαῖς. Fortasse scribendum est Πυθαγορίζουσαι, ut titulus fabulae fuerit Πυθαγορίζοντες, quod ex codice V edidit Bernhardys. » *E M.*

V. ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΙ.

Diog. Laert. ibidem : ἀλλὰ καὶ ἐν Ταραντίνοις φησὶν οὕτως :

Ἔθος ἐστὶν αὐτοῖς, ἂν τιν' ἰδιώτην ποθὲν λάβωσιν εἰσελθόντα, διαπειρώμενον τῆς τῶν λόγων βόμης (γε) ταράττειν καὶ

τοῖς ἀντιθέτοις, τοῖς πέρασι, τοῖς παρισώ-

μασι,

5 τοῖς ἀποπλάνοις, τοῖς μεγέθεσιν, νοῦβουσι-

κῶς.

Etiam ap. Suidam l. c., qui v. 1 ἐὰν ἰδ. V. 2 διαπειρώμενοις Jos. Scaliger. Versu 3 excidisse videtur γέ non sine detrimento numerorum.

VI. ΤΙΤΑΝΕΣ.

Athen. 6, p. 241, C, de Corydo parasito Comitorum testimonia afferens : Κρ. δ' ὁ νεώτερος ἐν Τιτῶσι,

— Κόρυδον, τὸν χαλκότηπον, περὺλαξο, ἦν μὲν σοι νομίεις αὐτὸν μηδὲν καταλείψειν· μηδ' ὄψον κοινῇ μετὰ τούτου πόποτε δαίσει τοῦ Κόρυδου (προλέγω σοι)· ἔχει γὰρ χεῖρα κραταιάν,

5 χαλκῆν, ἀκάματον, πολὺ κρείσσονα τοῦ πυρός αὐτοῦ.

TARENTINI.

Mos eorum est, si quem imperitum, undecumque ingressum *in urbem*, offenderunt, explorandæ ejus eloquentiæ, hominem commo-

antithetis, finitionibus, membris similibus (orationum),

5 evagationibus, magnitudinibus, callide.

TITANES.

Corydum, ferro percussum, cave, si quidem putabis, tibi eum nihil relictum esse;

« Similis vaticiniorum color apud Aristophanem Eq. 1049 (996), et Horatium Sat. 1, 9, 31. » *E M.* Qui ex uno codice C edidit χαλκότηπον, his annotatis : « fabrum ferrarium cur dicat Corydum, non perspicio. Num χαλκότηπον (sic PVL) explicandum χαλκοῦ κεκροτημένον, ex ære factum sive æneum, propter invictas manus? » Nihil contortius duriusque. Recte tamen ad vulgatum χαλκότηπον rediit vir doctus; sed hoc longe aliud significare arbitror, scil. stigmatiam, ardenti ferro ustum, ut Juvenalis utar verbis Sat. 14, 22. Maleficus igitur fuit iste Corydus, furtisque frequentibus infamis, a quibus perpetrandis ne vi quidem abstinere, quo pertinet χεῖρ κραταιά, etc. Facete, qui hæc dicit, interlocutorem abstinere jubet commercio talis nebulonis, si quidem ipse credat, eum, quamvis sic ditatum, nihil sibi olim hereditate relictum esse (ἦν μὲν, non μή, σοι καταλείψειν). Versu 2 libri ἦν μή σοι, etc., perverso sensu, quemadmodum etiam Arist. Lysistr. 876, aliisque scriptorum locis μὲν et μὴ commutata invenias. Lobeck. ad Phryn. p. 458, οὐ μή σοι νομίεις. V. 3 τούτου vel contemnentis est, ut passim οὗτος apud Aristophanem, Sophoclem, etc., vel additum, ut homo distinguatur ab ave cognomini. Lobeckius μετὰ τοῦδ' οὐπόποτε δ. V. 5 vulgo κρείσσονα, sed voce κρείσσονα posita hexametrum venustissimum, bucolicum, poetæ restitui.

VII. ΧΕΙΡΩΝ.

Athen. 11, p. 460, F, de κυλικίῳ disserens : Κρ. δ' ὁ νεώτερος ἐν Χείρωνι,

— Πολλοστῶ δ' ἔτει ἐκ τῶν πολεμίων οἰκαδ' ἦκω· ξυγγενεῖς, καὶ φράτορας, καὶ δημότας, εὐρὸν μόλις εἰς τὸ κυλικεῖον ἐνεγράφη· Ζεὺς ἐστὶ μοι 5 ἕρκειος, ἔστι φράτριος· τὰ τέλη τελῶ.

Versu 2 præter necessitatem Mein. ἦκων, Jacobsio Specim. animadv. ad auct. vett. p. 111 et Porsono Adv. p. 123 auctoribus. V. 3 φράτερας cod. Ad

neque unquam opsonium cum hoc Corydo communica (prædico tibi) : nam habet manum fortem, 5 aneam, infatigabilem, ipsum ignem longe vincentem.

CHIRON.

— Multisque exactis annis ab hostibus reversus domi adsum; et propinquis vix inventis curialibusque et popularibus, in abacum inscriptus sum : (*itaque*) Jupiter est 5 domesticus, est curialis; tributa solvo. [mibi]

quod recepit Mein. V. 4 libri ἐγγράφην, ἐν- syllaba forte oblitterata ante εγ. Eust. ad Iliad. p. 1271, 31 : κυλικεῖον ἢ τῶν κυλικίων σκευοθήκη. « εἰς τὸ κυλ. ἐνεγράφην », ἤγουν εἰς τὸ συμπόσιον, ὡς οἷα πολιτογραφηθεῖς ποῦ. Hinc Porson. et alii ἐνεγράφην. V. 5 φράτριος Bergk. Commentt. p. 108; libri φρατόριος.

VIII. ΨΕΥΔΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ.

1.

Diog. Laert. 3, 28 : τοιοῦτος δ' ὢν (Plato) ἄμωσ ἐσκώφη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν... Κρ. Ψευδύποβολιμαίω,

α. Ἀνθρώπος εἶ; β. Διηλονότι. α. Καὶ ψυχὴν ἔχεις;

β. Κατὰ μὲν Πλάτων' οὐκ οἶδ' (ἀν), ὑπονοῶ δ' ἔχειν.

Versu 1 sic Meinekius; vulgo, non distinctis personis Ἄνθρ. εἶ δὲ καὶ ψ. ἔχεις; V. 2 libri οἶδα, ὑπονοῶ δ', quod correxi.

2.

Pollux 7, 211 : παρὰ δὲ τῶν νεωτέρων Κρατίνω ἐν Ὑποβολιμαίω βιβλιοθήκη. « Videtur eadem fabula designari. Nisi Ἄπηνεπολημένη (Vendita) scribendum, quod praebet cod. Paris. A. » Mein.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Schol. Platonis Charm. p. 324 Bekk. : παροιμία « Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα. »... οἱ δὲ εἶπον αὐτὴν οὕτως ἔχειν, ἀλλὰ μόνον « Ἐγγύη ἄτη, » καὶ παρέρουσι μάρτυρα τούτου Κρατίνου τὸν νεώτερον, λέγοντα

α. Εἰς ἐγγύα τρεῖς εἰσπεσῶν ἀνθρώπων.

β. Οὐπὼ τότε ἐν Δελφοῖσιν ἦν τὰ γράμματα,

τὴν ἐγγύην ἄτην λέγοντ'; α. Ἦν' ἀλλ' ἐγὼ φιλέταιρον εἶχον ἦθος.

« Libri v. 1 πεσῶν, v. 2 οὕτω ποτ', v. 4 ἔθος, omis- sis v. 3 ἦν et λέγοντ', quod Buttmanno debeo. » Bekker.

2.

Clemens Alex. Strom. 5, p. 569, B Par., 673

FALSO SUPPOSITUS.

a. An homo es? b. Scilicet. a. Et animam habes? b. Secundum Platonem nescivero, sed suspicor me [habere].

EX INCERTIS FABULIS.

1.

a. In tria vadimonia illapsus perii.

Pott. : καλεῖται δὲ οὕτως (ζάψ) ἢ θάλασσα, ὡς Εὐφορίων... Διονυσίος τε δ' Ἰαμβος ὁμοίως

Πόντου μαινομένου περιστένει ἢ ἀλυκὴ ζάψ.

(Male codd. Π. μ. περιστένει ἀλ. ζ. Inusitatum περιστένειν. Ἡ haustum fuerit ab-επρᾶγρο. Hiatus non reprehendendus in hoc genere carminum) ὁμοίως δὲ Κρ. ὁ νεώτερος, κωμικός,

Καρῖδας ἢ ζάψ ἐκφέρει, κίχθουδια.

« Libri καὶ κίχθουδια. Scripsi κίχθουδια, quae perrara crasis est, cujusque nullum apud Atticos poetas exemplum novi. Sed Archilochus apud schol. Ar. Avium 1762 :

Αὐτὸς τε κιάλαος, αἰχμητὰ δύο.

Item incertus Quintil. 1, 3, 14 :

Λίσχρον σιωπᾶν κισοκράτην εἶν λέγειν.

Sed frequens est apud infimae aetatis Graeculum, Dicæarchi nomen mentitum, velut dicit Descript. Graeciae 97 :

Πόλις Λεβάδεια, χιερὸν Τροφονίου. »

E M.

3.

Athen. 11, p. 469, C : μνημονεύει δ' αὐτῶν (τῶν ἡδυποτιδῶν) καὶ Ἐπιγένης ἐν Ἡρωίνῃ... Σῆμος δὲ ἀνακεῖσθαί φησιν ἐν Δίλῳ χρυσῆν ἡδυποτίδα... Κρατίνος δ' ὁ νεώτερός φησι

Παρ' Ἀρχεφώντος ἡδυποτίδας δώδεκα.

Ita codd. VC. Mendose, neque Athenæi respectu habito, ABP ἡδυπότις. « De Archephonte parasito v. Athen. 6, p. 244, B, D. » Mein.

LV.

OPHELIO.

« Suidas. Ὀφελίων, κωμικός. μέμνηται τούτου καὶ Ἀθήναιος ἐν τῇ δευτέρῃ βιβλίῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν. φησὶ δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ εἶναι ταῦτα, Δευκαλίωνα, Κάλλαισχρον, Κένταυρον, Σατύρους, Μούσας, Μονότροπον (probabiliter Toup. Emend. 1, p. 458 Μονότροπον). His addenda est Ialemus, quam item Amphis docuit, ut Theopompus Callaeschrum. De ceteris fabulis, quas ex Athenæo se cognovisse dicit Suidas, nihil apud hunc legitur,

b. Nondumne tune Delphis scriptum fuit, « Vadimonium esse perniciem? » a. Fuit; sed ego sum more sodales amante.

2.

Squillas aestus maris eiecit et pisciculos.

3.

Ab Archephonte hedypotidas duodecim.

etsi ter ad partes vocat Ophelionem; et quas postremo ille nominat, fortasse per errorem, Σατύρους, Μούσας, et Μονότροπον, Phrynicho assignat. Ceterum mediæ poetis comædiæ Ophelionem accensui maxime propter Platonis commemorationem Athen. 2, p. 66. D. Quodsi eundem, quem Theopompus, Callaeschrum excogitavit, jam ante centesimam olympiadem (ante Chr. nat. 379-376) fabulas docuisse censendus est. » E M.

I. IALEMOS.

Athen. 3, p. 106, A, de nomine καρίς disserens : καὶ Ὀφρ... ἐν Ἰαλέμῳ,

Ὀρχοῦνθ', ἄπερ καρῖδες ἀνθρώκων ἐπιτηδῶσι κυρταί.

Versu 1 sic Meinekius. Libri, glossemate incinno, quo maculatus etiam est Eust. ad Il. p. 1220, 54, Ὀρχοῦντο ὡσπερ, VL. ὡς. Etiam in Arist. Ly-sistr. 84 stare posset ἄπερ, quamvis Acharn. 685 habeat eodem sensu ἄπερ, Cf. si tanti est, ann. ad Thuc. 8, 48.

II. ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΣ.

Athen. ib. : Ὀφρ. Καλλίαισχρῳ,

Κυρταί δ' ὁμοῦ καρῖδες ἐν ξηρῷ πέδῳ.

Vix aptum sententiæ ὁμοῦ : suspicor poetam dixisse ἔπωρ, intell. πηδῶσι quippe turbatæ squillae atque anxiae, in terram ejectæ.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 2, p. 43, F : Εὐβουλος (v. ann. ad ejus fragmenta incert. 11) εὐρετικούς φησι τὸ ὕδωρ ποιεῖν τοὺς πίνοντας αὐτὸ μόνον,

Τὸν δ' οἶνον ἡμῶν τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖν.

Τὰ αὐτὰ δ' ἱαμβεῖα καὶ Ὀφελίων φησί.

2.

Athen. ib. p. 66, D : ἔτι εἰς τὸ πρόπομα καὶ ταῦτα ἐνεβάλλοντο, πέπερι, φυλλίς, σμύρνα, κύπειρον, μύρον Αἰγύπτιον... Ὀφρ.

Λιθυκὸν τε θυμιάμα· (μὴ) καὶ βιβλίον

Πλάτωνος ἐμβρόντητον.

IALEMUS.

Saltabant, ut squillae super carbones exsiliunt curvæ.

CALLAESCHRUS.

Curvæ simul (sicut?) squillae in arido solo.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Vinumque nobis intelligentiam obscurare.

Libri Λιθυκὸν πέπερι θυμιάμα καὶ βιβλίον, quæ dupliciter depravata sunt : primum glossemate immisso, eoque falso : neque enim θυμιάμα Λιθυκὸν h. l. est piper, sed unguentum Africanum, μύρον Αἰγύπτιον, quod ille admisceri vino jubet, more Græcorum, de quo Aelianus V. H. 12, 31 : μύρον οἶνον μιγνύντες οὕτως ἐπινον, ... καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος μυρίνης. Deinde, oblitterata forte particula μὴ post-μα, velut nervus sententiæ incisus est, siquidem his verbis admonentur Platonici, ne etiam librum aliquem stupidum (ἐμβρόντητον : v. Ar. Ecclesiaz. 793) Platonis afferant, prælegendum in propomate; quemadmodum philosophi irrideri a Comicis solent. Elmsl. Λιθυκὸν τε πέπερι, θ., quod parum est.

3.

Athen. ibid. F : Καρικῶ (scil. ἐλαίου μνημονεύει) Ὀφρ.

— Ἐλαίω Καρικῶ δ' ἀλείφεται.

Fortè δ' excidit ante α (Δ' A), quod suspicatus est Mein.

4.

Hesychius, Ἴσις : ἐνιοὶ ὀμνύοντες τὴν Ἴσιν ἐξ ἐτοίμου ἐνόσου. (Specta superstitionem illius etiam Græcorum ævi, ne nomen quidem deæ sanctissima tuto pronuntiari posse existimantis!) Ὅθεν δ' Φιλήμων διὰ τὸ συνεχὲς τῶν νόσων ἐχρήσατο τῇ λέξει. « Ita Musurus; at codex ὠφελίμων. Ophelionis nomen restituendum esse monui præf. ad Menandrum p. xi. De Isisid. juramento v. ad Philen. p. 430 (ed. pr.). » Mein.

LVI.

ALEXIS.

« Alexis, Thurio, quæ urbs antea Sybaris vocata fuit, oriundus, ut testantur Suidas v. Ἀλεξίς et Anonymus in Bibl. Coislin. p. 597, Atticæ civitati adscriptus est (Stephanus Byzant. p. 510, Οἶον : δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. ἐξ Οἴου Ἀλεξίς. Cf. Meurs. De pop. Att. p. 85); neque solus ille, sed Thuri quum circiter olymp. 97, 3 (ante Chr. nat. 389) in servitutem abacti sint a Lucanis

2.

Libyæque unguentum; cave etiam librum Platonis absurdum injicias.

3.

Oleo autem Carico ungitur

(Strab. 6, p. 404, B, et Heyn. Opusc. Acad. 2, p. 141), quumque Al. minimum ad olymp. 123, 1 (ante Chr. nat. 287) ætatem produxerit, comædialis sex supra centum annis (v. Hypobolimæum fabulam, Plut. De defectu orac. p. 420, E, Clintoni Fast. p. 187 Kr.), satis probabili ratione efficitur, natales ejus incidere in initium olympiadis 97, et parentes, metu Lucanorum, ejusdem olympiadis anno 2, una cum filiolo, patria relicta, Athenis domicilium collocasse. Ibi etiam obiit Al., et quidem, ut fama fuit, in theatro et coronatus. (Plut. De senis admin. reip. p. 785, B: Φιλήμονα τὸν κωμικόν, καὶ Ἀλεξίν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀγωνιζομένους καὶ στεφανουμένους ὁ θάνατος κατέλαβεν.) De ceteris viri rebus domesticis nihil compertum habemus, nisi quod Menandri patruus fuisse fertur, filiumque Stephanum, etiam ipsum comædiarum scriptorem, habuisse secundum Suidam l. 1. et Eudociam p. 60; qua tamen in re potest ut Al. commutatus sit cum Antiphane, cujus de filio Stephano idem narrat Anonymus De Com. p. xv, simul referens, nonnullos Menandrum ab Alexide educatum dixisse. Consentaneum est, poetam, proprie mediæ comædiæ, a quibusdam etiam novæ accenseri propter longævitate. Fabulas docuisse perhibetur a Suida 245, in quibus complures adhibitatas a veteribus; quemadmodum fuerunt, qui Antidoto Πρωτόγορον et Ὀμοίαν, Antiphani autem Ἀνταίαν, Ἀλείπετραν et Ὑπνον tribuerent. In tanta dramatum multitudine, quorum nonnulla latine versa fuisse auctor est Gellius N. A. 2, 23, non est mirum, Alexin subinde eisdem versus diversis locis usurpasse, et alios quoque interdum poetas, v. c. Eubulum (v. Ath. 1, p. 25, F), exscripsisse. Fragmentorum hujus Comici ea indoles est, ut in iis et ingenii ubertas, et mirum elegantiae omnique generis facietiarum studium appareant. De recentiore vocum quarundam forma et usu in locis singulis dicetur. » *E Mein.*, qui de singularum fabularum titulis egregie disseruit Hist. crit. Com. p. 377-403.

I. ΑΓΚΥΛΙΩΝ.

• Tempus fabulæ scriptæ indicat Platonis irrisio, quæ movit Clintonum Fast. Hellen. p. 127, ut Ancyliōnem cum ceteris fabulis, in quibus mentio fit philosophi (scil. Meropide, Olympiodoro et Parasito), ad olymp. 106 (ante Chr. nat. 355-352) referret. De argumento dramatis cf. Eubuli Ancyliōnem. » *E M.*

ANCYLIO.

Loqueris de rebus quas nescis, congener Platonis, cognoscesque nitrum et cepam

Diogenes Laert. 3, 27, de Platone: τοιοῦτος δ' ὢν ἄνωγος ἐσκώφη ὑπὸ τῶν κωμικῶν... Ἀλεξίς Μεροπίδι... καὶ ἐν Ἀγκυλίῳ.

Ἀλέγεις περὶ ὧν οὐκ οἶσθα, συγγενῶς τρέχων Πλάτωνι, καὶ γνώσει λίτρον καὶ κρόμμυον.

• Συγγενῶς τρέχων Πλάτωνι significat, opinor, *similis Platoni*, ut Ποθακλεὶ ἴσα βαίνειν dicitur noto proverbio, de quo Buttman. in Friedemannii Miscell. 2, 1, p. 50, nos ad Menandri fragm. p. 260, et similiter apud Athen. 15, p. 683, E, Nicander dixit ἰσοδρομεῖν. Photius Lex. p. 551, 8, Συγγενῶν: ἀρμόττων, συντρέχων (τινί, *conspirans cum aliquo*, ut tunc loquebantur, labente græcitate), ἁμοφωνῶν, etc. Cf. Wyttenbach. ad Plut. De sera num. vind. p. 70. Λίτρον καὶ κρόμμυον, videtur proverbialiter dictum fuisse de iis qui omnia scire satagunt. De Platonis cf. Epicratis Incert. 1. Λίτρον, antiquioris atticismi forma, pro qua νίτρον Alexandri M. demum temporibus invaluisse suspicatur Lobeck. Phryn. p. 395. » *E M.* Versu 2 libri γνώση.

II. ΑΓΩΝΙΣ ἢ ΠΗΠΗΣΚΟΣ.

Agonis erat nomen meretricis (Suidas, Ἀγωνίς: ὄνομα ἐταίρας), Ἰππίσκος autem muliebris vestimenti genus; v. Pollux 7, 13, et Hesych., Cratin. jun., Omphales fr. 2. Fabulam circa olymp. 109 actam videri ostendit Meinek.

1.

Athen. 8, p. 339, C, de Misgola Collytensi, pulchrorum citharedorum perditio amatore, testimonia scriptorum afferens: Ἀλ. δὲ ἐν Ἀγωνίῳ ἢ Ἰππίσκῳ,

Ὡ μῆτερ, ἰκετεύω σε, μὴ πείσειέ μοι τὸν Μισγόλαν· οὐ δὲ κηραφῶδός εἰμι ἐγώ.

Versum 1 Euripidis esse, Or. 249, vidit Toup. ad Longinum 15, 2. Codd. AP μὴ πείσειε. Versu 2 libri οὐ γὰρ κηθ, voce præcipua κηθ, tota posita in thesi; quod nefas. De δὲ causali, itemque de γὰρ et δὲ sæpius confusis, res nota. De Misgola Mein. præterea laudat Antiphane Piscatoribus, Timoclem Sapphone, Æschinem C. Timarch. p. 66 Reisk., etiam ab ipso Ath. commemoratum. • Eundem in longo recensu hominum τὸ ἄρρεν διοκόντων cum Chabria conjungit Libanius Pro saltat. p. 500, D: Εὐμνηστος, Λαίος, Θράσυλλος, Ἀριστογείτων, Παμμένης, Δημοκράτης, Χαθρίας, Μισγέλαος (leg. Μισγόλαος vel Μισγόλας), Καλλίας, Κριτίας, Παν-

AGONIS vel EQUULEUS.

O mater, oro te, ne impingas mihi Misgolam: neque enim ego sum citharedus.

σανίας, Ἀρχιδάμος, ex quibus conjicere licet, Alexin hanc fabulam docuisse circiter olymp. 109 (ante Chr. nat. 343-340) Cf. Clinton. Fast. Hellen. p. 127. » *E M.*

2.

Idem 11, p. 502, F: Ἀλ. δ' ἐν Ἰππίσκῳ ψυκτηρίδιον καλεῖ διὰ τούτων Ἀπῆντων τῷ ξένῳ, » etc., et 6, p. 230, B: Ἀλ. δ' ἐν Ἰππίσκῳ νεανίσκον παρὰ γὰν ἐρῶντα, καὶ ἐπιδεικνύμενον τὸν πλοῦτον τῆ ἐρωμένη, ταῦτα ποιεῖ λέγοντα « Τοῖς πασι τ' εἶπα, » etc. Ita scribamus:

— α. Ἀπῆντων τῷ ξένῳ
εἰς τὴν κατάλυσιν, ἢ συνὴν Αἰθίων ἀνὴρ,
τοῖς πασι τ' εἶπα (δύο γὰρ ἦγον οἰκοθεν)
τάκπώματ' εἰς τὸ φανερὸν ἐκνευτρωμένα
5 θεῖναι· κύαθος δ' ἦν ἀργυροῦς· τοῦκπώματ' οὐ
ἦγεν δύο δραχμάς, κυμβίον τε τέτταρας
ἴσως ἐτέρας, ψυκτηρίδιον δὲ δέκ' ὀβολούς,
Φιλιππίδου λεπτότερον. β. Ἀλλὰ ταῦθ' ὅμως
πρὸς ἀλαζονείαν οὐ κακῶς νενοσημέν' ἦν,
10 καὶ γὰρ δὲ πολίτην πτωχολαζόν' (ἄν) τινα
ἡμέτερον οἶδα.

Versu 1 et 2 libri Ἀπ. τῷ ξένῳ εἰς τ. κατ., ἢ σύνην αἰθίων ἀν., quæ emendavit Grotius Excerpt. p. 557, recte Αἰθίωνα (Αἰθίων enim scribendum est pro αἰθίων) Ἐθιοπεμ, comitem vel servum exquisitum puellæ (cf. Terent. Eun. 1, 2, 85.), intelligens. Theognis 1209:

Αἰθίων μὲν γένος εἰμι, πόλιν δ' εὐτεῖλα Θήβην οἰκῶ, πατρώας γῆς ἀπερυκόμενος.

V. 5 libri τάκπώματα: at singuli dicitur pondus poculi. V. 6 τε omittit Ath. libro 11, ibidemque v. 7 verba ἴσως ἐτέρας, quæ et sententiæ et metro conveniunt. Libro 11 δὲ' pro δέκ'. V. 8 de *Philippidis* gracilitate v. ad Aristophontis Platonem et Pythagoristen. Cf. etiam Æliani V. H. 10, 6. Quæ sequuntur verba Ἀλλὰ... ἦν, Alexidis, non Athenæi, esse, intellexerunt Porsonus Advers. p. 68 et

2.

— a. Obviam ivi in deversorium hospitiæ, quam Æthiops comitabatur, puerosque jussi (duos enim domo ducebam) pocula nitro purgata in aperto
5 ponere: erat autem cyathus argenteus; poculum pendeat duas drachmas, et cymbium quattuor fortasse alias; refrigeratoriumque vas decem obol. Philippide levius. b. At sane hæc ad ostentationem non male excogitata erant;
10 novique etiam ipse nostrorum quendam civium

Jacobsius Additt. p. 139; neque Stephanum et Grotium fugit, etiam illa καὶ γὰρ... οἶδα ipsius comædiæ saporem redolere. Ceterum libri ὄλιος pro ἀρτιότερο ἄνωγος, quæ adverbium commutari solere ostendit Jacobs. ad Anthol. Palat. 3, p. 674. V. 10 codd. temere trajectis verbis οἶδα δὲ καὶ γὰρ τινα πολ. ἦμ. πτωχολαζόνα.

3.

Idem 15, p. 678, E: εὐρίσκω δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς κυλιστὸν τινα καλούμενον στέφανον... Ἀλ. δ' ἐν μὲν Ἀγ. ἢ Ἰππ.

— α. Ὁ τρίτος οὗτος δ' ἔχει

σύκων κυλιστὸν στέφανον. β. Ἀλλ' ἔχειρε καὶ ζῶν τοῖς τοιοῦτοις.

• Quos hæc loquentes induxit poeta, mortuorum quorundam hominum imagines contemplari videntur. » *Mein.*, qui alterum interlocutorem immittendum esse suspicabatur. Idem correxit quod legabatur v. 1 δ' οὗτος, nisi præstabat scribere οὗτος φέρει. »

4.

Idem 11, p. 471, E, de Thericleis poculis (cf. Eubul. Καμπ. 2, Aristophon. Philon.) dicens: Ἀλ.... καὶ ἐν Ἰππ.

Μεστὴν ἀκράτου Θηρίκλειον ἔσπασε καλὴν, ὑπερθέουσαν.

Versu 2 codd. inepte κοίλῃν. De α et οι permixtis v. index Thucydidis.

5.

Idem 3, p. 120, B: Φειδίππου δὲ (καὶ γὰρ οὗτος ταρχοπόλης) Ἀλ. ἐν Ἰππ. καὶ Σωράκοις. • De Philippo salsamentario plura attulit Athen. Cf. Bergkii Epist. ad Schillerum p. 156. » *E M.*

III. ΑΔΕΛΦΟΙ.

Athen. 6, p. 223, F, de verbis δοῦναι et ἀποδοῦναι agens: Ἀλ. δ' ἐν Στρατιώτῃ... καὶ ἐν Ἀδελφοῖς,
α. Ἐγὼ δ' ἔδωκα γὰρ τι ταύταις; εἰπέ μοι.
β. Οὐκ, ἀλλ' ἀπέδωκας, ἐνέχυρον δῆπου λαβών.

in mendicitate ostentatorem.

3.

— a. Tertius autem hic tortam habet coronam ficulneam. b. At talibus gaudebat etiam in vita.

4.

Plenum meraci Thericleum poculum hausit venustum, superfluens.

FRATRES.

a. Egone aliquid dedi his mulieribus? dic mihi.
b. Non, sed reddidisti, quippe pro pignore acceptum.

Perperam libri 'Εγὼ δέδωκα... ἀποδέδωκα. Posterior quidem emendavit Casaub.

IV. ΑΙΠΟΛΟΙ.

Suidas, Τὰ τρία τῶν εἰς θάνατον : τοῖς εἰς θάνατον κατακρίθεισι τρία παρτίθου, ξίφος, βρόχον, κώνειον... μέμνηται 'Αλ. (Zenobius 6, 11 'Αλέξανδρος) ἐν Αἰπόλοις. De hoc proverbio Lobeck. Aglaoph. p. 740 citat Mein.

V. ΑΙΣΩΠΟΣ.

Athen. 10, p. 431, D : Λύσανδρος ὁ Σπαρτιάτης (de quo v. Pausan. 9, 32, Corn. Nepos, etc.), τὸν ὄνον ὑδαρῆ πωλούντων τῶν καπνίων ἐν τῷ στρατοπέδῳ, κεκραμένον ἐκέλευσεν ἄλλον πωλεῖν, ἵν' αὐτὸς ἀκρατέστερον ὦνοῖτο. τὸ παραπλήσιον καὶ 'Αλ. εἶρηκεν ἐν Αἰσώπῳ οὕτως (Æsopo et Solone colloquentibus),

Α. Κομφὸν γε τοῦτ' ἐστὶν παρ' ὑμῖν, ὦ Σόλων,

ἐν ταῖς Ἀθήναις, δεξιῶς θ' εὐρημένον.

Σ. Τὸ ποῖον ; Α. Ἐν τοῖς συμποσίοις οὐ πίνετε

ἄκρατον. Σ. Οὐτ' ἂν βῆδιον· πωλοῦσι γὰρ ἐν ταῖς ἀμάξαις εὐθείας κεκραμένον, οὐχ, ἵνα τι κερδαίνωσι, τῶν δ' ὠνομένων προνοούμενοι τοῦ τὰς κεφαλὰς ὑγιεῖς ἔχειν ἐκ κραπέλης· τοῦτ' ἔσθ', ὄρας, Ἕλληνας πύτος, μετρίοις χρωμένους ποτηρίοις

10 λαλεῖν τε καὶ ληρεῖν πρὸς αὐτοὺς ἡδέως· τὸ μὲν γὰρ ἕτερον λουτρὸν ἐστίν, οὐ πότος, ψυκτῆρι πίνειν καὶ κάδοις· θάνατος μὲν οὖν. Apud Athen. libri ἐκέλ. αὐτὸν πωλεῖν, ἵν' αὐτὸν ἄκρ. ὦνοῖντο, quæ correxi. De confusis plus semel ἄλλος et αὐτὸς v. Thuc. 6, 31. Versu 1 libri antiquiores ὁ Σόλων post εὐρημένον v. 2 inferunt. V. 3 sic Jacobsius. Libri συμποσίοισιν vel συμποσίοις ἵν'. Versu 4 legitur Οὐ γὰρ βῆδιον, ineleganter quidem, quum sequatur πωλ. γὰρ etc. V. 5, vinum jam aqua mixtum rure in urbem advehabant. Pollux 7, 192 : ἐπίπρασον τὸ γλεῦκος ἐφ' ἀμάξων εἰς τὴν ἀγορὰν κομίζοντες. V. 10 vulgo αὐ-

CAPRARI.

Tria mortifera (ensis, laqueus, cicuta).

ÆSOPUS.

Æsopus. Elegans hoc est apud vos, Solon, Athenis, et dextre inventum...

Solon. Quidnam? Æ. In convivis non bibitis meracum. S. Nec sane facile est : nam vendunt

τούς. Recte Mein. : « Scripsi αὐτοὺς, i. e. ἀλλήλους. »

VI. ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ.

Antiatt. p. 98, 13, Ἡμίκακον : 'Αλ. Αἰχμαλώτῳ. Pollux 6, 162 : Ἡμίκακον δὲ Εὐκλείδης (cf. Mein. Hist. crit. Com. p. 269) λέγει καὶ Σοφοκλῆς, Ἀριστοφάνης δὲ καὶ Ἡμίκακός.

VII. ΑΛΕΠΤΡΙΑ.

V. Antiphanis fabulam cognominem.

VIII. ΑΜΦΩΤΙΣ.

« Pollux 10, 175 (v. Æschyli Cereyon. 6, p. 38 nostræ ed., ubi forte omissus est numerus) : Ἀλέξιδος δὲ καὶ δρᾶμα Ἀμφωτίς. Ad explicandum titulum fabulæ Hemsterh. affert illa Hesyhii, Ἀμφωτίδες, ἃς ἔχουσιν οἱ παλαισταὶ περὶ τοῖς ὄσιν, de quibus aurium munimentis disseruit Salmasius. Quum tamen Pollux de instrumentis rusticis agat, magis huc facere videatur Athen. 11, p. 783, D : ἀμφωτίς ξύλινον ποτήριον, ᾧ χρῆσθαι τοὺς ἀγροίκους Φιλητᾶς φησι, τοὺς ἀμέλγοντας εἰς αὐτὸ, καὶ οὕτω πίνοντας. » E M.

I.

Pollux 7, 20 : τὸν δὲ νῦν μυλοκόπον ὀνοκόπον εἶρηκεν 'Αλ. ἐν Ἀμφωτίδι. Ὀνοκόπος τῶν τοὺς ἀλετώνας τῶνδε κοπτόντων ὄνους. Ita codex Falck. Meinekius scribit

— Ὀνοκόπος

τῶν τοὺς ἀλετώνας τῶνδε (fort. τούσδε) κοπτόντων ὄνους,

quasi hæc sint poetæ verba, quum ex eo Pollux commemoret tantummodo vocem ὀνοκόπον, ceterisque eam interpretetur. Quæ quidem sic habuisse suspicor in autographo ὀνοκόπος τῶν τοὺς ἀλετώνας τῶν ἀστῶν δια κοπτόντων ὄνους. Facile enim negligi a scribis poterant ista τῶν ἀστῶν, neque ita raro permiscuerunt δὲ, δὴ, et διὰ. Ceterum majore corruptione vulgati Pollucis libri Ὀνοκόπος τοὺς ἀλετρώνας τῶν δὲ κοπτόντων ὄνους. « Ὀνοκόπος, unus, qui molares lapides cædit; cf. Pyraumi fr. 3. Xenophon Anab. 1, 5, 5, dieit ὄνους ἀλέτας. De ὄνῳ v. interpp. Hesyhii v. Μύλη. » E M.

5 in plaustris statim mixtum, non lucri causa, sed prospicientes emptoribus, ne capita lædant crapula! hic (vides) Græcus est potus, quo, medicribus usi poculis, 10 garriant et nugentur inter se suaviter : alterum enim est balneum, non potus, refrigeratorio libere et cadis; mors sane.

2.

Antiatt. p. 108, 10, Μετάβα : ὡσπερ καὶ « ἀνάβα » καὶ « κατὰβα ». 'Αλ. Ἀμφωτίδι. « Κατὰβα dixit Aristophanes Ran. 35, Vesp. 973. » M. Cf. Matthiæ Gr. § 225, ann.

IX. ΑΜΗΕΛΟΥΡΓΟΣ.

I.

Antiatt. p. 82, 4, Ἀναδενδράς : 'Αλ. Ἀμπελουργῶ.

2.

Ib. 5, Ἀπολογηθῆναι : ἀντὶ τοῦ ἀπολογήσασθαι. 'Αλ. Ἄμπ.

X. ΑΝΤΕΙΑ.

Antiphanis Anteam ab Alexide nonnihil refictam esse, refert Athen. 3, p. 127, B : τὸ αὐτὸ δρᾶμα (Antiphanis) φέρεται καὶ ὡς Ἀλέξιδος, ἐν ὀλίγοις σφόδρα διαλλάττον.

XI. ΑΠΟΒΑΤΗΣ.

Athen. 14, p. 638, C : τοῦ Ἀργῆ μνημονεῖται 'Αλ. ἐν Ἀποβάτῃ οὕτως,

— α. Χορόνικος ὁ ποιητῆς ὀδί.

β. Τῶν ποιητῆς ἀσματῶν; α. Σεμνῶν πᾶν.

β. Τί πρὸς τὸν Ἀργᾶν οὗτος; α. Ἡμέρας δρόμου κρείττων.

Versu 1 Χορόνικος. Similia χορομανῆς (Ar. The-smoph. 915), χοροπαίκτης, χοροποιός. V. 3 ἡμ. δρόμου κρείττων. « Affert hæc etiam Eust. p. 1226, 15, comparans plerumque ἢ σταδίῳ καλίστερα Ar. Ran. 91. Synesius Epist. 135, p. 272 : ὥστε μοι δοκεῖν πλεῖν ἢ παλαιστῆ καὶ (fort. ἢ) δακτύλῳ γενέσθαι σφοδρότερος. De Argæ, poeta et cantore, Phanie Eresii iudicium hoc attulit Athen. 1. 1. : Τελένικος ὁ Βοζάντιος, ἔτι δὲ Ἀργᾶς (cognomen; nomen proprium ignotum) ποιηταὶ [μοιθηρῶν] (est glossema, abhorrens a verbo εὐπόρου) ὄντες νόμων, πρὸς μὲν τὸν ἴδιον χαρκατῆρα τῆς ποιήσεως εὐπόρου, τῶν δὲ Τερπάνδρου καὶ Φρόνιδος νόμων οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἠδύνατο ἐπιψᾶσαι. Plutarchus V. Demosth. 4 : Ἀργᾶς ταύνομα ποιητῆς ἦν νόμων πονηρῶν. καὶ ἀργᾶς λέων (perpe-

DESULTOR.

— a. Choro vincit hic poeta. »

b. Quibus carminibus? a. Magnificis sane.

« Quid hic ad Argan? a. Diei cursu potior.

GLAUCOMATE LABORANS.

I.

a. A me quidem, nisi omnia singulatim dicis,

ne duodecimam quidem chalcæ partem acceperis.

b. Justa oratio. a. Abacum ad calculandum! die.

b. Unum

est salsamentum quinque chalcorum. a. Dic aliud.

ram libri πον. καὶ ἀργαλέων. immo ἀργᾶς, i. e. ἀργῆεις, διάττων ταχέως : v. Schneideri Lex. v. Ἀργῆεις, Anaxandrides Hercule. Both.). Hesyh., Ἀργᾶς : καὶ ποιητὴν μοιθηρὸν Ἀργᾶν ἐκάλουν. Cum Antigenida aulædo et Cephisodoto citharista Argas conjungitur ab Anaxandride Protes. 1, 17, ex quo discas, cum Iphicratis nuptiis apud Cotyn in Thracia celebratis interfuisse. Ejusdem nomen obscuratum latere puto apud Arcadium p. 21, ubi : περισπᾶται δὲ ἀρκᾶς (immo Ἀργᾶς), πελεκᾶς. » E M.

XII. ΑΠΕΓΛΑΥΚΩΜΕΝΟΣ.

« Titulum fabulæ, in quo Casaub. mutatum aliquem in Glaucum intelligit, simplicius trahas ad glaucoma, quo quis affectus fuerit. Corralatum vertit Grotius. Glaucoma, incertum quo sensu, Nævius fabulam inscripserat. » E M.

I.

Athen. 3, p. 117, E : ἐν δὲ τῷ Ἀπεγλαυκωμένῳ συμβολὰς τις ἀπαιτούμενός φησι

α. Παρ' ἐμοῦ δ', ἐὰν μὴ καθ' ἐν ἕκαστον

πάντα δῶς,

χαλκοῦ μέρος δωδέκατον οὐκ ἂν ἀπολάβοις.

β. Δίκαιος ὁ λόγος. α. Ἀθάκιον ψήφω! λέγ'.

β. Ἐν

ἐστ' ὠμοτάριχος πέντε χαλκῶν. α. Λέγ' ἔτε-

ρον.

5 β. Μῦς ἐπτά χαλκῶν. α. Οὐδὲν ἀσεβείς οὐ-

δέπω

λέγε. β. Τῶν ἐχίνων ὀβολός. α. Ἀγνεύεις ἔτι.

β. Παρῆν μετὰ ταῦθ' ἢ βράσανος, ἠνέβοσθ' ἄμα

χρηστῆ γὰρ ἦν· ἔδωκα ταύτης δὴ ὀβολούς.

α. Τὸ γὰρ ἐβόσωμεν. β. Τὸ κύβιον τριωβόλου.

10 α. Σύνον δὲ χρεῶν γ' (ἂν) οὐκ ἔπραξας

οὐδὲ ἔν.

β. Οὐκ οἶσθας, ὦ μακάριε, τὴν ἀγορὰν, ὅτι

κατεδεδόκασι τὰ λάχαν' αἰ τρωξαλλίδες.

α. Διὰ τοῦτο τὸ τάριχος τέθεικας διπλασίου;

5 b. Museulus septem chalcorum. a. Nullum adhuc

[nefas fecisti.

Dic. b. Pro echinis obolos. a. Adhuc pius es.

b. Venit post hæc brassica, cui simul omnes ac-

clamabatis :

bona enim fuit; dedi pro hac duos obolos.

a. Ob id scilicet clamabamus. b. Cybium triobolo.

10 a. Coniunctam vero rem, qua opus est, ne unam

[quidem curastf.

b. Haud nosti, beate vir, forum : quippe

comederunt olera erucae. [cisti?]

a. An propterea salsamenti duplum pretium fe-

- β. Ὁ ταριχοπόλης ἐστίν· ἐλθὼν πυνθάνου.
 15 Γόγγρος δέκ' ὀβολῶν. α. Οὐχὶ πολλοῦ. Λέγ' ἕτερον.
 β. Τὸν ὀπτὸν ἰχθὺν ἐπριάμην δραχμῆς. α. Παπαῖ,
 ἀνῆκεν, ὡσπερ πυρετὸς, εἴτ' ἂν ἐπιτελεῖ.
 β. Πρὸςθεσ τὸν οἶνον, ὃν μεθύοντων προσέ-
 λαβον
 ὑμῶν, χάς τρεῖς, δέκ' ὀβολῶν ὁ χούς.

Versu 1 et 2 Παρ' ἐμοῦ... ἀπολάβεις. « Verba ejus, qui symbolas a sodalibus acceperat, ut communes epulas accuraret. Is igitur cum caupone vel coquo agit de pretio singulorum ciborum, quod partim ei nimium videtur. » *E Schw.* Meinek. malit πάντα θῆς. Explico ἐὰν μὴ θῆς, nisi das, h. e. dices. Virgilius Eclogæ 1, 19 :

Sed tamen, iste deus qui sit, da, Tityre, nobis. Ibi Voss. : « Da, gewählte Sprache, wie bei Statius datur, bei Euripides δός, und das erwidernde accipe. » V. 3 ἀβάκιον ψῆφον (intell. θές. Abacum ponere jubetur servus), ita Palmerius Exerc. p. 496, probante Dobræo. Libri ψῆφον λέγε. β. ἐστ' (ABP λέγεσθαι) ὁμοτ. etc. Ἐμοτάριχον ex versu 4 memorat Athen. 3, p. 117, C. Χαλκοῦς nummus explicatur Bachm. Anecd. 1, p. 312; cf. Pausan. 7, 22. V. 5. « Mūs; etiam μύσας dieti, musculi sive mytili, de quibus, annotante Schweigh., Athen. 3, p. 85, D; 86, D et F, Gesner. De aquat. p. 181. » *E M.* V. 7-9 vulgo : β. ἄρ' ἦν (cf. fr. 3) μετὰ τ. ἢ βραφ. ἦν ἐβοῶτε; α. Ναί (duo Mss. ἐβοῶτ' εἶναι) χρηστή γὰρ ἦν. β. ἐδοῶκα - ὀβολοῦς. α. τί γὰρ ἐβ.; In verbis χρηστή... ὀβολοῦς enuntiatum causale loco priore positum est sententiæ; qua de re v. ann. ad Aristoph. Ecclesiaz. 610; et hæc omnia β persona pronuntiat, non partem eorum α, qui, minime prædicans ipse brassicam, de pretio ejus, quod indicasse statim cogitandus est coquus, exclamat Τὸ (h. e. τοῦτο) γὰρ ἐβοῶμεν, *Ob hoc scilicet clamabamus.* V. 10 codd. insigni depravatione sonεῖν (sic Λ ὄνεῖν; PV, ὄνεῖν L) χειρῶν γε οὐκ ἐπράξατο

- b. Salsamentarius adest : i exploratum.
 15 Conger decem obolorum. a. Non magni. Dic porro.
 b. Piscem assatum emi drachma. a. Παπα, remisit, ut febris, dein tamen confecit rem!
 b. Adde vinum, quod inebriatis vobis adsumpsi, tres choas, decem obolis ejus.

2.

Strategos quum video supereilia contrahere, molestum quidem puto, nec tamen valde miror præcipue honoratos

οὐδὲ ἐν. Agnovi συνόν, i. e. δ σύνεστι, *conjunctum* aliquid, addi solitum cybiis, tanquam necessarium, προσῆκόν τι, χρεῶν (v. Schneideri Lex. h. v.). Adjeci ἂν. Olera (λάχανα) potissimum dici putat β (cf. Epicratis Incert. 1); addebantur etiam alia salsamentis. Martialis 5, 79 :

Divisis cybium latebit *ovis.*

V. 11 οἶσθας cod. A; vulgo οἶσθ' ἄ. V. 12 λάχαν' αἰ Jacobs. pro λάχανα. V. 13 τὸ additum est a Schweigh. Τὸ τάρ., ipsum illud κόβιον. V. 17 libri corrupte, præsertim male collocata voce πυρετὸς, in qua vis sententiæ ista est,

ὡσπερ πυρετὸς ἀνῆκεν, εἴτ' ἐν ἐπιτελεῖ.

Meinek. conj. ὡσπερ π. ἀνῆκ'. ἐπέτεινε, (vel ἐπιτελεῖ) δ' ἐπὶ τελεῖ. Jacobsius quoque et Dobræus ἐπέτεινε.

2.

Idem 6, p. 224, F, de piscariorum insolentia χρήσεις poetarum afferens : Ἄλ. Ἀπελαουκωμένη,

Τοὺς μὲν στρατηγούς τὰς ὀφρῦς ἐπὶ ἰδῶ ἀνεσπακότας, δεινὸν μὲν ἡγοῦμαι ποιεῖν, οὐ πάνυ τι θαυμάζω δὲ προτετιμημένους ὑπὸ πόλεως μεῖζω τινὰ τῶν ἄλλων φρονεῖν.

5 τοὺς δ' ἰχθυοπόλας, τοὺς κάκιστ' ἀπολουμένους, ἐπὶ ἰδῶ κάτω βλέποντας, τὰς δ' ὀφρῦς ἐπάνω γ' ἔχοντας τῆς κορυφῆς, ἀποπνίγομαι. Ἐὰν δ' ἐρωτᾶς « εἰς πόσον τοὺς κερτρεῖας πωλεῖς δὺ ὄντας » ; « Δέκ' ὀβολῶν » φησίν. « Βαρύ-

10 ὀκτὼ λάβοις ἂν » ; « εἴπερ ὄνεῖ τὸν ἕτερον ». « Ἢ τᾶν, λαβὲ, καὶ μὴ παῖζε » ! « Τσοῦδ', ἢ παράτρεχε ! »

Ταῦτ' οὐχὶ πικρότερον ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς ;

Versu 1 τοὺς στρατ., non militum, sed ἀρχοντας στρατηγούς, summos Atheniensium magistratus. V. 4 libri ὑπὸ τῆς πόλεως, hoc nomine occultato in thesi

a civitate paulo sublterioribus quam ceteros esse sed piscium venditores male perituros [animis; quum video in terram dejectis oculis, supereiliis ad verticem adductis, dirumpor. [que

Quumque rogas « Quo summum pretio vendis duos mugiles » ? « Decem obolis, » inquit. « Durum :

10 octone sumes » ? « Si alterum eorum emis. » « O bone, accipe, nec lude » ! « Tanti emes, vel [prætercurre. »

Hæc nonne ipso felle acerbiora sunt ?

(cf. Asclep. 2). Ibidem vulgo μεῖζον τι, sed ABPV μεῖζω. Solæce cod. L μεῖζω τι. V. 7 libri ἔχοντας ἐπάνω τῆς κορ., etiam vocabulo ἐπάνω male collocato. V. 8 codd. fere ἐρωτήσας, vel ἐρωτήσας, πόσου. Male C ἐρωτήσης, quod tamen acceperunt. V. 11 codd. PVL τοὺς οὐ δεῖ. Coraes apud Schweigh. τόσου δεῖ. Dobr. ad Ar. Pluti 361, dure ommissa particula disjunctiva, τσοῦδ'. παράτρεχε.

3. 4.

Idem 7, p. 301, A, de ἐψητοῖς agens : Ἄλ. ἐν Ἀπεγλ.,

— Καὶ γὰρ ἐψητοὶ τινες
 παρῆσαν ἡμῖν δαιδάλοῖ πως :

τὰ γὰρ καλὰ πάντα Δαιδάλου καλοῦσιν ἔργα. (Scil. ridicule si inferiorum artium res sive opera dicuntur, ut h. l. Commemorat hæc Eustath. ad Hom. p. 1169, 12, quo loco usus Meinek. hæc recte constituit Cur. critt. p. 32.) καὶ πάλιν

Τῶν οὖν κορακίων πείραν οὐχὶ λαμβάνεις,
 οὐδὲ τριχιδῶν, οὐδὲ οἶον ἐψητῶν τινῶν ;

XIII. ΑΗΟΚΟΠΤΟΜΕΝΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 431, C : Ἄλ. δ' ἐν Ἀποκοπτομένη (ita h. l. Ath., sed cod. VL. Ἀ-μένορι)

Ὁ συμποσίαρχος ἦν γὰρ, ἀλλὰ δημίος
 ὁ Χαιρέας κυάθους προπίνων εἰκοσιν.

Inepte libri δημίος. Notum, quid sit δημία πίνειν : v. Schneideri Lex. v. Δήμιος, et de Chærea, præfecto classis Atheniensium, Thuc. 8. Irridetur vir, qui, convivio præsidens, tanquam symposiarchus, nihil nisi publico sumptu se inebriaverat. Etiam filius ejus vapulat Aristoph. Vesp. 656.

2.

Idem 13, p. 562, D, de Amoris vi et natura : Ἄλ. δ' ἐν Ἀποκ.

— Λέγεται γὰρ λόγος

3.

— Erant enim pisces quoque aliquot cocti nobis, dædalei.

4.

Coracinos igitur non gustas, neque sardas, neque verbi causa pisces aliquos coctos? ABSCISUS.

1.

Neque enim fuit symposiarchus, sed publico sumptu Chæreas viginti cyathos propinabat.

2.

Sermo enim est

ὑπὸ τῶν σοφιστῶν, μὴ πέτεσθαι τὸν θεόν, τὸν ἔρωτα, τοὺς δ' ἐρώντας· αἰτίαν τ' ἔχειν ἐκείνων ἄλλων, ἡγνοηκότας δὲ τοὺς

5 γραφεῖς ἔχοντα πτέρυγας αὐτὸν ζωγραφεῖν.

Versu 1 « Λέγεται γὰρ λόγος, ut Hephæst. apud Phrynichum p. 67 : λόγος ὡσπερ λέγεται. Respicit locum Eust. p. 987, 25. » *E M.* V. 3 et 4 libri obscure αἰτ. δ' ἔχειν ἐκ. ἄλλως. Nostra sic interpretaberis : causam, cur Amor alis careat, esse eam, quod aliter moveatur, inprimis levitate corporis divini fretus per terram, aquam atque aerem facile incedens : v. *Iiad.* 1, 44, 47, etc; de alatis autem diis ann. ad Aristoph. Av. 548.

XIV. ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ.

« Ἀρχιλόχους dixit Antiatt. p. 106, 16, quo titulo et Cratinus docuit fabulam, quem imitatum esse Alexim haud inepte suspicaris. » *E M.*

1.

Athen. 14, p. 644, B : ὅτι δὲ καλοὺς πλακοῦντας ἐν Παρίῳ τοῦ Ἑλλησπόντου (v. Herodot. 5, 117) φαγεῖν ἐστίν, οἱ ἐπιδημήσαντες μαρτυροῦσιν. Ἄλ. γὰρ πεπλάνηται, λέγων τοὺς ἐκ Πάρου. λέγει δὲ οὕτως ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρχιλόχῳ,

Ἐὶ τὴν εὐτειχῆ ναίον Πάρον, ὄλιβι πρέσβυ,
 ἢ κάλλιστα φέροι χόρα δύο τῶν συναπασῶν,
 κόσμαν μὲν μακάρεσσι λίθον, θνητοῖς δὲ πλά-
 κοῦντας.

« Videtur his compellari Archilochus, Parius poeta. » *Mein.* Versu 1 codd. εὐτυχῆ. Correxit Dindorf.

2.

Antiatt. p. 106, 16, Λαδόμενος : ἀντὶ τοῦ λαβῶν. Ἄλ. Ἀρχιλόχος. Vereor ut huc pertineat Epicl. 1, 8, quod putat Mein.

XV. ΑΣΚΛΗΠΙΟΚΛΕΙΔΗΣ.

Athen. 4, p. 169, D : βατάνιον (sic) δ' εἶρηκεν Ἀντιφάνης.. Ἄλ. δ' ἐν Ἀσκληπιοκλείδῃ,

sophistarum, non volare deum Amorem, sed amantes; et causam illi esse, quod aliis utatur; pictores autem id nescientes alatum eum pingere.

ARCHILOCHUS.

1.

O bene inuratum habitans Parum, beate senex, quæ pulcherrime universarum regio duo fert, decus quidem cœlicolis lapidem, mortalibus autem [placentas.

— Οὕτως δ' ὀψοποιεῖν εὐφρῶς
περὶ τὴν Σικελίαν αὐτὸς ἔμαθον, ὥστε τοὺς
δειπνούντας εἰς τὰ πατάνη ἐμβάλλειν ποιῶ
ἐνίοτε τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

Apud Athenæum quidem reliqui βατάνιον, sed ipsius poetae versu 3 temperare mihi non potui, quin e Polluce 10, 107, unice verum πατάνια arcesse-rem: nam Athenæi codd. etiam h. l. fere habent βατάνια, et edd. βατάνι. Versu 2 librarii, pariter lapsi atque Ἀπεγλ. fr. 2, 4. scribe περὶ Σικελίαν (ἀν) αὐτὸς etc. V. 3 sic Jungermann. Libri ἐκβα-λεῖν, κ et μ confusis, ut apud Cratinum Cleobul. 4. Verba inde ab ὥστε v. 2 Al. paucis mutatis ite-rum posuit in Crateua, cuius v. fr. 1, v. 21-23.

XVI. ΑΣΩΤΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

Athen. 8, p. 336, D: Ἄλ. δ' ἐν Ἀσωτοδιδασκάλῳ, φησὶ Σωτίων ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ἐν τοῖς περὶ τῶν Τίμωνος Σίλλων, ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀπῆντησα τῷ δράματι (prudenter fecit Athen. propterea fidem non abrogans Sotioni, quum facile potuerit, ut Græci poetae fertilissimi opus quoddam in Ægyptum venderetur, relicto nullo eis mare apographo): ὁ δὲ Σωτίων φησὶν, ἐν τῷ δράματι Ξανθίαν τινὰ οἰκέτην πεποιῆ-σθαι προτροπόμενον ἐπὶ ἡδυπάθειαν ἡμοδούλους ἑαυτοῦ καὶ λέγοντα

Τί ταῦτα ληρεῖς, φληναφῶν ἄνω κάτω
Λύκειον, Ἀκαδήμειαν, Ὠιδεῖον, Πύλας,
λήρους σοφιστῶν; οὐδὲ ἐν τούτων καλόν.
Πίνωμεν, ἐμπίνωμεν (ἡμένω), Σίκων,
5 χαίρωμεν, ἕως ἔνεστι τὴν ψυχὴν τρέφειν!
τύρβαζε, Μανῆ! γαστρὸς οὐδὲν ἦδιον
αὐτῆ πατῆρ σοι καὶ πάλιν μήτηρ μόνῃ.
ἀρεταὶ δὲ, πρεσβεῖαί τε, καὶ στρατηγίαι,
κόμποι κενοὶ ψαφοῦσιν ἀντ' ὀνειράτων.
10 ψύξει σ' ὁ δαίμων τῷ πεπρωμένῳ χρόνῳ,
ἔξεις θ' ὅσ' ἀν' ἀφῆς τε καὶ πῆγς μόνῃ.
σποδὸς δὲ τᾶλλα, Περικλέης, Κόδρος, Κί-
μων.

* Quod dicit Athen., se hoc drama non nisi apud

ASCLEPIOCLIDA.

— Tam apte autem opsonare
circa Siciliam ipse didici, ut
convivantes interdum patellis dentes
injicere faciam præ voluptate.

NEQUITIÆ MAGISTER.

Quid talia nugaris, garruens ab imo ad summum
Lyceum, Academiam, Odeum, Pylas,
sophistarum nugas? nihil horum venustum

Sotionem invenisse, ejusmodi est, ut dubitationem de γνησιότητι ejus movere posset, nisi fragmenti ea esset indoles, ut Alexide nequaquam indignum videatur, quamvis Atticorum usum desideres in verbis τυρβάζειν et φύγειν, et in correpta media vocis ἦδιον (de quo cf. Aristoph. Acharn. 254, Av. 738, etc.). His argumentis adducor, ut fabulam neque Alexidem, neque alium Atticum poetam, auctorem habuisse statuam. Quanquam, quod Gaisford. ad Marklandi Supplices 1101 scribit, fragm. illud e doctissimorum virorum sententia Sotioni potius tribuendum esse, quorsum spectet, non reperio: nam Marklandus quidem, quem laudat, ad Euripidis Suppl. 127, insciens plane Sotioni hæc tribuit, Athenæi verbis deceptus, quæ paulo negligentius inspexerat. » Hæc Mein. in Hist. crit. p. 397 seq., et confidentius etiam in annot. vol. 3 p. 395: « Non Alexidis hæc esse, certissimum est. Ipsi Sotioni præter Marklandum tribuunt Dobræus Advers. 2, p. 317, et Porsonus apud Walpol. Com. Gr. p. 88, ejus conjecturæ in Athenæi verbis nihil præsidii. Similem scenam representaverat mediæ vel novæ comædiæ poeta, quo utitur Plutarchus Non suav. vivi secundum Epic. p. 1098, B: καὶ γὰρ οἱ θεράποντες στὰν Κρόνια δειπνῶσιν ἢ Διονύσια κατ' ἀγρὸν ἄγῳσι, περιμόντες, οὐκ ἂν αὐτῶν τὸν δολογμὸν ὑπομείναις καὶ τὸν θόρυβον, ὑπὸ χαρ-μονῆς καὶ ἀπειροκαλίης τοιαῦτα ποιοῦντων, καὶ φλεγ-γομένων

Τί καὶ κάθη; πίνωμεν. Οὐ καὶ σίτια
πάρεστιν; ὦ δύστηνε, μὴ σαυτῷ φθόνει, etc. »

Jam absolvamus annotanda ad singulos versus. V. 2 Dindorf. Ἀκαδήμειαν pro Ἀκαδημίαν. Ibidem codd. PVL ὠιδεῖον πύλας, nec recte ABC et Casauboni Mss. ὠιδεῖου πύλας. Πύλαι sunt Θερμοπύλαι, ubi, sicut postea Delphis, Amphictyonum con-ventus habebatur: v. Bæhr. ad Herodot. 7, 213. Dehortatur igitur servus h. l. et verbis ἀρεταί... ὀνειράτων a curandis ingenii operibus (ἀρεταῖς: cf. Aristoph. Lysistr. 510, 512) cum philosophicis tum politicis, ventri studens et præ vino cetera contemnens. » De Odeo a philosophis frequentato vid. Plutarch. De exsilio c. 14, et Diog. Laert. 7 184. » Mein. V. 4 libri varie corrupti ἐνπινοῦμένοι,

Bibamus, strenue bibamus (sedentes), Sicon;
5 gaudeamus, dum licet animam nutrire!
turba, Manes! ventre nihil suavius:
hic pater tibi, rursusque mater sola;
opera vero ingenii, et legationes, et imperia,
vanæ jactationes, strepitant instar somniorum;
10 recreabit te deus fatali tempore,
et habebis, quæ comederis biberisque, sola.
pulvis autem cetera, Pericles, Codrus, Cimon.

ἐνπινοῦμένοι, vel ἐμπίνωμεν, ἐμπίνωμεν (sine ὦ) σι-κῶν. Putida repetitione Casaub.

πίνωμεν, ἐμπίνωμεν, ὦ Σίκων, Σίκων, etc.

Versu 6 libri μανῆν. V. 8 Jacobsius ἀρχαὶ δέ. V. 9 « Phrynichus Bekkeri p. 48, 18, Καινὰ ψοφεῖν: καίνως κομπάζειν. Lege κενὰ et κενῶς. V. 10 ita Mur-etus ex veteribus libris. Vulgo ψ. σε δαίμων. V. 12 scripsi σποδὸς, ut voluit Dobr. Advers. 2, p. 317. Libri σποδοί, et PVL eodem errore Κόδροι. » E Mein.

XVII. ΑΤΑΛΑΝΤΗ.

Antiatt. p. 108, 3, Μικρόφωνος: Ἄλ. Ἀτα-λάντη. « Eodem titulo inscriptæ complures Co-micorum fabulæ ferebantur; cognomine drama Turpili, qui magni fecisse videtur Alexidem, ad imitationem ejus compositum fuisse credas. » E M.

XVIII. ΑΤΘΙΣ.

1.

Athen. 9, p. 386, C: καὶ σὺ γὰρ, ὡς εἶπες, μετ' ἐμοῦ κατὰ τὸν Ἄλεξιν οὐδενὸς ἐμψύχου μεταλαμβάνεις, ὅς φησιν ἐν Ἀτθίδι τάδε,

α. Ὁ πρῶτος εἰπὼν, ὅτι σοφιστῆς οὐδὲ εἷς
ἐμψυχον οὐδὲν ἐσθίει, σφῆς τις ἦν.
ἐγὼ γὰρ ἦκα νῦν ἀγοράσας οὐδὲ ἐν
ἐμψυχον. Ἰχθῦς ἐπριάμην τεθνηκότας
5 μεγάλους· κρεάδι' ἀρνός ἐστ' ἂν πίνους,
οὐζῶντος· οὐχ οἶόν τε γάρ. β. Τί ἄλλο; α. Καὶ
ἡπάτιον ὀπτὸν προσέλαβον. Τούτων ἐν
δείξῃ τις ἢ φωνῆν τι ἢ ψυχὴν ἔχον,
τρὶς ὁμολογῶ δικάειν, παραβαίνων τὸν νόμον.

Versu 5 libri ἀρνὸς ἐσθίειν πίνους. Schweigh. et vulgo edd. ἐστὶ π. V. 6 altera persona vulgo perperam omissa γάρ τι ἄλλο. Nec sufficit Casauboni scri-ptura γάρ. τί ἄλλο; Recte Καὶ cod. B; minus recte PVL καί. Vid. ann. ad Pherecr. Κρατ. 12 V. 8 libri φωνῆν τιν' vel τινα. Correxerit Grotius. V. 9 libri

ATTICA.

1.

a. Qui primus dixit, sophistam nullum
animati quid edere, sapiens fuit:
ego enim nunc adsum animato
empto nullo. Pisces meratus sum mortuos,
5 magnos; carunculæ agni sunt pinguis,
non vivi; non enim potuit. b. Quid aliud? a. Etiam
hepatium assum adsumpsi. Horum si quod
quisquam ostenderit voce vel animam habere,
ter me peccasse fateor lege migrata.

2.

Lucem obnubilat primum Juppiter tacite,

vitiose ἀδικεῖν προσομολογῶ καὶ παραβαίνειν τ. v. Tri-a
empta dixerat a persona: proinde, si viva fuerint,
se ter peccasse; sophistarum lege ista migrata. Πρὸς
et τρὶς commutata, ut apud Cratinum Νόμ. 14.
Vulgo, auctore Grotio, ἀδικεῖν ὁμολογῶ καὶ παρ.
τ. v. Ceterum his sophistæ irridentur, tanquam
parci et miseri.

2.

Photius Lex. p. 244, 23, Μᾶλλον μᾶλλον: ἀντὶ
τοῦ αἰεὶ καὶ μᾶλλον. Ἄλ. Ἀτθίδι,

Φῶς ἐπινεφεῖ τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ,
ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον.

Codex Πῶς itemque Suidas in eadem v. De confusis
Π et Φ v. ad Thuc. 8, 53. « Comparasse videtur
poeta ingravescens aliquod malum cum tempestate
sensim sensimque ingruente. » E M.

XIX. ΑΧΑΪΣ.

1.

Stobæus Floril. 29, 33, cum lemme Ἀλέ-
ξιδος Ἀχαιίδι.

Ὅτι πάντα τὰ ζητούμεν' ἐξευρίσκειται,
ἂν μὴ προαποστῆς, μηδὲ τὸν πόνον φύγῃς.
ὅπου γὰρ εὐρήκασιν ἀνωποῖ τινες
μέρος τι τῶν θεῶν τοσοῦτο, τῶν τόπων
5 ἀπέχοντες, ἀστρων ἐπιτολὰς, δύσεις, τροπὰς,
ἔκλειψιν ἡλίου (τε), τί τῶν κοινῶν κάτω
καὶ συγγενικῶν δύναται' ἂν ἀνθρώπων φυγεῖν;
Versu 1 Meinek. Ἀπαντα τὰ ζ. V. 3 libri putide ἀν-
θρώποι τινες. V. 4 et 5 iidem mendose τοσοῦτω τῷ
τόπῳ ἀπέχοντες. V. 6 τὸ metri firmandi et cæsurae
legitima causa inserui, haustum, ut videtur, a τί
vicino.

2.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 339, 8: ἐστὶ δὲ ἀγ-
κὴ καὶ εἶδος τι ἄμματος. Ἄλ. Ἀχαιίδι,
— (Τῆν) ἀγκύλην τῆς ἐμβάδος
ἔσφιγξας οὐ καλῶς λυθεῖσαν.

dein magis magisque.

ACHÆIS.

1.

Omnia quæ sita inveniri,
nisi ante desistas et laborem fugias:
nam ubi intuentes quidam invenerunt
tantam divinarum partem, procul a locis
5 eorum, astrorum ortus, occasus, conversiones,
et eclipsin solis, quid communium infra
et congenitarum rerum fugere possit hominem?

2.

— Vinculum socci
solutum non bene ligasti.

ἐχρήσαντο δὲ καὶ ἄλλοι τῇ λέξει. Codex turbata serie ἀγκ. τῆς ἐμβ. οὐ καλῶς ἔσφ. λυθ. Initio τὴν addidit Meinek.

XX. ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ.

Antiatt. p. 115, 12, Ὑποκροῦσαι : τὸ ἐμποδίσαι. Ἄλ. Βοστρύχῳ. « Scil. in dicendo; cf. Elmsl. ad Ar. Acharn. 38. » *E M.*

XXI. ΒΡΕΤΤΙΑ.

1.

Athen. 14, p. 650, C : ὅτι δὲ τὰς ἀπίους ἐν ὕδατι εἰσέφερον εἰς τὰ συμπόσια, Ἄλ. ἐν Βρεττία παρίστησι διὰ τούτων,

— α. Εἰδές ποτε

πίνουσιν ἀπίους ἀνδράσι παρακειμένας ἐν ὕδατι; β. Πολλὰ πολλάκις δῆπου. Τυή; α. Οὐκοῦν ἕκαστος ἐκλεγόμενος λαμβάνει 5 τῶν ἐπινεουσῶν τὴν πεπαιτάτην αἰεί; β. Δηλονότι.

Versu 2 libri πίνουσιν ἀνθρώποις ἀπίους παρ. Miror, hæc venditari pro versu, non dicam Alexidis, sed cuiusvis, quæ cæsura laborant, et in quibus primaria vox ἀπίους delitescit. Adeo turbavit glossema ἀνθρώποις. « Ἀπίους in hoc versu respexerunt schol. Aristoph. Ecl. 355, gramm. Bekkeri p. 425 init., Suidas v. Ἄπια. » *Mein.* Versu 3 vulgo — ἐν ὕδ. πολλῶ; β. πολλάκις δῆπου. τί οὖν; Bene *Mein.* ita, ut edidi, nisi quod reliquit τί οὖν minus commodum : posui τῆ; v. index Aristoph. h. v. « Teles Stob. Floril. 93, 31 (p. 237 Gaisf.) : θρύπτει δ' ὁ πλοῦτος καὶ μαλάττει (hæc καὶ μαλ. delenda, ex glossemate illata. *Both.*) λαβὼν πολλὰ πολλάκις καὶ τὰς ὑγιεινὰς φύσεις. (Teles, opinor,

θρύπτει δὲ πλοῦτος πολλὰ πολλάκις λαβὼν ... καὶ τὰς... ὑγιεινὰς φύσεις. *Both.*)

Cinnamus Hist. 2, p. 28 ed. Bonn. : πολλὰ πολλάκις ἐν οὐ μετρίαις ἐμοὶ πονουμένῃ πραγμάτων δυσ-

BRUTTIA.

1.

— a. Vidistin' unquam bibentibus viris adjacentia in aqua pira? b. Persæpe nimirum. Quid igitur? a. Nonne unusquisque semper electum sumit 5 innatantium mitissimum? b. Scilicet.

2.

Tale quiddam est vita, quale tesserae : non eadem semper cadunt, nec vitæ eadem manet forma, sed mutationes habet.

κολίαις οὗτος, τῶν ἄλλων ἀπειρηκότων, μέγας ἐν βουλαῖς ὤφθη. » *E M.* Cf. Ar. Thesmoph. 286, Ecclesiast. 1102. Aquæ autem immissa veteres refrigerasse videntur pira, sole fervefacta in arboribus.

2.

Stobæus Flor. 105, 4, cum lemme Ἀλέξιδος ἐκ Βρεττίας, et omissio indice fabulæ Arsenius Viol. p. 101.

Τοιοῦτο τὸ ζῆν ἔστιν, ὥσπερ οἱ κύβοι· οὐ ταῦτ' αἰεὶ πίπτουσιν, οὐδὲ τῶ βίῳ ταῦτόν διαμένει σχῆμα, μεταβολὰς δ' ἔχει.

« Plutarchus Moral. p. 467, A : κυβεῖα δὲ Πλάτων τὸν βίον ἀπέικασεν. Terentius Ad. 4, 7, 21 : Ita vita est hominum, quasi quum laudas tesseres. » *E M.*

XXII. ΒΩΜΟΣ.

Pollux 7, 72 : τὴν δὲ ἐργαζομένην τὸ λίνον λινουργὸν ἂν εἴποις, Ἀλέξιδος εἰπόντος ἐν Βωμῶ

Γυνὴ λινουργὸς περιτυχοῦσ' ἀφείλετο.

Ita Porson. Libri περι τοίχους.

XXIII. ΓΑΑΤΕΙΑ.

1.

Athen. 12, p. 544, E : κωμῶδῶν δὲ αὐτὸν (Aristippum) Ἄλ. ἐν Γαλατεία ποιεῖ τινὰ θεράποντα διηγούμενον περὶ τίνος τῶν μαθητῶν τάδε·

Ὁ δεσπότης οὐμὸς περὶ λόγους γὰρ ποτε διέτριψε, μεираκίσκος ὢν, καὶ φιλοσοφεῖν ἐπέθετο. Κυρηναῖος ἦν ἐνταῦθ' (ἔθνος) ὡς φησ', Ἀρίστιππὸς τις εὐφυὲς σοφῶν, 5 μᾶλλον δὲ πρωτεύων θ' ἀπάντων τῶν τότε, ἀκολαστία τε τῶν γεγονότων διαφέρων· τούτῳ τάλαντον δούς μαθητὴς γίγνεται ὁ δεσπότης καὶ τὴν τέχνην μὲν οὐ πᾶν ἐξέμαθε, τὴν δ' ἀρτυσίαν συνήρπασεν.

ARA.

Mulier lintearia forte præsens abstulit.

GALATEA.

1.

Dominus enim meus olim orationibus occupabatur juvenis, et philosophiæ se applicuit. Cyrenæus hic fuit, ut (populus) narrat, Aristippus quidam ingeniosus inter sapientes 5 immo potius (et) princeps tunc omnium, [tes et vita dissoluta insignis inter genitos; hujus discipulus talento dato fit dominus; et artem quidem non optime didicit, sed ciborum conditionem simul arripuit.

Versu 3 et 4 ἐνταῦθα, ὡς φησ', Ἀρίστιππὸς τις σοφιστὴς (prius σοφιστῶν scriptum fuisse putes), εὐφυὲς, μᾶλλον etc. Vicit etiam hic, ut tot aliis in locis, glossema familiare librariis : vix enim dubitandum est, quin Al. dixerit σοφῶν, ut Herodotus 2, 49 : Μελάμποδα... ἄνδρα σοφόν, Xenophon Mem. Socr. 2, 1, Πρόδικος δὲ ὁ σοφός, etc. Posui ἔθνος, forte omissum post simile-ῶσα. Pro arbitrio Schweigh. et Mein. :

— ἐνταῦθά τις, ὡς φασ', Ἀρίστιππος, σοφιστὴς εὐφυὲς,

quorum versuum posterior tam elumbis est, quam qui maxime. Versu 5 addidi θ', Casaubonus τῶν. V. 6 vulgo ἀκολασία. Sed alterum Meinek. et gramm. Bekkeri Anecd. p. 367, 24, Ἀκολασία Θεουκιδίδης ἔφη, ἀκολαστία δὲ Ἀλέξιδος. V. 7 τάλαντον δούς. « Primus Socraticorum fuit Aristippus, qui mercedem a discipulis exigeret, teste Diogene Laert. 2, 65. V. 9 τὴν δ' ἀρτυσίαν συνήρπασεν, artem vero cibos condiendi simul arripuit. (Similiter Latini dicunt occasionem, opem, etc., arripere.) Cf. Lobeck. ad Soph. Ajaxem v. 16. Libri ἀρτηρίαν, quod frustra tueri conatur Coraers. Scripsi ἀρτυσίαν, etsi alias non lectum, sed recte dici ostendit ὀψαρτυσία. Aristippi gulositas cum aliunde nota est, tum et Diogene Laertio, 2, 75. » *E M.*

2.

Idem 7, p. 314, D, de νάρκη πῖσσε : Ἄλ. ἐν Γαλ.

Νάρκην μὲν οὖν, ὡς φασιν, ὠνθυλευμένην ὀπτᾶν ὄλην.

3.

Antiatt. p. 93, Εὐοψίαν : ἀντὶ τοῦ εὐπροσοπίαν. Ἄλ. Γαλ. Pollux 6, 38 : Ἄλ. εὐοψίαν εἶπεν. Apud Bekkerum εὐοψίαν.

4.

Photius p. 302, 2, et, omissis poetæ et fabulæ nominibus, Antiatt. p. 109, 11, Νομικόν : τὸν ἐπιστήμονα τῶν νόμων.

XXIV. ΓΡΑΦΗ.

Athen. 13, p. 606, A : Κλείσοφος δὲ Σηλυμβριανός, τοῦ ἐν Σάμῳ Παρίου ἀγάλματος ἐραστὴς, κατέκλεισεν αὐτὸν ἐν τῷ ναῶ, ὡς πλησιάζει δυνησόμενος, καὶ ὡς ἠδυνάτει διὰ τὴν ψυχρότητα καὶ τὸ ἀντίτυπον τοῦ λίθου, τηνικαῦτα τῆς ἐπιθυμίας ἀπέστη, καὶ προ-

2.

Torpedinem igitur, ut aiunt, fartam assa totam.

PICTURA.

Evenit etiam, ut narrant, Sami simile quiddam : lapideam virginem

βαλλόμενός τι σαρκίον ἐπλησίασε. τῆς πράξεως ταύτης μνημονεύει καὶ Ἄλ. ὁ ποιητὴς, ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ δράματι Γραφὴ λέγων ὕδα,

— Γεγέννηται δ', ὡς λέγουσι, κὰν Σάμῳ τοιοῦθ' ἔτερον· λιθίνης ἐπεθύμησεν κήρης ἄνθρωπος, ἐγκατέκλεισε θ' αὐτὸν τῶ νεῶ.

« Cf. Philemonis fragm. incert. 35. Hæc fabula, in qua inductus fuerit homo pictæ mulieris amore captus, fortasse Aristaneto ansam dedit epistolæ 10 libri 2. » *E M.*

XXV. ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΙΑ.

« Hujus comediæ quod argumentum fuerit, ex titulo suspicari licet. Scilicet illis temporibus, quibus permulti Athenienses insano quodam studio rerum Laconicarum ferebantur, etiam mulieres, quum magnas sui generis prærogativas esse viderent apud Lacedæmonios (v. Aristot. Polit. 2, 7, 9), libido invasit in majorem se libertatem vindicandi et omnia suo arbitrio agendi. Id Al. in lusum jocumque verterit, fortasse exemplo Aristophanis, cujus Ecclesiastus hoc dramate imitatum esse Nostrum, probabiliter conjicit Bættigerus Opusc. 1, p. 301. Amphidid fabulam cognominem memorat Athen. 8, p. 336, C. De scriptura γυναικοκράτει, sive potius γυναικοκρατία, disseruit Lobeck, in Parergis ad Phrynichi Ecl. p. 525. » *M.*

1.

Pollux 9, 44 : προσαρθμητέον δὲ τοῖς δημοσίοις θεάτρον, καὶ θεάτρον μέρος πρὸς τοῖς προειρημένοις κερκίδα, ὡς ἔστιν εὐρεῖν ἐν Ἀλέξιδος Γυναικοκρατία, Ἐνταῦθα περὶ τὴν ἐσχάτην δεῖ κερκίδα ὑμᾶς καθίζουσας θεωρεῖν ὡς ξένας.

Versu 1 κερκίδα. Vetus glossa, apud Gesnerum Thes. L. L. : *cuneus*, θεάτρον κερκίς, item φυλὴ θεάτρον. Mendose liber φιλί. Cf. Schneideri Lex. v. Κερκίς. Versus 2 satis immodulate procedit, ut malim

ὑμᾶς θεωρεῖν ὡς καθίζουσας ξένας.

2.

Athen. 3, p. 125, B : Ἄλ. δ' ἐν Γυν. ζωμοτάριχόν τινα κέκληκεν ἐν τούτοις,

homo concupivit et se ipse inclusit templo.

MULIERUM IMPERIUM.

1.

Hic circa ultimum oportet cuneum vos spectare assidentes veluti peregrinas.

— Ο δὲ Κίλιξ' ὁδ' Ἰπποκλῆς,
ὁ ζῶμοτάριχος ὑποκριτής.

Malim Oĩδε Κίλιξ etc.

XXVI. ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 443, E: καλῶς πρὸς τοὺς οὕτω
λάπτοντας τὸν οἶνον ὁ αὐτὸς Ἄλ. ἐν Ὀπίωρα φησὶ ...
κἀν Δακτυλίῳ,

Εἴτ' οὐχ' ἀπάντων ἐστὶ τὸ μεθύειν κακὸν
μέγιστον ἀνθρώποισι καὶ βλαβερώτατον;

2.

Antiatt. p. 92, 5, Ἐκκόψαι: ἀντὶ τοῦ νικῆσαι
κύβοις. Ἄλ. Δακτυλίῳ. Suidas et Zonaras Lex.
p. 671, Ἐκκόψαι: νικῆσαι. οὕτως Ἄλ. « Sed
poeta non ἐκκόψαι simpliciter, sed ἐκκόψαι κύβοις
dixerit. » Mein.

XXVII. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ἢ ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ.

« Ex Athen. 14, p. 663, C, discimus, Deme-
trium fuisse repetitam recensionem fabulae Phile-
tæri nomine inscriptæ. Qua in fabula si Al. Deme-
trii Poliorcetae laudes celebravit, apertum est,
illa Athenæi 6, p. 241, B, in quo Corydus per-
stringitur, ex prima editione petita esse. Egregie
quidem fr. 6 convenit in Demetrium juveniliter
lascivientem; sed fateor tamen, hanc valde incer-
tam esse suspicionem. Latine hoc drama reddi-
disse putatur Turpilius: v. Casaub. ad Athen. 8,
p. 338, D, et Scal. ad Varr. 6, p. 248 Bip. Nævii
Demetrium habemus apud Varronem l. 1. » E M.

1.

Athen. 8, p. 338, D: Ἄλ. δ' ἐν Δημητρίῳ Φάουλ-
λὸν τινα κοιμηθεῖ ὡς φίλιχθον ἐν τούτοις,

Πρότερον μὲν εἰ πνεύσειε βορρᾶς ἢ νότος
ἐν τῇ θαλάττῃ λαμπρὸς, ἰχθύς οὐκ ἂν ἦν
οὐδενὶ φαγεῖν νυνὶ δὲ πρὸς τοῖς πνεύμασι

2.

— Seit Cilix hic Hippocles,
salsamenti in juseulo cupidus actor.

ANNULUS.

Tandem non est omnium ebrietas malum
maximum hominibus et reprehensione dignissi-
[mum?]

DEMETRIUS, sive SODALIUM AMANS.

1.

Antehæc quidem, si boreas flabat vel notus
in mari vehemens, piscibus nemo poterat
vesci; nunc autem ad hæc flamina
Phayllus accessit tertia tempestas:

τούτοις Φάυλλος προσέγεγονε χειμῶν τρίτος·
5 ἐπὶν γὰρ ἡ κνεφίας καταγίσας τύχη
εἰς τὴν ἀγορὰν, τοῦψον πριάμενος οἴχεται,
φέρων ἅπαν τὸ λειψθὲν, ὥστε γίγνεται
ἐν τοῖς λαχάνοις τὸ λοιπὸν ἡμῖν ἡ μάχη.

Versus 1-3 vertit Turpilius in Demetrio ap. Non.
p. 488, 18:

Antehæc si flabat aquilo aut auster, inopia
tum erat piscati.

Quæ pridem compararunt Scalig. ad Varr. p. 248
Bip. et Victorius V. L. 7, 16. Versu 2 ἂν ἦν
Porson. Vulgo ἐνῆν. Versu 3 ita Schweigh. Libri
νῶν, metro claudicante. V. 5 legebatur ἐπὶν γὰρ
ἐκνερ. V. 6 εἰς pro ἐς Dind. V. 7 male libri ληφθέν.
V. 8 sub ictu ponendum erat λαχάνοις, quare sic
scribo:

τὸ λοιπὸν ἐν λαχάνοισιν ἡμῖν ἡ μάχη.

2.

Idem 6, p. 241, B, de Corydo, parasito fa-
moso, dicens, qui videtur eum, cuius hæc verba
fuerunt in dramate, ad prandium invitasse, illo
dubitante, an talis viri invitatio accipienda sit:
Ἄλ. Δημητρίῳ ἢ Φιλεταίρῳ,

— Ἄλλ' αἰσχύνομαι

τὸν Κόρυδον, εἰ δόξω συναριστᾶν τισιν
οὕτω προχέειρος· οὐκ ἀπαρνοῦμαι δ' ὅμως·
οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνος, ἂν καλῇ τις.

Meinek.: « Non puto locum persanatum esse; ac
nescio an poeta tale quid scripserit: κἀν τις αὐτὸν
μὴ καλῇ. » Puto sic bene habere sententiam. Ce-
terum magis placeret -ἂν καλῇ τις ἂν δὲ μὴ, si
verisimile esset, hoc excidisse.

3.

Idem 7, p. 314, D, de νάρκῃ disserens: Ἄλ. ἐν
Γαλατείᾳ ... ἐν δὲ Δημητρίῳ,
Ἔπειτα νάρκην ἐλάθον, ἐνθυμούμενος,

5 simulac enim forte (velut) ex nube præcipitatur
in forum, opsonio empto abit,
omne reliquum auferens, ut
postea de leguminibus pugnandum sit nobis.

2.

— Sed pudet me
Corydi, si videbor tam facile prandere cum quibus-
[dam]

hominibus: nec tamen recuso,
ut ne ille quidem, si quis eum invitet.

3.

Dein torpedinem sumpsi, recordatus,

ὅτι δεῖ, γυναικὸς ἐπιφερούσης δακτύλους
ἀπαλοῦς, ὑπ' ἀκάνθης μηδὲ ἐν τούτους πα-
θεῖν.

Eosdem versus posuit in Cratæa fr. 1, 9-11,
nisi quod ibi legitur τούτων, mendose quidem.
Versu 2 codd. præter C δτι δὴ γυν.

4.

Idem 3, p. 108, A: ταγνηστῶν δ' ἰχθύων μνη-
μονεύει Ἄλ. ἐν Δημ., καθάπερ κἀν τῷ προκειμένῳ
δράματι. Cratæam dicit, cuius vid. fr. 1, 12 seqq.

5.

Idem 14, p. 663, C: συνεμῆναι γὰρ βουλόμενος
ὁ Ἄλ. τὴν ἀκολασίαν τῆς παρασκευῆς, προσέθηκε τὸ
λέπεσθαι. ἔχει δ' ἡ σύμπασα ἐκλογὴ οὕτως, οὔσα ἐκ
τοῦ διεσκευασμένου δράματος, ὃ ἐπιγράφεται Δημή-
τριος·

Τοῦψον λαβοῦσαι τοῦτο τάπεσταλμένον
σκευάζετ', εὐωχεῖσθε, προσπάσεις πίνετε,
λέπεσθε, μακτυάζετε!

τῷ δὲ λέπεσθαι χρῶνται οἱ Ἄθηναῖοι (scil. recentio-
res post Aristophanem) ἐπὶ ἀσελγῶς καὶ φορτικῆς
δι' ἀφροδισίων ἡδονῆς. Ex Athenæo petiit Eust. ad
Iliad. p. 1752, 2. V. 3 μακτ., v. ann. ad Ar. Nub.
445.

6.

Stobæus Floril. 115, 7, cum lemme Ἄλεξιδος
ἐκ Δημητρίου, et sine titulo Athen. 2, p. 36, E,
(Ἄλ. δὲ που φησὶν ὡς etc.), et Eust. ad Iliad.
p. 1449, 24.

Ομοιάτατος ἄνθρωπος οἶνω τὴν φύσιν
τρόπον τιν' ἐστὶ· καὶ γὰρ οἶνον τὸν νέον
πολλὴ γ' ἀνάγκη, καὶ τὸν ἀνδρ', ἀποζέσαι
πρώτιστον ἀφουβρίσαι τ', ἀπανθήσαντα δὲ
5 σκληρὸν γενέσθαι· παρακμάσαντα δ' ὦν λέγω
τούτων ἀπάντων, ἀπαρθεντά τὴν ἄνω
ταύτην ἄνοιαν ἐπιπολάζουσαν, τότε

feminae digitos teneros, si afferat eos,
a spina nihil pati debere.

5.

Opsonium hoc iustum, mulieres, sumite,
parate, bene vivite, propinate vobis invicem,
luxuriamini, mattyas lingite!

6.

Simillimus natura homo est vino
quodammodo: nam et vinum recens
prorsus oportet, et virum, defervere [ruit,
primum omnium ac desævire; quum autem deflo-

FRAGMENTA COMICORUM GR.

πότιμον γενέσθαι, καὶ καταστῆναι πάλιν,
ἡδὺν θ' ἅπασι τούπιλοιπον διατελεῖν.

Versu 2 καὶ γὰρ pro τὸν γὰρ Stobæi codex Paris.
V. 3 Dindorf. πολλή' στ' ἀνάγκη. Ἀποζέσαι, cf. Te-
rent. Ad. 1, 2, 72. V. 4 Stob. ἀφουβρίσαντ' ἀποινή-
σαντα δὲ, Athenæi libri fere omnes ἀφουβρίσαι τε
ἀπανθῆσαι πάλιν. Correxerit Valcken. ad Herodot.
9, 31. (Cf. 2, 40, cum Bæhrii ann.), et postea
Brunck. apud Schweigh. « Apte hæc in juvenem
conveniunt, qui, postquam primæ pueritiæ flos
et gratia, ipsam petulantiam comitans, abscessit,
durus fit et acerbus, quemadmodum et insequens
statim fructus in uva aliisque arborum fructibus;
sive ad recentes vini flores referre malueris, quibus
peracta effervescentia in fundum dejectis limpidum
quidem fieri vinum incipit, sed durum statim atque
acerbum est, donec progressu temporis mitescat. »
E Schiv. V. 7 τότε pro ποτὲ Boissonad. apud eun-
dem.

XXVIII. ΔΙΑΠΛΕΟΥΣΑΙ.

Antiatt. p. 91, 21, Ἐπιχαίρεκακος: Ἄλ. ἐν Δια-
πλεούσαις λέγει

Ἐπιχαίρεκακος εἶ, καὶ φθονεῖς τοῖς πλησίον.

Cf. Anaxandr. Incert. 8. « Suspiciari possis ἐν Δίς
πλεούσαις. » Mein.

XXIX. ΔΙΑΥΜΟΙ.

1.

Athen. 10, p. 446, F: καὶ σὸ οἶν, ὦ ἑταῖρε,
κατὰ τὸν Ἄλεξιν, ὃς ἐν Διδύμοις φησὶ

Τούτω πρόπιθ', ἵνα καύτὸς ἄλλῳ.

Libri πρόπιθι, ἵνα καὶ αὐτὸς ἄλλῳ. Correxerit Din-
dorf.

2.

Idem 15, p. 686, A: κελεύω (δ') αὐτὸν, κατὰ
τοὺς Ἄλεξιδος Διδύμους, χυδαίοις στεφανωθέντα στεφά-
νοις ἐξάγεσθαι τοῦ συμποσίου. τῶν δὲ χυδαίων στεφά-
νων μνημονεύων ὁ κωμωδιοποιὸς φησὶ

5 durum fieri; et post imminutionem horum
omnium, quæ dico, despumata
superante ista insania, tum
potabile fieri, et virum rursus firmari,
suavi in posterum omnibus et vino et homine ma-
[nente.]

MULIERES NAVIGANTES.

Malis gaudes, et vicinis invides.

GEMINI.

1.

Huic propina, ut etiam ipse alii propinet

34

Στεφάνων δὲ * τουτωνὶ χυδῆν πεπλεγμένων.
Mendosum est τουτωνὶ, et alter versus, ut arbitror,
forte omissus a librariis; quo suppleto ex Athenæi
verbis sic scribamus licet,

Στεφάνων δὲ τουτωνὶ χυδῆν πεπλεγμένων
κέλω στεφανωθέντ' ἐξάγεσθαι τοῦ πότου.

Στεφάνων pro στεφάνοις, elegante usu genitivi.
Κέλω admittendum puto pro κελεύω apud Alexi-
dem, ut alia, quæ Mein. commemoravit Hist. crit.
p. 379 et 380. Minus placet κέλωμαι propter ana-
pæstos duo continuos, quod rarum in versu sena-
rio.

3.

Pollux 9, 153: Ἄλ. ἐν Πειρητρῶ εἴρηκεν « ὡς ἐπὶ
τὰ πολλὰ τοῦτο ποιῶ, » τὸ δὲ « ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος » ὁ
αὐτὸς ἐν Διδύμοις. » Hujus locutionis exempla vide
apud Platonem Phædr. p. 275, B, Republ. p. 364,
A, Hieroclem Stob. Flor. 85, 21. Qui integrum
locum, quo respexit Pollux, fortasse servavit ibid.
62, 40, cum lemmate Ἀλέξιδος:

Ἄλλ' ἐπὶ τὸ πλῆθος ἐμπερεῖς τοὺς οἰκέτας
ἔχοντας ὄψει τοὺς τρόπους τοῖς δεσπόταις·
τοῖς ἤθεσιν γὰρ, οἷς ὑπηρετοῦσ' αἰεὶ,
προσέχουσα τούτοις ἡ φύσις κεράννυται.

Si recte conjeci, versu 1 legendum est ὡς ἐπὶ τὸ
πλ. Versu 3 libri τοῖς ἤθ. γὰρ τοῖσδ' ὑπηρετοῦσι καὶ
προσέχουσα, etc. Valckenarii elegantem conjectu-
ram recepi. » *E M.*

XXX. ΔΥΣΗΕΝΘΩΝ.

Athen. 10, p. 441, D: ἐν δὲ Δυσπηνοῦντι Ζω-
πύρας τινὸς (libacis vetulæ) μνημονεύων (Alexis)
φησὶ « καὶ Ζωπύρα οἰνηρὸν ἀγγεῖον. » Furcilla ex-
truso glossemate scribamus

— Καὶ Ζωπύρα,
οἰνηρὸν ἄγγος.

2.

Coronis autem tunc temere nexis
coronatum educi jubeo e convivio.

3.

Sed plurimum servos dominis
similes videbis moribus:
eorum enim semper, quibus famulantur,
consuetudini observatæ illorum natura admisceatur.

MALE LUGENS.

— Et Zopyra,
vas vinarium.

DORCIS vel POPPYZUSA.

1.

Piscariis decretum est

Ceterum libri Δ' πενθοῦντι, quod corrigere non
dubitavi.

XXXI. ΔΟΡΚΙΣ ἢ ΠΟΠΠΥΖΟΥΣΑ.

1.

Athen. 3, p. 104, D: Ἄλ. μὲν οὖν (Callimedon-
tem, oratorem parvæ staturæ, Demosthenis ætate
clarum; v. Euphron Παραδομένη Athen. 3, p. 100,
D) ἐν Διορκίδι ἢ Ποπυζούσῃ φιλίχθον εἶναι κοινῶς
παραδίδοσι, καθάπερ καὶ ἄλλοι τῶν κωμωδιοποιῶν,
λέγων οὕτως,

Τοῖς ἰχθυοπόλαις ἐστὶν ἐψηφισμένον,
ὡς φασὶ, χαλκῆν Καλλιμέδοντος εἰκόνα
στῆσαι Παναθηναίαισιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν,
ἔχουσαν ὀπτὸν κάραθον ἐν τῇ δεξιᾷ,
ὡς αὐτὸν ἔντ' αὐτοῖσι τῆς τέχνης μόνον
σοιτῆρα, τοὺς ἄλλους δὲ πάντας ζημίαν.

Versu 3 στήσειν cod. C.

2.

Idem 9, p. 395, B: ἐν δὲ Ῥοδίῳ (« fortasse po-
nendum est Δορκίδι, vel concedendum in Schweig-
hæuseri conjecturam, qui Ῥόδιον ἢ Ποπυζούσαν
alterius fabulæ διασκευὴν fuisse suspicatur. » *E M.*)
ἢ Ποπυζούσῃ θηλυκῶς εἴρηκε (περιστέρᾳ) καὶ ὅτι
αἱ Σικελικαὶ διάφοροί εἰσι.

— Περιστέρᾳ

ἔνδον τρέφω τῶν Σικελικῶν τούτων πᾶν
κομψᾶς.

Sic versu 2 Dindorf. ex cod. B; ceteri τρέφων.

3.

Idem 10, p. 431, A: καὶ Ἄλ. ἐν Δορκίδι ἢ Ποππ

— Τρεῖς φιλοτησίας ἐγὼ
μεστὰς προπίνω γ', ἴσον ἴσῳ κεκραμένας.

Versu 2 libri Τῆς φιλ. quod recte correxit Jacobs.

ut aiunt, aeneam Callimedonti
statuam ponere Panathenæis in foro piscario,
quæ assum carabum dextra teneat,
5 quippe artis eorum soli
servatori, quum ceteri omnes eam disperdant.

2.

— Columbas
intus alo harum Sicularum
comptissimas.

3.

— Ter ego salutem
plenis poculis propino. pari cum pari mixto.

Addit. p. 234. V. 2 vulgo προπίνω, ἴσον etc. Opem
tulit Mein.

XXXII. ΔΡΩΠΙΔΗΣ.

1.

Athen. 3, p. 125, F: ὅτι δ' ἔπινον καὶ γλυκὺν
οἶνον, μεταξὺ ἐσθίοντες, Ἄλεξις φησὶν ἐν Δρωπίδῃ·

Εἰσῆλθεν ἡ ταίρα (γε), φέρουσα τὸν γλυκὺν
ἐν ἀργυρῷ ποτηρίῳ, πετάχῳ τινὶ,
ἀστειοτάτῳ τὴν ὄψιν, οὔτε τρυβλίῳ,
οὔτε φιάλῃ, μετεῖχε δ' ἀμφοῖν τὸν βυθμόν.

Δρωπίδης nominis proprii exempla ponit Mein.
Hist. crit. p. 399. Versu 1 γε absorptum, ut vide-
tur, a vocabulo vicino propter γ et φ litterarum
similitudinem. Caret autem versus legitima cæsura.
Τὸν γλυκὺν, intell. οἶνον, quam ellipsin commemo-
ravit L. Bos. p. 347 ed. Schaeferi, exemplo
tamen ejus nullo adscripto. V. 2 ita Casaub. Libri
πετάχῳ, πεντάχῳ, πενταδράχῳ. Athen. 11,
p. 496, A, Πέταχον: ποτήριον ἐκπέταλον, οὐ
μνημονεύει Ἄλ. ἐν Δρωπίδῃ. πρόκειται δὲ τὸ μαρτύ-
ριον. V. 4 libri δημοσιωλευτῶς et omnino minus bene
ἀμφοῖν τοῖν βυθμοῖν. Δ' unus servavit cod. A.

2.

Idem 4, p. 171, B: παροφωνεῖν δ' ἔφη Κρατίνος
... παραγοράζειν δ' Ἄλ. ἐν Δρωπίδῃ.

3.

Pollux 10, 121: τὸ μὲν εἰς τὰς ληκύθους καθιέμε-
νον ἐπὶ γεύματι τοῦ μύρου σπαθίδα [καὶ σπάθην] (hæc
καὶ σπάθη delenda ob ea quæ sequuntur) κλη-
τέον ... Ἀλέξιδος μέντοι ἐν τῷ Δρωπίδῃ σπάθην τὴν
σπαθίδα εἰπόντος,

— Τὴν σπάθην
ἐν τῷ μύρῳ καθήκε.

H. c. ἐγκαθῆκε τῷ μ. per tmesin. Ita scripti; editi
glossemate inconcinno εἰς τὸ μύρον καθ.

DROPIDES.

1.

Intravit amica, ferens dulce vinum
in argenteo quodam poculo, petachno
elegantissimi adspectus, neque patella,
neque phiala, utriusque autem formæ particeps.

2.

Clam (seorsim) opsonari vel mercari.

3.

— Spatham
demisit in unguentum.

XXXIII. Εἰς τὸ φρέαρ.

1.

Athen. 3, p. 109, B: ἐπεὶ δὲ ἤδη ἄρτοι εἰσεκομί-
ζοντο καὶ πλῆθος ἐπ' αὐτοῖς παντοδαπῶν βρωμάτων,
ἀποβλέψας εἰς αὐτὰ ἔφη

— Τοῖς ἄρτοις ὅσας
ἰστᾶσι παγίδας οἱ ταλαίπωροι βροτοί!

φησὶν Ἄλ. ἐν τῇ Εἰς τὸ φρέαρ.

Ταλαίπωροι dictum ironice pro κακοί, ut apud
Aristoph. Av. 135. Vapulant venditores multorum
panum aliorumque eduliorum, quibus quasi insi-
diantur cupidini hominum ita, ut vel furta non
vereantur. Est igitur ἄρτοις datus instrumenti,
quod dicunt, actionis.

2.

Idem 8, p. 340, C: τὰ αὐτὰ ἱαμβεῖα (quæ Al. in
Phædone posuit) φέρεται καὶ τῇ ἐπιγραφομένῃ Εἰς
τὸ φρέαρ.

3.

Ib. p. 364, F: ὀνομάζουσι δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπιδο-
σιμὰ τινα δεῖπνα. ... Ἄλ. γοῦν ἐν τῇ Εἰς τὸ φρέαρ
φησὶ

— α. Νυνὶ γέ τοι
ἡ δεσπότης προὔπεμψέ μ', οἴνου κεράμιον
τῶν ἐνδοθεν κομοῦντ' ἐκείθεν. β. Μανθάνω·
ἐπιδοσίμων παρὰ τᾶλλα τοῦτ' ἔσται. Φιλῶ
αἰσθητικὴν γραῦν.

Versu 1 sic Mein. pro N. τέ μοι. V. 2 Schweigh.
ἡ δεσπότης, et Mein. προὔπεμψέ μ', ubi codd. ὁ
δεσπότης προὔπεμψεν, cod. B προὔπεμψεν.

XXXIV. Εἰσοικίζομενος.

1.

Athen. 15, p. 691, E: ὡς λῆρον εἶναι τὰ ἐν τῷ
Εἰσοικίζομένῳ Ἀλέξιδος ταυτί,

Οὐ γὰρ ἐμυρίζετ' ἐξ ἀλαβάστου, (πράγμα τι

AD PUTEUM.

1.

— Panibus
quot retia tendunt pessimi mortales!

3.

— a. Nunc igitur
hera præmisit me, ut vini testam
earum, quæ intus sunt, afferrem. b. Intelligo:
corollarium præter cetera hoc erit. Amo
5 sapientem anum.

IN DOMUM RECEPTUS.

1.

Neque enim ex alabastro ungebatur

34.

γιγνώμενον αἰεὶ, χρονικόν,) ἀλλὰ τέτταρας
περιστεράς ἀφῆκεν ἀποβεβαμμένας
εἰς οὐχὶ ταύτην μὰ Δία τὴν αὐτὴν μύρον,
5 ἰδίῳ δ' ἐκάστην· πετόμενα δ' αὐταὶ κύκλω
ἔρραϊνον ἡμῶν θαϊμάτι· αὐτοῖς στρώμασι·
μή μοι φρονήσητ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι·
ἡλειφόμεν θύόμενος ἱρίνω μύρω.

Versus 1 priora verba habet etiam Eust. ad Hom.
p. 1161, 30. V. 2 codd. τέσσαρες. Κρονικόν ἰ. q.
ἀρχαῖον, ut Ar. Pluti 577 aliisque locis. V. 4 τὴν
αὐτὴν, intell. ὁδὸν tropice modum, de quo cf. Arist.
Eq. 931, L. Bos. Ellips. gr. v. Ὀδός. V. 6 vitiose
libri θαϊμάτια τὰ στρώματα. De sὺν intelligendo in
αὐτοῖς v., si tanti est, Matth. Gr. § 400, f. Dindorf.
θαϊμάτια καὶ στρώματα. Versum 7 ex Euripidis Te-
lepho sumptum esse, annotavit Valck. ad Theocr.
Adon. p. 414. V. 8 ἱρίνω pro ἡρίνω Canterus.
« Ibidem libri θύόμενος : at neque de sacrificio
quidquam in superioribus legitur, neque hic ei
locus est : sunt enim hæc militis aut legati Athe-
niensis verba, ex Persia reducis, et de rege un-
guenta profundente per luxuriam narrantis. »
E M. Quem deceptum arbitror verbo θύόμενος,
quod scripsi per crasin θύόμενος pro τοι θύόμενος,
quemadmodum τάρρα pro τοι τάρρα et similia dicuntur.

2.

Idem 11, p. 502, D, et hinc Eust. p. 1632, 12 :
Ἄλ. Εἰσοικίζομένη φησὶ « τρικτόυλον ψυγέα. »

3.

Idem 14, p. 613, C : ὁ ἔξοινος ... παρ' Ἀλεξίδι
ἐν Εἰσοικ.

Ἐξοίνος ἐποίει ταῦτα.

Idem 15, p. 685, F : οὕτως δ' (ἔξοινος) εἶρηκε
τὸν μεθύσσην Ἄλ. ἐν Εἰσοικ.

« De quarto quodam fragmento lacero et de-
fecto v. Incert. 29. » Mein.

XXXV. ΕΚΠΩΜΑΤΟΠΟΙΟΣ.

1.

Athen. 15, p. 691, D : οὐ μόνον δὲ τὸ τῶν Σαρ-

(res, quæ semper fit, saturnia), sed quattuor
columbas emisit immersas

5 sed proprio singulam : quæ circumvolantes
rigabant nobis vestes cum ipsis stragulis :
ne invidetis mihi, Græcorum viri principes !
humectabar igitur implotus irino unguento.

3.

Ebrius talia faciebat.

διανῶν γένος φιλόμυρον ἦν, ὡς Ἀλεξίς φησιν ἐν Ἐκπω-
ματοποιῶ,

* Αἰεὶ φιλόμυρον πᾶν τὸ Σάρδεων γένος,

ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι. Vix, et ne vix quidem,
Alexidis hæc est manus : scribam, præcipuis voci-
bus sub ictu collocatis,

Φιλόμυρον ἄπαν τὸ Σάρδεων αἰεὶ γένος.

Vulgata digna librario artis ignaro.

2.

Antiatt. p. 82, 7, Ἄσημον : ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου
Ἄλ. Ἐκπ.

XXXVI. EAENH.

Athen. 13, p. 563, D : Ἄλ. Ἐλένη,

ὡς ὅστις αὐτῆς τῆς ἀκμῆς τῶν σωμάτων
ἔρᾳ, τὸν ἄλλον δ' οὐδὲ γιγνώσκει λόγον,
τῆς ἡδονῆς ἔστ', οὐχὶ τῶν φίλων, φίλος,
ἀδικεῖ δὲ τὸν ἔρωτ' ἐμφανῶς θνητὸς θεόν,
5 ἄπιστον αὐτὸν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ποιῶν.

Versu 1 libri αὐτῆς, αῦ τῆς, αῦθις ἀκμ. sine τῆς,
quod addidit Jacobsius, ipsius (i. e. veri) vigoris.
Cf. Ar. Ecclesiaz. 720. Terentius Eun. 2, 3, 27 :
Ch. Anni sedecim. Parm. Flos ipsus. « Locus ex
alterutra duarum insequentium fabularum desum-
ptus videtur. » Mein. Immo unum drama fuisse
puto, inscriptum Ἐλένης ἀρπαγῆ ἢ μνηστῆρες, quo
hæc omnia pertinent. V. 2 libri perperam γινώ-
σκει. V. 5 τοῖς ἄλλοις, h. e. adultioribus, quorum
corpora defloruerunt.

XXXVII. EAENHΣ APHAGH.

1.

Priscianus 18, p. 205 ed. Kr. : Attici ἐντρέπο-
μαι τοῦτο καὶ τούτου. ... Ἀλεξίς Ἐλένης ἀρπαγῆ
« Ἀκόλαστος ἐστὶ, τὴν δὲ πολιὰν οὐκ ἐντρέπεται. »
Probabiliter Meinek. :

POCULORUM FABRICATOR.

Unguentorum amans omne semper est Sardium ge-
[nus.

HELENA.

Nam quicumque ipsum florem amat corporum,
neque alius rei pretium cognoscit,
voluptatis, non amicorum, amicus est,
injuriamque Amori manifestam facit mortalis deo,
5 suspectum ceteris omnibus eum reddens.

Ἀκόλαστος εἶ, τὴν δὲ πολιὰν οὐκ ἐντρέπει·
addens « Nisi forte aliquid excidit : τὴν δὲ πολιὰν
τοῦ πατρὸς οὐκ ἐντρέπεται. »

2.

Antiatt. p. 106, 22 : Λάκαιναν τὴν παρθένον
φασὶ δεῖν καλεῖν, τὴν δὲ χώραν Λακωνικὴν. Ἄλ. Ἐλέ-
νης ἀρπ.

XXXVIII. EAENHΣ MNHΣTHPEΣ.

1.

Antiatt. p. 96, 10, Εἷς ἔλαστος : Ἄλ. Ἐλένης
μνηστῆρι. V. ann. ad Cratini Νόμ. 3.

2.

Idem p. 99, 20, Θερμολουτεῖν : Ἄλ. Ἐλ.
μνηστ. « Θερμολουτεῖν etiam Hermippus fr. incert.
1. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 594. Num forte θερ-
μουλουτεῖν, ut Aristoph. Dæd. fr. 41, ψυχρολου-
τεῖν? » E M.

3.

Athen. 14, p. 650, E. Ἐπιλοκος ἐν Κωραλίσκῳ
« μῆλα καὶ βοῆς (i. e. quasi dicas conivivia) λέγει. »
Ἄλ. (Ἐλένης supplet Mein.) Μνηστῆρι
Ῥοὰν γὰρ ἐκ τῆς χειρὸς αἰτῶν.

Putido errore scribæ αὐτῶν. Symbolam poposcisse
illiberalior aliquis dicitur : v. ann. ad Ar. Vesp.
1222. — Alia erat poetæ sententia, si huc pertinet
a Leutschio collatus locus ex Arsenii Violario
p. 391, Οὐδὲ βοῖαν γλυκεῖαν ἐκ τῆς δεξιᾶς δέξαιτο ἄν :
ἦγουν παρὰ πονηρῶν οὐδὲ χρηστὰ λαμβάνειν. Sic igitur
jam hæc scribit Meinek. in ed. altera p. xviii :

Οὐδὲ βοῖαν γλυκεῖαν ἐκ τῆς δεξιᾶς
δέξαιτ' ἄν αὐτῶν,

ne malum quidem Punicum dulce ipsorum e manu
accipiat.

XXXIX. EAENHΣ.

Athen. 6, p. 226, F : οὐκ ἀπιθάνως δὲ καὶ Δί-
φιλος ἐν Ἐμπορῶν περὶ τοῦ παμπόλλου πιπράσκεσθαι
τοὺς ἰχθύς λέγει. ... Ἄλ. δ' ἐν Ἑλληνίδι,

HELENÆ RAPTUS.

Dissolutus es, neque canitiem revereris.

HELENÆ PROCI.

3.

Quippe malum Punicum e manu poscens.

GRÆCA.

Semper autem, et viva et mortua,
nobis inimica sunt maris animalia :
si quis enim naufragium facit et postea, ut fit,
navigium aliquod capitur, deglutit statim ;
5 ipsique pisces si capiuntur a piscatoribus,
mortui perdunt ementes :

Ἀεὶ δὲ καὶ ζῶντ' ἐστὶ καὶ τεθνηκότα
τὰν τῆ θαλάττῃ πολέμι' ἡμῖν θηρία·
ἂν ἀνατραπῆ γὰρ * πλοῖον, εἴθ' ὡς γίγνεται,
ληφθῆ νεῶν τις, καταπετώκασ' εὐθέως·
5 αὐτοὶ δ' ἐπὶ ληφθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀλιέων,
τεθνεῶτες ἐπιτρίβουσι τοὺς ὄνουμένους·
τῆς οὐσίας γὰρ εἰσὶν ἡμῶν εἰνιοί,
ὁ πριάμενός τε πτωχὸς εὐθὺς ἀποτρέχει.

« Versu 2 libri ἐν. Scripsi τὰν : nimirum excidit τὰ
post τεθνηκότα. » Mein. V. 3 mendosum vide-
tur γὰρ πλοῖον, quum plura navigia dicantur v. 5.
Scribo ἂν ἀνατραπῆ πλέων γὰρ, εἴθ' etc. V. 5
αὐτοὶ, ἰχθύς intell. ἀπὸ κοινοῦ. Querela de caritate
piscium Athenis. V. 8, cf. Ἐπίκληρον fr. 1.

XL. ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΣ.

Athen. 3, p. 119, F : τοσαύτην δ' Ἀθηναῖοι σπου-
δὴν ἐποιούοντο περὶ τὸ τάργος, ὡς καὶ πολιτὰς ἀνα-
γράφαι τοὺς Χαιρεφίλου τοῦ ταρυγοπόλου υἱούς, ὡς
φησιν Ἄλ. ἐν Ἐπίδαυρίῳ οὕτως·

Τοὺς Χαιρεφίλου δ' * υἱεῖς Ἀθηναίους, ὅτι
εἰσήγαγεν (τὸ) τάργος· οὗς καὶ Τιμακλῆς
ἰδὼν ἐπὶ τῶν ἵππων δύο σκόμβρους ἔφη
σατυροῖς ἐνεῖναι.

Versu 1 verti ἐνεῖσ' Ἀθηναίους. Nam glossema
est υἱεῖς vel sphalma. Meinek. conjiciebat ποτεῖν
« Ἄθ. Chærephilum salsamentarium ejusque filios
Demosthenis opera civitate donatos esse, tradit Di-
narchus. In Demosth. § 43. » E M. Versu 4 libri
ἐν τοῖς σατύροις εἶναι.

XLI. ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 227, D : πρὸς δὲ τοὺς περιέργως
ὀψωνούοντας τάδε φησὶν Ἄλ. ἐν Ἐπικλήρῳ,
Ὅστις ἀγοράζει πτωχὸς ὦν ὄψον πολὺ,

patrimonii enim nostri pretio emuntur,
pauperque mercatus statim profugit.

EPIDAURIUS.

Chærephili autem filios inserunt Atheniensibus, quia
ille invexit salsamenta, quos etiam Timocles
equis insidentes videns duo scombros
interesse dixit satyris.

HEREDE ORBA.

1.

Quicumque, pauper quum sit, multum mercatur
[opsonium,

ἀπορούμενός τε τὰλλα πρὸς τοῦτ' εὐπορεῖ,
τῆς νυκτὸς οὗτος τοὺς ἀπαντώντας ποιεῖ
γυμνοὺς ἀπαντας ὥστ', ἐπὶ τὴν ἐκδυθῆ,
5 τηρεῖν ἔωθεν εὐθὺς ἐν τοῖς ἰχθύσιν·
ὄν δ' ἂν γ' ἴδῃ πένητα πρῶτον καὶ νέον
παρὰ Μικίωνος ἐγγέλεις ὠνούμενον,
ἀπάγειν λαβόμενον εἰς τὸ δεσμοτήριον.

Versu 4 ὥστ' posui pro mendoso librorum εἴτ'.
V. 5 τηρεῖν, infin. sensu imperativi. V. 6 vulgo
ὄν δ' ἂν ἴδῃ πρῶτον πέν. καὶ νέον. Forte γ' oblitte-
ratum fuerit post v simile. Dindorf. ὄν ἂν δ' ἴδῃ.
Πένητα perperam collocatum in thesi. V. 7 Athen.
ib. B: Ἄλεξις δ' ἐν Ἐπ. Μικίωνος, ἰχθυοπώλου
τινὸς μνημονεύει. « Omnem pauperem, qui pisces
emat, grassatorem esse dicit nocturnum, » etc.
E Cas.

2.

Antiatt. p. 81, 20 : αἰτεῖσθαι γὰρ φησι τὸν ἀπο-
διδόντα, τὸν δὲ μὴ ἀποδώσαντα αἰτεῖν. (Viti-
osissima hæc ita sunt scribenda : γὰρ φησι τὸν ἀποδώσαντα,
τὸν δὲ μὴ ἀπολαβόντα αἰτεῖν.) Ἄλ. δ' Ἐπ. ἐκδιδόν-
τος τινὸς θυγατέρα,

ἄλλ' ἔγωγ', ὦ παῖ, δίδωμι, καὶ ποιήσω
πάνθ', ὅσα

οὗτος αἰτεῖται παρ' ἡμῶν.

Versu 1 sic Dobr. ad Ar. Acharn. 254, elegantio-
ribus numeris quam Bekker. ἔγωγε, παῖ. Codex
ἐγὼ παῖ.

3.

Idem p. 104, 24, Κακουχία : Ἄλ. Ἐπ. « At-
ticista requirebant, opinor, καχεξία. » *Mein.*

XLII. ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Antiatt. p. 112, 9, Προσέκοψεν : ἀντὶ τοῦ
προσέπτικισεν. Ἄλ. Ἐπιστολῆ. Eadem Phot. et Suid.
v. Προσέκοψεν, sed fabulæ nomine omisso.

XLIII. ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ.

Athen. 10, p. 443, F : καλῶς πρὸς τοὺς οὕτω

ceterisque egens hoc abundat,
noctu hic occurrentes facit
nudos omnes, ut, si quis veste spoliatus fuit,
5 eum mane speculari statim oporteat in foro pesca-
[rio],
et, quem primum viderit mendicum juvenemque
a Micione anguillas ementem,
prehensum abducere in custodiam.

2.

At ego quidem, filia, do, faciamque omnia,
quæcumque hic expetit a nobis.

λάπτοντας τὸν οἶνον Ἄλ. ἐν Ὀπώρα φησὶν ... καὶ
Ἐπιτρόπῳ δ' ἔφη

Πολὺς γὰρ οἶνος πόλλ' ἀμαρτάνειν ποιεῖ.

« Cf. Philemonis fr. incert. 42. Cod. δ οἶνος, h. e.
ῥνος, quod fortasse præstat. » *E M.*

XLIV. ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

Athen. 7, p. 294, A, de congro pisce : Ἄλ. ἐν
Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβαις,

Γόγγρου δ' ὁμοῦ σωρευτὰ πιμελῆς μέλη
ὑπεργέμοντα.

Ita Porson. Libri inconcinne Γ. δ' ἁμοῦ μέλη σωρ.
πιμ. ὑπ.

XLV. ΕΡΕΤΡΙΚΟΣ.

Athen. 7, p. 326, D : Ἄλ. δ' ἐν Ἐρετρικῷ τάδε
ποιεῖ λέγοντα μάγειρον,

— Τευθίδες, πίνναι, βάτις,
σῖμος, ἀφύαι κρεάδι', ἐντερίδι' ἄμα.

— Τὰς μὲν τευθίδας,
τὰ περὺγι' αὐτῶν συντεμῶν, στεατίου
5 μικρὸν παραμίξας, περιπλάσας ἡδύσμασι
λεπτοῖσι γλωρῶν, ὠνθύλευσα.

Versu 1 ita Gesner. De aquatil. p. 885. Libri
σπίνναι, Β πίνναι. Versu 2 libri δῆμος, ἀφ., κρ., ἐντερίδι'.
ἀλλὰ τὰς μὲν τευθ. etc. « Pro δῆμος forsan χῆμος
scribendum, ut idem sit quod χῆμη, sicuti γάννος
dicebatur et γάννη. (V. 4 περὺγια, *ale*, h. e.
pinnae : tropice dictum.) V. 5 ἡδύσματα λεπτὰ
γλωρὰ Schweigh. recte interpretatur *condimenta
ex herbis minutim concisis (viridibus. Both.)* :
v. Athen. 4, p. 170, A. Libri λεπτοῖς. » *E M.*

XLVI. ΕΡΙΘΟΙ ἢ ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ.

Vide infra Παννυχίς, ἢ Ἐριθοί, supra Εἰς τὸ
φρέαρ.

TUTOR.

Multum enim vinum multa peccare facit.

SEPTEM AD THEBAS.

Congrique simul acervata membra,
pingui abundantia.

ERETRICUS.

— Loligines, pinnae, raja,
simus, apuæ; earunculae, intestina simul.

— Loligines quidem,
alio earum resectis, adipis
5 paulo admixto, circumsparsis
minutatim concisis viridibus condimentis farsis.

XLVII. ΗΣΙΟΝΗ.

1.

Athen. 11, p. 470, E : καὶ μήποτε Ἄλ. ἐν Ἡσιόνη
θηρικλίῳ ποιεῖ τὸν Ἡρακλέα πίνοντα, ὅταν οὕτως
λέγῃ,

— Γενόμενος δ' ἔννοος μολίς
ἤτησε κωλῆν, καὶ λαβίων ἐξῆς πυκνάς
ἔλκει, καταπλεῖ, κατὰ τὴν παροιμίαν
Ἄ εἰ ποτ' εὖ μὲν ἀσκός, εὖ δὲ θύ-
λακος,

5 ἀνθροπός ἐστι.

Versu 1 ἔννοος cod. C, ceteri εὐνοος. V. 2 κωλῆν. Per-
peram codd. VL κὺλην, P κωλῆν κὺλην, delete κὺ-
λην, C κὺλικα, quod temere acceperunt, quum κωλῆ
edaci Herculi conveniat. Cf. Arist. Plut. 1124.
Πυκνάς, scil. κὺλικας, πόσεις, cf. Ar. Eq. 107. V. 4
libri αἰεί. « In proverbio εὖ μὲν ἀσκός, εὖ δὲ θύλα-
κος, utrem ad bibacitatem, saccum ad edacitatem,
spectare annotavit Dalecamp. De ἀσκή cf. Antiph.
Æol. 2. » *E M.* Qui recte correxit v. 5 librorum
ἀνθροπος.

2.

Idem 9, p. 367, F : ἐπὶ σκεύους οὖν εἴρηκεν (τὸ
πυρρῆς) ... καὶ Ἄλ. ἐν Ἡσιόνη,

ὧς (δ') εἶδε τὴν τράπεζαν ἀνθρώπους δύο
φέροντας εἴσω, ποικίλων παροψίδων
κόσμου βρύουσαν, οὐκέτ' εἰς ἔμ' ἔβλεπ' οὖν.

Versu 1 libri ἴδε pro εἶδε, scil. Hercules edax et
bibax. Addidi δ'. V. 3 vulgo εἰς ἐμὲ βλέπων, ut PVL,
βλέπων AC. Hæc ipsis Hesiones, jam ab Hercule
neglectæ, verba esse, intellexit Mein.

XLVIII. ΘΕΟΦΟΡΗΤΟΣ.

1.

Athen. 15, p. 700, A, de λύγῳ, λυγούργῳ et
φανῶ disserens, laudato Alexidis loco ex Medone :
ἐν δὲ Θεοφορήτῳ, inquit, ὁ αὐτὸς Ἄλ.

HESIONE.

1.

— Vix mentis compos factus
armum poposcit, et deinde sumpto poculo
identidem bibit, denuo implet calicem, et ad pro-
[verbium]
Semper bene habet uter, et bene saccus,
5 homo est compositus.

Ut (autem) homines duo mensam
introferre vidit variorum cupediorum

Οἶμαι γ' ἐπιτιμᾶν τῶν ἀπαντῶντων τινὰς
ἡμῖν, ὅτι τῆνικαῦτα μεθύων περιπατῶ
ποῖος γὰρ ἐστὶ φανός, ὡς πρὸς τῶν θεῶν,
τοιούτος, οἷος ὁ γλυκύτατος ἥλιος;

Versu 1 libri οἶμαι γὰρ ἐπ. Correxit Jacobs. V. 3 φα-
νός, cf. Arist. Lysistr. 292. Ὡς πρὸς τῶν θεῶν, *ut a
diis*, h. e. si quis spectat faces deorum, divina
lumina, solem, lunam, sidera, fulmina, etc., non
hominum tædas. Libri inusitate, minusque apta
sententia, ὡς πρὸς τῶν θεῶν. Versus 3 et 4 ex parte
apposuit Eustath. p. 1571, 11.

2.

Idem 9, p. 369, E : ταύτης (τῆς ἀπτημένης
γογγυλίδος) μνημονεύει... καὶ Ἄλ. ἐν Θεοφορήτῳ,

Ἀλφῷ Πτολεμαίῳ γογγυλίδος ὀπτῶ τόμους.

Ptolemæo, grammatico, nisi fallor (v. Athen. 11,
cap. 63), rapa se ait coquere, quibus ei os obtu-
ret. Vulgo Ἀλφῷ Πτ. γ. ὀπτῶν τ. Cod. C ὀπτῆς, quod
etiam ipsum tolerabile est, intellecto δὸς vel simili
verbo.

XLIX. ΘΕΣΠΡΩΤΟΙ.

Athen. 12, p. 552, E, de gracilitate Philippi-
dis poetarum afferens testimonia : Ἄλεξις τ' ἐν Θεσπρω-
τοῖς φησιν

Ἐρμῆ, θεῶν προπομπὴ καὶ Φιλιππίδου
κληροῦχε, Νυκτὸς τ' ὄμμα τῆς μελαμπέπλου.

Mercurium Philippi-
dis κληροῦχον vocat, hominem
macie simillimum mortuo velut sortitum. V. 2
Νυκτὸς ὄμμα, periphrasis Noctis : v. ann. ad Eur.
Iphig. Taur. 110. « Noctem et Mercurium, mortuo-
rum ductorem, nescio quis alloquitur, τὸ νεκρο-
μαντεῖον apud Thesprotos consulturus. » *E M.* De
hoc mortuorum oraculo cf. Herodot. 5, 92, § 29,
Pausan. 9, 30, 6, Magnini *Origines du Théâtre
moderne*, 1, p. 72.

L. ΘΗΒΑΙΟΙ.

Athen. 4, p. 159, D : Χρύσιππος... νεανίσκον

decore abundantem, non amplius me respexit scilicet.

FATIDICA.

5.

Arbitror quidem me reprehendere obviorum
aliquos, quia hoc tempore ebrius circumeo :
at quænam fax, deorum si spectas,
talis est, qualis dulcissimus sol?

2.

Loquaci Ptolemæo raparum coquo frusta.

THESPROTI.

Mercuri, deorum præcursor, Philippidemque
sortite, et Nox nigro peplo!

φησί τινα ἐκ τῆς Ἰωνίας σφόδρα πλούσιον ἐπιδημήσαι ταῖς Ἀθήναις, ... πυνθανομένου δὲ τινος αὐτοῦ, ποδαπός ἐστιν, ἀποκρίνασθαι, ὅτι πλούσιος. μήποτε τοῦ αὐτοῦ μνημονεύει καὶ Ἄλ. ἐν Θηβαίοις, λέγων ὧδε,

α. Ἔστιν δὲ ποδαπός τὸ γένος οὗτος; β. Πλούσιος·

τούτους γὰρ ἅπαντάς φασιν εὐγενεστάτους εἶναι, πένητας δ' εὐπατρίδας οὐδεὶς ὄρα.

Versu 2 libri δὲ particula inelganter illata, quam et superior sententia habet, et sequens, τούτους δὲ πάντας, etc. Sæpe γὰρ et δὲ confusa. Consimili lusu Plautus, a Meinekio allatus, Captiv. 2, 2, 27:

Quo de genere natu'st illic Philocrates? b. Polylusio:

Quod genus illic est unum pollens atque honoratissimum.

V. 3 εἶναι addidit Dindorfius, qui etiam οὐδεὶς scripsit pro οὐδὲ εἷς et εὐπατρίδας.

LI. ΘΗΤΕΥΟΝΤΕΣ.

Stobæus Floril. 27, 3, cum lemmate Ἀλεξίδος ἐκ Θητευόντων.

Ὁρκος βέβαιός ἐστιν, ἂν νεύσω μόνον.

LII. ΘΡΑΣΩΝ.

Athen. 4, p. 133, B: Ἄλ. ἐν Θράσωνι φησι

— Σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέρα οὐπόποτ' εἶδον οὔτι κερκώπην, γύναι, οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόν', οὔτε τρυγόν', οὐ τέττιγα.

Versu 2 libri οὔτε, mendo, de quo ad Iliad. 4, 286, Odys. 3, 349. Eurip. Erechth. 18. « Respicit hæc Eust. ad Hom. p. 1282, 41: ἁμοίως δὲ καὶ ἡ κερκώπη ζῷον αὐτῆ ὁμοιον τέττιγι καὶ τριγονίῳ (τιγονίῳ Mein.), περὶ ὧν δηλοῖ Ἄλ. εἰπὼν Σοῦ δ' etc. Item Libanius vol. 4, p. 143: τρυγόνος λαλιστέρα, κίττης, ἀηδόνος, κερκώπης. et Photius p. 608, 10, Τρυγόν: τὸ ζῷον. παίζεται δὲ εἰς τὴν τῶν γυναικῶν συνουσίαν. (Ubi suspicor legendum esse ἀσυνεσίαν. Both.) De proverbio τρυγόνος λαλιστέρα ad Menandr. p. 148. (Cf. Soph. Ajace 280. Both.) V. 3

THEBANI.

a. Cujas autem genere hic est? b. Dives. hos enim omnes generosissimos esse dicunt; pauperes vero genere claros nemo videt.

FAMULANTES.

Jusjurandum firmum est, si modo amuero.

THRASO.

— Te autem ego loquaciorem nunquam vidi cercopam, mulier,

οὔτε Porson. Libri οὐ, claudicante versu. De οὔτε post οὐ illato v. Schæfer. ad Bosii Ell. p. 228. » *E M.*

LIII. ΙΑΣΙΣ.

Antiatt. p. 83, 15, Ἀμφιπέπητα: Ἄλ. Ἰάσιδι. « Aut Ἰασίδι scribendum aut Ἰάσωνι. » Mein. De Iaside nymphea v. Pausan. Eliac. poster. 22, 7.

LIV. ἸΠΠΕΥΣ.

1.

Athen. 13, p. 610, E: οὐς (φιλοσόφους) οὐ μόνον Λυσίμαχος ὁ βασιλεὺς ἐξεκέρυξε τῆς ἰδίας βασιλείας ἀπελαύνων, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι. Ἄλ. γοῦν ἐν Ἰππιῳ (leg. Ἰππεῖ) φησὶ

Τοῦτ' ἐστὶν Ἀκαδημία, τοῦτο Ξενοκράτης.

Πόλλ' ἀγαθὰ δοῖεν οἱ θεοὶ Δημητρίῳ καὶ τοῖς νομοθέταις, διότι τοὺς τὰς τῶν λόγων,

* ὡς φασὶ, δυνάμεις παραδιδόντας τοῖς νέοις 5 ἐς κόρακας ἔρρειν φασὶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς!

Versu 1 Τοῦτο, Hoc, i. e. restam despecta, dialectica, λογαρχία. « Τοῦτ' ἐστὶν Ἀκαδ., ad eandem rationem Oedipus apud Sophoclem OEd. T. 1326 exclamat Ἀπόλλων τάδ' ἦν, et Chorus in fine Trachiniarum Κούδεν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεὺς. Cf. Matth. ad Eurip. Troad. 99. Sunt hæc senis verba, philosophis (Academias) irati, quod filium corruperint. V. 2. Demetrius Phalereus principatum Athenis tenuit ab olymp. 115, 3 (ab Urbe cond. 436), pulsusque est a Demetrio Poliorceta olymp. 118, 1; Xenocrates autem obiit olymp. 116, 2: ex quo apertum est, Demetrium illum, quem Al. commemorat, esse Phalereum, et Sophoclis Senniensis legem de coercendis philosophorum scholis (v. Meursii Fort. Att. p. 19, Jonsii Scriptt. philos. 1, 17, 4, Clintoni Fast. Hellen. p. 181) latam esse circa finem olympiadis 115, vel incunte olymp. 116 (Urb. cond. 438, ante Chr. nat. 316): eidem igitur tempori etiam hanc fabulam adsignabimus. » *E M.* Versus 5 Dobraeus malit ἐς κόρακας ἔρριψασιν.

non picam, non lusciniam, neque turturem, non cicadam.

EQUES.

1.

Hoc est Academia, hoc Xenocrates. Multa bona dent dii Demetrio et legislatoribus, quod eos, qui sermonum, ut garrunt, potestates docent juvenes, 5 in malam crucem abire jubent ex Attica!

1.

Athen. 13, p. 568, A: Ἄλ. δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Ἰσοστάσιον τὴν ἑταιρικὴν παρασκευὴν καὶ (τὰς) δι' ἐπιτεχνήσεως κομμώσεις τῶν ἑταιρῶν οὕτως ἐκτίθεται,

Πρῶτα μὲν γὰρ πρὸς τὸ κέρδος καὶ τὸ σὺλᾶν τοὺς πέλας

πάντα τᾶλλ' αὐταῖς πάρεργα γίγνεται· ῥάπτουσι δὲ

πᾶσιν ἐπιβουλὰς· ἐπειδὴν δ' εὐπορήσωσιν ποτε,

ἀνέλαβον καινὰς ἑταίρας, πρωτοπείρους τῆς τέχνης·

5 εὐθὺς ἀναπλάττουσι ταύτας, ὥστε μήτ' (ἂν) τοὺς τρόπους,

μήτε τὰς ὄψεις ὁμοίως διατελεῖν οὔσας ἔτι. Τυγχάνει μικρὰ τις οὔσα· φελλὸς ἐν ταῖς

βαυκαῖσιν

ἐγχεκᾶττυται. Μακρὰ τις διάβαθρον λεπτόν

φορεῖ,

τὴν τε κεφαλὴν ἐπὶ τὸν ὦμον καταβαλοῦσ' ἐξέρχεται·

10 τοῦτο τοῦ μήκουσ ἀφεῖλεν. Οὐκ ἔχει τις ἰσχίαν ὑπενέδου γ' ἔρραμμέν' αὐτὴν, ὥστε τὴν εὐ-

πυγίαν

ἀναβοᾶν (ἂν) τοὺς ἰδόντας. Κοιλίαν ἀδράν ἔχει·

στηθὶ ἢ ταύταισι τούτων, ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοί·

ὀρθὰ προσθεῖσαι τοιαῦτα τούνοτον τῆς κοιλίας

15 ὥσπερ εἰ κοντοῖσιν αὐταῖς εἰς τὸ πρόσθ' ἀπὸ γαγον.

Idem 11, p. 471, E, de Thericleis poculis testimonia poetarum afferens: Ἄλλ. β' ἐν Ἰππεῖ,

Καὶ Θηρίκλειός τις κύλιξ, στέφανον κύκλω ἔχουσα χρυσοῦν· οὐ γὰρ ἐπίτηκτόν τινα.

Versu 2 ita Coraes apud Schweigh. et Pors. Miscell. p. 248. Libri ἐπίτηκτον. « Aureæ coronæ, de solido auro factæ, opponit ἐπίτηκτον, i. e. laminis aureis, quæ ferrumine agglutinabantur, superductam. Κρατὴρ ὑπάργυρος ἐπίτηκτος commemoratur apud Bœckhium Corp. inscriptit. 150 21, et 151, 44. » *E M.*

3.

Ib. p. 481, F, de κυμβίῳ poculo: Ἄλ. Ἰππεῖ,

— α. Τὰ τε κύμβια

ἦν (ἂν) πρόσωπ' ἔχοντα χρυσοῦ παρθένων.

β. Νῆ τὸν Δί'. α. Ἡ γὰρ; ὦ τάλαιν' ἐγὼ κωκῶν!

β. Ἐγωγε!

Libri v. 2 ἦν πρ., v. 3 ἦν γὰρ, ὃ ταλ., ἔγωγε κακῶν. Minus probabiliter Mein., auctore Dobraeo Advers. 2, p. 333: Τὰ τε κ. β' ἦν πρ. ἔ. χρ. παρθ.; B. Νῆ τὸν Δί' ἦν γὰρ. A. ὦ τ. ἐγὼ κ., neglecto Ἐγωγε, quod forte locum mutaverit, pronuntiatum ab altera persona familiari: ea enim pariter se ipsam conqueritur, ut videtur, de poculis istis pretiosis, quæ, furto ablata mulieri, vidit alicubi, fortasse in manibus furis, nec statim occupavit, fraudem non incogitans homini.

Ad eandem fabulam Meinek. observat referendum videri fragm. 12 Incertorum.

ἸΠΠΙΣΚΟΣ.

Vide supra Ἄγωνις ἢ Ἰππίσκος.

LV. ἸΣΟΣΤΑΣΙΟΝ.

Nomen videtur esse meretricis opulentioris, quæ puellas ad se receptas arte sua instituit.

2.

Et Thericleum aliquod poculum, coronam circa habens auream: neque enim agglutinatam aliquam.

3.

— a. Et pocula

habebant vultus virginum aureos.

b. Ita, per Jovem. a. Nonne? o me miseram!

b. Me potius.

ISOSTASIMUM.

1.

Primum quidem præ lucro et spoliatione hominibus cetera omnia illis aliena fiunt; struunt sane

omnibus insidias; quumque aliquando ditata nova scorta recipiunt ad se, tirones in arte: [sunt, statim has reformant, ut neque moribus

neque vultibus similes sibi maneat.

Parva forte est mulier: suber baucidibus insui solet. Alia longa fert soleam tenuem,

et capite inclinato in humerum egreditur:

10 hoc proceritatem imminuit. Desunt alicui coxæ: clament conspicientes. Ventrem crassiorem habet: his dentur pectuseula, qualibus Comici utuntur,

quæ recta præposita cedentem uterum 15 velut contis reprimunt ipsis in postica.

Τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις· ζῶγραφουδῖν ἀσ-
βόλω.

Συμβέβηκ' εἶναι μέλαιναν· κατέπλασε ψιμυ-
θίω.

Λευκόχρως λίαν τίς ἐστὶ· παιδέρωτ' ἐντρί-
βεται.

Καλὸν ἔχει τοῦ σώματός τι· τοῦτο γυμνὸν
δείκνυται.

20 εὐφρεῖς ὀδόντας ἔσχεν· ἐξ ἀνάγκης δεῖ γελᾶν,
ἵνα θεωρῶσ' οἱ παρόντες τὸ στόμ', ὡς κομ-
ψὸν φορεῖ·

ἂν δὲ μὴ χαίρη γελῶσα, διατελεῖ τὴν ἡμέραν
ἐνδον, ὡσπερ τοῖς μαγείροις ἂν παράκειθ'

ἐκάστυτε,

ἡνίκ' ἂν πωλῶσιν αἰγῶν κρανία, ξυλήφισιν,

25 μυρρίνης ἔχουσα λεπτὸν ὄσχον ἐν τοῖς χεί-
λεσιν,

ὥστε τῇ χρειοῖ σέσηρεν, ἂν τε βούλητ', ἂν
τε μή.

« Hæc, omisso nomine fabulæ, item servavit Cle-
mens Alex. Pæd. 3, 2; germanice vertit, neque
ineleganter, Jacobsius in Commentt. ad antiquit.
pertinentibus, p. 327. » *E M.* Versu 1 ita Clem.;
inconcinne Ath. πρῶτον. Ibidem Clem. ἐς τὸ κέρδος.
V. 2 αὐταῖς, h. e. meretricibus. Libri minus bene
dè, quod sequitur. V. 5 iid. ineleganti homæotele-
lento ὥστε μήτε τοῦς τρ. V. 6 eod. Β ὁμοίως. V. 8 Eu-
stathius, qui etiam versum 7 affert, p. 1522, 10 :
διάβαθρον γυναικίον φόρημα, ὡς τὸ « διάβαθρον λεπτὸν
φορεῖ. » V. 11 vulgo ὑπενέδυσ' ἔρρ. V. 12 ἰδόντας Ath.
Clementis ed. Florent. εἰσιόντας. Sylburg. ad Cle-
mentem et Grot. Excerpt. p. 571 εἰσιδόντας. Ἄδρᾶν
omissum apud Ath. V. 13 « στηθία, quæ Lucianus
De salt. 27 dicit προστερονίδια, ut προγαστρίδια ibi-
dem. Legitur autem vulgo στηθί' ἔστ' αὐταῖσι τού-
των; sed meliores codd. Athenæi στηθίως ταυταῖσι,
Clemens τηθίαις ταύταισιν, L Athenæi τιθηθίαις
ταυταῖσι, unde Jacobs. Additt. p. 301 τηθί' ἔστ'
αὐταῖσι. » *E M.* V. 14 Ath. προσθεῖσαι τοιαῦτα γούν
αὐτῶν τῆς κ., Clemens προσθεῖσα οὐτοντύνδουτον τ. κ.,

Supercilia rufa habet : pingunt fuligine.
Accidit nigram esse aliquam : cerussa illinunt.
Nimis alba est : pæderos infricatur.
Pulchrum habet aliquid corporis : hoc nudum
[ostenditur.

20 Venustus prædita est dentibus : non potest quin
[rideat,
ut præsentem videant os quam habeat decorum.
Si qua vero non gaudet risu, per diem degit

et v. 15 ἀπήγαγεν. Mein. cum Syll. τούδουτον, ob-
scure. V. 15 libri κοντοῖσι τούτοις, quod correxi.
Dobr. : « Venter adducitur ita, ut superne tumeat,
quo mammosa videatur. » V. 19 Ath. libri nonnulli
τοῦτ' αὐτὸ vel ταυτό. Clem. δεικνύει. V. 21 Ath. θεω-
ροῖεν. V. 22 Ath. διὰ τέλους. Versus 23 et 24 omit-
tit Clem. Libri Athen. perperam & παράκειθ'. Est
hoc illud ἂν, quod etiam v. 5 et alias non semel
immisimus, a librariis elegantie incuriosis negle-
ctum. V. 25 Athen. ἔχουσι. Deinde libri pessime
ὀρθόν. Scripsi ὄσχον, literis ρ et σ confusis, ut v. c.
Athen. p. 593, F (Ἰσοβαλλίων male pro Ἰροβ.),
θ est χ, ut Ath. p. 675, F, ubi pro ἀθην legend-
um est ἀρχήν, etc. V. 26 τῇ χρειοῖ scripsi, *necessi-
tate*, ut ἐξ ἀνάγκης v. 20. Codd. inepte τῷ χρόνω.
Athen. σεσηρέναι. Σέσηρεν, *renidet*. Catullus 39 :
Egnatius... renidet... usquequaque, etc. cf. Arist.
Vesp. 867, ubi schol. σεσηρός : οἱ γὰρ κύνας μετὰ τοῦ
(vulgo τὸ) φαγεῖν σεσήρασιν. In Pac. 387 σάφειν
est *ringere*, ut solent canes exacerbati.

Post hæc Ath. : ὄψεις διὰ τούτων σκευοποιούσι τῶν
τεχνῶν· διὸ συμβουλεύω σοι, Θετταλὲ ποικιλόδιφρε,
τάς ἐπὶ τῶν οἰκημάτων ἀσπάζεσθαι, etc. Errarunt,
qui illa ὄψεις - τεχνῶν pro Alexidis versu postremo
habuerunt.

2.

Idem 4, p. 134, C : Ἄλ. δ' ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ
Ἰσοστασίον φησιν

Ἀπὸ συμβολῶν ἔπινον, ὀργεῖσθαι μόνον
βλέποντες, ἄλλο δ' οὐδὲν, ὄψων ὀνόματα
καὶ σιτίων ἔχοντες, ὄψων, Κάραθος,
Κῶθος, Σεμίδαλις.

Versu 1 ἀπὸ συμβολῶν ἔπινον, quemadmodum di-
cunt ἀπὸ συμβολῆς δειπνεῖν. Cf. Terent. Eunuch.
3, 4, 2. V. 4 male libri καὶ Κωθίος, καὶ Σεμ., nec
recte 3, p. 127, C : σεμίδαλιως μέμνηται καὶ Ἄλ.
ἐν Ἰσοστασίῳ, non memor, Σεμ., ut Ὀψων, Κάρ-
θος, Κῶθος, h. l. hominis nomen esse, ut Mein. an-
notavit; qui retinuit inconcinnum Κωθίος, quum
Schweigh. ad Ath. p. 105, F, observaverit, κῶθον
et κωθίον nonnullis eundem piscem significare.

intus, (quemadmodum laniis semper adjacet,
quum vendunt caprarum capita, parvum lignum.)
25 myrti tenuem ramum labiis tenens,
ut necessario renideat, velit, nolit.

2.

De symbolis potabant, saltationem modo
spectantes, nihil aliud, ab opsoniis
frugibusque nominati Opson, Carabus,
Cothus, Semidalis.

LVI. ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ.

Calasiris erat vestimenti genus : v. schol. Arist.
Av. 1294.

Pollux 10, 18 : ἵνα δ' ἐπιπράσκετο τὰ σκεύη, τῆς
ἀγορᾶς τὸ μέρος τοῦτο Κύκλοι ὀνομάζοντο (scribendum
οἱ Κύκλοι ὀνομάζετο), ὡς Ἄλ. ὑποδηλοῦν ἔοικεν ἐν
Καλασίριδι,

Ποῖ δὴ μ' ἄγεις διὰ τῶν Κύκλων;

Ita scripti, nisi quod ostendunt με ἄγ. Male Aldus
Πῆ δέ μ' ἄγ. ἐν τῷ κύκλω, nec probabiliter Bentl.
Epist. ad Hemsterh. p. 51, A. Πῆ δὴ μ' ἄγεις; B.
Διὰ τ. κ.

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

Vide infra Τοκιστῆς ἢ Καταψευδόμενος.

LVII. ΚΑΥΝΙΟΙ.

Pollux 7, 166 : μέρος δὲ βαλανείου καὶ ἐσχάρα,
καὶ ἀλειπτῆριον. φησὶ γούν Ἄλ. ἐν Καυνίοις

Ἐν τῷ βαλανείῳ μήτε πῦρ ταῖς ἐσχάραις
ἐνόν, κεκλεισμένον τε τάλειπτῆριον.

LVIII. ΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

Athen. 15, p. 1561 Dind., de λυγνούχῳ agens :
Ἄλ. δ' ἐν Κηρυττομένῳ (Mein. propter ἐν evanidum
in codice malit δ' Ἐκκηρυττομένῳ.)

Ὡστ' ἐξελθὼν ἐκ τοῦ λυγνούχου τὸν λύχνον
μικροῦ κατακαύσας ἐλαθεν αὐτόν, ὑπὸ μάλας
τῇ γαστρὶ μάλλον τοῦ δέοντος προσασαγῶν.

Versu 1 codex A ἐξ. τοῦ λύχνου τὸν χαντον λύχνον,
et v. 2 ἐλαθεν θ' αὐτόν. Elmsl. ad Ar. Acharn. 963
ἐλαθ' ἐαυτόν. Cf. Matth. Gr. § 489, II, Thuc. 4,
38, ann.

LIX. ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

Antiatt. p. 96, 9; Ἐξέβη ἡμῖν τὸ ἐνύπνιον : Ἄλ.
Κιθαρωδοῖ. Recte Meinek.

CALASIRIS.

Quo tandem me ducis per Circulos?
CAUNII.

In balneo neque focus inest
ignis, et oclusum unctorium.

PER PRÆCONEM VENDITUS (?).

Ut exempto lumine e lychnucho
paulum abfuit quin imprudens se adureret, sub axilla
id ventri propius admovens.

CITHAROEDUS.

— Evenit

— Ἐξέβη

τούνύπνιον ἡμῖν.

LX. ΚΛΕΟΒΟΥΛΙΝΗ.

Cratini *Cleobulinis* in hac fabula usum esse Ale-
xidem probabile est.

Athen. 13, p. 386, A, de Sinope meretrice :
μνημονεύει δ' αὐτῆς... καὶ Ἄλ. ἐν Κλεοβουλίνῃ.
« Eam præter scriptores ab Athenæo laudatos com-
memorat etiam Demosth. C. Neæram p. 1384.
Fortasse huc pertinent illa Photii, Harpocratonis
et Suidæ : Σινωπίσαι : τοῦτο πεποήται παρὰ τὴν
ἑταίραν Σινώπην· ἐκωμωδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ κατασχη-
μονῆσαι. » *E M.*

LXI. ΚΝΙΔΙΑ.

Athen. 4, p. 165, D : ἀσώτους μὲν γὰρ οἶδα δια-
βότητους· ἕνα μὲν αὖ μνημονεύει Ἄλ. ἐν Κνιδίᾳ,

Διόδωρος οὐπίτριπτος ἐν ἔτεσιν δύο
σφαῖραν. ἀπέδειξε τὴν πατρῶαν οὐσίαν·
οὕτως ἰταμῶς ἅπαντα κατεμασίσατο.

LXII. ΚΟΝΙΑΘΣ.

Athen. 11, p. 500, E : Τραγέλαφοι οὕτω τινὰ κα-
λεῖται πατήρια, ὧν μνημονεύει Ἄλ. ἐν Κονιάτῃ,

— Κυμβία,

φιᾶλαι, τραγέλαφοι, κύλικες.

LXIII. ΚΟΥΡΙΣ.

« Titulum comediæ Grotius vertit *Tonstricem*,
Dalecamp. *Novaculam*; rectius autem Schweigh.
intellexit κομώτριαν. » *E M.* Id esse *ornatricem* :
v. Ar. Eccles. 737, Sueton. Claud. 40, etc.

1.

Athen. 8, p. 362, C, de verbo βαλλίσειν disserens,
quo Epicharmum et Sophronem usos esse docet :
ἀλλὰ μὴν καὶ Ἄλ. ἐν Κουρίδι,

Καὶ γὰρ ἐπὶ κῶμον (ἀθρόον) ἀνθρώπων ὄρω
πλήθος προσίον, ὡς τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν

somnia nobis.

CNIDIA.

Diodorus scelestus biennio
globum fecit patriam rem :
tam proterve omnia comedit.

TECTOR.

— Cymbia,

phialex, tragelaphi, calices.

ORNATRIX.

Nam ad comissionem video hominum (con-
|fertam)
turbam proficisci, quoniam ibi liberaliter educati

3.

Idem 6, p. 254, A: Ἄλ. γοῦν, ἐν Φ. ἢ Κρ. προ-
πίνοντά τινα εἰσαγαγὼν ἐνὶ τῶν συμποτῶν, καὶ λέγοντα
ποιεῖ τάδε·

Παῖ, τὴν μεγάλην δὸς, ... ὑποχέας
φιλικῶς (γε) κυάθους τῶν παρόντων τέτταρας·
τοὺς τρεῖς δ' ἔρωτος ὕστερον προσαποδώσεις·
ἐν Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως, νίκης καλῆς,
5 καὶ τοῦ νεανίσκου κυάθον Δημητρίου.

Φέρε, τὸν τρίτον .....

Φίλας Ἀφροδίτης· χαίρετ', ἄνδρες συμπόται,
ὅσον ἀγαθῶν τὴν κύλικα μεστήν πίομαι!

Versu 1 sic libri, neque opus Valesii correctione
ἐπιχέας. Fortasse Al. scripsit

Παῖ, τὴν μὲν ἄλλην, τὴν μεγάλην, ὑποχέας,
ut verbis τὴν μὲν ἄλλην similia τὴν μεγάλην offe-
cisse videantur. V. 2 minus verisimiliter Mein. φι-
κυάθ. μὲν τῶν, etc. V. ann. ad 1, 11. V. 3 vulgo
τοὺς τρεῖς δ' ἔρ. προσαποδώσεις ὕστερον, sed usitatum
ἀπόδοσις, non ἀπόδοσις. Dalecamp. ἔρωτος pro ἔρω-
τας. V. 4 ἐν' addidit Casaub., et recte dedit καλῆς
pro καλῶς. V. 6 « φέρε deliberantis est, cuius in
nomen tertium cyathum infundi jubeat: age vero,
cui tertium libabo cyathum? Philæ Veneri! Phi-
lam dicit Antigoni uxorem, Veneris nomine Thriis
(v. Ar. Av. 610) cultam ab Atheniensibus, teste
Athen. p. 255, C. » E M.

4.

Idem 11, p. 473, D, de κανθάριω poculo: Ἄλ.
δ' ἐν Κρ. (δὲ δὲ λόγος περὶ τίνος ἐν καπηλείῳ πίνοντος),
Εἶθ' ὄρω τὸν Ἑρμαῖσκον τῶν ἀδρῶν τούτων τινὰ
κάνθαρον καταστρέφοντα, πλησίον δὲ κείμενον
στρωματέα καὶ γύλιον αὐτοῦ.

Versu 1 libri ἀδρῶν. Correxerit Herm. De metris
p. 118. V. 2 « καταστρέφοντα, invertentem, i. e.

3.

Puer, magnum (poculum) da, ... suffusis
amicitiæ quidem præsentium cyathis quattuor,
dein autem amori tribus additis;
uno Antigoni regis claræ victoriae,
5 et juvenis in honorem cyatho Demetrii.
Age, tertium...
Philæ Veneri! gaudete, viri compotores,
quot probis calicem plenam propino!

4.

Dein video Hermæiscum, qui crassorum istorum
invertēbat cantharum, et prope jacentem
stragulam ac sportam ejus.

funditus educentem. Schweigh. comparat Virg.
Æn. 9, 165:

Indulgent vino et vertunt crateras ahenas.

Describitur militis supellex. » E M. V. 3 cod. A τε
καί. Recentiores libri στρώματά τε καὶ γ. De γυλίῳ
cf. Aristoph. Acharn. 1027, qui γύλιον στρατιωτι-
κὸν dicit Pac. 505.

5.

Idem 8, p. 340, C, de Callimedonte, piscium
lurcone, Alexidis χρήσεις afferens: ἐν δὲ Κρ.

Καὶ Καλλιμέδων μετ' Ὀρφέως, ὁ Κάραθος.
« Ambigue Orphei nomine usus est: ὀρφεὺς piscis,
qui vulgo dicebatur ὀρφῶς sive ὀρφῶς. Marcellus
Sid. 33:

— χάννοι τε, καὶ ὀρφέες, ἢ δὲ γαρίσκοι. » M.

6.

Idem 15, p. 678, C: μελιλωτίνων δὲ στεφάνων
μνημονεύει Ἄλ. ἐν Κρ. ἢ Φαρμ. οὕτως·

Στεφάνους τε πολλοὺς κρεμαμένους μελιλω-
τίνους.

LXV. KYBERNHITHS.

1.

Athen. 6, p. 237, B: παρασίτων δ' εἶναι φησι
γένη δύο Ἄλ. ἐν Κυβερνήτῃ διὰ τούτων,

α. Δύ' ἐστὶ, Νουσίτικε, παρασίτων γένη·
ἐν μὲν τὸ κοινὸν καὶ κεκοιμημένον,
οἱ μέλανες ἡμεῖς. Ν. Θάτερον ζητῶ γένος,
σεμνοπαράσιτον, ἐκ μέσου κκαλούμενον,
5 ὑποκρινόμενον εὔ τοις βίοις, ὀρφῶς ἔχον
χιλιοτάλαντους, ἀνακλιόν τ' οὐσίας·

νοεῖς δὲ τὸ γένος καὶ τὸ πρᾶγμα; α. Καὶ
μάλα,
σατράπας, στρατηγούς, καὶ παρασίτους ἐπι-
φανεῖς·

5.

Et Callimedon Carabus eum orpho.

6.

Coronasque multas suspensas melilotinas.

GUBERNATOR.

1.

a. Duo sunt, Nausinice, parasitorum genera:
unum commune et derisum a Comicis,
nos pulli. N. Alterum quero genus
eorum, nobile, e medio evocatum,

5 vitam bene agens velut scenicam, superciliis
mille talentorum, evertensque rem familiarem:
nostin' id genus et rem? a. Maxime,
satrapas, duces, et parasitos insignes:

LXVI. KYBEYTAI.

Athen. 3, p. 96, A, de ἀκροκωλίῳ agens: Ἄλ.
Κυβευταῖς,

— Ἡριστηκότων

σχεδὸν τι δ' ἡμῶν ἐξ ἀκροκωλίου τινός.

Ἐξ pro ἐξ inepto Meinek., qui malit etiam σχε-
δὸν τι, Δήμων.

LXVII. KYKKNOS.

Athen. 11, p. 472, A: καλεῖται δὲ τις καὶ Θηρί-
κλειος κρατῆρ (cf. Ἄγωνις ἢ Ἰππ. 4, etc.), οὗ μνη-
μονεύει Ἄλ. ἐν Κύκκῳ,

Φαιδρὸς δὲ κρατῆρ Θηρίκλειος ἐν μέσῳ
ἔστηκε, λευκοῦ νέκταρος παλαιγενούς
πλήρης, ἀφρίζων· ὃν λαβῶν ἐγὼ κενὸν
τρίψας, ποιήσας λαμπρὸν, ἀσφαλῆ βάσιν
5 στήσας, συνάψας καρπίμους κισσοῦ κλάδους
ἔστειπα.

Versu 5 libri mendose καρπίμοις κλάδοις. « Ne quis
malit κισσοῦ, consulto Al. altera forma usus est in
versibus tragicum sermonem imitantibus. » E M.

LXVIII. KYPIIOS.

1.

Athen. 3, p. 114, D: τοὺς δὲ βυπαροῦς ἀρτους
φαιτούς ὀνόμασεν Ἄλ. ἐν Κυπρίῳ οὕτως·

— α. Ἐπειτὰ πῶς ἤλθε; β. Μόλις
ὀπτομένους κατελάβον. α. Ἐξόλοι! ἀτὰρ
πόσους φέρεις; β. Ἐκκαίδεκ'. α. Οἶσε δεῦρ'
(ἄρα)

λευκοὺς μὲν ὀκτῶ, τῶν δὲ φαιῶν τοὺς ἵσους.

Versu 1 vulgo minus recte Ἐπειτα πῶς ἤλθε; V. 3
libri οἶσω (A οἶσο) δεῦρο, quum forte excidisset, ut
videtur, ἄρα post simile -υρο. Arbitrario Dobr. et
Mein. δεῦρό μοι.

CYGNUS.

Lætusque crater Thericleus in medio
stetit, albi nectaris vetusti
plenus, spumans; quem ego sumptum vacuum
fricavi, nitidavi, fundum
5 stabilivi, et nexis hederæ ramis fructiferis
coronavi.

1.

CYPRIUS.

a. Tandemne aliquando venisti? b. Vix,
coctos panes inveni. a. Dii te perdant!
quot autem affers? b. Sedecim. a. Huc igitur ap-
[porta
octo albos, et fuscorum totidem.

τούτων δ' ἑκατέρου τῶν γενῶν ὁ μὲν τύπος
10 τῆς ἐργασίας εἰς ἐστὶ, κολακείας δ' ἀγῶν·
ὡσπερ ἐπὶ τῶν βίων δὲ τοὺς μὲν ἢ τύχη
ἡμῶν μεγάλοις προσένευμε, τοὺς δ' ἐλάττο-
σιν,
εἶθ' οἱ μὲν εὐποροῦμεν, οἱ δ' ἀλύομεν.
Ἄρα γε διδάσκω, Νουσίτικ'; Ν. Οὐκ ἀστό-
χως·

15 ἄλλ', ἂν σ' ἐπαινῶ, μᾶλλον αἰτήσεις μέ τι;
Versu 3 οἱ μέλανες ἡμεῖς. « Pulla enim veste in
scenam inducebantur parasiti (ut generatim pau-
peres. Calpurnius Eclog. 7, 81: pullaque pau-
peres. Both.); v. Pollux 4, 119. Victorius V. L. 6,
23. » Schweigh. Virg. Georg. 3, 389, de ariete:
ne maculis (nigris, inquit Servius) infuscet vellera
pullis. Versus 4-8 hoc ordine perverso habentur in
libris 8, 4, 5, 6, 7. Subvenit Dobræus Advers.
2, p. 310. V. 4 vulgo legitur καλούμενον. Versu 7 σὺ
addidit Reisig. Conj. p. 179. V. 8 male codd.
σατρ., παρ., καὶ στρατ. ἐπιρ., quum τούτων v. 9 spe-
ctet ad παρασίτους. V. 10 vulgo, manca oratione,
κολακείας ἀγῶν. Hausit Δ litteram A vicina. V. 11 ar-
gute non opes hominibus, sed homines opibus
evenire dicit, eadem sententia. Versu 12 malim
mollioribus numeris προσένευμε. Codd. ABP μεγά-
λας. V. 15 duriuscule libri αἰτήσεις μ' ἔτι, quasi
certum sit, parasitum quærere majus quiddam
quam assensum Nicostrati, μέλανα scilicet.

2.

Idem 14, p. 652, C, de ficibus Atticis: Ἄλ.
δ' ἐν Κυβ. φησιν

— Εἰσέβαινον ἰσχάδες,
τὸ παράσημον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ θυμοῦ δέσματι
τινός.

Verba Εἰσέβ. — Ἀττικῶν (sic pro Ἀθ.) habet Eust.
ad Iliad. p. 955, 8, θυμοῦ δ. τ. p. idem 1411, 35.

horum vero utriusque generis unus est typus
10 negotii fervorque adulandi.

Sicut autem in vita alios quidem nostrum fors
magnis opibus assignat, alios vero minoribus,
sic dein alii bene agimus, aliique desperamus.
Num doceo, Nausinice? N. Immo acute;
15 sed, si te laudo, an præterea quiddam me posces?

2.

— Intrabant caricæ,
insigne Athenarum, et thymi aliquot fasciuli.

ALEATORES.

— Quum vix trunculos quosdam
nos sex jentassemus.

2.

Ib. p. 110, E : αὐτοπόρου δ' ἄρτου μέμνηται Ἄλ. ἐν Κ.

Τὸν δ' αὐτοπόρον ἄρτον ἀρτίως φαγῶν.
Malim disjunctis verbis similibus T. δ' ἄρτον αὐτό-
πορον ἀρτίως φ.

3.

Antiatt. p. 89, 6, Διπλασία : τὸ διπλασιάσαι.
Ἄλ. Κύπριδι. Recte Mein. Κυπρίφ.

LXIX. ΛΑΜΠΙΑΣ.

Λαμπία fabula, quam latine vertisse videtur
Turpilius (v. Scalig. ad Varr. 6, p. 248 Bipont.)
quo spectet, incertum est. Cogites de λαμπάδηρο-
ρία vel λαμπάδος ἀγῶνι, aut de Lampade meretrice
(Athen. 13, p. 583, E), etc. » E M.

Athen. 14, p. 654, F, de pavonibus : Ἄλ. δ' ἐν
Λαμπάδι,

— Καταφαγεῖν
αὐτὸς τοσοῦτ' ἀργύριον! οὐδ', εἰ γάλα λαγῶ
εἶχον, μὰ τὴν Γῆν, καὶ ταῶς, κατήσθιον.

« Versu 1 καταφαγεῖν infinitivus est irati. V. 2
λαγῶ atticæ pro λαγῶ Schweigh., qui transposuit
quod in libris est εἶχον λαγῶ. » E M.

LXX. ΛΕΒΗΣ.

1.

Athen. 3, p. 76, D, de ἐριωῖ, ficus genere con-
tempto : καὶ Ἄλ. ἐν Λέβητι,

— Καί τι δεῖ
λέγειν ἐφ' ἡμᾶς τοὺς τὰ σῦχ' ἐκάστοτε
ἐν τοῖς ὑρίχοις πωλοῦντας, οἱ κάτωθε μὲν
τὰ σκληρὰ καὶ μοχθηρὰ τῶν σύκων αἰεὶ
5 τιθέασιν, ἐπιπολῆς δὲ πέποννα καὶ καλά;
εἶθ' ὁ μὲν ἔδωκεν, ὡς τοιαῦτ' ὠνούμενος,

2.

Et modo comeso pane autopyro.

LAMPAS.

— Solum comedisse
tantum argenti! non, per Terram,
si vel lac leporis haberem et pavonés, devorassem.

LEBES.

1.

— Etiamne in nos aliquid
dicere oportet istos, qui ficus semper
in corribus vendunt, infra quidem
positis semper duris malisque ficibus,
5 superne autem mitibus et venustis?

τιμὴν, ὁ δ' ἐγκάψας (γε) τὸ κέρμ' εἰς τὴν
γνάθον,
ἐρίν' ἀπέδοτο, σῦχα πωλεῖν ὀμνύων.

Versu 2 libri vitiose εἶθ' ἡμᾶς. V. ann. ad Thuc. 6,
74. V. 3 ita Dindorf. Libri συρίχοις. Cf. Aristoph.
Hor. fr. 1, 5. V. 7 cæsurae prospeximus. « De more
pecuniam in ore condendi v. ad Hermippi Θεοῦς
2. » E M. Cf. Aristoph. Vesp. 761.

2.

Idem 4, p. 170, A : ἡδυσμάτων δὲ κατάλογον
Ἄλ. ἐποίησατο ἐν Λέβητι οὕτως,

α. Καὶ μὴ προφάσεις ἐνταῦθά μοι, μὴδ' αὖ Οὐκ
ἔχω! »

β. Ἀλλὰ λέγ', ὅτου δεῖ· λήψομαι γὰρ πάντ'
ἐγώ.

α. Ὁρθῶς. Τὸ πρῶτον μὲν λάβ' ἐλθὼν σή-
σαμα,...

β. Ἄλλ' ἔστιν ἐνδον. α. Ἄσταφίδας κεκομμένης,
5 μάραθρον, ἀνηθον, νᾶπυ, καυλόν, σίλφιον,
κορίαννον αἶον, βρόν, κύμινον, κάππαριν,
ὀρίγανον, γήτειον, ἄνισον, θύμον,
σφάκον, σίρακιον, σέσελι, πήγανον, πράσον.

V. 2 Καὶ ignorant libri veteres. Meinek. conj. Μὴ
μὴ πρ. « Οὐκ ἔχω, » intell. ἀργύριον. Cf. ann. ad
fr. 5. V. 2 ita Dobr. Advers. 2, p. 307. Libri cor-
rupte ἀλλὰ λέγοντα οὐ δεῖ, vel similiter. Λήψομαι,
scilicet non præsente pecunia. Versus 3-8 laudavit Pol-
lux 6, 66, ap. quem ed. Bekk. ὀρθῶς γε. Πρῶτον.
V. 4 vulgo Ἄσταφίδα κεκομμένην, sed unam afferri
ἀσταφίδα non erat operæ pretium. V. 5 Pollux μά-
ραθρα. V. 7 Mein. auctore Polluce ἄνισον. Metro-
tutiorē dedi ἄνισον. Neutrum horum habet Ath.,
sed σκόροdon, unde Dobr. l. l. p. 308, probabili
conjectura,

ὀρίγανον, σκορόδια, γήτειον, θύμον.

dein alter, quasi tales emens,
numerat pretium, alter autem, argento condito in
[maxilla,

erina dat, ficus jurans se vendere.

2.

a. Ne mihi prætextus hac in re, neque « Non ha-
[beo. »

b. At die, quo indigeas : sumam equidem omnia.

a. Recte. Primum quidem profectus sume sesama.

b. At intus sunt. a. Acinos uvæ passæ concisos,
5 marathrum, anethum, sinapi, caulem, silphium,
coriandrum siccum, euminum, capparin,
origanum, allium, anisum, thymum,
salviam, sapam, seseli, rutam, porrum.

V. 8 pro σέσελι, Pollux πέπερι, qui propter id
ipsum vocabulum hæc attulit.

3.

Idem 6, p. 226, A, de piscariorum artibus :
κἂν τῷ Λέβητι δὲ φησὶν ὁ αὐτὸς ποιητὴς

Οὐ γέγονε κρείττων νομοθέτης τοῦ πλουσίου
Ἀριστονίκου· νῦν τίθησι γὰρ νόμον,
τῶν ἰχθυοπωλῶν ὅστις ἂν πωλῶν τινὶ
ἰχθὺν ὑποτιμήσας ἀποδῶτ' ἐλάττονα
5 ἧς εἶπε τιμῆς, εἰς τὸ δεσμοτῆριον
εὐθὺς ἀπάγεσθαι τοῦτον, ἵνα δεδαικότες
τῆς ἀξίας ἀγαπῶσιν ἢ τῆς ἐσπέρας
σαπρούς ἅπαντας ἀποφέρωσιν οἴκαδε·
κάνταυθα καὶ γραῦς καὶ γέρων καὶ παιδίον
10 πεμφθεῖς ἅπαντες ἀγοράσουσι κατὰ τρόπον.

V. 3 τινὶ Pors. pro τόν. V. 4 perperam codd. ἐλά-
ττονος. De a et ος confusus v. Pors. ad Hecub. 782,
Lini fr. 1, 6, etc. Versu 7 ἢ, intell. μᾶλλον ἢ. Mi-
ror, hanc ellipsin neglectam esse a Bosio et Schae-
fero. V. 8 ἅπαντας Grot. pro. ἅπαντες.

4.

Ibid. : καὶ προελθὼν δὲ φησὶ

Οὐ γέγονε μετὰ Σόλωνα κρείττων οὐδὲ εἰς
Ἀριστονίκου νομοθέτης· τὰ τ' ἄλλα γὰρ
νενομοθέτηκε πολλὰ καὶ παντοῖα δὴ,
νυνὶ τε καινὸν εἰσφέρει νόμον τινὰ
5 χρυσοῦν, τὸ μὴ καθημένους πωλεῖν ἔτι
τοὺς ἰχθυοπώλας, διὰ τέλους δ' ἔστηκότας.

3.

Non fuit melior legislator quam dives
Aristonicus : nunc enim fert legem,
piscariorum quicumque facta aestimatione
piscem alicui vendit minorem
5 pretio quod dixit, hunc in custodiam
extemplo abducendum esse, ut metuentes
digna aestimatione contenti esse malint quam
putidos omnes domum auferre. [vesperi
Atque huc et anus et senex et puerulus
missi omnes ement ex sententia.

4.

Exstitit post Solonem ne unus quidem melior le-
[gislator
quam Aristonicus : nam et cetera sane
multa omnigenaque instituit
et nunc novam quandam fert legem
5 auream, ne amplius sedentes vendant
piscarii, sed semper stantes ;
dein novo anno ex lege suspensi

FRAGMENTA COMICORUM GR.

εἶτ' εἰς νέωτά φησι γράψειν κρεμαμένους·
καὶ θᾶπτον ἀποπέμψουσι τοὺς ὠνούμενους,
ἀπὸ μηχανῆς πωλοῦντες, ὡσπερ οἱ θεοί.

Versu 3 δὲ Grot. pro δέ. V. 5 male libri τὸ μὴ πωλ.
ἔτι καθημένους, nec bene Jacobs. Addit. p. 132,
τὸ μὴ π. καθ. ἔτι, thesi obscurato verbo καθημέ-
νους. V. 8 sic cod. C; ceteri fere ἀποπέμψουσι.

5.

Idem 9, p. 383, C : ἐγὼ δὲ ἕνα τῶν ἀρχαίων μα-
γείρων τεθαύμακα πείρα, τῆς τέχνης, ἧς εἰσηγήσατο,
ἀπολαύσας. παράγει δ' αὐτὸν Ἄλ. ἐν Λ., λέγοντα τάδε·

— α. Ἡψέ μοι, δοκῶ,
πυκνόν τι ὄψον δελφάκειον. β. Ἡδύ γε.
α. Ἐπειτα προσκέκαυκε. β. Μηδὲν φροντί-
σης·

ιάσιμον γὰρ τὸ πάθος ἐστί. α. Τῷ τρόπῳ ;
5 β. Ὅζος λαβῶν ἦν εἰς λεκάνην τινὴ ἐγγέλης
ψυχρὸν (Ξυνίης) ; εἶτα θερμὴν τὴν χύτραν
εἰς τοῦζος ἐνήης· διάπυρος γὰρ οὖσ' ἔτι
ἔλξει δι' αὐτῆς νοτίδα, γῆ ζυμουμένη,
ὡσπερ κίστρις, λήψεται διεξόδους

10 σμφᾶς, δι' ὧν τὴν ὑγρασίαν ἐκδέχεται
τὰ κρεάδι', ἔσται τ' οὐκ ἀπέξηραμμένα,
ἐγγυλα δ' ἀτρεμεῖ καὶ δροσώδη τὴν σχεῖν
α. Ἄπολλον, ὡς (σύγ') ἰατρικῶς! ὦ Γλαυκία,
ταυτὶ ποιήσω! β. Καὶ παρατίθει γ' αὐτὰ,
παί,
15 ὅταν παρατίθῃς, (μανθάνεις;) ἐψυγμένα·

in machina, sicut dii : et citius,
sic vendentes, illi dimittent emptores.

5.

— a. Coxit mihi, opinor,
solidum quoddam opsonium porcinum. b. Suave
[quidem.

a. Dein adussit. b. Ne cura :
medicabile enim hoc malum est. a. Quomodo?

5 b. Acetum sumptum si in patinam aliquam in-
[fundas,

frigidum (intelligisne?) tum calidam ollam
in acetum ponas : adhuc enim fervida
pertrahet per se humorem, et is, jam acidus, per-
mollibus, velut pumicis, transitibus, [get

10 per quos uvidum accipient
carunculæ, neque erunt exustæ,
sed, quiete jacentes, succosæ, roscidæque habitu.

a. Per Apollinem, quam medicosæ! o Glaukia,
sic faciam. b. Et appone hæc, puer,

15 quum apponis, (percipisne?) refrigerata :

35

ἀτμός γὰρ οὕτως οὐχὶ προσπηδήσεται
ταῖς βίαις, ἀλλ' ἄνω μάλ' εἶσι καταφυγόν.
α. Πολλῶ γ' ἀμείνων, ὡς εἰκας, ἦσθ' ἄρα
λογογράφος ἢ μάγειρος. Ὁ λέγεις, εὐ λέγεις,
20 τέχνην δ' ὀνειδίζεις.

Versu 1 et 2 legebatur Ἠφέ μοι δοκεῖ πνικτὸν, sed
abhoret πνικτὸν a verbo ἦψε. Aristoph. Pac. 542.
ὡς καλὸν, —

καὶ πικρὸν καὶ γοργόν, ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαϊσία!

Versu 2 δελφάκειον pro δελφάκιον Dind. Ibid. codd.
male τιν' ὄφον. V. 5 libri ἐγγέας. Correx. Dobr.
V. 6 ita Mein., auctore Dind. Ξυνεῖς Schweigh.,
ζυνεῖς libri. V. 7 libri ἐνθεῖς. V. 8 χῆ, h. e. καὶ ἦ,
νοτῖς. Vulgo καὶ ζυμ., in quibus dubium est, utrum
dicatur νοτῖς, an γύτρα. V. 11 sic Casaub. Libri
κρέα δ' ἔσται. V. 15, 16 ita Schweigh. Codd. πα-
ρατίθης et ἀτμός. V. 18 πολλῶ γ' Casaub. pro πολ-
λῶν τ'. V. 19 « λογογράφον non *historiarum scri-*
ptorem dicit, ut Grot. interpretatur, sed *eum, qui*
mercede conductus reis (praesertim *sontibus*. *Both.*)
orationes scribit (sophisticas, fallaces. *Both.*);
quod hominum genus vulgo male audiebat. De-
mosth. De falsa leg. p. 420: Εἴτ' οὐ σοφιστῆς, καὶ
πυνηρός γε; (intell. σοφιστῆς, et *malus quidem so-*
phista) οὐδ' οὐ λογογράφος καὶ θεοῖς ἐχθρός; Co-
quum, quem in hac fabula induxit Al., non ser-
vum fuisse, sed ingenuum, Athenæi scimus testi-
monio, 14, p. 661, D: καὶ Ἄλ. δ' ἐν Λεβητίῳ (sic)
ὀησί, ὅτι ἡ μαγειρικὴ τέχνη ἐπιτήδευμα τῶν ἐλευθέ-
ρων πολιτῶν γὰρ τις ὦν καὶ ἀπινῆς (sic scribo: pes-
sime libri γὰρ τις οὐκ ἀπινῆς, *Both.*) ἐν αὐτῷ δείκνυ-
ται ὁ μάγειρος. » *E M.* Ibid. εὐ λέγεις Dobr. pro
inepto οὐ λ. Confusa εὐ et οὐ, ut apud Arist. Babyl.
15, Ephippium Geryone 12, etc. [Alteri
personæ hæc tribuens vulgata sic explicat Hir-
schigius: Nugaris; quod dicere vis, non dicis, no-
stramque egregiam artem contemptui habes, quasi
non longe major eruditio ad hanc artem quam ad
illam istorum λογογράφων requiratur.] V. 20 ὀνει-
δίζεις sensu haud vulgari dixit Al., sed eo, quo Eu-
ripides Bacch. 547:

ὀνειδίσας δὴ τοῦτο Διονύσω καλόν·

sic enim fumus non assiliet
naribus, sed sursum aufugiet.

a. Longe igitur melior, ut videtur, tu eras
orationum scriptor quam coquus. Recte dicis,
20 artemque magnificas. [quod dicis,
LEUCADIA, sive FUGITIVI.

1. Farciminis frustum venit et pericommatium.

2. Vini senilibus labiis magnum sepyhum.

ubi v. Musgrav. et interpp.

LXXI. ΛΕΥΚΑΔΙΑ ἢ ΔΡΑΠΕΤΑΙ.

Athen. 3, p. 95, A: Ἄλ. δ' ἐν Λευκαδίᾳ ἢ Δραπέ-
ταις,

Χορδαρίου τόμος ἦκεν καὶ περικομματίον.

Sic Meinek., neque abludunt libri nisi quod habent
perικομματίον. « Eosdem numeros habent Anti-
phanes Ὁμοίων fr. 2, et Bacchylides fr. 30. » *E M.*
Temere Casaub. et Valek. ad Phœniss. p. 66, χ. τ.
ἦκε καὶ περικομματίον.

2.

Idem 11, p. 498, E: Ἰων... τῷ σκύρει ἰδίως, ἀπὸ
τοῦ σκύρος σχηματίσας οὐδετέρου (vulgo οὐδετέρως)
ἔφη. ὁμοίως καὶ Ἄλ. ἐν Α.

Οἴνου γεραιότες χεῖλεσιν μέγα σκύρος.

Cf. ann. ad Odys. 14, 114.

3.

Pollux 10, 144: Ἄλ. δ' ἐν Α.

Φέρε τὴν σιβύνην καὶ πλατύλογγα (λόγγια).

« Ibidem Pollux affert Aristophanis versum

καὶ τῶν πλατύλογγων, ὡς ὄρες, ἀκόντιον.

Hinc Toupius Emend. 4, p. 243, etiam apud
Alexidem scribit καὶ πλατύλογγ' ἀκόντια. » *E M.*
Verosimilius addidi λόγγια, quod haustum putes a
vicino -λογγα.

LXXII. ΛΕΥΚΗ.

Athen. 7, p. 322, D: σαῦρος· τούτου μνημονεύει
Ἄλ. ἐν Λεύκῃ. μάγειρος δ' ἔστιν ὁ λέγων

α. Ἐπίστασαι τὸν σαῦρον ὡς δεῖ σκευάσαι;
β. Ἄλλ', ἂν διδάσκης. α. Ἐξελὼν τὰ βραγγία,
πλόνας, περικύψας τὰς ἀκάνθας* τὰς κύκλω,
παράσχισον χρυστῶς, διαπτύξας θ' ὄλον
5 τῷ σιλφίῳ μᾶστιξον εὐ τε καὶ καλῶς,
τυρῶ τε σάξον, ἀλάσι τ', ἠδ' ὀριγάνω.

Versu 3 libri inusitate τὰς κύκλω. Corrigo εἰς κύ-
κλον, coll. Aristoph. Thesmoph. 908, etc. V. 5 ita
Dindorf. pro εὐ γε. Plautus Bacch. 4, 6, 27:

3.

Affer sibynam et lato ferro (lanceolas).

POPULUS.

a. Seisne, saurus quomodo apparandus sit?
b. Si quidem tu doceas. b. Exemptis branchiis
elue piscem et, spinis circum amputatis,
disseca reete, totumque expansum
5 silphio flagella bene ac pulchre.
caseoque imple, et salibus, et origano.

bene navisagitatur, pulchre hæc confertur ratis.
V. 6 « insolens h. l. ἡδὲ, nec tamen credo aliquid
mutandum esse: mediæ enim comædiæ scriptores
haud raro ab antiquiorum poetarum dicendi legi-
bus desciverunt. » *E Mein.*, qui in alt. edit. suspec-
tum sibi esse significavit.

LXXIII. ΑΗΜΝΙΑ.

Pollux 10, 100, de instrumentis coquinariis
agens: καὶ που καὶ ἀνθράκιον, Ἀλέξιδος εἰπόντος ἐν
Λημνίᾳ

Καὶ μὴν παρὴν ἀνθράκιον ἡμῖν ἐν μέσσω,
σεῖσων τε κυάμων μεστός.

Suidas v. Ἀνθράκιον et v. Τρίπος: Ἀνθράκιον:
βραγὺν τριποδίσκιον παρ' Ἀλέξειδι. Similiter gramm.
Bekkeri p. 404, 9, sed vitiose illius codex para-
λεξείδιον.

LXXIV. ΑΙΝΟΣ.

« De Lino, Herculis magistro, v. Apollod. 2,
4, 9, Diod. Sic. 3, 67, schol. Iliad. p. 513, 32
Bekk. » *E M.*

1.

Athen. 4, p. 164, B: Ἄλ. ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ
Αἰνῷ... ὑποτίθεται... τὸν Ἡρακλέα παρὰ τῷ Αἰνῷ
παυδευόμενον, καὶ κελουθέντα ἀπὸ βιβλίων πολλῶν
παρακειμένων λαθόντα ἐντυχεῖν· ἐκεῖνος δ' ὀφρατυ-
μὸν λαθῶν βιβλίον ἐν χερσὶν περισπουδᾶστος ἐκράτει.
λέγει δ' οὕτως ὁ Αἰνός·

— Αἰνός. Βιβλίον

ἐντεῦθεν, ὅ τι βούλει, προσελθὼν παράλαβε,
ἔπειτ' ἀναγνώσει, πάνυ γε διασκοπῶν
ἀπὸ τῶν ἐπιγραμμάτων ἀτρέμα τε καὶ σχολῆ
5 (Ὀρφεὺς ἐνεστίν, Ἡσίοδος, τραγωδία,
Χοιρίλος, Ὀμηρος, ἐπιχάρिता συγγράμματα
παντοδαπά)· δηλώσεις γὰρ οὕτω τὴν φύσιν,
ἐπὶ τί μάλιστα ὤρμησε. Ἡρακλῆς. Τουτὶ
λαμβάνω.

LEMNIA.

Saneque focolus in medio stetit,
et vas fictile, fabis plenum.

LINUS.

1.

— Linus. Librum
hinc, quem vis, accedens sume,
dein prælege, prorsus quiete atque otio
titulis distinguens libros
5 (Orpheus inest, Hesiodus, tragœdiæ,
Cherilus, Homerus, venusta scripta

Α. Δεῖξον, τί ἐστὶ, πρῶτον. Ἡρ. Ὀφρατυ-
σία,
10 ὡς φησι τοῦπίγραμμα. Α. Φιλόσοφος τις εἶ,
εὐδῆλον, ὅς, παρὲς τσαῦτα γράμματα,
Σίμου Τέχνην ἔλαβες! Ἡρ. Ὁ Σίμος δ' ἐστὶ
τίς;

Α. Μάλ' εὐφυῆς ἄνθρωπος· ἐπὶ τραγωδίαν
ὤρμηκε νῦν, καὶ τῶν μὲν ὑποκριτῶν πολὺ
15 κράτιστός ἐστιν ὀψοποιός, ὡς δοκεῖ
τοῖς χρωμένοις, τῶν δ' ὀψοποιῶν ὑποκρι-
τῆς. —

Βούλιμος εἰς ἄνθρωπος· ὅ τι βούλει, λέγε.
Ἡρ. Πεινώ γὰρ, εὐ τοῦτ' ἴσθι.

Versu 2 recte Erfurd. Observ. p. 451 pro γὰρ
λαβέ. V. 5 ita Schweigh. Minus bene libri τραγω-
δία. V. 6 scripsi ἐπιχάρिता. Libri Ἐπιχάρμος, scilicet
τ et μ (v. Ath. 11, p. 781, D, ubi κεραμῆουσι
male legitur pro τερατεύουσι, Pollux 10, 190, ubi
τοῦπιπόρματα pro τοῦπιπόρμα, Plato com. in
fabula Αἰ ἀφ' ἱερ. 2), pariterque α et ες (v. Λέβης
fr. 3) commutatis. V. 8 Meinek. ὤρμηκε. V. 10
Φιλ... ἔλαβες, ironia. V. 12. « De Simo, histrione
tragico eodemque artis culinariae scriptore, nihil
aliunde compertum habeo. Hunc non diversum esse
a Simo Magnesio, a quo Simœdi dicti sunt (Athen.
14, p. 620, D), parum probabilis est opinatio
Schweighæuseri. » *E M.* V. 16 ὑποκριτής, intell.
κράτιστος. V. 17 vulgo βούλιμός ἐστ' ἄνθρ. (Jacobs.
ἔσθ' ἄνθρωπος) ὅ τι β. λέγε, idque sub Herculis per-
sona, quum apertum sit, eum his verbis repre-
hendi, tanquam voracem, qui fuit heros.

2.

« Idem 7, p. 289, F: μνημονεύει δὲ τοῦ Μενεκρά-
τους (v. Ephippi Peltast. 2) καὶ Ἄλ. ἐν Μίνῳ, ubi
Αἰνῷ legendum esse suspicatus sum Hist. crit. Com.
p. 392. (Conf. ann. ad Antiphanis Πρόβλημα v. 17.
Both.) De Menecrate Syracusano, medicæ artis
ostentatore famosissimo, plura ibi Athen. De alio

omnigena: patefacies enim sic, natura tua
quid maxime appetat. *Hercules*. Hunc sumo.

L. Ostende primum, quid sit. *H.* Coquinaria,
10 ut titulus dicit. *L.* Philosophus quidam es,
(apparet,) qui omissis tot operibus
Simi Artem sumpseris! *H.* Simus autem quis est?
L. Habilissimus homo: ad tragœdiam
accessit nunc, estque histrionum longe
15 optimus coquus, ut videtur
illo usis, et coquorum optimus histrio. —
Famelicus es homo, quidquid dicas.
H. Esurio sane, hoc probe scias.

15.

fragmento ad hanc fab. haud improbabili conjectura referendo v. Incert. 62. » *E M.*

LXXV. ΛΟΚΡΟΙ.

Athen. 3, p. 123, E: τὸ δὲ γλιπρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖοι μετάκερας καλοῦσιν, ὡς Σώφριος ἐν Ἀνδροκλεί. (Cf. Philyllius Incert. 12, Amphib. Βαζαν.) Ἄλ. δ' ἐν Λοκροῖς,

— Λί δὲ παῖδες παρέχεον
ἢ μὲν τὸ θερμὸν, χἄτέρα τὸ μετάκερας.

Versu 2 libri ἢ μὲν τὸ θ., ἢ δ' ἑτέρα μετ. Bentl. ad Philem. p. 113 τὸ μετάκερας, recte quidem, sed voce ἑτέρα relicta in thesi. Dindorf., rursus deleto articulo, ἄτερα δὲ μετ. Facile XAT abierit in HÆT.

Antiatt. p. 109, 19, et omissio titulo comœdiæ Phot. p. 287, 20, Ναυκλήρειν: ἀντὶ τοῦ δεσπόζειν. Ἄλ. Λοκροῖς. Scilicet per metaphoram. Cf. Aristoph. Vesp. 29, Thesmoph. 1036, etc.

LXXVI. ΛΥΚΙΣΚΟΣ.

Idem 13, p. 595, D, de Pythionice, Harpali amoribus: μνημονεύει δ' αὐτῆς καὶ Ἄλ. ἐν Λυκίσκῳ.

« Antiatt. p. 98, 2 (et Hegesander Ath. p. 210, C), Ζωδάριον: Ἄλ. A. Similia sunt μναδάριον ap. Diphilum Antiatt. p. 108, 82; βολιδάριον apud Epictetum Enchir. cap. 7. Rariora ejusmodi deminutivorum a deminutivis formatorum exempla apud veteres Atticos, nisi ubi lusus jocique causa iis utuntur, ut Aristoph., qui dixit χρυσιδάριον, ἱματιδάριον, βιβλιδάριον, pro χρυσίον, ἱμάτιον, βιβλίον. V. Babyl. fragm. 30. Βιβλιδάριον pro βιβλιάριον reddendum Diogeni Laertio 6, 3. » *E M.*

LXXVII. ΜΑΝΔΡΑΓΟΡΙΖΟΜΕΝΗ.

H. e. *Mulier mandragora utens*, maga seu vena-

LOCRI.

— Puellæ autem infundebant altera calidam aquam, alteraque metaceras (*h. e. aquam tepidam*).

MANDRAGORA UTENS.

Tandem non inquieta homo est creatura maximeque contrariis utens plurimis? amamus aliena, negligimus cognata; nihil habentes, aliorum bonis fruimur;

fica. Apollod. 3, 15, 6: δόσσα τὴν Κίρκαιαν πιεῖν βίξαν πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι. Mandragoræ herbæ vis media est inter venenum et soporem, ut ait Frontinus Strateg. 2, 5, 12. *Mandragora* dicta est, quod ad mandras et speluncas provenit; *Circæa radix*, a Circe ducto nomine, quod amorem efficere credebatur: v. Dioscor. 3, 134; 4, 76, Billerbeck. Flor. class. p. 49.

Athen. 4, p. 123, F: ὅτι δὲ καὶ χιόνα ἔπινον, ἐν Μανδραγοριζομένη ἔφη Ἄλ.

Ἐἴτ' οὐ περιεργὸν ἐστὶν ἄνθρωπος φυτὸν, ὑπεναντιωτάτοις τε πλείστοις χρώμενον; ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς: ἔχοντες οὐδὲν εὐποροῦμεν τοῖς πέλας:

5 ἐράνοιας φέροντες εὐ φέρομεν ἄλλη κακῶς, τακτὴν τροφὴν δὲ τὴν καθ' ἡμέραν πάλιν· γλιχόμεθα τὴν μὲν μᾶζαν, ἵνα λευκὴ παρῆ, ζυμὸν δὲ ταύτῃ μέλανα μηχανώμεθα, τὸ καλὸν τε χρώμ' οὐ δευσοποιῶ χρώζομεν.

10 καὶ χιόνα μὲν πίνειν παρασκευάζομεν, τὸ δ' ὄψον, ἂν μὴ θερμὸν ἦ, διασύρομεν· καὶ τὸν μὲν ὄξυν οἶνον ἐκπιυτίζομεν, ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκταισι δ' ἐκβακχεύομεν.

Οὐκοῦν, τὸ πολλοῖς τῶν σοφῶν εἰρημένον, 15 τὸ μὴ γενέσθαι μὲν κράτιστόν ἐστ' αἰεὶ, ἐπὶ γένηται δ', ὡς τάχιστα ἔχειν τέλος.

Versu 1 « φυτὸν primus Plato de *homine* dixit: ἄνθρωπος φυτὸν οὐράνιον, οὐκ ἔγγειον. V. Valck. ad Hippolyt. 630. » *E M.* Versu 5, 6 vulgo ἐρ. φ. οὐ φέρομεν ἀλλ' ἢ κακῶς, τακτῆς (ita Mein. Codex A τὰκ τῆς, alii libri ἀκτῆς) τροφῆς δὲ τῆς καθ' ἡμέραν π. Quæ correxi. Τακτὴν τροφὴν τὴν κ. ἡμ., *victum quotidie imperatum* (domi). Repetendum φέρομεν. « Τροφὴν τακτὴν ὀρροῖται ἐράνοιας. » *E M.* V. 7 μὲν haustum a μᾶ- syllaba sequente, editores addiderunt, inprimis metri gratia. V. 8 ζυμὸν poeta

5 symbolas nunc bene, alias male accipimus, imperato rursus victu quotidiano; eupimus quidem mazam, ubi adstat candida, fermentum vero huic nigrum paramus, et pulchrum colore non pulchro tingimus; 10 etiam nivis potum curamus, opsonium autem, si non est calidum, sibilamus; et acidum quidem vinum exspuimus, jusculis autem capparum conditis debacchamur. Quare, quod multi sapientum dixerunt, 15 non nasci optimum quidem semper est, natum vero quam citissime finire.

ζύμην dixit, non ζωμὸν, quod alienum obtrudunt libri. Similia λοιμὸς λοιμὴ, ὄμιος ὄμη, etc. V. 9 male libri τὸ καλὸν δὲ χρώμα δευσ. γρ., α et ου confusis, ut Arist. Thesmoph. 138, etc. Versu 11 ἂν pro ἐὰν Dindorf.

Idem 14, p. 621, D, de δικηλισταῖς Lacedæmoniorum: ἐμίμειτό τις ἐν εὐτελεῖ λέξει κλέπτοντά τινα ὀπώραν ἢ ξενικὸν ἱατρὸν τοιαυτὴ λέγοντα, ὡς Ἄλ. ἐν M. διὰ τούτων παρίστησιν,

— Ἐὰν ἐπιχώριος ἱατρὸς εἴπῃ « Λίδριον (ἂν) τούτῳ δῶτε πτισάνας ἔωθεν, » καταφρονοῦμεν εὐθέως, ἂν δὲ « Πτισάναν » καὶ « τρυβλίον, » (οὐ) θαυμάζομεν.

5 καὶ πάλιν, ἐὰν μὲν α σευτλίον, » παρῶμεν, ἐὰν δὲ « σεῦτλον, » ἀσμένως ἠκούσαμεν, ὡς οὐ τὸ σεῦτλον ταυτόν ὄν τῷ σευτλίῳ.

« Videntur hæc ex eadem, ex qua fr. 1, oratione allata esse. Partem eorum apposuit Eust. p. 884, 24. » *E M.* V. 2 vulgo Τρυβλίον, errore manifesto. Hesych. Λίδριον: τρυβλίον. Inserui ἂν. V. 3 πτισάνας Mein. pro πτισάνης, quum v. 4 Eust. habeat πτισάνας. « Dorice etiam alibi loquuntur medici: v. Crates fab. incert. 5. » *E M.* V. 4 ἂν pro ἐὰν Dind. Ibidem excidit οὐ, absorptum ab -ον syllaba prægressa. V. 5 libri σευτλίον, ut edidimus. Sed Mein.: « Eust. p. 813, 42, ex antiquis grammaticis: Ἀττικοὶ τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Itaque scripsi τευτλίον, quæ recepta apud Atticos forma fuit, σεῦτλον autem et σευτλίον peregrina, nec sine aliquo affectationis crimine usurpata; quod arguit Euphron Ath. 11, p. 503, A:

ἐπὶ δὲ καλέσῃ ψυγέα τὴν ψυκτηρίαν, τὸ τευτλίον δὲ σεῦτλα, φακέαν (sic le. e) τὴν φακῆν, τί δὲ ποιεῖν; »

Idem vero versu 6 recte correxit librorum τευτλίον. Cod. B ἡδέως pro ἀσμένως. V. 7 perperam libri τευτλίον.

— Si domesticus medicus dicit « Λίδριον πτισάνας date huic mane, » contemnitur statim; sin autem « Πτισάναν et τρυβλίον, » non miramur; 5 et rursus, si α σευτλίον » quidem, despiciamus hosi vero α σεῦτλον, » libenter audimus. [minem, quasi non σεῦτλον idem sit atque σευτλίον.

— Si aliquos magis amo

Idem 8, p. 340, C, de Callimedonte, sæpius irriso, Alexidis χρήσεις afferens: ἐν δὲ M.

— Εἴ τινας μᾶλλον φιλοῦ
ξένους ἐτέρους ὑμῶν (γε), γενοίμην ἔγγελλος,
ἵνα Καλλιμέδων ὁ Κάραβος πρίαιτό με.

Versu 2 τὸ γ ἐ adjuvat casuram; mendæ origo perspicua.

Ib. p. 365, D: * τίνες δ' αἱ συμβολαὶ (inimmo τί δὲ τίνες συμβολαὶ) αὐτὸς Ἄλ. ἐν M. σημαίνει διὰ τούτων,

α. Ἦκω, φέρουσα συμβολάς σοι νῦν ἄμα.
β. Πῶς συμβολάς; α. Τὰς ταινίας οἱ Χαλκιδεῖς
καὶ τοὺς ἀλαβάστους συμβολάς καλοῦσι, γράϋ.

Versu 1 libri mendose Ἡῶι φ. τοῖνον ἄμα. De κ et ξ confusis ad Aristoph. Polyid. 1. « Chalcidenses symbolas dixerunt tæniās, corollas, unguenta, aliaque parvo pretio parabília, quæ pro veris symbolis majoris sumptus conviviæ ad regem convivii deferebant. » *E Cas.*

Idem 12, p. 552, E, de Philippidæ macilentia: ὅτι δὲ καὶ περιλιπιδῶσθαι ἔλεγον τὸ λελεπτύνῃσθαι, Ἄλ. ἐν M. φησί,

α. Κακῶς ἔχεις (σὺ), στρουθὸς ἀκαρῆς νῆ
Δ' εἶ,
πεφλιπιδῶσαι. β. Μὴ σὺ καινῶς μοι λάλει·
ὄσον οὐ τέθνηκα. α. Τοῦ ταλαιπώρου πάθους!

Versu 1 σὺ, quod aptissimum et sententiæ et metro, facile exciderit ante στρ. Legebatur autem ἔχει στρουθὸς, quod correxit Casaub. « Rarior est usus vocis ἀκαρῆς, haud multum abest quin *passerculus factus sis*. Comicus incertus Ammonii p. 10:

— κατέπεσον ἀκαρῆς τῷ ὄδει.

peregrinos quam vos (quidem), anguillam fieri me ut Callimedon Carabus me emat. [velim

a. Adsum, afferens simul tibi symbolas.
b. Quomodo symbolas? a. Tæniās Chalcidenses et alabastra symbolas vocant, anus.

a. Male (tu) habes, passerculus propemodum es, Philippides factus. b. Ne nove mihi loquere: propemodum enim obii. a. O miserum malum!

Menander p. 259 :

— ἀκαρῆς παραπόλλας ἀρτίος.

V. 2 libri περιλιπώσθαι. Idem in suo Athenæi exemplo legerant Ælianus V. H. 10, 6, Phot. et Suid. v. Φιλιππίδης, Eust. p. 1646, 17. Primus omnium correxit H. Stephanus. V. 3 ὅσον οὐ τέθηκα Τουρπιῦς Emend. 2, p. 346 pro ὅσο μου (A) ὅσωμου (PVL) τέθηκα. » *EM.*

LXXXVIII. MANTEΙΣ.

Athen. 13, p. 558, E: ὁ Λεωνίδης, ψέγων τὸ τῆς γαμετῆς ὄνομα, [τὰ] ἐκ τῶν Μάντων Ἀλέξιδος προσηνέγκτο ταυτὶ τῶν ἐπιῶν,

ὧ δυστυχεῖς ἡμεῖς μὲν, οἱ, πεπρακότες τὴν τοῦ βίου παραρησίαν καὶ τὴν τρυφήν, γυναιξὶ δούλοι ζῶμεν ἀντ' ἐλευθέρων!

ἔπειτ' ἔχειν προῖκ' οὐχὶ τιμὴν φάσκομεν;
5 πικρὰν γε καὶ μεστὴν γυναικείας χολῆς ἢ τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐστὶ πρὸς ἐκείνην μέλι, οἱ μὲν γε συγγνώμην ἔχουσ' ἀδικούμενοι, αὐταὶ δ' ἀδικοῦσαι καὶ προσεγκαλοῦσ' ἔτι, ὧν οὐκ ἔχρησ' ἀρχοῦσιν, ὧν δ' ἀρχεῖν ἔχρησ'
10 ἀμελοῦσιν, ἐπινοκοῦσιν, οὐδὲ ἐν κακῶν ἔχουσι καὶ κάμνειν λέγουσιν ἐκάστοτε.

Versu 1 libri ἡμεῖς πεπρ. Grotius Excerpt. p. 579, ἡμεῖς μὲν οἱ πεπρ. V. 4 φάσκομεν pro πάσχομεν Nicol. Sturio. Ibid. ποιήν malit Mein. pro τιμὴν. V. 6 ἐκείνην Dind. Libri κείνην. V. 11 Dind. et Mein. λέγουσ', quo vix opus. Eurip. in scholio ad Troad. 634: τὸ μὲν τέθηκα σῶμα, τοῦτο δ' ἀναθλίπει. Cf. ann. ad Olympiodorum.

LXXXIX. ΜΕΡΟΠΙΣ.

Diog. Laert. 3, 26, de Platone: τοιοῦτος δ' ὧν ὅμως ἐσκώφη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν ... Ἄλ. Μερπίδι,

VATES.

Heu miseros nos quidem, qui, vendita vitæ ingenuitate et luxuria, mulierum servi vivimus pro liberis! nec tamen acceptam dotem dicimus pœnam?
5 immo amaram muliebrisque plenam fellis: virorum enim ad hoc est mel, qui quidem læsi ignoscunt, illæ vero injuria facta insuper etiam accusant; quæ non decet, incipiunt; quæ decet, 10 negligunt; pejerant, nec quidquam mali passæ laborare se aiunt usque.

MEROPIS.

Tempore ades: nam ego anxia

Εἰς καιρὸν ἦκεις, ὡς ἐγὼγ' ἀπορουμένη, ἄνω κάτω τε περιπατοῦσ', ὡσπερ Πλάτων, σοφὸν οὐδὲν εὔρηκ', ἀλλὰ κοπιῶ τὰ σκέλη.

Omisso titulo hæc habet etiam Hesych. Milesius p. 48. Cf. Olympiodorus.

LXXX. ΜΙΔΩΝ.

« Μίδων fuit, ni fallor, qui ex Μήδῳ corruptum putaret, quo titulo Theopompī fabulam novimus inscriptam; sed recte habet Midonis nomen, cujus exempla vide apud Erycium in Brunckii Analect. 2, p. 297, et Anonymum ib. 3, p. 198. Alexidis Midon fortasse non diversus fuit ab Antiphani, et ab eo, cui subditicius Platonis dialogus Μίδων ἢ Ἴπποτρόφος tribuebatur, teste Diogene Laert. 3, 62. » *EM.*

Athen. 15, p. 700, A, et omisso titulo Eust. ad Od. p. 1571, 10: Ἄλ. Μίδωνι,

Ὁ πρῶτος εὐρὼν μετὰ λυγνοῦχου περιπατεῖν τῆς νυκτὸς ἦν τις κηδεμῶν τῶν δακτύλων.

« Scilicet, ne adurerentur digiti, si lumen lucernæ non inclusum gestaretur. » *E Schw.*

LXXXI. ΜΙΑΗΣΙΑ.

1.

Athen. 9, p. 379, A: καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἀλέξει δὴ (vulgo δὲ) ἐν Μιλησίοις (sic) μάγειρος οὐ μακρὰν τούτου ἐστὶ λέγων τοιάδε,

α. Οὐκ ἴστε, ταῖς πλείσταταισι τῶν τεχνῶν οὔτι

οὐχ ἀρχιτέκτων κύριος τῆς ἡδονῆς μόνος κατέστηκ', ἀλλὰ καὶ τῶν χωρῶν μόνος συμβάλλεται τις, ἂν καλῶς χρωῶνται, *με-
ρίς;

5 β. Ποῖόν τι; δεῖ γὰρ κάμειν τὸ ξυγὼν μαθεῖν.
α. Τὸν ὀψοποῖον σκευάσαι χρηστῶς μόνον

ascendens descendensque, ut Plato, nihil sapiens inveni, sed fatigavi pedes.

MIDON.

Qui primus cum lucerna circumire cepit noctu, fuit quidam digitis consulens.

MILESIA.

1.

a. Nescitisne, in plerisque artibus non solum auctorem efficere voluptatem, sed partim eo etiam conferre illos, qui recte iis utuntur?

5 b Quonam? oportet enim me quoque discere, [quid sit hoc conjunctum.

a. Opsonatorem opsonium tantummodo

δεῖ τοῦψον, ἄλλο δ' οὐδέν. Ἄν μὲν οὖν τύχη ὁ ταῦτα μέλλων ἐσθίειν τε καὶ κρινεῖν εἰς καιρὸν ἐλθὼν, ὠφέλησε τὴν τέχνην
10 ἂν δ' ὑστερίζῃ τῆς τεταγμένης ἀκμῆς, ὥστ' ἢ προοπτήσαντα γλαινεῖν πάλιν, ἢ μὴ προοπτήσαντα συντελεῖν ταχῶς, ἀπεστέρησε τὴν τέχνην τῆς ἡδονῆς.

β. Εἰς τοὺς σοφιστὰς τὸν μάγειρον ἐγγράφω.
15 α. Ἐσθήκαθ' ὑμεῖς, κέεται δ' ἐμοὶ τὸ πῦρ, ἦδη πυκνοὶ τ' ἄττουσιν Ἡφαίστου κύνες κούφως πρὸς αἴθραν, οἷς τὸ γίγνεσθαι θ' ἄμα καὶ τὴν τελευταῖν τοῦ βίου συνῆψέ τις μόνους ἀνάγκης θεσμὸς οὐχ ὀρούμενος.

Versu 2 libri οὐκ ἀρχ., quum articulus requiratur in subjecto. V. 4 scribam συμβ. τι... μέρος; sequitur enim Ποῖόν τι (μέρος). V. 5 libri οἶον, quod correxit Porson. Το ξυγὼν, conjunctum, res adjuvans. Inepte libri τὸν ξένον. Ξυγὼν pro συνὼν nihil offensionis habet in persona, quam veteris atticismi studiosam fixerit Noster. V. 7 τοῦψον Personus ad Mær. p. 274. Libri τοῦτον. V. 8 libri depravato metro κρίνειν. Correxit Dind. V. 13 codd. perverse ἀπ. τῆς τέχνης τὴν ἡδονήν. Versum 14 male habent sub eadem persona. V. 15 vulgo x. δέ μοι, minus clara oppositione colloquuntur. V. 16 libri πυκνοὶ δ', quum δὲ antecedit. « Eust. ad Hom. p. 1151, 40: ὁ κωμικὸς Ἄλ. τοὺς ἐκ πυρὸς σπινθηρας κύνες Ἡφαίστου ἔζη ἐν τῷ « κέεται δέ μοι τὸ πῦρ ἦδη, » τουτέστιν ἐξάπτεται, « πυκνοὶ δ' ἄττ. Ἡφ. κύνες. » Eubulus quoque Orth. 1, 7, scintillas significans:

ῥίπισ δ' ἐγείρει φύλακας Ἡφαίστου κύνες.

Quod genus dicendi ex lyricis vel tragicis poetis duxerunt comici. Æschylus Prom. 781 gryphas vocat Ζητὸς ἀκραγεῖς κύνες (v. ibi ann. Both.), Pindarus fragm. 66, Pana θεῆς μεγάλας κύνες, Anaxilas Neott. 1, 4, Scyllam ποντίαν κύνες. Multa similia v. apud Ruhnkenium Epist. crit. p. 93. V. 17 οἷς τὸ pro οἷσθ' οἱ Petavius ad Themist. p. 393. » *EM.*

bene parare decet, nihil aliud. Quodsi igitur id comesurus aliquis et judicaturus forte venit in tempore, juvat artem;

10 sin serius præsripto momento adest, ut aut prius assatum recalefaciendum sit, aut nondum assatum cito apparandum, aufert artis voluptatem.

b. Sophistis coquam inscribo.

15 a. Statis vos, at mihi ardet ignis, jamque multi exsiliunt Vulcani canes

2.

Idem 6, p. 240, C: παράσιτοι δ' ἐπ' ὀνόματος ἐγένοντο Τυθύμαλλος μὲν, οὗ μνημονεύει Ἄλ. ἐν Μιλησίοις καὶ ἐν Ὀδυσσεῖ ὑφαίνοντι (fr. 2)...

3.

Stobæus Floril. 112, 6, cum lemmate Ἀλεξίδος Μιλησίων (sic).

Εἰ μὴ γὰρ, ὦν ἄνθρωπος, ἀνθρώπου τύχαις ὑπηρετήσω, ποῦ φανήσομαι φρονῶν;

« Versu 2 pro ποῦ legebatur οὐ. Codex A et Trincau. εἴτ' οὐ. B γ' οὐ. Correxit Pors. ad Orest. 792. » *EM.*

LXXXII. ΜΙΑΚΩΝ.

« Dubitari potest de Milcone, fabulæne sit an personæ nomen. » *Mein.*

Athen. 8, p. 354, D: εἰπόντος οὖν τινος, ἐτι παρασκευάζεσθαι τοὺς μαγείρους, ἵνα μὴ ψυχρὰ παρατιθῶσιν (οὐδεὶς γὰρ ἂν φάγοι ψυχρῶν), ὁ Κύνουκλος ἔφη κατὰ τὸν Ἀλέξιδος τοῦ κωμωδιοποιοῦ Μιλικῶνα, Ἐγὼ, φησίν,

Κἂν μὴ παραθῶσι θερμὰ, τάγαθὸν Πλάτων ἀπανταχοῦ φησ' ἀγαθὸν εἶναι, (μυθάνεις;) τὸ θ' ἡδὺ πάντως ἡδὺ, κάκει, κἀνθάδε.

Versu 1 ita Schweigh. Libri Ἐάν. Dind. Ἄν. Olim editum Πλάτωνα πανταχοῦ φησ. Correxit Grotius Excerpt. p. 581. V. 3 cod. B τὸ θ'. Vulgo τὸ δ', minus quidem commode.

ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ.

Vide supra Ἐλένης μνηστήρες.

LXXXIII. ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΠΟΝΗΤΟΜΕΝΟΣ.

« Argumentum fabulæ nescio an ad lavacrum, Ulixi ab Euryclea ministratum Odysseæ l. 19, spectaverit. » *EM.*

Antiatic. p. 98, 17, Ἡδίων: Ἄλ. Ὀδυσσεῖ ἀπονητομένῳ.

leviter in æthera, quibus nasci et finire vitam conjunxit solis quædam necessitatis lex invisibilis.

3.

Nam si, homo quum sim, fatis non serviam hominis, quomodo sapere videbor?

MILCON.

Et quamvis non apponant calida, bonum Plato ubique ait esse bonum, (sentisne?) et dulce omnino dulce, sive hic, sive illic.

LXXXIV. ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΥΦΑΙΝΩΝ.

1.

Athen. 10, p. 421, A : οὐδὲ ὕβρεις καὶ προπηλακισμοὺς (scil. ποιῆ εὐτελὲς δεῖπνον), ὡς Ἄλ. ἐν Ὀδυσσεὶ ὑφαίνοντι (apud Calypsonem) μαρτυρεῖ διὰ τούτων,

— Φιλεῖ γὰρ ἡ μακρὰ συνουσία
καὶ τὰ συμπόσια τὰ πολλὰ, καὶ καθ' ἡμέραν, ποιεῖν
σκῶψιν ἢ σκῶψις δὲ λυπεῖ πλείον ἢ τέρπει
πολύ·
τοῦ κακῶς λέγειν γὰρ ἀρχὴ γίνετ'· ἂν δ' εἴ-
πης ἄπαξ,
εὐθύς ἀντήκουσας ἤδη λοιδορεῖσθαι λείπεται,
εἶτα τύπτεσθαι δέδεικται καὶ παροινεῖν·
ταῦτα γὰρ
κατὰ φύσιν πέφυκεν οὕτως, κοῦ τι μάντεως
εἶδει.

« Partem horum, inde a versu 3 usque ad εἶτα τύπτ., repetit Eust. ad Il. p. 1312, 38. V. 3 πλείον pro πλέον Schweigh. V. 4 libri γίνετα. Ibid. ἂν pro ἂν Valck. ad Phœniss. 1651. » E. M. V. 7 libri mendose καὶ τι μ. εἶδει (Hirschgius σε δεῖ); Minus placeret καὶ τι μ. εἶδει, etiam vatis id indiget? Posui κοῦτι.

2.

Idem 7, p. 302, F : Ἄλ. δ' ἐν Ὀδυσσεὶ ὑφαίνοντι καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ θύννου ἐπαινῶν, φησὶ

Καὶ τοὺς ἀλιείας εἰς τὸ βάρβαρον ἐμβάλω·
ἀπελευθέρων ὀψάκια θηρεύουσί μοι,
τριχίδια, καὶ σηπίδια, καὶ φρυκτούς τινας,
οὗτος δὲ κεφαλὴν εἰ πρότερον θύννου λάβοι,
5 ἐνόμιζεν ἐγγέλεια, κοῦ θύννον, σφ' ἔχειν.

Hæc una est oratio, neque immittenda, ut vulgo, altera persona versu 4. Ibi ita Casaub. et Erfurdt.

ULIXES TEXENS.

1.

— Solet enim longa consuetudo,
multaque convivia, et quidem diurna, gignere
cavilla, cavilla autem multo magis lædunt quam
[delectant :
a maledictis enim fit initium; quæque semel
[dixeris,
5 statim ab altero audiveris; jam contumelia superest,
deinde plage atque ebrietas : [vatis indigent.
hæc enim secundum naturam sic fiunt, neque

Libri οὗτος πρότερον κεφαλὴν εἰ λάβοι θύννου. In altera ed. Meinek :

οὗτος πρότερον κεφάλαιον εἰ θύννου λάβοι.

Οὗτος est contemnentis, ut Aristoph. Nub. 293, etc. V. 5 manifesto mendo libri ἐγγ. καὶ θύννου ἔχειν. Anguillæ cibus delicatus, præ quibus interlocutor contemnit caput thynni.

3.

Memoratur *Tithymallus* parasitus; v. Athenæi verba in fr. 2 Milesiæ posita.

LXXXV. ΟΑΥΜΠΗΙΟΔΩΡΟΣ.

Diog. Laert. 3, 28 : τοιοῦτος δ' ὦν (Plato) ὁμοίως ἐσκώπηθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κομικῶν. ... Ἄλ. Ὀλυμπίοδώρω,

Σῶμα μὲν ἐμοῦ τὸ θνητὸν αἶον ἐγένετο,
τὸ δ' ἀθάνατόν (γ') ἐξῆρε πρὸς τὸν ἀέρα.
Ταῦτ' οὐ σχολὴ Πλάτωνος;

« Versu 2 restitui aoristum pro vulgato ἐξῆρε, quod non erat cur in ἐξῆρε mutaretur. Similiter ἀπαίρειν intransitive dicitur. Versus 3 fortasse alteri interlocutori assignandus. » E. M. Illi immisi γε, idemque faciendum puto apud Aristoph. Ach. 53, Av. 1129, Ran. 590 : neque enim prima τοῦ ἀθάνατος propter metrum producta apud Homerum huc pertinet.

LXXXVI. ΟΑΥΝΘΙΑ.

Sic Photius et Suidas; Ὀλύθνθιος autem vel Ὀλύθνθιος Athen. et Stobæus.

1.

Athen. 2, p. 54, F, de ἐρεβίνθοις agens : Ἄλεξις « Ἔστιν ἀνὴρ μοι, » etc. Idem 3, p. 75, A : Ἄλ. δ' ἐν Ὀλυθνθίῳ (sic), Φρυγίων σύκων μνημονεύσαν, φησὶ « Τὸ τε θειοφανὲς — συκῆς, » quos hujus fragmenti versus ultimos esse vidit Mein.

2.

Etiam piscatores in barathrum præcipitabo :
illiberalia enim opsonia mihi venantur,
trichidia, et sepiolas, atque assatos aliquos piscis;
quidamque antea si caput thynni sumpserat,
5 anguillas, non thynnium, se habere arbitrabatur.

OLYMPIODORUS.

Corpus quidem meum mortale exaruit,
immortale autem ascendit in aerem.
Nonne hoc est schola Platonis?

συκῆς, quod reddidi : *tutamentum* a putredine. De litteris η et υ commutatis cf. Antiph. Sapph. 1, Anaxandr. Kuny. Facile τι ante συ- negligentia præterierint scribæ. Cybeles μελέδημα peculiare caricas an præterea quisquam vocaverit, ignoro.

2.

Idem 6, p. 240, C, de Tithymallo parasito, cujus paupertatem alii quoque comici riserunt (v. Timocles Caun.) : οὗ μνημονεύει Ἄλ. ἐν Μιλησίᾳ (fr. 2) ... ἐν δὲ Ὀλυθνθίῳ (sic) φησὶν

Ὁ δὲ σὸς πένης ἔστ', ὧ γλυκεῖα· τοῦτο δὲ
δέδοιχ' ὁ θάνατος τὸ γένος, ὡς φασιν, μόνον.
ὁ γοῦν Τιθύμαλλος ἀθάνατος περιέρχεται.

Versu 2 mendosum est θάνατος. Scribo θανατὸς, dorice.

3.

Stob. Floril. 27, 9 cum lemme Ἄλεξις Ὀλυθνθίων (sic).

Οὐ τοῖς γὰρ ὀμνύουσι τὸν φρονούντα δεῖ,
τοῖς πράγμασιν δ' αὐτοῖσι, πιστεύειν αἰεί.

V. 1 cod. A ἐν τοῖς, superscripto οὐ.

4.

Photius p. 30, 16, et Suidas, Εὐημερία : ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ἄλ. Ὀλυθνθία,

Εὐημερία, δέσποινα, καὶ Μοῦσαι φίλαι.

LXXXVII. ΟΜΟΙΑ.

Athen 14, p. 642, D, de mensis secundis : Ἄλεξις Πολυκλεία, ... καὶ ἐν Ὀμοίᾳ (τὸ δ' αὐτὸ δράμα καὶ ὡς Ἀντιδότου φέρεται),

α. Οὐδὲ φιλόδειπνός εἰμι, μὰ τὸν Ἄσκληπιόν,
τραγήμασιν χαίρω δὲ μάλλον. β. Εὐ πάνυ.

α. Τραγήματ' αἰσθάνομαι γὰρ ὅτι νομίζεται

matris Phrygiæ, parata mihi,
15 carica, tutamentum quoddam ficus.

2.

Tuus autem pauper est, dulcis amica; et hoc metuit mortalis genere, ut aiunt, solum;
Tithymallus igitur immortalis circumit.

3.

Non enim jurantibus oportet prudentem,
sed factis ipsis, fidem habere semper.

4.

Hilaritatem, hera, et Musas amo.

SIMILIS.

a. Neque cenarum amans sum, per Æsculapium,
sed bellariis magis gaudeo. b. Rectissime.
a. Bellaria enim audio solere

Ἔστιν ἀνὴρ μοι πτωχὸς, κατὰ
γραῦς, καὶ θυγάτηρ, καὶ παῖς υἱὸς,
χῆδ' ἢ χρηστὴ, πένθ' οἱ πάντες
τούτων οἱ τρεῖς μὲν δειπνοῦσιν,

5 δύο δ' αὐτοῖς συγκοινωνοῦμεν
μάζης μικρᾶς·
φθόγγους δ' ἀλύρους θρηνοῦμεν, ἐπὶ
μηδὲν ἔχωμεν, γῶμα δ' ἀσίτων
γίνεται ὠχρόν· * τὰ μέρη δ' ἡμῶν
10 γῆ σύνταξις τοῦ βίου ἐστὶν
κύαμος, θερμός, γογγυλὶς, ὄχρος,
λάθυρος, φηγὸς, βολβός, τέττιξ,
ἐρέβινθος, ἀχράς, τὸ τε θειοφανὲς,
μητρῶν ἐμοὶ μελέδημ' ἰσχάς,
15 Φρυγίας * εὐρημα συκῆς.

Versu 3 Schweigh. χῆδ' pro καὶ χῆδ'. « Quam χρηστὴν dicit, recte Casaub. intelligere videtur ipsam illam, quæ dramati nomen dedit, puellam Olynthiam. » E. M. V. 4 ita Schweigh., quum Grotius intellexisset, scribendum esse δειπνοῦσιν. Librienim τ. οἱ τρεῖς δειπνοῦμεν. V. 7 « φθόγγους ἀλύρους de lugubri cantu etiam Euripides Iph. Taur. 146, Hel. 185, etc. V. 9 τὰ μέρη recte Schweigh. de ciborum portionibus, h. e. de cibis ipsis, interpretatur » Mein. Immo sphalma est τὰ μέρη δ', vixque dubito quin Al. dixerit τὸ δὲ μοιρέδιον, i. e. μοῖρα. V. 11 libri θερμός, λάχανον. Elmsl. probabiliter delevit glossema. Versus 12 et 13 affert Eust. p. 948, 41; v. 14 et sqq. idem p. 1572, 63. V. 13-15 paulo insolentius dictum μελέδημα μητρῶν Φρυγίας, pro μελ. μητρὸς Φρυγίας, h. e. Cybeles, quæ audiebat μήτηρ θεῶν, μεγάλη μήτηρ. Tum depravata procul dubio est codicum scriptura εὐρημα συκῆς, metroque tantum consuluit Schweigh. scribendo εὐρήματα. Nihil aptius sententiæ quam εὐ βῦ μά τι

OLYNTHIA.

1.

Est hic maritus meus mendicans, ego
anus, et filia, filiusque puer,
et hæc proba, cuncti quinque :
horum tres sane cœnant,

5 duoque nos iis participes fimus
parvæ mazæ :
sonos vero haud musicos flemus,
si nihil habemus, colorque jejunorum
fit pallidus; sors autem nostra
10 et vitæ compositio est
faba, lupinus, rapum, ervilia,
lathyrus, esculi fructus, bulbus, cicada,
erebinthus, pirus silvestre, et divina

τοῖς νομφοῖσις μετιοῦσι τὴν νόμφον λόγοις
5 παρέχειν, ἀμητας, καὶ λαγῶα, καὶ κίχλας.
Τούτοισι χαίρω· τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις
ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἤδομ' οὐ, θεοί.

V. 2 libri de χαιρω. Correxerit Erfurd. V. 4 λόγοις,
colloquiorum causa, ad colloquendum cum puella.
Libri vitiose λέγει. V. 7 vulgo ἤδομ', ὡ θεοί. Θεοὶ
est testantis deos, se verum dicere. Sic, non ὡ
θεοί, etiam Phoenix ap. Athen. 8, p. 359, F. —
Meinek. in alt. ed. ἤδομ', ὡ θ.

LXXXVIII. ΟΠΩΡΑ.

« Hoc drama quum Athen. 13, p. 567, C, in iis
comediis memoraverit, quæ a meretricibus nomen
acceperunt, suspicari licet, Alexidem Oporam
nympham meretricis habitu produxisse, Aristo-
phanis fortasse exemplo. v. schol. Pacis 705, 842,
849, et de Opora Welcker. in libro germanico,
eui titulus *Zeitschrift für Gesch. u. Auslegung
der alten Kunst*, vol. 1, p. 500 seqq. » E M.

Athen. 10, p. 443, E: καλῶς πρὸς τοὺς οὖτω
(immodice) λάπτοντας τὸν οἶνον ὁ αὐτὸς Ἄλ. ἐν
Ὁπόρα... φησὶν

— Οἶνον πολὺν

οὐ κεκραμένον σὺ πίνεις, μεστὸς ὢν, κοῦκ
ἐξήμεῖς;

Bene sù inseruit Mein.

LXXXIX. ΟΡΕΣΤΗΣ.

Athen. 6, p. 247, E, de partibus parasiti in co-
mœdiis: καὶ Ἄλ. ἐν Ὁρέστη, Νικόστρατος τ' ἐν Πλού-
τῳ, Μένανδρος τ' ἐν Μέτῃ καὶ Νομοθέτῃ. « Ad Alexi-
dis Oresten fortasse referenda sunt hæc Aristotelis
Art. Poet. c. 13, 13: ἐκεῖ γὰρ (ἐν τῇ κωμῳδίᾳ) ἂν
οἱ ἐχθιστοὶ ὦσιν ἐν τῷ μύθῳ, οἷον Ὁρέστης καὶ Αἴ-
γισθος, φίλοι γενόμενοι ἐπὶ τελευταίῃς ἐξέρχονται, καὶ
ἀποθνήσκουσι οὐδὲς ὑπ' οὐδενός. » Mein.

XC. ΟΡΧΗΣΤΡΙΣ.

Athen. 10, p. 441, C: Ἄλ. δ' ἐν Ὁρχηστρίδι,

sponsos, quum sponsas visunt colloquendi causa,
5 præbere illis, placentas, leporinas carnes, turdos.
His gaudeo; conditis autem
opsoniis et juseulis non delector, per deos.

OPORA.

— Multum vini
non mixti tu bibis, quum sis ebrius, neque vomis?

SALTATRIX.

a. Mulieribus autem omnia sufficiunt, modo sat
ad bibendum. b. At enim, per deos,

α. Γυναῖξί δ' ἀρκεῖ πάντ', ἐπὶν οἶνος παρῆ
πίνειν διαρκής. β. Ἄλλὰ μὴν, νῆ τῶ θεῶ,
ἔσται γ', ὅσον ἂν βουλώμεθ', ἔσται, καὶ μάλα
ἠδύς γ', ὀδόντας οὐκ ἔχων, ἤδη σαπρὸς

5 λέγω, γέρων γε δαυμονίως. α. Ἀσπάζομαι
γραῦν Σφίγγα.

Versu 1 libri, numeris laborantibus, ἐάν. V. 2 νῆ
τῶ θεῶ, jusjurandum Atticarum: cf. Arist. Plut.
1002. V. 4 ἠδύς γ' libri omnes. Eust. ad Od. p. 1449,
7, male πολὺς γε, quod satis significatur verbis ὅσον
ἂν βουλ. V. 5 libri λέγων. Immo λέγω, dico, intel-
ligo. Omisit Eustath.

XCI. ΠΑΛΛΑΚΗ.

Photius Lex. p. 594, 22, Τοναίαν: Ἄλ. Παλ-
πακῆ,

— Οὐκ ἔχω γὰρ ἄλλ', ὅ τι

εἶπω τοναίας τηλικαύτης ἀξίον.

ἢ γὰρ ἐπὶ πολὺ τῆς φωνῆς ἀπότασις (vix vehementer
intenta) καλεῖται τοναία. « In Alexidis verbis
proxime præcessisse videtur Ἀγρείς vel quiddam
simile. » E M.

XCII. ΠΑΜΦΙΑΗ.

1.

Athen. 9, p. 356, E: ἐμφανίζει δὲ καὶ Ἄλ. ἐν
Παμφίλῃ τοῦ πολυπόδος τὸ χρήσιμον, λέγων ὧδε,
Ἐρῶντι δὲ, Κτήσων, τί μᾶλλον συμφέρει
ὢν νῦν φέρων πάρεμι, κήρυκας, κτένας,
βολέους, μέγαν τε πουλύπου, ἰχθῶς θ'
ἀδρούς;

Versu 1 sic Schweigh.; libri ἐρῶν τί δ' ἐκτίσω,
sed A δὲ κτήσων. V. 2 κήρυκας etc. « De his ac-
cusativis cf. ann. ad Antiphanis Butalionem
versu 13. V. 3 libri πολύπου. » E M.

2.

Ib. p. 380, E, de verbo παραφέρειν disserens:
Ἄλ. Π.

erit, quantum voluerimus: erit, et valde quidem
suave, edentulum, putre

5 dico et divine vetustum. a. Salvere jubeo
anum Splingem.

PELLEX.

— Neque enim
aliud habeo, quod dicam tali clamore dignum.

PAMPHILA.

1.

Amanti enim, Cteton, quid magis conducit
quam quæ nunc afferens veni, ceryces, pectines,
bulbos, magnumque polypum et pisces crassos?

Παρέθηκε τὴν τράπεζαν, εἶτα παραφέρων
ἀγαθῶν ἀμάξας.

Ex hac fabula Hemsterhus. ductum putabat
fragm. 18 Incertorum.

XCIII. ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΣ.

Athen. 6, p. 242, D: ἐν δὲ τῷ Παγκρατιαστῇ
Ἄλ. τρεχεδείπνους καταλέγων φησὶ

α. Πρῶτον μὲν ἦν σοι Καλλιμέδων ὁ Κά-
ραβος,

ἔπειτα Κόρυδος, Κωβίος, Κυρηθίων,
ὁ Σκόμβρος, ἢ Σεμιδάλις. β. Ἡράκλειος φίλε,
ἀγοράσματο', οὐ συμπόσιον, εἶρηκας, γύναι!

V. 2 codex C Κωβίος, ut Isost. fr. 2, 3; vulgo
Κωβίων. V. 3 ὁ Σκόμβρος, ἢ Σεμ. « Ludibrii causa
parasitis indita nomina, quemadmodum Philoxe-
nus parasitus dicebatur ἢ Πτεροκοπίς: v. Schweig-
hæus. ad Athen. vol. 3 p. 409. Fragmenta incer-
torum dramatum 2 et 3 fortasse ad hanc fab. per-
tinent. » E M.

XCIV. ΠΑΝΝΥΧΙΣ ἢ ΕΡΙΘΟΙ.

1.

Athen. 12, p. 516, D: γίνεσθαι δ' αὐτό (τὸν κἀνδαυ-
λον) φησὶν ὁ Ταραντῖνος Ἡγήσιππος ἐξ ἐφοῦ κρέως καὶ
κνηστοῦ ἄρτου καὶ Φρυγίου (?) τυροῦ, ἀνήθου τε καὶ
ζωμοῦ πίνονος (Phrygius caseus ab aliis non memo-
ratur: quare vereor ne Ath. scripserit φρυκτοῦ,
idque parum accurate intellexerit καπιζομένου,
fumigati. Plinius 11, 42, segm. 97: *Augeat gra-
tiam casei fumus*. Martialis 13, 32:

Non quemcumque focum nec funum caseus
omnem,
sed Velabrensem qui bibit, ille sapit.

Cf. etiam ep. 33, et Gesneri Thes. L. L. v. Case-
arius, ibique laudatus Columella 7, 8, 7). μνη-

2.

Apposui mensam, dein afferens
plaustra bonarum rerum.

PANCRATIASTA.

a. Primum tibi fuit Callimedon Carabus,
postea Corydus, Cobius, Cyrebion,
Seomber, Semidalis. b. Care Hercules,
res venales, non convivium, dixisti, mulier.

PANNYCHIS sive TEXTRICES.

1.

a. Nam præterea tibi candaulum aliquem
apponam. b. Candaulum? non comedi
(candaulum), nec de eo audivi unquam.
c. Admirabile inventum meum: delicatissimum
[eum

μονεύει αὐτοῦ Ἄλ. ἐν Παννυχίδι ἢ Ἐρίθοις (*Textri-
cibus*. Soph. Inacho, Fragm. ed. nostræ, p. 17:

πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνῶν βριθῆι·

μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ προσδιαλεγόμενος,

α. Ὅτι δὴ "τι σοι παρὰ τοῦτο κἀνδαυλὸν

τινα

παραθήσομεν. β. Κἀνδαυλον; οὐκ ἐδήδοκα
(κἀνδαυλον), οὐδ' ἀκήκο' οὐδεπώποτε.

α. Θαυμαστὸν ἐμὸν εὔρημα· πανάπαλον δ'

ἐγὼ

5 ἐὰν παραθῶ σοι, προσκατέδει τοὺς δακτύ-

λους

σαυτῶ γε χαίρων. Ἐρίθοι. Κῆρι' ἄμ' οὖν

ποιήσομεν.

β. Ἄνθρωπε, ποίει λευκά. α. Κεῖς ἐμέ

βλέπε,

ἐπὶν δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν ταρίχους ἰχθύων,

κρεῶν τε βατάνι' εὐθέως (σὺ θῆς τινα),

10 δίπυρον παραθήσεις, ὧν ἐπιτετημημένον,

πῦον, μελιτος ὀξύβαφον ἀπὸ ταγηνίου,

τυροῦ τροφάλια χλωρὰ Κυθνίου παρατεμνῶν,

βοτρυδιόν τι, * χόριον, ἐν ποτηρίῳ

* γλυκύν· τὸ τοιοῦτον γὰρ (ἂν) αἰεὶ πως μέ-

ρος

15 ἐπιπαίξεται, κεφαλὴ δὲ δειπνοῦ γίγνεται.

β. Ἄνθρωπ', ἐπιπαίξε! μόνον ἀπαλλάγηθί

μου.

καὶ χόρια, καὶ βατάνια, κἀνδαυλοῦς (θ'

ἄμα)

πᾶσαν λέγων τὴν ἡδονήν.

Versu 1 edd. nullis numeris ἐτι δὲ σοι παρὰ τ., et
VL quidem ἐτι, sed ABP ἔτι. Utrumque adhibui,

simul δὲ reponens. V. 3 bene Mein. immisit vocem κἀνδ. et οὐδεπώποτε edidit pro οὐδέποτε inconcinno. V. 4 πανάπαλον scripsi. Inepte libri πάνυ πολύν. V. 5 libri προσκατεδεί, vel -έδη. Similiter Plautus Pseud. 3, 2, 91. V. 6 κῆρι' ἀμ' οὖν π. agnoscere mihi visus sum in vulgatis Ἐρια μὲν π., et textorum mercenariorum personam inserui. V. 7 λευκά, alba, nitida, non sordida, si negligenter fabricata fuerint. Deinde codd. καὶ βλέπεις, quod mutant in βλέπ' εἰς (τὸ πῦρ, vel δ' δεῖ). Verba coqui ad puerum culinarium. V. 9 libri κρεῶν βανίων εὐθείως. Versum explevi. V. 10 δίπυρον (intell. ἄρτον), panem bis coctum, buccellatum, germ. Zwiwbach. V. 11 codd. fere ταγγιω, VL τηγάνου. V. 12 « Cylthium caseum commemorant Pollux 6, 63, Elianus Hist. anim. 16, 32. Steph. Byz. v. Κύθος. V. 13 Ath. 14, p. 646, E : γόρια, βρώματα διὰ μέλιτος καὶ γάλακτος γινόμενα. » E M. Ibi depravata sic corrigo : γόρια τ' ἐν ποτηρίοις γλυκέα. Codd. χορείων. V. 14 immisi ἄν. Versus 17, 18 sic exhibent libri : καυδαύλους λέγων καὶ γόρια καὶ βατάνια πᾶσαν τὴν ἡδονήν. Postremos versus ex Dobræi conjectura Meinek. sic edidit :

(τοὺς σοὺς δὲ) καυδαύλους λέγων καὶ γόρια καὶ

βατάνια πᾶσαν (ἀφανιεῖς) τὴν ἡδονήν.

2.

Idem 9, p. 386, A : καὶ γὰρ Ἄλ. ἐν Π. περιθείς μαγείρω τὸν λόγον, φησὶ

— α. Θερμοτέροις χαίρεις ἀεὶ

τοῖς ὄψαρις, ἢ τὸ μέσον, ἢ κατωτέρω;

β. Κατωτέρω. α. Τί λέγεις σύ; (ποδαπὸς οὗτος

ἄνθρωπος;) οὐκ ἐπίστασαι ζῆν! ψυχρά σοι

5 ἅπαντα παραθῶ; μηδαμῶς, ζέοντα δέ.

β. Ἄπολλον! α. Οὐκοῦν τὸ μέσον ἔσται δηλαδὴ.

τὸ δ' ἕτερον οὐδεὶς τῶν ὁμοτέχνων μου ποιεῖ.

2.

— a. Calidioribus semper gaudes

opsoniis, vel mediis, vel inferiore?

b. Inferiore. a. Quid tu ais? (qualis

hic homo est?) nescis vivere! frigida tibi

5 ut omnia apponam? nunquam, sed ferventia.

b. Apollo! a. Medium igitur erit scilicet :

alterum vero nemo virorum artis meae apparat.

b. Non puto; nec tamen scio, quid tu jam agas.

a. Ego dicam : convivantibus

10 tempus do ad mixtionem ciborum.

β. Οὐκ οἶομαι· οἶδα δ' οὐδὲν ὧν σὺ νῦν ποιεῖς

α. Ἐγὼ δ' ἐρῶ· τοῖσιν γὰρ ἐστιωμένοις

10 τὸν καιρὸν ἀποδίδωμι τῆς συγκράσεως·

σὺ (δὲ) πρὸς θεῶν τὸν ἔριφον ἔθυσας, (δέ- σποτα) ;

β. Μὴ κόπτε μ', ἀλλὰ τὰ κρέα! α. Παῖδες, παράγετε!

ὀπτάνιον ἔστιν; β. Ἔστι. α. Καὶ κάπνην ἔχει;

β. Δῆλον ὅτι. α. Μὴ μοι, α δῆλον! » β. Ἄλλ' ἔχει κάπνην.

15 α. ἔχει κακὸν, εἰ τύφουσαν. β. Ἄπολεῖ μ' οὕτως!

Versu 2 et 3 scribo κατωτέρω, h. e. ψυχρῶ. Cf. ad Eubuli Amalth. 1. V. 3 ita Dobr. ad Pluti 48. Libri τί λέγεις δέσποτα πῶς οὕτως ἄνθρωπος. Vox δέσποτα forte aberravit ab versu 11, ubi eam reposui. V. 6 libri mendose ἔστω. Quo servato Meinek. domino tribuendum esse Δηλαδὴ putat. V. 7 τὸ δ' ἕτερον, intell. τὸ ψυχρὸν. Male libri τοῦ' ἕτερος. V. 8 vulgo Οὐκ οἶομαι οὐδ' ἀλλ' οὐδὲν etc., quod correxi : litteræ Δ, Α, Σ, passim permixtæ in codicibus. V. 11 libri σὺ πρὸς θ. ἔθυσας τὸν ἔριφον. Vid. supra annot. ad v. 3. V. 12 « de verbo κόπτειν, obtundere, v. Pollux 6, 119, Alciphron Epist. 2, 3, 7, Anthippus Ἐγκαλυπτ. vers. 24. Παράγετε! scil. victimam. » E M. Versu 13 libri παῖδες ὀπτάνιον, quod correxit Schweigh. deleta voc. repetito. Idem in fine οὕτως, pro edito οὕτως γε, codd. BP sine γε, A οὕτως γε. Personæ pluribus in locis male distinctæ, quarum α Coquum, β Dominum significat.

3.

Idem 4, p. 170, B : ἐν δὲ Π. ἢ Ἐρίθους μάγειρον τάδε ποιεῖ (Ἄλ.) λέγοντα·

Κύκλω δεήσει περιτρέχειν με καὶ βοᾶν, ἄν του δέωμαι. Δεῖπνον αἰτήσεις με σὺ

tu autem, per deos, capramne immolasti, do-

b. Ne me tunde, sed carnes! a. Pueri, adducite an est culina? b. Est. a. Habetne fumarium?

b. Apertum est, habere. a. Apage mihi « aper- [tum »! b. At habet fumarium.

15 a. Malum habet, si fumans. b. Perdet me hic!

3.

Circumcurrere me oportebit et clamare, si quo egeo. Crenam tu me jam

τετρ. V. 2 libri πλέον οἶκον, quod ibidem correxit Pors. secundum illa Euripidis

παλαιὸν οἶκον κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς.

6.

Idem 6, p. 248, A : σιτοκόρου δ' Ἄλ. μνημο- νεύει ἐν Π. ἢ Ἐρ.

Ἔσει περιπατῶν σιτοκόρος.

Libri ἔση.

XCV. ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 421, D : ἐν δὲ τῷ Παρασίτῳ Ἄλ. περὶ πολυτάγου τινὸς διαλεγόμενός φησι

Καλοῦσι δ' αὐτὸν πάντες οἱ νεώτεροι « παρασίτον » ὑποκόρισμα· τῷ δ' οὐδὲν μέλει, δειπνεῖ δ', ἄφρωνος Τήλεφος, νεύων μόνον

πρὸς τοὺς ἐπερωτῶντάς τι, ὥστε πολλάκις

5 αὐτὸν ὁ κεκληκῶς τοῖς Σαμοθραζῖν εὐχεται λῆξαι πνεόντα καὶ γαληνίσαι ποτέ·

χειμῶν δ' ὁ μειρακίσκος ἐστὶ τοῖς φίλοις.

Versu 2 παράσιτον, Parasitum, non Helluonem, qualis est. V. 3 ἄφρωνος Τηλ., h. e. ὡς ἄφρωνος T. : cf. Amphididis Πλάτων fr. 1. V. 5 libri τὰ Σαμοθραζῖν. « Τοῖς Σαμοθραζῖν scribendum esse suspicor, h. e. Samothraciis diis seu Cabiris. Diodorus Sic. 4, 43 : φασὶν Ὀρφέα... ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθραζῖ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχάς· et ibidem 48 : τοῦ δ' Ὀρφέως εὐχάς ποιησαμένου τοῖς Σαμοθραζῖ λῆξαι τοὺς ἀνέμους. Cf. Lobeck, Aglaoph. p. 1218, ubi pluribus agit de Cabirorum auxilio, quo nautas ex presentis discrimine servabant. Cf. Jacobs. ad Brunekii Anal. 7, p. 278. Hoc igitur dicit Al. : ὁ κεκλ. εὐχεται τοῖς Σαμ., αὐτὸν (scil. parasitum turbinis instar in patinas ingruentem) λῆξαι πν. καὶ γαλ. Hoc postremum Lobeck. ad Ajacem p. 198 recte

5.

Deinde quattuor heminarum propinavit mihi cotho- quem jam olim domus possedit. [nem,

6.

Eris ambulator cibicida.

PARASITUS.

1.

Vocantque eum omnes juniores honestiore nomine « Parasitum » ; ille autem non [curat,

sed epulatur, mutus Telephus, nutans modo interrogantibus aliquid, ut saepe,

5 qui invitavit eum, precetur Samothraces, quo desinat flare et quiescat : turbo enim adolescentulus est amicis.

ἤδη παρελθὼν· οὐκ ἔχων δὲ τυγγάνω οὐκ ὄξος, οὐκ ἄνηθον, οὐκ ὀρίγανον, 5 οὐ θρέον, οὐκ ἔλαιον, οὐκ ἀμυγδάλας, οὐ σκίροδον, οὐ σίραιον, οὐχὶ γήθου, οὐ βολβόν, οὐ πῦρ, οὐ κύμινον, οὐχ ἄλας, οὐκ ὠν, οὐ ξύλ', οὐ σκάσπην, οὐ τήγανον· οὐχ ἰμιονίαν, οὐ λάκκον εἶδον· οὐ φρέαρ, 10 οὐ στάμνος ἐστὶ· διακενῆς δ' ἔστ' ἡ ἐγὼ ἄκων, μάχαιραν προσέτι περιεζωσμένος.

Versu 6 γήθου pro γήτειον Meinek., de γήτειον, quod alii, recte dubitans : « Etym. M. p. 230, 23 : Γήτειον... (λέγεται δὲ καὶ γήθου) γράφεται διὰ τῆς εἰ διφθόγγου· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος δισυλλάθων οὐδετέ- ρων διὰ τοῦ εἰον γινόμενα οὐδέτερα μόνον διὰ τῆς εἰ γράφεται, οἷον δάνος δάνειον, γένος (?) γένειον, βρέν-θος βρένθειον... οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τῆς γῆς γίνεται γή-τος καὶ γήτειον. Atque ita constanter Aristophanes. » V. 9 libri fere ἰμιονίαν. V. 11 tautologice libri ἔχων μάχ., προσέτι περ. Scripsi ἄκων, mutata distinctione.

4.

Idem 3, p. 96, A : Ἄλ. Κυβευταῖς... κἀν Π. ἢ Ἐρίθους

— Ἰν' ἡμίσητα μὲν

τὰ κρεῖδι' ἐστὶ, τὸ περίκομμ' ἀπόλλυται, ὁ γόγγρος ἐσθλός, τὰ δ' ἀκροκόλι' οὐδέπω.

Libri Athenæi Ἐρίθουσιον Ἠμίσητα, etc. Recte Din- dorf. Ἰν' ἡμ.

5.

Idem 11, p. 483, E, de κώθωνι disserens : Ἄλ. Ἐρίθους,

Ἔϊτα τετρακότυλον ἐπεσόθει κώθωνά μοι, παλαιὸν οἶκον κτῆμα.

Versu 1 ita Porson. ad Medæe 48. Libri Ἐίτ' ἐν

posees adveniens; sed forte ego non habeo acetum, non anethum, non origanum,

5 non folium ficus, non oleum, non amygdala, non allium, non sapa, non gethyum, non bulbum, non ignem, non euminum, non [sales,

non ovum, non ligna, non fumarium, non cati- [num;

non hamam, non foveam vidi; non est puteus,

10 non vas vinarium; frustra quoque adsto invitatus, et insuper gladia cinctus.

4.

— Ubi semiassæ quidem sunt carunculae, et minuta corrumpitur, conger est coctus, sed trunculi nondum.

interpretatur *quiescere*, qua significatione neutrali etiam Plut. Moral. p. 1088, E, χαιρῖν καὶ γαληνίζεῖν. » *E M.* V. 7 vulgo χεῖμων δ' μαῖρ. Excidit δ' ante δ, de quo v. ann. ad Platonis comici Σκευῆς fr. 1. Dure δὲ causale negligetur.

2.

Idem 3, p. 123, E : Ἄλ. γοῦν ἐν Π. φησι

— Καὶ γὰρ βούλομαι

ὑδατός σε γεῦσαι· πράγμα δ' ἐστὶ μοι μέγα φρέατος ἔνδον, ψυχρότερον Ἀραρότος.

Verba convivoris, irridentis parasitum, qui vinum super vinum ingurgitat, aqua spreta. De Ararote cf. Eubulus Καμπύλ. 2.

3.

Diog. Laert. 3, 28 : Ἄλ. Ὀλυμπιόδωρω... καὶ ἐν Π.

Ἢ μετὰ Πλάτωνος ἀδολεσχεῖν καταμύνας.

Καταμύνας, ut Thuc. 1, 32. Cf. Apollon. soph. et Eust. ad Odys. 8, 371. Vulgo κατὰ μύνας. — Ad hanc fabulam referendum conjicio fragm. 1 Incertorum.

XCVI. PEZONIKH.

Est nomen mulieris. Photius Lex. p. 245, M ἄλλον μᾶλλον : ἀντὶ τοῦ ἀεὶ καὶ μᾶλλον... Ἄλ. Πεζονίκη. Eadem Antiatticista p. 108, 5, et Suidas v. Μᾶλλον.

XCVII. POIHNTAI.

1.

Athen. 3, p. 74, E : Ἄλ. δ' ἐν Ποιητῇ (sic) φησιν

Ὁ συκοφάντης οὐ δικαίως τοῦνομα ἐν τοῖσι μοχθηροῖσιν ἐστὶ κείμενον· ἔδει γὰρ, ὅστις χρηστὸς ἦν ἡδύς τ' ἀνὴρ, τοῦ σῦκα προστεθέντα δηλοῦν τὸν τρόπον· νυνὶ δὲ πρὸς μοχθηρὸν ἡδὺ προστεθὲν ἀπορεῖν πεποίηκε, διὰ τί τοῦθ' οὕτως ἔχει.

2.

— Volo enim etiam aquam te gustare : magnam enim habeo rem intus putei, Ararote frigidiorum.

3.

Vel cum Platone solum garrere.

POETÆ (sive POETA.)

1.

Nomen συκοφάντης injuste malis adnumeratur : oportebat enim, si quis fuit vir bonus et suavis, ejus morem indicare σῦκα addita :

Versu 4 τοῦ h. e. τούτου, τούτου τὸν τρόπον. Mendose libri τὰ σῦκα. Σῦκα (h. e. vocem σῦκον), ut nomen esset συκοφάντης, quasi σῦκα φάνων, *ficus ostendens* ac vendens, vel afferens, rem gratam.

2.

Idem 6, p. 241, D : ὅτι δὲ γελοῖα ἔλεγεν δ' Κόρυδος, καὶ ἐπὶ τούτοις γελαῖσθαι ἠθέλεν, δ' αὐτὸς Ἄλ. ἐν Ποιητῆς φησι

— Πάνυ τι βούλομαι

οὔτω γελαῖσθαι καὶ γελοῖ' αἰεὶ λέγειν

* μετὰ τὸν Κόρυδον μάλιστα' Ἀθηναίων πολὺ.

Versu 3 male obscuratum viri nomen in thesi, et ultima vox corrupta. Scribo

Κόρυδον μέτ' ἀν' μάλιστα' Ἀθηναίων πόλιν.

Corydum parasitum (v. Panerat.) simul ridiculum et deridendum his verbis significat, eodemque modo et perstringi, et ipsos jocari, vult Atheniensis.

XCVIII. ΠΟΙΗΤΡΙΑ.

Pollux 9, 153, Ἐπὶ τὸ πλῆθος, ἐπὶ τὸ πολὺ, ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος, ὡς ἐπὶ τὰ πολλὰ. τοῦτο μὲν γὰρ Ἄλ. ἐν Ποιητρίᾳ εἶρηκεν,

ὡς ἐπὶ τὰ πολλὰ τοῦτο ποιῶ.

XCIX. ΠΟΥΚΛΕΙΑ.

Athen. 14, p. 642, C : Ἄλ. Πουκλεία (ἐταίρας δ' ὄνομα Πουκλεία),

Ὁ πρῶτος εὐρὼν κομψὸς ἦν τραγῆματα·

τοῦ συμποσίου γὰρ διατριβὴν ἐξευρέ πως,

κάργους ἔχειν μηδέποτε τὰς σιαγόννας.

» Attigit hæc Eust. ad Odys. p. 1594, 10. » *E M.*

C. ΠΟΝΗΡΑ.

Mulieris haud dubie nomen, sed fortasse matris familias paulo morosioris et negotium facere coquo solitæ : unde nomen habuerit.

5 nunc autem pravo adjectum suave incertos reddit homines cur id ita se habeat.

2.

— Sane velim

sic rideri et ridicula dicere semper potissimum post Corydum Atheniensium civitatem.

POETRIA.

Nam plerumque id facio.

POLYCLEA.

Qui primus bellaria invenit, elegans fuit vir : convivii enim moram excogitavit, impediitque quominus maxillæ otiantur.

1.

Athen. 3, p. 117, D : δ' αὐτὸς ποιητῆς ἐν Πονήρᾳ περὶ σευασίας ταρίχων μάγειρόν τινα παράγει, λέγοντα τάδε·

Ὁμῶς λογίσασθαι πρὸς γ' ἐμαυτὸν βούλομαι, καθεζόμενος ἐνταῦθα, τὴν ὀψωνίαν, ὁμοῦ τε συντάξαι, τί πρῶτον οἰστέον, ἡδυντέον τε πῶς ἕκαστόν ἐστὶ μοι.

5 Τάριχος ἐστὶ πρῶτον ὠραῖον τοδὶ· διωβόλου τοῦτ' ἐστὶ· πλυτέον εὐ μάλα, εἴτ' εἰς λοπάδιον, ὑποπάσας ἡδύσματα, ἐνθεῖς τὸ τέμαχος, λευκὸν οἶνον τ' ἐπιγέας, * ἐπεσκεδάσα τοῦλαιον· εἴθ' ἔψων ποιῶ 10 μυελόν, * ἀφελόν τ' ἐπιγανώσας σιλφίω.

Versu 1 libri metro deficiente πρὸς ἐμ. Aristoph. Ran. 747 :

διαγωνεῖσθ' ἔφρασε πρὸς γ' Εὐριπίδην.

Correxit Mein. V. 5 et 6 sic Dindorfus. Libri ABP τὸ διωβόλου, VL τοδὶ ὀβολοῦ μόνου. V. 8 vulgo οἶνον ἐπ., duriuscule omissis τε conjungente. V. 9 ἔψων ποιῶ μυελόν, *coquens, ut sit tenerum et molle, velut medulla*, » Sehweigh. παραφράζων. Sed vitiosi sunt aoristi. Scribo

ἐπισκεδάσω τοῦλαιον· εἴθ' ἔψων ποιῶ μυελόν, ἀφελόν τ' (ἂν) ἐπιγανώσω σιλφίω.

2.

Idem 4, p. 170, B, C : ἐν δὲ Παννυγίδι ἢ Ἐρίθιοις (fr. 3) μάγειρον τάδε ποιεῖ λέγοντα... κἀν Πονήρᾳ

— Τῆς ὀριγάνου

πρῶτιστον ὑποθεῖς εἰς λοπάδα νεανικὴν τὸ τρίμυ', ἐπιπολῆς εὐρύθμως διειμένον ὄξει, σιραίω χρωματίσας, καὶ σιλφίω

5 πυκνῶ πατάξας.

PONERA.

1.

Rationem tamen instituere apud me volo, hic sedens, opsonatus, et simul ordinare, quid primum apponendum, quomodoque condiendum quidque sit mihi.

5 Salsamentum hoc primum est venustum, diaboli id pretio est; abluendum optime; postea in patellam, condimentis subsparsis, quum imposuero copadium, vinumque album in-

[fudero,

inspergam oleum; dein coquendo 10 medullam facio (*scil.* frustum piscis), et ablatum

2.

— Origano trita

[lasere illustrabo.

Versu 2 libri ὑποθεῖς, quod correxit Casaub. : sed vox λοπάδα minus apto loco posita : scribo πρῶτιστον εἰς λοπάδ' ὑποθεῖς νέαν. Patinam νεανικὴν dixit τὴν μεγάλην, cujus cibo satiari possit adolescens. Ad versum 3 referri videtur Jacobio quod dicit Pollux 6, 18 : τὸ δὲ τρίμυα πόμα ἦν μετ' ἀρωμάτων παρὰ τοῖς νέοις κωμικοῖς, coll. Athen. 1, p. 31, E. V. 4, 5 · σιλφίω πατάξας, ut Axionicus Athen. 3, p. 95, C, σιλφίω σφενδονῶν ἀλλάντα, aliusque ἀψινθίω σποδῆσον. » *E M.*

3.

Athen. 7, p. 324, B : περὶ δὲ ἐψήσεως σηπιδίων Ἄλ. ἐν Π. παράγει μάγειρον τάδε λέγοντα,

— Σηπίαι τόσαι

δραχμῆς μίξ τρίς! τῶν δὲ τὰς μὲν πλεκτάνας καὶ τὰ πτερύγια συντεμῶν ἐφθῆς ποιῶ, τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμῶν πολλοὺς κύβους, 5 σμήσας τε λεπτοῖς ἀλσὶ, δειπνούντων ἅμα ἐπὶ τὸ τάγηνον σῆζον ἐπισείων φέρω.

Versu 1 codd. σηπίαι τόσου, vel πόσου. Exclamatio mirantis coqui, se vili pretio tot sepias emisse. v. Matth. Gr. § 311. Frustra Schweigh. Σηπίας τόσας. V. 3 ita Dind. Libri ἐφθῆ. V. 6 vulgo ἐπισείων. Correxit Meinek.

4.

Idem 14, p. 655, F : ὀπτῶν δελφάκων δὲ μνημονεύει Ἐπικράτης... Ἄλ. δ' ἐν Π.

Τριωβόλου * κρεῖσκον ἀστεῖον πάνυ

ὑεῖον, ὀπτῶν, θερμὸν ὅταν ἦ, προσφέρω.

Versu 1 κρεῖσκον pro κρεῖδιον alias non legi, suspicorque, α et ι, δ et σ, ι et x, commutata esse mendis haud novis. V. 2 libri θερμὸν, εὐχολότερον ὅταν ἦ, pr. Delevimus interpretamentum vocis ἀστεῖον ridicule dictæ, eadem opera metrum expedites. Legebatur e Porsoni conjectura εὐχολον,

primum omnium in juvenilem patinam imposita, infuso convenienter aceto, sapa colorans silphioque 5 spisso eam feriens.

3.

— Sepiæ triplo

plures pro una drachma! harum cirrhos quidem et pinnulas deseco et coquo, reliquum vero corpus in multis cubos dissectum, 5 tenuibusque salibus intritum. simul coenantium in sartagine sibilans injectum, fero.

4.

Trioboli carunculam festivissimam suillam, assam, quum calefacta fuerit, affero.

τέρεν δταν ἦ τι, πρ. Vulgo προσφέρων, ut PV; προσφέρων L. Meinekio quoque non displicebat προσφέρω: « de se ipso, » inquit, « loqui hominem, docet fr. 1 et 3. »

5.

Idem 2, p. 46, A: οὐ κακῶς οὖν Ἀλεξίς φησιν Ἐναλείφεται τὰς βίνας, ὑγιείας μέρος μέγιστον, ὅσμάς ἐγκεφάλῳ χρηστὰς ποιῶν.

Idem 15, p. 687, D: οὐκ οἶδας, εἰ αἱ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἡμῶν αἰσθήσεις ὀδμαῖς ἡδέαις παρηγοροῦνται, προσέειτε θεραπεύονται, καθὰ καὶ Ἀλεξίς φησιν ἐν Π. οὕτως « Ὑγιείας... ποιῶν (sic): » Priore loco libri minus bene ποιῶν. « Cf. Philyll. Incert. 1. » E M.

6.

Idem 3, p. 127, C: ἐν δὲ Π. πάλιν ὁ Ἄλ.

Καὶ χόνδρος ἔνδον ἐστὶ Θετταλικὸς πολύς.

« Cf. Antiphanis Anteam fr. 1. » E M.

7.

Idem 9, p. 385, B: ἀρρολιπάρους δὲ τινὰς ἀνθρώπων κέκληκεν Ἄλ. ἐν Π. οὕτως,

Ἀρρολίπαροι, τὸ δ' ἄλλο σῶμ' ὑπόξυλον.

« Fortasse scribendum est ὑπόξυλοι. » Mein.

CI. PONTIKOΣ.

Hoc titulo inscriptæ et Alexidis et Epigenis fabulæ ferebantur, quarum quod argumentum fuerit divinare licet, si memineris, Ponticos, fere sacramentarios, interdum tamen philosophorum discipulos, fere ludibrio habitos esse a nasutioribus Atheniensibus. Diog. Laert. 6, 1, 3, de Antisthene: πρὸς τὸ Ποντικὸν μεράκιον, μέλλον φοιτᾶν αὐτῷ καὶ πυνθανόμενον, τίνων αὐτῷ δεῖ, ἔφη « βιβλιαδάρου καινοῦ, καὶ γραφείου καινοῦ, καὶ πινακιδίου καινοῦ, » τὸν νοῦν παρεμφερῶν. Cf. Stratonici dictum Athen. 8, p. 351, et Gnathænæ apud Machonem Ath. 13, p. 580, F. » E M.

Athen. 3, p. 100, C: Ἄλ. γὰρ ἐν τῷ Ποντικῷ ἐπιγραφόμενῳ δράματι Καλλιμέδοντα τὸν ῥήτορα, Κάραβον δὲ ἐπικαλούμενον, (ἦν δ' οὗτος εἷς τῶν κατὰ Δημόσθενην τὸν ῥήτορα πολιτευομένων,) φησιν

5.

Inungitur naribus, quæ sanitatis pars maxima est, odores cerebro bonos creans.

6.

Et conger intus est multus Thessalicus.

7.

Superne pingues, reliquum vero corpus ligneum. PONTICUS.

1.

Pro patria quidem quisque vult mori;

Ἵπὲρ πάτρας μὲν πᾶς τις ἀποθνήσκειν θέλει, ὑπὲρ δὲ μήτρας Καλλιμέδων ὁ Κάραβος ἐφθῆς ἴσως προσεῖτ' ἂν οἷος ἀποθανεῖν.

Versu 3 libri corrupte ἴσω (A ἴσως) πρὸς ἰταλῶν ἀποθ. Schweigh. ἴσως προσεῖτ' ἂν ἄλλως ἀποθ. Correctionem absolvisse mihi videor scribendo οἷος, oppositum illud τῷ πᾶς: potest enim ut οἷος forte mutatum fuerit in οἰ, ω, ων, neglecto -ος simili.

CII. ΠΡΟΣΚΕΔΑΝΝΥΜΕΝΟΣ.

Antiatt. p. 100, 13, sive apud Montefalc. Bibl. Coisl. p. 482, et omisso titulo Phot. p. 117, 10, Ἰσχυρικός: ἀντὶ τοῦ ἰσχυρός. Ἄλ. Προσκεδαννύμενος. « Codicum ἰσχυρικός correxi Quæst. scen. 3, p. 30. » E M.

CIII. ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΟΣ.

Inepte codd. Πρωτόχορος, aptum Πρωτόχορος, *Vetulus*, antea coquus, nunc parasitus barbari opulenti, quales tempore illo Alexandri M. multos, præsertim Persas, Græciam et Athenas adiiisse, ibique etiam diutius commoratos esse, conjicias. Cf. Πύρ. 1, 2.

Athen. 7, p. 287, F: Ἄλ. δ' ἐν Χορηγίδι διὰ τοῦ μ εἶρηκε (μεμβράδας pro βεμβράδας)... ἐν δὲ Πρωτοχόρῳ (sic),

— Ἐπιπονώτερον

(ἔργον), μὰ τὸν Διόνυσον, οὐκ εἴληφ' ἐγὼ, ἀφ' οὗ παρκασιτῶ μεμβράδας μοι κρεῖττον ἦν ἔψειν μέγ', ἀττικιστὶ δυναμένῳ λαλεῖν.

Ἡ ὀνησιφόρον ἦν τοῦτο.

Versu 2 ἔργον addidit Porson. Haustum fuerit ab -eron vicino. V. 3 libri βεμβράδας. V. 4 putide iidem ἔχειν, χ et ψ commutatis, quod mendum attigit Jacobs. Anthol. Palat. 3, p. 166, 586. Ibid. μέγ', id est μεγάλως: v. Aristophanis indicem v. Μέγας. Perperam libri μετ' ἀττ. δυναμένου. Ἀττικιστὶ ultima brevi, ut λυδιστὶ apud Cratinum Hor. 2; cf. ann. ad Soph. Ajacem v. 1139.

pro matrice autem cocta Callimedon Carabus fortasse solus mori sustineat.

VETULUS.

— Molestiorem

operam, per Bacchum, non cepi ego. ex quo parasitor: membrades coquere longe præstabat mihi, ubi attice loqui poteram, utiliusque hoc fuit.

CIV. ΠΥΘΑΓΟΡΙΖΟΥΣΑ.

1.

Athen. 3, p. 122, F: προπίνω σοι, ἔφη, φιλοτησίαν παρ' Ἀλέξιδος λαβῶν ἐκ Πυθαριζούσης

Ἵδατος ἀπέφθου κύαθον· ἂν δ' ὠμὸν πῆλ, βαρὺ καὶ κοπῶδες.

2. 3.

Idem 4, p. 161, D, allatis versibus ex Tarentinis: καὶ ἐν Π-ση,

α. Ἡ δ' ἐστίασις ἰσχύδες, καὶ στέμφυλα, καὶ τυρὸς, ἔσται· ταῦτα γὰρ θύειν νόμος τοῖς Πυθαγορείοις. β. Νῆ Δε', ἱερεῖον μένω, ὅποιον ἂν κάλλιστον, ὦ βέλτιστ', ἔχη.

(Versu 3 male codd. μὲν οὖν pro μένω, quod posui. V. 4 Casaub. ὅποιον ἂν pro ὅπ. οὐ vel οὖν. Persona β non accipit vilia ista, quæ sacrificare vult Pythagoreus.) καὶ μετ' ὀλίγα

5 Ἐδεῖ δ' ὑπομεῖναι μικροσιτίαν, ῥύπον, ῥῆγος, σιωπῆν, στυγνότητ', ἀλουσίαν.

Versu 5 sic Porsonus. Mendose libri μικρὸν ἀσιτίαν. Respicit hæc Eust. p. 1560, 60.

4.

« Mediæ comædiæ proprium argumentum fuit Pythagoreorum exagitatio: quare huic ætati etiam Alexidis Πυθαγορίζουσαν assignaverim. Gellius N. A. 4, 11: Porcutis quoque minusculis et hædis tenerioribus victitasse (Pythagoram), idem Aristoxenus refert... ac de animalibus Alexis etiam poeta in comædia, quæ Pythagoræ vita (sic) inscribitur, docet. Hinc Fabricius Πυθαγόρου βίον in Alexidis fabulas retulit; sed recte Reinesius V. L. 3, 3, et Menag. ad Diog. Laert. 2, p. 370, Pythagorizusa pro Pythagoræ vita. Pythagoreorum victum Al. risit etiam in Tarentinis. » E M.

PYTHAGORICA.

1.

Aquæ decoctæ cyathum: sin frigidam bibis, gravis est ac molesta.

2.

a. Victus caricæ, et fraces, et caseus, erit: hæc enim sacrificare mos est Pythagoreis. b. Per Jovem, victimam, pulcherrima fuerit, vir optime, exspecto. [quæcumque]

3.

5 Toleranda fuerunt parvus cibus, sordes,

FRAGMENTA COMICORUM GR.

CV. ΠΥΛΑΙΑΙ.

« Πυλαίαι Pylia mulieres intelligendæ esse videantur. Steph. Byzant. p. 650, de Pylo Messeniaca: τὸ ἐθνικὸν Πύλιος καὶ Πυλαῖος. Sed fortasse scribendum est ap. Athenæum ἐν Πυλαίᾳ, quo titulo, ad pægyrin Pylaicam spectante, Cratini fabulam novimus. » Mein.

Athen. 6, p. 225, F: εἰτι δὲ καὶ παμπόλλου πιπράσκουσι (scil. pisces), Ἄλ. ἐν Πυλαίαις φησὶ,

Νῆ τὴν Ἀθηνᾶν, ἀναλέγων τεθαύμακα τοὺς ἰχθυοπώλας, πῶς ποτ' οὐχὶ πλούσιοι ἅπαντές εἰσι, λαμβάνοντες βασιλικούς φόρους (ἀφόρους)· μόνον οὐχὶ δεκατεύουσι γὰρ 5 τὰς οὐσίας, ἐν ταῖς πόλεσι καθήμενοι, ὅλας δ' ἀφαιροῦντ' ἂν καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

Versu 1 vitiose codd. ἀλλ' ἐγὼ, quod scripsi ἀναλέγων. V. 4 facile ἀφόρους exciderit post φόρους, aptum illud sententiæ. V. 6 libri minus eleganter et sine cæsura ὅλ. δ' ἀφαιροῦνται καθ' ἑκ. ἡμ.

CVI. ΠΥΡΑΥΝΟΝ.

« Quum in fragmento hujus fabulæ apud Athen. 13, p. 590, B, Seleuci regis mentio facta sit, recte Clintonus Fast. Hellen. p. 173 statuit, Πύραυνον circiter olymp. 117 (ante Chr. nat. 311-308) scriptam esse. Titulus Πύραυνος fuerit, an Πύραυνον, dubitari potest. Illud habet Pollux 6, 88; de altero v. idem 10, 104, et Hesychii interpp. v. Πύραυνον. Cognomine Aristophontis drama commemoratur apud Pollucem 9, 70. » E M. Πύραυνος nescio an sit inusitatum.

1. 2.

Athen. 6, p. 244, D: Ἄλ. δ' ἐν Πυραύνῳ Στράτιον τὸν παράσιτον εἰσάγει δυσχεραίνοντα τῷ τρέφοντι, καὶ λέγοντα τάδε,

ΣΤΡ. Ἐμοὶ παρασιτεῖν κρεῖττον ἦν τῷ Πηγάσῳ, ἢ τοῖς Βορεάδαϊς, καὶ τι θᾶττον ἔτι τρέχει,

frigus, silentium, odium, illotum corpus.

PYLÆÆ.

Per Minervam, ego mecum reputans mirari soleo piscarios, quomodo tandem non opulenti omnes sint, tributa accipientes regie (intolerabilia) modo enim non decimant 5 bona hominum, in urbibus sedentes, totaque absumere solent quotidie.

FURNUS.

1.

ST. Mihi potius parasitandum fuit Pegaso vel Boreadis et si quid celerius etiam currit,

36

ἡ Δημέα Λάχηςτος, Ἐτεοβουτάδῃ·
πέτεται γὰρ, οὐχ οἶον βαδίζει, τὰς ὁδοὺς.
καὶ μετ' ὀλίγα

5 ΔΗΜ. Στράτιε, φιλεῖς δὴπου με... ΣΤΡ.
Μᾶλλον τοῦ πατρός·
ὁ μὲν γὰρ οὐ τρέφει με, σὺ δὲ λαμπρῶς τρέ-
φεις.

Δ. Εὐχεῖ τ' αἰεὶ με ζῆν. Σ. Ἄπασι τοῖς θεοῖς·
ἂν γὰρ πάθῃς τι, πῶς ἐγὼ βιώσωμαι;
Versu 2 eodd. Bor., ἢ εἴ τι, nisi quod PVL ei omit-
tunt; sæpius ἢ et καὶ confusa: v. index Thucydi-
dis, etc. Idem libri omnes τούτων vel ante vel
post εἴ τι, deletum a Schweigh. V. 7 iidem εὐχη.

3.
Ib. p. 258, B: οὐκ ἂν διαμάρτοι τις τὸν τοῦ μει-
ρακίου τοῦ Κυπρίου (Antiph. Mil. 2) βίον ὑγρὸν ὀνο-
μάζων, οὗ πολλοὺς καὶ διδασκάλους φησὶν εἶναι Ἀθή-
νησιν Ἄλ. ἐν Π., λέγων οὕτως,

Πεῖραν ἐπεθύμουν θατέρου βίου λαβεῖν,
ὃν πάντες εἰσθάσιν ὀνομάζειν ὑγρὸν·
τρεις ἐν Κεραμεικῷ περιπατήσας ἡμέρας
διδασκάλους ἐξεῦρον οὐ λέγω βίου
5 ἴσως τριάκοντ' ἀφ' ἐνὸς ἐργαστηρίου.

Versu 1 θατέρου βίου, *alterius vite*, diversæ ab
altera communi, h. e. ἀσωτίας: v. Schneideri Lex.
v. Ὑγρότης.

4.
Athen. 13, p. 590, B: ἀρσενικῶς εἴρηκε τὸν τίγριν
Ἄλ. ἐν Π. οὕτως,

Ἄνοιγ', ἀνοιγε τὴν θύραν! ἐλάνθανον
πάλαι περιπατῶν ἀνδριάς, ἀλέθων ὄνος,
ποτάμιος ἵππος, τοῦχος, ὁ Σελεύκου τίγρις.

Versu 2 AP mendose ἀλέτων, inconcinnæ VL ἀλή-
θων. Meinek. scripsit ἀλετών ὄνος, qui v. 3 anno-
tat: « de tigris a Seleuco Athenas misso cf. Phile-
monis Neæram hoc ipso loco Athenæi. »

quam Demæ Lachetis, Eteobutadæ:
volat enim, non vadit, per vias.

5 DEM. Stratie, amas me scilicet... ST. Magis quam
[patrem:
hic enim me non nutrit, tu autem splendide nutris.
D. Precarisque, ut semper vivam... ST. Cunctos
[deos:
tibi enim si quid accidit, quomodo ego vivam?

3.
Experiri cupiebam ego alteram vitam,
quam omnes vocare solent madidam:

5.

Idem 14, p. 663, F, de mattya: ὅτι δὲ καὶ ὁ τό-
πος (libri τρόπος, de quo mendo v. ann. ad Thuc.
6, 54) τῆς τοιαύτης εὐωχίας ὁμοίως ἐλέγετο, Φιλή-
μων φησὶν... (v. ejus Ἀνδροφόνος et Ἀρπαζόμενος,
ubi tamen significatio hæc vocis haud indubia)...
Ἄλ. δ' ἐν Π. ἀναμφιβόλως (vulgo ἀμφιβόλως) εἴρη-
κεν

Ἐγὼ δ' ἐπειδὴν εὐσχολουμένους λάβω,
ἀνέκραγον α. Οὐ δώσει τις ἡμῖν ματτύνη; »
ὡσπερ ἂν εἰ τὸ δαίτην ἐλεγεν. Versu 1 libri mendose
ἀσχολ., quasi ille occupatos occupasset, quod ab-
surdum. Passim εὐ et α confusa. Εὐσχολουμένους,
otiosos, scil. coquos.

ΡΟΔΙΟΣ ἢ ΠΟΠΗΥΖΟΥΣΑ.

Vid. Δορκίς ἢ ποπύζουσα, fr. 2.

CVII. ΣΙΚΥΩΝΙΟΣ.

Antiatt. p. 84, Βαβαί, βαβαί:
Οὐχὶ τῶν μετρίων, ἀλλὰ τῶν βαβαί, βαβαί.
Ἄλ. Σικυωνίῳ. « Versus videtur esse Eupolideus
polyschematistis, quo metri genere usum esse
Alexin docui Hist. crit. Com. p. 301. Ceterum
confer Exercit. philol. in Athenæum spec. 1,
p. 18. Τὸς βαβαί βαβαί dixerit eos, qui omnia
impense admirantur. Incertus apud Chrysippum
Athen. 4, p. 158, B:

χειμῶνος ὄρα βολβοφακῆν; βαβαί βαβαί.
Achæus Tragicus apud Hesychium v. Νυμφόδας:
βαβαί βαβαί βήσομαι γυναῖκας
(h. e. βήσ. γυν. β. β., *arcessam admirandas mulie-
res*. V. Matth. Gr. § 418, 2. Both.) » E M.

CVIII. ΣΚΕΙΡΩΝ.

Athen. 15, p. 678, E, de στεφάνους κυλιστοῖς
agens: Ἄλ. ἐν μὲν Ἀγωνίδι..., ἐν δὲ Σκεῖρωνί φησιν

per triduum ambulans in Ceramico
magistros vitæ, quam dico, inveni
fere triginta ex una officina.

4.
Aperi, aperi portam! dudum, nemine sciente,
ambulabam statua, lapis molaris,
hippopotamus, paries, Seleuci tigris.

5.
Ego quoniam otiosos offendi,
clamabam « Non dabit aliquis nobis mattyam? »
SICYONIUS.

Non medioerium, sed illorum *papæ, papæ*.

ὡσπερ κυλιστὸς στέφανος αἰωρούμενος.

CIX. ΣΠΟΝΔΟΦΟΡΟΣ.

Pollux 10, 111: τάχα δὲ καὶ λάρκους τούτους προ-
νομαστέον, καὶ λάρκια, καὶ (malim ἢ) λαρκίδια,
τὰ ἀγγεῖα τῶν ἀνθρώκων..., ἐν δὲ τῷ Ἀλέξιδος Σπον-
δοφόρῳ ἐστὶν εἰρημένον

— Ἀριστογείτονα
τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρκον ἡμυρισμένον
τῶν ἀνθρώκων.

CX. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Athen. 6, p. 223, E, de Demosthenis dicto no-
tissimo, δς, Φιλίππου Ἀθηναίου Ἀλόνησον εἰδόντος,
συνεβούλευε μὴ λαμβάνειν, εἰ δίδωσιν, ἀλλὰ μὴ ἀπο-
δίδωσιν, agens: Ἄλ. δ' ἐν Στρατιώτῃ,

α. Ἀπόλαβε! β. Τοῦτο τί δ' ἐστίν; α. Ὁ παρ'
ἡμῶν ἐγὼ
παιδάριον ἔλαβον, ἀποφέρων ἡκω πάλιν.

β. Πῶς; οὐκ ἀρέσκει σοι τρέφειν; α. Οὐκ
ἔστι γὰρ

ἡμέτερον. β. Οὐδ' ἡμέτερον· ἀλλ' ἐδώκατε
5 ἡμεῖς ἐμοὶ τοῦτ'. α. Οὐκ ἐδώκαμεν. β. Τί
δαί;

α. Ἀπεδώκαμεν. β. Τὸ μὴ προσήκόν μοι λα-
βεῖν.

Versu 1 libri contra metrum Τοῦτο δ' ἐστὶ τί; V. 4
ἀλλ' ἐδ. ... τοῦτ' male alteri personæ tribuuntur.
V. 5 vulgo, δ et x commutatis, ut apud Cratinum
Θράττις fr. 2, aliosque, Οὐ δεδώκαμεν, quum Οὐκ
ἐδώκαμεν respondeat τῷ ἐδώκατε. Hirschigius οὐδ'
ἐδώκαμεν. Ibidem Herm. apud Erfurdt Observ.
p. 434 δαί pro δὲ vulgato. V. 6 Ἀπεδώκαμεν Ca-
saub. pro Ἀποδεδώκαμεν. Meinek. προσήκόν μοι λ.
pro πρ. ἐμοὶ λ.

CXI. ΣΥΝΑΠΟΘΗΗΣΚΟΝΤΕΣ.

« Eodem titulo inscriptum Diphili drama, sed

SCIRON.
Ut corona convoluta, suspensus.
LIBANS.

— Aristogitonem
oratorem vidi corbe carbonaria
indutum.

MILES.
a. Accipe! b. At hoc quid est? a. Quem a vobis ego
accepi puerulum, reportans adsum.
b. Quomodo? non placet tibi eum alere?
a. Non enim noster est. b. Neque noster, sed de-
[distis vos]

perditum, imitatus est Plautus in *Commorienti-
bus*: v. Terentius Adelphorum prologo. Ostende-
batur in hac fab. conjunctissimorum virum ca-
ritas, eadem hora vita excedere cupientium. Cf.
Sturzii dissert., Geræ edita 1790, de consuetudine
commoriendi. » E M.

1.

Athen. 10, p. 422, A: μέγα γὰρ ἀνθρώποις κα-
κὸν γαστήρ, περὶ ἧς φησὶν Ἄλ. ἐν Συναποθήσκουσι

— Μάθοις δ' ἂν οἶον ἀνθρώποις κακὸν
ἔστιν ἡ γαστήρ, διδάσκει δ' οἱ ἀναγκάζει
θ' ὄσα.

Εἴ τις ἀφελῶι τοῦτ' ἀφ' ἡμῶν τὸ μέρος ἀπὸ
τοῦ σώματος,
οὔτ' ἂν ἀδικοῖτ' οὐδὲν οὐδεὶς, οὔτ' ἂν ὑβρι-
ζοι γ' ἐκίων

5 νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίγνεται τὰ δυσ-
χερῆ.

V. 1 et 2 libri κακὸν ἀνθρώποις ἐστ' ἡ γ., quæ ut edun-
tur scripsit Grotius: ex quo intelligas, hæc trans-
posita et mutata esse a scribis. Sed propria sua
potestate requiritur optativus: quare hæc ita me-
lius procedent:

— Μάθοις δ' οἶον ἡ γαστήρ κακὸν
ἔστ' ἂν ἀνθρώποις, διδ. etc.

Contra apud Polybium 10, 43, 6 μετ' ἂν ponen-
dum est pro μετ' οἶον. Ibid. διδάσκει δ' pro δ. τ'
Dind. ex cod. B. V. 3 scribo ἐφ' ἡμῶν, quum ibidem
legatur ἀπὸ σώματος: v. Matth. Gr. p. 856, et de
commutatis hisce præpositionibus indicem Homeri
v. Ἐπί. Nonnulli codd. ταῦτ'. V. 4 in fine libri
mendose οὐδ' ἂν ὑβρίζοιτ' ἂν ἐκίων. « Parasiti hæc
verba esse artis suæ pertæsi, vere monuisse videtur
Dobr. Advers. 2, p. 325 » Mein.

2.

Idem 4, p. 165, A: οὐκ ὀκνεῖ... καὶ ὑπερορίους
ἀποδημίας ποιεῖσθαι τῆς γαστρός χάριν, ὡς ὁ αὐτὸς
Ἄλ. εἴρηκεν ἐν Συναπ.

5 hunc mihi. a. Non dedimus. b. Quid igitur?
a. Reddidimus. b. Quod non debeham accipere.

COMMORIENTES.

1.

Discas igitur, quale venter malum sit
hominibus, qualiaque et quanta doceat atque ex-
[torqueat.

Quod corporis membrum si quis nobis eximeret,
nemo neque injuriam pateretur, neque contume-
[lia quenquam afficeret;

5 nunc vero propter istum omnia molesta fiunt.

20.

Ἐπὶ δεῖπνον εἰς Κόρινθον ἑλλῶν Χαιρεφῶν
ἀκλήτος· ἤδη γὰρ πέτεται διαπόντιος·
οὕτω τι τάλλοτρι' ἐσθίειν ἐστὶ γλυκύ.

Versu 1 malo ἤλθ' ὁ Χαιρεφῶν. Nam emphasis
hic haberet articulus, ut *Iliad.* 1, 11, etc., homi-
nem notum significans.

3.

Stobæus Flor. 59, 2, cum lemmate Ἀλέξιδος ἐκ
Συναποθησκόντων.

Ὅστις διαπλεῖ θάλατταν, ἢ μελαγχολᾷ,
ἢ πτωχός ἐστιν, ἢ θανατᾶ τούτων τριῶν
ἑνός γ' ἀποτυχεῖν τοῦλάχιστον οὐκ ἐνι.

Versu 2 male in thesi collocata verba ἢ θανατᾶ
produnt corruptionem. Cod. A τούτων τῶν τρ.,
B τῶνδε τῶν τριῶν. Sic igitur scribo :

ἢ πτωχός, ἢ θανατᾶ τι τῶνδε τῶν τριῶν.

V. 3 recte Mein. ἑνός γ' pro τ'.

CXII. ΣΥΝΤΡΕΧΟΝΤΕΣ.

1.

Athen. 4, p. 137, C : Ἄλ. δ' ἐν Συντρέχουσιν,
ἐπισκώπων τὰ ἀττικά δαίπνα, φησὶν

Ἐγωγε δύο λαβεῖν μαγείρους βούλομαι,
οὓς ἂν σοφωτάτους δύνωμι' ἐν τῇ πόλει·
μελλοντα δειπνίζειν γὰρ ἄνδρα Θετταλὸν
οὐκ ἀττικηρῶς, οὐδ' ἀπηκριβωμένως
5 λιμῶ, παρελθεῖν..., ἀ δεῖ καθ' ἐν
ἕκαστον αὐτοῖς παρατιθέντα * μεγαλείως δέ.

Versibus 1 et 2 voces præcipue δύο et σοφωτάτους
in thesi occultatae et neglectae cæsuræ, librarium
vitiō. Sic scripserit poeta :

Ἐγωγε λαβεῖν (δέ) δύο μαγείρους βούλομαι,
οὓς ἂν δύνωμι' ἐν τῇ πόλει σοφωτάτους.

V. 5 et 6 corrupta et manca se non expedire fate-
tur editor. Codd. ABP. ἀ δεῖ, V ἀλλὰ δεῖ, Basil. L

2.

Ad epulas Corinthum abiit Chærephon
invocatus : jam enim pontum pervolat :
tam dulce quiddam est alienis vesci.

3.

Qui pernavigat mare, aut melancholicus est,
aut mendicus, aut mori cupit : in horum
trium uno quidem minime errari potest.

CONCURRENTES.

1.

Equidem autem duo equos adhibere volo,
quos habere in urbe potuerim sapientissimos :

ἀλλὰ δὴ. In fine δὲ omittit epit. Hæsch. Sic autem
hæc integranda esse videntur :

λιμῶ, παρελθεῖν καθ' ἐν ἕκαστον, ἀλλ' ἄδην,
δεῖ (τὸν) παραθέντ' αὐτοῖσι, μεγαλείως
(τε) δὴ.

Quæ reddidi in latinis.

2.

Idem 9, p. 395, A : Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς τὸν
περιστέρων καλοῦσιν. Ἄλ. Συντρ.

Λευκὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ περιστέρως. —

Ὁ δὲ Διόνυσος οἶδε τὸ μεθύσαι μόνον·

εἰ δὲ νέον ἢ παλαιόν, οὐ πεφρόντικεν.

Eust. ad Hom. p. 1712, 45 : Ἀττικοὶ δὲ περιστέρων
περιστέρων λέγουσι. Ἄλ. « Ἀφροδίτης εἰμὶ περιστε-
ρός. » Seorsim ille hæc posuit, neque pertinet ad
sequentia. Versu 1 libri δ λευκός. Articulum
Schweigh. delevit, idemque v. 2 recte edidit δ δὲ
pro οἶδε. V. 3 νέον ἢ παλαιόν, scil. τὸ μέθυ, ut an-
notat Mein.

3.

Idem 8, p. 340, A : ὁμοίως (ut in Cræteua) αὐ-
τὸν (Callimedontem) σκώπτει (Alexis) κἂν τοῖς ἐπι-
γραφομένοις Συντρέχουσι.

CXIII. ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ.

Athen. 10, p. 419, B : τῶν δαίπνων δὲ πολλοὶ τὰ
μέτρια ἀσπάζονται, ὡς Ἄλ. ἐν Φιλοῦση παραδίδωσιν
... ἐν δὲ Συντρόφοις,

Ὡς ἠδὺ πᾶν τὸ μέτριον! οὐθ' ὑπεργέμων
ἀπέρχομαι νῦν, οὕτε κενός, ἀλλ' ἠδέως
ἔχων ἑμαυτοῦ· Μνησίθεος γὰρ φησι δεῖν
φεύγειν ἀπάντων τὰς ὑπερβολὰς αἰεὶ.

« Mnesitheus fuit medicus illa ætate celeberrimus,
cujus librum Περὶ ἐδεστών et Epistolam Περὶ τοῦ
κωθωνισμοῦ Athen. laudat 2, p. 36, A ; 11, p. 483,
F, etc. De sepulcro ejus ad Cephisi oram Pausan.

qui enim convivio excipere cogitat virum Thes-
eum non attice, nec parce, [salum,

5 famelicum, eum adire oportet,
quum singula apponit, sed abunde scilicet ac splen-

2.

Albus enim sum Veneris columbus. —
Bacchus autem nihil novit nisi inebriari; [solet.
utrum vero novum sit, an vetus vinum, curare non

COALUMNI.

Quam suave est modicum! neque ingurgitatus
abeo nunc, neque inanis, sed
bene habens : Mnesitheus enim
fugere semper omnia jubet immoderata.

Att. 37, 3 : τάφος δ' ἐστὶν αὐτόθι... Μνησίθεου. τοῦ-
τον λέγουσιν ἱατρὸν τε ἀγαθὸν γενέσθαι, καὶ ἀναθεῖναι
ἀγάλματα, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἰακχος (mysteriorum no-
men Bacchi : v. Eurip. Cycl. 61, Herodot. 8, 65,
Virg. Georg. 1, 166. B.) πεποιήται. Quem Rufus
lib. 1, p. 44, ad partes vocat, Mnesitheus medicus
incertum est nosterne sit an Cyzicenus apud Oriba-
sium Coll. 4, 4 : nec sane huc pertinet Mnesitheus
ille, de quo Photius : Λάμιος ἐκαλεῖτό τις Ἀθήνησιν.
οὕτω καὶ Μνησίθεος, quum præsertim idem homo
vocetur Gnesitheus apud Hesychium v. Λάμιος. »
E M.

CXIV. ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΣ.

Syracusanum præstigiatorum novimus e Xeno-
phonte Sympos. 2 et 4. Meinek. voluptuosum
quendam hominem irrisum eo nomine putabat.
Hæc facile conciliari possunt; cf. Tarent. 4, 7.

Stobæus Flor. 108, 47, cum lemmate Ἀλέξιδος
ἐκ Συρακουσίου.

— Τοῖς γὰρ κακοῖς

τοὺς μὴ μαχομένους ῥᾶστα χρωμένους ὄρω.

CXV. ΣΩΡΑΚΟΙ.

Athen. 3, p. 120, B : Φειδίππου δὲ (καὶ γὰρ οὐ-
τος ταρχιπόλης) Ἄλ. (scil. μνημονεύει) ἐν Ἰππίσκῳ,
κἂν Σωράκοις

Φειδίππος, ἕτερός τις ταρχιηγὸς ξένος.

Pollux 10, 130, a Meinek. cit. : παρὰ τοῖς κωμω-
διοποιοῖς οὕτως (σώρακος) ὠνομάσθη τὸ ἀγγεῖον, ἐν
ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν.

CXVI. ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΙ.

1. 2.

Athen. 4, p. 161, B, de Pythagoreorum fruga-
litate : Ἄλ. δ' ἐν Ταραντίνοις,

α. Οἱ πυθαγορίζοντες γὰρ, ὡς ἀκούομεν,
οὔτ' ὄψον ἐσθίουσιν, οὔτ' ἄλλ' οὐδὲ ἐν

SYRACUSIUS.

— Nam improbis

eos, qui non pugnant, facillime uti video.

LOCULI HISTRIONUM.

Phidippus, alius quidam hospes salsamentarius.

TARENTINI.

1.

a. Pythagorissantes enim, ut audimus,
neque opsonium edunt, neque aliud quidquam
animatum, solique non bibunt vinum.

b. Epicharides quidem canibus vesci solet,

5 Pythagoreorum unus. a. Occisis quidem. b. Ita :

ἔμφυχον, οἶνον τ' οὐχὶ πίνουσιν μόνοι.
β. Ἐπιχαρίδης κύνας μὲν ἂν κατεσθίει,
5 τῶν Πυθαγορείων εἰς. α. Ἀποκτείνας γε. β.
Ναί·

οὐκ ἔτι γὰρ ἔστ' ἔμφυχον.

προελθὼν δὲ φησι

— Πυθαγορισμοί, * καὶ λόγοι

* λεπτοὶ, διεσμειλεμένοι τε φροντίδες,
τρέφουσ' ἐκείνους· τὰ δὲ καθ' ἡμέραν ταδί,
10 ἄρτος καθαρὸς εἰς * ἑκατέρῳ, ποτήριον

ὑδατος· τοσαῦτα ταῦτα. β. Δεσμοτηρίου
λέγεις δίαίταν. α. Πάντες οὕτω γ' οἱ σοφοὶ
διάγουσι καὶ τοιαῦτα κακοπαθοῦσι ποῦ.

Τρυφῶσιν ἕτεροι πρὸς ἑτέρους· ἄρ' ἴσθ' ὅτι

15 Μελανιππίδης ἐταῖρός ἐστι, καὶ Φάων,
καὶ Φυρόμαχος, καὶ Φανός, οἱ δὲ ἡμέρας
δειπνοῦσι πέμπτης ἀλφίτων κατόλην μίαν ;

« Versu 1-6 personarum vices descripsit Jacobs.
Addit. p. 102. De Epicharide cf. infra Phædr. 2,
2. » Mein. Pravis numeris v. 4 libri Ἐπιχ. μὲν τὰς
κύνας κατ. Frustra Jacobs. μέντοι. V. 5 vulgo Ἀποκτ.

γενεῶ, nec verosimiliter Casaub. μὲν οὖν. Versibus
7-9 frigide post gravissimam vocem Πυθαγορισμοὶ
libri καὶ λόγοι λεπτοὶ, διεσμειλεμένοι τε φροντίδες τρέ-
φουσ' ἐκείνους. Aut nihil sentio, aut hoc restituen-
dum est

— Πυθαγορισμοὶ καλόλογοι,

λεπταὶ διεσμειλεμένοι τε φροντίδες

στρέφουσ' ἐκ.

Στρέφουσι, versant. Cicero De senect. 1 : « Cura
quæ nunc te coquit et versat. » Livius 1, 17 :
« animum versat cupido regni, » h. e. verbis Ges-
neri Thes. L. L. : « exagitat, variis cogitationibus
turbat, » cruciat. Τρέφουσ' eo intolerabilibus est,
quod in sequentibus Al. de victu Pythagoreorum

neque enim hoc animatum est.

2.

— Pythagorismi facundi,
subtilia comptaque excogitata,
versant istos : quotidiana vero hæc,

10 purus panis unus, non alter; poculum

aquæ; tot illa sunt. b. Carceris

victimum dicis. a. Omnes quidem sapientes viri
sic vivunt et male habent.

Luxuriantur alii præ aliis : scitisne,

15 Melanippidem esse amicum, et Phaonem,
et Phymachum, et Phanum, qui per quintum
diem una polentæ cœnant cotyla?

dicit. Confusa str. et tr., ut apud Pherecratem ἄγρ. 2. Hoc quidem loco facilius σ oblitteratum est post ς. Versu 9 ταδί Meinek. secundum cod. A qui ταδέ. Ceteri τάδε. V. 10 alienum ἐκατέρῳ. Scribamus — εἷς, οὐχ ἕτερος. « Catulinis carnis vescentes habemus apud Ananiam Athen. 7, p. 282, B. Sextus Empir. Pyrrh. 3, p. 184 : Θρακῶν ἐνιοὶ κυνοφαγεῖν ἱστοροῦνται : ἴσως δὲ καὶ παρ' Ἑλλήσι τοῦτο ἦν σύνηθες. » E M. Temere, opinor, Porphyrius Abst. anim. : οἱ Ἕλληνας οὔτε κυνοφαγεῖν, οὔτε ἔππους ἐσθίουσιν, οὔτε ὄνους ἕς μέντοι ἐσθίουσιν, ὡς ταῦτο γένους τοῖς ἀγρίοις τὸ ἡμερον, etc. Bene Mein. οὔτε ὄνους ἕς μ. pro vulgatis οὔτε ὄνους μέντο, etc. V. 12 libri antiquiores ABP οὔτοι οἱ, ceteri οὔτοι γ' οἱ. V. 14 vulgo οἶσθ', sed recte Mein. : « ABP ἀρισθ', h. e. ἀρ' ἴσται. » V. 15 ἐταῖρος, amicus, discipulus, υποκόρισμα Socraticum. V. 16 cod. ABP μιᾶς addunt post ἡμέρας.

3.

Idem 11, p. 463, C : διόπερ συνοῦσι καὶ ἡμῖν ἐπὶ τὰς Διονυσιακὰς λαλίας οὐδεὶς ἂν εὐλόγως φρονήσαι νοῦν ἔχων, κατὰ τοὺς Ἀλέξιδος Ταραντίνους, οἱ τῶν πέλας οὐδὲν ἀδικοῦμεν οὐδένα. Hæc Meinek. ita constituit ad mentem Dobræi Advers. 2, p. 329 :

— Οὐδὲ εἰς ἂν εὐλόγως

ἡμῖν φρονήσαι νοῦν ἔχων, οἱ τῶν πέλας οὐδὲν ἀδικοῦμεν οὐδέν'.

Quibus sequentia junxit Ath. :

— ἀρ' οὐκ ἴσθ' ὅτι

τὸ καλούμενον ζῆν τοῦτο διατριβῆς χάριν

5 ὄνομα ἐστίν, υποκόρισμα τῆς ἀνθρωπίνης μοίρας; ἐγὼ γὰρ, εἰ μὲν εὖ τις ἢ κακῶς φήσει με κρίνειν, οὐκ ἔχοιμ' ἀντην φράσαι, ἔγνωκα δ' οὖν οὕτως ἐπισκοπούμενος, εἶναι μανιώδη πάντα τάνθρωπων ὅλως, 10 ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς αἰετὸς τοὺς ζῶντας, ὥσπερ εἰς πανήγυριν τινα

3.

Nec quisquam sanus merito invidit nobis, qui aliorum nemini quidquam injuriæ facimus. Nescitisne, hoc, quod vocatur vita, joci causa inventum 5 nomen esse, colorans sortem humanam? equidem certe, utrum aliquis bene, [an male] 10 judicare me putaverit, non habeo coram dicere; sed re explorata sic statui, prorsus insana esse omnia humana, nosque, qui vivimus, absentes usque velut ad concionem quandam

ἀφειμένους* ἐκ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ σκότους * εἰς τὴν διατριβὴν εἰς τὸ φῶς τε τοῦθ', ὃ δὴ ὀρώμεν ὅς δ' ἂν πλεῖστα γελᾶσθαι καὶ πῆν, 15 καὶ τῆς ἀφροδίτης ἀντιλάβεται τὸν χρόνον τοῦτον, ὃν ἀφείται, καὶ τύχη γ' ἐράνου τινὸς πανηγυρίσας, ἥδιστ' (ἂν) ἀπῆλθεν οἴκαδε.

Versu 3 vulgo οἶσθ', ut fr. 2, 14. Illi, quod posui, magis respondet ἀντην v. 7, ubi ABCP οὐκ ἔχοιμ φράσαι, V autem ἂν τι φρ., L ἀντιφράσαι, et Dobr. pro arbitrio οὐκ ἔχοιμ' ἂν σοι φρ. Ἄντην rarior vox, sed nota ex Homero, neque indigna Alexide, talibus non abstinente. Cf. ann. ad Odys. 19, 104 nostræ ed. Ibidem libri φήσεται. Dobræus φήσει, idemque v. 8 ἔγνωκα δ' οὖν pro γοῦν, quod est in codd. V. 9 τάνθρωπων cod. C. Versibus 12 et 13 jure displicent thesi occultata vocabula θανάτου et διατριβῆς. Fortasse Noster dixit

ἀφειμένους θανάτου (τε) καὶ τοῦ (γε) σκότους εἰς διατριβὴν (τε) καὶς τὸ τοῦτο φῶς, ὃ δὴ ὀρώμεν.

Nam γὲ et τὲ temere et addiet omitti solent a librariis. V. 17 ἂν adjectum a nobis et sententiam juvat, et cæsuram legitimam restituit.

4.

Idem, 4, p. 134, A : Ἄλ. δ' ἐν (fort. δὲ quum sequatur ἐν τ. συμπ.) Ταραντίνους ἐν τοῖς συμποσίοις φησὶ τοὺς Ἀττικοὺς καὶ ὀρχεῖσθαι ὑποπίνοντας

— α. Τοῦτο γὰρ νῦν ἐστὶ σοὶ

ἐν ταῖς Ἀθήναις ταῖς καλαῖς ἐπιχώριον ἅπαντες ὀρχοῦντ' εὐθὺς, ἀνὸνίου μόνον ὀσμὴν ἴδωσιν. Συμφορὰν λήγειν ἄκραν 5 φαίης ἂν, εἰς συμπόσιον εἰσελθὼν ἄφνω.

emissos ex morte ac tenebris ad ludum et hanc lucem, quam videmus scilicet : qui vero plurimum riserunt [rit biberitque], 15 et venerem usurpaverit, hoc tempore emissionis, et concionatus præmium aliquod adeptus fuerit, lætissime domum abire solet.

4.

— Hoc enim nunc tibi est usu receptum venustis Athenis : cuncti saltant extemplo, sicubi vini tantum odorem senserunt. Summam calamitatem decem 5 diebus ad convivium subito ingressus [suisse

— Νάννιον δὲ μαίνεται ἐπὶ τῷ Διονύσῳ, κωμωδῶν αὐτὴν ὡς μέθυσον.

6.

Pollux 10, 21 : ὁ δὲ οἰκοδεσπότης ἐστὶ καὶ Ἀλέξιδος ἐν Ταρ. Phrynichus Epit. p. 373 : οἰκίας δεσπότης ἐρεῖς, οὐχ, ὡς Ἄλ., οἰκοδεσπότης. Cf. ibi Lobeck., et Thomas M. pag. 259, 3.

7.

Antiatticista p. 100, Κάθου : Ἄλ. Ταρ.

CXVII. TITΘH.

1.

Athen. 10, p. 426, C : Ἄλ. δ' ἐν Τιτθῇ ἐτι σοφρονικώτερον κινρᾶναι παρακελεύεται

α. Ἰδοῦ, πάρεστιν οἶνος! οὐκοῦν ἐγγέω Κρίτων, πολὺν; β. Βέλτιον ἕνα καὶ τέτταρας. α. Ἰδαρῆ λέγεις ὅμως δὲ, ταύτην ἐπιπίων, λέγε, τί διατριβὴν γ' ἐπιπινοῦμεν τῷ πότῳ.

Versu 1 post ἰδοῦ libri ABP inserunt γάρ. V. 2 sic Dobræus; libri Κρίτων πολλὸ βέλτιον, etc. Melius tamen πολὺν, Κρίτων; quum potiore loco collocandum esset πολὺν. Ibidem ἕνα, intell. κύαθον, et τέτταρας, int. κύαθους, illud vini, hoc aquæ. V. 3 ταύτην, scil. κύλικα. V. 4 libri λέγει τι καὶ διατρ. γε τῷ πότῳ ποιοῦμεν. Editur :

* * λέγε τι καὶ δ. γε τῷ πότῳ ποιοῦμεν,

nec melius, item ficta lacuna, Porson. κομψὸν λέγει τι, Dobr. πιθάνον λέγει τι. Forte excidit, opinor, ἐπι- inter γε et ποι- : aptum vero sententiæ ἐπιποιοῦμεν, commemorato priore potu. Τῷ πότῳ, i. e. τούτῳ τῷ π.

2.

Idem 6, p. 241, C, de Corydo parasito Comiorum χρήσεις afferens : Ἄλ... ἐν... Τιτθῇ,

α. Ὁ Κόρυδος οὗτος, ὃ τὰ γελοῖ' εἰθισμένος λέγειν, βλεπαῖος βούλετ' εἶναι. β. Νοῦν γ' πλουτεῖ γὰρ ὁ βλεπαῖος. [ἔχων]

NUTRIX.

1.

a. En adest vinum! infundo igitur multum, Crito? β. Melius est unum et quattuor. a. Aquosum decis. Sed, hac lagenæ exhausta die, quid potui alludamus.

2.

a. Corydus hic, ridicula dicere consuetus, Blepæus esse vult. b. Sapit quidem : nam dives est Blepæus.

Καὶ τοῖς μὲν ἀγενεῖσις ἴσως ἐπεστὶ τις χάρις ἄλλ' ἐπὶ δὴ τὸν γόητα Θεόδοτον, ἢ τὸν παραμασύντην ἴδω, τὸν ἀνόσιον, βραυκίζόμενον * τὰ λευκὰ τὸν ἀβαλλόνθ' ἄμα, 10 ἥδιστ' ἀναπήξαιμ' αὐτὸν ἐπὶ ζύλου λαβῶν.

Versu 3 εὐθὺς AB. V. 4 ὀσμὴν ἴδωσιν. Hæc ne quis miretur, τὸ ἴδωσιν nego interpretandum esse videtur, sed compererint, ipsamque ὀσμὴν non odorem vini, sed occasionem bibendi vini, intelligo. Ibidem libri mendo, de quo ad Æsch. Choeph. 408, συμφορὰν λέγεις ἀρ' ἂν. Recte Dobr. Advers. 2, p. 305 ἄκραν. Sed prava distinctione editores ἴδωσιν. β. Συμφορὰν λέγεις ἄκραν. α. Φαίης ἂν, etc. V. 6 cæsura consulendum videtur scribendo ἀγενεῖσις ἴσως. In fine versus ABP addunt σοὶ. V. 7. Theodotus hic aliunde ignotus est, neque cogitandum de Socratis discipulo (Plat. Apol.), aut de Atheniensi ἱστοτελεῖ apud Demosthenem. V. 8 τὸν παραμασύντην, parasitum Theodoti. Sic etiam Ephippus Ἐφῆβ. 1; sed παραμασύντην Alexis dixit Trophon. 2. Codd. antiquiores ἴδων. V. 9 βραυκ. pro βραυκίζόμενον Casaub. Hesyeh. Βραυκίζόμενον : τρυφερὸν καὶ ὠραῖστὴν. Pollux 4, 100, Βραυκισμός : Βραυκίου ὀρχηστοῦ κώμος ἐπάνωμος, ἄβρα τις ὀρχησῆς καὶ τὸ σῶμα ἐξυφραίνουσα. Conf. fr. Syracus. Ibid. Jacobs. β. τὰ λευκὰ τ' ἀβαλλόνθ' ἄμα, laudato Polluce 7, 92 (λευκὸν ὑπόδημα). « Athen. 5, p. 215, C : ὑποδοῦμενος λευκὰς λακωνικάς. Cratinus Μαλθ. 5 : λευκὸς ὑπὸ ποσίν ἔχων πῖλους. » E M. Subauditur ὑποδήματα, ut alibi ἐνδύματα, ἱμάτια : v. Herm. ad Viger. 3, 5, pag. 46. V. 10 libri ἥδιστον ἀναπήξαιμ' ἂν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ζύλου λ. Eust. ἀναπ. ἂν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ξ. λ. Recte reposuerunt ἥδιστ' metri gratia, sed male Dobr. ἥδ. ἂν ἀναπ. ἐπὶ τοῦ ξ. λ. « Supplicii genus significat illud, quod malefici ligno, tanquam cruci, affigebantur : v. Cratini fr. incert. 148. Minus recte Jacobsius ζύλον interpretatur lignum, cui noxiorum cervicibus inserebantur. » E M.

5.

Idem 13, p. 587, B : μνημονεύει τῆς Ναννίου καὶ Ἄλ. ἐν Ταρ. οὗτος,

Et imberbibus quidem aliqua inest gratia; sed Theodotum sane prestigiatorem si video, vel parasitum scelestum, baucissantem simul et candidas soleas sublimem [jactantem] 10 libentissime correptum eum ligno affigerem.

5.

— Nanniumque insanit in Baccho.

Versu 2 hoc ordine Schweigh. Libri εἶναι βούλεται. « Verba Νοῦν γ' ἔχων alteri personæ assignavi. Blepæum trapezitam commemorat Demosthenes Mid. p. 583. 17, et C. Bœot. p. 1023, 19. » *E M.*

3.

Stobæus Flor. 116, 19, cum lemmate Ἀλέξιδος Τιθῆς (libri Τιθῆς).

Ἦδη γὰρ ὁ βίος οὐμὸς ἐσπέραν ἄγει.

« Aristot. A. P. cap. 21, 6 : ἐρεῖ τοίνυν τὴν ἐσπέραν γῆρας ἡμέρας, καὶ τὸ γῆρας ἐσπέραν βίου, ἢ, ὡς περ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμαῖς βίου. Hegesander Athen. 13, p. 592, B : ἐπὶ δὲ δυσμαῖς ὧν τοῦ βίου. » *E M.*

4.

Antiat. p. 85, 14, Βαυθαλίσαι : ἀντὶ τοῦ βαυκαλίσαι. Ἄλ. Τιθαῖς (sic). « Hujus formæ vestigium habemus in adjectivo συθαύθαλος apud Cratinum incert. fab. 33, b. » *E M.*

CXVIII. ΤΟΚΙΣΤΗΣ ἢ ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 431, A : Ἄλ. Τοκιστῆ ἢ Καταψευδομένου,

— α. Μὴ παντελῶς αὐτῷ δίδου

ὑδαρῆ! κατανοεῖς; ἴσον ἴσῳ μικροῦ. β. Καλῶς.

γ. Ἦδύ γε τὸ πῶμα. Ποδαπὸς ὁ Βρόμιος, Τρύφη;

β. Θάσιον. γ. Ὁμοιον. β. Ναί· δίκαιον δὲ ξένους

5 ξενικὸν πιεῖν, τοὺς δ' ἐγγενεῖς ἐπιχώριον.

Versu 2 codd. fere ὑδαρῆν. Sequentia perperam vulgo uno tenore μικροῦ. καλῶς. | β. Ἦδύ γε τὸ πῶμα. ποταπὸς (sic enim codd.)... | TP. Θάσιος. β. Ὁμοιον καὶ δίκ. τοὺς ξένους | πίνειν ξενικὸν, etc. Tertia persona hospitis immittenda fuit, et ancillæ

3.

Jam enim vita mea vesperscit.

FOENERATOR, sive MENDACITER INSIMULANS.

1.

— a. Ne da illi prorsus aquosum! intelligisne? par fere pari. Thr. Bene. Hospes. Suavis quidem potus! Cujas est Bromius,

[Tryphe?

Tr. Thasius. Hospes. Tantundem est. Thr. Sane; [sed justum, hospites

hospitale vinum bibere, indigenasque vernaculorum.]

Tryphæ tribuendum Καλῶς, tum pro καὶ, quod ab ὁμοιον jam disjuncterat Dobræus, ponendum Ναὶ affirmativum. Inconcinna vero τοὺς ξένους et πίνειν, sententiæque necessarium videbatur δέ. Ξενικὸν ut ictum exciperet, dedi πιεῖν.

2.

Idem 6, p. 258, E : Ἄλ. δ' ἐν Καταψ. λέγοντά τινα κόλακα τοιαῦτα παρεισάγων φησὶν

— Εὐδαίμων ἐγὼ, μὰ τὸν Δία

τὸν Ὀλύμπιον, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐχ, ὅτι

ἐν τοῖς γάμοισιν, ἄνδρες, εὐωχῆσάμην,

ἀλλ', ὅτι διαρραγήσομ', ἂν θεὸς θελήῃ.

5 τοῦτου δέ μοι γένοιτο τοῦ θανάτου τυχεῖν!

Versu 3 minus apte libri εὐωχῆσομαι, quasi adulator seu parasitus ille nunc demum convivari incipiat, quum potius optare videatur, ut laute vivere pergat et ingurgitatus rumpatur. V. 4 διαρραγήσομαι, nam cibo vinoque ingurgitatus rumpi seu perire vult homo.

3.

Idem 15, p. 692, F, de πώματι Διὸς σωτήρος diecis : Ἄλ. δ' ἐν Τοκ. ἢ Κατ.

— α. Ἄλλ' ἔγχεσον

αὐτῷ Διὸς γε τήνδε σωτήρος, θεῶν

θνητοῖς ἀπάντων χρησιμωτάτου πολύ.

β. Ὁ Ζεὺς ὁ σωτήρ, ἂν ἐγὼ διαρραγῶ,

5 οὐδὲν μ' ἀνήσει. α. Πῆθι θαρρῶν!

Versu 3 libri χρησιμωτάτου. Correxerit Mein. V. 4 in verbis ὁ Ζεὺς ὁ σωτήρ alter articulus superfluus videtur et vix usitatus. Scribo Ὁ, Ζεὺς ὁ σ., ut Ar. Eccles. 966 : ὦ, ἱκετεύω, etc. V. 5 sic Piersonus ad Mœrin p. 72; libri οὐδὲν μόνος εἰ. Deinde πῆθι pro πείθει Canterus N. L. lib. 9, 1.

4.

Suidas : Ἀνάριστος : μάλλον δὲ ἀναρίστητος. Ἀριστοφάνης Πολυίδω,

2.

— Beatus ego sum per Jovem Olympium et Minervam, viri, non, quod in nuptiis laute vivere solebam, sed quia rumpar deo volente :

5 utinam hæc mors mihi contingat!

3.

— a. At infunde illi hanc calicem Jovis servatoris, deorum mortalibus omnium longo saluberrimi.

b. Oh, Juppiter servator, si ego rumpar,

5 nihil me juvabit. a. Bibe audacter!

Διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέγων, ἀναρίστητος ὦν.

Ἄλ. Κατ.

Πάντως ἀναρίστητος οὐ δυνήσομαι διακαρτερῆσαι τηλικαύτην ἡμέραν.

CXIX. ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ.

1.

Stobæus Floril. 119, 15, cum lemmate Ἀλέξιδος ἐκ Τραυματίου.

— Τὸν γὰρ ὕστατον

τρέγων διάυλον τοῦ βίου ζῆν βούλομαι.

2.

Athen. 13, p. 562, F, post Theophrasti locum appositum sic pergit : δ' αὐτὸς οὗτος ποιητῆς καὶ περὶ τῶν ἐρώντων ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ Τραυματίᾳ φησὶν οὕτως,

Τίς οὐχὶ φήσει τοὺς ἐρώντας ζῆν μόνους,

εἰ δέ γε πρῶτον μὲν στρατευτικωτάτους

εἶναι, πονεῖν τε δυναμένους τοῖς σώμασι

μάλιστα, προσεδρεύειν τ' ἀρίστους τῷ πόθῳ,

5 ποιητικούς, ἱταμούς, προθύμους, εὐπόρους,

ἐν δ' ἀπορίας βλέποντας εἰς ἀθλιωτέρους.

« Alexidi hos versus vindicare conatus sum Hist. crit. Com. p. 519 sqq., et v. 2 ei δὲ scripsi pro ἔδει, quod fere ostendunt codd. Sic etiam Dobr. Cod. L. οὐς δέ. » *E M.* Primo versu malim :

Τίς τοὺς ἐρώντας οὐχὶ φήσει ζῆν μόνους.

V. 5 Mein. conjicit νοητικούς. V. 6 vulgo ἐν τοῖς ἀπόροις βλέποντας, ἀθλιωτάτους, in quibus et displacet in thesi latens ἀπόροις et prima vocis ἀθλ. producta. Δ' ante A simile forte neglectum fuerit, quamvis sententiæ peraptum. De comparativis et superlativis commutari solitis v. ann. ad Eurip. Suppl. 1027. Sententia simili poeta latinus,

Solamen miseris socios habuisse malorum.

4.

Prorsus sine jentaculo perdurare non potero tam longam diem.

SAUCIUS.

1.

— Ultimum enim dialulum ætatis emetiens volo vivere.

2.

Quis negabit solos vivere amantes, siquidem eos primum oportet bellicosissimos esse, plurimumque laboriosos corporibus, et ad insidiandum optimos propter cupidinem, 5 poeticos, audaces, promptos, consilii plenos,

CXX. ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ.

Athen. 10, p. 417, E, de Bœotiorum voracitate poetarum testimonia afferens : Ἄλ. Τροφωνίῳ,

— Νοῦν δ', ἵνα μὴ παντελῶς Βοιωτῶν φαίνεσθ' εἶναι τοῖς διασύρειν ὑμᾶς εἰθισμέ-

νοῖς,

ὡς, ἀκίνητοι νοῦν, ἅμα βοᾶν καὶ πίνειν μόνον, καὶ δειπνεῖν, ἐπιστάμενοι διὰ τέλους τὴν νύχθ' ὄλην,

5 γυμνοῦθ' αὐτοὺς θᾶττον ἅπαντες!

Versu 3 mendose libri νοῦν pro νοῦν, sicut etiam alias ου, υ, ω, et similia, confusa reperiuntur in codicibus. Virgilius Æn. 4, 449 : mens immota manet. Deinde iidem εἶναι pro ἅμα, de quo cf. ann. ad Thuc. 3, 38. Πίνειν Casaub. pro πονεῖν, quod alienum. V. 4 διὰ τέλους e cod. B; ceteri διὰ τέλος. V. 5 « pallia jubentur deponere Bœotii, ex quibus constat Chorus, quo habiliores sint ad saltandum. Arist. Acharn. 592 : ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν. Ibi schol. : ἀποδύνονται τὴν ἐξωθεν στολὴν, ἵνα εὐτόνωσιν χορεύουσι καὶ εὐστροφώτεροι ᾧσι. Idem ad Pac. 693 : γυμνὸν γὰρ ποιῶσιν οἱ κομικοὶ τὸν χορὸν ἀεὶ, ἵνα ὀρχῆται. Plato Menex. p. 365, annotante Porsono Append. ad Toupii Emend. p. 498 : εἰ με κελεύεις ἀποδύντα ὀρχήσασθαι. » *E M.*

2.

Idem 6, p. 242, C : Μοσχίωνος δὲ τινος παρασίτου μνημονεύων Ἄλ. ἐν Τροφ., παραμασῆτην αὐτὸν ἐν τούτοις καλεῖ.

— Εἶθ' ὁ Μοσχίων,

ὁ παραμασῆτης ἐν βροτοῖς αὐδόμενος.

Cf. Tarent. 4, 8. Sane magis analogia videtur forma παραμασῆτης, sed nihil definitio. De Moschione parasito Mein. citat Athen. 9, p. 382, D.

et in difficultatibus respicientes ad infeliciores.

TROPHONIUS.

1.

Nunc vero, ne prorsus Bœotii illis esse videamini, qui perstringere vos solent, quasi, consilio immoto, nihil sciatis præterquam [simul clamare et bibere, atque epulari per totam noctem, vestes ocuis cuncti exuite!

2.

— Deinde Moschion, quem parasitum mortales vocant.

3.

Antiatt. p. 110, 15, Photius p. 364, 8, Suidas, Ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλειν: τὸ περιέργως θεᾶσθαι. οὕτως Ἄλ. Τροφ. « Locutionem illustravit Leopardus Emend. 10, 19, et T. Hemsterbusius Advers. p. 218. Ὀφθαλμὸν ἐπάγειν eodem sensu dixit Callimachus H. in Apoll. 52. » *E M.*

CXXI. ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

« Etiam Sophili ferebatur fabula Τυνδάρεως ἢ Λήδα. » *E M.*

Athen. 12, p. 510, A: Ἄνθρωπος εἶναι μοι Κυρηναῖος δοκεῖς, κατὰ τὸν Ἀλέξιδος Τυνδάρεων, ἑταίρε Τιμόκρατες· κακεῖ γὰρ

Ἄνθρωπος εἶναι μοι Κυρηναῖος δοκεῖς·
κακεῖ γὰρ ἂν τις ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔνα καλῆ,
πάρεισιν ὀκτωκαίδεκα ἄλλοι, καὶ δέκα
ἄρματα, συνωρίδες τε πεντεκαίδεκα·

5 τούτοις δὲ δεῖ σε τάπιτηδεῖ ἐμβάλειν,
ὥστ' ἦν κράτιστον μηδὲ καλέσαι μηδένα.

Versu 1 Κυρηναῖος prima brevi, ut apud Pindarum, Callimachum, etc., quum ea syllaba producatur Galat. 1, 3, quod mireris apud eundem poetam, et Aristoph. Thesmoph. 98. Virgilius quoque Georg. 4, 321: *Mater Cyrene*, ubi v. Wagner. Mein. hac de re conferrit J. Scaligerum ad Propert. 4, 6, 9. V. 2 male collocata est vox præcipua δεῖπνον, et scribendum est

κακεῖ γὰρ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἂν τις ἔνα καλῆ.

Absolute dictum καλῆ, ut fr. 2, 2. Aristoph. Plut. 1178: καμέ γ' ἐκάλει, et *me vocabat* (nam sic Latini quoque); h. e. invitabat ad cœnam. V. 5 ἐμβ. scil. εἰς τὸ στόμα.

CXXII. ΨΗΝΟΣ.

Hanc fabulam a nonnullis Antiphani tributam fuisse, ex fragmento 2 intelligitur.

1.

Athen. 10, p. 449, D: καὶ Ἄλ. δ' ἐν Ὑπνῷ τοιούτους γρίφους προβάλλει,

3.

Oculum adjicere.

TYNDAREUS.

Cyrenæus vir esse mihi videris:
ibi enim ad cœnam, si quis unum vocavit,
adsunt duodeviginti alii, et decem
5 currus, synoridesque quindecim:
his autem te oportet necessaria injicere,
ut rectius neminem vocasses.

SOMNUS.

1.

a. Non mortalis, neque immortalis, sed mixtus quodam modo, ut neque inter homines,

α. Οὐ θνητός, οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ σύγκρασιν, ὥστε μητ' ἐν ἀνθρώπου μέρει, μήτ' ἐν θεοῦ, ζῆν, ἀλλὰ φύεσθαι τ' αἰεὶ κρινῶς, φθίνειν τε τὴν παρουσίαν πάλιν,
5 ἀόρατος ὄψιν, γινώριμος δ' ἅπασιν ὦν.

β. Λεὶ σὺ χαίρεις, ὦ γύναι, μ' αἰνίγμασιν.

α. Καὶ μὴν ἀπλᾶ γε καὶ σαφῆ λέγω μαθεῖν.

β. Τίς οὖν τοςαύτην παῖς ἔχων ἔσται φύσιν;

α. Ὑπνος, βροταίων, ὠκόρη, παυστήρ πόνων.

« Anum hic habemus, ænigma de Somno puellæ proponentem. » *E M.* V. 6 μ' est moi elisum, ut Aristoph. Vesp. 601, et Avium 86. Valckenarius Παίξουσα χαίρεις, ὦ γ., μ' αἰνίγμασιν.

2.

Idem 13, p. 572, C: δ δὲ ὑμέτερος φιλοσοφομερικήκος τοιοῦτος, ὡς Ἄλ. ἢ Ἀντιφάνης ἐν Ὑπνῷ παράγει,

Διὰ ταῦθ' ὁ πόρνος οὗτος οὐδὲ τῶν πράσων ἐκάστοτ' ἐπεδείπνει μεθ' ἡμῶν· τοῦτο δ' ἦν, ἵνα μή τι λυπήσειε τὸν ἐραστὴν φιλῶν.

Versu 2 libri ἐπιδειπνεῖ, quod abhorret ab imperfecto ἦν, minusque convenit sententiæ.

3.

Idem 15, p. 671, D: ἐπὶ τούτοις ὁ Οὐλιπινὸς δυσχεράνας ἀνεβόησε τὰ ἐξ Ὑπνου (ita Schweigh. pro Ὑπνοῖας, de qua correctione dubitare licet) Ἀλέξιδος

Οὐδ' ἐν Τριβάλλοις ταῦτά γ' ἐστὶν ἔννομα,
οὐ φασι τὸν θύοντα, τοῖς κεκλημένοις
δείξαντ' ἰδεῖν τὸ δεῖπνον, εἰς τὴν αὔριον
πωλεῖν, ἀδείπνοις ἄπερ ἔθηκ' αὐτοῖς ἰδεῖν.

Addit Athen.: τὰ αὐτὰ ἱαμβεῖα φέρεται καὶ παρ' Ἀντιφάνη ἐν Ὑπνῷ. V. 4 Mein. malit ἂν παρέθηκ'.

neque apud deos, vivere censeatur, sed nasci semper denuo, et rursus perire,
5 invisibilis, omnibus tamen notus.

b. Semper tu gaudes mihi, mulier, ænigmatibus

a. Atqui simplicia et aperta loquor.

b. Quis igitur tali natura præditus erit puer?

a. Somnus, puella, humanorum laborum finitor.

2.

Propterea catamitus hic ne porris quidem semper vescebatur nobiscum: causa fuit, ne ullo modo affligeret amatorem osculans.

3.

Ne in Triballis quidem hæc consueverunt

4.

Antiatt. p. 95, 15, Ἐμπερικῶς: ἀντι τοῦ ἐμπείρω. Ἄλ. Οἶνω. Sic codex. Meinekius Ὑπνω, qui de proclivitate permutandorum vocabulorum σῖνος et ὕπνος laudavit Seidlerum ad Eur. Troad. 527, et Erfurd. ad Soph. OEdipum Tyr. 773.

CXXIII. ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ.

Athen. 11, p. 502, B, χυτρίδες: Ἄλ. ἐν Ὑποβολιμαίῳ,

Ἐγὼ, Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως τέτταρα
χυτρίδι' ἀκράτου, τῆς τ' ἀδελφῆς, προσλα-

βῶν,

τῆς τοῦ βασιλέως, ταῦτ' ἀπνευστί τ' ἐκπιῶν,
ὡς ἂν τις ἤδιστ', ἴσον ἴσῳ κεκραμένον,
5 καὶ τῆς ὁμοῖας, διὰ τί νῦν μὴ κωμάσω
ἄνευ λυχούχου πρὸς τὸ τηλικούτο φῶς;

V. 2 ἀδελφῆς, Berenicæ, cujus et Ptolemæi concordia se hæc pocula libasse ait. V. 3 ἀπνευστί τ' ἐκπ'. petitum ex Athen. 10, p. 431, B. Priori loco libri per lapsum ἐκπνευστ' ἐκπ. V. 6 sic Porsonus. Libri λύχου et τηλικούτων.

CXXIV. ΦΑΙΔΡΟΣ.

1.

Athen. 13, p. 562, A: ὁ Πλούταρχος ἀπειμνημόνευσε τῶν ἐκ Φαίδρου Ἀλέξιδος,

Πορευομένη δ' ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ τῶν κακῶν
καὶ τῆς ἀπορίας φιλοσοφεῖν ἐπήλθε μοι,
κάμοι δοκοῦσιν ἀγνοεῖν οἱ ζωγράφοι
τὸν ἔρωτα, συντομώτατόν γ' εἰπεῖν, ὅσοι
5 τοῦ δαίμονος τούτου (γε) ποιοῦσιν εἰκόνας.
ἔστιν γὰρ οὔτε θῆλυς, οὔτ' ἄρσην πάλιν,

ubi aiunt sacrificantem, postquam vocatis monstravit cœnam, postridie eam vendere, incœnatis iis, quibus monstravit ap-

[posita.

SUPPOSITUS.

Ego, Ptolemæi regis in honorem quattuor ollulis meri, et sororis regiæ, assumptis, iisque uno haustu potatis
suavissime, si quis alius, paris pari admixti,
5 concordiaque causa quidni nunc comisser sine lucerna ad talem lucem?

PHÆDRUS.

1.

Quum profectus essem e Piræeo malorum

οὔτε θεός, οὔτ' ἀνθρώπος, οὔτ' ἀβέλτερος,
οὔτ' αὔθις ἔμφρων, ἀλλὰ συννησιμένος
πανταχόθεν, ἐνὶ τύπῳ τε πόλλ' εἶδη φέρων·
10 ἢ τόλμα μὲν γὰρ ἀνδρῶς, ἢ δὲ δειλία
γυναικῶς, ἢ γ' ἀνοια μανίας, ὁ δὲ λόγος
φρονούντος, ἢ σφοδρότης γεθηρῶς, ὁ δὲ πόνος
ἀδάμαστος ἢ φιλοτιμία τε δαίμονος.
Καὶ ταῦτ' ἐγὼ, μὰ τὴν Ἀθηναῖαν καὶ θεοὺς,
15 οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐστίν, ἀλλ' ἡμῶς ἔχει γέ τι
τοιούτον, ἐγγύς τ' εἰμὶ τούτου γ' ὀνόματος.

Versu 1 Πειραιῶς media correpta, de quo Matth. Gr. pag. 911. V. 3 libri minus distincte καὶ μοι. V. 4 malim abesse articulum quem inculcare solent scribæ: cf. Matth. Gr. § 262, Φιλ. 2, 2. Ibid. cod. C et Eust. ad Iliad. p. 988, 14, συντομώτερον, solita variatione formarum. Συντομώτατόν γ' VL pro vulg. δ'. V. 5 addidi γε. V. 6 ἄρσην libri, ut Ar. Thesmoph. 124, ἄρσην βοᾷ, neque damnare austin antiquiorem formam apud Alexidem, qui non est purus putus Atticus, poetarum mediæ ætatis usum perpetuo secutus. Dind. tamen et Mein. ἄρρη. V. 7 parum distincta sunt singula, ut malim

οὔτε θεός, οὔτ' ἀνθρώπος, οὐκ ἀβέλτερος.

V. 8 « συννησιμένος PVL, συννησιμένος C, epit. Hoesch., Eust. l. 1; συννησιμένος Casaub. et Dind Lenius mihi videbatur συννησιμένος, de qua forma v. Lobeck. ad Ajacem p. 318. » *E M.* V. 9 τε additum a Schweigh. V. 16 libri ἔγγυστ' εἰμὶ, ἔγγυστ' εἰ μὴ, etc., tum τοῦ ὀνόματος. Editores εἰμὶ τούνοματος. Emperius τοῦ νόματος. Phædrum notum ex Platonis dialogo sic inscripto, Myrrhiniusium esse et hæc dicere suspicatur Bergk. Epist. ad Schillerum p. 133; qua de re controversa remitto ad

et inopia causa, in mentem venit philosophandi, et videntur mihi pictores, ut brevissime dicam, ignorare Amorem,

5 quotquot hujus dei imagines faciunt:

neque enim est femina, nec rursus mas;
nec deus, neque homo; neque stupidus,
neque contra sapiens, sed ex omni parte
conflatus, unoque corpore multiformis:

10 quippe audacia est viri, ignavia vero mulieris; incogitantia vecordia, sermo autem ejus, qui mentis compos est; vehementia fera; indefessus atque ambitio dæmonis. | laborque

15 nescio quid sit, sed habet ille quidem tale quid, et in eo sum ut nomen inveniam.

Mein. Hist. crit. Com. p. 381-385, et Symposii Platonici editores.

2.

Idem 4, p. 165, D: ἀσώτους μὲν γὰρ οἶδα διαβόητους, ἕνα μὲν, οὗ μνημονεύει Ἄλ. ἐν Κνιδίᾳ, ... ἐν δὲ Φαίδρῳ φησὶ

Σχολῆ γε, νῆ τὸν ἥλιον, σχολῆ λέγεις·
Ἐπιχαρίδης ὁ μικρὸς ἐν πένθ' ἡμέραις
σφαῖραν ἐποίησε τὴν πατρώαν οὐσίαν·
οὕτω συνεστρόγγυλλεν ἰταμῶς καὶ ταχύ.

« Recte hæc interpretatus esse videtur Bergk. Epist. ad Schillerum p. 135, ita, ut hæc dicat aliquis, qui, quum ex Phædro quævisisset, quo tempore paternas opes dilapidasset, longius id miratus, *Tarde tu quidem*, inquit, *rem familiarem perdidisti, siquidem Epicharidi quinque dies suffecerunt.* » *E M.* V. 2 ὁ μικρὸς haud rarum apud Athenienses sive cognomen, sive convicium. Ita Κλειγένης ὁ μικρὸς Aristoph. Ran. 665, Ἀριστόδημος ὁ μικρὸς Xenoph. Memorab. Socrat. 1. 4, 2, et apud Platonem Sympos. 1, 7 (173). Epicharides etiam in Tarentinis fr. 1 perstringitur. Vitiose, opinor, Eust. p. 1554, 2, Χαρίδης. V. 3 σφαῖραν ἔπ., « bona sua veluti in pilulam conglobata devoravit, » ut interpretatur H. Stephanus. Cf. Κνιδ. V. 4 libri plures et Eust. συνεστρόγγυλλεν. « Similiter Nicomachus Athen. 2, p. 58, A: οὐσίδιον οὕτω συνεστρόγγυλλικα κάζεκόκκισα. » *E M.*

CXXV. ΦΑΙΔΩΝ, ἢ ΦΑΙΔΡΙΑΣ.

Athen. 8, p. 340, B, de Callimedontis gulositate comicorum poetarum χρήσεις arponens: εἰς δὲ ὀψοφαγίαν ἐν μὲν Φαίδωνι ἢ Φαιδρία οὕτως·

α. Ἀγορανομῆσεις, ἂν θεοὶ θέλωσι, σὺ,
ἵνα Καλλιμέδοντ' εἰς τοῦψον, εἰ φιλεῖς ἐμὲ,
παύσης καταγιζόντα δι' ὅλης ἡμέρας.

β. Ἔργον τυράνων, οὐκ ἀγορανόμων, λέγεις·
5 μάχμιος γὰρ ἀνὴρ, χρήσιμος δὲ τῇ πόλει.

2.

Tarde quidem, per Solem, *tarde dicis*:
Epicharides parvus quinque diebus
pilam fecit paternam rem:
tam audacter atque celeriter eam rotundabat.
PHÆDO sive PHÆDRIAS.

a. Agoranomus, diis volentibus, tu eris ita,
ut Callimedontem, si me amas,
impedias, quominus in op-onium irruat tota die.
b. Tyrannorum, non agoranomorum, dicis:

Iisdem versibus Alexin usum esse in fabula inscripta Εἰς τὸ φρέαρ, Athenæi testimonio constat. Versu 3 καταγι., instar tempestatis. Achilles Tatius ed. Jacobsii p. 141: καταγίζουσα (Φήμη) τῷ τοῦ λόγου πνεύματι.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΗΣ ἢ ΚΡΑΤΕΥΑΣ.

Vide supra Κρατεύας ἢ Φαρμακοπώλης.

CXXVI. ΦΙΛΑΘΗΝΑΙΟΣ.

Antiatt. p. 111, 11, Παρ' ἡμᾶς οἰκεῖ: ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν. Ἄλ. Φιλαθηναίω. « Timocles Athen. p. 241, A: ὠψώνει παρ' αὐτὸν οἰκαδε. Automedon Brunckii Anal. 2, p. 207: πρὸς τὸν Δημήτριον ἐρχθὲς ἐδείπνου. V. Dorvill. ad Charit. 6, 1, Valck. ad Herodot. p. 687. » *E M.*

2.

Idem p. 112, 3, Παιδικόν: ἀντὶ τοῦ παιδαριῶδης. Ἄλ. Φιλ.

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ.

Vide supra Δημήτριος ἢ Φιλέταιρος.

CXXVII. ΦΙΛΙΣΚΟΣ.

Athen. 14, p. 642, F, de secundarum mensarum deliciis: Ἄλ. Φιλίσκω,

— Ἀρτέον
τράπεζαν, ἀπονίψασθαι δοτέον, προσοιστέος
στέφανος, μύρον, σπονδῆ, λιθανωτὸς, ἐσχα-
ρίς,
τράγημα δοτέον ἔτι, πλακοῦντος ἀπτέον.

Versu 2 inutile est δοτέον, molestiusque, quum iteretur versu 4. Frustra Porson., metrum tantummodo spectans, ἀπονίψαι. Verosimilius videtur hoc: ἀπονίψασθ' ἔτεόν. V. 3 libri ἔσχαρις. V. 4 τράγημα Porson. recte pro inconcinno τραγήματα.

CXXVIII. ΦΙΑΟΚΑΛΟΣ ἢ ΝΥΜΦΑΙ.

Athen. 8, p. 365, B: καλοῦσι δὲ τινα καὶ συνκ-

pugnax enim vir est utilisque civitati.

PHILISCUS.

1.

— Tollenda sane
mensa et abluendum; afferenda
corona, unguentum, thus, thuribulum;
bellaria quoque danda, placenta sumenda.

PULCHRORUM AMANS vel NYMPHÆ.

— Accumbe, et illas voca:

γώγυμα δείπνα, ὡς Ἄλ. ἐν Φιλοκάλῳ ἢ Νύμφαις,

— Κατάκεισο, κάκεινας κάλει·
συναγώγιμον ποιῶμεν! ἄλλ' εὐ οἶδ' ὅτι
κυμινοπρίστης ὁ τρόπος ἐστὶ σου, πάλαι.

Versu 1 κάκεινας, nimirum νόμφας, h. e. mulieres, fortasse scorta. V. 3 κυμινοπρ. est φειδωλὸς, μικρόλογος: v. Aristoph. Vesp. 1306.

CXXIX. ΦΙΑΟΤΡΑΓΩΔΟΣ.

Stobæus Floril 108, 52, cum lemme Ἀλεξίδος ἐκ Φιλοτραγωδοῦ.

Σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς* τὰς τύχας ὀρθῶς φέρειν.

Displicet τύχας ita occultatum, vereorque ne ὀρθῶς, pro quo Trineavell. εὐ exhibet, sit glossema, quum poeta dixisset

Σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς ὀρθὰ τὰς τύχας φέρειν.

De hoc usu adjectivorum v. indicem ed. Lips. Aristophanis v. *Neutrum*.

CXXX. ΦΙΑΟΥΣΑ.

1.

Athen. 13, p. 574, B: οἱ δὲ καὶ Ἀφροδίσα ἴδια ἀγούσιν αὐτῷ (Corinthii) αἱ ἑταῖραι, Ἄλ. ἐν Φιλούσῃ φησίν,

Ἀφροδίσι' ἦγε ταῖς ἑταίραις ἢ πόλις,
ἕτερα δὲ χωρὶς ἐστὶ ταῖς ἐλευθέραις·
ταῖς ἡμέραις ταύταις δὲ κομᾶζειν ἔθος
ἐστὶν μεθ' ἡμῶν τὰς ἑταίρας ἐνθάδε.

Sic versum 4 correxi. Libri obtrusa tautologia, ἐστὶν νόμος τε τὰς ἑταίρας ἐνθάδε μεθ' ἡμῶν, unde putide, assuto novo versiculo, Porsonus

μεθῦεν μεθ' ἡμῶν.

2.

Idem 10, p. 419, B: τῶν δείπνων δὲ πολλοὶ τὰ μέτρια ἀσπάζονται, ὡς Ἄλ. ἐν Φιλ. παραδίδωσιν,

cœnemus de symbolis. Sed probe scio dudum, cumini sectorem te esse more.

TRAGŒDIÆ STUDIOΣΟΣ.

Sapientis enim viri est recte ferre fata

MULIER AMANS.

1.

Aphrodisia meretricibus celebrabat civitas;
alia vero diversa sunt liberarum:
diebus illis hic commissari
nobiscum solent meretrices.

2.

At equidem, necessaria possidens,

— Ἄλλ' ἔγωγε τοῦ τὰ δέοντ' ἔχειν
περιττὰ μισῶ· τοῖς ὑπερβάλλουσι γὰρ
τέρψις μὲν οὐκ ἔνεστι, πολυτέλεια δέ.

Versu 1 τοῦ ἔχειν, genitivus causæ: v. Matth. Gr. § 345. V. 2 libri περιττὰ, his minus clare distinctis. Cf. Phædri fragm. 1, 4. « Ego, inquit, præ frugalitate odi immodicum cœnæ apparatus. Ceterum cf. Ψευδομένου fr. 1. » *E M.*

CXXXI. ΦΡΥΞ.

1.

Athen. 7, p. 307, D: οἱ δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νῆστεις, Ἄρχιππος Ἡρακλεῖ γαμοῦντί φησιν... Ἄλ. Φρυγί,

Ἐγὼ δὲ κεστρέως νῆστις οἰκαδ' ἀποτρέχω.

2.

Idem 10, p. 429, E: καὶ Ἄλ. ἐν τῇ τοῦ Φρυγίου διασκευῇ φησιν

Εἰ τοῦ μεθύσκεσθαι πρότερον τὸ κραιπαλᾶν παρεγίνεθ' ἡμῖν, οὐδ' ἂν εἰς οἶνόν ποτε προσίετο πλεῖον τοῦ μετρίου· νυνὶ δὲ, τὴν τιμωρίαν οὐ προσδοκῶντες τῆς μέθης 5 ἤξειν, προχείρως τοὺς ἀκράτους πίνομεν.

Versu 2 cod. C προσεγίνεθ'. V. 3 in πλεῖον τοῦ μετρίου delitescit præcipua vox μετρίου. Quare scribo προσίετο τοῦ μετρίου πλεόν· νυνὶ etc.

Meinek. cum hac ecloga confert Clearchum ap. Athen. 14, p. 613, B. Idem τὴν τοῦ Φρυγίου διασκευῇ intelligit instauratam editionem τοῦ Φρυγός, et priore loco reponendum esse conjicit Ἄλ. Φρυγίω.

CXXXII. ΦΥΓΑΣ.

Athen. 4, p. 164, F: καὶ μετὰ τὰς καλὰς ταύτας ἀμουσολογίας περιέρχεται τὰς οἰκίας, ἐξετάζων, ὅπου δείπνα λαμπρὰ παρασκευάζεται, ὑπὲρ τὸν Ἀθηναίων Χαιρεφῶντα ἐκείνον, περὶ οὗ φησιν Ἄλ. ἐν Φυγάδι

superflua odi: abundantibus enim non inest voluptas, sed luxuria.

PHRYX.

1.

Ego autem mugil jejunos domum aufugio.

2.

Si ebrietatem olim apud nos crapula secuta esset, nemo unquam vinum immodice bibisset; nunc vero penam non exspectantes temulentiae, facile mera potamus.

FUGITIVA.

Semper autem Chærephon artem aliquam invenire solet,

Ἄει* γ' ὁ Χαιρέφων τιν' εὐρίσκει τέχνην,
καὶ νῦν πορίζεται γε τὰ δειπν' ἀσύμβολα·
ὅπου γὰρ ἔστιν ὁ κέραμος μισθώσιμος
* ὁ τοῖς μαγείροις, εὐθὺς ἐξ ἑωθινοῦ
5 ἔστηκεν ἑλθὼν, κὰν ἴδῃ μισθούμενον
εἰς ἐστίασιν, τοῦ μαγείρου πυθόμενος
τὸν ἐστιῶντα, τῆς θύρας χασμωμένης
ἂν ἐπιλάβηται, πρῶτος εἰσελήλυθεν.

Versus 1 immodulatus est nec labis experts. Ita scribamus :

Ἄει δ' ὁ Χαιρέφων τιν' (ἂν) εὐρίσκει τέχνην.

Facile an inter tin' et cu neglectum fuerit a librariis. Versum 3 et quarti initium affert Athen. 6, p. 229, B. Nihilominus vitiosum habendum est ὁ τοῖς, et scribendum τοῖσιν μαγείροις. Ibidem eὐθὺς Porson. pro inconcinno eὐθὺς. Versu 7 τῶν ἐσθίωντων epitome Hoesch.

CXXXIII. ΧΟΡΗΓΙΣ.

Athen. 7; p. 287, F : καὶ Ἄλ. δ' ἐν Χορηγίδι διὰ τοῦ μ εἴρηκεν (scil. μεμβράδας, non βευβράδας) :

Ὅς τοῖς τετραδισταῖς μὲν παρέθηκεν ἐστιῶν
πρῶτον λέκλιθον, καὶ μεμβράδας, καὶ στέμφυλα.

Versu 1 de tetradistaῖς v. Meinek. ad Menandrum p. 110. Ibid. ἐστιῶν recte Villebrun., ut convivatorem intelligamus. Male codd. ἐσθίων, Schweigh. ἐσθίειν, quæ abhorrent a lora, στεμφύλοις, quæ pro bono vino bibenda dedit juvenibus tenax ille et sordidus.

* Titulum fabulæ ad choragium spectare putat Schweigh. recte, quanquam *Choregis* etiam mulieris nomen fuit, velut Athen. 9, p. 577, C, dixit Aristophontem ἐκ Χορηγίδος τῆς ἐταίρας παιδοποιούμενον. » E M.

CXXXIV. ΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 419, B : Ἄλεξις ἐν Ψευδομένῳ,

et nunc quidem apparat convivia sine symbolis : ubi enim fictilia stant elocanda coquis, statim prima luce adest.

5 et, si videt aliquem conducentem *coquum* convivii causa, comperto per coquum nomine convivatoris, portam hiscentem occupans primus introit.

CHORAGA.

Qui tetradistis quidem, convivans nuper, pisum, membrades, et loram apposuit.

MENTIENS.

1.

Superflua odi ; nam abundantibus sumptus inest, voluptas autem nulla qualiscumque.

Τὰ περιττὰ μισῶ· τοῖς υπερβάλλουσι γὰρ
δαπάνη πρόσσεστιν, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἠτισοῦν.

« Isidem propemodum versibus Alexis usus est in Philusa fr. 2. Ex Athenæo hæc petiit Eustathius p. 1413, 17. » Mein.

2.

Idem 6, p. 255, B : Ἄλ. γοῦν φησιν ἐν Ψευδ.

— Κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρόνον ἀνθεῖ
οὐδεὶς γὰρ χαίρει πολυκροτάφῳ παρασίτῳ.

V. 1 cod. C κολάκων.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 2, p. 60, A : Ἄλεξις ὁ χαριεὶς, πρόπομα
θλον παρατίθει τοῖς διακρίνειν δυναμένους, (intell.
φήσας)

Ἐλαθον γενόμενος οὐ τὸ πρᾶγμα ἐβούλετο·
κατὰ χειρὸς ἐδόθη· τὴν τράπεζαν (δ') ἡμ
ἔχων,

ἐφ' ἧς ἐπέκειτ' οὐ τυρὸς, οὐδ' ἐλαῶν γένη,
οὐδὲ παρέχουσαι κνίσαν ἡμῖν πλείονα

5 παροψίδες καὶ λῆρος, ἀλλὰ παρετέθη
ὑπερηφάνως ὄζουσα τῶν ὠρῶν λοπάς,
τὸ τοῦ πόλου τοῦ παντὸς ἡμισφαίριον·
ἅπαντ' ἐνὴν τάκει γὰρ ἐν ταύτῃ καλὰ,
ἰχθὺς, ἔριφοι, διέτρεχε τούτων σκορπίος,

10 ὑπέφαινεν ὦν ἡμίτομα τοὺς ἀστέρας·
ἐπέβλομεν τὰς χεῖρας. Ὁ μὲν ἐμοὶ λαλῶν
ἅμα καὶ διανεῶν ἡσχολεῖτο, πᾶς δ' ἀγῶν
ἐπ' ἐμὲ κατήντα· τὸ πέρας οὐκ ἀνῆχ',
ἕως—

τὴν λοπάδ' ὀρύττων ἀποδέδειχα κόσκινον.

Clam, h. e. non vocatus, homo veniens ad cœnam, et a convivis ridicule impeditus, quanquam fru-

2.

Assentatoris vita per breve tempus floret : nemo enim gaudet cano parasito.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Latebam ingressus, ubi res volebat : [tavit,
manibus datum est, et mensam aliquis appor-
in qua non jacebant casei, neque olivarum ge-
neque nidorem nobis facientes multum] nera.

5 paropsides et (aliæ) nugæ, sed apposita est
egregie spirans Horas patina,
totius poli hemisphærium :

cuncta enim ibi inerant delicata,
pisees, hædi ; percurrere hæc scorpio,

10 perlucebantque ova bipartita stellas marinas :
injecimus manus. Quidam me alloqui

stra, quominus cœnet, vix alius cogitandus est quam parasitus : quare hæc, quorum partem habet Eust. p. 1348 extr., ad fabulam sic inscriptam retulerim. Versu 1 οὐ τὸ πρ. ἡβ., quo res postulabat, quo me accedere mea intererat, Casaub. V. 2 libri abrupta sententia τὴν τράπεζαν ἡκ' ἔχ. V. 3 ἐλαῶν media brevi, ut passim apud alios, velut Philip-pum Anal. Brunckii 2, p. 211 :

Ἀντίγονος δ' ἐλάη, καὶ Διόδωρος Ἴον·

et Simmiam Rhod. ibidem 525 :

ἐκ δ' ἰχώμην ἐλάαισι περὶ χλωρῆσιν ἐρυμνὰς
νήσους.

V. 4 κνίσαν Dind. pro κνίσσαν. « Pro πλείονα fortasse scribendum πίονα. » Mein. V. 6 cum verbis ὄζουσα τῶν ὠρῶν Eust. comparat illa Theocriti 1, 150 :

Ἐρᾶν νιν πεπλῦσθαι ἐπὶ κρᾶναισι δοκασεῖς.

Ibidem ὑπερηφάνως pro ὑπερήφανος Jacobs. Addit. p. 50. V. 10 memorat Athen. 2, p. 57, E : Ἄλ. δὲ ἡμίτομά που ὦν λέγει. V. 13 joco inexpectato, quem signo — indicavi, non convivas, sed ipsum, qui hæc narrat, colloquio et irrisione illorum non impeditum, cibos comedisse ait.

2. 3.

Ib. p. 49, E, de κοκκυμήλοις agens : Ἄλεξις,

α. Καὶ μὴν ἐνούπιον οἶομαί γ' ἑορακένα
νικητικόν. β. Λέγ' αὐτὸ α. Τὸν νοῦν πρόσσεχε
δῆ.

Ἐν τῷ σταδίῳ τῶν ἀνταγωνιστῶν μέ τις
ἐδόκει στεφανοῦν γυμνὸς προσελθὼν...

5 στεφάνῳ κυλιστῷ κοκκυμήλων, Ἡράκλεις!
πεπόνων.

πάλιν

α. Ἐόρακας ἦνυστρὸν ποτ' ἐσκευασμένον,
ἢ σπλῆνά (γ') ὀπτὸν (ἦ) μεμονθυλευμένον,
ἢ κοκκυμήλων σπυρίδα; τοιοῦτ' εἶχε τὸ
μέτωπον.

et ceteris innuere non desinebat ita, ut omnes in me invehentur. Id non finivit, [donec] patinam perfodiens effeci cribrum.

2.

a. Atqui somnium quidem puto me vidisse victoriosum. b. Dic, quale. a. Igitur animum [advertit].

In stadio quidam adversariorum cum corona me adire visus est, nudus, ... b. Her- [eules!]

5 a. E mollibus prunis convoluta.

Versu 1 ἐνούπιον Schweigh. pro ἐν ὕπνῳ, cod. C ἐν ὕπνοις. Ibid. οἶομαί γ' ἑορ. Dindorf. pro οἶομαι ἑορακένα, cod. B ἑορακένα. V. 3 νικητικὸν ex cod. C. Vulgo νικητήριον. Versus 4 et 5 sic scribuntur in codd., nisi quod Casaub. (qui priori addit ὡς ἐμέ) κυλιστῷ reposuit pro κυλιστῆ. Recte autem Schweighæuserus vidit Ἡράκλεις alteri interlocutori esse tribuendum. Equidem hæc sic restituenda esse censeo :

στεφάνῳ προσελθεῖν γυμνὸς ἐδόκει. β. Ἡρά-
κλεις!

α. πεπόνων κυλιστῷ κοκκυμήλων.

Dobrzæus πεπόνων delebat, ex altero fragmento irrepsisse ratus. Versu 6 ita Meinekius. Codices ἐόρακας πώποτε ἦνυστρὸν ἔσκ. Versu 7 libri ἢ σπλῆν' ὀπτὸν μεμ., quæ explevi. Versu 8 iidem post σπυρ. habent glossema πεπόνων, quod huc aberravit; itemque τοιοῦτ' εἶχε τὸ μέτ. Eustath. p. 211, 15, πρόσωπον. Articulus extremo versu positus ut τὸν ap. Arist. Eccles. 451.

« Utrumque fr. fortasse ad Pancratiastam referendum est : annotavit enim Casaub., poetam loqui de pugile, cui pugnis facies probe fuerat contusa. Eam sæditatem significare cupiens variis hisce similibus usus est. Pariter ludens eīs ὑποπιασμένον incertus apud Aristot. Rhet. 3, 11 : ὠθήθη δ' ἂν αὐτὸν εἶναι συκαμίνον κάλαθον. » E M.

4. 5. 6.

Athen. 1, p. 28, E :

— Λεσβίου δὲ πώματος
οὐκ ἔστιν ἄλλος οἶνος ἡδίων πιεῖν,

φησὶν Ἄλεξις. (καὶ)

— Θασιῶς οἰναρίους καὶ Λεσβίους
τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος,
5 καὶ νογαλιζει.

ὁ αὐτὸς

3.

Vidistin' aliquando apparatus omasum, aut splenem assum, vel fartum, aut prunorum sportam? talem habebat frontem.

4.

— Lesbio autem potu non est aliud vinum suavius ad bibendum.

5.

— Thasiis vinis et Lesbiis reliquum diem irrigat, luxurians.

Ἡδύς γ' ὁ Βρόμιος, τὴν ἀτέλειαν Λεσβίου
ποιῶν τὸν οἶνον εισάγουσιν ἐνθάδε,
ὅς δ' ἂν ἐτέραν ληφθῆ γ' ἀποστέλλων πόλιν
κἂν κύαθον, ἱερὰν ἐγγράφων τὴν οὐσίαν.

Versu 1 ante Porsonum legebatur Λεσβίου πόματος.
V. 2 non dubito quin sit scribendum

οὐκ ἄλλος ἔστιν ἡδίων οἶνος πιεῖν.

Sic et homœoteleuton aufertur, et non modo τὸ
οἶνος, sed etiam voces ἄλλος et ἡδίων sub ictu
metrico collocantur, ut decuit apud Nostrum, ar-
tis peritum. V. 3 libri Θασ. καὶ Α. οἰναρίσις, quod
correxit Porsonus, firmante quodammodo ipso
Athenæo 2, p. 47, D, ubi Θασίσις οἰναρίσις τῆς
ἡμ. etc. V. 4 recte Mein. τὸν ὑποβρέχοντα οἶνον ἡμέραν
intelligi posse ait eum, qui diem computationi-
bus transigit. V. 6 « Lesbium vinum Athenas im-
portantibus immunitatem a vectigalibus conces-
sam fuisse, ex hoc loco intelligitur. » E M. Cives
Atticos dici, ostendunt verba ἱερὰν ... οὐσίαν, si-
quidem in peregrinorum facultates ac suppellecti-
lem (οὐσίαν) jus nullum fuit Atticis magistratibus.
Ibi γ' addidit Porson., qui deinde Λεσβίου. V. 8 libri
δς δ' ἂν εἰς ἐτέραν ληφθῆ γ' (omissum γ' in BCD)
ἀποστ., intruso εἰς, quo careri posse docet Herm.
ad Viger. pag. 590. Euripides Hecub. 1088 : μ'
εἰσάγει δόμους, etc. Male Pors. δς ἂν εἰς ἐτ., deleta δὲ
particula necessaria. V. 9 ἐγγράφων solus cod. L,
ceteri ἐγγράφω, V ἐγγράφον (sic).

7.

Ib. p. 21, C, et Suidas v. Ἀναλαμβάνειν (cf.
Eust. p. 1164, 32) : Καλλίστρατός τε ὁ Ἀριστοφά-
νειος Ἀρίσταρχον ἐν συγγράμματι κακῶς εἶρηκεν ἐπὶ
τῷ μὴ εὐρύθμως ἀμπέχεσθαι, φέροντός τι καὶ τοῦ τοιού-
του πρὸς παιδείας ἐξέτασιν. διὸ καὶ Ἀλεξίς φησιν

Ἐν γὰρ νομίζω τοῦτο τῶν ἀνελευθέρων
εἶναι, τὸ βραδίξειν ἀρρύθμως ἐν ταῖς ὁδοῖς,
ἐξὸν καλῶς, οὐ μῆτε πράττεται τέλος
μηδὲν παρ' ἡμᾶς, μῆτε τιμὴν δόντα δεῖ

6.

— Lepidus est Bacchus, vectigalis immune fa-
Lesbium vinum huc advehentibus, [ciens
deprehensi vero aliam in urbem mittentis
vel cyathum patrimonium confiscans.

7.

Unam enim hanc esse rerum illiberalium
arbitror, indecenter ire in viis,
quum possis bene, de quo neque vectigal penditur
apud nos, neque pretio dato idem
5 accipere quenquam ab aliis oportet: honoris autem
[majus quiddam affert

5 ἐτέρων λαβεῖν, φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένους
δύξῃς τίν' ὄγκον, τοῖς δ' ὀρωσιν ἡδονὴν
κόσμον τε τῷ βίῳ (γε) : τὸ τοιοῦτον γέρας
τίς οὐκ ἂν αὐτῷ κτώτο φάσκων νοῦν ἔχειν;

« Ad versum 2 cf. Aristoph. Nub. 933; plura Casaub.
ad h. l. et Boissonad. ad Marini Vit. Procli p. 146. ἢ
E M. V. 4 Athen. μηδεὶς ἡμᾶς, Suid. μηδὲν γὰρ ἡμᾶς.
De παρ' et γὰρ confusis v. Aristoph. Anagyr. 8, etc.
Deinde Ath. μῆτε μὴν δόντας δι', Suid. transpositis
verbis μῆτε δι' ἐτέρων λαβεῖν τιμὴν δόντας. Eimen-
davit Dindorf. V. 7 ineleganter etiam hic codd.
κόσμον δὲ, quum δὲ antecesserit. V. 8 Athenæi
codd. fere κτώτο αὐτῷ.

8.

Athen. 2, p. 40, E : φησὶν Ἄλ.

— Τοὺς εὐτυχοῦντας * ἐπιφανῶς

δεῖ ζῆν φανεράν τε τὴν δόσιν τὴν τοῦ θεοῦ
ποιεῖν ὁ θεὸς γὰρ (δὴ) δεδοκῶς τὰ γὰρ
ὧν μὲν πεποίηκεν οἴεται χάριν τινὰς

5 ἔξειν αὐτῷ τοὺς ἀποκρυπτομένους δὲ, καὶ
μετρίους πρέπειν φάσκοντας, ἀχαρίστους
ὄρων,
ἀνελευθέρως τε ζῶντας ἐπὶ καιροῦ τινος
λαβῶν ἀφείλεθ' ὅσα δεδοκῶς ἦν πάλαι.

Versu 1 et 2 ἐπιφανῶς sequente φανεράν tautolo-
giam sapit. Scribam ἐπιφῶρως, adferendo, do-
nando, aliis. Præterea sic scribo versum 2 :

δεῖ ζῆν (γε) τοῦ θεοῦ τε φανεράν τὴν δόσιν.

V. 3 vulgo ὁ γὰρ θεὸς δεδ. τὰ γ., in quibus θεὸς de-
betur Hermanno Doctr. metr. p. 140. Δὴ omnino
aptum forte exciderit ante δε- V. 4 ὧν μὲν Her-
mannus. Libri τῶν vel τὸν μὲν ὧν. Meinekius πεπό-
ρικεν. Τινὰς, quosque, omnes. Mendose libri τινὰ,
nec melius versu 5 ἔχειν pro ἔξειν, quod senten-
tiæ convenit. V. 6 codd. pravus numeris (verbo

sic habentibus, et adspicientibus voluptatem,
vitæ autem decus : tale præmium
quis intelligentem se dicens nolit acquirere ?

8.

— Fortunatos ita vivere decet,
ut alios augeant, manifestentque dei
donum : deus enim sane pro bonis, quæ dedit,
quosque gratiam sibi relaturos esse
5 putat; occultantes autem ea, et
modicis se convenire dicentes, ingratos videns
atque illiberaliter viventes, aliquando

μετρίως in thesi collocato) et alieno sensu πράττειν
μετρίως φάσκ. ἀχρήστους. Bene Elmsl. ap. Dind. in
Addendis ἀχαρίστους. V. 7 codices potiores Epito-
mes ἀνελευθέρους. V. 8 Meinek. conj. πάλιν.

9.

Athen. 2, p. 55, C : Θέρμοι.

— Μὴ ὄρασι (μὲν)

μετὰ τῶν κακῶν (δ') ἰκοῖθ' ὁ τοῦς θέρμοις
φραγῶν

ἐν τῷ προθύρῳ, τὰ λέμματα ὅτι κατέλιπεν,
ἀλλ' οὐκ ἀπεπνίγη καταφαγῶν! μάλιστα δὴ
5 Κλεαίνετος μὲν οὐκ ἐδήδοκ' οἶδ' ὅτι,
ὁ τραγικός, αὐτοῦς οὐδενὸς γὰρ πώποτε
ἀπέβαλεν, οὕτως ἔστιν εὐχερῆς ἀνὴρ.

« Alexidis hæc esse constat e Polluce 6, 45. »
E M. Versu 1 ὄρασι pro ὄρασι Dindorf. ad Ar.
Lysistr. 970. Vocula μὲν forte omisa ante με-
Hermann. Epit. doct. metr. præfat. p. xix sup-
plevit versum. Versu 2 addidi δ'. V. 3 ἐπὶ τῶν
προθύρων Pollux. V. 4 δὴ, ironice. Vulgo δέ. V. 6
vereor ut dicatur Κλεαίνετος ὁ χοροδιδάσκαλος,
apud Æschinem Orat. in Timarch. § 98, potius
quam poeta, cujus hos versus servavit Stob. Flo-
ril. 79, 5 :

γεννητόρων ἕκατι κατθανεῖν καλὸν,

et 99, 2 :

λύπη γὰρ ὀργή τ' εἰς ἓνα ψυχῆς τόπον
ἐλθόντα μανία τοῖς ἔχουσι γίνεταί.

Ibidem et versu 7 libri et Eustath. p. 1863, 59,
πώποτε ἀπέβαλεν ἀπὸ τοῦ λέπτος οὕτως ἐκείνός ἔστιν
εὐχερῆς ἀνὴρ, in quibus facile agnoscas glossemata,
quæ ejeci. Ἀπέβαλεν, intellige τι, cujus ellipsin
attigimus ann. ad Iliad. 18, 362; cf. Odys. 5,
400, etc.

10.

Chrysippus ap. Athen. 13, p. 565, A : καὶ ἐν
Ἀθήναις διατηροῦσιν οὐ σφόδρα, ἀρχαίων (libri ἀρ-
χίων) τὸν πρῶτον προσχειράμενον παρωνύμιον ἔχειν
κόρσην (caput). διὸ καὶ Ἄλ. ἔφη που

opprimit, aufertque quæ prius dederat.

9.

— Ne Faustæ horæ,
sed mala, eveniant isti, qui lupinorum, quos edit
in vestibulo, putamina reliquit
nec devoratis iis suffocatus est! sane quidem
5 Cleænetus minime omnium edit eos, sat scio,
tragicus : nullius enim rei unquam
abiecit quiddam : tam sollers vir est.

FRAGMENTA COMICORUM GRECORUM.

Ἄν πιττοκοπούμενόν τιν' ἢ ξυρούμενον
ὄρας ... τούτων ἔχει τι θάτερον·

ἢ γὰρ στρατεῖαν ἐπινοεῖν μοι φαίνεται,
ἢ πάντα τῷ πώγωνι δρᾶν ἐναντία,

5 εἰ πλουσιακὸν τούτῳ τι προσπίπτει κακόν.

Τί τρίχες γὰρ (ἂν) λυποῦσιν ὑμᾶς, πρὸς θεῶν,
δι' ἃς ἀνὴρ ἕκαστος ἡμῶν φαίνεται,
εἰ μὴ τι ταύταις ἀντιπράττεσθ' ἐπινοεῖ;

V. 1 Ἄν addidit Mein. Πιττοκοπούμενον, piccatum
capite, ut id depiletur, eoque firmetur. Ξυρού-
μενον, tonsum, eodem consilio. Herodotus 3, 11 :
αἱ μὲν τῶν Περσέων κεφαλαί εἰσι ἀσθενέες οὕτω, ὥστε,
εἰ θέλεις ψήφῳ μούνη βαλέειν, διατετρανείεις· αἱ δὲ
τῶν Αἰγυπτίων οὕτω δὴ τι ἰσχυραί, ὡς μόγις ἂν λίθῳ
παίσας διαρρήξεις. αἴτιον δὲ τούτου τότε ἔλεγον, ὅτι
Αἰγύπτιοι μὲν, αὐτίκα ἀπὸ παιδίων ἀρξάμενοι, ξυρεῦν-
ται τὰς κεφαλὰς, καὶ πρὸς τὸν ἥλιον παχύνεται τὸ
ὄστέον. Inde colligas, tonderi solitos fuisse milites
Atticos, ut capita eorum, soli identidem exposita,
durarentur. Versus 2 defectus est : quem sic scri-
bam

ὄρακας (ἂν), τούτων ἔχει τι θάτερον.

Alii aliter tentarunt. V. 4 ἢ et καὶ commutatis
(ut Ar. Eccles. 437) libri καὶ πάντα. Πώγωνι,
barbæ, h. e. barbatis, viris. His poeta opponit
eos, qui muliebria patiuntur, et opulentorum id
malum seu vitium vocat v. 5, ubi codd. male ἢ
πλουσ. Voculam τι addidit Meinek.; sed ego sic
scribendum puto :

εἰ πλουσιακὸν τούτῳ γε προσέπιπτεν κακόν.

Codd. PV τούτων et cum L προσπίπτειν. V. 6 ὑμᾶς
iidem libri recte, siquidem tonsos milites compel-
lat, ægre ferens barbæ carere illos, quos signum
id virorum maxime deceat. Reliqui codd. ἡμᾶς,
cum Eustathio, qui versus 6 et 7 affert p. 1910,
3. V. 7 scribo, quum ἀνὴρ thesi occultatum sit
contra artem,

δι' ἃς ἕκαστος ἀνὴρ (τις) ἡμῶν φαίνεται.

10.

Si piccatis aliquem crinibus, vel tonsum,
vidisti, horum alterutrum habet :
aut enim mihi bellum cogitare videtur,
aut omnia barbæ agere contraria;
5 si divitum ei quidem accidit malum.
Nam pili quomodo vos contristant, per deos,
propter quos nostrum quisque vir esse videtur,
nisi forte his pilis opposita meditatur ?

37

V. 8 ταύταις, sc. ταῖς θριξί, pilis *barbae*, cf. v. 4. Ibidem ἐπινοεῖ Meinek.; libri ὑπονοεῖς. Jacobs. ἐπινοεῖς.

11.

Athen. 2. 47, C : δ δὲ μονοσιτῶν κείται παρ' Ἀλέξειδι·

Ἐπὶν ἰδιώτην ἄνδρα μονοσιτῶντ' ἴδης,
ἢ μὴ ποθεῶντ' ὠδᾶς ποιητὴν καὶ μέλη,
τὸν μὲν ἰδιώτην τοῦ βίου τὸν ἡμισυν
ἀπολωλέναι νόμιζε, τὸν δὲ τῆς τέχνης
5 τὴν ἡμίσειαν ζῶσι δ' ἀμφοτέροι μῶλις.

V. 2 ποιητὴν Casaubonus. Libri alii ποιητὰς, alii ποιητικὰς. Etiam ποιῶντα malit Mein. V. 4 libri ἀπολωλέναι, duobus anapestis continuis, qui vitari solent. In superioribus μονοσιτῶντα intelligo *cælibem* a consequente, siquidem solum *cœnare cælibem* oportet; quod æque miserum videntur Nostro ac si quis poeta non gaudeat poematibus. Perperam Casaub. : « si e vulgo aliquem videris, qui semel de die sumat cibum, » etc.

12.

Athen. 11, p. 784, D; Γραμματικὸν ἔκποιμα : τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεκαραγμένα. Ἄλ.

α. Τὴν ὄψιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σοι
πρώτιστον· ἦν γὰρ στραγγύλον, μικρὸν πᾶν,
παλαιὸν, ὧτα συντεθλασμένον σφύδρα,
ἔχον κύκλω τὰ γράμματα. β. Ἄρα γ' ἔνδεκα
5 χρυσᾷ Διὸς σωτήρος; α. Οὐκ ἄλλου μὲν οὔν.

Versu 1 negligent (v. ann. ad fr. 10, 7) versati sunt librarii, et scribendum est

τὴν ὄψιν εἶπω σοί γε τοῦ ποτηρίου.

Soci Schweigh. pro σου. V. 2 frustra Mein. πρώτιστον : v. Matth. Gr. § 515. Sed recte idem versu 4 κύκλω τὰ γρ. ex Eustath. p. 1960, 13. Athenæi libri κύκλω τε γρ. V. 5 de οὐ μὲν οὔν affirmativo v. ann. ad Aristoph. Plut. 119; cf. Eccles. 376, etc. Ad

11.

a. Si privatum virum, qui solus cœnat, videris, vel poetam odas et carmina non desiderantem, privatum quidem vitam dimidiam amisisse puta, et hunc artem

5 dimidiam; uterque autem vix vivit.

12.

Formam quidem poeuli tibi dicam [mum, primum omnium : erat igitur rotundum, parvissimum, auribus valde compressis, literas circulo habens inscriptas. b. Nempe undecim

Ἰππέα revocandum videri hoc fragm. observat Mein.

13.

Athen. 1, p. 23, C : κατακεῖσθαι δὲ λέγεται καὶ κατακεκλίσθαι, ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὡς ἐν Συμποσίοις Ξενοφῶν καὶ Πλάτων. Ἄλ.

Ὡς ἔστι κατακεῖσθαι πρὸ δείπνου συμφορά!
οὔτε γὰρ ὕπνος δῆπουθεν οὐδὲν' ἂν λάβοι,
οὔθ' ἂν λέγῃ τις, οὐδαμῶς μάθοιμεν ἂν
ὁ νοῦς γὰρ ἔστι τῆς τραπέζης πλησίον.

V. 2 iterum male, et contra artem librarii. Scribendum

οὔτ' οὐδένα γὰρ δῆπουθεν ἂν γ' ὕπνος λάβοι.

V. 3 οὐθ' ἂν pro οὐδ' ἂν Jacobs. Addit. p. 14.

14.

Ib. p. 25, F : Εὐβουλος δὲ φησιν

Ἄτοπὸν γε, τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν [ἀεὶ]
παρὰ ταῖς ἑταίραις τὸν παλαιὸν, ἄνδρα δὲ
μὴ τὸν παλαιὸν, ἀλλὰ τὸν νεώτερον.

τὸ αὐτὸ δὲ καὶ Ἄλ. σχεδὸν ἀπαρράλλατος, τοῦ σφόδρα μόνον (vulgo μόνου, vitiose quidem) κειμένου ἀντὶ τοῦ ἀεὶ. Versu 1 sic Eust. ad Odys. p. 1422, 48; ap. Athen. Ἄτοπον δὲ codd. BCD; ἄτοπὸν τε VL. V. 3 νεώτερον pro νέον, frequente usu comparativi.

15.

Athen. 2, p. 36, F : ἀλλαχοῦ δὲ τὸναντίον φησὶν Ἄλ.

Οὐδὲν γ' εἶοικ' ἀνθρώπου οἴνω τὴν φύσιν·
ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ γήρωσ ἀηδῆς γίγνεται,
οἶνον δὲ τὸν παλαιότερον σπουδάζομεν·
ὁ μὲν δάκνει γὰρ, ὁ δ' ἰλαροὺς ἡμᾶς ποιεῖ.

Repetit Eust. p. 1449, 23. V. 1 γ' soli servarunt codd. recentt. VL. Versu 2 posui ἀπὸ γήρωσ (v. Matth. Gr. § 84), *senectute*. Mendose libri ἀπο-

5 aureas Jovis Servatoris? a. Non alius scilicet.

13.

Quantum malum est accumbere ante cœnam! neque enim quenquam, ut opinor, somnus capiet, neque, quæ dicat aliquis, unquam intelleximus : mens enim est prope mensam.

14.

Iniquum est bene audire semper apud meretrices vinum vetus, virum autem non vetulum, sed juniorem.

15.

Nulla modo similis natura homo est vino :

γηράσκων. V. 3 παλαιότερον pro παλαιόν, ut modo νεώτερον fr. 14. Libri commutatione haud rara παλαιότατον.

16. 17.

Ib. p. 39, B :

Οὐδεὶς φιλοπότης ἔστιν ἀνθρώπου κακός·
ὁ γὰρ διμάτωρ Βρόμιος οὐ χαιρεῖ συνὸν
ἀνδράσι πονηροῖς, οὐδ' ἀπαιδεύτω βίῳ,
φησὶν Ἄλ., καὶ ὅτι

Οἶνος φιλολόγους τοὺς πλέον πάντας ποιεῖ
πίνοντας αὐτόν.

Versu 1 sic Casaub. Libri ἀνθρώπος ἔστι. Versus 4 et 5 constitui ex his Athenæi : καὶ ὅτι « οἶνος φιλολόγους πάντας ποιεῖ τοὺς πλέον πίνοντας αὐτόν. »

18.

Ib. p. 63, E : Ἄλ. ἐμφανίζων τὴν τῶν βολβῶν πρὸς τὰ ἀφροδίτια δύναιμιν, φησὶ

— Πίννας, κάραθον,
βολβοὺς, κοχλίας, κήρυκας, ὦ', ἀκροκόλια,
τοιαῦτα· τούτων ἂν τίς εὔροι φάρμακα
ἔρῶν τιν' ἑταίρας ἕτερα χρησιμώτερα ;

Versu 3 libri τοσαῦτα, quod correxit Meinek.; ἀντίς pro ἂν τις Coraes ad Xenocratem p. 134. Meinek. nunc malit τούτων τίς ἂν εὔροι. V. 4 libri mendose ἐρῶντι ἑταίρας. Recte Jacobs. ἐρῶν. « Ex Pamphila hæc ducta esse suspicabatur Hemsterh. propter fragm. ejus fabulæ » E M.

19.

Ib. p. 66, F : Σαμιακοῦ ἐλαίου μνημονεύει Ἀντιφάνης ἢ Ἄλ.

— Οὔτοι δέ σοι
τοῦ λευκοτάτου πάντων ἐλαίου Σαμιακοῦ
ἔστιν μετρητής.

ille enim molestus fit senectute, vetustius vero vinum expetitur : quippe mordet ille, hoc autem nos exhilarat.

16.

Nemo, qui potum amat, malus homo est : bimater enim Bromius non gaudet pravorum virorum societate, neque vita inculta.

17.

Vinum loquaces reddit omnes plus solito bibentes.

18.

— Pinnas, carabum, bulbos, cochleas, ceryces, ova, trunculos, talia : his alia quædam remedia quis inveniat utiliora meretricum amatoribus?

Antiphanis incert. fab. fragm. 19 confert Mein.

20.

Ib. p. 67, E : ἐθαύμαζον δὲ καὶ τὸ Δεκελικὸν ὄξος. Ἄλ.

— Κοτύλας τέτταρας,
ἀναγκάσας * με μεστὰς αὐτοῦ σπάσαι
ὄξους Δεκελικοῦ δι' ἀγορᾶς μέσης * ἄγεις.

Versu 1 sic Brunckius : libri τέτταρας κοτύλας. Sed etiam reliqua corrupta. Hæc fortasse Alexidis fuit manus :

ἀναγκάσας μεστὴν μίαν μ' αὐτοῦ σπάσαι
ὄξους Δεκελικοῦ δι' ἀγορᾶς μέσης ἄγεις.

* ὄξος etiam alii Comici, in quibus Eubulus Incert. 6, vile vinum dixerunt. » E M.

21.

Ib. p. 40, C :

Οὐχὶ μεθύω τὴν φρόνησιν, ἀλλὰ τοιοῦτον
μόνον,
τὸ διορίζεσθ' οὐ βεβαίῳ στόματι τοι τὰ γράμ-
ματα·

Vitiose libri ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον — βεβαίως τῷ στόματι τὰ γρ. Versus initio Οὐ ἴδεν. Οὐχὶ Dindorf. Schweigh. Οὐδέ.

22.

Ib. p. 34, D, de brassica, ebrietatis remedio : Ἄλ.

Ἐχθὲς ὑπέπινες, εἴτα νοὶ κραιπαλᾶς
Κατανύστασον· παύσει γὰρ εἴτά σοι δύτω
βάφανόν τις ἐφθῆν.

Versu 1 melius scribetur Ὑπέπινες ἐχθὲς. Versu 2 libri παύση.

19.

— Ecce autem tibi candidissimi omnium olei Samiaci mensura.

20.

— Cotylas quattuor postquam me unam haurire ibi coegit aceti Decelici, per medium forum agit.

21.

Non sum ebrius mente, sed hactenus modo, ut sane nequeam ore firmo distinguere litteras.

22.

Subbibisti heri, nunc crapulâ plenus es. Obdormi : sic enim finiet; deinde aliquis tibi dato brassicam coctam.

37.

23.

Athen. 1, p. 30, F : Κορινθίου οίνου ἄλ. μνημονεύει, ὡς σκληροῦ.

Οἶνος ξενικός παρῆν· ὁ γὰρ Κορινθίος βασιανισμός ἐστι.

Versu 1 οἶνος παρῆν ξενικός rectius est, evitato mendo, de quo ad fr. 10, 7. Ceterum cf. 27. Reperit Eust. p. 953, 33.

24.

Athen. 11, p. 502, B, Φιλοτησία : κύλιξ τις, ἣν κατὰ φιλίαν προῦπινον, ὡς φησι Πάμφιλος. ... ἄλ.

— Φιλοτησίαν σοι τίνδ' ἐγὼ ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ κύλικα προπίνομεν.

Præter necessitatem Schweigh. προπίομαι, siquidem breviter dictum est προπίνομεν pro ἐγὼ ἰδίᾳ τε προπίνω, καὶ κοινῇ προπίνομεν φιλοτησίαν κύλικα. Sed recte Jacobsius delevit articulum librorum τὴν κύλικα. « Photius p. 649, 9, Φιλοτησία : ἡ κύλιξ, ἣν κατὰ φιλίαν τοῖς φίλοις προῦπινον, ὡς Ὑπερείδης φησι καὶ ἄλ. Quæ etiam Suidas habet eadem voce, et epitome Parisina Harpocratonis p. 181 ed. Bekk. » E M.

25.

Athen. 2, p. 47, E : Ἀριστόδειπνον εἶπεν ἄλ.

— Ἄφ' ὧν γένοιτ' ἂν συντόμως ἀριστόδειπνον.

Codex C σύντομον, ut videbatur Schweighæusero.

26.

Athen. 1, p. 23, E, afferens exempla τοῦ ἀναπίπτειν, *accumbere* : ἄλεξις,

— Μετὰ ταῦτ' ἀναπείσειν ἐκέλευον αὐτὴν παρ' ἐμέ.

27.

Ib. p. 30, F : Κορινθίου οίνου ἄλ. μνημονεύει ὡς σκληροῦ, ... καὶ Εὐβοϊκοῦ δέ,

Πολὺν πῶν Εὐβοϊκῶν οἶνον.

28.

Vinum aderat peregrinum : nam Corinthium cruciatus est.

24.

— Amicitia tibi hanc ego privatim et communiter omnes calicem propinquamus.

25.

— E quibus fiat breve jentaculum.

26.

— Post hæc jubebam accumbere propter me.

28.

Ib. p. 18, C : ἠύξεται δὲ καὶ ἡ τῶν ὄψοποιῶν περιεργία, καὶ ἡ τῶν μυρεψῶν, ὡστ'

Οὐδ' ἂν κολυμβᾶν εἰς κολυμβήθραν μύρου δύναιτ' ἂν ἀρκεῖσθαι τισιν,

φησὶν ἄλ. Hinc Eust. p. 1842, 20. Versus 2 ἀμετρος sic ap. utrumque ἀρκεῖσθαι τις ἂν δύνατο.

29.

Athen. 15, p. 700, E : Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι μέμνηται τοῦ πανοῦ ..... ἐν Ἴωνι· ἔλει ..... προσημων κ ..... ξυλο... χονου μνη ..... ἐν εἰσοικισ ..... ὁ δὲ ξυλο ..... Epitome ita : ξυλολυχνούχου δὲ μέμνηται ἄλ. καὶ τάχα τοῦτῳ ὁμοίον ἐστὶ τὸ παρὰ Θεοπόμπῳ ὀβελισκολύχων. Eust. p. 1571, 20 : ὁ παρ' Ἀλέξειδι ξυλολυχνούχος τάχα, φασὶν, ὁμοίος ἐστὶ τῷ παρὰ Θεοπόμπῳ ὀβελισκολύχῳ (sic). Hæc Meinek. ita supplet. : Αἰσχύλος ἐν ἄγ. μέμνηται τοῦ πανοῦ [καὶ Εὐριπίδης] ἐν Ἴωνι (versu 195), ἔλει ..... πρὸ ἡμῶν κ ..... ξυλο[λυχνού]χον. οὐ μνη[μονεύει ἄλεξις] ἐν εἰσοικισ[μένῳ]· ὁ δὲ ξυλο[λυχνούχος] ...

30.

Schol. Platonis Bekker. p. 392 : ἰστέον δὲ, ὅτι ἄλ. ὁ κωμικός φησι

Τῶν ἐπτὰ νήσων, ἃς δέδειχεν ἡ φύσις θνητοῖς μάλιστα, Σικελία μὲν, ὡς λόγος, ἐστὶν μεγίστη, δευτέρα Σαρδῶν, τρίτη Κύρνος, τετάρτη δ' ἡ Διὸς Κρήτη τροφός, 5 Εὐβοία πέμπτη στενοφυής, ἕκτη Κύπρος, Δέσθος δὲ τᾶξιν ἐβδόμη λαχοῦσ' ἔχει.

« Servavit etiam Stephanus apud Constantinum Porphyrog. Them. 2, 10, et ex Stephano, ut videtur, Eust. ad Dionys. 568, sed omisso nomine poete. Schol. Arist. Acharn. 112 : Σαρδῶν νήσος ἐστὶ τῶν ἐπτὰ, σταδίους ἐξήκοντα Κύρνος διέχουσα. Pariter septem insulas enumerat, Timæum Rho-

27.

Postquam multum bibisset Euboicum vinum.

28.

Ne natate quidem in natatoria unguenti quibusdam sufficiat.

30.

Septem insularum, quas fere ostendit Natura mortalibus, Sicilia quidem, ut aiunt, maxima est, secunda Sardinia; tertia Corsica; quarta vero Jovis nutrix Creta;

5 Eubœa quinta angusta; sexta Cyprus; Lesbos autem septimum locum sortita est.

dium secutus, Strabo 14, p. 606, Scylax p. 12, et Aristoteles De mundo cap. 7, cuius verbis Stobæus Eclog. phys. 1, 42, octavam addit Peloponnesum; quam commemorat etiam Ptolemæus apud Eust. 1. 1, et, omisa Corsica, Apulejus 2, p. 123 ed. Altenburg. Οὐκὼ ἐξαιρέτως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὀνομαζομένης μεγάλας νήσους recenset Appianus præf. Historiæ Rom. 6, pag. 6, addita Rhodo. » E M. Versu 1 Eust. ἔδειξεν, et vulgo φύσις. V. 2 putide libri μεγίστας. Scripsi μάλιστα, *fere, circumter*; cf. Cratini Incert. 16. V. 3 Eust. πρώτη pro ἐστίν. V. 4 Κύρνος. Pausan. 10, 17, 5 : ἐστὶ δὲ νήσος οὐ πολὺ ἀπέχουσα τῆς Σαρδῶν, Κύρνος ὑπὸ Ἑλλήνων, ὑπὸ δὲ Λιθῶν τῶν ἐνοικούντων καλουμένη Κορσική. V. 6 ἐσχάτην Eust. pro ἐβδόμη.

31.

Plut. De audiendis poetis p. 21, D : οἶον τοῦ Ἀλέξειδος, κινούτου (*commoventis*, scil. voluptate, delectantis; cf. Aristoph. Av. 1143) ἐνίου, δταν λέγη

Τὰς ἡδονὰς δεῖ συλλέγειν τὸν σώφρονα· τρεῖς δ' εἰσὶν αἱ γὰρ τὴν δύνανται κεκτημένα τὴν ὡς ἀληθῶς συντελοῦσαν τῷ βίῳ, τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς ἀφροδίτης τυγχάνειν.

5 τὰ δ' ἄλλα προσθήκας ἅπαντ' ἀπὸ καλεῖν, ὑπομηστέον, ὅτι Σωκράτης τὸναντίον ἔλεγε. Versus 2 quum contra artem structus sit, scribo :

τρεῖς δ' εἰσὶν, αἱ γὰρ δύνανται ἂν κεκτημένα. V. 4 Plut. De virt. moral. p. 445, F, ubi laudat duo postremos versus, omisso scriptoris nomine : τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν. De minus probandis in hoc metri genere anapaestis duobus continuis plus semel dixi in superioribus; neque articulus necessarius est : imo ne ipsa quidem ferenda est temporum verbalium discrepantia : quare nos scribimus : πίνειν, φαγεῖν, τὸ τῆς ἀφροδίτης τυγχάνειν. Versu 5 altero loco Plut. ἅπαντ' ἐγὼ καλῶ.

32.

Pseudoplutarchus De nobilitate p. 922 : Τί οὖν Ἀλέξειδος ἀναιδέστερον, ὅς, τῆς στρατηγίας τὴν γεωρ-

31.

Voluptates colligere oportet sapientem : tres autem sunt, quæ revera vim habent vitæ conducibilem bibendo, edendo, venere fruendo;

5 cetera vero appendices vocanda sunt omnia.

33.

Domine salve, qui sero reversus es !

34.

Quis dicere ausit, se mentis compotem esse

γίαν προτιμῶν, οὐκ ἐν νῆ εἶχεν, ὅσον τοῦ τῶν κεκτημένων τὸ δουλωτικὸν πρᾶγμα διαφερόμενον τυγχάνει. Καὶ ἡμεῖς, φησὶν, ἀγενεῖς οὐχ ἤττον στρατεύομεν. 33.

Lucianus Pro lapsu (de proλήψει : v. Gell. 10, 12. *Boih.*) in salutando p. 732 : πολλὸ δ' ἂν καὶ ἐν τραγωδίᾳ καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὐροις τὸ ὑγιαίνειν πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ « οὐδέ τε, καὶ μέγα χαίρει » (Odys. 24, 402, ubi v. schol.), σαφῶς προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει. ὁ δὲ ἄλ.

Ἦ δέσποθ', ὑγιαίν', ὡς χρόνιος ἐλήλυθας !

Melius ego hoc puto :

Δέσποθ', ὑγιαίνε, χρόνιος ὡς ἐλήλυθας !

34.

Stob. Floril. 68, 2.

Τίς δὴθ' ὑγιαίνων νοῦν τ' ἔχων τολμᾶ ποτε γαμεῖν, * διαπραξάμενος ἥδιον βίον; εἴτ' οὐχὶ κρεῖττον ἐστὶ τῷ γ' ἔχοντι νοῦν ἄτιμον εἶναι μᾶλλον ἢ γυναῖκα ἔχειν, 5 πτωχῶ τε; τοὺς μὲν γοῦν ἀτίμους οὐκ εἶ ἀρχὴν λαχόντας ὁ νόμος ἀρχειν τῶν πέλας· ἐπὶν δὲ γήμης, οὐδὲ σαυτοῦ κύριον ἔξεστιν εἶναι· τὰς γὰρ εὐθύνας μόνον ἐφημερινὰς τοι τοῦ βίου κεκτήμεθα.

Versus 1 corruptus, v. 2 etiam mancus. Scribo :

Τίς φῆθ' ὑγιαίνων νοῦν τ' ἔχων τολμᾶ ποτε, γαμεῖν (τε), διαπραξόμενος ἥδιον βίον.

In quibus ordo hic est : Τίς ὑγιαίνων τολμᾶ ποτε φῆσαι νοῦν τε ἔχειν, γαμεῖν τε, διαπραξόμενος ἥδ. β. : quod attinet ad φῆθ', forte φ et δ commutata fuerint, mendo rariore. De C et Θ confusis v. ann. ad Cratini Incert. 17. V. 2 τολμᾶ dictum videatur, ut ἰκάνω Odys. 13, 327. Potest tamen, ut Al. dixerit Τίς ... τ' ἐτόλμα σχεῖν ποτε. V. 5 libri πτωχῶ γε. Referendum est πτωχῶ τε ad τῷ γ' ἔχοντι νοῦν. Meinek. : ἔχειν, πολλῶ γε. V. 8 τὰς, h. e. ταύτας, τὰς γυναῖκας. V. 9 addidi τοι. Gaisford. τὰς τοῦ β.

et uxorem ducere, quo vitam suavius transigat? nonne igitur præstat mentis compotem et mendicantem [cum

inhonoratum esse potius quam uxorem habere? 5 quippe inhonoratos lex non sinit magistratu functos imperare hominibus; sin autem uxorem duxeris, ne tui te ipsius posse licet : istas enim arbitras modo [tentem

quotidianas de vita nanciscimur.

35.

Stob. Flor. 79, 13.

Οὐκ ἤξιωσα καταλιπεῖν τὴν Μητέρα·
πρώτη δὲ σώζειν τοῖς γὰρ ὀρθῶς εἰδῶσι
τὰ θεῖα μείζω Μητρός οὐκ ἔστιν ποτέ·
ὄθεν γ' ὁ πρῶτος οὐκ ἀπαιδευτῶς ἔχων
5 ἰδρῶσθ' ἱερὸν Μητρός, οὐ δεῖξας σαφῶς,
ποιᾶς εἰσᾶσας δ' ὑπονοεῖν εἰς τὸνομα.

Versu 1 scripsi Μητέρα, Matrem deorum, sive Magnam matrem, Cybelen. « Μητρός ἱερὸν, non addito μεγάλης, etiam Pausanias Phoc. 32, 3, et Ach. 20, 2. » *E M.* Primum illud templum hujus deæ conditum est Pessimunte in Galatia. Cybeles pater fuit Mæon, rex Phrygiæ et Lydiæ. V. 2 corrupte libri πρώτην. V. 3 μείζω Meinek., quod habet cod. B. Versu 4 addidi γ'. Ὁ πρ. οὐκ ἀπ. ἔχων, primus vir cultior inter barbaros.

36.

Stob. Flor. 30, 8.

— Ὅστις ἴδεται γὰρ ἐσθίων
ὀσημέραι, δεῖ καὶ ποιεῖν τῶν σιτίων
ἐπάξιόν τι, μηδὲ περινοστεῖν σχολὴν
ἀγοντα, τῷ ζῆν πολεμιώτατον κακόν.

Versu 2 dicitur Porson. pro αἰί : v. ann. ad Thuc. 2, 87. Idem correxit versum 3, ubi legebatur μηδὲν περινοστεῖν δὲ σχολήν.

37.

Stob. Flor. 95, 8.

Τῶν γὰρ ἀγαθῶν τὸν πλοῦτον ὑστατον τίθει·
ἀθεβαιύτατον γὰρ ἔστιν ὧν κεκτήμεθα,
τὰ δ' ἄλλ' ἐπιεικῶς τοῖς ἔχουσι παραμένει.

Versu 1 malo γ' ἄν, nam γὰρ versu 2 legitur; cf. Antiph. Incert. 4. V. 2 scribendum, evitatis duobus anapæstis continuis, ἀθεβαιούτατον ἔστιν γὰρ ὧν.

35.

Nolui præterire Matrem,
siquidem prima est servatrix : nam probe peritis
divinorum Matris sacris majora sunt nulla.

Quare primus vir cultior
5 condidit templum Matris, non indicans clare,
eujus, sed nomen subintelligendum relinqueus.

36.

— Quisquis gaudet cibo,
eum etiam victu dignum aliquid
agere oportet, nec circumire
otiosum, quod inimicissimum est vitæ malum.

37.

Bonorum quidem divitias ultimam numera :

38.

Stob. Flor. 63, 13, et Arsenius Ion. p. 101.

Οὐκ ἔστι παιδαγωγὸς ἀνθρώποις ἄρα
ἔρωτος οὐδὲς ἄλλος ἐπιμελέστερος.

« Qui hæc sequuntur apud Stob. vulgo conjuncti quinque versus, ab his separandos et cum proximo Menandri fragmento (Thesaur. 1) connectendos esse vidit Tyrwhittus apud Gaisfordium. » *E M.*

39.

Stob. Flor. 73, 39.

Οὐκ ἔστ' ἀναισχυντότερον οὐδὲν εἰσορᾶν
γυναικός· ἀπ' ἐμαυτῆς ἐγὼ τεκμαίρομαι.

Versu 1 libri οὐδὲν, ut Anton. Liberalis et recentiores. Deinde codd. οὐδὲν θηρίον γυν., sed codex A et Voss. οὐδὲν θηρίον εἰσορᾶν γυν. Recte Mein. expunxit glossema.

40.

Ibid. 42.

Οὐκ ἔστιν οὔτε τείχος, οὔτε χρήματα,
οὐδ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή.

« Hæc Alexidis nomine præfixo exhibet Grotius tit. 71; sed eadem tit. 74 affert ex Euripidis Danae, fide codicis Paris., ubi versu 2 scriptum οὐτ' ἄλλο. » *E M.*

41.

Stob. Flor. 93, 1. « Lemma in codice A : Ἀλέξιδος, οἱ δὲ Μενάνδρου. Trincav. *Alexidis*, Gesnerus *Alexidis*, *Antiphantis* et *Menandri* nomina præscripta habet. » *E M.*

Ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν· τὰ δὲ χρήματα
ταῦτ' ἔστιν ὄψις, παραπέτασμα τοῦ βίου.

42.

Stob. Flor. 105, 27, et Arsenius Ion. p. 102.

infirmisimum enim eorum est, quæ habemus ;
ceteraque merito manent apud possessores.

38.

Non est igitur hominibus diligentior
alius quisquam padagogus amore.

39.

Nihil impudentius videas
femina; ex me ipsa colligo.

40.

Nec murus, neque opes, neque aliud quidquam
difficilius quam mulier custoditu est.

41.

Animum oportet habere divitem : sed opes
spectaculum sunt, et ehoragium vitæ.

42.

Quamvis fortunatus aliquis videatur, tamen semper

Κἂν εὐτυχῆ τις, ὡς εἴκει, προσδοκᾶν
αἰεὶ τι δεῖ, καὶ μὴ τι πιστεῦειν τύχῃ.

Versu 2 codex A dicitur pro δεῖ.

43.

Stob. Flor. 107, 4, et Arsen. ib.

Οὐκ ἔστ' ὅπως ἔχουσιν αἱ τύχαι φρένας·
οὐδὲς γὰρ ἂν τοιοῦτον ἠτύχει ποτέ.

« Attingit hæc Seidler. ad Eurip. Troad. 364 (qui pluralem τύχαι a poetis personificari docet). » *E M.* Versu 2 libri duo inepte τοιοῦτος.

44.

Stob. Flor. 6, 24.

Φεῦγ' ἠδονὴν φέρουσαν ὑστερον βλάβην.

Haud nolim, melius collocato βλάβην,

Φεῦγ' ἠδονὴν, βλάβην (γε) φέρουσαν ὑστερον.

45.

Stob. Flor. 99, 9.

Λύπη μανίας κοινωνίαν ἔχει τινά.

Etiam hic multo melius est hoc :

Μανίας ἔχει κοινωνίαν λύπη τινά.

Similem versum habes in Antiphanis Incert. 64.

46.

Ib. 28, et Arsen. Ion. p. 102, qui habet τοῦ φρονεῖν pro τῶν φρενῶν.

— Τῶν μετρίων αἱ μείζονες
λύπαι ποιοῦσι τῶν φρενῶν μετὰστασιν.

47.

Appendix Florent. Stobæi a Gaisfordio editi
p. 401 Lips.

Ὡ παῖ, μέγιστος ἔρανος ἐστὶ μοι τὸ σὲ
θρέψαι κατὰ τρόπον· ἦν γὰρ αὐτὸς ἀπέλαβον
παρὰ τοῦ πατρὸς, * δεῖ τοῦτον ἀποδοῦναί με σοι.

expectandum aliquid est, neque fides habenda fati.

43.

Non potest, ut fata sapiant.

neque enim unquam adeo infelix fuisset.

44.

Fuge voluptatem, quæ postea damnum affert.

45.

Insaniæ communionem quandam habet ægritudo.

Versu 3 πατρός in thesi collocatum est contra artem; neque δεῖ convenit τῷ θρέψαι. Vide an scribendum sit - ἀπέλαβον

πατρός (γε) πάρ', ἔδει τοῦτον ἀποδοῦναί με σοι.

48.

Pollux 2, 14 : Ὑπερίδης δὲ καὶ γηροβοσκεῖν εἴρηκε.
καὶ Ἄλ. γηροβοσκίαν εἶπε, Pro quo Bekkeri editio habet γηροβοσκεία.

49.

Ib. 23 : Ἀττικοὶ δὲ (malim δὲ) οὐλας λέγουσι τὰς τρήκας. οὐλοκόμος μέντοι εἴρηται παρ' Ἀλέξιδι καὶ Φερεκράτει. Photius Lex. p. 360, Οὐλοκόμος : Ἄλ.

50.

Ib. 64 : καὶ Ὅμηρος (Odys. 4, 186) « ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε », δακρυροοῦντας δὲ Ἄλ.

51.

Ib. 112 : ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων οὐκ ἔστιν εὑρεῖν τὰ * πράγματα (fort. βήματα, nomina, quod forte scriptum per errorem πρήματα, sicut π et ρ confusa inveniuntur, ita degeneraverit) πλὴν τὴν βαρυφωνίαν παρ' Ἀλέξιδι. « Enumeravit in superioribus adjectiva ἔμφωνος, δίφωνος, ἰσνόφωνος, χαλκόφωνος, βαρβαρόφωνος, ἰμόφωνος, βαρύφωνος, γυναικόφωνος, στενόφωνος, στρηνόφωνος, a quibus formari negat substantiva, nisi quod Al. dixerit βαρυφωνίαν. » *E M.*

52.

Ib. 149 : ὀξύχειρ γὰρ καὶ ὀξύχειρία τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξιδι.

53.

Pollux 3, 42 : καὶ διεπαρθένευσε, καὶ διαπεπαρθένευκότα, τὸ μὲν πρότερον Διοκλῆς (fragm. incert. 3), τὸ δὲ δεύτερον Ἄλεξίς, οἱ κωμικοί.

54.

Idem 4, 182, de instrumentis medicis disserens :

46.

Mediocribus majores
ægritudines vesaniam gignunt.

47.

O puer, maxima mihi symbola est
tua educatio justa : quam enim ipse accepi
a patre, eam reddere tibi me oportet.

52.

Opera expedita.

καὶ λεκάνη, ἥς τὸν πυθμένα ἄλ. πτερνίδα καλεῖ. Idem 2, 197 : πτερνίδες ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ καλοῦνται οἱ πυθμένες τῶν λατρικῶν λεκανίδων. Photii Lex. p. 469, 24, Πτερνίδες : τὰ πυθμένα τῶν λεκανίων (sic).

55.

Idem 6, 104, de variis unguentis : νάξδον Βαβυλωνιακὴν, ὡς ἄλ. Ita cod. Jungermannii, sed omissis verbis ὡς ἄλ. vulgo νάρδον Βαβυλωνιακόν.

56. 57.

Ib. 168 : φίλερις ἄλ. δὲ καὶ φιλερίστην εἶπε. Cod. Jung. φιλερίστην, Ms. Seberi φιλέριστον. Ibid. paucis interjectis : φιλοθεάμων, ὅν καὶ φιλοθεωρὸν ἄλ. εἶπε.

58.

Idem 7, 35 : ὁ δὲ ποικιλτὴς ὠνόμασται παρ' Ἀλέξιδι ποικιλιεύς.

59.

Idem ib. 113, varia fabrorum instrumenta enumerans : πρίων, πρίστις, ἡ καλούμενη βίνη, καὶ βίνη δὲ ὑπὸ Ξενοφῶντος εἴρηται. ἐν δὲ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ καὶ τὰ Ἀλέξιδος ἂν θεῖται. Scribamus ἐν δὲ τοῖς ἐργαλείοις αὐτὸ καὶ τοῖς ἄλ. ἂν θεῖται. Exciderint verba Alexidis : lacunam notavit Bekkerus.

60.

Ib. 161 : κεραμοπῶλαι, κεραμοπωλεῖον, ὡς Δείνκαρος. τὸ ῥῆμα κεραμοπωλεῖν ἄλ.

61.

Photius Lex. p. 299, 11, Νήστις : Σικελικὴ θεός. ἄλ. « Genuina nominis forma videtur esse Νῆστις. Eust., ex Ælio Dionysio vel Pausania, p. 1180, 18 : Σικελικὴ δὲ τις, φασί, θεὸς Νῆστις ἐλέγετο. Eadem, opinor, quam Siculus poeta Empedocles in carminibus suis celebravit : v. Karsten. Emped. vers. 57, 212. » E M.

62.

Ib. p. 388, 26, Παναρμόνιον : ὄργανον μουσικόν. ἄλ. ἐν τῷ (cod. φ, quod correxit Mein.)

Παναρμόνιον τὸ καινὸν ἐντείνων τεχνῶν.

Verba nescio cujus, qui panharmonion, instrumentum musicum, modo inventum, emendavit. « Fortasse scribendum est Τέχων, quod nomen habet Athen. 8, p. 344, C. Maur. Schmidt. De dithyr. p. 260, ἐντείνων, τέκνον. » E M.

63.

Ib. p. 430, 23, Πίσσον : τὸ ὄσπριον. ἄλ. Cf. Aristophanis Amphiar. fr. 2.

64.

Ib. p. 525, 11, Σκουθαινας : Σκουθιδας. ἄλ. Conf. Arist. Lysistr. 184.

65.

Ib. p. 532, 9, Τίνοι σπεύδεις; ἀντί τοῦ τίνοι σπουδάξεις; οὕτως καὶ ἄλ. Sic etiam Suidas v. Σπουδάξει.

66.

Ib. p. 540, 7, Στόλον : τὰ πλοῖα. ἄλ.

67.

Ib. p. 656, 19, Ψυχικός, ὡς σαρκικός (ita Meinek.; in libro male omissum ὡς) : σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀνδρείθυμον. οὕτως ἄλ. Similiter Suidas h. v.

68.

Suidas, Ἐπιλησμάτατον : ἰδίως ἐπιλησμονέστατον. ἄλ. δὲ ἐπιλησμόνη. « Sic item schol. Ar. Nub. 790. Cratinus fr. incert. 147, ἐπιλησμοσύνη. » E M.

69.

Crameri Anecd. Ox. vol. 1, p. 224 : ὄνομα παρώνυμον ἀπὸ τῶν [εἰς] ος εἰς ις θηλυκὸν ὀξύτονον, ὄρυμος ὄρυμις, ἀφ' οὗ ὄρυμιδες νόμφαι, λόγος λογιδες σεμναί, φορμὸς φορμις ἰσχαδίων (sic Mein. pro vitioso ἰσχαδίων) παρ' Ἀλέξιδι.

70.

Thomas Mag. p. 290, 5, Παλαιστρικὸς ἄλ. εἶπε· οὗ δὲ παλαιστικός.

71.

Phrynichus Epit. p. 339 : ἄλ. κέρηται τῷ καμμεῖν (convivere oculis) ἡμελημένος (vulgo ἡ-νος) ἐσχάτως. « Hinc nescio an derivandum sit memoratum a grammaticis nomen κμμῦς, quod de homine meticuloso (Germani ein Blinzler. Both.) dictum putaverim. Cf. Antiphanis ἄγρ. 4, Bekkeri Anecd. p. 1195. » E M.

72.

Antiatt. p. 82, 25, Ἀπειλοῦμαι : ἀντί τοῦ ἀπειλοῦ. Ξενοφῶν ἐν Συμπόσιῳ (4, 31. Sed fallitur Antiatt. : nam in Symposio ἀπειλοῦμαι est passivum). ἄλ. εἰς « Διηπειλεῖτό σοι ».

73.

Id. p. 105, 4, Καύσιμα ξύλα : ἄλ. « Cremia dicunt Latini, Homerus δανά. Cf. Lobeck. ad Soph. Ajaxem p. 321. » E M.

74.

Id. p. 113, 20, Συμπατριώτης Ἀρχιππος : τὸ μέντοι πατριώτης ἄλ. Mein. conferri jussit Lobeckii Phrynichum p. 172.

62.

Panharmonium illud novum intende, Technon.

75.

Id. p. 115, 14, Ὑπόμακρον : τὸ ὑπόμηκας. ἄλ.

76.

Ib. 26, Φιλαδέλφια καὶ φιλεταιρία : ἄλ.

77.

Idem p. 116, 10, Χαλκίσειν : ἀντί τοῦ χαλκῷ κυβεύειν. ἄλ.

78.

Etym. M. p. 462, 22 : τὰ παρὰ τὸ φυῆ διὰ τοῦ ι, εὐφυῖα. εὐρηται δὲ εὐφύεια παρ' Ἀλέξιδι.

79.

Zenobius 2, 17 : Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγγρα. ταύτης (int. τῆς παροιμίας) μέμνηται Μένανδρος, καὶ Σώφρων, καὶ ἄλ. Sagras est fluentum in Bruttio.

80.

Eust. ad Iliad. p. 859, 51 : φησι γοῦν Ἀἴλιος Διονύσιος ἱατρὸν γυναῖκα, ἄλ. δὲ ἰάτριαν. ἡ δὲ ἰατρὴν οὐχ ἑλληνικόν, φησί (intell. Αἴλιος Δ.).

81.

Ibid. p. 863, 29 : καὶ ἄλ. ὁ κωμικός λευκόπυγον ἔφη τὸν ἀνανόρον.

82.

Vitruvius præfat. libri De archit. 6, p. 146 ed. Schneideri : « Non minus poetæ, qui antiquas comœdias græce scripserunt, easdem sententias versibus in scena pronunciauerunt, ut Eucrates, Chionides, Aristophanes, maxime etiam cum his Alexis, qui Athenienses ait ideo oportere laudari, quod omnium Græcorum leges cogunt parentes a liberis, Atheniensium non [omnes,] nisi eos, qui liberos artibus erudiissent. » Quæ Meinekio ex eadem fabula esse ducta videntur, unde supra fragm. 47.

LVII.

ANTIDOTUS.

« Poeta mediæ comœdiæ parum notus, cui fuerunt qui Alexidis Ὀμοίαν tribuerent, contraque Πρωτόχορον Alexidi. » E M.

PROTOCHORUS (?).

1.

Vestro quisque loco stantes auscultate mihi : priusquam in tabulas inseribamini et chlamydem [induatis, de parasitando sermo si quis incidat, bellula hac arte semper ego imbuebar

I. MEMΨΙΜΟΙΡΟΣ.

Athen. 1, p. 656, E : οὐθατος δὲ Τηλεκλείδης ἐν Στεροῖς οὕτως μνημονεύει, ὡς οὐσα θῆλος εἰκότως οὐθαρ φέρω.

Ὑπογάστριον δ' αὐτὸ ὠνόμασεν Ἀντίδοτος ἐν Μεμψιμοίρῳ.

II. ΠΡΩΤΟΧΟΡΟΣ.

Vid. ad Alexidis Πρωτόχορον, ubi miri vocabuli correctionem tentavimus.

1.

Athen. 6, p. 240, B : ἄντ. δ' ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ Πρωτοχόρῳ παράγει τινὰ... τοιαῦτα περὶ τῆς παρασιτικῆς τέχνης λέγοντα,

Κατὰ τὴν στάσιν δὴ στάντες ἀκροάσασθέ μου! πρὶν ἐγγραφῆναι καὶ λαβεῖν τὸ χλαμύδιον, περὶ τοῦ παρασιτεῖν εἴ τις ἐμπέσει λόγος, τό (γε) τεχνίον αἰεὶ τοῦτό μοι κατεπίνετο, 5 καὶ παιδομαθῆς πρὸς αὐτὸ τὴν διάνοιαν ἦν.

« Versu 1 κατὰ τὴν στ. στάντες vertas suo quisque loco stantes. Sed malim κατὰ στάσιν, ut sit conferatim, denso cœtu. V. 2 ἐγγραφῆναι, scil. in tabulas lexiarchicas. Lycurgus Adv. Leocr. cap. 18 : ἐπειδὴν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον ἐγγραφῶσι καὶ ἐφηβοὶ γένονται. » E M. De chlamyde erhebica v. L. Bos Antiqu. Gr. 16, 17, V. 4 male producebatur τεχνίον. Inserui γε. In fine libri καταπίνετω, quod correxit Casaub., auctore Dalecampio.

2.

Athen. 3, p. 109, C : Ἐσχάρτην. τούτου μνημονεύει ἄντ. ἐν Πρωτοχόρῳ,

Λαβόντα θερμούς ἐσχάρτας, (πῶς γὰρ οὐ;) τούτους (τ') ἀνειλίττοντα βάπτειν εἰς γλυκὺ.

Versu 2 vulgo τούτους ἀνειλ. — γλυκύν, quæ correxi. « Escharitæ isti (lupini), calidi appositi, expandebantur ad adimendum nimium calorem. » E M.

EX INCERTA FABULA.

Athen. 1, p. 28, E : Χίου δὲ οἴνου καὶ Θασίου μέμνηται Ἐπίλυκος (fr. incert. 1) καὶ Ἀντίδοτος (ita Kidd. ap. Porson. Misc. p. 390; legebatur ἀντίδοτον) δὲ

— Θάσιον ἔγγει...

5 et a puero ediscere eam in animo habui.

2.

Sumptos ferventes escharitas (quidni enim?) eosque involutos intingere in passum.

EX INCERTA FABULA.

— Thasium vinum infunde...

ὁ γὰρ λαβίων μου καταφάγη τὴν καρδίαν·
ὅταν (δὲ) πῖω τοῦτ', εὐθύς ὑγιὲς γίγνεται·
Ἀσκληπιὸς κατέβρεξεν.

V. 2 frustra Jacobs, δ γὰρ ἂν λαβίων μου. Ὁ γὰρ, i. e. οὔτος (οἶνος), vinum, quod bibit invitus. Versu 3 Corselianus codex γίνομαι, nec spreverim γίνομαι.

LVIII. AXIONICUS.

« Argumentum τοῦ Φιλευριπίδου mediæ quidem comediæ aptum est; sed neque a novæ ingenio id abhorrere ostendit Philippidis Φιλευριπίδης, laudatus a Polluce 9, 38, 88, et Antiatt. p. 112. Mediæ tamen spiritus liberior manifestatur in ejus dramatis fragmento apud Athen. 8, p. 342, B, ubi Ax. sale perfricuit nescio quem Calliam oratorem, et Moschionem, nonnisi a mediæ poetis comediæ (Alexide, Stratone, Callierate, Athen. 6, p. 242, C; 9, p. 382, D; 13, p. 586, A) commemoratum. Præterea in Χαλκιδικῷ parasitus artem suam se juvenem factitasse gloriatur cum Philoxeno, Eryxidis filio, quem ex Anaxagoræ disciplina profectum esse testatur Æschines ap. Athen. 5, p. 220, B, coll. Schweigh. ad 1, p. 6, B. Alexandri autem Magni ætatem attigisse hunc Comicum, e Gryllionis mentione facta in Τυρρηνῷ intelligitur, quem Phrynæ meretricis et Menandri, unius e dubicibus Alexandri, parasitum fuisse constat. *E M.*

I. TYRRHŒNOS.

Athen. 4, p. 166, C : Πυθόδηλος δὲ τινος ἀσώτου μνημονεύει Ἀξιόνικος ἐν Τυρρηνῷ οὕτως,

— Ὁ Πυθόδηλος οὕτως
ἰσοβαλλίων προσέρχεται ἐπικαλούμενος,
μεθύουσά τ' ἐξόπισθεν ἢ σωφωτάτη
ἀποτυμπανισχὰς κατὰ πόδας πορεύεται.

Versu 1 et 2 libri οὔτος ἰσοβαλλίων. Meinek. ex emendatione Elmsleii οὔτος|δ Βαλλίων. « Quæ

illud enim, ubi sumpsi, cor mihi comedit :
at hoc quando bibo, statim evado sanus :
Æsculapius ipse perfudit.

TYRRHŒNUS.

— Pythodelus hic
isoballio (*Ballioni similis*) accedit invitatus,
ebriaque a tergo sequitur sapientissima,
deverberari solita, Isehas, vestigiis ejus instans.

— Vinum non inest nunc

post v. 2 in libris inferuntur, haud dubie ad explicandum cognomen Βαλλίων adscripta, ἀσώτατος ἄνθρωπος, deleri jussit idem Elmsl. Cicero Philipp. 2, 6 : *Dat natalitia in hortis. Cui? neminem nominabo. Putate Phormioni alicui, tum Gnathoni, tum Ballioni.* Et Pro Q. Roscio cap. 7 : *Ballionem illum improbissimum et perjurissimum lenonem agit.* V. 3 cod. B ἀποτυμπανισχὰς, Q apud Villebrun. ἀποτυμπανιστή. Ἰσχάδος meretricis in his nomen latere probabiliter conjecit Coraes. « *E M.* Sane ἀποτυμπανισχὰς ridicule appellata esse videtur Ἰσχας (non Ἰσχάς : v. ann. ad Æschyli Eum. 27) ἀποτυμπανισχουμένη.

Idem 6, p. 244, F : Ἄξ. δ' ὁ κωμικὸς ἐν τῷ Τ. Γρυλλίωνος τοῦ παρασίτου (Phrynes meretricis et Menandri, vid. in proleg. et Ælian. V. H. 9, 32) ἐν τούτοις μνημονεύει.

— Οἶνος οὐκ ἔνεστι νῦν
αὐτοῖς πρὸς ἐτέρους πρόφρασιν ἐπὶ κῶμόν τινα,
ὅπερ ποιεῖν εἴωθε Γρυλλίων αἰεῖ.

Versu 1 vulgo deest νῦν, suppletum ex codd. VL. V. 2 recte Mein. ἐτέρους pro ἐταίρους. Ipse dedi τινα pro τινος. Versum 3 sic exhibent libri, numeris negligentissimis; quem sic ego scribam,

ὅπερ ποιεῖν (γε) Γρυλλίων εἴωθε αἰεῖ.

II. ΦΙΛΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Athen. 8, p. 342, B : Φιλέταιρος δ' ἐν Ἀσκληπιῷ τὸν Ὑπερίδην πρὸς τῷ ὄψοφραγεῖν καὶ κυβεύειν αὐτὸν φησι (interpolata hæc, et sic, ni fallor, scribenda : τὸν Ὑπερίδην πρῶτον ὄψοφραγεῖν φησι), καθάπερ καὶ Καλλιῶν τὸν βήτορα Ἄξ. ἐν Φιλευριπίδῃ,

— Ἄλλον δ' ἰχθύν
μεγέθει πῖσυνός τις τοῖσδε τύποις
ἔκει κομίσας,
γλαυκόν τιν' ἂν, ἢ πόντου γαλεούς,
ὄψοφάγων καὶ λίγων ἀνδρῶν
ἀγάπημα, φέρων κατὰ τῶν ὤμων.

illis ad aliorum usum in comissione aliqua,
quod Gryllio semper facere solebat.

EURIPIDIS STUDIOUS.

— Aliumque piscem,
magnitudine ejus fretus, ad hæc loca
quidam advexit,
glaucum aliquem, vel ponti galeos,
quos expetunt opsoniorum cupidi et gulosi viri,
ab illo humeris portatos.

Τίνα τῶνδ' ἐνέπω τὴν σκευασίαν;
πότερον χλωρῷ τρίμματι βρέξας,
ἢ τοῖς ἀγρίοις
10 γλιάσμασι σῶμα λιπάνας,
πυρὶ παμφλέκτῳ παραδώσω;
ἔφα τις, ὡς ἄλμης θέρει
τοῦτο φάγοι γ' ἐφθὼν ἀνὴρ Μοσχίων φίλου-

15 οὐ μὲν ἀμφὶ σῶμα κάμφῃ τάρχ' ἀγάλλει,
τοῦ δ' ἄλμη παρίοντος οὐ γεύει χαρίεντος
ὄψου.

Lyrica e colloquio duorum, fortasse Φιλευριπίδου et sycophantæ, petita. Apud Athen. verba καὶ κυβ. αὐτὸν προcul dubio ab aliena manu inculcata sunt, siquidem de alea ne verbum quidem dixit Ax., quod etiam Mein. animadvertit. V. 2 vulgo πῖσυνόν τινα. Immo oportebat πῖσυνός τις τῷ μεγέθει τοῦ ἰχθύος. V. 4 et 5 libri mendose γλαυκός τις ἐν πόντῳ γαλεός σίτον (glossema) ὄψοφάγων. V. 7 vulgo τῷδ'. V. 9 libri ἢ τῆς ἀγρίας ἄλμης λιάσμασι, γ. omisso propter simile λ vicinum : v. Ar. Ecclesiaz. 10, etc. Ἄλμης, quod ex sequentibus petitum videtur, delevi. V. 12 legitur nullis numeris ἔφα τις ὡς ἄλμη θερμῆ. « Tragici poetæ subesse videtur sive irrisio sive imitatio. Æschyl. Ag. 369 : οὐκ ἔφα τις θεοῦς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλει. » Mein. V. 13 Μοσχίων tibicen, ut conjicias. V. 14 libri ἴδιον, ὃ (hoc om. B) Καλιῶν. Nescio quem Calais filium gulosum dicit. Putes autem τὸ ΚΑΛΑΙΔΗ ortum ex ΚΑΛΑΙΑΙ. Meinek. conjicit Καλλιῶν, « i. e. Καλλιῶν, quem βήτορα appellat Athen. » De versuum 15 et 16 sensu Athen. sic : τὰ μὲν σῶμα ὡς ἂν συκοφάντην λοιδορῶν, τὰ δὲ τὰ ρίγη μήποτε καὶ ὡς ἀισχροποιούντος. « Certe τάρχος et similia convicii loco passim de scelestis et lascivis hominibus dici constat. » *E M.* V. 16 codd. obtrudunt ionicum παρείοντος, quod correxi, iidemque γεύει, ut ante ἀγάλλη.

Quem horum dicam apparatus?
num trito viridi rigabo,
an aqua pura
10 molliente unctum corpus
igni flammanti tradam?
fuit qui narraret, muria calore
coctum hoc edere Moschionem, tibie amatorem;
convicium autem clamat proprium esse Calliæ :
15 tu quidem sicubus et salsamentis gaudes,
in muria vero accedens delicatum opsonium non
2. [degustas.
Adeo enim carminibus Euripidis

Athen. 4, p. 173, B : καὶ Ἄξ. ἐν Φιλευριπίδῃ,
ὄτω γὰρ ἐπὶ τοῖς μέλεσι τοῖς Εὐριπίδου
ἄμφω νοσοῦσιν, ὥστε τᾶλλ' αὐτοῖς δοκεῖν
εἶναι μέλη γυγγραντὰ καὶ κακὸν μέγα.
V. 3 codd. BP γίγγρατα. Erat autem δ γίγγρας instrumentum peregrinum, αὐλιτικός τις γοῶδη καὶ θρηνητικῆν φωνὴν ἀφίεις (Pollux 4, 76). Plura pete ex Thesaurο Gr. p. 618 seq.

III. ΦΙΛΙΝΝΑ.

Athen. 10, p. 442, A : Ἄξ. δ' ἐν Φιλίνοῃ (V. L. Φιλίνοῃ) φησι

Γυναικὶ δὴ πίστευε μὴ πίνειν ὕδωρ.
Subjecit hæc Athen. Platonis comici verbis ex Phaone fr. 2, quod doceret, mulieres vini esse avdissimas.

IV. ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΣ.

« Titulus fabulæ utrum Χαλκίς an Χαλκιδικός fuerit, dubitari potest. Illud habet Athen. fr. 2, hoc idem fr. 1 et Pollux in fr. 3. Χαλκίς si verum est, pro meretricis nomine id habeam, ut Χρυσίδα (Timoclis Ὁραστ. 1), Ἀργυρίδα (Theogn. 1212), etc.; sin Χαλκιδικός, ille intelligendus civis Chalcidensis, quemadmodum, rariore quidem forma gentilium, Ἑλληνικὸν dictum invenias pro Ἑλλήνα, Λακωνικὸν pro Λάκωνα, Ἴωνικὸν pro Ἴωνα, Τυρρηνικὸν pro Τυρρηνῷ. » *E M.* Suspicio, hoc drama inscriptum fuisse Χαλκίς ἢ Χαλκιδικός.

Athen. 6, p. 239, F, de parasitis et verbo παρασιτεῖν disserens : Ἄξ. δ' ἐν Χαλκιδικῷ φησι

Ὅτε τοῦ παρασιτεῖν πρῶτον ἠράσθη μετὰ
Φιλοξένου, τῆς Πτεροκοπίδος, νέος ἔτ' ἂν,
πληγὰς ὑπέμενον κονδυλίων, καὶ τρυβλίων,
ὅστων τε, τὸ μέγεθος τσοσάτας, ὥστε με
5 ἐνίοτε τοῦλάχιστον ὀκτὼ τραύματα

ambo insaniant, ut cetera omnia iis videantur esse carmina ad gingras canenda et ingens malum.

PHILINNA.

Mulieri fidem habens ne bibe aquam.

CHALCIDICUS (sive CHALCIS).

Quando primum, adhuc juvenis, parasitari studui cum Philoxeno, pernarum peste, ietus sustinui pugnorum, et patinarum, et ossum, tanta magnitudine, ut nunquam minimum octo vulnera haberem.

ἔχειν. Ἐλυσιτέλει γ' ἄν' ἤττων εἰμὶ γὰρ
τῆς ἡδονῆς· ἔπειτα καὶ τρόπον τινὰ
τὸ πρᾶγμα μοι λυσιτέλες εἶναι νενομίκα.
Οἶον φίλερίς τις ἐστὶ καὶ μάχεται τί μοι·
10 μετεβαλόμην πρὸς τοῦτον, ὅσα τ' εἰρηκέ με
κακῶς, ὁμολογῶν εὐθέως οὐ βλάπτομαι.
Πονηρὸς ὢν τε χρηστὸς εἶναι φησὶ τις·
ἐγκωμιάζων τοῦτον ἀπολάβω χάριν.
Γλαύκου βεβρωκῶς τέμαχος ἐφθὼν τήμερον,
15 αὔριον ἔωλον ταῦτ' ἔχων οὐκ ἄχθομαι·
τοιούτος ἐστὶν ὁ τρόπος ἢ φύσις τέ μου.

• Huc spectans idem Athen. ib. 241, E: ἦν δὲ καὶ
δ Φιλόξενος τῶν παρασίτων, ὡς Ἀξιόνικος εἶρηκεν ἐν
τῷ Χαλκιδικῷ. De ejus cognomine Πτεροκοπίς, *per-*
narum pestis et pernicies, vid. Schweigh., et cf.
ann. ad Aristoph. Plut. 290. V. 3 libri ὑπομένων,
quod Grotius emendavit. » *E M.* Præter necessi-
tatem Schweigh. κοινῶν, quum possit, ut usita-
tum fuerit deminutivum κοινῶν, aptum leniori
rœnæ pueri. V. 6 libri ἔλ. γὰρ, quum sequatur γάρ.
Verbis ἤττων ἡδονῆς gulosum se jam in pueritia
fuisse, proptereaque puniendum, significat. V. 7
κατὰ τρόπον τινὰ, modo quodam, prius non intel-
lecto. Meinek. requirit χᾶτερον τρόπον. V. 9 quod
legitur οἶον φίλερίς τις in artem metricam peccat :
scribo

φίλερίς οἶον τις ἐστὶ etc.

correcto oi in οἶον, de qua re vid. Jacobs. ad Athol.
Palat. vol. 3 p. 120, etc. V. 10 τοῦτον, i. e.
φίλεριν, ut τοῦτον versu 13. V. 13 scripsi ἀπολάβω,
quum librorum ἀπέλαβον abhorreat a præsentē
φημί. V. 15 libri τοῦτ', minus quidem recte, pro
ταῦτ'.

2.

Athen. 3, p. 95, C, de usu vocabuli βύγχος
agens : Ἀξ. δ' ἐν Χαλκιδί φησὶ

Expediebat scilicet : nam voluptuosus
fui. Postea rem etiam quodam modo
mihi utilem esse existimavi :
litigiosus enim unusquisque est et me impugnat ;
10 ad eum me applicare soleo , et, quæcumque in me
[ingerit
maledicta , de iis statim assentiens hominem non
[offendo.

Pravus si quis probum se dicit ,
hunc encomiis ornans benevolam mihi effecero.
Glauco salsamentum coctum si hodie comedi ,
15 cras vetulo eodem accepto non gravor :
talis sum more et natura.

— Ζωμὸν ποιῶ
θερμὸν, ἰχθὺν * ἐπαναπλάττων, ἡμίθροτα
λείψανα
συντιθεὶς οἶων ταγίνῳ, ἔντερ' ἀλλ' καὶ σιλφίῳ
σφενδονῶν· ἀλλᾶντα τέμνω· παραφέρω χορ-
δῆς τόμον,
5 βύγχος εἰς ὄξος πιέζων, ὥστε πάντας ὁμολο-
γεῖν
τῶν γάμων κρείττω γεγονέναι τὴν ἔωλον ἡμέ-
ραν.

Versu 1 libri ζωμοποιῶ. Correxerit Casaub. V. 2
ægre explices ἐπαναπλάττων : facilius ἐπαναπλή-
τειν, intellecto ὥστε. V. 3 libri vitiose συντι-
θεὶς οἶοντα ἄνω, quod correxi. Meinek. de Empe-
rii conjectura οἶνω διαίνων. Deinde iidem libri
ἑτεράλικα σιλφ., cod. B ἑτερα λικασιλφίῳ. Bene Mei-
nek., auctore Seidlero apud Dind., ἔντερ' ἀλλ' καὶ
σιλφίῳ : malim tamen κέντερ'. V. 5 πιέζων Dindor-
fius pro πιέζω.

3.

Pollux 10, 122 : κεραμίων σκευῶν ὀνόματα ἐν
Ἀξιόνικου Χαλκιδικῷ,

α. Τρύβλια, χύτρα, λοπάδιον, ὄξισ, χοῦς,
ἀμῖς,
λεκάνη, θυσία, κἀνθαρος, σείσων, λύχνος,
β. Ὑπηρεσία σοι παντελής, γραῦ, κεραμίων.

• Versu 1 scripsi τρύβλια pro τρυβλία. Nam τρύβλιον
non est deminutivum : v. Arcadius p. 119, 19, ubi
ex codice Havn. scribendum τρύβλιον. (Cf. tamen
Schneideri Lex. v. Τρυβλίον. Certe *patinas* non dici,
ostendit λεκάνη v. 2. *Both.*) V. 2 vulgo κἀνθαρίς.
cod. Falckenb. κἀνθαρον, fortasse pro κἀνθάριον.
Ibid. σείσων Seberi codex ; vulgo σείσων. V. 3 ali-
quot libri σου. Deinde vulgo γοῦν κεραμίων,
quod ex codice correxi. » *E M.* Ceterum pri-

2.

— Jus facio
calidum, ut piscis insiliat, semesas reliquias
componens ovium in catino, visceraque sale ac sil-
[phio
funditans; farcimen seco; affero intestini frustum ,
5 rostrum aceto imprimens, ut omnes fateantur,
nuptiis potiolem esse posterum diem.

3.

a. Pocula, olla, catinum, acetabulum, congius, ma-
[tula ,
patina, mortarium, cantharus, sison, lumen.
b. Supellex tibi plena, anus, fietilium.

LX.
EPIGENES.

• De hoc Eudocia p. 166 : Ἐπιγένης, κωμικός.
φέρεται αὐτοῦ δράματα Ἡρώνη, καὶ Μνημάτιον,
καὶ Βακχία. ἔστι δὲ τῶν ἀρχαιοτάτων. Enimvero
confundit Eudocia, quod etiam Fabricio accidit,
Epigenem comicum cum Epigene tragico anti-
quissimo, de quo Hermann. ad Aristot. Poet.
p. 104, et Jacobus Quæst. Soph. 1, p. 42. Recte
igitur Suidas omisit verba ἔστι...ἀρχ. Contra novæ
comœdiæ poetam Epigenem dicit Pollux 7, 29 :
τῶν δὲ νέων τις κωμικῶν Ἐπιγένης. Sed huic quomi-
nus fidem habeamus, duo argumenta prohibent ;
quorum alterum hoc est, quod de Ἀργυρίου ἀπα-
νισμῷ dubitatum est inter veteres, utrum Anti-
phanis an Epigeni tribuenda esset (Athen. 9, p. 409,
D), quod fieri non potuisset, nisi ejusdem ætatis
fuisset ; tum ipse Ep. in Μνηματίῳ ap. Athen. 11,
p. 472, F, Pixodarum, Cariae principem, com-
memorat, qui, Hecatombi filiorum natu minimus,
postquam Adam sororem, Hidricio fratri nuptam
et post eum regnantem, expulerat, ipse imperio
potitus est olymp. 109, 4 (ante Chr. nat. 360),
teste Diodoro Sic. 16, 74. Jam hic quum Pixoda-
rum quinque annos regnasse dicat, ut olymp. 111,
1 (ante Chr. nat. 335) obierit, Epigenes eam fa-
bulam post id tempus docere non potuit. Quare
virum mediæ poetis comœdiæ accensere non du-
bitavimus. » *E M.*

I. ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ.

Vide Antiphanis fragmentum fabulæ cogno-
minis.

II. ΒΑΚΧΙΑΣ.

• Apud Athen. 11, p. 498 E, libri Βακχία.
Schweigh. Βακχία, quæ Bentleji conjectura est
pro Βραχχία, quod legebatur ap. Athen. 3, p. 75,
C. Βάκχιας habetur Athen. 9, p. 384, A. Βακχία
commemorant Suidas et Eudocia. Βακχίας viri
nomen fuisse constat : ad hanc igitur normam
Athenæi loci corrigendi esse videntur. » *E M.*

1.

Athen. 3, p. 75, C : χελιδονείων δὲ σύκων μνη-
μονεύει Ἐπ. ἐν Βραχχία (sic),

— Εἴτ' ἔρχεται

χελιδονείων μετ' ὀλίγον σκληρῶν ἀδρός
πινακίσκος.

BACCHIAS.

1.

— Tum brevi post venit
chelidoniarum ficuum durarum crassa
patina.

mus Kuhn. hunc versum alteri interlocutori at-
tribuit.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Stobæus Flor. 2, 2, cum lemmate Ἀξινίκου (sic).

Ὄταν δανείζη τις πονηρῷ χρήματα
ἀνὴρ, δικαίως ἀντὶ τῶν τόκων ἔχει
λύπας.

• Versu 2 legebatur ἀνὴρ, δικαίως αὐτῶν τὸν τόκον
λύπας ἔχει. Grotius

ἀνὴρ δικαίως τὸν τόκον λύπας ἔχει,

quod recepit Gaisford. Mihi potior visa est Mar-
ciani codicis scriptura apud eum præf. Stobæi p. 6,
quam totam representavi, nisi quod scripsi ἔχει
λύπας pro λύπας ἔχει. Fortasse tamen prorsus inu-
tile illud ἀνὴρ delendum, versusque ita scribendus
est.

δικαίως, ἀντὶ τῶν τόκων λύπας ἔχει,

sive

δικαίως ἐστὶ τὸν τόκον λύπας ἔχειν. »

E M. Miror, talia conari viros doctissimos cognita
scriptura boni codicis non reprehendenda, quum
parum utile sit δικαίως : nam quid attinet, *justum*
virum esse tam male credulum? sed *juste* plecti
dicitur de incogitantia.

2.

Etym. M. p. 775, 30 : Ὑπικὸν δὲ ἔρμα οὐχ εὐρη-
ται ἐν χρήσει, εἰ μὴ παρὰ Ἀξινίκῳ· οὐδέποτε γὰρ
λέξις σημαίνουσα μέρος σώματος ἔχει εἰς κον κτητικόν,
ἀλλὰ διὰ καθαρῶ τοῦ ον. οὐ γὰρ λέγομεν χοιρικὸν
κρέας, ἀλλὰ χοίρειον. » Eadem Philemon Gramm.
p. 172 ed. Osanni. » *E M.*

LIX.

CALLICRATES.

Semel hic poeta memoratur ap. Athen. 13,
p. 586, A, de Sinope meretrice, nota etiam ex
Demosthene : μνημονεύει δ' αὐτῆς Ἀντιφάνης ἐν Ἀρ-
κάδι καὶ ἐν Κηπουρῷ, ἐν Ἀκαστρία, ἐν Ἀλιευομένη,
ἐν Νεοττίδι, καὶ Ἀλεξίς ἐν Κλεοβουλίνῃ, καὶ Κάλ-
λιμαχῆς ἐν Μοσχίωνι, de quo vide in annot.
Axionici Phileurip. fr. 1, v. 13.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Si quis vir pravo homini mutuam dat argentum
merito pro fœnore habet
mœrores.

Versu 2 libri χελιδόνιον. Correxerit Bentl. Phalar. p. 280 ed. Lips. Fortasse Ep. σκληρὰς eas ficus vocat propterea, quia sero sub hiemem matureseunt secundum Plinium H. N. 15, 18; « an sub hirundinis discessum? » addit Gesner. Thes. I. L. v. *Chelidonia*.

2.

Idem 9, p. 384, A, de anseribus disserens: καὶ Ἐπ. ἐν Βάκχαις (sic) φησὶν

Ἄλλ' εἴ τις, ὥσπερ χῆνα σιτευτὸν, λαθῶν ἔτρεφέν με.

Sic Dindorfius.: nam hoc ordine libri Ἄλλ' εἴ τις ὦ. γ. ἔτρεφέ με λαθῶν σιτευτὸν. Malim vero Ἄλλ' εἴ τις, etc. V. 2 correxerit quod legebatur ὁμοιοτελεύτως et debilibus numeris ἔτρεφέ με.

3.

Idem 11, p. 498, E: καὶ Ἀλεξίς ἐν Λευκαδίᾳ (intell. εἶπε τὸ σκύφος) ... καὶ Ἐπ. ἐν Βακχίᾳ

Τὸ σκύφος ἔχαιρον δεχόμενος.

III. ΗΡΩΙΝΗ.

1.

Athen. 11, p. 474, A, de cantharis agens: Ἐπιγένης Ἡρωίην,

Ἄλλ' οὐδὲ κεραμεύουσι νῦν τοὺς κανθάρους ὦ τάλαν, ἐκείνους τοὺς ἀδρούς, ταπεινὰ δὲ τὰ ποτήρι' (ἄν) καὶ γλαφυρὰ πάντες, ὥσπερ

αὐτ', οὐ τὸν οἶνον, πτόμενοι.

Versu 3 et 4 codd. AB καὶ γλαφυρὰ πάντες ὡς περὶ αὐτὰ τὰ ποτήρια, P ὥσπερ αὐτὰ τὰ ποτήρια, V ὥσπερ αὐτὰ τὰ ποτ., L ὥσπερ αὐτὰ ποτ., in quibus τὰ ποτ, vel ποτ. nihil aliud est quam glossema, quod male receptum in ordinem expulit genuina τὰ ποτήρι' ἄν quæ restitui. Porsonus, de his non cogitans, scripsit

— ταπεινὰ δὲ

2.

Sed bene quidam velut anserem fartilem, me accedebat. [ptum]

3.

Poculo accepto gavisus est.

HEROINA.

At ne fingunt quidem nunc, pessime, cantharos illos magnos, sed omnes parva pocula atque elegantia, quasi ipsa, non vinum, potaturi.

καὶ γλαφυρὰ πάντες, ὥσπερ τὰ ποτήρια αὐτ', οὐ τὸν οἶνον, πτόμενοι.

recte quidem, quod scripsit αὐτ', οὐ. Meinek.:

καὶ γλαφυρὰ πάντες (καυθαρίδι) ὥσπερ αὐτὰ τὰ ποτήρι' οὐ τὸν οἶνον πτόμενοι.

2.

Athen. 11, p. 502, E: Ἐπ. δ' ἐν Ἡρ. καταλέγων πολλὰ ποτήρια, καὶ τοῦ ψυγέως οὕτω μνημονεύει

Τὴν Θηρίκλειον δέυρο καὶ τὰ Ῥοδιακὰ κόμισσον, λαθῶν τοὺς παίδας· εἰσοίσεις μόνος ψυκτῆρα, κιάθον, κυμβία, ῥυτὰ τέτταρα, ἡδυποτίδας τρεῖς, ἡθμὸν ἀργυροῦν.

Idem ib. p. 469, C: μνημονεύει δ' αὐτῶν (τῶν ἡδυποτίδων) καὶ Ἐπ. ἐν Ἡρ. διὰ τούτων « Ψυκτῆρα — ἀργυροῦν, » unde posteriora petita sunt; priorem enim eclogam Athen. in κυμβία finit, v. 3. Meinek. versu 2 malit, εἴτ' οἴσεις, et versu 4 ἡθμὸν.

IV. MNHMATION.

Athen. 11, p. 472, E, de κάδῳ disserens: Ἐπ. δ' ἐν Μνηματίῳ φησὶ

— α. Κρατῆρες, κάδοι, ὀλκεῖα, κρουεῖ'. β. Ἔστι γὰρ κρουεῖα; α. Ναι,

λουτήρι'. ἀλλὰ τί καθ' ἕκαστον δεῖ λέγειν; ὄψει γὰρ αὐτός. β. Βασιλέως * υἱὸν ... λέγεις ἀφῆχθαι; α. Δηλαδῆ, Πιξόδαρον.

Partim hæc habet etiam p. 480, A, et 486, B. Versu 3 postremo loco καθ' ἕκαστα. V. 4 potest ut poeta dixerit υἱὸν ἑα numeris plenis, idque quum scriptum esset compendio, ex forte oblitteratum fuerit post -ω simile, quumque υἱὸν sufficere videretur. « De *Pixodaro* dictum in prolegomenis de Epigene. Nomen Πηξόδαρος scriptum est apud Arrianum Exped. Alex. 1, 24, Pixodorus Vitruv. 10, 7, Πηξόδαρος Plut. Alex. 10, propius autem vero Πηξόδαρος apud Herodotum 5, 118 (ubi vid. Bæhr.). Genuinam scripturam, a Suida servatam

2.

Thericleum poculum et Rhodiaca huc affer, assumptis pueris: solus apportabis psycterem, cyathum, cymbia, rhyta quattuor, hedyptides tres, colum argenteum.

MONUMENTUM.

— a. Crateres, eadi, pelves, vanni. b. Sunt igitur vanni? a. Ita, ad lavandum; sed cur singula dicenda sunt? videbis enim ipse. b. Regis nepotem, advenisse dieis? a. Sane, Pixodarum.

v. Δεξιππος, præter nummos ostendit hic locus. » E M.

V. PONTIKOS.

Pollux 7, 29: πηλὸν κατάγειν, καταγαγεῖν, κάταγμα. τὸ δ' αὐτὸ καὶ μῆρυμα. τῶν δὲ νέων (v. in proleg.) τις κωμικῶν Ἐπιγένης ἐν Ποντικῷ ἔφη

— Τρεῖς μόνους σκόληκας ἔτι τοὺς δὴ μ' ἔασον καταγαγεῖν.

Libri σκόληκας ἔτι τούτους δ' ἐμ' ἔασ. x. Notus articulus sensu pronominis demonstravi; quemadmodum Germani quoque dicunt *Der, Die*, pro *Dieser, Diese*. Τούτους est interpretamentum; nec rarum δὲ cum δὴ (certe: v. Viger. Hermanni pag. 501, ann. 14) commutatum.

« Epigenem præter allatos locos unus præterea memorat Hesychius, Διὰ πίνειν: προπίνειν. Περιγένης. Corrige Ἐπιγένης, errore frequenti. » Mein.

LXI.

DROMO.

Poetam hunc, aliunde non notum, mediæ comedie esse assignandum Meinek. indicavit, Tithymalli parasi mentione ductus, qui non nisi ab hujus comedie poetis memoratur, Antiphane, Eubulo, Alexide, Timocle.

ΨΑΛΤΡΙΑ.

1.

Athen. 6, p. 240, D, de *Tithymallo* parasi Comiorum dicta apponens: Δρόμων δ' ἐν Ψαλτρίᾳ,

— Ἰπερησχυνόμην, μέλλων ἀσύμβολος πάλιν δειπνεῖν· πάνυ αἰσχρὸν (γάρ). β. Ἄμέλει· τὸν Τιθύμαλλον γούν αἰεὶ

ἐρυθρότερον κόκκου περιπατοῦντ' ἔσθ' ὄραν· οὕτως ἐρυθρίᾳ συμβολὰς οὐ κατατιθεῖς.

PONTICUS.

— Tria certe hæc sola etiam fila me sine deducere.

PSALTRIA.

1.

— Nimis pudet, me denuo invocatum ad cœnam venturum esse, quod turpe profecto: quare Tithymallum quendam [semper

Sic hæc leguntur post Schweigh., qui v. 3 inseruit γάρ. Sed non uno modo hic erratum est; inprimis eo, quod duos collocutores finxerunt, quum idem sit tenor sententiæ; et Τιθύμαλλον in thesi delitescere nefas. Scribo

Ἰπερησχυνόμην ἀσύμβολος μέλλων (γε) πάλιν δειπνεῖν· πάνυ αἰσχρὸν ἀμέλει· Τιθύμαλλον (ἄλλον) γούν αἰεὶ ἐρυθρότερον, etc.

Nam alter, qualis legitur, versu cæsura prorsus destitutus. V. 3 ἄλλον forte neglectum post Τιθύμαλλον turbavit, quo reposito locum complanavi. Fere autem intelligendum est τινὰ, sed additamento neque insolito, neque ineleganti, de quo ad Eur. *Medæ* v. 281.

2.

Athen. 9, p. 409, E, de more manus lavandi post cœnam: Δρ. δ' ἐν Ψ.

Ἐπεὶ δὲ θάπτων ἦμεν ἡρισθηκότες, εἷς μὲν περιεῖλε τὰς τραπεζίας, νίμματα ἐπέχει τις, ἀπενιζόμεθα, τοὺς στεφάνους πάλιν

δῆτ' ἱρίνους λαθόντες ἐστεφανούμεθα.

Versu 2 scripsi εἷς μὲν. Libri ἦμεν. Temere Porson. δ παῖς. Εἷς valet τις, ut passim. Schweigh. mihi bene ἦ μὲν. Versus 4 initio libri mendose δὲ σπορίνους. Casaub. arbitrario τοὺς ἱρίνους, quod vulgo legitur. « Secundis mensis se præparantes, denuo coronantur convivatores. Matron ap. Athen. 4, p. 136, F:

Αὐτὰρ ἐπεὶ δόρποιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἔντο, χεῖρας νησομένοισιν ἀπ' ὠκεανοῦ βροσίων ὄραϊος παῖς ἦλθε φέρων μύρον ἱρίνον ἡδύ· ἄλλος δ' αὖ στεφάνους ἐπὶ δεξιὰ πᾶσιν ἔδωκεν.

Et paucis interjectis:

δεύτεραι αὐτε τράπεζαι ἐρωπλίζοντο γέμουσαι. »

E M.

cocco rubriorem circumire videas: adeo rubet de symbolis non datis.

2.

Utque primum jentaveramus, unus quidem mensas removet; aquam manibus lavandis [vandis] præbebat aliquis: lavimus nos, itaque resumptis coronis [ronis] irinis iterum coronabamur.

LXII.

DIODORUS.

Suidas : Διοδώρος, καὶ αὐτὸς κωμικός (quæ ex indice comicorum, unde prata sua irrigavit, ducta esse animadvertit Bernh. Patria erat Sinopenis). τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶν Ἀλλητρῆς, ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν λέγει. ἐν δὲ τῷ 16' φησὶν, ὅτι Ἐπίκληρος καὶ Πανηγυρισταί. « Ἐπίκληρος non quidem Athen. libro 12, sed libro 6 laudatur p. 239, B. Πανηγυριστῶν autem, quo nomine Platonis vel Batonis fabula ferebatur, apud eundem nec vola nec vestigium. Mediæ poetis comœdiæ Diodorum assignavi propter titulum ap. Bæckh. Inscriptt. 1, p. 354, ubi archonte Diotimo, olymp. 106, 3 (ante Chr. nat. 353), Νεκρὸν et Μαίνόμενον docuisse dicitur, histrione usus Aristomacho. » *E M.*

I. ΑΥΑΗΤΡΙΣ.

Athen. 10, p. 431, C : Διοδώρος δ' ὁ Σιωπηύς ἐν Ἀλλητρίδι,

Ἐπὶν κυάθους πίνῃ τις, ὦ Κρίτων, δέκα, αἰεὶ παρ' ἕκαστον ἐνδελεγῶς τὸ ποτήριον, πίνων τι λοιπὸν, τοὺς λογισμοὺς δὴ ἔξεμεϊ. Ταῦτα σκόπει πρὸς σαυτὸν.

Versu 1 modulatus foret,

Ἐπὶν πίνῃ κυάθους τις, ὦ etc.

V. 2 aei Dobræus. Libri ei par'. Nækius ad Chœril. p. 174, ei τὸ παρ' ἕκ. ἐνδ. ποτ. Ego

παρ' ἕκαστον ἐνδελεγῶς αἰεὶ τὸ ποτ.

V. 4 libri πίνειν τὸ (sic VL, τε BP) λοιπὸν, et in fine δέξαιμι, VL. ἐξείη. Ingeniose Dobræus Adv. 2, p. 327, δ' ἐξεμεϊ. Sed verius visum est δὴ ἔξεμεϊ.

TIBICINA.

Si cyathos quis bibat, o Crito, decem, ad singula pocula continuo semper bibens quod restet, mentem denique evomet. Quare inspicere te ipsum.

ORBA HÆREDE.

— Volo aperte ostendere, venerandum hoc esse ac legale inventum, et deorum quidem; ceteras autem [artes]

nemo deorum monstravit, sed viri sapientes.

5 Parasitationem enim invenit Juppiter amicalis, deorum maximus omnium consensu. Hic enim domos ingreditur, non distinguens pauperem a divite,

II. ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ.

Athen. 6, p. 239, B : Διόδ. δὲ ὁ Σιωπηύς ἐν Ἐπικλήρῳ περὶ τοῦ παρασιτεῖν καὶ αὐτὸς οὐκ ἀγλαφύριος τάδε φησί·

— Βούλομαι δεῖξαι σαφῶς,

ὡς σεμνὸν ἐστὶ τοῦτο καὶ νενομισμένον καὶ τῶν θεῶν εὐρημα, τὰς δ' ἄλλας τέχνας οὐδεὶς θεῶν κατέδειξεν, ἀλλ' ἄνδρες σοφοί.

5 Τὸ γὰρ παρασιτεῖν εὖρεν ὁ Ζεὺς ὁ φίλιος, ὁ τῶν θεῶν μέγιστος ὁμολογουμένως· οὗτος γὰρ εἰς τὰς οἰκίας εἰσέρχεται, οὐχὶ διακρίνας τὴν πενιχρὰν ἢ πλουσίαν, οὐ δ' ἂν καλῶς ἐστρωμένῃ κλίνῃ ἴδῃ, 10 παρακειμένην τε τὴν τράπεζαν πάνθ', ἃ δέει,

ἔχουσαν, ἥδη κατακλιθεὶς εὐκοσμίως, ἀριστίσας ἑαυτὸν, ἐντραγῶν, πίων, ἀπέρχετ' οἴκαδ' οὐ καταβαλὼν συμβολάς· κἀγὼ ποιῶ νῦν τοῦτ'· ἐπὶν κλίνας ἴδω

15 ἐστρωμένας, καὶ τὰς τραπέζας εὐτρεπέεις, καὶ τὴν θύραν ἀνεωγμένην, εἰσέρχομαι ἐνθάδε σιωπῆ, καὶ παιήσας εὐσταλῆ ἑμαυτὸν, ὥστε μὴ ἠνοχλεῖν τὸν συμπότην. Πάντων ἀπολαύσας τῶν παρατεθέντων, πίων,

20 ἀπέρχομ' οἴκαδ', ὡσπερ ὁ Ζεὺς ὁ φίλιος. Ὅτι δ' ἦν τὸ πράγμ' ἐνδοξὸν αἰεὶ καὶ κλον,

ἐκεῖθεν ἂν γνοίη τις ἔτι σαφέστερον· τὸν Ἡρακλέα τιμῶσα λαμπρῶς ἢ πόλις ἐν ἅσασι τοῖς δῆμοισι ποιουμένη θύη,

sed, ubi lepide stratum conspexit lectum,

10 et appositam mensam, omnia, quibus opus est, continentem, jam accumbens decenter, postquam jentavit, comedit, bibit, domum abit non datis symbolis.

Ego quoque nunc id facio : sicubi lectos video

15 stratos, et mensas paratas, et januam apertam, illuc ingredior silens, meque commodum faciens, ne molestus sim convivæ.

Omnibus qualibuscumque apposisis satiatus

20 domum abeo, ut Juppiter amicalis.

Rem autem semper honestam ac decoram fuisse, inde etiam clarius intelligas.

Herculem splendide honorans civitas in omnibus pagis ei sacrificat;

25 εἰς τὰς θυσίας ταύτας παρασίτους τῇ θεῷ οὐ πόποτ' ἀπεκλήρωσεν, οὐδὲ παρέλαβεν εἰς ταῦτα τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ κατέλεγεν ἐκ τῶν πολιτῶν δώδεκ' ἄνδρας, ἐπιμελῶς ἐκλεξαμένη τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας,

30 ἔχοντας οὐσίας, καλῶς βεβιωκότας.

Εἴθ' ὕστερον, τὸν Ἡρακλέα μιμούμενοι, τῶν εὐπόρων τινὲς παρασίτους ἐλόμενοι τρέφειν παρεκάλουν, οὐχὶ τοὺς χαριστάτους ἐκλεγόμενοι, τοὺς δὲ κολακεύειν δυναμέ-

35 καὶ πάντ' ἐπαινεῖν, οἷς ἐπειδὴ προσεργόοι βραφανίδας ἢ σαπρὸν σίλουρον καταφαγῶν, ἰα καὶ ῥόδ' ἔφασαν αὐτὸν ἠριστικέαν·

ἐπεὶ δ' ἀποπάρδοι μετὰ τίνος κατακειμέ- νος 40 τούτων, προσάγων τὴν ῥῖν' ἐδεῖτ' αὐτοῦ φράσαι,

40 πόθεν τὸ θυμίαμα τοῦτο λαμβάνει.

* Διὰ τοὺς τοιοῦτους τοὺς ἀσελγῶς χρωμέ- νους 45 τὸ τίμιον καὶ τὸ καλὸν αἰσχρὸν ἐστὶ νῦν.

Versu 3 malim εὐρημα, καὶ θεῶν (γε), τὰς δ' etc., versu autem 8 scribendum

οὐχὶ διακρίνας πενιχρὸν, ἢ τὴν πλουσίαν,

nam male collocata vox πενιχρὸν. Dictum πενιχρὸν pro feminino, ut ἀργὸν pro ἀργῆν Soph. Philoct. 97. Cf. Matth. Gr. § 112, 1. Versu 10 τὴν addidit Casaub. Versu 11 vulgo κατακλιθεὶς κοσμίως, quum forte exciderit, opinor, eo post -εις simile. Minus probabiliter Dobr. Advers. 2, p. 310, συγκατακλιθεὶς. V. 12 legebatur ἐντραγῶν, ἐμπιῶν, quod correxit Grotius. V. 19 scribam παρατεθέντων ποιῶν, aliquorum h. e. qualiumcunque. Vox rara, nec

25 et in his sacrificiis qui deo accumberent, nunquam sortita est, neque accepit quoslibet ad hoc, sed elegit e civibus duodecim viros, curiose sumptis potentium filiis,

30 rem habentibus (et) honeste viventibus.

Postea, Herculem imitati, fortunatorum nonnulli parasitos advocabant, quos alerent, non formosissimis ele- tis, sed aptissimis adulando

35 omniaque laudando; coram quibus si quis eru- [ctaverit] raphanos vel silurum, quem comedit, putidum,

FRAGMENTA COMICORUM GR.

tamen desiderata in lexicis. V. 21 scribo ἐνδοξὸν αἰεὶ (τε) καὶ καλὸν, ne αἰεὶ producat. V. 24 libri δῆμοισι (Casaub., utcumque efficto versu, δῆμοις) θυσίας ποιουμένη. Glossema immodulatum θυσίας est vocis θύη, quæ metro congruit. Versus 28 et seqq. spectat Athenæus ib. p. 235, D : Φιλόχορος μνημονεύων τῶν καταλεγόμενων τῷ Ἡρακλεῖ παρασίτων, καὶ Διόδ. ὁ Σιωπηύς κωμικοποιὸς ἐν Ἐπικλ. V. 30 οὐσίας Casaub. et margo cod. Q. Ceteri θυσίας. Ob versum scribam οὐσίας (τε). V. 32 male libri τινας. Versus 36 innumeri sunt numeri. Libri βραφανίδας καὶ, præter VL qui βραφανίδα. Dindorfii est ἦ. Ego emendo

βραφανίδας ἢ σίλουρον ἀποφαγῶν σαπρὸν.

Litera v similis in codicibus x literæ, adhærescens τῷ ἀπο-, forte abiit in κατα-. Certe nomini σίλουρον recte collocato non καταφαγῶν convenit, sed ἀποφαγῶν. V. 38 ἐπεὶ δ' Dindorfius pro ἐπειδὴν δ'. V. 39 libri τούτῳ cum sequentibus conjunctum, et τὴν ῥίνα δεῖ ταυτῶ, quod partim correxit Dobr. V. 40 λάμβανει pro λαμβάνεις Mein. V. 41 et 42 quæ leguntur mendosa sunt et contra artem scripta. Lego

διὰ τοὺς ἀσελγῶς τοῖς τοιοῦτοις χρωμένους, τὸ τίμιον καὶ τὸ καλὸν ἐστ' αἰσχρὸν τι νῦν.

EX INCERTA FABULA.

Stob. Floril. 72, 1, cum lemmate Διοδώρου.

Ἐγὼ μὲν οὖν τὸν νόμον ἑμαυτῷ τουτοῖ τῖθεμαι, δοκιμάζων, ὡσπερ εἴρηται, ποιεῖν· κρεῖττον γὰρ ἐστὶν εὐ τεθραμμένην λαβεῖν γυναῖκα ἀπρικοῦν, ἢ κακῶς μετὰ χρημάτων, 5 τὴν ἐσομένην καὶ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου.

Versu 1 τουτοῖ margo Gesn. pro τούτων. V. 4 κακῶς, scil. τεθραμμένην. Temere Grot. et Gaisford. κακῆν. » *E M.*

violas et rosas eum jentavisse dicebant; quum autem accumbens cum quodam horum [vir pepedisset,

nasum ille admovens oravit, ut diceret, 40 unde id suffimentum haberet.

Propter eos, qui immodice talibus utuntur, honoratum hoc et lepidum nunc est turpe.

EX INCERTA FABULA.

Legem hanc condixi, atque ipse constitui mihi : Ita scivi, ita sanxi, ita animi stat sententia : Pol satius inopem ducere eductam probe, Quam male moratam dote fretam dapsili, Vitæ consortem assiduæ consuetudinis. H. GROT.

LXIII.

DIONYSIUS.

Dionysius, item Sinopensis, antiquis Comicis accensetur a Casaubono ad Athen. 11, p. 467, D, quod reliquiarum indoles satis refellit. Circa olymp. 100 (ante Chr. nat. 379-376) vixisse videtur Fabricio Bibl. Gr. 2, p. 437, sed non allatis argumentis. Arcestrato, scriptore nobilissimo Γαστρονομίας, fuisse minorem, ostendit locus e fabula inscripta Θεσμοφόρος Athen. 9, p. 405, B, eademque ferme ætate cum Nicostrato, Aristophanis filio, fabulis scribendis operam dedisse, non male conijcias ex iis, quæ ex hujus Σύρω et Dionysii Ὀμωνόμοις de Cephisodoro attulit Athen. 14, p. 615, F. Eundem tamen Macedonica tempora attigisse, intelligitur e fragm. fabulæ Ἀκοντιζόμενος, ubi ματτύην commemorat, edulii genus, quod sub Macedonum demum imperio Athenas introductum esset testatur Athen. 14, p. 662, F. Sed ut cumque de ætate Dionysii statuatur, certe mediæ comedię scriptor putandus est, quod vel ea indicant, quæ ex uno ejus dramate refert schol. Hom. Iliadis 11, 515, Dionysium induxisse Herculem ægrotantem, et Silenum morbo ejus medentem immisso clystere; quod argumentum a nova comœdia abhorret. Præter commemoratas fabulas Dionysii Σώζουσα laudatur ab Athenæo, et Σώτειρα apud Stobæum Flor. 125, 8 (perperam ibi Trincavellus Diodori nomen adscripsit); qui quas præterea χρήσεις affert Dionysii, non sunt Sinopensis, sed Syracusani, quem nullas comedias scripsisse, quamvis affirmante Suida, certum videtur. Denique huic Nostro Meursius, Fabricius, alii, tribuunt Ταξίαρχος, comœdiam laudatam Suida v. Φορμίων. » E M.

I. AKONTIZOMENOS.

Athen. 14, p. 664, D: Διονύσιος δ' ἐν Ἀκοντιζόμενῳ (μάγειρος δὲ ἐστὶν ὁ λέγων), ὅστ' ἐνίστ' ἄν, τούτοις ποιῶν ματτύην,

JACULIS PETITUS.

Nonnunquam enim, his mattiam parans, dum propero, simul intuli, per errorem, unum invitus ferculum mortuorum ad mortuum.

LEGIFERA.

- a. Valde mihi gratificatus es, Simia, per deos, his prædictis! b. Nempè dudum præscire semper coquum oportet, quibus paranda cœna est, quam parare aggrediatur cœnam.
5 Nam si quis hoc tantum spectat, ut opsonium recte faciat, ut opus est, quomodo

| autem

σπεύδων ἄμ' εἰσήμεγα, διαμαρτίων, μίαν ἄκων περιφορὰν τῶν νεκρῶν ὡς τὸν νεκρὸν.

Versu 1 libri præter Venetum Ὄστ' ἄν ἐν. Idem liber τούτου τοῦτοι. V. 3 τῶν νεκρῶν, h. e. animalium mactatorum (leporum, turdorum, etc.: v. ann. ad Ar. Nub. 445) in sacris feralibus. Τὸν νεκρὸν, mortuum, cujus in honorem ea celebrata esse significat coquus.

II. ΘΕΣΜΟΦΟΡΟΣ.

Θεσμοφόρος nescio quid sibi velit. Scribam Θεσμοφόροι.

Athen. 9, p. 404, E: καὶ ὁ παρὰ Διονυσίῳ δὲ ἐν Θεσμοφόρῳ μάγειρος, ἄνδρες δικταεῖς, (οὐ χεῖρον γὰρ καὶ τούτου μνησθῆναι,) τί φησι;

a. Σφόδρα μοι κεχάρισαι, Σιμία, νῆ τοὺς θεοὺς, ταυτὶ προεῖπας! τὸν μάγειρον εἰδέναι πολὺ δεῖ γὰρ αἰεὶ πρότερον, οἷς μέλλει ποιεῖν τὸ δεῖπνον, ἢ τὸ δεῖπνον ἐγγχειρεῖν ποιεῖν.

5 Ἄν μὲν γὰρ ἐν τις τοῦτ' ἐπιβλέψῃ μόνον, τοῦτον ποιῆσαι κατὰ τρόπον πῶς δεῖ, τίνα τρόπον παραθεῖναι δ', ἢ πότε, ἢ πῶς σκευάσαι

δεῖ, μὴ προῖδηται τοῦτο μηδὲ φροντίση, μάγειρος οὐκ ἔστ', ὄψοποιὸς δ' ἔστ' ἴσως.
10 οὐ ταυτὸ δ' ἐστὶ τοῦτο, πολὺ (δὲ) διηλλαχέ. (στρατοῦ) στρατηγὸς πᾶς καλεῖθ', ὡς ἂν λάβῃ δύναμιν ὁ μέντοι δυνάμενος κὰν πρᾶγμασιν

ἀναστραφῆναι καὶ διαβλέψαι τὸ πᾶν, στρατηγὸς ἐστίν, ἡγεμὼν δὲ θάτερον.
15 Οὕτως ἐφ' ἡμῖν σκευάσαι μὲν, ἢ τεμεῖν ἐδέσμαθ' ἐψῆσά τε, καὶ φῦσαν τὸ πῦρ, ὁ τυχῶν δύναται ἄν ὄψοποιὸς δ' οὐ μόνον

apponendum sit, vel quando, vel ut apparandum neque providet, neque curat, [dum, coquus non est, sed opsonator fortasse:

10 non idem vero hoc est, sed longe diversum. (Exercitus) dux quisque vocatur, qui copias paravit; sed, qui in negotiis versari potest et caput rerum perspicere, dux est, duotor vero aliud.

15 Sic inter nos apparare quidem, vel secare cibos, et coquere, et sufflare ignem, unusquisque possit; sed enim opsonator modo

τοιούτος ἐστίν, ὁ δὲ μάγειρος ἄλλο τι συνιδεῖν τόπον, ὄραν, τὸν καλοῦντα, τὸν πάλιν

20 δεῖπνοντα, πότε δεῖ καὶ τίν' ἰχθὺν ἀγοράσαι, (οὐ τοῦ τυχόντος). Πάντα μὲν λήψει σχεδὸν αἰεὶ γ' ἄν, οὐκ αἰεὶ δὲ τῶν γ' αὐτῶν χάριν ἔξεις ὁμοίαν, οὐδ' ἴσῃν τὴν ἡδονήν.

Ἀρχέστρατος γέγραφέν τε, καὶ δοξάζεται 25 παρὰ τισιν οὗτος ὡς λέγων τι χρήσιμον, τὰ πολλὰ δ' ἠγνόηκε κοῦδὲ ἐν λέγει.

Μὴ πάντ' ἄκουε, μηδὲ πάντα μάνθανε τῶν οὐ βεβαίων ἐνιά γ' ἂν τὰ γεγραμμένα, κενὰ μᾶλλον ἢ τότ', οὐδὲ περὶ μαγειρικῆς οὐδ' ἐστὶν εἰπεῖν, οὐδὲ πῶ γ' εἶπ' ἀρτίως.
30 ὄρον γὰρ οὐκ ἔσχ', οὐ γ' ὁ καιρὸς (κύριος), οὐθ' ἡδ' ἑαυτῆς ἐστὶ δεσπότης γ', ἐὰν δ' εὖ μὲν οὐ χρήσῃ τῇ τέχνῃ, τὸν τῆς τύχης καιρὸν δ' ἀπολέσῃ, παραπῶλον ἢ τέχνη.

35 a. Ἄνθρωπε, μέγας εἶ! τουτονὶ δ', ὃν ἀρτίως

ἔφης ἔχοντα πείραν ἤκειν πολυτελῶν πολλῶν τε δεῖπνων, ἐπιλαθέσθαι, Σιμία, πάντων ποιήσω, θρῖον ἂν δεῖξω μόνον, παραθῶ τε δεῖπνον ὅζον αὔρας Ἀττικῆς.
40 ἐξ ἀντλίας ἤκοντα, καὶ γέμοντ' ἐτι φορτηγικῶν που βρωμάτων ἀγωγίαις τῇ μῆ ποιήσω νυκτάσαι παροψίδι.

Versu 1 « Porson. Σιμία, quæ antiquior fuisse videtur forma, ab Æolico σίμμος formata; sed codex A καὶ χάρις αἰεὶ μία, et rectius scribi Σιμία, a σίμος, monui præf. Menandri p. 16, auscultante

talis est, coquus autem aliud quiddam.

locum simul considerare, horam, invitantem, [iterum

20 cœnantem, quando piscis et quis emendus sit, (non est uniuscujusque). Omnia fere accipies semper, sed non habebunt eadem semper eam gratiam, paremque voluptatem. [dem

Arcestratus et scripsit, et celebratur hic 25 a nonnullis, tanquam utilia dicens; sed plurima ignoravit et nihil dicit.

Ne audi omnia, neque omnia disce: infirma enim sunt quædam scripta, et vaniora quam olim; nec de arte coquinaria

30 vel dici plene potest, vel dietum adhuc ab [aliquo,

Dindorfio. (Notus Simia sycophanta in Plauti Pseudolo.) » E M. Versus 2 et 3 sic scribo:

ταυτὶ προεῖπας! β. εἰδέναι γὰρ αἰεὶ πολὺ δεῖ τὸν μάγειρον πρότερον, οἷς etc.

V. 7 δ' ἢ πότε? Meinek. pro δὲ ποτ'. V. 8 δεῖ addidit idem. Libri προῖδη τε, quod correxit Dobræus. V. 9 libri οὐκ ἐστὶ μάγ., perperam collocato nomine μάγ. In fine codd. AB ἐστίν, emendatum ex VL. Schweigh. ἐστὶ δέ. V. 10 inserui δέ. V. 11 ἀκέφαλος incipit στρατηγὸς πᾶς etc. Cui πολὺ repetitum præfixit Mein. Verosimilius visum est, nomen στρατοῦ simile adjecisse. V. 13 τὸ πᾶν scripsi. Vitiose et alieniore sententia legebatur καὶ διαβλέψαι, τί που στρατηγὸς ἐστίν, etc. Similia in codd. a et ou: inde mendum. V. 16 ἐδέσμαθ' scribendum erat: mendose libri ἡδύσμαθ'. V. 19 rectius sic scribas:

τόπον συνιδεῖν, ὄραν, καλοῦντα, τὸν π.

V. 21 οὐ τοῦ τυχόντος, Dobræi conjectura, et sententiæ et metro conveniens, quam merito probavit Mein. V. 22 et 23 vulgo

αἰεὶ γὰρ, οὐκ αἰεὶ δὲ τὴν τούτων χάριν ἔχει ὁ ὁμοίαν.

Meinek. auctore Jacobs. ἔχεις ἄμ. (idemque criticus χάριν conjecerat pro ἀρχήν, quod est in libris), sed malit etiam ipse ἔξεις, quod congruit τῷ λήψει. Ξ et χ confusa Eur. Hecubæ 439, ubi legendum ἔξουσαν pro ἔχουσαν. Cf. Xenoph. Anab. 5, 6, 2, scholia brev. Iliad. 15, 209, etc. V. 25 libri οὔτως. V. 28-30 vulgo sic leguntur

τῶν βεβαίων ἐστ' ἕνεκα τὰ γεγραμμένα κενὰ μᾶλλον ἢ ὅτ' ἦν οὐδέπω γεγραμμένα. οὐδ' ἐστὶν εἰπεῖν περὶ μαγειρικῆς: ἐπεὶ εἶπ' ἀρτίως . . . . .

in quibus mendosa sunt βεβαίων et ἕνεκα, verbaque ὅτ' ἦν οὐδ. γεγρ. adscripta explicandi causa τῷ

siquidem fines non habet id, cujus tempus (doluminus) est;

neque ipsa sui sola potens est: nam artem quamvis probe adhibeas, si fortunæ tempus perdis, simul perdit est ars.

35 a. Mi homo, magnus es! illum autem, quem [nuper

dicebas adesse, sumptuosarum multarumque epularum peritum, oblivisci, Simia, cunctarum faciam, si modo thrium ostendero et cœnam apposuero Attici odoris:

40 e sentina profectum, et oppletum adhuc bajulatoriorum ciborum fastidiis, annuere faciam paropsidi meæ.

τότε, quod restitui. Ἐπει quoque vitiosum, et fortasse metu lituræ relictum ab eo, qui male legerat εἴπ'. V. 31 et 32 libri corrupte :

δρον γὰρ οὐκ ἔσχηκεν, οὐδ' ἡ καίρος,
αὐτὴ δ' ἑαυτῆς ἐστὶ δεσπότης, etc.

Fortè neglectum esse videtur κύριος post καιρός. V. 32 despotis ex codd. PVL. Versu 33 « libri τῆς τέχνης. At τέχνης καιρὸν εἶναι vix aliud est quam τέχνη εὖ χρῆσθαι. Scripsi igitur τῆς τύχης. (De his verbis sæpius commutatis v. Eurip. Palamed. 1, Philem. Panerat. 1. Both.). Non omnia in scientia, multa etiam in fortuna posita esse dicit » *E M.* V. 34 sic Casaub. Libri δὲ καιρὸν ἀπ. V. 35 libri μέγας γὰρ εἶ. Correxerit Adamus. Sequentia perperam alteri personæ tribuuntur. V. 37 librorum ἐπιλαθέσθαι σημεία correxit Meinek. Idem v. 40 emendavit quod legebatur ἤκοντι καὶ γέμων vel γέμων τέτι, et v. 41 φορτηγῶν et ἀγωνίας. Ibidem ego που posui pro μοι. De μ et π confusis v. Aristoph. Plut. 1016. V. 42 libri mendose et inepta sententia :

εἰ μὴ, ποιήσω νυστάσαι παροψίδι.

Literæ κ et σ confusæ, ut Hymn. Homer. in Lunam 6; cf. Iliad. 21, 18, ubi olim legebatur ἔκθορε pro ἔσθορε.

III. ΟΜΩΝΥΜΟΙ.

1.

Athen. 8, p. 381, C : τὴν δ' ἐξαιρέσει Διονύσιος ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν τοῖς Ὀμωνύμοις τῷ δράματι οὕτως εἴρηκε, ποιήσας τινὰ μάγειρον πρὸς τοὺς μαθητὰς (fort. τὸν μαθητὴν) διαλεγόμενον :

Ἄγε δὴ, Δρόμων, νῦν, εἴ τι κομψὸν ἢ σὸν

ἢ γλαφυρὸν οἶσθα τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων,
φανερὸν ποιήσον τοῦτο τῷ διδασκάλῳ :

νῦν τὴν ἀπόδειξιν τῆς τέχνης αἰτῶ σ' ἐγώ.

5 Εἰς πολεμίαν ἄγω σε· θαρρῶν κατὰ τρεχεῖ!
ἀριθμῶ διδάσαι τὰ κρέα, καὶ τηροῦσί σε·

COGNOMINES.

1.

Age igitur, Dromo, si quid lepidum scis, vel sapiens,

vel elegans, tuarum rerum,
manifesta id mihi magistro!
nunc specimen ego te artis posco.

5 In hostilem terram te duco : bono animo invade!
numeratas dederunt carnes, et te observant :
iis mollitis et percocis,
numerum earum, ut te jubeo, confunde.
Piscis crassus adest, et ipse quoque tuus est;

τακερὰ ποιήσας ταῦτα καὶ ζέσας σφόδρα,
τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ὡς λέγω σοι, σύγγειον.
Ἰγθύς ἀδρὸς πάρεστι, καὐτός ἐστι σός·

10 κἂν τέμαχος ἐκκλίνης τι, καὶ τοῦτ' ἐστὶ σὸν,

ἕως ἂν ἐνδὸν ἢ μὲν· ὅταν δ' ἐξω γ', ἐμὸν·
ἐξαιρέσεις καὶ τᾶλλα τὰ κλύουθ', ὅσα
οὐτ' ἀριθμὸν οὐτ' ἐλεγχὸν ἐφ' ἑαυτῶν ἔχει,
περικόμματος δὲ τάξιν ἐν δαίσιν φέρει,

15 εἰς αὔριον σὲ κάμει ταῦτ' εὐφρανάτω,
λαφυροπόωλα. Παντάπασι μεταδίδου,
τὴν πάροδον ἴν' ἔχης τῶν θυρῶν εὐνοουστέραν!
τί δεῖ λέγειν με πολλὰ πρὸς συνευδῶτα;
ἐμὸς εἶ μαθητῆς, σὸς δ' ἐγὼ διδασκαλός·

20 μέμνησο τῶνδε, καὶ βιάδιζε δεῦρ' ἄμα!

Versu 1 libri plures Δρίμων. V. 6 « ἀριθμῶ, certo numero, h. e. numerata : v. Dobr. Advers. 1, p. 109, Valck. ad Herodot. 6, 58. V. 7 τακερὰ Casaub. pro τὰ κρέα. » *E M.* V. 9 καὐτός scripsi. Libri ταυτός, κ et τ commutatis, de quo ad Odys. 1, 60. Tautologie codex A et Grotius τάντός ἐστι σά. V. 10 « ἐκκλίνειν, surripere, nove dictum videtur. » *M.* V. 11 corrupte libri ἕως ἂν ἐνδὸν ὄμειν. Sed recte VL δ' ἐξω γ' ἐμὸν, quo spectat etiam δ' ἐξω ἐμὸν in ABP. Frustra Schweigh. ἕως δ' ἐμὸν. V. 13 οὐτ' pro οὐδ' Dind. V. 14. « Edulii facti e parvis carniū frustis nomen est περικόμματος, *minutal*. Hic vero pericommatis loco esse dicuntur particulae e singulis cibis decerpæ et furto ablatae. » *Casaub.* Ibi libri θέσιν pro δαίσιν, δ et θ (v. Athen. 13, p. 575, B, Μαραθῶν pro Μάρδων, ut videtur), itemque αἰ et ε confusis, ut sæpius. V. 15 et 16 vulgo : εὐφρανάτω. λαφυροπόωλα παντ. μετ. Emperius λάφυρα· πυλωρῶ etc.

2.

Athen. 14, p. 615, E : Διον. μὲν δ Σινωπεὺς, ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ Ὀμωνύ-

10 et si quod salsamentum avertis, etiam id est tuum, quamdiu iutus est; sin autem foris, meum.

Exempta, et cetera ejusmodi, quotquot nec numerantur, neque convineuntur, sed minutalis locum in cibis tenent,

15 cras hæc te et me lætificabunt, prædæ venditores duos. Omnino omnibus im-

[perti, quo accessum ad fores benevolentiozem habeas!

quid opus me multa dicere conscio?
meus es discipulus, et tuus ego magister :

20 memento horum, et huc intrato mecum!

μοι μνημονεύει Κηφισοδώρου τοῦ πλάνου, διὰ τούτων,

Κηφισοδώρον φασιν, ἐπικαλούμενον
πλάνον, τιν' ἐν Ἀθήναισι γενέσθαι, τὴν σχο-

λὴν
εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ βίου καταχρώμενον·
τὸν ἐντυχόντα πρὸς τὸ σιμὸν ἀνατρέχειν,
5 ἤσυχα καθίεσθαι τ' ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ.

Respicit Eustath. ad Odys. p. 1382, 40. Versu 2 πλάνον, *planum*, circulatorum : v. Gesneri Thes. L. L. v. *planus*. Eust. l. c. : ἔτι δὲ καὶ ὁ πλάνος, τέχνην οὕτως ἔχων κατὰ τὸ ἀποπλανᾶν (vulgo τ. αὐτὸς ἔχ. καὶ τὸ ἀπ.) τοὺς θεωμένους, ὅποιοι Κηφισοδώρος τις καὶ Πανταλέων. V. 3 τοῦτο τὸ μέρος τοῦ βίου periphrastice dictum est pro τοῦτον τὸν βίον, ut Polyb. 1, 1, 20; 8, 10; 2, 37, 10; 10, 7, 8, etc. V. 4 dedi τόν. Libri τοῦτον, glossema inconcinnum. V. 5 libri corrupte

ἢ συγκαθεῖναι τῇ πὶ τῇ βακτ.

Acute Jacobs. agnovit ἤσυχα. Καθεῖναι malit Meinek. collato Lobeck. ad Soph. Aj. 250.

IV. ΑΙΜΩΤΤΩΝ.

Sic scribendum putavi pro eo quod editur Αιμός.

Schol. Hom. Iliad. 11, 515 : αἰσχρὸν γὰρ ἦν τὸν ἦρωα (Machaonem) πυρέττοντα παραβαλεῖν, καὶ κενούμενον τὴν γαστέρα, ἢ προποτιζόμενον. ταῦτα γὰρ κωμικὰ, ὡς καὶ τῷ Διονυσίῳ πεποιήται ἂν λιμώττων Ἡρακλῆς, Σειληνὸς δὲ κλύζειν πειρᾶται τὸν Ἡρακλέα. In his Mein. pro παραλαβεῖν legendum esse vidit παραβαλεῖν, ostendere. Deinde libri πεποιήται ἐν Αιμῶ τῶν νόσων Ἡρακλῆς. Recte Mein. νόσων, sed hoc a glossatore adscriptum est. Eustath. p. 859, 49 : γελοῖος οὖν, φασί, καὶ Διονύσιος, ὅς πεποιήται νοσῶν Ἡρακλῆς, καὶ Σειληνός (sic, ut recentiores; quanquam Herodotus quoque 7, 26, Σειληνοῦ, nisi error est) κλύζειν αὐτὸν πειρώμενος.

V. ΣΩΖΟΥΣΑ (?).

1.

Athen. 11, p. 467, D, de δαίηνῳ, poculo : Διον.

2.

Cephisodorum quendam aiunt, cognominatum planum, Athenis fuisse, qui olium huic generi vitæ impenderet;

eum acclivitate inventa in eam incurrere,
5 quiete autem descendere baculo innixum.

SERVATRIX (?).

1.

a. Quot autem Thericleorum genera sunt venustorum, mulier, dicotyta, tricotyta, dinus magnus, metretam capiens, cymbium, scyphi, ryta!

δ Σινωπεὺς ἐν Σαζούσῃ, καταλέγων ὀνόματα ποτηρίων, μνημονεύει καὶ τούτου (sc. τοῦ δαίηνου), λέγων οὕτως,

α. Ὅσα δ' ἐστὶν εἶδη Θηρικλείων, τῶν καλῶν,
γύναι, δικότυλοι, τρικότυλοι, δαίηνος μέγας,
χωρῶν μετρητῆν, κυμβίον, σκύφοι, ρυτά!
β. Ποτήρι' ἢ γραῦς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν βλέπει.

Titulus suspectus, vixque dubito quin legendum sit Σαζούσα, *Convivens mulier*. Nam υ et ω, itemque ου et ω, videntur commutata, ut apud Theopompum Στρατ. 2, et Thuc. 7, 39. Stobæus quidem fr. 2 Σώτειρα. V. 2 γυάλοι conjiciebat Letronnius *Observ. sur les noms des vases grecs*, p. 44. V. 3 ρυτά ex hoc loco memorat Athen. ib. p. 497, C.

2.

Stob. Floril. 125, 8, cum lemme : Διονυσίου Σωτείρας

Πρὸς τὸν τελευτήσανθ' ἕκαστος, καὶ σφόδρα
ζῶν ἐχθρὸς ἦν τις, γίγνεται φίλος τότε.

Vulgo κἂν σφ. ὦν ἐχθρὸς ἦ. Codex B-ἦν, sed recte Meinek. ut edidimus.

EX INCERTA FABULA.

Stob. Floril. 38, 2 et 6, Διονυσίου nomine adscripto.

Ἐπειτα δ' οὐδὲ τοῦτο γινώσκεις, ὅτι
τοῖς οὐδὲν οὐδὲ εἰς ὄλωσ φθονεῖ;
Ἄει τὰ σεμνὰ πάντα κέκτῃται φθόνον.
Ἄπαν τὸ λίαν συνετὸν ἐστ' (ἂν) ἐπίφοβον.
5 Λιτὸς γενόμενος τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.
Εἰσὶν τινες νῦν, οὓς τὸ βιάσκαίνειν τρέφει.

Versu 3 obscuratum est voc. gravissimum σεμνά. Scribo : Ἄει γ' ἅπαντα σεμνὰ κεκτ. φθ. V. 4 libri tautologie συνετὸν ἐστ' ἐπίφοβον. V. 5 λιτὸς, *tenuis, pauper*. « Quinque sunt fragmenta. Versu 6 Trincavellus Diogenis nomen adscripsit. Versu 3 tragici poetæ esse videri potest. » *E M.*

b. Pocula anus, aliudque nihil spectat.

2.

Defuncto aliquo quisque, quamvis vehementer inimicus in vita fuerit, tunc fit amicus.

EX INCERTA FABULA.

Tandem vero ne hoc quidem scis,
nihili hominibus neminem prorsus invidere? —
Grandia semper omnia sibi comparant invidiam.

— Omnis nimia intelligentia territat. —
5 Tenuis factus ne invidere rem habentibus. —
Sunt hodie nonnulli, quos alit maledicentia.

LXIV.
ERIPHUS.

• Eriphus, Antiphanis, cujus aliquot versibus, tanquam suis usus est teste Athen. 3, p. 84, B, vel æqualis, vel non multo inferior, mediæ certe comœdiæ poeta fuit, ut vel fabularum tituli indicant, Αἰολος, Μελίβοια, Πελασστής, quem etiam Eriphippus scripsisse fertur. Tacito dramatis titulo laudatur Athen. 2, p. 58, A, quo loco usus Eust. ad Hom. p. 1686, 43, honorifice λόγιον ἄνδρα Eriphum appellat. » *E M.*

I. ΑΙΟΛΟΣ.

Athen. 4, p. 134, C: τούτους οὐκ ἀναρμόστως ἄν τις ἐπενέγκαι τὰ Ἐρίφου τῆς κωμικῆς ἐν Αἰόλῳ εἰρημέναι τάδε.

Λόγος γὰρ ἐστὶ ἀρχαῖος οὐ κακῶς ἔχων·
οἶνον λέγουσι τοὺς γέροντας, ὃ πάτερ,
πεῖθειν χορεύειν οὐ θέλοντας.

Versus 2 et 3 negligenter constructos sic scribo:

οἶνον χορεύειν, ὃ πάτερ, λέγουσι τοὺς
γέροντας οὐκ ἐθέλοντας (ἄν) πεῖθειν.

Sic enim οὐκ ἐθέλοντας, vidiatoribus numeris, Eust. ad Odys. p. 1770, 7. « Respicit incerti poetæ versum ab Athen. 10, p. 428, A, servatum:

Οἶνος ἀνωγε γέροντα καὶ οὐκ ἐθέλοντα χορεύειν. »
E M.

II. ΜΕΛΙΒΟΙΑ.

Athen. 3, p. 84, B, de malis citriis: ἔτι δ' ὄντως ἐκ τῆς ἀνω χώρας ἐκείνης κατέβη εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸ φυτόν τοῦτο, ἔστιν εὐρεῖν λεγόμενον καὶ παρὰ τοῖς τῆς κωμικῆς ποιηταῖς, οἳ καὶ περὶ τοῦ μεγέθους αὐτῶν τι λέγοντες τῶν κητρίων μνημονεύειν φαίνονται. Ἀντιφάνης μὲν ἐν Βοιωτίᾳ (fr. 1) « Καὶ περὶ μὲν ὄψου... τίμιον » Ἐριφος δ' ἐν Μελίβοια, αὐτὰ ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα προθεῖς, ὡς ἴδια, τὰ τοῦ Ἀντιφάνους, ἐπιφέρει « Παρ' Ἐσπερίδων » κτλ.

ÆOLUS.

Dictum enim antiquum est haud malum, pater, Vinum (ita dicunt) persuadet senibus, ut saltent inviti. »

MELIBOEA.

a. Et de opsonio quidem vel dicere stultum est, tanquam insatiabilibus; sed hæc sume mala, virgo. b. Pulchra quidem! a. Pulchra sane, [per deos?] nuper enim hoc semen
5 Athenas venit ab rege (Persarum).

α. Καὶ περὶ μὲν ὄψου γ' ἠλίθιον τὸ καὶ λέ-
γειν,

ὡσπερ πρὸς ἀπλήστους· ἀλλὰ ταυτὶ λάμ-
θανε,
παρθένε, τὰ μῆλα. β. Καλά γε! α. Καλὰ
δῆτ', ὦ θεοί!

5 νεωστὶ γὰρ τὸ σπέρμα τοῦτ' ἀφιγμένον
εἰς τὰς Ἀθήνας ἐστὶ παρὰ τοῦ βασιλέως.

γ. Παρ' Ἐσπερίδων, ὦ μὴν γε. α. Νῆ τὴν
Φωσφόρον,
φῆσιν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι! β. Τρία
μόνον ἐστίν. α. Ὀλίγον τὸ καλὸν ἐστὶ παν-

ταχοῦ,
καὶ τίμιον. β. Τούτων μὲν ὀβολὸν, εἰ πολὺ,
10 τίθημι. α. Λογιούμαι γ' ἄν. β. Αὐτὰ δὲ
ῥόαι γ',

ὡς εὐγενεῖς! α. Τὴν γὰρ Ἀφροδίτην ἐν Κῦ-
πρω

δένδρον φυτεῦσαι τοῦτό φασιν ἐν μόνον·
βράβηλα πόλλ' ἄτιμα. β. Κᾶτα τρεῖς μόνον
καὶ τάσδ' ἐκόμισας; α. Οὐ γὰρ εἶχον πλείω-
νας.

Versu 6 pro Φωσφόρον Antiphanes Ἄρτεμιν. V. 7 Meinek. φασίν. Deinde melius scribetur β. Μόνον [τρί] ἐστίν. V. 10 vulgo sub eadem persona τίθημι· λογιούμαι γάρ. In fine versus ex codd. ABP addidi γ'. V. 13 mendose codd. βέρβεια πολυτίμητα. Una citrus, arbor honorata, opponitur multis βραβή-
λοις contemptis, velut prunis silvestribus. Literæ λ et ι similes: igitur forte scriptum βραβηια magis magisque fuerit corruptum. Seidlerus conjiciebat ἔρμια πολυτίμητα. V. 14 sic Dindorfius: libri τάσδε κομίσας vel κομίσαις.

2.

Athen. 2, p. 58, A: γηνείων δ' ὦν Ἐριφος (in-
tell. μνημονεύει),

c. Ab Hesperidibus, putabam. a. Per Luciferam, aurea hæc mala esse dieit! b. Tantummodo tria sunt. a. Rarum ubique pulchrum est, et honoratum. b. Horum oboli, si plurimum, 10 statuo pretium. a. Consulam. b. Sed hæc Medica [mala] quam nobilia sunt! a. Quippe Venere in Cypro hanc unam modo arborem plantasse narrant; frutices multi contempti sunt. b. Igitur tria tantum etiam hæc attulisti? a. Neque enim habebam [plura].

— ὦν λευκά γε,
καὶ μεγάλα· χήνει ἐστίν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ·
οὗτος δὲ φησι ταῦτα τὴν Λήδαν τεκεῖν.

Eustath. loco laudato in prolegomenis: Ἐριφος (λόγιος δὲ ἦν καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος) χήνευα ληρεῖ ὦν λευκά τε καὶ μεγάλα τὴν Λήδαν τεκεῖν. » Ad Melibœam hæc retuli propter similitudinem cum fragmento superiore. » *E M.*

3.

Athen. 7, p. 302, E, de θύνου ὑπογαστρῶφι dis-
serens: Ἐρ. Μελίβοια,

* Ταῦτα γὰρ οἱ πένητες, οὐκ ἔχοντες ἀγορά-
σαι

ὑπογαστρῶν θύνακος, οὐδὲ κρηνίων
λάβρακος, οὐδὲ γόγγρον, οὐδὲ σηπίας,
ἅς οὐδὲ μάκαρας ὑπερορᾶν οἶμαι θεοῦς.

Versu 1 Casaub. Ταῦθ' οἱ π., H. Jacobi Ταῦτ' ἀρα
πένητες. Ego sic restituo:

ταῦτ' γὰρ ὁ πένης, οὐκ ἔχων γ' ἐν ἀγοράσαι.

4.

Athen. 15, p. 693, C, de poculo ἀγαθοῦ δαίμο-
νος dicto: Ἐρ. Μελ.

Ἐκπῆν δέκ' ἄν, πρὶν ἀγαθοῦ δαίμονος πρῶτον
λαθεῖν.

Libri mendose Ἐκπῆν (quod Dobræus in ἐπεκ-
πίει mutabat) δέκας πρὶν ἀγαθοῦ πρῶτον δαίμονος
λαθεῖν, et novo versu πρὶν Διὸς σωτήρος, quod
glossema est, idque falsum: v. ann. ad Aristoph.
Pac. 300. Correxerunt Ἐκπῆν δέπας πρ. ἀγ. δαίμ.
πρ. λ., in quibus ineptum est δέπας. Δέκα, scil.
ποτήρια; πρῶτον, sc. ποτήριον.

5.

Antiatt. p. 98, 26: Ἡματῶσθαι: Ἐρ. Μελ.

III. ΠΕΛΤΑΣΤΗΣ.

Eriphippi quoque fabula est *Peltasta*.

Athen. 4, p. 137, D: εὐτράπεζοι δ' εἰσὶν ὄντως οἱ
Θετταλοὶ, κατὰ καὶ Ἐριφός φησιν ἐν Πελασσηῶν οὕτως,
Τάδ' οὐ Κόρινθος, οὔτε Λατὶς, ὦ Σύρε,

2.

— Ova alba quidem
et magna: anserina sunt, ut mihi videtur;
hic autem talia Ledam peperisse dieit.

3.

Hæc enim pauper, non habens unde emat
abdomen thynni, neque calvariam
lupi, neque congrum, nec sepias,
quas ne beatos quidem continere puto deos.

οὐδ' εὐτράπεζων Θετταλῶν ξένω τροφαί,
ὦν οὐκ ἄμοιρος ἦδε χεῖρ ἐγίγνετο.

Versu 1 οὐδὲ maluit Dind. V. 2 οὐδὲ post οὔτε, ut
δὲ post τὲ Thuc. 8, 48, etc. Libri mendose ξένων.
Θετταλοὶ εὐτράπεζοι ξένω, Thessali, qui peregrinum
bonis epulis excipiunt. Partem horum repetiit Eust.
ad Hom. p. 331, 14.

LXV.

EUBULIDES.

Ex uno quod superest fragmento Meinekius ef-
fecit (Hist. crit. Com. p. 421) non fuisse diversum
hunc Eubulidem a celebri dialectico Milesio, Eu-
clidis audite et Aristotelis adversario, de quo
vid. Diog. Laert. 2, 108, ibique Menag. » Idem
Diogenes 6, 20 et 30 memorat philosophi hujus
librum: Εὐβουλος (Menag. Εὐβουλίδης) δὲ φησιν ἐν
τῷ ἐπιγραφομένῳ Διογένους πρᾶσις οὕτως, etc.,
ex quo falso Διογένους πρᾶσις inter Eubuli fabula-
rum titulos receptum est a Meursio aliisque. Nam
recte Menagius nostrum Eubulidem intellexit. »

ΚΩΜΑΣΤΑΙ.

Athen. 10, p. 437, D: τῆ ἑορτῆ τῶν Χοῶν ἔθος
ἐστὶν Ἀθήνησι πέμπεσθαι δῶρά τε καὶ τοὺς μισθοὺς τοῖς
σοφισταῖς, οἵπερ καὶ αὐτοὶ συνεκάλουν ἐπὶ ξενίᾳ τοὺς
γνωρίμους, ὡς φησιν Εὐβουλίδης ὁ Διαλεκτικός (e
Stoicis) ἐν Κωμασταῖς δράματι οὕτως,

Σοφιστῆς, κάκιστε, καὶ Χοῶν δέει

τῶν μισθοδώρων, σῦκα δειπνῶν ἐν τρυφῇ.

« De hoc more cf. Bekkeri Chariclem vol. 1, p. 140. »
E M. Versu 2 libri οὐκ ἀδείπων ἐν τρ. Dobr. Ad-
vers. 2, p. 327, σῦκα δειπνῶν ἐν τρυφῇ. Bene Mein.
ut edidimus, h. e., illo interprete, qui in aliorum
luxurie vili cibo vesceris.

LXVI.

HENIOCHUS.

« Heniochus, Atheniensis, mediæ comœdiæ
poeta, testante Suida, qui titulos fabularum com-
memorat, præter eas quarum fragmenta super-

4.

Ebiberit decem antequam Genii primum capiat.

PELTASTA.

Hæc non Corinthus, neque Lais, Syre,
neque hospitalium peregrino Thessalorum epulæ,
quarum non erat expers hæc manus.

COMASTÆ.

Sophistam agis, pessime, et Choûm festi timore
mercedem donantis, ficibus vescens in luxuria.

sunt, Ἐπίκληρος, Θωρύκιον, Φιλέταιρος, Δις ἐξαπατώμενος. Quorum alter scribendus videtur Θωρυκίων, quod nomen habemus ap. Aristoph. Ran. 365, 383. Nisi potius Θορίκιος titulus fuit, ut unius ex Antiphanis comœdiis; multæ enim fabulæ a pagis Atticis nominatæ, neque omnes recensuit Elmsleius ad Acharn. 177. Ceterum dolendum in Stobæi ecloga (fragm. inc.) non addi fabulæ titulum. Nam fragmentum ipsum satis memorabile est, siquidem Græcas urbes personatas a poeta in scenam inductas esse inde cognoscimus: qua in re imitatus est Eupolidem in Πόλειον et Aristophanem in Νήσοις. » *E M.*

I. ΓΟΡΓΟΝΕΣ.

Athen. 11, p. 483, E, de cothone disserens: Ἡνώγιος Γοργόσι

— Πιεῖν, πιεῖν τις ἔγχει, πυριγενῆ λαβών, βραχύωτον, κυκλωτερῆ, παχύστομον κώθωνα, παῖδα φάρυγος!

« Versu 1 libri ἔγχειτω (quod ortum fuerit ex his ἔγχει, τὸν π. *Both.*). Correxerit Dobr. Add. ad Aristoph. p. 128. Idem quæ sequuntur in libris, hoc ordine se excipientia: λαβὼν πυρ. κυκλ. παχ. transposuit. V. 2 παχύστομον ad superciliosam et quasi tumentem cothonis oram referendum est: v. ad Eubuli Aleat. fr. 1. Στόμα oram poculi dixit etiam Sophocles OEd. Col. 438, ubi λαβὰς ἀμφιστόμους intelligo *ansas utrimque oram crateris ambientes*. V. 3 vulgo φάρυγος, forma inusitata Atticis. (At v. Matth. Gr. addit. ad pag. 76. *Both.*) Παῖδα φάρυγος, *gulæ ministrum*, festivo dicit cothona, ut Toup. annotavit Emend. 2, p. 35. » *E M.*

II. ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΣ.

« Polyuctus, qui fabulæ nomen fecit, non dubito quin sit Sphettius, Demosthenis in tractanda rep. socius celebrer, sed idem luxuria notatus: v. Anaxandrides Ter. 1, Ruhnken. Hist. crit. orat. p. 80. » *E M.*

Athen. 9, p. 396, D, de γαλαθνοῖς disserens: Ἡν. Πολυεύκτης,

Ὁ βοῦς ὁ χαλκοῦς ἦν ἀνεφθός δεκάπαλαι ὁ δ' ἴσως γαλαθινὸν τέθυκε τὸν χοῖρον λαβών.

GORGONES.

Potum, potum infunde, sumpto cothone ignigeno, brevibus auribus rotundo, crassa ora, gulæ ministro!

POLYEUCTUS.

Bos æneus perdudum coctus esset, [cavit. et ille lactentem fortasse sumptum porcum sacrifi-

Versu 1 libri Ὁ βοῦς χαλκοῦς ἦν ἀνεφθός δὲ καὶ πάλαι. « Recte Porson. Miscell. p. 240 δεκάπαλαι, ut τετράπαλαι Callim. epigr. 2, 4; quod etiam Jacobs. animadverterat. Respicitur notum aliquod simulacrum bovis ænei, qualia Olympiæ et Delphis, aliisque locis, dedicata erant, teste Pausan. El. 27, 9, et Phoc. 16, 6. Athenis tale signum positum erat in Acropoli: vide Exercitt. philol. in Athen. 1, p. 29 sq. et Bergkii Comment. de Acropoli Athen. p. 979 seqq. in Annal. antiq. stud. 1845. Convivator, et fortasse Polyuctus ipse, iratus cunctanti coquo hæc dixisse videtur apud Heniochum. » *E M.* Ceterum v. 1 melius foret ἐφθός ἦν ἂν δ., alterum autem versum ita scribo:

ὁ δὲ γαλαθινὸν τέθυκε ἴσως χοῖρον λαβών.

III. ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΩΝ.

Athen. 6, p. 271, A: Ἡν. ἐν Πολυπράγμωνι, Ὁρῶ δὲ (θαῦμ' ἄπιστον) ἰχθύων γένη περὶ τὴν ἄκραν παίζοντα, κωδισούς, σπάρους, ψήττας, ἐρυθρίνους, κεστρέας, πέρκας, ὄνους, θύνους, μελανούρους, σηπίας, αὐλωπίας, 5 τρίγλας, ἐλεδώνας, σκορπίους.

Versu 1 libri inconcinne Ὁρῶ γάρ, quod in δὲ mutavit Schweigh. V. 3 ἐρυθρίνους formam novit Aristoteles: v. H. A. 6, 12, 1, cum Schneideri annot. Etiam Athen. 7, p. 300, E, et p. 327, B, ἐρυθρίνον dicit hunc piscem; sed h. l. habet ἐρυθρίνους, scriptura non magis probabili quam apud Ovidium fragmento Halieuticon 104, ubi codd. vulgati

cæruleaque rubens erythinus in unda.

Idem appellatur ἐρυθρός. Marcellus Sid. 13:

καὶ κεστρεῖς, ἐρυθροὶ τε, καὶ ἀκταῖοι μελάνουροι.

V. 5 ἐλεδώνας, sic Aristoteles H. A. 4, 1, 15, ubi v. annot. Hesychius quoque Ἐλεδώνη: ὁ πολύπους, Suidas Ἐλεδώνη (sic), et alio loco Ἐλεδώνη: ἀνθος (? v. Aristot. H. A. 8, 5, 3, etc.). Hic tamen cod. A ἐλεδῶναι, sed Dind. et Mein. recte, ut nos.

IV. ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

« Trochilus servi nomen videtur. » *Mein.*

Athen. 9, p. 408, A: ἔτνος δὲ κυαμίνου μνημιό νεύει Ἡν. ὁ κοιμικός ἐν Τροχίλω, λέγων οὕτως,

CURIOSUS.

Videoque (miraculum incredibile) piscium genera oram circumludere, gobiones, sparos, rhombos, erythrinos, mugiles, percas, asellos, thynnos, melanuros, sepias, aulopos, mullos, heledonas, scorpiones.

α. Πρὸς ἑμαυτὸν ἐνθυμούμενος, νῆ τοὺς θεοὺς, ὅσα διαφέρει σῦκα καρδάμων· σὺ δὲ Παύσωνι φῆς τὸ δεῖνα προσελαληκέναι; β. Ναὶ, πρᾶγμα' ἀνηρώτα με δυστράπελον πάνυ,

5 ἔχον τε πολλὰς φροντίδων διεξόδους. α. Λέγ' αὐτό· καὶ γὰρ οὐκ ἀγέλοιόν ἐστ' ἴσως.

β. ἔτνος κυάμινον διότι τὴν μὲν γαστέρα φουσᾷ, τὸ δὲ πῦρ δ' οὐ; χάριεν, οἷς γινώσκειται, τὸ πρᾶγμα τοῦ Παύσωνος. ὧς δ' αἰεὶ ποτε 10 περὶ τοὺς κυάμους ἐστ' οὗτος ὁ σοφιστὴς τέλος.

Prima qualia eduntur, minime coherent: quæ sic scribenda puto:

α. Πρὸς ἑμαυτὸν ἐνθυμούμενός, νῆ τοὺς θεοὺς, ὅσα διαφέρει σῦκα καρδάμων, σὺ δὲ Παύσωνα φῆς τὸ δεῖνα προσελαληκέναι.

Atque ita verti. Dindorf. τῶ δεῖνι. V. 4 sic Meinek. Libri καὶ πρᾶγμα' ἠρώτα. V. 5 libri ἔχον et δυσεξόδους, correctæ a Jacobsio et Boissonadio. In versu 6 vox ἀγέλοιον male collocata: Scribo

Λέγ' αὐτὸ, ὃ καὶ γ' ἀγέλοιον οὐκ ἂν ἐστ' ἴσως.

Sequentia autem, quæ nemo sanus sana dixerit, sic constituo:

β. ἔτνος κυάμινον διὰ τί τῆ μὲν γαστέρι φύσ', οὐ δὲ πυροί; χάριεν, οἷς γινώσκειται τὸ πρᾶγμα τοῦ Παύσωνος. ὧς δ' αἰεὶ ποτε κυάμους περὶ γ' οὗτός ἐστιν ὁ σοφιστὴς τέλας!

TROCHILUS.

a. Apud me reputanti, per deos, qui ficus differat a nasturtio, tunc Pausonem id prædixisse ais?

b. Sane, et contra me rogavit rem difficillimam, 5 multasque cogitationum vias habentem.

a. Die illud, quod fortasse risus non erit expers.

b. Fabacia cur sit ventri inflatio, secus quam frumenta. Lepidum, quibus [cognitum est

Pausonis factum; mirumque, 10 semper cum fabis rem habere miserum hunc so- [phistam!

EX INCERTA FABULA.

Equidem statim uniuscujusque nomen dicam: sunt autem cunctæ omnis generis urbes,

Dedi φύσα, h. e. φύσα ἐστὶ, *status est*, pro eo, quod dicas φουσητικόν ἐστὶ, vel φουσᾷ, *statulentum est*, etc. Nec verba χάριεν et seqq. alteri personæ tribuenda sunt. V. 10 alienum sane τέλος: itaque Jacobs. malit πολλὸς, Dalecamp. ὄλος, Bergkiius τέως, sed longe similis aptiusque est τέλας, *miser*, qualis revera fuit pictor Pauson, de quo ad Aristoph. Plut. 598 nostræ ed.

EX INCERTA FABULA.

Stob. Floril. 43, 27, cum lemmate Ἡνιόχου.

Ἐγὼ δ' ὀνόματα μὲν καθ' ἑκάστης αὐτίκα λέξω· συνάπασαι δ' εἰσὶ παντοδαπαὶ πόλεις, αἱ νῦν ἀνοηταίνουσι πολλὴν ἤδη χρόνον.

Τάχ' ἂν τις ὑποκρούσειε κἀνέροισ', ὃ τι 5 νῦν ἐνθαδὶ ποτ' εἰσὶ· παρ' ἐμοῦ πεύσεται. Τὸ χωρίον μὲν γὰρ τόδ' ἐστὶ πᾶν κύκλω Ὀλυμπία, τῆνδὲ δὲ τὴν σκευὴν ἐκεῖ σκηνὴν ὄραν θεωρικὴν νομίζετε.

Εἶεν· τί οὖν ἐνταῦθα δρῶσιν αἱ πόλεις 10 ἐλευθερί' ἀφίκοντο θύσουσαί ποτε, ὅτε τῶν φόρων ἐγένοντ' ἐλευθεραὶ σχεδόν· κᾶπειτ' ἀπ' ἐκείνης τῆς θυσίας διέφθορον αὐτὰς ξενίζουσ' ἡμέραν ἐξ ἡμέρας Ἀβουλία, κατέχουσα* πολλὴν ἤδη χρόνον·

15 γυναῖκες δ' αὐτὰς δύο ταράττετον τινα, αἰεὶ συνοῦσαι· Δημοκρατία θατέρᾳ ὄνομα' ἐστὶ, τῆ δ' Ἀριστοκρατία θατέρᾳ, δι' ἃς πεπαρωνήκασιν ἤδη πολλὰκις.

Verisimile videtur Meinekio, comœdiæ, cuius ex prologo excerpti sunt hi versus, indicem fuisse Πόλεις, ut dramatis quod Eupolis scripsit, comparandum cum Aristophanis Νήσοις: v. supra dicta in Proleg. V. 1 vulgo καθ' ἑκάστην. V. 4 et 5 libri

quæ nunc jamdudum delirant.

Fortasse erit, qui me interpellat, quærens 5 cur tandem hic sint: ex me comperiet.

Locus hic quidem omnis circum est Olympia; hunc vero apparatus tentorium videre legatorum existimate. Age igitur: quid hic agunt urbes?

10 libertati sacra facturæ olim venerunt, quum tributis propemodum liberatæ essent; deinde vero post illud sacrificium perdidit eas, hospitio excipiens de die in diem, Incogitantia, multarum sedum occupans thro-

15 feminæ autem duæ perturbant eas, [num: quæ una sunt semper: alteri Democratia nomen est, alteri vero Aristocratia; quæ plus semel eas male inebriarunt.

τάχ' ἂν τις ὑποκρούσειεν δ τι πότε ἐνθάδε
νῦν εἰσι κἀνέροιτο· παρ' ἐμοῦ πεύσεται.

Bene Mein. : « Videntur hic plura turbata esse :
quis enim non ipsum hoc κἀνέροιτο post ὑποκρούς.
positum expectet? suspicabar aliquando

τάχ' ἂν τις ὑποκρούσειε κἀνέροιθ', δ τι
πότε ἐνθαδὶ νῦν εἰσι· παρ' etc. »

V. 6 occultatur vox gravis τόδε. Quare scribo :

τὸ χωρίον μὲν τόδε γ' ἂν ἐστὶ πᾶν κύκλω.

V. 7 putide libri σκηνὴν ἐκεῖ σκηνὴν ὄρν, etc. Forte
scriptum σκηνὴν pro σκευὴν porro depravasse vi-
dentur librarii. Ibidem libri τὴν δ' εἶδε pro τὴνδὶ
δὲ, quod posuit Valcken. Diatrib. p. 278. V. 8
cod. Voss. Πυθικὴν pro θεωρικὴν. Omnes νομίζεται,
quod correxit Grotius. V. 11 negligentissimi nu-
meri. Scribo

ὄτ' ἐλευθεραὶ γέγοντο τῶν φόρων σχεδόν.

Versu 14 quis credat, parvo intervallo talia repe-
tisse Heniochum, praesertim obscuriora quam v. 3
minusque fortiter dicto verbo κατέχουσα post διέ-
φθορον? Manifesto corrupta sic restituerim,

Ἀβουλία, κατέχουσα πολυέδρον θρόνον.

Similia in antiquis libris θ et χ : inde gliscente cor-
ruptela scripserint πολυέδρον χρόνον, πολυέδρον
(altero -ron- omisso), πολυέδρον χρόνον, etc. Πολυέδρον
θρόνον apte Comicus vocare potuit thronum per-
sonatæ Ἀβουλίας, in quo considerent cum illa missi
a civitatibus legati. V. 15 αὐτὰς Grotius pro αὐτὴν
librorum, qui etiam δὴ ἐταράττετον, quod correxit
Meinek.

LXVII.

HERACLIDES.

Athen. 12, p. 532, E, de Charete, Cleocharis
filio (v. Steph. Byzant. v. Ἀγγελί), Atheniensium
duce notissimo : εἰδείπνισεν Ἀθηναίους ἐν τῇ ἀγορᾷ,
θύσας τὰ ἐπινίκια τῆς γενομένης μάχης πρὸς τοὺς Φι-
λίππου ξένους, ὧν ἤγειτο μὲν Ἀδαίος, Ἀλεκτροῦν ἐπι-
καλούμενος, περὶ οὗ καὶ Ἡρακλείδης, ὁ τῶν κωμωδιῶν
ποιητὴς, μέμνηται οὕτως,

Ἀλεκτροῦνα, τὸν τοῦ Φιλίππου, παραβαλόντ'
ἄωρὶ κοκκίζοντα καὶ πλανώμενον,
κατέκοψεν· οὐ γὰρ εἶχεν οὐδέπω λόφον·
ἔνα κατακόψας μάλα συγνοῦς εἰδείπνισεν

5 Χάρης Ἀθηναίων τόθ', ὡς γενναῖος ἦν.

(HERACLIDIS.)

Gallum (ducem) Philippi, aggressum
intempestivo cantu et circumvagantem,

Ridicule Heraclides de viro, qui *Gallus* (Ἀλεκ-
τροῦν) cognominatus fuit, loquitur tanquam de
gallo gallinaceo, quem conciderit Chares potius
quam comederit, quippe junioem necdum dignum
coctura : alios vero multos gallos Charetem epu-
latum esse ait aequae strenue ac dimicaverit. « Ze-
nobijs 6, 34, Φιλίππου Ἀλεκτροῦν : αὐτὴ (ἡ πα-
ροιμία) τάττεται ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς κατορθώμασιν
ἀλαζονευομένων. Ἀλεκτροῦν γὰρ τις ἐγένετο Φιλίππου
στρατηγός, ὃν ἀπέκτεινεν, ὡς φασὶ, Χάρης δ' Ἀθηναῖος.
μέμνηται δὲ αὐτοῦ Ἡρακλείδης ὁ κωμικός, καὶ Ἀντι-
φάνης. Eustath. ad Odys. p. 1479, 37 : ἐστὶ δὲ τὸ
μὲν ἄωρὶ κοκκίζειν τὸν Ἀδαῖον Ἀλεκτροῦνα τὸ παρὰ
καιρὸν ἐπιβυλεῖν τῇ μάχῃ· τὸ δὲ μήπω λόφον εἶχεν
τὸ ἄοπλον εἶτι ὄντα (?) περιπεσεῖν κινδύνῳ. (Versu 1
libri mendose παραλαβών : v. excerpta ex Eusta-
thio. Both.) Schweigh. verba οὐκ εἶχεν οὐδ. λόφον
ad imperitiam et juventutem Adai refert. V. 5 γεν-
ναῖος, (nobilis, fortis,) ut Menander Θεοφορ. 2, 12 :

ἀλεκτροῦν γενναῖος ἐν ἑτέρῳ τροφῇ
ἐστίν, ὁ δ' ἀγεννής, καὶ δέδια τὸν κρείττονα.

Clytus Milesius ap. Athen. 14, p. 655, C : εἶχει
(ὄρνις μελεαγρίς) τὸ μὲν μέγεθος ὄρνιθος γενναίου,
h. e., interprete Dobræo Advers. 2, p. 355, gal-
linacei pyctæ (Colum. 8, 2, 5), sive certaminibus
præparati. Annotavit Schweigh., Charetis victo-
riam spectare ad alterutram duarum expeditionum,
quas olymp. 108, 1 (ante Chr. nat. 347)
Athenienses pro Olynthiis susceperunt adversus
Philippum Macedonem ejusque milites mercenarios
duce Adæo, quem commemorat etiam Damoxenus
Heautonpenth. versu 5. » E M. Versu 4 malo μάλα
δ' εἰδείπνισεν συγνοῦς.

[HERACLITUS.]

ΞΕΝΙΖΩΝ.

Athen. 10, p. 414, D : Ἡράκλειτος δ' ἐν τῷ Ξε-
νίζοντι Ἑλένην φησὶ τινα γυναῖκα πλείστα βεβρωκέ-
ναι. « Scribendum videtur Ἡρακλείδης. De Helena
illa multivora v. ann. ad Antiphanis Butal. 14. »
E M.

LXVIII.

MNESIMACHUS.

« Poeta inprimis elegans, quem novæ comædiæ
assignat Eudocia p. 303, mediæ autem Suidas v

concidit : neque enim adhuc cristam habebat ;
uno autem coneiso plurimos cœna accepit
5 Chares Athenienses tum ; nam generosus fuit.

Μνησίμαχος, et Athen. 9, p. 402, F, quod verum
esse etiam tituli dramatum demonstrant. » E M.

I. ΑΑΚΜΑΙΩΝ.

Diogenes Laert. 8, 37 : ἔσκωψε δὲ αὐτὸν (Py-
thagoram ; « nisi legendum αὐτοῦς » Mein.) Κρα-
τῖνος μὲν ... Μνησίμαχος (δ') Ἀλκμαίῳνι,

ὡς Πυθαγοριστὰι, θύομεν τῷ Λοξίᾳ,
ἔμψυχον οὐδὲν ἐσθίοντες παντελῶς.

Recte Menagius Πυθαγοριστὰι pro depravato Πυ-
θαγοριστῇ, *Ut Pythagorei*, qui lauri et oleæ folia
vel fructus sacrificare deo poterant : v. Voss. Theol.
gentil. l. 2, cap. 12. « Titulus varie scribitur : v.
Hubneri variet. Quod autem Hist. crit. p. 423,
suspiciamus sum, Alcmæonem esse philosophum
illum Crotoniensem, id nunc minus certum arbi-
tror. Amphidius quoque fabula erat cognominis. »
E M.

II. ΒΟΥΣΙΡΙΣ.

Athen. 10, p. 417, E, de Bœotiorum edaci-
tate : Μνησ. Βουσίριδι,

— Εἰμὲ γὰρ Βοιωτῖος,
ὀλίγα μὲν δίκαιος ἄλλο, τοῦτο πολλὰ δ',
ἐσθίειν.

Vulgo ὀλ. μὲν ἄλλων δίκαια ταῦτα π. δ' ἐσθίειν,
claudicante quidem metro, neque intelligibili
sententia. Codd. BP δίκαι ταῦτα. VL omittunt δι-
καια. Hercules verba esse conjecit Meinek. Verum
haud dubie posui δίκαιος, h. e. *aptus*, quemadmo-
dum Æschylus Eum. 55 seq. dixit κόσμον δίκαιον,
Hippocrates δίκαιον ἡτρὸν, etc. Ἐσθίειν omisso
articulo, ut apud Euripidem Phœn. 468 : πλὴν
ὀνομάσαι, pro πλ. τὸ ὀνομάσαι, et ἐξημερῶσαι pro
τὸ ἐξῆμ. Herc. Fur. 20, ubi v. annot. Intellige
ὀλίγα (h. e. ὀλίγον, ὀλίγος) δίκαιος (κατ') ἄλλο,
(κατὰ) τοῦτο δὲ πολλὰ (δίκαιος) ἐσθίειν (pro τὸ
ἐσθίειν).

ALCMÆON.

Ut Pythagorei, sacrificamum Loxiæ,
porsus nihil animatum edentes.

BUSIRIS.

— Bœotius enim sum,
parum quidem aptus alii rei, sed valde huic, edendo.
MOROSUS.

Ne res injunge, quæso, tam varias mihi,
Nec quod sit asperum atque argentatum nimis,
Sed modica : patrum me memento. h. O fatue,
Qui possim modiciora? a. Dic minutius

III. ΔΥΣΚΟΛΟΣ.

Athen. 8, p. 359, C : ὁ δὲ παρὰ Μνησιμάχῳ ἐν
τῷ ἡμιονύμῳ δράματι Δύσκολος, φιλάργυρος ὢν σφό-
δρα, πρὸς τὸν ἀσωτεύομενον νεανίσκον φησὶν

Ἄλλ' (ἀντιβολῶ σ') ἐπίταττέ μοι μὴ πόλλ'
ἄγαν,

μηδ' ἄγρια λίαν, μηδ' ἐπηργυρωμένα,
μέτρια δὲ, τῷ θεῷ σεαυτοῦ! β. Πῶς ἔτι
μετριώτερ', ὦ δαιμόνι'; α. Ὅπως; σύντεμνε,

καὶ
5 ἔπει ἔξαπάτα με· τοὺς μὲν ἰχθῦς μοι κάλει
ἰχθύδιά γ' ὄψον δ' ἂν λέγῃς ἕτερον, κάλει
ὄψαριον ἡδῖον γὰρ ἀπολοῦμαι πολὺ.

Versu 1 pro πόλλ' ἄγαν, quum sequatur λίαν, scri-
bam πολλά γ' ἄν. Satis usitatum ἂν imperativo
junctum. V. 4 dedi Ὅπως; Libri solæce hic quo-
que Πῶς; v. Hermann. ad Ar. Nub. 660 ed. alt.
V. 5 scripsi ἔπει ἔξαπάτα με. Vulgo ἐπεξαπάτα με,
minus utili ἐπὶ præpositione, quum vocabulo ἔπει
hæc arte jungantur sequentibus, in quibus avun-
culus avarus deminutiva quædam commemorat,
quæ loco primitivorum, cibos significantium,
gratæ deceptionis causa usurpari vult a nepote.
V. 6 libri vitiose ἰχθύδιον ὄψ.

IV. ΙΠΠΟΤΡΟΦΟΣ.

Athen. 9, p. 402, F : Μνησ. δ' ἐν Ἴπποτρόφῳ
τοιαῦτα παρασκευάζει

Βαῖν' ἐκ θαλάμων κυπαρισσορόφων,
ἔξω, Μάνη· στείχ' εἰς ἀγορὰν
πρὸς τοὺς Ἑρμᾶς,
οὐ προσφοιτῶσ' οἱ φύλαρχοι,
5 τοὺς τε μαθητὰς, τοὺς ὠραίους,
οὐς ἀναβαίνειν ἐπὶ τοὺς ἵππους
μελετᾶ Φεΐδων καὶ καταβαίνειν!
οἴσθ', οὐς φράζω;

5 Saltem verboque impone : die pro piscibus
Pisciculos : aliud si quid est opsonii,
Dic opsoniolum. Sic peribo suavius. H. GROT.
EQUORUM ALTOR.

Descende ex thalamis cyparisso tectis,
Manes, ut eas tu forum
ad Hermas,

quo accedunt phylarchi,
5 et ad discipulos formosos,
quos equos inscendere
et ab iis descendere docet Phido!

- τούτοις τοῖνον (γ') ἄγγελ', ὅτι
 10 ψυχρὸν τοῦψον, τὸ ποτὸν θερμὸν,
 ξηρὸν φύραμ', ἄρτοι ξηροί·
 σπλάγγν' ὀπτήθ' ἅμα χναύρ' ἤρπασται,
 κρέας ἐξ ἄλμης ἐξήρηται·
 τόμος ἀλλάντος, τόμος ἡνύστρου,
 15 χορδῆς ἕτερος, φύστης ἕτερος,
 διαλαίμοτομειθ' ὑπὸ τῶν ἔνδον·
 κρατῆρ' ἐξερροῖδθ' οἴνου,
 πρόποσις χωρεῖ, λέπεται κόρδαξ,
 ἀκολασταίνει νοῦς μεираκιῶν,
 20 πάντες δ' ἔνδον τὰ κάτωθεν ἄνω.
 * Μέμνησ' ἂ λέγω πρόσεχ' οἷς φράζω!
 χάσκεις αὐτως;
 Βλέψον δεῦρ'! ἢ πως αὐτὰ φράσας
 αὐτίκ' ἐρῶ σοι πάλιν ἐξ ἀρχῆς,
 25 ἦκειν ἤδη, καὶ μὴ μέλλειν,
 τῶ τε μαγεῖρω μὴ λυμαίνεσθ',
 ὡς τῶν ὄψων ἐφθῶν, ὀπτῶν,
 ψυχρῶν ὄντων.
 Καθ' ἕκαστα λέγω· βολθὸς, ἐλάα,
 30 σκόροδον, καυλὸς, κολοκύνθη, ἔτνος,
 θρόν, φυλλὰς, θύνον τεμάχην,
 γλάνιδος, γαλεῦ, βίνης, γόγγρου,

Scin', quos dicam?

his igitur nuntia,

- 10 frigidum esse opsonium, calidum potum,
 siccum phyrama, sicci panes,
 viscera assata simul rapta sunt delicata,
 caro exempta ex muria;
 frustum farciminiis, frustum omasi,
 15 aliud botuli, aliud placentæ,
 trucidatum ab iis, qui intus sunt;
 crater vini exhaustus est,
 propinare pergunt, nudatur cordax,
 lascivit mens juvenum,
 20 omnesque intus ima summis mixta.
 Memor tu verborum animum attende, quid
 oscitarisne frustra? [dicam!
 Hue specta!
 an forte hæc dicta
 mihi repetenda sunt ab initio:
 25 ut jam adsint, neque cunctentur,
 et coquo ne irascantur:
 quippe cocta, assata, opsonia
 nunc sunt frigida.
 Singulatim dico: bulbos, oliva,
 30 allium, caulis, eueurbita, puls pisina,
 ficus folium, phyllas, thynni salsamenta,

- φοξίνος ὄλος, κορακίνος ὄλος,
 μεμβράς, σκόμβρος,
 35 θυννίς, κωθίος, ἡλακατῆνες,
 κυνὸς οὐραῖον τῶν καρχαριῶν,
 νάρκη, βάτραχος, πέρκη, σαῦρος,
 τριχίας, φυκίς, βρίγκος, * τρίγλη,
 κόκκυξ, τρυγὼν, σμύραινα, φάγρος,
 40 μύλλος, λεβίας, σπάρος, αἰολίας,
 θράττα, χελιδὼν, καρῖς, τευθίς,
 ψήπτα, δρακαίνις,
 πουλυπόδειον, σπία, ὄρφως,
 κάρθαρος, ἔσχαρος, ἀφύαι, βελόναι,
 45 κεστρεὺς, σκορπίος, ἐγγελευς, ἄρκτος,
 κρέα τ' ἄλλα (τὸ πλῆθος ἀμύθητον)
 χηνὸς, χοίρου, βοῦς, ἀρνὸς, οἶδς,
 κάπρου, αἰγὸς, ἀλεκτρυόνος, νήπτης,
 κίττης, πέρδικος, ἀλωπεκίου·
 50 καὶ μετὰ δεῖπνον
 θαυμαστὸν, ὅσ' ἔστ' ἀγαθῶν πλῆθη.
 Πᾶς δὲ κατ' οἴκου μάττει, πέττει,
 τῦλλει, κόπτει, τέμνει, δεύει,
 χαίρει, παίζει, δειπνεῖ, πίνει,
 55 σκιρτᾷ, λорδοῖ·
 σεμναὶ δ' αὐτῶν, * ἀγαναὶ φωναὶ,

glanidis, galei, squatinae, congri,
 phoxinus totus, coracinus totus,
 membras, scomber,

- 35 thynnis, gobio, elacatenes,
 clunis careharie canis,
 torpedo, rana marina, perea, saurus,
 trichias, phycis, brineus, trigla,
 cuculus, pastinaca, muræna, phagrus.
 40 myllus, lebias, sparus, æolias,
 thratta, chelidon, squilla, loligo,
 psetta (passer), dracænis,
 polypodium, sepia, orphus,
 45 mugil, scorpius, anguilla, ursa marina,
 aliæque carnes (multitudo est inenarrabilis)
 anseris, porci, bovis, agni, ovis,
 apri, capræ, galli, anatis,
 picæ, perdiciis, vulpeculæ;
 50 et post cenam
 mirum quam bonæ res abundant;
 unusquisque autem domi deponit, coquit,
 deplumat, tundit, secat, rigat,
 gaudet, ludit, epulatur, bibit,
 55 salit, cernuat;
 solennes autem simul tibiæ voces,

- μολπὰ, κλαγγὰ, θράττει, πνεῖται·
 κούρα κασίας τ' ἀπὸ γᾶς ἀλίας
 ἀγία Συρίας μυκτῆρα δονεῖ,
 60 λιβάνου, μάρου, σμύρνης, καλάμου,
 στύρακος, λίνδου.
 Τοιαῦτε δόμους ὀμίγλη κατέχει,
 πάντων * ἀγαθῶν ἀνάμεστος.

Versu 1 inepte libri κυριασοτροφῶν, quod correxit Casaub. V. 2 malim στείχειν ἀγορᾶν, v et s commutatis, siquidem ille una sententia βαῖνε ... ἐξω, (ὥστε) στείχειν ἀγορᾶν, h. e. εἰς ἀγορᾶν. V. 3 « de *Hermis* in vicinia fori et *Pocilæ* positus v. Pausan. Att. 1, 16, et Meneclem Phot. pag. 15, 3. Ibi equitum exercitia fuisse, ex hoc l. intelligitur, nec dissentit Xenophon Hipp. 3, 2, equitum decursiones ita instituendas esse præcipiens ut ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν Ἐρμῶν κύκλῳ περὶ τὴν ἀγορᾶν καὶ τὰ ἱερὰ περιελαύσωσιν. V. 7 Phido videtur fuisse unus ex *phylarchis*, quos præfuisse illis exercitiis novimus e Xenophonte libri cit. 1, 8. Verbis ἀναβαίνειν ἐπὶ τοὺς ἵππους καὶ καταβαίνειν illud equestris exercitii genus (cur id solum? *Both.*) indicatur, quod vocabant ἀποβατῶν ἀγῶνα. *Lexicon rhetor.* Bekkeri Anecd. p. 198, 11, Ἀποβατῶν ἀγῶνα· ἐν ᾧ οἱ ἔμπειροι τοῦ ἐλαύνειν ἄρματα ἅμα θεόντων τῶν ἵππων ἀνέβαινον διὰ τροχῶν καὶ κατέβαινον. Ad quod genus certaminis spectat Alexidis et Diphili fabularum titulus Ἀποβάτης. » *E M.* Versu 9 inserti γ'. V. 12 libri corrupte σπλ. ὀπτᾶται χναύρ' (sic A, χνάω PVL). Meinek. maluit χναύρ' ἤρπασται. V. Schneideri Lex. v. Χναυρός, unde etiam Dind. arcessivit χναύρ'. V. 15 scripsi φύστης. Codd. tautologice φύστης. V. 17 ἐξερρ. Eustath. ad Odys. p. 7119, 43 explicat ἐξην-τλήθη, καὶ ἐξω πίθου ἐφάνη. V. 18 λέπεται recte Meinek. pro λέπεται. « Verbum (inquit) proprie significat ἀποτυλοῦν (ἀναφλᾶν Schneider.), deinde generatim ad veneream petulantiam translatum est. Athen. 14, p. 663, C, allato Alexidis loco, in quo mulieres προπόσεις πίνειν, λέπεσθαι, et ματτυάζειν jubentur, hæc addit: τῶ δὲ λέπεσθαι χρῶνται οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ ἀσελοῦς καὶ φορτικῆς δι' ἀφροδισίων ἡδονῆς. » V. 19 codd. AB μεираκιον, ceteri μεираκίου. Correxerit Schweigh. V. 20 Dobræus πάντ' ἔστ' ἔνδον. V. 21 putida est librorum lectio μέμνησ' (vel ut AB μέμνησθ') ἂ λέγω; πρόσεχ' οἷς φράζω. Scribo

μνήμων σὺ λόγων πρόσεχ' οἷς φράζω.

cantio, sonitus, strepit, spirat;
 et casia ex terra marina Syria advectæ
 filia sancta nares quassat,
 60 libanotidis. mari, myrrhæ, calami,

V. 22 αὐτως Jacobs. pro αὐτὸς, quod alienum. V. 23 libri βλ. δεῦρ' εἶπω αὐτὰ φράσεις. Meinek. auctore Dobr. δευρί· πῶς αὐτὰ φράσεις; V. 25 similiter Aristoph. Ran. 1426 et 1427 nostræ ed. Versus 27 et 28 inepte sic leguntur

ὡς τῶν ὄψων ἐφθῶν ὄντων,
 ὀπτῶν ὄντων, ψυχρῶν ὄντων.

V. 29 vulgo λέγων et ἐλάα. V. 31, 32 θύνον ... γόγγρου. « Eosdem pisces eodem ordine recenset Ehippus Cydone, fr. 1. V. 33 scripsi φοξίνος ex Dalecampii testimonio. Nostri libri φοξίνος. *Phoxinus* fluviatilis piscis est, de quo Aristot. H. A. 6, 12, 2; 13, 2, etc. V. 35. Athen. 7, p. 301, D: ἡλακατῆνες. *Μνησ.* Ἴπποτρόφῳ « Σκόμβρος, θύνος (sic), κωθίος, ἡλακατῆνες » unde nostro loco restituit Casaub.; nam libri ἡλακατίνος. Verba κωθίος, ἡλακατῆνες, κυνὸς οὐραῖον ascivit Menander Athenæi 7, p. 301, D. Quæ v. 36 sequuntur τῶν καρχαριῶν (sic Schweigh. pro καρχαριῶν) usque ad κόκκυξ v. 39 iterum apposuit Athen. 7, p. 322, E, ubi de σαύρω pisce agitur. V. 38 βρέγκος pro βρίγγος Dindorf. ex libro 7 et Ehippi loco ibidem. Porro versus 40 et 41 apposuit Athen. etiam p. 329, D: ubi pro θράττα v. 41 Dorotheum refert legisse θέττα, sive malo codice usum, sive quod ipse nominis θράττα insolentia offensus ita correxisset. Quod v. 40 post σπάρος additum legatur σάρος, delevit Schweigh. abestque libro 7. Versibus 40-44 paucis mutatis usus est Ehippus. » *E M.* Conf. etiam Aristoph. Holcad. fr. 12. Versu 38 suspectum τρίγλη producta penultima. Τριγύλα, cuculus, piscis commemoratur ab Athen. p. 324, F. Versu 43 πουλυπ. Meinek. pro πολυπ. V. 45 idem criticus restituit ἄρκτος. Cod. B ἄρτος, ceteri ἄρτοι. Sed panes jam supra v. 11 memorati, et piscis nomen requiritur. V. 47 « οἶδς dixit penultima brevi, ut Eubulus Pann. 4 οἶας, quod frustra tentavit Pors. (Cf. ann. ad Iliad. 23, 792, Philisci Incert. 2. *Both.*). Versus 52-55 habet omisso nomine poetæ Eust. ad Odys. 5, p. 1524, 8. V. 53 δεύει Dind. pro εὔει. Aristoph. apud Pollucem 7, 24:

βράττω, μάττω, δεύω, πέττω.

Versus 54 et 55 sic exhibent libri

χαίρει, παίζει, πηδᾷ, δειπνεῖ,
 πίνει, σκιρτᾷ, λорδοῖ, κεντεῖ, βινεῖ.

Quorum postremum secluserit Meinek.; ego cetera quoque τοῦ λорδοῖ glossemata. V. 56 ἀγαναὶ Jacobs.

styracis, lindi.
 Talis domos nebula tegit,
 omnium jucundorum plena.

Libri ἄγαν αἰ. Possis etiam ἄμ α γ' αἰ. V. 57 vulgo μολπῆ, κλαγγῆ. Nominativos præbuit cod. C et Eust. cod. A μολπῆ, κλαγγῆ. Omnes autem θράττει, νεῖται, πνεῖται, quorum secundum jam seclussit Meinek. Sequentes versus 58-61 sic scribuntur in libris:

κούραν κασίας
ἀπὸ γῆς ἀγίας ἁλίας Συρίας
ὅσμη σεμνή μυκτῆρα δονεῖ
λιθάνου, μάρου, σμύρνης, καλάμου,
στύρακος, βάρου,
λίνδου, κίνδου, κισθοῦ, μίνδου.

In quibus primum recte Meinek.: « fortasse κούρα κασίας, ut odor casie filia dicatur. » V. 59 Dalecamp. tentabat ἀπὸ γῆς Ἀσίας. Delendum erat autem manifestissimum glossema ὅσμη σεμνή, quod ipsa dialecto proditur. Deinde βάρου haud dubie ortum ex μάρου, in libris scripto μακροῦ (emendavit Dalecamp.). Libri στύρακος καὶ βαρολίνδου, Eustath. autem ad Iliad. 2, 656, p. 315, 18, et cod. C στύρακος, λίνδου, prorsus ut nos. Postrema κίνδου, κισθοῦ, (alii codd. μισθοῦ), μίνδου, clarum est orta fuisse ex λίνδου: exulare jussi ab librariis immissa, non scripta a poeta. « Hesych. Μᾶρον: ὄρος καὶ πόσι. Eam herbam describit Dioscorid. 3, 49, et ad unguenta adhibitam esse docet Plinius 12, 24; 13, 1 et 2. Cf. Salmas. De homonymis silv. iatr. p. 12. Eust. ad Odys. 5, 66, p. 1524, 12: λίνδος ἀνθηρόν τι εὐώδες, δμῶνυμον λίνδου, τῆ Ῥοδίᾳ πόλει. μίνθος δὲ οὐ πάντως κόπρος ἢ παρὰ τῆ κοιμωδία παρ' ὑπόνοιαν, ἀλλ' ἢ λεγομένη διατελευμένης μὲν καλὰ μίνθη, συνθέτως δὲ καλαμίνθη, περὶ δὲ κίνδου ζητητέον. » E M. V. 63 ἀγαθῶν friget post ἀγαθῶν πλήθη, v. 51. Quare scribam ἀ γανῶν.

V. ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΗΣ

Ælianus H. A. 13, 4, de callionymo pisce (de quo bis Aristoteles in H. A.): οὐ βραδίως δὲ αὐτοῦ ἀμνημονεύουσιν ἐν ταῖς ὑπερτέροις (meliorum) ἰχθύων πανθοινίαις (vitiose libri μνημονεύουσιν ἐν ταῖς ὑπὲρ τῶν ἰχθ. π.), ὧν τι καὶ ὄφελός ἐστι ποιητῶν θεμέτων σπουδῆν εἰς μνήμην ἐνθεσμον, Ἐπίχαρμος μὲν ἐν Ἡβᾷ γάμψ, καὶ Γᾶ καὶ Θαλάσση, καὶ προσέτι Μούσαις, Μνησ. δὲ ἐν τῷ Ἰσθμιονίῳ. Athen. 7, p. 282, D confert Mein.

PHILIPPUS.

1.

Sein', viros tibi esse impugnandos,
qui gladios cenamus acutos,
et pro opsonio faces incensas bibimus?

VI. ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΗΣ.

Schol. Aristoph. Avium 471: τῶν δὲ μύθων οἱ μὲν περὶ ἀλόγων ζώων εἰσὶν Αἰσώπειοι, οἱ δὲ περὶ ἀνθρώπων Σουβαριτικοί. εἰσὶ δὲ τινες, οἱ τοὺς βραχεῖς καὶ συντόμους λέγουσι Σουβαριτίδας (intell. ἱστορίας vel quiddam simile. Meinek. requirebat Σουβαριτικούς) καθάπερ Μνησίμαχος (ita Menagius pro Μνησίλοχος) ἐν Φαρμακοπώλῃ.

VII. ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

« Argumentum fabulæ ad Macedoniæ regem pertinuisse haud temere conjicias. » Mein.

1.

Athen. 10, p. 421, B: Μνησ. δὲ ἐν Φιλίππῳ διὰ τὸν ὑπερβάλλοντα κόρον ἐν τοῖς δειπνοῖς παράγει τι συμπόσιον, πολέμου παρασκευὴν ἐπαγγελλόμενον, καὶ ὡς ἀληθῶς ... πολέμου ἐργαστήριον. λέγει δ' οὕτως,

Ἄρ' οἶσθ', ὅτι πρὸς ἄνδρας ἐστὶ σοι μάχη,
οἱ τὰ ξίφη δειπνοῦμεν ἡκονημένα,
ὄψον δὲ δᾶδας ἡμμένας καταπίνομεν;
ἐντεῦθεν εὐθὺς ἐπιφέρει τραγήματα
5 ἡμῖν ὁ παῖς μετὰ δειπνον ἀκίδας Κρητικὰς,
ὡσπερ ἐρεθίνθους, δορατίων τε λείψανα
κατεργότ', ἀσπίδας δὲ προσκεφάλαια, καὶ
θώρακας, ἔχομεν, πρὸς ποδῶν δὲ σφενδύνας
καὶ τόξα, καταπέλταισι τ' ἐστεφανώμεθα.

Versu 1 libri plures μαχητέον, quare Porsonus

— Ἄρ' οἶσθα σὺ
ὅτι πρὸς ἄνδρας ἐστὶ σοι μαχητέον.

V. 2 frustra inculcatus articulus, et perperam ξίφη positum in thesi. Scribo igitur

οἱ ξιφίδι ἂν δειπνοῦμεν ἡκονημένα,

quod Meinek. recepit ex Eust. ad Iliad. 16, 764, p. 1085, 47: nam Athenæi libri ἡκονημένοι. « Hæc dicta putes a milite jactatore Macedonici exercitus, vel ab ipso Philippo. » E M. V. 9 unus cod. C καταπέλταις δ', reliqui -λται vel -λταις δ'. Correxerit Porson.; ego τ' pro δ' posui.

2.

Ib. p. 418, B: καὶ Φαρσάλιοι δὲ κοιμωδῶνται ὡς πολυφάγοι. Μνησ. γὰρ ἐν Φιλίππῳ φησὶ

inde statim bellaria puer affert
5 nobis post cenam sagittas Creticas,
tanquam cicera, et lanceolarum reliquias
fractas; cervicalia vero scuta habemus
et thoraces, tum ad pedes fundas
arcusque, et catapultis coronati sumus.

— α. Τῶν Φαρσαλίων
ἦκει τις, ἴν' αὐτὰς τὰς τραπέζας καταφάγη;
β. Οὐδεὶς πάρεστιν. α. Εὐ γε δρῶντες! ἀρά
ποῦ

ὄπτην κατεσθίουσι πόλιν Ἀχαιῶν.

Versu 2 αὐτὰς excidisse videtur inter -α et τὰς. Libri ἴνα τὰς. Minus verosimiliter Grotius ἴνα καὶ τὰς τρ. κατ. PVL καταφάγοι.

3.

Athen. 9, p. 387, B, de phasianis disserens: Μνησ. δ' ἐν Φιλίππῳ (εἰς δὲ καὶ οὗτός ἐστι τῶν τῆς μέσης κωμωδίας ποιητῶν) φησὶ

— Καὶ τὸ λεγόμενον

σπανιώτερον πάρεστιν ὄρνιθων γάλα,
ὡς φασιανὸς ἀποτετιλμένος καλῶς.

Versu 2. « Notum est proverbium γάλα ὄρνιθων de rebus raris et pretiosis: v. ann. ad Menandri fragm. p. 275 seq. ed. pr. Malim autem σπανιώτατον. » E M. Versu 3 libri, ὡς et καὶ confusis (de quo in indice Aristoph.), præbent καὶ φασ.

4.

Ib. p. 338, B, de Dorione aulædo: ὅτι δ' ἦν ὁ Δωρίων οὗτος ἐπὶ ὄψοραγία διαβόητος, φανερόν ἐξ ὧν λέγει Μνησ. ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Φιλ. δράματι,

Οὐκ ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτός ἐστι Δωρίων
ἐνδον παρ' ἡμῖν, λοπαδοφουρητής.

Versu 1 scribam Οὐκ ἀλλὰ, i. e. οὐκ ἄλλως. Libri Δωρ. ἐστὶν ἐνδον, quæ in ordinem rededit Porson. Verba Coqui, assentientis alicui, qui dixerat, Dorionem semper esse apud illum. V. 2 ridicule λοπαδ., non ἀλοφουρητής, tibiarum inflator, sicut consentaneum fuisset. Versum suppleturus verosimiliter scribas λοπαδοφουρητής γέ τις: facile enim hæc neglecta fuerint post -της. Eustath. ad Hom. p. 1151, 13: ἐκ τῆς φύσης δὲ καὶ τις ὄψοραγος λοπαδοφουρητής ἐσκόφηθη.

EX INCOGNITA FABULA.

Schol. Hom. Iliad. 14, 232: Μνησ. ὁ κωμικός περὶ ὕπνου διαλεγόμενός φησιν, ὅτι

Ἵπνος τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια.

2.

— a. An Pharsaliorum
venit aliquis, ut ipsas mensas devoret?
b. Nemo adest. a. Bene faciunt! igitur
assatam aliquam comedunt urbem Achaicam.

3.

— Et, quod rarius esse
dicitur, adest avium lac,
siquidem phasianus bene deplumatus.

Sic libri pro captu quidem imperiti artis grammatici. Scribendum est,

Ἵπνος (δὲ) θανάτου μικρὰ τινα μυστήρια.

Τὰ ortum videatur ex τινὰ, quod insignem rem significare dicas, ut in locis illis, quæ laudat Herm. ad Viger. ann. 112, pag. 731. « Hunc versum servavit etiam Eust. p. 981, 3. Plut. Consol. p. 107, D: Οὐκ ἀμούσως ἔδοξεν ἀποφθένασθαι ὁ εἰπὼν τὸν ὕπνον τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια. » E M.

LXIX.

PHILISCUS.

« Hunc quoque mediæ poetam comediæ fuisse, fabularum tituli indicant, quos hoc ordine recenset Suidas: Ἀδωνίς, Διδὸς γοναί, Θεμιστοκλῆς, Ὀλυμπος, Πανὸς γοναί, Ἐρμού καὶ Ἀφροδίτης γοναί, (γοναί) Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος. Sic etiam Eudocia, nisi quod omisit Ἐρμού καὶ Ἀφρ. γονάς. Philiscum floruisse circa olymp. 100 (ante Chr. 379-376), colligas ex Plinio H. N. 35, 10, ubi quæ Parrhasii tabula commemoratur, in qua Philiscum et Liberum patrem, adstante Virtute, pinxerit, eam tabulam ad hunc nostrum spectare monuit Næk. Sched. crit. p. 26. Cf. Sillig. Catal. Artif. p. 320. — Themistoclem ut ab nostro Philisco scriptam fuisse credam, vix a me impetro, ac valde vero ne Philisci tragici fabula illa fuerit: historicorum enim argumentorum, a Tragiciis græcis tractatorum, exempla quædam posui Miscell. quæst. 1, p. 30. » E M. Φιλάργυροι, sive (quod Mein. malit) Φιλάργυρος, drama nescio quo casu omissum est apud Suidam et Eudociam.

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΙ.

Stob. Floril. 73, 53, cum lemme Φιλίσκου Φιλάργυρων (Mein. Φιλάργυροι).
Εἰς τὸ μεταπεῖσαι βραδίως, ἀ βούλεται,
πιθανούς ἔχειν εἴωθεν ἢ κλίνη λόγους.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Stob. Floril. 29, 40, cum lemm. Φιλίσκου.

4.

Non aliter; etiam noctu Dorion est
intus apud nos, patinarum inflator.

EX INCERTA FABULA.

Somnus autem mortis parva quædam mysteria.

ΑΥΑΡΙ.

Ad dissuadendum facile, quæ vult,
probabilia verba lectus habere solet.

Οὐκ ἔστιν, ὦ μάταιε, σὺν βῆθυμία
τὰ τῶν πονούντων μὴ πονήσαντας λαβεῖν.

2.

Anthol. Palat. cap. 11, 441.

Ὁ Πειραιεύς κάρυον μέγ' ἐστὶ καὶ κενόν.

Prior Aristophanes dixit Πειραιεῖ media brevi Pac.
145, ubi v. ann., et alii a Porsono et Meinek. col-
lati.

3.

Dicæarchus Vita Græc. p. 30 ed. Buttm. : δου-
λεύοντες γὰρ (Chalcidenses Euboici) πολλὸν ἤδη χρο-
νον, τοῖς δὲ τρέποις ὄντες ἐλεύθεροι, μεγάλην εὐχάρ-
στιν ἔξιν τοῦ φέρειν βῆθύμως τὰ προσπίπτοντα. ὁ στίχος
Φιλίσκου.

Χρηστῶν σφόδρ' ἔσθ' ἢ Χαλκίς Ἑλλήνων πόλις.

4.

« Dubitanter his addo Polluc. 3, 56 : τοῦτο...
πολιτογραφεῖν Φιλίστος καλεῖ, ubi cod. Falkenb.
super st. habet σκ. » Mein.

LXX.

SIMYLUS.

« Hunc poetam archonte Diotimo, h. e. Olymp.
106, 2 (ante Chr. 355) fabulas docuisse, manife-
stum est e titulo ap. Bæckh. Inscriptt. 1, p. 353,
ubi ex fabulæ indice extremæ tantum litteræ σιγ
supersunt. Bæckhius Ἐφεσία fuisse conjicit. Idem
cum Salmasio Simylum hunc non diversum fuisse
suspicatur a Simylo histrione tragico. Quod mihi
haudquaquam probabile videtur, qui non credam
alium unquam histrionem tragicum simul comæ-
diarum actorem fuisse : quam in rem Platonis loco
uti licebit, Polit. 3, p. 395, B : ἀλλ' οὐδέ τοι ὑπο-
κριταὶ κωμῳδοὶς τε καὶ τραγῳδοὶς οἱ αὐτοί. » E M.

MEΓΑΡΙΚΗ.

Pollux 10, 42 : τάχα δὲ καὶ περιστρώματα
εἴρηται γὰρ παρά τε Φιλίστου ἐν τῇ ἔκτῃ καὶ ἐν τῇ
Σιμόλου Μεγαρικῇ.

LXXI.

SOPHILUS.

« De hoc ita Suidas : Σώφιλος, ὄνομα κύριον,
Σικυώνιος ἢ Θηβαῖος, κωμικός τῆς μέσης κωμῳδίας.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

O stolide, non sic agitur, ut molli otio
Præmia laborum non laborantes ferant.

H. GR.

δράματα αὐτοῦ Κιθαρωδὸς, Φίλαρχος (apud
Athen. Φύλαρχος), Τυנדάρειος ἢ Λήδα, καὶ Δη-
λία (ita Kuster. e codd. pro Δηλία, quod servat
Eudocia), ὡς φησὶν Ἀθήναιος, καὶ Χειρίδιον (immo
Ἐγχειρίδιον, ut Athen.; inepte Eudocia Χειρίδιον)
καὶ Παρακαταθήκη, quam et ipsam citat Athen.,
qui præterea commemorat Sophili Συντρέγοντας
et Ἀνδροκλή. Eandem fab. eidem Valcken. re-
stituēbat 2, p. 67, F : τὸ δὲ βῆμα (ἀρτύσαι) κεῖται
παρὰ Σοφοκλεῖ,

— ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω καλῶς,

corrigenz παρὰ Σοφίλῳ ἐν Ἀνδροκλεῖ. Sed ea valde
dubia conjectura est. Citharædi, Tyndarei vel
Leda, et Delia, nullum hodie in Athenæi exem-
plaribus vestigium. Denique Sophili Γάμοι (sic)
laudatur a Diogene Laert. 2, 120 : προσεσκόφη δὲ
(Stilpo philosophus) ὑπὸ Σοφίλου τοῦ κωμικοῦ ἐν
δράματι Γάμοι (ita Cobet.; codex Reg. γάμοι, ce-
teri γάμου, vulgo Γάμοι).

Στίλπωνός ἐστι βύσμαθ' ὁ Χαρίνου λόγος.

At pro Σοφίλου cod. Arund. et ed. Frobeni Φίλου,
quod in Διφίλου cum Aldobrandino mutavit Me-
nag., et recte quidem, ut opinor, siquidem Stil-
ponem floruisse constat sub Ptolemæo Sotere et
Demetrio, Antigonii filio, vix ut Sophilus, quem
circa olymp. 108 (ante Chr. nat. 347-344) vixisse
suspicaris, Stilponem commemorare potuerit.
Adde quod Γάμος in Diphili fabulis recensetur ab
Athenæo, et Διφίλου nomen in Φίλου abiit etiam
in ejus libris 4, p. 133, F, et 6, p. 226, E : quan-
quam, quum illud Διφίλου mera conjectura e
Φίλου effectum sit, non minus probabiliter nomen
Philemonis, cujus notissima fabula est Γάμος, re-
ponendum conjicias. » E M.

I. ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ.

1.

« In hac fabula demagogorum Atticorum furo-
res exagitatos existimem. » Mein.

Athen. 3, p. 123, E : τὸ δὲ γλαυρὸν ὕδωρ μετὰ-
κερας Ἀθηναῖοι καλοῦσιν, ὡς Σώφιλος ἐν Ἀνδροκλεῖ.

2.

Idem 6, p. 228, B, et inde Eust. ad Iliad.
p. 867, 60 : τὸ δὲ ἔθος τοῦτο καὶ Ἀθήνησιν εἶναι
ἀξιοῖ Σώφιλος ἐν Ἀνδροκλεῖ ὀψονόμους * ἀξίων αἰρεῖ-
σθαι ὑπὸ τῆς βουλῆς δὴ ἢ καὶ τρεῖς. Fortasse Soph.
dixit

2.

Piræus nux est magna et vacua.

3.

Optimarum Chalcis est civitas Græcorum.

IV. ΣΥΝΤΡΕΧΟΝΤΕΣ.

Athen. 3, p. 125, E : ἐν δὲ τοῖς ἐπιγραφόμενοις
Συντρέγουσι κνισολοχίαν εἴρηκεν (Soph.) ἐν τούτοις,

Ὁ πορνοβοσκὸς γὰρ μ' ὑπὸ κνισολοχίας
χορδήν τιν' αἵματι τιν' αὐτῷ σκευάσαι
ἐκέλευσε ταυτηνί γε.

Versu 3 libri ταυτηνί ἐμέ (me cod. B). Schweigh
ταυτηνί.

V. ΦΥΛΑΡΧΟΣ.

1.

Athen. 3, p. 100, A, de usu verbi χορτάζε-
σθαι dicens : Σώφ. δ' ἐν Φυλάρχῳ (sic) libri hic et
sequenti loco : utrobique Dindorf. Φιλάρχῳ),

Γαστριμῆς ἔσται δαφιλῆς· τὰ προσίμια
ὄρω..... χορτασθήσομαι.
Νῆ τὸν Διόνυσον, ἄνδρες, ἦδη στρηνιῶ!

Versu 3 στρηνιῶ, v. Antiph. Διδύμων 1, schol. Ar.
Pluti 176.

2.

Ib. p. 125, E : ὁ κνισολοχὸς ἐστὶ παρὰ μὲν Σω-
φίλῳ δ' ἐν Φ. οὕτως.

Ὁ ψοφάγος εἶ καὶ κνισολοχός.

Sumpsit hinc Eustath. p. 1817, 38. Kvist., cf. Am-
phidis Γυναικομαν. 2.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 2, p. 54, F : Θεόφραστος δ' ἐν Φυτικῶς
(De plantis 8, 5) τῶν ἐρεβίνθων τινὰς καλεῖ κριούς.
καὶ Σώφ.,

Ὁ πατὴρ ὁ ταύτης πολὺ μέγιστός ἐστί (τις)
κριὸς ἐρεβίνθος.

Malim Πατὴρ ὁ ταύτης. In fine versus τις quomodo

CONCURRENTES.

Leno enim gulosus me
farcimen quoddam ex sanguine sibi
parare hoc jussit.
TRIBUI PRÆFECTUS.

1.

Voratio larga erit : proœmia
video. . . . . pabulabor.
Per Bacchum, viri, jam gestio!

2.

Opsophagus es et nidoris linctor.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Pater hujus feminæ maximum est
cicer arietinum.

29

Ἰπὸ τῆς (δὲ) βουλῆς ὀψονόμους δὴ αἰτιῶ γ'
αἰρεῖσθ' ἄν, ἢ καὶ τρεῖς.

II. ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

Athen. 10, p. 431, A, de mixtura vini ἴσον
ἴσῳ vocata (v. Aristoph. Plut. 1128) disserens :
Σώφιλος ἐν Ἐγχειρίδιῳ,

Συνεχῆς ἄκρατος ἐδίδοτ', ἴσον ἴσῳ· πάλιν
τὴν μείζον' ἤτουν.

Versu 1 modulatus scribetur

Συνεχῆς ἐδίδοτ' ἄκρατος, etc.

III. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ.

Athen. 14, p. 640, D, de ἐπιδορπίσματι disse-
rens : Σώφ. ἐν Παρακαταθήκῃ,

Ἦδύ γε μετ' ἀνδρῶν ἐστὶν Ἑλλήνων αἰεὶ
συνάγειν· τὸ πρᾶγμα χάριεν, οὐ α' Χίου δύο
κωθῶς », ἀνεβήσεν τις, « ὑπόγει! κω-
μάσαι

πρὸς τὴν Ταναγρακὴν δεῖ γὰρ, ἵν' ἐκεῖ κατα-
κλιθεῖς

ἢ ἐπιδορπίσεται τὰς βείας ματτύας. »

Versu 2 οὐ Χίου pro οὐχὶ Dobr. Advers. 2, p. 348.
V. 4. Tanagra, Bœotia mediterranea oppidum,
non modo gallis gallinacis, sed etiam formosis
mulieribus (velut Corinna, γυναικῶν τότε καλλίστη
τὸ εἶδος, Pausan. 9, 22, 3) clara fuit. « Ταναγρακὴ
γυνή ex Menandro affertur a Stephano Byz. v.
Τανάγρα. Tanagræam meretricem dixit Cicero Or.
Pro domo cap. 3. » E M. Versu 5 pessime librarii
ὄνειας ματτ., quasi asinos edissent Græci. Confundi
solent υ, ου, ον, in codicibus; inde error : nam
suillæ carnes expetebantur : v. Aristoph. Eq.
340, etc.

ANDROCLES.

2.

A senatu eligendos esse censeo
duo, vel etiam tres, opsonomos.

PUGIO.

Continuum dabatur merum, par pari : rursus
majorem calicem posebam.

DEPOSITUM.

Suave quidem est computare cum viris
Græcis. Quam libenter auditur, si quis ibi clamat :
« Chii duo cyathos suffunde! commissari enim
ad Tanagricam oportet eum, ut ibi accumbens
5 suillas mattyas superedat. »

FRAGMENTA COMICORUM GR.

neglectum sit, apparet. « Ab arietini capitis similitudine hoc cicericus genus appellatum esse scribit Plinius H. N. 18, 12, 32. Comparatio spectat fortasse ad hominis salacitatem, siquidem ἐρέβινθος familiare Comiciis pro αἰδοίῳ. » E M. Conf. Aristoph. Acharn. 756, etc.

2.

Athen. 4, p. 158, A :

Τραγικὸν γὰρ ἡ φακῆ ἔστιν, Ἀρχαγάθον τ' ἔφη καὶ που γεγραφεῖναι τῆς νόσου πεπαυμένον βροφῶντ' Ὀρέστην,

φησὶ Σωφ. ὁ κωμωδοποιός. Libri Ἀρχ. ἔφη πο γεγραφεῖναι ἦς καὶ βροφῶντ' Ὀρέστην τῆς νόσου πεπαυμένον, φησὶ, etc. Recte, ut videtur, Schweigh. Archagathum intelligit medicum illum, cujus mentionem fecit Plinius in H. N. Dobræus de Agatharchi (sic enim corrigi) pictura quadam cogitabat, quæ hic rideretur.

—

LXXII.

SOTADES.

« Atheniensis, mediæ comœdiæ poeta, probe distinguendus (v. Athen. 7, p. 293, A) a Sotade Maronita, cantilenarum ionicarum scriptore celeberrimo, cui Comici Ἐγκλειομέναις et Παραλυτρούμενον male tribuunt Suidas v. Σωτάδης et Eudocia p. 384. » E M.

I. ΕΓΚΛΕΙΟΜΕΝΑΙ.

1.

Athen. 7, p. 293, A : Σωτάδης... ποιεῖ καὶ αὐτός

2.

Tragica res est lens, et Archagathum quidam scripsisse dixit, hanc robentem nescio qui Orestem morbum removisse.

INCLUSÆ.

1.

Squillas sumebam primum : patinis has injeci omnes. Galeus sumptus est magnus : assavi media, et ceteras quisquillas coquam, facto intrito e moris.

5 Glaucorum affero capita duo prægrandia hæc in magna patina, simpliciter additis herbis, cumino, salibus, aqua, oleo aliquo. Deinde lupum emi pulcherrimum : in pingui muria et herbis coquetur.

10 E verubus autem abstractis assis, quotquot erant, quos

ἐν Ἐγκλειομέναις (οὕτω γὰρ ἐπιγράφει τὸ δρᾶμα) τοιάδε μάγειρον λέγοντα :

Καρίδας ἔλαβον πρῶτον· ἀπεταγήνισα ταύτας ἀπάσας. Γαλέος εἴληπται μέγας· ὠπτησα τὰ μέσα, τὴν δὲ λοιπὴν γρυμῆαν ἔψω, ποιήσας τρίμμα συκαμίνων.

5 Γλαύκων φέρω κεφάλαια παμμεγέθη δύο ἐν λοπάδι μεγάλη ταῦτα, λιτῶς προσαγαχλόην, κύμινον, ἄλας, ὕδωρ, ἐλάδιον. [γὼν Λάβρακα μετὰ ταῦτ' ἐπριάμην καλὸν σφόδρα· λιπαρᾶς δὲ ἄλμης ἐφθός ἔσται γ' ἐν χλόη.

10 Ἀποδοὺς δ' ὅσ' ἦν τιν' ἀπ' ὀβελίσκων ὀπτάν, ἄς

τρίγλας καλὰς ἠγόρασα καὶ κίχλας καλὰς, ἔρριψα ταύτας ἐπὶ τὸν ἀνθραχ', ὡς ἔχει, ἄλμη τε λιπαρᾶ παρατίθημ' ὀρίγανον.

Ταύταις προσέλαβον σηπίας, καὶ τευθίδας :

15 ἀστεῖον ἐφθὴ τευθὶς ὠνθυλευμένη, καὶ περυγί' ἀπαλῶς σηπίας ὠπτημένα. Τριμμάτιον ἠκείωσα τούτοις ἀνθινὸν παντοδαπόν· ἐψητῶν δὲ μετὰ ταύτας τινῶν ὄξυ, λιπαρόν θ', οὕτως ἔδωκα χυμίον.

20 Γόγγυρον ἐπὶ τούτοις ἐπριάμην παχρὸν σφόδρα, (κατέπνιξ' ἐν ἄλμῃ τούτων εὐανθεστέρᾳ,) κωβίδι' ἄττα, καὶ πετραῖα δὴ τινα ἰχθυῖδια· τούτων ἀποκνίσας τὰ κρανία ἐμόλυν' ἀλεύρω (λευκᾷ) τοιοῦτῳ τινί,

25 πέμπω τε ταῖς καρῖσι τὴν αὐτὴν ὁδόν.

Ἄμιαν τε χήραν, θηρίον καλὸν σφόδρα, θρίοισι πάντῃ γ', ἄλις ἐλαδίῳ διεῖς,

mullos venustos turdosque venustos emi.

eos injeci carbonibus, ut sunt,

muriaque pingui origanum appono.

His assumebam sepias et loligines :

15 elegans res est cocta loligo farta,

et pinnulæ sepia: tenere assatae.

Intritum hisce accommodavi floridum

omnigenum, et postea pisciculorum quorundam

aerem, opimum, sic dedi succulum.

20 Congrum præter hæc emebam valde erassum,

(hunc suffocavi in muria floridiore,)

gobiones quosdam et petrarum scilicet aliquot

pisciculos ; horum abscissa crania conspersi

(alba) frumento quodam hujusmodi,

25 mittoque eos squillis eadem via.

Amiam quoque viduam, animal pulcherrimum,

oleo satis rigatam, velut pannis omnino

ἐσπαργάνωσα, περιπάσας ὀρίγανον, ἐνέριψά θ' ὥσπερ δαλὸν εἰς πολλὴν τέφραν.

30 Ἀφύαν θ' ἄμ' αὐτῇ παρέλαβον Φαληρικὴν, (εἰς κύαθος ἐνταῦθ' ὕδατος ἐπιγυθεῖς πολὺ,)

τεμῶν δὲ λεπτὴν τῆς χλόης, καὶ πλείονα, καὶ ἡ δικότυλος λήκυθος, καταστρέφω.

Τὶ λοιπόν; οὐδὲν ἄλλο. Τοῦτ' ἔσθ' ἡ τέχνη, 35 οὐκ ἐξ ἀπογραφῆς, οὐδὲ δι' ὑπομνημάτων.

In his plura sunt, quod proverbii loco dici solet, arena sine calce. Ea supplevi, condidi, correxi, interpunxi, ut sine offensione legerentur. Loquitur autem Coquus, frequens in his comœdiis persona, res gestas narrans, artemque suam prædicans.

Igitur libri versu 1 ἀπετηγάνισα, quod correxit Meinek., Casaubonus autem quod v. 4 legebatur

τρίμμα συκαμίνων. Versu 5 libri γλαύκου, quod mutavi, ne quis ineptus bicipitem glaucum somniaret. V. 7 ἐλάδιον recte Casaub., pro ἔλαιον, quod

inconcinnum. Versus 9-11 sic legebatur

ἔσται δι' ἄλμης λιπαρῆς ἐφθός ἐν χλόη. Ἀποδοὺς ὅσ' ἔστιν ἀπ' ὀβελίσκων ὀπτάνᾳ,

τρίγλας etc.,

Ἄπ' ὀβελ. quidem a Schweigh. repositum pro ἀποβέλιον. Quæ multo reddidi concinniora. V. 14 libri ταύταισι πρ. V. 15 ἐφθὴ Dobræus pro eo quod

est in libris ὀφθῆ. Eorundem ἀπλῶς versu 16 correxit Dindorf. Versus 18 et 19 ita scribebantur ex

correctione Dobræi,

παντοδαπόν· ἐψητῶν δὲ μετὰ ταύτας τινᾶ, ὄξυλίπαρον τούτοις ἔδωκα χυμίον.

Cod. A δὲ μετὰ ταῦτ' ἀστια. B δὲ ταῦτ' ἀστία. Vulgo δὲ μετὰ ταῦτ' ἔστιν. Ταύτας, intell. σηπίας et τευθίδας. Sed alter quoque versus laborabat. Versu 24

vulgo :

ἐμόλυν' ἀλεύρω... τοιοῦτῳ τινί. Verosimile est, λευκᾷ forte neglectum esse post

λεύρω. Τοιοῦτῳ, dictum putes *lostum* frumentum, colore ab albis craniis discrepans. V. 26 « χήραν, i. e. *inconditam*. Similiter ὀρφανὸν ταρίχιον dixit Pherecrates Autom. 4, 4, et de amia σκευασίᾳ Ar-

chestratus Athen. p. 278, C :

involvi, et, circumsarsam origano, abscondidi, ut titonem, in cinere multo.

30 Et in apuam una cum illa sumptam Phalericam, (umus hic cyathus aquæ infusus multum est,)

herbis secatis teneris pluribusque, vel duas cotylas capientem lecythum inverto.

Quid plura? nihil aliud. Hæc est ars, non ex apographo, neque ex commentariis.

ἐν συκῆς φύλλοις καὶ ὀρίγανῳ οὐ μάλα πολλῇ.

Μὴ τυρόν, μὴ λῆρον, ἀπλῶς δ' οὕτως θεραπεύσας ἐν συκῆς φύλλοις σχοίνῳ κατάδησον ἀνωθεν,

εἴθ' ὑπὸ θερμὴν ὕσον ἔσω σποδόν. » E M.

Versu 27 libri θρίοισι ταύτην ἄλας, quorum posterius correxit Porson., prius ego. V. 30 ἀφύην malit Meinek. V. 32 ad λεπτὴν intelligas forte μερίδα, nisi potius legendum sit λεπτὴν τὴν χλόην.

2.

Antiatt. p. 102, 28, Κλέπτρια : Σωτ. Ἐγκλειομένοις (sic). « Dubium est utrum hic Ἐγκλειομένοις, an apud Athen. fragm. 1 Ἐγκλειομένοις scribendum sit. » E M.

II. ΠΑΡΑΛΥΤΡΟΥΜΕΝΟΣ.

Athen. 9, p. 368, A, de usu nominis παραφίς agens : Σωτ. δ' ὁ κωμικὸς ἐν Παραλυτρούμενῳ,

Παραφίς εἶναι φαίνομαι τῷ Κρωθύλῳ· τούτον μασᾶται, παρακατεσθίει δ' ἐμέ.

Quod jurisconsulti dicere solent, *extra ordinem*, h. l. tropice mensam secundam significat. *Crobylus* hic non est ὀψοποιός Eliani V. H. 4, 16, sed nescio quis, tunc notus, gulo vel parasitus.

LXXIII.

TIMOTHEUS.

« Suidas : Τιμόθεος Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμωδίας. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἦν Πύκτης, Παρακαταθήκη, Μεταβαλλόμενος ἢ Μεταφερόμενος. καὶ Κυνάριον Τιμοθέου δρᾶμα, ὡς φησὶν Ἀθηναῖος ἐν τοῖς αὐτοῦ (6, p. 243, D). Ceterarum fabularum nihil servatum est. Πύκτης in Timoclis fabulis connumeratur. Παρακαταθήκην docuerunt Aristophon, Sopater, Sophilus, Timostratus, Μεταφερομένους Posidippus. » E M.

KYNAPION.

Athen. 6, p. 243, C, de Chærephonte paraisito : Τιμόθεος Κυνάριον,

Πειρώμεθ' ἀποδύντ' ἐς τὸ δεῖπνον ἀπιέναι! ἐς δ' ἐπτάκλινον δ' ἔστιν, ὡς ἔφραξέ μοι,

ἂν μὴ παράθυστός που γένηται Χαιρεφῶν.

INIQUIUS REDEMPTUS.

Paropsis esse videor Crobylo : hunc canat ; me edit extra ordinem.

CATELLUS.

Conemur instructi ad cenam ire ! erit autem septem lectorum, ut mihi dicebat, nisi forte inferciatur Chærephon.

39.

Versu 1 ἀποδόντ', *exuti*, ut pugiles aut gladiatores nudi, h. e. metaphorice *parati*, etc. Libri ἀποδόντες, quod emendavit Schweigh. V. 3 *Charephon*, non discipulus scilicet Socratis (Aristoph. Nub. 104), sed similis tunc quidam Crobylo apud Sotadem Παράλυτρομένω. Libri errore frequente, qui metro arguitur, ἐάν μὴ π.

EX INCERTA FABULA.

Appendix Florent. Stobæi Gaisf. p. 23, 7, cum lemme Τιμοκλέου.

Θεῶ! περωτὸς ἰξὸς ὀμμάτων ἔρωσ,
ὁ (δὲ) Κύπριδος κυναγὸς, ἡ φρενῶν ἀκίς,
ὁ μὴ τῶν θεῶν ὀρκίων δίκας.

Versu 1 codex θ' ὁ περ. Meinek. ἐσθ' ὁ περ., *hic quem tu vides, Amor est*. Verosimilius videtur θ' ὁ ortum esse ex θεῶ. Præterea ἰξὸς, i. e. ὁ ἰξὸς, scribendum fuit pro ἰξός. Ordo: ἰξὸς ὀμμ. ἔρωσ (ἔστι) περωτὸς. Adspicere iubetur aliquis Amorem pictum. V. 2 codex ὁ κύπριος. « Κύπριδος legendum, si Attici poetæ locus est. » *E M.* Suffulsi vacillantem versum. V. 3 τῶν scripsi. Codex metro corrupto τῶν priore longa. « Memorabilis audacia metaphorarum. Timothei comici num sit locus, vehementer dubito; nec vero lyricæ poetæ tribuerim cum Bergkio Corp. p. 863, qui Οὐθ' ὁ περ. Ad tertii versus sententiam facit versus proverbialis Ἀρροδίστος γὰρ ὄρκος οὐκ ἐμποίνιμας. » *E M.*

LXXIV.

TIMOCLES.

« Timocles Atheniensis, recentiorum unus Comicorum maxime ingeniosus atque elegans, summaque simul dicendi libertatis, qua Demosthenem, Hyperidem, Callimedontem, aliosque perstrinxit. Cum Antiphane memorat Plutarch. Vitt. oratt. p. 845, B. Suidæ errorem, duos distinguuntis huius nominis Comicos, quorum alteri tribuit Δημοσατύρους, Κένταυρον, Κανίους, Ἐπιχειρέκαον, Φιλοδικαστήν, Πύκτην, alteri autem Διονυσιαζούσας, Πολυπράγμονα, Ἰκαρίου, Δῆλον, Λήθην, Διόνυσον, Κονίσταλον, Πορφύραν, Ἡρώα, Δρακόντιον, Νέκιον, Ὀρέστην, Μαραθωνίους, hunc igitur errorem post Meursium et Kusterum recte notavit Schweigh.,

EX INCERTA FABULA

Speeta! alatus est viscus oculorum Amor,
Cypridisque venator, animorum acies,
qui diis non reddit rationem iuramentorum.

non distincto tamen Comico Timocle a Tragicis ignotiore, cujus mentionem facit Athen. 9, p. 407, B (Τιμοκλῆς ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητής ἦν δὲ καὶ τραγωδίας [intell. ποιητής]). Quem Photius Bibl. cod. 167, p. 113 ed. Bekkeri, inter poetas a Stobæo excerptos enumerat, Timocles a Comico non differt. Timoclem Syracusanum, Orphicorum librorum scriptorem, laudat Suidas; alium cognominem Photius Epist. 55, p. 111, qui quidem insignis mendaciorum architectus fuit, Ὀφιοκάνων ἐκείνων, οὗς αὐτὸς ὑπεστήσατο (h. e. esse credit, fortasse Ophiophagos ad sinum maris Rubri, de quibus Plin. H. N. 6, 29), γένος καὶ φύσιν καὶ πολιτείαν καὶ μάχας καὶ νίκας καὶ βίον αἰῶνας καὶ ἡλικίας καὶ εὐδαιμονίας, οὐκ ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ φυτῶν καὶ ζώων καὶ γῆς καὶ θαλάσσης καὶ ἀέρος, καθ' ὑπερβολὴν ψευσμάτων τερατευσάμενος. » *E Mein.*, qui de titulis comædiarum qui traduntur accurate agit in Hist. crit. p. 428-433.

I. ΑἨΓΥΠΤΙΟΙ.

Athen. 7, p. 300, A, de Ægyptiorum superstitione afferens testimonia: Τιμοκλῆς δ' ἐν Αἰγυπτίοις,

Πῶς ἂν μὲν οὖν σώσειεν ἱβίς, ἡ κύων;
ὅπου γὰρ εἰς τοὺς ὀμολογουμένους θεοὺς
ἀσεβοῦντες οὐ διδόνται εὐθέως δίκην,
τίν' αἰελοῦρου βωμὸς ἐπιτρέψειεν ἂν;

« Versu 2 ABCP εἰς θεοὺς ὀμολ. Edd. olim εἰς θεοὺς τοὺς ὀμολ. Casaub. deleuit θεοὺς. Confirmavit Phædrus Epicureus De nat. deorum p. 25 ed. Peters. (Vol. Hercul. p. 154): εἰς ἑμῶν τὸ τοῦ Τιμοκλέους εἰρημένον ἐν Αἰγύπτῳ (sic) δρᾶματι περὶ τῶν ἐν τῇ γῶρᾳ θεῶν ἐπὶ τούτους ἐπέρχεται μεταφέρειν, ὅπου γὰρ κτλ. V. 4 αἰελοῦρου (attice: v. Arist. Acharn. 826) cod. A et Vol. Hercul., ubi superest A. E. ΟΥΡΟΥ. Codd. PVL αἰελοῦρου, inconcinne et ἑλληνικῶς, ut Aristoteles H. A. 5, 2, 3, etc. » *E M.* Ibidem libri mendose ἐπιτρέψειεν. Imo ἐπιτρέψειεν, *ad se converterit*, velut servaturus? Grotius altero male probato:

altare felis quomodo aliquem evertit?

II. ΒΑΑΝΕΙΟΝ.

Pollux 10, 154: οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀγγεῖου γλωττόκομον παρὰ τοῖς νεωτέροις ἔστιν εὐρεῖν, ὡς ἐν τῷ Τιμοκλέους Βαλανεῖω « Καὶ τὸ γλωττόκομον (libri γλωττοκομῆιον) βαλανεύεται. » Ineptam sententiam emendes scribendo

ÆGYPTH.

Quomodo igitur servaverit ibis, aut canis?
ubi enim qui in confessos deos
peccant, non dant extemplo pœnas,
quemnam felis ara ad se convertat?

Καὶ γλωττοκομῆιον (ὄν, ἐν ᾧ) βαλανεύεται.
Immissa illa facile exciderint: cf. Lysipp. com. Βάκχαις 4, eodem loco, et monente Mein., Lobeck. ad Phryn. p. 98.

III. ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ.

Athen. 7, p. 295, B, de galeo pisce: Τιμ. δ' ἐν Δακτύλῳ φησὶ

Γαλεὸς (καλοῦς) καὶ βατίδας, ὅσα τε τῶν
γενῶν
ἐν ὀξυλιπάρῳ τρίματι σκευάζεται.

Iterum apponit Athen. 9, p. 385, A, ob ὀξυλιπάρου mentionem. Utroque loco libri Δακτύλιω, quod correxit Casaub. Versu 1 similia γαλειοῦς et καλοῦς (v. Cratini Incert. 178 etc.) alteri offecit alterum. Γῶν, i. e. τούτων.

IV. ΔΗΛΟΣ (?).

Athen. 8, p. 341, E: καὶ Ὑπερείδης δὲ ὁ ῥήτωρ ὀψοφάγος ἦν, ὡς φησὶ Τιμ. ὁ κωμικὸς ἐν Δῆλῳ (sic libri), διηγούμενος τοὺς παρὰ Ἀρπάλου δωροδοκῆστας: γράφει δ' οὕτως,

α. Δημοσθένης τάλαντα πενήκοντ' ἔχει.
β. Μακάριος, εἴπερ μεταδίδωσι μηδενί.
α. Καὶ Μοιροκλῆς εἴληψε χρυσίον πολύ.
β. Ἀνόητος ὁ διδοὺς, εὐτυχῆς δ' ὁ λαμβάνων.
5 α. Εἴληψε καὶ Δήμων τι, καὶ Καλλισθένης...
β. Πένητες ἦσαν, ὅστε συγγνώμην ἔχω.
α. Ὁ τ' ἐν λόγοισι δεινὸς Ὑπερείδης ἔχει.
β. Τοὺς ἰχθυοπώλας οὕτως ἡμῖν πλουσιεῖ,
ὀψοφάγος, ὅστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους.

Titulus abhorrens ab argumento, nec verosimile est Δήλιος. Malim Κηλὸς, h. e. εὐκῆλος, ἀδιόφορος, *tranquillus, deleniens*, qualem se ostendit altera harum personarum, altera irata oratoribus corruptis ab Harpalo aliisque ducibus Alexandri M. Harpalus quidem, præfectus ejus, cum maxima parte opum Babylone aufugit in Græciam, ibique acta est ejus causa olymp. 113, 2 (ante Chr. nat. 326); quo igitur tempore, vel

ANNULUS.

Galeos (pulchros), et batidas, et quotquot horum
[generum
in acido ac pingui jure paraatur.

DELUS (?).

a. Demosthenes habet quinquaginta talenta.
b. Beatus, si his impertit neminem.
a. Etiam Mærocles multum auri accepit.
b. Insanus, qui dat; felix, qui sumit.
5 a. Accepit et Demo aliquid, et Callisthenes...

paulo post, hanc fabulam actam esse animadvertit Meinek. De δ et κ permixtis v. Cratin. Thratt. 2, V. 3 « Μοιροκλῆς Valesius ad Harpocrat. p. 129, A et B libris confirmantibus. Reliqui Μοιροκλῆς, C Μυροκλῆς. Cf. Ruhnken. Hist. crit. orat. p. 79. » *E M.* Eum Alexander depoposcit in pœnam secundum Demosthenem et Arrianum. V. 5 sic codd. VL; ceteri εἴτ' εἴληψε. Deinde τι pro τε Mein. et Dobr. *Demo* cognatus quidam fuit Demosthenis: quem cum Callisthene (de quo ad Antiph. Ἀλειουμ. 1, 10) Antipater sibi tradi jussit, teste Plut. Vit. Demosth. p. 856, E. V. 9 libri ὀψ. γὰρ ὅστε, sed glossema expunxit Casaub. « Ὄστε... Σύρους, i. e. ut lari, piscium avidissimi, præ Hyperide Syri sint; qui piscium esu fere abstinebant: v. ann. ad Menandri fragm. p. 44 ed. pr. » *E M.* Cf. Ovid. Fast. 2, 474 seq.

V. ΔΗΜΟΣΑΤΥΡΟΙ.

« Δημοσατύροι dici videntur demagogi populi turpiter obsequiosi, quos δημοσιθήκους dixit Aristoph. Ran. 1085, et simpliciter πθήκους Phrynichus ap. schol. Av. 11. » *Mein.*

Athen. 4, p. 165, F, de Ctesippo, Chabrie filio: Τιμ. δ' ἐν Δημοσατύροις φησὶν

— Οὐδ' ὁ Χαβρίου Κτήσιππος ἐπιτρέψεται,
κεῖρεται,

ἐν ταῖς γυναῖξι λαμπρὸς, οὐκ ἐν ἀνδράσιν;
Versu 1 scripsi ἐπιτρέψεται. Libri vitiose ἔτι τρεῖς vel τερεῖς. « De Ctesippo v. Menandri Org. fr. 1. In perditis atque effeminatis hominibus memoratur etiam a Libanio Orat. 19, p. 500, D, et Eliano H. A. 3, 42. Cf. Wolf. proleg. ad Demosthenis Lept. p. 53. » *E M.* Leptinen accusavit: v. Athen. 12, p. 552, etc.

VI. ΔΙΟΝΥΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Athen. 6, p. 223, B: Τιμ. δ' ὁ κωμωδιοποιός, κατὰ πολλὰ χρησίμην εἶναι λέγων τῷ βίῳ τὴν τραγωδίαν, φησὶν ἐν Διονυσιαζούσαις,

ὧ τᾶν, ἄκουσον, ἂν τί σοι μέλλω λέγειν!
ἀνθρωπὸς ἐστὶ ζῶων ἐπίπονον φύσει,

b. Pauperes erant, ut ignoscam.
a. Et gravis orator Hyperides habet.
b. Hic piscium venditores nobis ditabit, opsonans ita, ut lari sint Syri.

DEMOSATYRI.

Et nonne Chabrie filius Ctesippus ter tondetur, inter feminas conspicuus, non inter viros?

MULIERES BACCHANALIA AGENTES.

Bone vir, audi, si tibi aliquid dicam!
homo animal miserum est natura,

καὶ πολλὰ λυπήρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει.
Παραψυχὰς οὖν φροντίδων ἀνεύρετο

5 ταύτας· ὁ γὰρ * νοῦς τῶν ἰδίων λήθην λα-
βῶν,

πρὸς ἀλλοτρίω τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
μεθ' ἡδονῆς ἀπῆλθε, παιδευθεὶς ἄμα.
Τοὺς γὰρ τραγωδοὺς, πρῶτον, εἰ βούλει,
σκόπει,

ὡς ὠφελοῦσι πάντας! ὁ μὲν ὦν γὰρ πένης,
10 πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τηλέφον
γενόμενον, ἤδη τὴν πενίαν ῥᾶον φέρει·
ὁ νοσῶν τι μακρὸν Ἀλκμαίων' ἐσκέψατο·
ὀφθαλμῶν τισ, εἰσι φινεῖδαι τυφλοί·
τέθνηκε τῷ παῖς, Νιόβη κεκούφιεν·

15 χλωδός τις ἐστὶ, τὸν Φιλοκτήτην ὄρᾳ·
γέρον τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.
Ἄπαντα γὰρ τὰ μείζον' ἢ πέπονθέ τις
ἀτυχήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐνοσούμενος
τὰς αὐτὸς αὐτοῦ συμφορὰς ἤττον στένει.

Eadem Stobæus Floril. 124, 19, cum lemmate
Τιμοκλέους. Qui versu 1 pro μέλλω habet δοκῶ
(quod in altera edit. prætulit Mein.) v. 11 ὄρω
pro ἤδη, v. 12 Ἀλκμαίωνα, v. 19 ἤττον στένει, quod
merito placuit viro doctissimo præ ταυτολόγοις
Athenæi ῥᾶον φέρει. Præterea v. 1 Mein. mallebat
ἀν pro ἦν (sic enim libri), cui assentior. » Telephum
Euripideum dicit : cf. Horatius A. P. 96, Ennius
apud Leopard. Emend. 8, 24, Aristoph. Nub.
897, etc. » *E M.* V. 4 libri ἀνεύρατο, quod correxit
Dindorf. Versus 5 negligenter scriptus. Malim

ταύτας· ὁ γὰρ ἰδίων (τε) νοῦς λήθην λαβῶν.

Versu 7 Meinek. malit παιδευθεὶς ὁ ἄμα, præce-
dente autem versu ἀλλοτρίων scribendum censeo
pro ἀλλοτρίω. Versum 11 inelegantem sic emendo
γενόμενον, ἤδη ῥεῖα τὴν πενίαν φέρει.

multasque ærumnas vita fert.
Solatia igitur curarum invenit

5 hæc : quippe mens, et propriorum oblita,
et alienis malis se confirmatam sentiens,
cum voluptate abit, simul edocta.

Specta enim primum, si vis, Tragicos,
quam juvent omnes! pauper scilicet

10 ubi accepit, egentiorum se Telephum
fuisse, jam facilius fert mendicitatem;
ægrotaus aliqua insania Alemæonem considerare
[solet;

dolet ab oculis? Phinidæ erant cæci:
obit puer patri? hunc Niobe erigit;

V. 12 sic Stob.; Athenæus δ νοσῶν δὲ μακρῶς.
Deinde ille Ἀλκμαίων', qui non aliud sibi vult
quam Athen. Ἀλκμαίων', et frustra esse judico
Elmsleium ad Eur. Bacch. 337. Versum 14 sic
scribo :

τέθνηκε παῖς, Νιόβη γε τὸν κεκούφιεν.

De *Oæneo*, item Euripidis, v. 16, vide Aristoph.
Acharn. 417. V. 19 συμφορὰς ῥᾶον φέρει Athen.;
vide superius dicta.

VII. ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Athen. 9, p. 407, E : οὗτι δὲ καὶ τῶν δῆμων
Ἀχαρνέως δ' Τηλέμαχος, ὁ αὐτὸς ποιητὴς φησὶν (Ti-
mocles) ἐν Διονύσῳ οὕτως,

α. Ὁ γ' Ἀχαρνικός Τηλέμαχος ἐτιδημηγορεῖ
οὗτος δ' εἴοικε τοῖς νεωνήτοις Σύροις.

β. Πῶς, ἢ τί πράττων; βούλομαι γὰρ εἰ-
δέναι.

α. Θανάτηγόν ..... * καλὴν χύτραν φέρει.

Versu 1 libri δ δ' Ἀχ. quod mutavi ob ea quæ se-
quuntur v. 2, ubi νεωνήτοι Σύροι significant, ni
fallor, homines nequissimos, ut *Syri venales* apud
Cic. De orat. 2, § 265. Versu 4 fuit quum legendum
esse suspicarer

Θάνατον οὗτι κακαλίων (αἰεὶ) χύτραν φέρει.

Nota κακαλία, *cacalia*, e Dioscoride et Linnæo,
qua voce generatim viles herbe, pauperum inter-
dum cibi, contemni videantur. Θάνατον *rem in-
cisissimam* dixerit Noster, ut Alexis Æsopo. Θανα-
τηγόν glossema putes; αἰεὶ forte haustum fuerit ab
antecedente vocabulo. » *Telemachi ollam* in pro-
verbium abiisse docet Eust. ad Odys. p. 1394,
26 : παροιμία ἢ λέγουσα Τηλεμάχου χύτρα ἐπὶ τῶν
διὰ πενίαν ἐν ὀσπρίοις ἢ θλωσὶ εὐτελέσιν ἐδεστοῖς πολυ-
φαγούντων, οὐκ ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ εἰληπταὶ ἦρωος,
ἀλλὰ τινος Ἀττικοῦ Τηλεμάχου, Ἀχαρνέως τὸν δῆμον.
Hic enim Telemachus ridebatur οὗτι κυάμων χύ-

15 claudus est aliquis? Philoctetem intuetur;
senex aliquis et infortunatus est? edidit *Oæneum*.
Omnibus enim, quæ quis passus est,
aliorum majores calamitates reputans
suas ipsius clades minus deplorat.

BACCHUS.

a. Acharnensis quidem Telemachus adhuc con-
[cienatur;

hic autem recens emptis Syris comparandus est
b. Quomodo, vel quo facto? nam seire volo.

a. Mortem enim (tussilaginum semper) ollam cir-
[cumfert

τρας αἰεὶ σιτούμενος ἦγε Πυανέφια πορδὴν ἑορτήν. »
E Mein., qui nunc edidit

α. Θάρρηλον οὗτος ἀγκάλη χύτραν φέρει,
de quibus vide H. Steph. Thes. v. Θαρρηλία, p. 251
ed. novæ.

VIII. ΔΡΑΚΟΝΤΙΟΝ.

Athen. 6, p. 237, D : χαρακτηρίζει δ' οὐκ ἀρρύ-
θμως τὸν παράσιτον, ἐποῖός τις ἐστὶ, Τιμ. ἐν Δρακον-
τίῳ οὕτως,

Ἐπειτ' ἐγὼ παράσιτον ἐπιτρέψω τινὶ
κακῶς λέγειν; ἥκιστα γ'· οὐδὲν ἐστὶ γὰρ
ἐν τοῖς τοσοῦτοις χρησιμώτερον γένος.

Εἰ δ' ἔστι τὸ φιλέταιρον ἐν τι τῶν καλῶν,
5 ἀνὴρ παράσιτος τοῦτο ποιεῖ διὰ τέλους.

Ἐρᾶς, συναραστής ἀπροφάσιτος γίγνεται·
πράττεις τι, πράξει συμπάρων, ὅτι ἂν δέη,
δικαία ταῦτά τῳ τρέφοντι νενομικῶς,
κάπαινέτης θαυμαστὸς οἶος τῶν φίλων.

10 Χαίρουσι δαίμων ἡδοναῖς ἀσυμβόλοις·
τίς δ' οὐχὶ θνητῶν, ἢ τίς ἦρωος ἢ θεοῦ
ἀποδοκιμαζέει τὴν τοιαύτην διατριβήν;
ἵνα μὴ δὲ πολλὰ μακρολογῶ δι' ἡμέρας,
τεκμηρίον τι παμμέγεθες οἶμαί γ' ἔρεῖν

15 ὁ τῶν παρασίτων ὡς τετίμηται βίος·
γέρα γὰρ αὐτοῖς ταῦτά τοῖς τῶλύμπια
νικῶσι δίδεται χρηστότητος οὐνεκα,
σίτησις· οὐ δὲ μὴ τίθενται συμβολαί.
πρυτανεῖα ταῦθ' ἅπαντα προσαγορευτέα.

Dicta adversus contemptores parasitorum. Versu 2
γ' accessit ex BP. Versu 3 libri τοιοῦτοις. Immo
oportebat ἐν τοῖς τοσοῦτοις, *inter tot* spectatores.
Jocus. V. 4 libri minus bene ei δ' ἐστὶ. Quod se-
quitur τὸ additum a Casaub. Versu 5 occultata est
in thesi vox gravissima παράσιτος. Scribo
παράσιτος (ἀν) ἀνὴρ τοῦτο ποιεῖ etc.

DRACONTIUM.

Tandemne ego patiar, ut parasito quisquam
maledicat? minime : neque enim
inter tot homines utilius genus est.

Sane si quod honorum est sodalis amor,
5 vir parasitus eum prorsus exercet.

Amas? simul amat sine excusatione;
agis aliquid? idem aget præsens, quo opus fuerit,
eadem, quæ qui nutrit, justa putans,
mirusque laudator amicorum.

10 Gaudent *parasiti* cœnarum deliciis sine symbola :
quis vero non *gaudet* mortalium, aut quis heros
[et deus

Versibus 6 et 7 ita Dindorf, pro γίνεται et πράσις.
V. 9 vulgo, duriore asyndeto, ἐπανέτης. Tum ma-
lim θαυμαστόν. Versu 10 « cod. B ἢ συμβόλοις
pro ἀσυμβόλοις. Ante hunc versum forsitan alius
excidit, cujus in fine hæc verba fuerint τάχ' ἂν λέ-
ξαις ἔτι vel ἴσως λέξεις ἔτι. » *Mein.* Versu 11 corri-
gendum puto ἢ τίς ἦρωος καὶ θεός. V. 13 libri ἵνα
δὲ μὴ πολλὰ, quod facile emendavit Grotius. Sed
inconcinna hæc judico, neque necessariam par-
ticulam δέ. Imo absorptum erat δὲ simili δέ :

ἵνα μὴ μακρολογῶ πολλὰ δὲ δι' ἡμέρας.

Versu 16 non videtur congruere pluralis γέρα ...
ταῦτά cum singulari qui sequitur σίτησις. Scribam
γέρας γὰρ αὐτοῖς ταῦτό τ. V. 17 libri εἴνεκα.
« Οὐνεκα, quod posuit Dindorf., est ex solemnī
decretorum formula. » *Mein.* V. 18 libri negli-
genter οὐ γὰρ ... post γέρα γὰρ ... Sæpe δὲ et γὰρ
commutata in scriptis. V. 19 libri ταῦτα πάντα
προσαγορεύεται. Dedi melioribus numeris ταῦθ'
ἅπαντα. Sequens vocabulum optime correxit Mei-
nek. « Inest in hac argumentatione (v. 16-19)
acumen sophisticum. Vis scire, ait, quanto in
pretio sint parasiti? cogita eundem haberi hono-
rem virtutis ergo parasitis, qui habetur Olympio-
nicis : τὴν σίτησιν nempe et victum de alieno.
Poterat objici, res dissimiles componi, quia para-
siti quidem in privatorum ædibus os alienum
rodant, at Olympicæ in Prytaneo cibum cap-
pant publicum. It iste obviam, et in loco ullum
momentum esse negat : nam et vulgo illa omnia
loca censerī prytanea ac solita nominari, ubi con-
vivari licet nullis collatis symbolis. » *Casaub.*

XI. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

1.

Athen. 6, p. 240, E, de Tithymallo parasito
testimonia Comicorum apponens : Τιμοκλῆς ... ἐν δ'
Ἐπιστολαῖς,

Οἶμοι κακοδαίμων, ὡς ἐρῶ! μὰ τοὺς θεοὺς,
Τιθύμαλλος οὐδεπώποτ' ἤρασθη φαγεῖν

vilipendit ejusmodi voluptatem?
Ne multa garriam per totum diem,
maximum rei testimonium afferre me arbitror,
15 honorem, quo parasitorum fruitur vita :
præmium enim illis idem, quod
Olympionicis, datur bonæ frugis causa,
cibus : ubi vero non conferuntur symbola,
prytanea hæc omnia sunt appellanda.

EPISTOLÆ.

1.

Heu me miserum, ut amo! per deos,
Tithymallus nunquam tam vehementer cupivit

οὐτω σφόδρ', οὐδὲ Κόρυθος ἰμάτιον λαθεῖν,
οὐ Νεῖλος ἄλφιτ', οὐ Κόρυθος ἀσύμβολος
5 κινεῖν ὀδόντας.

Versu 4 quum A et N litteræ interdum commutatae sint (v. ann. ad Aristoph. Plut. 179), malis Nίλος, usitatum viri nomen; vel potius Νίλλος, ut vilius in codice A apud Euphronem Mus. fr. 6, Athen. 8, p. 343, B. Hoc ipso loco meliores codd. νεῖλος. Sed in sequentibus male occultatum nomen Κόρυθος. Scribo

Οὐ Νίλλος ἄλφι, Κόρυθος οὐτ' ἀσύμβολος.

2.

Ib. p. 243, B: Τιμ. δ' ἐν Ἐπιστολαῖς καὶ ὡς Δημοκρίτωνι τῷ ἀσώτῳ παρασιτῶντος αὐτοῦ (Chærephon-tis) μνημονεύει·

Ὁ Δημοκρίτων δὲ παραμενεῖν αὐτῷ δοκῶν
τάργγριον οὐκ ἐφείδεται, ἀλλὰ παρέτρεφεν
τὸν βουλόμενον· * ὁ Χαιρεφῶν μὲν παντελῶς
οἰκαδὲ βαδίζειν ἦεν, ὡ ταλάντατος.

5 Καὶ μὴν ἔτι (τοῦτό γ' ἔστ' ἀνάξιον μόνον)
τὸν παραμαστήτη λαμβάνει δίκρουν ξύλον·
οὐτ' εὐρύθμος γὰρ ἔστιν, οὐτ' ἀχρήματος.

Versu 1 vulgatum παραμένειν correxit Schweigh. Versu 3 et 4 vitium contraxisse apparet. De posteriore Dindorf: « ὄτε V, ὄτε BP, ὄτε L, ὡ ταλάντατος BP, ὡ ταλάντατος V, et simili quodam modo videtur A. ὡ ταλ. L. » Corrigo

τὸν βουλόμενον· οἱ Χαιρεφῶν μὲν πάνθ',
ὅπως

οἰκαδὲ, βαδίζειν ἦεν ἄν, ὡ ταλάντατος,

apta sententia quam in latinis reddidi. Versu 5 ἔτι τοῦτ' ἔστιν ἀξιον μόνον. Tourpii est ἀνάξιον. V. 6 δίκρουν ξύλον tropice intelligas hominem, qui duplici modo vivere potest, sive ut parasitus, sive

vesci, neque Cormus vestem auferre, non Nilus farinam, neque Corydus sine symbola 5 dentes movere.

2.

Demotion autem, mansurum sibi esse putans argentum, ei non parebat, sed simul nutriebat id cupientes, quo Chærephon quidem pessimus plane, ut domum, ire sibi videbatur.

5 Insuperque etiam (id quidem est maxime indiconvivam sumit, qui est biceps lignum: [gnum] neque enim vel commodus est, vel inops.

IN MALIS ALIENIS GAUDENS.

Forum videre opsoniis refertum fortunato quidem suavissimum; si quis autem eget, miserrimum.

(οὐκ ἀχρήματος) ut liber. Chærephon recentior quidam dicitur, non ille Socratis amicus.

X. ΕΠΙΧΑΙΡΕΚΑΚΟΣ.

Athen. 6, p. 241, A, de Corydo parasito (cf. Epist. fr. 1): μνημονεύει δ' αὐτοῦ Τιμ. ἐν Ἐπιχαίρεκακῷ οὕτως,

Ἀγορᾶν ἰδεῖν εὐφρον εὐποροῦντι μὲν
ἠδίστον· ἂν δ' ἀπορῆ τις, ἀθλιώτατον·
ὁ * γοῦν Κόρυθος ἀκλήτος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
γενόμενος ὄψωνεῖ παρ' αὐτὸν οἰκαδὲ·
5 ἦν δὲ τὸ πάθος γελοῖον, οἶμαι· τέτταρας
χαλκοῦς ἔχων ἄνθρωπος, ἐγγέλεις ὄρων,
θύννεια, νάρκας, καράβους, ἡμωδία·
καὶ ταῦτα πάντα μὲν περιελθὼν ἤρετο,
ὀπόσου, πυθόμενος δ' ἀπέτρεχ' εἰς τὰς μεμ-
-εράδας.

Versu 3 modulatus legas δ Κόρυθος οὐκ ἄλλ. V. 4 Schweighæus. malebat ὄψωνεῖ. V. 5 scripsi οἶμαι. Inepte libri οἶμοι. V. 7 ἦμ. Casaub. pro ἡμωδία. V. 8 πάντα recte Dind. pro πάντα. Cod. P πάντα ἡμῶν. V. 9 sic Casaub. pro ἀποτρέχεις in ABP, ἀπότρεχ' εἰς VL, ἀποτρέχει εἰς C.

Cum extremis Meinek. confert Pomponium ap. Non. v. Revortit:

Cœnam quaerit at mœstus: si eum nemo vocat,
Domum revortit ad menam miser.

XI. ΗΡΩΕΣ.

1.

Athen. 6, p. 224, A, de verbis δοῦναι et ἀποδοῦναι a Demosthene oppositis lusus Comicorum afferens:

α. Οὐκοῦν κελεύεις νῦν με πάντα μᾶλλον ἢ
τὰ προσόντα φράζειν; πᾶν γε δράσω τοῦτό
σοι.

Corydus igitur invocatus, ut mihi videtur, apud se ipsum opsonat domi;

5 fuit autem ridicula res, opinor: homo quattuor æreos nummos habens, conspectis anguillis, thynnorum frustis, torpedinibus, carabis, dentibus [dolebat]; et, hæc quanti constarent, ubique circumibat [quaerens, pretioque audito, ad membradas cucurrit.

HEROES.

1.

a. Nonne jubes nunc me omnia potius quam præsentia loqui! plane hoc tibi faciam.

XII. ΙΚΑΡΙΟΙ ΣΑΤΥΡΟΙ.

Ἰκαρίους Icarī insulæ in mari Ægæo incolas dictos putes, fortasse piscatores.

1.

Athen. 8, p. 339, D: Πυθιονίχην δὲ φησι (Antiphānes) φιληδεῖν τάρχη, ἐπεὶ ἐραστάς εἶχε τοὺς Χαιρεφίλου τοῦ ταραχοπώλου υἱοῦς, ὡς Τιμοκλῆς ἐν φησιν, « Ἄνυτος ὁ παχὺς πρὸς Πυθιονίχην ὅταν ἐλθὼν φάγη τι· καλεῖ γὰρ αὐτὸν, ὡς φασιν (AB φησιν) ὁπότεν Χαιρεφίλου τοὺς δύο σκόμβρους ξενίσῃ μεγάλους ἠδομένη. » Sic quidem libri, verbis depravatis et temere trajectis, numeris nullis. Scribo

Ἄνυτος ὁ παχὺς πρὸς Πυθιονίχην ἦλθε, πᾶν φαγεῖν· ἐκάλει γὰρ αὐτὸν, ὅταν ξενίσῃ (ποτέ) τοὺς Χαιρεφίλου σκόμβρους δύο, ἠδομένη ὡς φασιν. [μέγα,

In quibus Casaub. scribi jussit μεγάλως, ad sensum recte, sed ἀμέτρως. Ceterum hæc Timocles respexit Alexis in Epidaurio:

Τοὺς Χαιρεφίλου δ' υἱεῖς Ἀθηναίους, ὅτι εἰσήγαγεν τάρχη, ὡς καὶ Τιμοκλῆς ἰδὼν ἐπὶ τῶν ἵππων δύο σκόμβρους ἔφη ἐν τοῖς σατύροις εἶναι.

Rursus Athen. eodem loco: καὶ πάλιν

2.

Ἡ Πυθιονίχη δ' ἀσμένως σε δέξεται· καὶ σου κατέδεται τυχὸν ἴσως, ἃ νῦν ἔχεις λαβὼν παρ' ἡμῶν δῶρ'· ἀπληστός ἐστι γὰρ ὅμως δὲ δοῦναι σοι κέλευσον σαργάνας 5 αὐτήν· τάρχη εὐπάρως γὰρ τυγχάνει ἔχουσα, * καὶ σύνεστι σαπέρδαις δυσὶν, καὶ ταῦτ' ἀνάλοις καὶ πλατυρόγγυις τισίν.

comesurus. quippe invitabat eum, quando excipiebat [bat] lætissima duos Chærephili scombrōs, ut aiunt.

2.

Pythionice autem libens te excipiet, et tua fortasse comedet, quæ nunc habes a nobis accepta dona: insatiabilis enim est. Jube tamen eam tibi dare 5 sargos: salsamentum enim abunde habet, ut quæ convivet saperdis duobus, et insulsis quidem et crassis rostris.

β. Καὶ πρῶτα μὲν σοι παύσεται Δημοσθένης ὀργιζόμενος. α. Ὁ ποῖος; β. Ὅποῖος ὁ Βριαρεὺς,

5 ὁ τοὺς καταπέλτας τὰς τε λόγχας ἐσθίων, μισῶν λόγους ἄνθρωπος, οὐδὲ πώποτε * ἀντίθετον εἰπὼν οὐδὲν, ἀλλ' ἄρη βλέπων.

Imo ἀντίθεον. Vituperatur enim Demosthenes, tanquam longe repetita tractare solitus, neque humaniter colloquens aut *divinum* appellans quenquam, sed bellum, h. e. lites rixasque, minitans. Opponitur autem Demosthenes Homero minime maligno, qui plures viros egregios ἀντιθέους dixit (v. Iliad. 1, 264; 10, 112; 11, 322; 16, 865; 21, 91; Odys. 19, 216; 21, 254, etc.), quos quum induxisset ridicule noster, id significare videatur inscriptio dramatis. Versu 1 με τὰ πάντα libri. Articulum delevit Elmsl. Versibus 3 et 4 α persona dicit, fore ut Demosthenes jam non succenseat alteri, quippe se imitatio alienis rebus referendis. Verba ὁ ποῖος addiderunt Meinek. et Dobræus; ille ὁ Βριαρεὺς. Libri δ Βριαρεὺς. Versum 7 supra correxi.

2.

Athen. 10, p. 455, F, de figurato usu dicendi disserens: Τιμ. δ' ἐν Ἡρωῶν,

— α. ὡς δ' ἦν ἡρμένη

βίου τιθήνη, πολεμία λοιμοῦ, φύλαξ
φιλίας, ἱατρὸς ἐκλύτου βουλιμίας
τετραπέζος. β. ὡς περιέρχεται, νῆ τὸν οὐρανόν,
5 ἔξον φράσαι α τράπεζα » συντόμως! [νόν,
Cf. Eustath. ad Odys. p. 1586, 20. Versu 2 libri λιμοῦ, quum sequatur vox βουλιμίας. V. 4 libri βουλιμίας

τράπεζα. β. Περιέρχεται (γε) νῆ τὸν οὐρανόν, γε addito a Casaub. Quod vitiosum esse, ex alterius interlocutoris verbis luce clarius apparet.

b. Et primum quidem irasci tibi desinet Demosthenes. a. Quis? b. Qualis Briareus, 5 catapultarum et lancearum devorator, orationis osor homo, qui neminem unquam « deo similem » dixit, sed bellum spectans.

2.

— a. Ut autem ablata fuit vitæ nutritrix, inimica perniciæ, custos amicitiae, medicus enecti bulimi quadrupes... b. Quantæ ambages, per cœlum, quum breviter dici possit « mensa »!

ICARII SATYRI.

1.

Anytus obesus ad Pythionice ire solebat, omnia

His verbis compellari videtur adolescens venustus, adhuc donis virorum locupletatus, nunc autem Pythionices amore flagrans. Versu 4 σαργάνας (sic enim Porson. pro σαργανίας) intelligo σάργους, nisi forte ponendum est σαργίνους media brevi. V. 5 libri solæce ταρίγους. V. 6 aptius est ἔχουσα γ', ὡς σύνεστι σαπέρδαις δυοῖν. Præstat ὡς causale, siquidem apud saperdas salsamento abundare per jocum dicitur meretrix. Καὶ et ὡς sæpius confusa: v. Anaxandr. Incert. 7, etc. Mein: « Anytum quum παχὺν dicit, dubitari potest, *obesum*, an *opulentum* significare voluerit poeta. Σκόμβρους autem vocat Chærephili filios eodem sensu, quo in altero fragmento dicuntur τάριχος et σαπέρδαι, quæ stultorum hominum sunt convicia: v. Casaub. h. l. et ad Athen. 3, p. 119, C, collato etiam Alexidis Epidaurio. »

3.

Athen. 8, p. 342, A: καὶ Ὑπερείδης δὲ ὁ βήτωρ ὀψογάγος ἦν, ὡς φησι Τιμ. ὁ κομικὸς ἐν Δήλῳ ... καὶ ἐν Ἰκαρίοις δὲ ὁ αὐτὸς ποιητὴς φησι

Τὸν τ' ἰχθυόρρουον ποταμῶν Ὑπερείδην πέρα, ὅς, * ἠπίαις φωναῖσιν ἔμφορος λόγου κόμπους παφλάζων, ἠπίαις πυκνώμασιν * πρὸς πᾶν δύσας ἔχει, μισθωτὸς ἄρδει πεδία τοῦ δεδωκότος.

Versu 1 extremo et initio 2 libri πέρασον ἠπίαις, pro quo Jacobsius πέρα, ὅς ἠπίαις. Pro repetito ἠπίαις versu 3 Dobræus αἰμύλοις. Versu 4 sic Schweigh.; libri προσπανδύσας. Exclisus glossematis ego sic scribo,

ὅς, ἠπίαισιν ἔμφορος πυκνώμασι

λόγου παφλάζων, πρὸς τε πᾶν δύσεις ἔχων.

Quæ in latinis reddo.

4.

Athen. 9, p. 407, F, de Telemacho Acharnensi disserens, allato Timoclis fragmento e Dionysio, ita pergit: ἐν δ' Ἰκαρίοις σατύροις φησὶν

Ὅστ' ἔχειν οὐδὲν παρ' ἡμῖν ἰκτεράσας δ' (ἄν) ἀθλίως

3.

Piscibusque fluentem Hyperidem fluvium transi, qui, lenibus prudentis orationis modulationibus astuans, et accessus ad omnia habens, mercede accepta rigat campos datoris.

4.

Ita ut nihil habeam apud nos: ictero autem [misere laborans] primum quidem ægre dormio, et deinde Thudippi Cleon

πρῶτα μὲν σκληρῶς καθεύδω, καίθ' ὁ Θεοδύπου Κλέων

παντελῶς ἐπήξεν ἡμᾶς· εἶθ' ὁ λιμὸς ἤπτετο, ἔφερέ τ' οὖν με (πρὸς Δίωνα) τὸν διάπυρον·

5 οὐδ' ἐκεῖνος οὐδὲν εἶχε. Πρὸς δὲ τὸν χρηστὸν ἀλλὰ γὰρ

Τηλέμαχον Ἀχαρνέα, σωρὸν τε κυάμων κατὰ δραμῶν

ἀρπάσας, τούτων ἐνέτραγον ὁ δ' ὄνος, ἡμᾶς ὡς ὄρᾳ

(εἰσθορεῖν), Κηφισόδωρος περὶ τὸ βῆμ' ἐπέρδειτο.

Versu 1 posui ἰκτεράσας. Libri mendose νυκτερεύσας, v littera adherente, qua finitur ἡμῖν, tum i in u, a in eu, mutato. Inserui ἄν. V. 2 pro vulgatis librorum εἶτα Θεοδύπου ὁ λέων ingeniose Bergkii εἶθ' ὁ Θεοδύπου Κλέων. « Vult enim poeta, tum *verofrigus me vexavit*, pro ipso frigore ludibrii causa Cleonem nominans. Cleonem vero intelligit eum, in quem Isæus composuit orationem de Astyphe hereditate, in qua oratione Cleo disertim Thudippi filius vocatur § 17, aliisque locis. Qui Thudippus fortasse is est, quem Athenienses olymp. 115, 3 (ante Chr. natum 317) simul cum Phociene supplicio affecerunt; v. Plut. Vit. Phocionis c. 35 et Apophth. p. 189, B. » E M. Versu 4 libri ἐφέρετο πρὸς Δίωνα. V. 5 « χρηστὸν dicit fortasse fatuum: v. Ruhnken. ad Tim. p. 132. » Mein. Cf. etiam Lethen fabulam. V. 7 ἐνέτραγον ex B codice Dind. pro ἀνέτραγον. V. 8 εἰσθορεῖν forte neglectum esse mihi visum est post similia ὡς ὄρᾳ. Lacunoso versui Meinek. succurrens minus probabiliter: ὡς ὄρᾳ, (ὡσπερὶ) Κηφ., recte autem articulum ὁ delens, qui in libris est ante Κηφ. De Cephisodoro oratore citat Ruhnken. Hist. crit. orat. p. 82, et commode a Bergkio allata Harpocratonis verba p. 171: Κηφισόδωρος ... κεκομώδηται δὲ οὕτως ὡς ὀνόδης.

prorsus nos congelabat: postea fames me pre-

rapuitque hinc ad Dionem fervidum: sed [hendit]

5 ne is quidem habuit quidquam: quare ad bonum [Telemachum]

Acharnensem eueurri, et fabarum acervum, quem inveneram

abreptum devoravi; asinus autem, ut nos vide [irruerit], Cephisodorus gradu *tam magno* a [tonitus, peped-

XIII. KAYNIOI.

Caunus urbs antiqua in ora Cariae.

Athen. 6, p. 240, D, de Tithymallo parasito: Τιμ. ... ἐν ... Καυνοῖς,

Ἦδη προσεήνεκται· τί μέλλεις; σπευδέ τι, ὦ τᾶν! ὁ γὰρ Τιθύμαλλος οὕτως ἀνέβιω κομιδῇ τεθνηκώς, τῶν ἄν' ἐκτῆ τούβολου θέρμους μαλάζας· οὐκ ἀπεκατέρησε γὰρ 5 ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔκαρτέρησ', ὦ φίλτατε, πεινῶν.

Versu 1 Προσεήνεκται intell. ἡ τράπεζα, mensa escaria. Libri μέλλει (quod correxit Jacobsius); σπεύδετε. Sæpius confusum τε et τι, *aliquantum*: v. Thuc. 2, 89, etc. V. 3 libri τῶν ἄν' (Casaub. ἄν') ὁκτὸ τοῦδ. Scripsi ἐκτῆ pro ἐκτέα: v. grammaticos. V. 4 μαλάζας, sc. dentibus, lupinis manducatis, comesis. V. 6 bene Meinek. πεινῶν pro πίνων, quod prorsus alienum est: v. Aristophon Pythag. 1.

XIV. KENTAYPOΣ ἢ ΔΕΞΑΜΕΝΟΣ.

Athen. 6, p. 240, D, item de Tithymallo parasito: Τιμ. Κενταύρω ἢ Δεξαμένῳ,

Τιθύμαλλον αὐτὸν καὶ παράσιτον ἀποκαλῶν. Sic quidem libri, delitescente voce παράσιτον contra jus fasque poeticum. Scribo

Τιθύμαλλον, ἢ παράσιτον αὐτὸν ἀποκαλῶν. Confusa sunt ἡ et καί, ut Aristoph. Eccles. 473. Ἀποκαλῶν deteriori sensu: v. Musgrav. ad Soph. « Ajacem versu 673. Apollodorus 2, 5, 5: Ἡρακλῆς δὲ εἰς Ὀλλενον πρὸς Δεξαμένον ἦκε, κάκει κατόκει. καὶ κατέλαθε τοῦτον μέλλοντα δι' ἀνάγκην μνηστεύειν Εὐρυτίῳ Κενταύρῳ Μνησιμάχῳ τὴν θυγατέρα. Ex quo conjicias, etiam Herculis magnas partes fuisse in hac comœdia. » E M.

XV. ΚΟΝΙΣΑΛΟΣ.

Κονισαλὸς accentu mutato in nomine proprio.

CAUNI.

Jam apportata est mensa: quid cunctaris? festina [parumper,

o bone! nam Tithymallus sic revixit plane mortuus, lupinis, quorum sextarius obolo [constat,

mollitis: scilicet non desperavit

5 ille, sed perduravit, carissime,

esuriens.

CENTAURUS vel DEXAMENUS

Tithymallum vel parasitum eum appellans.

Etiam in Aristoph. Lysistrata, 915, scribendum Κονισαλὸς pro Κονίσσαλος.

Athen. 10, p. 430, F, de variis modis vini miscendi: ἴσον ἴσῳ δὲ Τιμ. ἐν Κονισαλῷ (libri Κονισαλῷ),

— Πατάξω σ' ἴσον ἴσῳ ποτηρίοις μεγάλοις ἄπασαν τὴν ἀλήθειαν φράσαι.

Libri πατάξω τ', litteris σ et τ commutatis, ut sæpe; cf. Nearæ 2. Πατάξω dictum est κατ' εἶσοχὴν pro πατάξας ἀναγκάσω. « Formula ἴσον ἴσῳ absolute utitur, ut Sophilus Enchir., Athen. 10, p. 431, A (Συνεχῆς ἐδίδουτ' ἄκρατος ἴσον ἴσῳ), et alii. » E M.

XVI. ΛΗΘΗ.

Athen. 9, p. 407, C, de Telemacho Acharnensi (v. Icar. fr. 4), fabarum amatore eximio: Τιμ. ... ἐν μὲν δράματι Λήθη φησι

Μετὰ τοῦτό γ' αὐτῷ Τηλέμαχος συνेतύγχανεν·

καὶ τοῦτον ἀσπασάμενος ἠδέως πᾶν ἐπειτα « Χρῆσόν μοι σὺ, φησὶ, τὰς χύτρας, ἐν αἷσιν ἔψεις τοὺς κυάμους. » Καὶ ταῦτά τε

5 εἶρητο, καὶ παριόντα Φεῖδιππον πάλαι, τὸν Χαιρεφίλου, πόρρωθεν ἀπιδῶν, τὸν πα-

χύν, ἐπόπυσ', εἴτ' ἐκέλευσε πέμπειν σαργάνας.

Versu 1 libri mendose Μετὰ τοῦτον. V. 4 libri ἐν αἷς συνῆψας. Scripserunt ἔψεις, sed malui ἔψεις, commutatis, ut alias non semel, ε et η, ει et α. V. 5 libri εἶρηται et Φεῖδιππον, quod correxit Porson. In fine scripsi πάλαι. Vulgo πᾶν, ut v. 2, inepte quidem. Meinek. πάλιν. De *Phidippo* salsamentario cf. Alexis Agon. 5. Versu 6 malo ἐπόπυσεν, εἴτ'

XVII. ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΙ.

Athen. 13, p. 570, F: ἡ ἤδιστόν ἐστί σοι, ὡς ἐν Μαραθωνίοις φησι Τιμ.,

CONISALUS.

— Feriam te paris pari mixti poculis magnis, ut omnem veritatem dicas.

OBLIVIO.

Postea occurrit ei Telemachus, quo amicissime salutato

deinde, « Comoda tu mihi, inquit, ollas, in quibus coquis fabas. » Et hæc ut

5 dixit, simul modo prætergressum Phidippum, Chærephili filium, e longinquo conspiciens, [erassum illum,

sibilavit; tum sargos mittere jussit.

ὄσον μεταξύ μετὰ κορίσκης καὶ μετὰ
χαμαιτύπης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι! βραβαί,
ἢ σπιφύτης, τὸ χρώμα, πνεῦμα δαίμονος,
τὸ μὴ σφόδρ' εἶναι πᾶνθ' ἔτοιμα, δεῖν δέ τι
5 ἀγωνιάσαι καὶ βραπισθῆναί σε, καὶ
πληγὰς λαβεῖν ἀπαλαῖσι χερσίν, ἡδύ γε,
νῆ τὸν Δία τὸν μέγιστον!

Versu 1 libri Θεόν. Quod in ὄσον mutavit Jacob-
sius. Cogitabam de Θεοῦ. Deorum enim dicuntur
excellencia et beatissima quæque, velut *noctes
cœnæque deum* apud Horatium Sat. 6, 65. Plau-
tus in re simili Cure. 1, 3, 11. *Sum deus*, h. e.
fortunatissimus. Propertius eleg. 2, 12:

Si dabit hæc multas, fiam immortalis in illis;
Nocte una quisvis vel deus esse potest.

Ibidem apte dicitur καὶ μάλα χαμαιτύπης, ut μάλα
πολλὴς Iliad. 2, 798, etc. Μάλα et μετὰ etiam
Odys. 21, 93 confusa; inutile autem est, neque
usitatum, alterum μετὰ. V. 3 πνεῦμα δαίμονος, h.
e. πνεῦμα δαιμόνιον, ut δαιμόνιος ὄμασιν Aristoph.
Thesmoph. 125, etc. Perperam libri δαίμονος. V. 4
δέ τι Porsonus pro δ' ἐτι, Meinek. initio τό τε μὴ
σφ. V. 5 libri βραπισθῆναί γε, quod correxi. V. 7
nomen Δία in thesi collocatum: malo νῆ τὸν
μέγιστον Δία. « Attigit Timoclis locum Ruhnken.
Epit. crit. p. 71 » *Mein.*

XVIII. NEAIPA.

1.

Athen. 13, p. 567, E: διὸ καὶ ὀρνῶν τις αὐτὸν
παράγεται ὑπὸ Τιμοκλέους ἐν Νεαίρᾳ,

— Ἄλλ' ἔγωγ' ὁ δυστυχῆς:

ἢ ρύνης ἐρασθεῖς, ἡνίκ' ἐτι τὴν κάππεριν
συνέλεγεν, οὐπω τ' εἶγεν ὄσαπερ νῦν ἔχει,
πάμπολλ' ἀναλίσκων ἐφ' ἐκάστω, τῆς θύρας
5 ἀπεκλειόμεν.

Spectat huc Athen. etiam 13, p. 591, D: εἶρηκε
δὲ περὶ τοῦ πλούτου αὐτῆς (Phrynes meretricis)

MARATHONII.

Quantum interest cum virgine et cum
scorto noctem transigere! παρᾶ,
firmitas, color, halitus divinus,
non nimis parata omnia, et quod necesse est, te

5 pugnare ac virgari, plagasque
tenerarum manuum te accipere, suave quidem,
per magnum Jovem!

NEÆRA.

1.

— At ego infelix,

Τιμ. ὁ κομικὸς ἐν Ν., etc. Cf. Ælian. V. H. 9, 32,
Valer. Max. 4, 3.

2.

Suidas, Ἀνάριστος μάλλον ἢ ἀναρίστητος ... Τιμ.
Νεαίρᾳ (ita pro νεαράν Leopard. Emend. 19, 7),

Ἐπειτα διὰ σὲ ταῦτ' ἀναρίστητος ὢν.

Libri διὰ τε. De qua confusione cf. Κοιν. fragm.
Bernhardy διὰ γε ταῦτ'.

XIX. ΟΡΕΣΤΑΥΤΟΚΛΕΙΔΗΣ.

1.

Athen. 13, p. 567, E: καὶ ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ
δ' Ὀρεσταυτοκλείδης ὁ αὐτὸς Τιμοκλῆς φησι

— Περὶ δὲ τὸν πανάθλιον

εὐδουσι γράες, Νάννιον, Πλαγγῶν, Λύκη,
Γνάθαινα, Φρόνη, Πυθιονίκη, Μυρρίνη,
Χρυσίς, Κονάλλις, Ἰερόκλεια, Λεπάδιον.

Versu 2 libri Λύκα. Nota *Lyce* ex Horatio, ut
Chrysis ex Terentii Andria. Sunt η et α commu-
tata. Mendo contrario schol. Arist. Nub. 766 ἢ
λέξις pro Ἄλεξις, etc. V. 4 Λεπάδιον B codex,
quod merito Mein. maluit præ vulgato Λεπάδιον.
Idem conjicit Κοβαλίς. Nam cod. A κοναλίς. Do-
braeus Advers. 2, p. 342: « Ridetur Tragici cu-
jusdam (Æschyli, ut puto, Eum. 46 seqq.) de-
scriptio Orestis, in templo Delphico inter dor-
mientes Furiis sedentis. Hinc autem intelligitur,
argumentum fabulæ versatum esse in comparandis
Oreste et Autoclida. » Meinek. Hist. crit. Com.
p. 432: « Autoclidem illum quum Æschines C.
Tim. § 52 et Aristogiton ap. Harpocrat. p. 40,
15 testentur puerorum amoribus infamem fuisse,
haud levis oboritur suspicio, ut apud tragicos
poetas Orestem a Furiis propter parricidium, ita
in hac comædia Autoclidem propter puerorum
amores a meretricibus vexatum fuisse: describitur
enim in illis versibus, ex prologo, ut suspicor,
petitis, Autoclides puerilium amorum causa
vexatus a meretricibus, quæ, hominem persecutæ

Phrynen amans, quando adhuc capparin
colligebat, necdum habebat, quæ nunc habet,
plurima impendens siugulatim, foribus
excluebar.

2.

Denique propter te jentaculo carens.

ORESTAUTOCLIDES.

1.

— Circa miserrimum autem
dormiunt anus, Nannion, Plango, Lyce,
Gnathæna, Phryne, Pythionice, Myrrhine,
Chrysis, Conallis, Hieroclea, Lepadion.

propterea, in Orphanæ, Conisali, vel Tychonis,
antistitum pederastie, sacrario, lassitudine op-
pressæ jam dormiunt. Nec defuisse novo illi Oresti
judices, qui causam ejus cognoscerent, indicare
videtur Harpocrat. p. 146, 3.

2.

Παράβυστον: οὕτως ἐκαλεῖτο τι τῶν παρ' Ἀθη-
ναίους δικαστηρίων, ἐν ᾗ ἐδίκαζον οἱ ἰα' (v. Pausan.
1, 28, 8.) ... μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ ἄλλοι τε τῶν
κομικῶν, καὶ Τιμ. ἐν Ὀρεστ. Itaque Areopago
poeta Parabystum, et Areopagitis undecimviros,
substituit, qui de quibusvis maleficiis judicium
exercebant. Fortasse autem non Æschyli, ut olim
putabam, sed Carcini Tragici (conf. Hist. crit.
p. 505 seqq.), vel Theodectæ vel Timesitheï,
Orestes intelligendus est.

XX. ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΩΝ.

Athen. 8, p. 339, E: περὶ δὲ Καλλιμέδοντος
τοῦ Καραβου, ἔτι καὶ φίλιθου ἦν, καὶ διάστροφος
τοῦ ἀφθαλμοῦς, Τιμ. ἐν Πολυπράγμωνι,

— Εἴθ' ὁ Καλλιμέδων ἄρνω,

ὁ * Καραβος, προσῆλθεν, ἐμβλέπων δ' ἐμοῖ,
ὡς γοῦν ἐδόκει, πρὸς ἕτερον ἀνθρώπον τινα
ἐλάλει, συνεῖς δέ γ' οὐδὲν εἰκότως ἐγὼ,
5 ὢν ἔλεγεν, ἐπένευον διακενής τῷ δ' ἄρα
βλέπουσι χωρὶς ἢ δοκοῦσιν αἱ κόραι.

Versu 2 scribendum est ὁ Καραβου. V. 3 ὡς γοῦν
Porson; vulgo ὡς δ' οὔν, « quarum particularum
nullus hic locus est. » *E M.* V. 4 codd. BP συνεῖς
δ', nonnulli συνεῖς δ'. Prætulimus vulgatum: v.
Bæhr. ad Herodot. 1, 24. V. 6 libri vitiose χωρὶς
καὶ δοκ.

XXI. ΠΟΝΤΙΚΟΣ.

Stobæus Floril. 96, 22, cum lemmate Τιμο-
κλέους Ποντικοῦ.

Πολλοὺς γὰρ ἐνίοθ' ἢ πενία βιάζεται
ἀνάξ' αὐτῶν ἔργα παρὰ φύσιν ποιεῖν.

« Eodem titulo inscriptæ fabulæ ferebantur Alexi-
dis et Epigenis, quarum divinet argumentum, qui

CURIOSUS.

— Deinde statim Callimedon,
Carabi filius, advenit, meque adspiciens,
ut quidem videbatur, alterum quendam hominem
compellabat verbis, quibus nimirum a me non
[intellectis

5 temere annuebam: spectant autem
ei pupillæ alio quam videntur.

PONTICUS.

Multos enim paupertas interdum cogit

meminerit, Ponticos plerosque salsamentarios
fuisse, vel philosophorum scholas Athenis fre-
quentasse, fere ludibrio habitos ab nasutioribus
Atticis. Diogenes Laert. 6, 1, 3, de Antisthene:
πρὸς τὸ Ποντικὸν μειράκιον, μέλλον φοιτᾶν αὐτῷ, καὶ
πυθιανόμενον, τίνων αὐτῷ δεῖ, ἔφη « Βιβλιδαρίου και-
νοῦ, καὶ γραφείου καινοῦ, καὶ πινακιδίου καινοῦ,
τὸν νοῦν παρεμφαίνων. Quibus adde Stratonici di-
ctum Athen. 8, p. 351, E, et Gnathænae apud
Machonem Ath. 13, p. 580, F. » *E M.*

XXII. ΠΟΡΦΥΡΑ.

Vide *Xerarchi* fabulam cognominem.

XXIII. ΠΥΚΤΗΣ.

Athen. 6, p. 246, F: κοινή δὲ περὶ παρασίτων
εἰρήκασι, Τιμ. μὲν ἐν Πύκτῃ, ἐπισιτίους καλῶν αὐ-
τοὺς ἐν τοῖσδε,

— Εὐρήσεις δὲ τῶν ἐπισιτίων

τούτων τινὰς, οἱ δειπνοῦσιν ἐσφυδωμένοι
τάλλοτρι', ἑαυτοὺς ἀντὶ κορώκων λέπειν
παρέχοντες ἀθληταῖσιν.

Versu 1 codd. nonnulli τε τῶν. V. 2 « ἐσφυδωμένοι,
cibus distenti et quasi tumentes. Hesych. Διασφυδῶ-
σαι: αὐξῆσαι, ἀπὸ τοῦ σφύζειν. Casaub. scribebat
ἐφηνωμένοι. V. 3 λέπειν scripsi pro (inepto) λέγειν.
H. e. *verberare*: v. Plato com. in dramate in-
scripto Αἰ ἀφ' ἱερῶν Antiatt. p. 106. *Coryci* sunt
sacci sabulo, vel farina, vel ficuum granis, pleni,
quos a lacunari suspensos athletæ manibus verber-
abant et apprehendere studebant. Id ζυγομαχεῖν
τῷ κορώκῳ appellat Comicus incertus Aristot.
Rhet. 3, 11. Cf. Antyll. in Matthæi Medicis Gr.
p. 124, et Mercurialis. De arte gymnast. 2, 5, p. 123. »
E M. V. etiam Gesner. Thes. v. Corytus.

XXIV. ΣΑΠΦΩ.

Athen. 8, p. 339, A, de Misgola citharædo,
ἐσπουδακῶτι περὶ κιθαριδοῦς καὶ κιθαριστᾶς ὄρατους:
... καὶ Τιμ. ἐν Σαπφῶ φησὶν

Ὁ Μισγόλας οὐ προσιέναι σοι φαίνεται,
ἀνθοῦσι τοῖς νέουσιν ἡρεθισμένος.

indigna ipsis contra naturam facere.

PUGIL.

— Inveniesque horum convictorum
aliquos, qui cœnant distenti
aliena, pro corycis verberandos se
præbentes athleticis.

SAPPHO

Misgolas manifesto ad te non accedit,
in florentibus adolescentulis commotus.

« De Misgola, inquit, nihil tibi (h. e. exoleto alicui pathico, vel ipsi Sapphoni vetulae) timendum est [aut sperandum. *Both.*] : is enim adolescentulorum amore insanit. » *E M.* Cf. Antiph. Ἄλ. fr. 1, Mein. Hist. crit. Com. p. 386 seq.

XXV. ΣΥΝΕΡΙΘΟΙ.

Stob. Floril. 125, 10 : Τιμοκλέους Συνεργικά (fuit hoc procul dubio Συνεργικοί, quod glossema visum Meinek. probabiliter mutavit in Συνέριθοι) :

Τοῖς μὲν τεθνεῶσιν ἔλεος ἐπιεικῆς θεός,
τοῖς ζῶσι δ' ἔφεδρος ἀνοσιώτατος Φθόνος.

Versu 2 egregie Meinek. d' ἔφεδρος pro eo quod libri præbent δ' ἕτερον. Ex iisdem meliores (AB) ἀνοσιώτατος masculino; vulgo ἀνοσιώτατον. « Timocli idem locus tribuitur a Theophilo Ad Autolyceum p. 378, F : τούτοις ἀκόλουθα εἶρηκε καὶ Τιμ. λέγων « Τεθνεῶσιν ἔλεος ἐπιεικῆς θεός. » *E M.*

XXVI. ΦΙΛΟΔΙΚΑΣΤΗΣ.

Athen. 7, p. 245, B : ὅτι δ' ἦν ἔθος, τοὺς γυναικονόμους ἐφορᾶν τὰ συμπόσια, καὶ ἐξετάζειν τῶν κεκλημένων τὸν ἀριθμὸν, εἰ κατὰ νόμον ἐστὶ, Τιμ. ἐν Φιλοδικαστῆ φησιν οὕτως,

Ἀνοίγετ' ἤδη τὰς θύρας, ἵνα πρὸς τὸ φῶς
ᾶμεν καταφανεῖς μᾶλλον, ἐφοδεύων ἐάν
βούληθ' ὁ (γούν) γυναικονόμος ἀριθμὸν λα-
βεῖν

κατὰ τὸν νόμον τὸν καινὸν, ὅπερ εἴωθε δρᾶν,
5 τῶν ἐστιωμένων. Ἐδεῖ δὲ τοῦμπαλιν
τὰς τῶν ἀδείπνων ἐξετάζειν οἰκίας.

Versu 3 libri hoc ordine, λαβεῖν ἀριθμὸν. Addidi γούν, quod forte exciderit ante γυν.

XXVII. ΨΕΥΔΟΛΗΣΤΑΙ.

Athen. 3, p. 109, C, ex Tryphone Alexandrino : παρὰ δὲ τὰς ὀπτήσεις ὀνομάζεσθαι ἱπνίτην (ἄρτον),

SOCH LABORIS.

Mortuis quidem Misericordia convenit dea,
viventibus autem assidet impiissimus Livor.

JUDICUM AMANS.

Aperite jam fores, ut ad lucem
magis conspicui simus, si circumiens
gynæconomus (quidem) numerare vult
secundum novam legem, ut solet,
5 convivantes. Deberet autem e contrario
incœnium domos explorare.

FALSI LATRONES.

— Quem stare videram
alveum lupinorum in furno coetorum edebam.

οὗ μνημονεύειν Τιμοκλέα ἐν Ψευδολησταῖς οὕτως,

— Καταμαθὼν δὲ κειμένην
θερμὴν σκάφην θερμῶν ἱπνιτῶν ἤσθιον.

Mendosa hæc esse puto. Scribam cum tmesi (de qua Matth. Gr. § 594, 2)

— Κατὰ δὲ κειμένην
θερμῶν μαθῶν σκαφὴν ἱπνιτῶν ἤσθιον.

De comœdia inscripta Γεωργός v. fr. incert. 5.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Stob. Floril. 79, 17, cum lemme Τιμοκλέους.

Ὅστις φοβεῖται τὸν πατέρα κάσγύνηται,
οὗτος πολίτης ἀγαθὸς ἐστὶ κατὰ λόγον,
καὶ τοὺς πολεμίους δυνάμενος κακῶς ποιεῖν.

Versu 2 ὅντως πολ. codex A. Primum sic equidem scripserim :

Ὅστις φοβεῖται πατέρα, κάπαισγύνηται.

2.

Ib. 91, 15, cum eodem lemme.

Τὰργύριόν ἐστιν αἶμα καὶ ψυχὴ βροτοῖς·
ὅστις δὲ μὴ χεῖ τοῦτο, μηδ' ἐκτίσατο,
οὗτος * μετὰ ζώντων τεθνηκῶς περιπατεῖ.

Versus 3 immodulate et contra artem procedit τῆ
τεθνηκῶς occultato in thesi. Scribo

Οὗτος τεθνηκῶς περιπατεῖ ζώντων μέτα.

3.

Athen. 1, p. 25, F : μαρτυροῦνται γὰρ καὶ Χῖοι
οὐκ ἔλαττον τῶν προσηρημένων ἐπὶ ὀφαρτυτικῆ. Τιμ.

— Χῖοι πολὺ
ἄριστ' ἀνευρήκασιν ὀφαρτυτικὴν.

Inusitatus modus loquendi ἀνευρήκασιν. Scribo ἂν

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Qui patrem timet et reveretur,
is bonus civis erit, ut solent dicere,
et hostibus infestandis aptus.

2.

Argentum est sanguis et anima mortalibus;
qui vero id non habet, neque adeptus est,
ille mortuus circumit inter vivos.

3.

— Chii omnium
optime dixerunt de arte coquendi.

LXXV.

XENARCHUS.

« Hunc mediæ poetam comœdiæ fuisse ostendit fragmentorum indoles, in quibus frequentes Tragicorum parodiæ, veterumque dubitatio, utrum Xenarcho an Timocli tribuenda esset fabula inscripta Πορφύρα. Meursii, Fabricii, aliorumque errorem, comicum poetam confundentium cum Xenarcho mimographo, Sophronis filio, attigit Hermann. ad Aristot. A. P. p. 93. » *E M.*

I. ΒΟΥΤΑΙΩΝ.

Athen. 2, p. 63, F, sed omisso titulo, quem e Suida addendum esse vidit Casaub., servavit hæc :

— Φθίνει δόμος,
ἀσυστάτοισι δεσποτῶν κεχρημένους
τύχαις, ἀλάστορ τ' εἰσπέπαικε Πελοπιδῶν
ἄστυτος οἶκον, κοῦτι βουσαύην θεᾶς
5 Διοῦς σύννοικος, γηγενῆς βολβός, σιφλοῖς
ἐφθός βοηθῶν, δυνατός ἐστ' ἐπαρκέσαι·
μάτην δὲ πόντους κυανέαις δίναις τραφεῖς
φλεβός τροπωτῆρ, πουλύπους, ἀλοὺς βρά-
χων

πλεκταῖς ἀνάγκαις γ', ὡς τροχηλάτου κύτος
10 πίμπλησι λοπάδος στεροσώματον κόρην.

Versu 2 sic Dindorf. et Blomfield. Libri ἀσυνά-
τοισι, VL cum Eustath. p. 1283, 28 ἀστυτοῖσι. V. 4
scripsi οἶκον pro οἶκος, quanquam falsa scriptura
deceptus etiam Eust. p. 862, 44. Ridicule nescio
quis dæmon ἄστυτος Pelopidas invasisse dicitur ita,
ut impotentes mares sterilesque feminas nec bulbi,
nec polypi juvent. Polyporum hac in re usum
ignoro; nec præstiterim hæc, quæ Mein. annota-
vit ad v. 8 : « Quum τροπωτῆρ proprie sit lorum,
quo remi ad scalmos alligati impelluntur et redu-
cuntur, non male φλεβός τροπωτῆρα explices venæ
alligatorem, quo nervus, tanquam remus, mulie-
bri parti quasi paxillo ita inseritur atque illigatur,
ut et impelli possit et reduci. » Eodem versu 4 libri
κοῦτε. V. 5 σιφλοῖς Jacobs. pro mendoso φίλοις

εἰρήκασιν. « Simonactides, artis culinariæ scrip-
tor celeberrimus (v. Pollux 6, 71), patria fuit Chius. »
E M.

4.

Plut. Vit. decem oratt. p. 845, D, de Demo-
sthene : προελθὼν πάλιν εἰς τὰς ἐκκλησίας νεωτερικῶς
τινα λέγων διεσύρετο, ὡς κωμωδηθῆναι αὐτὸν ὑπὸ
Ἀντιφάνους καὶ Τιμοκλέους,

Μὰ γῆν, μὰ κρήνας, μὰ ποταμούς, μὰ
νάματα!

Idem Vit. Demosthenis cap. 9 : Ἐρατοσθένης μὲν
φησιν αὐτὸν ἐν τοῖς λόγοις πολλαχοῦ γεγονέναι παρά-
βακχον· 5 δὲ Φαληρεὺς Δημήτριος, τὸν ἔμμετρον
ἐκείνου ἔρπον ὁμῶσαι ποτὲ πρὸς τὸν δῆμον, ὡς ἐνθου-
σιῶντα, « Μὰ γῆν ... νάματα. » Respicit hæc schol.
Arist. Avium 196.

5.

Clemens Alex. Strom. 4, p. 204 Syll., 566 Pott. :
οἱ στρωματεῖς ἡμῶν, κατὰ τὸν γεωργὸν Τιμοκλέους
τοῦ κωμικοῦ, « σῦκ', ἔλαιον, ἰσχάδας, μέλι » προσο-
δεύουσι, καθάπερ ἐκ παμφόρου χωρίου. δι' ἣν εὐκαρ-
πίαν ἐπιφέρει « Σὺ μὲν εἰρεσιώνην, οὗ γεωργίαν λέ-
γεις. » Probabiliter Mein. ex his verbis collegit,
nostrum edidisse fabulam inscriptam Γεωργός.
Scribamus igitur κατὰ τὸν Γεωργὸν Τιμοκλέους,
ipsius autem poetæ hæc tantum haberi possunt,

— Σῦκ', ἔλαιον, ἰσχάδας, μέλι.

β. Σὺ μὲν εἰρεσιώνην, οὗ γεωργίαν λέγεις.

Notum est εἰρεσιώνην vocari ramum oleaginum
vel laureum, lana obvolutum, quem, circum-
pendentibus arborum fructibus, ante januas
ædium suspendere solebant ex oraculi præcepto
ἀφορίαν deprecantes, v. schol. Aristoph. Eq. 725.

6.

Hesych. * Ἀπυξίνου : ἀπνεύρου. Τιμοκλῆς.
« Probabiliter (? *Both.*) H. Stephanus ἀπεξίνου
(ab ἀπεξίνου) et ἀπνεύρου. Codex Ἀποξίνος : ἀπο-
νεύρ. Τιμοκλέους. » *Mein.*

4.

Per terram, per fontes, per amnes, per fluentia!

5.

— Ficus, oleum, caricæ, mel.

b. Tu quidem iredionem, non agriculturam dicis.

BUTALIO.

— Perit domus
infirmis dominorum fati,

perditorque non arrigens irruit
in Pelopidarum ædes, nec brevi collo
5 cohabitator deæ Cereris, terrigena bulbus, im-
[becillis]
coctus auxiliator, quidquam juvare potest;
frustra que nutritus in maris cæruleis vorticibus
venæ alligator, polypus, captus in retium
plexis necessitatibus, velut fictilis cavum
10 patinæ, virginis implet durum corpus.

« Illud, ut de omni corporis vitio, ita etiam de astutytois recte dicitur. » E M. Δηῶς Schweigh. pro Δηῶν. V. 8 βρόχων Porsonus pro βροτῶν. Versibus 9 et 10 libri ἀνάγκαις τῆς τροχῆλάτου (C τροχῆλάτης) κόρης πίμπλησι λοπάδος στεροσώματον κύτος. Recte Lobeck. ad Phryn. p. 176 στεροσώματον. Correxī reliqua verba τῆς-κόρης, et male trajecta ordinavi.

II. ΔΙΔΥΜΟΙ.

1.

Athen. 15, p. 693, B : Ξέναρχος ἐν Διδύμοις, ὧς, εἴ ποτε, νυστάζειν γε καὶ τὸς ἄρχομαι· συνέσεισέ μ' ἐκποθεῖσα φιάλη παντελῶς ἢ τοῦ* δὲ σωτήρος Διὸς τάχιστα τε ἀπώλεσε καὶ τὴν καὶ κατεπόντωσέν μ', ὄρας.

Versu 1 libri mendose ὡς εὔποτε. Post hunc versum legitur ἢ τὰ γὰ θοῦ δαίμονος, glossema verborum ἢ τοῦ σωτήρος : v. schol. ad Aristoph. Pacem 300. Versum 3 sic scribo ἢ τοῦ Διὸς σωτήρος, (δς) τάχιστα τε. *Ος haustum ab -ος vicino. Lepide conjuncta σωτήρος et ἀπώλεσε.

2.

Athen. 10, p. 426, B : Πίμπλη σὺ μὲν ἐμοί, σοὶ δ' ἐγὼ δώσω πιεῖν! ἀμύγδαλ' ἡμῖν παιζέτω παρ' ἀμυγδαλῶν ταῦτα δ' ἔφη Ξέν. ἐν Διδ.

Versu 1 libri Πίμπλα. Atticum restituit Meinek. V. 2 vulgo ἀμυγδαλῆ μὲν παιζ. παρ' ἀμυγδαλῆν. Παρ' (apud) ἀμυγδαλῶν, cf. Soph. Antig. 890, etc.

III. ΠΕΝΤΑΘΛΟΣ.

1.

Athen. 13, p. 569, A : ἐπιτιμᾷ δὲ καὶ Ξέν. ἐν

GEMINI.

1.

Ipse enim quoque, si unquam, nutare incipio : concussit me prorsus epota phiala Jovis servatoris, qui et citissime perdidit nautam me et mari mersit, ut vides.

2.

Imple tu quidem mihi, ego autem tibi dabo bibere! amygdala nobis ludant apud amygdala.

QUINQUERTIO.

1.

— Mala, mala, nec tolerabilia in urbe aiunt juniores, ubi, quum venustissima puella adsint in lupanaribus, has videre licet ad solem, et pectore sine veste, et nudas, ordine, aliam post aliam, stantes;

Πεντάθλιον τοῖς παραπλησίοις συμβιοῦσι (male codd. παραπλησίως σοὶ βιοῦσι), καὶ ἐσπουδακῶσι περὶ τὰς μεγαλομίσθους ἑταίρας, καὶ τὰς ἐλευθέρους τῶν γυναικῶν, ταυτὶ λέγων,

— Δεινὰ, δεινὰ, κοῦκ ἀνασχετὰ ἐν τῇ πόλει πράττουσιν οἱ νεώτεροι, ὅπου, παρουσῶν μαιράκων μάλ' εὐπρεπῶν ἐπὶ τοῖσι πορνείοισιν, ἃς ἔξεσθ' ὄραν 5 εὐλθερούσας, στέρν' ἀπημφιεσμένας, γυμνάς, ἐφεξῆς τ' ἐπὶ κέρως τεταχμένας, ὧν ἔστιν ἐκλεξάμενον ἢ τις ἤδεται, λεπτῇ, παχεῖα, * στρογγύλη, μακρᾷ, βικνῆ, νέα, παλαιᾷ, μεσοκόπῳ, πεπαιτέρῳ,

10 μὴ κλίμακα στησάμενον εἰσθῆναι λάθρα, μηδὲ δι' ὀπίης κάτωθεν εἰσθῆναι στέγης, μηδ' ἐν ἀγύροισιν εἰσενεχθῆναι τέχνη· αὐταὶ βιάζονται γὰρ, εἰσελκούσι τε, τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπικαλούμεναι

15 « πατρίδια, » τοὺς δ' « ἀπάφρια, » τοὺς νεωτέρους· καὶ τῶνδ' ἐκάστην ἔστιν * ἀδεῶς, εὐτελῶς μεθ' ἡμέραν, πρὸς ἐσπέραν, πάντας τρόπους·

ἃς δ' οὐτ' ἰδεῖν ἔστ', οὐτ' ἐρῶντ' ἰδεῖν σαφῶς, αἰεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον, 20 τὰς πῶς ποτ', ὧ δέσποινα ποντία Κύπρι, βινεῖν δύνανται, τῶν Δρακοντείων νόμων ὅπῳ ταν ἀναμνησθῶσι προσκινούμενοι;

Versu 3 libri ἔπου γὰρ οὐσῶν. Correxī Meinek. Dobræus ὡς οὐ παρουσῶν. V. 4 scribam πορνείοισι, τὰς

quarum qui elegit, quæ placuit, gracilem, obesam, robustam, macram, rugosam, juvenem, annosam, mediæ aliquam ætatis, ma-

10 eum non oportet scalis positis clam ingredi, neque infra per foramen tecti subire, aut in palea importari per dolum : ipsæ enim eogunt trahuntque intro senes quidem, quos vocant

15 « paterculos, » et juniores « fraterculos ». Et harum quamque parvo pretio videre licet de die, ad vesperam, omni modo. Quas autem neque videre est, neque amantem vi-

20 illas quomodo unquam, o domina marina Cypri, futuere poterunt, si Dracontiarum legum meminerint concumbentes?

h. e. ταύτας. V. 5 sic Tyrwhittus; libri στέρνα τ' ἡμφιεσµ. V. 6 malim γυμνάς τ', ἐφεξῆς ἐπὶ κ. « Eodem versu Eubulus utitur in Nannio 4. Versum 9 affert Eustath. p. 883, 36. » E M. Versu 8 στρογγύλη : sed quis mulierem dicat στρογγύλην? potest ut Xenarchus dixerit σφριγανῆ, quod reddidi. V. 10 bene Mein. κλίμακα στησάμενον pro κλίμακ' αἰτησάμενον. V. 11 eisδ. Dobræus; libri ἐκθῆναι. V. 15 Eust. p. 1369, 29 : λέγει δ' ἀπάφρια κατὰ μὲν τινὰς τὰ ἀδελφία, μάλιστα δὲ τὰ, ὡς εἰπεῖν, πατέρια (paterna) : ἀπαφῆς γὰρ δωρικῶς δ πατήρ, ἀφ' οὗ δηλαδὴ τις ἔφυ. V. 16 ἐκάστην Dalecamp. pro ἔκαστον. Deinde vitiosum puto ἀδεῶς, scriboque ἀν ἰδεῖν. V. 18 putide libri οὐθ' ὀρῶντ' ἰδεῖν σαφῶς. Immo ἐρῶντα, amantem, qui clare videre vult, quam amet. Post hunc versum codd. plerique addunt

δεδιότα ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχοντα.

Cod. P ἔχειν, quod est versificatoris male feriat. Mitto criticorum tentamina non minus vana. Recte Meinek. hæc deleri jussit. « Formula (inquit) ψυχὴν ἐν χειρὶ ἔχειν de hominibus vitæ discrimen adeuntibus, eujus plurima exempla attulit ad h. l. Casaub., non nisi infimæ ætatis scriptoribus usitata fuit. Taliaque additamenta permultis locis ex margine in textum Athenæi illata esse, ne ipse quidem Dindorf. ignorabat, eujus vide præf. p. 20, collata Heruanni ad Drac. Strat. p. 24. Versus 20 totus ex Euripide effictus, Hipp. 393. V. 21 de Dracontis legibus in mæchos (Pausan. 9, 36, 8) dixit Taylor. Lectt. Lys. p. 303 Reisk. »

2.

Athen. 10, p. 440, E : ὅτι δὲ φιλοῖνον τὸ τῶν γυναικῶν γένος, κοινόν. οὐκ ἀχαρίστως δὲ καὶ ὁ Ξέν. ἐν τῷ Πεντ. γυναικῶν τινὰ εἰσάγει φορικτότατον (immo φορτικώτατον : terribile quidem non est hoc jusjurandum) ὄρκον ὁμνύουσαν τόνδε,

— Ἐμοὶ γένοιτο σοῦ ζώσης, τέκνον, ἐλευθέρων πιούσαν οἶνον ἀποθανεῖν!

« Ἐλευθέρων οἶνον πίνειν dicit mulier bibacula pro eo, quod exspectes, ἐλευθέρων ὕδωρ, quæ satis frequens dicendi forma est de servis libertate donatis : v. ann. ad Antiphanis Ἀλειπτρ., et Casaub. ad

2.

Mihi eveniat, ut, te vivente, filia, liberum bibens vinum moriar!

3.

Jusjurandum autem ego mulieris vino inscribo.

PORPHYRA.

1.

Poetæ quidem sunt nugæ : nihil enim

FRAGMENTA COMOICORUM GR.

Athen. 3, p. 123, C. Recte Casaub. interpretatur : utinam, priusquam moriar, libertatem possem consequi. » E M.

3.

Ib. p. 441, E : Ξέν. Πεντ.

ὄρκον δ' ἐγὼ γυναικῶς εἰς οἶνον γράφω.

« Itidem bibacitatem mulierculæ perstringens οἶνον substituit pro ὕδωρ. Helladius apud Phot. Bibl. cod. 279, p. 530, 16 : δ στίχος ὁ καὶ παροιμαζόμενος,

ὄρκους ἐγὼ γυναικῶς εἰς ὕδωρ γράφω,

ἔστι μὲν Σοφοκλέους..., οἱ δὲ τὰς γυναικῶν ἀκόπτοντες φασιν

ὄρκους ἐγὼ γυναικῶς εἰς οἶνον γράφω.

Sic enim Scaliger pro mendoso γυναικῶν εἰς οἶνον γρ. Phrynichus Appar. soph. p. 55, 17, ὄρκον γυναικῶς εἰς ὕδωρ χρῆ γράφειν : ὅτι ἀπίστειν γυναικὶ δεῖ ὁμνύουσα. » E M.

IV. ΠΟΡΦΥΡΑ.

« Πορφυρά, quam in Timoclis fabulis Suidas commemorat, ab aliis Xenarcho tribuebatur : v. Athen. 6, p. 225, C; 7, p. 319, A; 10, p. 431, A. Eodem titulo fabulam docuisse Augeam dicit Suidas. A meretricis nomine ductum suspicari licet, quanquam nihil impedit, quominus de veste stragula cogitemus. Ita Καλάστρις index fuit fabulæ Alexidææ. » E M.

1.

Athen. 6, p. 225, C, de piscariorum fraudibus : Ξέν. Πορφυρά,

Οἱ μὲν ποιηταὶ ληρῶς εἰσιν· οὐδὲ ἐν καινὸν γὰρ εὐρίσκουσιν, ἀλλὰ μεταφέρει ἕκαστος αὐτῶν ταῦτ' ἄνω τε καὶ κάτω· τῶν δ' ἰχθυοπωλῶν φιλοσοφώτερον γένος 5 οὐκ ἔστιν οὐδὲν οὐδὲ μάλλον ἀνόσιον. Ἐπεὶ γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἔστ' ἐξουσία ῥαίνειν (ἀπείρηται δὲ τοῦτο τῷ νόμῳ), εἰς τις θεοῖσιν ἐχθρὸς ἄνθρωπος πάλαι, ξηρανομένους ὡς εἶδε τοὺς ἰχθύς, * μάχην

novi inveniunt, sed transfert eorum quisque eadem perpetuo ; piscariis autem sapientius genus nullum est, neque improbius. Quoniam enim illis non licet amplius adspargere (quippe hoc lege prohibitum est), quidam deorum inimicus dudum homo, ut siccatos inutiliter vidit pisces,

10 ἐποίησ' ἐν αὐτοῖς ἐξεπίτηδες εὐ πᾶνυ·
ἦσαν δὲ πληγαί, καιρίαν δ' εἰληφέναι
δόξας καταπίπτει, καὶ λιποψυχεῖν δοκῶν
ἔκειτο μετὰ τῶν ἰχθύων· βοᾷ δὲ τις
« ὕδωρ, ὕδωρ! » ὁ δ' εὐθύς ἐξάρας πρόχου,·
15 τῶν ὁμοτέχνων τις, τοῦ μὲν ἀκαρῆ παντελῶς
κατέχει, κατὰ δὲ τῶν ἰχθύων ἀπαξάπαν,
εἴποις τ' ἂν αὐτοὺς ἀρτίως ἠλωκέναι.

Versu 3 libri ταῦτ', unus B ταυτά. V. 8 εἰς τις Her-
mann.; vulgo εἴ τις, codd. A εἴς' εἰς. Ibid. libri satis
frequente mendo πᾶνυ, quod sequitur v. 10, pro
πάλυ. V. 9 ὡς εἶδε cod. C.; vulgo εἰσεῖδα. In fine
μάχην alienum est, et v. 10 frustra ἐποίησ' ἐν αὐτοῖς
pro ἐποίησεν αὐτοῖς. Scribo

— ὡς εἶδε τοὺς ἰχθύς μάχην,
ἐποίησ' ἐναντί' ἐξεπίτηδες εὐ πᾶνυ.

Natum enim videtur -εν αὐτοῖς ex ἐναντίας, glosse-
mate τοῦ ἐναντία. V. 11 vitiosum ἦσαν δὲ πληγαί,
καιρίαν δ' εἰλ. sic corrigo

ὡσεὶ δὲ πληγὴν καιρίαν γ' εἰληφέναι.

V. 14 alterum ὕδωρ addendum esse viderunt Ja-
cobs. Add. Athen. p. 127, Porson. Miscell. p. 237.
Cf. Arist. Thesmoph. 240. V. 16 libri κατέχει et
ἀπαξ ἐπάνω. Casaub. ἀπαξάπαν.

2.
Athen. 7, p. 319, A : τούτων (παγούρων) μέ-
νηται Τιμοκλῆς ἢ Ξέν. ἐν Π. οὕτως,

— Εἴθ' ἄλιεὺς (ἂν) ὦν σοφίαν ἄκρος
ἐν μὲν παγούροις, τοῖς* θεοῖς ἐχθροῖσι, καὶ
ἰχθυοῖσι εὐρηκα παντοδαπὰς τέχνας,
γέροντα βούγλωττον δὲ μὴ ταχέως πᾶνυ
5 συναρπάσσομαι; καλὸν γ' ἂν εἴη.

Versu 1 addidi ἂν. Libri ἄκρος σοφίαν. Meinek.
conjectit ὦν ἀκρόσοφος. V. 2 sic Mein. et Dobr.
(libri enim ἐν παγούροις μὲν θεοῖς), recte qui-
dem collocatis verbis μὲν παγ. et articulo, sed

10 contra egit optime ex industria :
quasi enim vulnus se letale putans
accepisse concidit, et animam efflare visus
jacebat inter pisces; clamatque quidam
« Aquam, aquam? » aliusque ejusdem ordinis,
15 statim urnam apportans, illum quidem pauxilla
perfundit aqua, pisces autem omni reliqua,
ut modo captos esse dixisses.

2.
— Tandem, piscator sapientissimus,
in paguris quidem, deorum odiis, et
pisciculis, inveni multiplices artes,
senem autem βούγλωττον non statim

relicto dativo collidente θεοῖς, pro quo ponendum
est θεῶν. Vid. Matth. Gr. § 385. V. 4 usurpanda
fuit græca vox, ut ambigue βούγλωττος intelligi
posset buglossus piscis, quoniam de piscibus di-
ctum est, et magniloquus, gloriosus, βουγάσιος,
cujus mentem insolentiamque se facile perspexisse
dicit, qui hæc loquitur. Schweighæus. δὲ μὴ pro
eo quod libri habent τὸ μὴ.

3.

Athen. 10, p. 431, A : Ξέν. ἢ Τιμοκλῆς ἐν Π.
Μὲ τὸν Διόνυσον, ὃν σὺ κάπτεις ἴσον ἴσῳ.

Versu 2 ὃν, haustum a vicino nomine, inseruit
Toupius.

V. ΠΡΙΑΠΟΣ.

Athen. 11, p. 473, F : Ξέν. δ' ἐν Πριάπῳ φησὶ
τάδε,

Σὺ δὲ μηκέτ' ἔγχει, παιδάριον, εἰς τάργυ-
ροῦν,
εἰς βαθὺ δὲ πάλιν ἀγώμεθ'. Εἰς τὸν καθάριον,
παιδάριον, ἔγχει, νῆ Δία, νῦν τὸν κάρθαρον!

Versu 1 τάργυροῦν, intellig. πῶμα (poculum). Sic
Dobras; libri sine articulo ἀργυροῦν. V. 2 et 3
libri

εἰς τὸ βαθὺ δὲ πάλιν ἀγώμεν. εἰς τὸν κάρθαρον,
παιδάριον, ἔγχει νῆ Δία, νῆ τὸν κάρθαρον!

quæ manifesto corrupta sunt. Εἰς τὸ βαθὺ, h. e.
βαθέως sensu tropico. Ἀγώμεθα, vivamus; cf.
Soph. OEd. Tyr. 734, OEd. Col. 179. Meinekius
scribebat εἰς τὸ βαθὺ δ' ἐπανάγωμεν.

VI. ΣΚΥΘΑΙ.

1.

Athen. 9, p. 367, A : σίναπι δὲ, θεὶ σίνεται τοὺς
ὄπας.... Ξέν. δὲ ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Σκύθαις,

— Τοῦτ' ἰδὲ κακὸν οὐχ (ἐν) ἔστ' ἔτι
κακὸν, τὸ θυγάτριον δὲ μου σεσινάπικε
διὰ τῆς ξένης.

intelligam? lepidum esset.

3.

Per Bacchum, quem tu sorbes par pari mixtum.

PRIAPUS.

Tu vero, puer, ne infunde amplius in argenteum,
sed splendide vivamus rursus. In elegantem,
puer, per Jovem, infunde nunc cantharum!

SCYTHÆ.

1.

— Hoc autem non amplius (unum) est
malum, sed filiola mea exacerbat est
per hospitam.

LXXVI.

THEOPHILUS.

Suidas, et Eudocia p. 232 : Θεόφιλος, κωμικός.
τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶν Ἰατρὸς, Ἐπίδαυρος
(sic), Παγκράτεια (Athen. Παγκρατιαστής),
Βοιωτία, Προϊτίδες, Νεοπτόλεμος. Temere
hunc veteribus Comicis annumerat Fabric. Bibl.
Gr. 2, p. 500; τοῖς νεωτέροις autem Pollux 9, 15;
quanquam ibi codd. pro Theophilo fere Diphili
nomen habent. Mediæ poetam prodere videntur
indices Προϊτίδες et Νεοπτόλεμος, tum Callimendon-
tis irrisio in Ἰατρῷ, et Laidis commemoratio in
Φιλαύλῳ. Præter nominatas fabulas laudantur
Theophili Ἀπόδημοι et Κίθαρωδός. » *E M.*

I. ΑΠΟΔΗΜΟΙ.

Scholista Dionysii Thracis p. 724, 26 : ὁ γοῶν
παρὰ Θεοφίλῳ τῷ κωμικῷ θεράπων ἐν τοῖς Ἀποδήμοις
λέγει

Καίτοι τί φημι, καὶ τί δρᾶν βουλεύομαι;
προδοὺς ἀπιέναι τὸν ἀγαπητὸν δεσπότην,
τὸν τροφέα, τὸν σωτήρα, δι' ὃν εἶλον νόμους
Ἑλλήνας, ἔμαθον γράμματ', ἐμνήθην θεοῖς;

Versu 1 codex βούλομαι, quod correxit Bastius.
V. 3 legebatur mendose εἶδον. Lenius corrigo quam
Meinek., qui ἔγνων proposuit. V. 4 « Peregrinos
patriis Atheniensium sacris initiari lege vetuit Eu-
molpus, ut narrat Tzetzes ad Lycophr. 1328;
cf. Hemsterh. ad Ar. Plutum p. 367. Attigit hæc
Lobeck. Aglaoph. p. 19, inde colligens, servos
quoque ad sacra Eleusinia admissos esse, cujus
rei vereor ut exemplum inveniat. Mihi quidem
libertus loqui videtur, sed qui in domo et clientela
pristini domini mansisset. » *E M.*

II. ΒΟΙΩΤΙΑ.

Athen. 11, p. 472, D, de Thericleis poculis :
Θεόφιλος δ' ἐν Βοιωτίᾳ,

Τετρακότυλον δὲ κύλικα κεραμέων τινὰ

Uxores quorum nullum de se edunt sonum!

H. GROT.

PEREGRINANTES.

Quanquam quid dico, quidque facere cogito?
abibo, prodens earum dominum,
altorem, servatorem, per quem cepi leges
Græcas, didici litteras, sacris initiatus sum?

BOEOTIA.

Quattuor cotylarum calicem fictilem quandam

Versu 1 scripsi οὐχ ἐν ἔστ' pro οὐκ ἔστ. Sed malim
etiam (ejectis τὸ κακὸν) Τοῦτ' ἰδὲ γ' οὐχ ἐν ἔστ' ἔτι.
V. 2 Meinek. δέ, libri τε. Eust. ad Iliad. p. 1061,
5 : ἐκ τοῦ σίνηπι καὶ βῆμά ἐστι κωμικὸν σίναπῶ, οἷον
« τὸ θυγάτριόν μου σεσινάπικεν διὰ τῆς ξ. » ἦγουν
ἐδριμύξατο. Sic etiam Athenæi libri, quod correxit
Dalecamp.

2.

Athen. 10, p. 418, E : Θετταλοὶ γὰρ τὰς ἀπῆνας
καπάνας ἔλεγον. Ξέν. Σκύθαις

α. Ἐπτὰ δὲ καπάνας ἔτρεπον εἰς Ὀλυμπίαν.

β. Τί λέγεις; καπάνας; α. Ναί· καπάνας
Θετταλοὶ

πάντες καλοῦσι τὰς ἀπῆνας. β. Μανθάνω.

Versum 2 ita restituit Hermann. apud Erfurd.
Observ. in Ath. p. 465. Libri τί λέγεις; καπάνας
Θετταλοὶ. V. 3 ἀπῆνας, juga, paria equorum vel
mulorum, etc.; cf. Eur. Phœnis. 298.

VII. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Athen. 14, p. 679, E, de στεφάνῳ φιλυρίῳ
disserens : Ξέν. Στρατιώτη,

— Φιλύρας εἶχε γὰρ

ὁ παῖς ἄφυλλον στέφανον ἀμφικείμενον.

Hæc omnino male habent, et ridiculus hic στέφα-
νος ἄφυλλος. Scribo

— Εἶχεν δ' ὁ παῖς

φιλύρας (γε) φύλλον στέφανον ἀμφικείμενον.

VIII. ὝΗΝΟΣ.

Athen. 13, p. 559, A : Ξέν. δ' ἐν Ὕηνῳ φησὶν
Εἴτ' εἰσὶν οἱ τέττιγες οὐκ εὐδαίμονες,

ὦν ταῖς γυναῖξιν οὐδ' ὀτιοῦν φωνῆς ἔνι;

« Mariti verba, de uxoris garrulitate conquerentis.
De cicadarum feminis, sonum nullum edentibus,
Schweigh. laudat Ælianum H. A. 1, 20, Tzetz.
Chil. 8, 72. Cf. Eust. ad Odys. p. 1423, 28. »
E M. Aristot. H. A. 5, 24 : καλοῦσι δὲ τοὺς μὲν
μεγάλους καὶ ἄδοντας (τέττιγας) ἀχέτας. Cf. Stein.
Handb. d. Naturgesch. p. 279 seq.

2.

a. Septem vero καπάνας alebant Olympiam mitten-
b. Quid ais? καπάνας? a. Ita : καπάνας Thessali [das.
omnes vocant juga. b. Intelligo.

MILES.

— Habebatque puer
cinctam ex tiliæ foliis coronam.

SOMNUS.

Felices nonne sunt cicadarum mares,

τῶν Θηρικλείων πῶς δοκεῖς κεραυνῶν
καλῶς, ἀφρῶ ζέουσιν; οὐδ' ἂν Λύτοκλῆς
οὕτως, μὰ τὴν Γῆν, εὐρύθμως τῇ δεξιᾷ
5 ἄρας ἐνώμα.

Versu 2 libri κεράννουσι. Porson. κεραυνῶν. V. 3
Λύτοκλῆς. « De sic nominatis Atticis hominibus
v. Hoelscher. Vit. Lysiae p. 145, et Bergk. Com-
mentt. p. 252. » E M. Versu 4 libri μάτην τὴν.
Schweigh. et Pors. ad Eurip. Med. 744, μὰ τὴν
γῆν. V. 5 libri ἄρασαν ὤμων. Correxerunt Jacobs.
Additt. p. 255, et Porsonus.

III. ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΣ.

Athen. 10, p. 417, A, hominum ἀθηναίων exem-
pla afferens: Θ. δ' ἐν Ἐπιδαύρῳ (sic),

Ἄτρεστίδας τις Μαντινεὺς λογαγὺς ἦν,
ἀνδρῶν ἀπάντων πλεῖστα δυνάμενος φαγεῖν.

IV. ΙΑΤΡΟΣ.

Athen. 8, p. 340, D: Θ. δὲ ἐν Ἰατρῷ, ἅμα σκώ-
πτων αὐτοῦ (Callimedontis Carabi) καὶ τὸ ἐν τοῖς λό-
γοις ψυχρὸν,

Ἰᾶς δὲ φιλοτιμίως πρὸς αὐτὸν τῶν νεανίσκων...
..... ἐγγέλειον παρατέθεικε τῷ πατρί.

« Τευθὶς ἦν χρηστὴ, πατρίδιον· πῶς ἔχεις
πρὸς κάραβον »;
« Ψυχρὸς ἐστίν· ἄπαγε! » φησί· « ῥητόρων
οὐ γεύομαι. »

Versu 3 κάραβον Callimedontem sive Carabum
dicit, Agyrrhii patrem. » E M.

V. ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

Athen. 14, p. 623, F: « Μέγας » γὰρ, ὡς μακάριοι,
κατὰ τοῦ Θεοφίλου Κιθαρωδῶν,

θησαυρὸς ἐστὶ καὶ βέβαιος μουσικῆ
ἄπασιν τοῖς μαθοῦσι παιδευθεῖσι τε.

ex Thericleis quam bene putas eum
miscere, spuma bullientem? neque Autocles,
per Terram, tam decenter dextra
5 allatam distribuebat.

EPIDAURIUS.

Atrestidas quidam Mantinensis fuit lochagus,
qui virorum omnium plurima comedere poterat.

MEDICUS.

Quisque autem juvenum certatim...
..... anguillam apposuit patri. [videtur?]
« Loligo bona erat, patercule: quid tibi de carabo
« Frigidus est: apage! » inquit: « oratores non
gusto. »

VI. ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

1.

Athen. 13, p. 560, A: καὶ Θ. δὲ ἐν Νεοπτολέμῳ
ἔφη

Οὐ συμφέρον νέα 'στὶ πρεσβύτη γυνή·
ὥσπερ γὰρ ἄκατος, * οὐδὲ μικρὸν πείθεται
ἐνὶ πηδαλίῳ, τὸ πείσμ' ἀπορρήξασα δὲ
ἐκ νυκτὸς ἕτερον λιμέν' ἔχουσ' ἐξευρέθη.

Versu 1 Meinek. malit σύμφορον. Versibus 2 et 3
οὐδὲ — πηδαλίῳ affecta esse, nemo artis peri-
tus infitabitur. Mihi quidem glossema videtur
πέθεται, scribamque

— ἄκατος, οὐχὶ πηδαλίῳ (γ') ἐνὶ
μικρὸν πέποιθε, πείσμ' ἀπορρήξασα δὲ etc.

Theognidis versus 457-460 manifesto imitatur
Theoph., quos ipse Athen. adscripsit:

Οὗτοι σύμφορον ἐστὶ γυνή νέα ἀνδρὶ γέροντι·
οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος,
οὐδ' ἀγκυραὶ ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ
πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

2.

Athen. 14, p. 635, A: Θ. δ' ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν
Νεοπτ. καὶ τὸ τῇ μαγάδι διαψάλλειν μαγαδίσειν λέγει
ἐν τούτοις,

Πονηρὸν υἱὸν καὶ πατέρα καὶ μητέρα
ἐστὶ μαγαδίσειν « ἐπὶ τροχοῦ καθημένους »
οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ταῦτόν * ἄσεται μέλος.

Versu 1 melius scribas est Π. υἱὸν, πατέρα τ' ἂν,
καὶ μητέρα. V. 4 non nauci est librorum ἄσεται.
Corrige ἀσσᾶτα i. Vid. Schneideri Lex. v. Ἀσό-
μαι. Ταῦτόν μέλος, h. e. ταῦτῳ μέλει, v. gramma-
ticos. Rotam, supplicii genus, minantibus ita re-
spondet unus servorum. In latinis citharizare dixi
pro simili μαγαδίσειν, sensu tropico, ut cantare
apud latinos Comicos.

CITHARŒDUS.

— Magnus
thesaurus est et firmus musica
omnibus, qui didicerunt, et eruditus.
NEOPTOLEMUS.

1.

Non conducit juvenis uxor seni:
nam, sicut navis, non uni confidit
gubernaculo, sed fune rupto
per noctem alium portum tenere reperta est.

2.

Malum est, filium patremque et matrem,
citharizare « rotæ insidentes »:
nemo enim nostrum eodem jaclato verbo affligitur.

VII. ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΣ.

1.

Athen. 10, p. 417, B: ἐν Παγκρατιαστῇ παρα-
γαγὼν (Theophilus) τὸν ἀθλητὴν ὡς πολλὰ ἐσθιοντά
φησιν

— α. Ἐφθῶν μὲν σχεδὸν
τρῆς μνᾶς. β. Λέγ' αὐτά. α. Ρυγχίον, κωλῆν,
πόδας
τέτταρας υἱούς... β. Ἡράκλεις! α. Βοὸς δὲ
τρῆς,
ὄρνιθ'. β. Ἀπόλλων! λέγ' ἕτερον. α. Σύκων δύο
5 μνᾶς. β. Ἐπέπιες δὲ πόσων; α. Ἀκράτου δώ-
δεκα
κοτύλας. β. Ἀπόλλων, ἦρε, καὶ Σαβάζει!

Versu 2 libri λέγ' ἄλλο, sed apparet scribendum
fuisse quod edidimus. De commutatis interdum ver-
bis ἄλλος et αὐτὸς v. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 121,
33, Thuc. 6, 31, Alexis Æsopo. Hos autem tres
versus Athen. apposuit etiam 3, p. 95, A. Versu
4 corrigo ὄρνιθα πολλόν, quum versu 6 iterum
legatur Ἀπόλλων. V. 5 ἐπέπιες Jacobsius pro ἐπίες.
V. 6 libri Ἀπολλόδορε. Correxerunt Valck. in Epist.
a Tittmanno editis p. 50, Lobeck. Aglaoph. p. 628,
Dobr. Advers. 2, p. 325. « Vix dubitari potest,
quin hac fabula Comicus athleticæ amorem immo-
dicum perstringere et in contemptum adducere
voluerit, ut pridem Solon (Diodor. Sic. Exc. Va-
tican. 16, 28), Xenophanes Colophonius (fragm.
19, p. 60 Karst.), Euripides (Autol. fragm. 1),
aliique. » E M.

2.

Pollux 9, 15: παῖζοντι δὲ τὸ στρατόπεδον ἕξεισι,
κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν, καὶ παρεμβολὴν ὀνομά-
σαι, παρεχόμενον τινα τῶν νεωτέρων, Θεόφιλον (codd.
fere Δίφιλον), ἐν Παγκρατ. εἰρηκότα

Ἐἶτ' ἐν χάρακι μὲν ταῦτα καὶ παρεμβολῆ.

Modulatus scribo εἶτ' ἐν μὲν αὐτὰ χάρακι καὶ π.

PANCRAΤΙΑSTA.

— a. Coctorum quidem propemodum edo
tres minas. b. Die ea. a. Rostrum, armum, pedes
quattuor suillos... b. Hercules! a. Bovisque tres;
gallum gallinaceum magnum. B. Die porro. a. Fi-
[cum duas
minas. b. Et quantum adbibisti? a. Meri duodecim
cotylas. b. Apollo, Hore et Sabazie!

2.

Deinde hæc quidem in vallo et castris.

PROETIDFS.

Et calicem Thericleam bonæ fortunæ

VIII. ΠΡΟΙΤΙΑΕΣ.

Athen. 11, p. 472, E, de poculis Thericleis: Θ...
ἐν δὲ Προίτιαι

Καὶ κύλικα... Θηρίκλειον εἰσφέρει,
πλέον ἢ κοτύλας χωροῦσαν ἔπτ' ἀγαθῆς τύχης.

Versu 1 Dindorf. supplet μεγάλην, Meinek. κοίλην.
Ego numeros corruptos sic restituo:

Καὶ κύλικα Θηρίκλειον εἰσφέρει, πλέον
χωροῦσαν ἢ (γ') ἑπτὰ κοτύλας ἀγαθῆς τύχης.

IX. ΦΙΛΑΥΤΟΣ.

1.

Athen. 13, p. 563, A: Θ. δ' ἐν τῷ Φιλαύτῳ,

Τίς φησι τοὺς ἐρώντας οὐχὶ νοῦν ἔχουν;
ἢ ποῦ τίς ἐστὶ τοὺς τρόπους ἀβέλτερος·
εἰ γὰρ ἀφελοὶ τις τοῦ βίου τὰς ἡδονὰς,
καταλείπετ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν τεθνηκέναι.

5 Ἐγὼ μὲν οὖν κιθαριστρίας καὶ τὸς γ' ἐρών
παιδὸς κόρης, οὐ νοῦν ἔχω, πρὸς τῶν θεῶν,
κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνη σο-
φῆς,
ἦν ἐστὶν ἰδεῖν ἦθιον ἢ τὸ θεωρικόν
ἔχουσιν ἡμῖν διανέμειν ἐκάστοτε;

Quattuor primos versus Antiphani tribuit Stob.
Floril. 63, 12, qua de re v. ad Antiphani Incert.
51. V. 4 Stob. οὐδὲν ἕτερον. V. 5 ἐρών Casaub. pro
ἐρῶ. V. 6 παιδὸς κόρης, cf. Aristoph. Lysistr. 559.
Versum 7 respicit Eustath. p. 1558, 14. V. 8 sic
Burnei. Libri ἦν ἰδεῖν ἦθιον ἐστίν. Ibidem θεω-
ρικόν pro θεωρητικόν Canter. Nov. Lect. 4, 5. V. 9
ὄμῃν Grot. Excerpt. p. 707 maluit pro ἡμῖν, Empe-
rius ἐκοῦσιν pro ἔχουσιν.

2.

Ib. p. 587, F, de meretricibus disserens: Θ.
Φιλαύτῳ,

affert, plus quam septem cotylas capientem.

TIBIARUM AMATOR.

1.

Quis ait amantes delirare?
is certe aliquis est insanis ipse moribus:
nam si quis ex vita eximat voluptates,
nihil aliud relinquitur quam mors.
5 Ego igitur citharistram ipse quidem amans,
juvenem puellam, insanio, per deos, [sapientem,
pulchritudine pulehram, granditate grandem, arte
quam videre suavius est distributione
theorici, quoties id accepiimus?

Τοῦ μήποτ' αὐτὸν ἐμπέσειν εἰς Λαῖδα
φερόμενον, ἢ Μυκωνίδ', ἢ Σισύμβριον,
ἢ Βάραθρον, ἢ Θάλλουσαν, ἢ τούτων τινὰ,
ὧν ἐμπλέκουσι τοῖς λίνοις αἱ μαστροποὶ
[ἢ Νάννιον, ἢ Μαλλάκην].

« Hæc videntur esse verba patris de filio solliciti,
ne meretricum amoribus irretiat. Versu 4 libri

2. Ne ille unquam incidat concitatus
in Laidem, vel Myconidem, vel Sisymbriion,

λίθοις, recte Schweigh. λίνοις. Melius autem sic
scribatur hic versus :

ὧν ἐμπλέκουσ' αἱ μαστροποὶ τοῖσιν λίνοις.

De fide verborum inclusorum in fine dubitans Meinek. tamen laterem lavit scribendo Ναννάριον ad metri normam, et de nomine meretricio Μαλλάκη evolvi jussit Hist. crit. Com. p. 329.

vel Barathron, vel Thallusam, vel istarum aliquam,
quarum retibus implicant lenæ.

NOVÆ COMOEDIÆ RELIQUIÆ.

LXXVII. PHILEMO.

LXXVIII. MENANDER.

Horum pæctarum reliquias habes in eo volumine quod *Aristophanem* continet; ibi prætermissa quædam supplentur in fine voluminis hujus.

LXXVII. DIPHILUS.

« Is Sinopen patriam habuit, urbem bonarum artium studiis florentem. Strabo 12, p. 546, ἀνδραξ δὲ ἐξήνεγκεν (Sinope) ἀγαθούς τῶν μὲν φιλοσόφων Διογένη τὸν Κυνικὸν, καὶ Τιμόθεον τὸν Περσῶνα (? fort. τὸν Πατρῆ) ὄντα, Patris in Achaja oriundum. *Both.*), τῶν δὲ ποιητῶν Δίφιλον τὸν κωμικόν. Anonymus De Com. p. xv : Δίφιλος Σινωπεύς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἰδίδαξε Μενάνδρῳ (circa a. 337 ante Chr. nat.), τελευταῖ δ' ἐν Σμύρνῃ. Qui eum præstantissimis novæ comædiæ auctoribus accenset, quum aliquatenus mediæ referat ingenium mythicis argumentis, quæ frequentat; quo pertinet etiam fabula Sappho inscripta. Eodem Anonymo auctore docuit *centum* comædias, in quibus erant quas ipse in scena egit, teste Lynceo Samio ap. Athen. 13, p. 583, F. Amavit

INSCITIA.

1.

— a. Quid hoc? eujas hic?

b. Chelidonium lepus; dulcis autem est mimareys.

præ aliis meretricibus, velut Myrrhina (Alciplur. Epist. 1, 37), Gnathænam. Orationis, qua utebatur, ea est ratio, ut et simplicitatis et elegantiae laude commendetur; non desunt tamen, quæ ab antiquiorum Atticorum munditie et castitate longius recedant. « *Mein.*, qui docte de fabularum titulis disseruit Hist. crit. p. 449-457.

I. ΑΓΝΟΙΑ.

Erant qui hanc fabulam Calliadæ tribuerent, poetæ aliunde ignoto.

1.

Athen. 9, p. 401, A : καλοῦνται δὲ τινες καὶ χελιδονίαι λαγωαί. μνημονεύει δ' αὐτῶν Δίφιλος ἢ Καλλιάρχης ἐν Ἀγνοίᾳ οὕτως,

— α. Τί τοῦτο; ποδαπὸς οὗτος;

β. Χελιδόνειος ὁ δασύπους· γλυκεῖα δ' ἢ μίμαρκος.

Vitiose libri γλαυκία δ', quod emendavit Mein. : « Χελιδόνειον leporem dicit, hirundinis instar, superiore parte pulla, ventre albo, ut est apud Varronem De re rust. 3, 12, ubi v. Schneider. p. 557. Eust. ad Odys. p. 1925, 43 : ἰστέον ὅτι παρώνυμοι χελιδόνι παρὰ τῷ Δειπνοσοφίστῃ χελιδονίαι λαγωαί. τοιοῦτοι δὲ ἴσως οἱ ἄνω μὲν * μέλανες τὰ δὲ κάτω ὑπόλευκοι. » Immo ὑπομέλανες ... λευκοί. Permiscuerunt hæc, opinor, oscitantes librarii, et semel scripta mutare noluerunt metu lituræ. *Niveos* lepores dixit Galpurn. Eclog. 7, 58. Rari lepores nigri, neque de iis cogitavit Eusta-

thius. Ibid. 4 μίμαρκος, cf. Aristoph. Acharn. 1040.

2.

Athen. 15, p. 700, D : Φερεκράτης δ' ἐν Κραπατάλοις τὴν νῦν λυχνίαν καλουμένην λυχνεῖον κέκληκε διὰ τούτων ... Δ. δ' ἐν Ἀγνοίᾳ,

— Ἄψαντες λυχνον
λυχνεῖον ἐζητοῦμεν.

Uno versu fortasse dixit D.

Λυχνεῖον ἐζητοῦμεν ἄψαντες λυχνον.

Ejusdem fabulæ mentionem injicere videtur Etymol. M. p. 127 init., sic a Meinekio suppletus : Ἀπολιθάξεις (Aristoph. Av. 1467) ... εἰς τὴν Λιθύην ἀπελεύση. ὅμοιον τῷ ἐς κόρακας, ἀντὶ τοῦ [ἐς φθόρον. Δίφιλος] ἐν Ἀγνοίᾳ.

II. ΑΔΕΛΦΟΙ.

1.

Athen. 11, p. 499, D : οὐδετέρως δὲ (τὸ λαγύριον) Δ. ἐν Ἀδελφοῖς εἴρηκεν,

— Ὁ τοιχωρύχου
ἐκεῖνο καὶ τῶν ἀδυνάμων, λαγύριον
ἔχοντα βαδίζειν εἰς τὰ γεύμαθ' ὑπὸ μάλης,
καὶ τοῦτο πωλεῖν, μέχρι ἂν, ὥσπερ ἐν
5 εἰς λοιπὸς ἢ κάπηλος, ἠδικημένος [ἐράνω,
ὑπ' οἰνοπώλου.

Versu 1 *muricidæ*, h. e. scelesti, mali hominis; cf. Plantus Epid. 3, 1, 12. V. 2 libri mendose δυναμένων, L et fortasse AB δυναμένων. Scripsi ἀδυνάμων, *impotentium*, h. e. inopum, qui lagenæ pretium solvere vinario aut nequeunt aut nolunt. Cicero Orat. pro Murena 59 : « ad salutem innocentium, ad opem *impotentium*, ad auxilium calamitosorum, hæc valeant. » Respicit Pollux 10, 72 : τὸ δὲ λαγύριον (Δίφιλος λέγει) ἐν Ἀδ. V. 3 libri ἔχον.

2.

Stobæus Floril. 108, 9, cum lemmate Δίφιλου Ἀδελφοῖς.

2.

— Lumine accenso
lucernam quærebamus.

ADELPHI.

1.

— Heu, muricidæ
illud et impotentium, lagenam
ad bibendum sub axilla habentem ire,
et vinum vendere, donec, ut in cæna collatieia,
5 unus supersit vinarius, defraudatus

Ὁ μακάρι', ἀτυχεῖν θνητὸς ὧν ἐπίστασο,
ἐν' αὐτὰ τἀναγκαῖα δυστυχῆς μόνον,
πλείω δὲ διὰ τὴν ἀμαθίαν μὴ προσλάβης.

III. ΑΙΡΗΣΙΤΕΙΧΗΣ. ΕΥΝΟΥΧΟΣ ἢ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

« Nomine Αἰρησιτείχης poeta Pyrgopolinice quendam omnia magna loquentem et hostilium munimentorum urbiumque expugnationes jactantem videtur insignivisse. Hujus fabulæ secundam editionem fuisse, a Callimacho Εὐνούχου sive Εὐνούχου ἢ Στρατιώτης inscriptam, docemur ab Athenæo. » *E M.* Eadem personæ junguntur in Terentii Eunuch, sed ex Menandro illa expressa.

1.

Athen. 11, p. 496, E : Ῥοδιάς. Δίφ. Αἰρησιτείχην τὸ δὲ δῶμα τοῦτο Καλλιμάχος ἐπιγράφει Εὐνούχον. λέγει δὲ οὕτως « Πιεῖν δὲ ἀνδρ' ἕτερον (sic) ἢ τῶν Ῥοδιακῶν, ἢ τῶν βυτῶν. » Idem paulo inferius, de βυτῶν poculo disserens : Δ. δ' ἐν Εὐνούχῳ ἢ Στρατιώτῃ (ἔστι δὲ τὸ δῶμα διασκευῆ τοῦ Αἰρησιτείχους),

Ἐσθ' ὑποχέασθαι πλείονας, πιεῖν τέ τι
ἀδρότερον ἐκ τῶν Ῥοδιακῶν ἢ τῶν βυτῶν.

Versu 1 Dindorf. ὑποχέασθαι pro ὑποσχέσθαι, quod est in libris. Deinde iidem πιεῖν γέ τι. Mein. π. τ' ἐτι. V. 2 idem criticus ἐκ τῶν pro ἢ τῶν. « Hos magnos calices fuisse apparet : cf. Dioxiippi Philarg. 1, 2, et Letronn. De nominibus vasorum p. 65 seq. Photius, Ῥοδιακὸν καὶ Ῥοδιάς : εἶδος ἐκπώματος οὕτω Δίφ. Et Ῥοδιάδων in prima editione fabulæ scriptum fuisse conjicit Schweigh. » *E M.*

2.

Athen. 15, p. 700, E : πανὸς δ' ὀνομάζεται τὸ διακεκομμένον ζύλον καὶ συνδεδεμένον· τούτῳ δ' ἐγρῶντο λαμπάδι. Μενάνδρος Ἀνεψιοῖς (fragm. 4) ... Δίφιλος ἐν Στρατιώτῃ

a venditore vini.

2.

O beate, affligi, quum sis mortalis, disce,
ut ipsis modo necessariis infeliciteris,
pluraque per imperitiam perdita ne addas.

MOENIUM EXPUGNATOR. EUNUCHUS sive MILES.

1.

Licet plures calices suffundi, et bibere nos quid fortius e Rhodiæ aut rhytis. [dam

Ἄλλ' ὁ πανὸς ὕδατος ἐστὶ μεστός.

Ex Athenæo repetit Eustath. ad Od. p. 1571, 20.

3. 4. 5.

Antiatt. p. 95, 17, Ἐκφυγγάνω : Δ. Εὐνούχῳ. — Idem p. 100, 31, Κάθου : Ἄλεξις Ταραντίνοισι, Δ. Εὐν. — Idem p. 101, 29 : Κλείν ἀξιοῦσι λέγειν, οὐ κλειῖδα. Δ. Εὐν. Addit Mein. : « Fortasse igitur Diphili sunt quæ tacito auctoris nomine affert Herodianus Hermannii p. 441 :

Ὁ δ' ἀγοράζει κλειδ' ἔχων. »

IV. AMASTRIS.

« Nomen fabulæ dedisse videtur Amastris, Oxathiræ, qui fuit Darii Codomanni frater, filia, primum Crateri, postea Dionysii IV, Heracleensium tyranni, eoque mortuo Lysimachi uxor, de cuius virtutibus vide Memnonem ap. Phot. Bibl. cod. 234, p. 224 Bekk.... Hæc quomodo fabulæ nomen et argumentum præbere potuerit Atheniensibus placituræ etsi difficile est ad intelligendum, aliam tamen Amastridem, a qua Diphili fabula denominata fuerit, novi nullam; nam de filia ejus, quæ et ipsa Amastris vocabatur, nihil memorabile compertum habemus. De Dionysio, Amastridis marito, etiam Menander egerat in Piscatoribus. » E M.

Suidas v. Ἀθηναίος, p. 138 Bernh.: πλὴν πολλή γε ἡ χρῆσις τῆς φωνῆς (Ἀθηναία pro Ἀττική) ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ ταῖς ἀρχαίαις, ὡς οἱ τε προσηγόμενοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι, καὶ Δ. ἐν Ἀμαστρίδι· καὶ γὰρ καὶ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησίν. Meinek. : « Ex quinque filiabus Themistoclis (v. Plut. Vitæ Them. 32) eam dicere videtur, cui Asiæ nomen imposuit pater, Cybelæ apud Magnesios sacerdotem secundum Strab. 14, p. 647 (958). Keilius Specim. Onomatol. gr. p. 93 : « Nisi fallor, Ἀθηναία dicitur Asia ex patre, ξένη eadem appellatur propter maternam originem. » Cf. Herodot. 7, 143, et ibi Bæhr.

V. ANAGYPOS.

Heros Atticus, qui etiam Aristophanæ fabulæ perditæ nomen præbuit.

Schol. Venet. ad Iliad. 9, 122 : εἰ γὰρ περὶ τοῦ ταλάντου τῶν Ἑλλήνων ἐστὶ, βραχὺ τι τὸ τάλαντον τοῦ χρυσίου ἦν παρ' αὐτοῖς, ὡς καὶ Δ. ἐν Ἀναγύρω

2.

Sed lucerna aquæ plena est.

SERVATI.

1.

Lagenam habeo vacuam, anus, sed panarium plenum.

α βραχὺ τί ἐστὶ τάλαντον. « Cod. D τί τὸ pro τί ἐστὶ Haud nolim βραχὺ τε τάλαντόν ἐστι, et parvum talentum est. Sic item Etym. M. p. 744, 48, nisi quod mendose legitur Ἀργύρω. » Rejus etiam Eust. ad Hom. p. 740, 20 : Δ. δὲ πού φησιν « ἀργυρίου βραχὺ τι τάλαντον ». E M.

VI. ANASZOMENOI.

1.

Athen. 11, p. 499, C : ἀρσενικῶς δὲ εἶρηκε τὸν λάγυρον Νικόστρατος μὲν ἐν Ἑκάτῃ ... Δ. δ' ἐν Ἀνασωζομένοις,

Λάγυρον ἔχω κενόν, ὃ γράῦ, θύλακον δὲ μεστόν.

De metro Gaisfordum ad Hephaest. p. 341 citat Mein. Cf. Aristoph. Av. 869.

2.

Antiatt. p. 84, 25, Βρώσιμον (Æschyl. Prom. 466) : βρωτόν. Δ. Ἀνασωζομένοι. Scribamus Δεφίλου Ἀνασωζομένων.

VII. APANESTOS.

Athen. 9, p. 370, E : Ἀντιφάνης δ' ἐν Παρασίτῳ ὡς εὐτελοῦς βρώματος τῆς κράμβης μέμνηται ἐν τούτοις ... Δ. δ' ἐν Ἀπλήστῳ,

Ἦκει φερόμεν' αὐτόματα πάντ' (ἄν) τάγαθὰ, ῥάφανος λιπαρὰ, σπλαγγίδια πολλὰ, ἀπαλώτατ', οὐδὲν μὰ Δία τοῖς ὕμοις βλίτοις ὅμοια πράγματ', οὐδὲ ταῖς ἐλαίσι

5 θλασταῖς.

Versu 1 libri πάντα τάγαθὰ, frequentioribus quidem ὁμοιοτελεῦτοις. V. 2 et 3 Schweigh. σαρκία (libri σαρκίδια, quod versus respuit) et βλίτοις pro καὶ τοῖς (ΚΑΙΤΟΙΣ, ΒΑΙΤΟΙΣ). Ipse dedi ὕμοις pro ἔμοις, et v. 4 ἐλαίσι θλασταῖς pro glossemate inconcinno θλασταῖς ἐλαίσι. Contusas olivas dixit Scribonius 104, olivas conditui legere Columella 2, 22, 4, etc. Fructus ex vulgaribus et copiosissimis apud Atticos et Græcos.

VIII. APOBATHES.

1.

Harpocration p. 41, 2 : ἐτι δὲ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύριον ἐνίοτε, Δ. τῷ Ἀποβάτῃ. Libri fere

INSATIABILIS.

Adsunt allata sponte omnia bona, raphanus pulcher, viscerum copia, earuncula tenerimæ, non per Jovem vestris blitis comparandæ res, neque olivis contusis.

ἐνίοτε δὲ φίλον (FO δὲ δίφιλον) τὸν ἀποβάτην. Correxerit Maussacus.

2.

Antiatt. p. 101, 10, Κραυγασμός : ἀντὶ τοῦ κραυγῆ. Δ. Ἀποβάτη. Lobeck. ad Phryn. p. 337 citat Mein.

IX. APOLOPOUSIA.

H. e. interprete Schweigh. ad Athen. 4, p. 125, Mulier quæ maritum deseruit. Male aliquot codd. Ἀπολείπουσα. Ab nonnullis hæc fabula tribuebatur (v. Athen. in fr. 2) Sosippro, incognito aliunde poeta comico.

1.

Athen. 4, p. 132, C : Δ. δ' ἐν Ἀπολιπούσῃ μάγειρόν τινα παράγων ποιεῖ τάδε λέγοντα,

α. Πόσοι τὸ πλῆθος εἰσὶν οἱ κεκλημένοι εἰς τοὺς γάμους, βέλτιστε, καὶ πότερ' ἅπαντες, ἢ καὶ τοῦμπορίου τινές; β. Τί τοῦτ' ἐστὶ πρὸς σὲ τὸν μάγειρον; α. Τῆς ἡγεμονίας τίς ἐστὶ ταύτης, ὃ πάτερ, τὸ τῶν ἐδομένων τὰ στόματα προειδέναι· οἷον Ῥοδίου κέκληκας· εἰσιούσι δὲ εὐθὺς ἀπὸ θερμοῦ τὴν μεγάλην αὐτοῖς σπάσαι, ἀποζέσας σίλουρον ἢ λεβίαν, ἐφ' ᾧ

5 χαριεῖ πολὺ μάλ' ἢ μυρρίνην προσεγγέας. β. Ἀστεῖόν οὐ σιλουρισμός! α. Ἄν Βυζαντίους, ἀψιθίω σπόδησον ὅσα γ' ἂν παρατιθῆς, κάθαλα ποιήσας πάντα κάσκοροδισμένα. διὰ γὰρ τὸ πλῆθος τῶν παρ' αὐτοῖς ἐχθύων

15 πάντες βλιχανώδεις εἰσὶ καὶ μεστοὶ λάπης.

MULIER QUÆ MARITUM DESERUIT.

1.

a. Quot numero sunt invitati ad nuptias, optime, et Atticæ omnes, an etiam nonnulli ex emporio? b. Quid

ad te hoc attinet, coquum? a. Artis caput quoddam, pater, hoc est, ora cœnatorum præscire. Velut Rhodios invitasti : ingressis da statim calidi vini magnam calicem hauriendam, cum cocto siluro vel lebia; quo multo magis hilarabis quam myrrhino affuso.

V. 3 codd. vetustiores τοῦ ἐμπορίου. « Emporium intellige τὸ ξενικόν, ubi peregrini mercaturam faciebant; cf. infra Ζωγρ. 2, 9 seqq. » E M. V. 5 idem recte scripsit τίς ἐστὶ ταύτης pro τίς ἐστὶν αὐτῆς. Versum 6 mendosum et negligenter conditum sic corrigo :

τὰ στόματα τῶν ἐδομένων προειδέναι.

Versu 7 scribo, melius collocatis vocabulis, Ῥοδίου οἷον κεκλ. Ὄϊον priore brevi, ut ap. Homerum II. 13, 275, ubi v. annot. Versu 8 scribendum

εὐθὺς ἀπὸ θερμοῦ τοῖσι τὴν μεγάλην σπάσαι. Θερμοῦ, sc. οἴνου, ellipsis usitata. Deinde τὴν μεγάλην, supple κύλικα, ut apud Menandrum Χαλκεία 2, 2, et alios. Αὐτοῖς autem interpretatio est inconcinna vocis τοῖσι. V. 10 vitiose codd. præter C γαρ. π. μάλλον ἢ μυρρίνην pr. Quintus Smyrn. 3, 5 : πολλὰ μάλ' ἀγνώμενοι. V. Schneideri Lex. v. Μυρρίνης. V. 12 sic Dindorf; libri ἀψιθίω σφοῖη (sic AB, σφοῖω PVL) δεῖξον (δεῦσον VL) ὅσ' ἄγαν (hoc Casaub. correxit). V. 13 ποιήσας Meinek., libri ποιήσαι, CL ποιήσον cum Eustath. ad II. p. 749, 1, qui κάθαλον comparat cum ἀλίπαστον. V. 15 Casaub. βλιχῶδεις, quam formam Erotianus explicat.

2.

Ib. p. 133, F, de condimentis, quibus ciborum sapor acuitur : Δίφιλος δ' ἡ Σώσιππος (?) ἐν Ἀπ.,

— α. Ἔστιν ἔνδον ὄξος ὄξυ σοι; β. Ἵπολαμβάνω, * παιδάριον, ὅπῃν εἰλήφαμεν.

Ἄριστα τούτοις πάντα ποιήσω καὶ πυκνά· ἢ φυλλὰς ἢ δριμεῖα περιουσιθήσεται· 5 τῶν πρεσβυτέρων γὰρ ταῦτα τῶν ἡδυσμᾶναστομοῦ τάχιστα τάσθητήρια, [τῶν τό τε νωκαρῶδες καὶ κατημδλωμένον ἐσκέδασε, κάποιήσεν ἡδέως φαγεῖν.

b. Elegans silurismus! a. Si Byzantios, absinthio sparge quæcumque apponis, salsa faciens omnia et allia : nam propter piscium apud eos multitudinem 15 omnes sordidi sunt et pituitæ pleni.

2.

— a. An acetum intus tibi est acre? b. Opinor, puer : donum potionem accepimus. Optima his omnia faciam et copiosa; velut ramus acuti odoris circumferetur : 5 nam seniorum hæc dulcia celerrime irritant sensus, et segne atque obtusum dissipare solent ita, ut libenter comedant.

Versu 1 cod. A ἔνδοξος, ceteri codd. ἐν δ' ὄξος. Porson. ἔνδον ὄξος ὄξυ σοι, deteriore quidem loco posita voce ὄξος. Scribe Ἐστὶν ὄξος ἔνδον ὄξυ σοι; V. 2 edita sunt corruptissima. Scribendam Ὑπ. παῖ. Δῶρον ὄπῶν εἶλ. V. 3 libri male πάντα πῆσω. Sic versu 4 cod. V. 4 permississima, et nisi fallor λιμῶφωρος pro λοιμοφόρος ap. Polyb. 3, 87, 2. Literæ ε et η permixtæ, ut mox Bæotio, apud Aristoph. Amphiar. 22, etc. V. 4 minus commode libri ἡ φυλλὰς ἡ δρ.

3.

Pollux 10, 12 : ἐκαλεῖτο δὲ ταῦτα (supellex domestica) ὑπὸ τῶν νεωτέρων καὶ μαλακῶν, ὡς περ εὐμεταχειρίστα, ὡς εἶπε Μένανδρος ... καὶ Δ. ἐν Ἄπ.

— Εἶτα μαλακὸν, ὦ δύστην', ἔχεις, σκευάριον, ἐκπωμάτιον, ἀργυρίδιον. οὐκ ἐκδραμεῖ λαβῶν τάδ', ἡ δῶσεις ἐμοὶ παρακαταθήκην;

Versu 1 in ed. Bekk. μαλάκ' ὦ δ'. V. 3 Aldus ἀργ. ἐκδράμει λ. τότε δῶσεις ἐμοὶ παρ. Benti. Epist. ad Hemsterh. 2, p. 50, οὐκ ἐκδραμεῖ, recte quidem, sed perperam τότε καὶ δ. Meinek. cum Hanovio τοδὶ (Bekk. ταδὶ), δῶσεις τ' ἐμοί;

X. BAAANEION.

1.

Athen. 10, p. 446, D, de usu imperativi πῆθι disserens : καὶ Δ. ἐν Βαλανείῳ,

Ἐνέχεον μεατήν· τὸ θνητὸν περικάλυπτε τῷ θεῷ!

πῆθι! ταῦτα γὰρ παρ' ἡμῖν Διὸς ἑταιρείου, πάτερ.

Versu 1 vulgo Ἐγγεον, vereor ut recte, quiddam dicunt grammatici. Libri ἔκχεον. V. 2 παρ' addidit Jacobs. Aditt. p. 239; ἡμῖν Meinek. pro ὑμῶν, « ut hæc meretricis verba sint ad barbarum. De Jove ἑταιρείῳ v. Arcad. p. 45, 5. Dio Prus. 1,

3.

— Tandem malacum, miser, habes, supellectilem, abacum, argentarium : nonne, cum exibis, hæc tecum auferes, vel mihi asservanda? [dabis]

BALNEUM.

1.

Infundebam plenum : mortale circumtegit deus ! bibe ! hæc enim apud nos sunt Jovis hospitalis, [pater !]

BŒOTIUS.

Qui potest edere ante diem orsus, iterumque ad diem.

p. 57 : φίλιος δὲ καὶ ἑταιρείος (Ζεὺς καλεῖται), δτι πάντας ἀνθρώπους ξυνάγει καὶ βούλεται εἶναι ἀλλήλοισ φίλους. Quæ repetit Or. 12, p. 413. »

2.

Antiatt. p. 108, 32, Μναδάρια : ὑποκοριστικῶς τὰς μναῖς. Δ. Βαλ. De hoc deminutivorum genere Meinek. disseruit ad Alexidis Luc. 2.

XI. BOIΩTIOS.

Athen. 10, p. 417, E, de voracitate Bæotiorum : Δ. δ' ἐν Βοιωτίῳ

— Οἷος ἐσθίειν πρὸς ἡμέρας ἀρξάμενος, ἔμπαλιν (τε) πρὸς ἡμέραν.

Versu 2 male codd. ἡ πάλιν. Cf. ann. ad Ἄπολ. 2. Correxī et addito τε versum adjuvi.

XII. ΓΑΜΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 254, E : Δ. δ' ἐν Γάμῳ φησὶν

— Ὁ γὰρ κόλαξ καὶ στρατηγόν, καὶ δυνάστην, κώφελούντας, καὶ πόλεις, ἀνατρέπει λόγῳ κακουργῶ, μικρὸν ἡδύνας χρόνον·

νῦν δὲ καὶ καχεξία τις ὑποδέδωκε τοὺς ὄχλους, 5 αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι καὶ τὸ πρὸς χάριν πολὺ.

Versu 2 scripsi κώφελούντας, καὶ πόλεις. Libri raram apte, quod sensit Mein., καὶ φίλους καὶ τὰς πόλεις. V. 4 cod. C ὑποδέδωκε.

2.

Diogenes Laert. 2, 120, de Stilpone, Zenonis magistro : ἐσκώφη δὲ ὑπὸ Διφίλου τοῦ κωμικοῦ ἐν δράματι Γάμῳ

Στίλπιωνός ἐστι βύσμαθ' ὁ Χαρίνου λόγος.

NUPTIÆ.

1.

— Adulator enim et strategum, et dynastam, et adjuvantes, et [urbes, evertit oratione malefica, per breve tempus delectans ; nunc vero etiam morbus quidam subrepsit vulgo, 5 et vehementer laboramus judiciis, favorque multum valet.]

2.

Stilponis obturamenta sunt, quæ Charinus dieit.

« Charinus persona erat in Diphilli comædia; itaque hoc dicere videtur : quæ loquitur Charinus, mera sunt Stilponis sophismata, quibus adversariorum ora obturat. » E M.

XIII. ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

Erotianus Gloss. Hippocr. p. 114, Γαργαλισμός : γάργαλος καὶ γαργάλη λέγεται ἐρεθισμὸς, ἀπὸ τῶν πασχνητωσῶν (ita Mein.; libri mendose πασχνητουσῶν) γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξεως, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ, καὶ Δ. ἐν Δαναΐσι. Phrynichus Bekkeri p. 31, 25, Γάργαλος : ὁ ἐρεθισμὸς καὶ γαργαλισμὸς. τὸ δὲ γαργαλιζεσθαι οὐκ ἀτιμικόν.

XIV. ΔΙΑΜΑΡΤΑΝΟΥΣΑ.

Athen. 3, p. 111, E : μνημονεύει δ' αὐτοῦ (τοῦ ἀρτου σποδίτου) καὶ Δ. ἐν Διαμαρτανούσῃ οὕτως,

Ἄρτους σποδίτας, κρησερίτας, περιφέρειν.

« Cod. A κρησερίτας, pejus etiam ceteri codd. : correxit Schweigh., de κρησερά, cribro, excussorio pollinario, laudans Polluc. 10, 114 et Foesium Oecon. Hippocr. h. v. » E M. Codex B vitiose Δ. ἐν Διαμανθανούσῃ.

XV. ΕΓΚΑΛΟΥΝΤΕΣ.

Antiatt. p. 110, 18, Ὀλοσχερῶς : Δ. Ἐγκαλοῦσιν. Cf. fragm. incert. 7.

XVI. ΕΚΑΤΗ.

1.

Athen. 14, p. 645, A : μνημονεύει δ' αὐτοῦ (τοῦ ἀμφιφῶντος) καὶ Δ. ἐν Ἐκάτῃ.

2.

Pollux 10, 72 : λάγυνος καὶ λαγύνιον. Δ. δ' ἀμφω λέγει, τὸ μὲν ἐν τῇ Ἐκ. πολλάκις, τὸ δὲ λαγύνιον ἐν Ἀδελφοῖς. « Λάγυνον ex Nicostrati Ἐκάτῃ affert Athen. 13, p. 499, B. » E M.

XVIII. ΕΛΕΝΗΦΟΡΟΥΝΤΕΣ.

« Titulum fabulæ restituit Casaub.; olim enim ap. Athen. legebatur ἐλεωνηφοροῦσιν, cod. Venet. ἐλαιωνηφοροῦσιν, B et cod. Huraldi ἐλαιωνηφοροῦσι. Pollux 10, 191 : ἔστι δὲ καὶ ἐλένη (Casaub. et Mein. ἐλένη,) sed v. Schneideri Lex. s. v. ple-

LAPSA.

Panes in cinere coctos, cribratos, circumferre.

FISCELLIFERA.

O tu, quæ curas possidesque hunc sacri Brauronis diis carissimum locum, Latonæ et Jovis arcitenens virgo, ut Tragici dicunt, quibus potestas

κτὸν ἀγγεῖον σπάρτινον, ἐν ᾧ φέρουσιν ἱερὰ ἄρρητα τοῖς Ἐλενηφοροῖς (Ἐλ. iidem). Heleniorum festum, quod Lacedæmoniorum proprium fuisse existimant, etiam ab Atheniensibus celebratum esse, haud temere conicias ex eo, quod Dipphilo comædiæ vel argumentum vel opportunitatem præbuit. Ceterum cf. Meursii Græc. fer. p. 10. Quum autem non mares, sed virgines mysticum illud vasiculum portasse probabile sit, nescio an Ἐλενηφοροῦσα titulus fuerit fabulæ, cujus scenam Braurone fuisse apparet. » E M.

Athen. 6, p. 223, A, de commodis Tragicorum præ Comiciis agens : Δ. Ἐλενηφοροῦσιν (Meiuck. Ἐλενηφορούση),

Ὡ τόνδ' ἐποπτεύουσα καὶ κεκτημένη Βραυρωνῶνος ἱεροῦ θεοφιλέστατον τόπον, Λητοῦς Διὸς τε τοξόδαμνε παρθένε, ὡς οἱ τραγωδοὶ φασιν, οἷς ἐξουσία 5 ἔστιν λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνους.

Versu 2 Brauron, Dianæ cultu nobilitatus Atticæ locus : Leak. De demis Atticæ p. 60 seq. ed. Western. V. 5 librarii negligenter versati. Scribo

λέγειν ἅπαντ' (ἄν) ἐστι καὶ ποιεῖν μόνους.

XVIII. ΕΛΛΕΒΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ.

Antiatt. p. 100, 12, Ἰτητέον : ἀντὶ τοῦ ἰτέον. Δ. Ἐλλεβορίζομενοις. « Ita jam Aristoph. Nub. 131. Ad hanc fabulam fortasse referendum fragm. incert. 3. » E M.

XIX. ΕΜΠΟΡΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 227, E : οὐκ ἀπιθάνως δὲ καὶ Δ. ἐν Ἐμπόρῳ περὶ τοῦ παμπόλλου πιπράσκεσθαι τοὺς ἰχθύς λέγει ὧδε,

Οὐ πόποτ' ἰχθύς οἶδα τιμιωτέρους ἰδῶν. Πόσειδον, εἰ δεκάτην ἐλάμβανες αὐτῶν ἀπὸ τῆς τιμῆς ἐκάστης ἡμέρας, πολὺ τῶν θεῶν ἂν ἦσθα πλουσιώτατος.

5 solis est dicendi faciendique omnia!

MERCATOR.

1.

Nunquam pisees me cariores memini videre. Decimam, Neptune, pretii eorum si acciperes singulis diebus, fores deorum longe ditissimus.

5 Ὅμως δὲ, τούτων εἰ με προσγελάσειέ τις,
ἐδίδουν στεναζάς ὅπως αἰτήσειέ με·
γύγγρον μὲν, ὡσπερ ὁ Πρίαμος τὸν Ἴκτορα,
ὅσον εἴλωσεν, τοσοῦτο καταθείς ἐπριάμην.

Versibus 2 et 3 in libris autōn ἐλάμβανες. Cor-
rexerit Grotius. V. 3 malo ἐκάσταις ἡμέραις, ne colli-
dant genitivi similes. V. 4 πλουσιώτατος Mein.
pro π-τερος, mendi genus haud infrequens. V. 5
εἰ με Grotius pro librorum scriptura εἰ μὴ vel εἰ
μοι. V. 8 iidem τοσοῦτον.

2.

Ib. p. 227, E: Δ. δ' ἐν Ἐμπόρῳ καὶ νόμον εἶναι
φῆσι παρὰ Κορινθίους τινὰ τοιοῦτον,

— α. Νόμιμον τοῦτ' ἐστὶ, βέλτιστ', ἐν-
θάδε

Κορινθίοισιν, ἄν τιν' ὀψωνοῦντ' αἰεὶ
λαμπρῶς ὀρώμεν, τοῦτον ἀνακρίνειν πόθεν

ζῆ, καὶ τί ποιῶν· κἂν μὲν οὐσίαν ἔχη,
5 ἥς αἰ πρόσδοι λύουσι τὰναλώματα,
ἐὰν ἀπολαύειν ἡδὺ τοῦτον τοῦ βίου·
ἐὰν δ' ὑπὲρ τὴν οὐσίαν δαπανῶν τύχη,
ἀπειπὸν αὐτῷ τοῦτο μὴ ποιεῖν ἔτι,
ὅσον δὲ μὴ πίθητ', ἐπέβαλον ζημίαν·

10 ἐὰν δὲ μὴδ' ὅτιοῦν ἔχων ζῆ πολυτελῶς,
τῷ δημίῳ παρέδωκαν αὐτὸν... β. Ἠρά-
κλεις!

α. Οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ κακοῦ τινος
τοῦτον, (συνίης;) ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
ἢ λωποδυτεῖν τὰς νύκτας, ἢ τοιχωρυχεῖν,

5 Nihilominus, si horum aliquis mihi arrideret,
dabam suspirans, quantum homo me posceret;
congruum quidem, sicut Priamus Hectorem,
quantum ponderabat, tantum denumerans emi.

2.

a. Usitatum vero hoc est, optime, hic
Corinthiis, si quem opsonari semper
splendide videmus, explorare, quo
vivat, et quid agat; et si rem habet,
5 ejus reditus æquat sumptus,
permittere, ut is suaviter fruatur vita:
sin autem supra rem impensam facit,
interdicere solent, ne sic pergat,
et non obedientem puniunt;

10 denique si nulla re quacumque magnifice vivit,
carnifici tradunt eum... b. Hercules!

a. Neque enim potest, ut is sine maleficio aliquo

15 ἢ τῶν ποιοῦντων ταῦτα κοινωνεῖν τισιν,
ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγορᾶν, ἢ μαρτυρεῖν
ψευδῆ. Τὸ τοιοῦτον ἐκκαθαίρομεν γένος.
β. Ὁρθῶς γε, νῆ Δί! ἀλλὰ δὴ τί τοῦτ'
ἐμοί;

α. Ὁρώμεν ὀψωνοῦνθ', ἐκάστης ἡμέρας
20 οὐχὶ μετρίως, βέλτιστε, σ', ἀλλὰ ὑπερη-
φάνως·
οὐκ ἔστιν ἰχθυηρὸν ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν·
συνῆχας ἡμῶν εἰς τὰ λάχανα τὴν πόλιν·
περὶ τῶν σελίων μαχόμεθ', ὡσπερ Ἴσθ-
μίοις·

λαγῶς τις εἰσεληλυθ' εὐθύς ἤρπακας·
25 πέρδικα δ' ἢ κίχλην γε, νῆ Δί, οὐκ ἔτι
ἔστιν δι' ὑμᾶς οὐδὲ πετομένην ἰδεῖν·
τὸν ξενικὸν οἶνόν τ' ἐπιτετίμηκας πολύ.

Versu 2 libri Κορινθίους, ἴν', quod correxit Cas-
saub. Ἄν pro ἐὰν Dindorf. V. 6 libri ἀπολαύειν ἤδη
τοῦτον τὸν βίον. Frustra Jacobs. Additt. p. 137
ἀπολάπνειν, Casaub. metri gratia, τοῦτον ἤδη. Ar-
tius ἡδὺ pro ἡδέως. Cf. ann. ad Alexandre, Κωνηγ.
De litteris v et u commutatis v. Aristoph. Av.
1442, etc. V. 9 vulgo ὅς ἂν δὲ... cf. Thuc. 7, 28.
V. 22 libri συνῆχας, quod correxit Schweigh.
De apio, Isthmionicarum præmio, v. Meinek. ad
Euphor. p. 114. Ad sententiam simillime Alexis
Demetr. 1, 6: τοῦτον πριάμενος σίχεται, etc. V. 26
malo οὐδέ τιν' ἰδεῖν πετομένην.

3.

Athen. 7, p. 316, F: καὶ Δ. ἐν Ἐμπ.

vivat, (intelligisne?) sed necessario
aut vestes surripit noctu, aut parietes perfodit,
15 aut id facientium socius est,
aut sycophantatur in foro, aut mendacia
attestatur. Tale expurgamus genus.
b. Reete quidem, per Jovem! sed hoc quid ad
[me?]

a. Videmus opsonantem te quotidie
20 haud mediocriter, optime, sed superbe.
Nihil piscatile tui causa participari licet;
compulsi ad legumina nostram urbem:
de apiis pugnamus, velut Isthmiis:
lepus aliquis intravit, statim abs te raptus est;
25 perdicem vero vel turdum, per Jovem, propter
[vos]

ne volentem quidem videre possumus;
et externum vinum multo carius reddidisti.

— Πουλύπους,

ἔχων ἀπάσας ὀλομελεῖς τὰς πλεκτάνας,
οὐ περιβεβρωκὸς αὐτὸν εἶ σὺ, φίλτατε;

V. 3 libri οὐ π. ἐαυτὸν ἐστὶ, φ. Frustra Schweig-
hæus. πλεκτάνας οὐ π. αὐτὸν ἐστὶ, φ. Περιβεβρωκὸς
εἶ periphrastice, ut Thucydides 1, 1, ἀκμάζοντες
ἦσαν, etc.

4.

Etym. M. p. 490, 40: Τυμαχίδας δὲ φησιν, ὅτι
σύνθετόν ἐστι τὸ παραδοκεῖν παρὰ τὸ κάτω κᾶρα ἐπι-
φέρειν [τὸ παραδοκεῖν]. παρατίθεται δ' ἐν ἄλλοις
(sic Mein. pro ἐνάλοισ) Δίφιλον, λέγοντα ἐν Ἐμπ.

Τὴν νύκτ' ἐκείνην διεκαρῶδησεν.

Ita Meinek. Libri suppleti ex codice Barocc. ap.
Bekk. Anecd. p. 1445. Τὴν v. ἐκ διεκαρῶδησεν.
Διεκαρῶδησεν Etym. Paris. ap. Cram. Anecd. 4,
p. 25. Suidas s. v. Καρῶδοκῆι: παρατίθεται Δίφι-
λον, λέγοντα T. v. ἐκ διεκαρῶδησεν. Præter neces-
sitate Toup. Emend. 1, p. 310, διεκαρῶδοκῆσα-
μεν: neque enim opus est senario pleno, sed
versus est iambicus trim. cat. ut Aristoph. Vesp.
855, etc.

5.

Harpocr. p. 130, 22: Ναύκληρος... καὶ ἐπὶ τοῦ
μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν (mercedes
exigere) ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας, ὡς δ' αὐτὸς βήτωρ
(Hyperides) δηλοῖ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογέιτονα, καὶ
Ξαννουρίων Γέλωτι, καὶ Δ. Ἐμπόρῳ. Hinc supple-
ndum putes Ammonium v. Ναύκληροι: ἐλέγοντο δὲ
ἐμοίως ναύκληροι καὶ οἱ μισθοῦ τῶν συνοικίων.
Immo, ni fallor, sic vel similiter scripsit: οἱ μισθ.
ἐπὶ τῷ ἐκλέγειν τὰ ἐνοίκια ἢ οἰκίων ἢ συνοικίων.

XX. ENAGISMATA. (ENAGIZONTEΣ.)

1.

Athen. 4, p. 165, F: καὶ Κτήσιππος δ', ὁ Χα-
βρίου υἱός, εἰς τοσοῦτον ἦλθεν ἀσωτίας, ὡς καὶ τοῦ
μνήματος τοῦ πατρὸς, εἰς ὃ οἱ Ἀθηναῖοι χιλίας ἀνά-
λωσαν δραχμᾶς, τοὺς λίθους πωλῆσαι εἰς τὰς ἡδουπα-
θείας. Δ. γοῦν ἐν τοῖς Ἐναγίζουσι φησιν

3.

— Polypus
omnibus integris cirris,
non circumrosisti eum, amicissime?

4.

Noctem illam exspectans transegit.
PARENTALIA.

1.

Nisi Phædimi familiaris esset Chabriae
filius Ctesippus, ferrem quandam

Εἰ μὴ συνήθης Φαιδίμῳ γ' ἐτύγγανεν
* ὁ Χαβρίου Κτήσιππος, εἰσηγησάμην
νόμον τιν' οὐκ ἄχρηστον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
ὥστ' ἐπιτελεσθῆναι ποτ' αὐτῷ τοῦ πατρὸς
5 τὸ μνήμα, κατ' ἐναυτὸν (αἰτεῖν) ἓνα λίθον
ἀμαξιαῖον· καὶ σφοδρ' εὐτελεῖς λέγω.

Phædimum, Ctesippi amicum, magis idoneum
esse dicit ad ferendam eam legem. Versu 2 inso-
lenter producta prima nominis Χαβρίου. Scribo

Εἰ μὴ συνήθης Φαιδίμῳ μὲν ὁ Χαβρίου
ἐτύγγανεν Κτήσιππος, εἰσηγ.

Dobriæus Φαιδίμ' ὦν ἐτ. Idem participium ante δ
Χαβρίου addebat Hermannus. Versui 5 manco ad-
didi αἰτεῖν. Possis similis ἐνεῖν ἄν.

2.

Schol. Aristoph. Equitum 964: ψωλὸς δ' λειπό-
δεμος ὄξυτόνωσ, καὶ ἀκρόψωλος δ' ἐπιτραχὺ τοιοῦτος.
ἢ ὁ ἀσχήμων κατὰ παρέκτασιν τοῦ μορίου. ἐνταῦθα
δὲ ἰδίως ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διεσχυλμένων, παρὰ δὲ
Δίφιλῳ ἐν τοῖς Ἐναγίσμασι * « παραπεποιήται ἄχρι
τοῦ λάρυγγος ». Eadem fere ap. Photium Lex.
p. 657, 9, et Suidam v. Ψωλὸν γενέσθαι, sed male
διελκυσμένων. Suspico, legendum esse παρεκτέ-
ταται ἄχρι τοῦ λάρυγγος, erecta est mentula
usque ad guttur.

XXI. ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ.

Pollux 10, 137: ὠνόμασαι δὲ τῷ κωβωτίῳ παρα-
πλήσιόν τι σκεῦος κανδύταλις, οὗ μέρμηται καὶ Μέ-
νανδρος ἐν Ἀσπίδι καὶ Δ. ἐν Ἐπιδικάζομένῳ,

— α. Ὁ δὲ κανδύταλις

οὗτος τί δύναται, καὶ τί ἐστίν; β. Ὡσπερ (ἂν)
εἴποις * ἀορτάς.

Sic pergat Pollux: ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ τὸ σκεῦος Περ-
σικὸν ἀπὸ τοῦ κἀνδύου κληθῆναι, εἰς χρῆσιν δ' αὐτὸ ἤγα-
γον Μακεδόνας. Versu 2 vocula ἂν abest a codicibus;
εἰ ejus loco posuit Mein. V. 3 depravatam ἀορτάς:
verti, quasi esset ἄωτος.

haud inutilem, ut mihi videtur, legem,
quo absolveretur aliquando illi patris
5 monumentum, ut in annum (posceret) lapidem
[unum
plaustrum] magnitudine: et vilissimam rem dico.

HÆREDITATEM PETENS.

— a. Candytalis autem

hic quid valet, et quid est? b. Quasi
dicas eas non ansatum.

XXII. ΕΠΙΤΡΟΠΕΥΣ.

Antiatt. p. 96, 31, Ἐξειδάσασθαι : Δ. Ἐπιτροπεῖ. « Male codex Ἐπιτροπῆ : v. Lobeck. ad Phryn. p. 199. Ἐπιτροπεύς incola pagi Ἐπιτροπή. Boeckh. Corp. Inscriptt. 1, 626. Ἀπολλοφάνης Σατύρου Ἐπιτροπήθεν. Solent nominari fabulæ ab incolis pagorum Atticorum : v. Hist. crit. p. 422. » E. M.

XXIII. ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ.

Pollux 10, 99 : όταν δὲ Δ. ἐν Ἐπικλήρῳ λέγει « Χύτρον μέγαν παρὰ τοῦ μαγεύρου, » δῆλον εἶναι τὴν χύτρον λέγει, ἀλλ' οὐ τὸν χυτρόποδα. « Salmas. χυτρόν. At v. Arcad. De accent. p. 74, 14. » Mein.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

Vide supra Αἰρηστέειχος.

XXIV. ΖΩΓΡΑΦΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 230, F : Δ. δ' ἐν Ζωγράφῳ, Ἄριστ' ἂν ἐπεχόρευσεν, ἐκλελεγμένον εἴ τι νέον, ἢ ποθεινόν· ὁστρέων γέννη παντόδαπα· λοπάδων παρατεταγμένη φάλαγξ·

ὀπτῶν (τ') ἐπῆγε σωρὸς ἀπὸ τοῦ τηγάνου, 5 τριμμάτια τούτοις ἐν θυσίαις ἀργυραῖς.

Versu 1 libri Ἄριστον, quod vix aptum. V. 2 Mein. malit ὁστρέων. V. 4 idem scripsit σωρόν. V. 5 libri antiquiores θυσίαι.

2.

Athen. 7, p. 291, F : δ δὲ παρὰ Διφίλῳ ἐν τῷ

PICTOR.

1.

Optime chorea accesserit, si quid præ ceteris juvenile est, vel desideratum : ostrearum enim [genera omnigena; patinarum prope instructa phalanx; coctorumque acervus a catino accelerat, 5 intrita his in mortariis argenteis apponenda.

2.

Nunquam assumam ego te, Draco, ad opus, nisi ubi manebis per diem, ministrans convivantibus in affluentia bonarum [rerum : neque enim eo aliquo, antequam exploraverim, 5 quis sit, qui sacrificat; aut unde constet cœna, quosve homines invitaverit. Omnium vero generum habeo indicem, [sit : quo locare me possim, vel a quibus cavendum

Ζωγράφῳ καὶ, πρὸς οὓς ἐκμισθοῦν αὐτὸν δεῖ, διδάσκει, λέγων οὕτως,

Οὐ μὴ παράλαβω σ' οὐδαμοῦ, Δράκων, ἐγὼ ἐπ' ἔργον, οὐ μὴ διατελεῖς τὴν ἡμέραν τραπεζοποιῶν ἐν ἀγαθοῖς πολλοῖς χύθῳ· οὐ γὰρ βαδίζω πρότερον, ἂν μὴ δοκιμάσω, 5 τίς ἐσθ' ὁ θύων, ἢ, πόθεν συνίσταται τὸ δεῖπνον, ἢ, κέκληκεν ἀνθρώπους τίνας.

Ἔστιν δ' ἀπάντων τῶν γενῶν μοι διαγραφὴ, εἰς ποῖα μισθοῦν ἢ φυλάττεσθαι με δεῖ· οἷον, τὸ κατὰ τοῦμπόριον, εἰ βούλει, γένος, 10 ναύκληρος ἀποθῆναι τις εὐχὴν, ἀποβαλὼν τὸν ἰστόν, ἢ πηδάλια συντρίψας νεῶς, ἢ φορτὴν ἐξέριψ' ὑπέραντλος γενόμενος· ἀφῆκα τὸν τοιοῦτον· οὐδὲν ἡδέως ποιεῖ γὰρ οὗτος, ἀλλ' ὅσον νόμου χάριν·

15 ὁμοῦ δὲ ταῖς σπονδαῖσι διαλογίζεται τοῖς συμπλοῦσιν, ὅπως ἐπιβαλεῖ μέρος, τιθεὶς, τὰ θ' αὐτοῦ σπλάγγν' ἕκαστος ἐσθίει.

Ἄλλ' ἕτερος εἰσπέπλευκεν ἐκ Βυζαντίου τριταῖος, ἀπαθῆς, εὐτορηκῶς, περιχαρῆς 20 εἰς δέκα· ἐπὶ τῇ μναῖ γεγονέναι καὶ δώδεκα, λαλῶν τὰ ναῦλα καὶ δάνει' ἐρυγγάνων, ἀφροδίσει' ὑπὸ κόλλυψι μαστροποῖς ποιῶν· ἐπὶ τοῦτον ἐπέμιξ' εὐθὺς ἐκβεβηκῶτα, τὴν δεξιὰν ἐνέβαλον, ἐμνήσθην Διὸς

25 σιωτῆρος, ἐμπέπηγα τῷ διακονεῖν. Τοιοῦτος ὁ τρόπος. Μειράκιον ἐρὼν πάλιν

velut (de mercatorio genere, si placet), 10 nauclerus aliquis ex voto sacrificat, qui amisit malum, vel gubernacula fracta navis, vel onera ejecit inundatus : dimittere talem soleo : neque enim libenter hic quidquam facit, sed quantum ex lege debet.

15 et inter libationes colloquitur [dum sit, cum convectoribus, quantum cuique appenden-computans; suaque seorsim viscera quisque edit. Sed alius appulit, Byzantinus, triduo, nihil passus, fortunatus, nimium gaudens, 20 ad decem duodecimque se ex mina lucratum esse, naucla et usuras, sibi solutas, ructans, venerem sub callosis lenonibus exercens : ad hunc egressum statim me applicare soleo, dextramprehendere, memorare Jovem

25 servatorem, stipulari de ministerio. Is modus agendi est. Rursus juvenis amans

τὰ πατρῷα βρῦκει καὶ σπαθῶ· πορεύομαι. Ἀπὸ συμβολῶν συνάγων δὲ νῆ Δί' ἑτεροπούς ἐνέβαλεν εἰς τὸ Κέραμον· ὄν γ' εὐρημένον, 30 τὰ κράσπεδ' ἀποθλιθέντα, καὶ κεκραγῶτα « Ἀγοραῖον ὀψάριον ποιεῖν τίς βούλεται; » εἴω βοᾶν· πληγὰς γὰρ ἐνὶ προσλαμβάνειν ἐλθόντα, καὶ τὴν νύχθ' ὄλην διακονεῖν· τὸ μισθᾶριον γὰρ ἂν ἀπαιτῆς, « Ἡμίδα μοι 35 ἐνεγκε πρῶτον· » φησὶν· « ὄξος ἢ φακῆ οὐκ εἶχε. » Πάλιν ἤτησας· « Οἰμῶζει μακρὰ πρῶτος μαγεύρων! » φησὶν· ἕτερα μυρία τοιαῦτα καταλέξαιμ' ἂν. Οἱ δὲ νῦν σ' ἄγω, πορνεῖόν ἐστι· πολυτελῶς ἁδῶναια 40 ἄγους' εἰταῖραι μεθ' ἑτέρων πορνῶν χύθῳ· σαυτὸν ἀποσάξεις τόν τε κόλπον ἀπὸ τρυφῶν.

« Ita Coquus ad trapezopoiōn habilem Draconem, persuasurus ei, ut suum ministerium sibi addicat, et promittens, se nonnisi lautis conviviis operam commodaturum esse. » E. M. V. 4 ἂν pro ἐν Dindorf. V. 9 τοῦμπόριον, cf. Ἀπολιπ. 1, 3. V. 11 libri πηδάλιον τι, quod correxit Grotius. V. 12 libri ἐξέριψεν. V. 16 ἐπιβαλεῖ recte Coraes pro ἐπιβάλλει. V. 17 « τιθεὶς, calculum ponens, computum faciens. » E. Schweigh. Quemque convectorem viscera seorsim ab semetipso sacrificatae victimæ edisse ait, sua non communicante sordido nauclero cum sociis. V. 21 sic etiam Eustath. p. 946, 56. Sed codd. PVL λαθῶν, quod facit ad sententiam. Restituo τὰ ναῦλα καὶ δάνεια λαθῶν ἐρυγγάνων. V. 23 libri ὑπέμιξ'. Schweigh. ὑπέμιξ'. V. 28, 29 libri mira corruptione ἀπὸ συμβ. συνάγοντα νῆ Δί' ἑτερά που ἐν. εἰς τὸν κ. ἀνευρημένα vel ἐνευρημένα, etc. Mein. : « Κέραμος dicta pars ea fori Atheniensis, ubi coquorum erat statio (qui cibos in figulinis ollis habebant : unde nomen. Both.) » V. 30 libri ἀποθλιθέντα. Ἀποθλιθεὶς τὰ κρ., detritis fimbriis incedens, est homo pauper negligensque, ejus non sit habenda ratio. V. 31 « ἀγοραῖον ὄψον dicit

paterna devorat dilapidatque : proficiscor. Symbolas autem colligens claudus, per Jovem, invadere solet Ceramum; quem inventum detritis fimbriis, et clamantem « Opsoniolum forense quis vult coquere? » sino clamare, quia plagæ expectandæ sunt ei qui it, perque noctem totam ministrandum. Mercedulam enim si poseas : « Matulam 35 primum affer mihi! » respondet; « acetum lens non habuit. Rursus poposcisti : « Multum plorabit, » [rabis, » iuquit, « prime coquorum! » mille alia

vile et triviale, quale fere illorum erat, qui de symbolis epulabantur. » Mein. V. 32 ἐνὶ, h. e. ἐνεστι, bene Jacobs. Additt. p. 170. AB ἔστι. V. 38 vulgo ὄξ, minus quidem recte. V. 39 de Adoniis v. L. Bos. Antiq. Gr. cap. 16. V. 41 legitur σ. ἀποτάξεις τόν τε κ. ἀποτρέχων. Casaub. ἀποσάξεις. « Verbo ἀποσάττεσθαι, cibis ventrem implere, usus est Philemo Πτωχῆ, 2. » E. M. Male servarunt verbum ἀποτρέχων. Similia φ et χ in libris.

3.

Stobæus Floril. 105, 5, cum lemm. Διφίλου ἐκ Ζωγράφου.

Ἀπροσδόκητον οὐδὲν ἀνθρώποις πάθος· ἐφημέρους γὰρ τὰς τύχας κεκτῆμεθα.

XXV. ΗΡΑΚΛΗΣ.

Athen. 10, p. 421, E : Δ. δ' ἐν Ἡρακλεῖ περὶ τίνος τῶν ὁμοίων (τῶν πολυράγων) διαλεγόμενος διέξεισιν

— Ἔμ' οὐχ ὄραξ

ἦδη τ' ἀκροθώρακ' ὄντα, κεῖθιμουόμενον, τονδί δὲ ναστόν, Ἄστίνως μεῖζονα, ἦδη σχεδὸν δωδέκατον ἡριστηκῶτα;

Libri Ἐμὲ μὲν οὐχ ὄραξ πεπωκῶτα ἦδη τ' ἀκροθ. ὄντα καὶ θυμούμενον... ἡριστηκῶτα. Nemo non videt, hæc interrogari. Deinde μὲν ortum puto ex -μέ (ἐμέ), quo servato in thesi collocatum esset ἐμέ, πεπωκῶτα autem putida est interpretatio τοῦ ἀκροθώρακα. « Hesych. Ἀκροχάλιξ : ἀκροθώραξ, ἡμιμέτης. Eadem aliorum adjectivorum cum ἄκρος compositorum ratio est, velut τοῦ ἀκρόφυλλος, ἐπὶ βραχὺ φύλλος, in scholio ad Eq. 960; cf. Lobeck. ad Ajac. 285, Coraes ad Xenocrat. De alim. ex aquat. p. 180. (Κεῖθιμ. optime Mein. Sed initio versus scribo ἀκροθώρακ' ἦδη τ' ὄντα. Both.) Versu 3 libri fere τὸν δ' ἴδεν ἄστὸν Ἄ. μεῖζον, quæ correxit Heringa Observ. p. 279. Placentam dicit Astione, qui magnæ staturæ homo fuerit necesse est, majorem. » E. M.

ejusmodi narraverim. Quo autem nunc te duco, lupanar est : sumptuose Adonia 40 celebrant amicæ cum aliis scortis promiscue : implebis te et sinum frustulis.

3.

Inexpectata nulla hominibus miseria : in diem enim fortunæ accepimus.

HERCULES.

— Me non vides et jam semiebrum esse, et lætu.n. hunc vero nastum Astione majorem jam prope duodecimum prandisse!

οὐδὲ δοκιμάζω τοὺς κάδους Κορινθίους,
ἀτενὲς δὲ τηρῶ * τοῦ μαγείρου τὸν καπνὸν,
5 κὰν μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ὄρθον τρέχῃ,
γέγηθα, * καὶ χαίρω τι, καὶ περὺττομαι·
ἂν δὲ πλάγιος καὶ λεπτός, εὐθὺς νοῶ,
ὅτι τοῦτό μοι τὸ δεῖπνον ἀλλόδημ' ἔχει.

Versu 2 addito τὴν syllabam τρι- firmavi, et pro οὐδὲ scripsi οὔτε. « Ea scil. mirari et laudare solebant, qui elegantiores ac modestiores videri velent; cf. similia Aristoph. Vesp. 1173, 1174, quæ cum Homericis Odys. 4, 43, 44, composuit Athen. 5, p. 179 seq. » *E M.* Versu 3 κάδους Κορινθίους, cados ex ære Corinthio fabricatos. Pausan. 2, 3, 3, de fonte Pirene: κεκόσμηται δὲ ἡ πηγὴ λίθων λευκῶν, καὶ πεποιημένα ἐστὶν οἰκήματα σπηλαίοις κατὰ ταύτῃ (ad speluncarum similitudinem), ἐξ ὧν τὸ ὕδωρ εἰς κρήνην ὑπαιθρον βεῖ, πιεῖν τε ἡδύ, καὶ τὸν Κορινθίον χαλκὸν διάπυρον ὄντα (æres Corinthium candidens. Delenda interpretatio καὶ θερμόν) ὑπὸ ὕδατος τοῦτου βάπτεσθαι (in hanc aquam immergi) λέγουσιν, « ἐπεὶ χαλκὸς γε (æres quidem, æres ipsum,) οὐκ ἔστι Κορινθίος. » V. 4 importunus locus vocis μαγείρου. Malim

ἀτενὲς δὲ τὸν μαγειρικὸν τηρῶ καπνόν.

Vicisse putes glossema, ut alias. V. 6 nive frigidius est χαίρω τι. Verti simile κα γά ζω τε. Deinde libri περὺττομαι. Comparant Arist. Nub. 1088. V. 7 ἂν Grotius pro ἐάν. V. 8 scripsi ἀλλόδημα, i. e. ἀλλοδήμως. Jocosè dictum ἀλλοδήμως ἔχειν, pro ἀπεινῆναι, οὐκ εἶναι. Vitiose libri ἀλλ' οὐδ' αἶμα' ἔχει. « Parasitum, qualem Diph. h. l. describit, Comiei vocabant καπνοσφράντην vel καπνοτηρήτην: v. Eust. ad Hom. p. 1718, 60. » *Mein.*

3.

Ib. p. 238, F: Δ. δ' ἐν Παρ., μελλόντων γίνεσθαι γάμων, τὸν παράσιτον ποιεῖ λέγοντα τάδε,

— Ἄγνοεῖς, ἐν ταῖς ἀραῖς

ὅ τί ἐστίν, εἴ τις μὴ φράσει' ὀρθῶς ὄδον,
ἢ πῦρ ἐναύσει, ἢ διαφθεῖρει' ὕδωρ,
ἢ δειπνεῖν μέλλοντα κωλύσει τινά;

nec specto cados Corinthios,
sed firme intueor coqui fumum,
5 et, si vehemens in altum fertur,
gaudeo, et cachinnor, et volo;
sin autem obliquus ac levis evolvitur, statim sen-
hanc mihi cœnam alio abisse. [tio,

3.

— An nescis, quod inter exsecrationes
est, si quis non dicat rectam viam,
vel ignem incendat, vel corrumpat aquam,

Libri fere φράσει ἢ vel φράση θ, et ἐναύσει, et διαφθεῖρει, et omnes versu 4 δειπνεῖν. Correxerunt Erfurd. Observ. p. 459, et Porson. « De exsecrationibus v. Wesseling. ad Petiti Legg. Att., Cic. De offic. 3, 13. Postrema ἢ... τινά; egregie consentanea esse ingenio parasiti, annotavit Erf. » *E M.*

4.

Ib. p. 247, D: περὶ ὀργιζομένου παρασίτου λέγων (Diph.) φησι...., κὰν τῷ δὲ ἐπιγραφόμενῳ Παρασίτῳ δράματι φησιν

Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεστον σφύδρα.

Ita C codex. ABP δυσάριστον, VL δυσάρεστον.

XXXVI. ΠΕΛΙΑΔΕΣ.

Athen 4, p. 156, F: ἐμοὶ δὲ κατὰ τὸν κομικὸν Δίφιλον.... φησὶ δ' οὗτος ἐν Πελίασι

α. Τὸ δειπνᾶριον ἀνθηρὸν ἦν, γλαφυρὸν σφύδρα,

φακῆς κατ' ἀνδρα τρυβλίον μεστὸν μέγα.

β. * Πρώτιστον, οὐκ ἀνθηρὸν. α. Ἐπὶ ταύτῃ φέρων

εἰς τὸ μέσον ἐπεχόρευσε σαπέρδης μέγας
5 (ὑπὸ τι δυσώδης οὔτος) πρὸς ἀνθίαν,

ὧν πολλὰ (χαίρειν) ταῖς κίχλαισι δὴ λέγω.

Versu 1 libri ἦν ἀνθηρὸν γλαφ. Transposuit Erfurd. V. 3 legendum puto Βρωτόν γ' ὄν, οὐκ ἀνθ. Etiam in Parasiti fr. 1, βρωτός et πρώτος commutata. « Φέρων suspectum habuit Dobr; sed v. Hemsterh. ad Lucian. vol. 1, p. 349, 350. » *Mein.* V. 5 vulgo οὗτος ηρος (B codex κρος) ἀνθ., quæ correxi. V. 6 legitur in libris ὄν πολλὰ *** ταῖς κίχλαις ἤδη λέγει. Casaub. ὡς π. χαίρειν — λέγειν. Ὡν intell. ἐνεκα.

XXXVII. ΠΛΙΝΘΟΦΟΡΟΣ.

Antiatt. p. 101, 4, Κοκκύζειν τοὺς ἀλεκτρούνας: Δ. Πλινθοφόρῳ. Quocum comparat Meinek. Phrynich. App. soph. p. 21, 24, ἄδειν ἀλεκτρού-

vel cœnaturum aliquem impediatur?

4.

Non oportet parasitari valde fastidiosum.

PELIADES.

a. Cœnula florida erat, elegantissime instructa, lentis viritim catinus magnus plenus.

b. Edule quidem, non floridum. a. Hanc assecutus in medium assultat saperda magnus

5 (nonnihil hic fetens) ad anthiam,

præ quibus valere sane jubeo turdos.

νας: ἀττικῶς· τὸ δὲ κοκκύζειν κομικοὶ λέγουσι. Hujus notationis ductu idem vir criticus correxerit Plinthophoroque vindicavit fragmentum ab Eustathio servatum ad Hom. p. 1479, 46: ὑποβάλλει δὲ τοιοῦτον νοῦν καὶ Σοφοκλῆς, φασίν, ἐν τῷ κοκκυθῶς ὄρνις. ἐναργέστερον δὲ Δίφιλος ἐν τῷ

Καὶ νῆ Δί' οὗτος εὐθύς ἐξέπεμπε με
ὄρθριον· ἐκόκκυζ' ἀρτίως ἀλεκτρούων.

Versu 1 Eust. νῆ Δί' ὄντως, quod inutile est et cum alio adverbio junctum magis etiam offendit. Quare correxi. V. 2 Eust. ὄρθριοκόκκυζ ἀρτ., deficiente metro. Emendavit Meinek, qui et ἀλ. in fine pro ἀλ.

XXXVIII. ΠΟΛΥΗΡΑΓΜΩΝ.

1.

Athen. 6, p. 225, A, testimonia poetarum de piscariorum malitia et fraudibus afferens: Δ. Πολυηράγμωνι,

Ὡμην ἐγὼ τοὺς ἰχθυοπόλους τὸ πρότερον
εἶναι πονηροὺς τοὺς Ἀθήνησιν μόνους·

τόδε δ' ὡς εἶοικε, τὸ γένος ὡσπερ θηρίον
ἐπιβουλὸν ἐστὶ τῇ φύσει καὶ πανταχοῦ.

5 Ἐνταῦθα γοῦν τίς ἐστὶν ὑπερηχοντικῶς,
κόμην τρέφω μὲν πρώτον ἱερὰν τοῦ θεοῦ,
ὡς φησὶν· οὐ διὰ τοῦτό γ', ἀλλ' ἐστιγμένος
πρὸ τοῦ μετώπου παραπέτασμά' αὐτὴν ἔχει.

Οὗτος ἀποκρίνεται, ἂν ἐρωτήσης, πόσου

10 ὁ λάβραξ, « Δέκ' ὀβολῶν, » οὐχὶ προσθεῖς,
ὀποδαπῶν·

ἔπειτ', ἐὰν τὰργύριον αὐτῷ καταβάλλῃς,
ἐπράξαι' Λίγιναιῶν· ἂν δ' αὐτὸν δέῃ

κέρματ' ἀποδοῦναι πως, ἀπέδωκεν Ἄττι-
κοῦς·

κατ' ἀμρότερα δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει.

Versus 3 ita Schweigh.; libri τόδ' ὡς. V. 5 libri durius ἐστὶν τις. V. 6. « Morem comam diis alendi,

LATERIGERULUS.

Et per Jovem hic statim emisit me
mane: vixdum caneat gallus.

ARDELIO.

1.

Putabam ego antea, piscarios
improbos esse Athenis modo;
sed hoc genus, ut videtur, natura sua,
ut fera, est insidiosum ubique.

5 Hic igitur talis quidam est supra modum,
comam alens primum deo sacram,
ut ait; sed non propterea, verum stigmatias

jam Homero (Iiad. 23, 141 seq.) cognitum, ne serioribus quidem temporibus obsolevisse indicio est Dio Chrys. 35, p. 67: πολλοὶ γὰρ ἤδη διὰ θεῶν τινα κομῶσιν ἄνθρωποι. V. 7 malim τοῦτο δ'. » *E M.* V. 10 sic Schweigh. Libri προσθεῖς σοι ποταπῶν, sed AP προσθήσοι ποδαπῶν. V. 11 ita Porson. Libri VL ἐπατά γ' ἂν. ABCP ἔπειτα ἂν. V. 12. Oboli Æginetici crassiores et majoris pretii fuerunt quam Attici: Müllerii Ægin. p. 12, qui 13 scripsit Ἄττικα (κέρματα) pro Ἄττικὰς. (Sed Schweigh. verosimiliore correctione Ἄττικούς (ὀβολούς). Ibidem libri vitiose ἀποδοῦναι, προσπέδωκεν. De πῶς et πρὸς sæpius confusis v. Thuc. 5, 105, etc. *Both.*) Καταλλαγὴν lucrum ex permutanda pecunia dixit etiam laudatus a Schweigh. Demosthenes C. Polycl. p. 1216, 18. Adde Euphronem Athen. 11, p. 503, B. » *E M.*

2.

Photius Lex. p. 480, 20, Ῥαγδαῖος: τοὺς κεννημένους, καὶ σφοδρούς, καὶ βιαίους... Δ. Πολ.

Τί ποτ' ἐστίν; ὡς βραγδαῖος ἐξεληλυθεν.

XXXIX. ΠΥΡΡΑ.

Ammonius De differ. verb. p. 61: εὐρέσθαι οἰνοῖ τὸ ἐκπορίσασθαι. Δ. ἐν Πύρρῳ,

Δῶρον δ' ἐμαυτῇ παρὰ θεῶν εὐρημένον.

Scaliger. εὐρημένη, recte repugnante Valckenario.

XL. ΣΑΠΦΩ.

1.

Athen. 13, p. 599, D: καὶ γὰρ Δ. κομφοδιοποιὸς πεποίηκεν ἐν Σαπφῷ δράματι Σαπφῶς ἐραστὰς Ἄρχιλοχον καὶ Ἰππώνακτα.

2.

Idem 11, p. 487, A, Μετάνιπτρον: ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπὶν ἀπονέμονται, δεδομένη κύλιξ. Ἀντιφάνης Λαμπαδί... Δ. Σαπφῷ,

ante frontem habet eam velum.

Hic respondere solet, si quæras, quanti sit
10 lupus piscis: « Decem obolorum » non addens.
[qualium;

deinde, si argentum numeras,
Ægineticum exigit; sin autem ei forte
reddendi sunt nummuli, reddit Atticos,
et utramque permutationem usurpat.

2.

Quidnam est? violentus enim exit.

PYRRHA.

Donum mihi mulieri a diis datum.

41.

Ἀρχίλοχε, δέξαι τήνδε τὴν μετανιπτρίδα
μεστὴν Διὸς σωτήρος, ἀγαθοῦ δαίμονος!

XLII. ΣΙΚΕΛΙΚΟΣ.

Pollux 9, 81 : ὅτι δὲ καὶ τῶν κωμῶδῶν τινες τῆς
λίτρας μνημονεύουσιν, ἐν τοῖς περὶ στατικῆς προεῖρη-
ται· οὐ γὰρ οἱ Δωριεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀττικῶν
τινες, ὡς Δ. ἐν Σικελικῷ,

Οἶον ἀγοράζειν πάντα, μηδὲ ἐν δ' ἔχειν,
εἰ μὴ κικίνου ἀξίους λίτραιν δυοῖν.

Versu 1 ἔχειν, habere, auferre emptum in foro.
V. 2. Obolus Ægineticus in Sicilia λίτρα dicebatur
secundum Aristotelem. Photius : Λίτρα ἦν μὲν καὶ
νόμισμά τι ὡς Δίφ.

XLIII. ΣΧΕΔΙΑ.

Etym. M. p. 683, 25 : καὶ * Φύλιον δὲ μνημο-
νεύει τοῦ πόρκου,

Θᾶττον πλέκειν κέλευε πόρκων πυκνοτέρους.

Libri τῶν πόρκων. Articulus inconcinnus exprunxit
Mein., qui hæc de superioribus : « Ms. Dorvillii
καὶ Δίφλιος ἐν σχεδῶν τοῦ π., in quo fabulæ ti-
tulum latere vidit Gaisford. ad Theogon. Hesiodi
709. Similiter autem καὶ Δίφλιος Suidas v. Πόρκος.
et Zonaras Lex. 2, p. 1562, sed omissio titulo. »

XLIII. ΣΥΝΑΠΟΘΗΣΚΟΝΤΕΣ.

Fragmentum nullum superest hujus fabulæ,
quam Plautus olim latine vertit, teste Terentio
Prolog. Adelphio :

Synapothnescontes Diphili comædia est :
Eam Commorientes Plautus fecit fabulam.
In græca adolescens est, qui lenoni eripit
Meretricem in prima fabula : eum Plautus lo-

Reliquit integrum; eum hic locum sumpsit
sibi

In Adelphos, verbum de verbo expressum ex-
tulit.

Duas priores igitur scenas actus secundi Adelpho-

SAPPHO.

2.

Archiloche, hoc posterius accipe poculum
plenum Jovis Servatoris, boni genii!

SICULUS.

Fere omnia licitari, nec quidquam habere
præter cincinnos obolorum duorum pretio.

RATIS.

Ocius densiora retia plecti jube.

UNA EDUCATI.

Tinctor inest bonus in hoc puerulo :

rum ex Diphilo habemus expressas. « Titulus fa-
bulæ spectat ad mutuum conjunctissimorum
amicorum caritatem una eademque hora ex vita
excedere cupientium : de qua re Sturzius disser-
tat. edidit Geræ, 1790. Idem argumentum in co-
gnomine fab. tractavit Alexis. » Mein.

XLIV. ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ.

Harpocr. p. 55, 8 : ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν
ἄλλων πάντων τῶν ἐχόντων τὸ χρῶμα ἔμμοσον καὶ
πολυχρόνιον τὸ δευσοποιὸν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς,
ὡς καὶ Πλάτων διασαφεῖ ἐν ε' Πολιτείας. Δ. Συντρό-
φοις,

Ἀγαθὸς βαφεὺς ἐνεστὶν ἐν τῷ παιδίῳ·
ταύτη γὰρ ἡμῖν δευσοποιᾷ παντελῶς
σπάργαν' ἀπεδείχθη.

Versum 1 sine arte scriptum nemo ipsi poetæ im-
putaverit. Corrigo

Βαφεὺς ἐνεστὶν ἀγαθὸς ἐν τῷ π.

V. 2 et 3 legitur ταυτὶ γὰρ ... τὰ σπάργαν' ἀποδέ-
δειχεν. Sed quattuor codd. Bekkeri ταύτη et ἀποδέ-
δείχθη. Articulus hic quoque additus a mala
manu, metro indice.

XLV. ΣΥΝΩΡΙΣ.

1.

Athen. 6, p. 247, A : Δ. δ' ἐν Συνωρίδι (ἑταίρας
δ' ὄνομα Συνωρις) Εὐριπίδου μνησθεῖς, (κύβος δὲ τις
οὕτως καλεῖται,) παίζων καὶ πρὸς τὸ τοῦ ποιητοῦ
ὄνομα ἄμα καὶ περὶ παρασίτων τάδε λέγει,

α. Ἄριστ' ἀπαλλάττεις ἐπὶ τούτου τοῦ κύ-
βου!

β. Ἄστεϊός εἰ. Δραχμὴν ὑπόβες. α. Κεῖται
πάλαι.

Πῶς ἂν βάλουμ' Εὐριπίδην; β. Οὐκ ἂν
ποτε

Εὐριπίδης γυναῖκα σώσει· οὐχ ὄρας,
5 ἐν ταῖς τραγωδίαισιν αὐτὰς ὡς συγεῖ;
τοὺς δὲ παρασίτους ἡγάπα· λέγει γέ τοι

sic omnino coloratæ nobis
fasciæ monstratæ sunt.

SYNORIS.

1.

a. Optime hoc jactu talorum efunctus es!
b. Urbana es. Drachmam pone. a. Jamdudum
[feei.]

Utinam Euripidem jacerem! b. Nunquam
Euripides feminam servaverit. Non vides
5 in tragædiis quam eas odio habeat?
parasitis autem favebat : quippe dicit

« Ἄνῆρ γὰρ ὅστις εὖ βίον κεκτημένος
« μὴ τοῦλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει,
« ὄλοιτο, νόστου μήποτ' εἰς πάτραν τυ-
χῶν! »

10 α. Πόθεν ἐστὶ ταῦτα, πρὸς θεῶν; β. Τί
δέ σοι μέλει;

οὐ γὰρ τὸ δρᾶμα, νοῦν δὲ δὴ σκοπούμεθα.

« Colloquuntur Synoris (cui Λύχνος cognomen
erat, teste Athen. 13, p. 583, E) et parasitus. Ex
eadem scena fragmenta 2, 3 et 4 petita sunt.
Versu 2 παλαι additum ex cod. L. V. 3 de jactu
talaris nominato ab Euripide, uno illorum Qua-
draginta, qui soluto imperio Triginta virorum
reipublicæ præerant; Pollux 9, 101 : ἐπεὶ δὲ τοῖς
Τεσσαράκοντα μετὰ τοὺς Τριάκοντα προστάσιν Ἀθη-
νησι συνῆρξεν Εὐριπίδης, εἰ τεσσαράκοντα συνή-
θοριζεν ἀστραγάλων βολῆ, τὸν ἀριθμὸν τούτων Εὐρι-
πίδην ὠνόμαζον. Similiter Eust. ad Hom. p. 1289,
61. Versu 4 sic Porson. Libri fere σώσειεν, VL
σώσει. Versus 7 desumptus totus ex Euripidis An-
tiopeæ. Stob. Flor. 30, 1, indicante Valck. Diatr.
p. 84. Versus 9 est Euripidis Iph. Taur. 535
(486), ut Porson. annotavit. Ibi recte legitur τυ-
χῶν pro μὲν ὅλοι (AP μολεῖ, B μολεῖν), quod (for-
tasse ex voce μέλει versu 10 natum. Both.) osten-
dunt libri Athenæi. E M.

2. 3.

Ibid. C : ἐν δὲ τῇ διασκευῇ τοῦ αὐτοῦ (sic Schw.
et Pors. pro αὐτοῦ τοῦ) δρᾶματος, περὶ ὀργιζομένου
παρασίτου λέγων, φησὶν

α. Ὀργίζεται; παράσιτος ὧν ὀργίζεται;

β. Οὐκ' ἀλλ' ἀλείψας τὴν τράπεζαν τῇ
χολῇ,

ὥσπερ τὰ παιδί', αὐτὸν ἀπογαλακτιεῖ.

καὶ ἐξῆς

— α. Τότε φάγοις, παράσιθ'! β. Ὄρα,

5 ὡς διασέσυρκε τὴν τέχνην! οὐκ οἶσθ' ὅτι
μετὰ τὸν κιθαρωδὸν ὁ παράσιτος κρίνεται;

« Puerulos ut ablactent, nutricis mammam alo-

« Quisquis vir opulentus

« non minimum tres alit sine symbolis,

« pereat, nunquam reditus in patriam parti-
[ceps!]

10 a. Unde hæc sunt, per deos? b. Quid tu id curas?
non enim drama, sed sensum scilicet spectamus.

2.

a. Irascitur? parasitus quum sit, irascitur?

b. Non, sed bile mensam inungens,
ut infantibus fit, ipse se ablactat.

aut felle inungunt. Festive id significat, parasitum
effusa in mensam bile (iratum. Both.) redeundi
ad convivium facultatem sibi ademisse. « E Dale-
campio. Partem loci ex Athen. affert Eustath.
p. 1829, 49. Versus 5 (ubi unus B διασέσυρκε, ce-
teri διασέσυρκε) et 6 negligenter nimis exarati.
Corrigo

ὡς διασέσυρκε! οὐκ οἶσθα τὴν τέχνην, ὅτι
μετὰ κιθαρωδὸν ὁ παράσιτος κρίνεται;

4.

Harpocr. p. 182, 2 : φιδός δ' ἐστὶν ὁ καλούμενος
κημὸς, εἰς ὃν ἐνεβάλλοντο (οἱ κύβοι), καθὰ φησὶν οἱ
γλωσσογράφοι. Δ. Συνωρίδι « Ἐλκεῖς (cod. D ap.
Bekker. ἔλκεσ, cum signo » super σ) μέσον τὸν
φιδὸν ὡς ἂν ἐμβάλη. » Photius Lex. p. 650, 5
et Suidas 3, p. 614,

Ἐλκ' ἐς μέσον τὸν φιδὸν, ὡς ἂν ἐμβάλη.

5.

Athen. 14, p. 657, E : χηνίζειν δὲ εἰρηται ἐπὶ
τῶν αὐλούτων. Δ. Συν.

Ἐχηνίσας· ποιῶσι τοῦτο πάντες οἱ
παρὰ Τιμοθέῳ.

Vulgo ἐχηνίσας. Correxerit H. Steph. in Thesouro.
« Χηνίζειν dicitur aulædus ille, quem ridet poeta,
quia cantus ejus anseris strepitum referebat; quem-
admodum Comicus incertus ap. Eust. p. 1411,
15, στρουθίζειν dicit malum cantorem. Timotheus
tibicen fuisse videtur illo tempore haud ignobilis
(immo ignobilis, quippe χηνίζειν docens discipu-
los. Both.) : nam de celebri aulædo, qui Alexan-
dri M. æqualis fuit, propter temporum rationem
vix, et ne vix quidem, cogitandum est. » E M.

XLVI. ΤΕΛΕΣΙΑΣ.

« Τελεσίας fabula videtur appellata esse a pa-
rasito quodam cognomini. Athen. 6, p. 258, E :
κεχαρκτήρικε δὲ, ὡς ἐνι, μάλιστα ἐπιμελῶς τὸν κό-
λακα Μένανδρος ἐν τῷ δμωνύμῳ δράματι, ὡς καὶ τὸν
παρασίτον Δ. ἐν Τελεσία. » E M.

Athen. 14, p. 640, D : Οὐ πρότερόν γε, ἔφη ὁ

3.

— a. Tunc edas, parasite. b. Vide,
ut irrisit! an ignoras artem, qua
proximus post citharædum censetur parasitus.

4.

Trahe fritillum in medium, ut injiciat.

5.

Anseratim cecinisti : id quod faciunt omnes
qui sunt apud Timotheum.

Οδύπιανος, ἀκουσόμεθα περὶ τούτων, ἕως ἂν περὶ τῶν ἐπιδορισμάτων εἴπη. καὶ ὁ Ποντιανός· Τραγήματα Κράτης φησὶ Φιλιππίδην λέγειν ... καὶ Δ. ἐν Τελεσίᾳ,

Τρωγάλια, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμυγδάλαι· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἤδιστά γ' ἐπιδορίζομαι.

Athen. 2, p. 52, F : ὅτι καὶ οὐδετέρως ἀμύγδαλα λέγεται. Δ. « Τρωγάλια, μ., πλ., ἀμύγδαλα. » Ex hoc receperimus Τρωγάλια, quod etiam alii maluerunt : nam priore l. Ath. habet Τράγημα languioribus numeris. Contra ἀμύγδαλα minus placuit ὁμοιοτέλετον quam ἀμυγδάλαι, quod fere ostendunt codd., et ita Dindorf.

XLVII. ΤΙΘΡΑΥΣΤΗΣ.

Athen. 11, p. 484, E : Δ. Τιθραύστη καὶ ἄλλα γένη καταλέγων ποτηρίων, φησὶ

α. Πρίστις, τραγέλαφος, βατιάκη, λαβρώνιος.

β. Ἄνδραπόδι' οὐ δὴ ταῦτ' ἐρεῖς. α. Ἡκίστά γε,

ἐκπωμάτων δ' ὀνόματα, πρὸς τῆς Ἑστίας· ὁ λαβρώνιος χρυσῶν γε, παῖδες, εἰκοσιν.

Versu 1 libri corruptis numeris τραγ., πρίστις. Transposuere Porson. et Jacobs. Additt. p. 261. V. 2 legebatur ἀνδραπόδιον δὴ (v et u commutatis, ut Arist. Avium 1442) ταῦθ', ὄρες; Οὐ δὴ, ut Odys. 5, 23; 7, 239, etc. Ἐρᾶν autem et δρᾶν similiter confusa esse videntur ap. Aristoph. Ran. 1250.

XLVIII. ΦΡΕΑΡ.

Stob. Flor. 116, 32, cum lemm. Διφίλου ἐκ Φρέατος.

Δόλιος τεχνίτης ὁ χρόνος ἐστίν, ὃ ξένη· χαίρει μεταπλάττων πάντα γ' ἐπὶ τὰ χεῖρονα.

V. 1 libri Πολιός, δ et π confusis. Contrario errore νὴ δὲ pro νήπι' scripserant Arist. Nub. 1283.

TELESIAS.

Bellaria, myrti, placenta, amygdala; ego hæc dulcissima comedo secundarum mensarum.

TITHRAUSTES.

a. Pristis, tragelaphus, batiola, labronius. b. Non sane mancipia hæc diees. b. Minime, sed poculorum nomina, per Vestam; labronius quidem, pueri, pretio viginti aureorum.

PUTEUS.

Dolosus artifex est tempus, hospes : gaudet transformare omnia in deteriora.

Minus probabiliter Grotius σχολιός, Meinek. σκαϊός. V. 2 libri πάντας ἐπὶ τὰ χ.

XLIX. ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ.

1.

Antiatt. p. 80, 29, Ἄνεψυξα : ἀντί τοῦ ἀνεπαυσάμην. Δ. Φιλαδέλφω (sic).

2.

Idem p. 110, 17, Ὁξίνην (codex mendose ὀξίνην) : οἶνον Δ. Φιλαδέλφοις. Conf. Philonidis fragm. inc. 4.

L. ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ.

Photius p. 341, 5, Ὅπαια κεραμῖς : ἡ τὴν κάπνην ἔχουσα. Δ. Χρυσόχῳ,

— Διακύψας ὄρω

διὰ τῆς ὀπαιᾶς κεραμίδος καλὴν σφόδρα.

« Ὅπαιαν κεραμίδα dicit tegulam, qua operiebatur fumarium : v. Tittmann. ad Zonarae Lex. 2, p. 1458, et Mæridis interpp. p. 292. » Mein.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 2, p. 35, D : Δ. δ' ὁ κωμικός φησιν

Ὡ πάσι τοῖς φρονούσι προσφιλέστατε Διόνυσε, καὶ σφώταθ', ὡς ἠδύς τις εἶ ! ὅς τὸν ταπεινὸν μέγα φρονεῖν ποιεῖς μόνος, τὸν τὰς ὄφρῳς αἶφροντα σὺν πείθεις γελᾶν, 5 τὸν τ' ἀσθενῆ' κτολμαῖν τι τῶν δειλῶν θρασύ.

V. 2 σφώταθ', h. e. σφώτατα, σφωτάτως. V. 3 sic Lennepius ad Phalar. Epist. p. 108. Libri ὅταν ταπ. ... ποιῆς. V. 4 σὺν πείθεις γελᾶν, h. e. πείθεις συγγελᾶν. Male libri συμπείθεις γελᾶν, V. 5 iidem vitiose τὸν τ' ἀσθ. τολμαῖν τι, τὸν δειλὸν θρασύν. Restitui κτολμαῖν, a quo pendent genitivi, et θρασύ, quo facto elucet sententia, alias obscura.

2.

Athen. 2, p. 55, D : Δ.

AURI FUSOR.

— Penetrato foramine regularum video pulcherrimum.

EX INCERTIS FABULIS.

O intelligentibus omnibus dilectissime Bacche, et perquam sapienter, quia suavis es ! qui tenuem superbire facis solus, superciliaque attollenti suades ut una rideat, 5 et debili ut post ignava conetur audax aliquid [facinus].

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τέχνιον ἐξωλέστερον τοῦ πορνοβοσκῶν. * * * κατὰ τὴν ὁδὸν πωλεῖν περιπατῶν βούλομαι ῥόδα, ῥαφανίδας, θερμοκυάμους, στέμφυλα, 5 ἄλλως, ἅπαντα μᾶλλον ἢ ταύτας τρέφειν.

Versu 2 τοῦ, intell. τοῦ τεχνίου. Minus recte libri τοῦ πορνοβοσκῶν. Meinek. malit τοῦ πορνοβοσκῶν. V. 5 ἄλλως pertinet ad περιπατῶν, neque opus est quod suasu Jacobsii editum ἀπλῶς ἀπ. Ταύτας, πόρνας. Pergit Athen. : καὶ σημειώσαι τὸ θερμοκυάμους, ἐπεὶ καὶ νῦν οὕτω λέγεται.

3.

Clemens Alex. Strom. 7, p. 303 Sylb., 844 Pott. : χαριέντως γούν καὶ ὁ κωμικός Δ. κωμῳδεῖ τοὺς γόητας διὰ τῶνδε,

Προϊτίδας ἀγνίζειν κούρας, καὶ τὸν πατέρ' αὐτῶν,

Προῖτον ἄβαντιάδην, καὶ γραῦν πέμπτην ἐπὶ τοῖσδε,

θαδί μιᾶ, σκίλλη τε μιᾶ, τόσα σώματα φοιτῶ,

θείω τ', ἀσφάλτω τε, πολυφλοίσβω τε θαλάσῃ

5 ἐξ ἀκαλαρρέϊτα βαθυρροῦ Ὀκεανοῖο· ἄλλὰ, μάκαρ Ἄηρ, Δία τῶν νεφῶν διαπέμψων

Ἄντικύραν, ἵνα τόνδε κόριν κηφῆνα ποιήσω.

Versu 1 libri ἀγνίζων. Γραῦν, Anteam scil. sive Sthenebziam. V. 3 τόσα Grot. pro πόσα. Sed non magis ferendum est φωτῶν in fine versus. Scripsi σώματα φοιτῶ, intelligo εἰς vel πρὸς, ut Odys. 1, 332 :

ἀλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν.

Cf. Matth. Gr. § 418, 3. « Plerique Melampum hæc loqui putant (v. Heyn. ad Apollod. 2, 2, 2,

2.

Non est articula ulla perniciosior lenocinio....

in via circumiens frustra volo vendere rosas, raphanos, thermocyanos, fraces, 5 cuncta potius quam has alere.

3.

Prætidus ut lustrem, et patrem earum, Præctum, Abantis filium, et præterea quintam, [anum,

face una, scillaque una, tot personas convenio, assumpto et sulfure, et asphalto, et undante mari 5 leniter fluentis profundi Oceani :

et Lobeck. Aglaoph. p. 299), non Æsculapium, ut Polyarchus apud schol. Eur. Alcest. 1. Fax et scilla conjungi solent in lustrationibus. Lucianus Necyom. 1 : ἐκάθηρέ τε καὶ ἀπέμαξε καὶ περιήγνισε θαδί καὶ σκίλλη. Asphaltum in καθαρσίαις habes etiam apud Zonaram Hist. 2, 5. « E M., qui versu 4 persuasit ponendum esse cum Sylburgio πολυφλοίσβω τε θαλάσῃ pro πολυφλοίσβοιο θαλάσῃ. V. 6 vulgo διὰ τῶν, immo Δία. Jovem (Δία μῆχανά Pausan. 2, 22, 3 dicas) Anticyram mitti vult petitem helleborum quo sanentur illi insani. « Μάκαρ posteriore longa, ut apud Solonem Eleg. 6. 1. » E M. Versu 7 ridicule futili rei Jovem adhiberi vult Melampus. Ante Meinek. edebatur Ἄντικύραν.

4.

Stob. Flor. 57, 2. Διφίλου.

Ἐν μοι καταβαίνει κατ' ἐνιαυτὸν ἐξ ἀγροῦ ἕκαστον ἀγαπητῶς (ἀγαπῶντί γ') ὄναριον, ὥσπερ κανοῦν, ἅμα πάντ' ἀνεσκευασμένον, σπονδῆν, ὄλας, ἔλαιον, ἰσχάδας, μέλι.

Libri versus 1 et 2 inconcinne sic præbent « Ἐν ὄναριον ἐξ ἀγροῦ μοι κατ. | καθ' ἕκ. ἐν. ἀγαπητῶς, et v. 3 ὥσπερ ἱκανοῦν (Gaisford. ex codice B κανοῦν, ut Porson. ad Aristoph. Pac. 855) μοι πάντ' ἀνεσκ. V. 4 ὄλας, i. e. οὐλάς, οὐλοχύτας : v. ann. ad Iliad. 1, 449.

5.

Clemens Alex. Strom. 6, p. 264 Sylb., 744 Pott. : Δ. γράφει

Οὐκ ἔστι βίος, ὃς οὐχὶ κέκτηται κακὰ, λύπας, μερίμνας, ἀρπαγὰς, στρέβλας, νόσους :

τούτων ὁ θάνατος καθάπερ ἰατρὸς φανεῖς ἀπέπαυσε τοὺς ἔχοντας ἀναπλήσας ὑπνοῦ.

Versu 1 οὐχὶ Sylburg.; libri οὐ. V. 4 libri errore ma-

age igitur, divine Aer, Jovem transmittite per nubila.

Anticyram, ut hunc cimicem faciam fucum.

4.

Unus quotannis descendit mihi ex agro grate, satis habenti, asellus, velut canistrum, simul omnibus instructus libatione, mola, oleo, caricis, melle.

5.

Non est vita ulla malorum expers, mærorum, curarum, rapinarum, tormentorum, morhorum mors velut medicus apparens [borum] finem facit habentibus, somno impletis.

nifesto ἀνεπαυσε τοὺς ἔχ. ἀναπαύσας ὑπνῶ. Confusa v et π, A et A, η et υ, ου et ω, ut passim apud alios. Valckenarius ἀπέλυσε τοὺς ἔχ. ἀναπαύσας ὑπνῶ.

6.

Tryphon. De figuris in Mus. crit. Cantabr. 1, p. 52, vel ap. Walz. Rhett. vol. 8, p. 746: Ὑπερβολὴ ἐστὶ φράσις ὑπεραίρουσα τὴν ἀλήθειαν ἀξίως ἢ μειώσεως (mendose Cant. δμοιώσεως) χάριν ἀξίως μὲν, οἷον « Ἡχλὸς δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα. » ... μειώσεως δὲ, οἷον Δίφιλός φησιν ἐπὶ αἰσχρᾶς γυναικὸς

Ὁ πατὴρ (ἄν) ἦν ἐφίλησεν οὐδεπώποτε, παρ' ἧς τὸν ἄρτον ἢ κύων οὐ λαμβάνει, μέλαινα δ' οὕτως ὥστε καὶ σκότος ποιεῖν.

Versu 1 libri vitiose Ἦν δ πατ. ἐφ. οὐδ., itemque Moschopolus Titzii p. 80. Meinek. Ἦν γὰρ πατ., Titzius Ἦν οὐδ' ὁ πατ.: verum ita occultatum nomen patēr contra artem. Simili errore legitur versu 3 ποιεῖν σκότος. Notum priore passim corrigere poieiv.

7.

Athen. 9, p. 383, F: ἐγὼ δ' ὑμῖν, κατὰ τὸν ἠδιστον Δίφιλον,

— Παρατίθημ' ὀλοσχερῆ
ἄρν' ἐς μέσον * συμπτκτόν, ὠνήλευμένον,
χοιρίδια περιφόρητα κρομμύσας ὄλα
Δαρτεῖον ἐπάγω χῆνα τῷ φουσηματι.

Versum 1 sic integrandum conjiciebat Mein.:

Ἐγὼ γὰρ ὑμῖν παρατίθημ' ὀλοσχερῆ.

V. 2 sic libri ABP, quod tuetur Fritschius ad Ar. Ran. p. 283. Vulgo συμπτκτόν. Meinek. cum Dobræo συμπτκτόν. Ego scribo ἄρν' ἐς μέσον σοι, πηκτόν. Nam sæpe confusa ο et υ. V. 3 mendose legebatur περιφόρηνα (Dind. περιφόρινα) κρομμύσας, η et ει, τ et ν, υ et β (de hoc v. ad Æschyli Pers. 285) permixtis. V. 4 item depravati codd. Δούρειον, quod mire interpretantur equum Trojanum, heroibus inclusis, ad eujus similitudinem anser ille farciminius delicatis refertus fuerit,

6.

Quam pater amavit nunquam
a qua panem canis non accipit,
atra vero sic, ut vel caliginem faciat.

7.

— Appono integrum
agnum in medium tibi, solidum, fartum,
porcellis, qui circumferuntur, totis cepa conditis;
Darium superbia anserem adduco.

quasi id aperte vellet Comicus, vel absolute diceretur δούρειος pro δ. ἵππος. Cf. Odys. 8, 493, etc. Facete D. anserem vocat *Darium*, h. e. Persarum regi similem superbia inflati, ut qui omnia sibi licere existimaret (v. Herodot. 1, 3, 31, etc.). De α et ου commutatis cf. Ar. Thesmoph. 138, etc. Persas libenter irridebant Græci, præsertim Athenienses.

8.

Athen. 2, p. 67, D: μνημονεύει δὲ που (Aristophanes) καὶ τοῦ ἐκ Κλεωναίων ὄζου, ὡς διαφόρου, ἐν δὲ Κλεωναίς ἀξίδες εἰσίν.

καὶ Δ.

α. Δειπνεῖ τε καταδύς, πῶς δοκεῖς; λακωνικῶς,
ὄζου δὲ κοτύλην. β. Παξ! α. Τί πάξ; ;
ὄξις μέτρον

χωρεῖ τοσοῦτο τῶν Κλεωναίων.

Versu 1 καταδύς, in gurgustio suo abditus, Casaub.: quales sunt pauperum habitationes, sepe subterraneæ. V. 2 πάξ exclamatio apud utrumque populum silere jubentis, hic quidem de κοτύλη, quam mensuram vini mali (nam id intelligo τὸ ὄξος) β majorem putat pro pauperis facultate. Id negat alter, revera δξίδα τῶν Κλεωναίων, h. e. Κλεωναίαν, integram dicens cotylam capere. « Apud Atticos quidem ὄξις quarta pars erat cotylæ. » E Schen. V. 3 malo τοσοῦτο χωρεῖ.

9.

Ib. p. 47, B: τὸ δὲ ἀξυπείνος παρὰ Δίφιλῶ,

— Τέρπομαι γυμνοὺς ὄρων
τοὺς ἀξυπείνους καὶ πρὸ τῶν καιρῶν αἰεὶ
πάντ' εἰδέναι σπεύδοντας.

Notum hoc genus hominum, qui, quanto mendiciores, tanto sunt curiosiores et avidiores novarum rerum, quibus, ut par est, opulenti obstare solent inimicissime.

10.

Athen. 5, p. 189, E: ὦν δε τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλάς, ὡσπερ Μένανδρος ... καὶ Δ.

8.

a. Cœnatque irrepens, quomodo putas? laconice; et aceti cotylam bibit. b. Pax! a. Quid « Pax! »? omnis mensura Cleonæorum tantum capit.

9.

— Juvat nudos videre famelicos et præmature omnia semper scire festinantes.

δους ex more opponatur minus grave sine articulo. « Sunt fortasse duo fragmenta. » Mein.

14.

Stob. Flor. 24, 1.
Ὅστις γὰρ αὐτὸς αὐτὸν οὐκ αἰσχύνεται,
συνειδὸθ' αὐτῷ φαῦλα διαπεπραγμένῳ,
πῶς τὸν γε μηδὲν εἰδὸτ' αἰσχυνηθήσεται;
« Philemoni (Incert. 51, d) tribuitur apud Maximum Conf. 79, p. 137, 50. » Mein., qui recte edidit v. 3 τὸν γε pro τὸν δὲ, quod habet A codex.

15.

Stob. Flor. 28, 4.
Ὅρκος δ' ἐταίρας ταυτὸ καὶ δημηγόρου·
ἐκότερος αὐτῶν ὁμνύει πρὸς ὃν λαλεῖ.

Versu 1 δ' a Grotio additum. Versui 2 non constat sententia. Scribo

Ἐκασθ' ὅς αὐτῶν ὁμνύει πῶς ὦν λαλεῖ.

16.

Idem 32, 2.
Ὅς δ' οὐτ' ἐρυθριᾷν οἶδεν, οὔτε δεδιέναι,
τὰ πρῶτα πάσης τῆς ἀναιδείας ἔχει.

Diphilo tribuit Gesnerus; Menandro, ut videtur, Trincav.

17.

Idem 79, 16.
Εἰ τοῦ πατρὸς δόξαιμι κρεῖττον σοὶ λέγειν,
ἐμαυτὸν ἀδικῶ, κούκέτ' εἴμ' (ἄν) εὐσεβῆς,
ὅτι τὸν κατασπείραντα λυπῶ καὶ φιλῶ.

Versu 1 scribo δόξαιμι σοῦ κρεῖττον λέγειν, emphatice σοῦ, sc. τοῦ πατρὸς, *te*, qui es pater. « Similiter de matre Alexis Inc. 35. » E M, qui versu 2 ex Jacobsii emendatione dedit εἰμὶ θεοσεβῆς. Sattius habui addere ἄν.

10.

Aulas vero curare est, meo judicio, aut exsulis, aut esurientis, aut mastigiæ.

11.

In septem diebus illum tibi, senex, aut præstare cucurbitam, aut ejus florem (κρίνον).

12.

Nonne insanissima res est avaritia? capiendi enim mens inhians cetera non videt.

13.

Nisi capere esset, nemo foret improbus. Avaritia hoc est, si neglectis justis lucri omnino servus es.

14.

Quem enim sui ipsius non pudet, maleficiorum sibi conscium, quomodo nihil scientis pudebit?

15.

Jusjurandum vero amicæ idem et oratoris publici, qui fere adjurat, quæcumque garrit.

16.

Qui vero neque erubescere scit, nec timere, primas omnis impudentiæ tenet.

17.

Si melius quam tu, pater, videar dicere, ipse me injunior, neque amplius sum pius, quia genitorem affligo, neque amo.

18.
Idem 15, 3.
Ἔργον συναγαγεῖν σωρὸν ἐν πολλῶ χρόνῳ,
ἐν ἡμέρᾳ δὲ διαφορῆσαι ῥάδιον.
" Ἐν ἡμέρᾳ pro ἐν ἡμέρᾳ μῆ, ut aliquot libri in-
concinne: vide Valek. ad Phœniss. 543. » *E M.*
19.
Ib. 4.
Λαμπρῶς (μὲν) ἔνοι ζῶσιν, οἷς χαλεπώ-
τερον
τοῦ περιποιήσασθαι τι τὸ φυλάξαι βίον.
Versu 1 Grotii emendatio ζῶσιν pro σώζειν. Nos
addimus μὲν ob metrum. Ceterum Menandro hæc
tribuantur in cod. A.
20.
Stob. Flor. 84, 4.
Ἄνδρὸς φίλου καὶ συγγενοῦς γὰρ οἰκίαν
αὐτοῦ νομίζειν δεῖ τὸν ὀρθῶς εὐγενῆ.
Versu 1 libri Ἄνδρὸς φ. γὰρ καὶ συγγ. οἰκίαν. Par-
ticulam transposuit Meinek. Ego scribam, φίλου
potiore sede collocato,
Φίλου γὰρ ἄνδρὸς οἰκίαν καὶ συγγενοῦς.
Versu 2 putide libri ὀρθῶς συγγενῆ, cuius mendi
origo manifesta est.
21.
Ib. 91, 17.
Ἰσχυρότερον κρίνω τὸ χρυσίον πολὺ
τὰ πάντα τούτῳ τέμνεται καὶ πράττεται.
Versu 1 melius scribetur τὸ χρυσίον κρίνω πολὺ.
V. 2 *secantur*, ut Horatius Serm. 1, 10, 14: Ri-
diculum acri
fortius et melius magnas plerumque *secat* res,

18.
Labor est longo in tempore acervum congerere,
die autem *uno* dissipare facile.
19.
Splendide quidem nonnulli vivunt, quibus difficilior
rem conservare quam acquirere. [est
20.
Amici enim viri domum et cognati
suam existimare debet vere nobilis.
21.
Longe fortius aurum esse iudico:
omnia hoc *secantur* atque aguntur.
22.
Paupere viro nihil felicior:

ubi v. Heindorf. Est autem proprie vox medico-
rum.

22.
Ib. 95, 3.
Πένητος ἄνδρὸς οὐδὲν εὐτυχέστερον·
τὴν γὰρ ἐπὶ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ.
Inconcinne libri τὸ χεῖρον, nec probabiliter Por-
son. delevit γάρ.
23.
Ib. 96, 9, Διφίλου.
Πενία δὲ συγκαταθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ
ἄρδην ἀνείλε καὶ κατέστρεψεν βίον.
Hæc tragicum colorem habent. Quare, observante
Meinekio, Diphili nomen potius ad sequentia re-
ferendum esse putes, Sophocli tributa;
Πενία δὲ τοῖς ἔχουσιν οὐ σμικρὰ νόσος·
τενίας γὰρ οὐδεὶς ἐστι μείζων πολέμιος.
24.
Ib. 98, 6.
Ἄνθρωπός εἰμι· τοῦτο δ' αὐτὸ τῆ βίῳ
πρόφασιν μεγίστην εἰς τὸ λυπεῖσθαι φέρει.
25.
Ib. 104, 16.
Ὡσπερ κυθήζουσι ἐνίοθ' ἡμῖν ἡ Τύχη
ἐν ἀγαθὸν ἐγγέσασ' ἐπαντλεῖ τρία κακά.
Versu 2 scripsi ἐγγέσασ', ex Meinekii conjectura,
pro ἐπιέσασα. Ceterum codd. pro captu librario-
rum ἐν ἀγ. ἐπιέσασα τρι' ἐπαντλεῖ κ. « Respicit poeta
modum vini temperandi illum, quo uni cyatho
vini tres cyathi aquæ affundebantur; v. Athen. 10,
p. 426, C seq. » *E M.*
26.
Ib. 105, 47.

nam mutationem in pejus non exspectat.

23.
Paupertas admixta impietati
funditus perdit et evertit vitam.
(Paupertas inopibus non levis morbus:
paupertate enim nullus est major hostis.)
24.
Homo sum; hoc autem ipsum vitæ
maxima causa est mœroris.
25.
Velut cyathissans interdum nobis Fatum
uni præbito bono affundit tria mala.

- Βέβαιον οὐδὲν ἐστὶν ἐν θνητῶ βίῳ·
βιοῖ γὰρ οὐδεὶς ὄν προαιρεῖται τρόπον.
Versu 1 ἐν θνητῶν γένει Antonius Melissa et Maxi-
mus, qui hos versus Euripidi tribuunt. Uterque
exstat in Menandri monost. 57 et 65.
27.
Ib. 109, 5.
Ὡς δεινὸν, ἠνίκ' ἂν τις ὦν ἐν φροντίσιν
εἰκῆ θεατὴν τὸν τυχόντα λαμβάνῃ.
28.
Ib. 32, 3.
Οὐκ ἐστὶν ἄναιδοῦς ζῶον ἐνθαρσέστερον·
κακῆ γὰρ αἰδῶς, ἐνθα τάναιδὲς κρατεῖ.
Versu 1 libri εὐθαρσέστερον, quod ineptum rei
malæ. Adjectivum ἐνθαρσῆς lexicis addendum est;
v et u passim confusa. V. 2 libri mendose γ' ἀναι-
δὲς, quod corripit Valek. ad Hippolyt. 385. « Sed
hic versus manifesto est tragicæ poetæ et eximen-
dus Diphilo. » *E M.*
29.
Ib. 12, 11.
Καιρῶ τιθέμενα κέρδος, ὡς καρπὸν, φέρει.
Libri ambigue τιθέμενον. Κέρδος, h. e. τόκον, fœnus.
30.
Ib. 21, 3.
Ἄν γνῶς, τί ἐστ' ἄνθρωπος, ἠδῶν ἔσει.
« Simillime Philemon Incert. 22, qui εὐδαίμων pro
ἠδῶν. » *E M.*
31.
Ib. 37, 9
Ὡ μακάριον φρόνησις ἐν χρηστῶ τρόπῳ!
Ὡ μακάριον, dictum ut ὁ φίλον, γλυκύτατον Ari-
stoph. Ecclesiaz. 947, 959, 1043. Frustra nonnulli
corrīgunt Ὡς μακ.

26.
Stabile nihil est in mortali vita:
nemo enim vivit modo, quem initio elegit sibi.
27.
Quam molestum est, quando aliquis curis affectus
spectatorem forte accipit otiose adstantem!
28.
Audacior nulla est bestia quam Impudentia:
malus enim pudor, ubi Impudentia regnat.
29.
In tempore locata lucrum, velut fructum, ferunt.
30.
Si seis quid sit homo, suavius vives.

32.
Ib. 68, 21.
Γυναικὸς ἀγαθῆς ἐπιτυχεῖν οὐ ῥάδιον.
Habetur etiam Menandri Monost. 94, ubi ἐσθλῆς.
33.
Ib. 77, 8.
Κόρης ἀπαλλαττόμεθα ταμείου πικροῦ.
34. 35.
Ib. 118, 15, et 124, 25.
Θνητὸς πεφυκῶς μ' εὐλαβοῦ τεθνηκέναι.
Λύπης δὲ πάσης γίγνεται ἰατρὸς χρόνος.
Versu 1 inepte legitur μὴ εὐλαβοῦ. De moi eliso et
hiscæ vocabulis commutatis v. Eur. Hecub. 771,
Æsch. Agam. 1082.
36.
Clemens Alex. Strom. 6, p. 264 Sylb., 744 Pott.:
τοῦ κωμικοῦ Διφίλου εἰπόντος
Εὐμετάβολός (τις) ἐστὶν ἀνθρώπων βίος.
Facile τις exciderit, præsertim abundare visum
(ut existimes) imperitis. Minus verosimiliter Gro-
tius Excerpt. p. 797, Εὐμ. μ' ἀλ' ἐστὶν, Meinek. Ὡς
εὐμ. etc.
37.
Plut. Vit. Nicias cap. 1, de Timæo historico dis-
serens: διὰ μέσον (vulgo μέσων) ὠθεῖται (Nicias:
v. Pausan. 1, 29, 9) τῆ ἱστορία τῶν μάλιστα κα-
τωρθωμένων ἐκείνοις (Thucydidi et Philisto) ἀγώ-
νων καὶ ναυμαχιῶν καὶ δημογοριῶν, οὐ μὰ Δία « παρὰ
Λύδιον ἄρμα πεζὸς οἰχνεύων, » ὡς φησι Πίνδαρος,
ἀλλ' ἔλωσ τις ὀβριμανῆς (alienum ὀβριμανῆς, quod
obtrudunt libri) καὶ μειρακίωδης φαινόμενος ἐν τού-
τοις, καὶ κατὰ Δίφιλον
Παχὺς ὠνθυλευμένους στέατι Σικελικῶ.
Vitiose libri ὠνθυλευμένος.

31.
O beata res prudentia in probitate!
32.
In mulierem bonam incidere non est facile.
33.
Virginis administratione acerba defungimur.
34.
Mortalis natus cave mihi ne moriaris.
35.
Luctus autem omnis medicus fit tempus.
36.
Mutabilis (quædam) est hominum vita.
37.
Crassus fartis adipe Siæulo.

38.

Anthol. Palat. 11, 439.

Τὸ μὲν Ἄργος ἵππων, οἱ δ' ἐνοικοῦντες λύκοι.

Codex Ἴππος. Correxit Mein. Quod Argivos, inquit, lupis comparat, id optime illustrat Isocrates Epist. ad Philipp. § 20 : τοὺς ἐνδοξοτάτους καὶ πλουσιωτάτους τῶν πολιτῶν ἀπολλύουσι· καὶ ταῦτα δρῶντες οὕτω χαίρουσιν, ὡς οὐδένας ἄλλοι τοὺς πολεμίους ἀποκτείναντες. Hesych. Ἀργεῖα φορὰ : ὡς φιλοδίκους καὶ συκοφάντας τοὺς Ἀργεῖους κωμωδοῦσιν. »

39.

Photius v. Νεοττός p. 296, 14 : καὶ Δ. κέχρηται τῇ λέξει,

Ἰλιῶν δ' ἐν αὐτῇ διέπρεπεν νεότητι.

Codex ὦν et νεοτία, praeterea inepte διέπρεπεν, τ et π, tum π et χ, commutatis. De hoc mendo rariore cf. Iliad. 13, 570. « Αὐτῆ, sc. λοιπάδι. Describitur enim patina exquisitis cibis referta; cf. Alexis Incert. 1 (ubi pariter scribam διέπρεπε pro διέπρεπε. Both.). » E M.

40.

Athen. 1, p. 23, C : ἀνακείσθαι δὲ φάμεν ἐπὶ ἀνδριάντος. ὅθεν τοὺς ἐπὶ κατακειμένον (h. e. de mortuis) χρωμένους διέσυρον. Δ.

Ἐγὼ δ', ἕως μὲν τινος ἀνακείμ' ἄν.

πρὸς δὲν δυσχεραίνων δ' ἕτερός φησιν « Ἀνάκεισο ». Eust. ad Odys. p. 1404, 7 : Ἀνάκεισο ὡσεὶ περ εἶπεν « Ἔσο ἄψυχος ἀνδρίας. » Ceterum libri in fine versus mendose ἀνεκείμην.

41.

Athen. 4, p. 168, C : διασειόμενοι τοὺς κροτάφους ὑπὸ τοῦ ἀκράτου, καὶ κατὰ Δίφιλον

Κεφαλαὸς ἔχοντες, ὡς περ Ἀρτεμισίον (οὖν), τρεῖς.

Vulgo turbatis numeris, K. ἔχοντες τρεῖς, ὡς π. Ἀρτ. Vox Ἀρτεμισίον quum mediam corripiat, verisimile est, οὖν forte neglectum esse post simile-ον. « Dianæ imaginem vel signum τριπρόσωπον dixit etiam Hyperides, ideo notatus : v. Harpocr. p. 35, 17, et Gramm. Seguer. p. 448. » E M.

38.

Argos quidem equile, incolæ autem lupi.

39.

Ovorumque in ea excellabant pulli.

40.

Egoque, donec statua ero.

42.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 372, de vocabulis ἄκουσμα et ἀκρόαμα : Δ. δὲ ἐκ παραλλήλου τέθεικε τὰς λέξεις,

— Μόνος γὰρ ἦν λέγων ἄκουσμα ἀκρόαμα.

Malo equidem uno versu :

Μόνος γὰρ ἄκουσμα ἀκρόαμά (γ') ἦν λέγειν.

Μόνος, solus, h. e. inprimis; v. ann. ad Arist. Pacem 561. Terentius Andr. 5, 6, 9 : Solus es, quem diligunt di, etc.

43.

Lexicon ab Hermanno editum p. 324 : τὸ δὲ ὄπτᾶν δευτέρας (συζυγίας ἐστί).

Καὶ πόδα βόειον οὐδὲ εἰς ὄπτᾶ,

Δίφιλος φησιν δ' Ἀθηναῖος. Meinek. reposuit οὐδὲ εἰς pro inconcinno οὐδέεις.

44.

Phrynich. Præp. sophist. p. 33, 33, Γρυμεία : ἦν οἱ πολλοὶ γρύτην καλοῦσι, Δ. ἀνευ τοῦ ἰ γρυμέαν. Ἔστι δὲ παρ' Ἀθηναίους πῆρα τις γρυμεία καλουμένη, ἐν ᾗ παντοῖα σκευὴ ἐστί. « Forma γρυμεία fere oblitterata est, at frequens γρυμεία : v. Sotades com. Ἐγκλειομ. 1, 3. » E M.

45.

Antiatt. p. 99, Θυροκοπεῖν (sicut etiam Antiphanes Stob. Flor. 116, 23) καὶ θυροκοπέα : Δ.

46.

Idem p. 109, Νεκρόν (cadaver) : τὴν γυναῖκα. Δ.

47.

Idem p. 113, Στρηνηῖαν : καθ' οὗ δ' βίος (h. e. communis loquendi usus) τάσσει. Δ. Morose, ne dicam arroganter, Phrynichus Eclog. Att. p. 381, Στρηνηῖαν : τούτῳ ἐχρήσαντο οἱ τῆς νέας κωμωδίας ποιηταί, ᾧ οὐκ ἂν μανείεις τις (!) χρέσαιτο, παρὸν λέγειν « τρυφᾶν. »

48.

Photius Lex. p. 416, 9, Περιδοῦ : σύνθου. λέγουσι δὲ καὶ ἐπὶ συνθήκῃ. οὕτως Δ.

49.

Idem p. 439, 11. Πολιτοκοπεῖν : Δ.

41.

Capita habentes, ut Dianæ statua, tria.

42.

Solus enim erat, qui dicere posset orationem et

43.

Et pedem bubulum nemo assat.

50.

Pollux 9, 15 : παίζοντι (?) δὲ τὸ στρατόπεδον ἔξεστι, κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν, καὶ παρεμβολὴν ὀνομάσαι, παρεχόμενον τινὰ τῶν νεωτέρων, Θεόφιλον ἐν Παγκρατιαστῇ, εἰρηκότα

Ἔϊτ' ἐν χάρακι μὲν ταῦτα καὶ παρεμβολῇ.

καὶ Κρίτων ἐν Αἰτωλοῖς

Ἐκεῖ γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἡ παρεμβολή.

Verum post ὀνομάσαι codd. sic : τινὲς δὲ καὶ τῶν νεωτέρων ποιητῶν ἐχρήσαντο τῇ λέξει, ὡς περ Δίφιλος καὶ Κρίτων.

51.

Eusebius Præp. evang. 13, p. 404 Steph. : δ κωμικός Δ.

— Τὸν ὄντα γεννικώτατον, καὶ πατέρα τούτων διὰ τέλους τίμα μόνον, ἀγαθῶν τοσούτων εὐρετὴν καὶ κτίστορα.

Libri δ κωμ. Δ. γεννικώτατον ὄντα πάντων, etc. Similiter Clemens Alex. Strom. 5, p. 260 Syllb., 728 Pott. : δ κωμικός Δ. γυναικώτατα τὸν ὄντα πάντων, φησὶ, πατέρα τούτων διὰ τέλους, etc. « Paulo plenius hæc scripta leguntur, ex Menandri Diphilo (!) citata, apud Justinum Mart. De monarchia p. 41, C :

Διότι τὸν ὄντα κύριον πάντων αἰεὶ καὶ πατέρα τούτων διὰ τέλους τιμᾶν μόνον, ἀγαθῶν τοσούτων εὐρετὴν καὶ κτίστορα.

At vero neque Diphili, neque Menandri, hæc esse, quum sententia his versibus subjecta ostendit, tum ex tota orationis conformatione intelligitur; alienum quoque a Comicorum usu nomen κτίστορ. » E Mein.

LXXX.

HIPPARCHUS.

De hoc Suidas et Eudocia p. 248 : Ἰππάρχος, κωμικός τῆς ἀρχαίας κωμωδίας. δράματα αὐτοῦ περὶ γάμων. Posteriora verba, si sunt integra, hoc significare videntur : in Hipparchi fabulis nuptias celebrari, quemadmodum Plutarchus de Menandro dixit : τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐν συνεκτικῶν ἐστὶν, δ ἔριος. At hoc ipsum in causa est, ut Hipparchum

SERVATI.

a. Curasne quidquam hunc militem? quomodo [hic det argentum? minime (sat scio), sed revera vix unum stragulum, varium intextis percis et gryphibus scelestis quibusdam 5 Persicis..., b. In malam crucem, mastigia

non veteris, sed novæ comædiæ poetis accenseamus; idque superstites fabularum tituli confirmant. Menandri ut æqualem fuisse credam, Thaidis fabulæ indice adducor. » E M.

I. ANΑΣΩΖΟΜΕΝΟΙ.

Athen. 11, p. 477, F : κόνδου; ποτήριον Ἀσιατικόν. Ἰππάρχος Ἀνασωζόμενοις,

α. Προσέχεις τι τούτῳ τῷ στρατιώτῃ; ποῦ διδοῖ

ἀργύριον οὗτος; οὐδαμῶθεν, εὖ οἶδ' ἐγὼ, ἀλλ' ἢ δαπίδιον ἐν ἀγαπητὸν ποικίλον, πέρκας ἔχον καὶ γρύπας ἐξώλεις τινὰς 5 τῶν Περσικῶν... β. Ἐσκόρακας, ὦ μαστιγία! α. Καὶ κόνδου, καὶ ψυκτῆρά (τινα) καὶ κυμβίον.

Versu 1 in fine scripsi ποῦ διδοῖ. Libri AP. τοῦ δὲ δείου, B τοῦ διείου, VL τοῦ δὲ δή. Jacobsius ποῦ δ' ἔχει, bene quidem ποῦ, i. e. πῶς, de quo ad Soph. Phil. 427. V. 3 ἢ ironice dictum, v. Viger. Hermanni p. 410. Libri mendose ἦ. V. 4 dedi πέρκας. Ineptum est Πέρσας, quod habent libri. Idem ἔχων, quod correxit Schweigh. V. 6 adjeci τινά. Jacobsius tentabat ψυκτῆραν, Meinek. κυμβίδιον.

II. ΖΩΓΡΑΦΟΣ.

Stob. Flor. 60, 2, cum lemm. Ἰππάρχου ἐκ Ζωγράφου.

Πολύ γ' ἐστὶ πάντων κτῆμα τιμιώτατον ἅπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν τέχνη· τὰ μὲν γὰρ ἄλλα πολέμιος καὶ μεταβολαὶ τύχης ἀνῆλωσ', ἡ τέχνη δὲ σώζεται.

Versu 1 Πολὺ γὰρ ἐστὶ κτῆμα legitur ap. Theodos. Grammat. p. 50, similiterque ap. Schol. Dionysii Thrac. p. 647, 10, nisi quod πολλῶν. V. 3. libri vitiose τὰ μ. γ. ἄλλα καὶ πόλεμος καὶ μετ. Vid. ann. ad Thuc. 4, 80. V. 4 cod. A ἀνήλωσε, τέχνη δὲ μόνη σώζεται.

III. ΘΑΙΣ.

Athen. 11, p. 484, D, de labronio, poculi genere apud Persas : Ἰππάρχος ἐν Θαίδι,

a. Et condy, et psyterem (aliquem), et cymbium.

PICTOR.

Longe quidem pretiosissima est omnium possessio omnibus hominibus ad vitam ars : cetera enim hostis et mutationes fortunæ auferunt, ars autem servatur.

α. Ὁ λαβρώνιος δ' ἔσθ' οὗτος ὄρνις; β. Ἡρά-
κλεις,
ποτήριον χρυσοῦς ἄγον διακοσίους.
α. Ἢ περιποθήτου, φιλότατη, λαβρώνιου!

Colloquens cum noto aliquo Thais in muneribus ab anatore missis labronium memoravit; quod nomen ille quærit quid significet, et cognito pretio beatam prædicat. Versu 3 libri inepte ὡ περιποθήτου. Nam qui haud novit quid sit labronius, quomodo sciat an sit περιπόθητος?

IV. PANNYXIS.

1.

Athen. 15, p. 691, C : παμπόλλου δ' ἐπιπράσκειτο Ἀθήνησιν ἡ τοῦ μύρου κοτύλη, καὶ, ὡς μὲν Ἰππαρχὸς φησὶν ἐν Παννυχίδι, πέντε μνῶν. « Vid. Bœckhii OEcon. Att. 1, p. 117. Callippi Pannychis ab uno commemoratur Athenæo 15, p. 668, C, ubi Porsonus Hipparchi nomen reponendum esse conjecit. Titulus utrum ad pervigilii festivitates spectet, an a Pannychide, mulierculæ nomine, ductus sit, nescimus. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 435. » E M.

2.

Pollux 10, 108 : Ἄλεξις ἐν Ἀσκληπιοκλείδῃ πάντια εἴρηκεν, ἐν δὲ ταῖς Ἰππαρχοῦ Παννυχίαις (sic) εὐρησθαί φασὶ κατὰ τὴν τῶν ἰδιωτῶν συνήθειαν εἰρημένον βατάνιον.

LXXXI.

LYNCEUS.

Lynceus, Samius, Theophrasti discipulus, Duriidis, clari historici, frater (v. Athen. 8, p. 337, D), suppar ætate fuit Menandro, ejusque æmulus. De eo Suidas et Eudocia Viol. p. 283 : σύγχρονος δὲ γέγονεν ὁ Λυγκεὺς Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ,

THAIS.

a. Labronius hic estne avis? b. Hercules, poculum ducentos aureos pendens.
a. O desideratissimum, cara, labronium!

CENTAURUS.

a, Coque, is, qui sacrificat et me convivio exci-
[pit,
est Rhodius; ego autem invitatus sum Perinthius.
Neuter nostrum gaudet Atticis
epulis : fastidium enim peregrinum
5 est Attieum. Patinam (aliquam) apponere solet
[magni,
continentem quinque patellas parvas in uno :

καὶ ἀντεπεδείξατο κωμωδίας, καὶ ἐνίκησε. Sed superstitem eum fuisse Menandro, ex eo conjicias, quod Athen. 14, p. 652, C, laudat ejus epistolam ad Posidippum Comicum, quem tertio anno post Menandri obitum primam fabulam do-cuisse constat ex Suida. Inter cetera ejus scripta nos advertit σύγγραμμα περὶ Μενάνδρου, cujus secundum librum commemorat Athen. 6, p. 242, B. De comœdiis viri unam novimus, Centaurum. » E M.

KENTAYPOS.

Athen. 4, p. 131, F : Λυγκεὺς δ' ἐν Κενταύρω, διαπαίζων τὰ Ἀττικὰ δειπνα, φησὶ

α. Μάγειρ', ὁ θύων ἔσθ' ὁ δειπνίζων τ' ἐμὲ Ἰρόδιος· ἐγὼ δ' ὁ κεκλημένος Περίνθιος· οὐδέτερος ἡμῶν ἤδεται τοῖς Ἀττικοῖς δειπνοῖς· ἀηδία γάρ* ἐστὶν Ἀττικὴ
5 ὡσπερ ξενικὴ· παρέθηκε πίνακα γὰρ μέγαν, ἐνέχοντα μικροῦς πέντε πινακίσκους ἐνί· τούτων ὁ μὲν ἔχει σκόροδον, ὁ δ' ἔχινους δύο, ὁ δὲ θρυμματίδα γλυκεῖαν, ὁ δὲ κόγχας δέκα,

ὁ δ' ἀντακαίου μικρόν· ἐν ὅσῳ δ' ἐσθίω
10 (ἐν), ἐκεῖνος ἕτερ', ἐν ὅσῳ δ' ἐκεῖνος, τοῦτ' ἐγὼ ἠφάνισα. Βούλομαι δ' ἐγὼ, βέλτιστε, σὺν κάκεινο καὶ τοῦτ', ἀλλ' ἀδύνατα βούλομαι· * οὔτε στόματα γὰρ οὔτε χεῖλη πέντ' ἔγω.

Ὄψιν μὲν οὖν ἔχει τὰ τοιαῦτα ποικίλην,
15 ἀλλ' οὐδὲν ἐστὶ τοῦτο πρὸς τὴν γαστέρα· κατέπειξα γὰρ τὸ χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δέ. Τί οὖν ἔχεις; β. Ὄστρεια πολλά. α. Πίνακά μοι τούτων παραθήσεις αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ μέγαν. ἔχεις ἔχινους; β. ἕτερος ἐστὶ σοὶ πίναξ·

earum hæc habet allium, illa echinos duo, alia thrymmatidem dulcem, alia decem conchas, alia paulum antacæi : dum autem edo

10 (unum), ille aliis vescitur; dumque is hoc, ego aboleo. Sed volo, optime, simul [illud hoc et illud; frustra quidem, qui neque ora neque labia quinque habeam. Adspectus sane talium varius est,

15 sed nihil hoc juvat ventrem : lusi enim labium, non implevi. Quid igitur habes? b. Ostrea multa. a. Patinam horum appones separatim magnam. [mihi An echinum habes? b. Is alia erit tibi patina :

LXXXII.

ARCHEDICUS.

20 αὐτὸς γὰρ αὐτὸν ἐπιράμην ὀκτὼ ἑολῶν.
α. Ὁ φάριον αὐ τοῦτο παραθήσεις μόνον, ἵνα ταῦτά πάντες, μὴ τὸ μὲν ἐγὼ, τὸ δ' ἕτερος.

Versibus 4 et 5 sic libri. Dobræus Advers. 2, p. 305, satis habuit distinguere hæc inter personas : δειπνοῖς. β. Ἀηδία γὰρ ἐστὶν Ἀττικὴ; α. Ὁσπερ ξενικὴ· παρέθηκε, etc. Ego hæc sic scribo :

δειπνοῖς· ἀηδία γὰρ ὡσπερ Ἀττικὴ
ξενικὴ ὅστι· πίνακά (τινα) παρέθηκεν (ἄν
μέγαν).

Sequenti versu libri ἔχοντα μικρ. et in fine ἐν ὅσῳ, Dindorfius ἐν ὄ. De i et ω permixtis vide ad Thuc. 7, 67. Meinekio hæc esse videtur sententia : tu vero Atticis, quorum summa est in moribus omnique vita concinnitas et elegantia, ἀηδίαν ολιγίς? alter respondet : Sane, non minus quam peregrinis, quibus scil. Attici fere ἀηδίας crimen intendent. Παρέθηκεν, scil. Atticus homo. » V. 6 libri ἔχοντα. V. 9 ἀντακαίου, antacæi salsamenti. Versum 10 sic restitui; libri ἕτερος ἐκεῖν', ἐν ὅσῳ, etc. V. 11 libri βέλτιστε συγκαμείν. Schweigh. βέλτιστε σὺ, κάκεινο. Versus 13 immo dulatissimus, quem, quanquam eodem modo scriptum ap. Eustath. p. 261 extr., sic corrigo :

οὐ στόματά γ' οὔτε πάντα γὰρ χεῖλη (γ') ἔγω.

Sequentem autem, similiter depravatam, sic :

ὄψιν μὲν οὖν τὰ τοιαῦτ' (ἄν) ἔξει ποικίλην.

Confusa ξ et χ, ut Eur. Hecub. 439, Æsch. Agam. 932. Cf. Dionys. com. Thesmoph. ap. Athen. 9, p. 404, E. V. 16 scripsi κατέπειξα. Libri tautologice κατέπλησα. V. 19 scribo :

ἐχίνον ἔχεις. β. Ὃς ἕτερος ἐστὶ σοὶ π.

Unum echinum dixit a persona, sicut de uno respondet coquus. Ἐχίνους ex ἐχίνον δεσ. conflatum videatur. Ὅς, sc. οὗτος, ut ἡ δ' δεσ, etc. V. 1 vulgo Ὅψ. αὐτὸ τοῦτο, aliena voce αὐτό. V. 22 nonnihil occultatum ἐγὼ. Scribo μὴ τό (γ') ἐγὼ μὲν, τὸ δ' ἕτερος.

20 ipse enim ipsum emi octo obolis.

a. Etiam hoc igitur opsonium appones solum, ut eadem omnes edant, non ego hoc, alter illud.

SPE EXCIDENS.

a. Nicostraten quandam valde aquilino naso ducebam nuper Σκοτοδείνην cognominatam,

quia δεινὸν aliquando argenteum abstulit in tenebris. Δεινὸν (quidem) et δεινὸν, dii! [bris.

THESAURUS.

1.

— Primum jacentibus crudis piscibus adsunt invitati :

« Suidas : Ἀρχέδικος, κωμωδιογράφος, δεσ κατὰ Δημοχάρους ἔγραψε τοῦ ἀνεψιῦ (sic etiam male Athen. 6, p. 252, F, et 13, p. 610, F, pro ἀδελφιδῶ : cf. Schweigh. vol. 3, p. 486) Δημοσθένους. Ad easdem contumelias, ab Archedico in Democharem jactas, spectat Polybius 12, 13, ubi tradit, Timæum in hunc omnis generis convicia cumulate, testemque advocasse haud ignobilem, μάρτυρα οὐκ ἀνόνημον (male enim libri μάρτ. ἀνόνημον, quum statim nominetur Archedicus: excidit οὐκ, ut Æsch. Agam. 1171, et passim. Both.). Scilicet, ut in Antipatri (de hoc Cassandri filio v. Droysen. Hist. Diadoch. p. 165) gratiam se insinaret, Democharem lacessivit, patriæ a Macedonibus oppressæ amantissimum. Quales fuerint Archedici contumelias, judicari potest e Timæi verbis apud Polybium l. 1. : Δημοχάρην ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ σώματος, οὐκ εἶναι δ' ἄξιον τὸ ἱερὸν πῦρ φῶσθαι. Cf. Suidas. v. Δημοχάρης. » E M.

I. ΔΙΑΜΑΡΤΑΝΩΝ.

Athen. 11, p. 467, E : Ἀρχέδικος ἐν Διαμαρτάνωντι, παράγων οἰκέτην τινὰ περὶ ἐταιρίδων διαλεγόμενον, φησὶ

α. Νικοστράτην τιν' ἠγαγον πρόην, σφόδρα γρυπὴν, Σκοτοδείνην ἐπικαλουμένην, ὅτι δεινὸν ποτ' ἤρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ.
β. Δεινὸν (γε) καὶ δεινὸν, θεοί!

Versu 4 libri nullis numeris δεινὸν καὶ δεινὸν, ὡ θεοί. Γε passim excidit. — Δεινὸς contemptim dicitur : v. Aristoph. Pacem 25. Θεοὶ per se, ut apud Phœnicem Athen. 8, p. 359, F, et alias. De scriptura δεινὸς et δίνος disserit hoc locò adhibito Eust. p. 1207, 11.

II. ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

1.

Athen. 7, p. 292, E : καὶ παρ' Ἀρχέδικῳ δὲ ἐν Θησαυρῷ ἄλλος σοφιστὴς μαγειρικὸς (sic scribo pro μαγειρίσκος) τάδε λέγει,

— Πρῶτον ὤμων κειμένων τῶν ἰχθύων πάρεσιν οἱ κεκλημένοι·

« Δίδου κατὰ χειρὸς »! « τοῦσον οὐχ ἴσῃ λαβῶν! »

Τὰς λοπάδας ἐπιθείς ἐπὶ τὸ πῦρ τοὺς ἀνθρακας

5 ἔρραν' ἐλαίῳ, πανταχῇ ποιῶν φλόγα
ἐν ᾧ τὸ λάχανον δ' αἶ τε τῶν παροψίδων

τὸν ἄνδρα δριμύτητες εὐφραίνουσί μοι,
ἐφθὸν τὸν ἰχθὺν ἀποδίδωμ', ἔχονθ' ἑοὺς

10 χυμοὺς ἐν αὐτῷ τήν τε τῆς ἄλλης ἀμύην,
εἰς ἣν ἂν ἐμβάψαιτο πᾶς ἐλεύθερος·

(τοῦ τ') ἐλαδίου κοτύλης γε παραναλω-
μένης

σέσωκ' ἀμῆ τρίκλινα πεντήκοντ' ἴσως.

Versu 5 libri vitiose ἐλαίῳ πάντα καὶ ποιῶ φλ. Ce-
terum cf. Anaxipp. Ἐγκαλυπτ. 11 V. 7 sic
Schweigh. pro μου. V. 8 vulgo ἔχοντα τοὺς χυ-
μοὺς, quod correxi. V. 10 antiqui libri πᾶς
ἀνθρ ἔλ. V. 11 libri corrupte ἐλαδίου κοτ. τε παρ.
Memorat Eust. p. 1552, 33. V. 12 iidem σέσωκέ
μου. Meinek. σέσωκά μοι. Hyperbole comica coquus
dicit σέσωκα, *servavi* pro *satiavi* cibis.

2.

Ib. p. 294, B: Ἀρχ. δ' ἐν Θησ. παράγει τινὰ μά-
γειρον, λέγοντα περὶ ὧν ὠψώνηκεν αὐτός,

Δραχμῶν τριῶν γλαυκίσκον.....

γόγγυρον κεφάλαιον, καὶ τὰ πρῶτα τε-
μάχια

δραχμῶν πάλιν πέντ', (ὦ ταλαιπώρου
βίου!)

δραχμῆς τράχηλον. Ἀλλὰ, νῆ τὸν ἥλιον,

5 καὶ μοι τράχηλον ἕτερον εἶ ποθεν λαβεῖν
ἦν καὶ πρίασθαι δυνατὸν, ὃν ἔχω τοῦτον ἄν,

πρὶν εἰσενεγκεῖν ταῦτα δεῦρ', ἀπηγξάμην.
Οὐδεὶς δεδιχόνηκεν ἐπιπονώτερον·

ἅμα μὲν ἐπρίασθην πολλὰ καὶ πολλοῦ
σφόδρα,

« Da manibus »! « opsonium apportabis! »

5 Patinas igni imponens carbones
oleo irriego, ubique excitata flamma;

dumque legumen et paropsidum
acrimonix virum mihi delectant,

10 coctum do piscem, qui habet suos
in se succos marisque florem,

quo quisque liber immergat, [clinia.
et insumpta cotyla olei
servavi nescio quomodo quinquaginta fortasse tri-

2.

Tribus drachmis glauciscum .....

10 ἅμα δ', εἴ τι χρηστὸν ἀγοράσαιμ', ἀπωλ-
λύμην.

« Κατέδοντ' ἐκεῖνοι τοῦτο », πρὸς ἐμαυ-
τὸν λέγω,

« διαπτισθῶ οἶνον δὲ τοιοῦτον * χαμαί
« οἴμοι! »

Versu 1 Dindorf. supplebat ὠψώνηκ' ἐγώ. Ejus-
modi aliquid desideratur. V. 2 κεφάλαιον bene
Meinek. pro κεφαλῆν. V. 4 libri τράχηλους, quum
unus modo τράχηλος (cervix cochleæ) dicatur in
sequentibus. V. 5 vulgo κάμοι τράχηλον, sed Arch.
hoc dicit εἰ καὶ ἕτερον τράχηλὸν ποθεν λαβεῖν ... δυ-
νατὸν ἦν. ... ἀπηγξάμην. « Veretur enim coquus,
quum multos cibos caro pretio emerit, ne, ratione
inita cum juvenibus, qui ejus operam ad paran-
dam cenam locaverunt, isti nepotes fidem sibi
non sint habituri, neque de expensa pecunia sat-
isfacturi. » E Schweigh. V. 8 sic Valeken. Diatr.
p. 278, pro δὲ δεδιχόνηκεν. V. 9 scripsi ἐπρίασθην.
Mendose libri πρίασθαι. V. 12 iidem διαπτισθῶσιν.
In fine scribam πάλαι, π et χ commutatis, ut
alias non semel.

LXXXIII.

APOLLODORUS GELOUS.

« Veteres scriptores duos Apollodoros distin-
guunt, Geloum et Carystium, quorum illum Menan-
dri ætate (h. e. inter olymp. 110 et 122, ante Christ.
nat. 339 et 291) vixisse tradunt Suidas et ex eo Eu-
docia Viol. p. 61: Ἀπολλόδωρος Γελῶς, κωμικός,
σύγχρονος τοῦ κωμικοῦ Μενάνδρου. Iidem huic septem
fabulas tribuunt his titulis: Ἀποκαρτερῶν ἢ Φιλιά-
δελφοί, sive Φιλιάδελφοί ἢ Ἀποκαρτερῶν, Δευσοποῖς,
Ἰέρεια, quam Carystio tribuit Athen. 6, p. 243,
D; Γραμματεῖδιοποιός, de quo dramate idem sentit
Athen. 7, p. 280, D, Ψευδαίας, Σίσυφος (fortasse
Apollodori tragici opus), Αἰσχυρίων. » E Mein.,
qui plura de his titulis Hist. crit. Com. p. 460 sq.

congri caput et prima salsamenta
rursus quinque drachmis, (o miseram vitam!)

5 drachma cervicem. At, per solem,
si et aliam undique cervicem invenire
possem et emere, hanc, quam habeo,
potius quam hæc inferrem huc, strangularem.

nemo ministravit molestius:
partim enim emebam multa et maximo pretio;

10 partim vel bonum aliquid mercatus perdebar.
« Edent illi hoc, » dico mihi;

« propinabunt tale vinum modo.
« Væ mihi! »

I. ΑΠΟΚΑΡΤΕΡῶΝ ἢ ΦΙΛΙΑΔΕΛΦΟΙ.

1.

Athen. 11, p. 472, C: Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Γελῶς
ἐν Φιλιάδελφοῖς ἢ Ἀποκαρτερῶντι, φησὶν

— Ἐφεξῆς στρώματ', ἀργυρώματα,
θηρίκλαια, καὶ τορευτὰ πολυτελῆ ποτήρια
ἕτερα.

Versu 2 libri θηρίκλαια τορευτά. Porson. θηρίκλαια
καὶ τορευτὰ π. π. Θηρίκλαια, intell. κύλικες. « Si-
mitem rerum pretiosarum recensum vide apud
Menandrum Ἄλ. 4. Hæc Apollodori Carystii esse
ait Suidas v. Σπουδαῖζοι. » E M.

2.

Stob. Flor. 16, 11, cum lemmate Ἀπολλοδώ-
ρου Ἀποκαρτερῶν.

Ἀλλὰ σχεδὸν τι τὸ κεφάλαιον τῶν κακῶν
εἰρηκας· ἐν φιλαργυρία γὰρ πάντ' ἐνι.

II. ΔΕΥΣΟΠΟΙΟΣ.

Ita Kuster. e codd. Paris., non Δευσοποῖοι, ut
vulgo et apud Eudociam; h. e. *Tinetor*, sive In-
factor; alias passive colorum epitheton, e. gr.
apud Diphilum Συντρόφοις. Mæris: Δευσοποῖοι ἀτι-
κῶς, βαφεῖς κοινῶς. Mentionem dramatis fecit etiam
Suidas.

III. ΙΕΡΕΙΑ.

Vide in fragmentis Carystii Apollodori. Nostro
tribuunt Suidas et Eudocia.

IV. ΑΠΟΑΕΙΗΟΥΣΑ.

Athen. 3, p. 125, A: δ' Ἀπ. δ' ὁ Γελῶς καὶ τοῦ
λάκκου αὐτοῦ, ὅσπερ ἡμεῖς λέγομεν, μνημονεύει ἐν
Ἀπολειπούση σβτως,

Ἰγωνιώσα τὸν τε τοῦ λάκκου κάδον
λύσσα καὶ τὸν τοῦ φρέατος, εὐτρεπεῖς
τὰς ἰμονίης πεποιήκα.

« Vix dubium quin hæc a muliere dicantur in ci-
sternam descendens, fortasse ut a mariti injuriis se
tueretur. Id fabulæ titulus videtur indicare. Situlae
funes autem solverat, ut scalam inde conficeret,

INEDIA VITAM FINIENS vel FRATRIS
AMANS.

1.

— Continuo stragulas, vasa argentea,
Thericlea et caelata pretiosa pocula
alia.

2.

Sed caput malorum fere
dixisti: in avaritia enim omnia insunt.

FRAGMENTA COMICORUM GREECORUM.

cujus ope in puteum descenderet. » E M. Versu 3
sic Dalecamp. pro πεποιήκας.

V. ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΔΙΟΠΟΙΟΣ.

Suidæ et Eudociæ vocatur Γραμματόδειπνος,
sed Pollux 4, 19: γραμματεῖον δὲ παρὰ τοῖς Ἀτι-
κοῖς καὶ ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπέκειτο, δ (γραμματεῖον) καὶ
κιθώτιον ἐκάλουν· οἱ δὲ νεώτεροι αὐτὸ καὶ ἀργυροθή-
κην ὀνόμαζον. Ἀπολλοδώρου δὲ τοῦ Γελῶου καὶ δ. ἅμα
ἔστιν ὁ Γραμματεῖδιοποιός. Ita etiam 10, 193: ἐν δὲ
τῷ τοῦ Γελῶου Ἄπ. Γραμματεῖδιοποιῷ κυμνοδόκη·

Μεταξὺ τῶν λόγων δὲ τουτί μοι δοκεῖ

κυμνοδόκην, οὐ γραμματεῖον, περιφέρειν.

« Formula μεταξὺ τῶν λόγων colloquentes excusant
subito abruptum et alio traductum sermonem:
vid. Heindorf. ad Platonis Phædrum p. 213: ἀτὰρ
μεταξὺ τῶν λόγων, ἄρ' οὐ τότε ἦν τὸ δένδρ., ἐφ' ὅπερ
ἦγες ἡμᾶς; Tertio loco Pollux 7, 190, simpliciter
Apollodori nomen posuit: Ἐκπωματοποιός δὲ ὄρῳμα
Ἀλεξίδος, καὶ Γραμματεῖδιοποιός Ἀπολλοδώρου.
Athen. 7, p. 280, D, etiam hanc fabulam Carystio
adscripsit, in qua Casaub. recoctum aliquem for-
mularum aut litium procuratorem perstrictum
fuisse existimat, assentiente Hemsterh. ad Pollu-
cem 10, 193. Ac sane γραμματεῖα et γραμματεῖα
passim dicuntur libelli vel instrumenti judicialia
(v. ad Menandrum p. 115); neque aliter accepisse
videtur Grotius Excerpt. p. 820, *Libellificem*
interpretatus. Potest tamen etiam homo, qui γραμ-
ματεῖα, h. e. ἀργυροθήκας fabricatur, intelligi. Eo
ipse nos Pollux ducit. » E M.

VI. ΨΕΥΔΑΙΑΣ.

« Vitiosum Ψευδαίας apud Eudociam. Ψευδαίας
enim haud dubie dictus personatus Ajax, et simi-
les tituli sunt Pherecratis et Menandri Ψευδῆρα-
κλῆς, Nicostrati Ψευδοστιγματίας, Timoclis Ψευ-
δολησταί, Cratini et Crobyli Ψευδοποδοματίας. »
E M. Pollux 10, 138, in descriptione apparatus
militaris: καὶ στρωματεῖς δὲ (cf. Alexis Κρατ. 4)
Ἄπ. τε ὁ Γελῶς ἔφη,

Μάχιρα, λόγχη, στρωματεῖς.

VIRUM RELINQUENS.

Animo conturbato situlam quæ in cisterna est,
et ejus quæ in puteo, exsolvi, et usui meo
accommodavi funes.

FABRICATOR THECARUM.

Ut autem inter sermones dicam, hoc mihi videtur
cumini repositorium, non argentithecam circum-
ferre.

FALSUS AJAX.

Ensis, hasta, vestis stragula.

LXXXIV.

APOLLODORUS CARYSTIUS.

Apollodorum hunc *Atheniensem* vocat Suidas, haud aliam fortasse ob causam, quam quod Attica civitate donatus fuerit. Ἄπ. Ἀθηναῖος, inquit, κωμικός, ἐποίησε δράματα μζ', ἐνίκησεν ε'. Machonnis æqualem dicit Athen. 14, p. 664, A : quo indicio floruerit inter olymp. 120 et 130. Qui ab Anonymo De com. p. xv in præstantissimis novæ comædiæ poetis recensetur Apollodorus, haud dubie est hic Carystius, etiam ab Athenæo sic commemoratus, ut singularem quandam auctoritatem ei tribuisse videatur. Ad orationis indolem quod attinet, qua usus est Apollodorus sive Gelous sive Carystius, grammatici quidem plurima gravi nota insigniverunt, » quorum potiora recenset Meinek. Hist. crit. Com. p. 468-9, de titulis fabularum idem docte disserens p. 463-468.

I. ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ.

Pollux 10, 161 : σάγματα μὲν οὖν ὑποζυγίων κατὰ τοὺς πολλοὺς ἐν τῷ πέμπτῳ (τῶν) Φιλιππικῶν ἔστιν εὐρεῖν σακκοπήραν δὲ, ὡς εἴθισται τοῖς ἰδιώταις λέγειν, ἐν Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου Ἀμφιαράω.

— Ἐμβαλόντες, ὦ πονηρέ, σε εἰς σακκοπήραν αὐτὸν ἐπιθήσουσί που ἐφ' ὑποζύγιον.

Versu 1 libri ὦ πονηρέ σύ. Correxerit Mein., qui malit etiam αὐτίκ' in v. 2 pro αὐτῶν.

II. ΑΝΤΕΥΕΡΓΕΙΩΝ.

Pollux 10, 138 : δ δὲ Καρύστιος Ἀπολλόδωρος ἐν Ἀντευεργετοῦντι,

Τοὺς στρωματεῖς ἔλυον.

III. ΑΠΟΛΕΙΠΟΥΣΑ.

Cognomines fabulas docuerunt Crobylus et Di-

AMPHIARAUS.

— Injectum te ipsum, improbe, in manticam imponent aliquando in jumentum.

BENEFICIUM REDDENS.

Saccos lectorum solvebam.

DERELINQUENS.

— Epomidem mihi duplicatam superne alligavi.

FABRICATOR THECARUM.

O cuncti homines, quid, suavi vita

philus. Adde dicta in Geloi Apollodori Ἀπολειπούση : nam in re incerta utrobique ponenda erat.

Photius Epist. 156, p. 210 : σὲ δ' οὖν, Ἐπιχάρμου μάλιστα καὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου τῶν σῶν (imo τόσον scribendum) μεμνημένον, ἐχρῆν περιπτύσσεσθαι μᾶλλον ἢ δυσχεραίνειν, τῇ λέξει (ἐγκομβώσασθαι)· ὁ μὲν γὰρ πολλαχοῦ ἐχρήσατο ταύτη (ἐγχεκρόμβωται γὰρ φησι, καὶ ἀπαρεμφάτως ἐγκομβώσασθαι), ὁ δὲ Καρύστιος ἐν Ἀπολειπούση

— Τὴν ἐπωμίδα (φησὶ)

πτύξασα διπλῶν ἄνωθεν ἐνεκομβώσασθην.

Eadem fere Suidas v. Ἐγκομβώσασθαι. Etym. M. p. 311, 8, Ἐγκόμβωμα : ὁ δεσμός τῶν χειρῶν, ὃ λέγεται παρ' Ἀθηναίους ὄχθοις ... Ἄπ. « Τὴν ἐπ. πτύξασ διπλῶς, etc. » Hinc Mein. πτύξασ, sed ἐπωμὶς mulierum propria vestis fuit, testante Polluce 7, 49, tamen etiam a servis gestata ejusdem indicio 4, 119. Ceterum Photius versu 1 mendose ἐπωμῖαν.

IV. ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΟΥΝΤΕΣ.

Photius Lex. et Suidas v. Σπουδάζω : ἐπὶ δὲ τοῦ λίαν θέλω (verbo σπουδάζειν usus est) Ἄπ. Καρύστιος Ἀποκαρτεροῦσιν.

V. ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΔΙΟΠΟΙΟΣ.

Vide dicta in Geloo Apollodoro, titulo eodem. Athen. 7, p. 280, D, ubi disserit de poetis illis, qui voluptates commendaverunt : Ἄπ. δὲ ὁ Καρύστιος ἐν Γραμματεῖδιοποιῶ,

Ἢ πάντες ἄνθρωποι, τί, τὸ ζῆν ἠδέως παρέντες, ἐπιμελεῖσθε τοῦ κακῶς ποιεῖν πολεμοῦντες ἀλλήλους; πότῃρα πρὸς τῶν θεῶν

ἐπιστατεῖ τις τοῦ βίου νυνὶ τύχη
5 ἄγροικος ἡμῶν, οὔτε παιδείαν ὄλωσ
εἰδυῖα, τί τὸ κακὸν ποτ' ἢ τί τάχαθὸν
ἔστ' ἀγνοῦσα παντελῶς, εἰκῆ τέ πως

omissa, nocere alter alteri studetis belligerando? num, per deos, præest aliqua vitæ nostræ nunc fortuna
5 rustica, omnisque doctrinæ expers, quid omnino mali vel boni afferat, ignorans, quæ temere nos volutat quolibet modo?
ita quidem sentio : nam cur Græcia vera
10 pulsatos ipsos ab ipsis et trucidatos videre malit quam, quum fieri possit, sic hilare ludentes, ap-
[potos,

ἡμᾶς κυλίνδουσ' ὄντιν' ἂν τύχη τρόπον;
Οἴμαι γὰρ πῶς γὰρ μᾶλλον ἂν προείλετο
10 Ἐλληνίς ἀληθῶς οὔσα λεπομένους ὄραν
αὐτοὺς ὑφ' αὐτῶν καὶ καταπίπτοντας νε-

κρούς,
ἐξὸν ἰλαρῶς παίζοντας, ὑποπεπωκότας,
αἰλουμένους ὠδί; λέγ' αὐτῇ, γλυκυτάτη,
ἢ ἄλλῃ ἄγροικον οὔσαν ἡμῶν τὴν τύχην.

15 Οὐ τοῦτο τὸ ζῆν ἔστι τὸν καλούμενον
θεῶν ἀληθῶς βίον· ὅσα δ' ἠδίονα
τὰ πράγματα· ἐν ταῖς πόλεσιν ἦν ἂν ἢ τὸ νῦν,
εἰ μεταβαλόντες τὸν βίον διήγομεν,
πίνειν Ἀθηναίους ἅπαντας τοὺς μέχρι

20 ἐπὶ τριῶν ἐξῆναι τοὺς δ' ἰππέας
ἐπὶ κῶμον εἰς Κόρινθον ἡμέρας δέκα,
στεφάνους ἔχοντας καὶ μύρον, πρὸ ἡμέρας,
τοὺς * τὴν βάρανον πωλοῦντας ἔψιν Με-
γαρέων·

εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιέναι τοὺς συμμάχους,
25 κεραυνῶναι τὸν οἶνον εὐβοῆς! * Τρυφή
καὶ βίος ἀληθῶς· ἀλλ' ἀπαιδεύτω τύχη
δουλεύομεν.

Versu 4 fortasse νῶν. ἢ τύχη, confusis u et ω litteris, ut Xenoph. Cyropæd. 7, 1, 42, Thuc. 2, 81; 4, 29; 7, 18 et 42, Dionys. com. Σωζούση (ipsum νῶν pro νῶν legitur etiam apud Theopompum com. Στρατ. 2); i autem scripto pro η vitio iotacismi. V. 7 scribo ἔστ' ἂν ἀνάγουσα παντελῶς, εἰκῆ τέ πως. V. 9 πῶς γὰρ Jacobs. pro τίς γάρ. V. 10 scripsi Ἐλληνίς, scil. γῆ, Græcia, quam alloquitur versu 13. Vulgo, etiam apud Eust. p. 1077, 31, Ἐλλην, quod quidem non repudio, memor verborum Ἐλλην γυνὴ apud Philemonem Παιδ. et nonnullorum similibus; præferendam tamen duxi formam non ambigam. V. 12 libri ἰλαρῶς, quod si fidem haberet, quum otiosum esse videretur juxta παίζον-

tibiis circumsonos? dic ipsa, dulcissima, aut refelle illud, rusticam esse nostram fortunam.

15 Non hoc revera est vivere, quam vocant, deorum vitam. Quam suaviores præsentibus forent res in urbibus, si vitam mutaremus ita, ut biberent Athenienses omnes usque ad
20 annos triginta natos! equites autem multo mane exirent ad comissionem Corinthum in decem
[dies,
coronis cincti et unguentati, ante diem;

tas, tum jure adjectivi potiore sede rursus collocandum; nunc, adverbio relato ad παίζοντας, nihil est quod reprehendas. V. 14 vulgo ἔλεγχ', quum ἢ requiratur. V. 15 sic Schweigh. pro τὸ καλ. V. 23 scribendum est τοὺς βάρανον ἐμπολοῦντας. = Megarenses, quidquid ad sustentandam vitam per tineret, Athenas apportabant, ipsi fere tenui victu contenti : vid. Ar. Acharn. 729 (705) seqq. Reingan. *Megara*. p. 47. = *E. M.* Versibus 25, 26 sic codd. plerique : sed VL Εὐβοῆς. ταῦτ' ἦν τρυφή | καὶ β. ἀ. Glossemata haud dubie ταῦτ' et τρυφή. Quare restituo Εὐβοῆς. Τὰ δ' ἦ | βίος (γ') ἀληθῶς.

VI. ΔΙΑΒΟΑΟΣ.

1.

Stob. Flor. 6, 28.

Κατακλείεθ' ἡ θύρα μογλοῖς· ἀλλ' οὐδὲ εἰς τέκτων * ὄχυράν οὕτως ἐποίησεν θύραν, δι' ἧς γαλῆ καὶ μοιχὸς οὐκ εἰσέρχεται.

Versu 1 libri mendo satis frequente καὶ (quod om. A) κλείεθ'. Versus 2 numeri sane innumeri. Ego sic scribo :

τέκτων ἐποίησ' (ἂν) ὄχυράν οὕτως θύραν.

2.

Pollux 10, 154 : οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου γλωττοκομεῖον (Nunnes. correxit γλωττόκομον) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἔστιν εὐρεῖν, ὡς ... καὶ ἐν Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου Διαβόλω « Μέγα, ὃ Φορμίων, γλωττοκομεῖον οὐκ ὀφθαλμῶ. » Probabiliter Lobeck. ad Phryn. p. 99

Μέγ', ὁ Φορμίων, γλωττόκομον· οὐκ ὀφθαλμῶ.

Codicum ὀφθαλμῶ jam Jungermannus correxerat.

VII. ΕΚΥΡΑ.

= *Hecyra*, quam nullus veterum scriptorum commemoravit, Terentii imitatione nobilitata est. Cf. Vita Terentii a Majo edita p. 38, et a Petrarca

raphano empto Megarensium ad balneum abirent socii,
25 vinum miscerent Eubœenses! Hæc revera fuerit vita : sed ineruditæ fortunæ servimus.

CALUMNIATOR.

1.

Occlusa est janua ligonibus ; sed nullus architectus tam firmam facit januam, per quam felis et mœchus non introeat.

2.

Magna, Phormio, cista; non cæcutio.

scripta apud Westerhof. vol. 1, p. 35. Vetus didascalia apud Pighium Annal. 11, p. 392: *tota graeca Apollodori*: sic enim ibi antiqua exemplaria, non *tota gr. Menandri*, ut hodie editur. » *F. M.* Quam presse Terentius graecum exemplar secutus sit, ostendit initium fabulae a Donato servatum.

1.

Qui ad prima haec verba Terentii: *Perpol quam paucos reperias meretricibus | Fideles evenire amatores*, Syra, haec annotavit: « Quidam non *paucos*, sed *paucis* legunt: sic enim Apollodorus » a Benteleio restitutus:

Ὀλίγαις ἐραστῆς γέγον' ἐταίρισιν, Σύρα,
βέβαιος.

2.

Ad Hecyram 11, 1, 17, ubi Laches Sostratae dicit: *Tu, inquam, mulier, quae me omnino lapidem, non hominem, putas*, haec Donatus: « Ἐν ἤθει. Sic Apollodorus:

Σύ με παντάπασιν ἠγάσω λίθον.

Sic corrigo quartam vocem EHCAY. Minus verosimiliter Mein. ἠγεί, vel ἠγεί δή.

3.

Terentius 111, 1, 6: *Nam nos omnes, quibus est alicunde aliquis objectus labor, | omne quod est interea tempus, prius quam id rescitum est, lucro est*. In haec Donatus: « Totum Apollodori est, qui sic a ΟΗΓΑΡ ΑCICΟΥΝΙΕΣ ΤΟΝ γΡΩCΝΟΥ ΔΕ ΕΝΤΙΚΗΚΟΤΗC. »

Hoc est, opinor,

Οἱ δ' ἀσυνετοῦτες, τοῦ χρόνου τετυχηκότες.

Δε et γὰρ passim confusa. Meinek.: « Οἱ γὰρ ἀτυχοῦντες τὸν χρόνον διευτυχηκότες. Apertum est post ἀτυχοῦντες plura excidisse. »

4.

Terentius 111, 3, 20: *Omnibus nobis ut res dant sese, ita magni atque humiles sumus*. Donatus: « Apollodorus: Οὕτως ἕκαστος διὰ τὰ πράγματα σεμνός ἢ καὶ ταπεινός. » Scribam

SOCRUS.

1.

Paucis meretricibus amator, Syra, firmus fuit.

2.

Tu me omnino lapidem existimasti.

3.

Im rudentes autem, qui tempus amiserunt.

Οὕτως ἕκαστος ἢ (γε) διὰ τὰ πράγματα σεμνός (τε) καὶ ταπεινός.

Meinek.:

Οὕτως ἕκαστος ἐστὶ διὰ τὰ πράγματα ἢ σεμνός, ἢ ταπεινός.

5.

Terentius 111, 4, 26, Callidemidem describens: *Magnus, rubicundus, crispus, crassus, caesus*. Ubi Donatus: « Imperite Terentium de *Μυκωνο* crispum dixisse aiunt, quum Apollodorus *calvum* dixerit, quod proprium Myconiis est... Unde etiam proverbium graecum, *Μυκωνίος φαλακρός*. »

VIII. ENNAIA.

Ita Meinek. pro Ἐνναία, h. e. γυνή sive ἐταίρα Ἐνναία.

Pollux 10, 152: εἰ δὲ καὶ τῷ μαρσιπίῳ τις χρῆσθαι βούλοιο, βοηθήσει αὐτῷ Ἄπ. ὁ Καρύστιος εἰπὼν ἐν τῇ Ἐνναία (libri Ἐνναία)

Μαρσιπίδιόν τι μικρόν.

IX. ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ.

« Temere Benteleus Donatum audiens ad Phormionis prologum Ἐπιδικαζομένην inscripsit hanc fabulam. Neque opus est, ut duo poetae dramata, Ἐπιδικαζόμενον, et Ἐπιδικαζομένην, fuisse statuamus; quod visum Sluitero Lectt. Andocid. 5, p. 93. Equidem utrumque nomen eidem fabula convenire arbitror, ἐπιδικαζόμενος propter Phormionem, qui ἐπεδικάσατο τῇ Φανίῳ τοῦ Ἀντιφῶντος, quemadmodum ἐπιδικάζεσθαι τοῦ κλήρου τινὶ dicitur is, qui alii hereditatem vindicat (cf. Meyer. De processu Att. p. 462); Ἐπιδικαζομένη autem propter Phanium, quae intercedente parasito cogit in iudicio Antiphonem, ut se uxorem ducat. Ἐπιδικαζόμενον scripserunt etiam Diphilus, Anaxippus, et Philemo. Phormionis parasiti nomen non videtur esse fictum a Nostro, sed e rei veritate ductum. Athen. 6, p. 244, F: Ἀριστόδημος... παρασίτους ἀναγράφει Ἀντιόχου μὲν τοῦ βασιλέως Σώστρατον, Δημητρίου δὲ τοῦ Πολιορκητοῦ Εὐαγόραν τὸν κυρτὸν, Σελεύκου δὲ Φορμίωνα. Neque alius Phor-

4.

Sic unusquisque fuerit factis et illustris, et humilis.

ENNENSIS.

Marsupium quoddam parvum.

mio faisse videtur is, quem in Διαβόλῳ induxerat Apollodorus, fr. 2. » *E. M.*

1.

Terentius Phorm. 1, 1, 4: *porro alio autem (munere Geta ferietur), ubi erit puero natalis dies; | ubi initiabunt*. Ad haec Donatus annotavit, Terentium secutum esse Apollodorum, apud quem legi, in insula Samothracum pueros a certo tempore initiari more Atheniensium.

2.

Idem Phorm. 1, 2, 37: *nos otiosi operam dabamus Phaedriæ*. Ibi quem Donatus ascripsit Apollodori locum sic habetur in codice Antwerpensi: « Ἀναλκείας δὲ συνεμπαμμωα ἐναργῆς δὲ συνεπιμελομεθα. Fortasse Ap. ita scripsit:

— Ἄναξ

συνῆν ἄμα νῶ γ' ἀργοὶ συνηπιλούμεθα.

Συνηπιλ., scil. αὐτῆς, virginis, quam juvenis amabat.

3.

Ibid. 41: *intervenit adolescens quidam lacrumans*. Donatus: « Ap. tonsorem ipsum nuntium facit, qui dicat, se nuper puellae comam abstulisse (*malim* abscidisse): quod scio mutasse Terentium, etc. »

4.

Idem 111, 1, 18: *quantus metus est mihi, venire huc saltem nunc patrum*. Donatus: « Non optat (Antiphon) saluum patrum venire, secundum Apollodorum, et ostendit non congruere salutem ejus cum commodo suo. »

5.

Idem 111, 2, 21: *imo id quod aiunt, auribus tenco lupum: | nam neque quomodo a me amittam neque uti retineam scio*. Ubi Donatus, fortasse ex Apollodoro, adscripsit proverbium τῶν ὀτων ἔχω τὸν λύκον· οὐτ' ἔχειν οὐτ' ἀφεῖναι δύνάμει. Sane scribamus

— Τῶν ὀτων ἔχω

τὸν λύκον, ἐλεῖν (ἂν) οὐτ' ἀφεῖναι δυνάμενος. Ἐλεῖν pro οὐθ' ἐλεῖν. De omissa priore negatione vid. Herm. ad Soph. Ajacem 230 (235.) Voc. ἂν,

VIRGINEM SIBI VINDICANS.

2.

— Herus una erat; simul nos otiosi curabamus.

5.

— Auribus habeo lupum, quem nec capere, nec dimittere possum.

6.

Solus amare scit amicos.

quod versum juvat, sententiaeque aptum est, forte exciderit post simile -εἶν.

6.

Ib. 3, 30: *solus est homo amico amicus*. Donatus: « Apollodorus:

Μόνος ἐπίσταται φιλεῖν φίλους. »

7.

Terent. IV, 1, 9: *senectus ipsa est morbus*. Ubi Donatus ex Apoll.

Τὸ γῆρας ἐστὶν αὐτὸ νόσημα.

Fortasse: Τὸ γῆρας ἐστὶν αὐτὸ (γ' ἂν) νόσημά τι. De τὶ οmissio cf. Iliad. 18, 362; Odyss. 5, 400, etc.

8.

Ibid. 21: *nam ego meorum solus sum meus*. Donatus ex Apollodoro

Ἐγὼ γὰρ εἶμι τῶν ἐμῶν ἐμὸς μόνος.

Libri εἶμι μόνος τῶν ἐμῶν ἐμὸς. Correxerit Guyetus. Priscianus (a Mein. citatus) 17, 17: « Persius (5, 88) *vindicta postquam meus a praetore recessi*, et Euripides ἐγὼ δ' ἐμὸς εἶμι. »

9.

Ibid. 3, 42: *parvi rettulit non suscepisse: inventa est quae dotem petat*. Donatus: « In graeca fabula senex hoc dicit: *Quid interest me non suscepisse filiam, si modo dos dabitur alienae?* » Et v. 62, *sexcentas dicas*, ubi Donatus observat, Apollodorum dixisse *μυριάς δίκας*.

« Præterea Donatus Apollodorum commemorat ad Phorm. 11, 1, 51, et 11, 2, 25. » *E. M.*

X. IEPPIA.

Hanc fabulam Gelo Apollodoro tribuunt Suidas et Eudocia.

Athen. 6, p. 243, D, de Chærephonte parasito disserens: Ἄπ. δ' ὁ Καρύστιος ἐν Ἱερείῳ,

Καινὸν γέ φασι Χαίρεφῶντ' ἐν τοῖς γάμοις ὡς τὸν Οφέλαν ἀκλιτον εἰσδεδυκέναί.

σπιρίδα λαθὼν γὰρ καὶ στέφανον, ὡς ἦν σκότος,

φάσκων παρὰ τῆς νύμφης ὁ τὰς ὄρνεις φέρον 5 ἦκειν, δεδείπνηχ', ὡς εἴοικεν, εἰσπεσόν.

FLAMINICA.

Novumque Chærephontem aiunt in nuptiis ad Ophelam irrepsisse non vocatum: sporta sumpta et corona, tenebris obortis, a nupta se aves afferre dicens, cœnavit scilicet, illapsus.

Versu 1 malim Καίνον δὲ Φ. Casaubonus καὶ νῦν γε. « Ap. parasitum aliquem dicit, Chærephontis mores imitantem. Res fortasse non in ipsa nuptiarum solemnitate acciderat, sed in convivio profesto, a sponso ejusque amicis seorsim institui solito (vid. Menandri Πρόγραμοι) quas ad epulas in more fuerit, ut sponsa sponso altitia mitteret; v. Athen. 14, p. 645, D. Ita novus ille Chærephou fingere poterat, venire se τὸν τὰς ὄρνεις φέροντα. » E M. Eundem Chærephontem Ap. memorat in Σφαττομένη.

XI. ΠΡΟΙΚΙΖΟΜΕΝΗ ἢ ΙΜΑΤΙΟΠΩΛΙΣ.

Athen. 3, p. 76, A : δεαλείων δὲ σύκων, οὕτως καλουμένων, μνημονεύει Ἡρακλέων ὁ Ἐφέσιος, καὶ Νίκανδρος ὁ Θουατειρηγός, παρατιθέμενοι Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου ἐκ δράματος Προικιζομένης ἢ Ἰματιοπώλιδος τάδε,

— Πλὴν τό (γ') οἰνάριον πᾶν
ἦν ὄζῳ καὶ πονηρὸν, ὥστ' ἡσχυρόμην·
τὰ λοιπὰ μὲν γὰρ ὀξυαλείους χωρὶα
συκᾶς φέρει, τοῦμόν δὲ καὶ τὰς ἀμπέλους.

Versu 1 codicum τὸ οἶν. stabilivit Dindorf. V. 3 iidem ὀξυαλείους, sed Photius Lex. p. 239, 19, monstrante Dind., Ὀξυαλείοι : συκαί τινες.

XII. ΣΦΑΤΤΟΜΕΝΗ.

Athen. 6, p. 243, E : Ἄπ. δ' ὁ Καρύστιος (μνημονεύει τοῦ Χαιρεφώντος)... ἐν Σφαττομένη,

Καλῶ δ' Ἄρη, Νίκην τ', ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς,
καλῶ δὲ Χαιρεφώντα· κᾶν γὰρ μὴ καλῶ,
ἀκλήτος ἦξει.

Versu 1 Ἄρη pro Ἄρην Dindorf. In ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς recte Schweigh. intelligit sacrificium et epulum, profectiois ad bellum causa celebratum.

EX INCERTA COMOEDIA.

Athen. 1, p. 34, D : ὅτι δὲ τὴν κράμβην βράφανον ἐκάλουν οἱ παλαιοί, Ἄπ. δηλοῖ ὁ Καρύστιος,

DOTATA vel CINGULIVENDULA.

— Præterquam quod villum prorsus erat acidum et malum, ut erubescerem : reliqui enim fundi oxalias ficus ferunt, meus verò etiam vites.

MACTATA.

Voco Martem, Victoriæque, proficiscens, et Chærephontem voco ; nam, etsi non vocem, non vocatus veniet.

EX INCERTA FABULA.

Seio, nos dicere raphanos, vosque peregrinos.

Οἶδ' ὅτι καλοῦμεν βράφανον, ἡμεῖς δ' οἱ ξένοι κράμβην· γυναιξὶ διαφέρειν οἶσι δὲ τί;

Scilicet propter usum raphani, significatum in scholio ad Arist. Nub. 1046. Ἔμεῖς pro inepto ἡμεῖς Dalecamp.

APOLLODORUS.

Apollodori, incertum utrius, commemorantur fabularum tituli novem, et octo fragmenta sine titulis.

I. ΑΔΕΛΦΟΙ.

Stobæus Flor. 121, 13, in comparatione vitæ et mortis, cum lemmate Ἀπολλοδώρου Ἀδελφῶν.

Ἀπραγμόνως ζῆν ἡδύ· μακάριος βίος
καὶ σεμνός, ἂν ἤ μεθ' ἐτέρων ἀπραγμόνων·
ἐν θηρίοις τε καὶ πιθήκοις ὄντα δεῖ
εἶναι πύθηκον. Ὡ ταλαιπώρου βίου!

Hæc quæ in libris leguntur ταυτολόγια, corrupta, male interpuncta, sic scribo

Ἀπραγμόνως ζῆν ὧδε μακάριος βίος
καὶ σεμνός, ἂν ἤ μεθ' ἐτέρων ἀπραγμόνων·
ἐκθηριοῦσθαι δ', ἐν πιθήκοις (τ') ὄντα δεῖν
πύθηκον εἶναι (σ'), ὧ ταλαιπώρου βίου!

Confusa ω et η, de quo ad Thuc. 8, 57, ε et υ, ut apud Cratinum Seriph. 2, Eubulum Στεφαν. 2, Pherecratem Θάλ. 4, etc. Ἐκθηριοῦσθαι, cf. Eurip. Bacch. 1194.

II. ΑΦΑΝΙΖΟΜΕΝΟΣ.

Stob. Flor. 53, 4, cum lemmate Ἀπολλοδώρου ἐξ Ἀφανιζομένου.

— Στρατιώτην ἔργον ἄχρι γήρωι λαβεῖν
ἔστιν διευτυχῆκότ' ἂν μὴ δειλὸς ᾗ.

Versu 2 malim διευτυχῆκότ' ἔστιν.

cramben; apud mulieres autem an hæc nonnihil dif-
[ferre putas?

FRATRES.

Sic otiari beata vita est
et nobilis, si agatur cum aliis otiosis;
sed efferari, tibi que opus esse, ut inter similes
simius sis, o miseram vitam!

DISPARESCENS.

Militem fortuna semper favente usque ad senectutem
usum invenire difficile, nisi ignavus sit.

III. ΓΑΛΑΤΑΙ.

Stob. Flor. 99, 26, cum lemmate Ἀπολλοδώρου Γαλάκτος. « Quis ita inscriptam fuisse comædiam, credat? recte Gesnerus in Galatis, quo titulo fabula ferebatur Sopatri Paphii (Athen. 4, p. 160, E). Cf. Posidippi Γαλάτην. Nicochares et Alexis docuerunt Γαλάτειαν, idque proposuit Toup. Add. ad Theocr. 2, p. 402; sed teneo Γαλάτας. » E M.

Τοῖς γὰρ μεριμνῶσιν τε καὶ * λυπουμένοις
ἅπαντα νύξ' εἴοικε φαίνεσθαι μακρὰ.

Versu 1 tautologicum καὶ λυπουμένοις. Scribo τε καὶ τοῖς λυπουμένοις. Noti sunt ex latinis Comicis flagitribæ, plagigeruli servi, quos exuvii bubulis castigatos pariter longam putare noctem existimes. De ε et υ commutatis vide in Ἀδελφοῖς.

IV. ΔΙΑΜΑΡΤΑΝΩΝ.

Stob. Flor. 119, 14, cum lemmate Ἀπολλοδώρου ἐκ Διαμαρτάνωντος.

* Ὅτε μειράκιον ἦν, τοὺς αἰώρους ἠλέουον,
νυνὶ δ', ὅταν γέροντος ἐκφορᾶν ἴδω,
κλαῖω· πρὸς ἐμὲ γὰρ ἐστὶ τοῦτ', ἐκεῖνο δ' οὐ.

Versus 1 prorsus immodulatus : lege Μειράκιον ὅτε (γ') ἦν. V. 3 libri κλαῖω. Sequentia sic correxit Dobræus; libri τοῦτο κείν' ὁδοῦ. Sed occultatum τοῦτο legitima sede reponendum sic : πρὸς ἐμὲ γὰρ τοῦτό (γ') ἔστ', ἐκεῖνο δ' οὐ.

Antiatt. p. 101, 1, Καθίσω· κατεδοῦμαι * ἀπολέγει Διαμαρτανούση. Apollodori nomen in ἀπολέγει latere vidit Valck. Diatr. p. 244, * B. Scripserim Ἀπολλ. λέγει Διαμαρτάνοντι, nisi pluraliscriptum erat Διαμαρτάνουσι.

V. ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

Stobæus Flor. 121, 14. Ἀπολλοδώρου ἐκ Κιθαροδοῦ.

GALATÆ.

Et ærumnosis enim et flagellatis
omnem noctem videri longam consentaneum est.

SPE EXCIDENS.

Juvenis quum essem, immature defunctos misera
nunc autem, ubi senis video exsequias, [bar];
ploro; ad me enim hoc pertinet, non autem illud.

CITHARÆDUS.

Non ubique sum Phryx : si vitâ potiore
video mortem, utar potiore.

LACEDÆMONIA.

1. Sperne noli, Philine, mores seniles,

Οὐ πανταχοῦ Φρύξ εἰμι· τοῦ ζῆν ἂν ὀρῶ
κρεῖττον τὸ μὴ ζῆν, χρῆσομαι τῷ κρεῖττονι.

Versu 1 ἂν pro ἦν Mein., ex usu scriptorum mediæ, extremæ et novæ comædiæ. Idem apte commemorat hæc Tertulliani (De anima p. 279) : *Comici Phrygas timidos illudunt*. V. 2 χρῆσομαι Gaisford. ex libris pro vulgato χρῆσόμεθα, quod tamen Comici versum non dedecet.

VI. ΛΑΚΑΙΝΑ.

Stob. Flor. 116, 35, cum lemm. Ἀπολλοδώρου Λακαίνης.

Μὴ καταφρόνει, Φιλῖν', ἐθῶν γεροντικῶν,
οἷς ἔνοχος, εἰς τὸ γῆρας ἂν ἔλθης, ἔσει.
ἀλλὰ μέγα τοῦθ' οἱ πατέρες ἠλαττώμεθα·
ἡμεῖς μὲν ἀνειδίσαστ' ἐάν τι μὴ ποιῆ
5 ὁ πατήρ πρὸς ὑμῶν, « Οὐ γέγονας αὐτὸς νέος; »
τὸ δὲ πατρί πρὸς τὸν υἱόν, ἂν ἀγωνιμονῆ,
οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, « Οὐ γέγονας αὐτὸς γέρων; »

Versu 1 recte Grotius Φιλῖν' pro φιλεῖν et Meinek. ἐθῶν, pro ἐτῶν. V. 5 scripsi πρὸς ὑμῶν. Libri πρόθ' ὑμῶν, C et Θ litteris commutatis, ut apud Cratinum Incert. 17, etc. Meinek. edidit προθύμως. V. 6 Libri ἐάν.

Stob. ibid. 113, 7.

Φυσικὸν τὸδ', ὅτι ἕκαστος ἐν ταῖς ἀτυχίαις
ἤδιστα ταῦθ' ὀμοιοπαθεῖσ' ὀδύρεται.

Codex A Φυσ. τοῦθ' ἕκαστον ἐν ταῖς ἀτ. ἤδ. τοῦθ' δ
τοὺς ὀμοιοπαθεῖς ὀδ. Primo versu Grotium secuti sumus, qui altero,

ἤδιστα πρὸς τοὺς ὀμοιοπαθεῖς ὀδύρεται,

quod ita vertit liberius :

quos indues, quum ad senectutem perveneris.
At longe hoc inferiores sumus nos patres :
vos quidem exprobrare soletis, si quid non ex ve-
[stra re

5 facit pater : « Non fuisti ipse juvenis? »
at patri filio imprudenti
non licet dicere : « Non fuisti ipse senex? »

2.

Naturale hoc, quemque in calamitatibus
libentissime eodem modo quam similia patientes la-
[mentari.]

Ita est miseræ ingenium, ut vice sit gaudii,
Quum lamentari apud eadem (idem) patientes
licet.

VII. ΠΑΙΔΙΟΝ.

1.

Stobæus Flor. 110, 2, cum lemm. Ἀπολλοδώρου
ἐκ Παίδων (sic. Correxerit Mein.).

Οὐδέποτε' ἀθυμεῖν τὸν κακῶς πράττοντα δεῖ,
ἄνδρες, τὰ βελτίω δὲ προσδοκᾶν αἰεὶ.

2.

Stob. ibid. 53, 7, cum lemm. Ἀπολλοδώρου Παι-
δίω (ita Gaisford. pro Παίδων, et prior Gesnerus
in Pædio).

Ταχὺ δὲ στρατιώτης γέγονας ἀντ' ἐλευθέρου.
Sic codd. A et B; vulgo Ταχύ γε. Haud nolim em-
phatice T. δή.

VIII. ΠΑΡΑΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΙ.

Stob. Flor. 59, 17, cum lemm. Ἀπολλοδώρου Πα-
ραλογιζόμενοι (quod fortasse ortum ex Παραλογίζο-
μένοι, h. e. -νω, ut titulus fuerit Παραλογιζό-
μενος).

Οὐ δεῖ λέγειν (ἂν) μακάριον τὸν χρήματα
ἔχοντα πλείστα, τὸν δὲ μὴ λυπούμενον.

Facile ἂν exciderit post simile -ειν. Minus verosi-
miter Grotius λέγειν γὰρ μακ.

IX. ΣΥΝΕΦΗΒΟΙ.

Ammonius Differ. verb. p. 133 : σχιστός δὲ ἀρ-
σενικός (perperam libri ἀρσενικῶς) χιτῶν, (ἢ) γυ-
ναικεῖος. (Ἄρσ. χιτῶν ad antiqua tempora pertinet,
velut Ἰάονες ἐλκεχίτωνες noti sunt ex Homero, II.
13, 685; cf. Thuc. I, 6. Nimirum ἢ post -ν exci-

PUERULUS.

1.

Nunquam animo deficere oportet miserum,
viri, sed meliora semper exspectare.

2.

Citoque est miles factus ex libero.

FALSO SUPPUTANTES.

Non oportet beatum dici opes
habentem plurimas, sed non afflictum.

EPHEBI SODALES.

— Scissam quandam tuniculam
indueras.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Auditorum et vere intelligentem iudicem
ante verba quæ fiunt considerare oportet vitam

dit, ut Athen. p. 193, A, contraque expungen-
dum post ν ap. eund. p. 324, F.) Ἄπ. Συνεφήβοις,

— Σχιστὸν χιτῶνίσκον τινὸς
ἐνδέδουκας.

De σχιστῶ χιτῶν Mein. conferri iubet quos laudat
Jungermann. ad Polluc. 7, 54.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Stobæus Flor. 46, 15, in titulo περὶ ἀρχῆς καὶ
τοῦ δποῖον χρῆ εἶναι τὸν ἀρχοντα, cum lemm. Ἀπολ-
λοδώρου.

Δεῖ τὸν ἀκροατὴν καὶ συνετὸν ὄντως κριτὴν
πρὸ τοῦ λεγομένου τὸν βίον διασκοπεῖν,
ποιῶς τις ὁ λέγων καὶ πόθεν, καὶ τὴν ἀκμὴν
ἐκ παιδὸς αὐτὸς πρὸς τί ἦν καταθέμενος,

5 αὐτοῦ προδότης, κακὸς τε τῆς ὥρας φύλαξ·
μάλιστα' ὁ τοιοῦτος ἀνατρέπει πᾶσαν πόλιν·
οὐδὲν γ' ἂν αἰσχρὸν ἐστὶν αὐτοῖς ἀποτυχεῖν,
πράττουσι πάντα· τὴν γὰρ αἰσχύνην πάλαι
πᾶσαν ἀπολωλέκασι καθ' ἐταίρας θύραν.

10 ὅθεν ἐπιχειρεῖ πάντ' ἀπερθηριακῶς
ἕκαστος αὐτῶν, πρὸς δὲ πάντ' ἐστὶν θρασὺς,
ψεύδεται, ἐπινοεῖ, μαρτυρεῖ, δικορραφεῖ,
κλέπτει, τελωνεῖ, βραδουργεῖ· τὸ δὲ πέρας
αὐτοῦ πόλιν, φυλὴν ἢ ὁ μαλακὸς ἀνατρέπει·

15 ἐπεὶ, κατὰ μέρος τὰς πόλεις, ὧ φίλε θεῶν,
(ὑπὸ λαισποδίων γὰρ εἰσὶν ἀνατετραμμένοι,)
σκόπει· νεῶν δὲ κατάλογον δόξεις μ' ἐρεῖν.

Versum 2 recte* explicuit H. Jacobi ap. Meinek.
Addend. ed. alt. p. xxii, ut « verba πρὸ τοῦ λε-
γομένου significant πρότερον ἢ τὸ λεγόμενον : *necesse*

quis sit orator et unde, et præcipuum studium
quanam in re ipse a puero collocaverit,

5 sui proditor et malus ætatis custos.

talis inprimis totam urbem evertit;
male enim res procedere turpe non putant isti,
qui nihil non conantur! quippe omnem pudorem
dudum amiserunt ad amicæ januam.

10 Quare omnia eorum quisque non erubescendo
aggreditur, omniaque *audet*,
mentitur, pejerat, testatur, lites necit,
furatur, portorium redimit, temere agit; tan-
[demque

ipse suam civitatem, et tribum, perdit lascivia.

15 perlustrata singulas urbes, amice Theon:
(pessumderunt scilicet eas luxuriosi;)
navium recensum putabis me dicere.

est, inquit, priusquam ad ipsam alicujus oratio-
nem examinandam accedas, vitam oratoris consi-
derare. » V. 4 libri αὐτοῦ πρὸς τί καταθ., quorum
prius restitui, σ et υ confusis, ut ap. Eupolin
Μαρικᾶ 7, etc.; ἦν inseruit Grotius. V. 5 fort. κα-
κός γε. V. 7 libri γὰρ αἰσχρὸν ἐστὶν αὐτὸν, quum se-
quatur πράττουσι (participium). Gesneri est αὐτοῖς.
V. 9 pessime codd. manifestis, neque insolitis,
mendis, καθ' ἐτέρας θύρας. V. 10 libri ἀπερθηριακῶ-
τως, quod correxit Halmius. V. 14 sic Meinekus.
Cod. optimus αὐτοῦ πόλιν, ceteri οὐ πόλιν ἢ πλιν φυ-
λὴν δὲ μαλακὸς ἂν. Jacobsius ἢ πλιν πόλιν φύρην ὁ
μαλ. ἂν. Videtur ἢ πλιν ex vocis φυλὴν dittographia
esse natum. V. 15 libri φίλε θεῶ, quod correxit
Salmasius. V. 16 λεσπειδίων A, ceteri λεπειδίων. Cor-
rexerit idem Salmasius. V. 17 libri νεῶν δὲ, sed præ-
placuit ironicum δῆ. Particula abest a cod. B.

2.

Athen. I, p. 3, C : κατὰ γὰρ τὸν κωμωδιοποιὸν
Ἀπολλοδώρου,

Εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσὶν φίλου,
ἔστιν θεοῦ μῆν, Νικοφῶν, τὴν τοῦ φίλου
εὐνοίαν εὐθὺς εἰσίνοντι τὰς θύρας·
ὁ θυρωρὸς ἰλαρὸς πρῶτόν ἐστιν, ἢ κύων
5 ἔσσηνε καὶ προσῆλθ', ὑπαντήσας δὲ τις
δίφρον εὐθὺς ἔθηκε, καὶ μηδεὶς λέγει
μηδέεν.

Versu 3 εὐνοίαν... εἰσίνοντι, quemadmodum dicitur
εὐνοσίαν τινι Aristoph. Nub. 1348, etc. Sic VL, vulgo,
ut BC, εἰσίνοντα, quod incongruum. Versu 5 libri
προσῆλθεν, ὑπαντήσας (ὑπαντ. Ca pr. et L) τις. Cor-
rexerit Grotius. V. 6 in δίφρον εὐθὺς male depro-
peratum nomen δίφρον. Scribo δίφρον θ οῶς ἐθ.

3.

Stob. Fl. 16, 2. Ἀπολλοδώρου.

Μισῶ τύχην συνοῦσαν ἀτυχεῖ σώματι·
ὅστις γὰρ εὐπορῶν, παρὸν ζῆν ἠδέως,

4.

In domum si quis introit amici,
spectare licet statim, Nicophon, amici
benevolentiam erga adeuntem per fores :
primum janitor hilaris est; canis
5 adulat acceditque; et occurrens aliquis
cito ponit sellam, quamvis nemo quidquam
loquatur.

5.

Fortunam infortunati hominis odi :
nam quisquis locuples, cui licet suaviter vivere,
male degit, quid aliud *facit* quam fortunam
culpat, quia infortunium habet in fortuna?

κακῶς διάγει, τί ἂν τις ἄλλ' ἢ τῇ τύχῃ
μέμφοιτο, διότι δυστυχεῖ σὺν τῇ τύχῃ;

Versu 1 negligenter conditus. Scribo

Τύχην ἀτυχεῖ μισῶ συνοῦσαν σώματι.

« V. 4 in fine cod. A m. pr. συντύχει, N et Trincav.
σὺν τύχῃ. Hoc ducit ad veram scripturam σὺν τῇ
τύχῃ, quoniam infortunatus est cum fortuna. »
E M. Vulgo inde a Grotio δυστυχεῖ συνοδυστυχεῖ.

4.

Ib. 105, 49. Ἀπολλοδώρου.

Οὐκ οἶδ' ὅπως πέποιθας ἀργυρίω, πάτερ,
ὁ καιρὸς ὁ τυχῶν τοῖς μὲν οὐ κεκτημένοις
ἔδωκε, τῶν κεκτημένων δ' ἀφείλετο.

Versu 1 scripsi ὅπως. Libri mendose ἔτω. V. 2
recte Mein. ὁ καιρὸς pro ὁ κ.

5.

Ib. 108, 36. Ἀπολλοδώρου.

Χαλεπὸν τύχη' στί πράγμα, χαλεπὸν· ἀλλὰ
δεῖ
αὐτὴν φέρειν κατὰ τρόπον ὡσπερ φορτίον.

Versu 1 τύχης τι sic correxit Porson., sed nomine
τύχη non recte collocato. Scribo Χαλεπὸν (τι)
πράγμα τύχη' στί, χαλ.

6.

Ib. 27, 7. Ἀπολλοδώρου.

Μάστιγος οὐσης ὄρκον οἰκέτη δίδως;

7.

Ib. 29, 43. Ἀπολλοδώρου.

Χράνον γὰρ εἰς τὰ πράγματ' (ἀπράγμων) ἂν
λάβης,
ἅπαντα λήξει καὶ κατασταλήσεται.

Sententiæ opus est addito ἀπράγμονα, cui vicinum

4.

Nescio, pater, quomodo confidas argento,
quod tempus fortuitum non possidentibus
dare solet, et possidentibus auferre.

5.

Difficilis (quædam) res est fortuna, difficilis; sed
[oportet
dextre eam ferri, ut onus.

6.

Quum flagellum sit, jusjurandum servo permittis?

7.

Tempus enim ad negotia (haud negotiosum) si sum-
omnia cessabunt atque impediuntur. [pscriis,

simile fraudi fuerit. Minus verosimiliter manus sec. in cod. B in fine versus addidit βραχύν.

8.

Antiatt. p. 94, 5, Ἐργοδοτῶν: ὡς κἀν τῇ συν-
ηθείᾳ (cf. Cratin. Panopt. 9). Ἄπ. Phrynichus
Eclog. Att. p. 344: ἐργοδοτῆς οὐ κεῖται (apud Xe-
nophontem tamen legitur Cyrop. 8, 2, 5). τὸ δὲ
ἐργοδοτεῖν παρά τινι τῶν νεωτέρων κωμωδῶν, οἷς
καὶ αὐτοῖς οὐ πειστέον.

LXXXV.

ANAXIPPUS.

Suida s. v. Ἀνάξιππος et Eudocia Viol. p. 60
testantibus, Anaxippus floruit temporibus Antigoni
et Demetrii Poliorcetae, qui Athenas occupavit
olymp. 118, 2 (ante Christ. nat. 306). » *E M*, qui
his aliqua de titulis fabularum subjicit p. 469-70.

I. ΕΓΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΟΣ.

Athen. 9, p. 403, E: τοιοῦτον (vulgo τί τοιοῦ-
τον, pro quo scripserim τοιοῦτόν τι) ἐξεῦρεν ὁ παρὰ
Ἀναξίππῳ (sic Vclcken. et Piersonus: libri Ἀν-
θήπιπῳ) τῷ κωμικῷ μάγειρος, ὅς ἐν τῷ Ἐγκαλυπτο-
μένῳ τοιάδε ὠγκώσατο,

α. Σόφων Ἄκαρναν καὶ Ρόδιος Δαυζένης
ἐγένονθ' ἑαυτῶν συμμαθηταὶ τῆς τέχνης·
ἐδίδασκε δ' αὐτοὺς Σικελιώτης Λάβδακος.
Οὔτοι τὰ μὲν παλαιὰ καὶ θρυλούμενα
ἀρτύματ' ἐξήλευσαν ἐκ τῶν βιβλίων,
καὶ τὴν θυσίαν ἠφάνισαν ἐκ τοῦ μέσου,
οἷον λέγω κύμινον, ὄξος, σίλφιον,

VELATUS.

a. Sophon Acarnan et Rhodius Damoxenus
una discabant artem suam,
et praceptor eorum fuit Labdacus.
Hi antiqua et ubique nota
5 condimenta expunxerunt libris,
et mortarium de medio sustulerunt
dico cuminum, acetum, silphium,
caseum, coriandrum, quibus condimentis Satur-
[nus
utebatur ad omnia, et ex simplicibus esse
10 venditoribus opinabar eum, qui tale quid adhi-
Ipsi, pater, novae patinae causa oleo [beret.
vehementem ignem, nec saepe sufflandum,
faciebant (ex hoc omnis apparatus cena pendet);
hique primum lacrimas et sternutamenta multa
15 salivosa abducebant a mensa
et epulantium venas purgabant.

τυρὸν, κορίαννον, οἷς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν
ἐχράτο, πάντ' ἀφείλον εἰναί θ' ὑπέλαβον
10 τὸν τοῖς τοιοῦτοις παντοπόλῳν χρώμενον·
αὐτοὶ δ' * ἔλαιον καὶ λοπάδα καινὴν, πάτερ,
πῦρ τ' ὄξυ καὶ μὴ πολλαίσις φρωμένον
ἐποιοῦν (ἀπὸ τούτου πᾶν τὸ δεῖπνον εὐτρε-
πές).
οὔτοι τε πρῶτον δάκρυα καὶ παρμὸν πολὺν
15 ἀπὸ τῆς τραπέζης * καὶ σίαλον ἀπήγαγον,
τῶν τ' ἐσθίωντων ἀπεκάθησαν τοὺς πόρους.
Ὁ μὲν οὖν Ρόδιος πίων τιν' ἄλμην ἀπέθανε
(παρὰ τὴν φύσιν γὰρ τὸ ποτόν ἦν), μάλ'
εἰκότως·

ὁ Σόφων δὲ πᾶσαν τὴν ἰωνίαν ἔχει,
20 ἐμὸς γενόμενος, ὦ πάτερ, διδάσκαλος·
καυτὸς φιλοσοφῶ, καταλιπεῖν συγγράμματα
σπεύδων ἑμαυτοῦ καινὰ τῆς τέχνης. β. Πα-
παῖ,
ἐμὲ κατακόψεις, οὐχ ὁ θύειν μέλλομεν!
α. Τὸν ὄρθρον ἐν ταῖς χερσὶ μ' ὄψει βιβλία
25 ἔχοντα, καὶ ζητοῦντα τὰ κατὰ τὴν τέχνην·
οὐδὲν γ' ἐνεδρεύσω, διαφέρων τ' Ἀσπενδίου
γεύσω σ', ἐὰν βούλη γέ, τῶν εὐρημένων.
Οὐ ταῦτά προσάγω πᾶσιν ἀεὶ βρώματα,
τεταγμέν' εὐθύς ἐστὶ μοι πρὸς τὸν βίον,
30 ἕτερό' ἐστὶ τοῖς ἔρῳσι, καὶ τοῖς φιλοσόφοις,
καὶ τοῖς τελώναις. Μειράκιον ἐρωμένην
ἔχον πατρίαν οὐσίαν κατεσθίει·
τούτῳ παρέθηκα σηπίας καὶ τευθίδας,

Jam Rhodius potata quadam muria mortuus est
(naturalis enim non fuit potio), prorsus consen-
[taneus.

Sophon autem totam Ioniam occupat,
20 qui meus praceptor fuit, pater.
Etiam ipse philosophor, scripta relinquere
mea studens nova de arte. b. Papae,
me enecabis, non id, quod immolaturi sumus.
a. Sub ortum in manibus me videbis libros
25 habentem et inquirentem in res artis.
Nihil insidiabor, et, dissimilis Aspendio,
gustare te faciam, si vis, inventa.
Non eadem semper omnibus cibaria offero:
ordinata statim ad vitam mihi sunt,
30 aliud amantibus, et philosophis,
et portitoribus. Adolescens amicam
habens patrias opes comedit;
huic apponere soleo sepias, loligines,

καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων,
35 ἐμβαμματίοις γλαφυροῖσι κεχορηγημένα·
ὁ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν οὐ δειπνητικός,
πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιάν ἐστ' ἔχων.
Τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκα κωλέαν, πόδας
(ἀδηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν
40 ἐστίν)· τελώνη γλαῦκον, ἔγγελον, σπάρρον·
ὅταν ἐγγὺς ἄδου δ' ἕτερος, ἀρτύω φακῆν,
καὶ τῷ περιδείπῳ τὸν βίον λαμπρὸν ποιῶ.
Τὰ τῶν γερόντων στόματα διαφορὰν ἔχει,
νωθρότερα πολλῶ δ' ἐστὶν ἢ τὰ τῶν νέων·
45 σίναπι παρατίθημι τούτοις, καὶ ποιῶ
χυλοὺς ἐχομένους δριμύτητος, τὴν φύσιν
ἵνα διαγείρας πνευματιῶ τὸν αἶρα.
Ἰδὼν τὸ πρόσωπον γνώσομαι, οὐ ζητεῖ φαγεῖν
ἕκαστος ἑμῶν.

Versu 1 = Σόφων, nobilis auctor artis coquinariae:
vid. Bato Athen. 14, p. 662, C, Pollux 6, 70. V.
4 θρυλούμενα, usu trita, rariore usu. » *E M*. V.
6 libri θύειν. V. 9 πάντ' ἀφείλον editur ex Dobræi
conj.; sed libri πάντα φίλων τὸ, quod ita corrigo,

ἐχράτο πάντ', ἀφείλων τ' ἂν εἰναί θ' ὑπέλαβον

et sequenti versu παντοπόλῳν, ex simplicibus ven-
ditoribus. Ibidem τοιοῦτοι addidit Dindorf. V. 11
scribo δ' ἔλα(φ) κατὰ λοιπ., coll. Archedici Thes.
1, 5. V. 15 scribendum ἀπὸ τῆς τρ. σιαλοχόσον
ἀπήγαγον, et v. 17 ob numeros

ὁ μὲν οὖν τινα πίων Ρόδιος ἄλμην ἀπ.

V. 18 παρὰ τὴν φύσιν, h. e. justo major. V. 24 libri
et editi ἐν ταῖς χερσὶν ὄψει. V. 25 τὰ additum a Ca-
saubono. V. 26 et 27 vulgo, pessima corruptione,
οὐδὲν χονδρεύουσι διαφέρω τ' Ἀσπενδίου γεύσω δ', ἐὰν
βούλησθε τῶν εὐρ. » *Aspendius citharista* proverbialiter
dicebatur, qui fraudem commissam occultaret.
Pseudo-Asconius ad Cic. 2 Verr. 1, 20, 53: *Quam
canunt citharistae, utriusque manus funguntur offi-*

et petraeorum aliquos piscium variorum,
35 jusculis suavissimis instructos:
talis enim homo non est cenator,
sed ad amorem dirigit animum.
Philosopho pedes, armum appono
(quippe voracissimum est [rum]:
40 animal); portitori glauciscum, anguillam, spa-
si quis alius autem inferis appropinquat. lentem
[appono,

cio: *dextra plectro utitur, et hoc est foris canere; sinistrae digitis chordas carpunt, et hoc est intus canere. Difficile autem, quod Aspendius citharista faciebat, ut non uteretur [cantu] utraque manu, sed omnia, i. e. universam cantionem, intus et sinistra tantum manu complecteretur: unde omnes, quotquot fures erant, a Graecis Aspendii citharistae dicebantur, quod, ut ille carminis, ita isti furorum occultatores erant.* » *E Mein.*, qui conjecit οὐδὲν Διοδώρου διαφέρω τᾶσπ. Ἐνεδρεύσω, *insidiabor*, aliquid artis meae occultans. Omnia sua se candide aperturum esse ait seni. V. 30 malim ἔτερόν τι τοῖς ἔρῳσι. V. 32 libri τὴν πατρίαν. V. 37 scribo πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τῆς διάνοιάν γ' ἔχων. V. 38 eodem modo lapsi videntur. Scribo τῷ φιλοσόφῳ πόδας παρέθηκα ἢ κωλέαν. V. 41 libri corruptissime εἰταν ἐγγὺς ἦν (recte Dind. ἦ) δ' ὄσ' ἕτερος, ἀρτ. φ. Mortifero morbo affectum aliquem, praesertim senem, dicit coquus, cui lentem, tanquam ultimum et delicatum cibum, ipse afferre soleat. De lentibus, cibo qui Atheniensibus in deliciis erat, multa ex poetis congesi in dissertatione inscripta *Die griechischen Komiker*, pag. 94 sq. Versum 42 item correxi; libri καὶ τὸ περιδείπνον τοῦ βίου λ. π. V. 44 νωθρότερα Toupius; libri νωθρότατα, mendi genere satis frequente. V. 45 iidem immo-
dulate παρατίθημι σίναπι τούτοις. V. 46 scribo δριμύτητος (cf. Archedici Thes. 7) ἐχομέ-
νους enim medium valet ἔχοντας. Delicias facit Matth. Gr. § 496, ann. 7. V. 47 πνευματιῶ recte Mein. pro πνευματιῶ. Apparet, quem aereum dicat coquus loquax et subobscaenus. » *Erotianus Gloss.* Hippocr. p. 60: ἀήρ... καὶ τὸ ἐν ἡμῖν δὲ πνεῦμα, καὶ ἡ δι' ἔθρας δυσώδης πνοή. Ad sententiam cf. Damoxenum Synt. 28. V. 48 ὄσ' Toupius; libri εἰ. » *E M*.

II. ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ.

Ælianus H. A. 13, 4, de *callionymo* pisce: ἐπὶ τοῦ λοβοῦ τοῦ δεξιῶ καθήμενὸν ἔχει χολὴν πολλήν (cf. Aristot. H. A. 2, 11, 7)... καὶ μαρτυρεῖ τούτοις καὶ ὁ Μένανδρος, ... καὶ Ἀνάξιππος ἐν Ἐπιδικαζομένῳ,

et silicernio vitam illustro.
Senum ora diversa sunt
multoque debiliora juvenilibus:
45 sinapi his appono, et paro
succos acres, ut natura
excitata effletur aer.
Adspecto vultu intelligam, quid edere cupiat
quisque vestrum.

Ἐάν με κινήσῃ καὶ ποιήσῃς τὴν χολὴν
ἄπασαν, ὡσπερ καλλιωνόμου, ζέσαι,
ὄψει διαφέροντ' οὐδὲ ἐν ξιφίου κυνός.

Versu 3 libri διαφέρων τοῦ ἐξιφίου, quod correxit
Jacobsius. Κυνός dictum tropice, ut alia.

III. ΚΕΡΑΥΝΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 416, F. : Ἀναξίππος Κεραυνῶ.

— α. Ὁρῶ γὰρ ἐκ παλαιστράς τὸν φίλον
προσιόντα μοι Δάμιππον. β. Ἢ τοῦτον λέγεις,
τὸν πέτρινον; τοῦτον οἱ φίλοι καλοῦσίν σοι
νυνὶ δι' ἀνδρείαν Κεραυνόν. α. Εἰκότως·

5 ἀβάτους ποιεῖν γὰρ τὰς τραπέζας οἶμαι
αὐτόν, κατασκήπτοντα ταύταις τῇ γνάθῳ.

Versu 2 ἢ additum a Schweigh. V. 3 τὸν πέτρινον
intelligas petrae similem, rupis instar immobilem,
nec surgentem, dum caenae quidquam superest.
Ceterum sequentia libri immodulate et trajectis
vocalibus sic, ut supra, exhibent. Scribo

τὸν πέτρινον; α. (Ὀν) Κεραυνόν οἱ φίλοι
(γέ) σοι
νυνὶ δι' ἀνδρείαν καλοῦσιν.

V. 6 ita Meinek.; minus bene libri κατασκήπτοντά
γ' αὐταῖς, quod habet etiam Eust. ad Iliad. 11,
p. 862, 9, ubi haec laudavit; libris ABP γ' omit-
tentibus.

2.

Athen. 13, p. 610, F. : ἐμφανίζει δ' ὕμῳν (philos-
ophorum) καὶ τὸ ἀνόητον Ἄν. δ κωμωδιοποιὸς ἐν
Κεραυνουμένῳ (sic) λέγων οὕτως,

Οἶμοι, φιλοσοφεῖς! ἀλλὰ τοὺς γε φιλοσόφους
ἐν τοῖς λόγοις φρονούντας εὐρίσκω μόνον,
ἐν τοῖσι δ' ἔργοις ὄντας ἀνοήτους ὄρω.

Versu 1 libri τοὺς τε φίλ. Grotius τοὺς γε φ. Malim

VIRGINEM SIBI VINDICANS.

Si me commoves et fervere facis
fel totum, velut callionymi,
nihil me differre videbis a xiphia cane.

FULMEN.

1.

— a. Video enim e palaestra amicum
ad me accedentem Damippum. b. An illum dieis,
petraeum? a. Quem Fulmen amici quidem tibi
nunc appellant fortitudinis causa. b. Merito:
5 inaccessibleibus enim mensas eum reddere
opinor, percipientem eas maxilla.

τοὺς μὲν φ., quod aptissime respondet sequenti
δέ.

3.

Antiatt. p. 79, Ἀποτετύχηται : ἀντὶ τοῦ ἀπο-
τέτευκται. Ἄν. Κεραυνῶ.

IV. ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

1.

Athen. 4, p. 169, B : μαγειρικὰ δὲ σκευὴ καταρι-
ομεῖται Ἄν. ἐν Κιθαρωδῶ οὕτως,

Ζωμήρυσιν φέροις, ὀθειλίσκους δώδεκα,
κρεάγραν, θυσίαν, τυροκνήστιν * παιδικὴν,
στελεόν, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας
τέτταρας,

(οὐ μὴ πρότερον οἴσεις, θεοῖσιν ἐχθρὲ σὺ,
5 τὸ λεβητίου, πάλιν ὑστερὸς τὰχ τοῦ νίτρου.)
καὶ τὴν κύβηλιν τὴν ἀγωνιστήριαν.

Versu 1 φέροις, optativus sensu imperativi : vid.
Matth. Gr. § 514, ann. 4. Dobraeus Ζωμ. φέρ'
οἶσ' ὀθειλ. V. 2 θυσίαν Schweigh. ex Eust. ad II,
p. 872, 12. Libri θυσίαν vel θαννίαν. Vox παιδικὴν de-
pravata. « Fortasse scribendum est παῖ, λύκον, quum
Pollux λύκον in instrumentis culinariis memoret. »
Mein. Nos reddidimus παῖ, δοχὴν. V. 3 « στελεόν,
lignum massae farinaceae extendendae et aequandae
inserviens. Δορίδα, i. e. μαγειρικὴν τράπεζαν, secun-
dum Eust. ad Iliad. 2, p. 184, 8 ed. Basil. Libri
plerique δορίδα. » E Schweigh. V. 4 οὐ μὴ, vid. Matth.
Gr. § 516, b. Οἴσεις Villebrun., Jacobs. θήσεις pro
librorum νεύσεις. V. 5 vulgo τὸ λεβητίον. Immo τὸ
λεβητίου, id quod ad lebetem pertinet, carnes et
opsonia, caput caenae. Post haec ille afferri convivis
jubet τὰ ἐκ τοῦ νίτρου (sic Mein. pro λήτρου s. χή-
τρου) cibaria sic nominata, quia prostabant Athe-
nis eodem loco quo nitrum vendebatur, ut Mein.
annotavit. Hesychius ab eodem emendatus, Τὰχ
τοῦ νίτρου (male codex taxtonίου) : τὰ τῶν μαγει-
ρων ξηρὰ ἀρτύματα, διὰ τὸ ἐνθα καὶ τὸ νίτρον ποι-

2.

Heu, philosopharis! at philosophos quidem
in sermonibus tantum invenio prudentes,
in factis autem desipientes video.

CITHAROEDUS.

1.

Trullam afferas, verua duodecim,
creagram, mortarium, radulam, puer, vas,
hostorium, sina lactis tria, mensam coquinariam,
[quattuor cultros,
(non prius apportabis, diis invise tu.
5 res lebetis, contra dilatis aridis,)
et bellicam securim.

λεῖσθαι. Libri πάλιν ὑστερεῖς (sic) in fine versus
ponunt. Ἄρτυμα est, quidquid paratur; si a co-
quis, generatim *cibus*, non modo *condimentum*.
Batrachom. 40 :

οὐδ' ὅσα πρὸς θοάνας μερόπων τεύχουσι μάγειροι
κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι πεντοδαποῖσιν.
V. 6 *securim bellicam*, quali milites utantur in pre-
lio, h. e. majorem. Est jocus comicus.

2.

Pollux 10, 94 : καίτοι καὶ τὴν μυσσοθήν ἐν τε τοῖς
Μενάνδρου Φιλαδέλφοις ἔστιν εὐρεῖν, καὶ ἐν Ἀναξίπ-
που Κιθαρωδῶ « Μυσοθήνη λαθῶν παράσθη ἐνθάδε. »
Mein. καὶ praeposit. Malim

τὴν μυσσοθήνη λαθῶν παράσθη ἐνθάδε.

Apud Pollucem libri vitiose ἐν γε, menda frequens.

V. ΦΡΕΑΡ.

Athen. 11, p. 486, E : Μέλη οὕτω καλεῖται τινα
ποτήρια, ὧν μνημονεύει Ἄν. ἐν Φρέατι, λέγων οὕτως,

Σὺ δὲ τὴν μέλην, Συρίσκει, ταυτηνὶ λαθῶν
ἐνεγκον ἐπὶ τὸ μνημ' ἐκεῖνη, (μανθάνεις;)
καὶ κατάρχσον!

Versu 2 libri versu hiante, ἐνεγκ' ἐπὶ etc. Porson.
ἐνεγκον, sed vid. Matth. Gr. pag. 352. Quare
scribo ἐνεγκ' (ἀν) ἐπὶ τὸ μν.

LXXXVI.

PHILIPPIDES.

« Suidas: Φιλιππίδης, κωμικός καὶ αὐτὸς τῆς νέας
κωμωδίας, υἱὸς Φιλοκλέους. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς ρα' Ὀλυμπιά-
δος, *floruit autem olympiade 111* (ante Chr. nat.
332-329). Hoc si verum esset, mediae potius quam
novae comediae accensendum putarem Philippide-
dem, usus etiam Platonis commemoratione in
fragmento apud Stob. 68, 6. Atqui apud Plutar-
chum Vit. Demetrii p. 894, C; 900, F, et Ama-
tor. p. 750, F, Phil. acerbe invehitur in Strato-
clem, Demetrii et Antigonis adulatorem. Hinc satis
certo colligas, eum floruisse inter olympiadem
118 et 122 (ante Chr. nat. 307 et 291); idque
etiam eo confirmatur, quod Lysimachi amicus
fuit, qui regem se appellari jussit olymp. 118, 2
(ante Chr. nat. 306), et obiit olymp. p. 124 (a. C.
283). His adde quod, quum Demetrius secundum

2.

Muscario sumpto huc adsta.

Diodorum Sic. 20, 110, archonte Nicocle myste-
riis Eleusiniis initiatus esset, id Philippidem
irrisisse dicit Plutarchus Vit. Demetrii l. 1.; quod
ante olymp. 120 (a. C. 299) fieri non potuit. Itaque
aut corruptus est Suidae numerus, legendumque
ἐπὶ τῆς ρα' Ὀλυμπιάδος, aut accidit illi idem, quod
multis aliis (vid. Clinton. Fast. Hellen., proem,
p. 44), ut Nostrum confunderet cum Philippide,
contra quem Hyperides scripsit, et ejus macilen-
tia jocos praebuit Alexidi, Aristophonti, aliisque
mediae comediae scriptoribus. Comicus quidem
erectae indolis homo fuit et oris tam liberi, ut
pristina comediae virtus in eo revixisse videretur.
Plut. l. 1. : ἦν δ' ὁ Φιλ. Λυσιμάχου φίλος, καὶ πολλὰ
δι' αὐτὸν ὁ δῆμος εὖ ἔπαθεν ὑπὸ τοῦ βασιλέως. ἐδόκει
δὲ καὶ πρὸς πρᾶξιν αὐτῶ καὶ πρὸς στρατείαν εὐσύμ-
βολος ἀπαντήσας εἶναι καὶ ὀφθεῖς. ... ἄλλως δὲ καὶ διὰ
τὸ ἦθος εὐδοκίμει, μηδ' αὐλικῆς περιεργίας ἀναπιλά-
μενος. φιλοφρονουμένου δὲ ποτε τοῦ Λυσιμάχου πρὸς
αὐτὸν, καὶ εἰπόντος « ὦ Φιλιππίδη, τίνας σοὶ τῶν
ἐμῶν μεταδῶ »; « Μόνον, ἔφη, ὁ βασιλεῦ, μὴ τῶν
ἀπορρήτων. » Quae etiam aliis Plutarchi locis tra-
duntur : vid. Gaisford. ad Stob. Flor. 49, 19. Fabulas
Philippidem *quadraginta quattuor* scrip-
sisse refert Suidas, quarum quindecim tituli
supersunt. De morte ejus Gellius 3, 15 : « Philip-
pides, comediae poeta haud ignobilis, aetate
jam edita (?) quum in certamine poetarum praeter
spem vicisset et latissime gauderet, inter illud
gaudium repente mortuus est. » Similia de Sopho-
clis, Philemonis, Alexidis, et aliorum poetarum
obitu narrantur. » E M., quem v. de titulis fabula-
rum Hist. crit. p. 472-4.

I. ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

« H. e. mulierum caetus Adonia celebrantium,
qualem describit Diphilus in Theseo, Athen. 10,
p. 451, B. Cf. Philetari Adoniasusas et Aristo-
phanis schol. ad Lys. 390 (362). Similes *Dionysiazusae*
Timoclis. » E M.

1.

Pollux 5, 100, de ornatu muliebri : περὶ δὲ τοῖς
στέρνοις αἰγίδας, καὶ μασχαλιστήρας, καὶ ἀναμασχα-
λιστήρας, ὡς Φιλ. ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, ἐν Ἀδω-
νιαζούσαις. « Sic Ald. pro vulgato ἀναμασχαλιστής.
Salmasii codd. ἀν-στήν. Significari videtur vincu-
lum, quo vestis superne in axillis constringeba-
tur, cui usui alias fibula (πόρπαξ) inserviebat. Sed
fortasse legendum est ἀμφιμασχαλιστήρ, quod

PUTEUS.

Tu vero, Syrisce, melen hanc sumptam
affer illi *virgini* ad sepulcrum, (intelligisne?)
et infunde!

nomen satis convenerit tegumento gallice dicto *pellerine*. » E M. Quod recepi.

2.

Antiatt. p. 86, 12, Γυναί: ἀντί τοῦ γυναικῆς. Φιλ. Ἄδων. Φερεκράτης Κραπατάλους τὴν γυνήν.

3.

Idem p. 104, 26, Κατεύχεται: ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀντί τοῦ εὐχεσθαι. Φιλ. Ἄδων.

II. ΑΜΦΙΑΡΟΣ.

Athen. 3, p. 90, B: τῆς μέντοι θαλασσίας ἀκαλήφης μνημονεύει καὶ Φιλ. ἐν Ἀμφιαρῶ οὕτως,

Ὅστρεϊ, ἀκαλήφας, λεπάδας (ἀν) παρέθικέ μοι.

Libri Ὅστρεϊ, ἀκ., λεπάδας, π. μοι. Recte Mein. Ὅστρεια, forma usitata Comiciis. Καὶ ante λεπ. immisit Dindorfius; ego ἀν malui.

III. ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ.

« H. e. Dalecampio *Renovatio*, Schweighæusero *Recordatio*. Rectius veritas *die Verjüngung* (*rajeunissement*, quod analogice dicatur *juvenescencia*, ut *negligentia*, *experientia*, etc. *Both.*). Similiter Philemon fabulam inscripsit Ἀνανεουμένη, *Vetula repuerascens*. » E M.

1.

Athen. 9, p. 384, E: καὶ ὄρχεις ἤσθιον, οὐς καὶ νεφροὺς ἐκάλουν. Φιλ. ἐν τῇ Ἀνανεώσει, Γναθαίνης τῆς ἐταίρας τὸ γαστρίμαργον ἐμφανίζων, λέγει

Ἐπειτ' ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ἤκ' ὄρχεις φέρων πολλούς. Τὰ μὲν οὖν γυναικί γ' ἄλλ' ἠκκί- ζετο,

ἢ δ' ἀνδρῶνος Γναθαίνα γελάσασ' ἀστικά, « Καλοί γε » φησὶν « οἱ νεφροί, νῆ τὴν φίλην 5 Δήμητρα! » καὶ δὴ ἀρπάσσα κατέπιεν, ὥσθ' ὑπτίους ὑπὸ τοῦ γέλωτος καταπεσεῖν.

Versu 2 frustra immissio altero τὰ legitur τὰ μὲν οὖν γυναίκα τᾶλλ' ἤκκ. V. 3 et 4 libri γελάσσα καλοί

JUVENESCENCIA.

1.

Dein post hæc omnia venit testiculos quidam affe- [rens] multos. Ceteræ quidem mulierculæ dissimulabant. homicida autem Gnathæna ridens (facete) « Venusti, inquit, testiculi, per amicam Cererem! » et duos arreptos devoravit, ut risu illæ reciderent.

γε. Verosimile videtur, ἀστικά (h. e. ἀστικῶς) forte neglectum esse inter-ασα-κα-. Quidam crassa Minerva γελάσασ' ἠδέως. Versum 6 ex arte scribo

Ἵσθ' ὑπὸ γέλωτος ὑπτίους τὰς καταπεσεῖν.

Voci τὰς (h. e. ταύτας, γυναικῆς) offecerit simile tuus, quod antecedit.

2.

Stobæus Flor. 68, 6, cum lemme Φιλίππιδου Ἀνανεούσης (sic).

Ἐλεγον ἐγὼ σοι μὴ γαμῆν, ζῆν δ' ἠδέως Τὸ Πλάτωνος ἀγαθὸν δ' ἐστὶ, Φειδύλε, μὴ λαμβάνειν γυναικῆ, μηδὲ τῇ τύχῃ διὰ πλειόνων αὐτὸν παραβάλλειν πραγμάτων.

Versu 2 cod. A rectius Φειδύλε, accentu mutato in nomine proprio. V. 4 idem cod. προβάλλειν, eodem quidem sensu, sed numeris tragicis. Sed παραβάλλειν potiori loco ponendum sic

αὐτὸν παραβάλλειν πλειόνων διὰ πραγμάτων.

3.

Stob. Fl. 1, 13, cum lemm. Φιλίππιδου Ἀνανεούσης.

Ὅταν δ' ἀμαρτάνης τι, χαῖρ' ἠττώμενος μάλιστα γὰρ οὕτω σώζεται τὸ συμφέρον.

Versu 1 scribe ἀπτώμενος ἄν: hoc aptum sententiæ, non ἠττώμενος, mendum explicabile. Ἄν elegans omissum, tanquam inutile, quum eo versus restituatur. V. 2 τὸ συμφέρον, i. e. τὸ συμφωνοῦν, τὸ δημοφρονοῦν. Cf. Soph. El. 1383, Eurip. 481, Med. 13.

4.

Athen. 6, p. 262, A: Φιλ. δ' ἐν Ἀνανεώσει, Ψωμοκολακεῶν καὶ παρεισιῶν ζεῖ.

5.

Antiatt. p. 116, 23, Ψωμοκόλακας: Φιλ.: Ἀνανεούση (sic). Fabulæ nomine omissio Photius.

2.

Jubebam te nuptiis abstinere, et suaviter vivere. Sane hoc Platonis bonum est, Phidylen uxorem non ducere, nec fortunæ majoribus in rebus se ipsum projicere.

3.

Si quid autem peccas, gaude objurgatus: maxime enim sic servatur congruentia.

4.

Adulans offæ gratia et irrepens usque

IV. ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ.

Athen. 6, p. 230, A, de vasorum argenteorum usu: Φιλ. δ' ἐν Ἀργυρίου ἀφανισμῷ ὡς φορτικῷ μέμνηται τοῦ τοιοῦτου καὶ σπανίου, ζηλουμένου δὲ (malim δὴ) ὑπὸ τινων νεοπλούτων μετοίκων,

α. Ἄλλ' ἔλεος ἐμπέπτοκέ τις μοι τῶν ὄλων, ὅταν ἀπορουμένους μὲν ἀνθρώπους ἴδω ἐλευθέρους, μαστιγίας δ' ἐπ' ἀργυροῦ πίνακος, ἄγοντος μᾶν, τάριχον ἐνίστε 5 δυοῖν ὀβολοῖν ἔσθοντας ἢ τριωβόλου, καὶ κάππαριν χαλκίων τριῶν ἐν τρυβλίῳ, ἄγοντι πεντήκοντα δραχμάς, ἀργυροῦ. Πρότερον δὲ φιάλην ἦν ἀνακειμένην ἰδεῖν ἐργῶδες. β. Ἄμειλε τοῦτο μὲν καὶ νῦν ἐτι 10 ἂν γὰρ ἀναθῆ τις, εὐθὺς ἕτερος ἤρπασεν.

Argentum evanuisse dicit a persona, cupide emi solitum ab hominibus, recens ditatis, ignobilibus (mastigiis) atque immodestis. Versu 4 τάριχον, pro vulgato τάριχος, ex B codice Mein. V. 5 ὀβολοῖν pro ὀβολῶν Dind. V. 6 χαλκίων, vid. ann. ad Arist. Eccles. 815. V. 8 malo ἰδεῖν ἀνακειμένην, et versu 10, ἕτερος εὐθὺς ἤρπασεν. Præterea ad hanc fabulam Mein. referri conjicit Incert. 4 et 8.

V. ΑΥΑΟΙ.

Athen. 14, p. 658, D: πυριέφθον δὲ μνημονεύει ... οὕτω δὲ καλεῖται τὸ πρῶτον γάλα ... Φιλ. ἐν Αὐλοῖς,

Τοῖς δὲ πυριέφθα καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχω.

Mendose libri τοὺς δὲ πυριέφθας. Epitome, omissio versu: πυριέφθα (sic) δὲ καλεῖται παρὰ Φιλίππιδῃ τὸ πρῶτον γάλα. Atque Pollux 6, 54: Φιλ. δ' ἐν Αὐλοῖς καὶ πυριέφθα εἴρηκεν. Inde Schweigh. Τὰ δὲ πυριέφθα. Mein. conferri jussit Schneideri ann. ad Nicandri Alexiph. p. 373. Libri ἔχων.

ARGENTI ABLATIO.

a. At misericordia me quædam capere solet [omnium,

quando egentes quidem homines video liberos, mastigias autem ex argentea patina, minæ pondo, salsamentum aliquando 5 duorum vel trium obolorum edentes, et capparin trium æreorum e catino, quinquaginta drachmas valente, argenteo. Antehac phialam videre dedicatam difficile fuit. b. Sane sic etiam nunc est: 10 si quis enim dedicat, illico rapit alter.

TIBIÆ.

Hic autem lac maternum et legumina habeo.

VI. ΒΑΣΑΝΙΖΟΜΕΝΗ.

Antiatt. p. 92, 22, Ἐπανακάμψαι: ἐπαναστρέψαι. Φιλ. Βασανίζομένη.

VII. ΛΑΚΙΑΔΑΙ.

Demus Atticus tribus Οἰνεῖdis, secundum Steph. Byzant.

1.

Pollux 10, 36, 37: καὶ μὲν τό γε τῇ κλίνῃ ἢ τῇ σκίμπῳ ἐντεταμένον, ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, σπαρτία, σπάρτα, τόνος, κειρία ... Φιλ. δὲ ἐν Λακιάδαῖς,

Κράτιστόν ἐστι τοῦτον ἐκτεμεῖν, γύναι, τὸν δίφρον (ἄχρηστα παντελῶς οὕτως ἔχει τὰ σπαρτί'), ἕτερον δ' ἐμβαλεῖν αὐτῷ τόνον.

Versu 3 libri τὰ σπάρτα, ἕτερον δὲ καὶ νῦν ἐμβ. α. τ. Recte Mein. scripsit σπαρτί', et glossema delet (cf. ann. ad Aristoph. Av. 768 et sq.).

2.

Idem 9, 38: τάχα δ' ἂν εὐροὶ καὶ βύμην εἰρημένην ... Φιλίππιδου (εἰπόντος) ἐν Φιλευριπίδῃ ... καὶ Λακιάδαῖς,

Ὅρθῶς γε τὴν βύμην ὀδοιποροῦκαμεν.

VIII. ΜΑΣΤΡΟΠΟΣ.

Antiatt. p. 80, 32, Ἀπόστασις: ἀντί τοῦ οἴνου ἀποθήκας ἔχουσα. Φιλ. Μαστροπῶ. Ipsam igitur le-nam bibacem hac appellatione irrisit Phil.

IX. ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ.

Stob. Flor. 113, 17 cum lemm. Φιλίππου (sic libri. Philippidis nomen probabiliter substituit Grotius) Ὀλυνθιακῶ (Meinek. Ὀλυνθία).

Ὁ γαλεπὸν ἐστὶ τῷ κακῶς διακειμένῳ εἰπεῖν τιν' εὐσθενοῦντα « Μὴ κακῶς ἔχει! » πύκτη τ' ἐπιτιμᾶν οὐδὲν ἔργον μαχομένῳ, αὐτὸν μάχεσθαι δ' οὐκέτ' ἐστὶ βᾶδιον.

5 Ἐτερόν τι τὸ λέγειν ἐστὶ τοῦ πεποιηκέναι.

LACIADÆ.

1.

Optimum est, uxor, hanc execari sellam (prorsus inutiles sic funes sunt spartei), aliasque restes immitti.

2.

Recta quidem impetu facto profecti sumus.

OLYNTHIACUS.

Non est difficile, infirmo acclamare videntem « Ne habe male! » nec magna res pugilem reprehendere pugnantem, sed ipsum pugnare jam non est facile.

5 Aliud quiddam est dicere quam fecisse.

Versu 1 malim διακειμένη κακῶς, voce κακῶς non delitescere, quippe ultimo loco versus posita, quem etiam ipsum potiora verba occupare solent. V. 2 εὐθενοῦντα Valck. pro inepto ἐσθίοντα, Bernardus εὐθενοῦντα. V. 4 sic Porson. pro δὲ μάχ. V. 5 scripsi πεποιθέναι. Vulgo πεποθέναι, quod alienum (confusa θ et κ, ut alias), praeterea que τοῦ λέγειν et τὸ πεπ., quae emendavit Porson.

X. ΣΥΜΠΛΕΟΥΣΑΙ.

1.

Athen. 15, p. 700, C: ἄλλοι δ' ἔρασκον φανὸν λέγεσθαι τὴν λαμπάδα ... Φιλ. Συμπλεύουσαι,

α. Ὁ φανὸς ὑμῶν οὐκ ἔφαινε οὐδὲ ἐν.

β. Ἐπειτα φασὼν, δυστυχῆς, οὐκ ἠδύνα;

Cf. Eust. p. 1571, 13. Versu 2 δυστυχῆς, nominativus sensu vocativi.

2.

Pollux 9, 30: καὶ παραγῶγιον τέλους ὄνομα, εἰ δὲ πρὸς ἀπολογία τῆς κοινῆς χρήσεως παρέχεται τὸ ἐν τῇ Φιλίππου Συνεκπέουσαι εἰρημένον

Ὁ τὰν, ἔχεις

παραγῶγιον δ' ἂν μὴ κφέρης, εἰσπράζομαι.

Corruptissima in libris Comici verba "Ὅταν ἐξῆς παρ. ἂν κφέρης, εἰσπρ. ἔχεις, scil. ἀργύριον, quod intelligas, quemadmodum divites dici solent ὁ ἔχοντες: vid. Bornemann. ad Xen. Anab. 6, 6, 38. Potest etiam referri ad illa, quae dixerit convector, Οὐκ ἔχω ἀργύριον. Recte δὲ immisit Mein., sed etiam μὴ addendum fuit, facile oblitteratum illud in scriptura, olim usitata, continua (ἀνεκφέρης, ἀνεκφέρης, ἀνεκφέρης, ommissa μ littera post similem ν) « Συμπλεύουσαι Athen. 15, p. 700, C, Συνεκπέουσαι appellat Pollux 9, 30. Fortasse utrumque conjungendum, ut titulus comediae fuerit Συνεκπέουσαι. » E M. Immo ipsum Συνεκπέουσαι, ne mulieres tantum advectae videantur, quum vir quoque συνεκπέουσι significatus sit, si bene habet nostra correctio. Ceterum apud Athen. potest ut forte τῶν κ offecerit vicinum simile π, illoque omisso Συνεκπέουσαι paulatim abierit in Συμπλεύουσαι, Συμ-

UNA NAVIGANTES.

1.

a. Fax nobis minime lucebat.

b. Igitur flare, infelix, non poterat?

2.

— O bone vir, habes;

portorium autem si non effers, exigam.

FRATRUM AMANTES.

Infortunium si tibi quoddam accidit, here.

πλεύουσαι, quorum aptius est Συνεκπέουσαι ad significandam mulierem primarum partium.

XI. ΦΙΛΑΣΣΕΑΦΟΙ.

Stob. Fl. 108, 10.

α. Ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα, Εὐριπίδου μνήσθητι, καὶ βῶν ἔσει.

« Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ. » εἶναι δ' ὑπόλαβε καὶ σὲ τῶν πολλῶν ἕνα.

« His versibus Michael Hamartolus apud Boissonadum Anecd. 4, p. 456, tacite usus est pro suis. Euripidis versu etiam Aristoph. usus est Ran. 1153, et Nicostratus comicus, fabula incerta. Versu 4 Mich. νόμιζε δ' εἶναι. » E M. Ego scribam εἶναι δὲ καὶ σ' ὑπόλαβε τῶν π. ἕνα, et versu 1 Ἄτυχεῖν σοι etc.

XII. ΦΙΛΑΘΗΝΑΙΟΣ.

Photius Lex. p. 547, 7, Σουκάμιναι: τὰ μόρα. Φιλ. Φιλαθηναίω,

Τοῖς σουκαμίνοις δ' ἀντὶ τοῦ φύκου ὄλου τὸ πρόσωπον.

τὰ δὲ μόρα Δώριον μάλλον. In versu supple βάπτε vel quiddam ejusmodi.

XIII. ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

Athen. 14, p. 640, C: τραγήματα Κράτης φησι Φιλίππου λέγειν ἐν Φιλαργύρῳ οὕτως,

Πλακούντες, ἐπιδορπίσματ', ὦα, σήσαμα. * ὄλην λέγοντ' ἂν μ' ἐπιλίποι τὴν ἡμέραν.

Libri λέγοντα, Jacobsius λέγοντ' ἂν. Ego scribo

ὄλη με, λέγοντα, μὴ 'πιλίποιτ' ἐν ἡμέρα.

XIV. ΦΙΛΑΡΧΟΣ.

Antiatt. p. 108, 12, Μακρὸν ποιῶ: ἀντὶ τοῦ μακύνω. Φιλ. Φιλάρχῳ. Eadem Suidas et Photius, sed omisso fabulae titulo.

XV. ΦΙΛΑΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Hac in fabula si Comicus ineptum Euripidis dramatum amorem exagitavit, ut Axionicus in

Euripidis memento, et allevaberis:

« Non est vir omnino beatus. »

Igitur te quoque unum puta multorum.

ATHENIENSIVM AMANS.

Moris autem pro alga totam

faciem tinge.

AVARUS.

« Placentae, bellaria, ova, sesama, ne linquite me, » dicentem, « tota die! »

Φιλευριπίδῃ, tale argumentum mediae potius quam novae comediae aptum est; itaque videamus, ne non altero quoque Pollucis loco et apud Antiatt. Philippi nomen restituendum sit. Equidem nolim in re tam dubia quidquam certi pronuntiare. » E M.

1.

Pollux 9, 38: τάχα δ' ἂν εὐροι καὶ βύμην εἰρημένην ... Φιλίππου (εἰπόντος) ἐν Φιλευριπίδῃ,

α. Πόστην ἐφ' ὁδοῦ, παιδάριον, εἰς βύμην; β. Τρίτην.

ὁ γὰρ στενωπὸς οὗτος ἐν Ἀθήνησιν ἦν. Atqui στενωπὸς nullus commemoratur a Nostro. Fortasse Pollux hoc tantum dixerat ἢ γὰρ (intell. ἢ ὁδὸς) στενωπὸς ἦν. Libri Πόστην ὑφ' ὁδοῦ ὡς εἶναι παιδ. βύμην τρ.

2.

Ib. 88: παρὰ μέντοι (imo μὲν) τοῖς Δωριεῦσι καὶ τὸ κέρμα ἐστὶν εἰρημένον· εὐροὶ δ' ἂν τις αὐτὸ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ... ἐν μέντοι τῷ Φιλίππου (sic) Φιλευριπίδῃ,

— Οὗτος οἶεται περιστάσειν κερμάτιον αὐτοῦ.

Περιστάσειν brevi penultima, Aeschylus Pers. 450: τὸσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε.

3.

Antiatt. p. 112, 31, Περικατάληπος γίγνομαι: Φιλ. Φιλευρ.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

« Demetrius quum intra brevissimum tempus parvis magnisque mysteriis initiari vellet, quorum haec Boedromione (tertio mense anni Attici), illa autem Anthestione (sexto) celebrabantur, Stratoles effecit ut Munychioni (decimo) Anthestionis nomen inderetur, isque peractis parvis mysteriis rursus Boedromionis nomen reciperet: diō, inquit Plutarchus Vit. Demetrii c. 26, καὶ Φιλίππιδῃς, τὸν Στρατοκλέα λοιδορῶν, ἐποίησεν

EURIPIDIS STUDIOUS.

1.

a. Quotum hac via, puerule, impetum facis? b. Tertium.

2.

— Hic abripere sperat nummulos illius.

3.

Deprehensus suum.

FRAGMENTA COMICORUM GREG.

Ὁ τὸν ἐνιαυτὸν συντεμῶν εἰς μῆνια, καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ Παρθενῶνι κατασκευασίας, Ὁ τὴν ἀκρόπολιν πανδοκεῖον ὑπολαβῶν, καὶ τὰς ἐταίρας εἰσαγαγῶν τῇ παρθένῳ.

Postrema spectant ad ea, quae in superioribus narraverat Plut.: τὸν γὰρ ὀπισθόδομον τοῦ παρθενῶνος ἀπέδειξαν αὐτῷ κατάλυσι. Illa Demetrii μῆσις facta est olymp. 119, 3 (ante Chr. nat. 301), archonte Nicocle: v. Cliton. F. A. p. 188 ed. Krug. » E M. Versu 1 scripsi μῆνια per irrisionem dictum pro μῆνας. Codd. vitiose μῆν' ἕνα. Ridicule Stratoles annum in menses concidisse et decurtasse dicitur Demetrii causa. V. 3 libri εἰσαγῶν correctum a Meinekio.

Idem Plut. cap. 12: ἐπεσήμηνε δὲ τοῖς πλείστοις τὸ θεῖον. ὁ μὲν γὰρ πέπλος, ὡς περ ἐψηφίσαντο, μετὰ τοῦ Διὸς καὶ Ἀθηνᾶς προσευφηναμένων Δημήτριον καὶ Ἀντίγονον, πεμπόμενος διὰ τοῦ Κερμαεῖου, μέσος ἐρράγη θυέλλῃς ἐμπεισοῦσης. ... τῇ δ' ἡμέρῃ, ἢ τὰ Διονύσια ἐγένετο, τὴν πομπὴν κατέλυσαν ἰσχυρῶν γὰρ πάγων γενομένων παρ' ὄραν, καὶ πάγης βαθείας πεσοῦσης, ἀμπελοῦς καὶ συκᾶς ἀπάσας ἀπέκαυσε τὸ ψῦχος ... διὸ καὶ Φιλ. ἐγθρὸς ὢν τοῦ Στρατοκλέους, ἐν κωμῳδίᾳ πρὸς αὐτὸν ἐποίησε ταῦτα,

Δι' ὃν ἀπέκαυσε τὴν πάγην τὰς ἀμπελοῦς, δι' ὃν ἀσεβούντα δ' ὁ πέπλος ἐρράγη μέσος ἀνθρωπίνης ποιούντα τὰς τιμὰς θεῶν.

Ταῦτα καταλύει δῆμον, οὐ κωμῳδία.

« De Stratoles dixit Ruhnck. ad Rutil. Lup. p. 34. Adde Procopium apud Majum Auct. class. vol. 4, p. 224. Versu 1 ἀπ. ἢ π., vid. Valck. ad Theocr. Adon. p. 224, C. » E M. Qui versu 2 inseruit δέ.

2.

Plut. Amator. p. 750, F: τούτου οὐδὲν (imo τούτου δὲ, vel τούτου δὴ) ἐστὶν ἐρωτικώτερος ὁ μὴ διὰ κέρδος, ἀλλ' ἀφροδίτων ἕνεκα καὶ συνουσίας ὑπομένων γυναῖκα μαθητῶν καὶ ἀστοργῶν, ὡς περ Στρατοκλέι τῷ βῆτορι Φιλ. ὁ κωμικός ἐπεγγελοῦν ἐποίησεν

Ἄποστρεφόμενης τὴν κορυφὴν φιλεῖς μόλις.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Ille, qui annum concidit in menses, qui acropolin pro deversorio habuit, et meretrices virgini introduxit, propter quem pruina perussit vites, propter quem impium discissum est peplum medium humanos facientem deorum honores. Haec statum popularem evertunt, non comedia.

2.

Aversae hujus vix oscularis caput.

Vox κορυφήν quum delitescat scribo Ἄπ. τῆς φι-
λεις κορυφήν μόλις. Pro φιλεῖς suspicabar le-
gendum esse φιλεῖ. Sed fortasse ipsum Stratoclem
Phil. in scenam produxit. « Attigit hunc versum
Ruhnk. ad Rutil. Lup. l. 1. » E M.

3.

Stob. Fl. 18, 21.

Οὐκ ἔστιν « Ἐμεθύσθην, πάτερ, » λέγειν τε,
καὶ
« ἤμαρτον », ὡς πρὸς σοῦ με συγγνώμης τυ-
χεῖν.

Ὁ γὰρ εἰς τὸν ἀσθενῆ βία τι, Πάμφιλε,
ποιῶν, ὑβρίζειν, οὐκ ἀμαρτάνειν δοκεῖ.

Libri corrupte λέγοντα ἤμ. ὡς πρὸς σέ με (cod.
A πρὸς ἐμέ) σ. τυχ.

4.

Athen. 11, p. 781, F, disserens de usu vasorum
aureorum et argenteorum : Φιλ. « Τὰ ποτήρι' ἀν-
ίδης τὰ παρεσκευασμένα, | ἅπαντα χρυσᾶ, Τρόφιμε,
νῆ τὸν οὐρανὸν, | ὑπερήφανα. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐξέστην
ιδῶν. (versus claudicans, nisi accipias a Mein. obla-
tum ἔγωγε, quod non satis verosimile videtur.) |
κρατῆρες ἀργυροῖ, κάδοι καὶ (hoc delevit Schweigh.)
μειζους ἔμοῦ. » Subvenit his partim vitiosis Eust.
ad Hom. p. 1632, 29 : τῶν δὲ τοιαῦτα εἰπόντων ἐπὶ
μεγάλους ποτηρίους ἀστειότερον ἔφρασεν ὁ γράψας « νῆ
τὸν οὐρανὸν ὑπερήφανοι κρατῆρες, ἀργυροῖ κάδοι, καὶ
μειζονες ἔμοῦ. Sic igitur scribamus :

Ποτήρι' ἀν' ἰδῆς τὰ παρεσκευασμένα
ἅπαντα χρυσᾶ, Τρόφιμε, νῆ τὸν οὐρανὸν,
ὑπερήφανοι κρατῆρες, ἀργυροῖ κάδοι·
ἐγὼ μὲν ἐξέστην γὰρ ἰδῶν μειζους ἔμοῦ.

Ex fabula Ἀργυρίου ἀφανισμὸς ductum esse suspi-
catur Schweigh., probante Mein.

5.

Stob. Fl. 69, 8.

Αἰσχρὰν γυναῖκα ἔγημας, ἀλλὰ πλουσίαν·
κάθευδ' ἀηδῶς, ἠδέως μασώμενος.

3.

Non licet dicere « Ebrius fui, pater, » et
« peceabam », ut veniam abs te impetrem
Nam in imbecillum qui cum violentia, Pamphile,
agit aliquid, ille insultare videtur, non peccare.

4.

Pocula si videas apparatus,
omnia aurea, Trophime, per cælum,
magnifici crateres, argentei cadi;
animi compos non fui ad aspectu me grandiorum.

6.

Ib. 2, 10.

Ὁ τραχύτατος δὴ συκοφάντης, μνάς δύο
λαβῶν, ἄπεισιν ἀρνίου μαλακώτερος.

7.

Ib. 124, 21.

Ὁ κοινὸς ἰατρός σε θεραπεύσει χρόνος.

8.

Pollux 10, 167 : ἡ δὲ ἄλυσις οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ
δεσμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ γυναικείου κόσμου. ... Φιλ.
δὲ ἔφη

Ἄλυσιον εἶχε τετραράκοντ' ἄγον δραχμάς.

Fortasse ex Ἀργυρίου Ἀφανισμῷ. ut observat Mei-
nek.

9.

Athen. 1, p. 23, C : ἀνακεῖσθαι δὲ φαμεν ἐπὶ ἀν-
δριάντος. θθεν τοὺς ἐπὶ κατακειμένων χρωμένους τῆ
λέξει διέσυρον. ... Φιλ.

— Καὶ δειπνῶν, αἰεὶ
ἀνακείμενος παρ' αὐτόν.

καὶ ἐπάγει (τις)

Πότερ' ἀνδριάντας εἰστία;

Libri Πότερον. « Similis incerti poete lusus apud
Herodianum Piersoni p. 441 : εἰπόντος γούν τι-
νος « Ἀνάπιπτε, » ὁ κωμικὸς παίζων « Ἀνδριάντας
εἰστία; » ἔφη. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 216. » E M.

10.

Photius p. 238, 5, Λυχνούχον : τὸν κεράτινον
φανὸν, ἀπὸ τοῦ λύχνου ἐν αὐτῷ περιέχεσθαι. φανὸς δὲ
ἢ ἐκ ζύλων λαμπάς. « Integrum fortasse locum
Philippidæ servavit Athenæus 15, p. 699, F : φι-
... της δ' ἐν Τριόδοντι ἢ Ῥωποπόλῃ, προσιπῶν

Λαβὲ τριόδοντα καὶ λυχνούχον,

ἐπιφέρει

Ἐγὼ δὲ δεξιᾶ γε τόνδ' ἔχω τινὰ,

5.

Deformem duxisti, sed divitem :
dormi male, bene pastus.

6.

Asperrimus sycophanta duabus minis
acceptis abit agnello placidior.

7.

Communis medicus te sanabit tempus.

8.

Catellam habebat quadraginta drachmas valentem.

LXXXVII.

HEGESIPPUS.

σιδηρότευκτον ἐναλίον θηρῶν βέλους,
κερατίνου τε φωσφόρου λύχνου σέλγας.

E M.

11.

Photius p. 369, 26, Παιδισκάριον : κοράσιον δ'
οὐ λέγεται, ἀλλὰ καὶ κωμωδῆκε Φιλ., ὡς ξενικόν.
« Macedonicum esse ait schol. B ad Iliad. γ, 404 :
τὰ διὰ τοῦ ιος, εἰ μὲν τὸ πρωτότυπον εἰς ἄσιν ἔχει, διὰ
τοῦ ησιος, Ἰθακὸς Ἰθακήσιος, βροτῆσιος, ἐτήσιος. εἰ
δὲ τρέπεται τὸ η τοῦ πρωτοτύπου εἰς α παρὰ Δωριεῦσι,
διὰ τοῦ α, πρυμνάσιον, κορυφάσιον. οὕτως ἔχει καὶ
κοράσιον, ὃ μᾶλλον ἐστὶ Μακεδονικόν. Hinc simul
intelligitur, qua lege κοράσιον antepenultimam
producat, de quo non recte statuit Buttmannus
Gramm. vol. 2, p. 442, ubi cf. Lobeck. » E M.

12.

Phrynichus Epit. p. 363, Ἐξαλλάξαι : τὸ
τέρψαι καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην. φυλαττόμενον
χρῆ οὕτω λέγειν· οὐ γὰρ χρώνται οἱ δόκιμοι. Φιλ. δὲ
καὶ Μένανδρος (fragm. 205) αὐτῷ χρώνται.

13.

Pollux 7, 188 : κοσιννομάνας δὲ εἶρηκε Φιλ.

14.

Antiatt. p. 113, 33, Συνεπαινεῖν : ἀντὶ τοῦ
συγκατατίθεσθαι. Φ.

15.

Ælianus V. H. 12, 31 : φέρε οἶνον Ἑλληνικῶν διὰ
σπουδῆς ἰόντων ἐν τοῖς πάλαι ὀνόματι καταλέξω ὑμῖν.
Πράμεινόν τινα ἐκάλουσαν ... καὶ Χῖος οἶνος, ... καὶ
Θάσιος ἄλλος, καὶ Λέσβιος, ... καὶ ἐπὶ τούτοις γλυ-
κὺς τις ἐκαλεῖτο, πρέπον τῷ ὀνόματι τὴν γεῦσιν· καὶ
Κρηεῖ ἄλλος, ... καὶ ἐν Συρακούσαις πόλιος· ἐκλήθη δὲ
ἀπὸ τινος ἐγγωρίου βασιλέως. ἔπεινον δὲ καὶ Κῶν οἶ-
νον, ... καὶ Ῥόδιον ... τί δέ; οὐκ ἐκεῖνα τοῖς Ἑλ-
λησι τρυφῆς ἀπόδειξις; μύρω γὰρ οἶνον μιγνύντες οὐ-
τως ἔπεινον, καὶ ὑπερηγάζοντο τὴν τοιαύτην κρᾶσιν·
καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος μυρρινίτης (Mein. μυρίνης).
μῆνηται δὲ αὐτοῦ Φιλ. ὁ τῆς κωμωδίας ποιητής.

16.

Eustath. ad Iliad. p. 73, 42 : κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν
καὶ τάρχιος ἐκατέρως λέγεται, τὸ τάρχιος γὰρ καὶ ὁ
τάρχιος. φέρε δ' ἐκεῖνος καὶ χρήσεις ἀμφοῖν. Μέναν-
δρος (Ἐπιτρέπ. fr. 6) « Ἐπέπασα ἐπὶ τὸ τάρχιος
ἄλας. » Φιλ. « Τυρούς τε καὶ τάρχιος. » Addi-
tum τε a Meinekio.

17.

Menandri fragm. incert. 179 (p. 72) fieri po-
test ut sit *Philippidæ* : nam in Stobæi lemmatis
aliquid ibi turbatum.

FRATRES.

a. Optime vir, (multi multa de arte coquinaria

Suidas : Ἠγήσιππος· οὗτός ἐστιν ὁ Κρωβύλος ἐπι-
καλούμενος, οὗ δοκεῖ εἶναι ὁ ζ' Φιλιππικός (intell.
λόγος. Orationem de Halonneso dicit), Δημοσθένει
ἐπιγραφόμενος. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ Φιλέταιρος,
ὡς Ἀθήναιος. « Hic Hegesippus quum Demosthenis
fuerit æqualis, Fabricius Bibl. Gr. 2, p. 448, et
Reiskius mediæ comædiæ poetis eum annumerant.
(Vid. Jacobs. Anthol. Gr. 3, 3, p. 901.) Sed Sui-
das confudit Hegesippum comicum et Hegesippum
oratorem, cui veteres critici duas Demosthenis
orationes, alteram de Halonneso, alteram de fœ-
dere cum Alexandro, tribuerunt (vid. Ruhnk.
Hist. crit. oratt. p. 79). Oratorem Hegesandri
fratrem, Æschines C. Timarchum p. 86 seqq. per
ludibrium nominavit Crobylum a κρωβύλω (v.
Thuc. 1, 6). Æschinis schol. : ὅτι κλείετο τὴν κεφα-
λήν καὶ ἐφιλοκάλει τὰς τρίχας. Ceterum deformis
erat, teste eod. schol. ad Orat. C. Tim. § 71 : ἐκω-
μωδῆθη ὡς αἰσχρὸς τὴν ὄψιν, καὶ περὶ τὰ Φωκικὰ
ἤμαρτηκός. Ceterum ultima τῶν δραμ. etc. quæ
errorem habent, ab ipso Suida scripta esse non
videntur, quum desint ap. Harpocrationem et Pho-
tium, apud quos priora eadem leguntur. Comicus
vix floruit ante olymp. 120 (ante Chr. nat. 299-
296). Epicurus enim, quem exagitat ap. Athen. 7,
p. 279, D, scholam aperuit Athenis anno ætatis
37, h. e. olymp. 119, 1 (ante Chr. nat. 303), se-
cundum Apollod. apud Diog. Laert. 10, 15. Fa-
brius cum Reiskio l. l. et Schweigh. ad Athen.
10, p. 429, D, etiam in eo falluntur, quod Taren-
tinum patria dicunt Hegesippum, siquidem diver-
sus fuit Tarentinus cognominis, scriptor Ὀψαρτυ-
τικῶν (Athen. 12, p. 516, D). Ad Comicum
spectant fortasse et illa in Bekkeri Anecdotis
p. 1185 : Σατύρας Σατύραντος παρ' Ἠγήσιππου. »
E M.

I. ΑΔΕΛΦΟΙ.

Athen. 7, p. 290, B : ἀλαζονικὸν δ' ἐστὶ πᾶν τὸ
μαγεῖρων φύλον, ὡς καὶ Ἠγήσιππος ἐν Ἀδελφοῖς πα-
ρίστησι. παράγει δὲ μάγειρον λέγοντα

α. Βέλτιστε, (πολλοὺς πολλὰ περὶ μαγεῖ-
ρικῶς

εἰρημέν' ἐστίν,) ἢ λέγων φαίνου τι δὴ
καινὸν παρὰ τοὺς ἔμπροσθεν, ἢ μὴ κόπτ'
ἐμέ!

dixerunt,) sane aut ostende, te novi aliquid
proferre post antiquiores, aut ne obtunde me!

43.

β. Οὐκ, ἀλλὰ τὸ πέρασ τῆς μαγειρικῆς, Σύρε,
 5 εὐρηκέναι πάντων νόμιζε μόνον ἐμέ.
 Οὐ γὰρ παρέργως ἔμαθον ἐν ἔτεσιν δυσίν,
 ἔχειν περιζῶμ', ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον
 ζητῶν κατὰ μέρη τὴν τέχνην ἐξήτακα,
 * εἶδη λαχάνων ὅσ' ἐστὶ, βεμβράδιον τρύ-
 πους,
 10 φακῆς γένη παντοδαπά. Τὸ πέρασ σοι λέγω
 ὅταν ἐν περιδείπνῳ τυγχάνω διακονῶν,
 ἐπὶν τάχιστ' ἔλθωσιν ἐκ τῆς ἐκφορᾶς,
 τὰ βάρπτ' ἔχοντες, τοῦπιθημα τῆς χύτρας
 ἀφελὼν ἐποίησα τοὺς δακρύνοντας γελᾶν.
 15 τοιοῦτος ἐνδοθὲν τις ἐν τῷ σώματι
 διέδραμε γαργαλισμὸς, ὡς ὄντων γάμων.
 α. Φακῆν παρατίθης (εἰπέ μοι) καὶ βεμ-
 βράδας;
 β. Τὰ παρέργά μου ταῦτ' ἐστὶν ἂν δὲ δὴ
 λάβω
 τὰ θέοντα, καὶ τοῦπτάνιον ἀρμόσωμ' ἄπαζ,
 20 ὅπερ ἐπὶ τῶν ἔμπροσθε Σειρήνων, Σύρε,
 ἐγένετο, καὶ νῦν ταῦτ' οὐκ ἔπει πάλιν
 ὑπὸ τῆς γὰρ ὁσμῆς οὐδὲ εἰς δυνήσεται
 ἀπλῶς διελθεῖν τὸν στενωπὸν τουτονί,
 ὁ δὲ παριῶν πᾶς εὐθέως πρὸς τὴν θύραν
 25 ἐστήξεται ἄγανθις προσπεπατταλευμένος,
 ἄφωτος, ἄχρι ἂν τῶν φίλων, βεβυσμένος
 τὴν βῆν', ἕτερός τις προσδραμῶν ἀπο-
 σπάσῃ.
 α. Μέγας εἶ τεχνίτης! β. Ἄγνοεῖς, πρὸς ὃν
 λαλεῖς.

b. Non; sed summum artis coquinariæ, Syre.
 5 invenisse puta omnium me solum.
 Non enim obiter didici duobus annis
 habere subligaculum, sed per omnem vitam
 inquirens partes scientiæ exploravi,
 leguminum quæ sint species, membrades varias,
 10 lentis genera multiplicia. Denique tibi dico:
 si forte in cæna funebri ministro,
 quum primum ab exsequiis redeunt
 atrati, ollæ operculo dempto
 ridere facio lacrimantes:
 15 talis interius corpus quædam
 percurrit titillatio, velut in nuptiis.
 a. Lentemne apponis (die mihi) et membrades?
 b. Parerga hæc sunt mea; sed quum accepi sci-
 [licet
 necessaria, totamque craticulam composui,
 20 quod olim apud Sirenes, Syre,

πολλοὺς ἐγὼ σφόδρ' οἶδα τῶν καθημένων,
 30 οἱ καταβεβρώκασ' ἔνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας.
 Priora iterum apposuit Athen. 9, p. 405, D.
 « Versu 3 de verbo κόπτειν, obtundere, enecare,
 v. ann. ad Sosipatri Καταψευδ. v. 20. V. 4 Σύρε pro
 εἶρε Petit. Miscell. 6, 4. » Mein. Qui versum 5 sic
 restituit; libri hic corrupti et interpolati: εὐ-
 ρημα μόνον εἰδέναι τῶν νομιζομένων ἐμέ. V. 6 δυ-
 σὶν Porson. pro δυεῖν. V. 7 vulgo ἔχων. Versum 9
 sic scribo ex arte:

λαχάνων ὅσ' εἶδη, βεμβράδιον ὅσους τρόπους.
 V. 11-13 partim affert Eust. p. 1604, 27. V. 13
 « τὰ βάρπτ' ἔχ., colorati, h. e. atrati. Ita Græci et
 Latini ambitum harum dictionum circumscribunt. »
 Casaub. Cf. Kirchmannum De funer. Rom. 2, 17.
 V. 17 libri mendose παρατίθεις. V. 18 deleam Τὰ
 articulum. Mein. ἂν pro ἐάν. V. 19 codd. incon-
 cinne ὀπανεῖον. « Vid. Valek. ad Phœniss. p. 253,
 Lobeek. ad Phryn. p. 276. Hunc et sequentes 8
 versus affert Eust. ad Odys. p. 1709, 60. » E. M.
 V. 22 libri ὑπὸ τῆς ὁσμῆς γὰρ οὐδὲ, quod correxit
 Pierson. Ego scribam ὁ σ μ ῆ ς γ ἄ ρ ὑ π ο τ ῆ δ' οὐδὲ
 etc. V. 25 corrigo ἔ σ τ η κ ἔ γ' ἄ χ.

II. ΦΙΑΕΤΑΙΡΟΙ.

Φιλίταιρος Suidas, ad partes vocans Athenæum
 7, p. 279, D: Ἠγήσιππος δ' ἐν Φιλίταιροις,
 Ἐπίκουρος ὁ σοφὸς, ἀξιόσαντός τινος
 εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅ τι ποτ' ἐστὶ τάγαθόν,
 ὃ διὰ τέλους ζητοῦσιν, εἶπεν ἠδονήν.
 Εὐ γ', ὃ κράτιστ' ἀνθρώπε καὶ σοφώτατε!
 5 τοῦ γὰρ μασᾶσθαι κρεῖττον οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἐν
 ἀγαθόν· πρόσσεστιν ἠδονῆ γὰρ τάγαθόν.

fiabat, idem nunc rursus videbis:
 quippe propter odorem hic nemo temere
 transire poterit hoc angiportum;
 quisquis autem accessit, statim ad fores
 25 stat clavatus, hians,
 sine voce, donec amicorum aliquis, obturato
 naso accurrens, alius eum abripit.
 a. Magnus es artifex! b. Nescis, cui hoc dicas:
 multos ego probe novi hie sedentium,
 30 qui mea causa res suas comederunt.
 SODALIIUM AMANTES. [naretur,
 Epicurus sapiens, quum quidam eum rogare dig-
 ut sibi diceret quid esset bonum,
 quod quærerent usque, dixit voluptatem.
 Bene quidem, optime vir et sapientissime!
 5 esu autem nullum majus est
 bonum: quippe conjunctum est bonum cum vo-
 [luptate.

V. 2 vulgo αὐτόν. V. 5 malo τοῦ δ' ἂν μασ. V. 6
 ἠδονῆ Schweigh. pro ἠδονήν.

LXXXVIII.
 SOSIPATER.

« In hujus Comici fragmento e Καταψευδομένῳ
 commemoratur Chariades coquus, de quo tan-
 quam mortuo loquitur Euphron Athen. 9, p. 379,
 C: igitur Euphrone paulo antiquior, et fortasse
 mediæ comædiæ poeta fuit Sosipater, quem non
 diversum a Sopatro parodo putabat Schweigh. »
 E. M.

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

Athen. 9, p. 377, F: μέγας δ' ἐστὶ σοφιστής,
 καὶ οὐδὲν ἤττων τῶν λατρῶν εἰς ἀλαζονείαν, καὶ ὁ
 παρὰ Σωσιπάτρῳ μάγειρος ἐν Καταψευδομένῳ, λέ-
 γων οὕτως,
 α. Οὐ παντελῶς εὐκαταφρόνητος ἡ τέχνη,
 ἂν κατανοήσης, ἐστὶν ἡμῶν, Δημῶλε,
 ἀλλὰ πέπλυται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες
 σχεδὸν
 εἶναι μάγειροί φασι, οὐδὲν εἰδυότες,
 5 ὑπὸ τῶν τοιούτων δ' ἡ τέχνη λυμαίνεται.
 ἐπεὶ, μάγειρον ἐὰν λάβῃς ἀληθινόν,
 ἐκ παιδὸς ὀρθῶς εἰς τὸ πρᾶγμα εἰσηγμένον,
 * καὶ τὰς δυνάμεις κατέχοντα καὶ τὰ * μα-
 θήματα
 ἅπαντ' ἐφεξῆς εἰδὼθ', ἕτερον σοι τυχόν
 10 φανήσεται τὸ πρᾶγμα. Τρεῖς ἡμεῖς ἐτι
 ἐσμὲν ἐπίλοιποι, Βοιδίων, καὶ Χαριάδης,

MENDAX.

a. Non prorsus contemnenda est ars
 nostra, si expendas, Demyle;
 sed culpatur res, omnesque propemodum
 coquos aiunt se esse, quum nihil sciant,
 5 et ejusmodi homines artem pessumant;
 nam verum coquum si consideraveris,
 a puero in rem ordine inductum,
 et vires passionesque omnium
 singulatim cognoscentem, alia fortasse
 10 res tibi videbitur. Tres adhuc nos
 sumus reliqui, Bædion, et Chariades,
 egoque: ceteris oppede. b. Quid ais?
 ego? a. Scholam nos servamus
 Siconis: ille artis auctor fuit;
 15 docuit nos primum astrologorum rationem
 deinde post hæc statim architectonicam;
 physica omnes tenuit questiones;

ἐγὼ τε· τοῖς λοιποῖς δὲ προσπέροδο. β.
 Τί φῆς;
 ἐγώ; α. Τὸ διδασκαλεῖον ἡμεῖς σώζομεν
 τὸ Σίκωνος· οὗτος τῆς τέχνης ἀρχηγὸς ἦν.
 15 ἐδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀστρολόγων λόγον,
 ἔπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθὺς ἀρχιτεκτονεῖν
 περὶ φύσεως κατεῖχε πάντας τοὺς λόγους·
 ἐπὶ πᾶσι τούτοις (τ') ἔλεγε τὰ στρατηγικὰ
 πρὸ τῆς τέχνης ἐσπευδε ταῦθ' ἡμᾶς μα-
 θεῖν.
 20 β. Ἄρα σύ με κόπτειν οἷος εἶ γε, φίλτατε;
 α. Οὐκ, ἀλλ' ἐν ὅσῳ προσέρχεται ἐξ ἀγορᾶς
 ὁ παῖς,
 μικρὸν διακονίσω σε περὶ τοῦ πράγματος,
 ἵνα τῷ λαλεῖν λάβωμεν εὐκαιρον χρόνον.
 β. Ἄπολλον, ἐργώδης! α. Ἄκουσον, ὦ
 γαθέ!
 25 δεῖ τὸν μάγειρον εἰδέναι πρῶτιστα μὲν
 περὶ τῶν μετεώρων τὰς τε τῶν ἀστρῶν
 δύσεις,
 καὶ τὰς ἐπιτολάς, καὶ τὸν ἥλιον, πότε
 ἐπὶ τὴν μακρὰν τε καὶ βραχεῖαν ἡμέραν
 ἐπάνεισι, κἂν ποιοῖσιν ἐστὶ ζωδίοις.
 30 τὰ γὰρ ὄψα, φασι, πάντα καὶ τὰ βρώματα
 σχεδὸν ἐν περιφορᾷ τῆς ὄλης συντάξεως
 ἐτέραν ἐν ἄλλοις λαμβάνει τὴν ἠδονήν.
 Ὁ μὲν οὖν κατέχων τὰ τοιαῦτα, τὴν ὄραν
 ἰδῶν.
 τούτων ἐκάστοις, ὡς προσήκε, χρῆσεται·
 35 ὁ δ' ἄγνοῶν ταῦτ' εἰκότως τυντλάζεται.

hisque omnibus absolutis explicuit imperatoria
 ante artem festinavit ut hæc disceremus.
 20 b. An tu me obtundere vis, amicissime?
 a. Non; sed dum redit ex foro puer,
 paulum te pulverabo (instituam) de hac re,
 ut opportuno tempore colloquamur.
 b. Per Apollinem, molestus es! a. Audi, o bone.
 25 oportet coquum scire primo omnium loco
 supera, siderum occasus
 ortusque, et sol quando
 ad longam vel brevem diem
 ascendat, quibusque signiferi insit animalibus:
 30 opsonia enim, ut aiunt, omnia, et cibaria
 fere in toto circuitu compositionis,
 aliam in aliis gratiam accipiunt.
 Quisquis igitur talia tenet, considerans [utetur:
 anni tempus, quod horum singulis convenit, eo
 35 ignorans vero hæc permiscet, ut consentaneum est.

Ἰάλιν τὸ περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἴσως
 ἐθαύμασας τί τῆ τέχνη συμβάλλεται.
 β. Ἐγωγε. α. Θαυμάστ', ἀλλ' ὁμως ἐγὼ
 τούπτάνιον ὀρθῶς καταβαλέσθαι, καὶ τὸ
 40 λαθεῖν, ὅσον δεῖ, καὶ τὸ πνεῦμ' ἰδεῖν πόθεν
 ἔστιν, μεγάλην χρεῖαν τιν' εἰς τὸ πράγμα
 ἔχει.
 ὁ καπνὸς φερόμενος δεῦρο κάκει διαφορὰν
 εἴωθε τοῖς ὄψοισιν ἐμποιεῖν τινα.
 Τοιοῦτ' ἔτι σοι δίδεμι τὰ στρατηγικά.
 45 β. Ἐργὸ γε τὸν μάγειρον. α. Ἡ τάξις σοφὸν
 ἀπανταχοῦ μὲν ἔστι καὶ πάση τέχνῃ,
 ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς δ' ὡσπερ ἡγεῖται σχεδόν·
 τὸ γὰρ παραθεῖναι κάφελειν τεταγμένους
 ἕκαστα, καὶ τὸν καιρὸν ἐπὶ τούτοις ἰδεῖν,
 50 πότε δεῖ πικρότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε
 καὶ πὼς ἔχουσι πρὸς τὸ δεῖπνον, καὶ πότε
 εὐκαιρὸν αὐτοῖς ἔστι τῶν ὄψων τὰ μὲν
 θερμὰ παραθεῖναι, τὰ δὲ γ' ἀνέντα, τὰ δὲ
 μέσως,
 τὰ δ' ὅλως ἀποψύξαντα — ταῦτα πάντα δεῖ
 55 ἐν τοῖς στρατηγικοῖσιν ἐξετάζεσθαι
 μαθημάσιν. Τί σὺ δὴ; β. Τί; παραδειξίας
 ἐμοί
 τὰ δεόντ', ἀπαλθὼν αὐτὸς ἡσυχίαν ἄγε.
 Versu 3 πέπλυται, *culpratur*; v. Schneiderum v.
 Πλόου. Versus 8 sic scribendus:
 κατέγοντα τὰς δυνάμεις γε καὶ τὰ παθήμα-
 τα,
 μ et π confusis, ut ap. Aristoph. Plut. 1016, Eu-
 bulum Kue. 5. *Passiones*, oppositæ *viribus* (ali-

Rursus architectonica fortasse miratus es
 quid commune habeant cum arte. [dicam.
 b. Equidem sane a. Mirabilia sunt; tamen ego
 Craticulam recte extruere, et lucem
 40 capere, qua opus est, ventusque videre unde flet,
 magnopere conduceit rei:
 fumus hue vel illuc evolutus differentiam
 quandam opsonis afferre solet.
 Sic etiam imperatoria tibi percurram. [quiddam
 45 b. Veto id coquum facere. a. Collocatio sapiens
 ubique est et in quavis arte;
 nostræ autem quasi caput: [et auferenda,
 itaque singula quomodo apponenda sint ordine

mentorum), quasi infirmitates. Vide hanc vocem
 apud Gesnerum in Thesaurο L. L. Male etiam in
 libris vox δυνάμεις posita in thesi. V. 10 et 11 libri
 τρεῖς ἡμεῖς ἐσμὲν ἔτι λοιποὶ, Casaub. aliique, versui
 μειούρω succurrentes, ἡμεῖς μόνοι. V. 13 vulgo: α.
 Ἐγὼ. « Fortasse a. Ἐγωγε τὸ διδασκάλιον. Alte-
 rum enim, nisi de loco, in quo scholæ habentur,
 non dicitur. » *Mein*. V. 15 legitur ἀστρολογεῖν,
 ἔπειτα, manco versu. Grotius ἀστρολογεῖν Σίκων,
 inutiliter repetito nomine. V. 18 inserui τ'. V. 20
 vulgo φίλτατα. V. 22 scripsi διακονίω, *pulvere*
conspersam, h. e. instruam, tropo ab athleta.
 Liber inepte et obscæne διακινήσω. Jam metri gra-
 tia ponendum fuit μικρὸν pro μικρά. Etiam Jacobs.
 μικρὸν διακινήσω σε. V. 24 ἐργώδης, intell. εἰ. Libri
 ἐργώδης. V. 31 sic Dindorf.; libri ἐν τῇ περιφ. V. 32
 ἄλλοις dedi pro αὐτοῖς, mendo etiam alias observato;
 et λαμβάνει ex cod. C pro λαμβάνειν. V. 34 idem
 cod. προσήκει. V. 38 ineptum est, quod vulgari-
 runt, β. ἐγὼ δ' ἐθαύμασ' (sic veteres libri); α. Ἄλλ'
 ὁμως ἐ. φρ. VL ἔγωγ' ἐθαύμασ'. Omnes scripti affir-
 mative ἐθαύμασα, ἐθαύμασ'. Dindorf. edidit ἐγῶδα
 θαυμάστ'. V. 39 et 40 libri τούπτανειὸν et λαμβά-
 νειν, quod correxit Casaub. Melius hæc ita consti-
 tuas:

τούπτάνιον ὀρθῶς καταβαλέσθαι, καὶ λαθεῖν
 τὸ φῶς, ὅσον δεῖ, καὶ πόθεν τὸ πνεῦμά (γε)
 ἰδεῖν, μεγάλην χρ. etc.

Versu 43 ὄψοισιν Dobræus; libri ἔψουσιν. V. 44
 libri inconcinne τοιοῦτον. Τοιοῦτο, *sic*, ut τοιαῦτα
 apud Euripidem, quod etiam h. l. malim. Cas-
 saub. et alii pro arbitrio τί οὖν; ἔτι, etc. V. 45
 vulgo ex cod. B ἔγωγε τὸν μ., neglecto ρ ante γ si-
 mile. Cod. A ἔγω γε, PVL ἔχειν γε. V. 52 scripsi
 αὐτοῖς pro αὐτῶν, quod incommode referunt ad
 ὄψων. V. 53 libri mendose τὰ δ' ἐπανέντα. V. 54
 minus elegans homeoteleuton: scribam ταῦθ'
 ἀπαντα δὴ. Postrema vox addita ex VL. V. 56
 ferri non possunt hæc librorum β. Τίς δὴ τι παραδ.

prætereaque temporis in his observatio,
 50 quando citius et quando lente res gerenda sit,
 et sententiæ convivarum de cœna, ut scias,
 [quando
 conveniat ipsis opsonia quædam
 apponi calida, alia remissa, rursus alia medio-
 [eriter,
 rursusque penitus refrigerata, — nimirum hæc
 [omnia
 55 in imperatoriis doctrinis
 explorantur. Quid tu autem? b. Quid? postquam
 [ostenderit mihi
 quæ debes, ipse abiens quiesce.

Casaub. συ δῆτα παρ., Grotius τί δ' εἶτα; V. 75
 ἀπαλθὼν αὐτὸς, *hinc profectus ipse*, tua sponte, nec
 jubente me, neque abigente molestum jactatorem,
 sed coquum non malum. « Compares hæc cum Ni-
 comachi loco ap. Athen. 7, p. 290, C, ubi itidem
 nescio quis longis coqui sermonibus obtusus hæc
 dicit:

Σὺ μὴδὲν ἐνόηλαι μῆτε σαυτὸν μῆτ' ἐμὲ,
 ἀπραγμόνως δὲ διαγενοῦ τὴν ἡμέραν. » *E M.*

LXXXIX.

EUPHRON.

Suidas: Εὐφρων, κομικός, Ἀθηναῖος. τῶν δραμά-
 των αὐτοῦ Ἀίσχρα, Μοῦσαι, Συνέφηβοι, Θεω-
 ροί. Sic etiam Eudocia Viol. p. 168, nisi quod
 habet Θεωρός. « Horum titulorum notitiam Athe-
 næo debet Suidas. Passim autem Euphro homines
 commemorat, veluti Phœnicidem, Corydum et
 Phromachum ap. Athen. 8, p. 343, B, quos fere
 a mediæ comœdiæ poetis exagitari videas. Nihilo-
 minus novæ poetam comœdiæ habendum esse
 docet insignis locus incertæ fabulæ, n. 1, ubi Ni-
 comedes Bithyniæ rex commemoratur: quem sui
 nominis primum fuisse probabile est; regnavit
 autem inde ab olymp. 125 (ante Christ. 279-276),
 ut apertum sit fabulam, ex qua fragmentum illud
 est petitum, ante olymp. 126 vix potuisse doceri.
 Neque repugnat huic sententiæ alius locus ap.
 Athen. 3, p. 100, D, ubi pariter coquus quidam
 magistrum laudat, qui Callimedonti, quem flo-
 ruisse constat fere inter olymp. 112-116, vulvam
 suillam optime apparaverit. » *E M.*

I. ΑΔΕΛΦΟΙ.

Athen. 9, p. 379, D: Εὐφρων .. ἐν τοῖς Ἀδελ-
 φοῖς τῷ δράματι ποιήσας τινὰ μάγειρον πολυμαθῆ καὶ
 εὐπαίδευτον, μνημονεύοντά τε τῶν πρὸ αὐτοῦ τεχνι-

FRATRES.

Quum multi fuerint mihi, Lyce, discipuli,
 tu, quia semper cogitas aliquid animumque ad-
 domo egrederis coquus factus [hibes,
 in decem mensibus non totis, peradolescens tulus.
 5 Agis Rhodius piscem solus assavit egregie,
 Nereus autem Chius congrum diis coxit,
 ficus folium album Atheniensis Chariades,
 botulos Aphthonetus, Euthynus lentem;
 symbolas dantibus Ariston ministravit.
 10 jusque nigrum primo successit Lampriæ:
 hi post Sophistas illos antiquos
 alteri exstiterunt inter nos septem Sapientes.
 Ego autem, plurima videns præoccupata

τῶν, καὶ τίνα ἕκαστος εἶχεν ἰδίαν ἀρετὴν, καὶ ἐν τίνι
 ἐπλεονέκτει, ὁμως οὐδενὸς ἐμνήσθη τοιοῦτου, ὃν ἐγὼ
 ὕμιν πολλάκις τυγχάνω παρασκευάζων. λέγει δ' οὖν
 οὕτως,

Πολλῶν μαθητῶν γενομένων ἐμοί, Λύκε,
 διὰ τὸ νοεῖν αἰεὶ τι καὶ ψυχὴν ἔχειν
 ἄπει γεγονώς μάγειρος ἐκ τῆς οἰκίας
 ἐν οὐχ ὅλοις δέκα μῆσι, πολὺ νεώτατος.
 5 Ἄγις Ῥόδιος ὄπτηκεν ἰχθὺν μόνος ἄκρω,
 Νηρεὺς δ' ὁ Χῖος γόγγρον ἤψε τοῖς θεοῖς,
 θρίον τὸ λευκὸν οὐξ Ἀθηνῶν Χαριάδης,
 ἀλλάντας Λεβόνητος, Εὐθύνοσ φασκῖν
 ἀπὸ συμβολῶν συνάγουσιν Ἄριστων (τῶν) πο-
 ρεύς,
 10 ζωμός (τε) μέλας ἐγένετο πρῶτω Λαμπρία·
 οὗτοι μετ' ἐκείνους τοὺς σοφιστὰς τοὺς πάλαι
 γεγόνασιν ἡμῶν ἑπτὰ δεῦτεροι σοφοί.
 Ἐγὼ δ' ὄρων τὰ πολλὰ προκατελιημένα,
 εὐρον τὸ κλέπτειν πρῶτος, ὥστε μηδένα
 15 μισεῖν με διὰ ταῦτ', ἀλλὰ πάντας λαμβά-
 νειν·
 ἴπ' ἐμοῦ δ' ὄρων σὺ τοῦτο προκατελιημ-
 μένον,
 ἴδιον ἐφεύρηκας τι, καὶ τοῦτ' ἔστι σόν.
 Πέμπτην ἔθουον ἡμέραν οἱ Τήνιοι,
 πολλοὶ γέροντες, πλοῦν πολὺν πεπλευκότες,
 20 λεπρὸν ἔριφον καὶ μικρόν· οὐκ ἦν ἐκφορὰ
 Λύκῃ κρεῶν τότε οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ·
 ἐτέρους πορίσασθαι δὴ ἔριφους ἠνάγκασας
 τὸ γὰρ ἦπαρ αὐτῶν πολλάκις σκοποῦμένων,
 καθεῖς κάτω τὴν χεῖρα τὴν μίαν * λαθὼν
 25 ἔρριψας εἰς τὸν λάκκον ἰταμῶς τὸν νεφρῶν,
 πολὺν ἐποίησας θόρυβον. « Οὐδ' ἔχει νεφρῶ »

primus inveni modum furandi id, cujus causa
 15 nemo me odio haberet, sed omnes me accipe-
 [rent;
 tuque, id occupatum a me videns,
 proprium quiddam adinvenisti, et hoc tuum est
 Quinto die ex longa navigatione
 reversi Tenii, cani senes, sacrificabant
 20 leprosum hœdulum: tunc nihil carniū
 efferre Lyeus poterat, nec magister:
 alios parari duos hœdos coegisti;
 nam jecur ejus, sæpe investigatum,
 altera immissa manu prehensum
 25 in foveam jecisti audacter cum renibus,
 et vehementer tumultuatus es. « Nec renes habet »

ἔλεγον· ἔκυπτον οἱ παρόντες ἀποβόλῃ·
ἔθυσαν ἕτερον· τοῦ δὲ δευτέρου πάνυ
τὴν καρδίαν εἰδὼν σε καταπίνοντ' ἐγώ.

30 Παλαι μέγας εἶ, γήγρωσκε· τοῦ γὰρ μὴ
χανεῖν

λύκων διακενής σὺ μόνος εὐρηκας τέχνην.
Χορδῆς ὀθειλίσκους, ἡμέρας ζητουμένους,
δύ' ἐγθῆς ὠμούςς εἰς τὸ πῦρ *ἀπέσπασας,
καὶ πρὸς τὸ δίχορδον ἑτερέτιζες· ἡσθόμην·
35 ἐκεῖνο δρᾶμ' ἦν, τοῦτο δ' ἐστὶ παίγνιον.

Versu 5 libri nonnulli Ἄργις. Cod. B ὄπτακεν, et maluit Meinek. ὄπτα μὲν; ego autem ὄπτεικε μόνος ἰχθὺν ἄκρω. V. 7 θρίον Casaub.; libri θρίον vel ορίον. De Nereo coquo vid. Athen. 7, p. 295, C, et Meinek. Hist. crit. Com. p. 372; de Chariade coquo Sosipatrum Κατάψ v. 11. Deos congruo vescentes habes etiam ap. Philemonem Στρατ. 22. Versum 7 in libris excipit versus 10. Transpositione locum sanavi. Versu 9 enim libri ἀπὸ σ. σ. ἀρίστων πόρους, = i. e. (inquit Mein.) prandiorum sumptus, accusativo a συνάγουσιν pendente. Excidit versus, in quo et nomen coqui et cibus ab eo inventus, denique verbum aliquod legebatur, a quo accusativi suspensi erant, velut εἴρεν, εἰδειν, etc. His omnibus incommodis simplicissimam medelam attuli. V. 10 addidi τε. « Jus nigrum non proprium Lacedæmoniis, sed etiam Atheniensibus in usu fuit: v. Athen. 3, p. 124, A. » E Schweigh. V. 20 libri tautologice λεπτόν. V. 21 sic Porson.; libri τότε λευκῶ κρεῶν vel λευκοκρέων. V. 23 σκοποῦμένων Casaub.; libri κοπούμενον, unus L σκοπ., et v. 25, Dobræus τὸ νεφρῶν pro τὸν νεφρῶν, item v. 26, ubi Schweigh. correxit librorum εἶχε. Ego vero hunc locum sic constituendum esse puto:

τὸ γὰρ ἦπαρ αὐτοῦ, πολλὰκις σκοποῦμένου,
καθεὶς κάτω τὴν χεῖρα τὴν μίαν, λαβὼν
ἔρριψας εἰς τὸν λάκκον ἰταμῶς τῶ νεφρῶ,
πολύν (τ') ἐποίησας θόρυβον. « Οὐδὲ νεφρῶν
ἔχει. »

Ferri non potest λαθῶν. In τῶ νεφρῶ usitate intel-

diebant præsentes, et capita demittebant jaeturæ
[causa:

alium sacrificarunt; sed iterum
hujus eor ego te vidi prorsus avertentem.

30 Magnus jam es; cognosce: quippe artem, qua
[non frustra

hiaret lupus, tu solus excogitasti.

Chordarum verua duo crudarum, toto die quæ-
heri tu in ignem abripuisti, [sita,

ligitur σύν. V. 26 οὐδὲ, ne quidem. Mirantur homi-
nes, præter jecur etiam renes victimæ deesse. V.
28 vox πάνυ pertinet ad καταπίνοντα, traiectione
non inelegante. Frustra Tyrwhitt. ad Toupii
Emend. p. 428, πάλιν. Scribendum autem τοῦ δὲ
τὸ δεύτερον πάνυ. V. 30 = de proverbio λύκος
χαίνει cf. Eubuli Aug. vers. 11, Leutsch. ad Dio-
gen. 6, 20. Ludit in nomine coqui. Aristanetus,
laudante Coraë, λύκος οὖν χανὼν, ὃ Λύκων, ἀπιθε
διακενής. » E M. V. 32 et 33 sic libri, nisi quod PLV
ἰχθῦς pro ἐγθῆς, et omnes ἀποσπασας, quod mutavit
Casaub. Ego scribo

χορδῶν ὀθειλίσκους, ἡμέραν ζητουμένους,
δύο χθῆς ὠμῶν εἰς τὸ πῦρ ἀπέσπασας.

V. 34 πρὸς omittit cod. B, unde Fritzscheus κατὰ
τὸ δίχ., non improbante Meinekio. Versu 35 libri
δρᾶμα, τοῦτο, quod non sufficit.

II. Αἴσχυρα.

« Fortasse scribendum est Αἴσχυρα, nomen
muliebri, v. c. apud Callim. epigr. 53 Anaxan-
dridis erat fabula cognominis. » E M.

Athen. 8, p. 307, E: ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ
νήστεις... E. Αἴσχυρᾶ,

Μίδας δὲ κεστρέυς ἐστὶ· νῆστις περιπατεῖ.

III. Αποιδούσσα.

Heracleon apud Athen. 11, p. 503, A: ὅν ἡμεῖς
ψυχὰ καλοῦμεν, ψυκτηρίαν τινὲς ὀνομάζουσι· τοὺς
δ' Ἀττικοὺς καὶ κωμῶδιν τὸν ψυχὰ, ὡς ξενικὸν ὄνο-
μα. Εὐφρων Ἀποιδούσση,

α. Ἐπὶ δὲ καλέση ψυχὰ τὸν ψυκτηρίαν,
τὸ τευτλίον δὲ σεῦτλα, φακέαν τὴν φακῆν,
τί δεῖ ποιεῖν; σὺ γὰρ εἰπόν. β. Ἵσπερ χρυσίου,
φωηῆς ἀποτίσων, Πυργόθεμι, καταλλαγῆν.

Probabiliter Mein. Εὐφρων pro Εὐφορίων, quod
habent libri. Versu 1 τὸν pro τὴν Casaub., ex Eu-
stathio p. 1632, 13. V. 2 sic Schweigh.; libri τὸ
σευτλίον δὲ τεῦτλα. Meinek. φακέαν pro φακέα,
quum inusitatum sit φακέος. « Ipso φακέα genuini
Attici non magis usi sunt quam dixerunt τραγέα,

et ad dichordum cantitabas. Sensi:

35 illud drama fuit, hic lusus est.

ÆSCHRA.

Midas autem est mugil: jejunos circumit.

VENDENS.

a. Si vero ψυχὰ vocat ψυκτηρίαν,
et τευτλίον σεῦτλα, φακῆν φακέαν,
quid facere debet? die enim tu. b. Ut pro aurei,
pro soni permutatione, Pyrgothemi, numerabit.

pro τραγῆ, κωλέα pro κωλή. Cf. Lobeck. ad Phryn.
p. 78. » V. 3 σὺ pro εὐ Schweigh. V. 4 ἀποτίσων,
intell., ellipsi haud rara, ἐστὶ. Libri ἀπότισον.

IV. Διδύμοι.

1.

Stobæus Flor. 15, 2, cum lemme Εὐφρωνος
Διδύμων (ἐν Διδύμοις ed. Schow.).

Ὁ γὰρ τὸν ἴδιον οἰκονομῶν κακῶς βίον,
πῶς οὗτος ἂν σώσειε τῶν ἔξω τινά;

2.

Ib. 98, 12, cum eodem lemme.

Ἢ Ζεῦ, τί ποθ', ἡμῖν δούς χρόνον τοῦ ζῆν
βραχύν,
πλέκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔᾶς;

V. Θεῶν ἀγορά.

Stob. Fl. 28, 11, in titulo περὶ ἐπιπορκίας. Lemma
Εὐφρωνος Θεῶν ἀγορᾶς.

Καινούς πορίζου, πρὸς σε τῶν θεῶν, θεοὺς,
ἵνα τοὺς παλαιούς μὴ ἴπορκῆς πολλάκις!

Versu 1 libri κ. πορίζου με θεῶν θεοὺς, quæ mani-
festo corrupta sunt. Præclare Bailejus Com. gr. 1,
p. 76, ita, ut edidi, laudato Valek. ad Phœniss.
1659 (1567). Forte πρὸς excidisse videtur post
πορίζου, et τῶν ante θεῶν. Potest quoque ut τῶν te-
mere omissum fuerit a librariis.

VI. Θεῶποι.

Athen. 9, p. 399, B: μνημονεύει αὐτῶν (τῶν
θεῶν) καὶ E. δ κωμικὸς ἐν Θεωροῖς,

Λοβός τις ἐστὶ καὶ ψυαὶ καλούμεναι·
ταύτας ἐπιτεμῶ, πρὶν θεωρῆσαι μάτην.

Versu 2 libri τ. ἐπιτεμῶν πρ. θ. μαθῶν. « Constat,
qui θεωρίας causa peregre abirent, ante profectio-
nem hostiæ exta consuluisse. » E M., qui frustra

GEMINI.

1.

Nam qui propriam vitam male instituit,
quomodo hic alienorum aliquam servet?

2.

O Juppiter, quum breve nobis dederis vitæ tempus,
cur sine curis id plectere nos non sinis?

DEORUM CONCIO.

Novos excogita, per te deos oro, deos,
ne, per veteres jurans, sæpe pejeres!

THEORI.

Est lobus qui vocatur, et lumbi;
hos præcidam, priusquam frustra obeam theoriam.

tuetur verba ἐπιτεμῶν et μαθῶν. Apparet ex h. l.
iis, qui theori munus obire vellent, propterea que
sacrificarent, opus fuisse præcisus hostiæ lobo he-
patis et lumbis.

VII. ΜΟΥΣΑΙ.

Athen. 8, p. 343, B, de famosis lurconibus
dicens: E. δὲ ἐν Μούσαις,

Φοινικίδης δ' ὡς εἶδεν ἐν πλῆθει νέων
μεστὴν ζέουσαν λοπάδα Νηρείων τέκνων,
ἐπίσχετ' ὀργῆ χειράς ἡρεθισμένος,
« Τίς φησιν εἶναι δεινὸς ἐκ κοινοῦ φαγεῖν;
5 τίς ἐκ μέσου τὰ θερμὰ δεινὸς ἀρπάσαι;
ποῦ Κόρυδος, ἢ Φυρόμαχος, ἢ Νείλου βία;
ἴτω πρὸς ἡμᾶς, καὶ τάχ' οὐδὲν μεταλάξοι. »

Versu 1 et 6 Phœnicides, Corydus, Phromachus,
Nilus, parasiti. V. 3 male libri χειράς ἡρεθισμένας.
V. 4 Τίς φησιν, etc., intelligendum φάμενος vel
quiddam simile, ut passim. V. 6 Νείλου βία, h. e.
Nilus: periphrasis homerica, per jocum usurpata.
Male libri Νίλλου (A) aut Κόλλου.

VIII. ΠΑΡΑΔΙΔΟΜΕΝΗ.

Athen. 3, p. 100, D, de vulva suilla dicens:
E. δ' ἐν Παραδιδομένῃ,

Οὐμὸς διδάσκαλος δὲ μήτραν σκευάσας
παρέθηκε Καλλιμέδοντι, κάσθιονθ' ἄμα
ἐποίησε πηδᾶν, ὅθεν ἐκλήθη Κάραβος.

« Lusus jocique gratia hæc ficta. Veram cognomi-
nis Callimedonti hærentis rationem ipse Athen.
indicavit, p. 104, D: παῖδες ἐπεισῆλθον, φέροντες
ἐπὶ δίσκων κάραβους μείζονας Καλλιμέδοντος τοῦ βή-
τορος, ὅς διὰ τὸ φιληδεῖν τῷ βρώματι κάραβος ἐπεκλή-
θη. » E M. Ob numeros scribo versu 1

Οὐμὸς δὲ μήτραν σκευάσας διδάσκαλος,
et versu 3 πηδᾶν ἐποίησ', ὅθεν etc.

MUSÆ.

Phœnicides autem ut vidit in turba juvenum
plenam patinam ferventem liberorum Nerei,
ira concitus protendit manus, (dicens)
« Quis fortem se esse ait ad edendum de communi?
5 quis fortis ad rapiendum e medio calida?
ubi est Corydus, aut Phromachus, aut Nili vis?
accedat ad nos, et fortasse, posterior veniens, ni-
[hil reliqui ceperit.

TRADITA.

Magister meus vulvam paratam
Callimedonti apposuit, et comedentem simul
saltare fecit; unde Carabus appellatus est.

IX. ΣΥΝΕΦΗΒΟΙ.

Athen. 9, p. 377, D : ὁ δ' ἐν τοῖς Εὐφρονος Συνεφεβίοις μάγειρος ἀκούσατε οἷα πραινεῖ,

Ὅταν ἐρανισταῖς, Καρίων, διακονῆς,
οὐκ ἔστι παίζειν, οὐδ' ἄ μεμάθηκας, ποιεῖν.
Ἐχθὲς κεινδύνευκας· οὐδεὶς εἶχέ σοι
κωιδίως ὄλωσ γὰρ ἦπαρ, ἀλλ' ἦσαν κενοί·

5 εἰς κέφαλος ἠλλοίωτο. Δεῖ δὲ, Καρίων,
ὅταν μὲν ἔλθῃς εἰς τοιοῦτον συρφετόν,
Δρόμωνα, καὶ Κέρδιον, καὶ Σωτηρίδην,
μισθὸν διδόντας, ὅσον ἂν αἰτήσῃς, ἀπλῶς
εἶναι δίκαιον, οἱ δὲ νῦν βαδίζομεν

10 εἰς τοὺς γάμους, ἀνδροφόνον. Ἄν τοῦτ' αἰ-
σθάνῃ,

ἐμὸς εἰ μαθητὴς καὶ μάγειρος οὐ κακός.
Οὐ καιρὸς εὐκτὸς, ὠφελοῦ φίλαργγρος
ὁ γέρον, ὁ μισθὸς μικρός· εἰ σε λήψομαι
νῦν μὴ κατεσθίοντα καὶ τοὺς ἄνθρακας,

15 ἀπόλωλας! εἴσω πάραγε· καὶ γὰρ οὐτοσί
προσέρχῃ ὁ γέρον· ὡς δὲ καὶ γλίσχρον βλέ-
πει!

Versu 2 ἄ μεμάθηκας, quæ didicisti, « h. e. furta committere, ut solent famuli coquorum. » Casaub. V. 5 inepte libri ἐγκέφαλος. Etiam Casaub. cogitabat de κεφάλῳ, pisce delicato e genere mugilum : vid. Aristot. H. A. 5, 9, 6, etc. V. 7 Soterides ipse fuit coquus : vide incertarum hujus comœdiarum fragm. 1. V. 8 sic Dindorf.; libri αἰτήσας. V. 9 iidem οὐ δέ. V. 10 ἀνδροφόνον, h. e. insigniter improbum ac furacem. V. 12 vulgo, contraria ac qua opus est sententia, ὁ καιρὸς ε. V. 14 « locutio

EPHEBI SODALES.

Si symbolam dantibus, Cario, ministras, non licet ludere, nec, quæ didicisti, facere. Heri in periculum venisti : nullus enim omnino gobius habebat hepar, sed erant vacui;

5 unus capito surreptus fuit. Oportet autem, Cario, ubi veneris ad ejusmodi colluviem, Dromone, et Cerdone, et Soteride mercedem dantibus, quantam proposcisti simpli-

justum esse; ibi vero, quo nunc imus ad nuptias, homicidam. Hoc si intelligis, meus es discipulus nec malus coquus. Ubi tempus optabile est, lucrare; hic avarus est senex, et merces parva : si nunc te depre-

15 non ipsos carbones devorantem, [hendero] periisti! Intro due te : nam hic accedit senex. Ut etiam maligne spectat!

proverbialis de hominibus voracissimis. Ion Tragicus ap. Athen. 10, p. 411 B, de Hercule :

ὑπὸ δὲ τῆς ἀπληστίας
κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας.
V. 15 αὐτὸς, quod libri ante οὐτοσί habent, expunxit Dindorf. V. 16 Aristophanes Vesp. 900 (866) : ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει! » E M.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 1, p. 7, D : Νικομήδει, τῷ Βιθυνῶν βασιλεῖ, ἐπιθυμήσαντι ἀφύης (μακρὰν δὲ καὶ οὗτος ἦν τῆς θαλάσσης) μάγειρός τις, μιμησάμενος τὸ ἰχθυῖδιον, παρέθηκεν ὡς ἀφύας. ὁ γοῦν παρ' Εὐφρονι τῷ κωμικῷ μάγειρός φησιν

α. Ἐγὼ μαθητὴς ἐγενόμην Σωτηρίδου,
ὃς ἀπὸ θαλάττης Νικομήδει δώδεκα
ὄδον ἀπέχοντί (γ') ἡμερῶν πρώτος ποτε
ἀφύην ἐπιθυμήσαντι χειμῶνος μέσου

5 παρέθηκε, νῆ Δί', ὥστε πάντας ἀνακραγεῖν.

β. Πῶς δὲ δυνατόν τοῦτ' ἐστὶ; α. Θῆλειαν
λαβὼν
γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμε λεπτὰ καὶ μακρὰ,
τὴν ὕψιν αὐτῆς τῆς ἀφύης μιμούμενος,
ἀποζέσας, ἔλαιον ἐπιζέας, ἄλας

10 δούς μουσικῶς, μήκωνος ἐπιπάσας ἄνω
κόκκους μελαίνης τὸν ἀριθμὸν δωδέκα
περὶ τὴν Σκυθίαν ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν·
καὶ Νικομήδης, γογγυλίδα μασώμενος,
ἀφύης τότε ἔλεγε' ἐν τοῖς φίλοις ἐγκώμιον.

15 Οὐδὲν ὁ μάγειρος τοῦ ποιητοῦ διαφέρει·
ὁ νοῦς γὰρ ἐστὶν ἐκατέρῳ τοῦτων τέχνη.

EX INCERTIS FAB.

a. Ego discipulus fui Soteridis, qui Nicomedi, iter duodecim dierum distanti a mari, primus aliquando apuam concupitam hieme media [rent.] apposuit, per Jovem, ita, ut omnes conclamab. Quomodo autem hoc fieri potest? a. Rapum fertile sumptum in parva et longa frusta disse-

magnopere imitatus ipsius apuæ adspectum, iisque coctis, oleo affuso, salibus

10 perite datis, papaveris nigri granis superne inspersis duodecim numero, hoc in Seythia desiderium finivit : et Nicomedes, rapum comedens, tunc apuam inter amicos prædicavit.

15 Non differt coquus a poeta : utrique enim pro mente est ars.

V. 3 libri voce ἡμερῶν molestius trajecta, ὁ ἀπ. πρώτος ἡμερῶν ποτε. V. 4 iidem ἀφύης, quo accepto desideratur accusativus pertinens ad παρέθηκε. Nunc ἀφύης facile intelligitur in participio ἐπιθ. vel hoc absolute dictum est. Literæ ν et σ passim confusæ. V. 5 ita Mein.; libri παρέθηκεν ἡδεῖας vel ἡδεῖς. V. 7 sic Porson. et Elmsl. ad Acharn. 300, ex Suida qui εἰς μακρὰ καὶ λεπτὰ, codd. BCD ἔτεμε λεπτὰ (sine εἰς), VL ἔτεμεν εἰς λεπτὰ σφόδρα. Ego malim γογγυλίδ' ἔτεμεν εἰς λεπτὰ καὶ μακρὰ, σφόδρα, deleto ταύτην inutili. V. 11 δωδέκα cod. L.; alii δώδεκα, versu claudicante. V. 12 ἔλυσε idem cod. L.; ἔγλυσε V. Porson. ἔπασσε, cuius nec vola nec vestigium in libris. V. 14 perperam libri ἔλεγε τοῖς φίλοις.

2.

Stobæus Flor. 6, 21, cum lemm. Εὐφρονος.

Οὐκ ἔστι μοιχοῦ μεῖζον οὐδὲ ἐν κακόν·
ἐν ταῖς γὰρ ἐτέρων βούλετ' ἀτυχίας τρυφᾶν.

XC.

MACHON.

« Macho, Apollodori Carystii æqualis, patria Corinthius sive Sicyonius, Aristophanis grammatici magister, qui floruit sub Ptolemæis Philopatore et Euergeta. Athen. 6, p. 241, F. : Μάχων ὁ κωμωδιοποιός, ὁ Κορίνθιος μὲν ἢ Σικυώνιος γενόμενος, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τῇ ἐμῇ καταβίους, καὶ διδάσκαλος [γενόμενος] τῶν κατὰ κωμωδίαν μερῶν Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ· et 14, p. 664, A : Μάχων δ' ὁ Σικυώνιος τῶν μὲν κατ' Ἀπολλόδορον τὸν Καρύστιον κωμωδιοποιὸς εἰς ἐστὶ καὶ αὐτὸς, οὐκ εἰδὼς δ' Ἀθήνησι κωμωδίας τὰς ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· paucisque interjectis : ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης ἐσπούδασε συσχελάσαι αὐτῷ, νέος ὢν. Alexandria quum docuerit fabulas, in Atticorum Comicorum historia omitti potuit, fateor; sed Alexandrinis illis Atticorum ingenium exprimentibus locus inter ceteros comœdiæ auctores non videbatur esse denegandus. De poetica viri indole Athen. p. 664, A : ἦν δ' ἀγαθὸς ποιητὴς, εἰ τις ἄλλος τῶν μετὰ τοὺς

2.

Non est mæcho majus quodecumque malum : in aliorum enim infortuniis vult lascivire.

INSCITIA.

Suavius nihil est mihi mattya. Hoc utrum primi Macedones nos docuerint Atticos, an revera dii, nescio; sed peritissimi quidem ejuſquam inventum [est.]

ἑπτὰ. Ibidem epigramma sepulcro ejus inscriptum legitur hoc :

Τῷ κωμωδογράφῳ, κουφὴ κόνι, τὸν φιλάγωνα
κισσὸν ὑπὲρ τύμβου ζῶντα Μάχωνι φέροις,
οὐ γὰρ ἔχεις κηφῆνα παλίμπλουτον, ἀλλ' ἄρα τέχνης
ἀξιὸν ἀρχαίης λείψανον ἡμπίεσας.
τοῦτο δ' ὁ πρέσβυς ἔρει, « Κέκροπος πόλι, καὶ παρὰ
Νεῖλω

ἔστιν ὅτ' ἐν Μούσαις ὄριμν πέφυκε μέλι. »

Præter dramata Machon versibus senariis scripsit Χρείας, in quibus multa multorum festive dicta retulit. Ampli, ut videtur, operis fragmenta plurima servavit Athenæus. » E M.

I. ΑΓΝΟΙΑ.

Athen. 14, p. 664, A, de mattya (v. annot. ad Aristoph. Nub. 445) : ἐποίησε δὲ καὶ οὗτος (Machon) ἐν δράματι Ἀγνοίας ταυτί,

Ἴδιον οὐδὲν ἐστὶ μοι τῆς ματτύης.
Τοῦτ' εἶτε πρώτοι Μακεδόνες τοῖς Ἀττικοῖς
κατέδειξαν ἡμῖν, εἶτε πάντως οἱ θεοί,
οὐκ οἶδα· πλὴν τινὸς ἐστὶ γε μουσικωτάτου.

Versu 3 κατέδειξαν cod. L.; ceteri κατεδίδαξαν. Ibid. inepte codd. πάντες. Immo πάντως, h. e. ἀληθῶς : cf. Aristoph. Plut. 273, etc. V. 4 libri πλὴν ἐστὶ γε μουσ. τινός. Inutiliter Schweigh. πλὴν γ' ὅτι μουσ. τινός.

II. ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Athen. 8, p. 345, F : εἴρηται δὲ καὶ ὄψοράγος, ὃ ἐταῖροι, καὶ τὸ ὄψοραγεῖν... Μάχων Ἐπιστολῆ,

ὄψοράγος εἰμί· τοῦτο δ' ἐστὶ τῆς τέχνης
θεμέλιον ἡμῖν. Προσπεπονθέναι τι δεῖ
τὸν μὴ τὰ παρατεθέντα λυμανοῦμενον·
πεφροντικῶς αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἔσται κακός·
5 ἐπεὶ τ', ἐπὶ ἢ καθαρὰ τᾶσθητήρια,
οὐκ ἂν διαμάρτοι γ', ἐψάλεον γεύου πικρά.
Ἄλας οὐκ ἔχει, προσένεγκ' ἔτ' ἐπιδειτᾶι
τινός,
πάλιν γε γεύου· συμμετρίαν ὡς ἀρμόσσης,

EPISTOLA.

Opsonii sum edax : hoc enim artis nostræ fundamentum est. Insuper plecti utcumque debet, qui non est læsurus adstantia : sibi enim prospiciens haud male coquet :
5 quoniam, si puri sunt sensus, non erraverint, sæpius gusta cibos. Sal non habent : adde; adhuc aliquo indigent : denuo quidem gusta : symmetriam ut efficias.

ὡς περ ἐπίτεινε λύραν, ἕως ἂν ἦδος ᾦ·
10 εἶθ' ὅπταν ἦδη πάντα συμφωνεῖν δοκῆ,
ἔσαγε διὰ πασῶν Νικολαίδας Μυκονίας.

Versu 2 ita Dindorf. Libri θεμέλιος, quum anteceditat τοῦτο. V. 3 τὰ παρατεθέντα, *apposita*, non cocta ad edendum, quæ est solennis verbi significatio, sed *præposita* coquo apparanda. Quare Meinek. requirebat παραδοθέντα. Versibus 5-9 vulgo ἔπειτ' ἐπὶ τῆς κ. τὰσθ... διαμάρτοις. ἔψε καὶ γεύου (sic Coraes ap. Schweigh. pro mendoso γέ οὐ). ἔτ' (hoc additum a Jacobsio) ἐπιδειχταί (« sic Plato in Protagora aliisque locis ἔτι ἐπιποθῶ. » *Mein.*) τινος ἑτέρου (hoc legitur quidem in codd. AB, sed omissum est in PVC, glossema scilicet) πάλιν γεύου συμμετρίας ἀρμόσθι ὡς περ λύραν ἐπιτειναί γ' ὡς ἦδος εἶ. Meinek. vocibus alterius versus ad alterum relatis,

ἑτέρου, πάλιν γεύου σὺ μέχρι ἂν ἦδος ᾦ.
Jacobs. πάλιν γεύου σὺ μέτρι' ἀναρμόσθι, ὡς περ λ. ἐπιτεινέ γ' ἕως ἂν ἦδος ᾦ. Procul dubio verum ἦδος, de quo dixi ad Iliad. 1, 576. V. 10 δοκῆ Jacobs. Cod. A δοκῆς, PVL δοκεῖ. V. 11 διὰ πασῶν. « In usu formularum artis musicæ ad coquinariam translaturum videtur esse imitatus Damoxenum Synt. 55 seq.; cf. Athenionem Samothrac. 31. Tum Νικολαίδας Dindorf. pro Νικολαίδας, quas, aliunde incognitas, probabiliter Casaub. intelligit meretrices, tum gratiosas apud juvenes, quas coquus adducere ad convivium jubetur. » *E M.*, qui servata codicum scriptura εἶσαγε: « Perdignus, inquit, memoratuhic versus est propter anapesti cum dactylo conjunctionem; cujus rei, quæ passim exempla reperiuntur, emendata sunt, vel emendari debent, ad unum omnia; Machonis autem versus omnem emendandi conatum pertinaciter respuit. » Verum ἐς non minus usurpant Attici quam eis: itaque scribendo εἶσαγε difficultatem facillime abstuli. Frequentiores breves in tribracho et anapesto conjunctis aptæ sunt rei ludicræ et lætæ. De *Mycono* Cyclade insula ex majoribus, vid. Bæhr. ad Herodot. 6, 118.

velut lyræ chordas intende, dum expedit;
10 dein, quum jam consonare omnia videntur,
introduc harmonia diapason Nicolai filias Myco-
ETOLUS.]nias

Homo quum sis, offendisti: in vita enim
miraculosum, si cui perpetuo successit.

HOMICIDA.

1. Philosophorum insanos huc voco,

XCI.

BATO.

« Arcesilai æqualis, florens circa olymp. 125 (ante Chr. nat. 279-276). Plutarchus De discr. am. et adulat. p. 55, C: καὶ Βάτωνι (male libri Βάττω, nec recte Suidas et Eudocia p. 93, Βάτων, Stobæus eumque secutus Photius Bibl. 167, p. 374, Βάθων) τὴν σχολὴν ἀπέπειν Ἀρκεσίλαος, ὅτι πρὸς Κλεάνθην (Stoicum, cujus habemus hymnum in Jovem) στίχον ἐποίησεν ἐν κωμῳδίᾳ πείσαντος δὲ τὸν Κλεάνθην καὶ μεταμελουμένου δηγλάγγη. Fabulæ ejus commemorantur quattuor, quarum fere argumentum est philosophorum tunc vigentium, Cynicorum, Stoicorum, Epicureorum, irrisio. » *E M.*

I. ΑΙΤΩΛΟΣ.

Stobæus Flor. 98, 18. Βάθωνος (sic) ἐξ Αἰτωλοῦ, et 105, 30, cum eodem lemme, nisi quod cod. Voss. Αἰτωλῶν habet.

Ἄνθρωπος ὢν, ἑπταίικας· ἐν δὲ τῷ βίῳ
τεράστιον, εἴ τις εὐτύχηκε διὰ βίου.

Versu 2 vulgo τέρας ἐστίν, εἰ, male deproperata voce τέρας. Scripsi τεράστιον.

II. ΑΝΔΡΟΦΟΝΟΣ.

1.

Atlen. 4, p. 163, B: Βάτων δὲ ὁ κωμικός ἐν Ἀνδροφόνῳ φησίν

Τῶν φιλοσόφων τοὺς ἄφρονας ἐνταυθαῖ καλῶ,
τοὺς ἀγαθὸν αὐτοῖς οὐ διδόντας οὐδὲ ἐν,
τοὺς τὸν φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς περι-

πάτοις
καὶ ταῖς διατριβαῖς, ὡς περ ἀποδεδρακῶτα.

5 Ἄνθρωπ' ἀλάστωρ, διὰ τί, συμβολὰς
ἔχων,

νήφεις; τί τηλικούτον ἀδικεῖς τοὺς θεούς;
τί τάργγυριον, ἄνθρωπε, τιμιώτερον
αὐτῷ τέθεικας ἢ πέφυκε τῆ φύσει;
ἀλυσιτελής εἰ τῆ πόλει, πίνων ὕδωρ.

qui bonum sibimet ipsis nullum dant,
qui sapientem indagant in sermonibus
quæstionibusque tanquam fugitivum.

5 Homo vexator, quid, symbolas habens,
jejunas? cur tantam injuriam infers diis?
cur, homo, argentum pretiosius
tibi fingis quam est natura?
inutilis es urbi, aquæ potor:

III. EYEPΓETAI.

Athen. 14, p. 662, C: ἀσιδίμων δ' ὀφάρτυϊν
ὀνόματα καταλέγει Βάτων ἐν Εὐεργεταῖς οὕτως,

Εὐ γ', ὦ Σιδύνη! τὰς νύκτας οὐ καθεύδομεν,
οὐδ' ἀνατετράμμεθ', ἀλλὰ κάεται λύχνος,
καὶ βιβλίον ἐν ταῖς χερσὶ, καὶ φροντίζομεν,
τί Σόφων καταλέλοιπ', ἢ τίς ἡμῖν Ἀκτίδης
5 ὁ Χίος, ἢ Τυνδάριχος ὁ Σικυώνιος,
ἢ Ζωπυρίνος. β. Αὐτὸς εὐρηκας δὲ τί;
α. Τὰ μέγιστ'· ἐπέσει ταῦτα τοὺς τεύνη-
κῶτας.

Commode Porsonus indicavit Polluc. 6, 70: πολλὰ δ' ἂν εἴη τῶν περὶ τὴν ἠδοντικὴν σκευασίαν ἀνεξευρεῖν ἐκ τῶν ὀφουποιητικῶν συγγραμμάτων Πανταλέοντος, καὶ Μηθαίου, καὶ Ζωπυρίνου, καὶ Σόφωνος, καὶ Ἡγησίππου, καὶ Παζάμου, καὶ Ἑπαινεύτου· συν-αριθμοῖτο δ' ἂν τούτοις Ἡρακλείδης τε ὁ Συρακούσιος, καὶ Τυνδάριχος ὁ Σικυώνιος, καὶ Σιμωνακτίδης ὁ Χίος, καὶ Γλαύκος ὁ Λοκρὸς, ὀφουποιητικῆς πραγματείας σοφισταί. V. 1 Σιδύνη videtur servæ nomen esse, quæ vinum attulerit. V. 2 librorum scripturam ἀναγεγραμμένα sic explicat Porsonus Misc. p. 247: *nomina nostra non publicis tabulis in foro et similibus locis inscripta sunt, sicut aliorum coquorum.* Quod nihil ad rem. Scripsi ἀνατετράμμεθα, *volutari solemus* in lecto insomnes. Ibidem libri καίεται. V. 3 ita nos. Libri βιβλίον ταῖς χερσὶ. Porsonus βιβλί' ἐν τ. χ. V. 4 libri sic fere: τί σοφὸν καταλέλοιπεν ἢ τίς ἡμῶν ἀκτίδης. Bene Porson. Σόφων, restituto coqui nomine satis noto. Sed quis probet inusitatum, quod obtrudit Polluce auctore Σημωνακτίδης? Codices Ἀκτίδης, nomen verosimile, apud alios adhuc non inventum. Hoc tuto acceperimus. V. 5 Τυνδάριχος cum Polluce. Porsonus pro Τυνδαρικός. Ego suspicor poetam scripsisse Τυνδάρεος. V. 6 libri Ζωπύρινος. Versu 8 Batonis manum nos agnovisse confidimus. Legebatur α. Τὰ μέγιστα. β. Πόσα (Schweigh. ποῖα) ταῦτα. α. Τοὺς τεύνη.

10 τὸν γὰρ γεωργὸν καὶ τὸν ἔμπορον κακοῖς,
ἐγὼ δὲ τὰς προσόδους καλὰς μεθύων ποιοῦ·
ἐπειθ' ἔωθεν περιάγεις τὴν λήκυθον,
καταμανθάνων τοῦλαιον· ὥστε περιφέρειν
ὀρολόγιον δόξει τις, οὐχὶ λήκυθον.

Versus 3 et 4 etiam in Synexapatonte posuit. Versu 1 scripsi ἄφρονας. Libri mendo mirabili, sed facile explicando, σῶφρονας. V. 3 « τὸν φρόνιμον, *sapientiam*. Compares Thucydideum vocabulum ὁ παράλογος, et ὁ ἄτοπος in Menandri Monost. 339. (V. 8 dedi αὐτῷ. Vitiose libri αὐτοῦ, nec recte Dobræus αὐτοῦ. V. 11 malim, melioribus numeris, καλὰς μεθύων. *Both.*) V. 13 καταμανθάνων τοῦλαιον, *diligenter explorans, quod in ampulla inest, oleum.* Apte comparat Schweigh. epigramma ap. Athen. 4, p. 162, A, in quo philosophi appellantur βλεπέλαιοι, et Epictetum Diss. 1, 24, 11, in philosophi cynici supellectile commemorantem λήκυθον καὶ πήραν. V. 14 ὀρολόγιον intellige viatorium, seu pensile, qualia dicit Vitruvius 9, 9. Paciaudus Monum. Peloponn. 1, p. 52, opportune Herculanensis solaris admonet, cujus summa est cum ampulla olearia similitudo. » *E M.*

2.

Athen. 7, p. 279, C: καὶ ἐν τῷ Ἀνδροφόνῳ δὲ ἐπιγραφόμενῳ ὁ αὐτὸς Βάτων, διαπαίζας τινὰ τῶν ἐπειτικῶν φιλοσόφων, ἐπιφέρει

Ἐξὼν γυναικ' ἔχοντα κατακεῖσθαι καλῆν,
καὶ Λεσβίου χυτρίδε λαμβάνειν δύο,
ὁ φρόνιμος ἐστὶ τοῦτο, τοῦτο τὰγαθόν.
Ἐπίκουρος ἔλεγε ταῦθ' ἂ νῦν ἐγὼ λέγω.

5 Εἰ τοῦτον ἔζων πάντας, ὃν ἐγὼ ζῶ, βίον,
οὐτ' ἄτοπος ἦν ἂν οὔτε μοιχὸς οὐδὲ εἷς.

V. 3 sic Casaub.; τοῦτο τὰγαθὸν BCP; τοῦτ' ἀγ. A. τοῦτο τοῦτ' ἀγ. VL. Versu 6 Grotius: « non mihi videtur, quod Casaubono placet, dicere poeta, sublatis honesti et inhonesti discrimine nulla fore peccata, sed, si ipsius consilio uterentur ceteri, contentos fore permissis voluptatibus. »

10 agricolam enim et mercatorem lædis;
ego autem inebriatus magnifico reditus.
Tum mane ampullam circummagis,
oleum explorans, ut horologium
te circumferre, non ampullam, aliquis putet.

2.

Quum liceat mulierem venustam tenenti accum-
et Lesbii *vini* ollulas duas habere, [bere,
prudens hoc est, hoc bonum.
Epicurus dicebat hæc, quæ nunc ego dico.

5 Si hanc, quam ego vivo, vitam omnes viverent,
neque ineptus neque mæchus quisquam esset.
BENEFICI.

a. Euge, Sibyne! noctes non dormimus,
nec volutamus, sed accensum est lumen,
et liber in manibus, cogitamusque,
quid Sophon reliquerit, vel, quis nobis sit Ae-
5 Chius, aut Tyndarichus Sicyonius, [tides
aut Zopyrinus. b. Invenisti autem tu ipse aliquid?
a. Maxima: hæc adigent mortuos.

IV. ΣΥΝΕΞΑΠΑΤΩΝ.

1.

Athen. 3, p. 103, C : καὶ Βάτων δ' ἐν Συνεξαπατῶντι, δυσχεραίνοντα ποιήσας μειρακίου πατέρα, ὡς διαφθαρέντος κατὰ τὴν δίαίταν ὑπὸ τοῦ παιδαγωγοῦ, φησίν,

α. Ἀπολώλεκας τὸ μειράκιόν μου παραλαβῶν,

ἀκάθαρτε, καὶ πέπεικας ἐλθεῖν εἰς βίον ἀλλότριον αὐτοῦ * καὶ πότους ἐπιθυνοῦς πίνει διὰ σέ νῦν, πρότερον οὐκ εἰθισμένους.

5 β. Εἶτ', εἰ μεμάθηκε, δέσποτα, ζῆν, ἐγκαλεῖς;

α. Ζῆν δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦθ'; β. ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί·

ὁ γούν Ἐπίκουρος φησιν εἶναι τάγαθὸν τὴν ἡδονὴν δῆπουθεν· οὐκ ἐστὶν δ' ἔχειν ταύτην ἐτέρωθεν, ἐκ δὲ τοῦ ζῆν παγκάλως οἴσουσ' ἅπαντες ἂν τυχῶν δόσεις ἅμα.

α. Ἐόρακας οὖν φιλόσοπον (εἰπέ μοι) τινὰ μεθύοντ', ἐπὶ τοῦτοις θ', οἷς λέγεις, κηλοῦμενον;

β. Ἄπαντας· οἱ γὰρ τὰς ὄρυς ἐπηρεκότες καὶ τὸν φρόνιμον ζητοῦντες ἐν τοῖς περιπάτοις

15 καὶ ταῖς διατριβαῖς, ὥσπερ ἀποδεδρακότες, οὕτως, ἐπὶ γλαυκίσκες αὐτοῖς παρατεθῆ, ἴσασιν, οὐ δεῖ πρῶτον ἄψασθαι τόπου, καὶ τὴν κεφαλὴν ζητοῦσιν ὥσπερ πράγματός, ὥστ' ἐκπεπληχθαι πάντας.

Iterum apponit Athen. 7, p. 279, A. Versu 1 primo loco μου τὸ μειράκιον, v. 4 εἰθισμένον. V. 3

FRAUDIS SOCIUS.

1.

a. Perdidisti juvenem a me acceptum, impure, eique persuasisti ut vitam incipiat alienam a sua : quippe potus matutinos bibit per te, antea non consuetus.

5 b. Igitur, si vivere didicist, here, id opprobras? a. Vivere autem hoc est? b. Ut sapientes dicunt : velut Epicurus quidem ait, bonum esse voluptatem scilicet; non potest autem hæc aliunde haberi, sed optime vivendo

10 omnes omnia fortunæ dona simul auferent.

a. Vidistine igitur, die mihi, philosophum aliquem ebrium, et his, quæ dieis, delectatum? b. Omnes : nam superciliis sublatis, et sapientem quærentes in sermonibus

scribo αὐτοῦ γ', ὡς πότε. V. 9 primo loco δὲ καλῶς De re laudant Epicuri κυρίαν δόξαν ap. Diog. La. 10, 140 : οὐκ ἐστὶν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμου καὶ καλῶς καὶ δικαίως. V. 10 libri altero loco εὐσως ἅπαντας ἢ, primo VL ὡ σωσία πάντη, codd. fere εὐσωσία πάντη. Pro ἢ Grotius ἦ. Manifeste corrupta tentavi corrigere. V. 11 ἐόρακας σὺ primo loco. V. 13 pro γὰρ altero loco γούν. V. 16 οὕτως recte Schweigh. ad ὅστις v. 19 refert, tam bene norunt, ut etc. V. 18 libri ὡσπερὶ πράγματός, correxit Porsonus. « Quid sit πράγματός κεφαλή sive potius κεφάλαιον ex rhetoribus notum : cf. Ernesti Lex. technol. » E M.

2.

Athen. 15, p. 678, F : σὺ γὰρ εἶ δὲ τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις οὐ μόνον ἀπόρρητα ἐκλέγων, ἀλλὰ καὶ διορῶτων, καθάπερ οἱ παρὰ Βάτωνι τῷ κωμωδιοποιῷ ἐν Συνεξαπατῶντι φιλόσοφοι.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Stobæus Flor. 6, 19, cum lemmate Βάθωνος.

Πολλῶν σφόδρ' ὄντων χιτέρων ἐν τῷ βίῳ, ἐφ' οἷς ἅπαντες εἰκότως θορυβοῦμεθα, μάλιστα' ἐμοὶ δῆπουθε κινούσιν χολὴν οἱ τῶν τρόπων φάσκοντες ἐπιεικῶν ἐρᾶν καὶ λανθάνειν δοκοῦντες, ὅτι πεπλασμένως τὸ πρᾶγμα παρακινούσι, κοῦκ ἀληθινῶς. Τίνα γὰρ ἔχει, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, διαφορὰν ὁ τῶν νεωτέρων τε καὶ λαιῶν τρόπος παρ' ὃν οἱ δασεῖς ἔχουσι καὶ προβεβηκότες.

Ad sententiam Mein. confert Amphidid Dithyr. fragm. 2. Versu 4 legebatur ἐπεικῶς. V. 6 libri παρακινούσι. Verum opinor παρακινούσι. Medicorum vox παρακινεῖν.

10 orationibusque, tanquam fugitivum, si quando glauciscus iis appositus est, tam bene sciunt, quo loco primum tangi debeat, et velut caput rei quærunt ita, ut omnes obstupescant.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Quum alia quoque permulta sint in vita, quibus omnes merito turbamur, imprimis sane bilem mihi movent isti, qui mores decentes se amare dicunt, et clam esse existimant, se fictam rem agere, non veram.

Quo enim, per Minervam, differunt juniorum et glabrorum mores a barbatorum ac provectorum ætate?

2.

Plutarchus De adul. et am. p. 55, C. Βάτων (Βάτωνι) τὴν σχολὴν ἀπέπειεν Ἀρκεσίλαος, ὅτι πρὸς Κλεάνθην στίχον ἐποίησεν ἐν κωμωδίᾳ· πείσαντος δὲ τὸν Κλεάνθην καὶ μεταμειλομένου διηλλάγη.

XCII.

EPINICUS.

Suidas : Ἐπίνικος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Ὑποβαλλόμεναι. « Male Eudocia p. 166 Ἐπ. κωμ. ἀρχαῖος; novæ enim comædiæ poetam fuisse, vel hoc documento intelligitur, quod unam fabularum Mnesiptolemi nomine inscripsit, qui fuit historiarum scriptor magnæ auctoritatis apud Antiochum M. Floruit igitur inter ol. 120 et 130 (ante Chr. nat. 299-259). Cf. fragm. Mnesiptolemi. » E M.

I. ΜΝΗΣΙΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Athen. 10, p. 432, B : ἐπινον οἱ πολλοὶ καὶ ἀλφίτα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ, ὡς ὁ Δελφὸς Ἡγήσανδρος φησιν. Ἐπίνικος γούν, Μνησιπτολέμου ἀνάγνωσιν ποιησαμένου τῶν ἱστοριῶν, ἐν αἷς ἐγέγραπτο, ὡς Σέλευκος ἀπηλφίτισε, γράψας δῶμα Μνησιπτολέμου, καὶ κωμωδῶν αὐτὸν, ὡς (libri καὶ) περὶ τῆς πόσεως ταῖς ἐκείνου (Seleuci) χρώμενον (iid. χρώμενος) φωναῖς, ἐποίησε λέγοντα,

Ἐπαλφίτου πίνοντα τοῦ θέρους ποτὲ ἰδὼν Σέλευκον ἡδέως, τὸν βασιλέα, ἔγραψα, καὶ παρέδειξα τοῖς πολλοῖς, ὅτι κὰν τὸ τυχὸν ἢ πραγμάτιον, ἢ σφόδρ' εὐτέλεις,

5 σεμνὸν δύναται τοῦθ' ἢ δύναμις ἢ μὴ ποιεῖν, « γέροντα θάσιον τόν τε γῆς ἀπ' Ἀτθίδος ἐσμὸν μελίσης τῆς ἀκραχόλου γλυκῶν συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου Δῆμητρος ἀκτῆ πᾶν (τε) γεφυρώσας ὑγρὸν,

MNESIPTOLEMUS.

Farinarium vinum bibere lacte æstate quum vidissem aliquando Seleucum regem, scripsi, multis ostendens, etiam fortuitam vel perlevem reeulam 5 gravem fieri posse vi mea, « Thasium senem et ex Attica terra succum iracundæ apis dulcem quum miscuissem in poculo fusi lapidis, et omne fluidum Cereris ponte stravissem, 10 potum ebibi, sitis solutionem. »

SUPPOSITÆ.

a. Et rhytiorum grandissima, quæ sunt, tria

10 κατησίμωκα πόμα, καύματος λύσιν. »

V. 1 ἐπ' ἀλφίτου cod. A; ἐπαλφίτου PVL recte, unde ἐπαλφίτου. V. 7 codd. fere ἀκροχόλου. V. 8 PV σκύφῳ. V. 9 γεφυρώσας « si quidem injecta farina vinum, ut aqua ponte, sternitur. » Hermann. Addidi τε. V. 10 κατησίμωσα PVL.

II. ΥΠΟΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ.

Athen. 11, p. 497, A, de βυτῷ poculo disserens : Ἐπίνικος δ' ἐν Ὑποβαλλόμεναις,

α. Καὶ τῶν βυτῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων

πίνειν (με) δεήσει τήμερον πρὸς κλεψύδραν, κρουνιζόμενον. β. Ἀμφότερά γ' οἰωνίζομαι. α. Ἔστι δ' ἐλέφας ... β. Ἐλέφαντα περιάγεις; α. Ρυτὸν

5 χωροῦν δύο χάσας· οὐδὲ τοῦτ' ἂν ἐκπίοι ἐλέφας· ἐγὼ δὲ δὴ κπέπωκα πολλάκις. β. Οὐδὲν ἐλέφαντος γὰρ διαφέρεις. α. Οὐδὲ σύ.

Ἔτερον τριήρης· τοῦτο ... β. Τίς οὖν; α. Χωρεῖ χάσας.

Ὁ Βελλεροφόντης ἐστὶν, ἀπὸ τοῦ Πηγάσου 10 τὴν πυρπνόον χίμαιραν εἰσηκοντικῶς. Εἶεν δὲ χοῦ καὶ τοῦτο.

Respicit eundem locum p. 469, A : μνημονεύει τοῦ ποτηρίου τούτου (ἐλέφαντος) καὶ Ἐπίνικος ἐν Ὑποβαλλόμεναις, οὗ τὸ μαρτύριον παρέξομαι ἐν τῷ περὶ τοῦ βυτοῦ λόγῳ. Versu 2 inserui με. V. 3 « Jacobsius conjicit κρουνιζόμενον, idque verbis πρὸς κλεψύδραν jungit. Sed κρουνιζόμενον, liquorem ore excipiendo, ut interpretatur Dobræus, rectissime dicitur is, qui ex rhytio bibit, cujus quæ forma fuerit, indicat Dorotheus Sidonius apud Athen. p. 498, E : τὰ βυτὰ κέρασιν ὅμοια εἶναι, διατετραμένα δ' εἶναι, ἐξ ὧν κρουνιζόντων λεπτιῶς κάτωθεν

bibere debebo hodie ad clepsydram, instillans. b. Utumque auguror.

a. Est autem elephas... b. An elephantem con-

[vertis? a. Rhytium 5 duo congios capiens; neque hoc ebibat elephas; ego vero ebibi sæpe. b. Nihil enim ab elephante differt. a. Nec tu. Alterum triremis : hoc... b. Quis igitur est? a. [Congium capit;

Hic autem est Bellerophon, e Pegaso

10 ignivomam Chimæram jaculatus. Congium et hoc cepit.

πίνουσιν. ὀνομάσθαι τε ἀπὸ τῆς ῥύσεως. Effluente liquore acutum edebat strepitum, ut Hedylus testatur epigrammate ibid. ab Athen. servato, v. 3: λιγὺν ἦχον σαλπίζει κρουσὸν πρὸς ῥύσιν οἰγομένου. Verba ἀμφότερα δ' οἰωνίζονται Dobræus vertit *J will bet* (verosimiliora nostra et magis græca. Ἀμφότερα: et alterum tria grandissima rhytia potaturum esse, et ad clepsydram. Irridentis hæc, sicut omnia quæ β dicit. *Both.*) et fortasse tertiæ personæ tribuenda esse monet. V. 4 περιάγει, *tecum ducis*, non tentandum erat. (Immo περιάγεις, *convertis*, quo ex inferiore poculo bibas? Eust. ad Il. p. 1206, 26, ἐλέφας: ῥυτὸν δίκρουνον. Similiter Damoxenus Athen. p. 468, F, et Hesychius. Sed hi omnes tres ῥόας dicunt, ut etiam hic erratum esse putes in numero, et scribendum γ. ῥόας τρεῖς. *Both.*) V. 5 scripsi χωρῶν pro χωρῶντα, et delevi, quod libri ante οὐδ' habent, ὄν. V. 6 δὲ addidit Cas. Libri τοῦτο πέπωκα. Dobræus ἐλέφας ἐγὼ τοῦτ' ἐπέπωκα. (Ego priori versui adjeci τοῦτο. *Both.*) V. 7 Diogenianus 4, 43, Ἐλέφαντος διαφέρει οὐδέν: ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. V. 8 Athen p. 500, F: ὅτι καὶ τριήρης εἶδος ἐκπώματος, Ἐπίνικος ἐν Ἰποβαλλομέναις δεδήλωκε. προσέρχεται δὲ τὸ μαρτύριον. (Sequitur vulgo τοῦτο τις οὐ. Cod. A τοῦ τις ὦ. Frustra Schweigh. τοῦτ' ἴσως χωρεῖ γ. *Both.*) V. 9 describitur poculum, quod πήγασος appellabatur. Astydama Ath. 11, p. 496, E: βέοντα (i. e. ῥυτὰ) δώδεξ', ὃν τὰ μὲν δέκ' ἀργυρᾶ ἦν, δύο δὲ χρυσᾶ, ῥυτῷ, τὸ δ' ἕτερον πήγασος. (In hoc Bellerophonem effingere solebant. *Both.*) » *E M.* V. 11 legebatur δέχου.

XCIII.

EUDOXUS.

Apollodorus apud Diog. Laert. 8, 90: Εὐδοξὸς Σικελιώτης, παῖς Ἀγαθοκλέους, ποιητὴς κωμωδίας, νίκας ἐλὼν ἀστικὰς μὲν τρεῖς, ληναϊκὰς δὲ πέντε. De ætate ejus testatur Pollux 7, 201.

I. ΝΑΥΚΑΗΡΟΣ.

Pollux 7, 201: τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο (ψηφοπαίκτης) εἰρηκὲ τις τῶν νέων κωμικῶν, Εὐδοξὸς Ναυκλήριον δρᾶματι.

TIBICINÆ.

a. Potes tacere? b. Ita, ut, qui fœdus fecerunt, (mulier,) clamasse videantur.

EXOSA.

Myrtorum et mellis dicunt encomia,

II. ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ.

Zenobius 1, 1, Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα: ἐπὶ τῶν ἀηδῶν τάττεται ἡ παροιμία· μένηται δὲ αὐτῆς Εὐδοξὸς ἐν Ἰποβολιμαίῳ.

XCIV.

PHOENICIDES.

Phœnicides, Megarensis, Dionysiis urbanis lussisse dicebatur Antigoni et Pyrrhi fœdus, ut ætas ejus inter ol. 125 et 130 (ante Chr. nat. 279 et 259) ponenda sit. V. Hesych. jam citandum.

I. ΑΥΑΗΤΡΙΔΕΣ.

Hesychius, Δύνασαι σιωπᾶν; πρῶτον φασὶ Φοινικίδην Μεγαρέα, κωμικὸν ποιητὴν ἐν ἄστει διδάσκοντα, ἀποσκῶψαι τὴν σιωπωμένην ὁμολογίαν περὶ τῶν διαλύσεων Ἀντιγόνου καὶ Πύρρου βουλόμενον, εἰπεῖν ἐν ταῖς Αὐλητρίσιν οὕτως,

α. Δύνασαι σιωπᾶν; β. ἴστε τοὺς τὰς διαλύσεις συντιθεμένους κεκραγένοι, (γύναι,) δοκεῖν.

Versu 2 quum res inter mulieres agatur, verosimile est γύναι excidisse post γέναι. « Fœdus, ad quod respicit poeta, fortasse dicit illud, quo Pyrrhus, cum Antigono Gonata conjunctus, postea a Lysimacho victus est: v. Pausan. 1, 10, et Droyseni Hist. Diadoch. p. 626. A tibicinibus et tibicinis frequentes comœdiarum tituli. Αὐλητὴν scripserunt Philemon, Anaxilas, et Antiphanes, Αὐλητρίδα Menander, Diodorus, et idem Antiphanes. » *E M.*

II. ΜΙΣΟΥΜΕΝΗ.

Athen. 14, p. 652, D, de ficibus Atticis disserens: Φοινικίδης δ' ἐν Μισουμένη φησὶ Μύρτων λέγουσι, κτλ.

Μύρτων λέγουσι καὶ μέλιτος ἐγκώμια, καὶ τῶν προφυλαίων, καὶ τέταρτον ἰσχάδων τούτων ἐγευσάμενη καταπλεύσας εὐθὺς, καὶ τῶν προφυλαίων· κούδεν ἦν τούτων ὄλιως 5 πρὸς ἀτταγήνα συμβαλεῖν τῶν βρωμάτων.

Dobræus Adv. 2, p. 349: « Ridetur quidam peregrinus, qui προφύλαια edulium esse putat. »

et propylæorum, et quarto caricarum. Has gustavi statim huc appulsus, et propylæa, prorsusque nullus horum 5 eiborum attageni comparandus fuit.

Cui addit Mein.: « Peregrinus ille fuisse videtur genere Ionius: certe ionicos attagenas celebrat Horatius Epod. 2. »

III. ΦΥΛΑΡΧΟΣ.

« Φύλαρχος Eudocia, non item Suidas, obtemperante Dind. Sophilus et Philippides docuerunt Φύλαρχον. » *E M.*

Athen. 10, p. 415, E: περὶ δὲ Χαίριππου φησὶ Φοινικίδης ἐν Φυλάρχῳ οὕτως,

Τρίτον δὲ πρὸς τούτοις τὸν συμφύρτατον Χαίριππον. Οὗτος, ὥσπερ οἶδας, ἐσθίει μέχρι ἂν διδῶ τις, ἢ λάθῃ διαρραγεί· τοιοῦτ' ἔχει ταμειῶν, ὥσπερ οἰκίας.

« Elianus hominem istum Χαίριππον vocat V. H. 1, 27, quem secutus est Dind. Alteram formam tuetur Menander hoc versu: τὸν ἄμητα, Χαίριππ', οὐκ ἔξ πέττειν τινά. Cf. C. Keilius Spec. Onomatol. gr. p. 49. » *Mein.* V. 1 τὸ τρίτον cod. AB. In fine omnes τὸν σοφώτατον. Dedi συμφύρτατον, simile et aptissimum. Meinek. conjecit βορώτατον.

EX INCERTA FABULA.

Stobæus Flor. 6, 30, cum lemma Φοινικίδου.

Μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐκ ἂν ὑπομείναιμ' ἔτι, Πυθιάς, ἑταιρεῖν χαίρετω. Μή μοι λέγε! ἀπέτυχον, οὐδὲν πρὸς ἐμέ καταλύσαι θέλω. Εὐθὺς ἐπιγεγρασάσα φίλον εἶχόν τινα 5 στρατιωτικόν· διαπαντὸς οὗτος τὰς μάχας ἔλεγεν, εἰδείκνυ' ἅμα λέγων τὰ τραύματα, εἰσέφερε δ' οὐδέν· δωρεάν ἔφη τινά παρὰ τοῦ βασιλέως λαμβάνειν, καὶ ταῦτ' αἶ

ἔλεγεν διὰ ταύτην, τὴν ἄδωρον, ἦν λέγω, 10 ἐνιαυτὸν ἔσχε μ' ὁ κακοδαίμων δωρεάν.

PHYLÆ PRÆFECTUS.

Tertiumque præter hos mixtissimum Chærippum. Hic, ut scis, edit, dum aliquis dat, aut clam diruptus jacet: tale horreum habet, velut domus.

EX INCERTA FABULA.

Per Venerem, non sustinuerim amplius, Pythias, meretricari: valeat! Ne dic mihi! infelix eram, res mihi non convenit: finire volo. Statim initio amicum quendam habui

5 militarem: perpetuo is pugnas narrabat, simul ostendebat vulnera, sed nihil afferebat: donum quoddam ab rege se accipere dicebat, et hoc usque

FRAGMENTA COMICORUM GR.

Ἀφῆκα τοῦτον, λαμβάνω δ' ἄλλον τινά, ἱατρὸν· οὗτος εἰσάγων πολλοὺς τινὰς ἔτεμν', ἕκαε, πτωχὸς ἦν καὶ δῆμιος.

Δεινότερος οὗτος θατέρου μοι κατεφάνη· 15 ὁ μὲν διήγημ' ἔλεγεν, ὁ δ' ἐποίει νεκρούς. Τρίτῳ συνέζευξ' ἡ τύχη με φιλοσόφῳ, πώγων ἔχοντι, καὶ τρίβωνα, καὶ λόγον· εἰς προῦπτον ἦλθον ἐμπεσοῦσα δὲ κακόν· οὐδ' ὀδ' ἐδίδου γάρ· εἴ τι δ' αἰτοίμην, ἔφη

20 οὐκ ἀγαθὸν εἶναι τἀργύριον. « Ἔστω κακόν· διὰ τοῦτο δός μοι, βίψον! » οὐκ ἐπέθετο.

V. 2 « Pythias, quod alias honestarum feminarum nomen erat, apud Phœnicidem aut lenæ aut meretricis nomen fuisse videtur. Facit huc Athen. 13, p. 487, C: Νεμεάδος τῆς αὐλητρίδος Ὑπερείδης μνημονεύει, περὶ ἧς ἄξιον θαυμάζειν, πῶς περιεῖδον Ἀθηναῖοι οὕτω προσαγορευομένην τὴν πόρνην, πανηγύρειως ἐνδοξοτάτης ὀνόματι κεχορημένην. κεκώλυτο γάρ τὰ τοιαῦτα τίθεσθαι ὀνόματα οὐ μόνον ταῖς ἑταιρούσαις, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις δούλαις, ὡς φησὶ Πολέμων ἐν τοῖς περὶ Ἀκροπόλεως. Sed hanc legem non constanter Athenienses tenuisse, præter Nemeam, a qua Theopompus fabulam inscripsit, etiam *Isthmiadis* meretricis nomen ostendit, de qua v. Athen. 13, p. 593, F. De verbo ἑταιρεῖν ib. p. 571, D: καλοῦσι δὲ τὰς μισθαρνούσας ἑταίρας καὶ τὸ ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνεῖν ἑταιρεῖν. V. 3 καταλύσαι θέλω, *missionem dare volo, desinere volo artem meretriciam*. Machon Athen. ib. p. 581, C: καταλελυκίας τῆς Ἰναθαινίου σχεδόν, οὐκ ἔτι θ' ἑταιρεῖν ὑπομενούσης. Cf. Jacobs. Animadv. ad Anthol. 9, p. 445. » *E M.* V. 9 libri mendo aperto δ. ταύτην, ἦν λέγω, τὴν δωρεάν ἐνιαυτὸν, etc. quod ipse versus respuit. V. 11 δ' additum a Valckenario. V. 13 ἔτεμν' Stephanus pro ἔτεμενεν. V. 15 διήγημ' ἔλεγε

iterabat; hujus, quod dico, doni non donati 10 causa me annum habuit ille scelestus.

Dimisi hunc, et alium quendam accipio, medicum: ille multos introducens secabat, urebat, mendicus erat et plebejus.

Pejor is altero mihi visus est:

15 ille dicebat, hic faciebat mortuos.

Tertio fors me junxit philosopho

barbam habenti, et pannum, et verba:

in præceptis tum vero incidi malum:

quippe ne hic quidem dabat: et, si quid posce-

[bam, respondebat,

20 non esse bonum argentum. « Sit malum:

ideo mihi da! abjice! » non parebat.

νεκρούς, h. e. διηγείτο, ὅτι ἐποίησε νεκρούς. V. 19 libri οὐδὲν ἔδ. γὰρ. Nos melius. Deinde εἴ τι δ' Grotius pro εἰ δέ τ'. Cod. A τάλαν αἰτῶ τι. Gaisfordus εἴ δ' ἂν αἰτοίμη.

XCV.

POSIDIPPUS.

Posidippus Casandrensis (in Macedonia), filius Cynisci : v. Suidas s. v. Ποσειδίππος, Eudocia Viol. p. 359, Steph. Byzant. s. v. Κασάνδρεια. « Hunc Suidas tertio anno post Menandri obitum, h. e. ol. 123, 2 vel 3 (ante Chr. nat. 286 vel 285), primam fabulam docuisse auctor est. Nomen apud alios Ποσειδίππος, ut in epigraphæ statuæ Musei Pio-clementini vol. 3, quam poetæ imaginem referre post Gronovium observavit Winkelmann, in *Trattato prelim.* 4, 126; apud alios Ποσειδίππος : v. Hemsterhus. ad Polluc. 10, 98, Jacobs. Animadv. ad Anthol. 3, 3, p. 941, etc. Fabulas ejus, partim Latinorum imitatione expressas (v. Gell. 2, 23), Suidas ad *quadragesima* scribit fuisse. Tituli 18 commemorantur. » *E M.*

I. ANABAETHON.

Athen. 14, p. 661, F, de coquorum arte disserens : Ποσ. ἐν Ἀναβέποντι,

Ἐγὼ μάγειρον ἅμα λαβῶν ἀκήκοα
τὰ τῶν μαγείρων πάντα καθ' ἕκαστον κακά.
Ἄντεργολαβοῦντος ἔλεγον, ὁ μὲν, ὡς οὐκ ἔχει
ῥίνα κριτικὴν πρὸς τοῦτον, ὁ δ' ὅτι τὸ στόμα
5 πονηρὸν, ὁ δὲ « τὴν γλώτταν εἰς ἀσχημο-
νεῖς

ἐπιθυμίας ἕκατι τῶν ἡδυσμάτων,
κάθαλος, κάτοξος, χναυστικός, προσκαυ-
στικός,

καπνὸν φέρων, πῦρ οὐ φέρων. » Ἐκ τοῦ πυρός
εἰς τὰς μαχαίρας ἦλθον, ὧν εἰς οὐτοσί
10 διὰ τῶν μαχαίρων τοῦ πυρός τ' ἐξήλυθεν.

V. 1 Libri ἀναλαβῶν. Coraes ἐνα λαβῶν, nos, uti speramus, felicius. V. 2 καθ' ἕκαστον Meinek. pro

VISUM RECIPIENS.

Ego quum coquum cepissem, simul audivi omnia singulatum coquorum mala.

Illo suscipiente opus dicebant, alius, eum non [habere

nasum criticum ad opsonia, alius, os

5 pravum esse, aliusque « lingua maxime es inde- [rens

propter appetitum aromatum.

καθ' ἕκαστου, ut etiam Dobræus Adv. 2, p. 351. Κακά, mala, vituperationes, convicia. Versu 3 vulgo libri ἐλέγομεν ὡς, quod correxit Grot. Coquus conductus præ ceteris coquis tanquam præcipuus, sic ab illis invidentibus vituperatur. V. 4 κρητικὴν PVL. Jacobs. τὸ ante στόμα addidit. V. 5 et 6 libri γλώτταν (Mein. γλώτταν) εἰς ἀσχημονας ἐπ. ἐνά τ' ε. ἡδ. Εἷς, unus præ ceteris, maxime; cf. Matth. Gr. § 461. V. 7 κάτοξος pro κατ' ὄξους vel κατόξους Grotius. V. 8 libri καπνὸν οὐ φέρων, male deproperato nomine, et inepte: nam reprehenditur coquus propterea, quod fumum molestum fert, ignem autem necessarium non fert, h. e. negligit. Deinde codd. VL οὐ πῦρ οὐ φέρων δ'. B οὐ πῦρ οὐ φέρων οὐδ'. V. 10 τ' ex cod. B additum. « Grotius εἰς τὸ πῦρ, quod interpretatur *ad opus faciendum*, non memor proverbialis dictionis διὰ μαχαίρων καὶ πυρός ἐρχεσθαι, de qua videt intt. Zenobii 3, 19. » *Mein.* Ovidius Met. 8, 76 : *ire per ignes, per gladios ausim.* In fine libri tautologie ἐξήλυθεν.

II ΑΠΟΚΛΕΙΟΜΕΝΗ.

« Respicere videtur hanc fabulam Strato in Anthol. Palat. XII, 193 : Μνησθήσει τούτων, ὑπερ-
ἤφανε, καὶ σὺ φιλήσεις, καὶ κομφοδήσεις τὴν ἀπο-
κλειομένην. Quamquam fortasse etiam alii poetæ hoc titulo comedias scripserunt. » *Mein.*

1.

Athen. 14, p. 659, A : ἀλλ' ὅ γε Ποσ. περὶ δού-
λων μαγείρων ἐν Ἀποκλειομένη φησὶ

Ταυτὶ μὲν οὖν τοιαῦτα· συμβαίνει δέ τι
νῦν μοι διακονοῦντι παρὰ τῷ δεσπότῃ
ἀστεῖον· οὐχ ἄλωσομ' ἐκφέρων κρέας.

« Ad eundem hunc locum respiciens jam supra Ath. p. 658, F, scripsit, οὐδὲ γὰρ ἂν εὖροι τις ὑμῶν
δοῦλόν τινα μάγειρον ἐν κομφοδία πλὴν παρὰ Ποσει-
δίππῳ μόνῳ. Coqui ap. Athenienses libera uteban-
tur conditione, habebantque stationem suam in
foro, ubi pacta mercede eos conducebat, quisquis
eorum opera in convivio apparando uti vellet.
Servi ut culinariam artem exercerent, id sub Ma-
cedonum demum imperio institutum esse disertim

salis, aceti immodicus, ligurriens, adurens,
fumum ferens, ignem non ferens. » Ab igne
ad cultros venerunt, quorum unus hic

10 per cultros et ignem excessit.

EXCLUSA.

1.

Hæc quidem ita sunt; acclitque mihi
nunc, ex quo ministro apud herum, [rens.
facetum quiddam : non deprehendar carnem effe-

V. ΕΡΜΑΦΡΟΔΙΤΟΣ.

Stobæus Flor. 77, 7 cum lemmate Ποσειδίππου
Ἐρμαφροδίτου.

Υἱὸν τρέφει πᾶς, κἂν πένης τις ὦν τύχη,
θυγατέρα δ' ἐκτίθησι, κἂν ἦ πλούσιος.

VI. ΕΠΙΣΤΑΘΜΟΣ.

Pollux 10, 139 : αἱ δὲ ἀορταὶ εἰρηγται ἐν Ποσει-
δίππου Ἐπιστάθμῳ,

— Σαηνᾶς, ὄχους,

ρίσκους, ἄοράς (τε), τήγανα, λαμπήνας, ὄνους.

V. 2 libri β, ἀορτάς, τάγανα, λ, δ, quæ emendare
studuimus. Jungermann. λάγανα, afferens Hesy-
chium, Λάγανα : τὸ ἐπὶ τῆς ἀπῆνης πεπλεγμένον, ἐν
ᾧ καθέζονται. « Sed illud λάγανα Hesychnii contro-
versum est. Suspicio igitur λάσανα. » *Mein.*

VII. ΕΦΕΣΙΑ.

Athen. 13, p. 591, C, de Phryne disserens : Ποσ.
δὲ ὁ κωμικός ἐν Ἐφεσίᾳ τάδε φησὶ περὶ αὐτῆς·

Φρόνη πρὸ ἡμῶν γέγονεν ἐπιφανεστάτη
πολὺ τῶν ἑταιρῶν· καὶ γὰρ εἰ νεωτέρα
τῶν τότε χρόνων εἶ, τὸν γ' ἀγῶν' ἀκήκοας·
βλάπτειν δοκοῦσα τοὺς βίους μείζους βλαβᾶς
5 τὴν Ἡλιαίαν εἶδε περὶ τοῦ σώματος,
καὶ τῶν δικαστῶν καθ' ἕνα δεξιουμένη
μετὰ δακρῶν διέσωσε τὴν ψυχὴν μόλις.

V. 1 Jacobs. περισήμεον, Dobræus πρό γ' ἡμῶν,
quorum neutro opus videtur. V. 3 εἰ Casaub. Libri
εἶη. De Phrynæ causa capitali v. Jacobs. Com-
ment. de antiq. p. 438. V. 5 libri εἶλε, quod cor-
rexi. Horatius Od. 1, 3, 17 : *Quem mortis timuit
gradum, ... qui vidit mare turgidum?* Libere et
audacter Dobræus εἰς Ἡλιαίαν ἦλθε.

VIII. ΚΩΔΩΝ.

Meinek. malit Κύδων, quo titulo Ephippus fa-
bulam edidit.

Pollux 9, 28 : εἶρηται δὲ τὸ τελώνιον ἐν Ποσειδί-
που Κώδωνι·

viscos, gladios, catinos, carrucas, suculas!

EPHESIA.

Phryne ante nos longe celeberrima fuit
meretricum : nam tu, etsi junior
illis temporibus, tamen litem quidem inaudivisti :
lædere visa res majoribus damnis
5 Heliam conspexit, capitis accusata ;
et, singulorum judicum manibus prehensis
lacrimans ægre servavit vitam.

1. 1. annotavit Athenæus. Ex hoc genere fuit is,
quem Posidippus et hac in fabula et in Syntrophis
in scenam produxerat. Qui quod dicit v. 3 οὐχ
ἀλώσομ' ἐκφέρων κρέας, id non recte, ut mihi quidem
videtur, Casaub. ad epularum tenuitatem traxit,
ex quibus aliquid furto subducere operæ pretium
non esset; quam in rem affert Aristoph. Pac. v. 13.
Mihi hoc potius homo dicere videtur : Quam diu
libera utebar conditione, si quid forte finitis, ad
quas operam meam condixeram, epulis mecum
auferrem, in furto fere ab janitore deprehensus
sum; nunc autem, cum totus in domini servitium
concesserim, id nequaquam mihi usu veniet : tu-
tus enim et tranquillus ab janitoris vigilantia furto
meo me oblectabo. » *Mein.*

2.

Id. 7, p. 301, B : ἐνικῶς (ἐψητὸς) Νικόστρατος
ἐν Ἡσιόδῳ « βεμβράδ' ἀφῶν ἐψητόν. » Ποσ. Ἀπο-
κλειομένη,

Ἐψητόν ἀγοράζειν τινά.

Sotades Ἐγκλειομ. v. 18 : ἐψητόν δὲ μετὰ ταύτας τινά.

3.

Pollux 10, 98 : τὸ τηγανίζεσθαι ἔστιν ἐν Ἀπο-
κλειομένη Ποσειδίππου.

III. ΓΑΛΑΤΗΣ.

1.

Pollux 7, 111 : ἦν Ὀμηρος κορώνην λέγει, νῦν κό-
ρακι καλοῦσι, καὶ (malim ὡς) Ποσειδίππος ἐν Γα-
λάτῃ, ὁ νέος κωμικός, εἰπὼν κόρακι κλύεται
(Kuhnius κρούεται) ἢ θύρα. Ms. Falck. κλύε
(Hemsterh. κρούε) τὰς θυρίδας. Cod. A κλείεται
θύρα. Bekkerus κλείθ' ἢ θύρα. Et sic cod. Falck.
10, 22, ubi vulgo κρούεθ'.

2.

Pollux 4, 175 : ἐνιοὶ δὲ καὶ τῶν Ἀθήνησι κωμο-
δούντων, τῶν νέων, οἶον Φιλήμων ἐν Σικελικῷ, καὶ
Ποσ. ἐν Γαλάτῃ, λ(τ)ρας μνημονεύουσι.

IV. ΔΗΜΟΤΑΙ.

Photius Lex. p. 291, 2, Νεανιεύεταί : Ἄμφις
Ἐρίθους, Πορ. Δημόται.

2.

Pisciculum aliquem minutum emere.

GALATA.

1.

Corvo ocluditur porta.

HERMAPHRODITUS.

Filium alit quisque, etsi pauper forte ;
filiam autem exponit, etsi dives est.

MANSIONUM PRÆFECTUS.

Tabernacula, currus.

Τὸν παῖδ' ἄνω σπεύδοντα πρὸς τὸ τελώνιον.

IX. ΛΟΚΡΙΔΕΣ.

« Minus recte Fabricius Bibl. Gr. 2, p. 489, *Locri*. Legebatur quidem olim Λοκροῖσι, sed codex A Λοκρίσι. » *E M.*

Athen. 3, p. 87, F : οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν εὐθετοῦσι πρὸς τὰς τῶν στομάχων διαθέσεις. μνημονεύει δ' αὐτῶν Ποσ. ἐν Λοκρίσιν οὕτως,

ἔρα παρῆναι γ' ἐγγέλευα, καράβους,
κόγχας, ἐρίγους προσφάτους, μηκῶνια,
πίνας, τραχήλους, μύας.

V. 1 libri *περαίνεν*, « quod *absumere* interpretatur Schweigh. Vereor ut recte; nisi corruptum est, idem esse putem, quod *πορίζειν*, *comparare*. » *Mein.* Verosimilius, opinor, nos. Ibidem ἐγγέλευα Porsonus. Libri ἐγγέλευα, ἐγγέλευσι, ἐγγέλευα. Photius Lex. p. 598, Τράχηλοι : τῶν θαλασσίων πορφυρῶν. οὕτως Ποσ. Etymol. M. p. 764, 48 : ἐν τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ τράχηλον εὖρον σημαίνει τῶν θαλασσίων πορφυρῶν. οὕτω Ποσ. « Eas validioribus cibis accenset laudatus a Casaub. Petronius Sat. cap. 130 : *max cibus validioribus pastus, id est bulbis, cochlearumque sine jure cervicibus, hausi parcius merum*. Recte igitur Salmasius Exerc. Plin. p. 792 τραχήλους, ut μηκῶνια v. 2 commemorata, non proprium piscium genus esse, sed, quia per se coquebantur, ideo seorsim nominasse Posidippum monuit. » *Mein.*

X. ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ.

1.

Diogenes Laert. 7, 27 : ἦδη δὲ καὶ εἰς παροιμίαν σχεδὸν ἐχώρησεν (Zeno). ἐλέγετο γοῦν ἐπ' αὐτῷ « τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐγκρατέστερος. » ἀλλὰ καὶ Ποσειδίππος Μεταφερομένοις,

— ὅστι' ἐν ἡμέραις δέκα
εἶναι δοκεῖν Ζήνωνος ἐγκρατέστερον.

TINTINNABULUM.

Puerum cito ascendentem ad portitorium.

LOCRIDES.

Tempus quidem adesse anguillas, carabos, conchas, echinos recentes, papavera, pinnas, cervices, mitulos.

MUTATI.

Ut decem diebus

Zenone temperantior esse videretur.

MYRMEX.

1.

Quidquid fortunæ deos homo precetur,

2.

Athen. 3, p. 118, B : Κυβίων δὲ μνημονεύει Ποσ. ἐν Μεταφερομένῳ (sic).

3.

Antiatticista p. 102, 32, Κύπριον : τὸ τάρχον. Ποσ. ἐν Μεταφερομένοις. « Cyprium salsamentum et cybia in cibis memorata fuisse videntur, quibus adolescens ille se ingurgitabat, quem nescio quis philosophus vel pædagogus fragm. 1 intra paucos dies ad summam frugalitatem se revocaturum esse pollicetur. » *Mein.*

XI. ΜΥΡΜΗΞ.

1.

Stobæus Flor. 118, 17. Ποσειδίππου ἐκ Μύρμηκος.

Ἐν τοῖς θεοῖς ἀνθρώπος εὐχεται τυχεῖν
τῆς εὐθανασίας κρεῖττον οὐδὲν εὐχεται.

V. 1 scribam rectius εὐχεται. V. 2 sic cod. A; ἀθανασίας vulgo.

2.

Stobæus 99, 29, eodem lemm.

Οὕτω τι πολὺπουν ἐστὶν ἡ λύπη κακόν.

XII. ΟΜΟΙΟΙ.

Stobæus ib. 30. Ποσειδίππου ἐξ Ὁμοίων.

Ἔργον γε λύπην ἐκφυγεῖν, ἢ δ' ἡμέρα
ἀεὶ τι κακὸν εἰς τὸ φροντίζειν φέρει.

Proverbium ἢ Αἰθῦναι ἀεὶ τι κακὸν θηρίον φέρει comparat *Mein.*

XIII. ΠΑΙΔΙΟΝ.

Athen. 3, p. 94, C : εἰρηται γὰρ καὶ τὸ ἐφοπῶν ὄλιον παρὰ Ποσειδίππῳ ἐν Παίδιῳ.

XIV. ΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ.

Athen. 3, p. 154, F : ὁ δὲ κοιμηθιστοῦ Ποσ. ἐν Πορνοβοσκῷ φησιν

Ὁ μὴ πεπλευκῶς οὐδὲν ἐόρακεν κακόν·
τῶν μονομαχούντων ἐσμὲν ἀθλιώτεροι.

beata morte melius precatur nihil.

2.

Tam multiples quoddam malum est ærumna.

SIMILES.

Labor quidem est ærumnam effugere : nam dies semper aliquid novi affert ad curandum.

LENO.

Qui non navigavit, nullum vidit malum;
monomachis sumus miseriores.

XV. ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ.

1.

Athen. 14, p. 659, C : ὁ γε Ποσ. περὶ δούλων μαγειρῶν ἐν Ἀποκλειομένῳ φησὶν ... καὶ ἐν Συντρόφοις

α. Ἐβαδίζεις ἔξω τῶν πυλῶν μάγειρος ὢν;

β. Ἐντὸς πυλῶν γὰρ, Παρμένων, ἀδειπνος ᾔην.

α. Πότερ' οὖν ἀφεῖσαι; β. Κατ' ἀγορὰν ἐργάζομαι.

ἐπρίατο γὰρ τις ὁμότεχνος με γνώριμος.

V. 2 verba ἐντὸς πυλῶν γὰρ, Παρμένων, addita sunt ex cod. A. V. 3 legebatur πότερον οὖν ἀφείσα, quod correxit Dobræus.

2.

Photius Lex. p. 348, 4, Ὅρμενα : τὰ τῆς κράμης. Ποσ. Συντρόφοις

Ἐνδοθὶ προνομεύειν ὄρμενα.

παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς οὐκ εὐρομεν. Cf. *anm.* ad Nicostrati fragm. inc. 7.

XVI. ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ.

Antiatticista p. 93, 19, Ἐθισμός : ἀντι τοῦ ἔθος. Ποσ. Φιλοπάτωρ.

XVII. ΧΟΡΕΥΟΥΣΑΙ.

Athen. 9, p. 376, E : ἀλλ' ἢ νομίζετε με ἔλαττον πεπαιδευθῆναι τῶν ἀρχαίων ἐκεῖνων μαγειρῶν, περὶ ὧν οἱ κοιμηθιστοὶ λέγουσι; Ποσ. μὲν ἐν Χορευούσαις μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ λέγων πρὸς τοὺς μαθητὰς τάδε,

Μαθητὰ Λεύκων, οἳ τε συνδιάκονοι
ὑμεῖς (ἄπας γὰρ ἐστὶν οἰκεῖος τόπος

COALUMNI.

1.

a. Extra portas prodibas, quum sis coquus?

b. Intra portas enim, Parmeno, impransus fui.

a. An igitur manumissus es? b. In foro operor : emit enim me notus quidam ejusdem artis.

2.

Intus pabulare eymas.

MULIERES SALTANTES.

Discipule Leucon, unaque ministrantes vos (omnis enim aptus est locus ad loquendum aliquid de arte), aromatum omnium præcipuum in coquinaria est

5 jaectatio; omnino autem in artibus

videbitis hoc caput instar omnium esse possi-

[denti.

Xenagus hic, qui cataphraete indutus,

ὑπὲρ τέχνης λαλεῖν τι), τῶν ἡδυσμάτων πάντων κράτιστόν ἐστιν ἐν μαγειρικῇ

5 ἀλαζονεία· τὸ καθ' ὅλου δὲ τῶν τεχνῶν ὀφεί σκεδόν τι πάντα τοῦθ' ἡγούμενον. Ξεναγὸς οὗτος, ὅστις, ἂν θώρακ' ἔχη φολιδωτὸν ἢ δράκοντα σεσιδηρωμένον, ἐφάνη Βριάρεως· ἂν τύχη δ', ἐστὶν λαγῶς.

10 Ὁ μάγειρος ἂν μὲν ὑποδιακόνους ἔχων πρὸς τὸν ἰδιώτην καὶ μαθητὰς εἰσὶν, κυμινοπρίστας πάντας ἢ λιμούς καλῶν, ἔπηξ' ἕκαστος εὐθύς· ἂν δ' ἀληθινὸν σαυτὸν παραβάλλῃς, καὶ προσεκδαρεῖς ἄπει.

15 Ὅπερ οὖν ὑπεθέμην, τῷ κενῷ χώρην δίδου· καὶ τὰ στόμια γίγνωσκε τῶν κεκλημένων· ὥσπερ γὰρ εἰς τὰμπόρια, τῆς τέχνης πέρας τοῦτ' ἐστὶν, ἂν εὐπροσδράμης πρὸς τὸ στόμα. Διακονοῦμεν νῦν γάμους· τὸ θῆμα βοῦς·

20 ὁ δίδου ἐπιφανῆς, ἐπιφανῆς ὁ λαμβάνων· τούτων γυναικῆς εἰς ἱέρεια τῆ θεῶ· κορυβαντες, αὐλοὶ, παννυχίδες, ἀναστροφῆ· ἰππόδρομος οὗτός ἐστί σοι μαγειρικῆς. Μέμνησο καὶ σὺ τοῦτο.

V. 3 sic cod. L, ἀλλεῖν A, ἀλλεῖν BPV. V. 6 sic Porsonus pro ὀφείεις δ' ἔχοντι τοῦθ'. V. 8 δράκοντα σεσιδηρωμένον draconem in clypei ferrea lamina sculptum interpretatur Casaub., ipsum clypeum Schweigh. V. 12 καλῶν pro καλῶς Grotius, qui ad sensum hujus versus recte monuit, audacter coquum exprobrare domesticis nimiam tenuitatem. Λιμούς autem, observante *Mein.*, dicit *famelicos*. Eust. p. 1828, 6 : φειδωλὸς καὶ κίμβιξ... καὶ κυμινοπρίστης, ἔτι δὲ καὶ

vel draconem ferreum gestans, Briareus videtur, fortasse autem est lepus.

10 Coquus quidem si cum ministris et discipulis ad privatum hominem intravit, cumina findentes aut famelicos omnes vocans, quisque statim metuit; sin verum te coquum admiscees, etiam verberatus insuper abibis.

15 Itaque, ut præcepi, vano da locum. Gulam autem invitatorum cognosce :

quippe, sicut in emporiis, artis summum hoc est, in os bene incurrere. Ministramus nunc nuptias : victima bos;

20 qui dat, insignis est; insignis, qui accipit; horum uxores sacerdotes sunt deæ; sunt corybantes, tibiæ, pervigilia, diverticulum : hippodromus tibi hic est coquinaria. Memento tu quoque hujus.

λιμός. V. 13 ἐπιτήξ' Casaub.; ἐπιτήξ' PVL; ἐπειτ' ἔξεν C, qui ἕκαστος εὐθὺς omittit. Ἀθηναίων coquum dicit eum, qui simplex et sine pompa et specie inanium accesserit, ut recte annotavit Casaub. V. 16 « στόμιον insolentius gulam dixit, quo sensu alias στόμακ ponitur. Nec tamen recte Casaub. στόματα. Sensum sequentium optime expressit Grotius : nam plane extrema nostræ est artis linea, quasi circa portum, recta in os incurrere.

Idem annotavit ambiguitatem esse in voce στόμακ, quæ et ostium fluminis significat, et os hominis. Rectius et ad h. l. accommodatius dixisset os portus. Cf. Pollux 1, 102; 9, 28. Ceterum, ut observat Coraes, ἐμπόριον hic significat locum mercaturæ idoneum, quæ per mare fit. Πόλιον ἐπὶ ἐμπορίου κειμένην dicit Athen. infra p. 526, E, loquens de Byzantio; idem sonat Romanorum emporium. cf. Vitruv. 5, 12. V. 20 δ διδοὺς, socer, ὁ λαμβάνων, gener. » Mein. V. 21 vulgo τ. γυναῖκες ἰέρ. τῆ θεᾶ, θεοί, hoc perperam scripto pro θεῶ, cujus interpretatio est θεᾶ. Eis' recte additum ab Erfurdio Observ. p. 441. V. 22 κορύβαντες, i. e. temulenti commissatores, v. Lobeck. Aglaoph. p. 1154, a Mein. cit. « Ἀνατροφή idem est ac circus apud Romanos, cercle apud Gallos; nempe politiorum hominum congressus. Italis ad verbum est conversazione. Neogræci συναναστροφὴν eodem usurpant sensu. » Coraes. Cf. Æsch. Eumenid. 23. V. 24 τοῦτο Mein. pro τουτί, recte, quia -τι, non elidendum, abhorret a quarto pede iambici senarii.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 9, p. 377, B : καὶ περὶ ἑτέρου δὲ μαγειρίου ὄνομα δὲ ἐστὶ Σεύθης, ὁ αὐτὸς φησὶ ποιητὴς οὕτως,

— ἰδιώτης μέγας

αὐτοῖς ὁ Σεύθης. Οἶσθα δ', ὡ βέλτισθ', ὅτι ἀγαθοῦ στρατηγῶ διαφέρειν οὐδὲν δοκεῖ.

Οἱ πολέμοι πάρεσιν· ὁ βαθυὸς τῆ φύσει

5 στρατηγὸς ἔστηκ' ἄν, τὸ πρᾶγμα' ἐδέξατο·

πολέμιός ἐστι πᾶς ὁ συμπίνων ὄχλος·

κινεῖ γὰρ ἀβρότος οὗτος· εἰσελήλυθεν

EX INCERTIS FABULIS.

1.

— Magnus idiota

illis est Seuthes. Scis enim, optime, a bono duce nihil differre videri coquum.

Hostes adsunt : alta mente præditus

5 dux consistit, rem accipit.

Hostis est omnis turba compotans;

movet enim hæc conferta : intravit ad speratam ex quinque et decem diebus

ἐκ πέντε καὶ δέχ' ἡμερῶν προηλπικίως τὸ δεῖπνον, ὀρμηῆς μεστός ὢν, ἐκλελυμένος,

10 τῆρων, πὸτ' ἐπὶ τὰς χεῖρας οἶσαι τις. Νόει ὄχλου τοιοῦτου βραχίαν ἠθροισμένην.

V. 1 ἐφ' inter ἰδιώτης et μέγας inserit A, qui σευθήης v. 2. Οἶσθα δ' ὡ pro οἶσθα ὡ Grotius, οἶσθας ὡ Piersonus ad Mær. p. 283. V. 5 libri ἔστηκεν (ἔστηκε C) καὶ τό. Dedi ἔστηκ' ἄν : hoc bene habet; ἔστηκεν intolerabile in cæsura. V. 7 κινεῖ Grotius pro inepto πίνει. » Verbum ex re militari ductum. Polybius 2, 54 : αὐθὺς ἐκ ποδὸς ἐκίνει, ποιούμενος τὴν πορείαν, ὡς ἐπ' Ἀρχαῖας. » Mein. Ibidem libri præter B ἀβρότος. V. 9 ita Dindorf., ut primum voluit Meinek. (qui nunc ἐκλελεγμένος). libris ὢν desideratur. V. 11 βραχίαν AB; βρακίαν PVL. Ἰαχίαν recte Schweigh.

Dicæarchus V. Græc. in Hudsoni Geogr. min. 2, p. 23 : ὅτι δὲ πᾶσα, ἣν καθρηθίμημεθα, Ἑλλάς ἐστὶ, μαρτυρεῖ ἡμῖν ὁ τῶν κωμωδῶν ποιητὴς Ποσ. μεμψόμενος Ἀθηναίος, ὅτι τὴν αὐτῶν φωνὴν καὶ τὴν πόλιν φασὶν Ἑλλάδος εἶναι, λέγων οὕτως,

Ἑλλάς μὲν ἐστὶ μία, πόλεις δὲ πλείονες·

σὺ μὲν ἀττικίζεις, ἡνίκ' ἄν φωνὴν λέγῃς αὐτοῦ τιν', οἱ δ' Ἑλληνας ἑλληνίζομεν.

Τί προσδιατρέθειν συλλαβαῖς καὶ γράμμασιν

5 τὴν εὐτραπελίαν εἰς ἀηθίαν ἄγεις;

πρὸς μὲν τοὺς οὐχ ὑπολαμβάνοντας εἶναι τὴν Θετταλίαν τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲ τοὺς Θετταλοὺς (Ἑλληνας. hoc in libris forte neglectum est ante simile Ἑλληνας. Both.) Ἑλληνας ἀπαγόνους ὄντας ἑλληνίζειν ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω. » Thessalus aliquis, ut apparet, in terra Attica natum in his versibus alloquitur, aitque ut Attici ἀττικίζειν dici debeant, quum sua lingua utantur, ita ceteros Græcos ἑλληνίζειν. » Salmastius ad Solin. p. 100, F. Immo his verbis Græcus aliquis, cum Attico colloquens, hujus ineptiam reprehendit, Græci verba propria non ferentis, sed attica obtudentis, eoque colloqui

cœnam, impetus plena, languida;

10 observans, quando aquam manibus allaturus sit

turbæ talis æstum collectum.

2.

Græcia quidem una est; sed urbes plures:

tu quidem atticissas, si aliqua voce tua

uteris, nos autem Græci græcissamus.

Quid, adhærescens in syllabis et litteris,

5 agilitatem in fastidium vertis?

facilitatem impediens. V. 4 αὐτοῦ τιν' Salmasius; vulgo αὐτοῦ τινες.

3.

Dicæarchus V. Græc., in Hudsoni Geogr. min. 2, p. 14 : ἡ δὲ πόλις (Πλαταιαί) κατὰ τὸν κωμωδῶν ποιητὴν Ποσειδίππον

Ναοὶ δὲ εἰσὶ, καὶ στοὰ, καὶ τοῦνομα, καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σαράβου κλέος, τὸ πολὺ μὲν ἀκτῆ, τοῖς δ' Ἐλευθερίοις πόλις.

V. 1 « fortasse νεφ. Ceterum non duo, sed tria Platænsium templa celebrat Pausanias 9, 3 et 4, Junonis, Minervæ, Cereris. V. 2 legebatur Σηράβου. Unica vera hujus nominis scriptura est Σαράβος, quod ostendit versus dactylicus Achæi Ath. 4, p. 173, E : Σαραβικῶν κοπίδων συνομώνυμε. Eaque forma omnibus locis restituenda est, ubicunque cauponis istius Platæensis nomen Σάραμβος scribitur. V. 3 cum littore comparat Platænsium urbem propter solitudinem. Similiter Attius apud Cic. Ad Attic. 1, 18 : non homo, sed littus, aer, et solitudo mera, quanquam is de Lemno insula loquitur. Ἐλευθερίοις pro vulgato ἑλευθέροις restituit J. Vossius ad Scylac. p. 9. De Eleutheriorum festo, summa cum solennitate apud Platæenses celebrato, nota sunt omnia. » E. M. V. Pausan. 9, 2, 6.

4.

Clemens Alex. Strom. 6, p. 264 Sylb., 744 Pott. : Ποσ.

Οὐδεὶς ἀλύπως τὸν βίον διήγαγεν ἄνθρωπος ὢν, οὐδὲ μέχρι τοῦ τέλους πάλιν ἔμεινεν ἀτυχῶν.

Habet etiam Maximus Conf. 145, p. 231, et omisso auctoris nomine Stobæus Flor. 99, 14. V. 1 Stob. ἀλυπος. V. 2 idem οὐδὲ μέχρι τέλους. Max. οὐδ' ἄχρι τέλους. Clem. οὐδ' ἄχρι τοῦ τέλους. Ex his inter se collatis genuinam lectionem restituit Meinek. Tum πάλιν unus servavit Clem. V. 3 scripsi ἀτυχῶν. Legebatur mendo aperto εὐτυχῶν.

5.

Stobæus Flor. 14, 1.

3.

Templa duo sunt Platææ, et stoa, et nomen, et balneum, et Sarabi fama, plerumque littus, Eleutheriis autem urbs.

4.

Nemo sine ærumnis vitam peregit, homo natus, nec rursus ad finem usque mansit infelix.

5.

Chlanidem omnes, ut videtur, non me,

Τὴν χλανίδα πάντες, ὡς εἴκειν, οὐκ ἐμὲ, προσηγόρευον, οὐδὲ εἰς νῦν μοι λαλεῖ.

6.

Stobæus ib. 37, 14, in titulo περὶ χρηστότητος.

Διὰ τὴν τέχνην μὲν γνωρίμους ἐκτετήσάμην πολλοὺς, διὰ τὸν τρόπον δὲ τοὺς πλείστους φίλους.

« Pro τέχνην nescio an τύχην scribendum sit. » Mein.

7.

Stobæi Append. Flor. 4, p. 383 Lips.

Οὐκ ἔργον ἐστὶν εὖ λέγειν, ἀλλ' εὖ νοεῖν· πολλοὶ γὰρ εὖ λέγοντες οὐκ ἔχουσι νοῦν.

Versu 1 dedi νοεῖν. Libri v et π confusis, ut alias non semel, ποιεῖν, quod abhorret a sequentibus.

8.

Athen. 1, p. 32, B : μυρίνης δ' οἶνος κεῖται παρὰ Ποσειδίππῳ,

Λαυψήρως, ἄποτος ὁ μυρίνης, ὁ τίμιος.

Libri Δαψήρως, ἄποτος, etc.; apte Coraes ἄποτος : neque enim probantur vina levia et debilia. Sitticulolum vinum mirabatur etiam Mein., qui deinde malit ἄποτος, quod non raro dicitur de vino debili et languido, quale τὸν μυρίνην fuisse consentaneum est.

9.

Antiaticista p. 104, 19, κακοπρόσωπος : Ποσ.

10.

Harpocratio p. 98, 9 : ἐπάναγκες δὲ ἦν τοῖς ἑγ-γιστα γένους τὰς θήσας ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον, ἢ ε' μνάς διδόναι, ὡς καὶ Ποσ. που ὁ κωμικός φησιν.

11.

Lex. Bekkeri Anecd. p. 350, 21, Ἄθετος : ὁ ἀποιήτος. οὕτω Ποσ.

12.

Ib. p. 424, 25, Ἀπηλιώτης : ἐν τῷ π. καὶ ἀντή-

compellabant : nunc nemo quisquam me alloquitur.

6.

Arte quidem notos sum nactus multos, moribus autem plurimos amicos.

7.

Labor non est recte loqui, sed recte cogitare : multi enim recte loquentes mente carent.

8.

Leve, nec potabile, est vinum myrteum, magni fa-ctum.

λιος, καὶ πάντα τὰ ἴμοια φιλιῶς. καὶ ἡ ἐπιηλις ἔστι παρὰ Ποσειδίππῳ. « Dixit de his similibusque formis Lobeckius ad Soph. Ajac. 805. Pro ἐπιηλις rectius ἐπιηλις scriptum apud Suidam s. v. Ἀπηλιώτης et Ἐπιηλις. V. Arcadium p. 31, 12. » *Mein.*

13.

Ib. p. 462, 25 : λέγεται δὲ αὐθέκαστα, καὶ τὰ αὐτόματα (αὐτόνομα? ἢ αὐτογνώμονα?) καὶ σκληρά. Μένανδρος φησι « πικροῦ γέροντος αὐθεκάστου τὸν τρόπον. » Ποσ. δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἐχρήσατο.

14.

Photius Lex. p. 459, 4, Προσέκοψε τῷ ἀνθρώπῳ : ἀντὶ τοῦ ἠλλοτριώσατο. οὕτως Ποσειδίππος. Eadem Suidas. « Scribendum προσέκοψε τάνθρώπῳ. » *Mein.*

15.

Gram. Cramerii Anecd. Ox. 2, p. 277, 13, de duplicibus formis (θύον et θύος, δρίον et δρίος, κρίνον et κρίνος) disserens : καὶ παρὰ Ποσειδίππῳ

Τὸ τῆς ἐλάας δένδρον.

καὶ πάλιν παρ' Ἀριστοφάνει « τὰ δὲ δὴ δένδρη. »

16.

Photius p. 193, 18, Κύφωνες : ἱμάτια γυναικεία, ἢ χιτῶνος εἶδος. οὕτως Ποσ.

17.

Pollux 3, 101 : καὶ τὸ ὄνομα παρὰ Θεουκυδίδῃ (3, 20) οἱ ἐπίχαρτοι, ὡς καὶ οἱ καταγέλαστοι. τὸ γὰρ παρὰ Ποσειδίππῳ ἐπίχαρμα πονηρόν.

18.

Pollux 10, 140 : καὶ ξυρὸν καὶ ξυροδόχη, ὡς καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνης (219) καὶ Ὀνυχιστήρια δὲ λεπτά (recte παρὰ Bekker.) Ποσειδίππῳ. ὄνυστήρια.

Stephanus Byz. p. 154 : λέγεται βᾶρις ἡ οἰκία, ὡς Ποσ., καὶ ἡ συνοικία, ὡς Ἐφορος. Ammonius p. 29 : βᾶρις μὲν γὰρ ἔστιν Αἰγύπτιον πλοῖον, λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίππου. Ubi Valcken. ὡς Ποσειδίππος, sive malis ὡς ὑπὸ Ποσειδίππου, non comicum h. l. intellegens Posidippum, sed epigrammatum scriptorem, quem etiam alio loco (v. Ζέλια) ad partes vocat Stephanus.

14.

Offendit hominem.

SE IPSE LUGENS.

a. Quodsi tibi non sufficit, elephantem adest affere[n]s

XCVI.

DAMOXENUS.

Suidas : Δαμόξενος, Ἀθηναῖος, κωμικός. (Hactenus etiam Eudocia Viol. p. 131.) τῶν δραμάτων αὐτοῦ Σύντροφοι, ὡς Ἀθηναῖος λέγει ἐν τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν, καὶ Ἐαυτὸν πενθῶν, ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν ἐνδεκάτῳ. Nova comœdiæ poeta, quod colligas ex irrisione Epicuri Athen. 3, p. 101, F. Adæi quidem, mercenariorum ducis sub Philippo, Amyntæ filio (v. Athen. 12, p. 532, E) mentionem injicit Ath. 11, p. 469, A, sed ita, ut jam mortuus Adæus fuisse videatur. » *E M.*

I. ΑΥΤΟΝ ΠΕΝΘΩΝ.

Athen. 11, p. 468, F : ἐλέφας οὕτως ἐκαλεῖτο ποτήριον τι, ὡς Δαμ. φησιν ἐν Αὐτὸν (ita cod. A pro vulgato αὐτῷ) πενθῶντι,

a. Εἰ δ' οὐχ ἰκανὸν σοι, τὸν ἐλέφαντ' ἔχει

φέρων

ὁ παῖς. β. Τί δ' ἐστὶ τοῦτο, πρὸς θεῶν; α.

ῥυτὸν

δίκρουνον, ἡλίον τι τρεῖς χωρῶν χάσας,

Ἄλκωνος ἔργων προὔπιεν δέ μοι ποτε

5 ἐν Κυψέλοις Ἀδαίως.

V. 3 Epit. χάσας, ut Eust. ad Iliad. p. 1286, 26 : καίτοι δὲ καὶ οὐδετέρως (ῥυτὸν) ἐν τῷ « Ἐλέφας ἔστι ῥυτὸν δίκρουνον, τρεῖς χωρῶν χάσας. » Hesychius, Ἐλέφας ... καὶ ῥυτὸν, τρεῖς χάσας χωρῶν. » De elephante confer Epinicum Ath. 11, p. 497, A. De Alcone, nobili artifice, v. Pausan. 3, 14. V. 5. Adæus fuit sub Philippo Amyntæ filio dux mercenariorum, Alectryon ludibrii causa appellatus, non confundendus ille cum Bubasti urbis præfecto, qui vixit ol. 144 (ante Chr. nat. 203-200), vel cum Adæo Mitylenensi, Cypsela non Arcadiæ castellum dicere videtur, sed Thraciæ urbem, ut recte Schweigh., laudans Stephanum Byz. in Κύψελα, et Plinium H. N. 4, 11. Προὔπιεν fortasse est *donavit*, ut apud Stephanum Ath. 11, p. 469, A : τούτῳ προέπιεν ὁ βασιλεὺς κόμην τινὰ, aliisque locis. » *E M.*

II. ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ.

Athen. 3, p. 101, F : ἐσθίειν παρακελεύεται τὰ καὶ τὰ, οὐδὲν ἀποδέων τοῦ παρὰ Δαμόξενῳ τῷ κωμικοῦ διοποῦν μαγείρου, δε ἐν Σύντροφοῖς φησίν

puer. b. Quidnam hoc est, per deos? a. Poculum bifons, quale tres congios capiens, Alconis opus; donavit mihi olim
5 Cypselis Adæus.

· α. Ἐπικούρου δέ με ὄρας μαθητὴν ὄντα, τοῦ σοφοῦ, παρ' ᾧ ἐν δὴ ἔτεσιν καὶ μῆσιν οὐχ ὄλοις δέκα τάλαντ' ἐγὼ τοι κατεπύκνωσα τέτταρα.

5 β. Τοῦτο δὲ τί ἐστίν; εἰπέ μοι. α. Καθήγησα. Μάγειρος ἦν κακείνος, οὐχὶ δὴ θεός.

β. Ποῖος μάγειρος; α. Ἡ φύσις πάσης τέ-

χνης

ἀρχέγονόν ἐστ', ἀρχέγονον, ὦλιτήριε. Οὐκ ἐστίν οὐδὲν τοῦ ποιεῖν σοφώτερον,

10 ἦν τ' εὐχερὲς τὸ πρᾶγμα τοῦ λόγου τριβὴν ἔχοντι τούτου· πολλά γὰρ συμβάλλεται.

Διόπερ, μάγειρον ὅταν ἴδῃς ἀγράμματον, μὴ Δημόκριτόν τε πάντα διανεγνωκότα

καὶ τὸν Ἐπικούρου κανόνα, μινθώσας ἄφες,

15 ὡς ἐκ διατριβῆς. Τοῦτο δὲ γὰρ εἰδέναι, τίς ἔχει διαφορὰν πρῶτον, ᾧ βέλτιστε σὺ,

γλαυκίσκος ἐν χειμῶνι καὶ θέρει· πάλιν ποῖος περὶ δύσιν Πλειάδος, συνειδέσθαι,

ἰχθὺς ὑπὸ τροπᾶς τ' ἐστὶ χρησιμώτατος.

20 Αἰ μεταβολαὶ γὰρ αἶ τε κινήσεις κακὸν ἡλίβατον ἀνθρώποισιν ἀλλοιώματι ἐν ταῖς τροφαῖς ποιούσι, μανθάνεις; τὸ δὲ

ληφθὲν καθ' ὥραν ἀποδίδωσι τὴν χάριν.

COLUMNÆ.

— a. Epicuri autem me vides discipulum sapientis, apud quem duobus annis nec totis decem mensibus ego quattuor talenta complevi.

5 b. Hoc autem quid sibi vult? dic mihi. a. Immo-

[lavi

Coquus etiam ille fuit, non deus scilicet. b. Qualis coquus? a. Natura omnis artis genitrix est, genitrix, impure.

Nihil est praxi sapientius,

10 facileque fuerit negotium ei, qui hanc ratio-

[nem

perspexerit: multa enim concurrunt. Quare, si coquum vides illiteratum, qui non excussit omnem Democritum et Epicuri canonem, dimitte immictum,

15 velut e schola. Hoc enim scire debet, optime tu, primum, quomodo differat glauciscus hieme ab æstivo; tum rursus, qualis circa Pleiadis occasum et solstitium piscis sit utilissimus.

20 Mutationes enim et motiones malum ingens hominibus afferunt conversione

β. Τίς παρακολουθεῖ ταῦτα; α. Τοιγαροῦν στρόφοι

25 καὶ πνευμάτια γιγνώμενα τὸν κεκλημένον ἀσχημονεῖν ποιούσι· παρὰ δ' ἐμοὶ τρέφει τὸ προσφερόμενον βρώμα, καὶ λεπτύνεται, ὀρθῶς τε διαπνεῖ· καὶ γὰρ οὖν εἰς τοὺς πό-

ρους

ὁ χυμὸς ὁμαλῶς πανταχοῦ συνίσταται.

30 « Χυμὸς, » λέγει Δημόκριτος, « οὐδὲν, φράγματ' ἂν

γενόμενα ποιῇ τὸν φαγόντ' ἀρθριτικόν. »

β. Καὶ τῆς ἰατρικῆς τι μετέχει μοι δοκεῖς.

α. Καὶ πᾶς ὁ φύσεως ἐντός. Ἡ δ' ἀπειρία τῶν νῦν μαγείρων καταναεῖ, πρὸς τῶν θεῶν,

35 οἷα ὅστιν, ἄλμην ὅταν ἴδῃς ἐξ ἰχθύων ὑπεναντιῶν αὐτοῖσι ποιούντας μίαν, καὶ σήσαμ' ὑποτριβόντας εἰς ταύτην! λαβῶν

ἑκαστον αὐτῶν κατὰ μέρος προσπαρδέτω, κάμοι κέχρησο. Τί γὰρ ἂν εὐ γένοιτ' ἔτι,

40 τῆς ιδιότητος πρὸς ἑτέραν μεμιγμένης, καὶ συμπλεκόμενης οὐχὶ συμφώνους ἀφάς; τὸ ταῦτα διορᾶν ἐστὶν εὐψύγου τέχνης,

οὐ τὸ διανίζειν λοπάδας, οὐδ' ὄζειν καπνοῦ· ἐγὼ γὰρ εἰς τούπτάνιον οὐκ εἰσέρχομαι.

nutrimentorum, (intelligisne?) itaque justo tempore sumptum habet gratiam.

b. Quis hæc observat? a. Proinde tormina et flatus exorti invitatum dedecorant. Apud me autem alit

cibus appositus, et diluitur, recteque exhalatur: quippe ad poros succus pariter divisus omnes consistit.

30 « Succus, » inquit Democritus, « nihil est, si clau-

[stra

facta comedentem reddunt arthriticum. » b. Etiam artis medendi particeps esse mihi vide-

[ris.

a. Et quisque naturam callens. Sed, ignorantia hodie coquorum, per deos, cognosce

35 qualis sit, quum videris, illos ex piscibus nonnihil contrariis unam muriam facere, et sesama ad eam atterere. Qui

horum unumquemque invenit, iis singulis oppe- et me utere. Quid enim adhuc fiat boni, [dat,

40 proprietate diversæ admixta et dissonas chordas simul tangendo? hæc perspicere est bene animatæ artis, non patinas abluere, neque fumum olere: equidem culinam haud ingredior.

45 β. Ἀλλὰ τί; α. Θεωρῶ πλησίον καθήμενος·
 πονοῦσι δ' ἕτεροι. β. Σὺ δέ; α. Λέγω τὰς
 αἰτίας,
 καὶ τάποβαῖνον· « ὄζυ τὸ περίκομ' ἄφες! »
 β. Ἀρμονικός, οὐ μάγειρος! α. « Ἐπίτει-
 νον τὸ πῦρ,
 ὁμάλιζέ τ' ἐν τοῖς τάξεσιν· ἡ πρώτη λοιπὰς
 50 ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς οὐχὶ συμφώνως. » Νοεῖς
 τὸν τύπον... β. Ἀπολλόν! α. Καί τι φαί-
 νεται τέχνη; —
 Ἔϊτ' οὐδὲν εἰκὴ παρατίθημι (μανθάνεις;)
 βρώμ', ἀλλὰ μίξας πάντα κατὰ συμφωνίαν.
 β. Πῶς; α. Ἔστιν αὐτοῖς ἅ διὰ τεττάρων
 ἔχει
 55 κοινωνίαν, διὰ πέντε, διὰ πασῶν πάλιν·
 ταῦτα προσάγω πρὸς αὐτὰ τὰ διαστήματα,
 καὶ ταῖς ἐπιφοραῖς εὐθὺς οἰκείως πλέκω·
 ἐνίοτ' ἀφροσύνη παρακλεῖομαι, « πῶθεν
 ἄπτε; τί τούτω μιν γίνετο μέλλεις; ὄρα,
 60 διάφρονον ἔλκει· οὐχ ὑπερβήσει σοφόν; »
 Ἐπίκουρος οὕτω καταπέυκνον τὴν ἡδονὴν,
 ἐμασᾶτ' ἐπιμελῶς, εἶδε τάγαθὸν μόνος
 ἐκεῖνος, οἷόν ἐστιν· οἱ δ' ἐν τῇ στοᾷ
 ζητοῦσι συνεχῶς, οἷόν ἐστ', οὐκ εἰδότες.
 65 Οὐκοῦν, ὃ γ' οὐκ ἔχουσιν, ἀγνοοῦσι δέ,
 οὐδ' ἂν ἐτέρω δοῖσαν. Β. Οὕτω συνδοκεῖ.
 Ἀφρομέν οὖν τὰ λοιπὰ· δηλαδὴ πάλαι.
 V. 5 καθήγισα Hermannus præf. ad Dracon. p. 25;
 vulgo καθήγησαι, libri καθήγησα. « Non hoc ille
 dicit, se quattuor talenta lucratum esse, sed con-
 sumpsisse in culina. Alter vero, quum quid hoc
 esset, καταπέυκνωσα, rogasset, de quo Epicuri verbo
 ad v. 61 disseruerunt interpretes, prior iste re-

45 b. Quid igitur? a. Observo prope sedens;
 alique opus faciunt. b. Et tu? a. Dico causas,
 et eventum: « acutum minutal amove! »
 b. Harmonicus, non coquus! a. « Intende ignem,
 et æqua in ordinibus « prima patina
 50 non fervet consone ceteris. » Cognoscis
 typum... b. Apollo! a. Et aliquid esse apparet
 [ars?]

— tum non temere (intelligisne?) appono
 cibum, sed mixtis omnibus symphoniacæ.
 b. Quomodo? a. Sunt horum, quæ concordant,
 per quatuor, per quinque, rursus diapason;
 hæc refero ad ipsa intervalla.

spondet καθήγισα, in fœnum dissolutam esse pe-
 cuniam significans. » Hermann. V. 6 libri corrupte
 οὐκ ἦδει θεοί, quod verosimiliter restitui. V. 7
 « ποῖος μάγειρος; qui, malum, coquus? » Dobræus
 Advers. p. 301, ποῖος, ut sæpe, indignantis esse
 monens. V. 8 libri fere ἔστιν et ὠ ἀλιτήριε. V. 9
 οὐθὲν ibid. libri et πονεῖν, Reisig. Conj. p. 31, τοῦ
 ἴπνοσιν. V. 10 scribo ἦ pro ἦν. Reisig. tentabat
 πᾶν τ' εὐχερές. V. 11 ἔχοντι L; ἔχοντα PV. Post
 versum 13 quæ legebantur, μετῶλον δὲ κατέχοντα
 καταπέλα ὡς κενού, ex interpretatione nata, cum
 Hermannō delevi. V. 14 libri μισθῶσω σαφές, quæ
 correxerunt Grotius et Hermannus. « Verbo μιν-
 θῶσαι: eodem modo utitur Archestratus Athenæi 7,
 p. 285, B, τὴν ἀφύην μίνθου πᾶσαν πλὴν τὴν ἐν Ἀθή-
 ναις. Usitatius hoc sensu est προσπέρδειν. » Mein.
 V. 16 πρώτων cod. D; ceteri πρώτος. V. 19 τ' dedit
 C. V. 21 ἡλίβατον ἀνθρώποις A; ἡλίβατον ἐν ἀνθρώ-
 ποις VL. Deinde libri ἀλλοιώματα, quod apte cor-
 rexerit. V. 22 τροπαῖς Grotius. Libri τροπαῖς. V. 24
 alteram personam immisi. Sententiam recte expres-
 sit Grotius: Quotus ista quisque observat? V. 28
 pro διαπνεῖ P habet διὰ δειπνοῦ. Deinde libri τοιγαρ-
 οῦν. V. 29 C inverso verborum ordine ὁμαλῶς ὁ
 χυμός. V. 30 et 31 omittit C. Libri λέγεις, recte
 emendatum a Meinekio. Deinde iidem πράγματα,
 et ποιεῖ. Φράγματ', ἂν, quo alvus adstricta significa-
 tur, reponendum esse intellexi. De π et φ confu-
 sis ad Arist. Pluti v. 684. V. 34 ὁ φύσεως ἐντός,
 naturæ cognitione imbutus, coll. Budæi Comment.
 p. 179. V. 35 οἶα ἴστιν Grotius; libri οἶαν τὴν,
 iidemque ὁσμὴν pro ὄλμην, quod aptissime posuit
 Meinek.; minus apte Reisig. tentabat δεσμήν. V. 36
 libri αὐτοῖσιν. Deinde ποιούντας Schweigh.; libri
 ποιούτων. V. 37 probabiliter Reisig. ἐπιτρέποντας.
 V. 39 libri ὡς μοι κέχρησαι. Meinek. et Dobræus
 ὡς μοι κέχρησαι. Verosimilius ego κἀμοὶ κέχρησο.
 V. 41 antiquiores libri συμπλεκόμενας. Vocem ἀφαί
 ex musicorum arte adscitam isse, observat Petitus.

statimque appositis apte necto;
 interdum absistens moneo: « cui adjungis?
 cur hæc miscere cogitas? cave:

60 διάφρονον trahis. non migrabis rectum? »
 Epicurus ita complebat voluptatem,
 manducabat attente; sciebat solus
 ille, quid bonum sit; isti autem in Stoa
 quærunt continuo quale sit, nescientes.
 65 Igitur, quod quidem non habent neque cogno-
 [scunt,

alii non tradiderunt. b. Tecum sentio.
 Mittamus igitur reliqua: dudum scilicet mani-
 [festa.

V. 44 τούπτανιον Valcken. pro τούπτανειον AP.
 V. 45 ἀλλὰ τί; Schweigh.; qui et personarum vi-
 ces distinxit. Vulgo ἀλλὰ τι θεωρῶ, etc. V. 46 sic
 Casaub. Libri πονοῦσι δ' ἕτεροι, σοὶ δὲ λέγω τὰς αἰτίας.
 V. 47 « in cibis quid fuerit περίκομα, notum est;
 sed videtur illud etiam musicum fuisse vocabul-
 um, quoniam non credibile est, propter unum
 illud δέξιν coquum nostrum ab altero interlocutore
 harmonicum vocari. Eadem ambiguitate Athenio
 Samothrac. 31 (Athen. 14, p. 661, B): περικομ-
 ματίω διεγγίγρασ' ὑποκρούσας γλυκεῖ, ubi vide quæ
 annotavi. Pro ἀφες nescio an ἀφες scribendum, et
 versu sequente ἐπίτεινον a verbis τὸ πῦρ separan-
 dum sit, ut hoc dicat: nimum acutus sonus est;
 remitte; rursus intende. » E M. V. 49 libri ὁμα-
 λίζατε τοῖς στάξεσιν, sine ἡ. Τάξεσιν procul dubio
 dixit Dam. V. 50 ταῖς Casaub., τοῖς cod. C; ceteri
 τοῖς. V. 51 « tenesne formam et rationem præcepto-
 rum meorum? » Sic apud Longinum Subl. 13 τὸν
 τύπον οὐ ἀγνοεῖς de forma et more scribendi Plato-
 nis accepit Toupius, collato hoc loco et Synesio
 Epist. 67. » Schweigh. Personas distinxit Meinek.:
 at videtur tibi ars mea aliquid præclarum esse?
 Hoc placuit. V. 52 libri οὐθὲν. V. 54 vulgo πῶς
 ἔστιν αὐτοῖς etc. Distinxit orationem Jacobsius.
 Αὐτοῖς, h. e. ἀλλήλοις. V. 58 Hermannus Doctr.
 metr. p. 131, ἐνίοτ'. Vulgo ἐνίοτε δ'. V. 60 διάφρονον
 ἔλκειν haud dubie musicæ artis dictio est. Ibid. li-
 bri ὑπερβήση. V. 61. « Verbo καταπέυκνωσιν (ex mu-
 sicorum ratione desumpto, ut docuit Meibomius ad
 Diog. Laert. 10, 142), ipse Epicurus usus est, de
 voluptate loquens in κυρίαις δόξαις num. 9: εἰ κα-
 τεπέυκνωσιν πᾶσα ἡδονή, etc., ubi vide quæ post Mei-
 bomium monuit Kuhnus ad Diog. Laert. 2, p. 554
 ed. Men. Eodem respexit Aleiphron Ep. 3, 55,
 quum τὴν καταπέυκνωσιν τοῦ ἡδομένου dixit, scil.
 condensationem, perfectionem undique absolutam
 completamque voluptatis. Cf. apud Laert. proximi-
 me sequentem Epicuri sententiam 10, 142, n. 10,
 quam expressit Cicero De fin. 2, 7. » Schweigh.
 V. 66. libri οὕτω σοὶ δοκεῖ. Correxerit Mein.

EX INCERTA FABULA.

Athen. 1, p. 15, B: ἐφρόντιζον δ' εὐρυθμίας οἱ
 σφαιρίζοντες. Δσμ. γοῦν ψησι

EX INCERTA FABULA.

Juvenis quidam pila ludebat
 annorum fere... septemdecim,
 Cous (deos enim hanc insulam gignere apparet),
 qui quum forte adspiciebat considentes,
 5 vel capiens pilam, vel dans, simul
 omnes exclamabamus...
 eurythmia enim, et mos, et ordo, quæ
 in agendo atque dicendo conspicua erant,

— Νεανίας τις ἐσφαιρίζεν εἰς
 ἐτῶν ἴσως . . . ἑπτακαίδεκα,
 Κῶος (θεοὺς γὰρ φαίνεθ' ἡ νῆσος φέρειν),
 ὅς ἐπεὶ ποτ' ἐμβλέψειε τοῖς καθημένοις,
 5 ἡ λαμβάνων τὴν σφαῖραν, ἡ διδοὺς, ἅμα
 πάντες ἐβοῶμεν . . . .
 ἡ δ' εὐρυθμία, τό τ' ἦθος, ἡ τάξις θ', ὅσα
 ἐν τῷ τι πράττειν ἡ λέγειν ἐφαίνετο,
 πέρας τι κάλλους, ἄνδρες, οὐτ' ἀκήκοα
 10 ἔμπροσθεν οὐθ' ἐόρακα τοιαύτην χάριν.
 Κακὸν ἂν τι μείζον ἔλαθον, εἰ πλείω χρόνον
 ἔμεινα· καὶ νῦν δ' οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκῶ.

Versu 2 Meinekio addendum videtur γενόμενος.
 V. 6 Porson. supplebat ὡσπερ ἐκ κελύσουματος. V. 7
 ante Porson. ἡ τε (δὲ BC) τάξις θση. Postremum
 ipse correxi. V. 8 ante Casaub. λέγειν ἡ πράττειν.
 V. 9 τι Pors., vulgo ἔτι. Cod. C τέραι.

XCIV.

CRITO.

« Novæ comædiæ poetam hunc fuisse docet
 Pollux 9, 15, eum una cum Theophilo τοῖς νεο-
 τέροις accensens. » E M.

I. ΑΙΤΩΛΟΙ.

Pollux 9, 15: παίζοντι δὲ τὸ στρατόπεδον ἔξεστι
 κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν καὶ παρεμβολὴν ὀνομά-
 σαι, παρεχόμενον (scrib. παρεχομένον) τινα τῶν
 νεωτέρων Θεόφιλον ἐν Παγκρατιαστῇ εἰρηκότα « Ἔϊτ' ἐν
 χάρακι μὲν ταῦτα καὶ παρεμβολῆ. » καὶ Κρίτων ἐν
 Αἰτωλοῖς,

Ἐκεῖ γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἡ παρεμβολή.

Sic editi. In Mss. quæ post παρεχόμενον etc. se-
 quantur, ita contracta leguntur: τινὲς δὲ καὶ τῶν
 νεωτέρων ποιητῶν ἐχρήσαντο τῇ λέξει, ὡσπερ Δίφιλος,
 καὶ Κρίτων.

II. ΜΕΣΣΗΝΙΑ.

Pollux 10, 35: ἀλλὰ καὶ σκίμπους τῶν ἔνδον

summa quædam fuit venustas, viri, neque au-
 [divi

10 antea de tali, nec vidi tantam gratiam.
 Malum aliquod majus habuissem, si diutius
 mansissem; et nunc etiam non videor mihi sa-
 [nus.

ATOLI.

Ibi enim nobis sunt castra.

σκευῶν, ὅς καὶ ἀσκάντης ἐστὶν εἰρημένος, καὶ σχιμπό-
διον ἐν δὲ τῇ Κρίτωνος Μεσσηνίᾳ, καὶ τῷ Ῥίνθωνος
Τηλέφῳ, καὶ κρᾶθβατον εἰρῆσθαι λέγουσιν.

III. ΦΙΛΟΠΡΑΓΜΩΝ.

Athen. 4, p. 173, B: Κρίτων δ' ὁ κωμωδιοποιὸς
ἐν Φιλοπράγματι παρασίτους τοῦ θεοῦ καλεῖ τοὺς Δη-
λίους διὰ τούτων,

Φοίνικα, μέγαλον κύριον βαλαντίου,
ναύκληρον ἐν τῷ λιμένι ποιήσας ἄπλουν,
κάφορμιῶσαι ναῦς ἀναγκάσας δύο,
εἰς Δῆλον ἐλθεῖν ἠθέλησ' ἐκ Πειραιῶς,
5 πάντων ἀκούων διότι παρασίτῳ τόπος
οὗτος τρία μόνος ἀγαθὰ κεκτησθαι δοκεῖ,
εὐψον ἀγορᾶν, παντοδαπὸν οἰκοῦντ' ὄχλον,
αὐτοὺς παρασίτους τοῦ θεοῦ τοὺς Δηλίους.

Sententiam priorum versuum ita indicavit
Schweigh.: «Opulentum mercatorem Phœnicium
parasitus, homo luxuriosus et alios luxuria per-
dens, eo redegerat, ut ob contractum æs alienum
portu solvere non posset.» Libri v. 4 καὶ φορ-
μιῶσαι, h. e. κάφορμιῶσαι, καὶ ἐφορμιῶσαι, *appellere*.
Formam Πειραιῶς servavit inscriptio navalis Bœ-
ckhii *Urkunden*, p. 439, 30, a Mein. citata cum
Dracone Straton, p. 75, 24. V. 6 μόνος pro μόνον
Casaub. V. 8 τοῦ θεοῦ, Apollinis, deo consecratos
et ejus tutela fretos.

XCVIII. DEMETRIUS.

Comicorum duorum hujus nominis recentior,
ut videtur: v. Mein. Hist. crit. Com. p. 264.

ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ.

Athen. 9, p. 405, E: καταφρονεῖς, ὅτι μάγειρός
εἰμι, ἴσως, [ὅσον ἀπὸ ταύτης τῆς τέχνης εἰργασμ' ἐγώ]
κατὰ τὸν κωμικὸν Δημήτριον, ὅς ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ
Ἄρεοπαγίτῃ ταῦτ' εἴρηκεν,

Ὅσον ἀπὸ ταύτης τῆς τέχνης εἰργασμ' ἐγώ,
οὐδεὶς ὑποκριτῆς ἐστ' ὄλωσ' εἰργασμένος·
καπνίζομένη τυραννὶς αὐτῆ' ὅθ' ἡ τέχνη.
Ἄβυρτακοποιὸς παρὰ Σέλευκον ἐγενόμεν·
5 παρ' Ἀγαθοκλεῖ δὲ πρῶτος εἰσήνεγκ' ἐγώ

CURIOSUS.

Phœnicem, magni marsupii dominum,
postquam in portu a navigando prohibui,
duasque naves manere coegi,
in Delum proficisci e Piræo volui,

τῷ Σικελιώτῃ τὴν τυραννικὴν φακῆν.
Τὸ μέγιστον οὐκ εἰρηκα· Λαχάρους τινός,
ὅτ' ἦν ὁ λιμὸς, ἐστιῶντος τοὺς φίλους,
ἀνάληψιν ἐποίησ' εἰσενέγκας κάππαριν.

V. 3 «καπνίζομένην τυραννίδα vocat artem coqui-
nariam, utpote inter culinæ fumos versantem et
imperium exercentem. Ibid. libri αὐτῆ ἐστ' V. 7
de Lachare, impotentissimo Athenarum tyranno,
quem Demetrius expulit, veterum scriptorum loca
composuit Wytttenbach. ad Plutarchum De S. N.
V. p. 71. Ejusdem, puto, hominis libidines indi-
cabant, qui pudenda muliebria λαχάρας dicebant.
Hesychius v. Ἀριστόδημος: Φορμισίους δὲ (scil.
ἐλεγον) τὰ γυναικεία αἰδοῖα, καὶ βασιλείδας, καὶ λα-
χάρας (i. e. Λαχάρεις)» E. M. Temere Schweigh.
hæsit in τινός, *cujusdam*, de quo latino Gesnerus in
Thesaurο L. I.: «dicitur sæpe de hominibus ob-
scuris, ignotis, *contemptis*.» Notum τις ironicum:
atqui cognata est ironia contemptui. Mireris igitur,
hanc significationem τοῦ τις deesse in lexicis
vulgaribus. Contemptus sane fuit et subobscurus
iste Lachares Athenis. V. 8 de hac fame constat
ex Plutarchi Demetr. 33. V. 9 «ἀνάληψιν recte
Schweigh. interpretatur *refectionem e morbo aut
virium defectione*. Itaque gloriatur coquus se
debilitatas convivarum vires cappari artificiose
apparata resuscitasse.» Mein.

XCIX.

DIOXIPPUS.

Suidas: Διώξιππος, Ἀθηναῖος, κωμικός. δράματα
αὐτοῦ Ἀντιπορνοδόσκος, Φιλάργγυρος, Ἱστο-
ριογράφος, Διαδικαζόμενοι. «Eadem Eudocia
Viol. p. 132, nisi quod pro Dioxippo Dexippum
nominat, ut item Suidas v. Κορυκαῖος: unde Fabri-
cius Bibl. Gr. 2, p. 436, Dexippum inter comicos
poetas recensuit. Διαδικαζόμενον, quam ex Athe-
næo petierit Suidas, nullum hodie vestigium super-
est.» E. M.

I. ANTIPORNOΔΟΣΚΟΣ.

Athen. 3, p. 100, E: μνημονεύει τῆς μήτρας καὶ
Ἀντιφάνης. Διώξ. δ' ἐν Ἀντιπορνοδόσκῳ

5 ab omnibus accipiens, parasito locum
hunc solum tria bona possidere quæ præbeat,
forum opsoniis plenum, omnigenam incolarum
[turbam,
ipsos parasitos dei Delios.

Οἶον δ' ἐπιθυμεῖ βρωμάτων, ὡς μουσικῶν!
ἦνυστρα, μήτρας, χόλικας.

«Μουσικὰ βρώματα dicit *cibos concinnos, elegan-
tes*. Nicomachus lith. v. 9: ὄψον σκευάσαντα μου-
σικῶς. Euphron fragm. inc. fab. 1, 6: ἄλας δούς
μουσικῶς. Plutarchus Mor. p. 127, B: μουσικὸν καὶ
λιτὸν δειπνον, etc.» Mein.

II. ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΣ.

Fabulosos historicos poetam in hoc dramate
risisse statuit J. G. Vossius.

Athen. 3, p. 100, F: μνημονεύει τῆς μήτρας καὶ
Ἀντιφάνης. Διώξ. δ' ἐν Ἱστοριογράφῳ,

Τὴν στοῦν διεξέπειεν Ἀμφικλῆς, μήτρας δύο
κρεμαζμένας δεῖξας, «ἐκείνων πέμπε,» φᾶς
(τ') «ἐάν (γ') ἴδης!»

V. 1 libri διεξέπειον, correxit Casaub. V. 2 φᾶς
Dindorf.; libri φῆς. Sed etiam ἐκείνων scribendum
fuit pro ἐκείνων, et φᾶς τ', ἐάν γ' ἴδης pro φᾶς, ἐάν
ἴδης.

III. ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

Photius p. 199, initio, et Suidas v. Κορυκαῖος:
οἱ δὲ κωμικοὶ Κορυκαῖον τὸν θεὸν εἰσάγουσι. Μέ-
νανδρος Ἐγγειριδίῳ. Δ. Θεσσαυρῷ,

— α. Μὴ κατακούσειεν δέ μου

ὁ Κορυκαῖος. β. Ἄλλὰ μὴν κατακίχου,
σοῦ κατακολουθῶν ἐνδοθεν.

De Corycæo v. ad Menandr. fr. 2 Ἐγγειριδίῳ.
V. 1 libri δέμας, quod correxit Kuster. V. 3 sic
Tourpius; vulgo κατακ. ἐνδοθέν σου.

IV. ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

Athen. 11, p. 472, B: θηλυκῶς δὲ τὴν Θηρικλείον
εἶπε Μένανδρος, καὶ Δ. ἐν Φιλάργγρῳ,

α. Τῆς Θηρικλείου τῆς μεγάλης χρεῖα ἴστί
μοι...

β. Εὐοῖδα· α. Καὶ τῶν Ῥοδιακῶν· ἦδιστα
γάρ

LENONIS ADVERSARIUS.

Qualia vero cupit edulia, quam musica!
abomasa, matrices, intestina crassa.

HISTORIARUM SCRIPTOR.

Stoam percutiebatur Amphicles, matrices duas
monstrans suspensas, dicensque «Harum mitte, si
[videris]!»

THESAURUS.

— a. Ne vero me audiat
Corycæus. b. Enimvero audivi,
exeuntem te secutus.

ἐκ τῶν τοιούτων, ἐσχέας, ποτηρίων
εἴωθα πίνειν.

V. 2 Athen. 11, p. 496, F: μνημονεύει αὐτῶν (τῶν
Ῥοδιακῶν) καὶ Δ. ἐν Φ. V. 3 ἐσχέας Porsonus.
Libri αἰσχεα. Coraas bene ἐσχέας.

2.

Athen. 11, p. 502, D, de ψυκτῆρι poculo
agens: Δ. Φ.

Παρ' Ὀλυμπίχου δὲ Θηρικλείου ἐλάβεν ἐξ,
εἶτα δύο, τοὺς ψυκτῆρας.

Pro ἐξ εἶτα τοὺς libri ἐξίτατους, quod correxit Ca-
saub.: sed ob numeros δύο τοὺς, non τοὺς δύο scri-
bendum erat.

C.

STEPHANUS.

«Antiphani, aut Alexidis filius; illud probabili-
lius, quum Anonymus de Com. p. xv, de Anti-
phane disserens, dicat τῶν δὲ κωμωδιῶν τινὰς καὶ ὁ
Στέφανος ἐδίδαξεν. Scripsit *Philolaconem*, cujus
fabule argumentum titulus indicat: scilicet plu-
rimi tum inter Athenienses exstiterunt, qui, ut
erant peregrinarum rerum avidissimi, ita demum
sibi egregie placerent, si Spartanorum mores imi-
tarentur, de quibus vide Aristoph. Av. 1182 seqq.,
et ann. ad Plut. 84; item Antiphane Archonte
ap. Athen. 4, p. 143. Plutarchus Phoc. cap. 10:
ἦν τις, Ἀρχιτιάδης ἐπικαλούμενος, λακωνιστὴς πάγω-
νά τε καθεμμένος ὑπερφυῆ μεγέθει, καὶ τρίβωνα φορῶν
αἰεὶ, καὶ σκυθρωπάζων.» E. M.

ΦΙΛΟΛΑΚΩΝ.

Athen. 11, p. 469, A, Ἐφρηβος: τὸ [καλούμε-
νον] ποτηρίον ἐμβασικίταν οὕτως φησὶ καλεῖσθαι Φι-
λήμων ὁ Ἀθηναῖος. Στέφανος δ' ὁ κωμικός ἐν Φιλο-
λάκωνι φησὶ

α. Τούτῳ προέπιεν ὁ βασιλεὺς κόμην τινά.

β. Καίνόν τι τοῦτο γέγονε νῦν ποτήριον;

AVARUS.

1.

a. Thericleo magno mihi opus est...
b. Sat scio. a. Et Rhodiatis: suavissime enim
e talibus poculis infusa
bibere consuevi.

2.

Ab Olympicho autem sex Thericlea sumpsit;
tum duo, psycteres.

LACONUM STUDIOUS.

a. Huic rex propinabat pagum quendam.
b. An novum quoddam hoc est poculum?

Σ. Κώμη μὲν οὖν τίς ἐστὶ περὶ τὴν Θουρίαν.
β. Εἰς τὰς Ῥοδιακὰς ὄλος ἀπηνέχθη ἐγὼ
5 καὶ τοὺς ἐφήβους, Σωσία, τοὺς δυσχερεῖς.

V. 1 Pierson. ad Mœrin p. 302 : τούτω δὲ προὔ-
πιεν ὁ βασιλεύς. Ego scribo τ. δ' ὁ βασιλεύς προὔ-
πιεν κ. τ. V. 2 libri τί νῦν τοῦτο, ubi νῦν delevit
Jacobsius. Hanovius καινὸν τι νῦν τοῦτο γέγονεν
ποτ. V. 3 Thuriam Schweigh. intelligit Messenia-
cam. V. 4 libri εἰς τὰς δ' ὀδριακὰς. Correxerit Adamus.
« Verbum ἀπηνέχθη non in eam sententiam acci-
pio, quam ita expressit Villebrunius : je n'ai de
passion que pour les vases de Rhodé; sed ita ut,
quum Sosia de propinatione loquutus esset, alter
fateatur, se ad illud verbum nihil aliud nisi potoria
vasa cogitare. » Schweigh.

CI.

STRATO.

Suidas, et Eudocia Viol. 385 : Στράτων, κωμι-
κὸς τῆς μέσης κωμωδίας· τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἦν
Φοινίξ. Hanc fabulam Meinek. eandem putat quam
Φοινικίδην appellat Athen. 9, p. 382, C (ὁ παρὰ
Στράτωνι μάγειρος ἐν τῷ Φοινικίδῃ.) « ubi Koppiers.
Observ. p. 24, et Villoison. Proleg. ad Apollon.
Lex. p. 22, quum passim Strattidis in Stratonis
nomen abiisse viderent, pro fictitio habentes Sui-
dæ Stratonem, apud Athen. quoque Strattidis no-
men reponendum esse statuerunt, et Vill. quidem
ita, ut etiam Φοινικίδῃ in Φοινίσσαις, quæ nota
est Strattidis fabula, mutandum existimaret. Sed
de Strattide, vel alio poeta antiquæ comœdiæ, ne
cogitemus, plura in ipso fragmento illo insunt
quæ prohibeant : ut enim Philetæ commemora-
tionem omittam, quis non miretur in antiqua
comœdia coqui personam in scenam produci? his
adde frequentem (v. 2, 15, 16, 41) in carmine tam
brevis usum formæ οὐδὲ εἰς pro οὐδεῖς, apud veteres
Atticos longe rarissimæ : v. Porson. præf. Hecubæ

Sos. Pagus scilicet quidam est prope Thuriam.
b. Ad Rhodiaca pocula et molestos ephebos,
5 Sosia, ego totus abreptus fui.

PHOENICIDES.

Sphingem masculum, non coquum, in domum
recepit : prorsus enim nihil, per deos
quæ loquitur, intelligo : novis vocabulis
inventis adest : ut enim intravit,
5 statim rogavit, magnis me oculis adspiciens :
« Quot μέροπας ad cœnam vocasti? die. » —
« Ego μέροπας ad cœnam vocavi? deliras.

p. 36 et Dind. ad Ar. Ran. 95. Bene igitur habet
Stratonis nomen, quem cur negemus Comicum
fuisse, etsi non mediæ classis secundum Suidam,
sed novæ, quum Philetas versu 43 commemoratus,
non possit diversus censi a celebri grammatico
et poeta Coo, qui floruisse videtur olympiade 120
(ante Chr. nat. 299-296) » E M.

ΦΟΙΝΙΚΙΔΗΣ.

Athen. 9, p. 382, C : καίτοι καὶ ὁ πρῶτος τῶν τῶν
Ὀλυμπιάσιν ἀγῶνα ἀναδησαμένων, Κόροιβος ὁ Ἡλείος,
μάγειρος ἦν, καὶ οὐχ οὕτως ἀγκύλλετο ἐπὶ τῇ τέχνῃ,
ὡς ὁ παρὰ Στράτωνι μάγειρος ἐν Φοινικίδῃ· περὶ οὗ
τοιαῦτα λέγει ὁ μαιμισθωμένος,

Σφίγγ' ἄρρεν', οὐ μάγειρον, εἰς τὴν οἰκίαν
εἰληφ' ἀπλῶς γὰρ οὐδὲ ἐν, μὰ τοὺς θεοὺς,
ὅσ' ἂν λέγῃ, συνήμι· καινὰ ῥήματα
πεπορισμένος πάρεστιν· ὡς εἰσῆλθε γὰρ,
5 εὐθύς μ' ἐπηρώτησε προσδλέψας μέγα,
« Πόσους κέκληκας μέροπας ἐπὶ δεῖπνον;

λέγε. » —
« Ἐγὼ κέκληκα μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; γολᾶς.
Τοὺς δὲ μέροπας τούτους με γυγνώσκω δο-
καίς;

οὐδεὶς παρέσται· τοῦτο γὰρ, νῆ τὸν Δία,
10 ἔστι κατάλοιπον, μέροπας ἐπὶ δεῖπνον κα-
λεῖν. » —

« Οὐδ' ἄρα παρέσται δαιτυμῶν οὐδεὶς
ὄλος; » —

« Οὐκ οἴομαι γε δαιτύμων· » ἐλογίζομαι,
« ἤξει Φιλίνος, Μοσχίων, Νικῆρατος,
ὁ δεῖν, ὁ δεῖνα » κατ' ὄνομα ἀνελογίζομαι·

15 οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἰς μοι δαιτύμων.
« Οὐδεὶς παρέσται, φημί. » — « Τί λέ-
γεις; οὐδὲ εἰς; »

σφόδρ' ἠγανάκτησ', ὡσπερ ἠδικημένος,

Istos μέροπας me cognoscere putas?
nemo aderit; nempe hoc, per Jovem,
10 superest, ut μέροπας ad cœnam vocem? —
« Nullus igitur omnino aderit δαιτυμῶν;
« δαιτύμων : non opinor. » Enumerabam :
« veniet Philinus, Moschion, Niceratus,
hic, ille; » nominatim eos appellabam,
15 neque ullus in iis fuit mihi δαιτύμων.
« Nullus aderit, inquam » — « Quid ais? nul-
[lus? »
vehementer succensuit, velut injuriam passus,

εἰ μὴ κέκληκα δαιτυμόνας. « Καινὸν πάνυ!
« οὐδ' ἄρα θύεις ἐρυσίχθον; » οὐκ ἔφην ἐγώ.
20 « Βοῦν δ' εὐρυμέτωπον; » — « Οὐδὲ βοῦν
ἂν, ἄθλιε. » —

« Μῆλα θυσιάζεις ἄρα; » — « Μὰ Δί',
ἐγὼ μὲν οὐ·
οὐδ' ἕτερον ἄλλων, προβάτιον δ'. » —

« Οὐκοῦν, ἔφη,
τὰ μῆλα πρόβατα, μανθάνεις; » — « Οὐ
μανθάνω
(τοῦτ', οὐδὲ) τούτων οὐδὲν, οὐδὲ βούλομαι·

25 ἀγραιοκίτερός εἰμ', ὡς ἀπλῶς μοι διαλέ-
γου.
« Ὁμηρον οὐκ οἶδας λέγοντα... » — « Καὶ
μάλα

ἐξῆν, ὁ βούλοιτ', ὦ μάγειρ', αὐτῷ λέγειν·
ἀλλὰ τί πρὸς ἡμᾶς τοῦτο, πρὸς τῆς
ἑστίας; » —

« Κατ' ἐκεῖνον ἦδη πρόσεχε καὶ τὰ λοιπὰ
μοι·
30 Ὁμηρικὸς γὰρ. » — « Διανοεῖ μ' ἀπολλύ-
ναι; » —

« Οὐτω λαλεῖνεῖωθα. » — « Μὴ τοῖνον λάλει
οὕτως παρ' ἐμοί γ' ὦν. » — « Ἀλλὰ διὰ τὰς
τέτταρας

δραχμὰς ἀποβάλω, φησὶ, τὴν προαίρεσιν;
τὰς οὐλοχύτας φέρε δέυρο. » — « Τοῦτο
δ' ἐστὶ τί; » —

35 « Κριθαί. » — « Τί οὖν, ἀπόπληκτε, περι-
πλοκάς λέγεις; » —

quod non vocassem δαιτυμόνας. « Plane novum!
igitur ne ἐρυσίχθονα quidem immolas? » negavi
[ego

20 « At βοῦν εὐρυμέτωπον; » — « Nec bovem miser. »
« Ovesne igitur sacrificas? » — Per Jovem, non
[ego quidem,
nec quidquam aliorum animalium sed πρόβα-
[τιον. » — « Atqui, inquit,
oves sunt πρόβατα, intelligisne? » — « Non intel-
hoc, neque horum quidquam, nec volo : [ligo

25 subrusticus sum : quare simpliciter mecum lo-
[querer. » —
« Homerum non nosti dicentem . . » — « Sane illi
licuit dicere, quod vellet, coque;
sed quid hoc ad nos, per Vestam! » —
« Secundum illum audi nunc etiam reliqua :
30 Homericus enim sum. » — « Enicare me cogi-
« Ita loqui soleo. » — « Ne tu igitur ita [tas? » —

« Πηγὸς πάρεστι; » — « Πηγὸς; οὐχὶ λαί-
κάσει,
ἐρεῖς σαφέστερόν θ', ὁ βούλει μοι λέ-
γειν; » —
« Ἀτάσθαλός γ' εἶ, πρέσβυ, φήσ'. Ἄλλας
φέρε·
τοῦτ' ἐστὶ πηγός. Ἀλλὰ δεῖξον χέρνι-
θα. »

40 — Παρῆν· ἔθουεν, ἐλεγέ τ' ἄλλα ῥήματα
τοιαῦθ', ἂ, μὰ τὴν Γῆν, οὐδὲ εἰς ἤκουσεν ἂν,
μίστυλλε μοίρας, δίπτυχ', ὀβελούς, ὡστε
με,

τὸ τοῦ Φιλητᾶ λαμβάνοντα βιβλίον,
σκοπεῖν, ἕκαστα τί δύναται τῶν ῥημάτων·

45 πλὴν ἰκέτευον αὐτὸν ἦθι μεταβαλεῖν,
ἀνθρωπίνως λαλεῖν τε· τὸν δ' οὐκ ἂν ταχύ
ἔπεισεν ἢ Πειθῶ, μὰ τὴν Γῆν, οἶδ' ὅτι.

Ex his versus 1-3 cum initio quartæ Philemoni
tribuuntur ab Athenæo 14, p. 659, B. V. 3 pro
ὅσ' ἂν λέγῃ Philemo ὧν περ λέγει. Ibidem pro καινὰ
ABC κενά. V. 4 Philemo γὰρ ἐστὶ. V. 7 qui coquum
conduxit, hic aves meropes intellexit. Χολᾶς, di-
ctum pro μελαγγολᾶς, qui recentiorum usus est.
V. 18 δαιτυμόνα PL; δαιτυμόνα V; δαιτυμόνας
ABC. Ibid. σκαῖον PVL; καινὸν AC; καὶ οὐ B. V. 19
malo θύεις ἄρ' οὐδ' ἔρυσ. Ἐρυσίχθονα recte bo-
vem intelligit : cf. Lobeck. Aglaoph. p. 856.
V. 20 libri οὐ θύω βοῦν, ἄθλιε. Sed glossema videtur
esse θύω. V. 21 ἐγὼ μὲν οὐ PVL; omituntur οὐ ABC.
V. 22 scripsi οὐδ' ἕτερον ἄλλων. Libri mendose οὐ-
δέτερον αὐτῶν. De confusis ἄλλος et αὐτὸς ad Thuc. 6,

loquere apud me. — « At propter quattuor
drachmas studium meum, inquit, repudiem?
οὐλοχύτας huc affer. » — « Hoc autem quid est? » —

35 « Hordea. » — « Cur igitur, insane, perplexa lo-
[queris? » —
« Adestne πηγός? » — « Πηγός? non pædicaberis?
dicesne clarius, quod mihi dicere vis? » —
« Improbis quidem es, senex, inquit. Sales affer :
hoc est πηγός. Sed ostende mallurias. »

40 Aderant : immolavit, aliisque ejusmodi vocabulis
usus est, quæ, per Terram, nemo audiverit,
μίστυλλε μοίρας, δίπτυχα, ὀβελούς, ita, ut ego,
Philetæ libro sumpto,

quærerem, quid singula verba significarent :
45 sed rogabam eum, ut morem mutaret,
et humane loqueretur; quod tamen
huic, per Terram, ne Suada quidem facile persua-
[sisset, sat scio.

31. V. 23 sic Dobræus Adv. 2, p. 322. Vulgo πρόβατ' ... οὐ μανθάνω. Epitome hæc inde a verbis οὐκ οἶσα λέγοντα. ὁμηρικῶς γὰρ διανοῆ (leg. διανοῦ). V. 24 lacunam verosimiliter explevi. Casaub. ἔγωγε τούτων. Meinek. τούτων ἀπάντων. V. 26 pro οἶδας. cod. B οἶδα. V. 27 sic Coraës; βούλει τῷ μάγειρ' (μαγεῖρω B) PVL. βούλειτ' ὦ μάγειρ' Casaub. V. 30 Ὀμηρικῶς γὰρ, ut sint coqui verba, Dobræus. Vulgo Ὀμηρικῶς γὰρ διανοεῖ etc. V. 33 ἀποβάλλω Dindorfius: libri ἀποβαλῶ. V. 34 τὰς οὐλ. φέρε δεῦρο affert Eust. p. 1476, 48. V. 36 librorum λεκάς ei correxit Coraës, qui sic: « λαικάσει, respondens illud ei quod effutire apud nos solent homines impuri et ἀνάγωγοι, dicentes *alles vous faire f.*, ut patet ex sequente coqui sermone, ἀτάσθαλός γ' εἶ, πρέσθου. » V. 39. « Mirum est πηγὸς apud Homerum de *sale* usurpatum dici. Homerus arietem denso vellere præditum dixit πηγασίμαλλον, equos robustos et torosos πηγούς, et maris undam tumescentem, et quasi compactam, κῦμα πηγῶν. Paque Strato fortasse alius poetæ locum in animo habuit, qui θάλα πηγῶν, *marinam aquam concretam*, sal marinum dixerat. » Mein. V. 40 pro παρῆν A habet παρ' ἤν. Scripsi ἔλεγέ τ'. Asyndeto importuno libri ἔλεγεν. V. 42 Casaub. μίστυλλε pro μίστυλλα secundum illud Homericum μίστυλλον τ' ἄρα τῆλα. « Quod etiam ὁβελὸς glossematicis vocabulis accensetur, non mirandum est, quum Attici *veru* non ὁβελὸν, sed ὁβελίσκον, dicere soleant. » Schweigh. V. 43 libri τῶν τοῦ Φιλιππῆ ... βιβλίων. V. 45 libri ἰκετεύω γ'. Correxerit Porsonus. Idem pro ἔδη scripsit ἔθη, quod probò cum Dindorfio.

CII.

THEOGNETUS.

« Suidas: Θεόγνητος, κωμικός τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ Φάσμα ἢ Φιλάργυρος, Κένταυρος, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπν. Similiter Eudocia Viol. p. 232; qui unde *Centauri*, quæ Lyncei fabula fuit, notitiam hauserint, non apparet. Hunc qui Thessalum dicit, Harlesius Bibl. Gr. 2, p. 500, cum comico poeta confundit alium scriptorem, cui fuerunt qui Orphei λόγους ἱεροῦς tribuerent. In Φιλοδеспό-

SPECTRUM vel AVARUS.

Mi homo, enicas me: Pœciles enim stoæ sermunculis plenus ægrotas:
« alienum quiddam ab homine sunt divitiæ,
[pruina;
proprium autem sapientia, glacies: nemo unquam

τῷ ridet Pantaleontem, qui quum Theopompo fabulæ ansam dederit, facile suspicaris, Theognetum, nisi antiquæ comœdiæ, certe mediæ antiquioribus poetis accensendum esse. Sed loquitur Th. de Pantaleonte, tanquam de mortuo: itaque propter Stoicorum irrisionem in fragmento apud Athen. 3, p. 104, B, eum recentioribus Comicis adnumerandum putavi. E Φάσματι Mostellariam, passim Phasma dictam (v. Nic. Loensis Epiphyll. 5, 20), expressisse Plautum, verosimile videbitur argumentum ejus fabulæ consideranti. » E M.

I. ΦΑΣΜΑ ἢ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

Athen. 3, p. 104, B: πρὸς οὐς καὶ Θεόγνητος (C Θεόγνης) ἐν Φάσματι ἢ Φιλάργυρω φησὶν ἐκ τούτων,

Ἄνθρωπ', ἀπολεῖς με· τῶν γὰρ ἐκ τῆς ποι-
κίλης

στοῦς λογαρίων ἀναπεπλησμένοι νοσεῖς·

« ἀλλ' ἄτρίν ἐσθ' ὁ πλοῦτος ἀνθρώπων, πά-
χνη

σοφία δ' ἴδιον, κρύσταλλος· οὐδεὶς πώποτε

5 ταύτην λαβὼν ἀπώλεσ'. » Ἡ τάλας ἐγὼ,
οἶμ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνώκισεν!

ἐπαρίστερ' ἔμαθες, ὦ πόνηρε, γράμματα·

ἀνέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία·

περιλοσόφηκας, γῆ τε κούραν ὦ λαλῶν,

10 οἷς οὐδέν ἐστιν ἐπιμελεῖς τῶν σὸν λόγων.

Postremos quinque versus idem Athen. habet 15, p. 671, B. V. 2 quod libri post νοσεῖς addunt, ἐρεῖς, delevit Grotius. Idem v. 3 πάχνη pro πάχνης. V. 4 equidem scribo σοφίας, ut dicatur κρύσταλλος σοφίας. Facile σ perierit post α litteram similem. V. 6 Philoxeni ex Cyclope versum « οἶμ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν » (scribo συγκαθεῖρξέ με) Meinek. observat hic imitatione expressisse Theognetum. V. 8 ἀνέστροφεν pro ἀντίστροφεν Porsonus. V. 9 « Compara Philemon. Milit. 1: ὡς ἡμέρος μ' ὑπῆλθε γῆ τε κούραν ὦ λαλεῖν. Quibus multa similia comparant Davisius ad Cicer. Tusc. 3, 26, et Valck. ad Callim. Eleg. p. 299. » E M.

II. ΦΙΛΟΔΕΣΠΟΤΟΣ.

Athen. 14, p. 616, A: Πανταλέοντος δὲ μνημονεύει Θ. ἐν Φιλοδеспότῳ,

5 hanc adeptus amisit. « O me miserum, qualem contubernalem dæmon mihi dedit philosopho didicisti, infelix, litteras: [sophum]! perverterunt vitam tuam libelli: philosophatus es, terram et cælum compellans.
10 tua dicta nihil curantes.

Ὁ Πανταλέων μὲν οὗτος αὐτῶς τοὺς ξένους τοὺς τ' ἀγνοοῦντας αὐτὸν ἐπλάνα, καὶ σχεδὸν ἀπεκραιπάλα τὰ πλεῖστα τοῦ γελᾶσαι χάριν, ἰδίαν τιν' αὐτῷ θέμενος ἀδολεσχίαν.

De Pantaleonte plano Meinek. dixit in Hist. crit. p. 241. V. 1 libri μὲν αὐτὸς αὐτοῦς τ. ξ., quod correxi. V. 2 τοὺς δ' codd. PVL.

HERI AMANS.

Pantaleon quidem hic temere peregrinos et eos quibus incognitus erat, decipiebat, plurimaque

fere crapula absumpit ridendi causa, propria quadam excogitata sibi garrulitate.

COMICORUM INCERTÆ ÆTATIS RELIQUIÆ.

CIII.

ALEXANDER.

« In titulo apud Bæckh. Corp. inscriptt. vol. 1, p. 765, commemoratur Alexander, Aristionis filius, Atheniensis, in Charisiorum certamine Ochomeni, Bœotia urbe, victor. Ea inscriptio quum ex probabili computatione Bæckhii ad ol. 145 (ante Chr. nat. 199-196) pertineat, vix a me impetro, ut hunc eundem esse putem Alexandrum, cujus Διονύσου, Πότον, Τυγόνιον, et Ἐλένην, ad partes vocant schol. Iliad. 9, 216, Athen. 4, p. 170, E; 10, 496, C, et Attiatt. p. 96, 33: siquidem ex titulis illis probabiliter efficias, Alexandrum mediæ comœdiæ poetam fuisse. Αἰπόλου Suidas Alexidi tribuit, neque de Helena res ita certa est, ut nihil dubitationis relinquatur, » etc. E Mein. Hist. crit. p. 487 sq.

I. ΑΙΠΟΛΟΙ.

Zenobius Cent. 6, 11. Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον: μέμνηται ταύτης Ἄλ. ἐν Αἰπόλοις.

II. ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Schol. Ven. ad Iliad. 1, 216: ἀπὸ τοῦ χροῖμαι τὸ δεύτερον τῆς κοινῆς διαλέκτου ἐστὶ χροῖ ἰωνικῶς ἀτικὸν δὲ χροῖ, ὡς Ἀλεξάνδρῳ ἐν Διονύσῳ,

Ἰδοῦ κάτοπρον! εἰπέ μοι, τούτῳ τί χροῖ.

Codex εἰπέ μοι τί χροῖ τούτῳ; correxit Hermannus Doctr. metr. p. 145. « Ceterum Dionysos illa dici videntur, cujus in apparatu luxuriæ speculum commemorat etiam Æschylus apud Aristoph.

CAPRARII.

Trieta letalia.

BACCHUS.

En speculum! die mihi, quid hoc utaris.

COMPOTATIO.

In crastinum diem conducenda mihi est tibicina;

FRAGMENTA COMICORUM GRÆCORUM.

connam ministraturam opificem conducam: ad hoc ex agro dominus me misit.

EX INCERTIS FABULIS.

I.

Horreum virtutis est generosa uxor.

p. 107 Syb., 293 Pott.: συλλήβδην γούν ταμειῖον ἀρετῆς ἐστὶν ἀνδρεία γυνή, ἥτις οἷτα δὲ κνηρὰ οὐκ ἔφαγεν. Qui quia Euripidis fuit studiosissimus, ex huius poetæ Alexandro versum petatum esse, non improbabilis opinio esse Gaisfordi. Gnom. monost. 505: ταμειῖον ἀρετῆς ἐστὶν ἡ σώφρων γυνή. » E M.

2.

Schol. ad Aristoph. Thesm. 683, γυναίξι καὶ βροτοῖς: γελώϊως εἶπεν, ὡς Ἀλέξανδ. (sic) « ἦσαν ἀνθρώποι πέντε καὶ γυναῖκες τρεῖς. » πέπαικται οὖν τοῦτο, ὡς ἐν κωμῳδίᾳ. Scribo

ἦσαν ἀνθρώποι (τε) πέντε, καὶ γυναῖκες τρεῖς, versu μειούρω.

3.

Schol. ad Arist. Ran. 840: ὅτι δὲ λαχανοπωλίδος υἱὸς ἦν ὁ Εὐριπίδης Ἀλέξανδρος φησι. Si tamen hæc ad comicum poetam referenda sunt.

4.

Proverbia Bodl. 856 (Append. proverb. Gœtt. 4, 77), Συμβαλοῦμενος: κατ' ἄλλω καὶ αὐτῇ. ἐνδεῖ γὰρ εἰς ἔρωτα. μέμνηται ταύτης Ἀλέξανδρος. Bernhardys Ἀναξανδρίδης. « Pro συμβαλοῦμενος scribe συμβαλοῦμαι μέλος. Athen. 15, p. 695, D: ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα τοῦ λόγου ἐσμὲν, συμβαλοῦμαι τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα, κατὰ τὸν Κυθήριον ποιητὴν (Philoxenum). Idem 6, p. 271, B: ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπολείπεται τινα περὶ τοῦ ἀμφὶ τοὺς οἰκέτας λόγου, συμβαλοῦμαι τι καὶ αὐτὸς μέλος εἰς ἔρωτα τῷ σοφῷ καὶ φιλάτῳ Δημοκρίτῳ. Ex his conijcere licet, Philoxenum carmen aliquod suum in Amorem his ipsis verbis συμβαλοῦμαι καὶ ἐγὼ μέλος εἰς ἔρωτα exorsum esse, quod quum satis jejunum et frigidum esset exordium carminis, postea, ut fieri solet, in proverbii consuetudinem abiit, quo utebantur, qui post alios se quoque aliquid in medium allaturos esse profiterentur. » Mein.

5.

Zonaras Lex. p. 1047, Θόλος: οἶκημα στρογγυλοειδές, οὕτως Ἀλέξανδρος.

« Ceterum, addit Meinek., omnibus his locis, quæ ad Alexandrum Comicum rettuli, nomen hoc ex Anaxandridæ vel Alexidis vel Menandri nominibus corruptum videri potest. »

2.

Erant homines (viri) quinque et mulieres tres.
COLLARE.

Domina Hecate, triviva,

CIV.

CHARICLIDES.

ΑΛΥΣΙΣ.

Athen. 7, p. 325, D: Ἀθήνησι δὲ καὶ τόπος τις Τρίγλα καλεῖται, καὶ αὐτοῖσι ἐστὶν ἀνάθημα τῆ Ἐκάτῃ τῆ Τριγλανθίνῃ, διὸ καὶ Χαρικλείδης ἐν Ἀλύσει φησὶ

Δέσποιν' Ἐκάτα τριοδίτι,
τρίμορφε, τριπρόσωπε,
Τρίγλαις κηλευμένα!

Eust. ad Hom. p. 1197, 29: ὅτι δὲ πολυώνυμος ἡ βῆθεισα Ἐκάτη, δηλοῖ καὶ εἰς αὐτὴν ἐπίγραμμα, ἔχον οὕτως « Δέσποινα τριοδίτι, τρίμορφε, τριπρόσωπε, τρίγλαις κηλευμένη, » τούτεστι θελογμένη, γαίρουσα. Et paucis interjectis: ὅτι δὲ καὶ τόπος τις Ἀθήνησι Τρίγλη ἐκαλεῖτο, καὶ ὡς ἀνάθημα ἦν ἐκεῖ Τριγλανθίνῃ (sic) Ἐκάτῃ, δηλοῦσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί. V. 3 κηλευμένα BC; vulgo κηλευμένη. Athenis docuisse Charidem, haud obscure Athenæi verba significant. Ἀλυσίς, collare. Pollux 10, 167: ἡ δὲ ἄλυσίς οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ γυναικείου κόσμου ὠνόμασται. Hesych. Ἀλύσιον: τὸ περὶ τὸν τράχηλον πλόκιον. « Ceterum poetæ comici aliunde ignoti nomini simillimum est Ἡρακλείδης, ut Athenæi librarii errasse videri possint. » Mein.

CV.

ATHENIO.

« Veram nominis huius scripturam esse Ἀθηναίων recte, ut videtur, statuit G. Dindorfius in Zimmermanni Ephemer. philol. a. 1839, allato titulo a Bœckhio edito Corp. inser. 2, p. 201, 16. Scilicet apud Herodianum Περὶ μονήρους λέξ. p. 10 (apud Aldum Instit. gramm. p. 18) inter alia nomina in ὦν et κῶν desinentia laudatur Ἀθηναίων (sic), ὃ τὰ Σαμοθράκεια γράψας. Sed idem historicus audit Ἀθηναίων in scholiis ad Iliad. 16, 718, et ad Apollonii Rhod. Argon. 1, 915, itemque apud Eust. ad Iliad. p. 1083, 1. Ceterum eclogæ ab Athenæo servatæ argumentum ejusmodi est, ut mediæ aut novæ comædiæ poetis eum accensamus. » E M.

ΣΑΜΟΘΡΑΚΕΣ.

Athen. 14, p. 660, E: οὐκ ἀπεικίτως δὲ καὶ Ἀθηναίων ἐν Σαμοθράκῃ, ὡς φησὶν Ἰόβας, μάγειρον εἰσάγει φυσιολογοῦντα διὰ τούτων,

α. Οὐκ οἶσθ' ὅτι πάντων ἡ μαγειρικὴ τέχνη

triformis, triceps,
Triglis delectata!

SAMOTHRACES.

a. Nescisne, prorsus cunctarum artium

πρὸς εὐσεβείαν πλείστα προσενηνεχθ' ὄλωσ; β. Τοιοῦτόν ἐστι τοῦτο; α. Πάνυ γε, βάρτου θηριώδους καὶ παρασπόνδου βίου [βαρεῖ] ἡμᾶς γὰρ ἀπολύσασα, καὶ τῆς δυσχεροῦς ἀλληλοφαγίας, ἤγαγ' εἰς τάξιν τινὰ, καὶ τουτοῖσι περιῆψεν, ὅν νυνὶ βίον ζῶμεν. β. Τίνα τρόπον; α. Πρόσεχε, καγῶ σοι φράσω.

Ἀλληλοφαγίας καὶ κακῶν ὄντων συγῶν,
10 γενόμενος ἀνθρώπος τις οὐκ ἀβέλτερος,
θύσας ἱερεῖον, πρῶτος ὤπησεν κρέας·
ὡς δ' ἦν τὸ κρέας ἦδιον ἀνθρώπου κρεῶν,
αὐτοῦς μὲν οὐκ ἐμασάντο, τὰ δὲ βοσκήματα
θύοντες ὤπτων· ὡς δ' ἅπαξ τῆς ἡδονῆς

15 ἐμπειρίαν τιν' ἔλαβον, ἀρχῆς γενομένης,
τὸ προσφιλοτεχνεῖν διὰ γε τῶν ἡδυσμάτων
ἐπὶ πλείον ἠξίει τὴν μαγειρικὴν τέχνην.
Ὄθεν δ' ἐτι καὶ νῦν, τῶν πρότερον μεμνημένοι,
τὰ σπλάγγνα τοῖς θεοῖσιν ὀπτῶσιν φλογί,
20 ἄλλας οὐ προσάγοντες; οὐ γὰρ ἦσαν οὐδέπω
εἰς τὴν τότ' αὐτῶν χρῆσιν ἐξευρημένοι·
ὡς δ' ἤρσ' αὐτοῖς ὕστερον, κάλλους ἄλλας
προσάχουσιν, οὐ δ' ἱερῶ γε τῷ γεγραμμένῳ,

culinariam plurimum contulisse ad pietatem?

b. Tale quiddam hoc est? a. Profecto, serve: bestiali enim ac foedifraga vita

5 et dira anthropophagia nos liberans, ad ordinem quendam duxit, et hanc, quam nunc vivimus, vitam [cam. dedit. b. Quomodo? a. Attende, et ego tibi dico. Quum alter alterum devoraret et multa mala
10 homo quidam exstitit haud imprudens, [essent, qui victima immolata primus assavit carnem: quum autem hæc suavior esset quam hominis se ipsos quidem non edebant, sed pecudes in sacrificiis assabant; et, semel

15 experti, initio facto, voluptatem artisque amplificandæ bellariis studiosi, promovebant coquinariam doctrinam. Unde autem nunc quoque, antiquitatis memores, viscera diis assant flamma,

20 non adhibitis salibus? — quia tunc nondum ne ad ipsorum quidem usum inventi erant: ut autem placuerunt eis postea, etiam aliis sal addunt, sed non victimæ præscriptæ, patrium morem servant, qui solus

τὰ πάτρια διατηροῦντες, ἄπερ ἡμῖν μόνα
25 ἅπασιν ἀρχὴ γέγονε τῆς σωτηρίας.

β. Καινὸς πάρεστιν οὗτος Παλαίφατος!

α. Μετὰ ταῦτα γαστρίον τις ὠνθυλευμένον προϊόντος εἰσπνέγκατ' ἤδη τοῦ χρόνου·

ἔριφον τακερὸν ἐμπνικτον ἀκριβῶς διέλαβε,
30 περικόμματι δ' ἐπιγίγγρασ' ὑποκρούσας γλυκεῖ

ἰχθὺν παρεισεκύκλησεν, οὐχ ὀρώμενον λαχάνῳ, τάρχιος πολυτελὲς, χόνδρον, μέλι. ὡς πολὺ δὲ διὰ τὰς ἡδονὰς, ἅς νῦν λέγω, ἀπέτ' ἕκαστος τοῦ φαγεῖν ἂν ἐτι νεκροῦ,

35 αὐτοῖς ἅπαντες ἠξίουν συζῆν, ὄχλος ἠβροῖζετ', ἐγένονθ' αἱ πόλεις οἰκούμεναι διὰ τὴν τέχνην, ὅπερ εἶπα, τὴν μαγειρικὴν.
β. Ἄνθρωπε, χαῖρε! περὶ πόδ' εἶ τῷ δεσπότη.

α. Καταρχόμεθ' ἡμεῖς οἱ μάγειροι, θύμεν,

40 σπονδὰς ποιοῦμεν, τῷ μάλιστα τοὺς θεοὺς ἡμῖν ὑπακούειν διὰ τὸ ταῦθ' εὐρηκέναι τὰ μάλιστα συντείνοντα πρὸς τὸ ζῆν καλῶς.
β. Ἵπερ εὐσεβείας δ' οὐ σαφὲς παῦσαι λέγων....

α. Ἡμαρτον. β. Ἀλλὰ δεῦρο σὺ ξυνείσθι

50 ἐμοί, τὰ τ' ἔνδον εὐτρεπῆ ποίει λαβίων.

25 nobis omnibus initium fuit salutis.

b. Novus hic adest Palæphatus!

a. Post hæc jam aliquis, procedente tempore, ventriculum fartum intulit; hædum tenerum suffocatum perite dissecuit,
30 et minutali dulci, respondens, piseem mixtum intulit, non visum in leguminibus, salsamentum magnificentum, ad- [dito farre ac melle.

Quoniam autem deliciis nostris, quas commemo- [moro,

35 quisque longe avertebatur a vescendo adhuc eam omnes una vivere volebant, turba [davere, congregabatur, fiebant, ut dixi, urbes habitatae per artem coquinariam.

b. Mi homo, vale! vestigiis herum sequere.

a. Sacrificia ordimur nos coqui, immolamus

40 libamus, propterea, quia inprimis dei nobis obtemperant inventorum nostrorum causa, quæ maxime faciunt ad vitam felicem.

b. De pietate autem obscura loqui desine....

a. Peccabam. b. Sed huc introi

45 mecum, intusque appara accepta.

V. 3 βάρβαρος: « cum servo enim colloquitur coquus, quem ille cœnæ parandæ causa conducere a domino jussus erat. Scena in ea fori parte est, ubi coquorum statio erat. V. 6 sqq. festive imitatur poetas tragicos, mansuetioris vitæ initia exponentes: vide e. c. Critiam in Sisypho apud Sextum Empir. Adv. Math. 9. 54, et Moschionem in Phœreis apud Stobæum Ecl. phys. 1, 38. » *Mein.* V. 11 ὄσας pro ἔθους' margo P, ut voluit Reisigius Conjectt. p. 41. Ibidem κρέας pro κρέα Porsonus. V. 12 ὡς Casaub. Libri ἴσως. V. 16, hic versus vulgo legebatur post αβ, importune quidem. V. 17 libri fere ἐπιπλεῖον τίν'. VL ἐπὶ πλείστον. Apertum est τίν' ex præcedentibus irrepisse. Deinde libri ἕξον, PVL ἡῦξαν. Aptum visum est ἡῦξει. V. 18 δ' inserui. Querit hæc coquus, et ipse sibi respondet verbis οὐ γὰρ — ἐξευρημένοι, quibus indicatur, tunc salis usum generatim nondum inventum fuisse. V. 20 « Nullum hoc disertius testimonium, a salis usu abstinuisse Græcos in sacris faciendis. Cujus rei qui contrarium tradunt grammatici, a Buttmanno Lexil. 1, p. 200, laudati, Romanorum morem in animo habuerunt: cf. Schweigh. *Mein.* » V. 21 mendose libri eīs τὴν τοιαύτην χρῆσιν, quod correxi. Post v. 25 legebatur qui apud nos v. 16 (cum τε pro γε, quod posuimus) et ἐπὶ πλείον αὔξειν τὴν μαγειρικὴν τέχνην, sed vid. v. 17. V. 22, 23 legebatur καὶ τοὺς ἄλλας πρ. ἡδὴ τῶν ἱερῶν γεγραμμένων. Correxi. V. 26 Meinek. πάρεστιν pro deteriore sane codicum scriptura γὰρ ἐστίν. Palaphato servus coquum comparans irridet eum, opinor, tanquam incredibilia venditantem. V. 29 seqq. describitur hædus variis farciminibus distentus. Libri ἀκριθῶς ἐρέφιον, deinde ἐν τακερωσεπνικτῶ A; ἐτακέρως ἐπνικτῶ BP; ἐντακερὸν ἐμπνικτῶ VL; ἐτακέρωσε πνικτῶν Porsonus, nec recte Dobræus delet ἀκριθῶς, quod ante διελαβε posui. V. 30 et 31 libri περικομματίω δι' ἐπίγγρα, quæ correxi. V. 31 libri οὐδ' ὀρώμενον, quocum apte conjunxi λαχάνω, in iisdem λάχανον scriptum. V. 34 post πολλὸν, pro quo L. habet πολλὸν, Meinek. addidit δὲ, Dindorf. τι. Deinde librorum νῦν friget. Scribo νῦν. V. 35 αὐτοῖς Dind. pro αὐτοῖς. Grotius *sociare vitam libuit*, qui v. 36 ἐγένονθ' αἱ, quod confirmat B. Vulgo ἐγένοντό θ' αἱ. V. 38 περὶ πόδ' εἶ Schweig. pro librorum περίποδ' εἶ, vel περιποδεῖ. V. 41 ταῦτ' εἰρηκέναι B. V. 43 libri οὐν ἄφεις. Coraas ἢ φῆς. Jacobsius Additt. p. 345 ἀφεις, quod recepit *Mein.* Sed tautologicum est ἀφεις, nec dubie

PERVIGILIUM.

Qui pervigilavit, pyramuntem sumet præmium, et præsentium, quam vult, basiabit.

verum quod posui δ' οὐ σάφεις. V. 44, 45 sic Dobræus. Libri συνέσθιέ μοι. Deinde εὐτρεπῆ Grotius et Hemsterh. pro εὐπρεπῆ.

CVI.

CALLIPPUS.

« Hujus Pannychidem unus Athen. commemorat, cui Porson. *Hipparchi* nomen restitui jussit, cujus Pannychidem ipse Athen. laudat ib. p. 691, C. Titulus utrum ad pervigilii festivitates spectet, an muliercula sit nomen, ignoratur. Cf. Lobeckii *Aglaoph.* p. 435. » *E. M.* Verosimilior tamen prior explicatio propter ipsum fragmentum.

PANNYXIΣ.

Athen. 15, p. 668, C: ἦν δὲ τι καὶ ἄλλο κοττάβιον εἶδος, προτιθέμενον ἐν ταῖς παννυχίσιν, οὗ μνημονεύει Κάλλιππος (Porsonus καὶ Ἰππάρχος) ἐν Παννυχίδι διὰ τούτων,

Ὁ διαγρυπνήσας πυραμοῦντα λήψεται
τὰ κοττάβια, καὶ τῶν παρουσῶν, ἦντινα
θέλει, φιλήσει.

V. 1 sic Porsonus; libri δ' ἀγρυπνήσας τὸν πυραμοῦντα. V. 2 κοττάβια AP. Deinde ἦν θέλει, PVL θέλη, unde *Mein.* ἦντιν' ἂν θέλη. Sane nihil verosimilius quam ἦντινα. « Ceterum apertum est, τὰ κοττάβια hoc loco improprie dici. Qui totam noctem pervigilaverit, inquit, *præmii loco* (τὰ κοττάβια) pyramuntem accipiet. De pyramunte pervigilii præmii constat etiam aliunde. Si recte habet in Athenæi loco Callippi nomen, idem fort. etiam Hesychio restituendum, Δευτερίας: Κάλλιππος οἶνος (sic) εὐτελής. » *Mein.*

CVII.

CLEARCHUS.

I. ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 426, A: ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις ἐκπίνων τὸ ποτήριον δ' Οὐλλπιανὸς ἔφη

α. Γῆνδ' ἐγὼ
μεστὴν ἅπασιν ἐπινομάσας, προπίομαι,

CITHAROEDUS.

1.

— a. Hanc ego plenam omnibus nominatim propino,

συγγενεῖσι πίστωμα φιλίας·

πρὸς δὲ ἐπὶ πίνοντα τῶν παρόντων τις προσέθηκε τὰ λειπόμενα,

— Πιὼν δ' ἐρῶ

τὰ λοιπά· πνίγομαι γὰρ. β. Ἄλλ' ἐπιρροῦφει.

καὶ δ' Οὐλλπιανὸς ἐκπίνων ἔφη, ταῦτα μὲν Κλέαρχος ἐν Κιθαρῶδῳ. V. 2 ἅπασιν Schweigh. pro ἅπασαν. Frustra Dobr. ἅπαξ. Ibidem ἐπινομάσας, scil. cognatos: v. quos Dobræus laudat *Advers.* 2, p. 326. V. 3 rector est, quod etiam Meinek. indicavit, hic ordo πίστωμα φιλίας συγγενεῖσι. V. 4 πνίγομαι, vox vehementer sitientis. Verba ἄλλ' ἐπιρροῦφει alteri interlocutori attribuit *Mein.*, qui citat Aristotelis *Probl.* 27, 8: διακλύζονται (οἱ αγωνιῶντες), καὶ ἐπιρροῦφουσι, καθάπερ Παρμένων δ' ὑποκριτής. Librorum πιὼν ἔρωτα λοιπὸν recte emendavit Schweigh.; δ' addidit *Mein.*

2.

Athen. 14, p. 623, C: καὶ δε, πᾶν ἐμμελέστατα ἀπαντήσας αὐτῆ, ἀνεφώνησε τὰ ἐκ τοῦ Κλεάρχου Κιθαρῶδου τόδε,

Γόγγρων τε λευκῶν παισὶ, τοῖς καλλώδεσι,
βρόχθιζε· τούτοις γὰρ τρέφεται τὸ πνεῦμα,
καὶ

τὸ φωνάριον * περίσαργον ἡμῶν γίγνεται.

V. 1 sic Emperius; γόγγρω τε λευκῶ ABPV; γόγγρον τε λευκὸν L. Conf. Aristot. *H. A.* 18, 15 1. Deinde libri inepte πᾶσι mendo non raro. Ridicule dixit piscium παῖδας fortasse juniores ac teneriores. V. 2 βρόχθιζε proprie est *guttur tinge* (scilicet convivarum). V. 3 περίσαργον Schweigh., i. e. *veluti carnosam et corpulentam*. Casaub. περίλαμπρον. Longe verosimilius videtur περίτρανον. Male ἡμῶν legebatur post φωνάριον.

II. ΚΟΠΙΝΘΙΟΙ.

Athen. 14, p. 613, B: Κλέαρχος τε δ' κωμωδιοποιὸς ἐν Κορινθίοις φησὶ

Εἰ τοῖς μεθυσκομένοις ἐκάστης ἡμέρας
ἀλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλήν πρὸ τοῦ πιεῖν

rignus amicitia, cognatis, et, postquam bibi, cetera dicam: crueior enim. b. Adbibe igitur.

2.

Congrorumque alborum liberis glutinosis guttur tinge: his enim nutritur halitus, et vocula clara fit nobis.

CORINTHII.

Si inebriatis quotidie accideret, ut caput doleret ante potum

τὸν ἄκρατον, ἢ μὴν οὐδὲ εἰς ἐπίνων ἄν·
νῦν δὲ πρότερόν γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν
5 προλαμβάνοντες ὑστεροῦμεν τάγαθου.

Versu 3 scripsi ἢ μὴν. Libri languide, et vix recte, ἡμῶν. V. 5 ὑστεροῦμεν, *sequimur*, scil. cum dolore, ἀλγοῦντες τὴν κεφ.

III. ΠΑΝΔΡΟΣΟΣ.

Athen. 14, p. 642, B, de mensis secundis disserens: Κλ. Πανδρόσω,

α. Λάβ' ὕδωρ κατὰ χειρὸς. β. Μηδαμῶς καλῶς ἔχει.

α. Λάβ', ὄγαθ'· οὐδὲν χεῖρον. ἢ παῖς ἐπιτίθει·
ἐπὶ τὴν τράπεζαν κάρνα καὶ τραγήματα.

V. 2 ἡ ante παῖς addidit Dobræus.

EX INCERTA FABULA.

Athen. 1, p. 28, E: « οἶνος Λέσβιος, ὃν αὐτοῖς ἐποίησεν ὁ Μάρων μοι δοκῶ » φησὶ Κλέαρχος *Eust.* ad *Odys.* p. 1623, 47: δοκεῖ δὲ ἀμπελῶν ἐπιμελητῆς ὁ Μάρων γενέσθαι μάλιστα, ὃν γλυκὺς ὁ οἶνος· διὸ Κλέαρχος τις ἐπισημαινόμενος ἔφη τὸ « οἶνος Λέσβιος, ὃν ἐποίησεν ὁ Μάρων μοι δοκῶ. » Græce nōn dicitur ποιεῖν οἶνον. Quare scribo

— Οἶνος Λέσβιος,
ὃν αὐτὸς ἐπόρευε' ἂν Μάρων, ἐμοὶ δοκεῖν.

CVIII.

CROBYLUS.

Harpocratio p. 270: ὅτι χιλίας ἐζημιῶντο αἱ κατὰ τὰς δόδας ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας δευτέρῳ εἶρηκε. Κρόβυλος δὲ ὁ κωμικός φησι τοῦ Φιλιππίδου τὸν νόμον εἶναι τὸν περὶ τούτων κείμενον. Jam huic Philippidi (non Comico cognomini; v. Clinton. *proem. Fast.* p. 48 Kr.) quum Hyperides, qui obiit ol. 114 (ante Chr. nat. 423-420) graviter adversatus sit (v. Athen. 12, p. 552,) facile quis in eam sententiam deducatur, ut Crobylum eadem ætate vixisse putet. Sed quis præ-

meraci, profecto nemo biberet; nunc autem ante molestiam præcepta 5 voluptate sequimur bonum.

PANDROSOS.

a. Sume aquam manibus. b. Minime: bene habet. a. Sume, o bone: nibilo est deterius. Puella, mense impone nuces et bellaria.

EX INCERTA FABULA.

— Vinum Lesbium,
quod ipse ministrasset Maron, ut mihi videtur.

stet, Crobylum non de mortuo Philippide locutum esse? neque fabularum tituli et fragmenta quidquam continent, ex quo certam conjecturam capere liceat, mediæ an novæ comædiæ accensendus sit. » *E M.*

I. ΑΠΑΓΧΟΜΕΝΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 248, B : αὐτόσιτον δ' εἶρηκε (parasitum) Κρωβύλος ἐν Ἀπαγχομένῳ,

Παράσιτον αὐτόσιτον· αὐτὸν γοῦν τρέφων
τὰ πλεῖστα συνεραμιστὸς εἶ τῷ δεσπότῃ.

Idem 2, p. 47, E : ἀπόσιτον δὲ (libri δ') εἶρηκε Φιλωνίδης, αὐτόσιτον δὲ Κρωβύλος, παράσιτον αὐτόσιτον. « Hesyehius, hunc ipsum Crobyli locum, ut videtur, respiciens, Αὐτόσιτον : τὸν ἑαυτὸν τρέφοντα, ἢ τὸν σὺν ἑτέρῳ δειπνοῦντα, καὶ ἑαυτῷ φέροντα τὰ ἐπιτήδεια πρὸς δειπνον. Gramm. Bekk. Aned. p. 266, 12, Αὐτόσιτος : ὁ οἰκόσιτος, V. 2 libri συνεραμιστὸς. Correxerit Porsonus. » *Mein.*

2.

Athen. 3, p. 109, D : τούτου (τοῦ ἐσαχάρτου ἀρτου) μνημονεύει ... καὶ Κρ. ἐν Ἀπ.

— Καὶ σκάφην λαβῶν τινα
τῶν ἐσαχαριτῶν τῶν καθαρῶν.

II. ΑΠΟΑΠΟΥΣΑ.

1.

Athen. 6, p. 258, B, C : οὐκ ἂν διαμάρτοι δέ τις, τὸν τοῦ μαιρακίου τούτου τοῦ Κυπρίου βίον ὑγρὸν ὀνομάζων, οὗ πολλοὺς καὶ διδασκάλους φησὶν εἶναι, Ἀθήνησιν Ἀλεξίς ἐν Ηυραῦνῳ ... καὶ Κρ. ἐν Ἀπολιπούσῃ,

Πάλαι δ' ἡ τοῦ βίου
ὑγρότης με τοῦ σοῦ γ' ἔταφε· τὴν ἀσωτίαν
ὑγρότητα γὰρ νῦν προσαγορεύουσιν τινες.

Videntur patris verba esse ad filium in luxuriosam vitam prolapsam. V. 1 sic Meinek.; libri πάλιν ἡ τοῦ βίου. V. 2 libri τέθαψε, B τέθ φε. Casaub. τέθαψε,

SE SUFFOCANS.

1.

Parasitum domi cœnantem : ipse igitur te nutriens plerumque symbolam das cum hero.

2.

— Et cymba quadam accepta coctorum in foco panum germanorum.

MULIER QUÆ VIRUM DESERUIT.

— Jam dudum vero vitæ humor tuæ me obstupescit : intemperantiam enim humorem nunc vocant nonnulli.

Meinek. τέθαψε. Malui γ' ἔταφε. Vide nos ad *Hiad.* 16, 806. Τάφε dixit Pindarus *Pyth.* 4, 168.

2.

Athen. 10, p. 429 D, de ebrietate disserens : « τὸ δ' ἐνδελεχῶς μεθύειν, » φησὶ Κρ. ἐν Ἀπ. « τὴν ἡδονὴν, etc. Idem p. 443, F : Κρ. τ' ἐν Ἀπ.

Τὸ γὰρ ἐνδελεχῶς μεθύειν τὴν ἡδονὴν ἔχει,
ἀποστεροῦντα ζῶνθ' ἑαυτὸν τοῦ φρονεῖν,
ὃ μέγιστον ἡμῶν ἀγαθὸν ἔσχειν ἡ φύσις ;

V. 1 melius priore loco τὸ δ' ἐνδ', ne jungantur duo anapaesti. V. 2 priore loco libri τοῦ σωφρονεῖν.

III. ΨΕΥΔΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ.

« Hoc titulo etiam Cratinus minor fabulam docuit. » *E M.*

1.

Athen. 8, p. 364, F : ὀνομάζουσι δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπιδοσίμα τινα δειπνα, ἅπερ Ἀλεξανδρεῖς λέγουσιν ἐξ ἐπιδομάτων. Ἀλεξίς ... καὶ Κρ. ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ,

α. Λάχης! (Λάχης!) β. Ἐγὼ δὲ πρὸς σέ. α.
Πρόσαγε! β. Ποῦ;
α. Ὅποι, μ' ἐρωτᾷς; ὡς Φιλομένην, παρ' ἡ
τάπιδόσιμ' ἡμῖν ἐστίν, ὡς ἐχθὲς πιεῖν
κυάθους ἕκαστον ἐθαίσω σὺ δώδεκα.

Versu 1 forte excidit alterum Λάχης, quod est impatienter advocantis. Ἐπιδοσίμα δειπνα, *adjectivus cœnas*, Casaubonus interpretatur ea quæ confiebant ex ea pecunia, quam conferebant sodales ultra id, quod tenebantur ex pacto, vel ex infelici jactu alexæ. V. 2 ὅποι pro ὅπου Jacobsius Addit. p. 196. V. 3 ὡς ego pro ἤς. V. 4 ἕκαστον pro ἕκαστον Casaub.

2.

Athen. 3, p. 107, E : μήποτε δὲ καὶ Κρ. ὁ κωμωδοποιὸς αἰσχυνόμενος εἶπε τὸ τοιοῦτον ἤπαρ ὡσπερ καὶ Ἀλεξίς, ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ λέγων οὕτως,

2.

Quid enim voluptatis habet continua ebrietas, qua vivus se ipse privat mente, bono maximo, quod nobis dedit natura?

FALSUS SUPPOSITUS.

1.

a. Laches! (Laches!) b. Ego vero ad te. a. Pro-

[eede! b. Quo?

a. Quo, me rogas? ad Philumenam, apud quam additivæ nobis sunt cœnæ, quoniam tu heri unumquemque duodecim evathos bibere coegisti.

Καὶ πλεκτάνην στιφρὰν σφόδρ', ἐν τούτοις τέ
που
αἰσχυνόμενον ἤπαρ (τι) καπρίσκου σκατοφά-
γου.

« Scilicet Alexis dixerat *Crat.* 1, 16 : ἡπάτιον ἐγκεκαλυμμένον αἰσχύνεται γὰρ, πελιτνὸν δὲ, τῷ χρώματι. *Pudore suffusum* vocat jecur, quoniam fere omento involutum apponebatur. Hinc *Metanira meretrix*, quum aliquando, detracto adipe, pro jecinore pulmonem se nactam esse vidisset, facete exclamabat : ἀπόλωλα, πέπλων μ' ὤλεσαν περιπτουχά. Narrat *Hegesander Delphus* ap. Athen. 1. 1. « *Mein.* V. 2 καπρίσκου σκατοφάγου *Porsonus*; libri καὶ πρίσκους καταφαγῶ. Addidi τι.

3.

Athen. 9, p. 384, C : ἦσαν δὲ καὶ ἡμίκραραι πολλάι δελφάκων. μνημονεύει δ' αὐτῶν Κρ. ἐν Ψ.

Εἰσῆλθεν ἡμίκραρα τακερὰ δελφάκος·
ταύτης, μὰ τὸν Δί', οὐχὶ κατέλιπόν γ' ἐγὼ
οὐδέν.

V. 2 *Dind.* δ' ἐγὼ. Ex eadem scena hujus fabulæ petitum esse fragm. inc. 2 suspicatur *Mein.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 1, p. 5, F : τὰ δ' αὐτὰ καὶ περὶ τοῦ Κυθηρίου Φιλοξένου ἱστοροῦσι, καὶ Ἀργύτου, καὶ ἄλλων πλειόνων, ὧν τις παρὰ Κρωβύλω τῷ κωμικῷ φησὶν

α. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰ θερμὰ ταῦθ' ὑπερβολῆ
τοὺς δακτύλους δάπουθεν ἰδαίους ἔχω,
καὶ τὸν λάρυγγ' ἡδιστα πυριῶ τεμαχίους.
β. Κάμινος, οὐκ ἄνθρωπος.

Agit Athen. de belluonibus, fervidos cibos devorantibus. Eandem eclagam ter memorat *Suidas*. V. 2 *digitos Idæos* *Lobeckius* *Aglaph.* p. 1181

2.

Et volumen valde stipatum cibis; atque inest forpidibundum aliquod jecur caprisci lutivori. [tasse

3.

Intravit tenerum sinciput porcelli; hujus, per Jovem, nihil ego reliqui.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

a. Ego autem ad hæc admodum calida Idæos scilicet digitos habeo, et gulam suavissime calefaciam salsamentis.
b. Furnus es, non homo.

cum *Suida* recte interpretatur *frigidus et caloris patientes*. V. 3 φάρυγγ' *Suidas*; πυριῶ *BCD.*

2.

Athen. 2, p. 54, E : ἐρέβινθοι· Κρ.

— α. Σλωρὸν ἐρέβινθὸν τινα ἐκοττάβιζον. β. Κενὸν ὄλωσ' τράχημα δὲ ἔστιν πιθήκου τοῦτο δῆπου δυστυχοῦς.

V. 1 « ἐρέβινθὸν τινα collective dixit, ut ἐψητόν τινα *Sotades* Ἐγκλεισμ. v. 18, aliisque locis. *Vini* loco hos, de quibus poeta agit, *cicera* in lancem projecisse existimat *Schweigh.*, qui κενόν, i. e. λελεπισμένον, pro διακενῆς accepit, quod fieri non potest. » *Mein.* In fine versus sic *Dind.*: vulgo τραγήματα δ'.

Grammaticus *Bekkeri* *Anecd.* p. 1208 : δεῖ δὲ γινώσκειν, ἔτι τοῦ κόμμι εὐρέθη παρὰ Κρωβύλω (*editur* Κρωβύλω) ἡ δοτικὴ κόμμινι, ὡς παρὰ τῆς κόμμινος γενικῆς ἔχει δὲ οὕτως,

— Τὸν πλακοῦντα κόμμινι,
οὐ μέλιτι, διεκόσμη.

« *Dativum* κόμμινι ex *Herodoto* 2, 86, affert *Antiatie*. p. 104, 1, ubi nunc legitur κόμμι. » *Mein.*

CIX.

DEMONICUS.

ΑΧΕΛΦΟΣ.

Athen. 9, p. 410, D : Πολέμων ἐν ἔκτῳ τῶν πρὸς Ἀντίγονον καὶ Ἀδαῖον περὶ τῆς διαφορᾶς λέγει τοῦ κατὰ χειρὸς πρὸς τὸ νύφασθαι. *Δημόνικος* δ' ἐν τῷ Ἀχελωνίῳ (*sic*; Ἀχελῶφ *Dalecamp.*) τὸ πρὸ τοῦ δειπνοῦ κατὰ χειρὸς φησὶ διὰ τούτων,

Ἐσπουδάκει δ' ἕκαστος, ὡς ἀντεσθίων
ἅμα τ' ὄζυπείνω γ' ἀνδρὶ καὶ Βοιωτίῳ·
τὸ γοῦν κατὰ χειρὸς περιγράφει πᾶς, ὅτι μετὰ
τὸ δειπνον αὐτῷ τοῦτο γίγνεται λαβεῖν.

2.

— a. *Floridum* quoddam *cicer* cottabo nanciscebar. b. *Prorsus vacuum*, et e bellamiseri sane hoc est simii. [riis

3.

— *Placentam* commide, non melle, appara.

ACHELOUS.

Festinabat autem quisque, ut qui certatim comedere [ret
cum viro vehementer esuriente et *Bœotio* :
omittit igitur omnis manuum lavationem, quippe
post cœnam ipsi usurpare licet. [quam

« Spectat hæc ad Aristophanis aliorumque grammaticorum doctrinam, qui τὸ κατὰ χειρὸς et τὸ ἀπονίψασθαι Atticos ita distinxisse statuebant, ut illud de manuum lavatione ante cœnam, ἀπονίψασθαι autem de lavatione post cœnam diceretur: vide Athen. 8, p. 408, F: Eadem Polemonis fuisse videtur doctrina; ex quo consentaneum est, quod proxime subjicitur, Demonici testimonium eo consilio Athenæum attulisse, ut ostenderet, Demonium κατὰ χειρὸς de utraque lavatione dixisse. Verba τὸ γοῦν κατὰ χειρὸς etc. non Athenæi esse, cui vulgo tribuuntur, sed cum prioribus Demonici versibus conjungenda esse, et res ipsa docet, et monuit Schweigh. » *Mein.* V. 1 et 2 libri ὡς ἂν ἐσθίων, ἅμα τ' ὀξυπέρινον ἄνδρα καὶ Βοιωτίον. Lexicis addendum ἀντεσθίειν τινί, quemadmodum Aristoph. Ran. 982: ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις. Xenophon Cyr. 8, 3, 49: τοῖς χαρακτηζομένοις ἀντιχαρίζεσθαι, καὶ, οὐδ' ἔγνωεν εὐνοϊκῶς ἔχοντας, τούτοις ἀντενοοῦντας, etc. V 3 « περιγράφει, tollit, omittit, quod, frequens recentioribus, Attici fere διαγράφειν dicebant. Recte grammaticus Medicus apud Ruhnkentium ad Tim. p. 82, Διαγράφει, μὴ περιγράφει. Cf. Hemsterhusium Anecd. p. 255. V. 4 addidi τό. » *E M.*

CX.

DEXICRATES.

Suidas: Δεξικράτης: οὗτος Ἀθηναῖος κωμικός· δράματα (Küster. δράμα. Verosimilius est δράμα τι, vel δράματα) αὐτοῦ εἰσὶν Ἐαυτῶν πλανώμενοι, ὡς φησὶν Ἀθήναιος.

ΥΦ' ΕΑΥΤΩΝ ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΙ.

Athen. 3, p. 124, B, de nivis potu disserens: Δεξικράτης δ' ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ Ὑφ' ἑαυτῶν πλανώμενοι φησὶν

Εἰ δὲ μεθύω, καὶ γυνίκα πίνω, καὶ μύρον ἐπὶ πόματι (τι) κράτιστον Αἴγυπτος ποιῶ.

V. 2 vulgo ἐπὶ στόματος, codd. AB ἐπὶ στόματι. In his agnovimus ἐπὶ πόματι. Minus placet πόματι. Post-τι facile neglectum fuerit τι, quo versui opus

A SE IPSIS ERRANTES.

Quumque ebrius sum, et nivem bibo, et unguentum (quoddam) optimum post potum facit Ægyptus.

ONSA VELUM PONENS.

a. Quattuor (enim) mensas mulierum tibi dixi, et sex virorum; cœnam plenam, neque alicubi mancam: splendidas fieri volumus nuptias.

est: nam π, σπ, στ, non semel confusa. De unguento Ægyptio Meinek. citat Theophrastum De odor. 28, Athen. 2, p. 66, D, Plutarchum Præc. sanit. p. 125, A.

CXI.

DIOPHANTUS.

METOIKIZOMENOS.

Antiatticista p. 115, 21, Φέρειν τὸν οἶνον: ἐπὶ τοῦ νήρειν. Διόφαντος Μετοικιζόμενος.

CXII.

EUANGELUS.

ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ.

« Ita Dalecamp. pro Ἀναλυτομένης vel Ἀνακαλυπτόμενος apud Suidam v. Εὐάγγελος. describitur nuptiarum apparatus: unde titulus fabulæ explicandus est. » *E M.*

Athen. 14, p. 644, C, D: ἐγγύτων δὲ πλακούντων μνημονεύει Μένανδρος μὲν... Εὐάγγελος δ' ἐν Ἀνακαλυπτομένη,

α. Τέτταρας (γὰρ ἂν) τραπέζας τῶν γυναικῶν εἶπά σοι, ἐξ δὲ τῶν ἀνδρῶν, τὸ δεῖπνον ἐντελές, καὶ μηδενὶ ἐλλιπές· λαμπροὺς γενέσθαι βουλόμεσθα τοὺς γάμους.

β. Οὐ παρ' ἐτέρου δεῖ πυθέσθαι, πάντα δ' αὐτόπτης ἐρῶ.

5 α. Τῶν μὲν ἐλαῶν ἄφελε (πάντως) πάνθ', ὅσ' ἂν βούλη, γένη· εἰς δὲ τὰ κρέα μύσχον ἐλάβες, δέλφικας, χοίρους, λαγῶς,...

B. Ὡς ἀλαζὼν ὁ κατάρατος! α. Θρία, τυρὸν, ἐγγύτους...

b. Non ab alio querendum est, sed omnia dicam

[αὐτόπτης.

5 a. Olivarum quidem aufer (omnino) omnia, quæ

[voles, genera;

carnium autem an sumpsisti vitulum, porcellos,

[porcos, lepores,...

(b. Quam se jaetat scelestus!) a. Condimenta,

[caseum, enchytras,

EX INCERTA FABULA.

Dicæarchus Vit. Græc. p. 28 Buttm., de Thebis scribens: καὶ νίφεται, καὶ πηλὸν ἔχει πολὺν. οἱ στίχοι Λάωνος. γράφει δὲ, ἐπαινῶν αὐτοὺς, καὶ οὐ λέγων τὴν ἀλήθειαν. μοιχὸς γὰρ ἄλλοις ἀφείθη, μικροῦ διαφόρου (exiguo pretio) τὸν ἀδικηθέντα ἐξαγοράσας:

Βοιωτὸν ἄνδρα στέργε, τὴν (δὲ) Βοιωτίαν μὴ φεῦγ'· ὁ μὲν γὰρ χρηστός, ἡ δ' ἐφίμερος.

V. 1 inserui δὲ, Βοιωτίαν corripens, qua de re v. ann. ad Iliad. 23, 792. V. 2 legebatur ἐφίμερος, quod correxit H. Stephanus. Sunt igitur hæc verba mœchii, dūmissi a Bœoto violato.

CXIV.

MENECRATES.

De hoc Suidas: Μενεκράτης κωμικός. δράματα αὐτοῦ Μανέκτωρ (i. e., ut Mein. vidit, Μάνης Ἐκτωρ) ἦ (fortasse καὶ. M.) Ἐρμιονεύς.

CXV.

NAUSICRATES.

« Suidas: Ναυσικράτης, κωμικός. Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ Ναύκληροι, Πέρσις, (recte Eudocia Viol. p. 310 Περσίς). Athen. 9, p. 399, E, Ναυσικράτης ἐν Περσίδι, ubi Lil. Gyraldus apud Vossium Op. 3, p. 227, et Grotius Excerpt. p. 879, malunt Ναυσικράτης, alterum nomen tuente Lobeckio in Aglaophamo p. 996. Ceterum tragicus fragmentorum color mediæ poetam comœdiæ indicare possit. » *E M.*

I. ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ.

I.

Athen. 9, p. 296, A, de glauco pisce disserens: Ναυσικράτης Ναυκλήροις,

— Δύο μὲν ἀπαλοὶ, καὶ καλοὶ,

... τοῦ ναυτίλοισι πολλακίς

ἤδη φανέντος πελαγίους ἐν ἀγκάλαις,

ὄν καὶ τὰ θνητῶν φρασὶν ἀγγέλλειν πάθη.

β. Γλαῦκον λέγεις. α. Ἐγνωκας.

V. 2 Dobræus Adv. 2, p. 315, supplet παῖδες θεοῦ, Porsonus in Append. ad Toupii Emend. p. 477,

semper contententem cur tolerare volo?

EX INCERTA FABULA.

Bœotium virum dilige, nec Bœotiam fuge: probus enim ille, hæc autem desiderabilis.

β. Παῖ Δρόμων! α. Κάνδαυλον, ὡά τ', *ἀμύλιον***;

τὸ πέρας, ὕψος τῆς τραπέζης πῆχων ἔσται τριῶν, 10 ὥστε τὸν δειπνοῦντ' ἐπαίρειν, ἂν τι βούληται λαβεῖν.

« Colloqui videtur ἀλαζὼν quidam cum coquo, cui extollit suam liberalitatem. » Dobræus Advers. 2, p. 349. Nos personas recte distinxisse opinamur. V. 1 verosimile visum est excidisse γὰρ ἂν post simile -ταρας. Meinek. supplet ποιεῖν, comparans Menandri Pseudoherc. 1, 2: πόσας τραπέζας μέλλομεν ποιεῖν; Ibid. cod. A εἶπας οἱ, quod correxit Schweigh.; vulgo εἶπα sine σοι. V. 2 μηδενὶ Fiorillo; libri μηδέν. V. 3 ante Dindorfium γίνεσθαι. V. 4 B αὐτόπτης. V. 5 inserui πάντως, cui officisse videntur similia πᾶνθ' ὅσ'. Haud ineleganter dictum πάντως πάντα. *Olivæ* communis propterea que spretus a jactatore cibus Græcorum inprimis Atticorum. Deinde libri ὅσα βούλει. Dindorf. ὅσ' ἂν βούλη, vel ὅποσα βούλει. V. 6 λαγῶς pro λαγωῦς Schweigh. « In fine versus 8 non cibi, sed servi nomen excidisse videtur, quem ille eodem consilio quo paulo ante appellat, nimirum ut insolentem jactatorem abducat. » *Mein.* Equidem scribam bona fiducia ἀμυλίων ἀμείνονα, h. e. ἀγαθὰ. Theognis 1161: Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν πασιν ἄμεινον, | αἰτούσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδου. Iliad. 24, 52: οὐ μὲν οἱ τόγε κάλλιον οὐδέ τ' ἄμεινον, h. e. καλὸν, ἀγαθόν. V. 9 libri ἔστιν τρ. V. 10 ἐπαίρειν, scil. ἑαυτὸν, pro ἐπαίρεσθαι.

CXIII.

LAON.

ΔΙΑΘΗΚΑΙ.

Stobæus Flor. 123, 5, cum lemme Λάωνος ἐκ Διαθηκῶν.

Τῶν γὰρ μετ' ἑμαυτὸν εἰκόνας καὶ μνημάτων αἰὲ καταφρονῶν ζῶν ἔχειν τι βούλομαι.

Pro εἰκόνας Mein. conjecit εἰκόνων. Suspicio Laonem scripsisse τὸν γὰρ μέγ' ἑμαυτοῦ γ' εἰκόνων κ. μν. α. καταφρονῶνθ', ὃν ἀνέγειν τί β.;

b. Puer Dromo! a. Candaulum, et ova, placen-

[tas (meliores)? —

tandem altitudo mensæ erit trium cubitorum,

10 ut convivæ surgendum sit, si quid sumere velit.

TESTAMENTUM.

Magnopere enim simulacra et monumenta mea

ἐπώνυμοι. V. 3 notum Æschyli ap. schol. Aristoph. Ran. 716, ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

2.

Athen. 7, p. 325, E : Ναυσ. δ' ὁ κωμωδιοποιὸς ἐπαινῆται τὰς Αἰζωνικὰς τρίγλας, ἐν Ναυκλήροις λέγων οὕτως,

α. Μετ' αὐτῶν δ' εἰσὶν ἐκπρεπεῖς φύσιν αἱ ξανθοχρῶτες, ἃς κλύδων Αἰζωνικὸς πασῶν ἀρίστας ἐντόπους παιδεύεται, αἷς καὶ θεᾶν τιμῶσι φωσφόρον, Κόρην, 5 δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ναυτίλοι.

β. Τρίγλας λέγεις· γαλακτοχρῶτα Σικελὸς ὄν πῆγνυς ὄχλος βόμβος.

Idem p. 330, B : Ῥωμαῖοι δὲ καλοῦσι τὴν ψῆταν βόμβον, καὶ ἐστὶ τὸ ὄνομα ἑλληνικόν. Ναυσ. ἐν Ναυκλήροις· προσιπῶν δὲ περὶ [Mein. addit Γλαύκου τοῦ θεοῦ, εἶτα περὶ] γλαύκου τοῦ ἰχθύος ἐπιφέρει « Αἱ ξανθοχρῶτες etc., ex quo loco postrema petita, γαλακτοχρῶτα... βόμβος. V. 2 κλύδων priore loco BP et altero C. V. 3 loco priore ἐντόπους epit. Hæschelii, quod secuti sunt editores Athenæi. « Præstat, opinor, ἐντόποις, incolis, vel ἐμπόροις, quod malim : quamquam nec ἐν τόποις, in locis illis, spernendum. Aristoph. Thesm. 664 : εἰ τις ἐν τόποις ἑδραῖος ἄλλος αὐτὸν ἐλάθην ὦν. » Mein. V. 6 altero loco τρίγλαν. Utrumque fragmentum multis modis turbatum sic constituendum putat Meinek.; observans ex versu 5 colligi unum tantum glaucum ab initio commemoratum fuisse :

[Ἄκουε δὴ. Πρῶτον] μὲν ἀπαλὸς καὶ καλὸς

[παῖς τοῦ θεοῦ] τοῦ ναυτίλοισι πολλάκις ἤδη φανέντος πελαγίους ἐν ἀγκάλαις, ὄν καὶ τὰ θνητῶν φασιν ἀγγέλλειν πάθη.

5 β. Γλαῦκον λέγεις γαλακτοχρῶτα, Σικελὸς ὄν

πῆγνυς ὄχλος βόμβοισιν. α. Ἐγνωκας..

... α. Μετ' αὐτῶν δ' εἰσὶν ἐκπρεπεῖς φύσιν αἱ ξανθοχρῶτες, ἃς κλύδων Αἰζωνικὸς πασῶν ἀρίστας ἐν τόποις παιδεύεται.

10 αἷς καὶ θεᾶν τιμῶσι φωσφόρον Κόρην, δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα, ναυτίλοι.

PERSIS.

In Attica enim quis vidit unquam leones, vel aliam ejusmodi belluam, ubi difficile est leporem invenire?

CITHAROEDUS.

Et prorsus tempestive propinans inquit « Tene),

β. Τρίγλας λέγεις. α. Ἐγνωκας.

Horum conversione latina abstineo, dum magis fuerint explanata.

II. ΠΕΡΣΙΣ.

Athen. 9, p. 399, E : Ναυκράτης (sic) δ' ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Περσίῃ σπανίως, φησὶν, ἐστὶν εὐρεῖν δασύποδα περὶ τὴν Ἀττικὴν. λέγει δὲ ὅδε,

Ἐν τῇ γὰρ Ἀττικῇ τίς εἶδε πώποτε λέοντας, ἢ τοιοῦτον ἕτερον θηρίον, οὐ δασύποδ' εὐρεῖν ἐστὶν οὐχὶ βῆδιον;

V. 2 cod. C ante τοιοῦτον addit τι. Egregie autem Meinek. conjecit ex prologo hæc petita esse, in quo Naus. æmuli poetæ inventum exagitaverit.

CXVI.

NICO.

ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

Athen. 13, p. 487, C, Μάνης : ποτηρίου εἶδος. Νίκων Κιθαρωδῶν,

Καὶ πᾶν τις εὐκαίρως προπίνων φησὶ « (Τῆ,) πατριῶτα! » μάνην δ' εἶχε κεραμεῶν, ἀδρῶν, χωροῦντα κοτύλας πέντε ἴσως. Ἐδεξάμην.

Pollux 6, 99 : γευστηρίου μὲν Ἀριστοφάνης μὲννηται, μάνου δὲ Νίκων ἐν Κιθαρωδῶν « Πατριῶτα μάνην λαβὲ (Ald. λάβε) κεραμεῶν ἀδρῶν, χωροῦντα κοτύλας πέντε ἴσως. » Versu 1 Porson. φησὶ μοι, Heringa Observ. p. 29 προπίνω, φησὶ, σοί, πατριῶτα. Posui aptum τῆ.

CXVII.

NICOLAUS.

Comicus alibi non memoratus, sed quem testatur Photius Bibl. Cod. 167, p. 115, in recensu poetarum, quibus Stobæus in concinnando Florilegio usus est : cave enim intelligas magnum litteratorem, Nicolaum Damascenum, de quo Suidas. s. v.

EX INCERTA FABULA.

Stob. Flor. 14, 7, cum lemm. Νικολάου.

α. Τὸ τῶν παρασίτων, ἄνδρες, ἐξεῦρεν γένος Διὸς πεφυκῶς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος.

popularis! » habebat autem manen magnum, figlicapientem fortasse quinque cotylas. Accepi. [num, EX INCERTA FABULA.

(NICOLAI.)

Parasitorum genus, viri, invenit Jove genitus, ut aiunt, Tantalus;

οὐ δυνάμενος δὲ τῇ τέχνῃ χρῆσθαι καλῶς, ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, εἴτ', ἀκουσίῳ

5 δίψει περιπεσῶν, δυναμένῳ λοιμὸν ποιεῖν, ἀπὸ τῆς τραπέζης ἐξαπίνης ἀπεστράφη, ἄφνω δὲ πληγῆς εἰς μέσσην τὴν γαστέρα ἔδοξεν αὐτῷ γεγονέναι τάνω κάτω, Σίπυλόν τε τοῦτον ἀνατετράφθαι τὸν τρώ-

10 καὶ μάλα δικαίως· Φρυγῶν γὰρ ὧν οὐχ ἰκανὸς ἦν

τὴν τοῦ τρέφοντος εὐ φέρειν παμπησίαν.

Διὰ δὲ τοιαύτην παντελῶς καχεξίαν

ἐν τοῖς βίοις, παρὰ πᾶσιν ἐζηλωμένην,

πικρῶς ἐπιπλήξει βούλομαι, ἄνπερ, νῆ Δία,

15 παρρησίαν μοι δῶτε, τοὺς ἀσυμβόλους τᾶλλότρια δειπνεῖν ἐλομένους ἄνευ πόνου.

Τί γὰρ μαθῶν, ἄνθρωπε, πρὸς τῶν δαιμόνων,

βούλει παρασιτεῖν ἔκ τε τῶν ἐν τῷ βίῳ ξυνηκας; εἶπον ἄξιον γὰρ εἰδέναι.

20 τίνας μαθητῆς γέγονας; αἴρεσιν τίνα ζήλοισ; ἀπὸ τίνων δογματῶν ὀρμώμενος τολμᾷς παρασιτεῖν, ἢ μολίς ἡμεῖς, τὸν βίον

ἄπαντα κατατρίψαντες, οὐδὲ νῦν ἔτι ἀνεφγμένην δυνάμεθα τὴν θύραν ἰδεῖν

arte autem non bene uti sciens impotentem habuit linguam; deinde, involuntaria

5 siti affectus, quæ pestem efficere potest, subito a mensa remotus, et

superna inferna sibi fieri putabat, et Sipyllum ea de causa eversum esse.

10 meritissimo : Phryx enim quum esset, opulentiam nutritoris patienter ferre non potuit. Propter hunc scilicet morem plane pravum in vita, quem apud omnes imitantur,

acerbe objurgare volo, si, per Jovem, libertatem mihi datis, istos, qui sine symbolis

15 ac labore aliena comedere statuerunt. Cur enim, mi homo, per deos, vis parasitari, et a quibus in vita didicisti? dic : quippe scitu dignum.

20 cujusnam oras discipulus? quam vitæ rationem sequeris? quibus placitis fretus audes parasitari, ut vix nos, totam vitam in eo consumentes, et ne nunc quidem

aperatas videre possumus fores

25 διὰ τοὺς ἀναιδῶς τᾶλλότρια μασωμένους. β. Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ τράπεζᾳ ἐσθ' ὁ

πλοῦς· πλευρὰν ἔχειν πρῶτιστον εὐτονόν σε δεῖ, πρόσωπον ἰταμόν, χροῶμα διαμέμον, γνάθον ἀκάμκτον, εὐθύς δυναμένην πληγῆς φέρειν.

30 Στοιχεῖα μὲν ταῦτ' ἐστὶ τῆς ὅλης τέχνης· ἔπειτα δεῖ σκωπτόμενον ἐφ' ἑαυτῷ γελᾶν· αἰσχρὸν γὰρ οἶμαι δούλον εἶναι σκώμματος. Ἀπὸ τῶν ἐτῶν κλέπτει τις, ἢ καὶ βλάπτεται,

θέλων καλὸς εἶναι, καὶ παρ' ἡλικίαν νοσεῖ.

35 ἔσται Γανυμήδης οὗτος ἀποθεοῦμενος· πρὸς χάριν ὁμιλεῖ τοῦ τρέφοντος ἐπ' ὀλέθρῳ. παρατάττεται τις, καὶ ποιεῖ πάντας νεκροὺς,

δείπνῳ σιωπῇ τοῦτον ὑπομυκτηρίσας εἰς τὴν τράπεζαν καὶ σὺ τὴν χολὴν ἄφες.

40 Οἶμαι δ' ἑμαυτὸν εὐθετον τῷ πράγματι, παῖδες, γεγονέναι· πάντα γὰρ πρόσσεστί μοι,

ὅσα περ ἔχειν τᾶλλότρια τὸν δειπνοῦντα δεῖ, λιμὸς, ἀπόνοια, τολμα, γαστήρ, ἀργία.

Καὶ νῦν μ' ὁ Λυδῶν τῶν πολυχρύσων ἀναξ

45 σύνδειπνον αὐτῷ κέκρικεν εἶναι καὶ φίλον.

25 propter eos, qui impudenter alienis vescuntur. b. Non cujusvis viri est navigatio ad mensam. Inprimis latus firmum te habere oportet, vultu audacem, colorem immutabilem, maxillam

indefessam, quæ subitas plagas ferat.

30 Elementa hæc quidem sunt totius artis : deinde opus est, ut ludibrio habitus te ipse irriturpe enim servum esse ludibrii. [deas : Annos aliquis peculatur, vel etiam iis læditur, et, qui venustus esse vult, non immerito ægrotat :

35 cultus hic, ut deus, Ganymedes erit : blanditur viro, a quo alitur, ejus pernicie. Aciem aliquis instruit, et omnes mortuos reddit, convivio ; tacite hunc tu irridens et ipse iram convertit in mensam.

40 Opinor autem me aptum esse huic rei, pueri : quippe omnia mihi sunt, quæ habere oportet alienis vescentem, fames, insania, audacia, venter, pigritia. Et eunc Lydorum divitum rex

45 me convivam et amicam sibi elegit.

Versus 2 Euripidis est Orest. v. 5, unde etiam peti-
tum ἀκόλαστον ἔσχε γλώσσαν, v. 4, quæ leguntur ap.
Eur. v. 10. V. 4 ἀκούσιον δίφρον Meinekio dicere vide-
tur, ad quem invitus relegatus est Tantalus. Probabiliter
opinor, nos διψει scripsimus pro δίφρω et
λοιμὸν pro λιμὸν. V. 6 ἀπὸ τῆς quattuor codd. apud
Schowium et B a manu sec. Meliores αὖ τῆς. V. 9
« respicit terræ motum, quo Sipylum et Smyrnam
antiquissimis temporibus concussa fuisse constat :
vide Reiskium ad Aristid. vol. 1, p. 427 Dind. »
E M. V. 11 libri παρρησίαν, quod correxi, ut
v. 12, ubi legebatur διὰ δὴ (δεῖ cod. A) τοιαύτης
π. καχεξίας, et 13 ἐξηλωμένης. V. 18 scripsi ἔκ τε
pro ἤ τε. V. 19 = νύξηκας AN. εὐρηκας A in marg.
νύξηκας B cum ἴσ. ηὐξηκας et γρ. εὐρηκας in marg. »
Gais. V. 21 ζῆλοῖς Porsonus et Valckenarius, ci-
tantes Diodor. 1, 28, 35, Joseph. B. J. 2, 8, 7, al.
Trinc. κλοῖς. Gesn. * κλοῖς. AB et Gesneri margo
εἴλου. Schowius ex uno Ms. φιλεῖς. V. 22 = ἀ
quo spectet, non video. Suspiciabar δὲ ad παρα-
σιτεῖν relatum, cui quod v. 24 subjicitur ἀνεφ-
γμένην τὴν θύραν ἰδεῖν, appositionis loco mihi il-
latum videbatur. » Mein. Verosimiliter posui ἤ.
V. 23 ἅπαντα pro πάντα Porsonus. V. 25 ἀναιδῶς
Grotius. Gaisfordus ἀνώδυνα ex Mss. apud Scho-
wium et B a m. sec. « quæ aperta interpolatio est.
Vulgo ἀνω δία, in quo aliud latere videtur for-
tasse ἀνοδία. Frequens dicendi genus est ἀνοδία
πορεύεσθαι, quod quum proprie de iis dicatur,
qui non trito et expedito itinere incedunt (v.
Wesseling. ad Diod. Sic. 19, 5), etiam de iis usur-
pari potuit, qui, quod agunt, perverse agunt :
itaque ἀνοδία τὰλλότρια μασσᾶσθαι dici posse viden-
tur, qui in parasitica arte præcipitem et negatam
viam sequuntur. Ibidem vulgo μασσ. Mein. V. 26
lepide detortum ex notissimo proverbio οὐ παντὸς
ἀνδρὸς ἐς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς, de quo v. Leutsch.
ad Zenob. 5, 37. V. 27 πρῶτιστον ἐν τούτοις AB,
margo Gesn. et MSS Schowii; πρῶτοις τούτοις
Trinc.; πρῶτοις τούτοις Gesn. Quod egregie cor-
rexit Meinek. εὐτονον, firmum, commemorans εὐτονα
σώματα ex Hippocrate. Idem ad v. 29 comparat
Plato Soph. p. 235 B : ἐὰν ἡμᾶς εὐθὺς ὁ σοφιστὴς ὑπο-
μείνη. V. 33 scripsi βλάπτεται. Mire codd. βλάπτε-
ται. Cf. Horat. A. P. 175 seq. Versu 34 corrigo
καλός (τε) θέλων εἶν' οὐ παρὰ δίκην ἄν νοσεῖ.
V. 37 παρατάττεται AB in margine; παράττεται
Trinc. et AB in textu; vulgo ταράττεται. » Bene

ILITYHIA.

a. Ostendis quidem morem plane urbanum
ac mitem, sed quodammodo negligenter egisti.
[b. Quomodo?]

Grotius : aciem instruit, debellaturus in mensa,
non quidem Alexandrum, ut ille voluit, at
hostes tamen. Apposite Tibullus Eleg. 1, 10,
29 : alius sit fortis in armis, Sernat et adverso
Marte favente duces, Ut mihi potanti possit sua di-
cere facta Miles, et in mensa pingere castra mero.
Fortasse tamen χαράττεται scribendum, i. e. ira-
scitur. Vid. Elmsleium ad Euripidis Med. 154. V. 38
cod. B δείπνει, quod qui coniecit, id sine dubio
cum sequentibus conjungi voluit hoc sensu : si quis
miles gloriator aciem in mensa instruit hostesque
se omnes cæsurum minatur, tu securus epulare.
Sed hoc plures ob caussas non placet. Non dubito
quin δειπνῶν poeta scripserit. Quæ sequuntur
verte : hunc tu tacite subsannans bilem ex insipi-
dis militis jactationibus collectam in mensam ef-
funde, i. e. fortiter te cibis ingurgita. » Mein.
V. 40 τῶ πράγματι A et margo Gesn. pro vulgato
τοῖς πράγμασι. V. 44 « Λυδῶν ἀνακτα Lydia di-
cere videtur satrapam. Verba ipsa ex tragico poeta
petita videntur. » E M. V. 45 καὶ addidit Grotius.

CXVIII.

NICOMACHUS.

Hanc a tragico Nicomacho recte distinguit Mei-
nek., quem vide in Hist. crit. Com. p. 495-97, neque
magis confundendus cum antiquæ comædiæ poeta,
cui Eratosthenes duas fabulas Pherecratis tribue-
bat; v. Mein. p. 75 seqq.

I. ΕΙΑΕΙΘΥΙΑ.

Athen. 7, p. 290, E : Νικόμαχος δ' ἐν Εἰλειθυίᾳ
καὶ αὐτὸς παράγει τινὰ μάγειρον, ὑπερβάλλοντα τοὺς
περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίτας. λέγει δὲ οὖν οὗτος πρὸς
τὸν μισθωσάμενον,

α. Ὑποδεικνύεις μὲν ἠθὺς ἀστεῖον πάνυ
καὶ πρᾶον, ὀλίγων δὲ πεποίηκας τι. β.
Πῶς;

α. Ἐν τῇ τέχνῃ τίνες ἐσμὲν οὐκ ἐξήτακας
ἢ πρότερον ἐπέθου τῶν ἀκριβῶς εἰδῶτων,

5 οὕτω τ' ἐμισθώσω με; β. Μὰ Δι' ἐγὼ
μὲν οὐ.

α. Ὡμην' ἴσως, ὅσον μάγειρου διαφέρει

a. In arte nos qui simus, non explorasti :
aut prius id accepisti a probe scientibus, [vem.
5 et ita me conduxisti? b. Non equidem, per Jo-
a. Suspiciabar : fortasse, quantum coquus a coquo

μάγειρος, οὐκ οἶσθ'. β. Εἴσομαι δὲ γ', ἂν
λέγῃς.
τὸ γὰρ παραλαβόντ' ὄψον ἡγορασμένον
πρότερ' ἀποδοῦναι σκευάσαντα μουσικῶς
10 διακίνου 'στ' οὐ τοῦ τυχόντος. α. Ἡράκλειος,
ὁ μάγειρός ἐσθ', ὁ τέλειος, ἑτέρα διάθεσις.
Πολλὰς τέχνας λάβοις ἂν ἐνδόξους πάνυ,
ὦν τὸν μαθεῖν βουλόμενον ὀρθῶς οὐκ ἐνι
ταύταις προσεῖθεῖν εὐθὺς, ἀλλ' ὅπως γε δεῖ,
15 ἢ ζωγραφία γ' ἂν ταῦτ' ἀκαίριον καὶ μαγειρικῆς
πρότερον μαθεῖν δεῖ τῆς τέχνης ἑτέρας τέχνας,
ὦν εἰδέναι σοι κρεῖττον ἢν πρὶν μοι λαλεῖν,
ἀστρολογικὴν, γεωμετρικὴν, ἰατρικὴν.
Τῶν ἰχθύων γὰρ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς τύχας
20 ἐντεῦθεν εἴσει, παρακολουθήσας χρόνους,
πότ' ἄωρός ἐσθ' ἕκαστος, ἢ πόθ' ὄρμος.
τῶν ἡδονῶν γὰρ μεγάλα τὰ διαστήματα
ἐνίστη κρεῖττων γίγνεται θύνην βράχ.
β. Ἔστω γεωμετρικῆ δὲ καὶ σοὶ πρᾶγμα τί;
25 α. Τοῦπτόνιον ἡμεῖς σφαῖραν εἶναι τίθε-
μεθα.
* τοῦτο διελέσθαι καὶ τόπον λαβόντ' ἕνα
μερίσαι κατ' εἶδος τῆς τέχνης ἐπιδείξια,
ἐκεῖθεν ἐνταῦθ' ἐστὶ μετενηνεγμένα. *
β. Οὗτος, πέπεισμαι, καὶ τὰ λοιπὰ μὴ
λάλει.

30 α. Περὶ τῆς ἰατρικῆς δέ τῶν γὰρ βρωμάτων
differat, nescis. b. Scibo autem, si dixeris :
acceptum enim, quod emptum in foro fuit, opso-
prius musice paratum, dare [nium
10 non est cujusvis ministri. a. Hercules,
perfectus coquus alia est constitutio.
Multas artes invenias valde illustres,
ad quas recte discendi cupidus non potest
statim accedere, sed ut fieri oportet,
15 quemadmodum ad picturam : similiter etiam ante
coquinariam aliæ artes discendæ sunt,
quas te melius fuit scire priusquam me compel-
[lares,
astronomiam, geometriam, medicinam.
Piscium enim vires et conditiones
20 inde scibus, observatis temporibus,
quando intempestivus, et quando tempestivus
[quisque est :
quippe voluptatum magna sunt intervalla ;
interdum thynno præstat box.
b. Esto Quid autem rei etiam tibi est cum geo-
[metria?

πνευματικὰ, καὶ δύσπεπτα, καὶ τιμωρίαν
ἔχοντ' ἐνὶ ἔσθιν, οὐ τροφήν· δειπνεῖν δὲ πᾶς
τὰλλότρια γίγνεται ὀξύχειρ, κοῖκ ἐγκρατής.
Τοῖς δὲ τοιούτοις βρώμασιν τὰ φάρμακα
35 εὐρητ'· ἐκεῖθεν μεταφορὰ δ' ἐστὶν τέχνης.
ἤδη τὸ μετὰ νοῦ καὶ τὸ συμμετρῶς ἔχον
παρὰ τακτικῆς, ἕκαστα τοῦ τεθήσεται
ἀριθμῶ τὸ πλῆθος εἰδέναι μαγειρικῆς.
Οὐδεὶς ἑτερός σοι πρὸς ἐμὲ καταγραφῆσεται.
40 β. Μικρὰ διακίουσιν ἐν μέρει κάμου. α.
λέγει.
β. Σὺ μηδὲν ἐνόχλει μήτε σαυτὸν μήτ'
ἐμὲ,
ἀπραγμόνως δὲ διεγένου τὴν ἡμέραν.
V. 5 et 6 vulgo οὐκ ὄμην. β. Ἴσως. Grotius οὐκ. α.
Ἥ μὴν. Jacobsius οὐ. α. Καὶ μὴν. Verum est Ὁ-
μην. Hæsit οὐκ e versu 5. V. 6 et 7 μάγειρου δια-
φέρει μάγειρος Schweigh. Libri διαφέρει μάγειρος,
præter VL, qui διαφέρει διακίνου μάγειρος. Deinde
Mein. ἂν pro ἤν. Post v. 7 cod. C ita pergit : ἔπειτα
αὐχίσας δὲ μάγειρος εἰδέναι τὸ ἡγορασμένον ὄψον
σκευάζειν μουσικῶς, ληρεῖ σθι πρὸ τῆς μαγειρικῆς
τέχνης πρότερον μαθεῖν δεῖ ἑτέρας τέχνας, ἀστρολογι-
κὴν, ἰατρικὴν, κτλ. Versu 9 dedi πρότερον', i. e. πρό-
τερα, πρότερον σκευάσαντα μουσ. Vitiose libri πό-
τερ'. V. 10 sic Schweigh. Vulgo διακίνου 'στὶ τοῦ.
Cod. A διακίνοσ' τούτου. V. 11 « sententia verbo-
rum est τελείου μάγειρου ἑτέρα ἐστὶ διάθεσις. »
Mein. V. 14 vulgo ἀλλ' ἐμπροσθε (ἀλλ' ἐμπρο-

25 a. Culinam nos globum esse sumimus.
.....
.....
.....
b. Mi homo, persuasus sum neque dic reliqua.
30 a. De medicina tamen : esculentorum enim
flutuosa, et difficilia concoctu, cruciatusque,
non nutrimenti, plena, sunt quædam; et qui-
[cumque
aliena epulatur, alacri manu est, nec modera-
[tus.
Talibus nimirum cibis medicamenta
35 invenerunt, et hinc alio ars translata est.
Jam intelligenter paratum et symmetricum
tactices opus est, qua scias, ubi quæque collo-
[canda sint;
numerum scire multarum rerum coquinaria:
Nemo alius tibi ad me inscribetur.
40 b. Pauca nunc audi etiam pro mea parte. a. Dic.
b. Tu nec te ipsum, nec me molesta
quippe toto die nihil egisti.

σθεν Β) δεῖ, quod correxi. « Mirifice a sensu loci aberrarunt interpretes. Multæ sunt artes, inquit, quas percipere non licet, nisi antea alias artes in subsidium vocaveris. Simillima vide apud Sosipatrum Καταψευδ. 15. » *Mein.* V. 15 libri ζωγραφίας ἔφθαι, ταῦτά. Imperitus aliquis inculcasse videtur explicandi causa ἔφθαι, postquam ἤ excidisset post δὴ, et hoc ipsum in δεῖ abiisset. Pro ταῦτά BP habent ταῦτα. V. 17 cod. B ὡς pro ὦν. Libri μοι πρίν. Recte *Mein.*: « Non intelligitur, cur non πρίν μοι poeta scripserit. » V. 18 sic *Meinek.* Libri ἱατρικὴν, γεωμετρικὴν, metro quidem corrupto. V. 19 τύχας pro τέχνας Erfurdt. Observ. p. 462. V. 20 Libri εἴση. Ibidem sic *Meinek.* pro παρακολουθήσεις. V. 21 pro πότ' ἄωρος cod. B πόθωρος, et fort. cod. A. V. 25 τοῦπτανίον pro τοῦπτανέιον vel τοῦπτανεῖον Casaub., qui de sensu loci hæc annotavit: « Non hoc dicit coquus, e culinae « totius ambitu locum deligi, ubi omnia artis totius officia exercentur, sed hoc potius, culinae nam sic dividi a coquis solitam, ut singulis artis « suæ partibus proprium locum assignent. » Verus 26-28 corruptiores quam quos interpreter. V. 32 ἐν' ἔστιν *Meinek.*: libri ἐνεστίν. Ibidem B δείπνω δέπας, P δειπνωδέπας. Vulgo δειπνῶν, pro quo dedi δειπνεῖν. V. 35 verba μεταφορὰ δ' ἔστιν τέχνης a sequentibus separavit *Jacobs.* V. 36 *Jacobsius* recte ἔχον pro ἐμὸν, sublata in fine versus distinctione. Quæ inde a v. 37 sequuntur, in cod. Cita contracta leguntur: ἔπειτα δεικνύει ὁ μάγειρος, ὅτι καὶ τακτικῆς ἐστὶ τὸ εἰδέναι, ἕκαστα ποῦ τεθίσταται. τὸ ἀριθμεῖν τὸ πλῆθος, ἢν καὶ αὐτὴν δεῖ εἰδέναι τὸν μάγειρον. Postrema haud dubie depravata sunt. Ita scribam: τὸ ἀρ. τὸ πλῆθος, δ καὶ αὐτὸ δεῖ εἰδέναι, τοῦ μάγειρου. Simpliciter numerare carnes acceptas coqui esse ait sententia perspicua et apta. V. 39 libri καὶ γραφ. *Meinek.* conjicit κάγγραφήσεται, scil. in tabulas quibus coquorum nomina inscripta erant. Reddidimus hoc οὐδεις... καταγράφησεται, ita explicatum in scripto germanico de his poetis, p. 106: « Niemand wird dir, als mit mir vergleichbar, in den Kochregistern verzeichnet werden. » « Clausulam eclogæ comparare licet cum simillimo loco fabulæ Sosipatri supra. » *E M.*

II. NAYMAXIA.

Stobæus Flor. 38, 10 cum lemmate ἐκ τοῦ Νικομάχου Ναυμαχίας.

NAUMACHIA.

Difficile est, beate viventem omnes invidorum oculos latere.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Reculam enim, quam reliquit mihi pater,

Ἐργῶδες ἐστὶν εὐθίως βεβιωκότα
τοὺς τῶν φθονούντων πάντας ὀφθαλμοὺς λαθεῖν.

Libri ἐν βίῳ βεβιωκότα, pro quibus verbis aliud quod minus iners et languidum sit, desiderat *Meinek.*, conjiciens εὐ βίου τετυχηκότα, vel ἐργῶδες ἐν βίῳ ἔστιν εὐτυχηκότα, vel ἐστὶν ἐν βίῳ εὐτυχηκότα crasi nihil offensionis habente. Nihil verosimilius eo, quod reposui et converti.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 2, p. 58, A: ὦν δὲ βορητῶν μνημονεύει Νικόμαχος,

Οὐσίδιον γὰρ καταλιπόντος μοι πατρὸς
οὕτω συνεστρογγύλικα καζεκόκκισα
ἐν μῆσιν ὀλίγοις, ὥσπερ ὦν τις βορῶν.

V. 1 οὐσείδιον cod. L. Deinde libri μοι τοῦ πατρὸς, quod correxit *Jacobsius* Additt. p. 48. V. 2 « nescio quo consilio diversa tempora conjuncta sint. Fortasse συνεστρογγύλικα vel συνεστρογγύλα. Cf. *Alexis Phædr.* 2, 4. » *Mein.*

2.

Athen. 11, p. 781, F: φησὶ πρὸς τινὰ Νικόμαχος

Ὦ (Χρῦσι,) χρυσόκλυστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν!

Meinek. Ὦ χαιρε χρυσι, sed verosimilius lepidiusque Χρῦσι est de quo nomine v. index *Thucydidis.* Χρυσόκλυστα *Letronnius* Diss. de nomin. vas. græc. p. 56. Codd. χρυσόκλυστα. « Compellari videtur homo qui, quæ furatus est, reddere cogitur. *Aristoph.* *Acharn.* 6: τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσεν. *Equit.* 1147: ἀναγκάσω πάλιν ἐξεμεῖν, ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου. Quanquam χρυσόκλυστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν etiam is dici potuit, qui divitias suas et auri acervos temere jactaret. Ita *Diphilus Pict.* 2, 21, dixit λαλῶν τὰ ναῦλα καὶ δάνα' ἐρυγάνων. » *Mein.* Quem de aliis duobus fragmentis *Nicomachi*, sed quæ ad Tragicum potius referenda videntur, vide *Hist. crit. Com.* p. 498.

ita rotundavi et enucleavi
paucis mensibus, ut qui ovum sorbet.

2.

O (Chrysi), aurata et aureos vomens!

CXIX.

PHILOSTEPHANUS.

ΔΗΛΙΟΣ.

Athen. 7, p. 293, A: Φιλοστέφανος δ' ἐν Δηλίῳ καὶ ὀνόματα ἐνδοξῶν μαγειρῶν ἐν τοῖσδε καταλέγει,

Εἰδὼς σε πάντων διαφέροντα τῇ τέχνῃ
τῇ τ' οὐζύτητι μετὰ Θίβρωνα, Δαίδαλε,
τὸν ἐξ Ἀθηνῶν, τὸν καλούμενον Πέρρας,
δοῦς μισθὸν ὃν γ' ἤτησας ἦκα δεῦρ' ἐγώ.

« His Comicus irrisisse videtur *Deliorum* parasiticam, ut *Nicocharis* in *Deliaide*: v. *Aristot.* A. P. 2, 5, et ibi *Tyrwhitt.* » *Mein.* V. 3 legebatur Θίβρωνα, quod correxit *Gaisfordus* ad *Hephæst.* p. 219. V. 4 ἐν μ' Casaub. pro ἐν. Probabilius est ὃν γ'. In fine mendose libri ἄγων pro ἐγώ.

CXX.

POLIOCHUS.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΣΤΗΣ.

Titulus fabulæ explicatur his *Stephani Byz.*: Κορινθιάζεσθαι (λέγεται) τὸ ἐταιρεῖν, ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἐταιρῶν, ἢ τὸ μαστροπεύειν.

Athen. 7, p. 313, C: καλοῦνται δὲ τινες καὶ λευκομαρινίδες, ἃς ἔτι βόακας ὀνομάζουσι. Πολίχος Κορινθιαστῆς,

— Ὅπως σε πείσῃ μὴδὲ εἰς, πρὸς τῶν θεῶν,
τοὺς βόακας, ἂν ποτ' ἔλθῃ, λευκομαρινίδας
καλεῖν.

EX INCERTA FABULA.

Athen. 2, p. 60, C, Μύκαι. Ἀριστίας « μύκαισι ὄρεθῃ τὸ λάϊνον πέδον. » Πολ.

— Μεμαγμένην

μικρὰν μελαγχρῆ μάζαν ἠχυρωμένην
ἐκάτερος ἡμῶν εἶχε δις τῆς ἡμέρας

DELIUS.

Quum sciam, te omnibus antecellere arte et celeritate post *Thibronem Atheniensem*, *Peras* appellatum, *Dædale*, mercede data, quam quidem poposcisti, hic adsum [ego].

CORINTHIASTA.

Ne quisquam tibi persuadeat, per deos, ut boces, quando advenerit, leucomænidem appelles.

EX INCERTA FABULA.

— Subactam

parvam, nigricantem massam, acerosam,
uterque nostrum bis habebat quotidie,

καὶ σῦκα βαιὰ, καὶ μύκης τις ἐνίωτ' ἂν
5 ὀπτᾶτο, καὶ κοχλίας γενομένου ψακαδίου
ἠγρεύετ' ἂν, καὶ λάχανα τῶν αὐτοχθόνων,
θλαστή τ' ἐλάα, καὶ πιεῖν οἰνᾶριον ἦν
ἀμφίβολον.

V. 2 « Similiter *Antiphanes* μᾶζα κεχαρακωμένη ἀχύροις. Ita πηλὸν ἠχυρωμένον, *lutum acerosum*, habes in titulo apud *Muellerum Munim.* Athen. p. 34. » *Mein.* V. 6 ante *Brunckium* legebatur ἀνηγρεύετ' ἂν. V. 8 ἀμφίβολον οἰνᾶριον *Schweigh.* interpretatur vinum ita debile, ut dubites, vinumve an aqua sit, aut acre, ut pro aceto haberi possit.

CXXI.

SOSICRATES.

I. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ.

Pollux 9, 57: θταν εἴπωσι πενταστάτηρον, πεντάμουν δοκοῦσι λέγειν, ὡς ἐν τῇ Σωσικράτους (sic *Kuhn.* pro Ἰπποκράτους) Παρακαταθήκη,

Ὅταν γὰρ, οἶμαι, λευκὸς ἄνθρωπος, παχὺς,
ἀργός, λάβῃ δίκελλαν, εἰθῶς τρυφᾶν,
πενταστάτηρον, γίγνεται τὸ πνεῦμ' ἄνω.

Idem 4, 173: δίκελλαν δὲ πενταστάτηρον *Σωσικράτης* (sic *optimus* cod., alii *Κράτης*) ἐν Παρακαταθήκῃ τὴν πεντάλιτρον. V. 1 λευκός, *albus*, h. e. *Græcus*, *Europæus*, et liber homo, non *Afer*, et servus. V. 2 libri εἰδὼς. Correxit *Scaliger*.

II. ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ.

Athen. 11, p. 474, A: Σωσικράτης δὲ ἐπὶ πλοίου (voce *κάνθαρος* usus est) Φιλαδέλφοις,

Λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελωσα κύμασιν
αὔρα, κόρη Σκείρωνος, ἠσύχω ποδὶ
προστήγε πρῶτος καὶ καλῶς τὸν *κάνθαρον*.

et *ficus* paucas; et *fungus* aliquis nonnunquam
5 assabatur, cochleæque frustulum oblatum
venabamur, et olera ex vernaculis,
et olivam contusam, potusque erat vinum
ambiguum.

DEPOSITUM.

Si enim, opinor, homo *albus*, *obesus*, piger, luxuriari solitus, bidentem quinquelibralem sumpsit, exspirat.

FRATRUM AMANTES.

Levisque, curvis fluctibus irridens
aura, *Scironis* filia, quieto pede
advexit leniter et recte *cantharum*.

• Suavissimi versus! V. α κόρην Σκείρωνος ventum dicit a Scironiis montibus flantem. Ibidem ἤτυχον πόδα pedem nauticum seu velum intelligo, ut apud incertum poetam Plutarchi Mor. p. 813, B: μι- κρὸν δὲ ποδὸς | χαλάσαι μεγάλη κύματος ἀλκῆ. Ser- vius ad Æn. 5, 830: *pedem, hoc est funem, quo tenditur velum, quod Græci πόδα vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem.* Respicit ad Equ. 406: καὶ τοῦ ποδὸς παρίει. » *Meinek.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Stobæus Flor. 23, 2, cum lemme Σωσικρά- τους.

Ἄγαθοί γε τὸ κακὸν ἔσμεν ἐφ' ἐτέρων ἰδεῖν· αὐτοὶ δ' ὅταν ποιῶμεν, οὐ γινώσκουμεν.

Euripidi tribuit Antonius Mel. p. 349. Cf. Menan- dri Monost. 46. V. Ἰ Ἄγαθοί γε scripsi: minus bene libri Ἄγ. δέ. Deinde Trincau. ἐτέρους.

2.

Athen. 1, p. 31, E: Ἀμφίας δ' οἶνος ὁ φαῦλος καλεῖται παρὰ Σωσικράτει. Ἀμφίας cod. C; ἀμφι B. Suidas, Ἀμφίας: μέτριος οἶνος. Νικόστρατος Οἰνο- ποιῶ, καὶ Σωσικράτης.

3.

Maximus Conf. p. 198:

Ὅταν ποθεῖν λέγῃ σε καὶ στέργειν γυνή, φοβοῦ παρ' αὐτῆς πλείον' ὢν λέγει κακὰ.

Maximus Soerati tribuit, sed Sosicrati vindicavit Meinek. Hist. crit. p. 499.

CXXII.

THUGENIDES.

ΔΙΚΑΣΤΑΙ.

Photius Lex. p. 600, et Suidas: Τριχόθηναί λέγουσιν οἱ παλαιστρικοί ἀντὶ τοῦ τρις πεσεῖν, ἢ τὸ τρις τροχάσαντα (Photius στοχάσαντα) νικηθῆναι, στάδιον, δίαιλον, δόλιγον. οὕτω Θουγενίδης ἐν Δι- κασταίς. Eadem fere, sed omisso Thugenidis testi- monio, ap. Antiattic. p. 114, 23.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Pollux 6, 38: καὶ τόπος Ἀθήνησιν, τὸ ὄψον (so-

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Bene quidem aliorum videmus malum; ipsi autem si facimus, non agnoscimus.

rum piscarium), ἀφ' οὗ φασιν « ἀπῆλθον εἰς τοῦτον. » Κριτίας δὲ... τὸ ὄψωνεῖν καὶ ὀψονομεῖν ὀνόμασε. Θου- κυδίδης (cod. Falck. et Paris. Θουγενίδης) δὲ ἔφη

Ἰήτησεν, εἰς * ὀψωνίων ἰών, τριβόλον.

Sed vocis ὄψον exemplum requiritur. Scribo εἰς ὄψον γ' ἰών.

2.

Photius Lex. p. 267, 8, Μ ἢ νόμισον: ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσσης. Θουκυδίδης. Suidas Θαγενίδης, h. e. Θουγενίδης, ut vidit Porsonus ad Hecub. 1166. Eundem respicit Antiattic. p. 107, 30. « Eadem syntaxi Sophocles μὴ ψεύσον, ὦ Ζεῦ· μὴ μ' ἔλθῃς ἀνευ δορῆς; apud schol. Aristoph. Thesm. 877; et schol. Ven. Iliad. Δ, 410. » *Mein.*

3.

Zonaras 2, p. 1294, Λεῖθῆθροι: ἔθνος μωρὸν, ἀπὸ τόπου Λεῖθῆθρα καλούμενον, ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἀνόητοι ἄνθρωποι. Θουκυδίδης Λεῖθῆθρίων ἀνοη- τότεροι. Recte Schæferus apud Titmannum in Addendis p. 146, correxit Θουγενίδης. De prover- bio Λεῖθῆθρίων ἀνοητότεροι sive ἀμωσότεροι vide Leutschium ad Zenob. 1, 79.

« Denique fortasse etiam apud Suidam s. v. Ἀνέ- σπακεν pro Thucydide Thugenidis nomen repo- nendum, ubi libri habent Ἀνέσπακεν: Θουκυδίδης, ἀνεύρηκεν, εἰληφεν. Μένανδρος Ῥαπιζομένη, Πόθεν γὰρ κτλ. » *Mein.*

CXXIII.

TIMOSTRATUS.

Hic esse videtur quem Photius cod. 167, p. 374, inter poetas recenset, quibus usus est Stobæus, quanquam in Florilegio hodie nullum ejus vesti- gium.

I. ΑΣΩΤΟΣ.

Antiatticista p. 87, 1, Ἄλχι τοῦ νῦν: μετὰ ἄρθρου. Τιμ. Ἀσώτη. Depravatum est ἄρθρου. Scri- bendum ἄρθρου, vel μετὰ ἄρθρον, *primo diluculo*, ut μεθ' ἡμέραν, die. V. Matth. Gr. § 587, c.

II. ΠΑΝ.

Antiatticista p. 89, 23, Δ τὰ χειρὸς δανεῖσαι: Τιμ. Πανί.

2.

Si te cupere et amare se dicit uxor, plura quam dicit ab ea metue mala.

(THUGENIDÆ.)

Poposcit, ad opsonia iturus, triobolum.

III. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ.

Antiatticista p. 98, 4, Ζάγρα: λοιδορίας εἶδος. Τιμόστρατος Παρακαταθήκη τὰς βασάνους καὶ τὰς πληγὰς Ζάγραιον λέγει. Photius Lex. p. 49, 22, Ζάγρα: λοιδορίας εἶδος. οὕτως Τιμόστρατος. « Pro Ζάγραιον fortasse rectius scribitur ζατρεῖον. Etymol. M. p. 402, 12: ζατρεῖον, κυρίως τὸ ἐν μύλωνι βασά- νίζω, ἀπὸ τοῦ ζητρεῖου, ὃ σημαίνει κατὰ Ἴωνας τὸ βασανιστήριον. Forma ζητρεῖον vel ζήτρειον usus est Eupolis fragm. inc. fab. 46 et Theopompus inc. fab. 1, 3. » *Mein.*

IV. ΦΙΛΟΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Antiatticista p. 80, 12, Ἀφελοῦμαι: ἀντὶ τοῦ ἀφαιρήσομαι. Τιμ. Φιλοδεσπότη.

EX INCERTA FABULA.

Antiatticista p. 91, 1, Δυναμίεις: τὰ τῶν ἰα- τρῶν φάρμακα. Τιμόστρατος. Cf. Schæfer. ad Græ- gorium Cor. p. 640. « Eiusdem poetae nomen for-

(TIMOSTRATI.)

Illi vallum admovebant arci.

(XENONIS.)

Vectigalium redemptores omnino omnes sunt fures: malum vectigal contingat Oropiis!

FRAGMENTA COMICORUM ANONYMORUM.

Conservamus asteriscos fragmentorum numeris additos, quibus Meinekius ætatem auctoris indicat, ita quidem ut unus antiquam, duo mediam vel novam comœdiam indicent; quibus nihil additum est, eorum incerta ætas est.

** 1.

Æschines C. Timarch. § 157 Bekk.: τοσοῦτον ἀπέχει τῶν αἰσχυρῶν, ὥστε πρόβην ἐν τοῖς κατ' ἀγροῦς Διονυσίοις κωμωδῶν ὄντων ἐν Κολυτῶ καὶ Παρμέ- νοντος τοῦ ὑποκριτοῦ εἰπόντος τι πρὸς τὸν χορὸν ἀνα- παίστων (mendose libri ἀνάπαιστον), ἐν ᾧ ἦν εἰναί τινας

πόρνους μεγάλους Τιμαρχώδεις,

οὐδὲς ὑπελάμβανεν εἰς τὸ μεράκιον, ἀλλ' εἰς σέ. Ho- mines qui muliebria paterentur, *Timarchos* ap- pellatos esse observat Meinek. ex Hesychio s. v. Δημοκλειδαί.

2. a.

Alexander De fig. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 479, Περὶ ἀντιμεταθέσεως: ἐπὶ τούτου τοῦ σχή-

1.

Scortatores magnos Timarchios.

FRAGMENTA COMICORUM GRÆC.

ματος ταῖς αὐταῖς λέξεσι χρώμενοι πλεονάχις ἕτερα σημαίνομεν, ὡς ἔχει τὸ « ὡς χάριέν ἐστ' ἄνθρωπος, ὅστ' ἄνθρωπος ἦ. » καὶ

Καλὸν δὲ τὸ ζῆν, ἂν τις, ὡς δεῖ ζῆν, μάθη.

De primo horum versuum dixit Meinek. ad Me- nandri Monost. 562, ubi legitur cum varietate. Alterum sic exhibet cod. Par. 2; vulgo cum su- periori conjuncte ἄνθρωπος δικαίως τὸ ζῆν. Quare Meinek. scribendum suspicatur: ὡς [ἢ δὲ] τὸ ζῆν, ἂν τις, ὡς δεῖ, ζῆν μάθη, ad sententiam compa- rans Philemonis dictum inc. fab. 42: τί ζῆν ὀφε- λος, ᾧ μὴ ἔστι τὸ ζῆν εἰδέναι;

** 2. b.

Ammonius ad Aristot. Bekk. p. 96, 19: πέμ- πτον δέ τι πρὸς τούτοις εἰναί φασι τὸ ἐπαπορητικόν.

2. a. [dum, didicerit.

Bella enim res vita, si quis, quomodo sit viven-

α. Δῶς πάρεστι τί ποτ' ἀγγέλιων ἄρα;
Ibid. p. 93, 25, Δ. προσήθε. Ap. Schol. Hermogenis Bekk. Anecd. p. 1179 (Walzii Rhett. vol. 7, p. 4.) Δῶς ποτ' ἦλθε τί ποτ' ἀγγέλιων ἄρα. Menandro versum tribuebat Schneidewinus Conject. p. 119; certe ad novam comœdiam referendus est.

3. a. b.

Ammonius Differ. voc. p. 10: Ἀκαρῆς σὺν τῷ σ καὶ ἀκαρῆ ἄνευ τοῦ σ διαφέρει. ἀκαρῆ μὲν γὰρ ἄνευ τοῦ σ σημαίνει τὸ βραχὺ, ὅσον

Οὐδ' ὅσον (ἄν) ἀκαρῆ τῆς τύχης ἐπίσταμαι. ἀκαρῆς δὲ σημαίνει τὸ παρὰ βραχὺ ὄν (Mein. ὄν).

Κατέπεσον ἀκαρῆς τῷ δέει.

Versu 1 pro τύχης alii minus bene τέχνης. Addida ἄν. Meinek. malebat ἄρ'.

4. a. b.

Idem p. 63: οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐνόησε τὸ εὐθὺ ἐτίθεσαν τὸ ἐφ' ὁδοῦ τῆς τεινούσης ἐπὶ τινος τόπου, « εὐθὺ τῆς στοᾶς, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. » τὸ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους οὐ λέγεται, ἀλλ' εὐθὺς, ὅσον

Γήμαντος αὐτοῦ δ' εὐθὺς ἔσομ' ἐλεύθερος.

καὶ

Ὡς τοῦτο δ' εἶδεν, εὐθὺς ἦν ἄνω κάτω.

« Altero versu fortasse legendum τᾶνω. Reliqua duo exempla εὐθὺ τῆς στοᾶς et εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων et ipsa ex comicis poetis ducta sunt; et alterum quidem Eupolidis est, cujus vide fragm. incert. 5. » Mein.

5.

Idem p. 81: κέδρος θηλυκῶς μὲν τὸ δένδρον, οὐδέτερος δὲ ὁ καρπός.

Ἀλλὰ θῆε τοὺς κέδρους.

Eadem Etymol. M. p. 498, 42, ubi τὰς κέδρους. « Fortasse ad eundem hunc locum referendum hoc Phrynichi App. soph. p. 42, 19: καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τὸ θῆσαι ἀντὶ τοῦ θυμιασαι. Cf. Porphyrius Abstin. anim. 2, 59 » Mein.

2. b.

a. Davus adest — quidnam tandem nuntiaturus?

3. a.

Ne minimum quidem fortunæ scio.

3. b.

Concidi propemodum metu.

4. a.

Post nuptias ejus statim ero liber.

4. b.

Hoc autem ut vidit, extemplo ima summis mixta sunt.

** 6.

Idem p. 42: διαβόητος ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρόλλητος, περιβόητος δὲ ὁ ἐπὶ κακίᾳ.

Καὶ περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις ποιεῖ αὐτὸν ὁ Κράτης κατὰ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον ἥττων ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τρισαθλίῳ ἑαυτὸν οὕτω παραδίδωσιν.

Priora sic constituit Porson., vulgo ita edita: καὶ περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν παραδίδωσιν (hoc om. Ald.) ὁ ἀκρατής. V. 2 libri καὶ τοῦτο. V. 4 iidem παραδίδωσκεν.

7.

Antiaticista p. 91, 26, Εὐθήης: ὁ ἀγαθός...

— Χρηστοῦ δίδαγμ' εὐθίας καὶ φιλανθρώπου λογισμοῦ.

Ita Bekkerus. Codex christoῦ et εὐθειας et λογισμός. ** 8.

Antipater Stobæi Flor. 67, 25: ὅση γὰρ μάλλον αὐτὸς ἀπὸ τῆς οἰκονομίας ἀπέστραπται, τοσούτῳ μάλλον τὴν διαδεξομένην διοίκησιν παραληπτέον καὶ (immo ὡς) περὶ τὰ ἀναγκαῖα ἑαυτῷ ἀπερίσπαστον. * οὐ κακῶς καὶ ὁ κωμικός ἐπιτέμνει σχολαστής,

— Δεῖ δ' οἶμαι, γαμεῖν τὸν ἐπιμελεῖσαι δυνατὸν, οἰκονομεῖν ὄχλον πλείω. Τὸν ἀμελεῖ μάλλον ἐπιθυμοῦντα δὲ σχολῆς, ἴν' ἔχων οἰκονόμον ἀδεῶς περιπατῆ.

Post πλείω v. 3 Antipater, ἐπιφωνήσας, Τὸν, etc. Versu 1 Δεῖ δ' Tyrwhittus et Valkenarius, pro Δεῖ δ'. « Sed neque ἐπιμελεῖν græce dicitur pro ἐπιμελεῖσθαι, nec alter infinitivus, οἰκονομεῖν, unde pendeat, intelligitur. Præterea ineptum est in Antipatri verbis ὁ κωμικός σχολαστής. Quo modo sanandus locus sit ostendunt codd. Paris., qui post σχολαστής addunt ἔστιν, unde hæc emergit emendatio: οὐ κακῶς καὶ ὁ κωμικός ἐπιτέμνει »

5.

Sacrifica igitur cedros.

6.

Infamemque apud omnes homines se reddidit Crates secundum id scilicet, quod narrant inferior se ipso ter miseræ meretricul' ita se tradidit.

7.

Probi moris doctrina et humanæ cogitationis.

— α. Σχολαστής ἐστὶ δεῖ δ' οἶμαι, γαμεῖν τὸν ἐπιμελεῖ καὶ δυνατὸν οἰκονομεῖν ὄχλον πλείω. β. Τὸν ἀμελεῖ μάλλον, ἐπιθυμοῦντα δὲ σχολῆς, ἴν' ἔχων οἰκονόμον ἀδεῶς περιπατῆ.

Apertum est de filii matrimonio agi inter parentes ejus, sive inter patrem et patruum, aliosve cognatos. Horum alter otium amare adolescentem dicit; matrimonium autem non iniri debere, nisi ab homine diligente et attento: ad quæ alter respondet τὸν ἀμελεῖ μάλλον, etc. Ad ἐπιμελεῖς eo quo hic legitur sensu cf. Xenoph. Memor. 2, 6, 38, ubi οἰκονομικός καὶ ἐπιμελής; tanquam synonyma conjunguntur. » Meinek. Versu 3 malim ἐπιθυμοῦντά τε. V. 4 οἰκονόμον, dispensatorem, qui sub uxore rem familiarem administrat.

** 9.

Aristoteles Rhet. 3, 11: * δεῖ δ' αἰεὶ προσεῖναι ἢ τὸν, πρὸς ὃν λέγεται, ἢ τὸ ὀρθῶς λέγεσθαι, εἰ τὸ λεγόμενον ἀληθές καὶ μὴ ἐπιπόλαιον. ἔστι γὰρ ταῦτα χωρὶς ἔχειν, ὅσον = ἀποθνήσκειν δεῖ μὴθὲν ἀμαρτάνοντα. » * ἀλλ' οὐκ ἀστέιον. « τὴν ἀξίαν δεῖ γαμεῖν τὸν ἀξίον. » * ἀλλ' οὐκ ἀστέιον. « Prius exemplum spectat ad Anaxandridis fr. inc. 18. Eidem scriptori fortasse etiam alter versus, quem scribo

Τὴν ἀξίαν εἶδει γαμεῖν τὸν ἀξίον, tribuendus est. » Mein. Insunt in his corrupta, quorum emendationem desperavi.

** 10. 11.

Ibidem: τὸ δὲ ὡσπερ τὸ καὶ τὸ ὑπερβολὴ τῆ λέξει διαφέρουσα.

Ὡσπερ Φιλάμμων ζυγομαχῶν τῷ Κωρύκῳ.

ἦθήης δ' ἂν αὐτὸν Φιλάμμωνα εἶναι μαχόμενον τῷ κωρύκῳ.

Ὡσπερ σέλινον οὐλα τὰ σκέλη φορεῖν.

ἦθήης δ' ἂν, οὐ σκέλη, ἀλλὰ σέλινα, ἔχειν οὕτως οὐλα. εἰσὶ δὲ ὑπερβολαὶ μειρακιώδεις: σφοδρότητα γὰρ δηλοῦσιν. Iisdem versibus paulo supra usus est. Primo versu ludit in ambiguo: κωρύκου, i. e.

8.

a. Otiosus est. Oportet autem, opinor, uxorem ducere eum, qui curare potest et gubernare turban majorem. b. Immo potius securum, otii que cupidum, ut œconomus assumpto sine metu ambulet.

9.

Dignam digno nubere oportebat.

10.

Ut Philammon, pugnare cum Coryco.

foliis pugilatorii, qui fuerit athleticus usus, notum est; conf. Philostratum De arte gymn. p. 18. Quod vulgo legebatur τῷ κωρύκῳ, scripsi Κωρύκῳ, ut sit viri nomen, de quo Antiphanes fabula ita inscripta. Ac fortasse hic ipse versus est Antiphanis. Philammon autem est nobilis ille athleta, de quo præter Dissenum ad Demosth. Pro cor. p. 451, vide Themistium Or. 21, p. 303, Christodor. Ecphr. 229, et gramm. Bekk. p. 314, 25, ex quo eum olympiade 105 floruisse intelligitur. » Mein.

** 12.

Ibidem: καὶ

Οὐκ ἂν γένοιτο μάλλον ἢ σε δεῖ ξένος.

ἢ οὐ μάλλον ἢ σε δεῖ, τὸ αὐτό. καὶ « οὐ δεῖ τὸν ξένον ξένον αἰεὶ εἶναι. » ἀλλότριον γὰρ καὶ τοῦτο. In versu bis legitur ξένος. Grotius Excerptis p. 923 hæc ita: εἰ δ' εἶ ξένος | οὐκ ἂν γένοιτο μάλλον ἢ σε δεῖ ξένος.

** 13.

Aristoteles Soph. elench. 4, 7: ὁ γὰρ αὐτὸς λόγος διηρημένος, καὶ συγκεῖμενος, οὐκ αἰεὶ ταυτὸ σημαίνει ἂν δόξειεν, ὅσον

Ἐγὼ σ' ἔθηκα δοῦλον ὄντ' ἐλεύθερον.

καὶ τὸ « Πεντήκοντ' ἀνδρῶν ἑκατὸν λίπε δῖος Ἀχιλλεύς. » Ex Aristotele habet Theo Progyrn. 1, p. 179 Walz. Non esse Menandri, quod propter Terentium Andr. 1, 1, 10: feci e servo ut esses libertus mihi, multi statuerant, evicit Meinekius.

** 14.

Aristoteles De gener. anim. 5, 5: κατεῦδεν ὁ ποιητὰς ἐν ταῖς κωμῳδαῖς μεταφέρουσι σκώπτοντες, τὰς πολλὰς καλοῦντες γήρωις εὐρωῖτα καὶ πάχνην.

* 15.

Athen. 1, p. 20, B: προσέτι τε

Τὴν λαμπροτάτην πόλειον πασῶν, ὁπόσας ὁ Ζεὺς ἀναφαίνει,

τὰς Ἀθήνας λέγω.

11.

Ut apium, curva habere crura.

12.

Non fueris magis quam opus est peregrinus.

13.

Ego te, quum servus esses, feci liberum.

15.

Splendidissimam cunctarum urbium, quot Jupiter ostendit.

46.

** 16.

Ὁ Μνησίθεος δ' ἔφη τὸν οἶνον τοὺς θεοὺς
θνητοῖς καταδείξει τοῖς μὲν ὀρθῶς χρωμέ-
νοῖς
ἀγαθὸν μέγιστον, τοῖς δ' ἀτάκτως τοῦμπα-
λιν

τροφὴν τε γὰρ δίδωσι τοῖσι χρωμένοις,
5 ἰσχὺν τε ταῖς ψυχαῖσι καὶ τοῖς σώμασιν
εἰς τὴν ἰατρικὴν τε χρησιμώτατον
καὶ τοῖς ποτοῖς γὰρ φαρμάκοις κεράννυται,
καὶ τοῖσιν ἐλκωθεῖσιν ὠφέλημ' ἔχει,
ἐν ταῖς συνοουσίαις τε ταῖς καθ' ἡμέραν
10 τοῖς μὲν μέτριον πίνουσι καὶ κεκραμένον
εὐθυμίαν, ἐὰν δ' ὑπερβάλης, ὕβριν,
ἐὰν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃς, ἀνίαν ποιεῖ,
ἐὰν δ' ἄκρατον, παράλυσιν τῶν σωμάτων.

Servavit Athen. 2, p. 36, A. Alexidi hæc assi-
gnavit Schweigh. V. 1 articulum addidit Mein.
V. 8 ὠφέλειαν cod. B; ὠφελείαν E. Dindorfius con-
jicit ὠφελίαν. V. 11 post εὐθυμίαν libri addunt
φέρει, quod delendum esse vidit Jacobsius Ani-
madv. ad Anthol. 1, p. 327, post eum Porsonus.
Ex sequentibus nonnulla attulit Eust. ad Hom.
p. 1624, 34. V. 12 libri mendo ineptissimo προσ-
φέρῃ, μανίαν π. Litteræ σ et μ alias quoque com-
mutata in libris; cf. infra fr. 34.

** 17.

Ἀλλὰ ξενῶνας οἶγες, καὶ ῥάνον δόμους,
στρώννυ τε κοίτας, καὶ πυρὸς φλέξον μέγας,
κρατῆρά τ' αἶρου, καὶ τὸν ἥδιστον κέρα.

Servavit Athen. 2, p. 48, A, ubi proxime
Anaxandridis locus præcedit.

18.

Idem 3, p. 113, A : ταῦτα σιτία Κρονικά ἐστίν, ὧ
ἐταῖροι· ἡμεῖς γὰρ

16.

Mnesitheus autem dixit, vinum deos
mortalibus ostendisse recte utentibus
bonum maximum, at male contra :
aliter enim utentes,

5 roboratque animos et corpora.

In medicina quoque utilissimum est :
et potabilibus enim remediis admiscetur,
et ulceratos juvat,
et in convivii quotidianis

10 modice quidem bibentibus

hilaritatem affert, immodicis autem superbiam ;
tum, si par pari jungis, lædium ;

— Οὐτ' ἀλφίτοισι χαίρομεν·
πλήρης γὰρ ἄρτων ἡ πόλις.

Dobruus Adv. 2, p. 300, hæc cum Antiphanis fra-
gmento apud Athen. 4, p. 158, D, componit.

19. a.

Idem 4, p. 164, E : ὑπὸ τῆς ἐμφύτου γαστριμαρ-
γίας, καὶ ἡδυλογίας, κολάθρους ἀναγινώσκει καὶ

Μέλη πάραυλα, κἀκρότητα κύμβαλα.

« Cratini hunc versum esse, nescio unde rescive-
rit Valck. ad Theocriti Adon. p. 225, a, ceterum
recte absona carmina et cymbala dissonos sonos
edentia perstringi intelligens. Mihi nunc tragici
poetæ esse versus videtur. Idem Valck. ad hunc ver-
sum refert quamvis corruptam glossam Hesychii,
Ἀκρότητα : πολυκρότητα (fortasse παλιγκρότητα.
Both.) αὐτοῖς (fort. αὐλοῖς) γενόμενα, ὥστε μὴδὲ
συγκροτεῖσθαι, μὴδὲ συμπεσεῖν. » Mein.

19. b.

Idem 8, p. 376, D : καὶ τῶν ὠῶν τὰ χρυσαῖ, ἔτι
δὲ ὀρνίθων

— Γαστέρας

αὐταῖσι μήτραις, καὶ καλῶν ζώμων πλέας.

Ante γαστέρας addendum esse ὀρνιθίων δὲ conjicit
Meinck.

20. a.

Idem ib., p. 352, E : τοιαῦτα γὰρ συνέγραψεν, ὡς
εἶναι κατὰ τὸν κωμικοποιῶν θαύματα μῦθοις.
« Videtur proverbialiter dictum fuisse. Diogenes
Cynicus, teste Diogene Laert. 6, 24 : τοὺς Διονυ-
σιακοὺς ἀγῶνας μεγάλα θαύματα μῦθοις ἔλεγε. »
Mein.

** 20. b.

Idem ib. p. 336, B : καὶ ἄλλος δὲ τίς φησι, τῷ
Σαρδαναπάλλῳ παραπλήσιος ὑποτιθέμενος καὶ οὗτος,
τοῖς μὴ σωφρονῶσι τοιαῦτα,

si et meracum, elanguescere facit corpora.

17.

Hospitalia igitur aperi, et riga ædes,
stragulaque sterne, et ignis tui accende,
et craterem apporta, et misce dulcissimum vinum.

18.

Nec farina gaudemus :
panem enim plena est urbs.

19. a.

Carmina dissona, et cymbala immodulata.

19. b.

— Ventres
cum ipsis matricibus, et honorum juscutorum plenos.

20.

Miracula stultis.

Ἡσῶν δὲ θνητοῖς βούλομαι παραινέσαι
τοῦφ' ἡμέραν ζῆν ἡδέως· ὁ γὰρ θανὼν
τὸ μὴδὲν ἐστίν ἢ σκιά κατὰ χθονός,
μικροῦ δὲ βίτου ζῶντ' ἐπαυρέσθαι χρεῶν.

V. 2 sic Casaub. pro τουφήμερον. V. 3 libri
mendo haud infrequente τὸ μ. ἐστι καὶ σκιά.

** 21. a.

Idem 9, p. 408; A : ἐκ τούτων δὴλόν ἐστιν, ὅτι δ
Τηλέμαχος κῦμα ἰσχυρῶν αἰετῶν εἰσιτούμενος ἦγε Πυ-
νέφια πορδὴν ἑορτήν. Sic libri. Scribo πορδῶν ἑορ-
τήν. Probabile est, quod in his latere putat Mein.

κῦμα ἰσχυρῶν αἰετῶν εἰσιτούμενος Πυνέφια,
πορδὴν (l. πορδῶν) ἑορτήν, ἦγε.

** 21. b.

Idem 9, p. 405, E, allato Demetrii comici loco
sic pergit : γυμνὴν ἐποίησεν Ἀθηναῖον Λαχάρης οὐδὲν
ἐνοχλοῦσαν· σὲ δ' ἐνοχλοῦντα νῦν ἐγὼ (intell. γυμνὸν
ποιήσω), δ Αἰμιλιανὸς ἔφη, εἰ μὴ δείξει δ τι φέ-
ρεις. Poetæ verba in his latere vidit Dindorfius :

Γυμνὴν ἐποίησε τὴν Ἀθηναῖον Λαχάρης,
οὐδὲν ἐνοχλοῦσαν.

Articulum addidit Meinek., de Lachare, qui Mi-
nervam pallio spoliaverat, citans Wytttenbachium
ad Plut. de S. N. V. p. 71.

** 22-26.

Servavit Athen. 10, p. 458, A, qui attulit hæc
in exemplis versuum ab eadem litera incipien-
tium, et in eandem literam exeuntium.

Ἀγαθὸς ἀνὴρ λέγοιτ' ἂν ὁ φέρων τάχαθά.

Ἀγαθὸς ἂν εἴη χῶ φέρων καλῶς κακά.

Εὐκαταφρόνητός ἐστι πένια, Δερκύλε.

Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον (δὴ) διάπλεκε.

20. b.

Omnesque mortales adhortari volo,
ut in diem vivant suaviter : quippe mortuus
nihil est nisi umbra sub terra,
brevique vita viventem frui oportet.

21. b.

Nudavit Minervam Lachares,
non molestam.

22.

Bonus vir dicatur, qui bona fert.

23.

Bonus etiam is fuerit, qui bene fert mala.

24.

Facile contemni potest paupertas, Dereyle.

25.

Iis, quæ suppetunt, tu perduc vitam.

Ἡ τῶν φίλων σοι πίστις ἔστω κεκριμένη.

V. 3 Mein. malit eὐκαταφρόνητον, ut dixit Menander
Agric. 2 : eὐκαταφρόνητόν ἐστι, Γοργία, πένης, et
Lucianus Tim. 1, eὐκαταφρόνητον ἢ πένια. Idem v. 4
observat διάπλεκε antepenultima porrecta ferri
non posse. Inserui δὲ ante δι-.

* 27. a.

Athen. 13, p. 574, D : Alcibiades δ καλὸς, ἐφ'
οὔ τις τῶν κωμικῶν ἔφη

Ἄλλ' Ἀλκιβιάδην, τὸν ἄβρον, ὦ γῆ καὶ θεοί,
ὄν ἢ Λακεδαιμίων μοιχὸν ἐπιθυμῆ λαβεῖν.

Ἄλλ' a Porsono additum.

** 27. b.

Idem 14, p. 664, C : ἄλλος δὲ τις ἔφη

— Περιφέρειν ματτῆν καὶ ποδάριον,
καὶ γαστρίον τακερόν τι, καὶ μήτραν ἴσως.

V. 1 Mein. addidit καί. V. 2 libri μήτρας, quod ni-
mium.

27. c.

Ibidem. p. 331, 12, Ἄγουσιν ἑορτήν οἱ
κλέπτει : χαριστάτη ἢ σύνταξις, καὶ ἱκανῶς
πεπαισμένη κατὰ τὴν κωμωδίαν.

* 27. d.

Bekkeri Anecd. p. 347, 7 : Ἀείνω γλῶττα, καὶ
ἀείνω φωνή, καὶ ὀργή, καὶ ἐπιθυμία, καὶ ἐπὶ τῶν
δμοίων χρῶ·

Γλῶττάν τέ σοι δίδωσιν ἐν δῆμῳ φορεῖν
καλῶν λόγων ἀείνων,
ἢ πάντα νικήσεις λέγων.

Locus e systemate iambico dimetro petitus est.
Adjectivo ἀείνω usus est etiam Aristophanes Ran.

26.

Amicorum fides tibi iudicata esto.

27. a.

At Alcibiadem tenerum, per terram et deos,
quem Lacedæmon cupit mæchum accipere.

27. b.

Circumferre mattiam, et parvum pedem,
et mollem ventriculum, et forte matricem.

27. c.

Festum agunt fures.

27. d.

Et linguam tibi dat apud populum
bonis semper verbis fluentem,
qua omnia vinces orans.

146. V. 4 Meinek. νικήσεις. Sane minus aptum κινήσεις, quod praebet codex.

27. e.

Ib. p. 422, 4, Ἀπερρώγειν : οὐκ ἀπερρηκται. καὶ ἀπερρώγει, καὶ σὺν τῷ ν ἀπερρώγειν, τὸ τρίτον πρόσ-
ωπον·

Κᾶτ' ἀπερρώγειν ὁ πούς.

28.

Ib. p. 425, 7, Ἄπλετον : ἄπειρον. λέγεται δὲ καὶ ἄπλετον, ὡς τὸ

— Κυψέλην δ' ἔχεις
ἄπλετον ἐν τοῖς ὠσίν.

** 29.

Ib. p. 427, 25, Ἀποδῦσαι : μᾶλλον δ' ἀπόδου τα-
χέως... Παμφίλη, ἡμέτερος ὁ πλοῦς. Hanc glossam
mira diversitate Ruhnkensius Supplem. ad Hesy-
chium 13 p. 1706, ita scriptam profert : Ἀποθευ-
σόμεθα : ἀποδραμούμεθα. μάλιστα ἐπὶ πλοῦ λέγεται.
Ἀποθευσόμεθα ταχέως Παμφίλη, ἡμέτερος ὁ πλοῦς.
Hinc scribit Meinek., Ἀποδῦσαι : μᾶλλον δ' ἀπό-
δου.

Ἀπόδου ταχέως, Πάμφιλ', ἡμέτερος ὁ πλοῦς.

Sensus idem, qui proverbii ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς
ap. Aristoph. Eq. 277. « Ἀποδῦναι sensu trans-
lato pro ἐπιχειρεῖν habes etiam apud Photium
in explicatione proverbii ἡ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν
ἢ μὴ φαγεῖν p. 61 in. : ἐπὶ τῶν ἀποδῦντων μὲν (adde
ἐπὶ) πρᾶγμα, στραγγευσταμένων δέ. » Mein.

30.

Ib. p. 1200 : Σκίραψ, Σκίραφος. ἔστι δὲ ὄνομα
κύριον παρὰ τοῖς κωμικοῖς εὐρισκόμενον.

** 31.

Cicero Epist. ad Att. 4, 8 : « de Trebonio pro-
sus tibi assentior; de Domitio,

Σύχω, μὰ τὴν Δήμητρα, σύχων οὐδὲ ἐν
οὕτως ὅμοιον γέγονεν,

28.

Ac deinde abscissus est pes.

29.

Exue vestem, Pamphile : nostra est navigatio.

31.

Ficus, per Cererem, ficui
non fuit tam similis.

32.

Nihil dulcius est quam omnia seire.

quam est ista περίστασις nostrae.

32.

Ibid. 11.

Οὐδὲν γλυκύτερόν ἐστιν ἢ πᾶντ' εἰδέναι.

quare ut homini curioso, ita perscribe ad me.
Mein. addidit ἐστὶν et confert Themist. Or. 21,
p. 262, C.

33.

Ib. 15, 12 : hoc dempto munere amoris atque
officii, sequebatur, ut mecum ipse

Ἡ δεῦρ' ὁδός σοι τί δύναται νῶν, θεοπρόπε;

Eodem versu utitur 16, 6. Scripsi νῶν pro νῦν.

34. a. b.

Clemens Alex. Pæd. 2, p. 61 Sylb., 166 Pott. :
ἀλλ' αἰσθάνομαι, θεν ἢ εὐπρόσωπος ἐρρῶ τῶν δειπνῶν
προσηγορία, ἀπὸ τῶν φαρύγγων καὶ φοιτητῆς
μανίας ἐπιδείπνων, κατὰ τὸν κωμικόν, ἔστι γὰρ
ὡς ἀληθῶς τὰ πολλὰ τοῖς πολλοῖς τοῦ δειπνοῦ χάριν. Pro
ἐπιδείπνων Sylburgius in annotatione ἐπὶ δειπνον.
Immo ἐπὶ δειπνῶν, quae ad Clementis orationem
pertinent. Ipsius Comici manus haec fuit, ut vide-
tur,

Ἐπὶ τῶν φαρύγγων καὶ ποθητῆς ἂν ἀνίας.

Cf. horum fragmentorum 16, v. 12. Extrema,
fortasse itidem ex comico poeta ducta, sic scripsit
Meinek. :

— Ἔστι γὰρ

τὰ πολλὰ τοῖς πολλοῖσι τοῦ δειπνοῦ χάριν.

Malim χάρις pro vulgato χάριν, quod vereor ut
ferri possit.

** 35.

Ibid. p. 67, 10 Sylb., 182 Pott. : μακαρι-
στὸν ἡγούνται βίον τὴν ἀκρασίαν, τὴν περὶ τὰ συμπό-
σια,

Ὦν ἔστι τὸ ζῆν οὐδὲν ἄλλ' ἢ κραιπάλη,

33.

Tua huc profectio quid nobis significat, vates?

34. a.

A gulis et desiderato tadio.

34. b.

— Est enim

plurimum plurimis convivii gratia.

35.

Quorum vita nihil est, nisi crapula,

κῶμος, βαλανεῖ', ἀκρατος, ἀμίδες, ἀργία,
πότος.

V. 1 libri ἄλλ' ἢ κῶμος, κραιπάλη. Correxerit Mark-
landus Explic. vett. auct. p. 258.

36.

Ib. p. 89 Sylb., 241 Pott. : ἀμέθυσοι, καὶ κεραυ-
νῖται, καὶ ἰάσιδες, καὶ τοπάσιον, ἢ τε

— Μίλησις

σμάραγδος, ἐμπόλημα τιμηέστατον.

Incertum annon tragici poetae sit versus.

37.

Ib. 3, p. 45 Sylb., 261 Pott. : κούρας ἀγενεῖς καὶ
πορνικὰς ἀπαχειράμενοι· χλανῖσι δὲ διαφανέσι περι-
πεπεμμένοι

Καὶ μαστίχην τρώγοντες, ὄζοντες μύρου.

Si illa etiam χλανῖσι δὲ δ. π. comici sunt, satis erit
scribi χλ. δὲ περιπ. διαφ., et lenis perlucentibus
involuti.

38.

Ib. p. 108 Sylb., 294 Pott. : ἔχοι δ' ἂν ἐκείνο
ἄριστα τὸ εἰρημένον

— Τὸ δ' ὄλον οὐκ ἐπίσταμαι

ἐγὼ ψευρίζεις, οὐδὲ κατακεκλασμένος
πλάγιον ποιήσας τὸν τράχηλον περιπατεῖν,
ὡσπερ ἑτέρους ὄρω κιναιίδους ἐνθάδε
πολλοὺς ἐν ἄστει καὶ πεπιττοκοπημένους.

V. 2 « Clemens Pæd. 3, p. 99, de cinædis : κηλί-
ζοντες, καὶ ψευρίζοντες, καὶ τὸ πορνικὸν ἀνέδην εἰς
ἀσέλγειαν διὰ βινῶν ἐπιφοροῦντες. V. 3 πλάγιον ποιή-
σας τὸν τράχηλον. Hoc effeminatorum erat. Polemo
Physiogn. 1, p. 176 : κλάσις τοῦ τραχήλου ἀνδρόγυ-
νον ὀγλοῖ. Dio Chrysost. 4, p. 177 : λευκὸς ἰδεῖν,
τρυφερὸς, αἰθρίας καὶ πόνων ἄπειρος, ἀποκλίνων τὸν
τράχηλον, ὑγροῖς τοῖς ὄμμασι μάχλον ὑποβλέπων.
Idem 5, p. 196 : ἐπιδεικνύειν δὲ τὰ στήθη, καὶ τοὺς
μαστοὺς, καὶ τὸν τράχηλον * ἀνακλῶσαν (scrib.
ἀνακλᾶν. Both.). Idem 33, p. 25 : τὸ τὰ ὄμματα
ἀναστρέφειν, τὸ ἐγκλίειν τὸν τράχηλον· et 62, p. 323 :

comissatio, balnea, meracum, matulae, inertia,
potus.

36.

— Milesia

smaragdus, merx pretiosissima.

37.

Et mastichen manducantes, unguentum olentes.

38.

— Generaliter ego nec scio

τὸν τράχηλον ἀποκλίνων, ὑπὸ δὲ ἀργίας καὶ σκιάς λευ-
κός. Archippus comicus, de Alcibiadis filio : κλα-
σαυγευέεται τε καὶ τραυλίζεται. Post quintum ver-
sum fortasse superius fragmentum addendum :
καὶ μαστίχην τρώγοντας, ὄζοντας μύρου. » Mein.

39.

Ibidem : τὸ γὰρ ἀεροδίατον τῆς περὶ τὸν περίπα-
τον κινήσεως, καὶ τὸ σαῦλα βαίνειν, ὡς φησιν Ἄνα-
κρέων, κομιδῆ ἑταιρικά, ὡς γ' ἐμοὶ φαίνεται. (καὶ) ἢ
κωμωδία φησὶ τὰ ἴχνη τὰ ἑταιρικά ὄραν ἀπο-
λείπειν καὶ τρυφήν. « In his pro ἀπολείπειν
scribendum suspicor ἀπολείθειν. Versuum reliquiae
fortasse ita conformandae sunt :

— Τὰ δ' ἑταιρικά

ἴχνη... ὄραν ἀπολείθει καὶ τρυφήν.

Sed videndum ne τὰ ἑταιρικά Clemens de suo ad-
diderit, comicus autem de certa quadam merce-
trice, luxu et deliciis diffuente, non nisi haec
dixerit, ἴχνη δ' ὄραν ἀπολείθει καὶ τρυφήν. »
Mein. Certe scribendum ὄραν τ'.

** 40.

Ib. 7, p. 302 Sylb., 842 Pott. : εἰκότως οὖν
δεισιδαίμονες * περὶ (immo παρὰ, aliter quam mo-
derati) τοὺς εὐοργήτους γινόμενοι πάντα σημεῖα
ἡγούνται εἶναι τὰ συμβαίνοντα, καὶ κακῶν αἰτία.

Ἄν μὲς διορίζῃ βωμόν, ὄντα πηλινόν,
κᾶν, μηδὲν ἄλλ' ἔχων, διατράγη θύλακον,
ἀλεκτρῶν τρεφόμενος ἂν ἐφ' ἐσπέρας
ἄση, τιθέμενοι τοῦτο σημεῖόν τινες...

V. 1 vulgo ἐάν. Porsonus ἦν, Meinek. ἂν, « quum
haud dubie ex novae comediae poeta locus de-
promptus sit. » V. 2 vulgo ληκῦθιον. Recte Porso-
nus θύλακον ex Bionis dicto apud Clementem l. 1. :
τί δὲ θαυμαστὸν, εἰ δ' μὲς τὸν θύλακον διέτραγεν, οὐχ
εὐρὸν δ' τι φάγοι. V. 3 vulgo ἐάν ἀπὸ ἐσπέρας. Mein.
ἄφ', ego ἐφ' ἐσπ.

41.

Ibid. p. 305 Sylb., 851 Pott. : ἐπεὶ τίς ᾤδε μοι
ρός, κατὰ τὴν ποιητικὴν χάριν, καὶ λίαν etc.

susurrare, nec distortus
obliquato collo ambulare,
ut alios hic video cinædos
multos in urbe, et pice oblitos.

40.

Si mus aram luteam perfoderit,
et, nullo alio invento, utrem perroderit,
gallusque nutritus vesperi
cecinerit, ostentum hoc quidam existimantes...

Τίς ὧδε μῶρος, καὶ λίαν ἀειμένως
εὐπίστος, ἀνδρῶν, ὅστις ἐλπίζει θεοῦς
ὄστων ἀσάρκων καὶ χολῆς πυρομένης,
ἃ καὶ κισὶν πεινώσιν οὐχὶ βρώσιμα,
5 χαίρειν ἀπαρχαῖς καὶ γέρας λαχεῖν τόδε;

« Eadem apposuit Porphyrius Abstin. anim. 2, 58, et ex Porphyrio, ut ipse disertim testatur, Cyrilus C. Jul. 9, p. 306, E. Dolendum est nullum horum scriptoris nomen addidisse. Menandro locum assignabat J. H. Vossius Epist. mythol. 2, 40: at dietio nihil habet coloris Menandri. Tragico potius quam comico poetæ tribuenda censebat Gatakerus ad Antonin. 10, 8. Si comici poetæ sunt, novæ vel mediæ comædiæ scriptoribus tribuerim. »
Mein. V. 1 Clem. μῶρος. Ibid. ἀειμένως Grotius pro ἀειμένος. V. 2 Mein. malit εὐπίστος, coll. Lobeckio ad Ajac. 151. Tum Cyrillus ἐλπίζει, ceteri solæce ἐλπίζει. V. 3 de fellis usu in sacrificiis Mein. citat Sophoclem Antig. 997, Menandrum Dysc. 2, 6, et Eubulum Semele 2, 3. V. 5 Clem. χ. ἀπάτη. Porphyr. et Cyrill. ἄπαντας. Grotius ἀπαρχῆ, Porsonus ad Eurip. Hec. 41, ἀπαρχαῖς. Scribam χαίρειν ἀπάταις ἂν καὶ γ. « Quæ apud Clementem versui quinto subjiciuntur, καὶ χάριν τούτων τοῖς δρωσιν ἐκτίθεν, ea ipsius verba sunt, non poetæ, cui ea attribuebat Grotius, ita immutata: χάριν τε τούτων τοῖσι δρωσιν ἐκτίθεν. » Mein.

** 41. 42.

Dio Cassius H. R. 60, 29: τοὺς μέντοι ἄλλοτριούς ἀπελευθέρους δὲ Κλαύδιος εἶπεν κακοεργούοντας λάβοι, δεινῶς τιμωρῶν, τοῖς ἰδίοις οὕτω προσέκειτο, ὡσθ', ὑποκριτοῦ τινος ἐν τῇ θεάτρῳ ποτὲ τοῦτο δὴ τὸ θρυλούμενον εἰπόντος:

Ἀφόρητός ἐστιν εὐτυχῶν μαστιγίας,
καὶ τοῦ τε δήμου παντὸς ἐς Πολύβιον, τὸν ἀπελευθέρων αὐτοῦ, ἀποβλέψαντος, καὶ ἐκείνου ἐκβοήσαντος, ὅτι ὁ αὐτὸς μέντοι ποιητῆς εἶπεν ὅτι

Βασιλεῖς ἐγένοντο χοὶ πρὶν ὄντες αἰπόλοι,
οὐδὲν δεινὸν αὐτὸν εἰργάσατο. « Horum versuum primum conf. cum Monost. 365. Ceterum etiam ex his intelligitur, græcæ comædias in theatris actas

41.

Quis vir adeo stultus est, nimisque negligenter
confidens, ut speret, deos
ossium sine carne et fellis incensi,
quæ ne canes quidem esurientes comedunt,
5 fraudibus delectari, et hoc pro dono accipere?

41.

Intolerabilis est felix mastigia.

esse; qua de re ad *Georgon* Menandri monui, ex Quintil. 11, 3. » Mein.

43.

Cramerii Anecd. Oxon. 1, p. 299, 31: ἀπὸ τούτου εἴρηται καὶ τὸ νυστάζειν· παρὰ δὲ τὸ νυστάζειν τὸ Νύσταλον γερόντιον. « Male apud Etymol. M. p. 609, 38, una voce νυσταλογερόντιον. Cf. Aristoph. Equ. 42: δῆμος πυκνίτης, δύσκολον γερόντιον. » Mein.

43. b.

Ib. p. 66, 27: εὐρηται δὲ καὶ ἐν συνθέσει τὸ πῖ ἔχουσα (ἢ ἀμφί) παρὰ Ἀττικοῖς· ἀμπερόνη, ἀμπίσχουσα, Mein. ἀμπίσχου.

Ἀμέλει ταδί μοι πρῶτον ἀμπίσχου λαβῶν!

Sic Meinek.; codex prout ἀμπ.

44. a. b.

Ib. p. 176, 16: ἢ παρὰ τὸ πετῶ, ἐνθεν τὸ πέσημα,

— Καταπεσεῖν τι βούλομαι

τραγικῶν πέσημα.

Sic Lehmann. Codex καὶ πεσεῖν τί. Ibid. p. 372, 29: πονηρὰς δὲ κατὰ ψυχὴν θυστόνας, δὲ κατὰ σῶμα παραυτόνας... οἱ μέντοι νεώτεροι τῆς κωμωδίας ποιητῆς γλισχρότεροι διαλύσαντες τὸ ὄνομα πονηροῦς ἐξήνεγκαν τοὺς ἐρῶντας παρὰ τὸ πονεῖν ἐν τῷ ἐρῶν.

45. 46.

Ib. p. 191, 27, de formatione dualis secundæ conjugationis: καὶ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α χρωῖνται, φοιτάτην (Mein. ἐφοιτάτην) πότ' ἐς διδασκάλου. καὶ πάλιν τὸ δ' οὐκ ἐβοάτην· ἐσπων, ἐσπας· ἐσπάτην γνάθον εὐχρηστον. Conjecit Mein. ἐσπάτην γνάθον εὐκρατον vel ἄκρατον.

** 47.

Grammaticus De solæcismo in Museo philol. Cantabr. 2, p. 113: χαλεφθῆς, ἀπὸ τοῦ χαλέπτω,

Σύγγνωθί μοι, καὶ μὴ χαλεφθῆς, ὦ πάτερ!

Sic Schneidewin. Conject. p. 117, pro χαλεφθῆς. Menandro locum tribuebat Cramerius.

42.

Reges facti sunt etiam qui prius fuerunt caprarum.

43. b.

Enimvero hæc sumpta primum indue mihi!

44. a.

Decidere volo tragico casu.

47.

Ignosce mihi, et noli iadignari, pater!

* 48.

Dio Chrysost. Or. 32, p. 664 Reisk.: Ὁμήρου τε καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνούντων αἰεὶ τὸν ὄχλον ὡς χαλεπὸν τε, καὶ ἀπειθῆ, καὶ πρὸς ὕβριν ἑτοιμον, τοῦ μὲν οὕτω λέγοντος « Κινήθη δ' ἀγορῆ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης », ἐτέρου δὲ πάλιν αὖ

— Δῆμος ἄστατον κακόν,

καὶ θαλάττη πᾶνθ' ὅμοιον ὑπ' ἀνέμου βιβίζε-
καὶ γαληνὸς εὐ τ' ἔχων γ' ἂν πνεῦμα βραχὺ
καρύσσεται,

ἂν τις αἰτία γένηται τὸν πολίτην κατέπιεν.
V. 2 legebatur θαλάσση. V. 3 ed. Ven. ἐντ' ἡχῶν (al. ἡχῶ) πᾶν π., quæ correxi. V. 4 legebatur κῆν.

49.

Dio Chrysost. 64, p. 334 Reisk.: « Δέσποινα δ' ἀπασῶν πόλεων, πότνι' Ἀθηναίων πόλις, μὴ λέγε, ἀνθρωπε· οὐκέτ' εἰσὶν ἐκεῖνοι δεσπότες. » ὡς δὲ καλὸν σου φαίνεται τὸ νεώριον. ἀλλὰ μεθ' Ἑλλησποντον καὶ Λύσανδρον αἰσχρόν. « καλὸς δ' ὁ Πειραιεύς. » ἐτι δὲ μετὰ τῶν τειχῶν αὐτὸν βλέπεις; « ἄλση δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη πόλις; » εἶχε μὲν, δηρωθεῖσα δὲ, ὡς ἐπὶ συμφοραῖς γυνή, ἀπεκείρατο. « καὶ τούρανοῦ, γ', ὡς φασιν, ἔστιν ἐν καλῶν » καὶ πῶς, οἷ γε λιμώττουσι, καὶ τὸ πλέον αὐτῶν ἀπόλλυται μέρος ὑπὸ τῶν ἀέρων, ἢ τῶν πολεμίων; Hæc in versus digessit Porsonus ap. Gaisfordum ad Hephæst. p. 216 et redditus emendationum rationibus in Miscell. crit. p. 228.

Δέσποινα ἀπασῶν, πότνι' Ἀθηναίων πόλι,
ὡς δὲ καλὸν σου φαίνεται τὸ νεώριον,
καλὸς δ' ὁ Πειραιεύς, καλὸς θ' ὁ Παρθενών!
ἄλση δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη γονή;
5 καὶ τούρανοῦ γ', ὡς φασιν, ἔστιν ἐν καλῶν.

V. 1 sic Meinek. Glossema est πόλεων. V. 2 vulgo ὡς καὶ καλόν. Correxerit Valck. ad Callim. Eleg. p. 24. Alius voluit ὡς πάγκαλον. V. 3 verba καλὸς γ' ὁ Παρθενών, quæ Dio, utpote suo consilio non

48.

— Populus instabile malum,
et mari omnino similiter vento jactatur:
etiam quietus ac bene habens adversus lenem flatum
[armatur,
et, si quid reprehensum fuerit, civem absorbet.

49.

Domina omnium suavis Atheniensium urbs,
et sane venusta sunt tua navalia,
et venustus Piræus, venustus quoque Parthenon!
lucosque tales an alicubi habuit aliud genus?

apta, omisit, addidit Porsonus ex Diogene Laert. 7, 67, in definitionibus Stoicorum rhetoricis: ὅμοιον δὲ ἐστὶν ἀξιώματι (add. πρᾶγμα τι. Mein.), δὲ τὴν ἐκφορὰν ἔχον ἀξιώματιχὴν παρὰ τινος μορίου * πλεονασμὸν ἢ πάθος ἔξω πίπτει τοῦ γένους τῶν ἀξιώματων, * ὅσον « καλὸς γ' ὁ Παρθενών », « ὡς Πριαμίδῃ ἔστιν ἐμπερὴς ὁ βουκόλος. » Meinek. ὡς καλὸς ὁ Παρθενών! ut hæc scripta affert Syriacus apud Sprengelium Synt. rhet. p. 209 (Walzii Rhett. vol. 7, p. 4): οἱ δὲ Στωικοὶ προστιθέασιν τούτοις (Peripateticorum partitionibus orationis) καὶ ἄλλους ἐξ-πνευματικῶν, καὶ ἐπαπορητικῶν... εἴτα, θαυμαστικῶν « ὡς καλὸς ὁ παρθενών. » V. 4 in fine πόλις addidit Porsonus, voce γονή, quæ vulgo post ἄλλη legitur, detrusa post συμφοραῖς. Verosimile est, quod edidit, γονή, h. e. γενεά. V. 5 γ' ὡς φασι pro πῶς φασι Reiskius. « De Attici aeris salubritate ipse Dio Orat. 6, p. 197: εἶναι γὰρ τὴν χώραν ἀραιὰν, καὶ τὸν ἀέρα κοῦφον, ὡς μήτε θεσθαὶ πολλάκις, μήτε ὑπομένειν τὸ πινόμενον (fort. γινόμενον) ὕδωρ. Euripides Erechtheo fragm. p. 172: εἴτ', εἰ πάρεργον γρή τι κομπάσαι μ', ἀναξ, οὐρανὸν ὑπὲρ γῆς ἔχομεν εὐ κεκραμένον, ἴν' οὐτ' ἄραν πῦρ οὔτε χεῖμα συμπιτνεῖ. Ita enim scribendus videtur hic locus, quem ex altera hujus fabulæ editione petitum esse suspicor. » Mein.

** 50.

Τὸν νομοθέτην φασὶν Χαρόνδαν ἐν τινὶ νομοθεσίᾳ τὰ τ' ἄλλα, καὶ ταυτὶ, λέγειν,
« ὁ παῖσιν αὐτοῦ μητρικὰν ἐπεισάγων
μήτ' εὐδοκίμεισθω, μήτε μετεχέτω λόγου
5 παρὰ τοῖς πολίταις, ὡς ἐπέισακτον κακὸν
κατὰ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων πεπορισμένος. »
« εἴτ' ἐπέτυχες γὰρ, φησὶ, γήμας τὸ πρό-
τερον,
εὐημερῶν κατάπαυσον· εἴτ' οὐκ ἐπέτυχες,
μανικὸν τὸ πείραν δευτέρας λαβεῖν πάλιν. »
Servavit Diod. Sic. 12, 15, de Charondæ lege,
ne quis nocerem liberis suis superduceret, agens.

5 etiam caelestia bene se habere aiunt.

50.

Legislatorem Charondam aiunt in quadam lege et alia et hæc dicere:
« qui liberis suis nocerem superducit,
nec bene audiat, neque compelletur
5 a civibus, ut qui alienum malum
suis rebus intulerit. »
« Si enim, » inquit, « prius matrimonium tibi successit,
bene agens desine; si non successit,
insani est rursus alterum experiri. »

V. 2 ταυτὶ Bentlejus Diss. de legg. Char. p. 362 ed. Lips. Libri ταῦτα. V. 8 κατάλυσον scribi malit Mein. V. 9 πείραν Bentlejus. Libri πείρας.

** 51.

Diogenes Laert. 2, 108: τῆς δὲ Εὐκλείδου διαδοχῆς ἐστὶ καὶ Εὐβουλίδης ὁ Μιλήσιος, ὃς καὶ πολλοὺς ἐν διαλεκτικῇ λόγους ἠρώτησε, τὸν τε ψευδόμενον... καὶ σωρίτην καὶ κερατίνην καὶ φάλακρον. περὶ τούτου φησὶ τις τῶν κωμικῶν

Οὐριστικὸς δ' Εὐβουλίδης κερατίνης ἐρωτῶν, καὶ ψευδαλάζουσι λόγοις τοὺς ἐρήτορας κυλίων, ἀπῆλθ', ἔχων Δημοσθένους τὴν βωποπερπερήθραν.

V. 3 Diogenes βωποστρωμυλήθραν, Suidas βωποστρωμυλήθραν, « quod quum pariter atque id, quod Diogenes habet, metro adversetur, βωποπερπερήθραν, i. e. eloquentiam vanam et futiliter loquacem, restitui, duce Plutarcho V. Demosth. cap. 9: τῶν δὲ κωμικῶν ὁ μὲν τις αὐτὸν (Demosthenem) ἀποκαλεῖ βωποπερπερήθραν. Qui non dubium est quin ejusdem poetæ locum in animo habuerit, sed βωποπερπερήθρα male pro nomine masculini generis habuit. De πέρπερος ad eloquentiam translato v. Fabricium ad Sextum Adv. grammat. p. 227. » Mein.

52.

Idem 6, 93, de Cratete Thebano agens: πρὸς Ἀλέξανδρον πυθόμενον, εἰ βούλεται αὐτοῦ τὴν πατρίδα ἀνορθωθῆναι, ἔφη, Καὶ τί δεῖ; πάλιν γὰρ ἴσως Ἀλέξανδρος ἄλλος αὐτὴν κατασκάψει.

ἔχειν δὲ πατρίδα δεῖ ἀδοξίαν πενίαν τ', ἀνάλωτα τῇ τύχῃ. καὶ Διογένους

εἶναι πολίτης, ἀνεπιβουλεύτου φθόνου. Ita hæc edita e correctione Hermanni. Vulgo ἔχειν δὲ πατρίδα ἀδοξίαν καὶ πενίαν ἀνάλωτα τῇ τύχῃ, in quo codd. καὶ omittunt. Meinekio omnia illa ἔχειν δὲ πατρίδα usque ad φθόνου ad unam ῥῆσιν conjungenda et in hunc modum scribenda videbantur:

ἔχειν δὲ πατρίδ' ἀδοξίαν [ἐπαξιῶ] πενίαν τ', ἀνάλωτα τῇ τύχῃ, καὶ Διογένους εἶναι πολίτης, ἀνεπιβουλεύτου φθόνου.

51.

Litigious Eubulides, κερατίνης rogans, et falso gloriosis sermonibus rhetores volutans, abiit, Demosthenis inepta eloquentia præditus.

52.

Juvat, patriam habere obscuritatem, non vincendam [fortuna

Mihi, v et ρ litteris confusis, ut alias, πενί pro-
περὶ scriptum videtur, et mox, ansam præbente
vocabulo vicino αν, πενίαν poetæ autem manus
esse hæc:

ἔχειν δὲ πατρίδ' ἀδοξίαν πέρι, ἀνάλωτον
τῇ τύχῃ,
καὶ Διογένους εἶναι πολίτην, ἀνεπιβουλεύτου
φθόνου.

Πέρι pro περίεστι. Δεῖ ortum ex vicinis. Versus
iambici tetrametri.

53.

Idem 7, 67, in definitionibus rhetoricis:
ὅμοιον δὲ ἐστὶν ἀξιωματὶ (πρᾶγμα τι) ὃ τὴν ἐκφορὰν
ἔχον ἀξιωματικὴν παρά τινος μορίου πλεονασμὸν ἢ
πάθος ἔξω πίπτει τοῦ γένους τῶν ἀξιωματῶν, οἷον
« καλὸς γ' ὁ Παρθενίων. »

Ὡς Πριαμίδαισιν ἐμφερῆς ὁ βουκόλος!

Cf. ad fr. 49. Πριαμίδαισιν pro -δησιν Meinek. ex
Sexto Emp. Adv. log. p. 303 Bekk. Mihi pro Πρια-
μίδησιν scribendum videtur Πριαμίδῃ στίβιν. Com-
paratur nescio quis bubulcus cum Paride, Priami
filio.

** 54. 55.

Donatus ad Terentii Adelph. 1, 1, 18: *Romani
scilicet, qui cælibem quasi cælitem dicunt; et item
Græci, apud quos sunt hujusmodi sententiæ: εἴτα
φίλος σχοινίων πωλουμένων. Et alibi: Γαμεῖ Πάμφι-
λος γαμεῖτω γαμεῖ, etc. Utrumque correxit Por-
sonus Miscell. p. 304:*

Εἴτα, φίλ', ὅς ἔχεις γυναῖκα σχοινίων πωλου-
μένων;

Πάμφιλος γαμεῖ; γαμεῖτω καὶ γὰρ ἡδίκησέ με.

Ad v. 1 Porson. comparat Juvenal. 6, 30: *ferre
potes dominam salvis tot restibus ulla?* et Alexi-
dis versum: πλεῖς τὴν θάλατταν σχοινίων πωλουμέ-
νων; Malim εἶθ' ὁ φίλος, ut ὁ Κερίων apud Aristoph.
Plut. 1096, etc.

56.

Herodian. Διχρον. p. 295: τὰ δὲ δι' ἑαυτῶν
(μακροπαραληκτόντα) τὰ τοιαῦτα, φίλος, χυλός,
δαλός, μαλός, οὕτως ὁ βαθμός καὶ ἐν τῇ τραγωδίᾳ

et Diogenis civem esse, cui livor non insidiatur.

53.

Quam similis est Priamidis bubulcus!

54.

Uxoremne vero, amice, habes, funes quum veneant?

55.

Pamphilus uxorem ducit? ducito: me enim læsit.

καὶ ἐν τῇ κωμωδίᾳ. Pro μαλός scribendum esse
βαλός, intellexit Dindorf.

57.

Idem p. 292: τινὲς δὲ ἐκτείνουσι τὸ α,

Ὁ δ' ἀγοράζει, κλεῖδ' ἔχων,

τούτέστιν ἐν ἀγορᾷ διατρέθει. Eadem Herodianus
Hermanni p. 307. « Fortasse Diphili locus est,
cujus vide fragm. 5 Αἰρησιτείου. » Mein. Mini-
me opus est, ut producat initialis syllaba verbi
ἀγοράζει: sed potest, ut ille dixerit 'Ὁ δ' ἂν ἀγο-
ράζει, quod initium fuerit versus.

58.

Idem p. 290: βάντος, βάν, ποιητικῶς γὰρ ἐκτέ-
ταται.

Ἴνα μὴ τὸ γῆρας ἐπαναθῶν αὐτὸν λάθῃ.

Eadem Draco Strat. p. 29 et 85. « Vereor ne
grammaticus vitiosa lectione deceptus in ἐπαναθῶν
ultimam produci statuerit. Poeta fortasse scripse-
rat σαυτόν. » Mein. Addendum fuit γ'.

59.

Etymol. Gud. p. 303, 3, Καταπέψη: ἐκ τοῦ
πέπτω τὸ δαπανῶ καὶ μαγειρεύω... πέψομαι, ἐὰν
πέψῃ.

Ἀπεψίαν πέπονθεν ἐξ ἀπληστίας.

60.

Etymol. M. p. 4, 15, Ἄθροεῖμονες:

Ἄθροεῖμονες τε καὶ κατηγλαῖσμένοι.

λαμπροφόροι, ἀπαλοφόροι. ἀθρόν γὰρ τὸ λαμπρόν καὶ
κούφον καὶ τρυφερόν.

61.

Idem p. 28, 39: Αἰγίριος διὰ τῆς εἰ διφθόγγου.
εὐρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι, ὡς τὸ

Κἂν αἰγέρων ἔφυσαν εὐγενέστεραι,
ἦτοι εὐθαλέστεραι καὶ εὐθρεπτότεραι. Codicum καὶ
pro κἂν correxit Mein., qui, « Intellego, inquit,
puellas graciles et proceras. Formam αἰγίριος
aliunde non habeo cognitam. » Arbor est αἰγί-
ριος. Vereor ne ponendum sit αἰγίριον vel αἰγιδίον.

57.

Is autem in foro versatur cum clave.

58.

Ne senectus ascendens eum latuerit.

59.

Obstructus est ei venter inexplibilis.

60.

Molliter vestiti atque exornati.

62.

Idem p. 94, 55, Ἀμφιφῶν: εἶδος πλακούντος, τε-
λουμένου τῇ Ἀρτέμιδι. οἷον

Ναστούς, τροφαλίδας, ἀμφιφῶντας, ἰτρία.

Vulgo μαστούς, quod correxit Sylburgius. Nota hæc
ex Aristophane.

63.

Idem p. 181, 3, Ἀχερδός: ἡ ἀγρία ἄπιος. ... οἷον

Μοχθηρὸς ὢν καὶ τὴν γνώμην ἀχερδούσιος,

ἀντὶ τοῦ σκληρῶς. « Pro τὴν γνώμην fortasse τὸν τρό-
πον scribendum. » Mein. Corrupta, quæ non au-
sim tangere.

64.

Idem p. 192, 17, Βαυκίδες: ὑποδήματα Ἰωνικὰ
πολυτελέη... καὶ βαυκίεσθαι τὸ θρύπτεσθαι. καὶ βαῦ
(βαυκαλίειν Mein.) τὸ κατακοιμίζειν· κατεβαυ-
κάλισέ με, φησὶν ὁ κωμικός.

65.

Idem p. 192, 40, Βδάλος: ἡ δυσωδία τοῦ λύχνου,
καὶ ἡ πορδή. Τὸν βδάλον οὐκ ἔσθ' ἢ τις βίς ὑποστῆναι
δύναται. Meinek.:

Τὸν βδάλον (δ') οὐκ ἔστιν ἦτις
βίς ὑποστῆναι δύναται' ἂν.

66.

Idem, p. 197, 32, Βίβλιος οἶνος: οἷον

Ἰδιωρ δὲ πίνει, τὸν δὲ Βίβλινον στρυγεῖ,

ἀπὸ Βιβλίνης οὕτω καλουμένης Θρακίας ἀμπέλου.
« Fortasse hæc de resipiscente Cratino dicuntur.
Vide fragmenta Pytin. » Mein. Malim Ἰδιωρ γε,
quum statim sequatur δέ.

67.

Idem p. 200, 56: κλίμαξ δὲ ἐστὶν εἶδος ὀργάνου
βασιανιστικόν· οἷον

— Τῇ κλίμακι

διαστρέφονται,

οἷον τὰ μέλη στρεβλούμενοι.

62.

Liba, trophalides, amphiphontes, itria.

65.

Factorem crepitus non est nasus qui sufferre possit.

66.

Aquam bibit, Biblinum vinum autem odit.

67.

— Scala
distorquentur.

68.

Idem p. 243, 25 : ἡ αἰτιατικὴ τὴν γυνήν (pro τὴν γυναῖκα), ὅσον « Ὡς ἀτοπὸν ἐστὶ μητὴρ' εἶναι καὶ γυνήν. » καὶ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν « Ἄλλ' ὄρω τὰς γυναῖκας. » Meinek. probabiliter Ἄλλ' ὄρω γὰρ τὰς γυναῖκας.

** 69.

Idem p. 262, 38 : δεῖπνον ὁ καιρὸς τῆς τροφῆς, καὶ ἡ ἐν τοῖσδε καιροῖσι διδομένη τροφή. οἱ δὲ Κωμικοὶ, οἱ νεώτεροι, συγγέουσι τὸν καιρὸν, ἐσπερινὴν τροφήν δεῖπνον ὀνομάζοντες.

* 70.

Idem, p. 311, 44, Ἐγκυσίχλωρος : παρὰ τὸν κύσον, ὁ ἀπὸ τοῦ κύσου χλωρός, καὶ ἀπὸ τῆς κοτύλης. κύσον γὰρ εἰώθησαν οἱ κωμικοὶ καὶ τὸν πρωκτὸν καλεῖν, περὶ δὲ ἡ κοτύλη.

71.

Idem p. 365, 25 : Ἐπιτάξ παρὰ Καλλιμάχου ἐπίρρημα παρὰ τὸν ἐπιτάξω μέλλοντα. εἰς δὲ τὸ βητορικὸν λεξικὸν εὑρον τὴν λέξιν σημαίνει συντόμως. κωμικῶς

— Ὅστις τῆς ὁδοῦ

ἠγήσεται σοὶ τὴν ἐπιτάξ.

οὗ ὡς οἱ τραγικοὶ μακρῶς. « Hæc corrupta sunt. Tragicos hoc adverbio usos esse non est credibile. » Mein. Potest ut comicus dixerit

— ὧς

ἠγήσεται σοὶ τίς (γέ) τὴν ἐπιτάξ ὁδόν.

72.

Idem p. 346, 42, Ἐξάντης : ἐξεστηκώς, μαινόμενος, ἡ ἀβλαβής, ἡ ὑγιής, ὁ ἐξω ἄτης. ὅσον

Ὁ Ζεῦ, γενέσθαι τῆσδε μ' ἐξάντην νόσου!

Fortasse tragicus versus est.

73. a.

Idem p. 413. 8 : καὶ ἔζην.

Κἄγωγ' ἂν ἔζην, καὶ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον. ὄφειλεν εἶναι ἔζων. Hæc male conjungi cum articulo ζωपुरεῖν observat Mein.

71.

Quia

te aliquis ordine ducet viam.

72.

O Jupiter, præsta me illæsum hoc morbo.

73.

Et ego vixissem, et tu, reliquum tempus.

74.

Una et potabamus, et cottabo ludebamus.

* 73. b.

Idem p. 529, 39 : κατὰ κόρυθος λέγεται τὸ τὴν σιαγόνα πληῖσαι. ὁ δὲ Ἐρατοσθένης ἄπασαν τὴν τῆς κεφαλῆς πληγὴν· κόρυθον γὰρ τὴν κεφαλὴν λέγεσθαι. « Recte hæc ad Eratosthenis libros de comædia retulit Bernhardtus Eratosth. p. 233. » Mein.

74. 75.

Idem p. 533, 13, Κοτταβίζω :

Συνεπινόμην τε καὶ συνεκοτταβίζομεν.

καὶ

Τῶν κοτταβίων τὰ πολλὰ (πόλλ') ἡμέτερά (γ') ἦν.

κοτταβίζειν τὸ τῷ κοττάβῳ χρῆσθαι φασὶν Ἄττικοί, οὐχὶ τὸ ἐμείν, ὡσπερ οἱ νῦν. In altero versu addit πόλλ' et γ'.

76. a.

Idem p. 548, 39, Κυρτονεφέλη : ἐταίρα οὕτως ἐκαλεῖτο διὰ τὸ μέλαν ἔχειν τὸ ἐφήθαιον. διὸ καὶ ἐν ταῖς συνουσίαις οὐκ ἀνεκαλύπτετο. Ὡρος. « Itaque κύρτος, cavea, ad muliebrem partem translatum est? Alioqui possis suspicari custhoneφέλη. Sed ve-reor ne nomen illud male interpretatus sit Orus. » Mein.

76. b.

Idem p. 592, 40, Μῶλυ : εἶδος βοτάνης...

ἔχων μὲν ἐν τῇ χειρὶ μῶλυ.

ἀντιφάρμακον γὰρ δέδοται. V. Odys. 10, 305.

77.

Idem p. 677, 37, Πνιγεύς... σημαίνει τὸν κριθά-νον, καὶ τὸν φιδὸν τῶν υποζυγίων, τοῦ μὲν προτέρου τὸν οὐρανὸν λέγοντος, « Ὡς ἐστὶν πνιγεύς (Aristoph. Nub. 98.) » τοῦ δὲ δευτέρου,

Περίθες σεαυτῷ τὸν πνιγέα,

ἀντὶ τοῦ τὸν φιδόν.

78.

Eudocia p. 295, ex Phurnuto De N. D. 14 : εἰς τὴν ἐρημίαν ἀναχωρεῖν οἱ φιλοσοφούντες, ἧς χωρὶς οὐδὲν σεμνὸν εὐρίσκεται, κατὰ τὸν κωμικόν. Meinek. :

Ἡς χωρὶς οὐδὲν σεμνὸν εὐερίσκεται.

75.

Cottabiorum plurima sæpe nostra erant.

76. b.

In manu quidem habens moly.

77.

Circumda tibi ipse capistrum.

78.

Sine quo (deserto) nihil venerabile invenitur.

• Convenit Menandrum illud ex Andria fr. 4 : εὐρετικὸν εἶναι φασὶ τὴν ἐρημίαν οἱ τὰς ὄρυγας αἰρών-τες. » Idem.

79.

Eunapius in Excerptis Maji vol. 2, p. 294 : πᾶσαι γούν οἰκίαι πρὸς τοῦτον ἐκενοῦντο ἂν τὸν δόλον, καὶ βῆστα ἦν ὄραν τοὺς ἀρξάντας δεδεκασμένους. ὡσπερ που καὶ ὁ κωμικὸς φησὶν

Ἀρξάντος ἀνδρὸς, δημόσια τὰ χρήματα.

* 80.

Eustathius ad Hom. p. 206, 27 : Βλεπεδαίμων ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ ὅσον ὑπὸ δαίμονος πε-πληγός. Παισανίας δὲ προστίθει καὶ ὅτι τοὺς Σω-κρατικὸς οὕτως ἔλεγον. « Hoc Socraticorum con- vicium antiquæ comædiæ poeta dignissimum est. Pollux quoque 1, 21 : κωμικὸν τὸ βλεπεδαίμων. » Mein.

81.

Id. p. 211, init. : παρὰ τοῖς παλαιῶσι ῥήτορι (i. e. in lexicis rhetoricis) καὶ ἀρχολίπαρος ὁ λιπαρῶν, φασὶν, ἵνα ἀρχῆς τύχη, ... ὁ καὶ ἀρχογλυπτὰ δῆς, ἦγον ὡσπερ εὐγλύφον τὰς ἀρχάς. « Patronymicorum, quale est ἀρχογλυπτὰ δῆς, multa exempla composuit Lobeck. ad Sophoclis Ajac. 880. Adde ex Eustathio p. 1300, λογοσυλλεκτὰ δῆς et, si recte conjicio, μυτιτῆδης ex Hesychio, Μυτιτῆδης : ἀπό-πληκτος, pro quo scribendum videtur Μυτιτῆ-δος, i. e. Μυτιτῆδης : ἀνθρωπος ἀπόπληκτος. » Mein.

82.

Id. p. 228, 40 : ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ στρουθὶ ζεῖν τὸ εὐτελῶς ποιεῖν φῶν, δηλοῖ καὶ ὁ κω-μικός. Eadem repetit p. 1411, 15.

** 83.

Id. p. 236, 32, de figura σολοικοφανεῖ agens : ὅμοιον δὲ καὶ τὸ

ἔξὼν καθεύδειν, τὴν ἐρωμένην ἔχων,

ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. « Eundem versus affert schol. Eurip. Phœn. 481 et orationi suæ immiscuit Charito 4, p. 76, ubi legitur τὴν τε ἐρωμένην ἔχειν. Prima vocabula duo posuit Apollonius De construct. p. 331. » Mein.

84.

Id. p. 279, 39, ex Aristophane grammatico : τὴν γέρον γέροντος γενικὴν ἀναγαγόντες (Ætoli)

79.

Imperante viro, publicæ fiunt pecuniæ.

83.

Quum liceret dormire, amicam brachiis tenentem.

εἰς εὐθείαν γράφουσιν οὕτως « Μιλασίους καὶ ταῖς συν-αρχαίαις καὶ τοῖς γέροντος » ... τὸ δ' αὐτὸ φησὶ φαί-νεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ παθήματος, ὡς ὄλλον ἐκ τοῦ

Μὴ καταγελάτε τοῖς ἐμοῖς παθήμασι.

« Non dubito quin comici poeta versus sit, qui illa Ætolium hominem dicentem induxerat. Respicit hæc iterum Eust. p. 1761, 35 : παρὰ τοῖς Αἰτωλοῖς τὸ τοῖς γέρονσι γέροντος φράζεται, ὅσον... τὸ παθήμασι παθήματα. Eiusdem commatis est, quod idem p. 677, 23 affert, μηλάτων pro μῆλων. Cf. Lobeck. Paralip. p. 176. De καταγελάειν similibusque tertio casu conjunctis v. eundem ad Sophoclis Ajac. 151. » Mein.

85.

Id. p. 565, 31 : ἰστέον καὶ (?) ὅτι κωμωδίας ἴδιον π α π ἰ ζ ε ἰ ν διὰ τοῦ ἰ τὸ καθ' Ὁμηρον παπαζεῖν.

* 86.

Id. p. 537, 39 : παρὰ τὸ δέον ἀνελεύθερος, καὶ κατὰ παλαιὰν κωμωδίαν φειδός, ἦγον φειδωλὸς δα-πάνης, ὁ Πάνδαρος. Idem p. 1828, 12 : καὶ φειδός, ἦγον φειδωλός, διὰ τὸ φεῖδεσθαι πολλῶν.

87.

Id. p. 584, 28 : τὸ σκῶμμα ζυλοκύμθη, λεγό-μενον ἐπὶ γυναικῶν, αἷς οὔτε κάλλος ἐπανθεῖ οὔτε σύμμετρον μέγεθος.

88.

Id. p. 725, 32 : φέρεται δὲ καὶ (auctor lexicæ rhetorici) ἀπὸ χρήσεως τοῦ κωμικοῦ τὸ παλιμολογος τρίπρατος, καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος. « Sed hæc fortasse rectius ad Menandrum referuntur, quem vide fr. 7 Sicyonii. Cf. Eust. p. 1542, 50. » Mein.

89.

Id. p. 802, 34 : λέγει δὲ τὸ αὐτὸ λεξικὸν καὶ ὅτι τὸ δυοῖν καὶ ἐπὶ δούτικῆς παρὰ τοῖς Ἄττικοις, ὅσον Δυοῖν γυναικῶν εἰς ἀνὴρ οὐ στέργεται.

90.

Id. p. 804, 47, de compositis cum forein agens : καὶ τὸ διαφορεῖν, τό τε παρὰ τοῖς ἰατροῖς, καὶ τὸ κωμικόν. Apud medicos quid sit διαφορεῖν, notum ex Budæo et Stephani Thes. Comici dixisse videntur eo sensu, quo apud Aristoph. Av. 355 : ἴν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ. Ac fortasse hunc unum locum in mente habuit Eust. Vide tamen Anonym. de Comædia p. xvi (n. 6), ubi διαφοροῦμένοις ambiguo sensu ex comico poeta affertur. » Mein.

84.

Ne illudite meis malis.

89.

Duarum mulierum unus vir non probatur.

91.

Eust. p. 882, 24 : καὶ Μόλωνες οἱ παρὰ τῶν κωμικῶν, ὃ τε ἦρωες, καὶ ὁ σκωπτόμενος. conf. Aristophanis Ran. 55.

92.

Id. p. 1291, 45, ex Aelio Dionysio : Δόγμα τὸ τετραδάκτυλον· Ἀρίσταρχος δὲ δέξινει· ὡς δηλοῖ ὁ κωμικός ἐν τῷ

Οὔτοι δ' ἀφροστήκασι πλεῖν ἢ δύο δόγμα.

ἐν μέντοι, φησί, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὡς αἶα ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ. « Vide de hoc versu ad Cratini fragm. inc. 87. » Mein.

93. 94.

Id. p. 1404, 61, ex Aristophane grammatico : ἐνιοὶ τὸν βηθέντα ὀδόντα οὐ γινώμονα καλοῦσιν, ἀλλὰ γινώμα, οἶον

Νέα δ' ἔτ' ἐστίν, (οὐχ ὄραξ;) καὶ γινώμ' ἔχει. καὶ πάλιν

Τὸ γινώμα γοῦν βέβληκεν, ὡς οὐδ' ἐπέτης. ἔστι δὲ τὸ γινώμα κατὰ τὸ βρώμα βρώμα. οὕτω γὰρ καὶ ἐκ τοῦ γινώμη τὸ γινώμα. Eadem forma usus est Aristot. H. A. 6, 23. V. 2 articulum addidit Mein., ad ἐπέτης conferens Aristoph. Ran. 422 : ὃς ἐπέτης ὢν οὐκ ἔφρουε φράτορας, emissis scilicet primis dentibus pullinis, quos γινώμονας vocabant et γινώμα.

95. a.

Id. p. 1472, 5 : ὅτι δὲ τὰ θέατρα θάλασσα κοίλη ἐλέγετο, δηλοῖ Πausanias. Pausaniae glossam exscripsit Photius. Item Hesychius, Θάλασσα κοίλη : ἡ χειμέρινος, καὶ τὸ θέατρον. « Comparat comicus spectatorem turbas cum mari tempestuoso et procellis agitato. » Mein.

95. b.

Id. p. 1484, 26 : Αἰγυπτίασαι καὶ αἰγυπτιάζειν οὐ μόνον τὸ ἐπικαῦσαι, οἶον

Χρῶαν δε τὴν σὴν ἥλιος λάμπων φλογὶ αἰγυπτίασαι,

ἀλλὰ καὶ τὸ πανουργεῖν. « Videtur parodia esse loci Aeschyli Prom. 22 : σταθευτὸς δ' ἡλίου φοῖβη φλογὶ χροῖας ἀμείψεις ἄνθος. Pro αἰγυπτίασαι scribe

92.

Hi vero distabant plus quam duo palmos.

93.

Parvula enim adhuc est, (non vides?) et gnomonem

94.

[habet. Gnomonem tamen ejecit, quum sit septennis.

95. b.

Colorem autem tuum sol fulgentibus radiis

αἰγυπτιώσει. Diversa enim confundit Eustathius. Hesychius, Αἰγυπτιώσαι : μελᾶναι. » Mein.

96.

Id. p. 1504, 20 : γλάφειν ... καὶ ἐπὶ λογικῆς τινας γραφῆς ἔστιν ὅτι τίθεται ὡς δηλοῖ παρὰ Πausaniam τὸ

Τὸν ἄνδρ' ἀπωσάμην τε ἀπέγλαψάμην.

οἶονεὶ ἀπέξεσα καὶ ἀπήλευσα (fort. ἀπέγλαψα), ὡς ἀπὸ βιβλίου.

97.

Id. p. 1535, 22 : ὁ κωμικός τὸ κάππα ἐξελών (ex ἄρκτος) γέλωτα ἐκίνησεν, εἰπὼν οὕτω,

— Ψελλόν ἐστὶ καὶ καλεῖ

τὴν ἄρκτον ἄρτον, τὴν δὲ Τυρῶν τροφαλίδα, τὸ δ' ἄστου σῦκα.

Aristophani haec assignat Dindorf. Fragm. 536, p. 519, ubi latine versa.

98.

Id. p. 1539, 31, τὸ τέθριππον, οὗ χρῆσις καὶ ἐν τῷ

Ἐξίππα καὶ τέθριππα, καὶ ξυνορίδες.

99.

Id. p. 1572, 21 : ἀλλαγοῦ δὲ ἐγράφη, ἔρχη λέγεσθαι παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ πλεκτά τινα ἐν τριγῶν. Photius p. 14, 13, Ἐρχη (sic) : πλεκτά τινα ἐκ τριγῶν οἱ κωμικοὶ οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν.

100.

Id. p. 1698, 32, Ἄχυρος : ὁ ἀχυροβολὸν κατὰ Ἀίλιον Διονύσιον. ἕτερος δὲ τις καὶ χρῆσις εἰς τοῦτο φησιν

Ἐκάβην ὀποτιζούσαν. καὶ καόμενον τὸν ἀχυρομόν.

Sic Meinek. pro καίμενον τὸν ἀχυρόν. « Noster versus (inquit), quem Platonis comici esse suspicor e comica descriptione incendii Trojani petitus videtur. Ante Ἐκάβην forsan add. εἶδον δ'. »

101.

Id. p. 1625, 24 : σηκὸς γοῦν, φασίν, ἡρῶον, οἶον

Aegyptiacum reddet.

96.

Virum repuli et exsculpsi.

98.

Sejuges (currus), et quadriga, et biga.

100.

(Vidi) Hecubam ejulantem, et incensas paleas.

ὅς τόνδ' ἔχεις τὸν σηκόν, ἵλειος γενοῦ!

« Sed hic fortasse tragici poetae versus est, ex simili scena petitus, qualis est illa apud Sophoclem Electr. 627 (637). » Mein.

102.

Eust. p. 1718, 60, non omnem fumum ingratum esse dicens, ἀλλ' εἰσὶν οἱ χαρὰν ὑποκινούσι... ὡς ὁ τὸν παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ καπνοσφράντην συντιθεῖς, ὁ μὴ, κατὰ τὸν κωμικόν, ἐκπέμπων τῆς οἰκίας, ἀλλ' εἰσάγων τοὺς φιληδοῦντας βίην παρασιτικῆν. Vide Diphili Paras. 2, 5.

103.

Id. p. 1788, 20 : ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ ὄνομα, ἧς χρῆσις φέρεται παρὰ τοῖς τεχνικοῖς τὸ

— Εἶτα δὴ

εἰς πόλιν (ἂν) ἄξεις τήνδε τὴν ὀνώνιδα;

Articulum ante πόλιν addebat Dindorf, verosimilius ego ἂν, cui offecerit in praegressum.

104.

Id. p. 1822, 15 : ὡς δὲ κύων καὶ τῇ κωμῳδίᾳ ἐνέτηξε σκῶμμα γυναικίον τὴν εἰρημένην κύνειραν, ἦγουν τὴν τὸν κύνα εἰρούσαν, ὅπερ ἐστὶν ἐφελοκόμενη, ὃν δὴ κύνα χοῖρον ἄλλη κωμῳδία φησὶ, παλαιὰ χρῆσις δηλοῖ, ἐμφαίνουσα πρὸς ὁμοίτητα τοῦ κυνόσουρα εἰρήσθαι καὶ τὸ κύνειρα. Cf. p. 528, 1.

105.

Id. p. 1828, 6 : οὐ μόνον φειδωλὸς καὶ κίμβιξ καὶ γλίτχος καὶ τὸ κύμινον πρίον καὶ κυμινοπρίστης, ἔτι δὲ καὶ λιμός... ἀλλὰ καὶ Μυκόνιος ἀνὴρ. Et paucis interpositis : καὶ λιμοκίμβιξ, καὶ κυμινοκίμβιξ. Photius p. 165, 21, Κίμβικας καὶ κικκίβους : τοὺς αἰσχροὺς. « Lege γλίτχους. De λιμός v. Posidippi Chor. v. 12. » Mein.

106. 107.

Id. p. 1921, 58, ex antiquis lexicis rhetoricis scortorum cognomina affert haec : σποδησιλάυρα, χαμαιτύπη, λεωφόρος, πανδοσία, χαλκιδίτις, πολύμνος, μανιόκηπος, ἀνασεισίφαλλος, μύζουρις, ἀνασύρολις, σατύρα, εἰλίπους, γεγωνοκώμη. Idem p. 1413, 27, ex Aelio Dionysio : ἀνασεισίφαλλοι λέγονται (ἑταῖραι) παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, ὡς ἀνασειόουσαι, φησὶ, τὸν φάλητα. Idem p. 862, 42 : κωμικὴ λέξις ὁ νόθουρος, ἦγουν ὁ νοθὴν ἔχων τὴν οὐρὰν, φασίν, ἐν τῷ συγγίγεσθαι. Et paucis interjectis : ἡ δὲ εἰρημένη οὐρὰ καὶ ἀπομύζουριν παράγαγε, γυναῖκα τὴν

101.

Qui hoc fanum possides, fi propitius!

αἰσχροποιόν. καὶ πανδοσία ἡ τοιαύτη ἐλέγετο πρὸς παίγιον τῆς Πανδώρας, καὶ βορβορόπη δὲ, ὡς ἀκάθαρτος παρὰ τὸν βόρβορον καὶ τὴν ὄπην. Horum pleraque ex Comicis derivata.

* 108.

Hesychius, Ἄπ' αἰγείρων : Ἄνδροκλέα τὸν ἀπ' αἰγείρων (imo αἰγείρου), ἀντὶ τοῦ συκοφάντην, ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγορῇ αἰγείρου τὰ πινάκια ἐξήπτον, τουτέστιν ἐξήρτων, οἱ ἔσχατοι. « Sic codicis lectionem συκοφαντεῖν correxit Bergkii Epist. ad Schill. p. 123. Postrema verba οἱ ἔσχατοι, quae spectant ad eos qui ἀπ' αἰγείρου, h. e. loco a scena remotissimo, scenicos ludos spectabant (Bernhard. Eratosth. p. 229), a superioribus discernenda sunt. Notat comicus Androcleum tanquam calumniatorem. » Mein. Probabilius est οἱ ἄσχετοι, intolera- biles, dignum epitheton sycophantarum.

* 109.

Idem, Ἀποπαρδακᾶ : τοῦτο εἶρηται παρὰ τὸ ἀποπαρδεῖν. Ἀποπαρδακα scribendum conjicit. Mein., ab ἀποπαρδαξ.

110.

Idem, Ἀστράψη διὰ Πυκνός : ἀντὶ τοῦ δι' Ἄρματος. « Fortasse de Pericle intelligendum, de quo Aristophanes Acharn. 530 : ἡστραπτ', ἐβρόντα, ξυνεκῆκα τὴν Ἑλλάδα. Quid sit ἀστράπτειν δι' Ἄρματος, optime docet Hesychius : Ἀθηναῖοι, ὅποτε δι' Ἄρματος αὐτοῖς ἀστράψειν, ἐπεμπον εἰς Δελφούς θεωροῦς, nimirum religionis causa, et ut omen averterent. Verba illa in fine anapaestici tetrametri posita fuisse suspicor : [ὄταν] ἀστράψῃ διὰ πυκνός. In hoc enim metri genere rectissime πυκνός penultimam producit. » Mein. De Ἄρματι v. Pausan. 1, 34, 2.

111.

Idem, Βυρσόκαππον : τὸν Κλέωνα. « Hemsterhusius et Ruhkenius βυρσοκνάφον, quod ita probo ut βύρσαν Athenarum urbem intelligam, quam Cleo tanquam βύρσαν macerabat. Hesychius alio loco, Βύρσαν, τὴν πόλιν Ἀθηναίων, Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι παίζων ἔφη. Quod et ipsum ad Cleonem refero. Sed rectius fortasse Dobræus conjicit βυρσοκάπηλον. » Mein.

112.

Idem, Δαϊσιανός : δρομέυς ἐστὶν ἐπὶ βραδυτῆτι καὶ πενίᾳ κωμωδούμενος. « Pro Δαϊσιανός, quod graecum nomen non est, fortasse Δαϊσίας scri-

103.

An igitur
in urbem scilicet vehes hanc ononin?

bendum, cuius nominis exemplum habemus apud Archippum Piscib. 13. » *Mein.*

* 113.

Hesych., Γλυκερῶ Σιδωνίῳ : δράμα δὲ ἐστίν, ἐν ᾧ τῆς θυμέλης (*parodi*) ἀρχεται οὕτως. « Σιδωνίων ἄστου λιπόντες καὶ ἄρα ἀνάδαρον. » διαβεβήθη δὲ τὸ μέρος (*Mein.* μέλος) τοῦτο. « Optime Schowinus καὶ δροσεράν. Perfecit emendationem Bergkii ἀδαρον mutans in Ἄραδον. Apertum autem est, verbis γλυκερὸν Σιδωνίον comicum aliquem poetam ipsum illud canticum, cuius initium Hesychnus apposuit, significasse. Phrynichi id carmen fuisse constat ex schol. Aristoph. Vesp. 220. » *Mein.*

114.

Idem, Δημοκάλλικας : τοὺς περὶ τὰ δημόσια ἀναστρέφοντας. Hemsterhus. conjicit δημοκόλακας vel δημοκόλικας. Albertus δημοκόλικας. Optime Meinekius δημοκαλλίκας, i. e. δημοσιόηκους.

* 115.

Idem, Δημοκλειῖδαι : οἱ ξένοι, καὶ μοιχοί, ἀπὸ Δημοκλείδου τοιοῦτου ὄντος. καθάπερ καὶ τοὺς ἡταιρηκότας Τιμάρχους ἔλεγον, τοὺς δὲ πονηροὺς Εὐρυβάτους, Κιλλικίωνας δὲ τοὺς προδότας. « De Timarcho v. supra fr. 1; Eurybati frequens apud Comicos memoria. Pro Κιλλικίωνας rectius scribitur Κιλλικίωντας. Callimachus apud schol. Aristoph. Pac. 362 : μὴ σύγε Θεϊόγενες κόψης χέρα Κιλλικίωντος. Proprium hominis, qui patriam Miletum Prienensibus prodidisse dicitur, nomen fuisse Achæum, traditur apud Photium p. 165 init. De Democlide nihil mihi compertum est. » *Mein.*

116.

Idem, Διακυνοφθαλμίζεται : διυποβλέπεται, διανεύει, ἀναιδῶς ἀνθίσταται. Ælius Dionysius apud Eustath. p. 756, 60, διακυνοφθαλμίζεσθαι : υποβλέπεσθαι καὶ υποφθαλμίζεσθαι ἀλλήλους.

117.

Idem, Διαπερδικίσαι : διαλαλήσαι, καὶ διαφυγεῖν. Pro διαλαλήσαι Meinek. διαλινῆσαι, *callide per laqueos effugere*, memorans simile Aristophaneum ἐκπερδικίσαι, Avib. 768.

118. 119.

Idem, Διαπονδαρίζει : διαναβάλλεται, διαναρρίπτεται. Recte corrigunt διαπυδαρίζει. Ἀποπυδαρίζειν dixit Aristoph. Eq. 697. — Idem, Διεδοιδύκισε : διέστρεψε τὴν χεῖρα στρογγύλην.

* 120.

Idem, Διὶ Συκασίῳ : παραπεποιήται παρὰ τὸ συκοφαντεῖν. « Comicus poeta, ex quo hoc derivavit Hesychnus, calumniatorem Jovi Sycasio sacra

facientem induxisse videtur. De συκάζειν, i. e. συκοφαντεῖν, v. intpp. ejus vol. 2, p. 1290, 18. » *Mein.*

121.

Idem, Δολίφρονον : πέπαικται δὲ τοῦ δολοφρονίου. « Ita codex. Musurus παρὰ pro δέ. Hæc quo spectent obscurum est; suspicor tamen, ea ad aliam Hesychni glossam, Δολύφρονον, referenda esse, de qua dixi Hist. crit. p. 89, ad Teleclidæ Πρυτανίαν. » *Mein.*

* 122.

Idem, Δούλωνα : τὸν μουσικὸν Φιλόξενον, ἐπειδὴ δούλος ἐγεγόνει ὁ Φιλόξενος. ἦν δὲ τὸ γένος Κυθηριος. « Ignominiosæ appellationis non dubium quin comici poetæ auctores fuerint, ejusmodi contumelias cupide arripientes. Apposite ad Philoxeni causam schol. Aristoph. Nub. 971 : ὁ δὲ Ἴστρος αὐτὸν (Phrynin musicum), Ἰέρωνος ὄντα μάγειρον σὺν ἄλλοις, δοθῆναι τῷ Ἀριστοκλείτῳ. ταῦτα δὲ σχεδιάσαι ἔοικεν. εἰ γὰρ γεγονὸς ἦν δούλος καὶ μάγειρος Ἰέρωνος, οὐκ ἂν ἀπέκρυψαν οἱ κωμικοί. Ac constat, Philoxenum comicis poetis largam ridendi præbuisse materiem. De nominibus, quale est δούλων, cf. Lobeckium ad Sophoclis Ajac. p. 167. De re ipsa si quaeris, Philoxeni servitutem testatur haud dubie Suidas, s. v. Φιλόξενος : οὗτος, ἀνδραποδισθέντων τῶν Κυθηρίων ὑπὸ Λακεδαιμονίων, ἡγοράσθη ὑπὸ Ἀγεσίου τινός, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐτράφη, etc. » *Mein.*, qui hunc Cytheriorum ἀνδραποδισμὸν disceptat p. 635.

** 123

Idem, Δραχμὴ χαλαζῶσα : ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμὴ. Zenobius 3, 27, his addit : ἐπεὶ δὲ ἐπεσε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον. « De re vide Bæckhii OEcon. Att. 1, p. 239. Diophantus archon erat Olymp. 96, 2 (ante Chr. n. 394). » *Mein.*

124.

Idem, Ἐγκαλοσκελεῖς : οἱ μὴ ἀποδιδόντες τὰ χρέα ἐν καλοῖς ἐδεσμεύοντο τοὺς πόδας. Cognomen comico lusu fictum.

125. 126.

Idem, Ἐλλείγοντα τῶν Ἀθηνῶν : οἱ δὲ ἀτιμίζοντα, ὃ ποιοῦσιν οἱ πρόσγραφοι, ἵνα φαίνονται ἄστοι. Ἐλλείγοντα δὲ ἐμπορούμενον, ἀπὸ τῶν τὸ μέλι λειγόντων. « Compositum Ἐλλείγειν comparandum cum ἐμπνέειν et ἐμφραγεῖν. » *Mein.* — Idem, Ἐνθεσίδουλος : ψωμόδουλος. Eadem Eustathius p. 1837, 40, ex antiquiore grammatico.

* 127.

Idem, Ἐξήκεστος : ἡταιρικῶς. ὅθεν καὶ τοὺς πρω-

τοὺς ἑκαστοὺς Ἐξήκεστος ἔλεγον. Ἐξήκεστι-δαλκίδαι : οἱ περὶ τὸν Ἐξήκεστιδὴν καὶ Ἀλκιδὴν τοὺς κιθαριστοὺς. « De Alcæo citharædo dixi Hist. crit. p. 340, et ad Eupolidis Χρυσῶ Γένους fr. 8; de Excectide Bergkii Commentt. p. 373. In Ἐξήκεστιδαλκίδαι patronymica forma non nisi ad primam nominis partem pertinere videtur : non corrigam igitur cum Bergkio Ἐξήκεστιδαλκίδαι. Pro Ἀλκιδὴν autem scribendum videtur Ἀλκαῖον. » *Mein.*

128.

Idem, Ἐξωμίς : χιτὼν ἁμῶν καὶ ἱμάτιον : τὴν γὰρ ἑκατέρου χρεῖαν παρεῖχεν. καὶ χιτῶνος μὲν διὰ τὸ ζώνουσθαι, ἱματίου δὲ, ὅτι τὸ ἕτερον μέρος περιβάλλετο. παρ' ὃ καὶ οἱ κωμικοὶ ὅτε μὲν ἔνδυθι, ὅτε δὲ περιβάλλου.

129.

Hesych., Ἐπικάρσια : ἐπικάρσια δὴ προπεσοῦμαι, πλάγια, οὐ κατ' εὐθείαν, φερόμενα. « Cod. προσπεσοῦμαι, quod recte emendatum videtur : vix enim dubium est quin versus sit paroemiacus. Ἐπικάρσια adverbii vim obtinet, ut ἐπιδέξια, ἐπαρρίστερα, etc. Pro φερόμενα fortasse φερόμενος. » *Mein.*

* 130. a.

Idem, Ἐρινότοκου : ἀπὸ τῶν ποιμνίων τῶν κατ' ἕαρ φόρους τελούντων. « Cod. τῶν κατεφόρους τελούντων ἕαρι, quæ pessime interpolavit Musurus. Photius, Ἐρινότου τόκου : ἐπεὶ ἕαρος οἱ φόροι ἐφέροντο ubi pro τόκου recte, ut videtur, Dobrans Adv. 1, p. 593, τόκου. Hesychni glossa ita videtur redintegranda, Ἐρινότου τόκου : ἀπὸ τῶν ποιμνίων, τῶν συμμάχων κατ' ἕτος φόρους τελούντων ἕαρι. » *Mein.*

* 130. b.

Idem, Ἐχὼ πετραῖαν χυτρόπωλιν. λέγει δὲ τὴν Αἴγιναν, ἐπειδὴ ἐκεῖ ὄστρακα πολλὰ ἐστίν. « Ita enim corrigit Müllerus Dor. 2, p. 545, editum χυτρόπωλιν λέγει. οἱ δὲ τὴν Αἴγιναν. Photius, Ἐχὼ πετραῖα : Αἴγινα. ἐπειδὴ πετρώδης ἐστὶ, καὶ πολλὰ ἔχει κεράμια. Nota sunt Æginetarum fictilia, de quibus cf. Müllerum Ægin. p. 79. Respicit Pollux 7, 197 : τὴν δὲ Αἴγιναν χυτρόπωλιν ἐκάλουν. Apertum est, rideri a comico poeta Æginam, quam nihil esse dicit nisi *vocis imaginem, et ollarum tabernam*. Hæreo in χυτρόπωλιν, quod nec primam syllabam recte producit, et χυτρόπόλιδα dicendum erat. Itaque nescio an χυτρόπολιν (*Scherbenstadt*) scribendum sit, cui conjecturæ non repugnat, qui obiter locum inspicienti repugnare videtur Pollux. » *Mein.*

131. a.

Idem, Θεόδωρος : Θεόδωρος ἔλεγον οἱ κωμικοὶ

FRAGMENTA COMICORUM GR.

τοὺς πρωκτοὺς, ἀπὸ Θεοδώρου τινός οὐκ εὖ τῆ ἑαυτοῦ ὄρα χρησαμένου. « Ita enim hæc legenda sunt. Cod. πρωτοὺς, quod male in εὐρωπρωκτοὺς mutavit Musurus. Similiter comici ad posticam viri partem significandam usi sunt nominibus Timesianactis, Battali, Excecti, Aristodemi, Timarchi, quemadmodum iidem pudenda muliebria nominabant a Phormisio, Lachare, Sarabo, Basilide, Sacta, Hippoclide, aliis. De Theodoro vide Hist. crit. p. 523 seqq. » *Mein.*

131. b.

Idem, Θελερῶς προβαίνει : μὴ καθισταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων, ἀλλ' ἀσάτως καὶ τεταραγμένως προΐων. Eadem Etymol. M. et Zenobius 4, 31.

132.

Idem, Ἰταλιώτης :

Οὐδ' Ἰταλιώτης, οὐδ' ἀλαζών οὐδαμῶς.

ἐπεὶ οἱ Πυθαγόρικοι ἐν Ἰταλίᾳ διέτριβον, ἐνθα φασὶν αὐτοὺς ἐμπυρυσθῆναι. « Itaque Ἰταλιώτης de vano jactatore dixit comicus a Pythagoreis. Photius p. 117, 14, Ἰταλιώδης (sic) : ὁ ἀλαζών, ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν. διὰ τὴν Σὺβαριν ὁ λάγνος. Idem, Ἰταλιώτης : Πυθαγόρειος. ἐκεῖ γὰρ διέτριβον. » *Mein.*

133.

Idem, Καλλιώνυμος : εἶδος ἰχθύος, μεταφέροντες δὲ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου ἔτασσον ἀνδρός τε καὶ γυναικός. « Nimirum callionymus piscis appellabatur etiam θαλάσσιον αἰδοῖον : hinc piscis nomen comicus ad pudenda transtulit. » *Mein.*

* 134.

Idem, Κεραμεικὴ μάστιξ : τὸν ὄστρακισμὸν λέγουσι, μάστιγα μὲν διὰ τὸ βασανίζειν τοὺς ὄστρακιστομένους καὶ κολάζειν, κεραμεικὴν δὲ διὰ τὸ ἐκ κεράμου τὰ ὄστρακα εἶναι. « Scribendum igitur κεραμικὴ μάστιξ, quæ dictio de pœna ostracismi antiquæ comœdiæ scriptore dignissima est. Ei simile est, quod itidem e comico enotavit Photius, συκίνη μάχιρα pro συκοφαντία. Quod statim apud Hesychnium sequitur, Κεραμίνας : δημοσίους, et ipsum ex comico ductum videtur, qui eo nomine scorta in Ceramico prostantia significari voluit. Proinde scribendum Κεραμεικός, et δημοσίας. » *Mein.*

135.

Idem, Κεραυνίας : ὁ κεκραυνομένος. « Frequentissimum talium substantivorum apud comicos usus est, v. c. φρονηματίας, ἡπατίας, στημονίας, βαδισματίας, etc. » *Mein.*

136.

Idem, Κεστρεῖς : τοὺς κεχρηγῶτας καὶ πεινῶντας

47

κεστρεῖς λέγουσι. καὶ τοὺς Ἀθηναίους οὕτως ἔλεγον καὶ προσηγόρευον. τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο λαίμαργόν τε ἔστι καὶ ἀπληστον. Aristophanes similiter Athenienses vocat Κεχνηαίους.

* 137.

Hesych., Κλαζομένιοι : οὕτω κοιμηθῶνται. δοκοῦσι γὰρ ἐπικύπτοντες προσεῖλαι. Et Κλαζομένιος : οὗτος Ἡρακλείδης ὁ Κλαζομένιος τε καὶ ὁ βαῦς καλούμενος « De Heraclide Clazomenio vide Platonem Ione p. 541, C, Athen. 11, p. 506, Aelian. V. H. 14, 5. Cognomen hominis, quod Βαῦς scribendum videtur, quo spectet nescio, nec quidquam lucis affert Joannes Alex. De acc. p. 7, 35 : ταῦτα μὲν οὖν ἀρσενικά· κοινὸν δὲ τὸ παῖς, θηλυκὰ δὲ μόνως ναῦς καὶ νᾶς, γραῦς, βαῦς. Bergkiius βοῦς scribendum conjiciebat. Quod dicit glossographus, οὗτος Ἡρακλείδης, indicio est, hanc glossam ex scholiis veteris comici transcriptam esse. » *Mein.*

138.

Idem, Κνάπτειν κελεύω γλώσσαν (γλωτταν) : συνέχειν ἐντὸς τῶν ὀδόντων κελεύω τὴν γλωτταν.

139.

Idem, Κνώωρον : φυτὸν τι, ὃ τοῖς Θεσμοφορίαις υποστῶνται, καὶ ἢ εἰς κάθαρσιν χρῶνται. καὶ γυναικίον μόριον. « Hæc postrema significatio non dubito quin ex comico poeta derivata sit. » *Mein.*

* 140.

Idem, Κολεασμός : τὸ περαινέσθαι. πεποίηται δὲ ἀπὸ τοῦ κόλου (Mein. κολεῶ) καὶ ἀπὸ τοῦ καθιέναι εἰς τὸ κόλον (Mein. τὸν κολόν)· τοῦτο δὲ κολέζειν ἔλεγον. « In his κολέος et περαινέσθαι obsceno sensu dicta esse sequens glossa indicat, Κολέαρχος, κακόσκολον ὄνομα. In qua κολέαρχος comicorum more ex Κλέαρχος similive nomine detortum est. Ac fortasse etiam ἀρχός ambigue dictum est : v. Eustathium p. 211, 3. Nescio tamen, an vera horum nominum scriptura fuerit κολεασμός et κολέαρχος, ut non ad κολέος, *vagina*, sed ad κολῆ revocanda sint. » *Mein.*

141.

Idem, Κορίνθιοι : αἱ πέδαι, καὶ αἱ ἀπὸ Κορίνθου τῆς πόλεως ἑταῖραι. Conjicit Meinek. Κορίνθιοι πέδαι : αἱ ἀπὸ Κορίνθου ... ἑταῖραι.

142.

Idem, Κραδαφάγος : συκοφάγος, ἰσαδοφάγος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀγροίκον. « Huic simile est conviciium συκοτραγίδης, quo Hipponactem et Archilochum usos esse constat. Id autem dubium esse potest, utrum comicus illo nomine rusticitatem,

an paupertatem, vel sordidam avaritiam, notare voluerit. » *Mein.*

143.

Idem, Κροκύλεγμος : ὁ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ἀπολέγων τῶν ἱματίων. « Apposite grammaticus Bekk. p. 468, 19, Ἀφαίρειν κροκύδας : ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἔνεκεν κολακείας. ἄλλοι τε χρῶνται καὶ Ἀριστοφάνης, κ. τ. λ. » *Mein.*

144.

Idem, Κρουσιδημῶν : (ὡς) κρουσιμετρῶν, ἀπὸ τῶν ἐν τῇ μετρῆν ἀπατώντων. De magago hoc dictum observat Mein., populum callidis fraudibus circumveniente. Hesychio addendum fuit ὡς, raptum illud ab -ῶν, quod antecedit.

145.

Idem, Κυθηλικὸν τρόπον. « Præfigunt κυθηλικῶς. Mihi glossema potius excidisse videtur. Compara Hesychium in Κρήτα τρόπον, Σαμακῶν τρόπον, Λακωνικὸν τρόπον, etc., quæ omnia ex comicis poetis excerpta sunt. Quid autem exciderit, alia ostendit glossa Hesychii, quamvis corrupta, Κυθηλικὸν τρόπον : τῷ πελέκει δικουργῆσαι. Videtur id de nocturno grassatore dictum fuisse, qui securi homines percuteret. » *Mein.*

146.

Idem, Κυνέσπασαν : ἐξέδυσαν. ἔνιοι κυνέσπασαν τὸ αἰδοῖον ἐπιτείναντες, ὡς ἐπέσπασαν. « Legendum Κύν' ἔσπασαν : ἐξέδυσαν. Κύων rudendum virile pariter ac muliebre dicitur. Αἰδοῖον ἀνασπᾶν enotavit Pollux 2, 175. » *Mein.*

147.

Idem, Κυνόφαλοι : Κορίνθιοι. φυλῆ. « Scribendum videtur κυνόφαλλοι, quo libidines Corinthiorum a poeta comico notari potuerunt. Sed φυλῆ quid sit nescio, nisi forte Cynophallos Corinthiacæ phylæ nomen fuisse, comicus aliquis finxerat. » *Mein.*

* 148-153.

Idem, Κυσθοκορώνη : νύμφη. « De πόρνη potius quam de νύμφη id comicus poeta dixisse videtur. Ita ab Archilocho apud Athen. 13, p. 594, B, Plango lena his verbis compellatur : συκὴ πετραίη, πολλὰς βόσκουσα κορώνας. In eandem sententiam interpretor ejusdem poetæ locum apud schol. Arati v. 1000 : ὑφ' ἡδονῆς σαλευμένη κορώνη. Ex comicis poetis item petita videntur, quæ deinceps recenset Hesychius vocabula cum κύσθος vel κύσος composita : Κυσιᾶ : πασχητιᾶ. Κυσοβάχαρις : ἦτοι τὸν κύσθον μυρίζων, ἢ τῷ κύσθῳ μυρίζομενος. Κυσολάκων : Ἀρίσταρχός φησι τὸν Κλεινία (Alcibiadem) οὕτω λέγεσθαι τῷ

κύσθῳ λακωνίζοντα. Κυσονίπται : πόρνοι, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. Κυσοχήνη : εἶδος δέσμου. οἱ δὲ εὐρυπροκίτιαν. In his quæ de Κυσολάκων leguntur, comparanda sunt cum Photii glossa p. 192, 13, Κυσολάκων, ὁ Κλεινίας (sic), ὁ τῷ κύσθῳ λακωνίζων. τὸ δὲ τοῖς παιδικαῖς χρῆσθαι λακωνίζειν λέγουσιν. Μελαίνη (leg. Ἑλένη) γὰρ Ἰθυσεύς οὕτως ἐχρήσατο, ὡς Ἀριστοτέλης (Ἀρίσταρχος Ruhnk.). » *Mein.*

* 154.

Hesych., Λασιποδίας : ὄνομα κύριον. ἔνιοι δὲ (μὲν) τὸν Ἀλκμέωνα (ita cod. pro Ἀλκμαίωνα) ἠγήθησαν λέγεσθαι, οἱ δὲ τὸν ὄρσπανώδεις πόδας ἔχοντα. « Postrema spectant ad Læspodium eum, qui passim a comicis propter erurum vitium irridetur. Alius autem comicus eodem nomine ἐπιθετικῶς ad notandam Alcæonidis libidinem usus erat, quod fecit etiam Apollodorus comicus Fragm. inc. fab. 1, 16. Alcæonem autem dicere videtur Themistocles adversarium, de quo Plutarchus Moral. p. 805, C. » *Mein.*

* 155.

Idem, Λακκόπλουτος : ὁ Καλλίας ὑπὸ τῶν κοικικῶν διὰ τὸ περιτυχεῖν χρυσῷ εἰς φρέαρ βεβλημένῳ. De quo Mein. Hist. crit. p. 132.

156, 157.

Idem, Λάμιον τὸν πρίονα ἢ Λάμιος ὁ πέλεκυς. ἦν τις, Ἀθήνησιν, ὃς ἐκωμωδεῖτο (add. ἐπὶ τοῦ ξυλοφορεῖν vel ξυλοκοπεῖν. *Mein.*) λέγεται δὲ καὶ Γνησίθεός τις ἐξ ἐπιθέτου Λάμιος. Schol. Aristoph. Eccles. 77 : Λάμιός τις πένης, καὶ ἀπὸ ξυλοφορίας ζῶν. « Quod in fine dicit Hesychius, λέγεται δὲ καὶ Γνησίθεός τις ἐξ ἐπιθέτου Λάμιος, ad alium Lamium spectare videtur. Quod indicat etiam Photii glossa p. 206, 21 : Λάμιος ἐκαλεῖτό τις Ἀθήνησιν. οὕτως καὶ Μνησίθεος. Quæ sic intelligi : Λάμιος nomen proprium est civis Atheniensis, sed eodem nomine Mnesithens appellabatur ἐπιθετικῶς. » *Mein.*

* 158.

Idem, Κήπιδος σκέλος παροιμιώδες ἦν κατὰ τὸ Πέρδικος σκέλος, de qua glossa egit Mein. Exercitt in Athen. 1, p. 2.

159.

Idem, Λιθωμόται δημηγόροι : ἐπὶ τοῦ λίθου ὀνύκωντες. ὁ δὲ λίθος τὸ ἐν τῇ θείᾳ ἐκκλησίᾳ βῆμα. « Accipio locum de Atticis oratoribus, scribens ἐν τῇ Ἀθηναίων ἐκκλησίᾳ. In Pnyce quid βῆμα et λίθος fuerit, notum est. Photius Lex. p. 223,

164.

Ex adspiciendo enim hominibus fit amare.

22 : εἰρήκασιν (recte εὐόκασιν δ' Harpocr. p. 120, 27) οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τινι λίθῳ τοὺς ὄρκους ποιέεσθαι, ὡς Ἀριστοτέλης καὶ Φιλόχορος ὑποδηλοῦσιν. » *Mein.*

* 160.

Idem, Λωπιστός ὁ Παλαμήδης, ἐκ τῆς τῶν ἱματίων ἐπιγράφειος. Cod. ἐπιρίφειος. « Ridet, opinor, histrionem, qui Palamedem λῶπει indutus inscite egerat. » *Mein.*

* 161.

Idem, Μενωνίδαί : τῶν εὐφύμων ἐκ Μένωνος ἰδίων. τινὲς δὲ φασὶ τὸν Μένωνα ἐξοστρακισθῆναι. « Cod. ἐκ μένων ἰδίων, et in fine ἐξοστρακισθῆναι, Lege Μενωνίδαί : τῶν εὐσήμεων. ἐκ Μενωνιδῶν. τινὲς δὲ φασὶ ... ἐξοστρακισθῆναι. Verba ἐκ Μενωνιδῶν poetæ esse videntur, cujus locum interpretatur glossographus verbis Μενωνίδαί τῶν εὐσήμεων, *Menonide illustribus gentibus adnumerandi.* » *Mein.*

162.

Idem, Νόστον προμαθόντες : χρόνου πολλοῦ νόστον προμαθόντες. Finis anapaestici tetrametri.

* 163.

Idem, Ὀλισθοκόλλιξ : παρὰ τὸ ἑτοιμοκόλλιξ. « In his ὀλισθοκόλλιξ esse videtur aut penis ad κόλλιξος speciem, aut κόλλιξ ad penis similitudinem formatus. Ἐτοιμοκόλλιξ, quod itidem ex comico poeta ductum videtur, de homine dici potuit ad panes donandos prompto et parato, h. e. qui aliorum voluntatem panibus suggerendis sibi conciliaret. » *Mein.*

** 164.

Idem, Ὀμμάτειος πόθος. διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὄραν ἀλίσκεσθαι ἔριοντι.

Ἐκ τοῦ γὰρ ἑσορᾶν γίγνεται ἀνθρώποις ἔραν.

Idem versus est apud Clementem Alex. Pædag. 3, p. 100 Sylb., 273 Pott.

165.

Idem, Ὀνοσύπταξ : ὄνοσύπτα. διὰ μὲν τοῦ ὄνου τὸν μύλωνά ὀνειδίζων, διὰ δὲ τοῦ στύπτακος, ὅτι στυππεισπώλης ἦν. « In his ὄνοσύπτα ex ditto-graphia ortum videtur. Spectat autem glossa ad Eueratem Melitensem. Aristophanes Eq. 254 : Εὐκράτης ἐφευγεν εὐθὺ τῶν κυρητίων· ubi scholiasta : ἔνθα αἱ κάγχροι φρύγονται. κάγχρος δὲ εἰσιν αἱ λελεπισμέναι κρηταί, ἀφ' ὧν ἡ πεισάνη, σκώπτει δὲ καὶ τὸν Εὐκράτην, ὡς τοιαύτην τέχνην ἔχοντα. ἐν ἄλλοις γοῦν φανερώτερον φησι Καὶ σὺ, κυρητιοπῶλα Εὐκρα-

τες στύπαξ. Idem ad v. 129 : ὅς (Εὐκράτης) στύπαξ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ στυππεισώλης εἶναι. De μύλωνι s. pistrino ejus v. Photium et Hesych. v. Μελιτεὺς κάπρος. » *Mein.*

166.

Hesych., Ὁρθοπυγίαν : ὅταν γυνὴ ἑαυτὴν ἐπαίρη πρὸς τὸ μακροτέρα φαίνεσθαι.

* 167.

Idem, Ὁστράκων :

Ἄπτῆνα, τυτθὸν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων,

ἀντὶ τοῦ ὄντων, τινὲς δὲ κελύφων. Hoc recte. « Videtur comici versus esse de homine, qui immaturus et præter ætatem ad rempublicam accesserat, velut de Hyperbolo. » *Mein.*

168, 169.

Idem, Οὐδ' ἐτέρω πησεν κρόκην : οὐδὲν εἰργάσατο. Idem, Περιπρωκτιῶσα : τρυφερευομένη ἐπὶ τῇ πυγῇ.

170

Idem, Πλύνον καταπλυντήριζε, καὶ πλυνθήσομαι, Ἄττικοι ἐπὶ τῶν λοιδοριῶν λέγουσιν. « Pro plunthésomai Atticus poeta scripsit plunthésomai. » *Mein.*

171.

Idem, Πριαμωθήσομαι : ξυρήσομαι, ἐπειδὴ τὸ τραγικὸν τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐστίν. Eadem Photius p. 448, 9, Πριαμωθῆναι : ξυρηθῆναι τὸ γὰρ τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐστίν.

172.

Idem, Πτερῶν :

Ἄλλ' ἢ τριόρχος, ἢ πτερῶν, ἢ στρουθίας.

εἶδος ὄρνέου. « Πτερῶν fortasse aviculae nomen est. Nisi potius Πτέρων et Στρουθίας scribendum, ut sint hominum libidinosorum nomina. De nomine proprio Πτέρων v. Etym. M. p. 226, 38. » *Mein.*

173.

Idem, Πύππαξ : τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον πύππαξ ἔλεγον, ὡς Λυκόφρων ᾤθησεν. οὐκ ἐστὶ δὲ, τὸ μὲν γὰρ βόμβαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐπὶ γέλωτος, τὸ δὲ πύππαξ οὐχί. « Hæc ad comicorum usum spectare Lycophronis nomen ostendit. » *Mein.*

* 174.

Idem, Ῥαφανιδωθῆναι : τοὺς μοιχοὺς ταῖς βραφανί-

167.

Impennatum, pusillum, nuper rupto putamine (ovi).

σιν ἤλαυνον κατὰ τῆς ἔδρας. Τίς γὰρ ἀντὶ τῆς βραφανίδος ὄρων ὄξυθυμίαν ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς. Correxerit Porsonus :

— Τίς γὰρ ἂν

ἀντὶ βραφανίδος ὄξυθύμι' εἰσορῶν

ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς ;

Vossius ad Catull. p. 43, recte explicat : *si pro raphano macchis crux statuatur, nemo nos accedet.*

175.

Idem, Ῥῆξαι με καὶ φράσαι ἀεὶ λόγον : ἀντὶ τοῦ ἐκρήξαι φωνήν. Quæ ita scribenda conjicit Meinek.

Ῥῆξαι με φωνήν καὶ φράσαι δεῖ τὸν λόγον.

176.

Idem, Ῥοίκου κριθοπομπία : Ἐρατοσθένης ἐν ἐνάτῳ. τῶν Ἀμαθουσιῶν βασιλείας. τοῦτον αἰχμάλωτον γενόμενον, εἶτα ὑποστρέψαντα πρὸς ἑαυτὸν, τῇ πόλει Ἀθηναίων κριθὰς ἐκπέμψαι φησὶν. « Dixit de hac glossa Bernhardus Eratosth. p. 231 seq. Res ipsa, cujus comicus aliquis mentionem fecerat, spectare videtur ad tempora Evagoræ. » *Mein.*

177.

Idem, Σκύζης : παρὰ Φιλητῆ Παύσωσε τῆς σκύζης. ἀντὶ τοῦ τῆς κάπρας. Cod. Φίλιτα. « Comicum poetam, non elegiacum, hic laudari, indicat senarii hemistichium. Corrigendum igitur παρὰ Φιλήμονι vel Φιλιταίῳ. » *Mein.*

178.

Idem, Σχιζογαύδρους : τοὺς συκοφάντας. — Idem, Τέχνη : ἐπιστήμη, ὁδός : « Τέχνης γὰρ οὐχ ἤμαρτες. »

179.

Idem,

Φοινικελίκτην καὶ λόγων ἀλαζόνα :

ἀπατηλὸν καὶ κάπηλον. — Idem, Φοινικελίκτην : ἀπατηλόν. Meinek. conj. Φοίνιχ' ἐλικτὴν vel ἐλικτον.

180.

Idem, Χαλκιδίσειν : ἀπὸ τῶν κατ' Εὐβοίαν Χαλκιδέων. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων, ἐπεὶ ἐπλεόναζον παρ' αὐτοῖς οἱ παιδικοὶ ἔρωτες. « At idem illud verbum comici poetæ etiam de hominibus sordide avaris dicebant. Plutarchus Prov. 1, 84, Χαλκιδίσειν : ἐπὶ τῶν γλισχρομένων. οἱ γὰρ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς ἐπὶ φιλαργυρίᾳ ἐκοιμῶδοντο, ubi v. Leutschium. » *Mein.*

172.

Sed aut buteo, aut pteron (?), aut struthiocamelus.

178.

Ex arte enim non excidisti.

181.

Hesych., Χρεμψιθέατροι : οἱ εἰσιόντες εἰς τὸ θέατρον. Integriora hæc apud Suidam leguntur, Χρεμψιθέατροι ἢ ὅτι εἰσιόντες εἰς τὸ θέατρον χρέμπτονται, ἢ ὅτι χρεμπτόμενοι ἐκβάλλονται.

* 182.

Hephaestio 6, p. 36 Gaisf., de trochaicis versibus dicens : ὁμοίως δὲ καὶ τὸ τετράμετρον βραχυκατάληκτον ἐπίσημόν ἐστιν, οἶον

Οὐδ' Ἀμυνίαν ὄρατε, πτωχὸν ὄντ' ἐφήμερον ;

Ita Meinek, pro edito Ἀμειψίαν, quem vide Hist. crit. p. 200. In fine libri vitiose ὄντ' ἐφ' ἡμῖν, quod correxi.

* 183.

Idem, 6, p. 37 Gaisf., de tribracho in ultima tetrametri trochaici sede agens : παράδειγμα τὸδε,

Τῶν πολιτῶν ἄνδρας ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφραῶ.

Unus liber ἄνδρες, quod etiam Meinekio præplacet. Incertum quo sensu poeta dixerit δημιουργούς.

* 184.

Idem, 13, p. 75 Gaisf., de pæonicis versibus agens, quos a quibusdam ita componi dicit, ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παίωνας, εἶτα τελευταῖον τὸν κρητικόν.

Θυμελικὸν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν.

« His verbis chorus Tragicum compellasse videtur, quem comicus poeta de poseos principatu cum æmulis certantem præsentaverat. » *Mein.*

* 185.

Idem, 16, p. 109 Gaisf., de metro Eupolideo dicens : ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντισπαστικὸν καθαρὸν ποιῶσιν, οἶον

Εὐφράνας ἡμᾶς ἀπόπεμπ' οἴκαδ' ἄλλον ἄλλοσε.

« Locus ex parabasi petitus est. Fortasse scribendum ὑμᾶς ἀπέπεμπ', ut chorus de poeta loquatur, quem spectatores, quotiescumque is fabulam commiserit, oblectatos dimisisse dicit. In fine præcedentis versus fuisse videtur ἐκάστου. » *Mein.*

182.

Non videtis Amyniam, mendicium quotidianum?

184.

Ad thymelas contentionem i beatus lubenter.

* 186.

Herodianus Piersoni p. 441 : Κατακείσθαι ἐπὶ τῶν ἐστιωμένων, ἀνακείσθαι δὲ ἐπὶ εἰκότων καὶ ἀνδριάντων. εἰπόντος γοῦν τινος Ἀνάπιπτε, ὁ κομικός παίζων, Ἀνδριάντας ἐστίας, ἔφη. Scribo :

— α. Ἀνάπιπτ'. β. Ἀνδριάντας ἐστίας ;

Hæc ægre veritas propter ἀνάπιπτε, cujus propriam significationem latine non exprimas. Pier-sonus autem addit πρότερον, quum versus ἀκέφαλος recte procedat.

* 187.

Hermogenes Περὶ μεθόδου δεινότη. c. 35, vol. 3, p. 441 Walz. : τούτων (trium generum τοῦ κομικῶς λέγειν) παραδείγματα λάβομεν τὰ μὲν ἐκ κομικοῦ, τὰ δὲ ἐκ τοῦ βίου, τὰ δὲ ἐκ τοῦ βήτορος. Tum parodiæ, quam dicit, exemplo allato ex Aristoph. Vesp. 45 pergit : τὸ δὲ παρὰ προσδοκίαν οὕτω « Βδελυρὸν μὲν οὖν τὸ πρᾶγμα, κοῦκ ἂν ἐβουλόμην λαχεῖν· ἐπειδὴ δ' ἔλαχον. » προσδοκᾷ μὲν ὁ ἀκροατὴς ἀκοῦσαι « ὑπομενῶ », φησὶ δὲ « οὐκ ἂν ἐβουλόμην. » Hi igitur sunt poetæ versus :

Βδελυρὸν μὲν οὖν τὸ πρᾶγμα, κοῦκ ἂν ἐβουλόμην

λαχεῖν· ἐπειδὴ δ' ἔλαχον, οὐκ ἂν ἐβουλόμην.

188.

Herodianus De dict. sol. p. 24, 23, de participiis monosyllabis disserens : ἔς, ἔθεν τὸ ἄφες, πρόες, θές, φρές, σπές.

Ἔνθα σταθεῖς φρές μ' ὡς τὸ μετρακύλλιον.

« Id est, tu hic subsiste et me intromitte ad adolescentulum. Codex ταθείς. » *Mein.*

189.

Ib. p. 45, 14, Εἴξασι : οὐδεὶς παρακείμενος τρίτον πρόσωπον εἰς σι ἔχει τὴν πρὸ τοῦ τέλους συλλαβὴν διὰ τοῦ ξα, ἀλλὰ μόνον τὸ εἴξασι. Τοῖς βιβλίοις εἴξασι.

190.

Harpocratio p. 29, 12, Ἀπορρέξαντες : ἀπομερίσαντες, ἀπόμοιράν τινα δόντες. Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Νικίου συνηγορίᾳ. ἔστι καὶ ἐν τῇ κοιμωδίᾳ.

* 191.

Id. p. 86, 12 : ὅτι ἐκαλοῦντό τινες καὶ Ἰππάρ-

185.

Exhilaratos nos domum dimitte, alium alio.

187.

Fæda quidem res est, neque vellem esse sortitus : sed quoniam sortitus sum, — nollem.

χειοί Ἐρμαί, Ἰππάρχου τοῦ ἀπὸ Πεισιστράτου, εἴρηται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῷ Ἰππάρχῳ.

192.

Harpocr. p. 119, 13, Λέμβος: ... εἶδος νεῶς ὁ λέμβος. πολλάκις δὲ εἴρηται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ.

* 193.

Id. p. 143, 24, Πανδαισία: ἔστι μὲν τοῦνομα πολλάκις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. πανδαισία δὲ ἔστι τὸ πάντα ἔχειν ἀφθονα καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ἐν τῇ δαιτί.

194.

Idem, cod. Marc. apud Bekkerum p. 36, 14: Ἄργος ἐπὶ τῷ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, ἀττικῶς: καὶ ὁ κωμικός

Ἄργοι κἀθηνταί μοι γυναῖκες τέτταρες.

195.

Joannes Alex. De acc. p. 32, 23: καὶ τὸ βαῦ κατὰ μίμησιν κυνὸς ὀζύνεται:

Βαῦ βαῦ, κυνὸς φωνὴν ἰεῖς.

Delevi καὶ, quod ante κυνὸς legebatur. In extremo Meinek. correxit codicis ἰεῖς.

* 196.

Longinus De subl. 38: καὶ τὰ κωμικὰ, καίτοι γ' εἰς ἀπιστίαν ἐκπίπτοντα, πιθανὰ διὰ τὸ γελοῖον:

Ἄγρον ἔσχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἐπιστολῆς Λακωνικῆς.

Codd. ἔχον γὰρ ἐπιστολῆς, quod correxit Valek. ad Theocriti Adon. p. 256. Eodem loco utitur Strabo 1, p. 36 (37): εἰσὶ τινες ὑπερβολαὶ ἐπὶ ὑπερβολαῖς, ὡς τὸ κουφότερον εἶναι φελλοῦ σκιᾶς, δειλότερον δὲ λαγῶ Φρυγός, ἐλάττω δ' ἔχειν γῆν τὸν ἀγρὸν ἐπιστολῆς Λακωνικῆς. Quae omnia ex comicis poetis derivata Mein. suspicatur.

197.

Lucianus Herc. cap. 5: μηδὲ τοῦτο θαυμάσης εἰδὼς τῶν ὧτων καὶ γλώττης συγγένειαν: οὐδ' ὕβρις

194.

Otiosae mihi sedent quattuor mulieres.

195.

Bau bau, canis vocem emittens.

196.

Agrum habuit minorem, quod terram attinet, epistola Laconica.

197.

— Loquacibus enim in summo lingua omnibus est perforata.

198.

Myia momordit eum usque ad cor.

εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτη τετρώπηται: μέμνηται γοῦν, ἔφη, καὶ κωμικῶν τινῶν ἰαμβείων, παρ' ὁμοῖν μαθῶν,

— Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου ἢ γλώττα πᾶσιν ἔστι τετρωπημένη.

Vulgatum λάλοισι correxit Casaub. ad Theophr. Char. 7. Pro τετρωπημένη Mein. suspicatur διατετριμένη.

198.

Idem Enc. musc. cap. 11: ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ γυνὴ τις ὁμώνυμος αὐτῇ (μυῖα), ποιήτρια πάνυ καλὴ καὶ σοφὴ: καὶ ἄλλη, ἑταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφανῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικός ποιητὴς ἔφη

Ἡ Μυῖα δ' ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας.

Sic Mein.; libri 'H Mu' ἔδακνεν.

* 199.

Idem Jove trag. cap. 32: οὐκοῦν ἀκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρησίαις, ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ κωμικός ἔφη, Ἄγροικός εἰμι, τὴν σκάφην σκάφην λέγων.

* 200.

Idem Alex. 25: ἐρομένου τινός, τί πράττει ἐν ἄδου ὁ Ἐπίκουρος; ἔφη

Μολυβδίνιας ἔχων πέδας ἐν βορβορῷ κἀθίηται.

201.

Idem Philop. 22: ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, μῶν κακῶς πάντα ἐξεργίσις α, ἔν' εἶπω τι κωμικευσάμενος;

202.

Idem Jov. trag. 38, ὥστε, κατὰ τὸν κωμικόν: Τουτὶ μὲν ὑπομόχθηρον: ἄλλο μοι λέγε.

203. 204.

Michael Syngelus apud Cramerum Anecd. Ox. 4, p. 328: ἔστι λόγος καὶ ἡ ὑπόθεσις, ὡς ἐπὶ τοῦ

Ἡδὴ δὲ λέξω τὸν λόγον τοῦ δράματος. et mox: ἔστι λόγος καὶ ἡ ἀπολογία, ὡς ἐπὶ τοῦ

— Σκῆψις εὐρεθήσεται,

λόγος τις.

199.

Rustius sum, cymbam cymbam appellans.

200.

Plumbeis pedicis in luto sedet.

202.

Hoc quidem putidiusculum: aliud mihi dic.

203.

Jam vero dicam rationem fabulae.

204.

— Causa inveniatur, ratio aliqua.

Primo versu ap. Cram. πράγματος, alterum ap. Bekk. Anecd. p. 83g. Utrumque fragmentum Menandro tribuebat Schneidewinus Conj. p. 119.

205.

Favorinus p. 230, 7 Dind.: τὸ ἦμην ἐπὶ τοῦ ὑπῆρχον ἀπηγόρευται, λέγεται δὲ ἦν. χρώνται δὲ τινες τοῦτω τῶν νεωτέρων, οἷον,

ἦμην ποτ', ἦμην τῶν σφριγόντων ἐν λόγοις.

206.

Philemo Lex. p. 119, Σισύρα: χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς, οἷον ἐξωμῆς, ἢ ἀπλοῖς, ἢ τι τοιοῦτον. οἷον

Χειμῶνος ὄντος τρεῖς σισύρας ὑφέλιετο.

207.

Idem p. 105: χολὴ χόλος, τιμὴ τίμος, παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, τὸ τίμημα. Eadem Eustath. p. 563, 27; 1222, 28; 1148, 37.

208.

Philo vol. 2, p. 478: πάσχουσι γὰρ οὐκ ἐλάττονα ὧν διατιθέασιν, ἄπερ οὐκ ἴσασι παραπαίοντες οἱ τὸν οἶνον οὐχ, ὡς ὁ κωμικός φησιν, ἐπὶ κακῶ τῶν πλησίον αὐτῶν (Mang. αὐτὸ) μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ ἰδίῳ πίνειν ὑπομένοντες. Obscure sunt.

* 209.

Philostratus jun. Imagg. 14, p. 134 Jac.: ἦ πού τις καὶ ἀναφθέγγεται μικρὸν ὑστερον ἐπὶ σοὶ

Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρήνιον

λέγων. « Videtur hæc antiquæ comædiæ poeta de Phrynicho vel Sophocle, poetis tragicis, dixisse, quos utrosque apud nomine celebratos esse constat. Welckerus etiam sequentia, καὶ δεδοικέναι τῷ παρεγγυήσει, μὴ πη λάθη τις ἐκπῆσα τοῦ σοῦ στόματος μελίττα, καὶ τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγγρίσασα, paululum immutata cum prioribus conjungebat; sed ea mihi ludentis sophistæ acumine quam veteris comædiæ ingenio digniora videntur. » Mein.

210.

Photius, Εὐκλεία: καὶ τὰ ὁμοία μακρὰ ἢ τελευταία καὶ παροξύνεται: ὅσπερ Ἐρατοσθένης ἐν 16' περὶ (κωμῳδίας).

211.

Idem, Εὐπραξίαν: οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τοῦ ξ, Θεουκιδίης δὲ διὰ τοῦ γ. Dixit de his formis Lobeckius ad Sophoclis Ajac. 759, a Mein. citatus.

205.

Eram aliquando, eram ex iis qui in verbis superbiunt.

206.

Hiems quum esset, tres lanas furatus est.

212.

Idem, Ζητεῖν: ἐπὶ τοῦ βούλεσθαι τίθεσθαι οἱ Ἀττικοί.

Μηδὲ σὺ ζήτει πυθέσθαι.

Codex τι ante πυθέσθαι, quod recte delet Dobraeus.

113.

Idem, Καρδαμάλη: μᾶζα ἐκ καρδάμου μεμαγγιμένη, βρῶμα γινόμενον Περσικόν. οἱ δὲ καρδαμάλη λέγουσιν, scil. poetæ comici.

214.

Idem, Κέσκος ἦν πόλις ἐν Κιλικίᾳ, καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς Νοῦς ὄνομα: δι' ὅπερ οἱ κωμικοὶ παίζοντες τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας Κέσκον φασὶν οὐκ ἔχειν. Plinius H. N. 31, 12: in Cilicia apud oppidum Cescum rivus fuit Nus, ex quo bibentium subtiliores sensus fieri M. Varro tradit. Proverbia Coisl. 143, εἰς Κέσκον: λείπει τὸ ἀπίθι. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ φρονούντων. Κέσκος γὰρ πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὡς δὲ ἐνιοὶ Κιλικίας, παρ' ἣν βεῖ ποταμὸς ὄνομα Νοῦς. « Hæc si vera sunt, non intelligitur, quo pacto homines stulti Κέσκον οὐκ ἔχειν dici possint. Itaque apud Photium pro οὐκ ἔχειν fortasse scribendum οἰκεῖν. Cescus enim sita erat παρὰ Νοῦν, unde consequens est, qui Cescum incolunt, eos παρανοεῖν (Pollux 2, 229, Aristoph. Nub. 1482), i. e. παραφρονεῖν, desipere. Favet huic conjecturæ Zenob. 4, 51, Κέσκον οἰκεῖν: πόλις Παμφυλίας ἀνοστήτων. θθεν καὶ παροιμία γέγονε Κέσκον οὐκ ἔχουσα ἐπὶ τῶν νοῦν μὴ ἔχόντων, ubi itidem Κέσκον οἰκοῦσα scripserim, quod comicus de muliere stulta dixisse videtur. Denique Diogenianus 5, 52, Κέσκων (malim Κεσκέων) πόλις: ἐπὶ τῶν ἀνοστήτων. οἱ γὰρ ἐν ταύτῃ κατοικοῦντες τῇ πόλει τοιοῦτοι. Itaque triplex proverbii forma erat, Κέσκον οἰκεῖς, Κεσκέων πόλις, εἰς Κέσκον. Quorum quod ultimo loco posui, significat ἀπίθι εἰς Κέσκον καὶ πῖθι ἐκ Νοῦ. Proverbii εἰς Νοῦν ἕλθειν exemplum habes in oraculo ap. OEnomaum Euseb. Præp. ev. 5, p. 226, A. » Mein.

215.

Idem, Κιλίκιοι τράγοι: ἀντι τοῦ δασεῖς. Cod. κικυῖοπραγοί. Correxit Schleusnerus. « Illud comici, incultos et barbatos homines irridentes, dixisse videntur. Macarius in Walzii Arsen. p. 319: Κιλίκιοι τράγοι ἐπὶ τῶν δασυτάτων καὶ θρασυτάτων (hæc fuisse puto, comparativis usurpatis, ut pas-

209.

Musarum placidarum favus (Sophocles.)

212.

Ne tu quare hoc rescire.

sim, pro positivis, θαυτέρων καὶ θαυστερίων. *Both.*) καὶ ἀγροίκων. Hinc explicandum, quod Cratinus itidem de homine villosa et prolixam barbam alente dixit Κορσάτης κάπρος fragm. inc. fab. 61, a Corsis, Ciliciae oppido, si Hesychio fides. » *Mein.*

216.

Photius, Λάγνης : οὐ λάγνος ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται.

Τοιαῦτα μέντοι πολλ' ἀναγκαίως ἔχει πάσχειν, ὅταν λάγνην τὸν ὀφθαλμὸν φορῆς.

ἢ δὲ ἀναλογία, οἶμαι, καὶ λάγνητα, ὡς Κράτητα καὶ Μάγνητα.

217.

Idem, Λύλλος : ποιητὴς ἐπὶ μωρία κοιμωδούμενος. « Quae, ad *Myllum* spectantia, paullo pinguius enuntiata sunt; neque enim Myllus propter stultitiam ab aliis poetis ridebatur, sed stultitiam simulantis partes in suis ipse fabulis agebat. » *Mein.*

218.

Idem, Μετοίκιον : ... ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι.

219.

Idem, Μύραινα : καταφερέης ἀπὸ τοῦ ζώου.

Ὡς πρόδοσι, καὶ παραγωγῆ, καὶ μύραινα σύ.

220.

Idem, Μυρών : οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσι καλοῦσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀμβλύ βρώμα καὶ ἀναλον, ὥστε (ὡς τὸ *Mein.*)

Μήθ' ἀλμυρὸν εἶναι, μήτε μῶρον ἐς τὸ πᾶν.

Idem in glossa Photii pro Μυρών corrigit Μωρόν « quod attice μῶρον dici praeter alios tradidit etiam Arcadius p. 69, 13. »

221.

Idem, Ξυγλή : ... οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ τὸ βῆμα (κνήν) οὕτω λέγουσιν, καὶ πικνῆν καὶ πεσθίειν. « V. Pierconum ad *Mæg.* p. 234. Pertinet huc quod Pollux tradit 7, 196 : ἔθος ἦν ἐπερωτῶν πότερα κνήν ἢ ἐπεσθίειν; quorum alterum de caseo rasili,

216.

Talia sane multa neesse est pati, si lascivum oculum habes.

219.

O tu, proditrix, et seductrix, et muræna!

220.

Nec salsum esse. nec fatuum omnino.

alterum de caseo integro cum pane edendo dicebatur. » *Mein.*

222.

Idem :

Οὐκ ἂν φηνοίμην τὴν μάχαιραν παρακονῶν.

Excidit explicatio. Nobis scribendum videtur φθάνοι μὴν.

223.

Idem, Οὐράνιον παιδίαν : ὅταν τὴν σφαῖραν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβάλλωσιν.

224.

Idem, Ὀρχήστρα : πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἶτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμικύκλιον, οὗ καὶ οἱ χοροὶ ἦδον, καὶ ὠρχοῦντο εἰς τὴν ὀρχήστραν. ἔτι γὰρ τὴν θέαν ἔκειτ' ἐκεῖ, φησὶν δὲ κωμικός. « Dobræus recte ἔκειτ'. Verba εἰς τὴν ὀρχήστραν, i. e. ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ, cum præcedentibus καὶ ὠρχοῦντο conjungenda videntur. Certe poetæ non sunt nisi hæc ἔτι γὰρ τὴν θέαν ἔκειτ' ἐκεῖ, *adhuc enim* (sc. antiquis temporibus, de quibus dixerat comicus) *illuc* (in foro) *theatrum incolebatis*, i. e. ludos scenicos spectabatis. » *Mein.*

225.

Idem p. 383, 16 : Παρασαθάζειν : παραμαίνεσθαι, ἀπὸ τοῦ σαθοῦ. τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαθαζίῳ βακχεύοντας καλοῦσι σαθούς.

226.

Idem, Πεζῆ τὸ τοῖς ποσὶν ἔλθειν λέγουσι, καὶ πεζῆ (« addendum videtur βαδίζειν aut πορεύεσθαι. » *Mein.*) φράσαι τὸ ἀνευ μελῶν.

Παῦσαι μελωδοῦσ', ἀλλὰ πεζῆ μοι φράσον, ὁ κωμικός. τὰς ἐταίρας τὰς μὴ μουσικὰς, ἀλλ' ἀνευ ὀργάνων καὶ ψιλάς, πεζὰς καλοῦσιν. Cod. μὲν ἠδούς, quod correxit Porsonus. Conf. Aristoph. Av. 1382 (1278).

227.

Idem, Πλευμονίαν νόσον : τὴν ἐρωτικὴν. Eadem Hesychius. « Pulmonem amoris sedem habes apud Sophoclem Stobæi Flor. 63, 6. » *Mein.*

228.

Idem :

222.

Non vero macharam simul acueri omittet.

226.

Desine cantare, sed prosaice mihi dic.

227.

Pulmoneum morbum.

Ῥᾶον ἢ τις τοὺς ὀδόντας ἠρίθμισ' ἢ δακτύλους.

Trochaicum tetrametrum restituit Meinek. Codex ἠρίθμισεν ἢ τοὺς δ. Præterea legebatur Ῥᾶον ἂν τις, quod et ipsum, ut feci, corrigendum erat.

230.

Photius, Σοβαρός : λαμπρός, ἐπαιρούμενος, τολμηρός, αὐθάδης, ἔξω τοῦ δέοντος φερόμενος. ... χρωῖνται δὲ τῇ λέξει ταύτῃ συνήθως οἱ κωμικοὶ (sic).

231.

Idem, Τάλλα καὶ φιλιώμεθα : λεγόμενον τι, οἷον τάλλα καὶ φίλοι ὤμεν. Habet etiam Phrynichus Bekk. p. 65.

232.

Idem, Ταντάλου τάλαντα : ... κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ'. γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἰρηται

Τὰ Ταντάλου τάλαντα τανταλίζεσθαι.

233.

Idem, Τρύχων : τὴν πόαν θηλυκῶς λέγουσι τὴν τρύχων. ... καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν ἀπαλώτερος τρύχου, ἢν παρηδῶν ὁ κωμικός φησιν

Ἢδὴ γὰρ εἶμι μουσικώτερος τρύχου.

Obscure.

234.

Idem, Τρώκτης : ἀποστερητὴς καὶ ἀπατεῶν, οἷον ἐπιτρώγων.

Τρώκτης σφόδρ' ἐστίν, ἅμα σεσηρῶς καὶ γελῶν.

* 235.

Idem, Ὑψοῦ διάττει : ἐν ὕψει ὀρμᾷ καὶ τρέχει.

* 236.

Idem, Φαρυγίνδην : ὡς ἀριστίνδην, σκώπτοντες τὴν γαστριμαργίαν τῶν χορευτῶν, Ἀττικοὶ λέγουσιν. Eadem Etymol. M. p. 788, 38.

228.

Facilius fecit quam quis dentes suos numeravit vel [digitos].

232.

Tantalii talenta tantalice pendit.

233.

Jam enim sum elegantior (?) trychno.

234.

Cupes nimius est, simul ringens et ridens.

237.

Iracundum ac morosum quiddam loquitur.

237.

Phrynichus Bekk. p. 3, 18 :

Ἀκράχολον καὶ δύσκολόν (τι) φθέγγεται.

πανταχοῦ χροῖση. Sic Bergkii Comm. p. 305. Codex sine τι et Ἀκρόχ.

238.

Ibid. 22 :

Ἀίσχυνόμενος (δὲ) περιπλέκει τὴν συμφορὰν.

ἐν (leg. ἐπὶ) συνουσίᾳ χρωῖ. Meinek. addidit δέ. Συμφορὰν dixit scortum, quemadmodum fuerunt inter nos, qui pro *Freudenmädchen* (*fille de joie*) dicerent *Jammermädchen*.

* 239.

Idem p. 4 in it., Ἀπαλοὶ θερμολουσίαις, ἀβροὶ μαλθακευνίαις : ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἀβρότητας διαρρεόντων. Scribo

Θερμολουσίαισιν ἀπαλοὶ, μαλθακευνίαις (ῥ) ἀβροί.

Troch. tetr. versus, usitatissimus in hoc genere. Meinek. servato Θερμολουσίαις, eupolideum ponebat.

240.

Idem p. 4, 4 :

Ἀνόητά γ', εἰ τοῦτ' ἤλθες ἐπιτάξων ἐμοί.

ἀντὶ ἀνόητος εἶ, ἐπιτάττων τοῦτο. ἀττικὸν γὰρ τὸ λέγειν ἀνόητα, εἰ τοῦτ' ἐπιτάξεις.

* 241.

Idem ib. 15, Ἀπλυτον πώγωνα : εἰ θέλοις ἀνεπαχθῶς σκῶψαι τινα πωγωνίαν.

242.

Idem ib. 16 :

Αὐτὸ τοῦμπαλιν λέγεις.

οἷον αὐτὸ τὸναντίον λέγεις.

243.

Idem ib. 20 :

238.

Pudensque amplectitur calamitatem.

259.

Calidis balneis utentes teneri, mollibusque in lectis [elegantanter jacentes].

240.

Insanum quidem, si hoc imperaturus mihi venisti.

241.

Illotam barbam.

242.

Eandem rem iterum dicis.

Ἀνεβόησεν οὐράνιον ὄσον.
σημαίνει τὸ ὑπερβεβηκὸς καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἦκον.

244.

Photius p. 6, 5, Ἀνασπᾶν γνωμίδιον : κοιμω-
δικῶς εἴρηται, οἷον ἐκ βουθῶ διανοίας ἀγειν.

* 245

Idem p. 8, 27 :

Αὐτόκακον ἔοικε τῷδε.

ἄκρω καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε, ὡς εἰ λέγοι τις,
αὐτῷ ἄκρω ἔοικε. τὸ δὲ κακὸν πρόσκειται, δηλοῦν
τὴν ὑπερβολὴν. « Cf. alium grammaticum Bekk.
p. 465, 11. » *Mein.*

246.

Idem p. 9, 3 :

Ἀστεῖον εἰπεῖν καὶ κατερρινημένον

σημαίνει τὸ κατερρινημένον τὸ οὕτω λεπτῶς καὶ ἄκρω
διειργασμένον, ὡς μὴδὲ * δικαιεῖσθαι ἐπιτήδειον εἶναι.
In fine legebatur εἰπεῖν, quod transposuit Meinek.
Idem p. 453, 33, Ἀστεῖόν τι καὶ κατερρινημένον :
κοιμικὴ ἢ συμπλοκή.

247.

Ibid. 31, Ἀγαθῶν ἀγαθῶδες : ... χρωῖνται ἐπὶ
πολλῶν ἀγαθῶν. Pollux 7, 31 : παροιμία ἀγαθῶν
ἀγαθῶδες, ἢ πλείστη κέχρηται οἱ κοιμικοί.

248.

Idem p. 11, 29, Ἀνδρόγυνον ἄθυρμα : εἰ
θέλοις γύνιν τινα σκῶψαι, χρήσαις ἄν.

249.

Idem p. 12, 15, Ἀνασκυζᾶν καὶ σκυζᾶν :
σκυζᾶν μὲν ἐστὶ τὸ πρὸς τὸ πάσχειν ὀρμαῖν, καὶ τίθε-
ται ἐπὶ τῶν νεωτέρων ἢ παιδῶν ἢ γυναικῶν τὸ δὲ
ἀνασκυζᾶν σημαίνει μὲν τὸ αὐτὸ, τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν
πρεσβυτέρων. πρόσκειται δὲ τὸ ἀνά, σημαίνον τὴν ἐξ
ὑπαρχῆς ἐν γῆρᾳ πρὸς τὸ πάσχειν ὀρμῆν.

250.

Idem p. 16, 24, Ἀυτὰ καὶ τὰ φίλτατα : ἐπὶ
τῶν φιλάτων θήσεις. ... παροιμία ἐστίν. ἢ φράσις
Ἀττικῆ.

251.

Idem p. 17, 20 :

Ἄψυχον ἄνδρα λαμβάνειν συνέμπορον.

243.

Exclamavit ita ut cælum usque sonaret.

245.

Nimium male huic similis est.

ἀντὶ τοῦ δειλόν. Improbatur hunc usum Pollux 3,
136.

252.

Idem p. 21, 12, Ἀνδρεράστρια γυνή : ἢ ἐπι-
μαυνομένη ἀνδράσιν, ἢ ἐρώσα ἄλλου καὶ ἄλλου.

253.

Idem p. 22, 23, Ἀἴτην ἄνθρωπος : εἰ τις βού-
λοιο ἀποσκῶψαι τινα εἰς πολυφαγίαν καὶ ἀπλησίαν
καὶ ἀδηφαγίαν.

254.

Id. 24, 32, Ἀμαξιαῖα χρέματα : μεγάλα, ἃ
φέρει ἂν ἄμαξα, οὐκ ἄνθρωπος ἢ ὑποζύγιον. « Hinc
explicandum, quod et ipsum comicum sapit apud
Diogenianum 3, 41, Ἀμαξιαῖα βήματα : με-
γάλα κομπάσματα. » *Mein.*

255.

Id. p. 25, 15, Ἀπωλεσίκοιον μεϊράκιον : τὸ
ἀκόλαστον καὶ ἀπολλύν δι' ἀσωτίαν τὸν ἴδιον οἶκον.

256.

Idem ib. Ἀρπαξομίλης : ὁ ἀρπάζων τὰς ἀφρο-
δίτους ὀμιλίαις, καὶ βραδίως διακορῆς γινόμενος.

257.

Ibid. 29, Ἀνταποπαίζειν : ὅταν τις, παίζων
ἀστραγάλους, ἢ ψήφους, ἢ καρύεις, ἢ κυβεύων, ἐπ'
ἀργυρίῳ, νικήσῃ, εἴτ' αὐθὺς νικάται ἃ ἐνίκησεν.

258.

Idem p. 30, 10, Βουλιμιᾶ τὰ βαλλάντια :
κατὰ μεταφορὰν ἐπὶ τῶν μηδὲν ἔχόντων ἔνδον βυ-
λαντίων.

259.

Idem p. 33, 12, Γέρον στύπινος : ἦτοι λευ-
κὸς καὶ πολὺς, ἐπειδὴ τὰ στύπινα λευκὰ ἐστὶ. ἢ τὸν
ἀσθενῆ δηλοῖ, ἐπειδὴ ἀσθενέστερα ἐστὶ τὰ στύπινα
τῶν λινῶν.

260.

Idem p. 34, 29, Δειπνοπιθήκος : ὁ δειπνοῦ
ἐνεκα πιθηκίζων, καὶ ὑποθωπεύων κολακος τρόπον.

261.

Idem p. 35, 4, Δικομήτρα : οἷον μήτηρ καὶ
γεννήτρια δικῶν καὶ συκοφαντιῶν.

262.

Ibid. 28, Δικολύμης ἄνθρωπος : ὁ ἐν ταῖς
δίκαις λυμαινόμενος, ὁ συκοφάντης.

246.

Urbanum quiddam et expolium dicere.

251.

Exanimatum virum itineris socium sumere.

263.

Photius p. 38, 7 :

Ἐλαφρὸν παραινεῖν τῷ κακῶς πεπραγῶτι.

ἐλαφρὸν σημαίνει τὸ βραδίον καὶ κοῦφον.

264.

Idem p. 39, 5, Ἐρρωγώτας λέγειν λόγους :
οἷον ἀηδεῖς καὶ ἀπάδοντας, οὐκ ἁρμονίους. ἢ μεταφορὰ
ἀπὸ τῶν ἐξερρωγῶτων ὀργάνων καὶ γὰρ ταῦτα ἀνάρ-
μοστον καὶ ἀηδὲς φθέγγονται.

265.

Ibid. 12, Ἐνσεσεισμένη : ἢ προήκουσα τῇ
ἡλικίᾳ, καὶ ὑπὸ χρόνου διασεσεισμένη, καὶ μηκέτι
σφριγῶσα, μὴδὲ ἰσχύουσα, ἀλλὰ σαθρὰ οὖσα. De ve-
tula dictum.

* 266.

Ibid. 19, Ἐπικαττῶν καὶ περνίζειν :
τὰ παλαιὰ ἐπισκευάζειν. ... λέγουσι δὲ ἐπὶ τῶν τὰ
παλαιὰ τῶν δραμάτων μεταποιούντων καὶ μεταρα-
πτόντων.

267.

Idem p. 46, 8, Κατὰ κοιλιάν νοσεῖ : ἐπὶ τῶν
πολυφάγων.

268.

Idem p. 47, 15, Κυψέλαι φρονημάτων :
οἷον θῆκαι φρονήσεως κυψέλη γὰρ ἀγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν
πυρῶν. « Ita per jocum poeta homines, qui sibi
præ aliis sapere videbantur, dixerat. » *Mein.*

269.

Idem p. 49, 5, Κλωμομάστιξ : ὁ κλωψὶ δεδεμένος,
καὶ μαστιγούμενος. — Ibid. 6, Κάμινον ἔχων
ἐν τῷ πνεύμονι : ἐπὶ γυναικὸς μεθύσου. « Poeta
dixerit ἔχει κάμινον etc. » *Mein.* — Ibidem 12,
Κρανιόλειος : ὁ τὸ κρανίον ἔχων λείων, ὁ φαλακρός.
— Ibid. 13, Κνισοτηρητής : ὁ κνίσαν καὶ δειπνα
ἐπιτηρῶν. De parasito.

270.

Idem p. 50, 3, Λιμοκόλακες : οἱ διὰ λιμὸν κω-
λακευόντες τινα. — Idem p. 51, 20, Μονογέρων :
τὸν μονότροπον καὶ δύσκολον γέροντα σημαίνει.

271.

Idem p. 51, 22, Μεθυσσογάρυβις : ἐπὶ γυ-
ναικὸς μεθύσου, οὐκ ἐπ' ἄρρενος. — Idem p. 53, 14,
Ἵουχιμαῖα τέμνειν : ἀντὶ τοῦ μικρά. — Ibid.
21,

Οὐδὲν κακὸν γὰρ βραδίως ἀπόλλυται.

263.

Facile est admonere infelicem.

ἐπὶ τῶν εὖ πραττόντων πονηρῶν. Probabiliter parti-
culam γὰρ inseruit Meinek.

272.

Idem p. 54, 28, Ὀνόγαστρις ἄνθρωπος : ἐπὶ
τῶν ἄρρυθμον καὶ μεγάλην γαστέρα ἔχόντων. —
Idem p. 56, 26, Οὐκ ἀπέιρω προσέβαλεν :
ἐπὶ τῶν οἰσμένων ἐξαπατήσεων, φωραθέντων δέ. —
Ibid. 33, Οὐδὲ εἰς τὸν ὀδόντα ἔχει φαγεῖν :
ἐπὶ τῶν μηδὲ σμικρότατα ἔχόντων φαγεῖν.

273.

Idem p. 58, 9, Πολύζων κακόν : ἐπὶ πάνυ
γρηραιῶ εἴποις ἄν. — Ibid. 32, Ποντοφάρυξ : εἰ
τις βούλοιο σκώπτειν τινα ἀπληστον καὶ φάγον. Scri-
pserim Παντοφάρυξ, ut παντοφάγος.

274.

Idem p. 59, 18, Προβῦσαι φορτικὸν γέ-
λωτα : ἀντὶ τοῦ προβαλεῖν. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν
τοῦς λύχνους προβούτων (?) ... τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν
μηδὲν σεμνὸν ἔχόντων, αἰεὶ δὲ διὰ τοῦ γελωτοποιεῖν
ὀηρωμένων τι.

275.

Idem ib. 26, Πυθμὴν δικῶν : οἷον βίβλα δικῶν,
φιλόδικος. — Idem p. 60, 25, Περιεκερουμέ-
νος ἄνθρωπος : ὁ οὐκ ἐλόκληρος. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ
τῶν ἀγγείων τῶν ὑπὸ χρόνου περιεκερουμένων.

276.

Idem p. 61, 1, Ποντοκύκη γυνή : ἢ οὕτω πα-
νοῦργος, ὡς καὶ τὴν θάλατταν κυκᾶν ὡς πηξίθα-
λαττα ἢ τὴν θάλασσαν πῆξαι δυναμένη. « Priori
simillimum est, quod Arcadius p. 101, 29, ser-
navit παντοκύνη (παντοκύκη), ἢ ταραχώδης
γυνή. » *Mein.*

277.

Idem ib. 25, Πινώλεθρος ὀσμὴ : ἐπὶ δυσώ-
δους ἐρεῖς. — Ibid. 29, Πιγεσίβιοι : ἐπὶ τῶν
πτωχῶν καὶ γυμνῶν, προσποιουμένων δ' ἄσκειν τὸ
σῶμα. — Idem p. 63, 10, Σοροδαίμων : δηλοῖ
δὲ ὁ ἄζιος ἐν σορῶ δαίμων εἶναι δι' ὑπερβολὴν γῆρας.

278.

Idem p. 64, 28, Τρυπαλώπηξ : ὁ διὰ
πανουργίαν πάντα τρυπῶν (malim τρυπᾶν) καὶ ἐρ-
γάζεσθαι δυνάμενος. — Idem p. 65, 6, Τραχηλό-
σιμος ἄνθρωπος : ὁ βραχὺν τὸν τράχηλον ἔχων.

279.

Idem p. 66, 3, Τίλλοπύγων : ὁ τὸν ἑαυτοῦ
ἀποτίλλων πύγωνα. — Idem p. 68, 30, Ὑποσα-

271.

Nihil (enim) quod malum est, facile eradicatur.

κίεταί τὰ χρήματα : ἀντί τοῦ ὑπαναλίσκεται, ὑποκενοῦται.

280.

Photius p. 72, 23, Χωρίς οἰκοῦσιν : ὄσον διαστή-
κασιν.

Χωρίς γὰρ οἰκοῦσ' ἀρεταὶ τῶν ἡδονῶν.

« Codex oikoussin ar. Nisi is tragici poetae versus est. » *Mein.* — Ibid. 26, Χελυνοίδης : ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων. ὁμοιον τὸ πεοίδης.

281.

Plutarchus De aud. poet. p. 27, C : τὸν κωμω-
δοῦμενον ὑπερβάλλει μαστροπέϊα Πολιάγρον.

— Εὐδαίμων Πολιάγρος,

Οὐράνιον αἶγα πλουτοφόρον τρέφων.

« Commode Boissonadus ad Tiberium rhet. p. 41 affert Alciphronem 3, 62 : εἰ μὴ Πολιάγρου τοῦ κυρτοῦ κακώτερός ἐστι τοιαῦτα Λυσικλῆς· ἐκεῖνος γὰρ, λῦτρα παρὰ τῶν μοιχῶν ἐπὶ τῇ γαμετῇ πραττόμενος, ἀθύρος τῆς τιμωρίας ἤφει, et Aelianum V. 5, 8 : Σωκράτης μὲν οὖν κωμωδοῦμενος ἐγέλα, Πολιάγρος δὲ ἀπήγγεστο. » *Mein.* Quum aīz meretricem significet, οὐράνιον ambigue dictum videri potest, respectu ad οὐράν, caudam salacem (Horat. Serin. 1, 2, 45).

282.

Idem ib. p. 18, A :

Τάλαντον ἢ προῖξ' μὴ λάθω ; ζῆν δ' ἔστι
μοι

τάλαντον ὑπεριδόντι ; τεύξομαι δ' ὕπνου
προέμενος ; οὐ δώσω δὲ κἀν ἄδου δίκην,
ὡς ἡσεβηκῶς εἰς τάλαντον ἀργυροῦν ;

μοχθηροὶ μὲν εἰσι λόγοι καὶ ψευδεῖς ... καὶ τοκογλύ-
φῳ πρεσβύτῃ πρέποντες. Versu 4 *Mein.* malit ἀρ-
γύρου.

283.

Idem ib. p. 18, B : οὕτως ὁ νέος ἀναγινώσκων ἂ
Θεοσίτης ὁ γελοιοποιός, ἢ Σίσυφος ὁ φθορεὺς, ἢ Βά-

280.

Seorsum enim a voluptatibus habitant virtutes.

281.

— Beatus est Poliagrus,
caelestem capram, divitias afferentem, alens.

282.

Talentum est dos; non sumam? At est, quo vi-
[vam,
talentum negligens? somnumque inveniam
hoc neglecto? neque in ipso Orco penam dabo

τραχος ὁ πορνοβοσκός, λέγων ἢ πράττων πεποιή-
ται, διδασκῆσθαι τὴν μιμουμένην ταῦτα δύναμιν καὶ
τέχνην ἐπαινεῖν, ὅς δὲ μιμεῖται διαθέσεις καὶ πράξεις,
προβάλλεσθαι καὶ κακίζειν. « Probabile est Batra-
chum fuisse lenonis nomen apud Menandrum. »
Mein.

284.

Plutarchus De adul. et am. p. 51, E : ἀρχὴν
φιλίας ἔφαμεν εἶναι ... ὁμοιοπαθῆ διαθέσεις τε καὶ φύ-
σιν, ἐφ' οἷς καὶ ταῦτα εἰρήται,

Γέρων γέροντι γλωτταν ἡδίστην ἔχει,
παῖς παιδί, καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνή,
νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντι, καὶ δυσπραξία
ληφθεὶς ἐπωδός ἐστι τῷ πειρωμένῳ.

Ad v. 2 *Meinek.* comparat Eurip. Hel. 830 : σὸν
ἔργον, ὡς γυναικὶ πρόσφορον γυνή.

285.

Idem ibid. p. 62, E : οὐ μὴν ἀλλὰ δεῖ πρώτων
ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις σκοπεῖν τὴν διαφορὰν. εὖ γὰρ εἴ-
ρηται καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν φίλου μὲν ἐκεῖνον εἶναι τὴν
ἐπαγγελίαν, εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελε-
σμένον ἐστὶ· κόλακος δὲ ταύτην, Αὔδα, ὅ τι φρονεῖς.
Καὶ γὰρ οἱ κωμικοὶ τοιοῦτους εἰσάγουσιν·

Ἐμὲ, Νικόμαχε, πρὸς τὸν στρατιώτην τάξατε,
ἂν μὴ ποιήσω πέποινα μαστιγῶν ὄλον,
ἂν μὴ ποιήσω σπογγίας μαλακώτερον
τὸ πρόσωπον.

« Menandri hos versus esse vix dubites. Monuit
etiam Wytttenbachius, e Colace ductos statuens,
coll. Terentio Eun. 4, 6 et 7, Luciano Dial. me-
retr. 9, et Plauto M. Gl. 5, 31. » *Mein.* Versu 1
intellige μισθοφόρον, non liberum, nec civem.
Apolodorus Com. Παυδίω, Stob. Flor. 53, 7 :
Ταχὺ γε στρατιώτης γέγονας ἀντ' ἐλευθέρου.

286.

Idem De virt. et vit. p. 100, F : καὶ γὰρ ὁ κα-
θεύδουσι τοῦ σώματος ὕπνος ἐστὶ καὶ ἀνάπαυσις, τῆς

impietatis in talentum argenteum?

284.

Senex seni gratissimam linguam habet,
puer puero, et mulieri convenit mulier,
virque aegrotus aegrotu, et calamitatem
qui cepit, eam experienti accinit.

285.

Me quidem, Nicomache, juxta militem statuite,
nisi peponem fecero hunc totum flagellando,
nisi spongia molliorem fecero
vultum.

δὲ ψυχῆς πτοῖται καὶ ὄνειροι καὶ ταραχαὶ διὰ δεισιδαι-
μονίαν.

Ὅταν δὲ νυστάζοντά μ' ἡ λύπη λάθῃ,
ἀπόλλυμ' ὑπὸ τῶν ἐνυπνίων,
ψησί τις.

287.

Plut. Consol. Apoll. p. 110, E : θέασαι ὅσα περὶ
τούτου φησὶ τῶν κωμικῶν τις πρὸς τὸν ἐπὶ τῇ ἀώρῳ
λυπούμενον θανάτῳ·

Εἴτ', εἰ μὲν εἰδείης, ὅτι τούτων τὸν βίον,
ὃν οὐκ εἴδωκε, ζῶν διευτύχησεν ἂν,
ὁ θάνατος οὐκ εὐκαιρος· εἰ δ' ἦνεγκεν ἂν,
οὗτος ὁ βίος τι τῶν ἀνηκέστων, ἴσως
5 (ὁ θάνατος) αὐτὸς σοῦ γέγονεν εὐνοῦστερος.

V. 1 *Meinek.* εἰδείης pro ἤδεις. Reisigius malebat
τοσοῦτον pro τούτων. V. 4 malim αὐτὸς pro οὗτος.
V. 5 additum ὁ θάνατος a *Meinek.* Deinde malim τοῦ
(i. e. τούτου) pro σοῦ.

288.

Idem Prae. sanit. p. 126, A : ὀψοποιῶν δὲ τέχνη
καὶ δημιουργῶν καὶ

Τὰ πανούργα ταῦτ' ὀψάρια χυποτρίμματα,
κατὰ τὸν κωμικόν, αἰ τοὺς ἄρους τῆς ἡδονῆς μετατιθη-
σιν εἰς τοῦμπροσθεν. « Scripsi χυποτρίμματα pro καὶ
ὑπ., quae crasis in rarioribus est. Aristoph. Vesp.
612, χυπηρεσίαν. Theodectes apud Stob. Ecl.
phys. 1, p. 226, γυπὸ χεῖρα. Eurip. Iphig. Aul.
1368, χυπέρ, etc. Nova comediae adscripsi pro-
pter vocem ὀψάριον. » *Mein.*

289.

Idem De superst. p. 166, B : ἀλλ' ὅ γε κωμι-
κὸς οὐκ ἀηδῶς εἰρηκὲ που πρὸς τοὺς καταχρυσουῦντας
τὰ κλινίδια καὶ καταργουῦντας,

Ὅ τι προῖκα μόνον ἔδωκαν ἡμῶν οἱ θεοί,
τὸν ὕπνον, τί τοῦτο πολυτελὲς σαυτῷ ποιεῖς ;

286.

Quum autem dormiscerem me occupat aemuna,
pereo somniis.

287.

Tum, si quidem scias, eum hanc vitam,
quam non vixit, feliciter pervicturum fuisse,
mors haud tempesta : quodsi
eadem vita aliquid insanabilem attulisset, fortasse
5 hac mors ipsa fuisset benevolentior.

288.

Fraudulenta haec opsonia et intrimenta.

289.

Quod solum gratis dederunt nobis dii,

Sic *Meinek.* Libri ὅτι μόνον ἔδ. ἡμῶν οἱ θεοὶ προῖκα
τὸν ὕπνον, τί καὶ τοῦτο π. σαυτῷ π.

290.

Plut. De virt. mor. p. 446, A : οὐχ ἦττον δὲ
τούτων ὁ εἰπὼν

Ἐὰ μ' ἀπολέσθαι τοῦτο γὰρ μοι συμφέρει.
τὴν χρίαν ἔχει τῷ πάθει συνανοῦσαν.

291.

Idem De animi tranquill. p. 469, B : καίτοι τὸ
πρὸς τὸν πολυπράγμονα λελεγμένον οὐκ ἀηδῶς δεῦρ'
ἔστι μετενεγκεῖν,

Τί τὰλλότριον, ἀνθρώπε βασκανώτατε,
κακὸν ὀξυδορκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις ;
« Idem locus est apud Plutarchum De curios.
p. 515, D. Cf. Horatius Serin. 1, 3, 25 : quum tua
praevideas oculis male lippus inunctis, cur in ami-
corum vitis tam cernis acutum? » *Mein.*

292.

Idem De ira cohib. p. 461, B : μειζον οὐδὲν
εὐκολίας καὶ ἀφελείας ἐφόδιον εἰς πρᾶσιαν πρὸς
οἰκέτας καὶ φίλους, τῷ δυναμένῳ συμφέρεσθαι τοῖς
παροῦσι, καὶ μὴ δεομένῳ πολλῶν καὶ περιττῶν·

Ὅ δ' οὐτ' ἄγαν ὀπτοῖσιν, οὐθ' ἐφοῖς ἄγαν,
οὐθ' ἦττον, οὔτε μᾶλλον, οὔτε διὰ μέσου,
ἠρτυμένοις ἔχαιρ' ἂν, ὥστ' ἐπαινεῖσαι.

V. 3 *Meinek.* ἠρτυμένοις ἔχαιρην, verosimilius ego
ἔχαιρ' ἂν. Libri ἠρτυμένοισι χαιρών.

293.

Idem De garrul. p. 513, F : οὕτω καὶ τοῖς ἐρω-
τικοῖς ἢ πλείστη διατριβὴ περὶ λόγους μνήμη τινὰ
τῶν ἐρωμένων ἀναδιδόντας, ὅ γε κἂν μὴ πρὸς ἀν-
θρώπους, πρὸς ἀψυχα περὶ αὐτῶν διαλέγονται·

Ὡ φιλάττη κλίνη!

καὶ

Βακχίς θεὸν σ' ἐνόμισεν, εὐδαῖμον λύχνη!
καὶ τῶν θεῶν μέγιστος, εἰ ταύτη δοκεῖς.

somnum, cur hoc sumptuosum tibimet reddis?

290.

Sine me perdi : hoc enim mihi convenit.

291.

Quid alienum malum, homo maledicentissime,
acute cernis, proprium autem non vides?

292.

Ille autem nimis neque assis, neque coctis,
nec minus, nec magis, nec mediocriter,
apparatis nimis gaudebat ita, ut ea laudaret.

293.

O gratissime lectus! —
Bacchis te deum putavit, beatum lumen!
esque deorum maximus, si huic videris.

« Inuitatus est Asclepiades Epigr. 25 : λύχνη, σὺ δ' εἰ θεὸς εἶ, τὴν δολίην ἐπάμουνον. » *Mein.* Versu 3 Dübnerus recte pro καὶ τῶν edidit καὶ τῶν.

294.

Plut. De cupid. divit. p. 523, C : ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν πρὸς τὸν πλοῦτον, ὡς πρὸς ἰατρὸν ἀλαζόνα,

Τὸ φάρμακόν σου τὴν νόσον μείζω ποιεῖ.

295. a.

Idem ibid. p. 527, B : ὡς γὰρ Ἀγάθων τὸν αὐτὸν ἀπέπεψεν ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τὰς γυναῖκας... οὕτως ἀποπέψεις ἂν καὶ

Στρωμνὰς ἀλουργούς, καὶ τραπέζας πολυτελεῖς.

295. b.

Idem De exilio p. 600, B : ὡς περ ἐν κωμῳδίᾳ τις ἠτυχηκότα φίλον θαρρεῖν καὶ τύχην ἀμύνεσθαι παρακαλῶν, ἐρομένου « τίνα τρόπον » ; ἀποκρίνεται « φιλοσόφως », « ὅτω καὶ ἡμεῖς αὐτὴν ἀμυνώμεθα φιλοσοφῶντες ἀξίως »

Τὸν Δία δὲ πῶς ὕοντα ; τὸν βορέαν δὲ πῶς ; πῦρ ζητοῦμεν, βαλανεῖον, ἱμάτιον, στέγην· καὶ γὰρ οὐχ ὄνομοι καθήμεθα, οὐδὲ κλαίμεν. « Forsan etiam hæc postrema ex poeta comico ducta sunt. » *Mein.*

295. c.

Idem ib. p. 602, B : ὅπου (in Seripho insula) φησὶν ὁ κωμικός τὰ σῦκα ταῖς σφενδόναϊς τρυγᾶσθαι, καὶ πάντα ἔχειν, ὅσων δεῖ, τὴν νῆσον. « Fortasse hæc ad Seriphios Cratini referenda sunt. » *Mein.*

296. a.

Idem ib. p. 602, D : αἰρήσεται καὶ νῆσον οἰκεῖν φυγὰς γενόμενος, Γύαρον, ἢ Κίναρον,

Σκληρὰν, ἄκαρπον καὶ φυτεύεσθαι κακὴν.

« Fortasse tragici poetæ versus est; sin comici est, ex Eupolidis Civitatibus derivatum putem. » *Mein.*

** 296. b.

Idem Symp. p. 676, C : καὶ τοῦτο ἔστι μὲν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ φιλαργύρου τινὸς ἀκοῦσαι λέγοντος,

294.

Medicina morbum tuum auget.

295. a.

Stragula purpurea, et mensas pretiosas.

296. a.

Siccam, sterilem, et male conserendam.

296. b.

Isthmiorum præmium darem pretio, quo hæc apiorum corona est venalis

Τὸ δ' Ἰσθμὶ' ἀποδοίμην ἂν ἡδέως ὅσου ὁ τῶν σελίνων στέφανός ἐστιν ὄνιος.

297. 298.

Idem Erot. p. 769, B : ἀλλὰ πολλὰ φαῦλα καὶ μακρικὰ τῶν γυναικείων ἐρώτων ; τί δέ ; οὐχὶ πλείονα τῶν παιδικῶν ;

Οἰκειότητα δ' ἐμβλέπων ὠλίσθανον·

ἀγένειος, ἀπαλός, καὶ νεανίας καλός. —

Ἐμφρόντ' ἀποθανεῖν, κάπιγρᾶμματος τυχεῖν.

V. 1 δ' addidit Mein. Versu 2 malim καὶ καλὸς νεανίας. Oratio hæc videtur esse mariti familiaritate uxoris cum venusto juvene perterriti. V. 3 Meinekio infinitivi pendere videntur a verbis εἰ μοι γένοιτο vel similibus omissis.

299. 300.

Idem An seni sit adm. resp. p. 789, A : ὁ γαμῆν παρασκευαζόμενον γέροντα ἐστεφανωμένον καὶ μυριζόμενον ἀποτρέπων, καὶ λέγων τὰ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην,

Τίς δ' ἂν σε νόμῳ, τίς δὲ παρθένος νέα δέξαιτ' ἂν ; εὐ γ' οὖν ὡς γαμῆν ἔχεις τάλας.

οὐχ ἀτοπός ἐστι· καὶ γὰρ αὐτοὶ πολλὰ τοιαῦτα παίζουσιν εἰς ἑαυτούς,

Γαμῶ γέρον, εὐ οἶδα, καὶ τοῖς γείτοσιν.

Idem in Vita Solonis cap. 20 : γέροντι νέαν ἀγομένω φασὶν τις ἂν ἐμμελής ἄρχον, ἢ νομοθέτης, τὸ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην « εὐ γοῦν ὡς γαμῆν ἔχεις τάλας. » *Meinek.* : « Ex comædia si versus petiti sunt, e Strattidis Philoctete derivatis esse suspiceris cum Matthia ad Eurip. vol. 9, p. 289. Ad v. 3 compara versus proverbialem in Append. proverb. Gott. 1, 73 : γέρον ἐρινὸς εὐφρανεῖ τοὺς γείτονας. Ita enim legendum pro εὐφραίνει. »

** 301.

Ibidem C : τί οὖν, φήσαι τις ἂν, οὐχ ἀκούμεν ἐν κωμῳδίᾳ στρατιώτου λέγοντος

Λευκὴ με θρὶξ ἀπόμισθον ἐντεύθεν ποιεῖ.

297.

Familiaritatem vero aspiciens concidi : imberbis, tener, et venustus est adolescens.

298.

Fiat mihi inhaerentem mori et epigramma adipisci.

299. 300.

A. Quæ enim te puella, et quæ virgo juvenilis,

accipiat? aptus scilicet, miser es matrimonio.

B. Uxorem duco senex (sat scio) etiam vicinis.

301.

Albi crines dehinc mercede me eximunt.

* 302.

Plut., Præc. reipubl. admin. p. 807, B : τραχὺς ὄν (Κλέων) πρὸς τοὺς ἐπεικεικίς καὶ βαρὺς, αὐθις ὑπέβαλε τοῖς πολλοῖς πρὸς χάριν ἑαυτὸν

Γερονταγωγῶν κἀναμισθαρνεῖν διδούς.

Idem, V. Niciæ cap. 2 : ἴσχυε μὲν γὰρ ὁ Κλέων μέγα, γερονταγωγῶν καὶ ἀναμισθαρνεῖν διδούς. Ubique malim infinitivo γερονταγωγῶν.

** 303.

Ibid. p. 811, F : οὐδὲν οὖν τούτου διαφέρουσιν οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδοῦμενοι πολιτικὴν πράξιν, ἀλλὰ ποιῶσι μεμπτοὺς ἑαυτοῦς τοῖς πολλοῖς, ἐπαχθεῖς τε γίνονται καὶ κατορθοῦντες ἐπίφθονοι, κἂν σφαλῶσιν ἐπιχάρτοι, καὶ τὸ θαυμαζόμενον αὐτῶν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιμελείας εἰς χλευασμὸν ὑπονοσθεῖ καὶ γέλωτα. τοιοῦτον

Μητίοχος μὲν γὰρ στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδοὺς,

Μητίοχος δ' ἄρτους ἐπωπᾶ, Μητίοχος δὲ τᾶλφριτα,

Μητίοχος δὲ πᾶν ποιεῖται, Μητίοχος δ' οἰμώζεται.

τῶν Περικλέους οὗτος εἰς ἡν ἑταίρων, τῇ δὲ ἑκείνων, ὡς εἶπε, δυνάμει χρώμενος ἐπιφθόνως καὶ κατακόρως. « Notissimi sunt quos primus Porsonus in præf. Hecubæ p. xxiv cum his contendit Archilochi versus

Nῦν δὲ Λεωφίλος μὲν ἄρχει, Λεωφίλος δ' ἐπικρατεῖ,

Λεωφίλω δὲ πάντα κεῖται, Λεωφίλου δ' ἀκούεται.

Veteris Comici illos versus esse, idem recte statuit. Quanquam nec improbabilius Bernhardus Hist. lit. græc. p. 53, pro populari cantilena habet, qualibus, præsertim contumeliosis, trochaici tetrametri et aptissimi sunt, et frequenti usu fuere attemperati. De Metiocho vel Meticho, Periclis familiari, eodemque architecto, vide Bergkium Commentt. p. 11, et Schæmann. De sortit. judic. p. 40. V. 1 γὰρ additum a Porsono. V. 2 codd. ἐπωπᾶ, quod non dubito quin corruptum sit. » *Mein.* Verum haud dubie ἐπωπᾶ, verbum notum ex Æschylo, et v. 3 scripsi πᾶν ποιεῖται pro πάντα π.

302.

Senem (se) ducere et mereri permittens.

303.

Metiochus enim dux est, et Metiochus vias,

Metiochus panes curat, Metiochus polentam,

Metiochus omnia sibi vindicat, Metiochus plorabit.

304.

Idem, De commun. notitt. p. 1071, D : ὅμοια ληροῦσι τῷ λέγοντι

Δειπνώμεν, ἵνα θύωμεν, ἵνα λουώμεθα.

** 305.

Idem, Non posse suav. vivi etc. p. 1098, B : καὶ γὰρ οἱ θεράποντες, θταν Κρόνια δειπνώσιν, ἢ Διονύσια κατ' ἀγρὸν ἀγῶσι, περιόντες, οὐκ ἂν αὐτῶν τὸν δολυγμὸν ὑπομείναις καὶ τὸν θόρυβον, ὑπὸ χαρμονῆς καὶ ἀπειροκαλίας τοιαῦτα ποιούντων καὶ φεγγαζόμενων

« Τί καὶ κάθη ; πῶμεν· οὐ καὶ σιτία πάρεστιν, ὦ δύστηνε ; μὴ σαυτῷ φρόνει. »

Οἱ δ' εὐθύς ἠλάλαξαν, ἐν δ' ἐκίρατο

οἶνος· φέρων δὲ στέφανον ἀμπεθέηκε τις·

5 ὕμνετο δ' αἰσχρῶς κλῶνα πρὸς κελὸν δάφνης

* ὁ Φοῖβος οὐ προσωδά· τὴν τ' ἐναύλιον ὠθῶν τις ἐξέκλαξε σύγκοιτον φίλην.

« Ad Aristophanis Tagenistas hæc referebat Bergkii Commentt. p. 194. Non veteris comici versus esse, vel illud κάθη, quod primo versu legitur, mihi indicare videtur. V. 1 legebatur τί κάθη καὶ πῶμεν, quod correxi. Bergkiius τί κάθη σύ ; πῶμεν. Ibid. vulgo σῖτα. V. 5 ὕμνετο δ' αἰσχρῶς, turpiter canebatur, non puto corruptum esse. Bergkiius ὕμνει δὲ τις αἰσχρῶς, et v. 6 ὡς Φοῖβος οὐ προσωδά. Scolia et similes cantiuunculæ fere a primo earum nomine appellabantur, e. c. Telamon, Bo-reas, alia. Tale fuisse videtur etiam Φοῖβος. Οὐ προσωδά, adverbialiter : immodulate. Tum ἐναύλιον esse videtur in conclavi suo versantem. (Ego veteror ne scribendum sit ὕμνετο δ' — ὦ Φοῖβ', ὅσ', οὐ προσωδά! Both.) V. 7 permirum est doricum ἐξέκλαξε. » *Mein.* Quidni reponamus ἐξέκλαξε? Interpretationem latinam adhuc differendam puto.

306.

Idem, Vita Pericl. c. 7 : ὑφ' ἧς (ἐλευθερίας), ὡς περ ἵππον ἐξυβρίσαντα, τὸν δῆμον οἱ κωμῳδοποιοὶ λέγουσι πειθαρχεῖν οὐκέτι τολμᾶν, ἀλλὰ δάκνειν τὴν Εὐβοίαν καὶ ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾶν. Versus sic restituit *Meinek.* :

— Ἐξυβρίσας πειθαρχεῖν οὐκέτι τολμᾶ, ἀλλὰ δακνάζει τὴν Εὐβοίαν, καὶ ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾶ.

304.

Epulemur, ut sacrificemur, ut lavemus.

306.

Superbiens obedire non audet amplius, sed mordet Eubœam, et ad insulas assilit.

* 307.

Plut. *ibid.* c. 8 : αἱ μέντοι κωμῳδία τῶν τότε διδασκάλων σπουδῇ τε πολλῆς καὶ μετὰ γέλωτος ἀφεικότων φωνὰς εἰς αὐτὸν (Periclem) ἐπὶ τῷ λόγῳ μάλιστα τὴν προσωπιμίαν (τοῦ Ὀλυμπίου) γενέσθαι δηλοῦσι, βροντῶν μὲν αὐτὸν καὶ ἀστράπτειν ὅτε δημηγοροῖ, δεινὸν δὲ κεραυνὸν ἐν γλώσσει φέρειν λεγόντων. Meinek., post deivon indicata lacuna,

Δεινὸν... κεραυνὸν ἐν γλώσσῃ φέρει.

* 308.

Idem, *ibid.* c. 13 : δεξάμενοι δὲ τὸν λόγον οἱ κωμικοὶ πολλὴν ἀσέλγειαν αὐτοῦ κατεσκέδασαν, εἰς τε τὴν Μενίππου γυναῖκα διαβάλλοντες, ἀνδρὸς φίλου καὶ ὑποστρατηγούντος, εἰς τε τὰς Πυριλάμους ὀρνιθοτροφίας, ὅς ἐταῖρος ὦν Περικλέους, αἰτίαν εἶχε ταῦτας (?) ὑφιέναι ταῖς γυναῖξιν, αἷς δὲ Περικλῆς ἐπλησίαζε. « Menippus quidam ἱπποτρόφος, si scholiastæ fides, commemoratur ab Aristophane Av. 1293, non diversus ille fortasse a Pericleo, quem commemorat Plutarchus etiam Præc. polit. p. 812, D. De Pyrilampe, avium altore, scriptorum loca composuit Bæckhius Dissert. 2 de tempore Platon. reipubl. p. 14. » Meink.

** 309. a.

Idem, Vit. Demetr. c. 27 : ἡ Λάμια, τῷ βασιλεῖ παρασκευάζουσα δεῖπνον, ἡργυρολόγησε πολλούς, καὶ τὸ δεῖπνον οὕτως ἤνθησε τῇ δόξῃ διὰ τὴν πολυτέλειαν, ὅστε ὑπὸ Λυγκέως τοῦ Σαμίου συγγεγράφαι. διὸ καὶ τῶν κωμικῶν τις οὐ φαύλως τὴν Λάμiam ἐλέποιν ἀλλήθως προσείπε. « Argute autem comicus ille Lamiam, Demetrii Poliorcete scortorum famosissimum, ἐλέποιν vocavit, quod bellicum tormentum quam feliciter expugnandis urbibus adhibuerit Demetrius, notissimum est. Sed idem simul ad Helenam allusit, quam tragici poetæ ἐλέποιν vocabant: v. Æschyli Agam. 476, Euripidis Iphig. Aul. 1476, 1511. » Meink.

309. b.

Idem, Compar. Nic. et Crassi c. 3 : ἀλλ' ὡς εἴκει, καὶ τοῖς σπουδάζουσι περὶ αὐτὸν ἐδόκει, κατὰ τὸν κωμικόν,

ἀνὴρ ἄριστος εἶναι τᾶλλα πλὴν ἐν ἀσπίδι.

** 310.

Porphyrius De abstin. anim. 2, 58 : λέγουσι

307.

Terribile... fulmen in lingua fert.

309. b.

Vir ceterum optimus, præterquam clipeatus.

310.

Liba, thus, hæc sola emam :

γοῦν καὶ τῶν ποιητῶν οἱ ἐπ' ὀλίγον σιφρονουῦντες. Τί, ὡς μῶρος κ. τ. λ. (Vide supra fragm. 41.) ἄλλος δὲ φησι

Ψαιστὰ, λιβανωτῶν, αὐτὰ ταῦτ' ὠνήσομαι· οὐ τοῖς φίλοις θύω γὰρ, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς [τανῦν].

V. 1 libri μόνα τ' αὐτὸν ἦσομαι. Correxerit Meinek., comparans cf. Philemon Inc. 12, 6 : κάππαριν, θύμον, ἀσπάραγον, αὐτὰ ταῦτα. Menander Inc. 5, 6 : ἀ δ' ἡ φύσις δέδωκεν, αὐτὰ ταῦτ' ἔχει, qui versus in uno cod. similiter interpolatus est, ἀ δ' ἡ φύσις δέδωκε, ταῦτ' ἔχει μόνα. Idem τανῦν, ut ineptum additamentum, delet.

** 311.

Idem, *ib.* 61 : οὐ γὰρ δὴ ἀνθρώπος μὲν ἐρεῖ

Εἰ μνημονεύεις εὐ παθῶν, φιλεῖς τέ με, ἀπέχου πάλαι, Φιλίην, παρὰ σοῦ τὴν χάριν· τούτου γὰρ αὐτὴν ἔνεκα πρὸς σὲ κατεθέμην.

θεὸς δὲ οὐκ ἀρκεῖται τούτοις. V. 2 sic Grotius; vulgo ἀπέχου πάλαι φιλεῖν ἀπαλάσσου τὴν χάριν. Cod. Meerm. ἀπέχου πάλαι φιλεῖν ἐπαράσσου τὴν χάριν. Pro πάλαι cod. Bodl. πάλιν. V. 3 ἔνεκα Grotius. Libri ἔνεκεν.

311. b.

Pollux, 2, 9 : ἡθεός, οὐπω πρόσηθος, ἀντίπαις, ὡς οἱ νέοι κωμικοί. *Ibidem* 16 : τὰ κωμικὰ σκώματα (γερόντων) Κρόνος, κρονικός, κρονόληρος, πρεσβύτερος Κρόνου (Κρόνου ed. Bekk.), νωδογέρων, τυμβογέρων, μακκοῦν, παρανοῶν, παραγεγηρακῶς, παραφρονῶν, ἐξεστηκῶς ὑπὸ γήρωσ, παρακεκινηκῶς ὑφ' ἡλικίας, παραλλάττων, ὑπερ τὰς ἐλάφους βεβιωκῶς, ἢ τὰς κορώνας, ἢ ταῖς νύμφαις ἰσηλιξ, καὶ τὰ ὅμοια. « Ad postrema cf. Phrynichum App. soph. p. 43, 20, Ἰσηλιξ : κοινότερον τοῦ ἡλικιώτης. Idem, Phryn. p. 68, 21, ὑπερφύλης Κρόνος de sene decrepito dictum fuisse annotavit, quod et ipsum ex poeta comico ductum, quem admodum etiam Κρονοθήκη et Κρονοδαίμων apud eundem p. 46, 5 et 30. » Meink.

312.

Ib. 35 : καὶ ἐψήσασθαι δὲ τὴν κόμην τὸ καταγεῶσαι ἔλεγον, καὶ τὴν κόμην ἠψήσατο, καὶ ἐφθῆν τὴν κόμην ξανθίζεταί. Sic Bekker. pro ἐφθην

non amicis enim sacra facio, sed diis.

311.

Si memor es beneficii, meque amas, dudum habeo, Philine, abs te gratiam· hujus enim causa eam (puellam) apud te collocaui.

τὴν κ. ξανθίζεσθαι. *Ibidem* 47 : ἡ δὲ νέα κωμῳδία καὶ προσωποποιὸν εἶρηκεν, ὃν ἡ ἀρχαία σκευοποιόν. *Idem* 7, 189 : τοὺς δὲ μηχανοποιούς καὶ σκηνοποιούς ἡ παλαιὰ κωμῳδία ὠνόμαζε.

313.

Pollux, 2, 28 : τὰς δὲ συνεστραμμένας τρίχας μετὰ ῥύπου στέρβουγγας ἡ κωμῳδία καλεῖ. Apud Hesychium στέρβουγγες vitiose scriptum censet Meink.

314.

Ib. 42 : καὶ ποτίκρανον τὸ προσκεφάλαιον οἱ κωμικοὶ (cod. Falck. ποιηταί). *Idemque* 6, 9 : καὶ ποτίκρανον οἱ κωμικοὶ τὸ προσκεφάλαιον, ἢ τὸ ὑπερσείον. — *Idem*, 2, 51 : διάστρωτος, στρεβλός· ὁ γὰρ στρωτός ἰδιωτικόν. καὶ οἱ στράθωνες ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ. — *Ibid.* 52 : ἰλλώπτειν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ παραβλέπειν.

315.

Idem, 2, 90 : τὸ δὲ συνάγειν τὰ χεῖλη μοιμύλλειν ἡ κωμῳδία καὶ μοιμύλλαν φησι. — *Ibid.* 97 : παρὰ Ξενοφῶντι καὶ ἀναχίανειν καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. ἐκ τούτου δὲ καὶ ὁ κατάγελλος καταχίγη εἶρηται παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ χάνος δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ στόμα.

316.

Idem, 2, 140 : ὠλέκρανον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὠλεκρανίζεῖν παρὰ τοῖς κωμικοῖς. « Rectius hoc verbum scribitur ὠλεκρανίζεῖν. E comico poeta exsignavit Phrynichus Bekk. p. 56, 17, Ὀλεκρανίζεσθαι· τὸ τοῖς ὠλεκρανοῖς παῖσθαι. » Meink. — *Ibid.* 170 : καὶ ἡ τριακία τεμάχη οἱ κωμικοὶ λέγουσιν. — *Ibid.* 176 : τὸ δὲ ἀνασπάσαι τὸ αἰδοῖον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς ἀνασπύψαι καλεῖται. — *Ibid.* 232 : ἡ δὲ νέα κωμῳδία καὶ ὀστοθήκη καὶ ὀστοκόπους (Bekk. ὀστοκόπον) λέγει.

317.

Idem, 3, 47 : τῶν νέων κωμικῶν τινὲς τὸν ἄγαμον ἀγάμητον εἰρήκασιν. — *Ibid.* 105 : νοσηρὸν χωρίον, καὶ νοσῶδες. τὸ γὰρ νοσακερὸν ἐσχάτως κωμικόν. — *Ibid.* 136 : ὁ γὰρ ἄβυχος ἰδιωτῶν, καὶ ὁ πτάκις σφόδρα κωμικόν. *Ibid.* 155 : μοχθηρὸν τὸ μέσον πέρδεν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ· σχῆμα παλαίσματος τὸ πέρδεν. libri μοχθηρὸν γὰρ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ σχῆμα παλαίσματος τὸ πέρδεν. Photius ab Alberto emendatus, Μεσοπέρδην : ἐκ τῶν μέσων. ἀντὶ τοῦ μεσοπέρδην, μεμενηκῶτων τῶν ἀρχαίων χαρακτήρων. Dobræus Adv. I, p. 601 : « μεσοπέρδην ἀφέρω, ut ἄρδην, φύρδην, σύρδην, etc., quod in turpem jocum detorsit comicus. »

318.

Id. 4, 169 : παρακρουσιχοίνικος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ὁ κρουσιμετρῶν. — *Ibid.* 179 : τὸ δὲ κενῶσαι

διὰ καθάρσεως καὶ ἐξινῶσαι λέγουσι, καὶ ἐξινῶμενον ἡ κωμῳδία τὸν κεκαθαρμένον, ὡς ἐκ τῶν ἰνῶν φερομένης τῆς χολῆς. — *Ibid.* 182 : ποδοστράβη τὸ τὰ στρέμματα κατευθύνον ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ἐργαλεῖον ἰατρικόν. Et mox : καὶ μαχαίρια δὲ ἐκάλλουν οἱ νέοι κωμικοὶ, ἐν οἷς ἀπέσχαζον ἢ ἐσχαζον.

319.

Id. 5, 101 : καὶ ἄλλους δὲ τινὰς κόσμους ὀνομάζουσιν οἱ κωμικοὶ διδάσκαλοι, λῆρον, ὀχθοίβους, δλεθρον, ἐλλέθρον, πομφόλυγας, βάραθρον, περιστέρια, σαμάκια, σισύμβριον, σισάριον, ὧν οὐ βῆδιον τὰς ἰδέας συννοῆσαι διὰ τὸ μὴδὲ πρόχειρον εἶναι τινα κατιδεῖν, εἴτε σπουδάζοντες, εἴτε παίζοντες, χρώνται τοῖς ὀνόμασιν. « Horum pleraque ad Pheretratis Ἀήρους et Aristophanis Thesmophoriazusas alteras spectant. » Meink.

320.

Id. 6, 42 : καὶ φαγέσωρον τὸν ἀπληστον οἱ κωμικοὶ ὀνόμαζον, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ τοιούτου φαγέσωρον καλεῖται. Imo Φαγέσωριον, ut est ap. Bekker. — *Ibid.* 45 : ἄς δὲ οἱ νῦν θλαστάς (ἐλάσας), ταύτας πυρῆνας οἱ κωμικοὶ. — *Ibid.* 48 : ὁ γὰρ δξερίας τυρὸς εἶρηται μὲν τῇ κωμῳδίᾳ· Σικελικὸν δὲ τὸ ἐδεσμα. — *Ibid.* 62 : οἱ κωμικοὶ δ' ὀνόμαζον τὰ περικόμματα καὶ χναύματα. — *Ib.* 159 : ἡ δὲ κωμῳδία καὶ συγκηδεστῆν.

321.

Ibid. 164 : παλιμπηγα οἱ κωμικοὶ τὰ παλαιὰ κατῳματα. Eadem fere 7, 82 : τὰ παλαιὰ κατῳματα παλιμπηγα ὀνομάζονται. — *Ibid.* 185 : τὸ θεμερύνεσθαι καὶ κηλιδιῶν κωμικὰ μὲν, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἀρεστά. Cod. Falck. θεμερύνεσθαι. Cod. Pal. καὶ κυχλοιδιῶν, quæ codd. Par. omittunt. — *Ibid.* 188 : ἐτσιριζόμενος· οὕτω γὰρ οἱ κωμικοὶ ὀνομάζουσι τὸν περὶ τὰς ἐταῖρας ἔχοντα.

322.

Idem, 7, 61 : ἦν συρίαν οἱ πολλοὶ, ταύτην αὐτόποκον ἱμάτιον οἱ κωμικοὶ. « De αὐτόποκῳ ἱματίῳ incredibilia tradit grammaticus Seguer. p. 467, 18, Αὐτόποκον : ἱμάτιον τὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πόκου εἰς κρόκην βληθὲν, ὃ καὶ αὐτοπυρίτην καλοῦσιν. Sæpissime duo articuli in unum tenere conflati sunt. Scribendum :

αὐτόποκον : ἱμάτιον τὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πόκου εἰς κρόκην βληθὲν.
αὐτόπυρος : ἄρτος, ὃν καὶ αὐτοπυρίτην καλοῦσιν. » Meink.

323.

Idem, 7, 71 : τὸ ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ καψιδρώτιον καλούμενον, ὃ νῦν σουδάριον ὀνομάζεται. — *Ibid.* 132 : φόρτακας μέντοι ἡ παλαιὰ κωμῳδία τοὺς ἀγοφοροῦντας ἐκ τοῦ ἐμπορίου καλεῖ.

324.

Pollux, ib. 82 : τὸς δὲ τὰ ὑποδήματα βράπτοντας πισύγγους ἐνοί (Meinek. coniecit : οἱ νέοι) τῶν κομικῶν καλοῦσι, καὶ τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν πισύγγια. — Ibid. 132 : καὶ προυνίκους τοὺς μισθωτοὺς οἱ νέοι κομωδοδιδάσκαλοι ἐκάλουν. τὸ δὲ ὄνομα Βυζαντίων ἦν, ὅθεν καὶ Βυζαντίους αὐτοὺς ἀπεκάλουν. Eust. p. 983, 48, ex Aelio Dionysio : προῦνεϊκος ὁ κομικῶν μισθοῦ τινα ἐξ ἀγροῦ. — Ibid. 167 : ἡ δὲ νέα κομωδία καὶ λουτήρας λέγει. — Id. 8, 81 : Σκυρίαν δίκτην ὀνομάζουσιν οἱ κομωδοδιδάσκαλοι τὴν τραχίαν. — Idem 9, 17 : ἡ δὲ παλαιὰ κομωδία καὶ ἀστῆς ἐλαίας εἶρηκε τῆς ἐν πόλει. Olivam dicit in arce Athenarum. — Ibid. 149 : χλευαστής, χλευαστικός· τὸ γὰρ χλευᾶξ κομικώτερον.

325.

Idem 10, 123 : καὶ ὁ παρὰ τοῖς κομωδοῖς χιτῶν εὐνητήρ, ὅς τοῦ νῦν ἐγκοιμήτωρ ἦδίων. — Ibid. 147 fabri ferrarii instrumenta enumerantur : τάχα δὲ καὶ μοχλίον, εἰ καὶ τοῖς τοιχωρύχοις τοῦτο προστιθέασιν οἱ κομωδοποιοί.

326.

Ἰμάτιον ἐφόρει μαλακῶν ἐρίων Σικελικῶν.
Τὸ δὲ προσκεφάλαιον, φησὶν, ἄμα σοὶ βούλομαι.

Servavit Rufinus De metris com. p. 2711, ex Iuba. Alter versus non est integer.

** 327.

Scholiasta Euripidis Orest. 224, μεταβολὴ πάντων γλυκὺ : συνυπακουστέον τὸ κακῶν κεκομώδηται δὲ ὁ στίχος. τὸ γὰρ ἐξ ὑγείας εἰς νόσον μεταβαλεῖν οὐκ ἔστιν ἡδύ. φησὶ γὰρ ὁ κομικός·

Ὁ πρῶτος εἰπὼν « μεταβολὴ πάντων γλυκὺ, » οὐχ ὑγίαινε, δέσποτ'· ἐκ μὲν γὰρ κόπου γλυκεῖ' ἀνάπαυσις, ἐξ ἀλουσίας δ' ὕδωρ, καὶ τᾶλλα δὴ τὰ τοιαῦτ'· ἐὰν δ' ἐκ πλουσίου ὦ πτωχὸς γένηται, μεταβολὴ μὲν, ἡδὺ δ' οὔ. ὅστ' οὐχὶ πάντων ἡ μεταβολὴ δὴ γλυκὺ.

V. 2 cod. οὐχ ὑγίαινε δὲ ποτε. Correxuit Porsonus.
V. 3 cod. γλυκίαι. Tum Porsonus ἐκ δ' ἀλουσίας.
V. 4 cod. καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀν δὲ ἐκ πλουσίου. Cor-

326.

Vestem gestabat mollem ex lana Sicula.

327.

Qui primus dixit, « mutatio in omnibus dulcis », sanus non erat, here : nam ex labore quidem dulcis est requies, ex illuvie aqua, et cetera quæ sunt hujus generis : verum si quis [ex divite

rexuit Porsonus, nisi quod etiam articulum ante τοιαῦτα delevit. V. 6 sic Porsonus. Codex μεταβολὴ γλυκεῖα. Meinek. coniecit : ὅστ' οὐχὶ πάντων ἔστι μεταβολὴ γλυκὺ. Est glossema, si quid video, quod fucatur his correctionibus.

328.

Idem, Schol. Orest. 163 : ἂ γὰρ μὴ δύναται γράφασθαι, ταῦτα δὲ ἑτέρων προσώπων δηλοῦται, οἷόν τι καὶ παρὰ τῷ κομικῷ οἰκέτῳ στενάξαντος ἑτεροῦ φησιν Ἀκούεις, ὡς στένει;

329.

Idem, Schol. Troad. 122 : ὦ νῆες ἐπὶ αὐλοῖς καὶ παιᾶνι τὴν Τροίαν προσορμισάμεναι. παρ' ὅσον αὐλοῦσιν· αὐλοὺς ἔχοντες.....

Ἄλλ', Ἡράκλεις, αὐλεῖ τις!

Sic Mein.; cod. Ἡρακλῆς.

** 330.

Καὶ γὰρ μετὰ Κάλλα γέγονα, καὶ μετ' Αἰχμιά,
καὶ μετὰ Μενούτα, καὶ μετὰ Παρδίκκα πάλιν,
καὶ καὶ γε, μὰ Δία, τρίτον ἔτος μετὰ Κινησία.

Servavit scholiasta Hermogenis in Rhett. Walz. vol. 5, p. 485. Vide Menandrum in Mισσομένηφ, pag. 34 ed. Paris, ubi habes varietatem et latina.

331.

Schol. Aristoph. Eq. 819, ἐγκρυπιάζων : ἐμφωλεύων. καὶ ἀποκρύπτων. ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν,

Ἐλάνθανές με βραδουργῶν περὶ πόλιν.

Sic Meinek. pro περὶ τὴν πόλιν.

** 332.

Idem ad Ran. 272 : Καλλίστρατος, ὅτι τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς, καὶ οὐχὶ τὸ ναῦλον, εἰώθασιν λέγειν. ... καὶ ἔστι παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἡ ναῦλος,

Ἡ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεῶς ὀφείλεται.

333.

Idem ad Nub. 145 : τοῦτον τὸν χρησμὸν (Delphicum responsum dicit de Socratis sapientia,

5 fiat pauper, mutatio quidem est, minime vero [res dulcis:

non omnium igitur sane mutatio est dulcis.

329.

At, here! tibi canit aliquis.

331.

Latebas me negligenter agens circa urbem

332.

Navis portorium nobis debetur

** 337.

duobus trimetris iambicis inclusum) Ἀπολλώνιος ὁ Μόλων ἐφεῦσθαί φησιν· τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμούς ἐξαμέτρους εἶναι. καὶ ἔστι δὲ παρὰ κομικῷ τινι,

Εἰ συγκεχωρῶσθαι τοῖς νεκροῖς δύνησεται.

Vulgo τῇ συγκεχωρῶσθαι τῷ χρησμῷ δύναται, quod emendavit Toupius, coll. Diogene Laert. 7, 2 : χρηστηριαζομένου αὐτοῦ (Ζήνοιος) τί πράττων ἀρίστα βιώσεται, ἀποκρίνασθαι τὸν θεόν, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς. Quibus Suidas s. v. Συγχρωτίζεσθαι addit : ὅ ἐστι τοῖς βιβλίοις τῶν ἀρχαίων· (ἄλλως hic addendum) τουτέστι μελέτην ἀσκεῖν.

334.

Scholiasta Pindari Pyth. 2, 125 : οἱ Φοῖνικες παλιγκάπηλοι καὶ Σοροκλῆς... καὶ ὁ κομικός

— Εὐθύς δὲ Φοῖνιξ γίγνομαι·

τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω.

335. a.

Scholiasta Ven. Iiad. B. 424 : Ἀρίσταρχος τὰ κνίσση οὐδετέρως ἀκούει... καὶ ἔστιν ἐν τῇ κομωδίᾳ τὸ ἐνικόν

Τὸ κνίσος ὁπτῶν ὀλλύεις τοὺς γείτονας.

335. b.

Idem ad Iiad. N. 291 : καὶ ὁ Λυσίας τὸν Ἰφικράτην ποιεῖ λέγοντα· « τραύματα ἔχων, οὐκ ἄλλων ἐπ' ἐμὲ ἐργομένων, ἀλλ' αὐτὸς ἐπίων. » ἀνδρογύνης καὶ ἐτ' ὀλίγα τραύματα ἐξόπισθεν ἔχων, τῆς δειλίας σημεῖα, καὶ οὐχὶ τοῦ θράσους. « Comici vel tragici poetae hic versus late, indicavi Curis crit. p. 34. Prius si verum est, possis

Ἀνδρογύνης ὀλίγα τραύματ' ἐξόπισθ' ἔχων
τῆς δειλίας σημεῖα κούχι τοῦ θράσους. » M.

336.

Scholiasta Soph. Aj. 257 : οὐκέτι κατέχει αὐτὸν ἡ μακία, ἀλλὰ λήγει, ὡς ὄξυς νότος ταχέως λήγει... οἷόν ἐστι καὶ ἐν τῇ κομωδίᾳ

Ἄλλ' ἔπεσε ταχέως· δειλινὸς γὰρ ἤρξατο.

Transcripsit Suidas s. v. Στεροπή.

333.

Si concolor fieri poterit mortuis.

334.

Extemplo autem Phœnix fio : altera quidem manu do, sed altera sumo.

335. a.

Omentum assans perdis (odore) vicinos.

335. b.

Mollis homo, paucis vulneribus a tergo,

Scholiasta Aeschinis C. Tim. § 64, 2 : κεκομωδηται ὁ Ἀριστοφῶν, ὡς ὑπερ Χάρητος μισθοῦ λέγων, καὶ ὡς παρανόμων γραφὴν πεφευγὸς, καὶ ὡς στρατηγὴς ἐν Κέφῳ καὶ διὰ φιλοχρηματίαν πολλὰ κατὰ ἐργασάμενος τοὺς ἐνοικοῦντας, ἐφ' ᾧ γραφεὶς ὑπὸ Ὑπερίδου παρανόμων ἐάλω. φησὶ δ' αὐτὸν Ὑπερίδης καὶ Ἀρδῆττον ἐπικληθῆναι διὰ τὸ πολλάκις αὐτοῖσι ἐπιωρηκέναι. « Aristophontem dicit Azeniensem, de quo vide Ruhukeni Hist. crit. orat. p. 46. » Mein.

** 338. a.

Scholiasta Aristidis ed. Fromm. p. 169 : ἔχομεν παρὰ τοῖς κομικοῖς, ὅτι τινὰ τῶν ἐκτεθέντων παιδῶν ἀπὸ τινῶν σημείων ἐν αὐτοῖς ὄντων ἀνεγνωρίζοντο.

* 338. b.

Scriptor de Comœdia p. xvi : τέταρτον (comicae dictionis genus) κατὰ παρωνυμίαν, ὅταν τῷ κυρίῳ ἐξωθέν τι ἄπτηται, ὡς τὸ Μώμαξ καλοῦμαι Μί-δασ... ἕκτον κατὰ ἐξαλλαγὴν, ὡς τὸ Ἔ Β δ ε ὕ δέ σ π ο τ α, ἀντὶ τοῦ ὧ Ζεῦ. Pro μώμαξ cod. Par. μίμαξ, Laur. μωξ. Suspiciabatur Meinek. Μῶμαξ vel Μίμαξ καλοῦμαι Μειδίας, H. Jacobi καλοῦμαι καὶ Μίδας.

** 339.

Sextus Emp. 9, 186 : εἰ δὲ ὁ ἑλεὸς θεός ἐστι, καὶ ὁ φόβος ἀμορφότατος μὲν τὴν ὄψιν· εἰμὶ γὰρ Φόβος κατ. Meinek. s. v.

Ἀμορφότατος τὴν ὄψιν εἰμὶ γὰρ Φόβος,

πάντων ἐλάχιστον τοῦ καλοῦ μετέχων θεός.

« Libri pro μὲν habent γὰρ, quod expunxi et verba ἀμορφότατος τὴν ὄψιν cum poetae verbis conjunxi. Fortasse tamen distinguendum, Ἀμορφότατος τὴν ὄψιν· εἰμὶ γὰρ etc. Locus ex prologo comœdiae derivatus est. Cf. ad Menandr. ed. maj. p. 284. »

340.

Idem, 11, 121 : ὁ τὸν πλοῦτον ἀγαθὸν εἶναι ὑπείληφός ὀφείλει... ἐκάστοτε πρὸς ἑαυτὸν τὸ κομικὸν ἀναμελετᾶν παράγγελμα,

Κέρδαιν' ἐταῖρε καὶ θέρους καὶ χειμῶνος.

α Versum ex Eupolidis Baptis derivatum credam,

ignaviae signis, non audaciae.

336.

Sed cecidit (ventus) subito : vespere enim cœpit.

339.

Deformissimus enim aspectu sum Metus, omnium minime particeps venusti deus.

340.

Lucrifac et hieme et aestate.

qua in fabula certas ob causas Hipponacteis iambis usus est. Nisi forte Sextus, qui toties in scriptorum, quos citat, nominibus erravit, hic comico poetae attribuit, quæ sunt iambographi. » *Mein.* Ordo verborum turbatus fuit, nihil amplius. Scribo

Κέρδαινε καὶ χειμῶνος, ἑταίρε, καὶ θέρους.

341.

Stephanus Byz. v. Βοιωτία, p. 229 : καὶ Βοιωτίας, καὶ Βοιωτίδων, ἐκ Βοιωτίας. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνέων (572) « Ὁ χαῖρε κολλικόφαγε Βοιωτίδων. » καὶ βῆμα

Βοιωτιάζειν ἔμαθες.

« Videtur Aristophanis esse. » *M.*

342.

Idem, v. Τάρταρος, p. 696 : ὁ οἰκῆτωρ Ταρτάρως, καὶ διὰ τῆς εἰς διφθόγγου παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Εὐρυσθεῖ σατυρικῷ καὶ Ταρταρίτης τὸ κωμικόν.

** 343. a. b.

Stobæus Flor. 29, 26.

Ἄπαντα τὰ καλὰ τοῦ πονοῦντος γίνονται.

Ἄπανθ' ὁ τοῦ ζητοῦντος εὐρίσκει πόνος.

« Alter fortasse tragici poetae versus. In eo πόνος pro πόθος Valckenarii est emendatio. » *Mein.*

** 344.

Idem, ib. 55, 7.

Οὐκ, ἂν τις εἶπῃ πολλὰ, θαυμασθήσεται, ὁ μικρὰ δ' εἰπὼν μᾶλλον, ἂν ἡ χρήσιμα.

345.

Idem, ib. 36, 5.

Ληρεῖς, ἐν οὐ δέοντι καιρῷ φιλοσοφῶν.

** 346.

Ib. 68, 26, cum lemmate Θεοδέκτου.

Παραπλήσιον πρᾶγμ' ἐστὶ γῆρας καὶ γάμος.

343. a.

Omnia præclara operam danti eveniunt.

343. b.

Omnia quærentis invenit labor.

344.

Non, si quis multa dicit, (homines) admirabuntur; sed potius, si pauca, modo sint utilia.

345.

Nugaris, non opportuno tempore philosophans.

346.

Similis res senectus est nuptiis: utrumque enim appetimus:

τυχεῖν γὰρ αὐτῶν ἀμφοτέρων σπουδάζομεν ὅταν δὲ τύχωμεν, ὑστερον λυπούμεθα.

« Tragici non esse, apertum est. Fortasse Θεογένητου legendum, cujus fragmenta supra retulimus. » *Mein.*

** 347.

Ib. 84, 2, ubi male Euripidi tribuitur

— Τὸν τῆ φύσει

οἰκεῖον οὐδεὶς καιρὸς ἀλλότριον ποιεῖ.

** 348.

Ib. 68, 22, cum lemmate Χαϊρήμονος.

Γυναῖκα θάπτειν κρείττον ἐστὶν ἢ γαμεῖν.

Φιλῆμονος conjicit Meinek., conferens Monost. 95

349.

Ib. 69, 1, ubi Theodectæ tribuitur.

Ὅταν γὰρ ἄλοχον εἰς δόμους ἄγῃ πόσις, οὐχ, ὡς δοκεῖ, γυναῖκα λαμβάνει μόνον, ὁμοῦ δὲ τῆδ' ἔ' εἰσκομίζεται λαβῶν καὶ δαίμον', ἥτοι χρηστὸν, ἢ τούναντιον.

« Vide ad fragm. 346. Non repugnabo tamen, si quis hoc loco Theodectæ nomen tuebitur. » *Mein.* V. 3 libri τῆδ' ἔ' εἰσκομίζεται.

** 350.

Ib. 7, cum lemmate κωμικοῦ ποιητοῦ.

Ἐγὼ γεωργῶ τὸν ἀγρὸν, οὐχ ὅπως τρέφῃ αὐτὸς με, παρ' ἐμοῦ δ' ἵνα τροφὴν προσλαμβάνῃ.

σκάπτω γὰρ αὐτὸς ἐπιμελῶς, σπείρω τ' αἰεὶ καὶ πάντα ποιῶ πρὸς τὸ δοῦναι καὶ λαβεῖν. 5 ὁ δὲ λαμβάνει μὲν, ἀποδίδωσι δ' οὐδὲ ἔν. —

Ἀποστερητὴν ἔλαθεν ἀγοράσας ἀγρὸν. Ἐσπεῖρα μὲν κριθῶν μεδίμνους εἴκοσι.

et, si contigerint, afflictamur.

347.

— Natura

familiarē nullum tempus alienat.

348.

Melius est uxorem sepelire quam ducere.

349.

Sponsus enim quum sponsam introducit in domum, non modo, ut videtur, uxorem accipit, sed simul eum ea invehitur dæmon, seu bonus, seu contrarius.

ταυτόματον.

** 356.

Ibidem:

— Ἐπηρεαστικὸν γέ τι ταυτόματόν ἐστι.

** 357.

Ibid. p. 196.

Ἡ τὰ θνητῶν καὶ τὰ θεῖα πάντ' ἐπισκοποῦσ' αἰεὶ, καὶ νέμους' ἡμῶν ἐκάστῳ τὴν κατ' ἀξίαν μερίδα. τύχης

« Versu 1 legebatur ἐπισκοποῦσα sine αἰεὶ, quod addidit, si recte meminimus, Jacobsius. Fortasse tragici poetae fragmentum est. » *Mein.*

** 358.

Ibid. p. 229.

Ὁ πολλὸς χρόνος πάντ' ἐξελέγγει, Νικοφῶν. Sic Meinek. pro Νικόφρων.

** 359.

Stobæi Appendix Flor. p. 10, 17, cum lemmate Εὐριπίδου.

Πᾶς ὁ καθ' ἑαυτὸν τεχνολογῶν θαυμάζεται, διακρινόμενος δὲ πρὸς ἑτέρους ἐλέγχεται ὑποβολιμαίαν σύνεσιν ἠμφισπόμενος.

Comici poetae esse vidit Gaisfordius.

360.

Strabo, 8, p. 388 : νυνὶ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Μεγαλόπολις τὸ τοῦ κωμικοῦ πέπονθε καὶ

Ἐρημία μεγάλη ἔστιν ἡ μεγάλη πόλις.

356.

— Noxium quiddam

est fors.

357.

Quæ mortalium et deorum rebus omnibus præest et nostram cuique pro merito tribuit fortunam partem.

358.

Longum tempus omnia explorat, Nicophon.

359.

Quicumque per se ipse artem tractat, eum admised cum aliis comparatus suppositicio [rantur; præditus esse intellectu arguitur.

360.

Magnum desertum est magna urbs (Megalopolis).

τούτων ἀπέδωκεν οὐδ' ὄλους τρισκαίδεκα, οἱ δ' ἔπτ' ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσάν μοι δοκῶ.

10 τὸ τῶν γυναικῶν σῆμα διατηρεῖ μόνον.

β. Ὀνησιφόρα γένοιτο. α. Τοῦτο γίνεταί· ὁ γὰρ φέρει νῦν οὗτος, εἰς ὄνος φέρει.

Philemoni tribuebant, ubi vide latina et varietatem, p. 119 ed. Par. Recte Meinek. a sexto versu novum fragmentum incipit. Versum 9 recte explicat Dobræus Adv. 2, p. 289 : reliqui septem modii, instar septem ducum istorum, illuc iverunt nunquam redituri.

** 351.

Stob. Flor. 115, 12 :

Τηρεῖν μὲν ἑτέρους οἱ γέροντες δυνάμεθα ἡμεῖς, ἀπολαύειν δ' ὧν ἔχουσιν, οἱ νέοι.

V. 2 ἀπολαύειν Scaliger. Libri δ' ἀπολαβεῖν.

** 352.

D. 95, 7.

Ἐρημός ἐστ' ἄνθρωπος ἠπορημένος.

** 353.

Ib. 114, 4.

Μηδέποτε πείραν τοῖς θεοῖς εὐχῶν λαβεῖν, Φαίδιμε, τοιοῦτου μηδένης, μηδ' εἰδέναι, ὡς ἐστὶν ἑτέρῳ βᾶδιον παρανέσαι.

Cohæret vulgo cum Euripidis loco, a quo recte separavit Grotius.

** 354. 355.

Stob. Eclog. phys. 1, p. 194.

— Ἄπανθ' ὄρω

ἅμα τῆ τύχῃ βέοντα, μεταπίπτοντά τε. — Ἄλλ' ἐστὶν εὐστοχόν τι βουλευτήριον

351.

Asservare quidem alios possumus nos senes; sed iis, quæ habent, frui possunt juvenes.

352.

Desertus est homo inopiosus.

353.

Nunquam ora deos, Phædime, ut horum ullum experiaris, et scias facile esse alium adhortari.

354.

— Omnia video cum fortuna fluere et recidere.

455.

At sagax quoddam consilium est fors.

« Ubi in versu ἡ Μεγαλόπολις, sed recte legitur ap. eumd. 16, p. 738, item ap. Eust. p. 302, 15. Respici videtur illud tempus, quo Megalopoli a Cleomene devastata et direpta incolæ urbis antea florentissimæ Messenam sese receperant. Vid. præter alios Polybium 2, 55. Itaque versum illum ex fabula post ol. 138 (ante Chr. nat. 227-334) commissa petitum esse efficitur. » *Mein.*

** 361.

Suetonius, V. Aug. c. 99: *amicos admissos percunctatus* (Augustus), *ecquid iis videretur mimum vitæ commode transegisse? adjecit et clausulam,*

— Εἰ δὲ πᾶν ἔχει καλῶς, τῷ παιγνίῳ
δότε κρότον, καὶ πάντες ὑμεῖς μετὰ χαρᾶς
κτυπήσατε.

Primum versum, in Turnebi codd. et libro *Memm.* servatum, ita supplebat Meinek.: εἰ δὲ πᾶν ἔχειν καλῶς ὑμῖν δοκεῖ, τῷ παιγνίῳ.

362.

Tryphon qui dicitur in Museo crit. Cantabr. 1, p. 48: ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ εὐρήματος τὸν εὐρόντα (λέγομεν), οἶον

Οἶνος μ' ἔπεισε, δαυμόνων ὑπέρτατος.

Adolescentuli verba, delictum aliquod suum ebrietate excusantis. Cujus rei alia exempla ex nova comœdia attulit Meinek., etiam a tragœdia non fuisse alienam hanc excusationem demonstrans. Ut comicine an tragici poetæ sit versus in incerto ponendum sit. Idem vir doctus memorat latini poetæ incerti versum, in quo græcus expressus est:

Persuasit animo vinum, deus qui multo est
maximus

apud Festum, v. Metonymia.

* 363.

Suidas, Ἀπέφθου χρυσίου: τουτέστι τοῦ πολλὰκις ἐψηθέντος, ὥστε γενέσθαι ὄθρυζον.

Χρυσὶ ἂν ἀπεφθα τοῖς Παταικοῖς ἐμπερῆ.

Vulgo χρυσὶ ἀπεφθα τε τοῖς Π. ἐ. Cod. A χρυσίαις ἀπαιφθα, C χρυσίαις ἀπεφθα, uterque omittens τε. Bernhardyus irrideri a poeta putat aureos Atticos,

361.

— Quodsi omnia bene habent, ludo
applaudite, et omnes vos cum gaudio strepitate!

362.

Vinum mihi persuasit, dæmonum summus.

364.

Defuneti sumus morbo multum cacante.

ex varia materia sub Antigenis magistratu conflatos, tamque pravo commate percussos, ut monstrosam quasi spinturnicii formam referre viderentur, coll. Aristoph. Ran. 732 et Bœckhio OEcon. att. 1, p. 24.

* 364.

Suidas, Ἀπὸλλάγησαν: ἐτελεύτησαν, ἢ τινος ἀπεστερήθησαν.

Ἀπὸλλάγημεν πολυγέσου νοσήματος.

Pro νοσήματος duo libri πάθους, unde Schæferus ad Dionys. C. V. p. 203 παθήματος, non improbante Bernhardy.

365.

Suidas, Ἀσπάζεσθαι: αἰτιατικῆ.... καὶ ἀσπάζόμεσθα, σὺν τῷ σ.

Ἀσπάζόμεσθ' ἐρετμῖα καὶ σακαλιμίδια.

Cod. ἐρετμᾶ, Mein. ἐρετμῖα, aptius versiculo, ne producenda sit media syllaba vocis ἐρετμᾶ.

366.

Suidas, Ἐπεισπέπαικεν: εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθεν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (805). καὶ αὖθις

— Μυκονίων δίκην

ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια.

Eadem habet Suidas s. v. Μυκόνιος γείτων. « Hoc loco utitur Athen. 1, p. 7, F: καὶ περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχιδος ὁ Πάριος ποιητῆς, ὡς ἀκλήτου ἐπαισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην. Ipsius enim Archilochi de Pericle verba paulo inferius apposuit. » *Mein.*

367.

Suidas, v. Καλλισθένης: φέρεται λόγος, ὡς ὁ Καλλισθένης ὑπὸ φθειρῶν υπερβλύσεως καὶ ἐκθράσεως τὸν βίον καταστρέφει. καὶ μαρτυρεῖ ὁ ἴαμβος οὗτος,

Καὶ φθειριῶσαν, ὡς ὁ πρὶν Καλλισθένης,

περὶ τῆς ἰατρικῆς τέχνης, ὡς ἠμέλητο πάνυ. Callisthenem dicit Olynthium, Aristotelis discipulum, cujus nota est historia ex Plutarcho, Arriano, aliis. Comici poetæ num sit versus, mihi valde incertum videtur. » *Mein.*

365.

Salutamus remulos et scalmulos.

366.

— Myconiorum modo

irrupit in convivia.

367.

Et pediculis arrosam, ut olim Callisthenem

368.

Suidas, v. Μαρίλη: ἀμαυρὸν πῦρ. ὁ γνοῦς, καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων.

— Χαλκεὺς οἶά τις

γέμων καπνοῦ τε, καὶ μαρίλης.

Versu 2 τε addidit Mein.

** 369.

Idem:

Μὴ πολλάκις * πρὸς τὸν αὐτὸν δεῖ λίθον

πᾶσιεν, ἔχοντα καιρὸν ὁμολογούμενον.

Versu 1 δεῖ addidit Mein., post πολλάκις excidisse γὰρ putans. Verosimilius τι, quod haustum putes a sequente, in aliqua re, ut Thuc. 1, 89, Soph. Antig. 487.

* 370.

Zenobius, 1, 66, Ἄλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμόν σε βουλεύειν: στί μὴ γρηῃ ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασι βουλεύεσθαι παρ' ἑσόν καὶ οἱ τὰ ἱερῆα προσάγοντες πρὸ τοῦ καλλιερεῖσθαι βουλεύονται. Meinek.: « Diogen. 2, 14 pro παρὰ habet παρὶ. In Bodlej. 94 locus ita scribitur: ἀλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμόν τὰς ἐπινοίας. In Coisl. 16 præterea βαστάζειν βωμόν additur, unde jam perfectus emergit tetrameter anapesticus, antiquæ comœdiæ poeta dignissimus:

Ἄλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμόν βαστάζειν
τὰς ἐπινοίας. »

371.

Idem, 1, 93, Ἄν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίχηται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσσασον: ἂν μὴ φανερώς δύνῃ βλάψαι, πανουργίᾳ χρῆσαι. Probabiliter tetrametrum iambicum restituit Mein.

Ἄν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίχητ', ἀλωπεκῆν πρόσσασον.

372.

Id. 3, 51, Εἷς ἀνὴρ, οὐ δεῖς ἀνὴρ: παρόσον ὑπὸ ἐνὸς οὐδὲν κατορθοῦται. « A comico usurpatum esse alicubi indicari memini. Simile huic proverbio quod servavit Hesychius, Ἐνουδέν: ἐπὶ τοῦ πολλοῦ λέγεται, quæ ita corrigo Ἐν οὐδέν: ἐπὶ τοῦ ὀλίγου λέγεται. » *Mein.*

368.

— Ut faber aliquis ferrarius,
plenus fumi ac pulveris carbonum.

369.

Non sæpius allidi ad eundem lapidem
oportet, si tempus concessum est.

370.

Sed non ad aram ferre decet cogitationes.

371.

Si leonina pellis non sufficit, indue vulpinam.

* 373.

Idem, ibid. 77:

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλῆς πολεμαρχεῖ.
ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ περιπέτειάν τινα τιμῆς ἀξιουμένων. De Androcle cf. Epphantidem fragm. inc. 3, Cratinum Seriph. 2, et inc. fab. fragm. 22. Suspicabar κᾶν et πολεμαρχοῖ. Sed rectius fortasse apud Macarium Walzii ad Arsen. p. 229 legitur διχοστασίησι. » *Mein.*

* 374.

Idem, 4, 17:

Ἦτοι τέθνηκεν, ἢ διδάσκει γράμματα.

τῶν μετὰ Νικίου στρατευσαμένων εἰς Σικελίαν οἱ μὲν ἀπώλοντο, οἱ δὲ ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι καὶ τοὺς τῶν Σικελιωτῶν παῖδας ἐδίδασκον γράμματα. Mein.: « Veri simile est, hæc ex comœdia petita est brevi post Siciliensem cladem in scenam commissa. »

375.

Idem, 3, 54:

Εἰ μὴ δύναιο βοῦν, ἔλαυν' ὄνον.

ἐπὶ τῶν ὁ κατὰ δύναμιν ἔχουσιν πράττειν παρεγγυμένων. Coisl. 129 ἔλαυε δ' ὄνον. Mein. inter βοῦν et ἔλαυν' addendum putat ἔλᾶν.

376.

Idem, ib. 99.

Ἐκκέκοσθ' ἡ μουσική.

φασὶν εἶναι, τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσαι χρωμένων, οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαρστρίας καὶ ὄρχηστρίας ἐπεισήγαγον.

* 377.

Idem, 4, 59, Κορυδέως εἰδεχθέστερος: οὗτος ὁ Κορυδέως ἐπὶ δυσμορφίᾳ ἐκωιμῶδετο, καὶ παῖδες αὐτοῦ, ὡν ἓνα Ἀρχέστρατόν φασιν. Hesychius, Κορυδέως: ὄνομα κύριον. Οὗτος ἐκωιμῶδετο ἐπὶ δυσμορφίᾳ, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ.

* 378.

Diogenianus, 3, 13.

Ἄτὰρ ἐκ καθαρῶν ἀχύρων σῖτον τετρώγηκας.

373.

In seditione vel Androcles polemarchus est.

374.

Aut obiit, aut litteras docet.

375.

Si bovem agere non potes, age asinum,

376.

Exstincta est musica.

378.

Sed ex meris stipulis messem fecisti.

ἐπὶ τῶν μηδένος ἀγαθοῦ μεταλαγχανόντων. Sic Meinek.; libri τετρ. σίτον.

379.

Diog., ib. 89.

Γέροντι μηδὲν μηδέποτε χρηστὸν ποιεῖν.

παραίνει μηδένα ἀκαίριος εὐεργετῆν. Libri μηδέποτε μηδέν. Transposuit Mein. Idem comparat cantiuunculam popularem:

Μήποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα, μηδὲ παῖδα βάσκανον,
μηδὲ σαφιλῆ γέροντα, μηδὲ γείτονος κύνα,
μη κυβερνήτην φίλυπον, μη λάλον κωπηλάτην.

** 380.

Idem, 5, 31:

Ἴππος με φέρει, βασιλεύς με τρέφει.

Κορραῖόν τινα φασιν, ὑπὸ Φιλίππου στρατευόμενον ἱππέα, τῆς μητρὸς δεομένης αἰτήσασθαι ἄρσιν τῆς στρατείας, εἰπεῖν τοῦτο. « Si recte haec ex comedia derivata esse conieci, ad mediam comœdiam referenda fuerit. Expressit Horatius Epist. 1, 7, 20: equus ut me portet, alar rex. » Mein.

381.

Idem, 6, 57:

Μηδέποτε μηδεὶς γένοιτο Μεγαρέων σοφώ-
τερος.

ἐπὶ τοῦ ἀναισθήτου. χαριεντιζόμενοι δὲ τοῦτο ἔλεγον. Libri Μεγαρέων γένοιτο, quae transposuit Meinek., quem vide Hist. crit. Com. p. 20 seq.

382.

Appendix proverb. Goetting. 2, 47:

Ἐκ τῆς αὐτῆς ψιάθου γεγονώς.
ἐπὶ τῶν παραπλησίων καὶ ὁμοίων.

383.

Eadem, 4, 11, Ὁβολὸν εὖρε Παρνύτης: Καλλίστρατος Ἀθήνησι πολιτευσάμενος, ἐπικαλούμενος Παρνύτης, μισθὸν ἔταξε τοῖς δικασταῖς καὶ τοῖς ἐκκλησιασταῖς: ἔθεν σκωπτόντων αὐτὸν τῶν κωμικῶν εἰς παροιμίαν ἦλθε τὸ γελοῖον. « Nihili est illud Παρνύτης, pro quo Erasmus Adag. 2, 7, 50, exhibet Παρνότης. Ad verum ducere videtur Hesychius,

379.

Seni nunquam ulla in re benefacite.

380.

Equus me vehit, rex me alit.

381.

Ne quis unquam sapientior fiat quam Megarenses.

Παρνόπη: Καλλίστρατος Ἀθηναῖος. Fortasse igitur Παρνοπίς legendum, quod femininum esse potest nominis πάρνοψ. Lobeck. Pathol. p. 387 corrigat Παρνόπης. » Mein.

** 384.

Themistius, Or. 21, p. 262, C: οἷα δὲ λέγει ὁ μάγειρος ὁ κωμωδῖκος, οὐδὲ ἕκείνα πάνυ ἐλυσιτέλει πυθνανομένη, ἀλλ' ἐπέτριβε τοὺς δαιτυμόνας, ἐξαλλάττων τὰ ἡδύσματα. ἀλλ' οὐκ ἐνταῦθα Καρίωνος τὸ κακόν, τὸ μέγα, στιμοχθηρὰ ἢ τέχνη αὐτοῦ καὶ ἀλλόκοτος, ἀλλ' ὅτι πονηρὸν ἀνθρώπιον ἦν καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ ἔργῳ εἰς τὰς οἰκίας παρερχόμενον, ἀλλ' ἵνα καλήσῃ, καὶ ψιθυρίσῃ, καὶ διαβάλλῃ, καὶ ἐξενέγκῃ, καὶ οὐχ ὅσα μάγειρον εἰκὸς μαστιγίαν, ὅς δικαίως ἐκρέματο, ἀν οὕτω τύχῃ, διὰ τὴν χρηστὴν φιλομάθειαν, ἐν τῇ σπυρίδι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπόρητα τῆς οἰκίας, οὐδ' ὅσα ἀκήκοε μόνον, ἀλλὰ πολλὰ ἢ προσθήκῃ, καὶ ἢ τῶν κακῶν ἐποικοδόμησις. ἀλλ', ὡς μοχθηρὸν καὶ ἀπόπληκτε Καρίων, ἀκήκοας, ὅτι ὁ δεινὰ λιθωνοτοῖς τοῖς θεοῖς ἔθυσεν: λέγε οὖν ὅτι λιθωνοτοῦ. μόνον γὰρ τοῦτο ἀκήκοας: καὶ μὴ, ὅτι παμμέλανας ταύρους, μηδὲ, ὅτι κριτοὺς ἐκτομίας. οὐ δὲ καὶ εἰδωλα καταλέγεις, ὅσα ἐκίνησε τὸν Πλούτωνα, γοητεύσας: ἐπειτα, ἀν μὲν ἀγαθὸν πύθη, στεγανὸς εἶ καὶ Ἄρεσπαγίτου σιωπηλότερος: ἐὰν δὲ τις κακοῦ ἐπιλάβῃ, Ἰλιάδα ἐξ αὐτοῦ ποιεῖς καὶ Ὀδύσειαν, πολλὰ οὐτ' αὐτὸς ἀκούσας, οὐτε παρακούσας, ἀλλ' αὐτὸς τεκῶν, καὶ αὐτὸς ὑφῆνας. In his quod importunus iste coquus κριτοὺς ἐκτομίας commemorasse dicitur, haud incommode admoveas Antiphanis Cycl. 2, 3: αἰεὶ οὐρανία, κριὸς τομίας, κάπρος ἐκτομίας. Postrema verba ita leniter immutata, αὐτὸς τε τεκῶν καὶ ὑφῆνας, fortasse ipsa etiam ex poeta aliquo assumpta sunt. » Mein.

* 385.

Hesychius, Περισταθόν: τὸν ὑποκρινόμενον τὸν Περσέα ὡς πτωχὸν καὶ φησίμορφον. ψιάθιον, ἐν ᾧ περιειλοῦσι τὰς ἰσθάδας. « Apertum est risisse poetam histrionis, qui Persei partes acitaverat, paupertatem et macilentiam. Pro φησίμορφον enim legendum φησίμορφον. Sed περισταθὸν expedire non licuit. Ante ψιάθιον incipere videtur novus articulus. Quae si vera est conjectura, vox glossematica exciderit necesse est. » Mein.

* 386.

Idem, Σπερχυλλάδην κέρραγας: ἀγανακτή-
σας ὑλακτεῖς ἄγαν. παρὰ τὸ σπέρχεσθαι.

382.

Ex eodem ortus stragulo.

383.

Obolum invenit Parnopes.

386.

Incitato vocis impetu clamasti.

387.

Etymol. M. p. 262, 13: ὡσπερ ἀπὸ τοῦ πλέον γίνεται κατὰ κράσιν τοῦ ε καὶ ο εἰς εἰ διφθογγὸν πλεῖν σταδίου λαλίστερα (Aristoph. Ran. 91) ... οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δέον γίνεται δεῖν. Δεῖν τόδε γενέσθαι.

388.

Dio Chrysost. Or. 32, p. 664: Ὁμήρου δὲ καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνούωνται αἰετὸν ὄχλον ὡς χαλεπὸν τε καὶ ἀπειθῆ καὶ πρὸς ἕβριν ἔτοιμον, τοῦ μὲν οὕτω λέγοντος,

Κινήθη δ' ἀγορῆ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης, κτλ. ἔτερου δὲ πάλιν αὖ

— Δῆμος ἄστατον κακὸν

καὶ θαλάττη πᾶνθ' ὁμοῖον ὑπ' ἀνέμου ῥιπί-
ζεται.καὶ γαλήνης ἦν τύχη, πρὸς πνεῦμα βραχὺ κο-
ρύσσεται.κᾶν τις αἰτία γένηται, τὸν πολίτην κατέ-
πιεν.

Versu 2 libri θαλάσση. V. 3 libri γαλήνης ἐντ' ἡχῶν, nonnulli ἐντεῖχῳ vel ἐντ' ἡχῶν. Quod dedimus, scripsit Kayserus. Deinde πρὸς πνεῦμα Reiskius pro πᾶν πν. V. 4 libri κῆν.

389.

Etymol. M. p. 372, 24: ὑπερείδω, ἐξ οὗ καὶ τὸ
— Ὑπερείδοντα τοὺς νεανίας.

Sic Meinek. pro ὑπερείδοντα

390.

Grammaticus in Grameri Anecd. Paris. 4, p. 186, 16, Νεοπένης: ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ὁ νεοστὶ πενῶν. Meinek. malit νεοπένης, ob Phrynichi glossam p. 52, 18 Bekk., Νεόπλουτος: τὸ δὲ νεοπένης σπάνιον.

391.

Etymol. M. p. 183, 25: Ἀψίνθιον, εἶδος βοτάνης

387.

Oportere hoc fieri.

388.

— Populus, instabile malum
et mari per omnia simile, a vento jactatur:
et si forte tranquillus est, levi aura spirante assur-
[git;

et si qua causa emergit, civem cito devorat.

389.

— Animos addentem juvenibus.

392.

— Non unquam (vero) me prodidit.

πικρᾶς, ὡς καὶ τὸ ἀβρότονον. ἔνιοι δὲ τῶν κωμικῶν ἀπὶ ἴνθιον καλοῦσιν. Cf. Etym. Gud. p. 102, 7.

* 392.

Phrynichus Bekk. p. 53, 2: εὐρίσκομεν δὲ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τὸ οὐδέποτε καὶ ἐπὶ παρωχημένου χρόνου,

Οὐδέποτε (δὲ) προδεδωκέ με.

Particulam inseruit Mein.

393.

Hesychius, Ὑν τετραστίαν κατεαγὲν Σαλαμίνιος. Sic codex. Coniunctis Sopingii et Nauckii conjecturis probabiliter Meinek.,

Τεραστίαν ὕν κατέφαγεν Σαλαμίνιος.

394.

Plutarch. De princ. philos. p. 777, C: τὸ δὲ λέγειν ὅτι δύο λόγοι εἰσίν... ἑωλὸν ἔστι, καὶ ὑποπίπτει τῷ

Τοῦτὶ μὲν ἦδειν πρὶν Θεόγγιν γεγονέναι.

395.

Idem, Sympos. p. 668, B: ὁ δὲ τὸ στιχίδιον τοῦτο ποιήσας,

Πρὸς κάππαριν ζῆς, δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν,
τί ποτε βούλεται;

396.

Idem, De amore prol. p. 495, A: θαυμάζεται γὰρ ἐν τοῖς θεάτροις ὁ εἰπὼν

Μισθοῦ γὰρ ἀνθρώπων τις ἀνθρώπων φιλεῖ,

κατ' Ἐπίκουρον· ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν, ἢ μήτηρ τὸ τέκνον, οἱ παῖδες τοὺς τεκόντας. Recte suspicatur Meinek. esse Menandri.

397.

Idem, Vit. Pomp. c. 53: ἐπεὶ δὲ ἀνεῖλεν ἡ τύχη τὸν ἔφεδρον τοῦ ἀγῶνος, εὐθὺς ἦν εἰπεῖν τὸ κωμικόν, ὡς

— Ἄτερος πρὸς τὸν ἔτερον
ὑπαλείφεται τῷ χεῖρέ θ' ὑποκυνιέται.

393.

Monstrosam suem devoravit Salaminius.

394.

Haec quidem noveram, autequam Theognis esset
[natus.

395.

Ad capparin vivis, quum possis ad anthiam.

396.

Nam pro mercede hominum non unus hominem amat.

397.

— Alter adversus alterum
manus sibi ungit et pulverem jactat.

* 398.

Plut., Vit. Përiclis c. 16 : τὴν δύναμιν αὐτοῦ... κακοήθως παρεμφαίνουσιν οἱ κωμικοί, Πεισιστράτιδας μὲν νέους τοὺς περὶ αὐτὸν ἐταίρους καλοῦντες, αὐτὸν δ' ἀπομόσαι μὴ τυραννήσειν κελεύοντες, ὡς ἀσυμμέτρου πρὸς δημοκρατίαν καὶ βαρυτέρας περὶ αὐτὸν οὔσης ὑπεροχῆς.

399.

Antholog. Pal. 11, 440, cum lemm. Πιττακοῦ, in quo comici poetae nomen, velut Φολίσκου, latere vidit Meinekius.

Μεγαρεῖς δὲ φεύγε πάντας· εἰσι γὰρ πικροί.

400.

Harpocrat. p. 27, 1, Ἄποδέκται : ἀρχὴ τις ἐστὶ παρ' Ἀθηναίους οἱ ἀποδέκται, ἧς πολλάκις μνημονεύουσιν οἱ ῥήτορες καὶ οἱ κωμικοί.

** 401.

Photius, Lex. p. 383, 2, Παράδεισος : τὸ ἐνεστώσ. σημαίνει δὲ οἷον τὸ ἐμπεριπατεῖσθαι* τεθειμένως διὰ τὴν ἀναισθησίαν. ὁ γὰρ παράδεισος ἐπὶ τοῦ περιπάτου δένδρα καὶ ὕδατα ἔχοντος. καὶ χρῶνται συνεχῶς οἱ κωμικοὶ τιθέντες τὸν παράδεισον ἐπὶ τῶν ἀναισθητῶν. De quibus Meinek. : « Hoc dicit : nomine παράδεισος significari hominem cui propter stuporem impune insultatur. Corrigendum enim videtur σημαίνει οἷον τῶ ἐμπεριπατεῖσθαι ἐκτεθειμένον vel simili quodam modo. Nam quum παράδεισος idem sit quod περίπατος, ambulacrum, factum est ut comici poetae eo nomine uterentur de homine, cui quisvis inambularet. De hoc verbi ἐμπεριπατεῖν significatione v. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 57, B. »

** 402.

Varro, Satira 32, p. 128 ed. Oehler., ex Nonio v. Subducere : Ego unus scilicet antiquorum hominum subductis superciliis dicam, Γαμήσεις νοῦν ἔχων; Sic Meinek.; codd. ταμησιονουν ἔχων. Similes sententias alibi vidimus non raro.

403.

Pollux, 2, 108 : Γλωττογάστορας παρὰ τοῖς κωμικοῖς οἱ ἀπὸ τῆς γλώττης βιοῦντες. Sic Aristoph. Av. 1702.

404.

Idem, 3, 56 : τὸν δὲ τοιοῦτον (τὸν παρεγγεγραμ-

399.

Megarenses fuge omnes : sunt enim mordaces.

402.

— Uxoremne duces, quum sis mente sanus?

408.

Timesne loqui? adeo es vctulae alumnus?

μένον πολίτην) καὶ ὑπόξυλον ὠνόμαζον οἱ νέοι κωμικοί. καὶ ὑπόχυτον δὲ οἱ παλαιότεροι τὸν κακῶς γεγονότα, καὶ παρεμπεπολημένον, ὡς ἀπαφύλιον, τὸν φυλὴν μὴ ἔχοντα. Libri καὶ παρημολημένον, quod probat Meinek., « nisi forte, quum unus codex habeat παρεμπολημένον, scribendum sit παρεμπεπολημένον. »

405.

Idem, 5, 93 : τὰ τεθρυλημένα, ἃ δὴ παίζουσιν οἱ κωμικοί, ληκεῖν, ὄρυμάττειν, φλᾶν, σκορδοῦν. Hesychius, Δρυμάττειν :... χρῶνται καὶ ἐπὶ τοῦ συνέσης καὶ προσομιλήσεις.

406.

Idem, ibid. 97, de inauribus dicens : ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ ἐγκλαστρίδια, καὶ στροβίλια, καὶ βοτρυδία, καὶ πλάστρα, καὶ καρυάτιδες, καὶ ἱπποκάμπια, καὶ κενταυρίδες, καὶ ἐνστροφον, καὶ τρίπους. Quorum nonnulla ex Pherecratis Ἀθήροις derivata esse observat Meinek.

407.

Idem, 7, 69 : τὸ δὲ ἀκναπτον ἱμάτιον ὀρεινὸν οἱ μέσοι κωμικοί, ὡς περὶ εἰργασμένον τὸ ἐγναμμένον. « Immo ὠργασμένον », inquit Meinek., ὀρεινὸν quoque vitiosum esse annotans.

408.

Eustath. ad Hom. p. 971, 39 : Τηθαλαδοῦς καὶ σκώμμα εὐηθείας ἔχει, ὡς τῶν ὑπὸ τοιαύταις (ταῖς τηθαῖς) τεθραμμένων εἰς εὐήθειαν ἐπιιδόντων διὰ τὸ ἀνεμῆνον τῆς τροφῆς. διὸ καὶ ὁ εἰπὼν ἐρωτηματικῶς τὸ

Ὀκνεῖς λαλεῖν; οὕτω σφόδρ' εἶ τηθαλαδοῦς; ὀνειδίζων κέχρηται τῇ λέξει... οἷον γραστρεφῆ.

409.

Idem, p. 1761, 27 : λαπίζειν παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ συρίζειν, καὶ βαυβᾶν τὸ κοιμάσθαι, ὡς

— Ἡ δὲ προῦκαλεῖτό με βαυβᾶν μετ' αὐτῆς.

* 410.

Idem p. 1522, 56 : καὶ ὧτοι δὲ οἱ αὐτοὶ (οἱ εὐήθεις) ἀπὸ ὀρνέου μιμηλοῦ καὶ εὐεξαπατήτου, ὡς ἀλλαχῶς σαφῶς δηλοῦται. διὸ καὶ ἡ κωμικὴ σκώπτουσα τοὺς Ἀθηναίους,

Ὡ μόνου ὧτοι τῶν Ἑλλήνων,

409.

— Hæc vero me provocabat ut eubarem cum ipsa.

410.

O soli stulti et creduli Græcorum.

ἔφη, λοιδοροῦσα ἐκείνους ὡς βῆρον ἀπατωμένους οἷς ἀκούουσι. Athenæus 9, p. 390, F : ἀνθρωποειδῆς δὲ ἐστὶν (ὁ ὧτος) τὴν μορφήν, καὶ πάντων μιμητῆς ὅσα ἂν ἄνθρωπος ποιῇ· διόπερ καὶ τοὺς ἐξαπατωμένους βῆ- δίου ἐκ τοῦ τυχόντος οἱ κωμικοὶ ὧτους καλοῦσιν.

* 411.

Schol. Aristoph. Eq. 1304 : κεραμεὺς δὲ ὁ Ὑπερβόλος. μετὰ δὲ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Κλέωνος εὐθέως ὑπερέβαλεν ὑπὲρ τοῦ Ὑπερβόλου. Quæ sic restituit Meinek. in Hist. crit. Com. p. 190 :

Μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Κλέωνος εὐθέως (μέγ') ὑπερέβαλεν ὁ κεραμεὺς Ὑπερβόλος.

412.

Schol. Eurip. Orest. 730 :

Ὅκ ἐκείνος, ἀλλ' ἐκείνη κείνον ἐνθάδ' ἤγαγεν : κωμωδεῖται ὁ στίχος διὰ τὴν ταυτότητα.

413.

Aristot. Auscult. phys. 2, 2 : διὸ καὶ ὁ ποιητῆς γελοῖως προήχθη εἰπεῖν

Ἔχει τελευτὴν, ἥσπερ οὐνεκ' ἐγένετο.

414.

Polybius, 31, 21 : γενομένων δὲ πάντων κατὰ τὸ συνταχθῆν, λαβὼν ὁ Δημήτριος ἐπανάγω. τὸ δὲ πικτάκιον περιεῖχε τὰς γνώμας ταύτας :

Ὁ δρῶν τὰ τοῦ μέλλοντος οἴχεται φέρων.

415.

Idem, ib. :

Ἴσον φέρε νύξ, τοῖς δὲ τολμῶσιν πλέον.

416.

Idem, ib. :

Τόλμα τι, κινδύνευε, πρᾶττ', ἀποτύγγανε, ἐπίτυχε· πάντα μᾶλλον ἢ σαυτὸν πρόου.

** 417.

Plutarchus, De amico et adul. p. 54, B : οὕτως

311.

Post depositionem Cleonis statim hunc (maxime) superavit scelere figulus Hyperbolus.

413.

Habet finem, propter quem natus est.

414.

Agendo guavus cunctatori spes suas præcipit.

415.

Æque utrisque commoda fert nox, sed audentibus [majora].

416.

Aude aliquid, periclitare, age, ceptis excide,

ἄπειρος ἦν κόλακος ὁ νομίζων τὰ ἱαμβεῖα ταυτὶ τῆ κάρκινφ μᾶλλον ἢ τῆ κόλακι (sic Meinek. correxit librariorum sphalma τῆ κόλακι μᾶλλον ἢ τῆ κάρκινφ) προσήκειν,

Γαστήρ ὄλον τὸ σῶμα, πανταχῆ βλέπων ὀφθαλμῶς, ἔρπον τοῖς ὁδοῦσι θηρίον.

418.

Schol. Aristoph. Plut. 204 : καὶ τις τῶν κωμικῶν φησὶ :

α. Τί ποτ' ἐστὶ γλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον ;

β. Δέδοικ' ἐπιβουλεύομενον ὑπὸ πάντων αἰεί.

πρόγλωρον γὰρ δοκεῖ εἶναι. Respicit Eustath. ad Il. p. 812, 56. Diogenis dictum est ap. Diog. L. 6, 56 : ἐρωτηθεὶς διὰ τί τὸ χρυσίον γλωρὸν ἐστίν, ἔφη, "Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας.

419.

Schol. Æschyli Pers. 933 : αὐλοὶ γὰρ εἰσι Μαριανδυνοὶ ἐπιτηδειότατοι εἰς θρηνηδίας. ἦεν καὶ τὸ περιφερόμενον

Αὐλεῖ Μαριανδυνοῖς καλάμις (θρηνηδίαν) κρούων ἰαστί.

Sic versum integravit Meinek., qui comici poetae esse putat.

420.

Joannes Siceliota in Walzii Rhett. vol. 6, p. 338, ut ἐπαναδιπλώσεως exemplum affert,

Βαρὺς σύνοικος, ὦ φίλοι, βαρὺς.

Eandem minus plene Apollonius De synt. p. 4, 15, sic βαρὺς βαρὺς σύνοικος, post illa : Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγεια.

421.

Pollux, 2, 109 : οἱ δὲ κωμικοὶ καταγλωττίζειν ἐν φιλήματι, καὶ καταγλωττισμῶς, καὶ ἐπιγλωττωμένων οἷον λοιδορουμένων, καὶ παλίγγλωσσον

utere successu ; omnia prius, quam te, deseras.

417.

Totum corpus est venter, in omnes partes spectans oculus, animal dentibus quasi pedibus incedens.

418.

a. Qui tandem, obsecro te, pallidum est aurum? b. Metuit, quia ab omnibus semper ei struuntur in-

419.

Modulatur Mariandynis calamis (nanciam) psallens Ionice.

420.

Gravis contubernalis, o amici, gravis.

τὸν δύσφημον, καὶ οὐκ ἐπιγλωττήσομαι ἤγουν οὐ
λοιδορήσομαι.

422.

Poll., 2, 168 : καὶ ὑπεγάζτριζε τὸ ἐχόρταζεν ἢ
κωμωδία.

423.

Ib. 184 : λισπόπυγοι, ἐφ' ᾧ μάλιστα Ἀθηναῖοι
κωμωδοῦνται.

424.

Idem. 3, 74 : φαυλοτάτη δὲ καὶ ἡ παρὰ τοῖς νέοις
κωμωδοὶς ἀπφία καὶ ἀπφίον καὶ ἀπφάριον, νέας
δεσποίνης ὑποκορίσματα.

425.

Idem 6, 189 : μισητὸν μέντοι τὸν τοιοῦτον οἱ κω-
μικοὶ καλοῦσι, καὶ μισητὴν τὴν μάχλον.

426.

Idem, 7, 8 : ἐν δὲ τῇ κωμωδίᾳ ὁ πώλης ὡσπερ καὶ
ὁ πρατίας εἴρηται.

427.

Idem, 10, 22 : Ποσειδίππος... φησὶ... παρὰ δὲ τοῖς
νεωτέροις τούτοις καὶ ἀντίκλειδες εἴρηται, παρὰ
δὲ Ἀριστοφάνει... κατάκλειδες.

428.

Ibid. 39 : τὰ μὲν οὖν τυλεῖα καὶ τὰ κνέφαλλα οὐ
μόνον παρὰ τοῖς κωμωδοῖς ἐστίν.

429.

Ib. 96 : τὰ... δημιόπρατα οὐ μόνον τοῦνομα
παρ' Ἀριστοφάνει... ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις κω-
μωδοδιδασκάλοις.

430.

Ib. 127 : καὶ πτερόν δὲ τὸ σκιάδιον οἱ κωμωδο-
ποιοὶ καλοῦσιν.

OMISSA

IN

MENANDRI ET PHILEMONIS

FRAGMENTIS.

ΑΛΙΕΙΣ.

Pag. 4 adde : Suidas, Ἀναπετῶ : ἀναπετάσω.
Μένανδρος Ἀλιεῦσιν (sic Kuster.; vulgo ἄλλοις),

[17] Ἀναπετῶ τουτὶ προσελθὼν, κούκ ἀνέ-
ξομ' οὐκέτι.

Τουτὶ, scil. τὸ θυρίον, ut annotat Dobræus. Dele
fragm. inc. 190, p. 73.

ΑΡΡΗΦΟΡΟΣ ἢ ΑΥΑΗΤΡΙΣ.

Pag. 8 adde : Orion Gnomol. 1, 11, cum lem-
mate ἐξ Ἀρρηφόρου Μενάνδρου.

[9] Ἄνδρὸς χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.

Exstat versus in Monost. 26, et in Append. Flor.
Stobæi p. 69, 23.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

Fragmento 3, p. 10, addendos esse duos po-
stremos versus Incertorum fr. 25, p. 58, jam
constat ex Orionis Gnomologio VII, 9, ex quo
correctus versus 2 :

[3] Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὦ Γοργία,
ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίστατ' ἐγγρατῶς·
τὸ δ' ὀξύθυμον τοῦτο καὶ λίαν πικρὸν
δεῖγμ' ἐστίν εὐθύς πᾶσι μικροφυγίας.

PISCATORES.

17.

Accedam et patefaciam hanc *januam*, nec tolerabo
[diutius].

ARREPHORUS sive TIBICINA.

9.

Viri indoles ex sermone ejus cognoscitur.

AGRICOLA.

10.

Agricola quidem sum, neque ipse aliter dico,

Pag. 11 adde : Orion Gnomol. I, 19.

[10] Εἰμὶ μὲν ἄγροικος, καὶ τὸς οὐκ ἄλλως
ἐρῶ,
καὶ τῶν κατ' ἄστου πραγμάτων οὐ παντελῶς
ἐμπειρος, ὁ δὲ χρόνος τί μ' εἰδέναι ποιεῖ
πλέον.

ΔΙΣ ΕΞΑΠΑΤΩΝ.

Ex hac fabula expressas esse Plauti *Bacchides*
perquam probabile reddidit Ritschelius Parerg.
Plantin. I, p. 405 seqq.

ΔΥΣΚΟΛΟΣ.

Pag. 15 adde : Schol. Eurip. *Androm.* 957, a
Cobetio editus p. 291 : τὸ δὲ κατὰ φυσικὴν ἀνάγκην
δοῦλον, ὡς καὶ ἐν *Δυσκόλῳ* φησὶ Μένανδρος,

— [11] Οὐκ ἔνεστί σοι φυγεῖν
οἰκειότητα, δᾶερ.

Sic cod. Venet.; οὐκ ἔνεστ' ἴσως οἰκεῖν δάει. Vat.

Antiatticista p. 82, 11, [12] Ἀνδριάς : καὶ ἐπὶ
γραφεῖ Πλάτων *Πολιτεία*, Μένανδρος *Δυσκόλῳ*.

ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ.

Adde p. 17 Apsinen in *Notices et Extraits des*
Mss. vol. XIV, p. 188 : ὅτε μὲν παρασκευάσαι δεῖ,

et urbanarum rerum non optime
peritus; sed tempus me ut plus aliquid sciam
efficit.

MOROSUS.

11

— Non licet tibi effugere
affinitatem, levir.

12.

Pictura.

τότε παρασκευάσκει· ἐὰν δὲ ᾧσι παρασκευασμένοι, περιττόν προσιμιάζεσθαι. τοῦτο καὶ Μένανδρον εἰδέναι· ἐν γὰρ τῇ Ἐπικλήρῳ δικαζομένων τοῦ τε ἀνδρός καὶ τῆς γυναίκος, καὶ τοῦ παιδίου δικάζοντος, οὐκ ἔθηκεν οὐδετέρῳ προσίμιον, διὰ τὸ τὴν εὐνοίαν προὔπαρχειν τοῦ ἀνδρός. ὁμοίως δὲ καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ἰδίαν διαλεγόμεθα.

ΕΠΙΤΡΕΠΟΝΤΕΣ.

Adde p. 17 Apsines ibidem : καὶ Μένανδρος ἐν τοῖς Ἐπιτρέπουσι τὴν δίκην ἀνευ προσίμιων πεποίηκεν· οὐδὲν δὲ διαφέρει ἢ ἐνταῦθα οὕτως αὐτὰ κεῖσθαι, ἢ ἐν δικαστηρίοις λέγεσθαι.

Pag. 18 adde : Orion Gnomolog. VI, 4.

[10] Μὴ καταφρονήσης τῶν θεῶν· ἐν παντὶ δεῖ καιρῷ τὸ δίκαιον ἐπικρατεῖν ἀπανταχοῦ, καὶ τὸν παρατυγχάνοντα τούτου τοῦ μέρους ἔχειν πρόνοιαν κοινὴν ἐστὶ τῷ βίῳ.

V. 1 τῶν et v. 3 τοῦ addidit Schneidewin. Verba ἐν παντὶ δεῖ καιρῷ τὸ δ. ἐπ. servavit etiam Stob. Flor. IX, 12 (fr. inc. 283).

Idem, VII, 8, cum lemmate ἐκ τῶν ἀποτρειπόντων.

[11] Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ.

Conf. Monost. ex Aldo 52. Versum servarunt etiam Lucian. Jove trag. c. 53 et Stob. Flor. CVIII, 57.

ΗΝΙΟΧΟΣ.

Pag. 20 adde : Orion Gnomol. VI, 1, in titulo περὶ προνοίας, cum lemm. ἐκ τοῦ Ἠνιόχου Μένανδρου.

[6] Ἄλλὰ θεὸς οὐδεὶς εἰς τὸ προκόλλιον φέρει ἀργύριον, ἀλλ' ἔδωκεν εὐνοὺς γενόμενος

ARBITRUM CAPIENTES.

10.

Ne contemnas deos : omni tempore justitia debet vincere ubique ; et eum , qui in tali re forte versatur, huic parti prospicere commune omnibus est in vita agenda.

11.

Nihil mali es passus, nisi prae te feras.

AURIGA.

6.

At deus nullus in sinu fert argentum, sed si benevolus est, monstrat adipiscendi viam, et accessum aliquem praebet ad vitam beatam :

quem si neglexeris, noli jam accusare deum , sed cum insita tibi ignavia depugna.

* πόρον, εἰσβολὴν τ' ἔδειξεν εὐπείρας τινά· ἦν ἂν παρής, μηκέτ' αἰτιῶ θεὸν,

5 ἤδη δὲ τῆ σαυτοῦ ζυγομάχει μαλακία.

Versu 1 Meinek. τὸ pro τόν. V. 3 editur πόρνης βουλὴν ἔδ. εὐπ. τινός, quae sic correxit Dübnerus, praeterea verba ἔδωκεν et ἔδειξεν sedes inter se commutavisse ratus. Meinek. πρόρατιν ἔδόν τ' ἔδειξεν εὐπ. τινά, qui sententiam recte explicuit. V. 4 cod. παρῆς μηκέτι τὸν θεὸν αἰτιῶ, quae correxit Schneidewin. V. 5 cod. μαλακία.

Idem, Orion VII, 6, in tit. περὶ ἀρετῆς.

[7] Ἐλεεῖν δ' ἐκεῖνος ἔμαθεν εὐτυχῶν μόνος.

Ὁ χρηστός, ὡς ἔοικε, καὶ χρηστὸς ποιεῖ.

Μί' ἐστὶν ἀρετῆ, τὸν ἄτοπον φεύγειν αἰεί.

Tria diversi loci fragmenta esse recte dixit Meinek. Versus alter habetur in Boissonadii Monost. p. 104, lin. 3 ; tertius in Monost. v. 339, p. 96, ubi τάτοπον. Noli cum Schneidewino et Bothio conjungere ἐκεῖνος, ὁ χρηστός. Dübnerus conjiciebat Ἐλεεῖν δ' ὁ κοινὸς etc., humanus et æquus omnibus, communis.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

Pag. 23 fragmento 1 præmitte :

[1] Εἴτ' οὐ μέγιστός ἐστι τῶν θεῶν ἔριος καὶ τιμιώτατός γε τῶν πάντων πολύ ; οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἐστὶ φειδωλὸς σφόδρα ἄνθρωπος, οὐδ' οὕτως ἀκριβῆς τοὺς τρόπους, 5 ὅς οὐχὶ τούτῳ μερίδα τῶ θεῶ νέμει τῆς οὐσίας· ὅσοις μὲν οὖν, etc.

Versus hi apud Stobæum n. 13 Alexidis fragm. inc. 38 adhaerebant, quos egregie vidit Tyrwhittus Menandreis esse conjungendos. V. 1 εἴτ' οὐ Ar-

7.

Solus qui natura humanus est, in felicitate misereri [didicit.

Homo probus, ut consentaneum est, etiam probos [efficit.

THESAURUS.

1.

Deum profecto maximus longe est Amor, Dignusque ante alios quem tu perpetim colas. Nam nemo est adeo parca parsimonia, Adeove duris aut severis moribus, Qui non suorum tribuat huic partem deo Bonorum. Ille igitur quis adspirat propitius, Hos, juvenes dum sunt, sua tributa postulat.

GR. CORR.

senius Viol. p. 101, et conjecerant Valckenarius Jacobsiusque. Nostri libri Stobæani εἴτ' οὖν.

ΚΑΝΗΦΟΡΟΣ.

In fine, pag. 26, adde versum quem Harpocratio respexit, a Grammat. Bekkeri An. p. 353 fin. servatum : φησὶ γὰρ ὁ κωμικός

[5] Γραῦς τις κακολόγος ἐκ δυοῖν Λιζωνέοιν.

Explicuit Bergkii Commentt. p. 84.

ΚΟΤΤΑΒΙΖΟΥΣΑΣ.

p. 30 nunc delet Meinek., quia Orion in Gnomol. I, 18 his versibus præponit ἐκ τῶν Κωνεαζομένων, quod latet etiam in scriptura optimi codicis Stob. Refer fragmentum ad Κωνεαζομένας.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΑΙ.

Fragmentum 2, p. 30, sic integrandum ex Orione Gnomol. VIII, 9 (ubi lemma ἐκ τῶν Κυβερνητῶν) et Plutarcho De animi tranquill. p. 471 :

[2] Οἷοι λαλοῦσιν ὄντες οἱ τρισάθλιοι ἅπαντες οἱ φυσῶντες ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα ! αὐτοὶ γὰρ οὐκ ἴσασι ἀνθρώπων φύσιν. Οὗτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται, 5 ἐπὶ δ' ἀνοίξῃ τὰς θύρας, τρισάθλιος· γυνὴ κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχετ' αἰεί· ἀπὸ πλειόνων ὀδονᾷτ', ἐγὼ δ' ἀπ' οὐδενός.

V. 1 λαλοῦσιν Meinek. pro λαλοῦμεν. V. 4-6 habent idem Plutarchus De virt. et vit. p. 100, E et Themist. p. 357, D. Versu 3 Orion οὔτοι pro αὐτοί, et v. 4 ἀγοραῖς, omissis duobus postremis ex Plutarcho suppletis.

ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΣ.

Adde ad fragm. 6, pag. 35, alium locum ad idem colloquium militis cum Geta relatum a Meinekio, ex Hermia In Platonis Phædr. p. 76 (correctum a Bekkero ex cod. D) : οἱ μὲν γὰρ ὑπέλαβον ἀπλῶς φαῦλον τὸ ἔρᾶν, ὡς Ἐπίκουρος, ὀρισάμε-

CANISTRUM FERENS.

5.

Mulier aliqua maledica ex patre et matre Ἄxonen- [sibus.

GUBERNATORES.

2.

Quales sunt, qui blaterant, illi miserrimi omnes, sui fiducia magnum spirantes ! ipsi enim ignorant hominum naturam. Beatus hic in foro existimatur, 5 sed ubi fores aperuerit, miserrimus est :

νος αὐτὸν (τὸν ἔρωτα) σύντονον ὄρεξιν ἀφροδισίων μετὰ οἴστρου καὶ ἀδημονίας, καὶ ὁ εἰπίων

Πλήρει γὰρ ὄγκῳ γαστρὸς αὐξεται κύπρις, καὶ

— Οὐπώποτ' ἠράσθης, Γέτα ;

Γ. Οὐ γὰρ ἐνεπλήσθην,

φησίν. Quae quin recte ad hanc fabulam retulerit vir eximius, dubitari nequit.

Idem fragmento 9 vocabula Ξ δυστυχῆς præmittenda observavit, indicio grammatici Bekkeriani p. 1190 (fr. incert. 456).

ΠΛΟΚΙΟΝ.

Pag. 43 adde : Orion Gnomol. VIII, 5.

[12] Οὐκ ἐστὶν εὐρεῖν βίον ἄλυπον οὐδενός.

Exstat inter Monost. 419.

Scholias Hippiocratis editus a Darembergio Notices et Extraits de Mss. médicaux, I, p. 205 : Ὀδαξομοί (sic) ἢ ἀδαξομοί (sic)· ἐν τισὶ γὰρ τῶν ἀντιγράφων οὕτως εὐρομεν· εἰσὶ γὰρ κνησμοὶ μετ' ἔρεθισμοῦ, ὡς καὶ Μένανδρος ἐν Πλοκίᾳ (sic) φησὶν [13] « τὸ μὴ (vel τομῆ) τὰς τρίχας αἴρων καὶ τὸν ῥύπον διδοῦς πιεῖν ἀνεδέξατο (ἀνηδάξατο Daremberg.) ὥστε μὴ πιεῖν. Quae Dübnerus heri verba esse putat, qui urbanam vitam cum rustica commutaverat (ut ex fragmento 6 intelligitur), de fæda rusticitate famuli querentis :

. . . . . διὰ τὸν ῥύπον διδοῦς πιεῖν ἂν ἠδαξᾷτ', [ἐμ'] ὥστε μὴ πιεῖν.

Prima Schneidewinus scribebat : ὁ δὲ μεστὰς [τὰς] τρίχας | ἔριων διὰ τὸν ῥ. etc.; Eggerus τρίχας σαίρων.

ΠΩΛΟΥΜΕΝΟΙ.

Pag. 43 adde : Anonymus ap. Cramer. Anecd. Oxon. vol. IV, p. 310, 24 : μέμνηται τοῦ ὀνόματος (scil. [5] γραμματικὸς) Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις.

uxor gubernat omnia, imperat, litigat usque ; hic a pluribus dolet, ego vero ab re nulla.

ODIOSUS.

6. b.

— An nunquam amasti, Geta ? G. Neque enim unquam repletus fui.

MONILE.

13.

... ob sordes ille, ubi dabat mihi bibere, scabere se solebat. ita ego non biberem.

ΡΑΠΗΖΟΜΕΝΗ.

Pag. 44 adde : Orion Gnomol. I, 15, cum lemmate ex 'Ραπιζομένου Μενάνδρου.

[11] Ἄρ' ἐστὶν ἀγαθῶν πᾶσι πλείστων ἀξία ἢ σύσεις, ἂν ᾗ πρὸς τὰ βελτίω σοφί.

Sine nomine fabulae legebatur ap. Stob. Flor. III, 7, ubi male ἀγαθῶν παμπλείστων, sed recte fortasse αἰτία (fr. inc. 70, ubi habes latina).

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

Pag. 45 adde : Orion Gnomol. I, 17, ἐκ τῶν Στρατιωτῶν Μενάνδρου.

[2] Ὄρῶν τι βούλευσαι κατὰ σαυτὸν γενόμενος· τὸ συμφέρον γὰρ οὐχ ὁρᾶται τῷ βοᾶν, ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν δ' ἀναλογισμῷ φαίνεται.

ΥΜΝΙΣ.

Pag. 48 adde : Grammat. Bachmanni Anecd. vol. 1, p. 357, [9] Πόσθων : ὁ παιδαριώδης καὶ ἀναγωγός Μέν. ἐν Ὑμνίδι. Photius, Πόσθων : δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἀφρονα κατὰ μεταφοράν.

ΧΗΡΑ.

Pag. 51 adde [5] Δίς παῖδες οἱ γέροντες, quo proverbio usum esse Μενάνδρον Χήρα testatur Schol. Platonis p. 227 ed. Turic.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

16.

Schol. Eurip. Phæn. 61 : πῶς δὲ, φησὶν, Ἰοκάστη μετὰ τοσαῦτα δυστυχήματα ἔζη; βητέον ὅτι πᾶσα γυνὴ πρὸς θάνατον δειλόν. Μενάνδρος (sic nunc ex cod. Veneto Cobetus p. 266).

— Ὄκνεῖ δὲ νοῦν ἔχουσα ἴσως, αἰεὶ δὲ τοῖς παροῦσι δακρύοις ἐμποιοῖ τὸ θῆλυ τῆς ψυχῆς ἀναβολὴν τῷ πάθει.

V. 1 sic cod. Vat. et optimus Parisinus; vovueχῶς Ven.

36.

Adde ex eodem Palladio post μάχη.

MILITES.

2.

Dispicens aliquid delibera solus : nam quod utile est, non dispicitur clamando, sed tacita tecum reputatione in lucem profertur.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

16.

— Cunetatur autem, forsitan prudens : ceterum semper lacrimis paratis affert dilationem morti muliebris animi indoles.

πλείονα κακουργεῖ, πλείον' οὐδ', αἰσχύνεται οὐδὲν, κολακεύει μάλλον.

Sic Dobræus. Edebatur πλείονα οὐδὲν, πλείονα κακουργεῖ, αἰσχύνεται οὐδένα, κ. μ.

70.

In hujus fragmenti locum, quod 'Ραπιζομένης est, substitue Volum. Hercul. ed. Oxon. I, p. 74 : κακῶς γὰρ ἀκούων καὶ πάσχων ὅστις οὐκ ὀργίζεται πονηρίας πλείστης τεκμήριον φέρει, κατὰ τὸν Μενάνδρον. Quæ ita digessit Dobræus :

Κακῶς ἀκούων ὅστις οὐκ ὀργίζεται, πονηρίας πλείστης τεκμήριον φέρει.

153.

Fragmentum ex Parisino cod. auctum sic digessit H. Jacobi :

Μέλλων τι πράττειν μὴ προείπης μηδενί· τὰ γὰρ τισὶν λεχθέντα καὶ μὴ γενόμενα εἴωθε πλείστην μεταμέλειαν εἰσφέρειν· μόνη σιωπὴ μεταμέλειαν οὐ φέρει.

190.

In locum hujus fragm., ad Ἄλιεις relati, substitue Boisson. Anecd. I, p. 124, Μενάνδρου.

Ὁ μηδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμου.

Quem versum Antiphani tribuit Stobæus.

218.

Hoc fragmentum Meinekius nunc ita integravit ex schol. Aristidis p. 69 Fromm., 301 Dind. :

Ἢ δ' εὐπάτειρα φιλόγεγλῶς τε παρθένος Νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενῆς ἔποιτ' αἰεὶ.

259.

Idem huic fragmento, quod Euripidis est, substituit Stob. Flor. LXXIII, 46.

Φύσει γυνὴ δυσάνιόν ἐστι καὶ πικρόν.

Ex Menandro vocem δυσάνιος memorat Harpocr. p. 64, 2.

36.

Plura committit scelera, plura novit, nihil eam pudet, magis adulatur.

70.

Male audiens quisquis haud irascitur, is maximæ pravitatis fert specimen.

190.

Nulla eget lege qui non facit injuriam.

259.

Naturâ mulier infrenis est et iracunda.

316.

Fragmento subjice, « ἤδη [δ'] εἰμι σῶς. » Vide infra fr. 479, p. 89.

497.

Menandri est, non sparτοπόλιον, sed « σπαρτοπόλις ὠμόγραυς », ex correctione Lobeckii Paralip. p. 227 pro ὠμογρᾶυς.

490. 491.

Anonymus in Cramer Anecd. Paris. IV, p. 418 : ὡς δηλοῖ τὸ ἐκ παίδων φιλομήτους ἡμᾶς εἶναι καὶ χαίρειν ἐν (ἐπὶ Meinek.) τῇ περιεργίᾳ, ὡς φησι Μέν.

Φιλῶ σ', ὄνησίμει· καὶ σὺ [γὰρ] περιεργῶς εἶ. καὶ πάλιν,

Οὐδὲν γλυκύτερον ἢ πάντ' εἰδέναι.

Sic hic versus legitur ap. Cic. Ad Att. IV, 11. Cod. Par. οὐδὲν γὰρ γλ. Themistius Or. XXI, p. 262, C : οὐκ ἐστὶ γὰρ (φασὶ) γλυκύτερον ἢ πάντ' εἰδέναι, et sic scribit Mein., qui γὰρ priori versui inseruit.

492.

Arsenius Viol. p. 507 : Μενάνδρος τὸν φθόνον « πρόνοιαν τῆς ψυχῆς » εἶπεν. « Arsenium inspicere non licet, ubi τὸν φόνον scriptum scribendumve existimo. » Dübner.

493.

Epimerismi Hom. ap. Cramer. Anecd. Oxon. I, p. 102 : τὸ παρὰ μιμηέρμω (sic cod.; Cram. Μιμηέρμω, Meinekius Μενάνδρου)

Ὁ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλαὶ νῶν αἰ γυναί.

Conf. Aristoph. Eq. 1390.

494.

Eodem modo vir doctissimus corrigit lemma ap. Stob. CH, 3, Μιμηέρμου Νάννου, in quo jam Porsonus de Menandro cogitaverat, et in Νάννου fabulae indicem Φανίου latere putat.

490.

Amo te, Onesime; namque es sedulus.

491.

Nihil est dulcius quam scire omnia.

492.

Invidia [timor?] est providentia animi.

493.

O Jupiter honoratissime, quam pulehræ sunt mulieres nostræ!

494.

— Quemadmodum videlicet medici solent mala dicere pejora et pericula metum omnem excidentia,

— Οἷα δὲ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δεινὰ ὑπέρφρα, πυργοῦντες αὐτούς.

495.

Schol. Eurip. Rhes. 248 (p. 296 Cob.) : καὶ Μέν.

Εἰ μὴ γαμεῖς γὰρ, ἔσχατον νόμιζέ με Μυσῶν.

496.

Append. Vat. Proverb. II, 71 : τὸν Θίμβιν Μενάνδρος συνεχῶς Τίβιον ὀνομάζει.

497.

Syrianus in Walz Rhett. IV, p. 98 : διττὸν τὸ τῆς διαβολῆς ὄνομα· ἐπὶ τε γὰρ τῆς διαβολῆς αὐτῆς τάττεται, ὡς παρὰ Μενάνδρου

— Οὐκ ἐστὶν οὔτε διάβολος

γραῦς ἔνδον,

καὶ ἐπὶ τῆς κατηγορίας.

498.

Cod. Marcianus ap. Bekker. ad Harpocr. p. 13 : Ἄλεκτροῦν ἐπὶ θήλεος καὶ ἄρρενος λέγεται καὶ Μενάνδρος « Τὴν ἀλεκτροῦνα μοι δοῦς ὅχρετο, » in quibus « fortasse μοι delendum. » Mein.

499.

Idem, p. 14 : Ἀμβλυώττειν ἀττικῶς τὸ μὴ σφόδρα δρᾶν γράφεται δὲ κοινῶς ἀμβλυωπεῖν, ὡς Μενάνδρος « ἀμβλυωποῦντων ἀνδρῶν »

500.

Idem, p. 25 : « Ἀπονοχίζειν » τὸ ἀφαίρειν τὰς υπεραυξήσεις τῶν ὀνύχων παρὰ Μενάνδρου.

501.

Schol. Dionysii Per. 311 : Βορυσθένης ποταμὸς περὶ τὸν Πόντον· ὅθεν οἱ Ποντικοὶ Βορυσθενίται, ὡς Μέν. λέγει

— Διεμέριζε γὰρ ὁ Βορυσθενίτης.

efferentes sese.

495.

Nisi enim uxorem ducis, ultimum me puta Mysorum.

497.

— Non est intus neque calumniatrix anus, neque.

498.

Gallinâ mihi datâ cito abiit.

501.

— Divisit enim Borysthenita.

502.
Suidas, Ἀνάριστος : μάλλον δὲ ἀναρίστητος. ...
Μένανδρος δὲ « ἀνάριστος ».

503.
Photius, « Ὁλολύττουσιν » : οὐχὶ ὀλολύζουσιν.
Μέν.

504.
Gregorius Naz. Apolog. p. 14 ed. Bas. : οὐδὲν
γὰρ οὕτως ἦδὲ τοῖς ἀνθρώποις ὡς τὸ λαλεῖν τὰλλό-
τρια. Quae ex Menandro petita esse annotavit Elias
Cretensis. Porsonus :

Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκὺ,
ὡς τὸν κλαλεῖν τὰλλότρια.

505.
Eunapii fragm. p. 99 ed. Bekk. : ὁ Στιλίων
οὐκ ἐφόνευσε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ζῆν αἰσχυρῶς
ἠνάγκαζε πάντα ἀφαιρούμενος, καὶ « πρὸς τὸ βάρυ-
τατον, » ὡς ἔφη Μένανδρος (sic Bekkerus pro ὡς
φαμέν ἀνδρός) τὴν πενίαν, « θηρίον καὶ ... »
Meinek. θηρίον διαπαλαίειν.

506.
Schol. Aeschinis C. Ctesiph. p. 257 Bekk. : σύν-
ταγμα οἰονεὶ πλῆθος χρημάτων. λέγεται δὲ καὶ ἀλ-
λαγοῦ τὸ σύνταγμα καὶ ἐπὶ τοῦ τάγματος τῶν στρα-
τιωτῶν. ὅθεν καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀνέγνωμεν τὸ « σύν-
ταγμα τῆς ἀρχῆς. »

507.
Idem ad F. Legat. § 179 : δοκοῦσιν αἱ γυναῖκες
πικρατὶ σφόδρα εἶναι περὶ τὸ ἀργίζεσθαι. διὸ καὶ ὁ
Μέν. φησι

— Φιλόνεικος δ' ἐστὶ, Σιμίαι, γυνή
εἰς μῆνιν.

Sic Meinek. codex καὶ μία γυνή. Saupp. con-
jecit κἀρχία γ.

508.
Proverbia Coisl. 40, p. 124 : ἦν (παροιμίαν,
Ἀράβιος ἀύλητης) μεταλλάξας Μέν. φησιν

Ἀράβιον ἐξέυρηκα σύμβουλον.

Vide Ἀνατιθέμενης fragm. 6, pag. 5.

509.
Caelius Aurelianus Morb. acut. III, 15 : Comi-

504.
Nihil enim tam jucundum est hominibus
quam effutire ab aliis concredita.

507.
Sed litigiosa est mulier, Simia,
ad iracundiam.

cus Menander, inducens senem irascentem, istius
passionis (hydrophobiae) imaginem vinolentis ad-
scripsit, dicens « non posse bibere eos qui vinum
usque ad vexationem potant. »

510.
Proverbia Coisl. 253 : Ἦτοι κρῖνον ἢ κολο-
κύντην : ἐπὶ τῶν ἀδύλων ... μέμνηται ταύτης Μέν-
ανδρος.

511.
Schol. Aristidis p. 205 Fromm. : ἀντὶ σπόρου
καὶ Μένανδρος (usus est verbo καταβάλλειν) :

— Τὰ δ' ἄλλ' εἴαν τις καταβάλλῃ.

Ad Γεωργῶν fragm. 4 probabiliter refert Schnei-
dewinus.

512.
Orion Theb. p. 23, 1 : ἄδειν λέγεται καὶ ἐπὶ
τοῦ τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνειν. Μέν.

— Ἡ πόλις
ὅλη γὰρ ἄδει τὸ κακόν.

513.
Cod. Havniensis ap. Blochium ad Etym. M.
p. 949, « Ἀήδιον » : τὸ τριβώνιον. Μέν.

514.
Michael Syngelus in Cramer. Anecd. Ox. IV,
p. 273 : γίνεται τὰ ὑποκορίσματα ... δι' ἀναγκαιό-
τητα, ὡς εἴαν δ' αἰτῆ τις σμικρύνῃ, ἵνα μὴ μεγάλην
ποιήσῃ τὴν χάριν ἢ κέχρηται οἱ κωμικοὶ, ὡς ἔχει
τὸ παρὰ Μενάνδρῳ « λεβήτιον ».

515.
Anonymus ibidem p. 412, 15 : ἐστιῶ σημαίνει
τὸ ἀριστοποιῶ, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ « Ἐστιῶν
(Ἐστιῶσιν Meinek.) τοὺς φίλους. »

516.
Idem p. 413, 3 : τὸ ἐρῶ ἐρᾶς, τουτέστι τὸ ἐρω-
τικῶς ἔχω, διὰ τοῦ ἢ γίνεται κατὰ τὸ παρωχημένον,
ὡς « ἦραον ἦρων ἀρμολογῶ καὶ νῦν δ' ἐρῶ » παρὰ
Μενάνδρῳ. Meinek. et Schneidewin. :

511.
At reliqua si quis severit ...

512.
— Urbs enim
universa hanc cantat calamitatem.

515.
Accipiam amicis.

— ἦρων, ὁμολογῶ καὶ νῦν δ' ἐρῶ.

In quibus illud non immerito offendit doctum vi-
rum Piccolo, quod syllabae ap ratio habeatur
nulla. Quare talem olim fuisse hunc versum con-
jecit :

ἦρων, [μέμνην] ἄρ' ὁμολογῶ καὶ νῦν δ'
ἐρῶ.

517.
Galenus De natur. fac. I, 17, de medicis Eras-
trateis et Asclepiadeis dicens : ὁμοίως τοῖς ὑπὸ τοῦ
βελτίστου Μενάνδρου κατὰ τὰς κωμωδίας εἰσαγομένοις
οἰκέταις, Δάοις τισὶ καὶ Γέταις, οὐδὲν ἡγουμένοις
σπίσι πεπρωθῆναι γενναίον, εἰ μὴ τρις ἐξαπατήσειαν
τὸν δεσπότην.

518.
Hermogenes De ideis p. 117 Ald. = vol. III,
p. 306 Rhetorum Walz., de ἀφελείᾳ disserens :
καὶ τὰ πολλὰ τῶν βουκολικῶν τοιαῦτά ἐστι. καὶ παρὰ
τῷ Ἀνακρέοντι δὲ ὁσαύτως, παρὰ τε αὐτῷ Μενάνδρῳ
μυρία ἂν εὐροῖς τοιαῦτα καὶ γυναῖκας λεγούσας καὶ
νεανίσκους ἐρῶντας, καὶ μαγεύρους καὶ παρθένους
θρυπτομένας καὶ τινὰς ἄλλους.

519.
Athen. XIII, p. 594, D : ὅτι δὲ καὶ Μενάνδρος
ὁ ποιητὴς ἦρα Ἰλυκεράς κοινόν. ἐνεμεσῆθη δὲ Φιλή-

516.
Amaham; fateor; atque etiam nunc amo

μονος γὰρ εἰταίρας ἐρασθέντος καὶ χρηστῆν (« fortasse
praestat scribi Χρήστην. » Mein.) ταύτην ὀνομάσαν-
τος διὰ τοῦ δράματος, ἀντέγραψε Μένανδρος ὡς οὐδε-
μιᾶς οὐσης χρηστῆς.

520.
Joannes Lydus De mensib. p. 277 ed. Has. : ἐν
τῷ κατ' αὐτὸν (Κρόνον) ἱερῷ, ὡς φησι Φύλαρχος καὶ
Μένανδρος, οὔτε γυνὴ οὔτε [κίων οὔτε] μῦθια εἰσῆει.
« Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 1095. Dubito num
Menander intelligi debeat comicus. » Mein.

521.
Schol. Vat. ad Hom. II. B, 80 : ... φιλοσόφου
ἐνθυμήματι χρῆται, πιστεύσας τῷ δνειρῷ, ὅποσόν τι
Μένανδρος ἐπεφώνει εἰπών « Ἄ γὰρ μεθ' ἡμέραν τις
ἐσπούδασε, ταῦτ' εἶδεν νύκτωρ. » Quae sic digessit
Piccolo (Supplément à l'Anth. grecque, p. 324) :

Ἄ γὰρ μεθ' ἡμέραν τις ἐσπούδαζ' [ἔχων],
ταῦτ' εἶδε νύκτωρ.

Pag. 104. Alias sententias monostichos viginti
novem, ex Vindobonensi codice ductas, edidit
Meinek. p. 356 voluminis IV, sive p. 1060 edit.
minoris. Novas ferme quadraginta nuper addidit
doctus Graecus Piccolo, ex Laurentianis codici-
bus delectas, in Supplément à l'Anthologie grec-
que (Paris. 1853), pag. 227 et 230.

521.
Nam quae quis interdum agitabat sedulo,
haec noctu videt in somnis.

PHILEMO.

ΣΙΚΕΛΙΚΟΣ.

Pag. 116 adde : Schol. Eurip. Rhés. 248 (p. 296
Cob.) : τῆς « ἔσχατος Μουσῶν » παροιμίας μέμνηται
Φιλήμων ἐν σκελετῷ (L. Dindorf. Σικελικῷ) :

[4] Τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο, Μουσῶν ἔσχατον
ἐνόμιζ' ὄραν τὸν υἱὸν ἐκπλέοντ' ὄρων.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.
39.

Sic amplificatum exhibent codices Parisini duo :

Κἂν δούλος ἦ τις, σάρκα τὴν αὐτὴν ἔχει.
φύσει γὰρ οὐδεὶς δούλος ἐγενήθη ποτὲ
[ἀπὸ τοῦ πάλαι πλάσαντος ἀνθρώπων γένους]
ἴσῃν δὲ πάντων διαθέσειν τοῦ σώματος

SICULUS.
4.
Illud quod proverbio fertur, Mysorum ultimum
videre se putabat, solvere videns filium.

5 ἐποίησεν οὕτως ὡς ἐλευθέρου γένους,
ἐλευθέρους ἐποίησε πάντας τῆ φύσει,
δούλον δὲ μετεποίησεν ἢ πλεονεξία]
ἢ δ' αὐτὸ τύχη τὸ σῶμα κατεδουλώσατο.

Codicum vitia v. 3 τὸ ἀνθρώπινον γένος, v. 5
ἐποίησεν ὄντως ὡς ἐλευθέρου γένος, v. 6 ἐλευθέρους οὖν
ἅπαντας ἐποίησε, v. 7 δούλον τὲ emendavit Dübne-
rus. Ejusdem farinae ex his libris alia plura pro-
ferre poteramus, quae nihil ad Philemonem.

41.
Quattuor versibus auctum praebet Florileg.
Vat. manuscriptum ap. Maium Collect. Scriptt.
vett. vol. II, p. xxvii.

Ἄν οἶσιν ἔχομεν, τούτοις μηδὲ χρώμεθα,

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.
41.
Si, quae habemus, iis non utimur,

ἀ δ' οὐκ ἔχομεν ζητῶμεν, ὧν μὲν διὰ τύχην,
 ὧν δὲ δι' ἑαυτοὺς ἐσόμεθ' ἐστερημένοι·
 εἰ δ' εὐτυχῶν τις καὶ βίον κεκτημένος,
 5 μηδὲν δ' ὅμως τι τῶν καλῶν πειράσεται,
 ἐγὼ μὲν αὐτὸν οὐποτ' ὄλβιον καλῶ,
 φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.

quæ autem non habemus, quærimus, aliis quidem
 [per fortunam,
 aliis vero per nosmet ipsos spoliabimur :
 tum, si fortunatus aliquis et rem habens

V. 1 liber Vat. οἷς ἔχομεν, Stob. et Antonius οἷς
 ἔχομεν. 135.

Joannes Alex. De accent. p. 25, 4 : συνεκλείπει
 τῇ εὐθείᾳ (σεαυτό) ἢ αἰτιατικῇ. εἰ δὲ ἀπαξ που παρ'
 Εὐριπίδῃ εὐρηται τὸ σεαυτό ... καὶ παρὰ Φιλίμμωνι
 τὸ αὐτό (σαυτό Meinek.), ἀλλ' οὐ τὸ σπάνιον τοῦ
 δλου (τοὺς καθόλου Piccolos) κατέστησε κανόνας.

5 nihil tamen quicquam præclari experietur,
 eum ego nunquam dicam felicem,
 sed custodem potius divitiarum beatum.

INDEX POETARUM.

A littera designat comediam *Antiquam*, M littera *Mediam*, N littera *Novam*, I littera *Poetas Incertæ Ætatis*.
 Asteriscos lectionibus incertis præposuimus; quas addidimus interpretationes, litteris, quæ dicuntur italica, exarandas curavimus.

Alcaeus, A. 316 *sqq.*
 Alexander, I. 705.
 Alexis, M. 517 *sqq.*
 Amipsias, A. 263 *sqq.*
 Amplius, M. 480 *sqq.*
 Anaxandrides, M. 418 *sqq.*
 Anaxilas, M. 498 *sqq.*
 Anaxippus, N. 666.
 Anonymi, 721.
 Antidotus, M. 585.
 Antiphanes, M. 345 *sqq.* (*cf.* 80,
 Crates Inc. Fr. 1.).
 Apollodorus Gelous, N. 656 (*cf.*
 662).
 Apollodorus Carystius, N. 558 (*cf.*
 662).
 Apolophanes, A. 339 *sqq.*
 Araros, M. 466 *sqq.*
 Archedicus, N. 655.
 Archippus, A. 269 *sqq.*
 Aristagoras, A. 290 *sqq.*
 Aristomenes, A. 276 *sqq.*
 Aristonymus, A. 262 *sqq.*
 Aristophon, M. 505 *sqq.*
 Athenio, I. 706.
 Autocrates, A. 344.
 Axionicus, M. 586.
 Bato, N. 684.
 Callas, A. 279 *sqq.*
 Callicrates, M. 589.
 Callippus, I. 708.
 Cantharus, A. 321 *sqq.*
 Cephisodorus, A. 341 *sqq.*
 Chariclides, I. 706.
 Chionides, A. 1 *sqq.*
 Chœrilus, A. 5.
 Clearchus, I. 708.
 Crates, A. 74 *sqq.* (*cf.* 71, Cratin.
 Inc. Fr. 154 *et* 72, *et* 161).
 Cratinus, A. 6 *sqq.*
 Cratinus junior, M. 514 *sqq.*
 Crito, N. 699.
 Crobylus, I. 709.
 Damoxenus, N. 696.
 Demetrius, A. 338 *sqq.*
 Demetrius junior, N. 700; *cf.* 338
 (Dem. Prolegg.).
 Demonicus, I. 711.
 Dexicrates, I. 712.
 Diocles, A. 322 *sqq.*
 Diodorus, M. 592.
 Dionysius, M. 594.
 Diophantus, I. 712.
 Dioxippus, N. 700.
 Diphilus, N. 630.
 Dromo, M. 591.
 Ephantides, A. 4 *sqq.*
 Ephippus, M. 489 *sqq.*
 Epicrates, M. 509 *sqq.*
 Epigenes, M. 589.
 Epilycus, A. 342 *sqq.*
 Epinicus, N. 687.
 Eriphus, M. 598.
 Euangelus, I. 712.
 Eubulides, M. 599.
 Eubulus, M. 435 *sqq.*
 Eudoxus, N. 688.
 Ennices, A. 330.
 Eupnron, N. 679.
 Eupolis, A. 149 *sqq.*
 Euthycles, A. 344.
 Hegemon, A. 283 *sqq.*
 Hegesippus, N. 675.
 Hemiocchus, M. 599.
 Heraclides, M. 602.
 * Heraclitus, M. 602.
 Hermippus, A. 130 *sqq.*
 Hipparchus, N. 653.
 Laon, I. 713.
 Leucon, A. 286 *sqq.*
 Lynceus, N. 654.
 Lysippus, A. 284 *sqq.*
 Machon, N. 683.
 Magnes, A. 3 *sqq.*
 Menander, 630. Menandri Frgm.
 765.
 Menecrates, I. 713.
 Metagenes, A. 287 *sqq.*
 Mnesimachus, M. 602.
 Myllus, 21 (Cratin. Cleob. 5).
 Myrtilus, A. 146 *sqq.*
 Nausicrates, I. 713.
 Nico, I. 714.
 Nicorchares, A. 324 *sqq.*

Nicolaus, I. 714.
 Nicomachus, A. *vid.* 101 (Ther. Met.)
et 103 (Pher. Met. 4) *et* 109
 (Pher. Cheir.).
 Nicomachus jun. (?), I. 716.
 Nicophon, A. 326 *sqq.*
 Nicostratus, M. 469 *sqq.*
 Ophelio, M. 516 *sqq.*
 Pherecrates, A. 82 *sqq.*
 Philemonis Frgm. 771.
 Philetærus, M. 475 *sqq.*
 Philippides, N. 669.
 Philiscus, M. 607.
 Philonides, A. 147 *sqq.*
 Philostephanus, I. 719.
 Philyllius, A. 330 *sqq.*
 Phronicides, N. 688.
 Phrynichus, A. 208 *sqq.*
 Plato, A. 221 *sqq.*
 Poliochus, I. 719.
 Polyzelus, A. 334 *sqq.*
 Posidippus, N. 690.
 Sannyrion, A. 337 *sqq.*
 Simylus, M. 608.
 Sophilus, M. 608.
 Sosicrates, I. 719.
 Sosipater, N. 677.
 Sosippus, *vid.* Diph. Apolipusa, Pro-
 legg., 633.
 Sotades, M. 610.
 Stephanus, N. 701.
 Strato, N. 702.
 Strattis, A. 291 *sqq.*
 Susarion, A. 1.
 Teleclides, A. 122 *sqq.*
 * Tellen, *vid.* Tolynus.
 Theognetus, N. 704.
 Theophilus, M. 627.
 Theopompus, A. 303 *sqq.*
 Thugenides, I. 720.
 Timocles, M. 612.
 Timostratus, I. 720.
 Timotheus, M. 611.
 Tolynus, A. 6.
 Xenarchus, M. 623.
 Xeno, I. 721.

INDEX FABULARUM.

Άβρα Nicostrati, M. 469.
 Άγαθοί Pherecratis, A. 82.
 Άγαθοί ήτοι Άργυρίου άφανισμός Strat-
 tidis, 82.
 Άγκυλίων Alexidis (M. 435), M. 518.
 Άγκυλίων Eubuli, M. 435.
 Άγνοια Diphili vel Calliadis, N. 630.
 Άγνοια Machonis, N. 653.
 Άγριοι Pherecratis, A. 83.
 Άγριοι Anaxandridis, M. 418.
 Άγριοι Anaxilae, M. 498.
 Άγριοι Philemonis.
 Άγριοι ή Βουταλίων Antiphanis, M.
 345.
 Άγριοι ή Ύποβόλαιος Menandri.
 Άγροπύοντες Naevianae fabulae titulus
 ex graeco dramate translatae.
 Άγχισης Anaxandridis, M. 419.
 Άγχισης Eubuli, M. 436.
 Άγωνις ή Ίππίσκος Alexidis, M. 518.
 Άδελφοί Antiphanis, M. 347.
 Άδελφοί μοιγεύμενοι Alcasi, A. 317.
 Άδελφοί Alexidis, M. 519.
 Άδελφοί Apollodori, N. 662.
 Άδελφοί Diphili, N. 631.
 Άδελφοί Euphronis, N. 678.
 Άδελφοί Hegesippi, N. 675.
 Άδελφοί Philemonis.
 Άδελφοί Menandri.
 Άδμητος Aristomenis, A. 277 (vid.
 Prolegg.).
 Άδμητος Theopompi, A. 303.
 Άδωνιάζουσαι Philippidis, N. 669.
 Άδωνις Antiphanis, M. 347.
 Άδωνις Ararolis, M. 466.
 Άδωνις Nicophontis, A. 327 (Pro-
 legg.).
 Άδωνις Philisci, M. 607 (Prolegg.).
 Άδωνις Platonis, A. 221.
 Άδρόνες Canthari, A. 321 (vid. Pro-
 legg.).
 Άθάμας Amphidid, M. 480.
 Άθάμας Antiphanis, M. 347.
 Άθηνās γοναί Hermippi, A. 130.
 Αί άρ' Ierwv Platonis, A. 222.
 Αίγες Eupolidis, A. 150.
 Αίγες Philyllii, A. 330.
 Αίγυπτιοί Antiphanis, A. 347.
 Αίγυπτιοί Timoclis, M. 612.
 Αίγυπτια Calliae, A. 279 (Prolegg.).
 Αίολος Antiphanis, A. 348.
 Αίολος Eripiii, M. 598.
 Αίολοσίων Aristophanis.
 Αίπόλοι Alexandri, 705.
 Αίπόλοι Alexidis, M. 520.
 Αίρηταιείχη Diphili, N. 631.
 Αίσχρά vel Αίσχρα Anaxandridis, M.
 419.
 Αίσχρά vel Αίσχρα Euphronis, N. 660.

Αίσχρίων Apollodori, N. 656 (vid. Pro-
 legg.).
 Αίσωπος Alexidis, M. 520.
 Αίτωλοι Critonis, N. 699.
 Αίτωλός vel Αίτωλοι Batonis, N. 684.
 Αίτωλός vel Αίτωλοι Philemonis.
 Αιχμάλωτος Alexidis, M. 520.
 Ακέρεια Antiphanis, A. 348.
 Ακκώ Amphidid, M. 480 (Prolegg.).
 Ακοντιζόμενη Antiphanis, M. 349.
 Ακοντιζόμενος Dionysii, M. 594.
 Αλαζών incerti poetae fabula, quam
 in Milite expressit Plautus.
 Αλείπτρια Alexidis, M. 520.
 Αλείπτρια Amphidid, M. 480 (Pro-
 legg.).
 Αλείπτρια Antiphanis, A. 349.
 Αλθία Theopompi, A. 303.
 Αλειξί Menandri, 765.
 Αλειζόμενη Antiphanis, A. 350.
 Αλκιστις Antiphanis, A. 351.
 Αλκμαίων Amphidid, M. 480.
 Αλκμαίων Mnesimachi, M. 603.
 Αλυσίς Chariclidis, 706.
 Αμαζόνες Cephalodori, A. 341.
 Αμαζόνες Epicratis, M. 510.
 Αμάθεια Eubuli, M. 436.
 Αμαστρίς Diphili, N. 632.
 Αμπελουργός Alexidis, M. 521.
 Αμπελουργός Amphidid, M. 480.
 Αμπρακιδίαι. Commemoratur in frag-
 mento didascalico apud Boeckhium
 Corp. Inscript. I. nr. 230. Auctoris
 nomen excidit.
 Αμυμώνη Nicocharis, A. 324.
 Αμυράρας Apollodori Carystii, N. 658.
 Αμυράρας Aristophanis.
 Αμυράρας Philippidis, N. 670.
 Αμυράρας Platonis, A. 223.
 Αμυράρας Amphidid, M. 481.
 Αμυρτιώνος Teleclidis, A. 122.
 Αμυρτιών Archippi, A. 269.
 Αμφοτίς Alexidis, M. 520.
 Αναβλέπων Posidippi, N. 690.
 Αναγυρος Aristophanis.
 Αναγυρος Diphili, M. 632.
 * Ανακαλυπτήρια Philemonis.
 Ανακαλυπτόμενη Euangelii, 712.
 Ανανευμένη Philemonis.
 * Ανανεύσις (Άνευούσα) Philippi-
 dis, N. 670.
 Ανασωζόμενος Antiphanis, M. 352.
 Ανασωζόμενοι Diphili, N. 632.
 Ανασωζόμενοι Eubuli, M. 436.
 Ανασωζόμενοι Hipparchi, N. 653.
 Ανατιθέμενη ή Μεσσηνία Menandri.
 Άνδρία Menandri.
 Άνδρογύναι Eupolidis, vid. Άστράτευ-
 ται.

Άνδρογύνος ή Κρής Menandri.
 Άνδροκλής Sophili, M. 608.
 * Άνδρομέδα Antiphanis, A. 352.
 Άνδρομόνος Batonis, N. 684.
 Άνδρομόνος Philemonis.
 Άνεψιοί Menandri.
 Άνθρωποβράστης Stratidid, A. 291.
 Άνταϊος Antiphanis, A. 352.
 Άνταξ Alexidis et Antiphanis, M. 352
 et 521.
 Άνταξ Eunici sive Philyllii, A. 330.
 Άντερών Anaxandridis, M. 420.
 Άντερως. Commemoratur in fragmento
 didascalico apud Boeckhium Corp.
 Inscript. I. nr. 230. Auctoris nomen
 excidit.
 Άντερωσα Antiphanis, M. 353.
 Άντερωσα Nicostrati, M. 469.
 Άντευεργετών Apollodori Carystii, N.
 658.
 Άντιδο... Anaxilae, M. 498.
 Άντιδοί Cephalodori, A. 341 (Pro-
 legg.).
 Άντιδοί Epicratis, M. 510.
 Άντιόπη Eubuli, M. 437.
 Άντιποροβοσκός Dioxippi, N. 700.
 Άντολλος Nicostrati vel Philetari, M.
 469.
 Άπαγχόμενος Crobyli, 710.
 Άπελαυκωμένος Alexidis, M. 521.
 Άπελαυόμενος Nicostrati, M. 470.
 Άπελευθεροί Phrynichi, vid. Τραγωδοί.
 Άπλήν Philonidis, A. 147 (vid. Pro-
 legg.).
 Άπιστος Menandri.
 Άπλητος Diphili, N. 632.
 Άποβάτης Alexidis, M. 521.
 Άποβάτης Diphili, N. 632.
 Άπόδημοί Theophili, M. 627.
 Άποδοῦσα Euphronis, N. 680.
 Άποκαρτερόντες Apollodori Carystii,
 N. 658.
 Άποκαρτερών Antiphanis, M. 353.
 Άποκαρτερών Philemonis.
 Άποκαρτερών ή Φωάδελφοί Apollodori,
 N. 657.
 * Άποκοταβίζοντες Amipsiae, A. 264.
 Άπολείπουσα Apollodori Geloii, N. 657.
 Άπολείπουσα Apollodori Carystii, N.
 658.
 Άπολιπούσα Crobyli, 710.
 Άπολιπούσα Diphili (vel Sosippi), N.
 633.
 Άπόλλωνος γοναί Philisci, M. 607
 (Prolegg.).
 Άργυρίου άφανισμός Antiphanis sive

INDEX FABULARUM.

Epigenis, M. 589 (vid. Prolegg.).
 Άργυρίου άφανισμός Philippidis, N.
 671.
 Άρεοπαγίτης Demetrii, N. 700.
 Άρειος γοναί Polyzeii, A. 334 (Pro-
 legg.).
 Άρκάς Antiphanis, M. 353.
 Άρπαζόμενη Antiphanis, M. 354.
 Άρπαζόμενος Philemonis.
 Άρρηκτός ή Αδλητής Menandri, 765.
 Άρειμίδος και Άπόλλωνος γοναί Phi-
 lisci, M. 607 (Prolegg.).
 Άρτεμις Ehippi, M. 489.
 Άρτεμίδης Hermippi, A. 131.
 Άρχεστράτη Antiphanis, M. 354.
 Άρχιλογοί Alexidis, M. 523.
 Άρχιλογοί Cratini, A. 7.
 Άρχων Antiphanis, M. 354.
 Άσκηται ή Όμηρος Metagenis, A.
 288.
 Άσκητής Aristomenis, vid. Διόνυσος
 άσκητής.
 Άσκληπιοκλείδης Alexidis, M. 523.
 Άσκληπιός Antiphanis, M. 355.
 Άσκληπιός Philetari, M. 476.
 Άσκοφόρος Leuconis, A. 286.
 Άσπίς Menandri.
 Άσσυριοί Chionidis, vid. Ήρσαι.
 Άστράτευτοι ή Άνδρογύναι Eupolidis,
 A. 153.
 Άστυτιοί Eubuli, M. 437.
 Άσωτοδιδάσκαλος Alexidis, M. 524.
 Άσωτοι Antiphanis, M. 355.
 Άσωτοι ή Ήπιστολή Euthyclis, A. 344.
 Άσωτος Timostrati, 720.
 Άταλάντη Alexidis, M. 525.
 Άταλάντη Calliae, A. 279.
 Άταλάντη Euthyclis, A. 344.
 Άταλάντη Philetari, M. 476.
 Άταλάντη Stratidid, A. 292.
 Άθις Alexidis, M. 525.
 Αύγη Eubuli, M. 438.
 Αύγη Philyllii, A. 331.
 Αύλητής Anaxilae, M. 498.
 Αύλητής Antiphanis, M. 355.
 Αύλητής Philemonis.
 Αύλητριδες Phanicidis, N. 688.
 Αύλητρις Diodori, M. 592.
 Αύλητρις ή Δίδυμαί Antiphanis, M.
 356.
 Αύλητρις ή Άρρηκτός Menandri, 765.
 Αύλοι Philippidis, N. 671.
 Άβρα ή Μαμαμάκωτος Metagenis et
 Aristagorae, A. 287.
 Αύτδολκος Eupolidis, A. 155.
 Αύτόμολοι Pherecratis, 87.
 Αύτόν πενθών Damoxeni, N. 696.
 Αύτου έραν Antiphanis, M. 356.
 Αύτόν τιμωρούμενος Menandri.
 Άφανιζόμενος Apollodori, N. 662.
 Άφ' Ierwv Platonis, A. 222.
 Άφροδία Menandri.
 Άφροδία Theopompi, A. 304.
 Άφροδίας Antiphanis, M. 356.
 Άφροδίτης γοναί Antiphanis, M. 358.
 Άφροδίτης γοναί Nicophontis, M. 372.
 Άφροδίτης γοναί Philisci, M. 607 (Pro-
 legg.).

Άφροδίτης γοναί Polyzeii, A. 334 (Pro-
 legg.).
 Άχαις Alexidis, M. 525.
 Άχαρής Aristophanis.
 Άχελώος Demonici, 711.
 Άχλλεύς Anaxandridis, M. 420.
 Άχλλεύς Philetari, M. 476.
 Άψευδείς Teleclidis, A. 124.

B.

Βαβίς Aristophontis, M. 505.
 Βαβυλώνιοι Aristophanis.
 Βαβυλώνιος Philemonis.
 Βάκχαι Antiphanis, M. 359.
 Βάκχαι Dioclis, A. 322.
 Βάκχαι Lysippi, A. 284.
 Βακχίας Epigenis, M. 589.
 Βαλανείων Amphidid, M. 481.
 Βαλανείων Diphili, N. 634.
 Βαλανείων Timoclis, M. 612.
 Βάπται Eupolidis, A. 157.
 Βαρβητιστάι Magnetis, A. 3.
 Βασανιζόμενη Philippidis, N. 671.
 Βασίλεις Nicostrati, M. 471.
 Βάταλος Antiphanis, M. 359.
 Βάτραχοι Aristophanis.
 Βάτραχοι Calliae, A. 279 (Prolegg.).
 Βάτραχοι Magnetis, A. 3.
 Βελλεροφόντης Eubuli, M. 439.
 Βοηθοί Aristomenis, A. 277.
 Βοηθούντες Turpilianae fabulae titulus
 ex graeco dramate conversae.
 Βουατία Menandri.
 Βουατία Theophili, M. 627.
 Βουατία Antiphanis, M. 359.
 Βουώτιος sive Βουατία Diphili, N. 634.
 Βομβυλίοι Antiphanis, M. 360.
 Βόστρυχος Alexidis, M. 526.
 Βοτρυδιών vel Βοτρυδιών Anaxilae, M.
 498.
 Βουκόλοι Cratini, 10; cfr. etiam 57
 (Inc. Fr. 20).
 Βούσιρις Antiphanis, M. 361.
 Βούσιρις Anaxilae, M. 498.
 Βούσιρις Ehippi, M. 489.
 Βούσιρις Mnesimachi, M. 603.
 Βουταλίων Antiphanis (cfr. Άγριοι),
 M. 361.
 Βουταλίων Xenarchi, M. 623.
 Βρεττία Alexidis, M. 526.
 Βυζάντιος Antiphanis, M. 362.
 Βωμός Alexidis, M. 526.

Γ.

Γαλάται Apollodori, N. 663.
 Γαλάται Alexidis, M. 526.
 Γαλάται Nicocharis, A. 324.
 Γαλάτης Posidippi, N. 691.
 Γάμοι (Γάμος) Antiphanis, M. 362.
 Γάμοι (Γάμος) Diphili, M. 634.
 Γάμοι (Γάμος) Philemonis.
 Γάμοι (Γάμος) Sophili, vid. M. 608
 (Prolegg.).
 Γανυμήδης Alcasi, A. 317.
 Γανυμήδης Antiphanis, M. 362.
 Γανυμήδης Eubuli, M. 439.
 Γάστρων Antiphanis, vid. Κνωσίδεος.

Γείτονες Cratetis, A. 75.
 Γέλως Sannyriionis, A. 337.
 Γεροντομανία Anaxandridis, M. 420.
 Γεωγράφος Anaxandridis, vid. Ζωγρά-
 φοί.
 Γεωργός Menandri, 765.
 * Γεωργός Timoclis (vid. M. 623,
 Inc. Fr. 5).
 Γεωργοί Aristophanis.
 Γήρας Aristophanis.
 Γηρούνης Ehippi, M. 489.
 Γηρυτόνης Aristophanis.
 Γίγαντες Cratiini jun., M. 514.
 Γλαύκος Anaxilae, M. 499.
 Γλαύκος Antiphanis, M. 363.
 Γλαύκος Eubuli, M. 439.
 Γλαύκωμα Naevianae fabulae titulus ex
 graeco dramate expressae.
 Γόητες Aristomenis, A. 277.
 Γοργόνες Henochii, M. 600.
 Γοργυβος Antiphanis, M. 364.
 Γράες Pherecratis, 89.
 Γραμματευσίους Apollodori Cary-
 stii, N. 658.
 Γραμματευσίους Apollodori Geloii,
 N. 657.
 Γραμματική τραγωδία Calliae, A. 282.
 Γραφή Alexidis, M. 527.
 Γρύτες Platonis, A. 223.
 Γυμναστικός Naevianae fabulae titulus
 ex graeco quodam dramate expressae.
 Γυναικοκρατία Alexidis, M. 527.
 Γυναικοκρατία Amphidid, M. 481.
 Γυναικοκρατία Amphidid, M. 481.

Δ.

Δαίδαλος Aristophanis.
 Δαίδαλος Eubuli an Philippi, M. 440.
 Δαίδαλος Platonis, A. 224.
 Δαιταλῆς Aristophanis.
 Δακτύλιος Alexidis, M. 528.
 Δακτύλιος Amphidid, M. 482.
 Δακτύλιος Menandri.
 Δακτύλιος Timoclis, M. 613.
 Δαλις Apollophanis, A. 339.
 * Δαμάτεια Eubuli, M. 440.
 Δαντή Apollophanis, A. 339 (Pro-
 legg.).
 Δαντή Sannyriionis, A. 338.
 Δαναίδες Aristophanis.
 Δαναίδες Diphili, N. 635.
 Δάρδανος Menandri.
 Δεισιδαίμων Menandri.
 Δεξάμενος Timoclis, vid. Κένταυρος.
 Δεξιδημίδης Amphidid, M. 482.
 Δευκαλίων Antiphanis, M. 364.
 Δευκαλίων Eubuli, M. 440.
 Δευκαλίων Opheliionis, M. 516 (Pro-
 legg.).
 Δευσοπίους Apollodori, N. 657.
 * Δηλία Antiphanis, M. 364.
 Δηλία Sophili, M. 608 (Prolegg.).
 Δηλιάδες Cratini, 11.
 Δηλιος Philostephani, 719.
 Δηλος sive potius Δηλιος Timoclis, M.
 613.
 Δημήτριος ή Φιλέταρος Alexidis, M.
 528.

Δημιουργός Menandri.
 Δήμοι Eupolidis, A. 161.
 Δημοσάτωροι Timoclis, M. 613.
 Δημόται Hermippi, A. 132.
 Δημόται Posidippi, N. 691.
 Δημοτυνδάρως Polyzeli, A. 334.
 Διάβολος Apollodori Carystii, N. 659.
 Διάβολος Nicostrati, M. 471.
 Διαδικαζόμενος Dioxiippi, N. 700 (vid. Prolegg.).
 Διαθήκαι Laonis, 713.
 * Διαϊτών Eupolidis, A. 168.
 Διαμαρτάνουσα Apollodori, vid. Διαμαρτάνων.
 Διαμαρτάνουσα Diphili, N. 635.
 Διαμαρτάνων Apollodori, N. 663.
 Διαμαρτάνων Archedici, N. 655.
 Διαμαρτάνων Archidici, N. 655.
 Διαμάουσα Alexidis, M. 529.
 * Διάς Eupolidis, A. 169.
 Διδασκαλίας Cratini, A. 12.
 Δίδυμοι Antiphanis, vid. Αὐλήτριες.
 Δίδυμοι Menandri.
 Δίδυμοι Alexidis, M. 529.
 Δίδυμοι Anaxandridis, M. 420.
 Δίδυμοι Antiphanis, M. 364.
 Δίδυμοι Euphronis, N. 681.
 Δίδυμοι Xenarchi, M. 624.
 Δίδυμοι ἢ Πύραυρος Aristophontis, M. 506.
 Διθύραχος Amphidid, M. 482.
 Δικασταί Thugenis, 720.
 Διονυσιαλέξανδρος Cratini, A. 12.
 Διονυσιάζουσα Timoclis, M. 613.
 Διονυσίας Eubuli, M. 440.
 Διόνυσος Alexandri, 705.
 * Διόνυσος Euphantidis, A. 5 (Inc. Fab. 2).
 Διόνυσος Magnetis et Cratetis, A. 3.
 Διόνυσος Timoclis, M. 614.
 Διόνυσος ἀσκητής Aristomenis, A. 278.
 Διόνυσος ἢ Σεμέλη Eubuli, M. 454.
 Διονύσου γοναί Polyzeli, A. 335.
 Διουρτύτων Antiphanis, vid. Θεορίκιος.
 Διός γοναί Philisci, M. 607 (Prolegg.).
 Διπλάσιοι Antiphanis, M. 365.
 Δις ἐξαπατώμενος Heniochi, M. 600 (Prolegg.).
 Δις ἐξαπατών Menandri, 765.
 Δις ναυαγός Archippi, A. 269 (vid. Prolegg.).
 Δις πενθῶν Alexidis, M. 530.
 Δόλων Eubuli, M. 441.
 Δορκίς ἢ Ηοπήζουσα Alexidis, M. 530.
 Δουλοδιδάσκαλος Pherecratis, A. 90.
 * Δούλος (Δόλων) Eubuli, M. 441.
 Δρακόντιον Timoclis, M. 615.
 Δράματα ἢ Νίκοδος Aristophanis.
 Δραπεταγωγός Antiphanis, M. 366.
 Δραπέται Alexidis, vid. Λευκαδίτα.
 Δραπέτιδες Cratini, A. 14.
 Δρωπίδες Alexidis, M. 531.
 Δυσέρωτες Antiphanis, M. 366.
 Δύσκολος Menandri, 765.
 Δύσκολος Mnesimachi, M. 603.
 Δύσπραστος Antiphanis sive Epicratis, M. 367 et M. 511.

Δωδεκάτη Philyllii, A. 331.
 Δωδονίς Antiphanis, M. 367.
 E.
 * Εαυτὸν πενθῶν, vid. Αὐτὸν πενθῶν.
 * Εαυτὸν τιμωρούμενος, vid. Αὐτὸν τιμωρούμενος.
 * Εαυτοῦ ἐρών, vid. Αὐτοῦ ἐρών.
 * Ἐγκαλοῦντες Diphili, N. 635.
 * Ἐγκαλυπτόμενος Anthippi vel Anaxipri, N. 666.
 * Ἐγλειόμενοι vel Ἐγλειόμενοι Sotadis, M. 610.
 * Ἐγγερίδιον Menandri.
 * Ἐγγερίδιον Philemonis.
 * Ἐγγερίδιον Sophili, M. 609.
 * Ἐγγερογαστρες Nicophontis, vid. Χειρογαστρες.
 Εἰδείθουα Nicomachi, 716.
 Εἰλωτες Eupolidis, A. 169.
 Εἰρήνη Aristophanis.
 Εἰρήνη Eubuli, M. 442.
 Εἰρήνη Theopompi, A. 304.
 Εἰσοικιζόμενος Alexidis, M. 531 et M. 580 (vid. Inc. Fr. 29).
 Εἰς τὸ φρέαρ Alexidis, M. 531.
 * Ἐκάτη Diphili, N. 635.
 * Ἐκάτη Nicostrati, M. 471.
 * Ἐκκρηπτόμενος Alexidis, vid. Κρηπτόμενος.
 * Ἐκκλησιάζουσα Aristophanis.
 * Ἐκπωματοποιός Alexidis, M. 532.
 * Ἐκρύα Apollodori Carystii, N. 659.
 * Ἐλένη Alexandri, 705.
 * Ἐλένη Anaxandridis, M. 420.
 * Ἐλένη ἀρπαγή Alexidis, M. 532.
 * Ἐλένης μνηστῆρας Alexidis, M. 533.
 * Ἐλενηφορούντες Diphili, N. 635.
 * Ἐλλάς ἢ Νῆσοι Platonis, A. 224.
 * Ἐλληθοριζόμενος Diphili, N. 635.
 * Ἐλληνίς Alexidis, M. 533.
 * Ἐμπεραμένη Menandri.
 * Ἐμπεραμένοι ἢ Ἰεῖται Cratini, A. 16.
 * Ἐμπαλὴ Ephippi, M. 491.
 * Ἐμπορος Diphili (cfr. 511), N. 635.
 * Ἐμπορος Epicratis, M. 511.
 * Ἐμπορος Philemonis.
 * Ἐναγίζοντες vel Ἐναγίσματα Diphili, N. 637.
 * Ἐνδυμάτων Alcaei, A. 318.
 * Ἐννέα (Ἐνναία) Apollodori Carystii, N. 660.
 * Ἐξ ἄδου ἀνῶν Nicophontis, A. 327 (Prolegg.).
 * Ἐξαικιζόμενος Philemonis.
 * Ἐορταί Menandri.
 * Ἐορταί Platonis, A. 225.
 * Ἐπαγγελλόμενος Menandri.
 * Ἐπιδαύριος Antiphanis, M. 367.
 * Ἐπιδαύρος sive potius Ἐπιδαύριος Alexidis, M. 533.
 * Ἐπιδαύρος sive potius Ἐπιδαύριος Theophili, M. 628.
 * Ἐπιδικαζόμενος Anaxippi, N. 667.
 * Ἐπιδικαζόμενος Apollodori Carystii, N. 660.

* Ἐπιδικαζόμενος Diphili, N. 637.
 * Ἐπιδικαζόμενος Philemonis.
 * Ἐπίκληρος Alexidis, M. 533.
 * Ἐπίκληρος Antiphanis, M. 367.
 * Ἐπίκληρος Diodori, M. 592.
 * Ἐπίκληρος Diphili, N. 638.
 * Ἐπίκληρος Heniochi, M. 600 (Prolegg.).
 * Ἐπίκληρος Menandri, 765.
 * Ἐπιλήσιμων ἢ Θάλασσα Pherecratis, A. 92.
 * Ἐπίσταθος Posidippi, N. 691.
 * Ἐπιστολή Euthychis, vid. Ἄσωτοι.
 * Ἐπιστολαί Timoclis, M. 615.
 * Ἐπιστολή Alexidis, M. 534.
 * Ἐπιστολή Machonis, N. 683.
 * Ἐπιτρέποντες Menandri, 766.
 * Ἐπιτροπέυς Diphili, N. 638.
 * Ἐπίτροπος Alexidis, M. 534.
 * Ἐπιχειρέακος Timoclis, M. 616.
 * Ἐπτά ἐπὶ Θῆβας Alexidis, M. 534.
 * Ἐπτά ἐπὶ Θῆβας Amphidid, M. 483.
 * Ἐρετρικός Alexidis, M. 534.
 * Ἐρεθύδης. Commemoratur in fragm. didasc. apud Bæckh. Corp. Insc. I. nr. 230. Auctoris nomen excidit.
 * Ἐρῆσι Alexidis, vid. Παννυχίς.
 * Ἐρῆσι Amphidid, M. 483.
 * Ἐρμιονεύς Meneeratis, vid. Μανέντωρ.
 * Ἐρμαρρόδωτος Posidippi, N. 691.
 * Ἐρσοὶ καὶ Ἀφροδίτης γοναί Philisci, 607 (vid. Prolegg.).
 * Ἐρωτες Myrtili, A. 146 (vid. Prolegg.).
 * Ἐταίρα, Turpiliana fabulae titulus ex graeco dramate expressa.
 * Ἐυανδρία Anaxilae, M. 499.
 * Ἐυεργεταί Batonis, N. 685.
 * Ἐυθύδικος Antiphanis, M. 368.
 * Ἐυμένιδης Cratini, A. 17 (Emeud. 6).
 * Ἐυνεῖται Cratini, A. 16.
 * Ἐυνούχος Menandri.
 * Ἐυνούχος ἢ Στρατιώτης Diphili, N. 631.
 * Ἐυπλοία Antiphanis, M. 368.
 * Ἐυρίπος Philemonis.
 * Ἐυρώπη Eubuli, M. 442.
 * Ἐυρώπη Hermippi, A. 133.
 * Ἐυρώπη Platonis, A. 227.
 * Ἐυσεβείς Anaxandridis, M. 421.
 * Ἐρεθρίται sive Ἐρεθρίζοντες Philemonis.
 * Ἐρεσία Antiphanis, M. 368.
 * Ἐρεσία Posidippi, N. 691.
 * Ἐρεσία Simyli, M. 608 (Prolegg.).
 * Ἐρεσιος Menandri.
 * Ἐρηθοί Ephippi, M. 492.
 * Ἐρηθοί Philemonis.
 * Ἐφιλάτης Phrynichi, A. 209.
 Z.
 Ζακύνθος Antiphanis, M. 369.
 Ζεὺς κωκούμενος Platonis, A. 228.
 Ζωγράφος ἢ Γεωγράφος Anaxandridis, M. 421.
 Ζωγράφος Antiphanis, M. 369.
 Ζωγράφος Diphili, N. 638.

Ζωγράφος Hipparchi, N. 653.
 Ζωρίων Philemonis, vid. Μετῶν.
 Ζώπυρος περικαζόμενος Strattidis, A. 292.

H.

* Ἠδουχάρης Theopompi, A. 305.
 * Ἠλιος βιγῶν Aristonymi, A. 263.
 * Ἠνίοχος Antiphanis, M. 369.
 * Ἠνίοχος Menandri, 766.
 * Ἠρακλῆς Anaxandridis, M. 421.
 * Ἠρακλῆς Diphili, N. 639.
 * Ἠρακλῆς Philyllii, A. 331.
 * Ἠρακλῆς γαμῶν Archippi, A. 270.
 * Ἠρακλῆς γαμῶν Nicocharis, A. 325.
 * Ἠρακλῆς χορηγός Nicocharis, A. 325.
 * Ἠρώς Aristophanis.
 * Ἠρώς Chionidis, A. 2.
 * Ἠρώς Cratetis, A. 7.
 * Ἠρώς Menandri.
 * Ἠρώς Timoclis, M. 616.
 * Ἠρώτων Epigenis, M. 590.
 * Ἠρώς Diphili, N. 640.
 * Ἠρώς Philemonis.
 * Ἠσιόδοι Teleclidis, A. 124.
 * Ἠσιόδος Nicostrati, M. 471.
 * Ἠσιόνη Alexidis, M. 535.
 * Ἠχώ Eubuli, M. 442.

Θ.

Θαίς Hipparchi, N. 653.
 Θαίς Menandri.
 Θάλασσα Pherecratis, vid. Ἐπιλήσιμων.
 Θάλαττα Dioclis, A. 322.
 Θαυρός Antiphanis, M. 369.
 Θεμιστοκλῆς Philisci, M. 607 (Prolegg.).
 * Θεογονία Antiphanis, M. 369.
 Θεοὶ Hermippi, A. 131.
 Θεοφώρητος Alexidis, M. 535.
 Θεοφορούμενη Menandri.
 Θεομορσιάζουσα Aristophanis.
 * Θεομορφοί Hermippi, vid. Φορμοφόροι.
 Θεομορφός Dionysii, M. 594.
 Θεοπρωτοί Alexidis, M. 535.
 Θεττάλη Menandri.
 Θετταλοὶ Anaxandridis, M. 421.
 Θεῶν ἀγορά Euphronis, N. 681.
 Θεωροὶ Euphronis, N. 681.
 Θεβαῖοι Alexidis, M. 535.
 Θεβῆται Philemonis.
 Θεραμένης Cratini jun., M. 514.
 Θερία Cratetis, A. 76.
 Θεσσαυρός Anaxandridis, M. 421.
 Θεσσαυρός Archedici, N. 655.
 Θεσσαυρός Dioxiippi, N. 701.
 Θεσσαυρός Diphili, N. 640.
 Θεσσαυρός Menandri, 766.
 Θεσσαυρός Philemonis.
 Θεσεύς Anaxandridis, M. 422.
 Θεσεύς Aristonymi, A. 262.
 Θεσεύς Diphili, N. 640.
 Θεσεύς Theopompi, A. 306.
 Θεψεύοντες Alexidis, M. 536.
 * Θεψεύσιος Antiphanis, vid. Βορβουλίς.
 Θερίκιος ἢ Διουρτύτων Antiphanis, M. 369.

Θουριοπέτρα: Metagenis, A. 288.
 Θρασύλειον Menandri.
 Θράσων Alexidis, M. 536.
 Θραττα Cratini, 18.
 Θυρωρός Philemonis.
 * Θυρωσκόμος Lysippi, A. 284.
 * Θωρυκίων Heniochi, M. 660 (vid. Prolegg.).

I.

* Ἰάλεμος Amphidid, M. 483.
 * Ἰάλεμος Ophelionis, M. 517.
 * Ἰασις sive potius Ἰάσων Alexidis, M. 536.
 * Ἰατρός Antiphanis, M. 370.
 * Ἰατρός Aristophontis, M. 506.
 * Ἰατρός Philemonis.
 * Ἰατρός Theophili, M. 628.
 * Ἰάται Aristophantis, vid. Ἐμπιπραμένοι.
 * Ἰεραία Apollodori Geloii, N. 657.
 * Ἰεραία Apollodori Carystii, N. 661.
 * Ἰεραία Menandri.
 * Ἰερός γαμος Alcaei, A. 318.
 * Ἰεροφάντης Nicostrati, M. 471.
 * Ἰκάρειο Σάτωροι Timoclis, M. 617.
 * Ἰματιόπωλις Apollodori Carystii, N. 662.
 * Ἰμβροί Menandri.
 * Ἰνώ Sannyronis, A. 337 (Prolegg.).
 * Ἰσιών Eubuli, M. 442.
 * Ἰπνός ἢ Παννυχίς Pherecratis, 93.
 * Ἰππεὶς Antiphanis, M. 370.
 * Ἰππεύς Alexidis, M. 536.
 * Ἰππῆς Aristophanis.
 * Ἰππίσκος Alexidis, vid. Ἄγωνίς.
 * Ἰπποκόμος Menandri.
 * Ἰππος sive potius Ἰππεύς vel Ἰπνός Alexidis, N. 536.
 * Ἰπποτρόφος Mnesimachi, M. 603.
 * Ἰσθμιονίχης Mnesimachi, M. 606.
 * Ἰσσοτάσιον Alexidis, M. 537.
 * Ἰστοριογράφος Dioxiippi, N. 701.
 * Ἰστός Pherecratis, vid. Ἰπνός.
 * Ἰνιγέρων Strattidis vel Apollophanis, A. 340.
 * Ἰχθὺς Archippi, A. 271.
 * Ἰὼ Anaxilae, M. 499.
 * Ἰὼ Platonis, A. 230.
 * Ἰὼ Sannyronis, A. 338.
 * Ἰὼν Eubuli, M. 443.

K.

Καινεύς Antiphanis, M. 371.
 Καινεύς Ararotis, M. 466.
 Καλαθηφόροι Eubuli, M. 443.
 Καλάστρις Alexidis, M. 539.
 Κάλλαιστρος Ophelionis, M. 517.
 Κάλλαιστρος Theopompi, A. 306.
 Καλλικπιίδης Strattidis, A. 293.
 Καλλιστώ Alcaei, A. 318.
 Καλυψὼ Anaxilae, M. 499.
 Καλλωνίδης Aristophontis, M. 506.
 Καμπυλίων Ararotis, M. 467.
 Καμπυλίων Eubuli, M. 443.
 Κανηφόρος Anaxandridis, M. 422.
 Κανηφόρος Menandri, 767.
 Καπηλίδης Theopompi, A. 307.

Κἄρες Antiphanis, M. 371.
 Καρίνη Antiphanis, M. 371.
 Καρίνη Menandri.
 Καρχηδόσιος Menandri.
 Κατακollόμενος Eubuli, M. 445.
 Καταχῆλαι Lysippi, A. 284.
 Καταψευδόμενος Alexidis, vid. Τοκιστής.
 Καταψευδόμενος Menandri.
 Καταψευδόμενος Philemonis.
 Καταψευδόμενος Sosipatri, N. 677.
 * Κατεσίτων Amipsiae, A. 264.
 Καύνιοι Alexidis, M. 539.
 Καύνιοι Timoclis, M. 619.
 Κεκρόφαλος Menandri.
 Κένταυροι Apollophanis A. 339 (Prolegg.).
 Κένταυρος Aristophanis, vid. Δράματα.
 Κένταυρος Lyncei, N. 654.
 Κένταυρος Nicocharis, A. 325.
 Κένταυρος Ophelionis, M. 516 (Prolegg.).
 Κένταυρος Theogneti, N. 704 (Prolegg.).
 Κένταυρος ἢ Δεξαμενός Timoclis, M. 619.
 Κεραυνός et Κεραυνούμενος Anaxippi, N. 668.
 * Κερκύων (Κέρκιος) Anaxandridis, M. 422.
 Κέρκυρας Eubuli, M. 445.
 Κέρκυρας Hermippi, A. 135.
 Κέρκυρας ἢ Ξάντριαι Platonis, A. 236.
 Κέφαλος Philetari, M. 476 (vid. Prolegg.).
 Κηπουρός Antiphanis, M. 372.
 Κηρυττόμενος Alexidis, M. 539.
 Κηραριστής Antiphanis, M. 372.
 Κηραριστής Menandri.
 Κηραριστρία Anaxandridis, M. 422.
 Κηραυρός Alexidis, M. 539.
 Κηραυρός Anaxippi, N. 668.
 Κηραυρός Antiphanis, M. 372.
 Κηραυρός Apollodori, N. 663.
 Κηραυρός Clearchi, 708.
 Κηραυρός Diphili, N. 640.
 Κηραυρός Niconis, 714.
 Κηραυρός Sophili, M. 608 (Prolegg.).
 Κηραυρός Theophili, M. 628.
 Κινησίας ἢ Μακεδόνες Strattidis, A. 293.
 Κίρκη Anaxilae, M. 499.
 Κίρκη Ephippi, M. 492.
 * Κλειτοφών Platonis, vid. Κλεοφών.
 Κλεοβουλῆται Cratini, 20.
 Κλεοβουλῆνη Alexidis, M. 539.
 Κλεοφάνης Antiphanis, M. 373.
 Κλεοφών Platonis, A. 230.
 Κλίνη Nicostrati, M. 471.
 * Κλοπαί Eupolidis, A. 170.
 Κναφεύς Antiphanis, M. 374.
 Κνωβία Alexidis, M. 539.
 Κνωβία Menandri.
 Κνωβίδης ἢ Γάστρων Antiphanis, M. 374.
 Κόθροισι Philonidis, non Philippidis, A. 147.
 Κοινωνοί Philemonis.

Κόλακες Eupolidis, A. 170.
 Κόλαξ Menandri.
 Κόλαξ Philemonis.
 Κόλεφοροι *antiquae comediae fabula commemoratur in fragm. didascalico apud Boeckhium Corp. Inscr. nr. 229. Auclois nomen excidit.*
 Κονιατής Alexidis, M. 539.
 Κονισαός Timoclis, M. 619.
 Κόννος Amipsiae, A. 264.
 Κόννος Phrynichi, A. 210.
 Κοριανώ Pherecratis, A. 91.
 Κορινθία Antiphonis, M. 275.
 Κορινθία Philemonis.
 Κορινθιαστής Philetæri, M. 476.
 Κορινθιαστής Poliochi, 719.
 Κορίνθιοι Clearchi, 709.
 Κοροπλάθος Antiphonis, M. 375.
 Κοροσάδης Eubuli, M. 446.
 Κοσμήτρια Naevianae fabulae titulus ex graeco dramate conversæ.
 * Κοταβίζουσαι Menandri, 767.
 Κουρίς Alexidis, M. 539.
 Κουρίς Amphidisi, M. 484.
 Κουρίς Antiphonis, M. 375.
 Κραπάταλοι Pherecratis, A. 96.
 Κρατεύας ἡ Φαρμακοπώλης Alexidis, M. 540.
 Κρήξ Menandri.
 Κρήξ Antiphonis sive potius Apollorphanis, A. 340.
 Κρήξ Nicocharis, A. 325.
 Κρόνος Phrynichi, A. 210.
 Κυβερνήται Menandri, 767.
 Κυβερνήτης Alexidis, M. 542.
 Κυβευταί Alexidis, M. 543.
 Κυβευταί Amphidisi, M. 484.
 Κυβευταί Antiphonis, M. 376.
 Κυβευταί Eubuli, M. 446.
 Κύδιον Eriphidi, M. 492.
 Κύκλιπες Calliae vel Dioclis, A. 279.
 Κύκλωψ Antiphonis, M. 376.
 Κύκνος Alexidis, M. 543.
 Κύκνος Eubuli, *vid. Προσούσια.*
 Κυνάριον Timothei, M. 611.
 Κυνηγέται Anaxandridis, M. 422.
 Κυνήγης Philetæri, M. 477.
 Κύπριος Alexidis, M. 543.
 Κύπριος Alexidis, *vid. Κύπριος fragment. 3.*
 * Κώδιον (Κύδιον) Posidippi, N. 691.
 Κώκλος Aristophanis.
 Κωμικαί Amipsiae, A. 268 (*vid. Prolegg.*).
 Κωμικαί Eubulidis, M. 599.
 Κωμικαί Phrynichi, A. 211.
 Κωμικοδραματίζουσα Alcei, A. 319.
 Κωμικοδραματίζουσα Anaxandridis, M. 422.
 Κωνιαζόμενα Menandri.
 Κωραλίσκος Epilyci, A. 343.
 Κώρυκος Antiphonis, M. 377.

Λ.

Λάιος Platonis, A. 231.
 Λάκινα Apollodori, N. 663.
 Λακιάδα Philippidis, N. 671

Λάκωνες Cratini, A. 21.
 Λάκωνες Eupolidis, A. 176.
 Λάκωνες Nicocharis, A. 325.
 Λάκωνες ἡ Λήδα Eubuli, M. 447.
 Λάκωνες ἡ Ποιηταί Platonis, A. 232.
 Λάμια Cratetis et Pherecratis, A. 78.
 Λαμπαδηφόροι Philetæri, M. 477.
 Λαμπάς Alexidis, M. 544.
 Λαμπάς Antiphonis, M. 378.
 Λάμπων Antiphonis, M. 378.
 Λέθης Alexidis, M. 544.
 Λεπτινίσκος Antiphonis, M. 379.
 Λευκαδία Menandri.
 Λευκαδία ἡ Δραπέται Alexidis, M. 546.
 Λευκάδιος Antiphonis, M. 379.
 Λευκάς sive Λευκάδιος Amphidisi, M. 484.
 Λεύκη Alexidis, M. 546.
 Λεωνίδης Antiphonis, M. 380.
 Λήδα Eubuli, *vid. Λάκωνες.*
 Λήδα Sophili, *vid. Τυνδαρεως.*
 Λήδη Timoclis, M. 619.
 Λημνία Alexidis, M. 547.
 Λημνία Antiphonis, M. 380.
 Λημνία Aristophanis.
 Λημνία Diphili, N. 640.
 Λημνία Nicocharis, A. 325.
 Λημονόμοδος Strattidis, A. 294.
 Λήροι Pherecratis, A. 100.
 Λιμώτων Dionysii, M. 597.
 Λυδία Turpilianae fabulae titulus ex graeco dramate conversæ.
 Λύκος Alexidis, M. 547.
 Λοκρίδες Anaxandridis, M. 422.
 Λοκρίδες Posidippi, N. 692.
 Λοκροί Alexidis, M. 548.
 Λοκροί Menandri.
 Λυδοί Magnetis, A. 3.
 Λυδός Antiphonis, M. 380.
 Λυκίσκος Alexidis, M. 548.
 Λυκοδύργος Anaxandridis, M. 422.
 Λύκων Antiphonis, M. 380.
 Λυροποιός Anaxilæ, M. 500.
 Λυσιστράτη Aristophanis.

Μ.

Μάγειροι Anaxilæ, M. 500.
 Μάγειρος Nicostrati, M. 472.
 Μακινόμενος Diodori, M. 592 (*Prolegg.*).
 Μακινόμενος Diphili, N. 640.
 Μακεδόνες ἡ Κινησίας Strattidis, A. 293.
 Μακεδόνες ἡ Παισαυσίας Strattidis, A. 295.
 Μαλθάκη Antiphonis, M. 381.
 Μαλθακοί Cratini, A. 21.
 Μαμμάκωτος Aristagorae, vel Metagenis, A. 287 et 290; *cf. Αὔραι.*
 Μανδροχαροζόμενη Alexidis, M. 548.
 Μανέκτωρ ἡ Ἐρμιονεύς Menecratis, 713.
 Μάντις Alexidis, M. 550.
 Μαραθώνιοι Timoclis, M. 619.
 Μαρικίς Eupolidis, A. 176.
 Μαστροπός Philippidis, N. 671.
 Μεγαρικὴ Simyli, M. 608.
 Μέθη Menandri.
 Μετάνιον Antiphonis, M. 381.
 Μελέαγρος Antiphonis, M. 381

Μελέαγρος Philetæri, M. 478.
 Μελίθουα Eriphi, M. 598.
 Μελιώτοτος (Μελιόλιτον) Anaxandridis, M. 423.
 Μέλιττα Antiphonis, M. 382.
 Μελίττα Dioclis, A. 323.
 Μεμφίμορος Antidoti, M. 585.
 Μενέλαος Platonis, A. 231.
 Μεροπίς Alexidis, M. 550.
 Μεσσηνία Critonis, N. 699.
 Μεσσηνία Menandri.
 Μεταλλῆς Nicomachi et Pherecratis, A. 101.
 Μεταβάλλόμενος Timothei, M. 611 (*Prolegg.*).
 Μεταπερόμενος Posidippi, N. 692.
 Μεταπερόμενος Timothei, *vid. Μεταβάλλόμενος.*
 Μετιών ἡ Ζωμίον Philemonis.
 Μετοικιζόμενος Diophanti, 712.
 Μέτοιχοι Cratetis, Pherecratis, Platonis, A. 78; 103.
 Μέτοιχος Antiphonis, M. 382.
 Μήδεα Antiphonis, M. 382.
 Μήδεα Canthari, A. 321.
 Μήδεα Eubuli, M. 448.
 Μήδεα Strattidis, A. 296.
 Μήδος Theopompi, A. 308.
 Μηγαυρτής sive Μηπραυρτής Antiphonis, M. 382.
 Μηγαυρτής Menandri.
 Μήνης Philetæri, M. 478.
 Μητροφών * Antiphonis, M. 383.
 Μίδων Alexidis, M. 550.
 Μίδων Antiphonis, M. 383.
 Μιλησία vel Μιλήσιοι Alexidis, M. 550.
 Μίλων Alexidis, M. 551.
 Μίνως Antiphonis, M. 383.
 Μισογύνης Menandri.
 Μισοπάνθος Antiphonis, M. 383.
 Μισομένη Phnicidisi, M. 688.
 Μισομένης Menandri, 767.
 Μνήματα Antiphonis, M. 383.
 Μνημάτιον Diphili, N. 641.
 Μνημάτιον Eriphidis, M. 590.
 Μνησιπτόλεμος Eriphidi, N. 687.
 Μνηστήρες Alexidis, *vid. Ἐλένης μηστήρες.*
 Μοίραι Hermippi, A. 136.
 Μοιχοί Amipsiae, A. 266.
 Μοιχοί Antiphonis, M. 384.
 Μοιχός Philemonis.
 Μονότροπος Anaxilæ, M. 501.
 Μονότροπος Ophelionis, M. 516 (*Prolegg.*).
 Μονότροπος Phrynichi, A. 212.
 Μοσχίον Callicratis, M. 589.
 Μούσαι Euphronis, N. 681.
 Μούσαι Ophelionis, M. 516 (*Prolegg.*).
 Μούσαι Phrynichi, A. 214.
 Μουσών γοναί Polyzei, A. 336.
 * Μύθοι (Βοηθοί) Aristomenis, A. 277.
 Μυλοθής Eubuli, M. 448.
 Μύλων Antiphonis, M. 384.
 Μυρμηκόνθρωποι Pherecratis, A. 103.
 Μύρμηκες Canthari, A. 321 (*Prolegg.*).
 Μυρμηξ Posidippi, N. 692.
 * Μυρμηδόνες Philemonis.

Μυρμηδόνες Strattidis, A. 296.
 * Μυροποιός (Λυροποιός) Anaxilæ, M. 500.
 Μυσοί Eubuli, M. 448.
 Μύσται Phrynichi, A. 215.
 Μύστις Antiphonis, M. 384.
 Μύστις Philemonis.

Ν.

Νάντιον Eubuli an Philippi, M. 449.
 Ναυαγός (sive Δις ναυαγός) Aristophanis sive Archippi, A. 276.
 Ναυαγός Eriphidi, M. 493.
 Ναυαγός Nausicratis, 713.
 Ναυκλήρος Eudoxi, N. 688.
 Ναυκλήρος Menandri.
 Ναυμαχία Nicomachi, 718.
 Ναυσικάδα Eubuli, M. 449.
 Νουσιχάδα Philylli, A. 332.
 Νέαιρα Philemonis.
 Νέαιρα Timoclis, M. 620.
 Νεανίσκος Antiphonis, M. 385.
 Νεκρός Diodori, M. 592 (*Prolegg.*).
 Νερέα Theopompi, A. 308.
 Νέμεσις Cratini, 24.
 Νεμόμενοι Philemonis.
 Νεοπτόλεμος Theopilli, M. 628.
 Νεοττις Anaxilæ, M. 501.
 Νεοττις Antiphonis, M. 386.
 Νεοττις Eubuli, M. 449.
 Νεφέλαι Aristophanis.
 Νηρεύς Anaxandridis, M. 423.
 Νηρεύς Anaxilæ, M. 503.
 Νηρηίδες Anaxandridis, M. 423.
 * Νήσοι Archippi, A. 176.
 Νήσοι Aristophanis.
 Νήσοι Platonis, *vid. Ἐλλάς.*
 Νίκαί Archippi, A. 235.
 Νίσθος Archippi vel Aristophanis, A. 276.
 Νόθος Philemonis.
 Νόμοι Cratini, A. 26.
 Νόμοι Platonis, A. 235.
 Νομοθέτης Menandri.
 Νομηγία Eupolidis, A. 180.
 Νύμφαι Alexidis, *vid. Φύλακας.*
 Νύξ Philemonis.
 Νύξ μακρά Platonis, A. 235.

Ξ.

Ξάντριαι ἡ Κέρκωπες Platonis, A. 236.
 Ξενίτων Heraclidis, M. 602.
 Ξενολόγος Menandri.
 Ξούθος Eubuli, M. 450.

Ο.

Ὁβελιαφόροι Eriphidi, *vid. Ὁμοιοι.*
 Ὁβολοστάτης Caecili Stathi fabula ex graeco dramate conversa.
 Ὁβριμος Antiphonis, M. 386.
 Ὁδυσσεύς Amphidisi, M. 485.
 Ὁδυσσεύς Anaxandridis, M. 424.
 Ὁδυσσεύς Theopompi, A. 309.
 Ὁδυσσεύς ἀποικιζόμενος Alexidis, M. 551.
 Ὁδυσσεύς ἡ Πανόπται Eubuli, M. 450.
 Ὁδυσσεύς ὑπέρβιον Alexidis, M. 552.

Ὁδυσσεύς Cratini, 28.
 Οἰδίπους Eubuli, M. 450.
 Οἰκίζόμενος Alexidis, *vid. Εἰσοικιζόμενος.*
 Οἰνόμας ἡ Πέλοψ Antiphonis, M. 387.
 Οἰνόμας ἡ Πέλοψ Eubuli, M. 450.
 Οἶνος (rectius ὕπνος) Alexidis, M. 570 (*vid. 571, 4.*)
 Οἰνοπίων Nicostrati vel Philetæri, M. 472; *cf. M. 478.*
 * Ὀλβία Eubuli, M. 450.
 * Ὀλβία Aristophanis.
 * Ὀλοφυροί (Ὑλοφόροι) Aristomenis, A. 276 (*Prolegg.*).
 Ὀλυμπιόδωρος Alexidis, M. 552.
 Ὀλυμπός Philisci, M. 607 (*Prolegg.*).
 Ὀλυνθία vel Ὀλύθιος Alexidis, M. 552.
 Ὀλυνθία Menandri.
 Ὀλυνθία vel Ὀλυθηακός Philippi an Philippidis, N. 671.
 Ὀμηρος ἡ Ἀσκηταί Metagenis, A. 288.
 Ὀμοία Alexidis, M. 553.
 Ὀμοία Antidoti, M. 585 (*Prolegg.*).
 Ὀμοιοι vel Ὀμοιοι Antiphonis, M. 387.
 Ὀμοιοι vel Ὀμοιοι Posidippi, N. 692.
 Ὀμοιοι ἡ Ὁβελιαφόροι Eriphidi, M. 494.
 * Ὀμολογούμενοι Antiphonis, *cf. Fr. inc. nr. 81, M. 416.*
 Ὀμοπάτριος Antiphonis, M. 388.
 Ὀμοπάτριος Menandri.
 Ὀμοπάτριος Antiphonis, M. 388.
 Ὀμφάλη Cratini jun., M. 514.
 Ὀμόννοιοι Antiphonis, M. 389.
 Ὀμόννοιοι Dionysii, M. 596.
 Ὀνος ἀσκοφόρος Leuconis, A. 286.
 Ὀνου σκία Archippi, A. 273.
 Ὀπλομάχος Anaxandridis, M. 425.
 Ὀπώρα Alexidis, M. 554.
 Ὀργή Menandri.
 Ὀρεσταυτοκλειδῆς Timoclis, M. 620.
 Ὀρέστης Alexidis, M. 554.
 Ὀρθάνης Eubuli, M. 451.
 Ὀρνεύς Aristophanis.
 Ὀρνεύς Magnetis, A. 3.
 Ὀρνεοκόμοι Anaxilæ, M. 503.
 Ὀρνεύς Antiphonis, M. 389.
 Ὀρχηστρίς Alexidis, M. 554.
 Οὐρανός Amphidisi, M. 485.

Π.

Παγκρατιαστής Alexidis, M. 555.
 Παγκρατιαστής Philemonis.
 Παγκρατιαστής Theopilli, M. 629.
 Παιδάριον Philemonis.
 Παιδάριον Platonis, A. 236.
 Παιδερασταί Diphili, N. 641.
 Παιδερασταί Antiphonis, M. 389.
 Παιδερσ Theopompi, A. 310.
 Παιδιαί Cratetis, A. 78. *cf. p. 58, Crat. Inc. Fr. 25.*
 Παιδίον Apollodori, N. 664.
 Παιδίον Menandri.
 Παιδίον Platonis, *vid. Παιδάριον.*
 Παιδίον Posidippi, N. 692.
 Παιδίον Alcei, A. 319.
 Παιδιμήτης * Philemonis.

Παλλακή Alexidis, M. 554.
 Παλλακή Diphili, N. 641.
 Παλλακή Menandri.
 Παμφίλη Alexidis, M. 554.
 Παμφίλη Theopompi, A. 310.
 Πάμφυλος Eubuli, M. 452.
 Πάν Amphidisi, M. 485.
 Πάν Timostrati, 720.
 Πάνδαρος Anaxandridis, M. 425.
 Πάνδρσος Clearchi, 709.
 Πάνδρσος Nicostrati, M. 472.
 Πανόπται Nicophontis, A. 327.
 Πανηγυρίς Philemonis.
 Πανηγυρισταί Diodori, M. 592 (*Prolegg.*).
 Παννυχίς * Callippi, 708.
 Παννυχίς Eubuli, M. 453.
 Παννυχίς Hipparchi, N. 654.
 Παννυχίς Pherecratis, *vid. Ἴπνος.*
 Παννυχίς ἡ Ἐριθίοι Alexidis, M. 555.
 Πανόπται Cratini, 31.
 Πανόπται Eubuli, *vid. Ὀδυσσεύς.*
 Πανός γοναί Ararotis, M. 467.
 Πανός γοναί Philisci, M. 607 (*Prolegg.*).
 Πανταλέων Theopompi, A. 311.
 Παραδιδόμενη Euphronis, N. 681.
 Παρακαταθήκη Aristophontis, M. 506.
 Παρακαταθήκη Menandri.
 Παρακαταθήκη Sophili, M. 609.
 Παρακαταθήκη Sosicratis, 719.
 Παρακαταθήκη Timostrati, 721.
 Παρακαταθήκη Timothei, M. 611 (*Prolegg.*).
 Παραλογιζόμενοι Apollodori, N. 664.
 Παραλυτρούμενος Sotadis, M. 611.
 Παράσιτος Alexidis, M. 557.
 Παράσιτος Antiphonis, M. 389.
 Παράσιτος Diphili, N. 641.
 Παρατηρούσα Turpili fabula ex graeco conversa.
 Παρεσιών Philemonis.
 Παρεκιδόμενη Antiphonis, M. 390.
 * Παρθενικά Ararotis, M. 466 (*Prolegg.*).
 Παρμενίσκος Eubuli, M. 453.
 Παροικιζόμενος sive Παροικίαι Antiphonis, M. 391.
 Πασίφη Alcei, A. 320.
 Πατριώται Nicostrati, M. 473.
 Παισαυσίας, *vid. Μακεδόνες.*
 Πεδηται Calliae, A. 281.
 Πεζονίκη Alexidis, M. 558.
 Περίβους Aristophontis, M. 507.
 Πείσανδρος Platonis, A. 237.
 Πελαργοί Aristophanis.
 Πελαγός Diphili, N. 642.
 Πέλοψ Antiphonis et Eubuli, *vid. Οἰνόμας.*
 Πέλοπτος Eriphidi, M. 496.
 Πέλοπτος Eriphi, M. 599.
 Πένταλος Xenarchi, M. 624.
 Περιαλγῆς Platonis, A. 239.
 Περικειρομένη Menandri.
 Περνθία Menandri.
 Πέρσαι Pherecratis, A. 105.
 Πέρσαι ἡ Ἀσσύριοι Chionidis, A. 1.
 Πέρσις Nausicratis, 714.
 Περύνη Pherecratis, A. 107.

Πηνελόπη Theopompi, A. 311.
 Πηραύστης (*rectius* Τηραύστης) Diphili, N. 646.
 Πιττακοπούμενος Philemonis.
 Πλαγγών Eubuli, M. 453.
 Πλάτος Amphididis, M. 485.
 Πλάτων Aristophontis, M. 507.
 Πλινθοφόρος Diphili, N. 642.
 Πλόκιον Menandri, 767.
 Πλούσιος Anaxilae, M. 503.
 Πλούσιοι Antiphanis, M. 391.
 Πλούτιοι Cratini, 32.
 Πλούτος Archippi, A. 274.
 Πλούτος Aristophanis.
 Πλούτος Nicostrati, M. 473.
 Πλούτριαι ἢ Νουσιχάα Philyllii, A. 332.
 Ποάστρια vel Ποάστρια Magnetis, A. 4.
 Ποάστρια Phrynichi, A. 216.
 Ποίησις Antiphanis, M. 392.
 Ποίησις Archippi vel Aristophanis, A. 276.
 Ποιηταί Alexidis, M. 558.
 Ποιηταί ἢ Λάκωνες Platonis, A. 232.
 Ποιητής * Nicocharis, A. 324 (Prolegg.).
 Ποιητής Platonis, A. 240.
 Ποιήτρια Alexidis, M. 558.
 Πόλις Anaxandridis, M. 426.
 Πόλις Eunici sive Aristophanis sive Philyllii, A. 332.
 Πόλις Eupolidis, A. 180.
 Πολύευκτος Heniochi, M. 600.
 Πολύιδος Aristophanis.
 Πολύκλεια Alexidis, M. 558.
 Πολυπράμων Diphili, N. 643.
 Πολυπράμων Heniochi, M. 600.
 Πολυπράμων Timoclis, M. 621.
 Πονήρα Alexidis, M. 558.
 Ποντικός Alexidis, M. 560.
 Ποντικός Antiphanis, M. 393.
 Ποντικός Epigenis, M. 591.
 Ποντικός Timoclis, M. 621.
 Ποπύζουσα Alexidis, *vid.* Δορκίς et Ρόδιος.
 Πορνοβοσκός Anaxilae, *vid.* Ύακινθος.
 Πορνοβοσκός Eubuli, M. 453.
 Πορνοβοσκός Posidippi, N. 692.
 Πορφόρα Timoclis, M. 621.
 Πορφόρα Xenarchi, M. 625.
 Ποτάμιοι Stratridis, A. 297.
 Πότος Alexandri, 705.
 Πρέσβεις Leuconis, A. 286 (Prolegg.).
 Πρέσβεις Platonis, A. 241.
 Πρίαπος Xenarchi, M. 626.
 Πρωαγών Aristophanis.
 Πρωβατεύς Antiphanis, M. 393.
 Πρωβλήμα Antiphanis, M. 393.
 Πρώγαμοι Menandri.
 Πρώγονοι Antiphanis, M. 394.
 Πρωεργαλίων Menandri.
 Πρωεργαλίων ἢ Ίματιόπουλος Apollodori Carystii, N. 662.
 Πρωεργαλίων Theophili, M. 629.
 Πρώκρης Eubuli, M. 453.
 Πρωσεδαννύμενος Alexidis, M. 560.
 Πρωσπάτιοι Eupolidis, A. 186.
 Πρωσπασίαι ἢ Κύνες Eubuli, M. 453.

[Πρωσπασίαι falso olim pro Antiphanis fabulae titulo habitum].
 Πρωταίνας Teleclidis, A. 125.
 Πρωτεσίλαος Anaxandridis, M. 426.
 Πρωτόχορος Alexidis, M. 560.
 Πρωτόχορος Antidoti, M. 585.
 Πτερύγιον Philemonis.
 Πτωχὴ ἢ Ροδία Philemonis.
 Πτωχοὶ Chionidis, A. 2.
 Πυθαγορίζουσα Alexidis, M. 561.
 Πυθαγορίζουσα Cratini jun., M. 515.
 Πυθαγοριστής Aristophontis, M. 507.
 Πύκτης Timoclis, M. 621.
 Πύκτης Timothei, M. 611 (Prolegg.).
 Πυλαία Cratini, 34.
 Πυλαία Alexidis, M. 561.
 Πύραυλον Alexidis, M. 561.
 Πύραυλος * Antiphanis, M. 395.
 Πύραυλος Aristophontis, *vid.* Δίδυμοι.
 Πύρρα Diphili, N. 643.
 * Πύρρος Philemonis.
 Πυρρόρος Philemonis.
 * Πυρακίδης Magnetis, *vid.* Τιτακίδης.
 Πυρρική Cratini, A. 36 (cfr. 72. Inc. Fr. 157 et 158 et 182.)
 * Πύρρος Stratridis, A. 297.
 Πυλούμενοι Menandri, 767.

P.

* Ραπιζομένη Menandri, 768.
 * Ρεῖθρα sive potius * Ερεθίοι Amphididis.
 * Ρήτορες Cratetis, A. 79.
 * Ρίονος Archippi, A. 274.
 * Ροδία Philemonis, *vid.* Πτωχὴ.
 * Ρόδιος ἢ Ποπύζουσα Alexidis, *vid.* Δορκίς ἢ Ποπ., fragm. 2, M. 530.
 * Ρωσποπύλης * Philippidis, N. 674 (Inc. Fr. 10).

Σ.

Σαμία Anaxandridis, M. 429.
 Σαμία Menandri.
 Σάμιος Cratetis, A. 79.
 Σαμόθρακες Athenionis, 706.
 Σαπρὸν Amipsiae, A. 266.
 Σαπρὸν Amphididis, M. 486.
 Σαπρὸν Antiphanis, M. 395.
 Σαπρὸν Diphili, N. 643.
 Σαπρὸν Ephippi, M. 496.
 Σαπρὸν Timoclis, M. 621.
 Σαρδανάπαλος Sannyronis, A. 337 (Prolegg.).
 Σάρβεις Philemonis.
 Σαυρία Anaxandridis, M. 429.
 Σάτυροι Cratini, A. 42.
 Σάτυροι Ecephantidis, A. 4.
 Σάτυροι Ophelionis, M. 516 (Prolegg.).
 Σάτυροι Phrynichi, A. 216.
 Σάτυροι Timoclis, *vid.* Ύακίνοιοι Σάτυροι.
 Σειρήνες Nicophontis, A. 328.
 Σειρήνες Theopompi, A. 311.
 Σεμύλη Eubuli, *vid.* Διώνυσος.
 Σέρφιοι Cratini, A. 42.
 Σιδηροί: Fragmentum didascalium apud Beckhium Corp. Inscr. I. nr. 229.
 Σικελία vel Σικελοὶ Demetrii, A. 338 sqq.

Σικελικός Diphili, N. 644.
 Σικελικός Philemonis, 771.
 Σικυώνιος Teleclidis, M. 562.
 Σικυώνιος Menandri.
 Σίσυρος Apollodori Geloii, N. 656 (Prolegg.).
 Σκείρων Alexidis, M. 562.
 Σκευαί Platonis, A. 243.
 Σκηνὴς καταλαμβάνουσαι Aristophanis.
 Σκλήριαι sive potius Σκέραι Antiphanis, M. 396.
 Σκῦθαι Platonis sive potius Σκευαί, *vid.* 244, 5.
 Σκῦθαι Xenarchi, M. 626.
 Σκῦθαι ἢ Ταύροι Antiphanis, M. 396.
 Σκῦθης Antiphanis, *vid.* Σκῦθαι.
 Σορισταί Platonis, A. 244.
 Σπονδοφορικός sive potius Σπονδοφόρος Alexidis, M. 563.
 Στάλαχος, Nævianae fabulae titulus ex graeco dramate expressae.
 Στεφύλι Teleclidis, A. 126.
 Στεφανοπόλις Eubuli, M. 455.
 Στυγακίς Nævianae fabulae titulus ex graeco dramate translate.
 Στρατιώται Hermippi, A. 139.
 * Στρατιώται Menandri, 768.
 Στρατιώτης Alexidis, M. 563.
 Στρατιώτης Diphili, *vid.* Εὐνούχος.
 Στρατιώτης Philemonis.
 Στρατιώτης Xenarchi, M. 627.
 Στρατιώτης ἢ Τύχωνος Antiphanis, M. 396.
 Στρατιώτης Theopompi, A. 312.
 Συμβολὸν Caecili Statii fabula ex graeco dramate expressa.
 Συμμάχια Canthari et Platonis, A. 245.
 Συμπλέουσαι Philippidis, N. 672.
 Συναποθνήσκοντες Alexidis, M. 563.
 Συναποθνήσκοντες Diphili, N. 644.
 Συναρστώσαι Menandri.
 Συνεκπέουσαι Philippidis, *vid.* Συμπλέουσαι.
 Συνεπαταῶν Batonis, N. 686.
 * Συνερίθιοι Timoclis, M. 622.
 Συνερώσα Menandri.
 Συνέφηβοι Apollodori, N. 664.
 Συνέφηβοι Euphronis, N. 682.
 Συνέφηβοι Menandri.
 Συνέφηβος Philemonis.
 Συντρέχοντες Alexidis, M. 564.
 Συντρέχοντες Sophili, M. 609.
 Σύντροφοι Alexidis, M. 564.
 Σύντροφοι Damoxeni, N. 696.
 Σύντροφοι Diphili, N. 644.
 Σύντροφοι Posidippi, N. 693.
 Συναρξίς Diphili, N. 644.
 Συναρξίος Alexidis, M. 565.
 Σύρος Nicostrati, M. 473.
 Σύραξ Platonis, A. 247.
 Στρατιομένη Apollodori Carystii, N. 662.
 Σπενδόνη Amipsiae, A. 266.
 Σπῆκες Aristophanis.
 Σπριγοκαρίων Eubuli, M. 457.
 Σχεδία Diphili, N. 644.
 Σχολάζοντες Calliae, A. 279 (Prolegg.).
 Σώλοισις Dionysii, M. 597.

Σώρακος Alexidis, M. 565.
 Σώσιππος Anaxandridis, M. 429.
 Σώσιππος Dionysii, M. 594 (Prolegg.).

T.

Ταγνησταί Aristophanis.
 * Ταξίαροι Dionysii, M. 594 (Prolegg.).
 Ταξίαροι Eupolidis, A. 187.
 Ταραντινός Alexidis, M. 565.
 Ταραντινός Cratini jun., M. 515.
 Ταύροι Antiphanis, *vid.* Σκῦθαι.
 Τελείας Diphili, N. 645.
 Τέλεμαχος Aristophanis.
 Τηρέος Anaxandridis, M. 430.
 Τηρέος Canthari, A. 321.
 Τηρέος Philetari, M. 479.
 Τιγότινος Alexandri, 705.
 Τηραύστης Diphili, N. 646.
 Τίμων Antiphanis, M. 398.
 Τιτομάχος Theopompi, A. 313.
 * Τιτακίδης Magnetis, A. 4.
 Τιτάνες Cratini jun., M. 515.
 Τιτάνες Eubuli, M. 459.
 Τιτανόπαιες Myrtili, A. 146.
 Τιτθαί Eubuli, M. 459.
 Τιτθὴ vel Τιτθαί Alexidis, M. 567.
 Τιτθὴ Menandri.
 Τοκιστής Nicostrati, M. 473.
 Τοκιστής ἢ Καταφευδόμενος Alexidis, M. 568.
 Τόλμοι Cratetis, A. 80.
 Τραχυβοὶ ἢ Ἀπελευθεροὶ Phrynichi, A. 217.
 Τραυματίας Alexidis, M. 569.
 Τραυματίας Antiphanis, M. 399.
 Τρόδος ἢ Ρωσποπύλης * Philippidis, N. 674 (Inc. Fr. 10).
 Τριταγωνιστής Antiphanis, M. 400.
 Τριτάλης Aristophanis.
 Τριτάλης Nævianae fabulae titulus ex graeco converse.
 Τροφάνιος Alexidis, M. 569.
 Τροφάνιος Cephisolori, A. 341.
 Τροφάνιος Cratini et * Cratetis, A. 41.
 Τροφάνιος Menandri.
 Τρόχιλος Xeniochi, M. 600.
 Τρώϊος Stratridis, A. 298.
 Τυμπαρισταί Autocratis, A. 344.
 Τυνδάρειος Alexidis, M. 570.
 Τυνδάρειος ἢ Ἀγθα Sophili, M. 608 (Prolegg.).
 Τυραννίς Pherecratis, A. 108.
 Τυρρηνός Antiphanis, M. 400.
 Τυρρηνός Axionici, M. 586.
 Τύχων ἢ Στρατιώτης Antiphanis, M. 396.

Y.

Ύακινθος ἢ Πορνοβοσκός Anaxilae, M. 503.
 Ύβρις Anaxandridis, M. 430.
 Ύβριστοδίκα Eupolidis, A. 189.
 Ύβρις Antiphanis, M. 401.
 Ύβρις Menandri.
 Ύλοφόροι Aristomenis, A. 277 *vid.* (Prolegg.).
 Ύμένιος Ararotis, M. 468.
 Ύμις Menandri, 768.

Ύπερβολος Platonis, A. 248.
 Ύπνος Alexidis, M. 570.
 Ύπνος Antiphanis, M. 401.
 Ύπνος Xenarchi, M. 627.
 Ύποβαλλόμενοι Erinici, N. 687.
 Ύποβληματός Alexidis, M. 571.
 Ύποβληματός Eudoxi, N. 688.
 Ύποβληματός Philemonis.
 Ύποβληματός ἢ Ἄγρακος Menandri.
 Ύς Cephisodori, A. 342.
 Ύς ἐαυτῶν πλανώμενος Dexicratis, 712.

Φ.

Φαίδριος Alexidis, *vid.* Φαίδων.
 Φαίδρος Alexidis, M. 571.
 * Φαίδρος Platonis, A. 254 (Phaon. fr. 10. 11).
 Φαίδων ἢ Φαίδριος Alexidis, M. 572.
 Φάνιον Menandri.
 Φαρμακόμενος Anaxandridis, M. 430.
 Φαρμακώλης Alexidis, *vid.* Κρατεύας.
 Φαρμακώλης Mnesilochi sive potius Mnesimachi, M. 606.
 Φάσμα Menandri.
 Φάσμα ἢ Φιλάργυρος Theogneti, N. 704.
 Φάτων Antiphanis, M. 401.
 Φάτων Platonis, A. 250.
 Φιλαγγέρος Anaxandridis, M. 431.
 Φιλάδελφοι Amphididis, M. 486.
 Φιλάδελφοι Apollodori, *vid.* Ἀποκαρτερῶν.
 Φιλάδελφοι Menandri.
 Φιλάδελφοι Philippidis, N. 672.
 Φιλάδελφοι Sosicratis, 719.
 Φιλάδελφος vel Φιλάδελφοι Diphili, N. 646.
 Φιλαθνήσιος Alexidis, M. 572.
 Φιλαθνήσιος Philippidis, N. 672.
 Φιλάργυροι Philisci, M. 607.
 Φιλάργυρος Dioxippi, N. 701.
 Φιλάργυρος Philippidis, N. 672.
 Φιλάργυρος Theogneti, *vid.* Φάσμα.
 Φιλάργυρος Philippidis, N. 672.
 Φιλάργυρος (nisi fuit Φιλάργυρος) Sophili, M. 609.
 Φιλαύλος Philetari, M. 479.
 Φιλαύλος Theophili, M. 629.
 Φιλέμπορος Nævianae fabulae titulus ex graeco dramate translate.
 Φιλέταρος ἢ Δημήτριος Alexidis, M. 528.
 Φιλέταρος Amphididis, M. 486.
 Φιλέταρος Antiphanis, M. 401.
 Φιλέταρος vel Φιλέταρος Hegesippi, N. 676.
 Φιλέταρος Heniochi, M. 660 (Prolegg.).
 Φιλέταρος Philonidis, A. 147 (Prolegg.).
 Φιλερσιπιδής Axionici, M. 586.
 Φιλερσιπιδής Philippidis vel Philippi, N. 672.
 Φιλίση Hegemonis, A. 283.
 Φιλίση Axionici, M. 587.
 Φιλίππος Mnesimachi, M. 606.
 Φιλίσκος Alexidis, M. 672.
 Φιλίσκος Antiphanis, M. 401.
 Φιλοδέσποτος Theogneti, N. 704.

Φιλοδέσποτος Timostrati, 721.
 Φιλοδικαστής Timoclis, M. 622.
 Φιλοθήβαιος Antiphanis, M. 401. 3.
 Φιλοθύτης Metagenis, A. 289.
 Φίλοι Eupolidis, A. 189.
 Φιλόκαλος ἢ Νύμφαι Alexidis, M. 572.
 Φιλοκτῆτης Antiphanis, M. 403.
 Φιλοκτῆτης Stratridis, A. 298.
 Φιλόλακων Stephani, N. 701.
 Φιλομήτωρ Antiphanis, M. 403.
 Φιλοπάτωρ Antiphanis, M. 403.
 Φιλοπάτωρ Posidippi, N. 693.
 Φιλοπράμων Critonis, N. 700.
 Φιλόσοφοι Philemonis.
 Φιλοτραγωδός Alexidis, M. 573.
 Φιλοῦσα Alexidis, M. 573.
 Φιλόρα Ephippi, M. 496.
 Φιλωίδης Aristophontis, M. 508.
 Φιλωίτης Antiphanis, M. 403.
 Φινεύς Theopompi, A. 313.
 Φοινικίδης vel Φοινίξ Stratridis sive potius Stratonis, N. 702.
 Φοινίξ Eubuli, M. 459.
 Φοινισσαί Aristophanis.
 Φοινισσαί Stratridis, A. 298.
 Φορμαφόροι Hermippi, A. 141.
 Φράτρες Leuconis, A. 286.
 Φρέαρ Anaxippi, N. 669.
 Φρέαρ Diphili, N. 646.
 Φρέαρ Antiphanis, M. 404.
 Φρεωρύχος Philyllii, A. 333.
 Φρύξ vel Φρύγιος Alexidis, M. 573.
 Φυγάς Alexidis, M. 573.
 Φύλαρχος Phoenicidis, N. 689.
 * Φύλαρχος Sophili, M. 609.
 Φυσιογνωμικός falso olim pro titulo fabulae Antiphaneae habitum.

X.

Χαλκεία Menandri.
 Χαλκικός Axionici, M. 587.
 * Χαλκίς Menandri.
 Χάρτες Anaxilae, M. 504.
 Χάρτες Eubuli, M. 459.
 Χειμαζόμενοι Cratini, 46.
 Χειραγαστορες Nicophontis, A. 328.
 Χείρων Cratini jun., M. 515.
 Χείρων Pherecratis (Nicomachi), A. 109.
 Χείρωνες Cratini, 46.
 Χίρα Menandri, 768.
 Χίρα Philemonis.
 Χορεύουσαι Posidippi, N. 693.
 Χορηγίς Alexidis, M. 574.
 Χορὸς Epicratis, M. 512.
 Χρῆσιλλα Eubuli, M. 460.
 Χρῆσιππος Stratridis, A. 299.
 Χρυσίς Antiphanis, M. 404.
 Χρυσῶν γένος Eupolidis, A. 191.
 Χρυσόχος Anaxilae, M. 504.
 Χρυσόχος Diphili, N. 646.

Ψ.

Ψάλλτρα Dromonis, M. 591.
 Ψάλλτρα Eubuli, M. 460.
 Ψευδαίας Apollodori Geloii, N. 657.
 Ψευδορακίης Menandri.
 Ψευδορακίης Pherecratis, A. 113.

Ψευδοχιστάι Timoclis, M. 622.
 Ψευδόμενος Alexidis, M. 574.
 Ψευδοστιγματίας Nicostrati, M. 473.
 Ψευδοποδομαίος Cratini jun., M. 516.

Ψευδοποδομαίος Crobyli, 710.
 Ψῆνες Magnetis, A. 3.
 Ψυγασταί Sannyrionis, A. 337 (Prolegg.).
 Ψυγασταί Strattidis, A. 300.

Ὄραι Anaxila, M. 504.
 Ὄραι Aristophanis.
 Ὄραι Cratini, A. 51.

INDEX NOMINUM ET RERUM.

A.

- Abantiades, *i. e.* Abantis filius, Proctus, N. 647 (Diph. Inc. Fr. 3).
 Ἀβαντιάδης personata, M. 601 (Henioc. Inc. Fr.).
 Ἀβυδηνὸν ἐπιτόρημα, proverbialiter dictum, N. 688 (Eud. Hyp.).
 Abydus, urbs antiquissima, M. 354 (Ant. Arcas. 2). Abydus, *i. e.* milites Abydeni, A. 139 (Herm. Strat. 1).
 Abyrtace Medorum, A. 306 (Theop. Thes. 1).
 Academia, M. 524 (Alex. Asotod.); M. 536 (Alex. Hipp. 1). Platonis sectatores ex Academia sugillantur, M. 493 (Eph. Navag.); iidem de cucurbita quærentes, M. 512 (Epic. Inc. Fr. 1).
 Academicorum φιλοκαλία, M. 352 (Ant. Antaios).
 Academi dei umbrosi cursus, A. 154 (Eup. Ast. 3).
 Acanthus, urbs Macedonia, Andriorum colonia, ob vinum celebris, M. 486 (Amph. Inc. Fr. 1).
 Acco mulier, in proverbium abiit, A. 131 (Herm. Ath. G. 7).
 Acestor tragicus, cognomine Sacas, traducitur ut peregrinus et quidem Mysus, A. 289 (Metag. Phil. 2); A. 20 (Cratin. Cleob. 1); A. 281 (Call. Ped. 3); A. 313 (Theop. Tis. 1).
 Achaica urbs, M. 607 (Mnes. Phil. 2).
 Acharnici equi, proverbium, 86 (Pher. Ag. 12).
 Achilles τιμοπώλης, qui nimio pretio vendit, A. 218 (Phryn. Trag. 5).
 Acropolis Athenis. Aries magnus aureus et Darius (ligneus) equus ibi asservati, A. 259 (Plat. Inc. Fr. 25).
 Actides (?) Chius, scriptor coquinarius, N. 685 (Bat. Everg.).
 Adæus, dux mercenariorum sub Philippo Amyntæ filio, N. 696 (Dam., Aut. Penth.).
 Adimantus, Leucolophidæ filius, dux classis, A. 182 sqq. (Eup. Pol. 12).
 Admeti modus, A. 48 (Cratin. Cheir. 10).
 Adonia festum, A. 10 (Cratin. Bucol. 2). Adonia celebramus et quidem Adonidem dellemus, A. 121 (Pher. Inc. Fr. 86). Adonia a meretricibus celebrata, N. 639 (Diph. Zog. 2), *cfr.* N. 640 (Diph. Thes. 1).
 Adonis, Cinyræ filius pulcherrimus, adamatur a Venere et a Baccho, A. 221 sqq. (Plat. Ad. 1). Nominis forma Adonius, A. 222 (*ibid.* 7). Adonin mortuum in lactucis exposuit Venus, M. 438 (Eubul. Astyt.).
 Adonius; *de vocis forma*, A. 60 (Cratin. Inc. Fr. 39); *cfr.* A. 116 (Pher. Inc. Fr. 21).
 Adramyteum (*de varia nominis forma vide*), A. 208 (Eup. Inc. Fr. 135).
 Adrastea, an differat a Nemese, M. 475 (Nic. Inc. Fr. 14).
 Adrastus tragicus, M. 392 (Ant. Poesis).
 Echomias quidam, 754 (Anonym. 330).
 Ægiæ tibicinæ, M. 407 (Ant. Inc. Fr. 11).
 Ægidion (Capella), Nannii meretricis cognomen, M. 456 (Eubul. Steph. 3).
 Æginam cur dixerit poeta: Ἥχώ περραίαν χυτρόκωλον, 737 (Anonym. 130, b).
 Æginææ mæzæ, A. 33 (Cratin. Plat. 2).
 Ægineticus obolus, N. 643 (Diph. Polyp. 1).
 Ægisthus, fabulæ persona, M. 554 (Alex. Orest.).
 Ægyptia pocula aurea Atheniensibus a Paapide missa, subtracta ab Hyperbolo, A. 286 (Leuc. Phrat. 1); A. 91 (Pher. Dul. 6).
 Ægyptii deo similem putant anguillam, M. 380 (Ant. Lyc.); bovem adorant, anguillam maximum putant esse dæmonem, suillam carnem non comedunt, canem venerantur, sacerdotes constituunt castratos, felem et murem araneum in honore habent, M. 426 (Anaxand. Pol.). Ægyptiorum superstitio ibim, canem, felem venerantium, M. 612 (Timocl. Ægypt.). Αἰγυπτίωσσι, quid, 734 (Anonym. 95, b).
 Ægyptium psagdan, unguentum quoddam, M. 457 (Eubul. Steph. 6). — Ægyptium unguentum, A. 233 (Plat. Lac. s. P. 1); M. 370 (Ant. Thor. s. Dior.); M. 429 (Anaxand. Prot. 2); M. 492 (Eph. Epheb. 1); 712 (Dex.).
 Ægyptius fenerator, dramatis persona, M. 473 (Nic. Toc.).
 Ægyptus, A. 18 (Cratin. Thratt. 3); A. 85 (Pher. Ag. 5); ex Ægypto vela et hybli advehuntur, A. 141 (Herm. Phor. 1).
 Aer, personatus, N. 647 (Diph. Inc. Fr. 3).
 Aeropa, nomen mulieris, M. 472 (Nic. Pand. 1).
 Eschra, nomen muliebre, fabulæ inscriptum, N. 680.
 Æschylus, a poeta ex inferis excitatus, merita sua de poesi tragica prædicat, A. 98 (Pher. Crap. 9). Æschyli ex sorore nepos Philocles, A. 125 (Tel. Hes. 1).
 Æsculapius, M. 553 (Alex. Hom.); M. 586 (Antid. Inc. Fr.).
 Æsopus post mortem iterum in vitam rediisse fertur, A. 233 (Plat. Lac. s. P. 3).
 Æsopus, persona fabulæ, cui nomen ejus inscriptum, M. 520.
 Æthiops homo, M. 519 (Alex. Ag. s. Hipp. 2).
 Ætna mons, A. 126 (Plat. Heort. 2).
 Ætolorum dialectus, 733 (Anonym. 84).
 Exonenses, demus Atticus, maledici, 767 (Men. Can.).
 Exonicus mullus, A. 44 (Cratin. Troph. 1); 714 (Naus. Nauc. 2).
 Africa semper aliquid novi progignit, proverbium, M. 503 (Anax. Hyac. s. Porn. 1).
 Agonis, nomen meretricis, fabulæ inscriptum, M. 518.
 Agatharchus, *vid.* Archagathus.
 Agathocles, rex Syracusarum, N. 338 (Demetrii jun. fragm. in prolegg. de Demetrio veteris comediæ poeta); N. 700 (Dem. Areop.).
 Ἀγαθοῦ ἐπίμονος ἔκρατον, *i. e.* ultimus potus, A. 310 (Theop. Pamph. 2; *cfr.* Fragm. inc. 20); M. 378 (Ant. Lampas); M. 473 (Nic. Pand. 3); M. 599 (Eriph. Melib. 3); N. 644 (Diph. Sapp. 2); *cfr.* Jovis Servatoris poculum et Libatio.

Agis Rhodius, coquus celebris, N. 679 (Euph. Ad.).
 Agras, loci nomen in Attica, dicti a Cereris Ἄγρας templo, A. 89 (Pher. Gr. 3).
 Ἄγραις, obelisci diis consecrati, A. 206 (Eup. Inc. Fr. 79).
 Agyieus, i. e. Apollo, A. 98 (Pher. Crap. 10).
 Agyrrhius, et Archinus, proscinduntur, quod arario praefecti comitorum mercedem imminuerunt, A. 244 (Plat. Scen. 6); A. 338 (San. Dan. 2); orator, A. 255 (Plat. Inc. Fr. 4).
 Ἄγρη ἀνθρώπων, proverbium, 746 (Anonym. 253).
 Ajacis patria, i. e. Salamis, A. 47 (Cratin. Chir. 5).
 Alba dies, A. 176 (Eup. Col. 29).
 Alcæus Siceliota, Peloponnesius (?), A. 193 (Eup. Chrys. G. 8).
 Alceus, tragica, M. 460 (Eubul. Chrys. 2).
 Alcibiades ejusque socii vexantur, quod nocturnis conviviis Cotytiorum turpitudinem imitentur, A. 157 (Eup. Bapl.). Alcibiades sugillatur ob mores dissolutos, A. 114 (Pher. Inc. Fr. 5); *cf.* A. 174 *sqq.* (Eup. Col. 18); 725 (Anonym. 27, a). Alcibiadis filius perstringitur, A. 275 (Arch. Inc. Fr. 3). Alcibiades (Clinias?) cur dictus *κυσολάων*, 738 (Anonym. 148-153).
 Alcides (vel Alcæus?) citharædus, 737 (Anonym. 127).
 Alcæon tragicus, M. 392 (Ant. Poesis); M. 614 (Timocl. Dionysiaz.).
 Alcæon, Themistoclis adversarius, cur diceretur Læspodias (quod conferas), 739 (Anonym. 154).
 Alcæon, viri nomen fabulae inscriptum, M. 603.
 Alcman poeta, A. 169 (Eup. Hel. 3).
 Alco, nobilis artifex, N. 696 (Dam. Aut. Penth.).
 Alectryo, Philippi regis dux, interfectus a Charete Atheniensis, M. 417 (Ant. Inc. Fr. 95); M. 602 (Heraclid.).
 Ἄλῆτες, festum Atheniense, Ἐώρα (Ἄλωρα) quoque dictum, A. 259 (Plat. Inc. Fr. 26).
 Alexander Pheræus, M. 489 (Eph. Art.).
 Ἄλωπηξ ζωροδοκείται, proverbium, 26 (Cratin. Nom. 3).
 Amaltheæ cornu, 50 (Cratin. Chir. 21); A. 134 (Herm. The. 1); M. 370 (Ant. Hipp. 1).
 Amastris, Oxathrae, qui fuit Darii Codomanni frater, filia, fabulae cognomini nomen dedisse videtur, N. 632.
 Amor alatus, M. 444 (Eubul. Campyl. 3); viscus oculorum, Cypridis venator, M. 612 (Timoth. Inc. Fr.); deorum maximus, 766 (Men. Thes.). Amor a duodecim diis de caelo ad nos fugatur, pennis abscessis, M. 507 (Aristoph. Pyth. 2). Amorem pennas non habere, sed amantes, sermo est sophistarum, M. 523 (Alex. Apoc. 2); M. 571 (Alex. Phædr. 1).
 Amorgina, probabiliter ad Amorgum insulam spectant, A. 181 (Eup. Pol. 4).
 Amphicles quidam, N. 701 (Diox. Hist.).
 Amphidromiorum festum describitur, M. 464 (Eubul. Inc. Fr. 15); *cf.* M. 490 (Eph. Ger. 2).
 Amphion, Jovis et Antiope filius, musicae peritissimus, M. 437 (Eubul. Ant. 2).
 Amyclæum, Apollinis templum Sparta, A. 343 (Epil. Cor. 2).
 Amynias, mulier vocatur, A. 44 (Crat. Ser. 8); mendicus, 741 (Anonym. 182). Amyniae legatio, A. 182 (Eup. Pol. 11).
 Amyrus, Thessaliae oppidum, A. 207 (Eup. Inc. Fr. 91).
 Anagyris, heros Atticus, nomen dedit fabulae, N. 632.
 Anagyris pagus, A. 271 (Arch. Ichth. 2). Anagyrsius quidam, A. 247 (Plat. Syrrh. 3).
 Anchomenus (Ἀγχομενός), nomen vile, A. 24 (Cratin. Matth. 9).
 Anelyio, nomen viri, fabulae inscriptum, M. 435.

Andocides rhetor ζῆντις, quondam fuit, A. 242 (Plat. Presb. 6).
 Androcles, rhetor Atheniensis, A. 42 (Cratin. Ser. 2); crumenarum sector, A. 5 (Euphant. Inc. Fab. 3); *gravior notatur*, A. 125 (Tel. Hes. 8); 759 (Anonym. 373); *cf.* etiam Androcolonocles.
 Androcolonocles, quid, A. 53 (Cratin. Hor. 22).
 Andromeda esca, A. 44 (Cratin. Ser. 12).
 Aniacas, nomen cantilenæ, M. 444 (Eubul. Camp. 6).
 Annus solaris, A. 285 (Lys. Inc. Fr. 2).
 Antea vel Sthenebwa, Proti uxor, N. 647 (Diph. Inc. Fr. 3).
 Antea, amica Laidis Corinthiae meretricis, M. 420 (Anaxand. Gerontom. 1). Nomen fabulae inscriptum, A. 330. Antiphaniae dramati, utrum meretricis nomen inscriptum sit an Iobate natae, M. 352 (Ant. prologa. 7).
 Anthropophagia, quomodo excussa sit, 707 (Ath. Samothr.).
 Anticyra, unde helloborus petiit, N. 647 (Diph. Inc. Fr. 3).
 Antigenidas tibicen, M. 427 (Anaxand. Prot. 1).
 Antigoni de Ptolemao primo apud Cyprum reportata victoria, M. 542 (Alex. Crat. s. Pharm. 3. *cf.* prolegg. hujus fabulae). Antigoni et Pyrrhi fardus, quod appellatur tacitum, N. 688 (Phon. Aut.).
 Antimachus ὁ τραπέζιτης, A. 168 (Eup. Dem. 39).
 Antiphon, Lysidionis filius, A. 41 (Cratin. Pyt. 21).
 Antiphon Rhamnusius, perstringitur ob avaritiam, A. 239 (Plat. Peisand. 10).
 Antronius asinus, proverbium, 86 (Pher. Ag. 12).
 Anytus, Anthemionis filius, A. 273 (Arch. Ichth. 19); Socratis accusator, A. 312 (Theop. Strat. 5).
 Anytus quidam Pythionices amore flagrans, M. 617 (Timocl. Icar. Sat. 1).
 Apaturia, *vid.* Dorpia.
 Aphithonetus coquus, N. 679 (Euph. Ad.).
 Aphyra, meretriculae nomen, A. 272 (Arch. Ichth. 8); A. 280 (Call. Cycl. 5); M. 350 (Ant. Hal. 1).
 Apollo vocatur: Ἄντις Ἀπολλων, 37 (Cratin. Pyt. 7). Apollo Agyieus, A. 98 (Pher. Crap. 10). — Ἀπολλων, Ἔρε, καὶ Σαβάζιαι, juramentum, M. 629 (Theoph. Panerat. 1). Pythium, Apollinis fanum in urbe, an alterum Ἐνοσσε, incertum, A. 297 (Stratt. Pot. 1). Amyclæum, templum ejus Sparta, A. 343 (Epil. Cor. 2). Οὐδ' ἂν Ἀπόλλων μάθῃ, proverbialiter dictum, M. 373 (Ant. Cleoph.).
 Apollinis modus, M. 510 (Epicr. Antil. 1). Apollini sacer citharus piscis, A. 90 (Pher. Dul. 2). Φοῖβος οὐ προσφρά, cantilenæ cuiusdam videtur esse exordium vel denominatio, 751 (Anonym. 305).
 Aquila templo insidens portentum existimatur, M. 510 (Epic. Antil. 2).
 Aquilonis filii Oporam deam Cani adamanti tradunt, M. 488 (Amph. Inc. Fr. 12).
 Ara. Ad aram senectutis omnia confugiunt mala, M. 415 (Ant. Inc. Fr. 70).
 Arabius consiliator, ex imitatione proverbii: Ἀράβιος αὐ-λητής, 770 (Men. Inc. Fr. 508); *cf.* A. 321 (Canth. Med. 1).
 Araros, poeta comicus, frigidior, M. 558 (Alex. Paras. 2). Ἀράβιας μιμούμενοι, proverbium, 239 (Plat. Peisand. 7).
 Arcadia (ex) socii adducuntur, A. 142 (Herm. Phor. 1).
 Arcadicum origanum, 246 (Plat. Sym. 5).
 Arcas, puer ministrans, A. 270 (Arch. Herac. G. 3).
 Archagathus, vel medicus quidam, vel pictor, M. 610 (Soph. Inc. Fr. 2).
 Archedemus γλάμων, A. 152 (Eup. Arg. 14); A. 160 (Eup. Bapl. 18).
 Archelion, parasitus, M. 516 (Cratin. jun. Inc. Fr. 3).

Archestratus, Charex fortasse pater, imperator Atheniensium, A. 192 (Eup. Chrys. G. 4).
 Archestratus scripsit de arte coquinaria, M. 595 (Dion. Thesm.).
 Archestratus, Corydei filius, 759 (Anonym. 377).
 Archibius, orator Atheniensis, A. 260 (Plat. Inc. Fr. 41).
 Archides (?), A. 185 (Eup. Pol. 29).
 Archilochus poeta, metaphorice dictus Θαρσία Διμη (?), A. 8 (Cratin. Archil. 3); Alexidis versibus compellatur, M. 523; fabulae persona et amator Sapphonis, N. 643 (Diph. Sapph. 1. 2).
 Archinus orator, et Agyrrhius, arario praefecti, comitorum mercedem imminuerunt, quam ob rem acerbe notantur, A. 244 (Plat. Scen. 6); A. 338 (San. Dan. 2).
 Archistrata, muliebri nomen dramati inscriptum, M. 354.
 Ἀρχίων Atheniensis, A. 62 (Cratin. Inc. Fr. 55).
 Arcopagita, et Ἄρεος νεοστός, quibus proverbialiter utuntur, A. 239 (Plat. Peisand. 6).
 Aresias, dramatis persona, M. 452 (Eubul. Pamph. 3).
 Argas, magister musicae, M. 421 (Anaxand. Heracl.); poeta et cantor, M. 521 (Alex. Apob.); Iphicratis nuptiis canit, M. 427 (Anaxand. Prot. 1).
 Argivarum mulierum calceamenta, σχιστά dicta, A. 189 (Eup. Phil. 2).
 Argivi inter Athenienses et Lacedaemonios ἐπαυροτέρους (brevis post ruptum celebre illud decennale fudit inter Argivos et Athenienses), A. 87 (Pher. Aut. 3); ob ebrietatem sugillantur, M. 489 (Eph. Bus.).
 Argivus luclator, M. 506 (Aristoph. Iat. 1).
 Argivus lebes, M. 407 (Ant. Inc. Fr. 11).
 Argivus, nomen jactus in ludo talorum, M. 446 (Eubul. Cyb. 2).
 Argos Pelasgicum, A. 57 (Cratin. Inc. Fr. 22). Argos quidem equile, incolae autem lupi, N. 652 (Diph. Inc. Fr. 38).
 Aristarebus, imperator Atheniensis, A. 156 (Eup. Ant. 7).
 Aristides Justus, persona comediae, A. 162 (Eup. Dem. 4); 164 (*ibid.* 13).
 Aristippus Cyrenæus, sugillatur, M. 526 (Alex. Gal. 1).
 Aristocrata personata, M. 601 (Henioch. Inc. Fr.).
 Aristodemus, homo libidinosus, A. 31 (Cratin. Pan. 4).
 Aristogito, rhetor, M. 563 (Alex. Spondoph.).
 Ariston, coquus, N. 679 (Euph. Ad.).
 Aristonici divitis lex de piscium venditione, M. 545 (Alex. Leb. 3 et 4).
 Aristophanes; turpia quaedam obijciuntur ei, A. 157 (Eup. Aut. 16); deridetur, quod in Pace ingentem Εἰρήνης imaginem, ex terra effossam, spectatorum oculis subjecerit, A. 157 (Eup. Aut. 19) et A. 235 (Plat. Nic. 3); Equites fecit una cum Eupolide, A. 160 (Eup. Bapl. 16); quater natus esse dicitur, A. 338 (Sann. Gel. 7). *Cit.*, 3 (Chionid. fab. inc. 2).
 Aristophon perstringitur, ut qui Chareti mercede dicat, et qui in expeditione in Ceum insulam multa facinora mala per avaritiam perpetravit, qua de re accusatus ab Hyperide penas dedit, 755 (Anonym. 337).
 Artemis, M. 512 (Epic. Chor.).
 Artemisium, i. e. Dianæ statua, triceps, N. 652 (Diph. Inc. Fr. 41).
 Artus, Messapiae regulus, A. 339 (Dem. Sic. 1).
 Asopodorus quidam, A. 129 (Tel. Inc. Fr. 17).
 Asotio, viri nomen, N. 639 (Diph. Heracl.).
 Aspasia cognominatur Omphale nova, Deianira, Juno, A. 47 (Cratin. Chir. 4); A. 104 (Pher. Myr. 2, 3); appellatur Helena et Chiron, utpote Pericles magistra, A. 187 (Eup. Prosp. 6); in Eupolidis Amicis vapulata, A. 189; *cf.* A. 190 (fr. 2); Periclem ad publica negotia praeparat, A. 282 (Call. Ped. 8).

Aspendius citharista, proverbialiter dictus, N. 666 (Anax. Encal.).
 Asia, Themistoclis filia, Ἀθηναία ἔβνη dicta, N. 632 (Diph. Amastr.).
 Asiae propudia Athenas confluentia, M. 395 (Ant. Sapph. 1).
 Athenae. Hermæ in vicinia fori et Pæcilæ positi, ubi equitum exercitia erant, M. 603 (Mnes. Hipp.).
 Ceramicus forum, M. 562 (Alex. Pyr. 3). Forum piscarium, M. 530 (Alex. Dorc. s. Popp. 1). Circuli (Κύκλοι), pars fori, M. 539 (Alex. Calas.). Athenarum insigne caricae, M. 543 (Alex. Cyb. 2). Athenis gignuntur noctuae, M. 388 (Ant. Homop.); quae omnia veneant, M. 450 (Eubul. Olb.); in conviviis gurgas tibia usitata, M. 482 (Amph. Dith. 1). De vitæ felicitate Athenis, A. 285 (Lys. Inc. Fr. 1). Athenas civitatum tributa apportabantur Bacchanalibus, A. 184 (Eup. Pol. 21); rhetores Asiae et Thraciae propudia attrahunt, M. 395 (Ant. Sapph. 1); missa a Persarum rege semina citreorum malorum, M. 598 (Eriph. Mel. 1); *cf.* M. 359 (Ant. Boiot. 1). Athenae vocantur λαμπροτάτη πόλις των πασών, ὁπόσας ὁ Ζεὺς ἀναρτάνει, 723 (Anonym. 15); praedicantur ob navalia, Piræum, Parthenonem, lucos, caelum, 729 (Anonym. 49). Ἐλλείψεν τῶν Ἀθηνῶν, quid significet (Anonym. 125). Oliva sacra in arce Athenarum ἀστὴ ἑαία appellatur, 754 (Anonym. 324).
 Ἀθηναίος Pherecrates dixit Ἄττικός, A. 89 (Gr. 4, 5); *cf.* N. 632 (Diph. Anastr.).
 Atheniense uterentur, M. 407 (Ant. Inc. Fr. 11).
 Athenienses a Charete duce, victo Alectryone, epulis excipiuntur, M. 602 (Heraclid.). Atheniensibus a Paapide missa pocula aurea, A. 286 (Leuc. Phrat. 1). Atheniensis populus superbiens mordet Eubœam et ad insulas assilit, 751 (Anonym. 306). — Atheniensium reipublicae status, A. 181 (Eup. Pol. 7); A. 164 (Eup. Dem. 15); A. 198 (Eup. Inc. Fr. 13); A. 271 (Arch. Ichth. 3); M. 396 (Ant. Scyr. 2); κατὰστασις, quid, A. 247 (Plat. Syrrh. 5); μετοίκιον, M. 453 (Eubul. Plang.); *metateci cur appellarentur* *εκαεῖς*, 744 (Anonym. 218). — Athenienses magistratus: *νησίαρχος*, M. 392 (Ant. Plus.); phylarchi equestribus exercitiis praefecti, M. 603 (Mnes. Hipp.); *gynaeconomi* inspiciebant convivia, M. 622 (Timocl. Phil.); ἀποδέκται, 762 (Anonym. 400). — De inscriptione in tabulas lexiarchicas et de chlamyde ephēbica, M. 585 (Antid. Prot. 1).
 Judiciorum et concionum mercedem obolum constituit Callistratus, cognomine Parnyles, 760 (Anonym. 383). Atheniensium leges cogunt parentes ali a liberis non nisi eos, qui liberos artibus erudissent, M. 585 (Alex. Inc. Fr. 82).
 Sophoclis Sumiensis lex de coercendis philosophorum scholis, lata sub Demetrii Phalerei principatu, M. 536 (Alex. Hipp.).
 Philippidis oratoris lex in mulieres, quae in viis impudenter se gererent, 709 (Crob.).
 Lesbium vinum Athenas importantibus immunitas a vectigalibus concessa, M. 576 (Alex. Inc. Fr. 6).
 Pisces aspergi lege vetitum, M. 625 (Xen. Porph. 1).
 Merces militaris, A. 312 (Theop. Strat. 2).
 Tonderi solebant milites Attici, M. 577 (Alex. Inc. Fr. 10).
 Athenienses prandium in prytaeo proponunt Castoribus, A. 3 (Chionid. Ptoch. 3); Herculi sacrificantes duodecim viros nobilissimos eligebant parasitos, qui deo accumberent, M. 592 *sqq.* (Diod. Epicl.). Atheniensium more in insula Samothracum pueri a certo tempore initiantur, N. 664 (Apoll. Car., Epid. 1).
 Cecropidae, i. e. Athenienses, in Hymettum exeunt contra formicas propter visum illic auri ramentum, M. 439 (Eubul. Glauc. 2). — Triobolus prostibuli pretium, M. 407 (Ant. Inc. Fr. 13). Sycophantae, *ibid.* 18. Platenicus quidam,

dramatis persona, ita alloquitur Athenienses: ἄνδρες τῆς Ἀθηναίων χθονός, *pro usitato*: ἄνδρες Ἀθηναῖοι, M. 493 (Eph. Navag.). Atheniensium encomium, A. 236 (Plat. Xant. s. C. 1); principatus praedicator, A. 240 (Plat. Per. 3). Λακωνομανούτων immundus habitus, A. 243 (Plat. Presb. 2). Athenienses perstringuntur ut lascivissimi, A. 303 (Stratt. Inc. Fr. 15); quibus usi sint cognoementis ridiculis, M. 424 (Anaxand. Od. 2); strenui in dicendo et modici in edendo, M. 437 (Eubul. Ant. 1); facillime esuriunt, M. 427 (Eubul. Ant. 2); saltationis amantissimi, M. 566 (Alex. Tarant. 4). Atheniensibus, quae desperanda res? A. 184 (Eup. Pol. 25). Cur dicantur κερταί, 737 (Anonym. 136). Atheniensium stulta credulitas, 762 (Anonym. 410).

Atherine tibia, A. 271 (Arch. Ichth. 2).

Atrax *vel* Atragia, Thessaliae Pelasgiotidis oppidum, A. 207 (Eup. Inc. Fr. 92).

Atrestidas Mantinensis, lochagus, M. 628 (Theoph. Epid.).

Atreus, cognomentum quoddam Atheniensibus usurpatum, M. 425 (Anaxand. Od. 2).

Attica convivia, N. 633 (Diph. Apol. 1); N. 654 (Hipp. Cent.); M. 595 (Dion. Thesm.); M. 564 (Alex. Synt. 1). Attica manus in panis forma cognoscitur, M. 388 (Ant. Omph. 1).

Atticae regionis fertilitas praedicator, M. 389 (Ant. Homonym.); in Attica difficile est leporem invenire, 714 (Naus. Pers.).

Atticorum bellarum fucus, M. 455 (Eubul. Steph. 1).

Atticum mel, N. 687 (Epin. Mnes.).

Atticus obolus, N. 643 (Diph. Polyp. 1).

Attis, matris deorum, ut Phrygii statuunt, minister, A. 308 (Theop. Cap. 5).

Autocles, viri nomen, M. 628 (Theoph. Bæot.).

Autocles, *cujus in comparatione cum Oreste versutum esse videtur argumentum fabulae inscriptae Orestantocles*, M. 620 (Timocl.).

Autolycus, Lyconis et Rhodiae filius, Calliae amores, Εὐ-τρύσιος appellatur a poeta, A. 155 (Eup. Aut.); 156 (*ibid.* 5); 157 (*ibid.* 12, 13); A. 41 (Cratin. Pyl. 23).

B.

Babias, viri nomen, fabulae inscriptum, M. 505.

Babylonicum nardum, M. 584 (Alex. Inc. Fr. 53).

Bacchanales glandes, 35 (Cratin. Pyl. 4).

Bacchanalia, A. 132 (Herm. Artop. 5). Bacchanalibus civitates tributa Athenas apportabant, A. 184 (Eup. Pol. 21).

Bacchias, viri nomen, fabulae inscriptum, M. 589.

Bacchis, muliebre nomen, 749 (Anonym. 293).

Bacchus, A. 135 (Herm. Cerc. 1); A. 138 (Herm. Moir. 6); A. 151 (Eup. Aig. 4); Βρόμος, A. 129 (Tel. Inc. Fr. 24). Bacchus navigat vinicolorem pontum, A. 141 (Herm. Phor. 1); Adonidem amat, A. 222 (Plat. Ad. 1). Bacchi laus lepidissima, N. 646 (Diph. Inc. Fr. 1). Bacchi umbraculum, sub quo sedebat, A. 208 (Eup. Inc. Fr. 130); A. 301 (Stratt. Psych. 6); sacrificia, M. 455 (Eubul. Sem. s. Dion. 3). Bacchi sacerdos, Hipponicus appellatur ob rubedinem faciei, A. 153 (Eup. Aig. 19). — Bacchus, persona comediae, A. 52 (Cratin. Hor. 7).

Bacchylides, tiben Opuntius, inter sophistas refertur, A. 244 (Plat. Soph.).

Ballo, *leno improbissimus*, M. 586 (Axioch. Tyrh. 1).

Barathron meretrix, M. 630 (Theoph. Phil. 2).

Βασιλεία (?), persona, A. 81 (Cratin. Inc. Fr. 149).

Βασιλεύς, archon Atheniensis; de quodam ejus officio, A. 225 (Plat. Hell. 6).

Bastas Chius, *musicus clarissimus*, A. 159 (Eup. Bapt. 8).

Batalus, tiben, quem Antiphanes in dramate Ἀλη-της *inscripto exagitavit*, M. 355; *unde dictus*, A. 160 (Eup. Bapt. 14).

Bathippus (Erasmonides), A. 9 (Cratin. Archil. 9).

Batrachus ex Oreo Eubææ, notus delator sub Triginta virorum dominatu, A. 271 (Arch. Ichth. 2).

Batrachus, lenonis nomen, 748 (Anonym. 283).

Bellerophontes Chimæram jaculatus, effictus in poculo Pegaso dicto, N. 687 (Epin. Mnes.).

Βενδῆς δῖοςχος, A. 19 (Cratin. Thress. 12).

Berenice, Ptolemæi regis soror, M. 571 (Alex. Hypob.).

Biblinum vinum, 334 (Philyll. Inc. Fr. 7); 731 (Anonym. 66).

Blepæus quidam (*trapezita*), M. 567 (Alex. Titth. 2).

Bredion, coquus celeber, N. 677 (Sos. Cat.).

Bœotia, *omnis Græciæ infortunius referta*, A. 114 (Pher. Inc. Fr. 8).

Bœotia anguilla, M. 393 (Ant. Probat.); M. 401 (Ant. Philoth. 1); M. 407 (Ant. Inc. Fr. 11); M. 443 (Eubul. Ion. 2); Bœotia virgo, *i. e.* anguilla, M. 448 (Eubul. Med.). Bœotia sus, proverbium, 71 (Cratin. Inc. Fr. 156).

Bœotia, meretricis nomen, M. 401 (Ant. Philoth. 1).

Bœotii, 713 (Laon Inc. Fr.). Bœotiorum voracitas, M. 569 (Alex. Troph.); M. 603 (Mnes. Bus.); N. 634 (Diph. Bœot.); 711 (Dem. Ach.); 756 (Anonym. 341).

Bolbus, saltator celeber, A. 55 (Cratin. Inc. Fr. 7); A. 283 (Call. Inc. Fr. 9).

Boni genii poculum, *vid.* Ἀγαθοῦ δαιμονος ποσ.

Boreadæ, M. 564 (Alex. Pyr. 1).

Boreas, *de vocis forma*, 263 (Arist. Inc. Fr. 1).

Borysthenita, *i. e.* Ponticus, 769 (Men. Inc. Fr. 501).

Brauron, Dianæ cultu nobilitatis Atticæ locus, N. 635 (Diph. Helen.).

Brea, oppidum Thraciæ, quo coloniam deduxerunt Athenienses, A. 62 (Cratin. Inc. Fr. 58).

Briareus, M. 617 (Timocl. Her. 1); N. 693 (Pos. Cho. reg.).

Bricelli, 44 (Cratin. Ser. 11).

Βρόμος, cognomentum Bacchi, A. 129 (Tel. Inc. Fr. 24); M. 568 (Alex. Toe. s. Cat. 1); M. 576 (Alex. Inc. Fr. 6); Βρόμος δαιμότωρ, *i. e.* Bacchus, M. 579 (Alex. Inc. Fr. 16).

Bryson *Heracleota*, perstringitur, M. 493 (Eph. Navag.).

Budius (*vel* Bulius) quidam, A. 286 (Lys. Inc. Fr. 4).

Βούθος περιφοιτῆς, proverb., 49 (Cratin. Cheir. 16).

Buzyges, *cognomentum Demonstrati oratoris*, A. 162 sqq. (Eup. Dem. 7); 167 (*ibid.* 34).

Byzantii ferreis utuntur nummis, A. 238 (Plat. Peisand. 3); *cf.* A. 296 (Stratt. Myr. 1); quibus gaudeant ci-bis, N. 633 (Diph. Apol. 1). Byzantii cur appellarentur mercenarii, 754 (Anonym. 324).

Byzantii thynni, M. 364 (Ant. Deuc. 1).

Byzantium salsamentum, M. 470 (Nic. Antyll. 1).

Byzantium mercator, N. 638 (Diph. Zog. 2).

C.

Cadmus, Thebas qui condidit, dramaus persona, M. 442 (Eubul. Eur.).

Calchas (*immo* Chalcis), *fluvius in Chalceide* (Chalce-done?), A. 302 (Stratt. Inc. Fr. 9).

Calaides, *ubi Meinek. conjicit Calliades, vid. Callias*.

Calelas, A. 112 (Pher. Cheir. 4).

Καλιὰ, *vide* Cylus.

Callæschrus, fictum nomen comediæ inscriptum, A. 306.

Callas quidam, 754 (Anonym. 330).

Callias major, Hipponici filius, A. 70 (Cratin. Inc. Fr. 143).

Callias, Hipponici filius, Melitensis, Phoci uxoris adulter, A. 9 (Cratin. Archil. 13); A. 70, 143; λακκόπλοτος, 739 (Anonym. 155); ab Eupolide in Κώλ. fabula exagitatatur, A. 170; 172 (5); 175 (20, 21-25); Calliæ nothus, A. 289 (Met. Phil. 2).

Callias comicus, cognomine Schænon, A. 61 (Cratin. Inc. Fr. 54).

Callias (?) rhetor, ob gulositatem ridetur, M. 587 (Axioch. Phileur. 1).

Callimedon orator, Carabus cognomine, M. 530 (Alex. Dorc. s. Popp. 1); M. 350 (Ant. Hal. 1); M. 436 (Eubul. Anasoz.); M. 541 (Alex. Crat. s. Pharm. 2); M. 542 (Alex. Crat. s. Pharm. 5); M. 555 (Alex. Pan-crat.); M. 560 (Alex. Pont.); M. 564 (Alex. Synt. 3); M. 628 (Theoph. lat.); N. 681 (Euph. Par.); opsoniorum amator, M. 549 (Alex. Mandrag. 3); *cf.* M. 364 (Ant. Gorg.); M. 572 (Alex. Phæd. s. Phædr.); distortos habuit oculos, M. 621 (Timocl. Polyp.).

Callippides, actor celeberrimus, a quo fortasse comæ-dia nomen duxit, A. 293.

Callisthenes Phalereus, orator, M. 350 (Ant. Hal. 1); ab Harpalo pecunia corruptus, M. 613 (Timocl. Del.).

Callisthenes Olynthius, pediculari morbo laborat, 758 (Anonym. 367).

Callisthenes, *adulescentulus pulcher*, A. 108 (Pher. Pet. 2).

Callisto, Dianæ virgo, a Jove compressa in ursam a Diana transfiguratur, M. 488 (Amph. Inc. Fr. 11).

Callisto, *quæ sit*, fabulae titulo inscripta, A. 318 prolegg.

Callistratus Aphidneus, orator celeberrimus, gulo, M. 407 (Ant. Inc. Fr. 13); M. 429 (Anaxand. Prot. 2); M. 437 (Eubul. Ant. 3); donis datis *Arcadibus* persuadet, ut Atheniensium societatem sequantur, A. 308 (Theop. Med. 1); *versatilis ingenium et mollities ejus* vituperatur, M. 457 (Eubul. Sphing. 1).

Callistratus Atheniensis, cognomine Parnyles, quum judiciorum mercedem constituisset obolum, in proverbium abiit: ὀβολὸν εὖρε Παρνύτης, 760 (Anonym. 383).

Canephorarum habitus, A. 134 (Herm. Th. 2).

Cantharus, lucernarum fabricator, M. 476 (Philet. Anch.).

Canis *sive* Sirius, A. 173 (Eup. Col. 11). Canis legatus missus ad Oporam (*libr.* Dolora) eam adamat; — a Jove astris inferitur, M. 488 (Amph. Inc. Fr. 12).

Canilena: mercenariorum, A. 124 (Tel. Amph. 8); subulcorum, A. 257 (Plat. Inc. Fr. 13); equorum modus, A. 288 (Met. Thur. 2); Telanionis scolion, A. 314 (Theop. Inc. Fr. 2); pinsentium, A. 325 (Nicoch. Her. Chor. 2); *cf.* A. 329 (Nicoch. Cheirog. 5); Telamonis, Harmodii, M. 366 (Ant. Dipl. 1); Ἀνισκίς, Ηερμηνώς, Μανέρως, M. 444 (Eubul. Camp. 6); Apollinis, Jovis, ἱέρωνος, M. 510 (Epic. Antil. 1); Φοῖβος οὐ προσωδῶς, 751 (Anonym. 305).

Capaneus, heros, M. 506 (Aristoph. lat. 1).

Καπνίς, cognomentum Ephantidis, A. 4; A. 71 (Cratin. Inc. Fr. 152).

Capnias, vini genus, 260 (Plat. Inc. Fr. 43).

Capra erlestis, A. 50 (Cratin. Cheir. 21); M. 377 (Ant. Cycl. 2); 748 (Anonym. 281).

Carabus, Callimedontis oratoris cognomentum, M. 530 (Alex. Dorc. s. Popp. 1); M. 541 (Alex. Crat. s. Pharm. 2); M. 350 (Ant. Hal. 1. *vid.* comm.); M. 436 (Eubul.

Anasoz.); M. 538 (Alex. Isost. 2); M. 542 (Alex. Crat. s. Pharm. 5); M. 549 (Alex. Mandrag. 3); M. 555 (Alex. Panc.); M. 560 (Alex. Pont.); M. 621 (Timocl. Polyp.); M. 628 (Theoph. lat.); N. 681 (Euph. Par.).

Καραῖος, cognomen Jovis, A. 15 (Cratin. Nem. 10).

Carcini filii, A. 85 (Pher. Ag. 6). Carcinus marinus, Xenoclis pater, A. 244 (Plat. Soph. 1).

Καρί (ἔν) τὸν κίνδυνον, proverbium, A. 10 (Cratin. Bu-col. 4).

Caricum oleum, M. 517 (Ophel. Inc. Fr. 3).

Caricum melos, A. 233 (Plat. Lac. s. P. 1).

Carina, *præfica e Caria adscita*, fabulae titulus, M. 371.

Cario servus, dramatis persona, M. 457 (Eubul. Sphing.); coquus, fabulae persona, N. 682 (Euphr. Syu.).

Carthaginiensis brassica, M. 408 (Ant. Inc. Fr. 16).

Carthago strata et pulvinaria advehit, A. 142 (Herm. Phor. 1).

Carystia olla, M. 389 (Ant. Paras. 1). Carystiae mæna, M. 393 (Ant. Probat.). Carystiae nuces, M. 463 (Eubul. Inc. Fr. 13).

Castoribus prandium proponitur in prytaeo Athenis, A. 3 (Chionid. Ptoch. 3).

Cecides, priscus dithyramborum poeta, A. 32 (Cratin. Pan. 6).

Cecropem aiunt hominis habere partes superiores usque ad inguina, inferiores vero thunni, A. 173 (Eup. Col. 11. a.).

Cecropidum filii, *i. e.* Athenienses, M. 427 (Eubul. Ant. 2); *cf.* M. 439 (Eub. Glauc. 2).

Cedides, *vid.* Cecides.

Cerdo, nomen viri, N. 682 (Euphr. Syu.).

Celes heros, A. 252 (Plat. Phaon. 2).

Celtæ, M. 490 (Eph. Ger. 1).

Centauri, A. 128 (Tel. Inc. Fr. 11).

Ceos, insula, in proverbio: ἐν Κέω τίς ἡμέρα; A. 79 (Crates Sam. 1). Aristophontis expeditio in Ceum, 755 (Anonym. 337).

Cephalus, orator, A. 256 (Plat. Inc. Fr. 6).

Cephisica rapa, A. 79 (Crates, Rhel.).

Cephisodorus, orator, M. 618 (Timocl. Icar. Sat. 4); cognomine πλάνας, M. 597 (Dion. Hom. 2); M. 473 (Nic. Syr.).

Cephisodorus, citharedus Acharnensis, Ipbicratis nuptias celebravit, M. 427 (Anaxand. Prot. 1).

Κήπιδος σκέλος, proverbialiter dictum, 739 (Anonym. 158).

Κεραμεικὴ μαστιξ, *quid significet*, 737 (Anonym. 134).

Ceramicus, forum Athenis, M. 562 (Alex. Pyr. 3); ubi coquorum erat statio, N. 639 (Diph. Zog. 2).

Κεραυνός, Damippi ejusdam cognomentum, fabulae inscriptum, N. 668 (Anax. Cer. 1).

Cerberus, Cleon appellatur, A. 259 (Plat. Inc. Fr. 33).

Cercope, meretrix, M. 477 (Philet. Cyn. 1).

Cercopes, Æthalia oriundi, Olus et Eurybatus, A. 9 (Cratin. Archil. 14).

Cercyon, A. 15 (Cratin. Drap. 8).

Ceres, A. 306 (Theop. Cal. 1); M. 349 (Ant. Aleipt.); Ceres Chloa, A. 178 (Eup. Mar. 7); Ceres φερσόνιος, M. 346 (Antiph. Ag. 1). Cereris Ἄγρξ; templum in Attica, A. 89 (Pher. Gr. 3). Cereris cohabitator terri-gena bulbus, M. 623 (Xen. Bot.). Cereris sanctæ virgo filia appellatur placenta, in gripho, M. 357 (Ant. Aphr. 1). Δέμητρος ἀκτῆ, N. 687 (Epin. Mnes.). *Cere-ris reditus ad lucem celebratus Sthenis festo*, M. 465 (Eubul. Inc. Fr. 25).

Cerycum sacerdotum Atheniensis familia, A. 272 (Arch. Ichth. 6).
 Cescus, Ciliciz oppidum, in proverbio: *Kéaxov oixetis*, 743 (Anonym. 214).
 Ceu, *vid.* Ceos.
 Chabrie ducis monumentum a Ctesippo filio dividitur ad luxuriam faciendam, N. 637 (Diph. Enag. 1); M. 613 (Timocl. Dem.).
 Chareas, *praefectus classis Atheniensium*, irridetur, M. 523 (Alex. Apoc. 1).
 Chareas (*quis?*), A. 161 (Eup. Bapt. 19).
 Charemon tragicus, citatus, ridetur, M. 463 (Eubul. Inc. Fr. 10); M. 492 (Eph. Epheb. 2).
 Chærephon, A. 41 (Cratin. Pyt. 22).
 Chærestratus, figulus, A. 212 (Phryn. Com. 2).
 Charippus quidam turco, N. 689 (Phoen. Phyl.).
 Chæris, citharedus, A. 26 (Cratin. Nem. 12); despectus Athenis, A. 84 (Pher. Ag. 4).
 Chærephili filii Pythonicæ meretrici conviventes, scombri appellantur, M. 617 (Timocl. Icar. Sat. 1 et 2); *cf.* M. 350 (Ant. Hal. 1); M. 533 (Alex. Epid. 1); M. 619 (Timocl. Leth.).
 Chærephon, inter Calliæ adulatores, A. 173 (Eup. Col. 8); A. 184 (Eup. Pol. 22); parasitus, M. 574 (Alex. Phyg.); M. 611 (Timoth. Cyn.); M. 616 (Timocl. Epist. 2); N. 661 (Apoll. Car., Hier.); *cf.* N. 662 (Apoll. Gel., Sphatt.); ad epulas Corinthum abiit, M. 564 (Alex. Synap. 2).
 Chærephon quidam, dramatis persona, M. 473 (Nic. Toc.).
 Chalcidenses, tannias et alabastra, *etc.*, symbolas dicebant, M. 549 (Alex. Mandrag. 4).
 Chalcidensis mulier in proverbio: *ὡσπερ τέτοκεν ἡ Χαλκ. γυνή*, A. 336 (Polyz. Mus. g. 3).
 Chalcis, urbs Eubœæ, M. 608 (Philisc. Inc. Fr. 3).
 Chalceidæ, quid, 740 (Anonym. 180).
 Chalcis amnis, *vid.* Calchas.
 Chaones, A. 185 (Eup. Pol. 32).
 Chares, nomen proprium, A. 315 (Theop. Inc. Fr. 22).
 Chares dux, Alectryonem Philippi ducem concidit et Athenienses in foro convivio excipit, M. 602 (Heraclid.).
 Chazetis mercede dicit Aristophon, 755 (Anonym. 337).
 Chariades, dramatis persona, M. 437 (Eubul. Ant. 3).
 Chariades Atheniensis, coquus celebris, N. 679 (Euphr. Ad.); N. 677 (Sos. Cal.).
 Charicles Atheniensis, A. 126 (Tel. Inc. Fr. 1).
 Charinus, fabulæ persona, M. 608 (Soph. prolegg.); *cf.* N. 634 (Diph. Gam. 2).
 Charixena, *tibicina prisca*, A. 30 (Cratin. Od. 9); A. 311 (Theop. Seir. 2).
 Charon, *quis sit, ignoratur*, A. 61 (Cratin. Inc. Fr. 54); Charon vivere desiderantes crure arripit invitos agiturque ad trajectum, M. 366 (Ant. Dipl. 2).
 Charonda legislatoris edictum de eo, qui liberis suis nocere superdixerit, 729 (Anonym. 50).
 Charybdis, M. 501 (Anax. Neott. 1).
 Chersonesus caseus, M. 464 (Eubul. Inc. Fr. 15); *cf.* M. 491 (Eph. Ger. 2).
 Chia calix, A. 115 (Pher. Inc. Fr. 13); A. 140 (Herm. Strat. 3).
 Chii omnium optime artem coquendi callebant, M. 622 (Timocl. Inc. Fr. 3).
 Chimæra ignivoma, M. 501 (Anax. Neott. 1). Chimæra, quam jaculatur Bellerophon, efficta in poculo Pegaso dicto, N. 687 (Epin. Mnes.).
 Chiron, appellatur Aspasia, *utpote Periclis magistra*, A. 187 (Eup. Prosp. 6); *item appellatur* Damon musicus, A. 236 (Plat. Inc. Fr. 8).

Chium vinum, A. 143 (Herm. Phor. 2); 334 (Philyll. Inc. Fr. 7); A. 343 (Epil. Inc. Fr. 1); M. 378 (Ant. Coryc. 2); M. 461 (Eubul. Inc. Fr. 4); M. 500 (Anax. Lyrop. 1); M. 585 (Antid. Inc. Fr.); M. 609 (Soph. Parac.).
 Chius civitas Atheniensibus subjecta, A. 180 (Eup. Pol. 2). Chius hamamelidas colit, A. 278 (Arist. Dion. Asc. 1). Chius dominum emit, *proverbium, unde exstiterit*, 190 (Eup. Phil. 3).
 Chius, in tesserarum ludo jactus, qui valebat unum, A. 295 (Stratt. Lem. 3).
 Chioa, Cereris cognomentum, A. 178 (Eup. Mar. 7).
 Chœrili poetæ opera, M. 547 (Alex. Lin. 1).
 Chœrilus, servus Ephantis, A. 63 (Cratin. Inc. Fr. 67).
 Choum festum, M. 599 (Eubulid. Com.).
 Chremes, comœdiæ persona, M. 393 (Ant. Poesis).
 Chrestus, *frequens servorum nomen*, M. 419 (Anaxand. Agr. 3).
 Χρόνος deus, M. 474 (Nic. Inc. Fr. 3, 4).
 Chrysis Corinthia, Teleæ filia, Ionis Chii amica, a Pericle adamata esse dicitur, A. 125 (Tel. Hes. 4).
 Chrysis, *nomen meretricis fabulæ inscriptum*, M. 460.
 Chrysis meretrix, M. 620 (Timocl. Orest. 1); 718 (Nicom. Inc. Fr. 2).
 Chrysis, *nomen viri, fabulæ inscriptum*, M. 404.
 Cilices capri, *i. e. homines inculti*, 743 (Anonym. 215).
 Cilicii panes, A. 235 (Plat. Nys. m. 1).
 Cillicon Milesius, *proprio nomine Achæus, quum patriam Prienensibus prodidisset*, Cillicones (Cillicontes?) appellati sunt proditores, 736 (Anonym. 115).
 Cimon Atheniensis, A. 7 (Cratin. Archil. 1); ob λακωνισμὸν vexatur, A. 182 (Eup. Pol. 10); M. 524 (Alex. Asotod.).
 Cimonis ruinae, *i. e. monumenta*, A. 31 (Cratin. Pan. 4).
 Cinarus insula sterilis, 750 (Anonym. 296. a).
 Cinesias Atticus musicus, A. 170 (Pher. Chir. 1); *Melitis filius appellatur* Evagoræ vel potius Pythagoræ ex Pleuritide, A. 255 (Plat. Inc. Fr. 2); ridetur ut longissimus et gracilissimus, Pthiotea Achilles appellatur, A. 294 (Stratt. Cin. 4). Choros perimens, *ibid.* Fr. 8.
 Cinesias quidam, 754 (Anonym. 330).
 Cinnarus, Hegelochi tragœdi pater, A. 291 (Stratt. Anth. 1).
 Cinyras, rex Cypriorum, Adonidis pater, A. 221 (Plat. Ad. 1).
 Circe, nomen meretricis fabulæ inscriptum, M. 492.
 Circuli (Κύκλοι), pars fori Athenis, M. 539 (Alex. Calas.).
 Cisthene, mons Thractæ, 43 (Cratin. Ser. 5).
 Cissus, Olygonis *nymphæ* amator, M. 456 (Eubul. Steph. 2).
 Citrea mala a Persarum rege Athenas missa, M. 359 (Ant. Boiot. 1); M. 598 (Eriph. Melib. 1).
 Clazomenii, nomen in contumeliam versum; — Clazomenius, Heraclides, 738 (Anonym. 137).
 Cleænetus ὁ τραγικός, M. 577 (Alex. Inc. Fr. 9).
 Cleobulina, Cleobuli filia, *zenigmatum poetria*, A. 20 (Cratin. Cleob.).
 Cleocritus, inter Calliæ adulatores, A. 173 (Eup. Col. 8); *qui sit*, A. 167 (Eup. Dem. 36).
 Cleomachus, *Gnesippi poetæ* pater, A. 10 (Cratin. Bucol. 2); A. 51 (Cratin. Hor. 2).
 Cleombrotus, Perdici filius, A. 217 (Phryn. Trag. 3).
 Cleomenes poeta, A. 2 (Chionid. Ptoch. 1); Cleomenes poemata amatoria, M. 511 (Epic. Antil. 3).
 Cleon demagogus, A. 191 (Eup. Chrys. G. 1); 754 (Anonym. 302); 763 (Anonym. 411) *σιθων* appellatur, A.

136 (Herm. Moir. 1); mortuus, A. 179 (Eup. Mar. 22); Prometheus est post negotia, A. 199 (Eup. Inc. Fr. 20); *quum Pylum cepisset*, *ibid.* (ibid. 21); *quum et argenteo se corrumpi passus esset et Galepsum urbem Atheniensibus subjecisset*, A. 206 (Eup. Inc. Fr. 82). *Sub Cleone iudicium remuneratio trium obolorum erat*, A. 219 (Phryn. Inc. Fr. 11). Plato Com. primum ait se bellum ei fecisse, A. 239 (Plat. Per. 2).
 Cerberus appellatur, A. 259 (Plat. Inc. Fr. 33).
 Cleonis cognomentum *βυρσοκάππος*, 735 (Anonym. 111).
 Cleon, Thudippi filius, *in quem Isæus composuit orationem de Astyphili hereditate*, M. 618 (Timocl. Icar. Sat. 4).
 Cleonæorum mensura oxis, N. 648 (Diph. Inc. Fr. 8).
 Cleophon, dux Atheniensium, cuius nomine inscripta comœdia, A. 230 (Plat.); *cf.* Fr. Fragm. 1. 2. 3.
 Clinias (*quis?*), A. 335 (Polyz. Dem. 4). Clinias (Alciabiades?), cur dictus *κυστολάκων*, 738 (Anonym. 148-153).
 Clisophus Selymbrianus, Sami lapideam Veneris imaginem concepit, M. 527 (Alex. Graph.).
 Clisthenes, ob κνωδιῶν perstringitur, A. 39 (Cratin. Pyt. 13).
 Clitogoræ vel poetrix vel poetæ carmen, A. 48 (Cratin. Chir. 10).
 Clytæmnestra, tragica, M. 460 (Eubul. Chrys. 2).
 Cuidiæ testæ, M. 462 (Eubul. Inc. Fr. 7).
 Cuidium coccum, M. 464 (Eubul. Inc. Fr. 15).
 Cœthideus, *mons Atticæ vel montis genius*, nomen fabulæ inscriptum, M. 374.
 Cobus, Salaminus, A. 271 (Arch. Ichth. 2); *nomen parasito inditum ludibrii causa*, M. 555 (Alex. Panc.); *cf.* M. 350 (Ant. Hal. 1).
 Codrus, M. 524 (Alex. Asotod.).
 Colacophorocleides, *quid*, A. 136 (Herm. Cerc. 6).
 Colenis Diana, A. 288 (Metag. Anr. 4).
 Colchica serva, M. 380 (Ant. Lyd.).
 Colonus, loci nomen Athenis, et quidem alter ἀγοραῖος dictus, alter ὁ τῶν ἱππέων, A. 107 (Pher. Pet. 1).
 Comae deo sacrum alendi mos, N. 643 (Diph. Polyp. 1).
 Combe, Asopi et Methonæ filia, *cf.* A. 336 (Polyz. Mas. g. 3).
 Comœdia, persona ficta, A. 36 (Cratin. Pyt. 1). Comœdiæ argumenta et conditiones tragœdiæ argumentis comparantur, M. 392 (Ant. Poesis).
 Comus, nomen servi, M. 423 (Anaxand. Nereid.).
 Conallis, meretrix, M. 620 (Timocl. Orest. 1).
 Conisalus, nomen personæ, A. 252 (Plat. Phaon, 2).
 Connus (*sive potius* Connas), Metrobii filius et Socratis magister musicæ, argumentum præbuit comœdiæ Amipsiæ cognomini, A. 264; *cf.* A. 210 (Eup. Eph. 3); *tibicen vel citharædus, Olympia vicin*, A. 70 (Cratin. Inc. Fr. 146).
 Convivia, *quæque huc pertinent varia*, M. 408 (Ant. Inc. Fr. 15, 17, 18); M. 410 (Ant. Inc. Fr. 30); M. 411 *ibid.* 34, 36); M. 418 (Anaxand. Agr. 1); M. 438 (Eubul. Aug.); M. 443 (Eubul. Ix.); *ibid.* (Eubul. Ion, 1); M. 444 (Eubul. Camp. 5); M. 447 (Eubul. Lac. s. L. 1); M. 469 (Nic. Ab. 1); M. 473 (Nic. Pseud.); M. 526 (Alex. Brett. 1); M. 529 (Alex. Did. 2); M. 553 (Alex. Hom.); M. 555 (Alex. Pann. s. Erith.); M. 572 (Alex. Philisc.); *τετραδισταί*, M. 574 (Alex. Chor.); *ibid.* (Inc. Fr. 1); *φιδουσία*, M. 580 (Alex. Inc. Fr. 24); M. 591 (Drom. Psall. 2); N. 643 (Diph. Sapph. 2); 709 (Clearch. Pandr.); 712 (Euang. Anax.). — *Salutis pocula*, M. 530 (Alex. Dorc. s. Popp. 3); poculum amicitiae et amoris, M. 542 (Alex. Crat. s. Pharm. 3). — Convivia Athenis a gynaecono-

mis inspiciebantur, M. 622 (Timocl. Phil.). Conviviis Atheniensibus ginglyra tibia usitata, M. 482 (Amph. Dith. 1); quibus conviviis gaudeant Attici, quibus Rhodii, quibus Byzantii, N. 633 (Diph. Apoll. 1); quibus Rhodii, Perinthii, Attici, N. 654 (Hipp. Cent.). Iphicratis nuptiale convivium, M. 426 (Anaxand. Prot. 1). *Ἐπίδοσμα δεῖναι*, 710 (Crob. Pseud. 1); 711 (*ibid.* 3). *cf. etiam* Vini miscendi modus.
 Coos insula, *vide* Coos.
 Copaciz anguilla, 298 (Stratt. Phil. 1); M. 376 (Ant. Cour. 2). Copais virgo, *i. e. anguilla*, M. 448 (Eubul. Med.).
 Coquinaria instrumenta, N. 668 (Anax. Cith. 1).
 Coraciones, *fratres vel sodales* ex Anagyunte pago, A. 271 (Arch. Ichth. 2).
 Corcyrae flagra, A. 217 (Phryn. Sat. 2).
 Corcyraei, ambiguum mentem habentes, A. 141 (Herm. Phor. 1).
 Corinthia stragula, M. 407 (Ant. Inc. Fr. 11). — Corinthii cadi, N. 642 (Diph. Par. 2). — Corinthium vinum contemnitur, M. 580 (Alex. Inc. Fr. 23). — Corinthius penis, A. 56 (Cratin. Inc. Fr. 16).
 Corinthus urbs, M. 564 (Alex. Synap. 2); M. 599 (Eriph. Pelt.). Corinthii Veneralia meretricum alia, alia liberarum celebrantur, M. 573 (Alex. Philus. 1). Corinthii prohibent, ne quis sumptus in convivia supra rem faciat, N. 636 (Diph. Emp. 2). Corinthii Κυνόζοι, *quid*, 738 (Anonym. 147). Corinthiæ meretrices, 738 (Anonym. 141).
 Cornus fur, M. 616 (Timocl. Epist. 1).
 Corone, meretrix, M. 477 (Philet. Cyn. 1); *cf.* M. 495 (Eph. Philyr. 1).
 Κόρσας τράγος, *unde nomen habeat*, A. 62 (Cratin. Inc. Fr. 63).
 Corsica, septem insularum magnitudine tertia, M. 580 (Alex. Inc. Fr. 30).
 Corvaurum ex Ægypto furantes, A. 18 (Cratin. Thratt. 3).
 Corycæus deus, N. 701 (Diox. Thes.).
 Corycus, *i. e. follis pugilatoris, pro nomine proprio usurpatum*, 728 (Anonym. 10. 11); dramatis titulus, *unde petitus*, M. 377 (prolegg).
 Corydeus, *propter infirmitatem in proverbium abiit*, Κορυδαίος εἰδεχέστερος, 759 (Anonym. 377).
 Corydus χαλκόνυκτος, *i. e. stigmatias*, M. 515 (Cratin. jun. Tit.); *parasitus famosus*, M. 528 (Alex. Dem. s. Phil. 2); M. 558 (Alex. Poet. 2); M. 567 (Alex. Titth. 2); M. 616 (Timocl. Epist. 1); *ibid.* (Epicli.); M. 555 (Alex. Panc.); N. 681 (Euphr. Mus.).
 Κορυθαί, *quid*, A. 285 (Lys. Inc. Fr. 3).
 Cossypha, meretrix, M. 477 (Philet. Cyn. 1).
 Cotthus, nomen hominis, M. 538 (Alex. Isost. 2).
 Cottabus, *vid.* Ludus cottabi.
 Colys, Thraciæ rex, quomodo Thressæ filia et Iphicratis nuptias apparavit, M. 426 *sqq.* (Anaxand. Prot. 1); M. 495 (Eph. Philyr. 2).
 Cotyltia sacra in contemptum adducta ab Eupol. in Bapt., A. 157. Rhombis et tympanis utebantur in C. s., A. 160 (Eup. Bapt. 15).
 Coos, insula, deos gignit, N. 699 (Dam. Inc. Fr.).
 Coos, in tesserarum ludo jactus, qui valebat unum, A. 295 (Stratt. Lem. 3).
 Crambe, iuramentum per cramben, A. 126 (Tel. Pryt. 4); A. 160 (Eup. Bapt. 13).
 Cranai, *i. e. Athenienses*, M. 490 (Eph. Ger. 1).
 Cranaus quidam, Ctesiz comparatur helioni, M. 504 (Anax. Char.).
 Crates infamis, quod miseræ meretriculæ se tradidit, 722 (Anonym. 6).

Crataeus, viri nomen, fabulae inscriptum, M. 540; *cf.* 541, Irqm. 2.
 Crathis, persona, A. 288 (Metag. Thur. 1).
 Creon, persona comediae, A. 296 (Stratt. Med. 2).
 Creta cypressos diis praebet, A. 141 (Herm. Phor. 1).
 Creta marina, qua majorem fabulantur piscem, M. 490 (Eph. Ger. 1); Jovis nutrix, septem insularum magnitudine quarta, M. 580 (Alex. Inc. Fr. 30).
 Creticae sagittae, M. 606 (Mnes. Phil. 1).
 Creticum, *vestis quadam*, A. 201 (Eup. Inc. Fr. 36).
 Creticus modus, 46 (Cratin. Troph. 10).
 Crito, fabulae persona, M. 567 (Alex. Titth.); M. 592 (Diod. Aut.).
 Crobylus quidam, *gulo vel parasitus*, M. 611 (Sot. Paral.).
 Ctesias quidam gulosus, M. 503 (Anax. Plus. 1); *cf.* M. 504 (Anax. Char.; *ibid.* Chrys.); M. 476 (Philet. At.).
 Ctesippus, Chabriae filius, monumentum patris dilapidat luxuria causa, N. 637 (Diph. Enag. 1); homo effeminatus, M. 613 (Timocl. Dem.).
 * Cteson, fabulae persona, M. 554 (Alex. Pamph.).
 Cybdasus, nomen personae, A. 252 (Plat. Phaon, 2).
 Cybehus, A. 19 (Cratin. Thress. 9).
 Cybele, M. 382 (Ant. Metrag. 1); *vid.* Mater deorum.
 Κύβητος, pars fori Atheniensis, N. 640 (Diph. Main.); *vid.* Circuli.
 Cyclopes, jactus quidam vocatur in ludo talorum, M. 447 (Eubul. Cyb. 2).
 Cydias, navarchus, M. 449 (Eubul. Nann. 2).
 Cyllus, *homo pauperculus, cujus pera in proverbium abiit*: Κυλλοῦ πέρα, A. 23 (Cratin. Malth. 8).
 Cynagis, nomen meretricis fabulae inscriptum, M. 477.
 Cyprii panes, M. 451 (Eubul. Orth. 2).
 Cyprii, uluntur ἐρύμοις αὐλοῖς, M. 514 (Cratin. jun. Ther.).
 Cypriorum rex Cinyras, A. 221 (Plat. Ad. 1); ventilator a columbis, M. 397 (Ant. Strat. 2).
 Cyprius marina domina, i. e. Venus, M. 624 (Xen. Penth. 1); *cf.* M. 612 (Timoth. Inc. Fr.).
 Cyprium sinapi, M. 408 (Ant. Inc. Fr. 16).
 Cyprium salamentum, N. 692 (Pos. Met. 3).
 Cyprius insula, 108 (Pher. Pet. 2).
 Venus Cypria ita sibus fertur delectata esse, ut stercore vesci eos prohibeat, boves autem cogat; *Cyprius bos, proverbium*, M. 375 (Ant. Cor.).
 Cyprus columbas varias habet, M. 388 (Ant. Homop.); septem insularum magnitudine sexta, M. 580 (Alex. Inc. Fr. 30); unam modo arborem Medicorum malorum ibi plantavit Venus, M. 598 (Eriph. Melib. 1).
 Cypselas, *Thraciae urbs*, N. 696 (Dam., Aut. Penth.).
 Cyrebius, *nomen parasito inditum ludibrii causa*, M. 555 (Alex. Panc.).
 Cyrenaorum tenuissimus habet annulum decem minarum pretio, A. 178 (Eup. Mar. 9).
 Cyrenaorum convivia, M. 570 (Alex. Tynd.).
 Cyrene caulem et tergis bubulcum praebet, A. 141 (Herm. Phor. 1).
 Κυρηνερέλη, meretricis cognomen, 732 (Anonym. 76, a).
 Cythera insula, A. 108 (Pher. Pet. 2).
 Cytheria Venus, A. 273 (Arch. Ichth. 12).
 Cythnius caseus, M. 555 (Alex. Pann. s. Erith.).
 Cyzicus urbs, plena staterum, A. 181 (Eup. Pol. 5).

D.

Δακκός, nomen proprium, A. 125 (Tel. Pryt. 1).
 Daci servi in comediam introducti, 771 (Men. Inc. Fr. 17).

Dædaleus cadus, A. 18 (Cratin. Thratt. 2).
 Dædalus argento liquido infuso Venerem lignam moveri fecit, M. 440 (Eubul. Dæd. 3).
 Dædali Mercurius, A. 256 (Plat. Inc. Fr. 7).
 Dædalus, nomen coqui, 719 (Phil.).
 Dæsius, *vel Dæsius*, cursor, 735 (Anonym. 112).
 Dætymon, nomen viri (?), N. 702 (Strato Phoen.).
 Dalis, muliebri nomen, fabulae inscriptum, A. 339.
 Damasias vexatur, quum ex cruribus labore, A. 167 (Eup. Dem. 37).
 Damasicondulus, *vid.* Damasistratus.
 Damasistratus Chius, palastrita, appellatur Damasicondulus, A. 206 (Eup. Inc. Fr. 84).
 Damippus quidam, Κερωνός cognomine, N. 668 (Anax. Cer. 1).
 Damocetas, bubulcus, *comediae persona*, A. 153 (Eup. Aig. 29).
 Damon, quo Pericles musicae magistro usus fuit, comediae persona, A. 256 (Plat. Inc. Fr. 8).
 Damoxenus Rhodius, coquus celebris, N. 666 (Anax. Encal.).
 Daphne, *quae appellatur Κορυθαία*, A. 285 (Lys. Inc. Fr. 3).
 Daphnis, bubulcus, comediae persona, A. 153 (Eup. Aig. 29).
 * Darius, appellatur anser, N. 648 (Diph. Inc. Fr. 7).
 Davus, servi nomen, 722 (Anonym. 2, 6).
 Decelicum acetum, M. 579 (Alex. Inc. Fr. 20).
 Deianira, Asiae cognomen, A. 47 (Cratin. Cheir. 4).
 Deli, appellantur parasiti dei, nempe Apollini consecrati, N. 700 (Crit. Phil.).
 Delphis inscriptum proverbium: ἐγγύα πάρα δ' ἄτα, M. 516 (Cratin. jun. Inc. Fr. 1).
 Demeas, Lachetis filius, Eteobutades, fabulae persona, M. 562 (Alex. Pyr. 1, 2).
 Demetrius Phalereus, quo Athenis principatum tenente, *Sophocles Suniensis* legem forebat de coercendis philosophorum scholis, M. 536 (Alex. Hipp. 1).
 Demetrius Poliorceta, M. 542 (Alex. Crat. s. Pharm. 3); mysterii initiatur, acropolim Atheniensem pro diversorio habet, N. 673 (Philipp. Inc. Fr. 1).
 Demo, cognatus quidam Demosthenis, pecuniam ab Harpalo accepit, M. 613 (Timocl. Del.).
 Demochares, contumeliosi objectus ab Archedico, N. 655, *prolegg.*
 Democles, lautus aliquis, *fortasse orator*, M. 424 (Anaxand. Od. 2).
 Democlidis, a quo Democlidiae appellati sunt mœchi, 736 (Anonym. 115).
 Democratia personata, M. 601 (Hemioch. Inc. Fr.).
 Democritus, *citatur* (Χυμὸς οὐδὲν, φράγματ' ἄν γενομενα ποιῆ τὸν φαγόντ' ἀρβριτικόν), N. 697 (Dam. Synt.).
 Demophon, Hippocratis filius *suppositus*, A. 168 (Eup. Dem. 38).
 Demophon, quidam jactator, A. 311 (Theop. Pam. 4).
 Demophontis cujusdam poematia in Colyn regem, M. 495 (Eph. Phil. 2).
 Demosthenes, vituperatur ut lites rixasque exercens, M. 616 *sq.* (Timocl. Her. 1); quinquaginta talenta accepit ab Harpalo, M. 613 (Timocl. Del.).
 Demosthenis juramentum (Μὰ γῆν, κτλ.) sugillatur, M. 416 (Ant. Inc. Fr. 75); *cf.* M. 623 (Timocl. Inc. Fr. 4), dictum ejus: μὴ λαμβάνειν, εἰ δὲδωκεν ἀλλὰ μὴ ἀποδοῖσαι, M. 563 (Alex. Strat.); M. 386 (Ant. Neot. 2); M. 499 (Anax. Euand.).
 Demosthenis ῥωποπερηθήρα, 730 (Anonym. 51).
Demostri oratoris cognomen Bucyges, A. 262 *sq.* (Eup. Dem. 7); 167 (*ibid.* 54).

Demotio, prodigus quidam, M. 616 (Timocl. Epist. 2).
 Demus (populus), persona comediae, A. 255 (Plat. Inc. Fr. 4).
 Demus, Pyrilampis filius, *adolescens venustus*, A. 183 (Eup. Pol. 17); *avium altor*, A. 182 (Eup. Pol. 9).
 Demylus, fabulae persona, *coquus* (?), N. 677 (Sos. Cal.).
 Dercylus, fabulae persona, 725 (Anonym. 22).
 Deucation, servi nomen, A. 105 (Pher. Myr. 8).
 Diagoras praestigiator, A. 138 (Herm. Moir. 7).
 Δέσλοσ, *quid*, A. 62 (Cratin. Inc. Fr. 59).
 Diana, M. 512 (Epic. Chor.); Callisto virginem a Jove compressam convertit in ursam, M. 488 (Amph. Inc. Fr. 11). — Diana virgo, A. 251 (Plat. Phaon 1); — Colanias, A. 288 (Metag. Aur. 4); — Ephesia, Lydiae virginum saltatio choreis eam et cantu venerantium, A. 344 (Autoc. Tymp.). — Ἀγροῦς Διός τε τοξόδαμος παρθένος, cujus cultu Brauron, Atticae locus, est nobilitatus, N. 635 (Diph. Helen.). — Dianae statua triceps, N. 652 (Diph. Inc. Fr. 41).
 Didymias quidam, A. 194 (Eup. Chrys. G. 15).
 Dies alba, A. 176 (Eup. Col. 29).
 Dii peregrini, A. 340 (Apoll. Cret. 3). — Dii duodecim Amorem absceis pennis de caelo ad nos fugaverunt, M. 507 (Aristoph. Pyth. 2). — Dii congris vescentes, N. 679 (Euph. Ad.).
 Diitrephes, insanus, et Cres, vixque Atticus, A. 126 (Plat. Heort. 6); *cf.* A. 48 (Cratin. Cheir. 8).
 Dinias Aegyptius, A. 296 (Stratt. Med. 1).
 Dioclidis, et Teucer, *quorum magna partes fuere in causa Hermocopidarum*, A. 211 (Phryn. Com. 1).
 Diodorus, biennio patriam rem comedit, M. 539 (Alex. Cnid.).
 Diogenes Cynicus, 730 (Anonym. 52).
 Diogito quidam, M. 392 (Ant. Plus.).
 Diomensis demus, A. 183 (Eup. Pol. 14).
 Dion quidam, M. 495 (Eph. Philyr. 2); M. 618 (Timocl. Icar. 4).
 Dionys, nomen viri, A. 211 (Phryn. Cron. 5).
 Dionysius tonsor traducitur, A. 292 (Stratt. Atal. 6).
 Dionysius, Atheniensis insanus et piscarius, A. 336 (Polylz. Inc. Fr. 1); *cf.* A. 294 (Stratt. Cin. 6).
 Dionysii Majoris dramata, M. 495 (Eph. Philyr. 2).
 Diopithes rhetor, A. 124 (Telec. Amph. 6); A. 210 (Phryn. Cron. 1); insanus, A. 265 (Amips. Conn. 2); M. 477 (Philet. Cyn. 1).
 Dioscuri, M. 481 (Amph. Gyn. 1); *vid.* Castores.
 Dolora (? *Opora*) dea, M. 488 (Amph. Inc. Fr. 12).
 Dordon, nomen personae, A. 252 (Plat. Phaon, 2).
 Dorias, ancillae nomen, M. 350 (Ant. Hal. 1).
 Dorio, aulecus, M. 607 (Mnes. Phil. 4).
 Doris, fabulae persona, N. 641 (Diph. Mnem.).
 Doro, *mulieris nomen*, A. 17 (Cratin. Eneid. 2).
 Dorpia, *quo nomine vespera diei Apaturiorum solennitatem praecedentis significabatur*, ut persona inducta, A. 331 (Philyll. Her.).
 Drachmae centum minam conficiunt, A. 174 (Eup. Col. 15).
 Draco τραπεζοποιός, fabulae persona, N. 638 (Diph. Zog. 2).
 Draconis κύβητις, tabulae lignae, quibus leges inscriptae erant, A. 69 (Cratin. Inc. Fr. 141).
 Dracontiae leges, M. 624 (Xen. Penth. 1).
 Dracones sacri Athenis in Acropoli, A. 27 (Cratin. Nom. 7).
 Dracontides, criminibus implicatus, A. 245 (Plat. Soph. 12).
 Diomo, fabulae persona, M. 596 (Dion. Hom. 1); *cf.*

N. 682 (Euph. Lyn.); servi nomen, 713 (Euang. Anac.).
 Dulon, Philoxeni musici cognomen, 736 (Anonym. 122).
 Dulopolis, 42 (Cratin. Ser. 2); A. 179 (Eup. Mar. 19).
 Δούριος Ἴππος in Acropoli Athenis, A. 259 (Plat. Inc. Fr. 25); N. 648 (Diph. Inc. Fr. 7 comm.).

E.

Ephantides, *cur dicatur Κορυθαία*, A. 63 (Cratin. Inc. Fr. 67); cognomen ejus Καπνίας, A. 71 (Cratin. Inc. Fr. 152).
 Eliaci coqui, M. 512 (Epic. Emp.).
 Elpinice, Cimonis soror, A. 182 (Eup. Pol. 10).
 Eleus coquus, M. 407 (Ant. Inc. Fr. 11).
 Eleutheriorum festum Plataense, N. 695 (Pos. Ins. Fr. 3).
 Empusae vel Hecatae compellatio, A. 57 (Cratin. Inc. Fr. 17).
 Endymion, navis nomen, A. 318 (Alc. End. 1).
 Enneacrinos Athenis, A. 335 (Polylz. Dem. 3).
 Ἐώρα (Ἄλωρα), festum Atheniense, ἄλλῃς quoque dictum, A. 259 (Plat. Inc. Fr. 26).
 Ἐπάχριος, Jovis cognomen, A. 336 (Polylz. Mus. 1).
 Ephesia litera, M. 500 (Anax. Lyrop. 1).
 Ephialtes, incubus, de quo agitur in Ephialte Eupolidis comedia, A. 209 *sq.* fr. 2.
 Epicharides Pythagoreus, M. 565 (Alex. Tarant. 1); quinque diebus paternam rem comedit, M. 572 (Alex. Phaedr. 2).
 Epicrates ob munera a rege accepta perstringitur, A. 241 (Plat. Presb. 1); *cf.* 241 (*ibid.* 2 et 3); A. 292 (Stratt. Zop. Per.).
 Epicurus, rogatus, quid esset bonum, dixit voluptatem, N. 676 (Heg. Phil.); *cf.* N. 686 (Bat. Synex.).
 Epicuri canon, coquo perlegendus, N. 697 (Dam. Synt.); *καρκοπέκκου τὴν ἔδωκον*, N. 698 (*ibid.*).
 Epicurus apud inferos, plumbeis pedicis in luto sedet, 742 (Anonym. 200).
 Epinicus, nomen proprium, A. 298 (Stratt. Pyl.).
 Episodium, *quid*, A. 289 (Metag. Phil. 1).
 Epistola, griphus de ep., M. 395 (Ant. Sapph. 1).
 Equites, Aristophanis comedia, quam fecit una cum Eupolide, A. 160 (Eup. Bap. 16).
 Erasmonides Bathippus, A. 9 (Cratin. Archil. 9).
 Erembi, 42 (Cratin. Ser. 2).
 Eretriaci phagri, M. 393 (Ant. Probat.).
 Eridanus fluvius, M. 449 (Eubul. Nann. 1); *cf.* 453 (Eubul. Pann.).
 Eteobutades, gens Atheniensis, M. 562 (Alex. Pyr. 1).
 Euathlus, rhetor et demagogus, A. 19 (Cratin. Thress. 14); A. 239 (Plat. Peisand. 9).
 Euboea, septem insularum magnitudine quinta, M. 580 (Alex. Inc. Fr. 30); ex Euboea piri et mala advehuntur, A. 142 (Herm. Phor. 1); 751 (Anonym. 306).
 Euboeicum vinum, M. 580 (Alex. Inc. Fr. 27); N. 659 (Apoll. Car. Gramm.).
 Eubulides Milesius, dialecticus, 730 (Anonym. 51).
 Euclides, archon, A. 271 (Arch. Ichth. 2).
Eucrates Melitensis, cur diceretur ὀνοστόππαξ, 739 (Anonym. 165).
 Eudamus, pharmacopola, A. 268 (Amips. Inc. Fr. 7).
Eudemus quidam, A. 72 (Cratin. Inc. Fr. 160).
 Eupolis poeta, cujus scriinia compilasse Aristophanes accusatur a Cratino, 39 (Cratin. Pyl. 10); A. 160 (Eup. Bap. 16).
 Euripides in componenda tragedia a Socrate et a Mnesilochio adjutus, A. 127 (Tel. Inc. Fr. 2 et 3).
 Euripideo more garrere exprimitur verbo διασκαυδιχίζειν, A. 128 (Tel. Inc. Fr. 7).
 Euripidis sigmata, A. 227 (Plat.

Heort. 7). Euripidis familiaritas cum Socrate, A. 281 (Call. Ped. 2). Euripidis Orestes, cuius primas partes agens Hegelochus verum quendam male pronuntiabat, A. 291 (Stratt. Anth. prolegg. et Arg. 1); *cf.* A. 338 (Sann. Dan. 1). Euripidis *Xolus imitatione exprimitur ab Apolliphane*, M. 348 (Apt. Aioli.). Euripidi fabulam componere aggresso summa capita descripsisse fertur *Heraclides Ponticus*, M. 371 (Ant. Car.); ridetur ob versus quosdam s littera abundantes, M. 441 (Eubul. Dionys. 2, 3, 4). Carmina eius tantis laudibus feruntur a quibusdam, ut prae iis cetera carmina omnia contemnant, M. 587 (Axioch. Phileur. 2). Pomaria filius esse fertur, 706 (Alex. Inc. Fr. 3). *Cit.* A. 309 (Theop. Od. 3); M. 399 (Ant. Traum. 1); versus (*ex Sthenobaea*) laudatur, M. 474 (Nic. Inc. Fr. 2); M. 518 (Alex. Ag. s. Hipp. 1); *versus ex Telepho sumptus*, M. 532 (Alex. Eisoic. 1; *vid. Comment.*); N. 641 (Diph. Par. 1); N. 644 *sqq.* (Diph. Syn. 1); (*οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαίμωνεί*), N. 672 (Phil. Philad.); 714 (Nicol. vers. 2, *vid. Comm.*); 754 (Anonym. 327); 763 (Anonym. 412).

Euripides, *quidam vinosus*, M. 423 (Anaxand. Nereid.); M. 492 (Eph. Epheb. 2); M. 495 (Eph. Philyr. 2). Euripides, *jactus talaris*, N. 644 (Diph. Syn. 1). Eurybatus, et Olus, Cercopes, Cechalia oriundi, A. 9 (Cratin. Archil. 14); nomen ad convicia tractum, M. 482 (Amph. Gyn. 2); 736 (Anonym. 115). Euryphon, medicus, A. 255 (Plat. Inc. Fr. 2). Euthydicus, nomen dramati inscriptum, M. 368. Euthynus salsamentarius, M. 375 (Ant. Cour. 1). Euthynus quidam homo delicatus, M. 391 (Ant. Plus.). Euthynus coquus, N. 679 (Euph. Ad.). Eutresii, pro Eutresii, i. e. Eutresionis urbis (*in Arcadia*) incolae, A. 129 (Tel. Inc. Fr. 25). Eutresis, Arcadiae oppidum, A. 155 (Eup. Aut.); *vid.* 157 (*ibid.* 17).

Evagoras, *vel potius* Pyagoras, Cinesiae pater, A. 255 (Plat. Inc. Fr. 2). Evagoras sacerdos, M. 450 (Eubul. Od. s. Pan.). Execessides, citharodus, 737 (Anonym. 127); Execessalidae, qui sint dicti, *ibid.*

Execessides Atheniensis, origine peregrinus, A. 213 (Phryn. Mon. 2).

Ἐξέτριον εὐχαι, *vid.* Sacra.

Exodia, A. 73 (Cratin. Inc. Fr. 173).

Exsecratio est, si quis non dicat rectam viam, vel ignem incendat (?), vel aquam corrumpat, N. 642 (Diph. Par. 2).

F.

Fames, persona, A. 70 (Cratin. Inc. Fr. 146). Febris, personata, A. 328 (Nicoch. Scir. 1). Feralia sacra, M. 594 (Dion. Acont.). Formica, Atheniensis in Hymettum exeunt contra formicas propter visum illic auri ramentum, M. 439 (Eubul. Glauc. 2). Funebres laudationes, M. 418 (Anaxand. Agr. 1). Funebris vestis atra, N. 676 (Heg. Ad.).

G.

Gaditanum abdomen, M. 470 (Nic. Antyll. 1). Gaditanum salsamentum, A. 179 *sqg.* (Eup. Mar. 23); M. 364 (Ant. Deuc. 1). Galei, vates marini sapientissimi (*Siculi*), A. 271 (Arch. Ichth. 4). Galeue, meretrix, M. 477 (Philet. Cyn. 1). Galepsus, *urbs ad Toronaeum sinum Thasii colonis condita*, A. 206 (Eup. Inc. Fr. 82).

Galli cantus pro ostento habetur, 727 (Anonym. 40). Γάμος ἱερὸς, homo venustus vocatur Atheniensibus, M. 424 (Anaxand. Od. 2). Ganymedes, Laomedontis filius, cuius nomen dramati est inscriptum, M. 362; M. 433 (Anaxand. Inc. Fr. 7); 715 (Nicol. vers. 35). Gastrocharybdis, appellatur homo vorax, A. 68 (Cratin. Inc. Fr. 131). Γέλωτες, Lacedaemoniorum dialecto dicuntur Helotes, A. 343 (Epil. Cor. 2). Genius, *vid.* Ἄγαθος δαίμων. Geryones, rex fabulosus, M. 490 (Eph. Geryon. 1). Geta, fabulae persona, 767 (Men. Mis.). *Getae servi in comadum introducti*, 771 (Men. Inc. Fr. 517). Glaucetas rhombus, A. 239 (Plat. Per. 1). Glaucias, fabulae persona, M. 545 (Alex. Leb. 5). Glauco, Leagri pater, A. 231 (Plat. Laius, 1). Glauco, deus marinus, 713 (Naus. Nauc.). Glyce, nomen servae, A. 95 (Pher. Cor. 4). Glycera, Menandri et Philemonis amasia, 771 (Men. Inc. Fr. 519). Gnathæna meretrix, M. 501 (Anax. Neott. 1); M. 620 (Timocl. Orest. 1); N. 670 (Phil. An. 1). Gnathænon, meretricis nomen, M. 453 (Eubul. Porn. 2). Gnesippus poeta, A. 2 (Chionid. Ptoch. 1); Cleomachi f., A. 10 (Cratin. Bucol. 2); A. 22 (Cratin. Math. 2); A. 51 (Cratin. Hor. 2); adulterii insimulatur, A. 126 (Tel. Ster. 2); nocturna mæchis invenit cantica ad evocandas mulieres, A. 169 (Eup. Hel. 3). Gorge, *Megarei filia, Corinthi uxor*, a qua nomen duxisse fertur Gorgopis lacus, A. 35 (Cratin. Pyl. 11). Gorgias, medicus, A. 318 (Alc. Eud. 4). Gorgias, fabulae persona, 765 (Men. Georg.). Gorgones, M. 385 (Ant. Neanisc.). Gorgopis, lacus ad Corinthum, a Gorge nomen duxisse fertur, A. 35 (Cratin. Pyl. 11). Græcorum huius ætatis victus priscorum victui comparatur, M. 387 (Ant. Oin. s. Pel.). Græcorum fortuna culpatur, N. 657 (Apoll. Gel. Gram.). Grajugenas habitus describitur, M. 352 (Ant. Antaios). Grastillus, *vel Prastillus*, urbs Macedoniae, A. 207 (Eup. Inc. Fr. 93). Gratia fructus, M. 405 (Ant. Inc. Fr. 4). Griphi: *κεράτινον εἶχον σκευασθέντι κερπύλον*, A. 230 (Plat. Zeus, 8); — *τροφαλίδας σελινοςάρκους*, τρωσὺ λέγω, M. 336 (Ant. Aut. Eron. 1); — *de carniū oīla*, de placenta, de vino, de aqua, de myrrha, M. 357 (Ant. Aphr. 1); — *ὁ τι φέρων τις μὴ φέρει*, M. 374 (Ant. Cnoeth. s. Gast. 1); — *de caccabo vel lance*, M. 389 (Ant. Paras.); — *ἰχθύτιν ἀμυρίστηρον ἀνὴρ πολλοῖς ἐπιβάλλων*, etc., M. 393 (Ant. Probl.); — *ἔστι τις, ὅς τὰ μὲν ὄντα δίδους*, etc., M. 394 (*ibid.*); — *πίννη καὶ τρίγλη*, *φωνὰς ἰχθύδι ἔχοντα*, etc., *ibid.*; — *de epistola*, Sapphus, M. 395 (Ant. Sappho 1); — *ἔστι λαλῶν ἀγλωσσος*, κτλ., de podice, M. 457 (Eubul. Sphing.); — *ἀτελεῖθος θαλερός μὲν, πρόστομος*, κτλ., de ichneumone, *ibid.*; — *οἶδ' ἐγώ, ὅς νῖος ὢν ἔστιν βαρὺς*, κτλ., de pappo cardui, *ibid.*; — *ἔστιν ἀγαλμα*, κτλ., de instrumento sortiendi, M. 458 (*ibid.*); — *de Somno* (ὄθ θνητός, οὐδ' ἀθανάτος, κτλ.), M. 570 (Alex. Hypn.); — *ἔνως κνάμινον ἵασι τὴν γαστέρα φασὶ, τὸ πῦρ δ' οὐ*, M. 601 (Henioch. Troch. 1); — *βίου τήρησι*, etc. (de mensa), M. 617 (Timocl. Her. 2); — *τί πάντων ἰσχυρότατον* (de ferro, fabro, pene), N. 640 (Diph. Thes. 1). — Griphum qui non solvissent, qua pena afficerentur, M. 363 (Ant. Gan. 2). Gryllio, parasitus, M. 586 (Axioch. Tyrh. 2). Gyarus, insula, 750 (Anonym. 296, a).

Gynæconomi, Athenis convivia inspiciebant, M. 622 (Timocl. Phil.).

H.

Hagno, Theramenis pater adoptivus, A. 183 *sqg.* (Eup. Pol. 19). Haliensis demus Atticae, M. 400 (Ant. Tyrh. 2). Harmodii modus, A. 48 (Cratin. Cheir. 10); in conviviis canitur, M. 346 (Ant. Ag. 5); M. 366 (Ant. Diph. 1). Harpalus, Alexandri præfectus, quos oratores Athenienses corruperit, M. 613 (Timocl. Del.). Harpali amores Pythionice, M. 548 (Alex. Lyc. 1). Harpyiarum alata progenies, M. 501 (Anax. Neott. 1). *Hecatae vel Empusae compellatio*, A. 57 (Cratin. Inc. Fr. 17). Hecates epulae, i. e. cibivillissimi, M. 361 (Ant. But.). Hecates invocatio: *Δέσποινα Ἐκάτα τριодиτι, τρίμορφε, τριπρόσωπε, τρίγλωσσε κηλεμένα!* 706 (Char. Alys.). Hector, auri pondere exaquo redimitur a Priamo, N. 636 (Diph. Emp. 1). Hectorea coma, M. 503 (Anax. Inc. Fr. 6). Hecuba ejulans, 734 (Anonym. 100). Hegelochus, tragicus, primas partes agens in Euripidis Oreste, verum quendam male pronuntiabat, A. 291 (Stratt. Anth. 1); A. 259 (Plat. Inc. Fr. 32); A. 301 (Stratt. Inc. Fr. 2); A. 338 (Sann. Dan. 1). Helena, *ita appellatur* Aspasia, A. 187 (Eup. Prosp. 6). *Helena multivora, fabulae persona*, M. 602 (Heraclit. Xen.). *Heloniorum festum*, *vid.* 635 (Diph. Hel. prolegg.). Heliopoli gignuntur palmae, M. 588 (Ant. Homop.). Ἐλλὰς, Ἑλλήνες, ἑλλογιζέιν, verba quomodo sint accipienda, N. 694 (Pos. Inc. Fr. 2). Ἐλληνίδων μεγίστη γλώττα, Plato dicitur et Pericles, A. 54 (Inc. Fr. 4). Hellespontus scambros et omnia salsamenta præbet, A. 141 (Herm. Phor. 1). Helotes, Lacedaemoniorum dialecto Γέλωτες, A. 343 (Epil. Cor. 2). Hepatus piscis, bilem non habet, M. 448 (Eubul. Lac. s. L. 2). Heraclea urbs, A. 183 (Eup. Pol. 13). *Heraclides Ponticus deridetur*, M. 371 (Ant. Car.). Heraclitus, philosophus, ab *Heraclide Pontico explicatur*, M. 371 (Ant. Car.). Hermæus Ægyptius, piscium propola, A. 271 (Arch. Ichth. 1). Hercules, A. 146 (Myrt. Tit. 1). Hercules famelicus, *quod erat comadum argumentum*, A. 71 (Cratin. Inc. Fr. 155); *cf.* M. 597 (Dion. Lim.). Herculi offeruntur ab ephelis libationes, οἰνωτήρια dicta, A. 167 (Eup. Dem. 28). Hercules diligens *ridicule dicitur nescio quis*, A. 213 (Phryn. Mon. 5). *Voracitas ejus*, A. 293 (Stratt. Call. 1); *dramatis persona*, M. 388 (Ant. Omphal. 1); M. 436 (Eubul. Amalth.); persona Busiridis fabulae, M. 489; educatur a Lino, fabulae persona, M. 547 (Alex. Lin.). Herculi sacrificantes Athenienses duodecim viros nobilissimos eligebant parasitos, qui deo accumberent, M. 592 *sqg.* (Diod. Epicl.). Hermæ, Athenis in *vicinia fori et Paecilæ positi*, M. 603 (Mnes. Hipp.). Ἑρμαῖ Ἰππάρχιοι, 741 (Anonym. 191). Hermæus, nomen viri, M. 542 (Alex. Crat. s. Pharm. 4). *Hermocopidarum causa*, A. 211 (Phryn. Com. 1). Hermon quidam, A. 284 (Lys. Bacch. 1). Heroibus psæsta offeruntur, M. 398 (Ant. Tim. 2). Heroum, *quid*, A. 200 (Eup. Inc. Fr. 27). Heroa præter euntes silentium tenent, A. 146 (Myrt. Tit. 2). Hesiodi opera, M. 547 (Alex. Lin. 1).

Hesperidum aurea mala, M. 360 (Ant. Boiot. 1); M. 598 (Eriph. Melib. 1). Hieroclea meretrix, M. 620 (Timocl. Orest. 1). Hierocles propheta, A. 183 (Eup. Pol. 16). Hierocles, *appellatur* Κολακοφοροκλείδης, A. 212 (Phryn. Com. 5); A. 136 (Herm. Cerc. 6). Ἱερὸς γάμος, Atheniensibus vocatur homo venustus, M. 424 (Anaxand. Od. 2). *Hipparchus, Pisistrati filius*; Ἰππάρχιοι Ἑρμαῖ, 741, (Anonym. 191). Hippocles Cilix, M. 528 (Alex. Gynaicoc. 2). Hippocles non curat, proverb., 133 (Herm. Dem. 6). Hippocratis filii supposititii, A. 168 (Eup. Dem. 28). Hippon, philosophus, A. 31 (Cratin. Pan. 1). Hipponax, *poeta*, Sapphonis amator in dramate, N. 643 (Diph. Sapph. 1). Hipponicus, Atheniensis, Calliæ divitis pater, A. 9 (Cratin. Archil. 13); Scythicus appellatus ob faciei rubedinem, A. 63 (Cratin. Inc. Fr. 66); *item* Bacchi sacerdos, A. 153 (Eup. Arg. 19). Hipponicus, dramatis persona, M. 389 (Ant. Homonym.). Horas redolens patina, M. 574 (Alex. Inc. Fr. 1). Homerus, quomodo cenam pararit, M. 410 (Ant. Inc. Fr. 27); heroes nec pise vescentes nec carnes coquentes facit, M. 461 (Eubul. Inc. Fr. 1). Homeri esse poema traditur Margites, A. 59 (Cratin. Inc. Fr. 36); verum imitatur Theop., A. 309 (Od. 2); vinum ζωφότερον, M. 492 (Eph. Epheb. 3); opera, M. 547 (Alex. Liv. 1). Homeric verba, a coquo usurpata, N. 703 (Strato Phoen.). Horus, Ἄπολλον, Ἦρε, καὶ Σαβάζε, juramentum, M. 629 (Theop. Pancrat. 1). Hyacinthides virgines, *Erechthei filiae dicebantur*, A. 214 (Phryn. Mon. 12). Ὑγίεια personata, A. 280 (Call. Cycl. 3); *vid.* Sanitas. Hymenæus, M. 421 (Anaxand. Thesaur. 2). Hymettium thymum, M. 408 (Ant. Inc. Fr. 16). Hymettus mons. Athenienses in Hymettum exeunt contra formicas propter visum illic auri ramentum, M. 439 (Eubul. Glauc. 2). Hyperbolus Acharneus, demagogus, A. 40 (Cratin. Pyl. 14); A. 53 (Hor. 14); ab Eupolide nomine Μαρκίας exagitur, A. 176 (Mar. 1, 2, 3, 4); 178 (*ibid.* 7); A. 220 (Phryn. Inc. Fr. 16); figulus, 763 (Anonym. 411). *Hyperboli mater in comadum inducitur*, A. 131. 132 (Herm. Artop. 1, 2, 3, 4); *cf.* 178 (Eup. Mar. 8). Hyperbolus adolescens adhuc apud populum orationem habuit, A. 184 (Eup. Pol. 20); *κεραμεύς dictus*, A. 206 (Eup. Inc. Fr. 90); *Hyperboli condemnatio significatur*, 246 (Plat. Sym. 2); fabulae argumentum et *titulum præbuit Platoni*, A. 248 *sqg.* (*cf.* fragm. omnia); pocula pretiosa a Paapide missa intervertit, A. 286 (Leuc. Phrat. 1); Phryx dicitur, A. 335 (Polz. Dem. 5). Hyperborei, A. 11 (Cratin. Del. 5). Hyperides, orator, ob gulositatem et alex lusum vituperatur, M. 476 (Philet. Ascl. 1); ab Harpalo pecunia corruptus, opsoniorum amator, M. 613 (Tim. Del.); rideatur tanquam fluvius piscibus abundans, i. e. piscium cupidissimus, M. 618 (Timocl. Icar. Sat. 3); accusat Aristophontem, 755 (Anonym. 337). *Hypsipyle, Lemniadum regina, comadum persona*, A. 325 (Nicoch. Lem. *cf.* fr. 1 et 3).

I.

Iapyx, nomen servi, dramatis personæ, M. 379 (Ant. Lampon. 2).

Iasis, nymphæ; nomen ejus fabulæ inscriptum, M. 536.
 Iason, persona dramatis, A. 325 (Nicoch. Lem. prolegg. cfr. fr. 1 et 3).
 Iason, cognomentum quoddam Atheniensibus usurpatum, M. 425 (Anaxand. Od. 2).
 Iberus cum hircina barba, A. 23 (Cratin. Matth. 6).
 Ichthyon, nomen proprium, A. 124 (Telec. Amph. 7).
 Idæi Dactyli, 711 (Crob. Inc. Fr. 1).
 Iliissus fluvius, 37 (Cratin. Pyth. 7).
 Illithia, A. 313 (Theop. Tis. 3).
 Incantatores, M. 402 (Ant. Philoth. 1).
 Indi, M. 490 (Eph. Ger. 1).
 Initiatio, M. 627 (Theoph. Apod.).
 Iocasta, persona comediæ, A. 298 (Stratt. Phœn. 1). Iocaste tragica, M. 392 (Ant. Poesis).
 Iolans, auriga et socius Herculis, hydræ capita exussit, A. 255 (Plat. Inc. Fr. 3).
 Ionica mollities, A. 280 (Call. Cycl. 2). Ionica puerpera militiam sequens, A. 188 (Eup. Tax. 8). Ionicum melos, A. 233 (Plat. Lac. s. P. 1).
 Ionum turba luxuriosa, M. 367 (Ant. Dod.).
 Ἰωνόκωστος, quid, A. 63 (Cratin. Inc. Fr. 69).
 Iphicratis, quum Thressam, Cotyos filiam, uxorem duxerit, nuptiale convivium ridetur, M. 426 sqq (Anaxand. Prot. 1).
 Iresione, A. 165 (Eup. Dem. 19); M. 623 (Timocl. Inc. Fr. 5).
 Isaacus, A. 306 (Theop. Thes. 3).
 * Ischas meretrix, M. 586 (Axioch. Tyrth. 1).
 Ischomachus Myconius, A. 54 (Cratin. Inc. Fr. 6); cfr. M. 468 (Ar. Hym. 1).
 Isis. Per Isidem jurantes statim aegrotabant, M. 517 (Ophel. Inc. Fr. 4).
 Isocrates, traducitur ob Lagiscam pellicem, A. 292 (Stratt. Atal. 1).
 Isostasion, nomen videtur esse meretricis, fabulæ inscriptum, M. 537.
 Isthmicum certamen, A. 229 (Plat. Zeus, 1, 2); 750 (Anonym. 296, 6); Isthmionicarum præmium apium, N. 636 (Diph. Emp. 2).
 Isthmias meretrix, putrefacta, M. 477 (Philet. Cyn. 1).
 Isthmus, A. 322 (Canth. Inc. Fr. 1).
 Italia (ex) advehitur far triticum et costæ boum, 141 (Herm. Phor. 1). — Italicus, dicitur jactator, 737 (Anonym. 132).
 Ithaca, A. 30 (Cratin. Od. 15). Ithacensis ortygetra, 49 (Cratin. Cheir. 15).
 Ixion, A. 237 (Plat. Paid. 4).

J.

Jovis cerebrum, proverbialiter dicitur cibus delicatissimus, M. 493 (Eph. Cyd. 2); cfr. Jupiter.
 Judicium remuneratio Athenis, A. 219 (Phryn. Inc. Fr. 11).
 Julius, vel Ulias, quidam, A. 70 (Cratin. Inc. Fr. 147).
 Juno Βοώπις, A. 206 (Emp. Inc. Fr. 81). Juno Sami aureum habet avium genus, i. e. pavones, M. 388 (Ant. Homop.).
 Juno, Aspasie cognomen, A. 47 (Cratin. Cheir. 4).
 Jupiter, 28 (Cratin. Nom. 11); A. 137 (Herm. Moir. 4); M. 525 (Alex. Athl.). — Jupiter ξένιος και Καρσιος, A. 25 (Cratin. Nem. 10); — Montanus (Ἐπακτιος), A. 336 (Polyz. Mus. g. 1); — domesticus, curialis, M. 515 (Cratin. jun. Cheir.); — Olympius, M. 568 (Alex. Toc. s. Cat. 2); — παιδερως A. 129 (Tel. Inc. Fr. 26); — Φίλιος, A. 39 (Pher. Crap. 16); A. 193 (Eup. Chrys.

G. 13); M. 592 (Diod. Epic.); — Jovis ἑτεράϊου poculum, N. 634 (Diph. Bal. 1); — Jupiter Sycasius, 736 (Anonym. 120); — Servator, M. 387 (Ant. Hom. 1); M. 568 (Alex. Toc. s. Cat. 3); N. 638 (Diph. Zog. 2). Jovis Servatoris undecim (Διος σωτηρος) litteræ aureæ poculo inscriptæ, M. 578 (Alex. Inc. Fr. 12). Jovis Servatoris poculum (ἀκτος, cfr. Ἀγαθὸν δαίμονος poculum et Libatio), M. 346 (Ant. Ag. 5); M. 446 (Eubul. Cyb. 1); M. 624 (Xen. Did. 1); N. 644 (Diph. Sapph. 2).
 Jupiter ἐποίησεν καρποδόκην μεγάλην, i. e. cælum, A. 109 (Pher. Tyr. 2); ἀναραίνει, i. e. cælum, 723 (Anonym. 15); Minervæ Pallas nomen dat, A. 131 (Herm. Alb. G. 6); Jupiter ὁ φίλος homines visit, M. 592 (Diod. Epic.); in Dianæ effigiem transfiguratus Callisto virginem comprimit, M. 488 (Amph. Inc. Fr. 11); vulpem in lapidem convertit, et canem astris infert, ibid. fr. 12. Jovis nutrix Creta, M. 580 (Alex. Inc. Fr. 30). Jove nata Diana, M. 635 (Diph. Helen.). Ὁ Βεῦ δέσποια pro ὦ Ζεῦ, 755 (Anonym. 338, 6). Jovis magni sedes et calculi, qui vocantur, A. 8 (Cratin. Archil. 4). Jovis glandes, A. 142 (Herm. Phor. 1); sandalium, A. 194 (Eup. Chrys. G. 20); modus, M. 510 (Epicr. Antil. 1).
 Jupiter vocatur Pericles, A. 18 (Cratin. Thratt. 1).
 Juramentum: νῆ τὴν Ἀθηνῶν, M. 474 (Nic. Inc. Fr. 2); M. 561 (Alex. Pyl.); 686 (Bat. Synex.); — μὲ τὴν Ἀθηνῶν καὶ θεοῦς, M. 571, (Alex. Phadr.); — μὲ τὸν Ἀσκληπιόν, M. 553 (Alex. Hom.); — νῆ τὴν Ἀφροδίτην, M. 475 (Nic. Inc. Fr. 9); 689 (Phœn. Inc. Fr.); — per Apollinem, M. 486 (Amph. Philad. 2); Ἀππολλών, Ὄρε και Σαβᾶς, M. 629 (Theoph. Pancrat. 1); — juramentum, quod usurpavit Demosthenes (μὲ γῆν, κτλ.), sugillatur, M. 416 (Ant. Inc. Fr. 75), cfr. M. 623 (Timocl. Inc. Fr. 4); M. 492 (Eph. Cir.); M. 512 (Epic. Inc. Fr. 1); M. 544 (Alex. Lamp.); M. 628 (Theoph. Beot.); N. 703 (Strato Phœn.); — ὦ Γῆ και θεοί, M. 470 (Nic. Antyll. 2); 725 (Anonym. 27, a); μὲ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον και τὴν Ἀθηνῶν, M. 568 (Alex. Toc. s. Cat. 2); — νῆ τὸν Δία, N. 702 (Strato Phœn.) passim; — νῆ τὴν φίλην Δήμητρα 670, (Phil. An. 1); 726 (Anonym. 31); — μὲ τὸν Διόνυσον, M. 560 (Alex. Prot.); M. 609 (Soph. Phyl. 1); M. 626 (Xen. Porph. 3); — ὦ Διοσκώρω, M. 481 (Amph. Gym. 1); — πρὸς τῆς Ἑστίας, N. 646 (Diph. Tith.); N. 703 (Strato Phœn.); — νῆ τὸν Ἥλιον, M. 572 (Alex. Phadr. 2); N. 656 (Arched. Diam. 2); — νῆ τὸν θεῶ, M. 554 (Alex. Orch.); — per Isidem, M. 517 (Ophel. Inc. Fr. 4); — per τὸν Κόραν, τὸν Ἀρτεμιν, τὸν Φερσέφταν, M. 512 (Epic. Chor.); — νῆ τὴν Φωσφόρον, M. 598 (Eriph. Melib. 1). — Juramentum per cramben, A. 126 (Tel. Pyl. 4); A. 160 (Eup. Eapt. 13); — per Nymphas, ibid. — per victoriam Marathoniam, A. 161 (Eup. Dem. 2). — Juramentum qui dedit ei, qui jam pejeravit, cum statim confulgurare solent dii, M. 412 (Ant. Inc. Fr. 44).
 Jus nigrum, non Lacedæmonis solis notum, N. 679, (Euph. Ad.).

L.

Labdacus Siciensis, coquus celebris, N. 666 (Anax. Encal.).
 Lacæna mulier, Laconica terra appellatur, M. 533 (Alex. Hel. Harp. 2).
 Laccoplutus, Calliæ cognomentum, 739 (Anonym. 155).
 Laches, Demete pater, Eteobutades, M. 562 (Alex. Pnt. 1).
 Laches, tabula persona, 710 (Crob. Pseud. 1).

Lacedæmon, modo urbs, modo regio vocatur, A. 63 (Cratin. Inc. Fr. 71).
 Lacedæmonii, postquam Græciis dulcissimum potum libertatis gustatum dederunt, acetum infuderunt, A. 315 (Theop. Inc. Fr. 13); Athenarum muros dejecerunt et triremes oppigneratas ceperunt, A. 339 (Dem. Sic. 3).
 Lacedæmoniorum scutis inscriptum lambda, A. 315 (Theop. Inc. Fr. 16); cupedia, A. 339 (Dem. Inc. Fr. 1); phiditia et barbæ demissæ, M. 355 (Ant. Arch.); superbia ridetur, obsides jam dantium (Antipatro), M. 373 (Ant. Citharist.). Lacedæmonis scabiem a Sitalce advectam joculari Hermippus, A. 141 (Phor. 1).
 Lachares, Athenarum tyrannus, N. 700 (Dem. Areop.); Minervam pallio spoliavit, 725 (Anonym. 21, 6).
 Laconica clavis, cibus quidam appellatur, M. 507 (Aristoph. Pirith.).
 Laconica cæna (κοπίς), A. 333 (Philyll. Pol. 7); A. 305 (Theop. Eir. 5); A. 343 (Epil. Cor. 2). — Laconica epistola minor, proverbialiter dictum, 742 (Anonym. 196).
 Lacones, nomen jactus in ludo talorum, M. 446 (Eubul. Cyb. 2).
 Laerte filius, 29 (Cratin. Od. 8).
 Laespodias vexatur, quum ex cruribus labore, A. 167. (Eup. Dem. 37); cfr. A. 294 (Stratt. Cin. 5); A. 310 (Theop. Paid. 3); 739 (Anonym. 154); bellicus, A. 212 (Phryn. Com. 4); A. 332 (Philyll. Plyn. s. Naus.); cfr. Alcæon.
 Lagisca, Isocratis pellex, A. 292 (Stratt. Atal. 1), cfr. M. 420 (Anaxand. Gerontom. 1).
 Laïs major, Corinthia, Aristippi amica, Megaclis serva, A. 296 (Stratt. Mac. s. Paus. 5); A. 254 (Plat. Phaon. 10); M. 420 (Anexand. Gerontom. 1); M. 599 (Eriph. Pelt.); M. 630 (Theoph. Phil. 2); futata decessit, M. 477 (Philet. Cyn. 1); irridetur in Epicratis fabula Antilais inscripta, M. 510 (vide prolegg. et fr. 2).
 Lais, tragicus, M. 392 (Ant. Poesis). Laisum a Splinge esse necatum, M. 475 (Nic. Inc. Fr. 13).
 Λαίμδα Lacedæmoniorum scutis inscriptum, A. 315 (Theop. Inc. Fr.).
 Lamia, Demetrii Poliorcetae scortum, ἐλέπαις dicta a comico poeta, 752 (Anonym. 309, a).
 Lamius, nomen proprium civis Atheniensis, idemque cognomentum Mnesitheî, 739 (Anonym. 156, 157).
 Lampon, vates, A. 14 (Cratin. Drap. 1, 2); A. 16 (ibid. 11); A. 26 (Cratin. Nem. 11); A. 195 (Eup. Chrys. G. 23); A. 281 (Call. Ped. 4); 285 (Lys. Baech. 6).
 Lampon, nomen dramati inscriptum, de quo vide, M. 379 (Ant. L. 2).
 Lampon, jactus quidam vocatur in ludo talorum, M. 447 (Eubul. Cyb. 2).
 Lamprias, coquus, N. 679 (Euph. Ad.).
 Lamprochis canticum (Ἡαλλᾶδα περισπόλιν κτλ.), A. 220 (Phryn. Inc. Fr. 17).
 Lamprus, musicus, aquæ potator, Musarum scelerus, lusciniarum febris, hymnus Orci, A. 218 (Phryn. Inc. Fr. 1).
 Lamyntii carmina anatoria, M. 511 (Epic. Antil. 3).
 Laomedon, Phrygum rex, Ganymedis pater, M. 363 (Ant. Gan. 1).
 Latona, Dianæ mater, N. 635 (Diph. Helen.).
 Leager, Glaucosis filius, perstringitur, A. 231 (Plat. Laüs 1).
 Lebedæa, urbs Bœotiae, 45 (Cratin. Troph. 3).
 Leda, ovo incubare jubetur, A. 24 (Cratin. Nem. 3). Leda ovum, M. 599 (Eriph. Melib. 2).
 Λεϊβηρίων ἀνοητότεροι, proverb. 720 (Trag. Inc. Fr. 3).
 Lenaorum poetica certamina, A. 337 (Sann. Gel. 3).

Lens est res tragica; lentem sorbens Orestes morbo liberatus est, M. 610 (Soph. Inc. Fr. 2).
 Leogoras, Andocidis pater et Myrrhinæ meretricis amator, vexatur a poeta, A. 155 (Eup. Ant.); 156 (ibid. 10, 11); gulosus, A. 239 (Plat. Per. 1).
 Leontius quidam, A. 307 (Theop. Cap. 1).
 Leotrophides, poeta dithyrambicus, ridetur, A. 307 (Theop. Cap. 1); macilentus, A. 136 (Herm. Cerc. 1).
 Lepadion, meretrix, M. 620 (Timocl. Orest. 1).
 Leptiniscus, nomen diminutivum dramati inscriptum, M. 379.
 Λέρνη κακῶν, proverbium, A. 63 (Cratin. Inc. Fr. 74).
 Lesbæ, ob mores perstringuntur, A. 113 (Pher. Cheir. 8.).
 Lesbiorum turpitude (λεσβιάζειν), A. 297 (Stratt. Pyl.), cfr. 298 (Stratt. Troil.); A. 309 (Theop. Od. 1).
 Lesbium vinum, 334 (Philyll. Inc. Fr. 7); M. 387 (Ant. Hom. 1); M. 461 (Eubul. Inc. Fr. 4); M. 497 (Eph. Inc. Fr. 1, 2); M. 575 (Alex. Inc. Fr. 4, 5, 6); N. 685 (Bat. And. 2); 709 (Clearch. Inc. Fr.).
 Lesbios cantor, in proverbio: Μετὰ Λέσβιον φῶδόν, A. 50 (Cratin. Cheir. 19).
 Lesbus, septem insularum magnitudine septima, M. 580 (Alex. Inc. Fr. 30).
 Leto (?), anus quædam, M. 495 (Eph. Philyr. 2).
 Leucadium vinum, M. 462 (Eubul. Inc. Fr. 8).
 Leucas, insula (?), M. 484 (Amph. Leuc.).
 Leucophilidas, pater Adimanti ducis, A. 183 (Eup. Pol. 12).
 Leucon, coquus, fabulæ persona, N. 693 (Pos. Chocreg.).
 Leuconoensis demus, tribus Leontidis, A. 213 (Phryn. Mon. 3).
 Lex de orbis in matrimonium ducendis, N. 695 (Pos. Inc. Fr. 10). Lex Charondæ de eo, qui liberis suis novercam superdixerit, 729 (Anonym. 50).
 Libatio, M. 450 (Eubul. Od. s. Pan.). — Libatio boni genii, M. 473 (Nic. Pand. 3); M. 378 (Ant. Lampas); M. 599 (Eriph. Melib. 4); — Jovis Servatoris, M. 446 (Eubul. Cyb. 1); cfr. M. 387 (Ant. Hom. 1); M. 568 (Alex. Toc. s. Cat. 3); M. 624 (Xen. Did. 1); — Jovis Servatoris, boni genii, N. 644 (Diph. Sapph. 2); Jovis ἑτεράϊου, N. 634 (Diph. Bal. 1); ἀγαθὸς τύχος, M. 629 (Theoph. Præf.); Sanitatis, M. 469 (Nic. Anter.); cfr. M. 472 (Nic. Pond. 2); M. 476 (Philet. Ascl. 2); — in honorem deorum, deorum, regum, M. 365 (Ant. Did. 3); cfr. M. 385 (Ant. Myst. 3).
 Liberos exponendi mos, N. 691 (Pos. Herm.); 755 (Anonym. 338, a).
 Libertatis poculum, M. 509 (Aristoph. Phil.); M. 625 (Xen. Penth. 2).
 Libya ebur præbet, A. 141 (Herm. Phor. 1); in proverbio: εἰς τὴν Λιβῶν ἀπελεύσῃς, N. 631 (Diph. Ag. 2).
 Libya brassica, M. 402 (Ant. Philoth. 1).
 Libycum unguentum, M. 517 (Ophel. Inc. Fr. 2).
 Linus, Herculis magister, persona fabulæ, cui ipsius nomen est titulus, M. 547 (frgm. 1).
 Litteræ novæ atque veteres personatæ, A. 282 (Call. Gram. Trag.).
 Livor (Φθόνος), personatus, M. 622 (Timocl. Syncr.).
 Λογισταί, magistratus Athenienses, A. 185 (Eup. Pol. 30).
 Loxie sacrificant Pythagorei, M. 603 (Mnes. Alc.).
 Lucifera stella, M. 360 (Ant. Boiol. 1); M. 598 (Eriph. Melib. 1).
 Ludi: Scenici, vid. Scenici Iudi. — Ludus talorum, A. 105 (Pher. Myr. 13); A. 135 (Herm. Th. 6); A. 204 (Eup. Inc. Fr. 57); 267 (Amips. Splend. 5); jactus,

qui dicitur Chius, et qui Cous, A. 294 sqq. (Stratt. Lem. 3); *σκιάρις*, quid, A. 315 (Theop. Inc. Fr. 17); M. 367 (Ant. Epid. 1); viginti quinque jactoum exhibentur nomina, M. 446 (Eubul. Cyb. 2.); Manes jactus, M. 447 (*ibid.* 3); Midas jactus, M. 447 (*ibid.* 4); Xanthimias vel Xanthias jactus, *ibid.* 5; M. 484 (Amph. Cyb.). — Ludus cottaborum, A. 25 (Cratin. Nem. 6); A. 56 (Crat. Inc. Fr. 16); A. 137 (Herm. Moir. 2); A. 139 (Herm. Strat. 2); A. 161 (Eup. Bapt. 20, 21); A. 278 sqq. (Plat. Zeus 1, 2, 3.); A. 232 (Plat. Lac. s. P. 1); 264 (Amips. Apocott. 1); A. 280 (Call. Cycl. 6); A. 325 (Nicoch. Lac.); A. 341 (Ceph. Troph. 3); M. 358 (Ant. Aphr. Gon.); M. 439 (Eubul. Belleroph.); 708 (Call. Pann.); 711 (Crob. Inc. Fr. 2); 732 (Anonym. 74, 75.). — Ludus pileae, 47 (Cratin. Cheir. 6); M. 405 (Ant. Inc. Fr. 6); — qui vocatur φανίνδα, M. 406 (*ibid.* 7 et 8). — qui dicitur canis et urbs, 14 (Cratin. Drap. 3); — ludus quidam puerorum exclamantium: 'Εἴεχ', ὦ φίλ' ἦλιε, 209 (Stratt. Phoen. 2); — ἐρετινδα, A. 58 (Cratin. Inc. Fr. 25); — κριβεῖα καὶ κατακτὸς κόπτατος, 94 (Pher. Ip. 9); — κωντίνδα, 78 (Crates. Paid. 2); — ὀστρακίνδα, 245 (Plat. Sym. 2); — πεντάλιθα, 135 (Herm. Th. 9); — πρόπα, 35 (Cratin. Pyl. 4); *cf.* 43 (Cratin. Ser. 7); — σφαιρομαχία, 279 (Arist. Dion. Asc. 3); — εἰς ὠμίλλαν, A. 187 (Eup. Tax. 1); 193 (Eup. Chrys. G. 7) — ὄρυγα κόπτεν, 187 (Eup. Tax. 1); οὐράνιος παιδία, 744 (Anonym. 223).

Lustratio, 48 (Cratin. Cheir. 7).

Lycabellus, mons Atticae, A. 308 (Theop. Med. 2).

Lycambeus magistratus, A. 28 (Cratin. Nom. 12).

Lyce meretrix, M. 484 (Amph. Cur. 1); M. 620 (Timocl. Orest. 1).

Lyceas quidam, A. 213 (Phryn. Mon. 2).

Lyceum, Athenis, M. 544 (Alex. Asotod.). Philosophorum in Lyceo versantium dictionem obscuram et dialecticas argutias ridet Antiphanes, M. 373 (Cleoph.).

Lycii, M. 490 (Eph. Ger. 1).

Lycou, Autolycei pater, Ion genere, curia Thoricius, A. 41 (Cratin. Pyl. 23); A. 155 (Eup. Aut.); 156 (*ibid.* 5, 8); 157 (*ibid.* 12, 13); in Eupolidis Amicis vapulat, A. 189; prodidit Naupactum accepta pecunia, A. 289 (Metag. Hom. s. Asc. 1). Lycouis uxor Rhodia, A. 183 (Eup. Pol. 18); 191 (Eup. Phil. 10).

Lycou, nomen fabulae inditum, fortasse a Lycone Scarphensi, M. 380 sqq.

Lycurgus, Lacedaemonius legislator, A. 11 (Cratin. Deliad. 1); Aegyptiorum civis vocatur, A. 85 (Pher. Ag. 5).

Lycus, heros; ἡρώων ejus, A. 200 (Lup. Inc. Fr. 27).

Lycus, fabulae persona, N. 679 (Euph. Ad.).

Lydia carica, A. 121 (Pher. Inc. Fr. 91.). — Lydi divites, 715 (Nicol. vers. 44). — Lydiarum virginum saltatio Dianam Ephesiam choreis et cantu venerantium, A. 344 (Autoc. Tymp.).

* Lysander, Arcas quidam, A. 308 (Theop. Med. 1).

Lysidionides, Antiphontis pater Rhamusii, A. 41 (Cratin. Pyl. 21).

M.

Macareus, Tyrrenorum rex, M. 348 (Ant. Aiol. 1).

Macedo quidam dux seu princeps, dramatis persona, miracula narrat de pisce incredibilis magnitudinis, quem Geryonae regi paraverint, M. 490 (Eph. Ger. 1). Macedonici militis jactatio, M. 606 (Mnes. Phil.). Macedones mattyam docuerunt Atticos, N. 683 (Mach. Agn.). Μακεδόνασσα, de vocis forma, A. 295 (Stratt. Mac. s. Paus. 4).

Mæmacteron mensis, M. 478 (Philet. Menes.).

Mænis meretrix, M. 350 (Ant. Hal. 1).

Mæota, piscis nomen fortasse a Mæotide palude sumptum, A. 272 (Arch. Ichth. 10).

Magna Mater, *vid.* Mater deorum.

Magnes vinum, A. 143 (Herm. Phor. 2).

Maja dea, M. 455 (Eubul. Sem. s. Dion. 2).

Malthace, meretricis nomen, fabulae inditum, M. 381.

Mandrobulus, in proverbio: ἐπὶ Μανδροβούλου χωρεῖ τὸ πρῆγμα, 230 (Plat. Zeus 9).

Manes, servi nomen Paphlagonicum, A. 83 (Pher. Ag. 1).

Manes, dramatis persona, M. 524 (Alex. Asotod.); M. 603 (Mnes. Hipp.).

Manes, jactus quidam vocatur in ludo talorum, M. 447 (Eubul. Cyb. 3). Manes in cottabi ludo, A. 325 (Nicochar. Lac.); M. 358 (Ant. Aphr. Gon.).

Maneros, nomen cantilenæ, M. 444 (Eubul. Camp. 6).

* Mania, nomen servæ, A. 104 (Pher. Myr. 5); A. 264 (Amips. Apocott. 1).

* Mantias Thoricius, A. 256 (Plat. Inc. Fr. 5).

Marathon, A. 144 (Herm. Inc. Fr. 2). Marathonica victoria, A. 184 (Eup. Pol. 24). Jusjurandum per victoriam Marathoniam, A. 161 (Eup. Dem. 2).

Mardones, A. 185 (Eup. Pol. 32).

Margites esse Homeri poema traditur, A. 59 (Cratin. Inc. Fr. 36).

Mariandyni, populus Bithyniæ, A. 95 (Pher. Cor. 2).

Mariandyni calami, 763 (Anonym. 419).

Mariandynia regio, A. 193 (Eup. Chrys. G. 10).

Maro caupo, M. 540 (Alex. Cour. 2), *cf.* 709 (Clearch. Inc. Fr.).

Maronicum vinum, A. 29 (Cratin. Od. 7).

Marpsias, inter Calliæ adulatores, A. 173 (Eup. Col. 8).

Mars πεισοκωνίας, A. 73 (Cratin. Inc. Fr. 165). Ἄρεος παιδίον, proverbium, M. 426 (Anaxand. Pand. 2). Ἄρη ἐλέπων, M. 617 (Timocl. Her. 1). Martis patera, i. e. clypeus, M. 371 (Ant. Cain.); *cf.* M. 427 (Anaxand. Prot. 1); M. 434 (Anaxand. Inc. Fr. 22).

Mater, i. e. Cybele, mater deorum; templum ejus conditum primum Pessinunte in Galatia, M. 582 (Alex. Inc. Fr. 35).

Maton, sophista, ridetur ut helluo, M. 372 (Ant. Citharæd. 1); M. 392 (Ant. Plus.); M. 501 (Anax. Monotr.).

Medea, primas partes agens in cognomine Strattidis fabula, A. 296, *cf.* fr. 1. — Medea tragica, M. 460 (Eubul. Chrys. 2).

Medicorum malorum arborem unam modo in Cypro plantavit Venus, M. 598 (Eriph. Melib. 1).

Medon quidam, A. 22 (Cratin. Malth. 1).

Medorum abyrtæ, A. 306 (Theop. Thes. 1).

Megabyzus quidam, 80 (Crates, Tol. 1).

Megacles, persona, A. 286 (Leuc. Phrat. 1). Megaclis serva, Lais major, A. 296 (Stratt. Mac. s. Paus. 5).

Megallus Siculus, A. 108 (Pher. Pet. 4). — Megallium unguentum, A. 296 (Statt. Med. 1); M. 430 (Anaxand. Ter. 3); M. 454 (Eubul. Procr. 1); M. 465 (Amph. Od.).

Megalopolis urbs, est magnum desertum, 757 (Anonym. 360).

Megarenses, i. e. homines callidi et astuti, A. 147 (Phil. Coth. 1). Megarenses cibaria Athenas apportant, N. 659 (Apoll. Car. Gram.). Megarenses mordaces, 762 (Anonym. 399); in proverbio: μηδέποτε μηδεις γένοιτο Μεγαρέων σοφώτερος, 760 (Anonym. 381).

Megarica comedia, A. 4 (Ephant. Inc. Fab. 1). — Megarica vascula, M. 462 (Eubul. Inc. Fr. 7). — Megaricae patinæ, M. 469 (Nic. Ab. 1). — Megaricae Sphing-

ges, scorta quædam dicuntur, A. 283 (Call. Inc. Fr. 13). — Megarici glauci, M. 393 (Ant. Probat.). — Megaricum σκῶμμα, A. 186 (Eup. Prosp. 2). — Megaricum far, M. 352 (Ant. Ant. 1). — Megaricus jocus, A. 146 (Myrt. Tit. 1). — Megaricus pharmacopola, A. 304 (Theop. Alth. 1).

Megaridis vicus Tripodiscus, A. 1 (Susar.).

Melampus Prætidum insanie medicatus est, M. 541 (Alex. Crat. s. Pharm. 2); *cf.* N. 647 (Diph. Inc. Fr. 3 comm.).

Melanopus, Atheniensis, M. 429 (Anaxand. Prot. 2).

Melanippides, musicus, A. 110 (Pher. Cheir. 1).

Melanippides Pythagoreus, M. 565 (Alex. Tarant. 2).

Melanthius, tragicus, ob voracitatem irridetur, A. 108 (Pher. Pet. 3); A. 154 (Eup. Ast. 2); A. 244 (Plat. Scen. 5); A. 273 (Arch. Ichth. 15); A. 281 (Call. Ped. 1); A. 286 (Leuc. Phrat. 2); inter Calliæ adulatores, A. 173 (Eup. Col. 8).

Meles, citharædus, Pisiæ filius, A. 84 (Pher. Ag. 4).

Meletus, tragicus, A. 337 (Sann. Gel. 3).

Meletus, ejus memorantur carmina amatoria, non diversus fuisse videtur a M. tragico, Socratis accusatore, M. 511 (Epic. Antil. 3).

Melissa, meretricis nomen fabulae inscriptum, M. 382.

Meneceates, Syracusanus medicus, Jovem se appellari jussit, M. 496 (Eph. Pett. 2); M. 547 (Alex. Lin. 2).

Mendæum vinum, A. 142 (Herm. Phor. 2); A. 334 (Philyll. Inc. Fr. 7); M. 461 (Eubul. Inc. Fr. 5).

Mendæus, puer, A. 37 (Cratin. Pyl. 3).

Menedemus, philosophus, M. 512 (Epic. Inc. Fr. 1).

Menelaus heros, M. 356 (Ant. Auletris s. D.).

Menippus, Periclis familiaris, 752 (Anonym. 308).

Menotas quidam, 754 (Anonym. 330).

Menonidae, Athenis, qui sint, 739 (Anonym. 161).

Mercurius, A. 126 (Tel. Ster. 4); Majæ filius, lapideus, precibus in abaco clarus, M. 455 (Eubul. Sem. s. Dion. 3). Mercurius, et Nox, oraculo, quod est apud Thesprotos, præsidet, M. 535 (Alex. Thespr.). Mercurii, qui dicitur, potus ultimus, A. 294 (Stratt. Lem. 2). Mercurii quadrati effigies in jugo textorio, A. 104 (Pher. Myr. 4). Mercurius Dædali, persona, A. 256 (Plat. Inc. Fr. 7). Mercurius, comædiæ persona (Hermocopidarum causa), A. 211 (Phryn. Com. 1).

Messapii, A. 339 (Dem. Sic. 1).

Méthra, persona ficta, A. 36 (Cratin. Pyl. 1).

Metiochus, Periclis familiaris, 751 (Anonym. 303).

Meton Leuconensis, Pausaniæ filius, mathematicus ce-leber, qui fontes in Colono duxit, A. 213 (Phryn. Mon. 3).

Metras, i. e. Metrodorus, Chius, M. 403 (Ant. Philomet.).

Metrobius scriba, A. 7 (Cratin. Archil. 1).

Metropolis urbs, M. 403 (Ant. Philomet.).

Micio piscarius, M. 534 (Alex. Epicl. 1).

Midas, nomen viri, N. 680 (Euph. Æsch.). Midas nomen, ludibrii causa vertitur in Μάμαξ, 755 (Anonym. 338. b).

Midas, jactus quidam vocatur in ludo talorum, M. 447 (Eubul. Cyb. 4).

Midias orator, A. 210 (Phryn. Eph. 4); perstringitur, A. 216 (Phryn. Poast. 6); A. 235 (Plat. Nic. 2); A. 240 (Plat. Per. 4); A. 289 (Metag. Hom. s. Asc. 2).

Milesia virgo decens, M. 444 (Eubul. Camp. 4). — Milesia smaragdus, 727 (Anonym. 36). — Milesiæ lanæ, M. 454 (Eubul. Procr. 1) et M. 485 (Amph. Od.). — Milesium nasturtium, M. 408 (Ant. Inc. Fr. 16).

Miltiades, persona comædiæ, A. 161 (Eup. Dem. 2); 164 (*ibid.* 13).

Mina Attica, centum drachmarum, A. 174 (Eup. Col. 15).

Minerva nomen accipit a Jove Pallas, A. 131 (Herm. Ath. G. 6). Lamproclis canticum: Παλλάδα περσέπολιν, κτλ. A. 220 (Phryn. Inc. Fr. 17). Peplum in Panathenæorum solennitate, A. 295 (Stratt. Mac. s. Paus. 1). Minervam pallio spoliavit Lachares, 725 (Anonym. 21, b). *Vid. etiam Παλλάδες.*

Misericordia (Ἐλεος), personata, M. 622 (Timocl. Syner.).

Misoglas Collytensis, pulchrorum citharædorum perditus amator, M. 518 (Alex. Ag. s. Hipp. 1); M. 621 (Timocl. Sapph.); M. 350 (Ant. Hal. 1).

Mnesilochus, Euripidis socer, A. 127 (Tel. Inc. Fr. 2).

Mnesitheus, medicus celeberrimus, fugere semper omnia jubet immoderata, M. 564 (Alex. Syntr.).

Mnesitheus (quis?), 724 (Anonym. 16).

Mærocles, orator Atheniensis, ab Harpalo corruptus, M. 613 (Timocl. Del.).

Molon, heros, aliusque ejusdem nominis, 734 (Anonym. 91).

Molthace meretrix, M. 630 (Theoph. Phil. 2).

Moly, herba, 732 (Anonym. 76, b).

Monotropus, a quo comædia nomen habet, vir quidam, qui Timonis instar solitariam vitam sequeretur, A. 212 (Phryn. Mon. 1).

Morsimus, poeta tragicus, Philoclis, Æschyli ex sorore nepotis, filius, Melanthii frater, A. 243 (Plat. Secu. 2).

Mortuus nihil est nisi umbra sub terra, 725 (Anonym. 20, a).

Morychus orator, A. 124 (Tel. Apseud. 4); A. 239 (Plat. Per. 1).

Moschio parasitus, M. 569 (Alex. Troph. 2); M. 587 (Axioch. Phileur. 1); *cf.* N. 702 (Strato Phoen.).

Murus longus, medius inter Phalericum et Piraicum, A. 69 (Cratin. Inc. Fr. 142).

Mus, pro ostento habetur, 727 (Anonym. 40).

Musæ, A. 141 (Herm. Phor. 1); M. 553 (Alex. Olynth. 4). Musarum placidarum favus, de Sophocle vel Phrynico dictum videtur, 743 (Anonym. 209).

Musica. Eupolidis de musica arte judicium, A. 203 (Eup. Inc. Fr. 50).

Myconia filia Nicolai, N. 684 (Mach. Epist.).

Myconis meretrix, M. 630 (Theoph. Phil. 2).

Myconius φαλακρός, prov., 660 (Apoll. Car., Hec. 5); — Myconius homo, proverbialiter dictum, 735 (Anonym. 105); — Μυκονίων δίκην, quid, 758 (Anonym. 366).

Myconus, insula e Cycladibus, 54 (Cratin. Inc. Fr. 6).

Mygdoniatae, M. 490 (Eph. Ger. 1).

Myia, meretricis nomen, (Anonym. 198).

Myias, qui dicitur, taurus, Olympiæ muscis immolari solitus, M. 405 (Ant. Inc. Fr. 5).

Myllus, poeta comicus, 744 (Anonym. 217).

Μύλος πάντ' ἀκούει, proverbium, 21 (Cratin. Cleob. 5).

Myniscus Chalcidensis, tragicus, A. 247 (Plat. Syrrh. 3).

Myronides, Lacedaemoniorum victor apud Ænophyta, comædiæ persona, A. 163 (Eup. Dem. 9).

Myrrhina, meretrix, Leogoræ amasia, A. 156 (Eup. Aut. 10, 11); M. 620 (Timocl. Orest. 1).

Myrtilus, Ænomai filius, M. 452 (Eubul. Orth. 3).

Mysicarpes (vel Mysicarpus) ridet, proverbium, 52 sqq. (Cratin. Hor. 12) et A. 340 (Apoll. Cret. 4).

Μυσῶν λεία, proverb., A. 297 (Stratt. Med. 3). — Mysorum ultimus, proverbium, A. 4 (Magn. Poastria); 769 (Men. Inc. Fr. 495); 771 (Phil. Sic.).

Mysteria: somnus parva mortis mysteria, M. 607 (Mnes. Inc. Fr.).

Mytilenari pectines, A. 332 (Philyll. Pol.).

N.

Nais meretrix, M. 477 (Philet. Cyn. 1).
 Nannion meretrix, M. 484 (Amph. Cur. 1); M. 501 (Anax. Neofl. 1); M. 620 (Timocl. Orest. 1); M. 630 (Theoph. Phil. 2); M. 567 (Alex. Tarant. 5).
 Naxiae amygdalae, A. 219 (Phryn. Inc. Fr. 4); A. 187 (Eup. Tax. 2). — Naxiae vites, *ibid.*
 Natalitia, decimo die, ex quo natus est infans, quomodo celebrentur, M. 435 (Eubul. Ancyl. 3).
 Naucrates, nomen fictitium in proverbio: Ναύρων Ναυκράτη, A. 73 (Cratin. Inc. Fr. 174).
 Naupactum accepta pecunia prodidit Lyco, A. 289 (Met. Hom. s. Asc. 1).
 Nausinicus, fabulae persona, M. 542 (Alex. Cyb. 1).
 Nauson, nomen fictitium in proverbio: Ναύρων Ναυκράτη, A. 73 (Cratin. Inc. Fr. 174).
 Nautodicae, A. 48 (Cratin. Cheir. 8).
 Neera, meretrix, putrefacta, M. 477 (Phil. Cyn. 1).
 Nemea, nomen meretricis Atticae; fabulae titulus, A. 308.
 Nemesis, an differat ab Adrastea, M. 475 (Nic. Inc. Fr. 14).
 Neottis, meretricis nomen fabulae inscriptum, M. 386; M. 449; M. 501.
 Neptunus, 141 (Herm. Phor. 1); M. 378 (Ant. Coryc. 2); M. 393 (Ant. Pont.); N. 635 (Diph. Emp. 1); Neptuni Pontici templum, A. 170 (Eup. Hel. 6).
 Neptunus, persona comediae, A. 230 (Plat. Zeus 7).
 Nereis, A. 317 (Alc. Ad. Moich. 4).
 Nereus; liberi ejus, i. e. pisces, N. 681 (Euph. Mus.).
 Nereus Chius, coquus celeber, M. 423 (Anaxand. Ner. 1); M. 540 (Alex. Crat. s. Pharm. 1); N. 679 (Euph. Ad.). nomen ejus fabulae inscriptum, M. 503.
 Νήσσις, vel Νήσσης, dea Sicula, M. 584 (Alex. Inc. Fr. 61).
 Niceratus, Niciae pater, A. 126 (Tel. Inc. Fr. 1); N. 702 (Strato Phoen.).
 Nicias, Nicerati f., A. 126 (Tel. Inc. Fr. 1); A. 177 (Eup. Mar. 4 et 5); A. 219 (Phryn. Inc. Fr. 3); (*Me-liorum obsidio*), A. 213 (Phryn. Mon. 4); *imperator*, persona comediae, A. 162 (Eup. Dem. 4).
 Nicolai filiae Myconiae, meretrices, N. 684 (Mach. Epist.).
 Nicomachus, fabulae persona, 748 (Anonym. 285).
 Nicomedes, Bithyniae rex, iter duodecim dierum distans a mari, apuam concupit, N. 682 (Euph. Inc. Fr. 1).
 Nicophon, fabulae persona, N. 665 (Apoll. Inc. Fr. 2); 757 (Anonym. 358).
 Nicostrata, cognominata Σκοτοδείνη, N. 655 (Arched. Diam.).
 Nicostratus Argivus, alterum se Herculem dicebat esse, *utpote quem Menecrates ab hercule morbo liberaverat*, M. 496 (Eph. Pelt. 2).
 Nilus, fur farinae, M. 616 (Timocl. Epist. 1).
 Nilus, parasitus, N. 681 (Euph. Mus.).
 Ninus, *vid.* Nilus.
 Niobe tragica, M. 614 (Timocl. Dionysiaz.).
 Noctuae gignuntur Athenis, M. 388 (Ant. Homop.).
 Nothippus, poeta tragicus, A. 125 (Tel. Hes. 3); A. 137 (Herm. Moir. 3).
 Novilunii festum, A. 311 (Theop. Pen. 1).
 Nox (Νυκτὸς ἄμμα τῆς μελαμπέλου), et Mercurius oraculo, quod est apud Thesprotos, praesident, M. 535 (Alex. Theopr.).
 Numisma Peloponnesiacum testudinis effigie signatum, A. 169 (Eup. Hel. 4).
 Nuptialia convivia, M. 392 (Ant. Plus.); M. 398 (Ant. Tim.); M. 404 (Ant. Chrv. 2). — Nuptiarum solen-

nitias, M. 468 (Ar. Hym. 2); N. 661 (Apoll. Car., Hier., *vid.* *Comm.*); N. 693 (Pos. Choreg.). Nuptialis placenta, M. 478 (Philet. Genop. 1). Sponsis sponsam convenientibus mos est praebere bellaria, M. 553 *sqq.*, (Alex. Hom.).
 Nymphae. Juramentum per N., A. 160 (Eup. Bapt. 13.); τὰς νύμφαις ἰσθλιεῖ, dictum de sene, 752 (Anonym. 311, b).

O.

Obelisci Rhodopidis Delphis, A. 57 (Cratin. Inc. Fr. 18).
 Obrimus, *virii nomen* fabulae inscriptum, M. 386.
 Ocimon, meretrix, M. 420 (Anaxand. Gerontom. 1); M. 445 (Eubul. Cerc. 1); M. 472 (Nic. Pand. 1).
 Οἰνεστῆρας, quid, A. 167 (Eup. Dem. 28).
 Odeum Athenis, A. 18 (Cratin. Thratt. 1); M. 524 (Alex. Asotod.).
 Oechalia, Boeotiae urbs, unde oriundi Cercopes, A. 9 (Cratin. Archil. 14).
 Oelipus tragicus, M. 392 (Ant. Poesis); M. 502 (Anax. Neofl. 1).
 Oenomaus, *nomen joci causa usurpatum*, A. 324 (Nicoch. Amym.).
 Oenopus Euripideus, M. 614 (Timocl. Dionysiaz.).
 Oenopio, ebriosus quidam, M. 540 (Alex. Cour. 2).
 Οἰνεστῆρας, quid, A. 167 (Eup. Dem. 28).
 Ololygon *nymphae*, a Cisso adamata, M. 456 (Eubul. Steph. 2).
 Olius, et Eurybatus, Cercopes, Oechalia oriundi, A. 9 (Cratin. Archil. 14).
 Olympia, M. 627 (Xen. Scyth. 2). Olympiae muscis bovem immolant, M. 405 (Ant. Inc. Fr. 5). Olympiae quod apparatus tentorium legatorum, in scena representatur, M. 601 (Henioch. Inc. Fr.).
 Olympichus quidam, N. 701 (Diose. Philarg. 2).
 Olympionicarum honor, M. 615 (Timocl. Drac.).
 Omphale nova, Aspasiae cognomen, A. 47 (Cratin. Cheir. 4).
 Omphales domus describitur, M. 388 (Ant. Omph. 1).
 Onesimus, fabulae persona, 769 (Men. Inc. Fr. 490).
 Ὀνοῦ γνάθος, loci nomen, A. 206 (Eup. Inc. Fr. 85).
 Ophelas quidam, A. 92 (Pher. Epil. 3); *cf.* *sq.*
 Ophelas quidam, N. 661 (Apoll. Car. Hier.).
 Ophion quidam, A. 48 (Cratin. Cheir. 8).
 Opora (*in libris legitur* Dolora) dea, a Cane adamatur, eique traditur ab Aquilonis filius, M. 488 (Amph. Inc. Fr. 12); *cf.* M. 554 (*de fabulae titulo*).
 Opson, loci nomen Athenis, 720 (Thug. Inc. Fr. 1).
 Opson, nomen hominis, M. 538 (Alex. Isost. 2).
 Opuntius quidam, A. 189 (Eup. Tax. 14); perstringitur, A. 292 (Stratt. Atal. 7).
 Oraculum Delphicum Socrati editum, (εἰ συγχερωσθαι τοῖς νεκροῖς δυνήσεται, 754 (Anonym. 333).
 Orcus. Poena eorum, qui in vas pertusum portant, M. 479 (Philet. Phil.).
 Orestes, in Euripidis tragedia, A. 291 (Stratt. Anth. 1); lentem sorbens morbo liberatur, M. 610 (Soph. Inc. Fr. 2); fabulae persona et titulus, M. 554.
 Orestes, inter Calliae adulatores, A. 173 (Eup. Col. 8).
 Oreus, urbs Euboeae, 271 (Arch. Ichth. 2).
 Oropiorum τελώνια omnes fures, 721 (Xeno).
 Orphei opera, M. 547 (Alex. Lin. 1).
 Orpheus, *piscis nomen pro cognomento viri usurpatum*, M. 542 (Alex. Crat. s. Pharm. 5).
 Orthanes, nomen personae, A. 252 (Plat. Phaon, 2).
 Orthanes, *deus Atheniensium, Priapi apud Venerem minister*, cujus nomen fabulae inscriptum. *Sacra ei*

facta a mulieribus et adolescentibus libidinosis describuntur, M. 451.
 Ostracismus, A. 18 (Cratin. Thratt. 1).
 Otrynici gobiones, M. 398 (Ant. Tim.).
 Ova ἀνεμπαῖα, M. 467 (Ar. Cain. 2).

P.

Paamytes, deus Aegyptii Priapo similis, M. 514 (Cratin. jun. Gig. 2).
 Paapis, *sacerdos Aegyptius*, qui pretiosa illa pocula misisse dicitur Atheniensibus, A. 286 (Leuc. Phrat. 1).
 Pactolus, *vid.* Spartolus.
 Paones, A. 185 (Eup. Pol. 32).
 Palaeophatus novus, *qui incredibilia venditat*, 707 (Ath. Sanotr.).
 Palaestra, *muliebri nomen* fabulae inscriptum, A. 319.
 Palamedes, et Rhadamanthus, M. 420 (Anaxand. Gerontom. 2). Palamedes λωπιστὸς, *quid*, 739 (Anonym. 160).
 Palamedicum inventum, A. 196 (Eup. Inc. Fr. 2).
 Παλλᾶδες, nummi, quibus Palladis facies inculpta fuit, M. 436 (Eubul. Anch. 2).
 Pamphila, nomen scorti, fabulae titulus, A. 310.
 Pamphilus, rempublicam expulisse insimulatur, A. 223 (Plat. Amph. 1).
 Pamphilus, fabulae persona, N. 674 (Phil. Inc. Fr. 3); 726 (Anonym. 29); 730 (Anonym. 66).
 Pan, *deus*, A. 18 (Cratin. Thratt. 2). Pan aureis cornibus, Pelasgicum Argos ascendens, A. 57 (Cratin. Inc. Fr. 22).
 Panathenaeorum solennitas, A. 11 (Cratin. Del. 2); A. 295 (Stratt. Mac. s. Paus. 1); M. 512 (Epic. Inc. Fr. 1); M. 530 (Alex. Dorc. s. Popp. 1); de θαλλοφορία senum, A. 93 (Pher. Epil. 6).
 Pandeletus, sycophanta, A. 50 (Cratin. Cheir. 17 et 18).
 Pandionides, *intelligitur Pericles*, A. 14 (Cratin. Drap. 3).
 Pandora, *cujus in ludibrium meretrix dicebatur* πανδοσία, 735 (Anonym. 106, 107).
 Pannychis, festivitas, 708 (Call.).
 Pantacles laevus, A. 194 (Eup. Chrys. G. 18).
 Pantaleon, *planus famosus, a quo fabula nomen videtur duxisse*, A. 311 (Theop. Pant. Prolegg.); N. 705 (Theog.).
 Paphlagonae glandes et amygdala adducunt, A. 142 (Herm. Phor. 1).
 Paphii, M. 490 (Eph. Ger. 1).
 Paphos, Cypri urbs, M. 397 (Ant. Strat. 2).
 Parca, A. 137 (Herm. Moir. 4); A. 248 (Plat. Hyp. 1).
 Parmeno servus, comediae persona, M. 375 (Ant. Cour. 1); coquus, fabulae persona, N. 693 (Pos. Syntr.).
 Parnes, mons Atticae, M. 395 (Ant. Pyr.).
 Parnytes, Callistrati cognomen, in proverbio: ὀδῶν εὖρε Παρνύτης, 760 (Anonym. 383).
 Paros, insula, 30 (Cratin. Od. 8); decus diis fert lapidem, mortalibus placentas, M. 523 (Alex. Arch. 1).
 Parthenon Athenis, 729 (Anonym. 49).
 Pasagae, *urbs et portus Thessaliae*, mancipia stigmaticoque offerunt, A. 142 (Herm. Phor. 1).
 Patæci (*quid* ?), 758 (Anonym. 363).
 Patanion, coquus, M. 478 (Philet. Genop. 2 et 3).
 Pausanias Comamensis, *Agathonis poetae amator, Stratididis comediae*, Mac. s. Paus., *nomen videtur dedisse*, A. 295.
 Pauso, *pictor*, M. 601 (Henioch. Troch. 1).
 Pavones, Sami frequentes, Junoni sacri, M. 388 (Ant. Homop.).
 Pegasus, M. 561 (Alex. Pvr. 1).

Pegasus, poculi genus, in quo Bellerophontes Chimaeram jacians effungebatur, N. 687 (Epin. Mnes.).
 Pelasgicum Argos, A. 57 (Cratin. Inc. Fr. 22).
 Pelus tragicus, M. 393 (Ant. Poesis).
 Peleus, nomen figuli, M. 476 (Philet. Anch.).
 Pellaea similia, M. 352 (Ant. Ant. 1).
 Pelopiae verba cum Thyeste patre concumbere petentis, A. 74 (Cratin. Inc. Fr. 177).
 Pelopidarum aedes, M. 623 (Xen. But.).
 Peloponnesiorum numisma testudinis effigie signatum, A. 169 (Eup. Hel. 4).
 Penelope, tragica, M. 460 (Eubul. Chrys. 2).
 Penestes, quo sensu nomen usurpaverit Theop., A. 314 (Inc. Fr. 6).
 Peperethium vinum, A. 143 (Herm. Phor. 2).
 Πήρα, loci nomen, 23 (Cratin. Malth. 8).
 Peras, Thibronis coqui cognomen, 719 (Phil.).
 Perdiccas, rex Macedonum, A. 141 (Herm. Phor. 1).
 Perdiccas (*quis* ?), 754 (Anonym. 330).
 Perdix, *quidam capro*, A. 112 (Pher. Cheir. 5). Perdixis filius, *quomodo dictus sit* Cleombrotus, A. 217 (Phryn. Trag. 3).
 Pericles, A. 18 (Cratin. Thratt. 1); A. 103 (Pher. Myr. 1); A. 145 (Herm. Inc. Fr. 6); M. 524 (Alex. Asotod.); contumeliis objicitur, 752 (Anonym. 307, 308); Olympius, *ibid.*; *intelligitur nomine Pandionidae*, A. 14 (Cratin. Drap. 3); Discordiae et annosi Saturni filius dicitur, A. 46 (Cratin. Cheir. 3); appellatur μεγίστη γλώσσα τῶν Ἑλληνίδων, A. 54 (Cratin. Fr. 4); *irridetur his verbis*: Ἀνελευτᾶς ὄρρησι σεμνῶς, A. 68 (Cratin. Inc. Fr. 124); irridetur ob longum murum, quem identidem se aedificaturum esse promiserat, A. 69 (Cratin. Inc. Fr. 142); fuisse dicitur amator Chrysilae Corinthiae, A. 125 (Tel. Hes. 4). De Periclis potentia, A. 127 (Tel. Inc. Fr. 4); ab Aegina venit, (*ibid.* Fr. 5); de Pericle meditabundo, (*ibid.* Fr. 6); compellatur: Βασίλει σπύρων, etc., A. 136 (Herm. Moir. 1); A. 137 (Eup. Hel. 4); comediae persona, A. 162 (Eup. Dem. 5); de ejus eloquentia, *ibid.* 6; de notho ejus, 163 (*ibid.* 9); *cf.* *ibid.* 10); 164 (*ibid.* 13); musicae magistro usus est Damonae, A. 256 (Plat. Inc. Fr. 8); ad rempublicam capendam paratur ab Aspasia, A. 282 (Call. Ped. 8). Periclis amicos Pjsistratidas novos appellant comici, 752 (Anonym. 398).
 Pericles (?), Hippocratis filius suppositivus, A. 168 (Eup. Dem. 38).
 Perimanos, nomen cantilena, M. 444 (Eubul. Camp. 6).
 Perinthii, quibus gaudeant epulis, N. 654 (Hipp. Cent.).
 Peron, unguentarius, A. 303 (Theop. Adm.); A. 306 (Theop. Hedych. 4); M. 353 (Ant. Ant. 2); M. 429 (Anaxand. Prot. 2).
 Persarum regi totum camelum assatum apponebat coquus, M. 387 (Ant. Oin. s. Pel.); Persarum rex malorum citriorum semen misit Athenas, M. 598 (Erip. Me-lib. 1).
 Persicis gryphibus et percis intexta stragula, N. 653 (Hipp. Anas.). — Persicus gallus, 51 (Cratin. Hor. 1).
 Pezonica, mulieris nomen fabulae inscriptum, M. 558.
 Phaax, *Erastriati f., orator*, A. 151 (Eup. Aig. 3); λαλεῖν ἀριστος, ἀδυνάτατος λέγειν, A. 163 (Eup. Dem. 8).
 Phaedimus, Ctesippii amicus Chabria nati, N. 637 (Dip. Enag. 1).
 Phaedimus, fabulae persona, 757 (Anonym. 333).
 Phaedra, tragica, M. 460 (Eubul. Chrys. 2).
 Phaedrus, *fabulae fortasse titulus ab eo, qui Phaonem adulterum interfecit*, A. 254 (Plat. Phaon, 10).
 Phaedrus, cujus nomen fabulae inscriptum, *fortasse Mgr-rhinusius*, M. 571, *vid. comm.*

- Phaenestius, ludi, qui dicitur φαεινίδα, inventor fertur, M. 406 (Ant. Inc. Fr. 8).
 Phaethontides, ad Eridanum fluvium, in populos mutata, M. 449 (Eubul. Nann. 1); cfr. 453 (Eubul. Pann.).
 Phalerica puella, i. e. apua piscis, M. 451 (Eubul. Orth. 1); cfr. M. 611 (Sot. Encliom.). — Phalerici gobiones, M. 398 (Ant. Tim.).
 Phanus Pythagoreus, M. 565 (Alex. Tarant. 2).
 Phaon, amatus a Venere et absconditus, A. 56 (Cratin. Inc. Fr. 13).
 Phaon, Platonis fabula, cujus de argumento vide prolegomena et fragmenta, A. 250 sqq.
 Phaon, nomen Antiphanis fabulae inscriptum; uter Sapphus amatus, an famelicus Pythagorista dicatur, incertum, M. 401.
 Phaon Pythagoreus, M. 565 (Alex. Tarant. 2).
 Φαρμακίτης, qui dicitur, annulus, A. 161 (Eup. Bap. 22).
 Pharnabazus satrapa, M. 510 (Epic. Antil. 2).
 Pharsaliorum voracitas ridetur, M. 607 (Mnes. Phil. 3).
 Phayllus quidam, opsonii cupidissimus, M. 528 (Alex. Demet. s. Phil. 1).
 Phegeus, nomen loci prope Marathonem et Brauronem siti, A. 20 (Cratin. Cleob. 2).
 Φήμη Ιερά, A. 134 (Herm. Th. 3).
 Pherecrateum hephthemimeres, ab ipso auctore definitur, A. 95 (Pher. Cor. 5).
 Φερρακος, animalis nomen, 21 (Cratin. Cleob.).
 Phertatus, annularius, M. 388 (Ant. Omph. 2).
 * Phibalus, loci nomen Megaridis, A. 340 (Apollod. Cret. 1).
 Phidias, comediae persona, M. 407 (Ant. Inc. Fr. 12).
 Phidippus, Chærephili filius, salsamentarius, M. 619 (Timocl. Leth.); M. 519 (Alex., Ag. s. Hipp. 5); M. 565 (Alex. Sor.).
 Phido, unus ex phylarchis Atheniensibus videtur fuisse, M. 603 (Mnes. Hipp.).
 Phido, comediae persona, M. 393 (Ant. Poesis).
 Phidylus, fabulae persona, N. 670 (Phil. An. 2).
 Phila Venus, dicitur Phila, Antigonis regis uxor, Veneris nomine Thriis culta ab Atheniensibus, M. 542 (Alex. Crat. s. Pharm. 3).
 Philammon, nobilis athleta, 723 (Anonym. 10. 11).
 Phile, meretrix, putrefacta, M. 477 (Phil. Cyn. 1).
 Philepsius, historiae recitatio se sustentabat, A. 259 (Plat. Inc. Fr. 34).
 Philetas, grammaticus et poeta Cus, N. 703 (Strato Phoen.).
 Philinus, pater Susarionis poetae, A. 1.
 Philinus, dives Atheniensis, A. 185 (Eup. Pol. 28).
 Philinus, nomen viri, N. 702 (Strat. Phoen.); fabulae persona, N. 663 (Apoll. Lac. 1); 752 (Anonym. 311).
 Φίλιος Ζεύς, A. 99 (Pher. Crap. 16).
 Philippiidae poetae macilentia (περιλιπιδωσαι), M. 549 (Alex. Mandrag. 5); cfr. M. 507 (Aristoph. Plat.); M. 519 (Alex. Ag. s. Hipp. 2); M. 535 (Alex. Thespr.).
 Philippiidae oratoris lex in mulieres, quae in publica impudenter se gerent, 709 (Crb.).
 Philippi regis dux Alectryo, concisus a Charete, M. 602 (Heraclid.).
 Philippus quidam, fortasse sycophanta cognominis, nullum lucri abstulit a griphis solvendis, M. 374 (Ant. Cneth. s. Gast. 1).
 Philiscus, a quo nomen inditum fabulae, utrum dicatur Egineta, magister Alexandri M., an Tragicus cognominis, incertum, M. 401.
 Philocles, poeta tragicus, argumentum tragediae corrupisse dicitur, A. 72 (Cratin. Inc. Fr. 159); A. 126 (Tel. Pryn. 6); Aeschylus ex sorore nepos, A. 125 (Tel. Hes. 1).
 Philocrates, quidam gulosus, M. 460 (Eubul. Inc. Fr. 1).
 Philoctetes tragicus, M. 614 (Timocl. Dionysiaz.); fabulae persona, 750 (Anonym. 299).
 * Philoctetus, A. 126 (Tel. Pryn. 6).
 Philonides poeta, Melitensis, A. 232 (Plat. Lais 2); rideatur, A. 304 (Theop. Aphrod. 1); A. 324 (Nicoch. Gal. 1); A. 333 (Philyll. Inc. Fr. 5).
 Philonides, nomen viri, fabulae inscriptum, M. 508.
 Philoxenus Diomensis, femina appellatur, A. 183 (Eup. Pol. 14).
 Philoxenus Cytherius, cur appellatus sit Dulon, 736 (Anonym. 122); vox quaedam ejus citatur, M. 399 (Ant. Traum.). Ph. summis laudibus effertur, M. 400 (Ant. Tritag.). Ars coquinaria ejus (immo Symposium), A. 251 (Plat. Phaon, 1).
 Philoxenus, parasitus cognomine Pternocopis, M. 587 (Axioch. Chalc. 1).
 Philumena, meretricis nomen, 710 (Crob. Pseud. 1).
 Philumenus, nomen proprium, M. 361 (Ant. But.).
 Philyllii innovationes in re scenica, A. 297 (Stratt. Pot. 1).
 Philyra, meretricis nomen fabulae inscriptum, M. 496.
 Phinidae caeci, tragici, M. 614 (Timocl. Dionysiaz.).
 Philiassium vinum, M. 407 (Ant. Inc. Fr. 11).
 Φόβος (Metus), deus, 755 (Anonym. 339).
 Phocus Atheniensis, cujus uxoris adulter fertur Callias dives, A. 9 (Cratin. Archil. 13).
 Φοινικελίτης, quid, 740 (Anonym. 179).
 Phoenicia fructum cognominem et similaginem praebet, A. 141 (Herm. Phor. 1).
 Phoenicides, et Taureas, opsoniorum cupidi, M. 356 (Ant. Aul. s. Did.); M. 391 (Ant. Plus.); N. 681 (Euph. Mus.).
 Phoenicium unguentum, M. 370 (Ant. Thor. s. Dior.).
 Phoenix nauclerus, N. 700 (Crib. Phil.). — Phoenix, i. e. homo astutus, 755 (Anonym. 334).
 Phormio Crotoniata, A. 45 (Cratin. Troph. 9).
 Phormio, Atheniensis vetus, qui post Solonem archon erat, A. 168 (Eup. Dem. 40).
 Phormio, dux Atheniensis, cujus magna erant partes in Eupolidis Taxiarchis, A. 187; cfr. 188 (Fr. 3, 7, 8); A. 155 (Eup. Ast. 10).
 Phormio, Atheniensis (dives ille, de quo Demosthenes Mid. p. 565), A. 74 (Cratin. Inc. Fr. 180. 181).
 Phormio, fabulae persona, N. 659 (Apoll. Car. Diab. 2).
 Phormiones, quatuor memorantur, A. 292 (Stratt. Atal. 5).
 Phormisus, perstringitur ob munera a rege accepta, A. 241 (Plat. Presb. 1); cfr. 241 (ibid. 2); futuens mortuus est, M. 477 (Philet. Cyn. 2).
 Phrixus, cognomentum quoddam Atheniensibus usurpatum, M. 425 (Anaxand. Od. 2).
 Phrygiae ficus, M. 553 (Alex. Olynth. 1). — Ex Phrygia servi advehuntur, A. 142 (Herm. Phor. 1). — Phrygium salsamentum, A. 179 sqq. (Eup. Mar. 23). — Phrygium rex Laomedon, M. 363 (Ant. Gan. 1). — Φρυγός λαγώ δειλότερος, proverbium, 742 (Anonym. 196).
 Phrynes meretricis divitiarum, M. 484 (Amph. Cur. 2); M. 620 (Timocl. Near. 1); cfr. ibid. Orest. 1; causa capitalis, N. 691 (Pos. Eph.).
 Phrynicum carmen (Σιδώνιον άστν κτλ.) cit., 736 (Anonym. 113).
 Phrynichum, quid, A. 205 (Eup. Inc. Fr. 66).
 Phrynus musicus, A. 110 (Pher. Cheir. 1).
 Phrynondas Atheniensis, A. 155 (Eup. Ast. 9).
 Phryx, hoc est timidus, N. 663 (Apoll. Cith.).
 Phthiote Achilles, Cinesias appellatur, A. 294 (Stratt. Cin. 4).
 Phylarchi Atheniensis equestribus exercitiis praefecti, M. 603 (Mnes. Hipp.).

- Phyromachus Pythagoreus, M. 565 (Alex. Tarant. 2); parasitus, N. 681 (Euph. Mus.).
 Pictores mali promptissime delent colores ex effugie, M. 368 (Ant. Eapl. 1).
 Pindarus, A. 169 (Eup. Hel. 3); A. 202 (Eup. Inc. Fr. 47).
 Piraeus portus, M. 608 (Philisc. Inc. Fr. 2); M. 571 (Alex. Phaedr. 1); 729 (Anonym. 49); vocis forma Πειραιεύς, N. 700 (Crib. Phil.).
 Pisander Acharnensis, a quo primum ducit argumentum Platonis fabula, A. 237 sqq.; A. 132 (Herm. Artop. 5); A. 213 (Phryn. Mon. 2); στρεβλός dictus, A. 177 (Eup. Mar. 6); A. 239 (Plat. Peisand. 8); ούνοκίνδιος, A. 177 sqq. (Eup. Mar. 6); Spartolium ibat militatum, A. 153 (Eup. Ast. 1).
 Piscis fabulosus Creta marina major, M. 470 (Euph. Ger. 1).
 Pisias, Meletis citharædi pater, A. 84 (Pher. Ag. 4); A. 35 (Cratin. Pyl. 7); A. 48 (Cratin. Cheir. 8); A. 53 (Hor. 13).
 Pisistratidas novos Periclis amicos appellant Comici, 762 (Anonym. 398).
 Pisistratus tyrannus, βασιλεύς appellatur, A. 167 (Eup. Dem. 33).
 Pistus, nomen servi, M. 361 (Ant. But.).
 Pityocampes, qui pinum currat, A. 69 (Cratin. Inc. Fr. 140).
 Pixodarus, Cariae princeps, M. 590 (Euph. Mnemat., vide proleg. de Euph.).
 Plangon meretrix, M. 501 (Anax. Neott. 1); M. 620 (Timocl. Orest. 1); nomen fabulae inscriptum, M. 453.
 Plataeae, A. 266 (Amips. Splend.); fr. cfr. 267; 3. Plataeis templa duo sunt, et stoa, et nomen, et balneum, et Sarabi fama, plerumque litus, Eleutheris autem urbs, N. 695 (Pos. Inc. Fr. 3).
 Plato, M. 517 (Ophel. Inc. Fr. 2); ridetur, A. 306 (Theop. Hedych. 2); M. 481 (Amph. Amph. 1); M. 481 (Amph. Dex.); M. 499 (Anax. Botryd. 3); M. 516 (Cratin. jun. Pseud. 1); M. 550 (Alex. Merop.); M. 558 (Alex. Paras. 3); oleas Sicularum mensuram delicias praefert, M. 422 (Anaxand. Thes. 1); ridetur, ut qui loquatur de rebus quas nesciat, M. 518 (Alex. Ancyl.); bonum ubique ait esse bonum, M. 551 (Alex. Milc.). De nostri parte immortalis et mortali, M. 552 (Alex. Olymp.). Platonis bonum, N. 670 (Phil. An. 2). Platonis sectatores ex Academia de cucurbita quarentes, M. 512 (Epic. Inc. Fr. 1); sugillantur, M. 493 (Euph. Navag.).
 Pleiadis occasus, N. 697 (Dam. Synt.).
 Plenitunii sacra, A. 136 (Herm. Cerc. 2).
 Pleuritis, Cinesiae pater appellatur, A. 255 (Plat. Inc. Fr. 2).
 Pluti fontes, in Persia, A. 106 (Pher. Per. 1).
 Pluto, M. 508 (Aristoph. Pyth. 4).
 Plutus personatus, M. 484 (Amph. Cur. 1); vid. etiam Pluti fontes.
 Pnyx Athenis: αστραψή διά Πυκνός, quid, 735 (Anonym. 110); qui sint λιθωμάται δημηγόροι, 739 (Anonym. 159).
 Poculorum genera, N. 657 (Apoll. Gel. Apoc. 1).
 Poculum libertatis, vid. Libertatis poculum.
 Poliagnus, caelestem capram alere dicitur, obuzorem adulteram, 748 (Anonym. 281).
 Polus, Agrigentinus sophista, A. 20 (Cratin. Cleob. 3).
 Polyclea, meretricis nomen fabulae inscriptum, M. 558.
 Polyenctus quidam, M. 430 (Anaxand. Ter. 1).
 Polyenctus Sphettius, Demosthenis in tractanda reo.

socius celebris, cujus nomen fabulae inscriptum, M. 600.

Polymnestea carmina, A. 70 (Cratin. Inc. Fr. 145).

Ponticus mus, M. 393 (Ant. Probat.).

Porphyra, muliebri nomen Atticum, A. 272 (Arch. Ichth. 6).

* Porthaon, Leucolophida pater, A. 183 (Eup. Pol. 12).

Pramnium vinum austerum, A. 220 (Phryn. Inc. Fr. 13).

Prastillus, vel Grastillus, urbs Macedoniae, A. 207 (Eup. Inc. Fr. 93).

Priamides, i. e. Paris, 730 (Anonym. 53).

Priamus Hectorem redemit auri pondere corpus ejus exequans, N. 636 (Diph. Emp. 1). Πριαμιοθήνη, quid significet, 740 (Anonym. 171).

Procles, imperator Naziorum, patriam proddit Dionysio, M. 441 (Eubul. Dionys. 5).

Procridis canis, M. 454 (Eubul. Procr. 1).

Prodamus musicen et litteras docet, A. 176 (Eup. Mar. 2); cfr. Pronomus.

Prodidum insaniam sanavit Melampus, M. 541 (Alex. Crat. s. Pharm. 2); cfr. N. 647 (Diph. Inc. Fr. 3).

Proetus Abantiades, vid. Proetides.

Prometheus post negotia, appellatur Cleon, A. 199 (Eup. Inc. Fr. 20). Prometheus hominibus est mens, A. 244 (Plat. Soph. 3).

Pronomus, Alcibiadis in arte musica praceptor, A. 152 (Eup. Aig. 10, 11).

Propinatio (φιλοτιμία, amicitiae calix), M. 580 (Alex. Inc. Fr. 24); 708 (Clearch. Cith.); 714 (Nico Kith.).

Proserpina, A. 154 (Eup. Ast. 4); (Φερσεφόρτα), M. 512 (Epic. Chor.). Proserpinae promptuarium acerbum, M. 434 (Anaxand. Inc. Fr. 13). Nautae sacrificantes Κόρη θεά φωσφόρω mullos offerunt, 714 (Naus. Naucl. 2).

Protagoras Teius (atius Abderita), sophista ille, inter Calliae adulatores, A. 173 (Eup. Col. 10 et 11); A. 266 (Amips. Conn. 5).

Prothelys, quid, A. 68 (Cratin. Inc. Fr. 135).

Proverbia: Ἀβυθόν ἐπιφορμα, 688 (Eud. Hyp.); ἀγαθὸν ἀγαθῶς, 746 (Anonym. 247); αἰγίρου θεά, A. 60 (Cratin. Inc. Fr. 40); αἰθὴς πέπλος, 20 (Cratin. Cleob. 4); Αἴτιος ἄνθρωπος, 746 (Anonym. 253); Ἀκκώ, 131 (Herm. Ath. G. 7); ἀνθρώπια τῶν ἐπὶ Σάγρα, 585 (Alex. Inc. Fr. 79) et 65 (Cratin. Inc. Fr. 86); ἀλώπηξ διαροδοκείται, 26 (Cratin. Nom. 3); ἄν ἡ λεοντὴ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπέκην πρόσσπον, 759 (Anonym. 371); ἀνθρακας κατεσθίειν, 682 (Euph. Syn.); ἀνερίναστος εἶ, 146 (Herm. Strat. 9); Ἀντρώσιος ἔνος, 86 (Pher. Ag. 12); ἀπαλιώτερος τρώχου, 745 (Anonym. 233); ἀπ' ὄνου καταπεσών, 206 (Eup. Inc. Fr. 80); Ἀρεσπαγίτης, 239 (Plat. Peisand. 6); Ἀρεσ νεοτῆς, ibid. cfr. M. 426 (Anaxand. Pand. 2); Ἀράθιος ἀλλήτης, 770 (Men. Inc. Fr. 508); Ἀρκάδας μιμούμενοι, 239 (Plat. Peisand. 7); Aspendius citharista, 666 (Anax. Encal.); αὐτὰ καὶ τὰ φίλτατα, 746 (Anonym. 250); αὐτὸ δεῖξει, 35 (Cratin. Pyl. 9); αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαίτας ἴσιν, 194 (Eup. Chrys. G. 14); αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἴενται, 34 (Cratin. Pyl. 1); αὐτῶ μελητέον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν οἶκον, 259 (Plat. Inc. Fr. 29); Ἀγαρικοί ἴπποι, 86 (Pher. Ag. 12); — βατραχοὶ οἰνοχοεῖν, 95 (Pher. Cor. 4); βίος ἀληθευμένος, 481 (Amph. Gyn. 1); Βωρεία ὕς, 71 (Cratin. Inc. Fr. 156); Βούθος περιφοιτᾷ, 49 sq. (Cratin. Cheir. 16); βούς ἐν αὐλίῳ, 12 (Cratin. Del. 10); βούς ἐπὶ γλώσσει, 302 (Stratt. Inc. Fr. 8); βούς Κύπριος, 375 (Ant. Cor.). — γάλα λαγώ (?), 544 (Alex. Lamp.); γάλα ὀρνίθων, M. 607 (Mnes. Phil. 3); γάλα χηνός, M. 454 (Eubul. Procr. 1); γάλα χιτώνων, 302 (Stratt. Inc. Fr. 11); γέροντι μὲν χρῆσθαι ποιεῖν, 760 (Anonym. 379); γυμνὸν φιλακὴν ἐπιτάττειν, 109 (Pher. 51).

Tyr. 4); — δειλότερον είναι λαγῶ Φρυγός, 742 (Anonym. 196); διά μαχαίρων και πυρός ἐρχεσθαι, 690 (Pos. Anabl.); δὲς παῖδες οἱ γέροντες, 12 (Cratin. Del. 14); *cf.* 768 (Men. Chera) *et* 314 (Theop. Inc. Fr. 7); — ἐγγύα πάρα δ' ἄτα *vel* ἐγγύη ἄτη, M. 516 (Cratin. jnn. Inc. Fr. 1); εἰ μὴ δύνατο βοῶν, Ἐλαυν' ὄνον, 759 (Anonym. 375); εἰς τὴν Αἰθίωην ἀπελεύσῃ, N. 631 (Diph. Ag. 2); εἰς ἀνὴρ, οὐδὲς ἀνὴρ, 759 (Anonym. 372, *compara* ἐν οὐδέν); εἰς τέφραν (εἰς ὕδωρ) γράφειν, A. 148 (Phil. Inc. Fr. 1); εἰ καθαῶν ἀγύρων σίτον τρυγᾶν, 759 (Anonym. 378); ἐκκέκορθ' ἢ μουσική, 759 (Anonym. 376); ἐκ τῆς αὐτῆς ψιάθου γεγονώς, 760 (Anonym. 382); ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, A. 10 (Cratin. Bucol. 4); ἐν Κέω τις ἡμέρα, 79 (Crates Sam. 1); ἐνεσθιν ἐν κισθῶν τι κακόν, 91 (Pher. Dul. 2); ἐπὶ Μανδροβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, 230 (Plat. Zeus 9); ἐπὶ χεῖρας φέρειν, 59 (Cratin. Inc. Fr. 29); ἐς κορακας, 327 (Nicoph. Aph. Gon. 2 *et passim*); εὐ μὲν ἄσπερος, εὐ δὲ ὕλακος, 535 (Alex. Hes. 1); εὐδοντι δ' αἰρεῖ κύρτος, A. 9 (Cratin. Archil. 10); — Ζήνωνος ἐγκρατέστερος, 692 (Pos. Met. 1); Ζωπύρου τάλαντα, 36 (Cratin. Pyl. 12); — ἢ κρίνον, ἢ κολοκύτην, 649 (Diph. Inc. Fr. 11) *et* 770 (Men. Inc. Fr. 510); ἢ τρεῖς εἶ, ἢ τρεῖς κύβοι, 105 (Pher. Myr. 13); ἡμέτερος ὁ πλοῦς, 726 (Anonym. 29); ἦτοι τεθνηκεν, ἢ διδάσκει γράμματα, 759 (Anonym. 374); — ὀαυμάτα μώροις, 724 (Anonym. 20, a); — ἔπιπος με φέρε, βασιλεύς με τρέφει, 760 (Anonym. 380); ἔπιπος γράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπιβάλλει, 79 (Crates Sam. 2); Ἰστία θύει, 307 (Theop. Cap. 4); — κέρδος αἰσχύνῃς ἀμεινον' ἔλεκε μοιχὸν εἰς μυχόν, 279 (Call. At.); Κέσκον οἰκεῖς, *etc.* 743 (Anonym. 214); Κηπίδος σκέλος, 739 (Anonym. 158); κολαῖς ἐκ τῶν περὶ τὴν σύστασιν ἔχει, 129 (Tel. Inc. Fr. 17); κοπίδας βρύκειν, 136 (Herm. Moir. 1); κρῖος τραφεῖ ἀπέτισεν, 163 (Eup. Dem. 10); Κορυδαῖος εἰδεχθέστερος, 759 (Anonym. 377); κορυφώτερον είναι πελλοῦ σκιάς, 742 (Anonym. 196); Κρόνου καὶ Τιθωνοῦ παππεπίκαππος, 329 (Nicoph. Inc. Fr. 1); Κρόνος, *vel* προσβύτερος Κρόνου, 752 (Anonym. 311, b); Κυλλοῦ πάρα, 23 (Cratin. Malth. 8); κύνα δέρειν δεδαρμένην, 113 (Pher. Inc. Fr. 1); — Λακωνικῆς ἐπιστολῆς ἐλάττω ἔχειν γῆν τὸν ἀγρόν, 742 (Anonym. 196); Λέρην κακῶν, 63 (Cratin. Inc. Fr. 74); Λεῖθηβρίων ἀνοσιώτεροι, 720 (Thug. Inc. Fr. 3); Λιθὺν ἀεὶ τι καινόν θηρίον τίττει, 503 (Anax. Hyac. s. Poin. 1); λίναν λίνω, 297 (Stratt. Pot. 2); λίτρον καὶ καόμμυον, 515 (Alex. Ancyli.); λύκος χανών, *cf.* 438 (Eubul. Aug.); 680 (Euph. Ad., *vid. comm.*); — μετὰ Λέσθιον ψδόν, 50 (Cratin. Cheir. 19); μηδέποτε μηδεὶς γένοιτο Μεγαρέων σοφώτερος, 760 (Anonym. 381); μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ, 21 (Cratin. Del. 13); μικρὸν τοῦ ὀθαλοῦ, 179 (Eup. Mar. 20); Μυκόνιος φλακρός, 660 (Apoll. Car. Her. 5); Μυκόνιος ἀνὴρ, 735 (Anonym. 105); Μύλος πάντ' ἀκούει, 21 (Cratin. Cleob. 5); Μυσικάφρος γελᾷ, 52 *sq.* (Cratin. Hor. 12); Μυσῶν λεία, 297 (Stratt. Med. 3); Μυσῶν ἐσχάτος, 4 (Magn. Poast.); 769 (Men. Inc. Fr. 495); 771 (Phil. Sic.); — Ναύσων Ναυκράτη, 73 (Cratin. Inc. Fr. 174); νοῦν δὲ πουλύποδος ἔχειν, 317 (Aic. Ad. Moich. 1); — ὁ θάνατος δέδοικε τοὺς πέννητας, 553 ὁ κάνης τῆς κοίτης ὑπερέχει, 76 (Crates Her. 5); ὁ μῦθος ἀπόλετο, 16 (Cratin. Drap. 12), *et* 78 (Crates Lam. 4); ὁ σκνίψ ἐν ὄρω, 303 (Stratt. Inc. Fr. 12); ὀθαλὸν εὖρε Παρνύτης, 760 (Anonym. 383); οἷα τὰ ἐπὶ Χαριζέντις, 30 (Cratin. Od. 9); οἶνος ἡμῶν τῶ φρονεῖν ἐπισκοτεῖ, 517 (Ophel. Inc. Fr. 1); *cf.* 463 (Eubul. Inc. Fr. 11); οἶνον παρόντος, ὄρας ἡράσθη πιεῖν, 201 (Eup. Inc. Fr. 34); ὄνος ἀκροατῆς σάλπιγγος, 189 (Eup. Tax. 10); ὄνος εἰς ἀγυρώνας ἀπέδρα, A. 195 (Eup. Chrys. G. 22); ὄνος ἐν μελίτταις, 80 (Crates

Tol. 6); ὄνος κάθηται, 47 (Cratin. Cheir. 6); ὄνος λύραν, *ibid.*; ὄνος ὕεται, 15 (Cratin. Drap. 7) *et* 341 (Ceph. Amaz. 1); ὄνος πόκαι, 64 (Cratin. Inc. Fr. 81); ὄρκους εἰς ὕδωρ γράφειν, 625 (Xen. Penth. 3); ὄρτυγος ψυχὴν ἔχεις, M. 346 (Ant. Ag. 3); ὄσ' ἀνὸς μάγειρος ἐξαμάρτη, τύπεται ἀληθῆς, M. 448 (Eubul. Lac. s. L. 3); *cf.* 332 (Philyl. Pol. 2); οὐ γάλη πρέπει κροκωτῶν (Stratt. Inc. Fr. 11); οὐ γινώσκων ψήφον ἀριθμούς, M. 496 (Eph. Pell. 1); οὐ μάλα κικκᾶς, 292 (Stratt. Zop. Per.); οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐξ Κόρινθόν ἐστ' ὁ πλοῦς, 715 (Nicol. vers. 26, *vid. comm.*); οὐ πῦρ, οὐδὲ σίδηρος, 172 (Eup. Col. 3); οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ, 133 (Herm. Dem. 6); οὐδ' ἀν' Ἀπάλλιον μάθοι, M. 373 (Ant. Cleoph.); οὐδὲς ἐν τῶ καπθῆλου νοῦς ἐνεῖναι μοι δοκεῖ, 252 (Plat. Phaon 2); οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμόν βουλεύειν, 759 (Anonym. 370); οὐκ ἄσκον, 75 (Crates Her. 1); οὐκ ἔστιν δούλων πόλις, 419 (Anaxand. Ancl. 1); ὄψ' ἤλθε, ἀλλ' εἰς τὸν Κίλων ἴσσο, 108 (Pher. Pel. 1); — πέρην ἔπειτα μελανούρω, M. 393 (Ant. Probl.); πρὶν Θεογινῆ γεγονέναι, 761 (Anonym. 394); πρὸς φθεῖρα κείρεσθαι, 442 (Eubul. Dol. 3); — σκορπίον ἀνεγείρει, 19 (Cratin. Thress. 10); σκῆτη βλέπειν, 193 (Eup. Chrys. G. 12); σκνίγη ἐπικουρία, 301 (Stratt. Psych. 4); συμβαλούμαι μάθοι, 706 (Alex. I. F. 4); συμβηγεῖς χορδῶν, 19 (Cratin. Thress. 13); σχοινίον πολουμένον, 368 (Ant. Eph. 1) *et* 730 (Anonym. 54, 55); — τὰ τρία τῶν εἰς θάνατον, 520 (Alex. Aip.) *et* 705 (Alex. Aip.); ταῖς νύμφαις ἰσθλιεῖ, 752 (Anonym. 311, b); Ταντάλου τάλαντα, 745 (Anonym. 232); ταῦτα πράσων φάσκ' ἀνὴρ οὐδὲν ποιών, 52 (Cratin. Hor. 8); Τηλεμάχου χύτρα, M. 614 (Timocl. Dion.) *et* 725 (Anonym. 21, a); τετραδὶ γέγονας, 259 (Plat. Inc. Fr. 30), 263 (Arist. Hel. R. 6), 268 (Amips. Inc. Fr. 12); τί οὐκ ἀπήγῃς, ἵνα Θήβῃσιν ἦρας γένη, 234 (Plat. Men. 2); τίς τρῶτος ἵππων, 288 (Metag. Thur. 2); τὸ κηρύκειον ἢ τὴν μάχαιραν (δῶρον ἢ κηρύκειον), 465 (Eubul. Inc. Fr. 27); τὸ παρὸν εὐ ποιεῖν, 35 (Cratin. Pyl. 3); τοῦπὶ τῆ φακῆ μύρον, 298 (Stratt. Phæn. 1); τοῦτ' ἐστ' ἐκάστου μετῶν ἢ Τροίαν εἰλεῖν, 436 (Eubul. Amalth.); τούτων τριῶν ἐνός γ' ἀποτυχεῖν, *etc.* *cf.* 564 (Alex. Synap. 3); τρυγόνος λαλιστέρα, 536 (Alex. Thras.); τυφλὸς παρὰ κωρῶν, 8 (Cratin. Archil. 3); τυφλότερος λεθριδός, 299 (Stratt. Phæn. 4); τῶν ὄτων ἔχω τὸν λύκον, 661 (Apoll. Car. Epid. 5); τῶν τριῶν κακῶν ἐν, 334 (Polyz. Dem. 1); — ὕδωρ ἐλευθέριον πίνειν, 350 (Ant. Aleipt.); ὕδωρ παραρρέει, 16 (Cratin. Drap. 14); ὑπὲρ τὰς ἐλάφους βεδιωκῶς, 752 (Anonym. 311, b); ὑπὲρ τὰς κορώνας, *ibid.*; ὕς διὰ βόδων, 75 (Crates. Geil. 6); — Φυλίσπου Ἀλεκτρυῶν, M. 602 (Heraclid.); Φορμίωνος στυβᾶς, 188 (Eup. Tab. 3); — γηρὸς ἦπαρ, M. 456 (Eubul. Steph. 5); Χίος παραστάς Κῶιον οὐκ ἔασω, 295 (Stratt. Lem. 3); Χίος δεσπότην ἀνήγατο, *unde dictum*, 190 (Eup. Phil. 3); — Ψύρα τὸν Διόνυσον, 65 (Cratin. Inc. Fr. 95); Ψυρία τὴν Σπάρτην, *vel* Ψύρα τὸν Διόνυσον, 25 (Cratin. Nem. 7); — ὦ γλυκεῖ ἀγκῶν, 253 (Plat. Phaon. 4); ὡσπερ τέτοκεν ἡμῖν Χαλκιδικὴ γυνή, 336 (Polyz. Mus. g. 3).

Proxenides ὁ Κομπασεύς, A. 125 (Tel. Hes. 5).

*Proxenius quidam, A. 225 (Plat. Hell. 4).

Prytaneo (in) Castoribus prandium proponunt Athenienses, A. 3 (Chionid. Ptoch. 3).

Psilacantha planta mirabilem habet vim, M. 441 (Eubul. Dionys. 5).

Psithium vinum, M. 434 (Anaxand. Inc. Fr. 20); M. 462 (Eubul. Inc. Fr. 6).

Psyra, insula parva prope Chium, de qua proverbium est: Ψύρα τὸν Διόνυσον, 65 (Cratin. Inc. Fr. 95).

S.

Sabazius. Ἀπόλλων, Ὄρε, καὶ Σεβάζειν, juramentum, M. 629 (Theop. Pancrat. 1); παρασαβάζειν, *quid*, 744 (Anonym. 225).

Sacæ, Scytharum coloni, 42 (Cratin. Ser. 2).

Sacæ, Acestoris tragici cognomentum, A. 281 (Call. Ped. 3); A. 289 (Metag. Phil. 1).

Sacer jactus alex, M. 446 (Eubul. Cyb. 2).

Sacerdotibus, quæ potissimum dari soleant, A. 265 (Amips. Conn. 3).

Sacra via, qua mystæ Athenis Eleusinem eunt, 16 (Cratin. Drap. 15).

Sacra, quæ militibus in bellum profecturi diis offerrebanl, A. 140 (Herm. Strat. 6).

Sacra feralia, M. 594 (Dion. Acont.).

Sacrificia, M. 385 (Ant. Myst. 2); M. 465 (Eubul. Inc. Fr. 18); N. 647 (Diph. Inc. Fr. 4); βούς ἐβδόμενος, *quid*, A. 344 (Euth. Atal.); πελάνος, *quid*, A. 337 (Sann Gel. 1). Sacrificiorum apparatus, M. 361 (Ant. Bus. 2); libanotum diis atque deabus oblatum, M. 398 (Ant. Tim.). Sacrificia ossium sine carne et felle incensæ, 78 (Anonym. 41). Patrium morem servantes, in sacris faciendis a salis usu abstinent, 707 (Ath. Somastr.). Sacrificia Bacchi, M. 455 (Eubul. Lem. s. Dion. 3). Sacrificium ob naufragiam factum, N. 638 (Diph. Zog. 2). Sacrificia, quæ faciebant, qui theori munus obibant, N. 681 (Euph. Theor.); *cf.* *etiam* Libatio.

Sagra, fluentum in Bruttio, in proverbio est: ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρα, A. 65 (Cratin. Inc. Fr. 86); M. 585 (Alex. Inc. Fr. 79).

Salaminus monstrosam suam devoravit (?), 761 (Anonym. 393).

Salamis insula, Solonis cineres per eam dispersi, A. 47 (Cratin. Cheir. 5).

Saltationis genera: ἀπόκινος, postea μακκρησιμὸς dictus, A. 26 (Cratin. Nem. 13); *cf.* A. 341 (Ceph. Amaz. 2); ἀποδοῖα, A. 33 (Cratin. Plut. 5); σκοπὸς A. 208 (Eup. Inc. Fr. 131); κρίνον, A. 339 (Apoll. Dal. 1); δίνος *et* κλαθίσκος, 340 (*ibid.* 2); saltatio Lydianum Dianam choreis et cantu venerantium, A. 344 (Autoc. Tymp.); γύγγρας, M. 370 (Ant. Iat. 2); ἴγδος, M. 375 (Ant. Coropl.).

Sami Juno aureum habet avium genus, i. e. pavones, M. 388 (Ant. Homop.); Sami quæ erat, lapideam Veneris imaginem concupivit Clisophus Selymbrianus, M. 527 (Alex. Graph.).

Samiacum oleum, M. 409 (Ant. Inc. Fr. 19); M. 579 (Alex. Inc. Fr. 19). — Σαμακῶν τρόπον, A. 9 (Cratin. Archil. 11). — Samicum bellum, A. 174 (Eup. Co. 16).

Samiae tres puellæ Adonia celebrantes et griphos solventes, N. 640 (Diph. Thes. 1).

Samothracæ pueri a certo tempore initiantur more Atheniensium, N. 661 (Apoll. Car., Epid. 1).

Samothracæ, i. e. Samothraci dii, M. 557 (Alex. Paras. 1).

Samothracia cepa, M. 408 (Ant. Inc. Fr. 16).

Sandalia Tyrrenica, A. 28 (Cratin. Nom. 10).

Sanitas, personata, A. 280 (Call. Cycl. 3); Sanitatis deæ potus, M. 381 (Ant. Meil.).

Sannyriosis macilentia ridetur, A. 294 (Stratt. Cin. 3); ejusdem scυτινη ἐπικουρία, A. 300 (Stratt. Psych. 4).

Sapphus de epistola griphus, M. 395 (Ant. Siph. 1); poemata amatoria, M. 511 (Epic. Antil. 3).

Σαπρία, vini genus, A. 143 (Herm. Phor. 2).

Sarabus, caupo Plataensis, N. 699 (Pos. Inc. Fr. 3).

Sardinia, septem insularum magnitudine secunda, M. 580 (Alex. Inc. Fr. 30).
 Sardinium genus unguentorum amans, M. 532 (Alex. Ecpom. 1).
 Saturnus, 46 (Cratin. Cheir. 3). Saturni regnum, A. 33 (Cratin. Plut. 2). Saturni abavus et atavus, *proverbialiter dictum*, A. 329 (Nicoph. Inc. Fr. 1); *cfr.* 752 (Anonym. 314, b). Saturnus quum regnaret, quibus usi sint condimentis, N. 666 (Anax. Encal.). Saturni templum nec mulier nec musca intrat, 771 (Men. Inc. Fr. 520).
 Salyri, A. 136 (Herm. Moir. 1).
 Sathyrius, nomen proprium fabulae inscriptum, M. 429.
 Schemion, *Calliae comici cognomen*, A. 61 (Cratin. Inc. Fr. 54).
 Scenici ludi: spectantibus antiquitus vinum et bellaria offerebantur, A. 99 (Pher. Crap. 17); comico-chorus qualis fuerit antiquitus, A. 114 (Pher. Inc. Fr. 7); *et* A. 197 (Eup. Inc. Fr. 7); *cfr.* A. 205 (Eup. Inc. Fr. 64); Syracosii decretum, *μη κωμωδεῖσθαι ὀνομασί τινα*, A. 214 (Phryn. Mon. 8); de parabasi, A. 237 (Plat. Paid. 1); de saltatione scenica, A. 243 (Plat. Scou. 2); comico-chorus merces imminuta, A. 244 (Plat. Scou. 6); lintea persona, A. 245 (Plat. Soph. 9); *magna domus Athenis, ubi tragædi convenientes se exercebant*, A. 259 (Plat. Inc. Fr. 29); *περίβητον πρόσωπον*, A. 277 (Arist. Goet. 1); *ἐπιστόδιον*, A. 289 (Metag. Phil. 1); Cinesias peremit choros, A. 294 (Stratt. Cin. 8); Philyllii innovationes, A. 297 (Stratt. Pot. 1); palla tragædorum magnifica, M. 333 (Ant. Ant. 3); tragædiae argumenta et conditiones comædiæ comparantur, M. 392 (Ant. Poesis); utriusque insiliunt, M. 440 (Eubul. Dalm.); de gingrae tibiae usu, M. 482 (Amph. Dith. 1); in theatro circa ultimum cuneum assidentes spectabant peregrini, M. 527 (Alex. Gynaicoc. 1); pectuscula (*στηθία, προστερνίδα*), quibus comici utebantur, M. 537 (Alex. Isost.); machina in theatro, M. 545 (Alex. Leb. 4); *histriones, ex quibus constat chorus, pallia deponunt, quo habitiores sint ad saltandum*, M. 569 (Alex. Troph.); M. 601 (Henioch. Inc. Fr.); *antiquitus spectacula in foro dabantur, 744* (Anonym. 224); *Græcæ comædiæ Romæ in theatris actæ*, 728 (Anonym. 41. 42); *θεωρικόν, cur dixerint δραχμὴν χαλαζῶσαν*, 736 (Anonym. 123); *Priami larva rasa*, 740 (Anonym. 171); *ἐπικατῶναι ἐλ περὶνίζων quid significent*, 747 (Anonym. 266); *ἐψήσασθαι τὴν κόμην, ξανθίζεσθαι, προσωποποιός, σκευοποιός, μηχανοποιός, σκηνοποιός, στόρνυγγες, ποτίκρανον, voces ad artem pertinentes*, 752 sq. (Anonym. 312, 313, 314).
 Sciapodes, *Libyæ gens fabulosa*, A. 270 (Arch. Inc. Fr. 12).
 Sciathium vinum nigrum, A. 301 (Stratt. Inc. Fr. 3).
 Seilla vis in lustrationibus, A. 48 (Cratin. Cheir. 7).
 Scira, *festum mulierum in honorem Cereris et Proserpinæ*, A. 118 (Pher. Inc. Fr. 49).
 Σκιράδος Ἀθηνᾶς sacellum Athenis, A. 118 (Pher. Inc. Fr. 49).
 Σκιράφια, a Sciro dicta, ubi tesseres ludebant, A. 315 (Theop. Inc. Fr. 17).
 Sciraps, nomen proprium, 726 (Anonym. 30).
 Sciron, loci nomen Athenis, A. 118 (Pher. Inc. Fr. 49).
 Scironis filia, *lepide appellatur aura a Scironis montibus flans*, 719 (Sos. Philad.).
 Scolion, *vid.* Cantilenæ.
 Seombrus, *nomen ludibrii causa parasito inditum*, M. 555 (Alex. Panc.).
 Σχορπίον ἀνεγείρεται, proverbium, A. 19 (Cratin. Thress. 10).

Σχορδαίνη, Nicostratæ cognomen, N. 655 (Arched. Diam.).
 Scylla triceps, marina canis, M. 501 (Anax. Neott. 1).
 Scyriae locustæ, M. 393 (Ant. Probat.).
 Scythæ, statim natis infantibus bibendum dant lac equorum et boum, M. 383 (Ant. Misopon.); apud Scythas vitis non gignitur, M. 359 (Ant. Bacch.).
 Scythæna, muliebri nomen, M. 584 (Alex. Inc. Fr. 64).
 Scythicus, *cur appellatur* Hipponicus, A. 63 (Cratin. Inc. Fr. 66).
 Sebinus quidam, A. 241 (Plat. Poiet. 6).
 Seleucus *Nicator*, M. 391 (Ant. Parecd. 1); N. 338 (Demetrii jun. fragm. in prolegg. de Demetrio veteris comædiæ poeta); N. 687 (Epin. Mnes.); N. 700 (Demet. Areop.); Seleuci tigris, *quem dono mist Atheniensibus*, M. 562 (Alex. Pyr. 4).
 Σέλλος, *de quo dicitur* σέλλειν, A. 211 (Phryn. Cron. 5).
 Semidalis, nomen hominis, M. 538 (Alex. Isost. 2); *nomen ludibrii causa parasito inditum*, M. 555 (Alex. Panc.).
 Sepia Thyrsæ filia, *nobile scortum*, A. 271 (Arch. Ichth. 2); M. 350 (Ant. Hal. 1).
 Septem contra Thebas, 757 (Anonym. 350).
 Septem sophistæ, *i. e. sapientes*, N. 679 (Euph. Ad.).
 Seriphus insula, A. 43 (Cratin. Ser. 6); ita fertilitas, ut olivæ fundis decerpantur, 750 (Anonym. 295. c).
 Servi liberati τὸ μετόικιον solvebant, A. 279 (Arist. Inc. Fr. 3).
 Seuthes, coquus, N. 694 (Pos. c. Fr. 1).
 Sibyne, *servæ nomen videtur esse*, N. 685 (Bat. Eurg.).
 Sicilia, septem insularum maxima, M. 580 (Alex. Inc. Fr. 30).
 Sicilienses, *vid.* Sicula, etc.
 Sicon, *servus, dramatis persona*, M. 461 (Eubul. Inc. Fr. 5); M. 524 (Alex. Asotod.).
 Sicon, coquus celebris, N. 677 (Sos. Cat.).
 Sicula dea Νῆστος *vel* Νῆστις, M. 584 (Alex. Inc. Fr. 61).
 Siculae columbae, M. 530 (Alex. Dorc. s. Popp. 2).
 Siculae lanae, 754 (Anonym. 325).
 Siculae patellæ, M. 445 (Eubul. Catacoll. 2); M. 462 (Eubul. Inc. Fr. 7).
 Siculi thynni, A. 311 (Theop. Seir. 1).
 Siculi coqui, M. 367 (Ant. Dyspr. 2); M. 514 (Cratin. jun. Gig. 1).
 M. 511 (Epic. Emp.).
 Siculum adepis, N. 651 (Diph. Inc. Fr. 37).
 Siculus caseus, M. 407 (Ant. Inc. Fr. 11).
 Siculus medicus, M. 513 (Epic. Inc. Fr. 1).
 Sicilienses lecti et Sicula cervicalia, M. 463 (Eubul. Inc. Fr. 12).
 Sicyonius piscis, M. 407 (Ant. Inc. Fr. 11).
 Sidon urbs. *Quid significetur verbis*: γλυκερόν Σιδώνιον, 736 (Anonym. 113).
 Sidonii, A. 42 (Cratin. Ser. 2).
 Sileni, A. 208 (Eup. Inc. Fr. 128).
 Silenus, fabulae persona, κλύζειν πειράται τὸν Ἡρακλέα, M. 597 (Dion. Lim.).
 Σίλλος, *vid.* Olus.
 Simi Ars Coquinaria, M. 547 (Alex. Lin. 1).
 Simias, *vid.* seq.
 Simmias, fabulae persona, M. 594 sqq. (Dion. Thesm.); *cfr.* 770 (Men. Inc. Fr. 507).
 Simon sophista, ex Heraclæa argentum suffuratus, A. 183 (Eup. Pol. 13).
 Simon, jactus quidam vocatur in ludo talorum, M. 447 (Eubul. Cyb. 2).
 Simonaclides Chius, scriptor coquinarius, N. 685 (Bat. Eurg.); *vid.* comm.).
 Simonides poeta, A. 169 (Eup. Hel. 3); A. 112 (Pher. Cheir. 3); scolion (Ἰγεί' ἦν μὲν ἄριστον, κτλ.) *cit.*, M. 421 (Anaxand. Thesaur. 1).

Sinope, urbs Abydo recentior, M. 354 (Ant. Arcas, 2).
 Sinope, scortum, M. 349 (Ant. Acestr. 3); M. 350 (Ant. Hal. 1); M. 386 (Ant. Neott. 3); M. 484 (Amph. Cur. 1); M. 501 (Anax. Neott. 1); M. 539 (Alex. Cleob.); M. 354 (Ant. Arcad. 2); M. 589 (Callic.).
 Sipylos, Lydiae urbs, cur sit eversa, 715 (Nicol. vers. 9).
 Siren, vultu ac voce mulieris, meruleque cruribus, M. 502 (Anax. Neott. 1).
 Sirenes, N. 676 (Heg. Ad.).
 Sirius, *vide* Canis.
 Sisymbriion, meretrix, M. 630 (Theoph. Phil. 2).
 Sitalces, *Odrysarum dynasta*, scabium Lacedæmonis afferre dicitur, A. 141 (Herm. Phor. 1).
 Socharis, *nomen viri (vel dei Aegyptiaci?)*, M. 514 (Cratin. jun. Gig. 2).
 Socrates Euripidem in præparanda fabula adjuvisse dicitur, A. 127 (Tel. Inc. Fr. 2); *cfr.* *ibid.* 3) *et* A. 281 (Call. Ped. 2); furti insimulatur, A. 197 (Eup. Inc. Fr. 9); *vituperatur*, A. 198 (*ibid.* 10 *et* 11); *ob habitus sordes perstringitur*, A. 265 (Anips. Conn. 1).
 Socrati editum oraculum (*εἰ συγκεχρωσθαί τοῖς νεκροῖς δυνήσεται*), 754 (Anonym. 333).
 Socraticorum convivium βλεπεπαίμων, 733 (Anonym. 80).
 Sol. Puerorum exclamatio: Ἐξέξ', ὦ εὐλ' ἦλας, A. 299 (Stratt. Phæn. 2).
 Solis festa Rhodi celebrata, solaris corona, solaris annus, A. 285 (Lys. Inc. Fr. 2).
 Solaris annus, *et* Solaris corona, *vid.* Sol.
 Solarium, M. 461 (Eubul. Inc. Fr. 1).
 Solis urbs, *vid.* Heliopolis.
 Solon, legumlator, dramatis persona, M. 520 (Alex. Aesop.) *et* A. 164 (Eup. Dem. 13); M. 545 (Alex. Leb. 4).
 Solonis cineres per Salamina insulam dispersi, 47 (Cratin. Cheir. 5).
 Solonis ἄζονες *vel* κύρβεις, tabulae lignæ, quibus leges ejus erant inscriptæ, A. 69 (Cratin. Inc. Fr. 141).
 Solon (?), jactus quidam vocatur in ludo talorum, M. 447 (Eubul. Cyb. 2).
 Sophocles *compellatus videtur verbis*: Μουσῶν ἐνκόλιον ἀνθρόγιον, 743 (Anonym. 209).
 Sophocli poscenti quidam non dedit chorum, A. 10 (Cratin. Bucol. 2).
 Sophoclis encomium, A. 215 (Phryn. Mus. 1).
 Sophoclis *et* Euripidis musicum certamen, *ibid.* fr. 2; Sophoclis tragædium Antiphanes imitatur, M. 346 (Ant. Ag. 1).
 Sophoclis versus *cit.*, M. 625 (Xen. Penth. 3).
 Sophoclis Suniensis lex de coercendis philosophorum scholis, M. 536 (Alex. Hipp.).
 Sophon Acarnan, coquus celebris, N. 666 (Anax. Encal.); scriptor coquinarius, N. 685 (Bat. Eurg.).
 Sotades cursor, M. 476 (Philet. At.).
 Soterides coquus apud Nicomedem regem, N. 682 (Euph. Inc. Fr. 1); *ibid.* (Euph. Syn.).
 Sparta, A. 25 (Cratin. Nem. 9); spatiosa, M. 427 (Anaxand. Prot. 1).
 Sparta urbs plerumque, sed regio quoque appellatur, A. 63 (Cratin. Inc. Fr. 71).
 Spartolus, *Bottixorum in Macedonia urbs, quo exercitum ducunt Athenienses*, A. 153 (Eup. Ast. 1).
 Speusippus, philosophus, Platonis gener, M. 512 (Epic. Inc. Fr. 1).
 Sphinx, N. 702 (Strato Phæn.); *ἀλάστορας*, A. 326 (Nicoch. Inc. Fr. 4); M. 501 (Anax. Neott. 1); Thebana per anigmata loquens, M. 502 (*ibid.*).
 Sphingem mortem intulisse Laio, M. 475 (Nic. Inc. Fr. 13).
 Sphinx anus vinum appellatur vetustum, M. 554 (Alex. Orch.).
 Sphinges Megaricæ, *scorta quædam appellantur*, A. 283 (Call. Inc. Fr. 13).
 Sporgilus tonsor, A. 244 (Plat. Soph. 2).
 Sponsis bellaria affundebantur, A. 306 (Theoph. He-dych. 3).

Στάσις, mater dicitur Periclis, A. 46 (Cratin. Cheir. 3).
 Stenia, *festum Atheniense, quo Cereris reditus ad lucem celebrabatur*, M. 465 (Eubul. Inc. Fr. 25).
 Stesichorus poeta, A. 169 (Eup. Heil. 3).
 Stesichori Iyra, A. 197 (Eup. Inc. Fr. 9).
 Sthenelus, poeta tragicus, A. 232 (Plat. Lac. s. P.); *cfr.* 233 (*ibid.* 2); A. 243 (Plat. Scou. 2).
 Stilbides, *Niciae familiaris, vates celebris*, A. 183 (Eup. Pol. 15).
 Stilpo philosophus, M. 608 (Soph. prolegg.); *cfr.* N. 634 (Diph. Gam. 2).
 Stoæ Pœciles sermunculi (alienum quiddam ab homine esse divitias, proprium autem sapientiam), N. 704 (Theogn. Phasma).
 Stoici quaerunt continuo bonum, quale sit, nescientes, N. 698 (Dam. Syntr.).
 Stratius parasitus, fabulae persona, M. 561 (Alex. Pyr. 1 *et* 2).
 Stratocles, orator Atheniensis, perstringitur ob decreta Demetrii gratia facta, N. 673 (Philipp. Inc. Fr. 1).
 Stratonicus, citharista celebris, M. 479 (Philet. Cenop. 3).
 Struthias, *nomen proprium (?)*, 740 (Anonym. 172).
 Strymon, fluvius Thraciæ, M. 369 (Ant. Tham.); *fortasse rex Thraciæ intelligendus, ibid.*
 Suaeda (Πειθῶ), N. 703 (Strato Phæn.).
 Sunienses, nobilissimi Atheniensium cives, M. 419 (Anaxand. Anch. 1).
 Sybaritici apologi, M. 606 (Mnes. Pharm.).
 Sycasius Jupiter, 736 (Anonym. 120).
 Sycophantes, *de nomine*, M. 558 (Alex. Poet. 1).
 Synoris, meretricis nomen fabulae inscriptum, N. 644.
 Syra, servæ nomen, N. 660 (Apoll. Car. Hecl. 1).
 Syracosius orator, A. 182 (Eup. Pol. 8); *vezatur, quod decretum fecerit μη κωμωδεῖσθαι ὀνομασί τινα*, A. 214 (Phryn. Mon. 8).
 Syracusæ sues et caseum præbent, A. 141 (Herm. Phor. 1).
 Syri, piscium avidissimi, M. 613 (Timocl. Del.).
 Syri recens empti, M. 614 (Timocl. Dion.).
 Syria, 42 (Cratin. Ser. 1); ex Syria libanotum advehunt, A. 141 (Herm. Phor. 1).
 Syriæ odores, M. 427 (Anaxand. Prot. 1).
 Syriscus, servi nomen, N. 669 (Anax. Phrear.).
 Syrium unguentum, M. 397 (Ant. Strat. 2).
 Syrus, nomen servi, M. 431 (Anaxand. Phialeph.); N. 676 (Heg. Ad.); fabulae persona, M. 599 (Eriph. Pelt.); M. 386 (Ant. Neott. 1).

T.

Tanagra meretrix, M. 609 (Soph. Parac.).
 Tantalus Jove genitus, parasitorum genus invenit, 714 (Nicol.).
 Ταντάλου τάλαντα, proverbium, 745 (Anonym. 232).
 Tarentina vestimenta, M. 475 (Nic. Inc. Fr. 12).
 Tartarita, *id est Tartari inhabitator*, 756 (Anonym. 342).
 Tartarus, A. 102 *init.*
 Taureas, et Phenicides opsoniorum cupidi, M. 356 (Ant. Aul. s. Did.); M. 391 (Ant. Plus.).
 Taureas palæstrita, M. 476 (Philet. At.).
 Telamonis scolion, A. 314 (Theop. Inc. Fr. 2); *cfr.* M. 366 (Ant. Dipl. 1).
 Teleas quidam, A. 213 (Phryn. Mon. 2); A. 247 (Plat. Syrrh. 2).
 Telemachus Acharnensis, *de quo proverb.*: Τηλεμάχου χύτρα, M. 614 (Timocl. Dion.); 725 (Anonym. 21. a.); M. 618 (Timocl. Icar. Sat. 4); M. 619 (Timocl. Setb.).

Telenicus, cantilenarum scriptor futilis, A. 44 (Cratin. Ser. 10).
Telephus Euripideus, M. 614 (Timocl. Dionysiaz.); M. 485 (Amph. Plan. 1); mutus, M. 557 (Alex. Paras. 1).
Teles, unus ex Heraclidis, animi strenuus, A. 136 (Herm. Moir. 1).
Telesias, parasiti videtur esse nomen, fabulae inscriptum, N. 645.
Telesippus, Hippocratis filius suppositivus (?), A. 168 (Eup. Dem. 38).
Telesippus domesticus, M. 505 (Anex. Inc. Fr. 7).
Telesis meretrix, M. 477 (Philet. Cyn. 1).
Telestes, poeta dithyrambicus, A. 304 (Theop. Alth. 2).
*Techno, viri nomen, M. 584 (Alex. Inc. Fr. 62).
Tenedium origanum, M. 408 (Ant. Inc. Fr. 16).
Tenii nautae, N. 679 (Euph. Ad.).
Tenos insula de Cycladibus, multos habet scorpiones, A. 180 (Eup. Pol. 1).
Tertius pæan, A. 106 (Pher. Per. 2).
Tesserae, vid. Ludi.
Tethys, cfr. Protethys, A. 68 (Cratin. Inc. Fr. 135).
Teucer tragicus, M. 393 (Ant. Poesis).
Tencer et Diocidas, quorum magna partes fuere in causa Hermocopidarum, A. 211 (Phryn. Com. 1).
Tibii, gens Phrygia, A. 287 (Leuc. Phrat. 3).
Tibius, vel Thimbis, viri nomen, 769 (Men. Inc. Fr. 396).
Tigonion, meretricis nomen videtur esse, fabulae inscriptum, 705.
Timarchus, a quo Timarchii appellati sunt muliebria patientes, 736 (Anonym. 115); cfr. 721 (Anonym. 1).
Timocles, ebriosus quidam, M. 540 (Alex. Cour. 2).
Timocles in Chaerophili filios dictum, M. 533 (Alex. Epid.).
Timocritus, nomen jactus in ludo talorum, M. 446 (Eubul. Cyb. 2).
Timon, hominum osor, A. 212 (Phryn. Men. 1); A. 260 (Plat. Inc. Fr. 40).
Timon, fabulae titulus, viz dubitari potest, quem inditus sit a Collytensi illo hominum osore, M. 398 sqq.
Timotheus, dux Atheniensis, M. 371 (Ant. Cain.).
Timotheus, poeta cit. (ὁν περιχίτοις γῆς), M. 419 (Anaxand. Eschra); A. 110 (Pher. Cheir. 1).
Timotheus tibicen quidam, non idem ac celeber ille Alexandri M. xqualis, N. 645 (Niph. Syn. 5).
Tiryntii ob ebrietatem sugillantur, M. 489 (Euph. Bus.).
Tisamenus, Mechanionis filius, a quo nomen traxerit fabula, A. 313 (Theop. Tis. prolegg.).
Tithoni παππηπαιπος, proverbialiter dictum, A. 329 (Nicoph. Inc. Fr. 1).
Tithrasiae caricæ, A. 305 (Theop. Eir. 4).
Tithymallus parasitus, M. 400 (Ant. Tyrrh. 1); M. 507 (Aristoph. Pyth. 1); M. 552 (Alex. Od. Hyph. 3); pauper, M. 553 (Alex. Olynth. 2); M. 594 (Drom. Psalt. 1); M. 615 (Timocl. Epist. 1); M. 619 (Timocl. Caun. et Cent. s. Dex.).
Thalassa, muliebri nomen Atticum, A. 272 (Arch. Ichth. 6).
Thalattia, meretricis nomen, titulus fabulae, A. 322.
Thallusa meretrix, M. 630 (Theoph. Phil. 2).
Thasium salsamentum, A. 8 (Cratin. Archil. 3).
Thasium vinum, A. 143 (Herm. Phor. 2); A. 343 (Epil. Inc. Fr. 1); A. 334 (Philyll. Inc. Fr. 7); M. 379 (Ant. Lept.); M. 410 (Ant. Inc. Fr. 28); M. 461 (Eubul. Inc. Fr. 4); M. 568 (Alex. Toc. s. Cataps. 1); M. 575 (Alex. Inc. Fr. 5); M. 585 (Antid. Inc. Fr.); N. 687 (Epin.

Mues.); *Thasius raphanus*, A. 114 (Pher. Inc. Fr. 1).
Theagenes, A. 125 (Tel. Hes. 5).
Theano, meretrix, M. 350 (Ant. Hal. 1); M. 502 (Anax. Neott. 1).
Thearion pistor, M. 388 (Ant. Omph. 1).
Thebae septemportales, M. 427 (Anaxand. Prot. 1).
Verbiūm: τὶ οὐκ ἀπῆλθε, ἔνα Θῆβαιαν ἤρωος γένος, A. 234 (Plat. Men. 2).
Thebaicae anguillae, M. 394 (Eph. Hom. s. Obel. 1).
Thebanorum voracitas, M. 442 (Eubul. Eur.); M. 443 (Eubul. Ion 3); M. 445 (Eubul. Cerc. 2); M. 449 (Eubul. Mys.). — *Thebanorum dialecti vocabula quadam enumerantur*, A. 299 (Stratt. Phoen. 3).
Themistocles, vitae ratio aetasque ejus, A. 126 (Tel. Pryt. 5).
De Themistoclis tumulo Athenis circa Piræum Platonis verba, A. 254 (Plat. Inc. Fr. 1).
Themistoclis filia, cui Asiae nomen, Ἀθηναία ξένη dicta a Diphilo, N. 632 (Amastri.).
Theodectes orator, M. 371 (Ant. Car.).
Theodorus, a quo postica viri pars appellatur, 937 (Anonym. 131, a).
Theodotus praestigiator, M. 567 (Alex. Tarant. 4).
Theogenes Καρυός dictus, A. 167 (Eup. Dem. 35).
Theognis, in proverbio: πρὶν Θέογγιν γεροντάς, 761 (Anonym. 394).
Theolyta, nomen servæ, A. 308 (Theop. Nem. 1).
Theolyte meretrix, M. 420 (Anaxand. Gerontom. 1); M. 477 (Philet. Cyn. 1).
Theodotides σάννας, A. 59 (Cratin. Inc. Fr. 34).
Theon, fabulae persona, N. 664 (Apoll. Inc. Fr. 1).
Theorus, parasitus, M. 495 (Eph. Philyr. 2).
Theoxenias, ludis Apollinaribus, purum et genuinum vinum omnibus erat, A. 335 (Polyz. Dem. 2).
Theramenes, A. 148 (Phil. Coth. 6); civis fit adoptatus ab Hagnone, A. 185 sqq. (Eup. Pol. 19); *triginta tyrannorum princeps*, de tribus penis ab eo constitutis, 334 sqq. (Polyz. Dem. 1).
Theramenes, cujus nomen fabulae inscriptum, quis sit, M. 514.
Thericlea vasa: A. 308 (Theop. Nem. 1); M. 387 (Ant. Hom. 1); M. 442 (Eubul. Dol. 2); M. 444 (Eubul. Campyl. 2); M. 446 (Eubul. Cyb. 1); N. 701 (Diox. Philurg. 1. 2); M. 508 (Aristoph. Phil.); M. 519 (Alex. Ag. s. Hipp. 4); M. 537 (Alex. Hipp. 2); M. 543 (Alex. Cyn.); M. 500 (Epiq. Heroin. 2); M. 597 (Dion. Sozus. 1); M. 628 (Theoph. Bæot.); M. 629 (Theoph. Præc.); N. 657 (Apoll. Gel., Apoc. 1).
Thesprotium oraculum consulturus quidam Noctem et Mercurium, mortuorum ductorem, alloquitur, M. 535 (Alex. Thespr.).
Thesmorphoris, qui sit usus κνεώρου herbae, 738 (Anonym. 138).
Thessali hospitales, M. 599 (Eriph. Pelt.); κριάνας vocant ἀπῆλθε (juga), M. 627 (Xen. Scyth. 2).
Thessalorum voracitas, M. 478 (Philet. Lamp.); M. 489 (Eph. Art.); M. 564 (Alex. Synt. 1).
Thessalica bucca, A. 137 (Herm. Moir. 4).
Thessalica chlamys, θερταλλεῖν, A. 180 (Eup. Mar. 24).
Thessalicae secata verba tricubitalia, 78 (Crates Lam. 2).
Thessalici currus et Thessalici tripodes, A. 156 (Eup. Ant. 6).
Thessalicum far, M. 352 (Ant. Ant. 1).
Thessalicus conger, M. 560 (Alex. Poner. 6).
Thessalus famelicus, M. 409 (Ant. Inc. Fr. 20).
Thibron, celeber coquus Atheniensis, cognomine Peras, 719 (Phil.).
Thimbis, vide Tibius.
Thoricii, titulus fabulae a Thorico pago Atticae, M. 369.
Thoricus, curia Atheniensis, A. 41 (Cratin. Pyl. 23).

Thorycius, pater Carcini, A. 85 (Pher. Ag. 6).
Thressa, taniarum venditrix, A. 186 (Eup. Prosp. 1).
Thressæ, quas Athenienses reddere volunt piscibus, A. 271 (Arch. Ichth. 2).
Thracibus inventum organum musicum, quod appellatur ψαλτήρ vel μάγαλις, A. 322 (Canth. Inc. Fr. 3).
Thracia propudia Athenas confluentia, M. 395 (Ant. Sapph. 1).
Thrasylbulus quidam, A. 294 (Stratt. Cin. 6).
Thrasymachus Chalcedonius, sophista, A. 312 (Theop. Strat. 3); ob insolentiam in disputando perstringitur, M. 493 (Eph. Navag.).
Thurii, urbs Calabriae, in fabulae titulo «Thuriopersæ», A. 288. De Thuriorum luxu, cfr. ibid. fragm. 1.
Thudippus, Cleonis pater, fortasse is, qui simul cum Phocione supplicio affectus est, M. 618 (Timocl. Icar. Sat. 4).
Thumantis macilentus, A. 136 (Herm. Cerc. 1).
Thyrasas, Sepiae meretricis pater, A. 271 (Arch. Ichth. 2).
Tragea (vel Tragæa), insula de Cycladibus et Naxi urbs ejusdem nominis, A. 207 (Eup. Inc. Fr. 94).
Tragædiae argumenta et conditiones comædiae comparantur, M. 392 (Ant. Poesis).
Tragædiae utilitas, M. 613 sq. (Timocl. Dion.).
Triballi sacrificantes, postquam vocatis cenam monstravere, postridie eam vendunt, M. 570 (Char. Alys. 3).
Triballis comparantur adolescentuli libidinosi, M. 451 (Eubul. Orth. 1).
Τριβαλλός, vid. Eurybatus.
Trigla, meretrix, M. 350 (Ant. Hal. 1); *frequens meretricum nomen*, A. 271 (Arch. Ichth. 2).
Trigla, loci nomen Athenis, 706 (Char. Alys.).
Tripodiscus, vicus Megaridis, A. 1 (Susar.).
Trivia et ὀξυθύμας, A. 165 (Eup. Dem. 20).
Trochilus, servi nomen fabulae inscriptum, M. 600.
Troja. Proverbium: τὸν ἑσθ' ἐκάστω μετῶν ἢ Τροίαν ἐλεῖν, M. 436 (Eubul. Amalth.).
Trophimus, fabulae persona, N. 674 (Phil. Inc. Fr. 4).
Trygon, scorti fortasse nomen, M. 350 (Ant. Hal. 1).
Tryphe, mulieris nomen, persona fabulae, M. 568 (Alex. Toc. s. Cat. 1).
Τύχη personata, N. 650 (Diph. Inc. Fr. 25).
Tyndaricus Sicyonius, scriptor coquinarius, N. 685 (Bat. Eueg.).
Tyro (?), 734 (Anonym. 97).
Tyrrhenica sandalia, A. 28 (Cratin. Nom. 10).
Tyrrhenicae lucernæ, A. 97 (Pher. Crap. 5).

U.

Ulias vel Julius quidam, A. 70 (Cratin. Inc. Fr. 147).
Ursa stella, A. 29 (Cratin. Od. 3).
Callisto in ursam mutata, M. 488 (Amph. Inc. Fr. 11).

V.

Veneralia celebrantur Corinthi alia meretricum, alia liberarum, M. 573 (Alex. Philus. 1).

Venus Phaonem amatum in pulchris lactucis abscondit, A. 56 (Cratin. Inc. Fr. 13); *amat Adonidem*, A. 222 (Plat. Ad. 1).
Venus Cytheria Chrysophrys (?), A. 273 (Arch. Ichth. 12); in Cypro ita delectatur suibus, ut etc., M. 375 (Ant. Cor.).
Veneris columbus albus, M. 564 (Alex. Synt. 2).
Ἐταίρας (i. e. Veneris) ἱερὸν ἐστὶ πανταχοῦ, M. 476 (Philet. Corinth.).
cfr. M. 477 (Phil. Cyn. 3). Venus in satietate viget, M. 410 (Ant. Inc. Fr. 28); in lactucis exposuit defunctum Adonin, M. 438 (Eubul. Astyt.).
Venerem lineam moveri fecit Dædalus, argento liquido infuso, M. 440 (Eubul. Daed. 3).
Cypridis pulli, i. e. meretrices, M. 453 (Eubul. Pann.).
Veneris nomine appellatur et colitur Phila, Antigoni regis uxor, M. 542 (Alex. Crat. s. Pharm. 3).
Venus in Cypro unam modo arborem Medicorum malorum plantavit, M. 598 (Eriph. Melib. 4).
cfr. etiam Cypris.
Vesta, M. 390 (Ant. Paras. 2); M. 430 (Anaxand. Ter. 1); M. 448 (Eubul. Lac. s. L. 3).
Vestæ porcellus immolatur, A. 193 (Eup. Chrys. G. 11).
Vestæ sacrificat, proverbium, A. 307 (Theop. Cap. 4).
Via sacra, vid. Sacra.
Victoriae alas Amori abscondit dii duodecim dant ferendas, M. 507 (Aristoph. Pyth. 2).
Vini temperandi modus, A. 323 (Diocl. Mel. 2); 324 (Nicoch. Amym.); M. 492 (Eph. Circe); M. 479 (Philet. Ter.); M. 503 (Anax. Ner.); M. 520 (Alex. Aesop.); M. 567 (Alex. Tith. 1); M. 571 (Alex. Hypob.); M. 609 (Soph. Ench.); M. 626 (Xen. Porph. 3); N. 650 (Diph. Inc. Fr. 25); 724 (Anonym. 16).

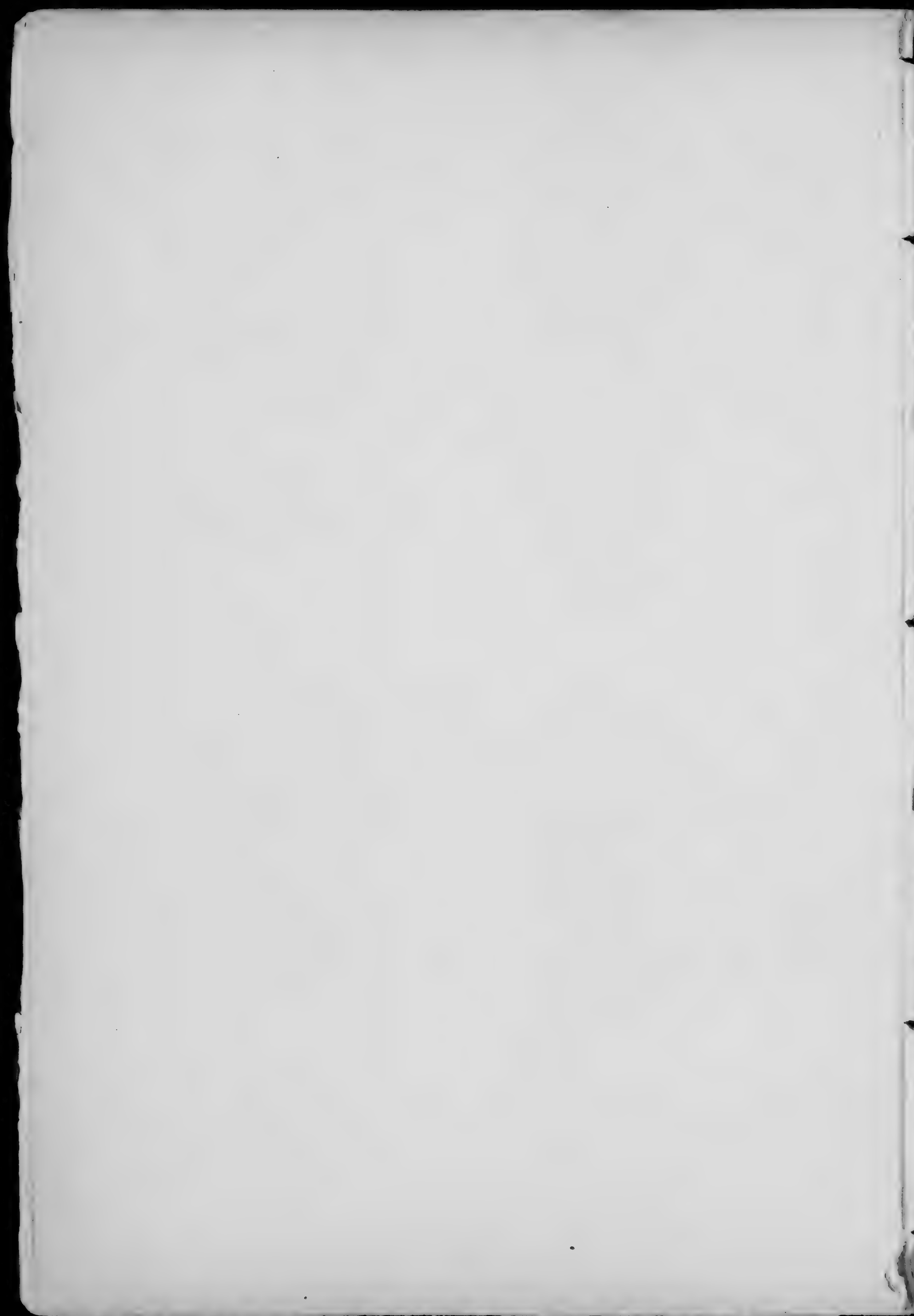
X.

Xanthias Siderophyes, A. 189 (Eup. Tax. 13).
Xanthias, fabulae persona, A. 341 (Ceph. Troph. 1).
Xanthimias (vel Xanthias vel Xanthippus), jactus quidam in ludo talorum, M. 447 (Eubul. Cyb. 5).
Xenagus, miles quidam, N. 693 (Pos. Choreg.).
Xenius vel Xenias, comici ejusdam cognomentum, A. 61 (Cratin. Inc. Fr. 54).
Xenocles, Carcini filius marini, A. 244 (Plat. Soph. 1).
Xenocrates Academicus, M. 536 (Alex. Hipp. 1).
Xenophon, fortasse Melittensis, filius Euripidis, A. 14 (Cratin. Drap. 4).

Z.

Zenone temperantior, proverbialiter dictum, N. 692 (Pos. Mel. 1).
Zethus, Jovis et Antiopæ filius, fabulae persona, M. 437 (Eubul. Anth. 2).
Zopyra quaedam vetula bibax, M. 530 (Alex. Dysp.).
Zopyrinus, scripsit de coquinaria arte, N. 685 (Bat. Eueg.).
Ζωπύρου τάλας, proverbium, A. 36 (Cratin. Pyl. 12).

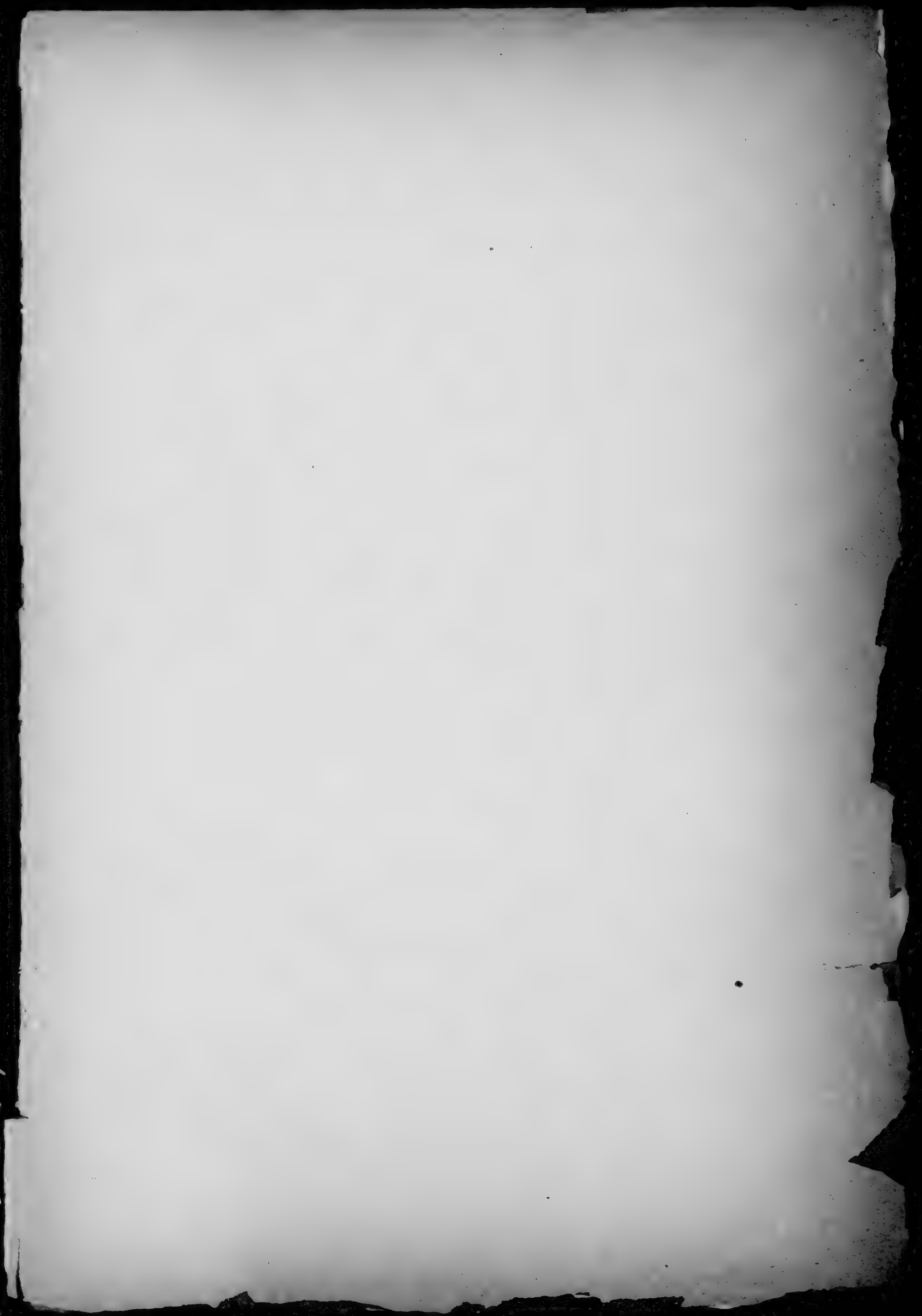
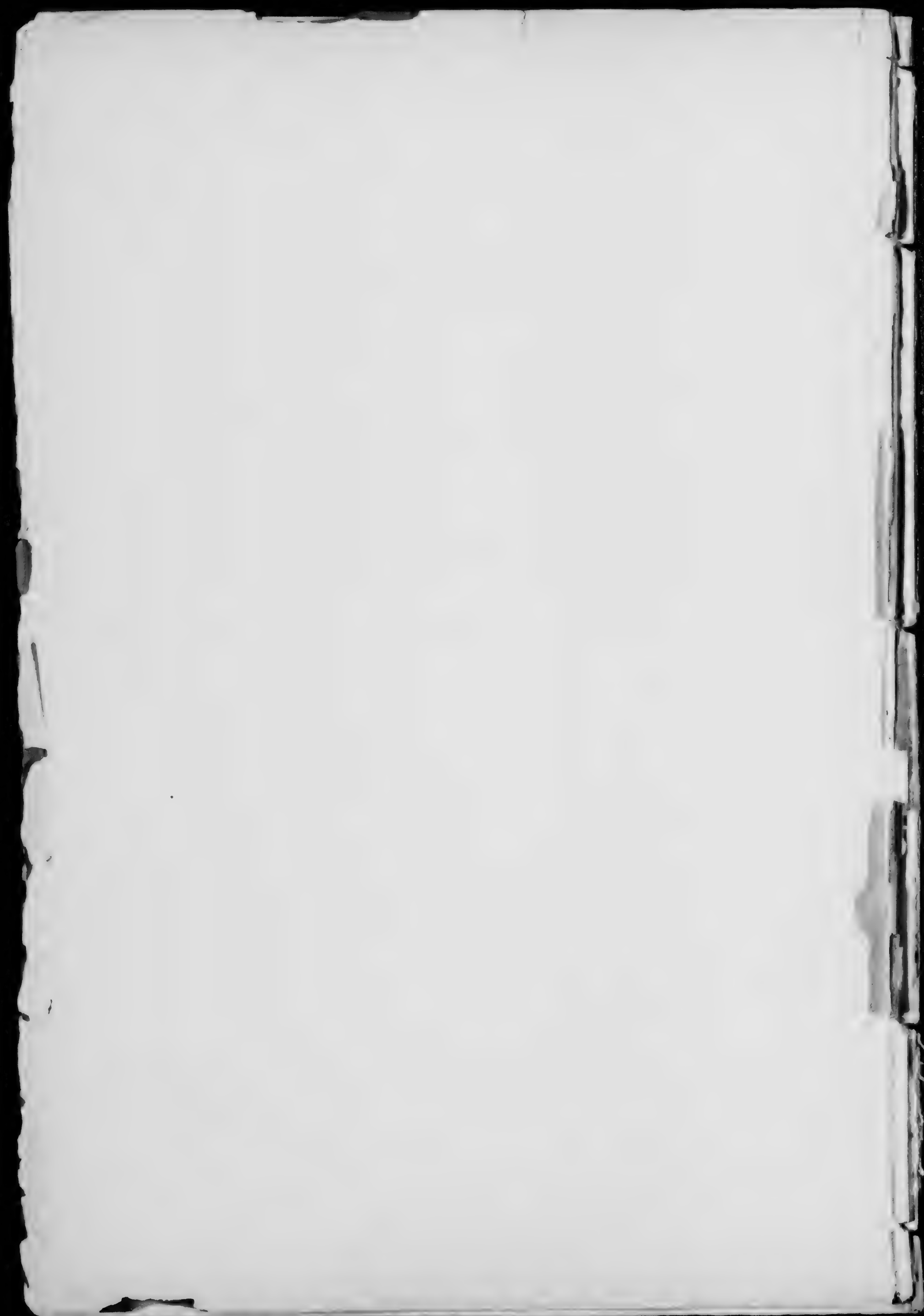

POETARUM
COMICORUM GRÆCORUM
FRAGMENTA

1828
AUGUSTUM MEINEKE

EDIDIT
FREDERICUS HENRICUS BOTHE

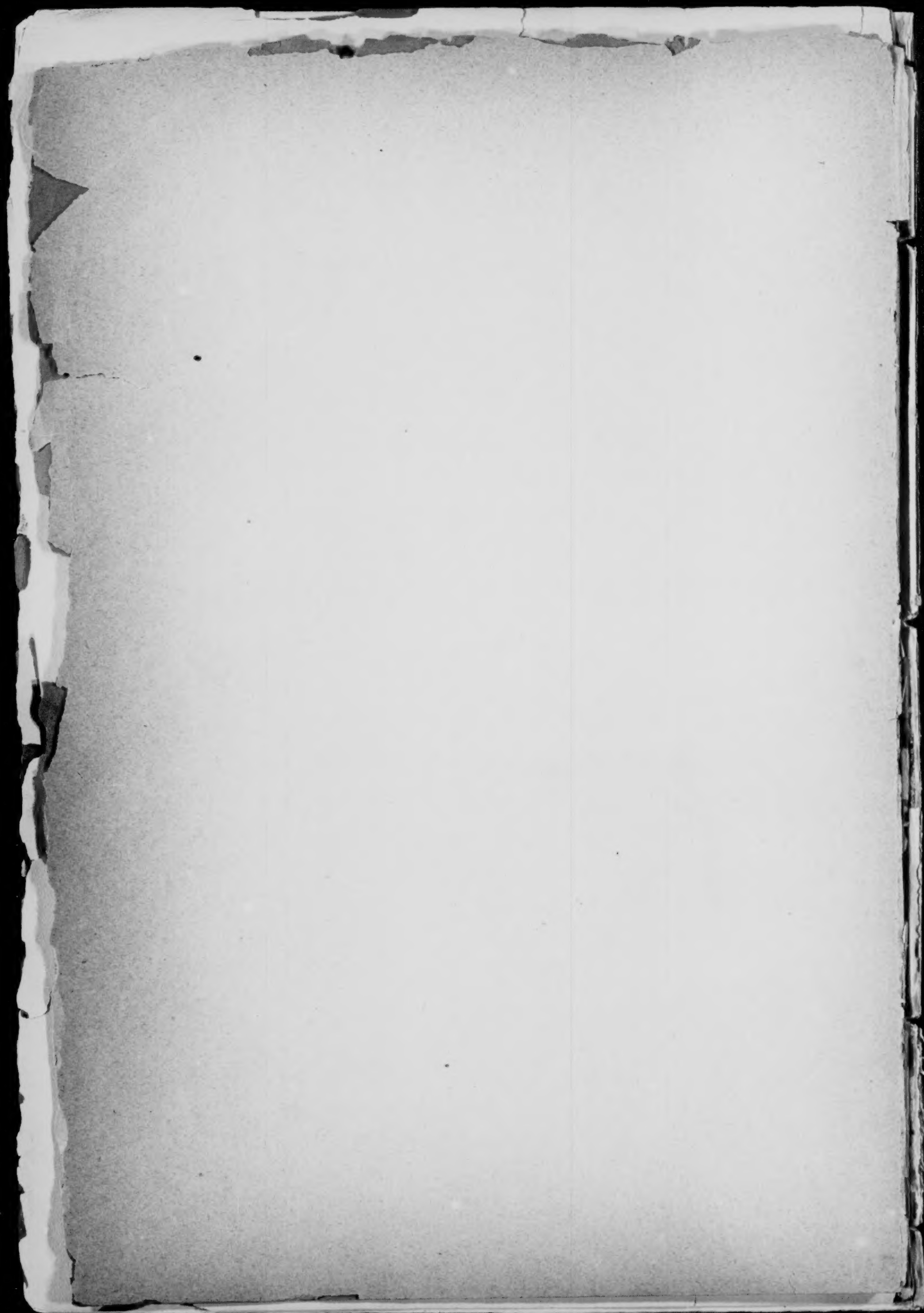
PER
G. HUNZIKER

PARISIIS

EDITORE AMBROSIO FIRMIN-DIDOT

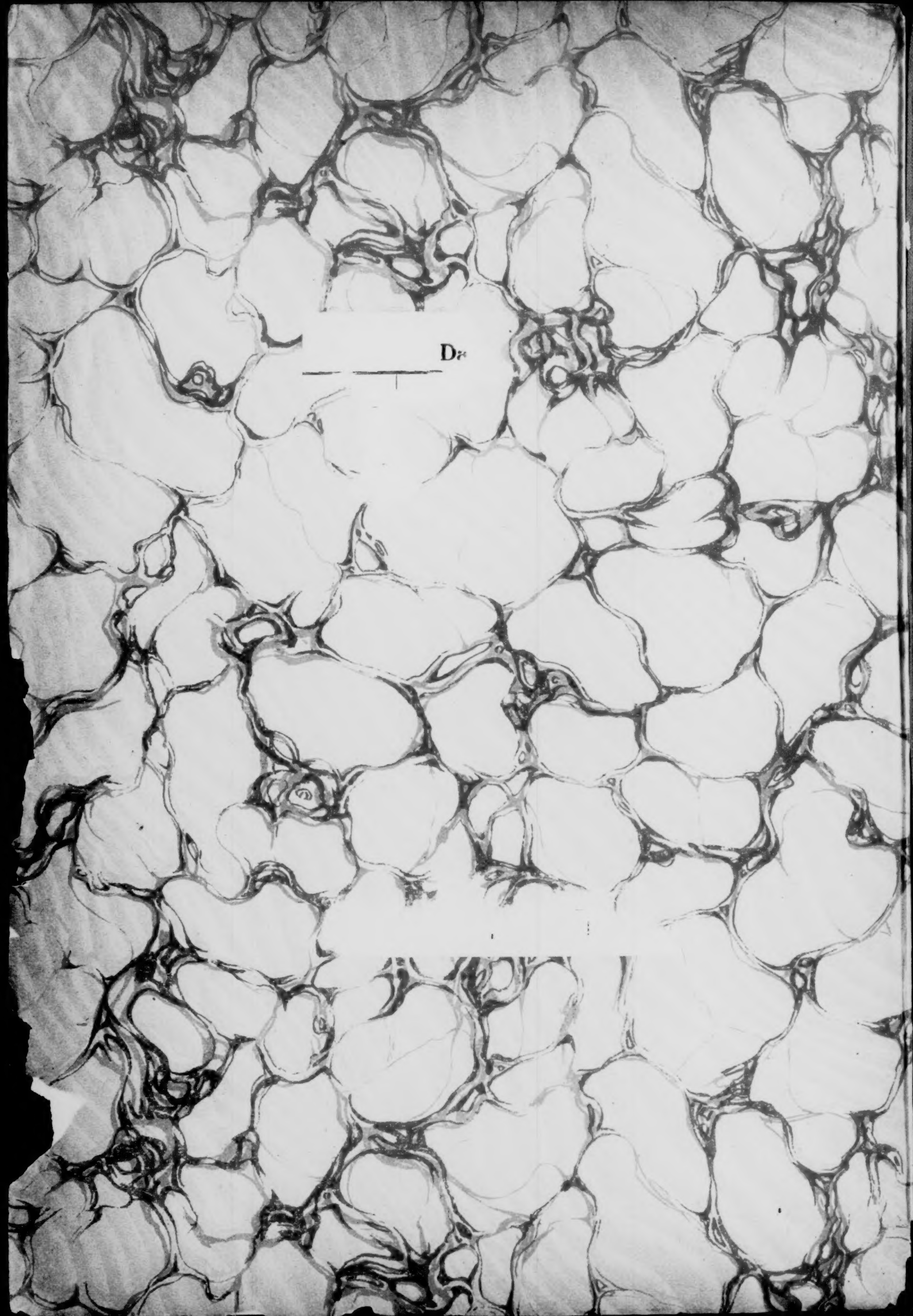

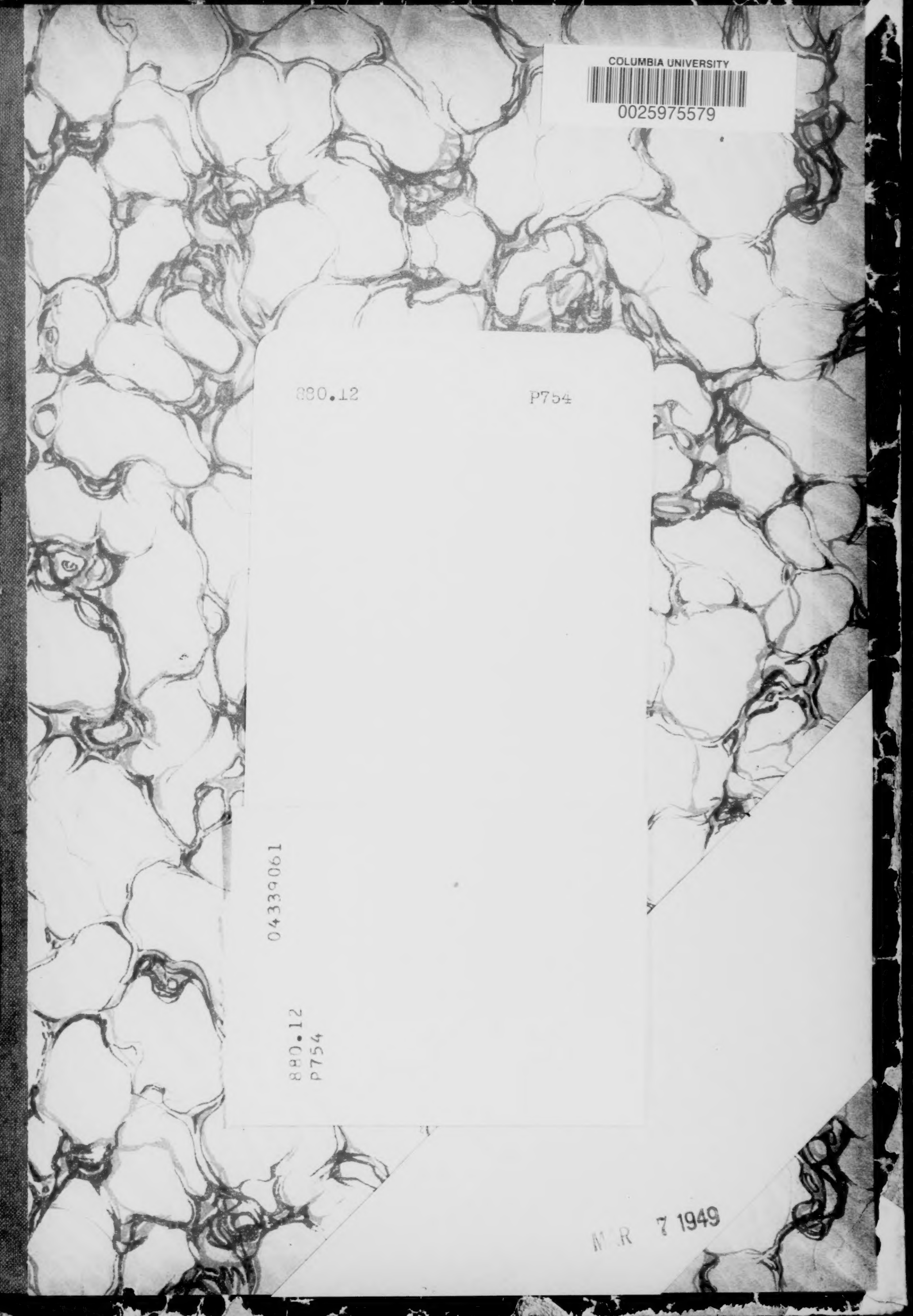

Dr

COLUMBIA UNIVERSITY
0025975579

880.12 P754

04339061

880.12
P754

MAR 7 1949

